Giới thiệu

**** Lý Khác, một linh hồn từ thế kỷ 21, bất ngờ xuyên không đến Đại Đường, nhập vào thân xác Lý Khác – Ngô Vương, con trai thứ xuất của Hoàng đế Lý Thế Dân.

Ngay khoảnh khắc định mệnh đó, một "Hệ thống Lựa chọn Thần cấp" được kích hoạt trong tâm trí anh, mở ra những con đường đầy rẫy bất ngờ và phần thưởng khổng lồ, định hình lại vận mệnh của anh trong triều đại đầy biến động này.

Câu chuyện bắt đầu với một khung cảnh đầy kịch tính tại triều đình.

Lý Khác đứng giữa đại điện, chứng kiến một nhóm các quan đại thần, dẫn đầu bởi quyền thần Trưởng Tôn Vô Kỵ, ra sức phản đối việc anh được lập làm Thái tử.

Họ viện cớ anh là con thứ xuất, không đủ tư cách kế thừa ngôi vị.

Trong khi mọi ánh mắt đổ dồn vào mình, Hệ thống đưa ra ba lựa chọn: một là chấp nhận số phận và bị giết oan sau này; hai là từ bỏ thân phận hoàng tử về quê làm ruộng; ba là "nộ đỗi quần thần" (tức giận đối đầu các quan) ngay tại triều điện.

Với bản tính của một người hiện đại, Lý Khác không chút do dự chọn lựa chọn thứ ba đầy thách thức, quyết định đối đầu trực diện với những định kiến và quyền uy cổ hủ.

Bằng tài hùng biện sắc sảo và sự táo bạo khó tin, Lý Khác liên tục công kích các đại thần.

Anh vạch trần sự bảo thủ, tư lợi của họ, thậm chí còn cáo buộc Trưởng Tôn Vô Kỵ "ngộ quốc" (gây hại cho quốc gia) vì cứ mãi bám

víu vào truyền thống lỗi thời thay vì nhìn về phía trước.

Mỗi lời phản bác thành công không chỉ khiến các quan lại câm nín mà còn mang lại cho anh những phần thưởng từ Hệ thống: từ việc tăng cường thể chất đến nhận được vũ khí huyền thoại như Họa Cán Phương Thiên Kích của Lữ Bố và Bách Điểu Triều Phượng Thương của Triệu Vân.

Đỉnh điểm là khi anh mạnh dạn đề xuất cải cách ruộng đất, phân phối đất đai theo nhân khẩu và trừng phạt nghiêm khắc những kẻ độc chiếm, điều này không chỉ gây chấn động triều đình mà còn trực tiếp đe dọa lợi ích của nhiều thế lực.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, kẻ cầm đầu phe đối lập, thậm chí đã bị Lý Khác "đỗi" cho đến ngất xỉu, mang về cho Lý Khác 3000 Hổ Báo Kỵ tinh nhuệ.

Hành động này, tuy thô bạo, lại thể hiện sự tàn nhẫn và tính toán sâu sắc của Lý Khác, khiến ngay cả Hoàng đế Lý Thế Dân cũng phải vừa giận vừa kinh ngạc.

Sau màn kịch chấn động triều đình, Lý Khác bị phạt 40 trượng (một hình phạt mà anh dễ dàng biến thành màn trình diễn hài hước) và bị điều động đến biên cương để hỗ trợ chống lại sự xâm lấn của người Đột Quyết.

Đây lại chính là điều kiện để anh thực hiện các lựa chọn của Hệ thống.

Trên đường đến biên giới, anh gặp gỡ Lý Anh Ca, một nữ tướng tài ba, con gái của danh tướng Lý Tĩnh.

Mối quan hệ giữa họ nảy nở giữa những lời châm chọc và sự ngưỡng mộ ngầm.

Lý Khác cũng đưa cô gái Thủy Tiên Nhi, người anh giải cứu khỏi

một vụ cưỡng hiếp, vào hoàng cung, thể hiện sự bất cần với lễ nghi.

Tại biên cương, Lý Khác nhanh chóng bộc lộ tài năng quân sự phi thường.

Khi biết 3 vạn quân Đột Quyết đang vây hãm U Châu, Lý Khác đã táo bạo đề xuất kế hoạch tập kích bất ngờ vào hậu phương địch.

Anh triệu hồi Hứa Chử, một "Thần cấp Võ tướng" từ Hệ thống, với sức mạnh kinh người và lòng trung thành tuyệt đối.

Cùng 3000 Hổ Báo Kỵ, Lý Khác và Hứa Chử xuyên đêm đột phá vào doanh trại địch, chém giết tướng địch và gây ra sự hỗn loạn tột độ.

Lý Anh Ca, nắm bắt cơ hội, dẫn quân từ U Châu đánh ra, tạo thành thế gọng kìm.

Trận chiến kết thúc với chiến thắng vang dội, 3 vạn quân Đột Quyết bị tiêu diệt gần như hoàn toàn.

Lý Khác thể hiện sự tàn nhẫn khi ra lệnh tàn sát tù binh, không một ai được sống sót, nhằm bảo toàn lương thực và diệt trừ hậu họa.

Tuy nhiên, nguy hiểm chưa dừng lại. 5 vạn quân Đột Quyết viện binh đang tiến đến.

Lý Khác triệu hồi thêm Quách Gia, một "Thần cấp Mưu sĩ", với trí tuệ sắc bén và những kế sách quỷ quyệt.

Quách Gia đã thiết lập một loạt cạm bẫy tinh vi tại "Trụy Mã Nhai" (Vách Đá Ngựa Ngã) để đối phó với liên minh quân Đột Quyết và bọn mã tặc địa phương đã cướp lương thảo của quân Đường.

Lý Khác trực tiếp cải trang, thâm nhập vào sào huyệt mã tặc, sử dụng "Lão Ấm Cẩu Dược Tương" – một loại thuốc xổ cường độ mạnh, biến doanh trại địch thành một bãi chiến trường… đầy phân.

Lợi dụng tình trạng hỗn loạn và suy yếu của địch, quân Lý Khác tấn công, quét sạch toàn bộ quân địch và bắt sống tướng La Đạt.

Lý Khác tiếp tục sử dụng chiến thuật tâm lý, công khai làm nhục La Đạt bằng cách trói hắn vào giá chữ thập và diễu hành, buộc hắn phải chứng kiến đội quân của mình bị tàn sát, hoàn toàn hủy hoại ý chí chiến đấu của kẻ thù.

Sau những chiến công hiển hách, Lý Khác không chỉ củng cố được vị thế mà còn nung nấu ý định biến U Châu thành căn cứ bí mật của mình.

Anh dự định áp dụng kiến thức từ tương lai để cải tạo đất đai, trồng các loại cây lương thực mới (khoai tây, ngô) do hệ thống ban tặng, nhằm đảm bảo nguồn cung cho đội quân ngày càng lớn mạnh.

Mối quan hệ với Lý Anh Ca cũng ngày càng sâu đậm, và anh còn nhận dạy chữ cho Đặng Nhật Thiên, cháu trai của Đặng hỏa đầu (đầu bếp), một cậu bé tinh nghịch nhưng đầy tiềm năng, với hy vọng biến cậu thành một "tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành tạng mã tặc" (một tên cướp đường đẹp trai, ngổ ngáo nhưng có học thức).

Từ một thanh niên xuyên không lạc lõng, Lý Khác đã nhanh chóng thích nghi và nổi lên như một vị tướng tài ba, mưu lược, không ngại phá vỡ mọi quy tắc để đạt được mục đích.

Anh là sự kết hợp giữa kiến thức hiện đại, sự tàn nhẫn cần thiết của kẻ chinh chiến và tầm nhìn xa trông rộng, sẵn sàng định hình lại cục diện Đại Đường, thậm chí là cả thế giới. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 1

“Hoàng thượng, Lý Khác điện hạ là thứ xuất.

Lý Trị điện hạ mới có tư chất kế thừa.

Theo ý kiến của vi thần, lúc này mà lập Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử thì thật sự không ổn chút nào!” “Xin Hoàng thượng nghĩ lại!” “Ngô Vương Lý Khác lúc này quả thực không thể lập làm Thái tử!” “Chúng thần khẩn thiết thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại!” Lý Khác đứng giữa đại điện, nhìn ra phía sau, hơn chục lão nhân mặc phục sức tơ lụa cổ đại đang khom lưng hướng về phía long ỷ trên đài cao phía trước.

Trên long ỷ, một nam tử trung niên trạc tuổi bốn mươi, toàn thân mặc long bào tơ vàng lộng lẫy, thêu rồng vẽ phượng, đang ngồi đoan trang trên đó.

“Đậu má, ma quỷ gì đây?

Chỗ nào thế này?

Đóng phim truyền hình à?

Cảnh tượng to thế!” Lý Khác cẩn thận đánh giá xung quanh, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Hệ thống Thần cấp tuyển trạch đã kích hoạt.

Lựa chọn một: Thuận theo số phận, chấp nhận sự thật bị đàn hặc, an phận làm theo quỹ tích lịch sử, nhiều năm sau hàm oan vào ngục, cuối cùng bị giết.

Thưởng vạn lạng hoàng kim.

Lựa chọn hai: Xin Lý Thế Dân hủy bỏ thân phận hoàng tử, về nhà

trồng trọt.

Thưởng một bộ Bách khoa toàn thư nông sản và vô số hạt giống liên quan.

Lựa chọn ba: Ngôi vị Thái tử không cần cũng được, trên đại điện tức giận đỗi quần thần.

Thưởng: Mỗi lần đỗi, thể năng +1." Lý Khác đang đi thì không cẩn thận trượt chân té ngã, rồi đột nhiên xuất hiện ở một nơi quỷ quái.

Trong đầu hắn, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

"Đậu má, Hệ thống Thần cấp tuyển trạch à?

Mình xuyên không rồi!

Ngô Vương Lý Khác, vậy mình không phải đang ở Đường triều sao.

Ôi, người ngồi trên kia cũng là Lý nhị ca kìa!" Lý Khác còn chưa kịp thích ứng với chuyện xuyên không.

Thì nam tử trung niên ngồi trên long ỷ đã cất lời lần nữa.

"Khác nhi, quần thần có ý kiến như vậy, con có điều gì muốn nói không?" Ngồi trên long ỷ, Lý Thế Dân nhìn những đại thần do Trường Tôn Vô Kỵ dẫn đầu khẩn cầu, mày cũng khẽ nhíu lại.

Vốn dĩ việc lập Lý Khác làm Thái tử chỉ là ý nghĩ nhất thời của ông.

Tuy rằng khá hài lòng với đứa con này, nhưng việc chọn Thái tử nào phải trò đùa, cần phải cân nhắc quá nhiều thứ.

Lúc này, thấy các đại thần phản đối kịch liệt như vậy, ông cũng có chút dao động.

“Phụ hoàng, nhi thần có thể nói hết lời trong lòng không?” Lý Khác nghe Lý Thế Dân trên cao bảo mình phát biểu ý kiến, cũng mặc kệ chuyện mình không nói thật lòng.

Hắn trực tiếp tiến lên một bước, thuận nước đẩy thuyền.

“Ồ?” Lý Thế Dân vốn dĩ chỉ thuận miệng hỏi vậy, người sáng mắt đều có thể nhìn ra lúc này ông chỉ đang làm ra vẻ.

Ông không ngờ Lý Khác lúc này lại thật sự đứng ra.

“Trên triều đường, Khác nhi nếu có lời gì thì cứ nói thẳng.” Lý Thế Dân lại có chút tò mò Lý Khác sẽ nói gì trong tình huống quần thần đều phản đối việc lập Thái tử.

Thế là ông đưa tay lên, trực tiếp ra hiệu có thể nói chuyện thoải mái.

“Tạ phụ hoàng.” Được Lý Thế Dân chấp thuận, Lý Khác trực tiếp tiến thêm hai bước, sau đó xoay người đối mặt với một nhóm đại thần đang đứng trên triều đường.

Dựa theo ký ức của nguyên thân sau khi xuyên không, hắn đã ghi nhớ từng người, từng chức quan.

Sắp bắt đầu đỗi người rồi.

Hệ thống Thần cấp tuyển trạch đã đưa ra ba lựa chọn, lựa chọn đầu tiên hắn trực tiếp bỏ qua.

Vạn lạng hoàng kim dù hấp dẫn đến mấy, cũng phải có mạng để tiêu mới được.

Còn về lựa chọn thứ hai, về nhà trồng trọt.

Đùa à, mình đã xuyên không đến cổ đại một chuyến, lẽ nào lại phải trồng trọt cả đời, thế chẳng phải làm mất mặt đại quân xuyên không giả sao!

“Chư vị không hy vọng ta lập vị Thái tử sao?” Lý Khác xoay người nhìn những bá quan đang đổ dồn ánh mắt vào hắn.

Mắt láo liên đảo một vòng, khóe miệng nở nụ cười, hắn cất lời.

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ những đại thần phía dưới mà cả sắc mặt Lý nhị ca trên long ỷ cũng lập tức thay đổi.

Nếu ở nơi khác hoặc về vấn đề khác, lời nói của Lý Khác tuy có chút khó nghe nhưng cũng không có gì không ổn.

Nhưng lúc này là trên triều đường, đang thảo luận về vấn đề quân chủ.

Dùng mấy chữ “không hy vọng” để chất vấn thì ý nghĩa lập tức thay đổi.

Trong phút chốc, cả triều đường trở nên im lặng như tờ.

“Đinh đông, đáp trả quần thần thành công, thể năng +1.” Khi các đại thần đang im lặng, bên tai Lý Khác vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Sau đó, hắn cảm thấy trong cơ thể bỗng dâng lên một luồng nhiệt.

Luồng nhiệt đi khắp tứ chi bách hài, Lý Khác chỉ cảm thấy toàn thân một trận sảng khoái.

“Cái cảm giác này!

Thật mẹ nó thoải mái.” Lý Khác siết chặt bàn tay đang buông thõng bên hông.

Tuy cảm giác nhẹ nhàng, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được, sức lực của hắn dường như đã lớn hơn không ít.

“Ha ha, cảm giác này đơn giản là quá tuyệt vời, tiếp, ta muốn đỗi mười người….” Lý Khác thấy các đại thần không ai chịu nhảy vào hố, liền lập tức đổi giọng, bắt đầu sự nghiệp đỗi người tiếp theo của

mình.

“Sao, từng người từng người một đều không nói gì à?

Không phải cách hỏi của ta không đúng chứ?

Vậy được, ta đổi cách nói.” Lý Khác nói, hơi tiến lên một bước.

“Các vị không cảm thấy Lý Khác ta có chỗ nào không đủ, dẫn đến ta vô đức không thể lập vị Thái tử sao?

Nếu các vị có ý kiến với ta, cứ việc nêu ra.

Theo vai vế, những người ngồi đây đều là trưởng bối của ta, đương nhiên nên cho hậu bối vài ý kiến, chỉ điểm cho ta.

Ta cũng tiện thời bổ sung những thiếu sót của bản thân.” Lý Khác lần này hạ thấp thái độ, thậm chí sau khi nói xong không quên hơi khom người về phía các triều thần trước mặt, làm ra vẻ khiêm tốn.

Nhưng mà, những người có thể đứng vững trên triều đường này, không ai là kẻ ngu dốt.

Những người này sau câu hỏi của Lý Khác, từng người từng người vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Hoàn toàn không có ý định mở miệng.

“Sao?

Không nói gì, chẳng phải điều đó đại biểu cho bản thân ta không có vấn đề gì sao?” Lý Khác nhìn những người tại chỗ không ai đứng ra gây sự.

Hắn cũng không hoảng loạn.

Là một thanh niên ưu tú thế kỷ hai mươi mốt chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi đủ loại thủ đoạn và phản thủ đoạn.

Sự im lặng của những người này không hề ảnh hưởng đến hắn

một chút nào.

Đôi khi đỗi người, không cần người khác mở miệng đáp lời.

Lý nhị ca nhìn Lý Khác đang quay lưng về phía mình và quần thần, mặt không biểu cảm ngồi trên long ỷ xem xét sự việc tiếp theo.

Ông muốn xem Lý Khác cuối cùng sẽ kết thúc thế nào.

Chương 2

“Ta hỏi mọi người một lần nữa, ta có khuyết điểm không?

Nếu có thì xin mọi người nói ra, ta sẽ kịp thời sửa đổi bản thân.” Lý Khác cuối cùng lại hỏi một câu.

Nhưng vẫn không ai đáp lời hắn.

“Vì đều không có ý kiến, vậy ta có thể hiểu rằng, cá nhân ta trong mắt các vị là hoàn mỹ sao?

Vậy nếu ta là hoàn mỹ, tại sao lại cảm thấy ta không thích hợp làm Thái tử?

Hay là ta làm Thái tử, không quá thích hợp với lợi ích của các vị sao?” Lý Khác vừa dứt lời, sắc mặt của tất cả mọi người trên triều đường đột nhiên thay đổi.

Ánh mắt Lý nhị ca ngồi trên long ỷ nhìn Lý Khác cũng trở nên kỳ dị.

“Thằng nhóc này điên rồi.

Đến cả những chủ đề tối kỵ như vậy cũng dám nói ra ở nơi này.” Lý nhị ca tuy nhìn Lý Khác với ánh mắt có chút không thiện cảm.

Nhưng cũng không ngăn cản.

Ông muốn xem, Lý Khác kéo những chủ đề đen tối này ra ánh sáng cuối cùng sẽ kết thúc thế nào.

“Ngô Vương điện hạ, ngài không thể nói lung tung như vậy!

Lòng trung thành của chúng thần đối với Đại Đường nhật nguyệt có thể chứng giám, chúng thần sao có thể động tư tâm vào chuyện trữ quân chứ!

Xin Hoàng thượng minh giám!" "Ngô Vương điện hạ, ngài tuyệt đối đừng vu khống người khác!

Chúng thần đều một lòng xích thành, ngài sao có thể oan uổng chúng thần như vậy!" "Hoàng thượng, ngài phải minh giám!

Chúng thần tuyệt đối không có loại tâm tư đó!" Khi các lão già này đang bận biểu đạt lòng trung thành của mình, bên tai Lý Khác lại lần nữa vang lên âm thanh của hệ thống.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại đáp trả quần thần thành công.

Thể năng +1." Lại một luồng ấm áp khuếch tán trong cơ thể.

Lý Khác thoải mái đến mức trực tiếp rùng mình một cái.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi trọc khí.

Lần nữa nhìn những đại thần kia, trong mắt hắn dường như sắp bắn ra ánh sáng.

Lời nói trắng trợn của Lý Khác vừa thốt ra, những lão thần trước đó đề nghị không thích hợp lập Thái tử lập tức như bị sét đánh ngang tai.

Vấn đề liên quan đến lợi ích như vậy mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng khi đưa ra ánh sáng, thảo luận trước mặt Hoàng đế, thì không cẩn thận có thể bị chém đầu tru di cả nhà!

Dưới sự dẫn đầu của Trường Tôn Vô Kỵ, tất cả đều bắt đầu biểu đạt lòng trung thành của mình với Lý nhị ca đang ngồi trên long ỷ phía trên.

Từng người từng người một hận không thể quỳ rạp xuống đất.

Lý Khác thấy vậy, trong mắt tràn đầy ý cười.

"Một đám lão già, sợ chết thì cũng chịu mở miệng rồi!" Lý Khác thấy những lão già này cuối cùng cũng chịu mở miệng, thần sắc trong

mắt càng thêm hưng phấn.

Chỉ cần có người mở miệng, hắn có thể tiếp tục đỗi.

Lý Khác cũng không vội mở miệng, để những lão già này diễn cho đủ trò, rồi tiện thể xem thái độ của Lý nhị ca.

Lý Khác đã từng hỏi những vấn đề tương tự.

Lý nhị ca dù tâm ngoan thủ lạt, cũng sẽ không vì vậy mà giết hắn.

Vì tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, thì tự nhiên cũng không sợ đắc tội ai nữa.

Những triều thần không ủng hộ hắn làm Thái tử, đắc tội thì sao chứ.

Lý Khác đợi vài giây, vẫn không thấy Lý nhị ca phía sau lên tiếng.

Nụ cười trên mặt hắn càng thêm đậm đà.

Đối phương không lên tiếng, điều đó chứng tỏ chủ đề đang thảo luận chưa chạm đến giới hạn của ông.

Vậy thì tiếp theo hắn sẽ điên cuồng thăm dò ở rìa giới hạn.

"Các vị, vì đều đã nói không có ý tứ gì.

Vậy đối với việc ta làm Thái tử, chắc hẳn đã có ý kiến rồi chứ!" Lần này Lý Khác không đợi những lão hồ ly này mở miệng nữa.

Hắn hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động trong tay.

Hệ thống nói muốn đỗi quần thần, cũng không biết có cần phải đỗi hết tất cả không, hay chỉ cần vài câu là được rồi?

Lý Khác đảo mắt một vòng trong số quần thần, cuối cùng trực tiếp khóa chặt ánh mắt vào Trường Tôn Vô Kỵ.

Lão già này là người dẫn đầu tất cả những kẻ phản đối việc lập Thái tử.

Hắn muốn thử đỗi từng người một xem hiệu quả thế nào.

“Trường Tôn đại nhân, vừa rồi ta thấy ngài là người đầu tiên đứng ra nói chuyện, ta nghĩ ngài hẳn phải biết những khuyết điểm của ta chứ!

Mong ngài chỉ điểm một hai, Khác cũng tiện lấy ngài làm gương, bổ khuyết cho bản thân!

Khác lần nữa cảm kích không hết.” Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Khác hướng mũi nhọn về phía mình, rồi ngẩng đầu nhìn Lý nhị ca đang ngồi trên cao.

Ông lại phát hiện đối phương lúc này đang say sưa mân mê một chiếc nhẫn ngọc trên tay, dường như chiếc nhẫn đó có niềm vui vô tận vậy.

“Vậy được, đã Ngô Vương điện hạ đã nói vậy, lão hủ cũng xin phát biểu ý kiến của mình!” Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Thế Dân hoàn toàn làm ra vẻ mặc kệ, trong lòng nhất thời có chút không nắm bắt được ý của Lý nhị ca.

Nhưng lúc này tên đã đặt lên cung, cũng không thể không bắn.

Ông hơi ủ mưu một chút, cuối cùng cũng cất lời.

“Khác nguyện rửa tai lắng nghe.” Lý Khác hơi lùi một bước, sau đó nhìn thẳng vào Trường Tôn Vô Kỵ trước mặt.

“Thực ra Ngô Vương điện hạ bản thân không có khuyết điểm gì lớn, chỉ là, từ xưa đến nay, xuất thân của Thái tử… chúng thần làm sao có thể phá vỡ quy củ do tiền bối để lại được?

Bởi vậy, vi thần cho rằng, Ngô Vương điện hạ không thích hợp lập vị Thái tử, không phù hợp với lẽ thường.” Trường Tôn Vô Kỵ nói xong, Lý Khác lập tức cảm thấy vô cùng thất vọng.

Chương 3

Vốn dĩ hắn cho rằng đối phương sẽ nói ra những lời biện bác sắc bén chứ.

Ai dè nói một hồi lại chỉ dùng một câu "lễ thường" để đối phó.

Không nói gì cũng thực sự là câu trả lời tốt nhất tạm thời.

Đẩy vấn đề ra khỏi mình, làm ra vẻ công tư phân minh.

Cứ như là đang bảo vệ lễ nghi, hoàn toàn không có chút tư tâm nào.

"Nghe Trường Tôn đại nhân nói vậy, ta bỗng nhiên sáng tỏ!

Tuân theo cổ nhân, phù hợp lễ thường, mọi việc làm theo lễ.

Trường Tôn đại nhân không hổ là khai quốc lão thần, đối với sự việc có cái nhìn đơn giản mà thấu đáo, quả thực có lý có cứ.

Tiểu vương bội phục." Lý Khác không vội trực tiếp đỗi, mà trước tiên tâng bốc Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn khoa trương Trường Tôn Vô Kỵ một hồi, rồi trực tiếp làm ra vẻ đã được chỉ dạy.

Lý Khác làm ra vẻ cam chịu, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức cảm thấy có chút khó hiểu.

"Chẳng lẽ lại bỏ cuộc như vậy rồi?" Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu Trường Tôn Vô Kỵ đã lập tức bị dập tắt.

Chuyện ngôi vị Thái tử như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ được.

Vậy thì Lý Khác làm ra vẻ này, phía sau tuyệt đối có hậu chiêu.

Lý Khác tự nhiên cũng sẽ không để Trường Tôn Vô Kỵ thất vọng.

Sau khi tâng bốc một hồi, tiếp theo đương nhiên là dùng búa đập rồi.

"Nhưng Trường Tôn đại nhân, ngài nói một câu 'làm theo lẽ thường' như vậy, ta không thể hiểu rằng ngài đang thủ cựu sao?" Lời Lý Khác vừa thốt ra, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức sửng sốt trong lòng.

Sau đó một dự cảm chẳng lành từ trong lòng ông trỗi dậy.

"Không biết Ngô Vương điện hạ lời này có ý gì?" Trường Tôn Vô Kỵ tuy không muốn hỏi, nhưng hơi ngẩng đầu nhìn Lý nhị ca đang ngồi trên cao, phát hiện ông lúc này đang hứng thú nhìn đứa con trai thứ ba của mình.

Tuy ánh mắt không nhìn thẳng vào ông, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ lại biết.

Hoàng thượng đã cảm thấy hứng thú rồi.

Nếu không tiếp tục câu chuyện, thì nhất định sẽ khiến Lý Thế Dân không vui.

"A a, ngài nói tuân theo cổ huấn, làm theo lẽ thường.

Vậy ta hỏi, cổ huấn nhất định là đúng sao?

Nếu cổ huấn đã đúng, vậy thì chúng ta đời đời kiếp kiếp lẽ nào mãi mãi sống trong cổ huấn sao?

Thủ cựu, không phải lẽ thường." "Thời đại đang tiến bộ, chúng ta lẽ nào có thể mãi mãi dừng lại ở nguyên tại chỗ?

Chỉ có khai thác những ý tưởng mới, chúng ta mới có thể tiến bộ, chỉ có theo kịp bước chân thời đại, giang sơn Đại Đường của chúng ta mới có thể vạn cổ trường tồn." "Ngài muốn tôn cổ huấn, giảng lẽ thường, vậy ta lại hỏi, những quốc gia tôn cổ huấn đó có quốc gia nào còn tồn tại trên thế giới?

Nếu Đại Đường của chúng ta không tiến bộ, cứ mãi an phận với hiện trạng, vậy thì không lâu sau, Đại Đường uy nghi của chúng ta cũng chỉ có thể hóa thành truyền thuyết sao?

Trường Tôn đại nhân, ngài không phải đang lợi quốc, mà đang hại quốc đấy!" Lý Khác hoàn toàn không cho Trường Tôn Vô Kỵ cơ hội phản kháng.

Hắn một hơi tuôn ra những đạo lý mà kiếp trước những người tùy tiện vào một công ty lớn, trong các buổi họp sáng tối đều nói ra, trực tiếp tuôn ra.

Hắn nói một cách hùng hồn, đanh thép, có lý có lẽ.

Đặc biệt khi trách cứ Trường Tôn Vô Kỵ, ngữ khí đó đơn giản là đau xót tận tâm can, bi phẫn đến tột cùng.

Khi nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, cứ như đang nhìn một tội nhân thiên cổ vậy.

"……." Trường Tôn Vô Kỵ nghe một hồi lời lẽ của Lý Khác, lập tức đồng tử giãn lớn.

Ông không hiểu tại sao một chủ đề không lập Thái tử lại đông kéo tây giằng, cuối cùng lại biến thành đang hại quốc.

Ông muốn phản bác, nhưng lại phát hiện, lời của Lý Khác dường như thật sự có lý.

Ít nhất những quốc gia đã thiết lập cổ huấn đó, bây giờ quả thực không còn một nước nào.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ thành công, quần thần không nói nên lời.

Thưởng thể năng +1." Lại nhận được một lần thưởng, sau khi ba điểm thể năng được cộng thêm, Lý Khác có thể rõ ràng cảm nhận

được thể năng của mình đã tiến bộ.

Hắn siết chặt rồi lại buông lỏng nắm đấm trong ống tay áo rộng, cảm nhận sức mạnh đang dần tăng lên, trong lòng càng cảm thấy những đại thần này thật đáng yêu quá đi mất.

Một tràng lời của Lý Khác khiến Trường Tôn Vô Kỵ im lặng không nói nên lời.

Ông không ngờ Lý Khác lại trực tiếp gạt bỏ chuyện Thái tử, chuyển sang đổ lỗi cho ông.

"Ngô Vương điện hạ, lão thần không phải đang bàn chuyện công, ngài có thể để tâm đến lời nói của mình chút chứ!

Hoàng thượng, lão thần đối với Đại Đường đây là một lòng trung thành!

Tuyệt đối không thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo hại nước như vậy!" Trường Tôn Vô Kỵ nhất thời không biết nói gì để đáp trả Lý Khác.

Tuy lúc này Lý nhị ca không nhìn ông.

Nhưng ông cũng không thể không làm ra vẻ gì đó chứ!

Thế là ông trực tiếp quỳ gối xuống đất, nằm rạp ra than vãn.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân thành công đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ khiến quỳ rạp xuống đất, thưởng thể năng +1, hoàn thành nhiệm vụ vượt định mức, thưởng thêm một bộ thương pháp Triệu Vân trong Tam Quốc: Bách Điểu Triều Phượng Thương." "Ái chà, có thưởng thêm nữa à!

Vậy nếu ta trực tiếp đỗi Trường Tôn Vô Kỵ đến chết thì chẳng phải phần thưởng còn hậu hĩnh hơn sao?" Lý Khác vừa nghe có thưởng thêm, trong lòng lập tức càng thêm vui vẻ.

Thậm chí hắn còn bắt đầu nghĩ có nên trực tiếp đỗi Trường Tôn Vô Kỵ đến chết không.

Cùng lúc thể năng tăng lên, một bộ thương pháp cũng không ngừng chiếu lại trong đầu Lý Khác.

Một thân bạch giáp ngân thương, tung hoành sa trường, thương xuất như rồng, quét sạch bát phương.

Những thứ này dường như trực tiếp in sâu vào cơ thể Lý Khác, hầu như mỗi động tác đều trở thành bản năng vô thức của cơ thể.

Chương 4

"Ai ai ai… Trường Tôn đại nhân, ngài xem ngài có phải hiểu lầm ý của ta rồi không.

Ý của ta là không nên thủ cựu, đi theo lịch sử, mà những người sống ở hiện tại như chúng ta phải học hỏi kinh nghiệm từ lịch sử, không mù quáng tuân theo lịch sử.

Ngài làm cứ như ngài đang chột dạ vậy!

Ngài cũng có tuổi rồi, phải bảo trọng thân thể chứ!" Lý Khác thấy lão già Trường Tôn Vô Kỵ bắt đầu than vãn, tự nhiên không thể để ông ta đắc ý.

Hắn không đợi Lý nhị ca mở miệng cho bậc thang đi xuống, Lý Khác trực tiếp lao đến bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn ngồi xuống đỡ ông ta dậy khỏi mặt đất.

Vẫn chưa đỡi xong mà, sao có thể nhanh chóng để ông ta có bậc thang đi xuống, rồi thoát thân khỏi chuyện này được.

Khi đỡ đối phương, Lý Khác không quên thuận tay đưa thêm một lưỡi dao mềm.

Lời của Lý Khác nghe như đang an ủi Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhưng âm thanh lại vô cùng vang dội, rõ ràng truyền đến tai mỗi người trong đại điện.

Trong phút chốc, ánh mắt của các đại thần nhìn Lý Khác đều thay đổi.

Đặc biệt là Lý nhị ca đang ngồi phía trên, trong ánh mắt nhìn Lý Khác có thêm một vài ý tứ khác.

“Ngô Vương đại nhân, ngài nói gì vậy?

Gọi là chột dạ?

Trường Tôn Vô Kỵ ta tự vấn lòng mình, chưa từng làm bất kỳ điều gì có lỗi với Đại Đường.” “Thế sao lại không đồng ý ta làm Thái tử?” “…” “Phụt…” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ thành công, quần thần không nói nên lời, thưởng thể năng +1.” Một tiếng cười khẽ vang lên trong đại điện.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện Lý nhị ca đang uy nghi ngồi trên đại điện lại đang che miệng bằng một tay.

Rõ ràng tiếng cười vừa rồi phát ra từ miệng ông.

Lý nhị ca thấy mọi người đều nhìn mình, cũng nhận ra mình có chút thất thố.

Vội vàng xua tay, ý bảo những người bên dưới tiếp tục, không cần để ý.

“Ngô Vương điện hạ, ý của ngài là sau khi ngài làm Thái tử, có thể mang lại lợi ích, mang lại sức sống dồi dào cho Đại Đường sao?” Trường Tôn Vô Kỵ trong một vòng giao phong với Lý Khác đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Đã quanh quẩn bên cạnh Hoàng đế nhiều năm như vậy.

Đương nhiên cũng không phải hạng người tầm thường.

Thấy mình đã hoàn toàn thua thiệt trong vấn đề lẽ thường, liền trực tiếp thay đổi hướng đi, hướng vấn đề sang một nơi khác.

“Quả không hổ danh Trường Tôn đại nhân!

Một ánh nhìn đã nhìn thấu nội tâm của ta, tiểu vương vô cùng bội phục.” Lý Khác là ai?

Thanh niên ưu tú của thế kỷ hai mươi mốt.

Hắn biết rõ, độ dày của da mặt là một trong những tiêu chuẩn để đánh giá năng lực của một người.

Trường Tôn Vô Kỵ đã đào hố, hắn trực tiếp không thèm nhảy vào.

"Ồ!

Vậy Ngô Vương đại nhân có một bộ phép trị thế sao?" Lý Khác trên mặt vẫn giữ nụ cười công thức.

Nhưng khi không nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, trong lòng hắn lại không ngừng mắng.

"Lão hồ ly này không đơn giản à!

Muốn triệt để cắt đứt đường sống của ta sao?

Bảo ta trước mặt Hoàng đế mà nói về đạo trị thế.

Lý nhị ca của chúng ta bây giờ lại đang ở tuổi tráng niên, bảo ta trước mặt ông ấy mà nói chuyện quốc gia đại sự sao?

Chẳng phải điều đó đại biểu cho vô năng, chỉ biết khoác lác, khiến ông ấy rảnh rỗi sinh nghi sao.

Lão già, đủ âm hiểm đấy!" Tuy rằng Trường Tôn Vô Kỵ hỏi vấn đề này rất tuyệt, nhưng Lý Khác lại hoàn toàn không lo lắng, hắn lại đâu có muốn cái ngôi vị Thái tử này.

Mở miệng nói một phen thì có gì mà sợ?

"Không dám gọi là phép trị thế, cũng chỉ là một vài kiến giải mà tiểu vương kết hợp những điều thấy nghe hàng ngày mà thôi." Lý Khác nói, trong suốt quá trình không hề quay đầu lại nhìn Lý nhị ca.

Hắn vẫn đối mặt với quần thần mà bắt đầu cao đàm khoát luận.

Lý nhị ca nghe Lý Khác nói những kiến giải của mình, cũng hứng thú nhìn Lý Khác đang đứng bên dưới.

Ông muốn xem hắn có thể nói được gì.

"Theo bản vương thấy, đạo trị quốc, không ngoài dân cường, dân phú, quân cường, minh luật, giản chính nghiêm pháp." Lý Khác vừa thốt ra lời này, đồng tử Lý nhị ca đang ngồi phía trên lập tức hơi co lại.

Dường như ông đã nhìn thấy điều gì đó bất ngờ.

Còn những đại thần do Trường Tôn Vô Kỵ dẫn đầu phản đối Lý Khác lập Thái tử thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Lần nữa nhìn Lý Khác, trong mắt đều tràn đầy vẻ kiêng dè.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân mạnh mẽ đáp trả quần thần, tài hoa xuất chúng, thưởng thể năng +1, thưởng thêm ngàn lạng hoàng kim." Lý Khác trên mặt vẫn vô cùng nghiêm túc, nhưng trong lòng lại nở hoa.

"Ha ha, đỗi người mà lại có tiền lấy!

Mình phải dựa vào cái này để phát tài thôi." Lý Khác đang chuẩn bị tiếp tục đỗi người, thì Lý nhị ca đang ngồi trên long ỷ lại chủ động mở miệng.

"Khác nhi, hãy giải thích cặn kẽ cho trẫm cái gọi là pháp trị quốc là gì." Lý Khác nghe thấy Lý nhị ca phía sau lên tiếng, tuy không muốn để ý, nhưng lúc này lại không thể không để ý.

"Nhi thần tuân chỉ." Lý Khác quay người cúi chào Lý Thế Dân, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân, hơi sắp xếp lại tư duy, rồi cất lời.

"Nhi thần cho rằng, dân là căn cơ của quốc gia, chỉ có dân phú, quốc gia mới phú cường.

Dân cường, tức là nâng cao tố chất của dân chúng, dân chúng ngu muội nhiều thì dễ bị người khác lừa gạt, từ đó phát sinh phản loạn,

cho nên chúng ta trong khi làm cho dân chúng giàu có cũng nên chú trọng giáo dục." "Dân cường thì quân cường, sức dân cường thịnh rồi, thì cảm giác quy thuộc về quốc gia tự nhiên sẽ mãnh liệt hơn, lúc đó, một khi phát sinh chiến sự, dân chúng không cần chúng ta kêu gọi, tự nhiên sẽ hăng hái tham quân." "Minh luật, giản chính, nghiêm pháp ba hạng này, nhi thần không cần nói nhiều, mọi người cũng có thể hiểu.

Các vị đều là trọng thần trong triều, đối với luật pháp chính sự, nhất định sẽ hiểu rõ hơn nhi thần rất nhiều." Lý Khác vừa dứt lời, ánh mắt chờ đợi của Lý nhị ca lập tức biến mất.

Chương 5

Tuy lời nói của Lý Khác ngắn gọn súc tích, nhưng đó đều là những đạo lý lớn, khó tránh khỏi khiến người ta có cảm giác chỉ là nói suông.

Các đại thần phía dưới thì đều âm thầm thở phào một hơi.

"Trường Tôn đại nhân, ngài thấy lời ta nói thế nào?" Lý Khác đối với vẻ thất vọng trong mắt Lý nhị ca đương nhiên nhìn thấy, nhưng cũng không để tâm.

Đặc biệt khi thấy Trường Tôn Vô Kỵ thở phào một hơi, nụ cười trên mặt Lý Khác càng thêm đắc ý.

Thậm chí hắn còn nháy mắt về phía Trường Tôn Vô Kỵ, lộ rõ vẻ khinh miệt đắc ý.

"Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, tưởng nói được mấy đạo lý lớn mà đắc ý à.

Ha ha, ta muốn xem ngươi có thật tài thực học không." Trường Tôn Vô Kỵ đương nhiên cũng nhìn thấy bộ dạng giở trò của Lý Khác, trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp tiến lên một bước.

"Ngô Vương điện hạ, vi thần cảm thấy những lời ngài nói rất hay, nhưng không biết cái gọi là đạo phú dân cường dân của ngài cụ thể lại nên thực thi như thế nào?" Ý của Trường Tôn Vô Kỵ là, đạo lý lớn ai cũng hiểu, nhưng quan trọng là làm cụ thể như thế nào!

Vạn sự nhìn chi tiết.

"Lão già, rơi vào bẫy rồi phải không!

Ha ha, lão tử dùng thủ đoạn của thế kỷ hai mươi mốt, còn sợ không lừa được cái lão cáo già này sao!

Mình xem có ai nhân cơ hội xuống giếng ném đá không." Lý Khác thấy Trường Tôn Vô Kỵ đã rơi vào bẫy, khóe miệng nhếch lên.

Hắn làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, phiền não.

Khiến người ngoài nhìn vào cứ như là không ngờ lại có người đứng ra hỏi chi tiết.

Lại vừa hay không biết nên trả lời thế nào.

Cho nên chỉ có thể ứng biến tại chỗ.

Thấy bộ dạng này, những đại thần do Trường Tôn Vô Kỵ dẫn đầu cũng lũ lượt nhảy ra.

"Ngô Vương điện hạ, xin thứ tiểu thần ngu muội, thực sự không hiểu ý những lời ngài vừa nói, ngài có thể giải thích cặn kẽ cho tiểu thần một hai không?

Để tiểu thần có thể học hỏi thêm." "Ngô Vương điện hạ, ta cũng không hiểu rõ, mong ngài giải đáp một hai." "Chúng thần vẫn chưa hiểu rõ, có thể thỉnh Ngô Vương điện hạ giải thích cặn kẽ một hai không?" Những triều thần kia thấy Lý Khác làm ra vẻ bối rối, lập tức bắt đầu gây khó dễ.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn sắc mặt Lý Khác dần trở nên khó coi, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Ông muốn xem, Lý Khác cạn lời.

Cuối cùng cũng đứng lên chiếm ưu thế, cứ như vậy, chỉ cần sau một hồi hùng biện, Lý Khác trong lòng Lý Thế Dân sẽ hoàn toàn để lại hình ảnh một kẻ ham công, chỉ biết nói suông.

Sau này muốn lên ngôi Thái tử thì khó như lên trời.

"Hừ hừ!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, dám múa rìu qua mắt thợ trước

mặt chúng ta, lần này xem ngươi xuống đài thế nào." "Ngô Vương này xem ra cũng chỉ hữu danh vô thực thôi!

Mấy cái đạo lý lớn đó, thư sinh nào mà không biết, lại dám đem ra khoe khoang, lần này bị Trường Tôn Vô Kỵ nắm thóp, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng ham công chỉ biết nói suông trong lòng Hoàng thượng." "Ai, Ngô Vương rốt cuộc vẫn còn quá trẻ!" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn biểu cảm trên mặt Lý Khác rõ ràng viết "ta cũng không hiểu đâu!" trong lòng vô cùng đắc ý.

Sau khi bước lên một bước, ông khẽ chắp tay với Lý Khác.

"Ngô Vương điện hạ, có phải có nỗi niềm khó nói không?

Ngài không cần lo lắng chúng thần già yếu chậm chạp, ngài chỉ cần nói chi tiết một chút, chúng lão thần đều có thể hiểu được!" Trường Tôn Vô Kỵ muốn bức cung rồi à!

"Ai!

Ta đâu có nỗi niềm khó nói gì, chẳng qua ta vốn dĩ tưởng rằng những đạo lý này chỉ cần nói ra, thì phàm là người có trí tuệ đều nên biết phải làm gì, nhưng ta vạn vạn không ngờ, trên triều đường Đại Đường của ta, lại có nhiều người u mê đến vậy.

Ta đau lòng vô cùng!" Lý Khác thấy những người cần nhảy ra đã nhảy ra gần hết, biểu cảm trên mặt hắn lại lần nữa thay đổi, làm ra vẻ bi thống đến tột cùng.

Cứ như nhìn thấy nỗi bi ai lớn nhất trên thế gian vậy.

"…" "…" "Ta…" Những đại thần vốn dĩ đang đợi xem trò cười của Lý Khác, vừa nghe lời của Lý Khác, lập tức giận tím mặt, từng người từng người một mặt đỏ tai hồng nhìn Lý Khác.

Lời nói đã trực tiếp mắng tất cả những người đứng ra rồi!

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả quần thần thành công.

Thưởng thể năng +1.

Thưởng Họa Can Phương Thiên Kích một cây.” “Các vị sao thế?

Từng người từng người một khí huyết dâng trào thế?

Sợ mắc bệnh nặng thì đừng có lên triều nữa!

Kẻo không cẩn thận mất mạng thì đó là một tổn thất lớn cho Đại Đường đấy!” Độc miệng của Lý Khác vẫn chưa dừng lại, hắn nhìn những lão thần bị mắng mà không thể mở miệng mắng lại, trực tiếp cất lời lại ném ra một câu nữa.

“…” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân nổi giận đáp trả quần thần, thưởng thể năng +1.” Những triều thần phía dưới đang giữ thái độ trung lập hoặc ủng hộ Lý Khác thấy Trường Tôn Vô Kỵ và một nhóm đại thần đảng phái của ông ta từng người từng người một làm ra vẻ cứng họng lại tức giận, thì đều che miệng cười trộm.

Trường Tôn Vô Kỵ vốn chiếm thế lớn trên triều đường, nhưng không thể cứ ngồi nhìn ông ta chịu thiệt mãi được!

Đương nhiên là vui vẻ xem trò cười rồi.

“Hừ!

Chúng ta ngu muội cũng được, vậy thì xin Ngô Vương điện hạ nói ra đạo phú dân cường dân của ngài đi, coi như khai sáng trí tuệ cho chúng ta.” Trường Tôn Vô Kỵ liên tiếp hai lần chịu thiệt, đã có tuổi rồi lại bị Lý Khác ngấm ngầm mắng một trận nên có chút bốc hỏa.

Ông ta trực tiếp phất tay áo, kéo chủ đề trở lại.

“Vậy được, đã tự nhận ngu muội, vậy ta lại dạy thêm một bài học nữa!” “…Ta…” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1.” Lý Khác đâu có biết khiêm tốn là gì, hắn

trực tiếp bám chặt, thuận nước đẩy thuyền.

Đã tự nhận ngu muội rồi, vậy mình tự nhiên phải tôn trọng ý của ông ta rồi chứ.

Trường Tôn Vô Kỵ không nhớ đã bao nhiêu năm không tức giận như vậy rồi.

Từ khi được phong vương bái tướng, chưa từng thấy ai dám nói chuyện với ông ta như vậy.

Nhưng chỉ trong vài khắc ngắn ngủi như vậy, ông ta đã bị người ta mắng cả công khai lẫn ngấm ngầm mấy lần rồi.

Lại không tài nào tìm được lời phản bác.

"Khác nhi, không được vô lễ.

Chương 6

Bàn chuyện công, mau nói ra cái gọi là đạo phú dân cường dân của con đi.” Lý Thế Dân trên long ỷ thấy Trường Tôn Vô Kỵ bị Lý Khác đỗi đến mức sắp thổ huyết, cũng biết phải ra mặt điều hòa.

Ông không ngờ đứa con này ngày thường cử chỉ ưu nhã, lời nói phóng khoáng.

Đến lúc này lời nói lại sắc bén và hùng biện đến vậy.

“Nhi thần tuân chỉ.” Vốn dĩ Lý Khác muốn thử xem có thể trực tiếp đỗi Trường Tôn Vô Kỵ đến thổ huyết không.

Nhưng Lý nhị ca đã mở miệng rồi.

Đương nhiên không thể tiếp tục mắng như vậy, bây giờ thế yếu, không thể chọc giận Hoàng đế được.

“Làm Hoàng đế ngầu thật đấy!

Sau này mình cũng phải làm một Hoàng đế, lúc đó mình cũng sẽ có ba ngàn giai lệ hậu cung, mình một lần muốn đánh mười người, một người dùng để đánh, bốn người ở phía sau đẩy, năm người còn lại đứng phía trước cổ vũ cho mình!

Trải nghiệm một lần đỉnh cao nhân sinh.” Lý Khác đáp lời Lý Thế Dân xong, quay người lần nữa nhìn về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Khi nhìn nụ cười xán lạn trên mặt hắn, trong lòng Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi rùng mình.

“Trường Tôn đại nhân, ngài là Tể tướng đương triều, hẳn phải biết số hộ dân định cư hiện nay, trong một trăm hộ thì có bao nhiêu hộ nghèo, bao nhiêu hộ khá giả, bao nhiêu hộ giàu chứ?” Trường Tôn Vô Kỵ nghe lời Lý Khác xong, không lập tức mở miệng trả lời!

Trong lòng ông suy nghĩ kỹ càng.

Cẩn thận cân nhắc xem lời nói đó có hàm ý đặc biệt gì không.

“Sao?

Ngài là Tướng quốc Đại Đường chúng ta, lẽ nào ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng không biết sao?

Hộ Bộ Thượng Thư đâu, người quản lý Hộ bộ, những chuyện này hẳn phải biết chứ!” Trường Tôn Vô Kỵ vừa cân nhắc, Lý Khác lập tức ném cho ông một cái mũ lớn.

Hoàn toàn không cho ông một chút cơ hội biện bác.

“…” Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng lập tức cảm thấy một vạn con thảo nê mã đang phi nước đại!

“Lão tử mẹ nó lúc đó lại không biết sao!” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ thành công.

Khiến ông ta ách khẩu vô ngôn.

Thưởng thể năng +1.

Năm ngàn lạng bạc trắng.” Trường Tôn Vô Kỵ định đứng ra biện bác, nhưng lúc này Hộ Bộ Thượng Thư đã đứng ra.

“Bẩm Ngô Vương điện hạ, Đại Đường hiện nay, trong một trăm hộ, chín thành là hộ nghèo, mười phần thì chín phần còn lại chỉ đủ ấm no, chưa đến một hộ có thể gọi là giàu.” Hộ Bộ Thượng Thư nói xong, cũng không dám nhìn sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ và Lý nhị ca.

Sau khi bẩm báo xong, trực tiếp quay người về vị trí của mình.

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào mũi giày.

Dường như trên giày có thứ gì đó thú vị đáng để nghiên cứu vậy.

“Đại Đường chúng ta hiện nay lại lạc hậu đến vậy sao?” Lý nhị ca

nghe Hộ Bộ Thượng Thư bẩm báo xong, lập tức nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời như vậy.

"Phụ hoàng, số liệu như vậy nghe có lẽ sẽ khiến người cảm thấy không cam lòng, nhưng tình hình thực tế còn tệ hại hơn nhiều, đây chỉ là những hộ dân định cư, ngoài ra còn có dân lưu tán ở khắp nơi, những người đó mới thật sự không có một mái nhà che thân, không có một hạt cơm lót dạ." Lý Khác không hề nể mặt Lý nhị ca.

Dựa theo ký ức hắn có được, lúc này triều Đường quả thực đang bách phế đại tân.

Tình hình thực tế còn tệ hại hơn rất nhiều.

Lý nhị ca nghe xong lời Lý Khác, trong lòng lập tức trở nên nặng trĩu hơn.

"Các khanh gia, có biện pháp nào để giảm bớt dân tình không?" Vốn dĩ nếu chỉ là vấn đề tranh giành ngôi vị Thái tử, Lý nhị ca sẽ không tham gia.

Dù sao quyền quyết định cuối cùng đều nằm trong tay ông, hoàn toàn có thể xem như xem một màn náo nhiệt.

Nhưng lúc này đã nói đến vấn đề dân sinh, thì không thể không sốt ruột.

"Hoàng thượng, theo ý kiến của vi thần, nên giảm bớt thuế thu, mở kho phát lương, để xoa dịu dân tình." Trường Tôn Vô Kỵ liên tiếp bị đỗi, lúc này tự nhiên phải nắm lấy cơ hội để làm mới sự tồn tại của mình.

Các triều đại từ trước đến nay đối với chuyện dân nan, cơ bản đều làm như vậy.

"Trường Tôn đại nhân nói nghe hay thật đấy!

Cứ như thật vậy!" Lời của Trường Tôn Vô Kỵ vừa dứt, Lý Khác đã sốt ruột đáp trả.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1." Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Khác nói với giọng điệu trào phúng không hề che giấu, suýt chút nữa không nhịn được mà đá cho hắn một cước.

"Ngô Vương điện hạ có ý gì!

Lời lão thần nói chẳng lẽ có chỗ nào không đúng sao?" Trường Tôn Vô Kỵ lúc này tuy không quay đầu lại, nhưng dường như có thể cảm nhận được những ánh mắt trào phúng phía sau mình.

Một khai quốc công huân đại thần, lại bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa liên tiếp châm chọc.

"Ngài nói cũng không có chỗ nào không đúng, điều duy nhất có thể gọi là không đúng, chính là ngài không nên mở miệng nói ra những lời phí lời này mà thôi!" "…Vô lễ cực điểm.

Hoàng thượng, vi thần thấy Ngô Vương điện hạ thuần túy đang vũ nhục lão thần." Trường Tôn Vô Kỵ ít nhiều cũng là nhân vật hô mưa gọi gió trên triều đường.

Bị Lý Khác, một đứa trẻ tuổi đời chưa bằng một nửa mình, liên tiếp đỗi, tính khí tốt đến mấy cũng không chịu nổi.

Ông ta trực tiếp quay sang Lý nhị ca trên cao bắt đầu tố cáo.

"Phụ hoàng, ngài xin hãy nghe nhi thần nói hết, rồi hãy phán định xem nhi thần có đang vũ nhục Trường Tôn đại nhân không, hay là lời nhi thần nói đều là thật." Lý Khác cũng không chịu kém.

Chuyện đỗi người, nhất định phải làm một mạch.

Nếu không sẽ có tình huống kiệt sức lần hai, lần ba.

Hôm nay phải nắm chặt Trường Tôn Vô Kỵ mà đỗi đến chết.

Lý nhị ca nhíu mày nhìn Lý Khác đang đứng ra, rồi nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang râu tóc dựng ngược, mắt trợn tròn.

Cân nhắc một lát sau, ông quyết định xem xét Lý Khác trước.

"Nói đi!

Nếu lời con nói vô lý, thì dù con là con trai của trẫm, trẫm cũng tuyệt đối không nhẹ tay tha thứ." Lý nhị ca nói vậy cũng là để giữ thể diện cho Trường Tôn Vô Kỵ một chút.

Chương 7

Dù sao đối phương cũng là một trọng thần, lại là anh vợ lớn của ông, tùy tiện đàn áp không vấn đề, nhưng cũng không thể quá áp chế sự nóng giận của ông ta.

"Tạ phụ hoàng." Lý Khác được Lý nhị ca chấp thuận, nghiêng đầu không dấu vết cười với Trường Tôn Vô Kỵ.

Nụ cười đó, tràn đầy sự âm hiểm và ý đồ xấu xa.

Đơn giản là đang trắng trợn nói với Trường Tôn Vô Kỵ rằng, lão tử sắp tung chiêu lớn đây, cẩn thận đấy nhé!

Trường Tôn Vô Kỵ không biết vì sao, nhìn nụ cười của Lý Khác, trong lòng không khỏi rùng mình.

Một luồng hàn ý tức khắc dâng lên từ lòng bàn chân.

"Trường Tôn đại nhân, giảm bớt thuế thu, vậy ta lại hỏi, những hộ nghèo đó, nếu một vụ thu hoạch lương thực còn lại một trăm cân, thì thu bảy mươi cân và thu mười cân, giữa chúng có khác biệt gì sao?" Lý Khác nói, tiến thêm một bước về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Trong ngữ khí tràn đầy khí chất vấn.

"…" "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ thành công, thưởng thể năng +1." Trường Tôn Vô Kỵ nghe lời Lý Khác xong nhất thời có chút không biết phải đáp lời thế nào.

"Đó không phải là có thể mở…" "Mở kho à?

Mở kho gia đình à?

Biên cương bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh chiến sự, lương thực trong kho lương các quốc gia đều là vật tư quân bị, lúc này vừa

mới thu hoạch một vụ lương thực, bây giờ mở kho cứu trợ, tiêu hết quốc lương.

Vậy nếu lúc này phát sinh chiến loạn, quốc gia lẽ nào lại phải đại tứ cấu mua lương thực tồn kho trong dân gian?

Để một số người phát tài từ tai họa của quốc gia sao?" Lý Khác hoàn toàn không cho Trường Tôn Vô Kỵ cơ hội xoay chuyển, lần nữa tiến thêm một bước, trong ngữ khí tràn đầy chất vấn nhìn ông ta.

Và âm thanh còn được nâng cao tám độ, đơn giản là có thể xem là đang quát mắng rồi.

"…" Trường Tôn Vô Kỵ lập tức bị Lý Khác đột nhiên nâng cao giọng làm cho giật mình.

Ông ta vô thức lùi lại một bước.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại nổi giận đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1, Thần Câu Xích Thố." "Vậy, vậy thì nên làm thế nào?" Trường Tôn Vô Kỵ sau khi lùi lại một bước liền lập tức nhận ra chỗ không ổn.

Một bước lùi này không đơn giản chỉ là một bước nữa rồi!

Trước mặt văn võ bá quan mà nhận thua rồi!

Ông ta đường đường là một Tể tướng triều đình, có thể nói là nhân vật dưới một người trên vạn người.

Lại bị một thằng nhóc tóc vàng óng chặn họng.

Thế là ông ta lập tức bắt đầu chất vấn.

"Ta nên làm thế nào?

Lời hỏi rất hay, phản ánh đầy đủ việc không quan tâm và không suy nghĩ về mặt dân sinh." "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1." Lý Khác vừa đáp trả

xong, cũng không cho đối phương cơ hội nổi nóng, trực tiếp quay người nhìn Lý Thế Dân đang ngồi trên long ỷ.

"Phụ hoàng, theo kiến giải của nhi thần, căn cơ của dân nằm ở ruộng đất.

Hiện nay Đại Đường đất rộng của nhiều, số lượng lương điền có thể tính bằng vạn mẫu, nhưng nhiều lương điền như vậy, lại có bao nhiêu nằm trong tay dân?

Nói khó nghe một chút, một thôn vài trăm hộ dân, số ruộng đất thực tế mà họ sở hữu e rằng không đủ một bàn tay!

Những người có ruộng đất thì tự nhiên giàu có rồi, nhưng có phải họ đã nộp thuế thu đáng ra phải nộp cho cả thôn ruộng đất đó không?" Lý Khác hỏi vấn đề này vô cùng sắc bén.

Không chỉ Lý nhị ca nghe xong nhíu mày.

Ngay cả những đại thần kia nghe xong cũng đều nhíu mày chặt lại.

Lý nhị ca nhíu mày là vì vấn đề này đúng là vấn đề.

Còn những đại thần nhíu mày là vì những người giàu có mà Lý Khác vừa nói kia.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả quần thần thành công, thưởng thể năng +1." Khi họ đang nhíu mày, Lý Khác thì sảng khoái không thôi.

Sau khi liên tục được hệ thống thưởng thể năng, hắn cảm thấy lúc này trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Nếu lúc này không tiện, nếu không, hắn đã đi tìm một con trâu để thử xem có thể một quyền đánh chết nó không.

"Khác nhi, vậy theo kiến giải của con, chuyện như vậy nên xử lý thế nào đây?" Lý nhị ca nghe lời Lý Khác xong liền trực tiếp làm ra vẻ

cúi đầu suy tư.

Thấy Hoàng đế trầm tư, những người bên dưới tự nhiên cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Nhưng lời Lý Khác đã nói rõ ràng như vậy, những người này không cần cũng biết chuyện cải cách quyền sở hữu ruộng đất tiếp theo.

Nhưng Hoàng đế không mở miệng, ai lại dám nói.

Lý nhị ca suy tư một hồi, nhíu mày ngẩng đầu nhìn Lý Khác.

Làm ra vẻ "ta không có phương án xử lý tốt", bắt đầu chất vấn Lý Khác.

"Khốn kiếp, lão hồ ly, ta đã nói rõ ràng như vậy mà còn nói nhảm với ta sao?

Không dám đắc tội người trực tiếp, lại mẹ nó tìm ta để đổ lỗi!" Lý Khác nhìn Lý nhị ca làm ra vẻ rõ ràng là đang diễn, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, Lý nhị ca có thể giả vờ ngu, nhưng chủ đề mà ông ta đưa ra, mình tổng không thể giả vờ ngu được chứ!

"Bẩm phụ hoàng, theo kiến giải của nhi thần, nên thống kê ruộng đất và dân số của các vùng, sau đó phân phối ruộng đất theo nhân khẩu, và đặt ra một tiêu chuẩn về số lượng ruộng đất mà mỗi gia đình có thể sở hữu.

Ruộng đất có thể nhiều, nhưng không thể chia nhiều, những chuyện như một nhà sở hữu hàng ngàn khoảnh lương điền kiên quyết không thể xảy ra.

Nếu có kẻ tư chiếm ruộng đất, thì đó là động đến căn cơ của quốc

gia, nên xử trí bằng tội phản quốc, tru di tam tộc, để làm gương cho kẻ khác." Lý Khác vừa dứt lời, sát ý mãnh liệt trực tiếp từ lời nói của hắn tràn ra.

Những quan viên trong triều lập tức bị giật mình.

Ngay cả Lý nhị ca đang ngồi trên cao cũng bị lời nói của Lý Khác làm cho giật mình.

"Ngô Vương điện hạ, chỉ vì chiếm đất mà trực tiếp tru di tam tộc, có phải có chút quá đáng không!

Sát phạt nặng như vậy, e rằng sẽ dẫn đến dân phẫn a!

Đó cũng là…" Lời Lý Khác vừa dứt, một đại thần dưới sự ra hiệu của Trường Tôn Vô Kỵ đã đứng ra.

Lý Khác trực tiếp không quay đầu lại, cũng không quản đối phương là ai.

Chương 8

Hắn trực tiếp mở miệng đáp trả.

"Vị đại nhân này cảm thấy nặng sao?

Hay là nhà ngài có nhiều lương điền, đủ để tru di cửu tộc rồi à?

Ngài không cần lo lắng, trước đó nhất định phải phân phối lại ruộng đất, không đến mức trực tiếp bắt người trị tội đâu, nhưng những kẻ không chịu giao nộp ruộng đất, thì không nhất định rồi." "Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Lễ Bộ Thượng Thư thành công, thưởng thể năng +1." "Ngô Vương điện hạ, ngài đang vu khống người khác!

Hoàng thượng, vi thần chưa từng cưỡng chiếm ruộng đất!" Lời Lý Khác vừa dứt, Lý Thế Dân cũng nhìn theo hướng người vừa đứng ra.

E rằng tên gia hỏa kia bị dọa không nhẹ.

Bị Lý Thế Dân nhìn như vậy, lập tức cúi đầu nhận thua.

"Ừm, có lẽ không chiếm, nhưng con người mà!

Ai mà chẳng có vài người thân thích chứ!

Khi ta ở dân gian nghe một câu nói, ta cũng cảm thấy có lý. 'Trong triều có người thì dễ làm việc.' Lời này nói rất tinh tế." Lý Khác trên mặt vẫn mỉm cười rạng rỡ, đầu cũng không hồi trực tiếp mạnh mẽ đáp trả.

Lúc này ai đứng ra gây sự, không đỗi thì đỗi ai đây?

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân lại đáp trả Lễ Bộ Thượng Thư thành công, thưởng thể năng +1." "Thôi được rồi, tất cả đừng tranh

cãi nữa.” Lý nhị ca liếc nhìn vị Lễ Bộ Thượng Thư đang run rẩy, phất tay trực tiếp bảo ông ta lui xuống.

Tên gia hỏa kia lập tức như được đại xá, vội vàng cúi lưng đi về vị trí của mình.

“Lời Khác nhi tuy có phần kích tiến, nhưng quả thực cũng là biện pháp tốt nhất, vì sự ổn định của quốc gia, quả thực là kế sách lâu dài, không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành, lúc này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.” Lý Thế Dân từ trong thâm tâm cho rằng chuyện này là chuyện tốt.

Nhưng ông lại không thể ngay lập tức chấp nhận.

Bởi vì nếu thực sự thực hiện chính sách phân điền như vậy, thì sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người.

Trong số những người trên triều đường này, có mấy người mà lợi ích sẽ không bị ảnh hưởng chứ?

“Thôi được rồi, Khác nhi có được kiến giải như vậy trẫm vô cùng an ủi, nhưng chuyện phân điền không phải là chuyện có thể làm trong một sớm một chiều.

Tuyệt đối không được ham công.” Lý nhị ca nhìn Lý Khác đang hăm hở chuẩn bị tìm cớ để đỗi người, trong lòng càng thêm hài lòng.

Lý Khác thấy Lý nhị ca đã lên tiếng, cũng chỉ có thể bỏ qua vấn đề này.

“Hoàng thượng, xin thứ vi thần nói thẳng, chúng thần phản đối Ngô Vương điện hạ lập vị Đông Cung, không ngoài việc Ngô Vương điện hạ mang trong mình huyết mạch tiền triều, nếu lập ngài làm Đông Cung, e rằng có điều không ổn!” Lý Khác đưa ra chuyện phân điền xong, không chỉ Trường Tôn Vô Kỵ hoảng sợ, ngay cả những đại thần vẫn giữ thái độ quan sát cũng có chút hoảng loạn.

Sau khi Lý nhị ca ngăn cản chuyện phân điền, lập tức có người đứng ra.

Lý Khác nghe đối phương nói 'mang trong mình huyết mạch tiền triều', sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Mặt mày lạnh lẽo, đầy sát khí quay người nhìn về phía đại thần vừa đứng ra gây sự đó.

"Vị đại nhân này, theo kiến giải của ngài, ta mang trong mình huyết mạch tiền triều, có tội không?

Hay là nghịch không?" Vị đại thần vừa đứng ra nói chuyện bị Lý Khác hỏi như vậy, nhất thời lại có chút không biết nên trả lời thế nào.

Có tội không?

Ai có tội?

Nếu không phải vị trên cao kia, Lý Khác lại sao có thể có huyết mạch tiền triều?

Chẳng lẽ lại đứng ra nói Lý Thế Dân có tội?

E rằng không sống nổi quá!

Còn về nghịch?

Ngô Vương Lý Khác tuy không phải đích xuất, nhưng bản thân lại không có bất kỳ tật xấu nào.

Thì làm sao có chữ "nghịch" được.

"Ngô Vương điện hạ, Đô úy đại nhân không hề nói ngài mang trong mình huyết mạch tiền triều là có gì không tốt cả!

Chỉ là ngôi vị Thái tử Đông Cung là trọng trung chi trọng của triều ta, là ngôi vị trữ quân, nếu do huyết mạch tiền triều đảm nhiệm, chỉ e thiên hạ bất an!" Tên gia hỏa vừa đứng ra không phải là một chức Đô

úy, Lý Khác đỗi như vậy, tên gia hỏa đó trực tiếp sợ hãi.

Trường Tôn Vô Kỵ thấy vậy, cũng chỉ có thể đứng ra.

"Chỉ e thiên hạ bất an?

Hay một cái "chỉ e", hay một cái "bất an", các ngươi bất an thì thiên hạ bất an sao?

Miệng thì nói ngôi vị trữ quân là trọng sự quốc gia, đã biết là trọng sự quốc gia, vậy tại sao lại trăm phương nghìn kế ngăn cản chuyện ta lập vị, còn chuyện phân canh nhập đinh cũng là trọng sự quốc gia, sao các ngươi lại không ủng hộ?" Lý Khác nói với giọng điệu lại lần nữa nâng cao tám độ, rồi giận dữ trừng mắt nhìn một lượt các quan lại trên triều đường.

Ánh mắt hắn nhìn đến đâu, sát ý đều hừng hực đến đó.

Những kẻ phản đối hắn làm Thái tử, giờ đây trong mắt hắn là một đám muốn chết.

Lý Khác đã ghi nhớ từng người một trong số họ, nếu sau này có cơ hội.

Tất cả sẽ bị lôi ra ngọ môn chém đầu.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân nổi giận đáp trả quần thần, thưởng thể năng +1." Lý Khác thấy không ai nói gì, lần nữa tiến thêm một bước về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn hỏi với giọng đầy nghiêm khắc và kiên quyết.

"Trường Tôn đại nhân, ta hỏi, huyết mạch của ta có phải là từ phụ hoàng không?" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác đang chất vấn mình, không dám ngẩng đầu nhìn Lý nhị ca đang ngồi trên cao.

"…Đương nhiên là từ Hoàng thượng rồi." Khi trả lời, ngữ khí so với Lý Khác hùng hồn, về khí thế đã yếu hơn không ít.

“Vậy ta lại hỏi, huyết mạch chính thống của ta quan trọng, hay huyết mạch tiền triều quan trọng?” Lý Khác khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng, lại tiến thêm một bước về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn hỏi với ngữ khí lạnh lẽo.

“Đương nhiên là huyết mạch hoàng gia chính thống quan trọng!” Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác đang từng bước tiến đến, vô thức định lùi lại một bước.

Nhưng giữa hai người đang giao phong, một khai quốc nguyên huân, dù sao cũng không thể yếu thế về khí thế.

Cho nên ông ta liền cố gắng dừng bước chân đang lùi lại.

Chương 9

“Vì đã biết ta là huyết mạch chính thống quan trọng!

Vậy tại sao lại tránh nặng tìm nhẹ, chỉ bàn luận về cái gọi là huyết mạch tiền triều của ta!

Hàm ý có phải là nói mẫu phi và hoàng đệ của ta vì mang trong mình huyết mạch tiền triều, liền có ngỗ nghịch chi tâm?

Nên chém nên tru?

Vô cớ hãm hại con cháu hoàng thất của ta!

Khiêu khích tình phụ tử quân thần giữa ta và phụ hoàng, ý đồ là gì?” Lý Khác nói, lại lần nữa tiến thêm một bước về phía Trường Tôn Vô Kỵ!

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân nổi giận đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1.” “Lý Khác ta tuy không dám lập được công lao to lớn gì cho quốc gia, nhưng cũng tận tâm tận lực, mọi việc đều lấy lợi ích của Đại Đường làm trọng, tuy không dám nói công, nhưng cũng dám nói lòng trung thành của ta!

Vô cớ hãm hại trung thần, ý đồ là gì?” “Đinh đông, chúc mừng chủ nhân nổi giận đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1, bách đàn mỹ tửu.” Lý Khác liên tiếp tiến hai bước, khí thế quanh thân càng thêm nồng đậm.

Trường Tôn Vô Kỵ lúc này cũng có chút không chống đỡ nổi những lời nói sắc bén của Lý Khác.

Thân hình bất giác lùi lại một bước.

“Trường Tôn đại nhân, ngài hết lần này đến lần khác tránh nặng tìm nhẹ mà bắt bẻ ta, dám hỏi có phải ngài có thể dự đoán tương lai,

đã nhìn thấy ta vô tài vô đức, sẽ làm mất giang sơn Đại Đường uy nghi của chúng ta không?" "Dám hỏi ta nếu vô đức, ngài có cảm thấy, vị hoàng huynh hoàng đệ nào của ta thích hợp lập vị Đông Cung?

Hãy nói ra trước triều đình, ta cũng tiện hỏi xin một hai!

Nếu ta thắng, thì lúc đó chứng tỏ Trường Tôn đại nhân ngài tuổi đã cao, phán đoán sự việc không còn rõ ràng nữa phải không?

Ngài địa vị cao quyền trọng, mỗi một quyết sách không chỉ ảnh hưởng đến cá nhân ngài, mà còn ảnh hưởng đến cơ nghiệp vạn thế của Đại Đường chúng ta, nếu đã như vậy, nếu ngài đã vô năng mà vẫn giữ vị trí cao, lẽ nào vì lợi ích của Đại Đường, nên thoái triều về nhà không?" Lý Khác một khi đã lên trạng thái, thì quả thực như súng liên thanh vậy.

Mỗi một câu nói liền tiến thêm một bước về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ thì liên tục lùi lại, trong đại điện âm u này, lúc này lại mồ hôi đầm đìa.

"Trường Tôn đại nhân, ngài nói đi!

Nếu không nói ra, có phải đại biểu cho việc, ta vốn có đức có tài để giữ vị Thái tử, nhưng lại vì phép trị thế của ta trái với lợi ích của các ngươi, nên các ngươi liên tục phản đối?" Lời cuối cùng thốt ra, Lý Khác đã tiến thêm mấy bước, trên mặt đầy sương lạnh, đại có ý muốn xông lên trực tiếp đá cho Trường Tôn Vô Kỵ một cước.

Hắn gần như dùng cách gào thét để nói, nước bọt còn bắn cả vào mặt Trường Tôn Vô Kỵ.

"Đinh đông, chúc mừng chủ nhân liên tục đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +10." "……." Trường Tôn Vô Kỵ nhất thời lại phát hiện mình ách khẩu vô ngôn.

Các vương công đại thần nhìn Lý Khác đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ không nói nên lời, từng người từng người một mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

“Không ngờ Ngô Vương Lý Khác ngày thường không tiếng tăm gì lại lợi hại đến vậy.

May mà bình thường mình không đắc tội với hắn!” “Xong rồi xong rồi, lão thất phu Trường Tôn Vô Kỵ này, vốn dĩ ta giữ thái độ trung lập, lại cứ muốn kéo ta lên cùng một con thuyền!

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta nói đến ách khẩu vô ngôn, nếu Lý Khác lên ngôi, thì ta có thể bị lão thất phu này hại chết rồi!” “Ngô Vương điện hạ thật giỏi, chúng thần nhất định sẽ ủng hộ Ngô Vương điện hạ, Đại Đường có vị trữ quân như vậy, chẳng phải sẽ như mặt trời mọc ở phương Đông sao!” Các bá quan phía dưới trong lòng ai nấy đều có suy nghĩ riêng, nhưng lúc này lại không một ai lên tiếng.

Từng người từng người một đều đợi ý kiến cuối cùng của vị trên cao kia.

“Đủ rồi!

Khác nhi, Trường Tôn đại nhân cũng vì giang sơn vạn thế của Đại Đường ta mà lo lắng.

Lời nói của con có phần sắc bén quá rồi, mau bồi tội với Trường Tôn đại nhân đi!” Lý nhị ca thấy Trường Tôn Vô Kỵ bị đỗi đến mức không nói nên lời, cũng biết đã đến lúc dừng lại.

Thế là ông trực tiếp lên tiếng quát mắng Lý Khác.

Nhưng tuy trong lời nói tràn đầy ý quát mắng, nhưng vẻ hài lòng trong mắt Lý nhị ca lại lộ rõ.

Hiển nhiên ông càng hài lòng với biểu hiện của Lý Khác.

“Vâng, phụ hoàng.” Lý Khác chắp tay với Lý nhị ca, sau đó quay người nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang khí huyết cuồn cuộn vì bị đỗi, cười ha ha một tiếng.

“Trường Tôn đại nhân, không tiện, lời nói có phần kích động, mong ngài lượng thứ.” Lý Khác nói với vẻ mặt cười cợt, hoàn toàn không có chút gì là xin lỗi.

Thậm chí còn đầy ý trào phúng.

Ít nhất trong mắt Trường Tôn Vô Kỵ là như vậy.

“Không ngại, vi thần cũng có chỗ sai.

Không phải lỗi của riêng điện hạ!” “Ừm, biết là tốt rồi!” “Ta…” “Thôi được rồi, hôm nay chuyện ngôi vị Thái tử tạm gác lại đi!

Ngày khác bàn bạc lại, trẫm có chút mệt rồi, bãi triều đi!” Lý nhị ca lên tiếng xong, trên triều đường cũng không ai dám không tuân theo.

Tất cả đều chắp tay cung tiễn Hoàng thượng.

Lý Khác nhìn Lý nhị ca rời khỏi đại điện, trong lòng khinh thường cười một tiếng.

Sau đó quay người liền rời đi.

“Ngô Vương điện hạ xin lưu bước!” Lý Khác vừa quay người rời đi, phía sau vang lên một tiếng gọi.

Lý Khác vô thức quay đầu nhìn lại, phát hiện người gọi mình lại chính là Trường Tôn Vô Kỵ.

“Trường Tôn đại nhân, ngài tìm ta có chuyện gì vậy?” Lý Khác tuy định cho lão già này một cước, nhưng cách đó cũng đã thay đổi rồi.

Lúc này hắn mới chập chững bước vào triều, chiếm chút phong đầu bằng lời nói là được, nếu muốn đánh trực tiếp với Trường Tôn Vô Kỵ trên đại điện, thì đối với hắn mà nói không có lợi.

Không cần phải cố gắng tranh giành nhất thời.

“A a, thực ra cũng không có chuyện gì lớn cả!

Chỉ là…” “Không có chuyện gì thì gọi ta lại làm gì?

Trong đầu có hố à!” “…” Trường Tôn Vô Kỵ vốn định nói vài câu khách sáo, nhưng lời khách sáo vừa ra khỏi miệng, Lý Khác đã trực tiếp theo thói quen đáp trả.

“Đinh đông, chúc mừng chủ nhân đáp trả Trường Tôn Vô Kỵ thành công, thưởng thể năng +1.” Hệ thống báo hiệu thưởng, Lý Khác nhất thời có chút ngớ người.

“Hệ thống, chẳng phải đã bãi triều rồi sao?

Đỗi vẫn có thưởng à?” “Hiện tại chưa đi ra khỏi đại điện, lựa chọn trước đó vẫn còn hiệu lực.” Lý Khác vốn đang định nhấc chân đi, cúi đầu nhìn, phát hiện hai người lúc này đều đang đứng ở cửa đại điện.

Chỉ còn một bước nữa là có thể đi ra khỏi đại điện rồi. "Trường Tôn đại nhân, thật ngại quá, nhất thời lỡ miệng nói thật.

Chương 10

Ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với ta nhé!

Đúng rồi, tìm ta có chuyện gì ấy nhỉ?" Lý Khác vốn định quay người bỏ đi, nhưng khi thấy việc chọc tức Trường Tôn Vô Kỵ vẫn có thể nhận được phần thưởng, hắn lập tức thu chân lại. "..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công chọc tức Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng thể năng +1." Trường Tôn Vô Kỵ tức đến mức phải đưa tay vuốt ngực, hít sâu một hơi mới lấy lại được bình tĩnh. "Hừ, Ngô Vương điện hạ, làm người có tài có võ cũng không thể làm nên đại nghiệp, cần phải có đức.

Người trẻ tuổi đừng quá đắc ý vong hình." Trường Tôn Vô Kỵ vốn định cùng Lý Khác khách sáo vài câu giao phong, nhưng tên này lại mở miệng là châm chọc, khiến kẻ luôn thân cư cao vị như ông ta không thể chịu nổi.

Ông ta sầm mặt, định trực tiếp rời khỏi đại điện. "Trường Tôn đại nhân xin dừng bước!" Lý Khác lúc này sao có thể thả ông ta đi được!

Trong mắt hắn lúc này, Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn là một cái "bao kinh nghiệm"!

Có thể cày thêm được bao nhiêu thì lời bấy nhiêu, sao có thể dễ dàng buông tha. "Ngô Vương điện hạ có cao kiến gì sao?

Nếu vẫn là những lời thô tục nơi phố chợ kia, thì thứ cho lão phu khó lọt tai." Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Khác gọi lại thì cũng dừng bước, định ra oai một chút.

Nhưng câu tiếp theo của Lý Khác suýt chút nữa làm râu ông ta tức đến dựng ngược lên.

Chỉ thấy Lý Khác hơi ghé sát vào tai Trường Tôn Vô Kỵ, thì thầm: "À à, kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn!

Nghe nói dưới gối Trường Tôn đại nhân có một ái nữ tên gọi Phinh Đình, sinh ra rất mực xinh đẹp.

Muốn hỏi Trường Tôn đại nhân, có thể cho bản vương mượn về tham quan một chút không?

Ngài cứ yên tâm, có mượn có trả, hôm nay mượn đi, ngày này sang năm, định sẽ trả lại ngài một lớn một nhỏ.

Ngài thấy thế nào!" "Vô lý chi đồ!

Chớ tưởng là Hoàng tử thì ta không dám làm gì ngươi!" Trường Tôn Vô Kỵ vừa nghe xong, lập tức xù lông dựng tóc, hai tay nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên, đại có ý muốn đánh chết Lý Khác ngay tại chỗ. "Ấy, Trường Tôn đại nhân ngài làm gì vậy?

Ta chẳng qua chỉ ngưỡng mộ lệnh ái đã lâu, ngài có cần phải như vậy không?" Lý Khác thấy Trường Tôn Vô Kỵ đại nộ, nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách, rồi lớn tiếng la lên, thu hút sự chú ý của đám văn võ bá quan chưa kịp rời đi.

Sau đó hắn lại nhỏ giọng nói: "Ha ha, ta thật không tin ông dám làm gì ta.

Muốn ra vẻ ngầu sao?

Có gan thì giết ta ngay tại chỗ đi!

Nếu ta tuyệt hậu, thì ông cũng đừng hòng có cháu bế." Đám quan lại xì xào: "Ngô Vương cũng thú vị thật!

Vừa nãy còn ở trên triều đường châm phong tương đối với Trường Tôn đại nhân, nháy mắt đã chạy lại làm thân rồi." "À à, ta cũng nghe nói Trường Tôn đại nhân quả thực có người con gái tên

Phinh Đình, sinh ra đình đình ngọc lập, ôn văn nhã nhặn, đúng là đại gia khuê tú.

Ngô Vương điện hạ để mắt tới cũng không phải vô lý!" "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ha ha, Ngô Vương điện hạ dù thiếu niên lão thành, nhưng rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi a!" "Muốn bắt tay giảng hòa sao?

Nếu được như vậy thì cũng là một chuyện đại khoái sự!" "..." Trường Tôn Vô Kỵ nghe những lời bàn tán xung quanh, nộ hỏa càng thêm công tâm. "Ngươi... cái tên..." "Trường Tôn đại nhân, nhiều người nhìn như vậy, ngài là trọng thần triều đình, muốn ở trên đại điện đấu khẩu với một hoàng tử sao?

Cẩn thận kẻo được thiên cổ lưu danh đấy!" Trường Tôn Vô Kỵ vừa định mở miệng mắng, Lý Khác đã trực tiếp nhỏ giọng nhắc nhở.

Trường Tôn Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn quanh.

Nụ cười trên mặt đám đại thần xem náo nhiệt kia lọt vào mắt ông ta chẳng khác nào đang chế giễu.

Từ khi đi theo Lý Nhị (Lý Thế Dân), Trường Tôn Vô Kỵ chưa bao giờ uất ức như thế.

Muốn mắng lại không thể mở miệng, lại nhìn nụ cười xán lạn của Lý Khác, nhất thời cấp hỏa công tâm, ông ta cảm thấy ngực đau nhói. "Phụt..." Cấp hỏa công tâm, Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp trợn trắng mắt, ngã vật ra sau. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công chọc tức Trường Tôn Vô Kỵ, trực tiếp chọc cho ngất xỉu, thưởng thể năng +1.

Hổ Báo Kỵ ba ngàn." "Ái chà, đại sự không ổn rồi!

Tướng quốc đại nhân ngỏm rồi!

Ha ha ha..." Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ bị chọc cho ngất

xỉu, xả giọng gào lên một tiếng rồi chẳng thèm nhìn đối phương, nhấc chân bước ra khỏi đại điện.

Để lại đám đại thần ngơ ngác nhìn nhau. "Ấy ấy, mau cứu người!

Trường Tôn đại nhân ngất xỉu rồi, mau mau mau, mau đỡ lấy!" "Chuyện gì vậy?

Vừa nãy chẳng phải đang tốt đẹp sao?

Đột nhiên lại ngất rồi!" "Không đúng, Ngô Vương điện hạ vừa nãy không phải đang làm thân với Trường Tôn đại nhân sao?

Trường Tôn đại nhân ngất xỉu mà ngài ấy cười vui vẻ thế?" ...

Lý Khác không quan tâm đến cảnh tượng náo nhiệt trên đại điện.

Theo ký ức trở về tẩm cung, việc đầu tiên là hắn kiểm tra trạng thái bản thân. "Lý Khác.

Thể năng: 80.

Võ lực: 120.

Vũ khí: Họa Can Phương Thiên Kích.

Tọa kỵ: Thần Câu Xích Thố.

Võ kỹ: Bách Điểu Triều Phượng Thương.

Quân đội: Ba ngàn Hổ Báo Doanh thiết kỵ.

Chương 11

Vật tư: Hoàng kim một ngàn lượng, bạch ngân năm ngàn lượng.

Mỹ tửu trăm vò." Nhìn thu hoạch sau một buổi tảo triều, trong lòng Lý Khác nở hoa.

Đặc biệt là ba ngàn kỵ binh Hổ Báo Doanh, đây là phần thưởng Lý Khác hài lòng nhất.

Tại cái xã hội phong kiến này, trong tay có quân đội mới có quyền tiếng nói.

Những phần thưởng này đều nằm trong kho chứa của hệ thống, chỉ cần Lý Khác muốn là có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng cũng có điểm làm Lý Khác không sướng, đó là kỵ binh Hổ Báo Doanh và ngựa Xích Thố đều có chú thích: Một khi thả ra thì không thể thu hồi lại.

Nói cách khác, kho hệ thống chỉ chứa được vật chết.

Vật sống chỉ có thể tồn tại trong đó lần đầu tiên phát thưởng, sau đó đều phải để bên ngoài. "Điện hạ, Dực Quốc Công chi tử Tần Hoài Đạo, Lư Quốc Công chi tử Trình Xử Lượng cầu kiến." Lý Khác vừa mới kiểm kê xong thu hoạch, tiểu thái giám bên ngoài đã truyền báo. "Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng?

À, đúng rồi ha, hai người này là bạn tốt của ta.

Suýt chút nữa thì quên mất." Lý Khác suy tư một chút liền nhớ ra hai người này đều là bạn tốt của "Lý Khác" trước khi xuyên không.

Ba người tuổi tác tương đương, môn hộ cũng không chênh lệch nhiều, nên từ nhỏ đã chơi cùng nhau. "Ha ha, Khác đại ca, thế nào?

Hai người bọn ta nghĩa khí chứ!

Vừa tan triều đã tới bồi huynh tán gẫu giải sầu!

Cái loại rượu ngon trân tàng kia còn không?

Lấy ra một ít cho tiểu đệ nếm thử đi!" "Xử Lượng!

Đây là hoàng cung, chú ý thái độ lời nói." Lý Khác vừa cho hai người vào liền nghe thấy hai giọng nói vang dội truyền từ ngoài điện.

Hai thanh niên khôi ngô cường tráng bước vào.

Quả thật là con của Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim.

Người cao lớn phốp pháp hơn là con thứ của Trình Giảo Kim, Trình Xử Lượng.

Người còn lại tướng mạo khá anh tuấn nhưng đầy vẻ cương nghị là con trai Tần Quỳnh, Tần Hoài Đạo. "Hoài Đạo, huynh nói sai rồi!

Người ta Xử Lượng ở nhà bị lão cha quản, ra cửa huynh lại muốn quản, thế thì nhân sinh còn gì thú vị nữa!

Các ngươi đến thật đúng lúc, chỗ ta vừa vặn có loại rượu cực ngon!

Bất quá ở trong đình viện cung đình này phẩm rượu sợ là không thích hợp!" Lý Khác nói rồi đưa tay mò mẫm dưới gầm giường, thực ra là lấy từ không gian hệ thống ra một vò mỹ tửu. "A a, ta biết Khác đại ca nhất định có đồ tốt mà!

Ha ha." Trình Xử Lượng nhìn thấy vò rượu điêu hoa tử đàn trong tay Lý Khác, hai mắt sáng rực lên.

Tần Hoài Đạo thì nhìn ra ngoài điện, hỏi: "Ý của Ngô Vương điện hạ là?" "Ha ha, Hoài Đạo hà tất phải cẩn thận dè dặt như vậy.

Đi, chúng ta xuất cung, tìm một chỗ tốt ngồi xuống uống một ly!"

Lý Khác hôm nay thu hoạch khá phong phú, tâm tình tự nhiên rất tốt.

Tuy rằng vị trí Thái tử tạm thời không còn, nhưng đối với cái ghế Thái tử lúc nào cũng có thể mất mạng kia, hắn một điểm cũng không để trong lòng.

Chức vị Hoàng đế này, không nhất định phải dựa vào kế thừa.

Đồ cướp được mới là ý nghĩa nhất. "Ha ha, Hoài Đạo đại ca, huynh a, phàm sự quá nghiêm túc rồi, nên học tập ta nhiều hơn, nhìn xem ta tiêu sái bao nhiêu!

Đi, Khác đại ca, chúng ta xuất cung!" Tần Hoài Đạo tuy có chút do dự, nhưng thấy Lý Khác đã bắt đầu thay y phục, tự nhiên cũng không tiện nói thêm gì.

Bất quá qua lời nói của Lý Khác, hắn cảm giác hôm nay Lý Khác dường như có chỗ bất đồng.

Nhưng cụ thể khác ở đâu thì lại không nói ra được.

Sau khi cải trang một phen, ba vị "đỉnh tiêm nhị đại" (con ông cháu cha hàng đầu) Đại Đường liền hóa thân thành công tử nhà giàu rời khỏi hoàng cung.

Trong khi ba người ra ngoài du ngoạn tìm vui, thì tại đại điện, Trường Tôn Vô Kỵ bị Lý Khác chọc tức ngất xỉu cũng đã tỉnh lại.

Nhìn căn phòng quen thuộc, nhớ lại cảnh tượng trước khi ngất, cơn giận lại bùng lên. "Đáng chết Lý Khác, tai họa tiền triều để lại, hôm nay lại dám vũ nhục lão phu như vậy.

Cứ đợi đấy, chỉ cần Trường Tôn Vô Kỵ ta còn sống trên đời này một ngày, ngươi đừng hòng ngồi lên vị trí Thái tử." Trường Tôn Vô Kỵ vừa tỉnh dậy, việc đầu tiên là đại phát lôi đình trong phòng.

Bàn ghế bị lật tung đầy đất.

Tiếng đập phá và tiếng chửi rủa phẫn nộ khiến đám nha hoàn tiểu tư bên ngoài sợ hết hồn, vội vàng đi thông báo cho phu nhân. "Lão gia, ngài làm sao vậy?" "Cha!

Ngài làm sao thế a!

Hà cớ gì lại nổi giận lớn như vậy?

Khéo khí hư thân thể a!" Con cả Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Trùng cùng phu nhân chạy tới, thấy cảnh tượng hỗn độn thì kinh hãi, liên mâng hỏi han. "Hừ, hoàng khẩu tiểu nhi, lại dám nhục mạ cha, ta đi tìm hắn phân bua!" Trường Tôn Trùng nghe cha kể lại, lập tức nộ mục viên tĩnh muốn đi tìm Lý Khác gây sự. "Hỗn trướng, hắn là Hoàng tử, ngươi là cái thá gì?

Đi tìm hắn nói lý?

Nói lý thế nào?" Trường Tôn Vô Kỵ nghe con trai nói xong, chẳng những không khen ngợi mà còn nộ xích.

Trường Tôn Trùng bị mắng thì ỉu xìu.

Chương 12

"Nhuận nhi đâu?

Lão phu sắp bị người ta chọc tức chết rồi mà cũng không thấy bóng dáng nó đâu?" Trường Tôn Vô Kỵ bình tĩnh lại một chút, quét mắt nhìn người nhà, lại không thấy đứa con thứ bất thành khí đâu, lửa giận lại bốc lên. "...Nhuận đệ hình như hôm nay có việc quan trọng, đã sớm ra ngoài rồi." Trường Tôn Trùng muốn che giấu cho em trai, nhưng bị cha trừng mắt, đành phải nói thật. "Nghịch tử!

Chung ngày không biết học tốt, chỉ biết ăn uống chơi bời, đi tìm nó về cho ta.

Hôm nay nếu không nói ra được việc quan trọng gì, xem ta có đánh gãy chân nó không!" Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến đứa con hư hỏng, càng thấy ngực tức nghẹn, suýt nữa lại ngất. "Trùng nhi, còn không mau đi tìm đệ đệ về!

Lão gia, ngài cũng đừng tức giận, Nhuận nhi vẫn còn là đứa trẻ mà!

Đợi lớn chút nữa tự nhiên sẽ hiểu chuyện thôi." "Trẻ con?

Đã mười tám tuổi rồi, văn không thành, võ không thạo, suốt ngày chỉ biết gây chuyện thị phi bên ngoài, sớm muộn gì cũng hại chết cả nhà!" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn vợ, phẫn nộ hừ một tiếng.

Trong lúc Trường Tôn Vô Kỵ đang nổi trận lôi đình, ba người Lý Khác đã ra khỏi hoàng cung.

Ra ngoài rồi, ngay cả Tần Hoài Đạo ngày thường trầm ổn cũng thoải mái hơn nhiều.

Lý Khác lần đầu tiên nhìn thấy đô thị phồn hoa cổ đại thì càng tò

mò.

Ba người dưới sự dẫn đường của Trình Xử Lượng đi tới một tòa kiến trúc cổ ba tầng.

Tần Hoài Đạo nhìn biển hiệu tửu lâu, sắc mặt lập tức khó coi. "Xử Lượng, điện...

Khác đại ca bảo tìm một chỗ uống rượu, ngươi lại dẫn tới loại địa phương này à?" Lý Khác đi cuối cùng, mải ngắm nhìn kiến trúc và dòng người, nghe vậy mới ngẩng đầu nhìn: "Phỉ Thúy Lâu?

Cái tên này thật kỳ quái!

Bán trang sức sao?" Lý Khác nhìn biển hiệu mạ vàng to tướng, nhất thời không hiểu. "Ha ha, Khác đại ca, đây chính là chốn cực lạc a!

Tiểu đệ nghe nói trong này có một người rất khả ái, dung mạo được đồn đại thần hồ kỳ thần.

Ta cũng chưa thấy, nhưng nghe nói tuấn tú vô cùng.

Hôm nay lão đầu tử nhà ta cao hứng thả ta ra ngoài chơi một chuyến, ta phải vào xem sao!" Trình Xử Lượng tuy là con thứ nhưng tính tình giống hệt cha là Trình Giảo Kim, da mặt cực dày. "Hoài Đạo, Phỉ Thúy Lâu rốt cuộc là nơi nào?

Nhìn có vẻ rất náo nhiệt." Lý Khác thấy người qua kẻ lại tấp nập, vẫn chưa phản ứng kịp. "Khụ khụ, chốn này... ngươi hỏi Xử Lượng đi!

Hắn rõ hơn!" Tần Hoài Đạo đỏ mặt, chỉ sang Trình Xử Lượng. "Xử Lượng, rốt cuộc là chỗ nào?" Lý Khác thấy biểu tình của Tần Hoài Đạo thì càng hứng thú.

Trình Xử Lượng ghé tai Lý Khác thì thầm một câu. "Vãi luyện,

đệch mợ ngươi dẫn ta đi thanh lâu!

Nhân tài a!" Lý Khác nghe xong thì nhảy dựng lên, giọng nói to làm mọi người xung quanh đều quay lại nhìn.

Tần Hoài Đạo vội lùi ra xa, làm bộ như không quen biết hai tên này. "Trình Xử Lượng, tiểu tử ngươi cũng thú vị thật!

Ta dù sao cũng là một Hoàng tử, ngươi lại dẫn ta tới chỗ này!" Lý Khác vỗ vai Trình Xử Lượng, nụ cười trên mặt vô cùng sâm nhân (đáng sợ). "Ách...

Điện hạ, vậy... ta sai rồi được không!

Đừng dọa ta a!

Bên kia có một tòa Túy Tiên Lâu, là quán rượu, chúng ta qua đó uống nhé?

Được không?" Trình Xử Lượng thấy biểu tình của Lý Khác thì lo lắng.

Cha hắn dặn phải cẩn thận khi giao du với Ngô Vương. "Đổi?

Sao lại phải đổi?

Chỗ tốt thế này sao không nói sớm cho ta biết?

Ta bảo cho tiểu tử ngươi biết nhé!

Sau này có những chỗ tốt tương tự mà không báo lên, ta lột da ngươi!" Lý Khác khoác vai Trình Xử Lượng, rồi kéo Tần Hoài Đạo đang đứng như trời trồng bên cạnh. "Đứng đó làm gì!

Đi đi, hôm nay ca cao hứng, ta mời khách!

Cứ chơi thoải mái cho ta!" Lý Khác cười ha ha, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, hắn một ngựa đi đầu xông vào Phỉ Thúy Lâu.

Lúc bị kéo đi, Tần Hoài Đạo theo bản năng vùng vẫy, nhưng Lý Khác lập tức gia tăng lực đạo.

Tần Hoài Đạo vốn hạ bàn công phu không tồi lại bị phá vỡ thăng bằng, bị lôi xềnh xệch. "Sức mạnh của Ngô Vương điện hạ sao lại lớn như vậy?" Tần Hoài Đạo cảm nhận cự lực không thể kháng cự từ cổ tay, trong mắt đầy vẻ kinh hãi. "Hệ thống, tra cứu thể năng trị của hai người này!" Lý Khác vừa đi vừa thầm ra lệnh.

Chương 13

"Tần Hoài Đạo: Thể năng 68, Võ lực 89, Võ kỹ: Tần Gia Du Long Tiễn." "Trình Xử Lượng: Thể năng 61, Võ lực 72, Võ kỹ: Thiên Cương Tam Thập Lục Phủ (Tiền lưỡng phủ)." Lý Khác so sánh và thấy mình vượt trội hơn cả hai, trong lòng cũng có nhận thức cơ sở về võ lực. "Nếu trang bị thêm Họa Can Phương Thiên Kích, không biết chiến đấu lực của ta sẽ đạt đến mức nào?" Phỉ Thúy Lâu là chốn yên hoa nổi danh thành Trường An.

Thanh lâu thời Đường không giống phố đèn đỏ hiện đại chỉ thuần túy giao dịch xác thịt.

Nơi này phần nhiều là nơi lui tới của văn nhân nhã khách.

Các cô nương đều cầm kỳ thi họa tinh thông.

Phỉ Thúy Lâu đi theo con đường cao cấp.

Trình Xử Lượng hôm nay dẫn Lý Khác đến là để xem đầu bài (hoa khôi) mới của nơi này. "Ái chà!

Mấy vị công tử ca, ngọn gió nào thổi các ngài tới đây a!

Mau mau, mời vào trong..." Tú bà (lão bảo) liếc mắt liền thấy ba người khí độ bất phàm, đặc biệt là Lý Khác mặc y phục tơ lụa thượng đẳng, quý khí khó giấu.

Lý Khác ba người vừa vào cửa, tú bà liền sán lại gần. "Lùi lại!" Tần Hoài Đạo lập tức cảnh giác, chắn trước mặt Lý Khác.

Quân thần có khác, hắn luôn coi trọng sự an toàn và thân phận của Lý Khác. "Ách!..." Tú bà bị chặn lại, lúng túng đứng đó. "Ấy ấy...

Hoài Đạo đừng làm rộn, chúng ta đi chơi, đừng nghiêm túc quá!" Lý Khác kéo Tần Hoài Đạo ra, cười doanh doanh nhìn tú bà. "Bản

thiếu gia nghe nói ở đây có cô nương mới, hôm nay đặc biệt tới xem.

Hiện tại, chuẩn bị cho ta một gian phòng nhã tĩnh, rồi gọi cô nương xinh đẹp nhất ra đây!

Gia không thiếu tiền." Lý Khác rút từ tay áo ra một đĩnh bạc lớn ném cho tú bà. "Được rồi, ba vị gia, mời lên lầu!" Tú bà thấy đĩnh bạc lớn, mắt sáng như sao, vội vàng cung kính dẫn đường.

Lý Khác ra hiệu cho Trình Xử Lượng lo liệu việc gọi món và gọi người. "Ba vị gia chờ một chút, hôm nay thật khéo, Tiên Nhi cô nương nhà ta hôm nay có buổi ra mắt, ta đi gọi ngay." Tú bà lui xuống.

Trình Xử Lượng mắt sáng rực nhìn Lý Khác: "Khác đại ca, rượu đâu?" Lý Khác lấy vò rượu từ tay áo ra.

Trình Xử Lượng vội vàng chộp lấy, mở nắp, mùi rượu thơm nức tỏa ra. "Ha ha!

Quả nhiên là rượu ngon!" Trình Xử Lượng nuốt nước miếng.

Lý Khác vừa định uống thì hệ thống vang lên: "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch phát bố!

Túc chủ dự định gọi đầu bài cô nương Thủy Tiên Nhi thì bị Trường Tôn Nhuận chặn lại, đối phương đang định cướp người.

Lựa chọn 1: Đổi cô khác, tiếp tục chơi.

Thưởng: Quỳ Hoa Bảo Điển một bộ.

Lựa chọn 2: Ra ngoài đánh hắn, giành lại muội tử đã chọn.

Thưởng: Võ kỹ Bách Bộ Xuyên Dương.

Lựa chọn 3: Vừa cướp người, vừa đánh hắn.

Thưởng: Vũ khí Long Nha Trường Cung." Lý Khác nhíu mày: "Lại là nhà Trường Tôn, thật có duyên phận a!

Mà này hệ thống, lựa chọn 2 và 3 có vẻ như có thể làm cùng lúc nhỉ?" Lý Khác bỏ qua lựa chọn 1.

Quỳ Hoa Bảo Điển?

Đùa gì thế! "Tít.

Đây là câu hỏi nhiều lựa chọn." Hệ thống đáp gọn lỏn.

Lý Khác nhếch mép cười: "Xử Lượng, Hoài Đạo.

Hai người các ngươi dám đánh nhau không?" "Hả?

Đánh nhau?

Vì sao đánh nhau?" Trình Xử Lượng ngơ ngác. "Ha ha, đừng quản vì sao.

Đánh nhau loại chuyện này, cần lý do sao?" Lý Khác đứng dậy đi ra cửa. "Ấy, Khác đại ca đợi ta!" Tần Hoài Đạo sợ Lý Khác xảy ra chuyện nên vội chạy theo. "Tiếc vò rượu ngon quá!" Trình Xử Lượng tiếc rẻ nhưng cũng chạy theo. "Được rồi, đánh xong về ta tặng ngươi mấy vò!" Lý Khác đá hắn một cái. "Cạch..." Lý Khác vừa ra cửa thì thấy tú bà dẫn theo bốn cô nương đi tới, trên mặt tú bà có dấu tay đỏ tươi, rõ ràng vừa bị đánh. "Vị gia..." Tú bà hoảng loạn định nói. "Ta hiện tại tâm trạng không tốt, nếu còn muốn giữ cái đầu thì đừng loạn mở miệng!" Lý Khác tỏa ra sát khí khiến tú bà sợ run cầm cập.

Tần Hoài Đạo đứng sau cũng rợn tóc gáy vì sát khí này. "Hiện tại nói cho ta biết, đầu bài ta muốn đi đâu rồi?" Lý Khác hỏi, rồi quay sang Tần Hoài Đạo: "Hoài Đạo, dám giết người không?" "Dám!" Tần Hoài Đạo cắn răng, bước lên một bước.

Đây là vấn đề chọn phe.

Chương 14

"Đại gia, tiểu nhân không dám nói dối, người ngài muốn bị Nhị công tử nhà Trường Tôn đại nhân chặn lại rồi!

Tiểu nhân cũng là bị bức bách a!" Tú bà khai ra. "Dẫn đường đi!" Lý Khác ra lệnh.

Thấy tú bà ngần ngừ, Tần Hoài Đạo lao lên bóp cổ bà ta: "Còn không mau dẫn đường!" Lúc này cửa phòng bên cạnh mở ra, một gã say khướt thò đầu ra quát: "Ồn ào cái gì!

Có để người ta làm ăn không?" Trình Xử Lượng chẳng nói chẳng rằng, túm đầu gã đó đẩy mạnh vào trong: "Mù à!

Bản công tử đang làm việc cũng đến lượt ngươi xen vào!" Tú bà thấy thế sợ quá vội vàng dẫn đường.

Đến trước một căn phòng, tú bà nói: "Công tử, ở trong đó..." Lý Khác ném cho bà ta năm đĩnh vàng lớn: "Được rồi, cút đi.

Đây là tiền thưởng." Tú bà mừng rỡ lui xuống.

Bên trong vọng ra tiếng kêu cứu: "Muốn làm gì?

Đừng!

Cứu mạng!" "Vãi luyện, vương bát độc tử, dám động thủ!

Hoài Đạo, Xử Lượng, xông vào tóm lấy đánh cho ta!

Đánh chết ta chịu!" Lý Khác nổi giận.

Tần Hoài Đạo đạp tung cửa.

Trình Xử Lượng xông vào, thấy ai là phang ghế vào người đó.

Lý Khác xông vào thấy cảnh tượng hỗn độn.

Mấy gã công tử ăn chơi bị Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng đánh tơi bời.

Tiếng cô gái kêu cứu phát ra từ gian trong.

Lý Khác húc đổ bình phong xông vào. "Kẻ nào?

Dám quản chuyện của lão tử?

Biết lão tử là ai không?

Ta là..." "Tiểu tử, ta quản ngươi là ai!

Giữa ban ngày ban mặt, dám cướp đoạt muội tử, dâm tặc xem đánh!" Lý Khác đấm thẳng vào mũi hắn. "Ái da!

Mũi ta gãy rồi..." Tên đó chính là Trường Tôn Nhuận.

Hắn chưa kịp xưng tên đã bị Lý Khác đấm gãy mũi, sau đó bị đấm liên tiếp vào mặt cho đến khi sưng vù như đầu heo. "Giao tên này cho các ngươi xử lý, lột sạch rồi treo lên lầu cho ta.

Nhớ kỹ, lột sạch.

Cường đoạt dân nữ là rác rưởi, ta hận nhất loại người này." Lý Khác ném cái bao cát thịt người cho Tần Hoài Đạo.

Lý Khác quay lại nhìn cô gái đang co ro khóc lóc.

Quần áo nàng vẫn hoàn hảo, hắn thở phào. "Cô nương đừng sợ, ta giúp nàng xử lý tên cầm thú đó rồi!" Lý Khác nói.

Cô gái ngẩng đầu lên, Lý Khác ngẩn người: "Nhất kiến khuynh thành nhân, tái kiến nhân khuynh thành!" Cô gái nhìn thấy cái bàn bên cạnh, ánh mắt lóe lên vẻ kiên nghị, bất ngờ lao đầu vào góc bàn định tự vẫn. "Ta đi, đùa gì thế!" Lý Khác lao tới, dùng thân mình chắn trước cô gái.

Đầu nàng đập mạnh vào bụng hắn, cả hai ngã vào cạnh bàn, lưng

Lý Khác đập vào góc bàn đau điếng. "Á... cô nương này, ta cứu nàng, nàng lại đối xử với ta thế à?

Phải bồi thường cho ta!

Nói trước nhé, bản nhân khái không tiếp thụ lấy thân báo đáp ngoại trừ tiền mặt!" Lý Khác nhăn nhó nói đùa.

Cô gái tưởng thật, sắc mặt lạnh đi: "Hừ!

Ta sẽ không lấy thân báo đáp, nếu muốn báo đáp, cái mạng này ngài cứ lấy đi." Lý Khác vỗ trán: "Ta quên mất, ở cổ đại không thể đùa bậy!" "Cô nương, bất kể nàng có nguyện ý hay không, phải đi theo ta một chuyến." Lý Khác bế bổng nàng lên. "Cầm thú, buông ta ra!

Cứu mạng!" Cô gái hoảng sợ giãy giụa. "Đừng kêu nữa, nếu không ta lột sạch nàng rồi mới bế ra ngoài đấy." Lý Khác dọa.

Cô gái sợ hãi im bặt, úp mặt vào ngực hắn khóc thầm.

Ra ngoài, thấy Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng đã treo Trường Tôn Nhuận (bị lột trần) lên lan can lầu hai.

Lý Khác gật đầu hài lòng rồi dẫn đầu chạy trốn.

Ba người chạy một mạch về hoàng cung. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đánh Trường Tôn Nhuận, thưởng võ kỹ: Bách Bộ Xuyên Dương." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công cướp Thủy Tiên Nhi, thưởng vũ khí: Long Nha Trường Cung." Tại Phỉ Thúy Lâu, Trường Tôn Trùng tìm thấy em trai bị treo trần truồng, mặt mày xám xịt.

Hắn tra khảo tú bà, biết được hung thủ là ba người: một người được gọi là "Khác đại ca", hai người kia là "Hoài Đạo" và "Xử Lượng".

Trường Tôn Trùng đoán ra ngay là Lý Khác, Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng.

Hắn vội về báo cho cha.

Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, tức giận đập bàn, rồi thay quan bào vào cung khóc lóc với Hoàng đế.

Chương 15

Tại Ngự Thư Phòng, Lý Thế Dân đang đau đầu vì tấu chương thì thấy Trường Tôn Vô Kỵ lao vào quỳ khóc: "Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho vi thần a!

Ngô Vương Lý Khác vô cớ ẩu đả khuyển tử, lột sạch y phục treo lên lầu cho thiên hạ chê cười.

Ngài xem, người bị đánh thành ra thế này đây a!

Ô ô ô..." Lý Thế Dân nhìn theo hướng chỉ, thấy Trường Tôn Nhuận mặt mũi sưng vù như đầu heo, thầm nghĩ: "Ách...

Lý Khác cái thằng nhãi con này ra tay cũng thật độc ác a!" "Điện hạ, không ổn rồi!

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã dẫn nhị công tử vào cung diện thánh, vu oan ngài đánh con trai hắn ta!

Hiện giờ Hoàng thượng đang nổi giận đùng đùng trong Ngự Thư Phòng!

Ngài mau đi xem thử đi ạ!" Lý Khác vừa lúc đưa cô gái vừa cứu từ Phỉ Thúy Lâu xuống dưới giường, thì một tiểu thái giám trực tiếp từ ngoài cửa hoảng loạn xông vào.

Sau khi nhìn thấy Lý Khác, hắn ta liền vái chào và nói trong hoảng loạn.

"Gấp gì mà gấp?

Không thấy bản vương đang bận sao!

Hắn ta vu oan ta sao?

Vậy thì ta đánh!" Lý Khác đương nhiên biết tiểu thái giám này,

hắn là người thân cận của chủ nhân nguyên thân này, khá đáng tin cậy.

"Ngươi cứ ra ngoài cửa đợi đi!

Ta sẽ tới ngay!" Vẫy tay cho hắn lui xuống, Lý Khác liền nhìn về phía cô gái đang ngồi trên giường.

"Muội tử, chắc muội cũng biết chuyện vừa rồi rồi chứ!

Đừng có chạy lung tung, nếu không sẽ có người phải chết đấy!

Ngoan ngoãn ở đây đợi ta trở về." Lý Khác nói xong, giơ tay véo nhẹ mũi cô gái.

Rồi mới bước ra ngoài.

"Mấy ngươi coi chừng cho ta, nếu khi ta về mà cô ấy thiếu mất một sợi tóc, các ngươi biết hậu quả rồi chứ!" Lý Khác nói với mấy cung nữ thái giám đang đứng trước cửa rồi trực tiếp chắp tay đi về phía Ngự Thư Phòng.

"Phụ hoàng, người tìm con có việc gì sao!" "A!

Chân của ta, giẫm vào chân ta rồi!

A..." Lý Khác sau khi đến Ngự Thư Phòng, liền sải bước đi thẳng vào.

Vừa bước vào, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Ngô Vương, điện hạ, ngài dám hành hung ngay trước mặt Hoàng thượng, trong mắt ngài còn có Hoàng thượng nữa không?

Mau buông con trai ta ra!" Lý Khác nghe lời của Trưởng Tôn Vô Kỵ xong, lập tức trưng ra vẻ mặt như thể mình vừa mới phát hiện ra.

Đồng thời, không để lại dấu vết gì mà nhẹ nhàng nhấc chân khỏi bắp chân của Trưởng Tôn Nhuận.

“Ai da!

Trưởng Tôn đại nhân sao!

Thật ngại quá, ta thật sự không chú ý dưới đất lại có một người!

Ha ha!” Lý Khác cười hềnh hệch, giả vờ kinh ngạc nói.

“Ta đi, con trai của ngài sao?

Trông thật cá tính?

Nhìn xem khuôn mặt tuấn tú này, quả thật y như đúc với Trưởng Tôn đại nhân!

Quả nhiên rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột con biết đào hang lớn mà!

Hút thuốc, hút thuốc!” “Lý Khác!

Đủ rồi!

Trong mắt con có còn ta là phụ hoàng nữa không?” Lời của Lý Khác vừa dứt, Lý Nhị đang ngồi sau án thư liền đập bàn đứng dậy, giận dữ chỉ vào Lý Khác nói.

“Phụ hoàng bớt giận, con không nói nữa.” Lý Khác thấy Lý Nhị nổi giận thì cũng không còn khiêu khích Trưởng Tôn Vô Kỵ nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Nhị.

“Phụ hoàng, không biết người triệu con có việc gì?” “Hừ, Ngô Vương điện hạ quả là quý nhân hay quên sự!

Không biết hạ quan có thể hỏi, sau buổi chầu sáng Ngô Vương điện hạ đã đi đâu?

Có thể cho biết không?

Có phải đã xảy ra tranh chấp, ẩu đả với người khác không?” Lý Nhị mắng Lý Khác một câu rồi tức giận ngồi xuống.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhân cơ hội này bắt đầu gây khó dễ cho Lý Khác.

"Ồ!

Sau buổi chầu sáng sao!

À à, cũng không có gì!

Sau khi tan triều, tiểu vương tâm tình vô cùng sảng khoái, liền rủ hai vị công tử Dực Quốc Công và Lư Quốc Công đi đến một nơi gọi là Phỉ Thúy Lâu uống chút rượu, trò chuyện.

Ha ha." Lý Khác nói đến đây, hình như đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng.

Hắn chắp tay trước ngực làm một lễ.

"Phụ hoàng, nếu Trưởng Tôn đại nhân không nhắc thì con quên mất, hôm nay nhi thần đã làm một việc tốt cho Đại Đường ta đó!" Lý Nhị nhìn Lý Khác với vẻ mặt khoe khoang, lông mày khẽ nhíu lại.

"Thằng nhóc này hôm nay bị sao vậy?

Ngày thường không phải là đứa ổn trọng trầm tĩnh nhất sao?

Chương 16

Hôm nay từ buổi chầu sáng đã luôn kỳ lạ?" Lý Nhị lẩm bẩm trong lòng một câu, sau đó cũng thoáng thấy nhẹ nhõm.

Hắn đoán, những thay đổi này của Lý Khác đều là do sau khi vị trí Thái tử vẫn chưa được lập, đã gây ra một chút đả kích cho hắn nên mới khiến hắn trở nên bất thường như vậy.

Bởi vậy, Lý Nhị trong lòng ít nhiều cũng có chút áy náy với Lý Khác.

Nhìn Lý Khác đang như muốn khoe khoang, Lý Nhị có chút bất lực lắc đầu.

"Được rồi!

Con đã làm chuyện gì?" Lý Nhị không cần nói cũng biết chuyện Lý Khác muốn nói, nhưng cũng muốn nghe xem Lý Khác có cái nhìn như thế nào về chuyện này.

"Phụ hoàng, hôm nay ba chúng con không phải đã đi Phỉ Thúy Lâu sao!

Vốn định đi uống rượu, bàn luận văn học nhã nhặn, nhưng không ngờ lại gặp phải một tên súc sinh dám ngang nhiên cướp đoạt dân nữ ở Trường An.

Lúc đó con liền nghĩ, thân là hoàng gia nhị lang, đối với loại chuyện ức hiếp dân lành này chúng con sao có thể ngồi yên không quản.

Vì vậy hoàng nhi lúc đó nhìn không nổi nữa.

Con liền dẫn Hoài Đạo và Xử Lượng xông thẳng vào đánh tên hỗn đản đó một trận, sau đó để răn đe, nhi thần đặc biệt sai người treo hắn

ta bên ngoài Phỉ Thúy Lâu.

Còn cô gái dân nữ được cứu, con đặc biệt đưa vào cung để phòng bị kẻ khác trả thù." Lý Khác nói một hơi xong, không quên quay đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ.

"Trưởng Tôn đại nhân, cái thế đạo này thật sự có những thứ còn không bằng chó lợn, ỷ vào gia đình có quyền thế, khắp nơi ức hiếp nam bá nữ, loại đồ vật này không có giáo dưỡng sao?

Phụ mẫu của loại cặn bã này chẳng phải cũng là những thứ không bằng chó lợn sao?" Lý Khác nói xong, nhìn thẳng Trưởng Tôn Vô Kỵ, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Lý Nhị nhìn vẻ mặt như nuốt phải ruồi của Trưởng Tôn Vô Kỵ xong, cũng đại khái hiểu rõ sự tình.

"……" Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác, ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng nửa ngày cũng không thốt ra được nửa lời.

Lý Nhị sau khi đại khái hiểu rõ tình hình, cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn liếc nhìn Trưởng Tôn Nhuận đang nằm dưới đất với cái đầu sưng như đầu heo, Lý Nhị liền chọn cách phớt lờ.

Hắn tiếp tục cúi đầu xem tấu chương trên bàn.

"Hoàng thượng, người phải làm chủ cho vi thần!

Tiểu nhi tuy bướng bỉnh, nhưng cũng không thể làm ra chuyện cưỡng đoạt dân nữ, huống hồ Ngô Vương điện hạ mấy lần buông lời ô uế lăng mạ lão thần, khiến lão thần phải xử lý thế nào!" Trưởng Tôn Vô Kỵ không làm gì được Lý Khác, liền dứt khoát đối mặt với Lý Nhị mà than khóc.

"U hô!

Trưởng Tôn đại nhân, chẳng lẽ tên chó lợn mà ta đánh hôm nay… à không, là tên con trai cưỡng đoạt dân nữ đó là con trai của ngài sao!

Thế thì thật trùng hợp quá, lúc đó cô bé suýt nữa bị làm nhục, sau khi được ta cứu thì mấy lần muốn tìm cái chết, một nữ tử trung liệt như vậy Đại Đường ta sao có thể để nàng chịu ức hiếp vô cớ.

Vừa hay ngài là phụ thân của hắn ta, đối với loại hành vi này, yêu mến bách tính Đại Đường, ngài là Tể tướng nên đưa ra chút bồi thường chứ?

Đương nhiên rồi!

Đừng nhắc đến chuyện cưới hỏi nhé, nếu muốn gả cho thứ đó, thì cô nương kia thà chết quách cho xong." Trưởng Tôn Vô Kỵ khóc lóc than vãn với Lý Nhị, còn Lý Khác thì trực tiếp tỏ vẻ không hề gì mà tiếp tục châm chọc Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Còn về phía Lý Nhị thì, ha ha...

"Được rồi, hai người bớt nói vài câu đi.

Khác nhi không phải đã cứu cô gái đó rồi sao!

Hãy để nàng ra đối chất trước mặt mọi người chẳng phải tất cả sự thật sẽ rõ ràng sao!" Lý Nhị cũng bị hai người làm cho có chút phiền não.

Hắn trực tiếp quát khẽ một tiếng ngắt lời tranh cãi của hai người.

"Lý Khác, cô gái kia hiện giờ đang ở đâu?" "Hồi Phụ hoàng, lúc này nàng đang ở trong tẩm cung của nhi thần!" "Ngô Vương điện hạ, tự ý đưa một nữ tử không rõ thân phận vào trọng địa hoàng cung, ngài không thấy hành động này không thỏa đáng sao?" "Hoàng cung là nhà ta, ta dẫn ai về thì liên quan gì đến ngươi!" "..." Lý Nhị nhìn hai người vừa không hợp ý lại muốn cãi nhau, nhất thời cảm thấy đau đầu.

“Hai người đừng cãi nữa, một là Tể tướng, một là Hoàng tử, trước mặt Trẫm mà ầm ĩ như vậy, còn ra thể thống gì nữa!” Lý Nhị vừa phát hỏa, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng lập tức rụt rè.

Lý Khác cũng làm bộ cúi đầu.

“Hừ, hoặc là đưa cô gái đó ra đối chất ngay tại đây, hoặc là chuyện này cứ bỏ qua.

Hai người chọn một đi!

Trẫm mỗi ngày lao tâm chính sự, đâu có thời gian xử lý mấy chuyện vặt vãnh này!” Lý Nhị gần đây vốn đã khá bực bội, sau khi bị Lý Khác và Trưởng Tôn Vô Kỵ làm ầm ĩ như vậy, càng cảm thấy trong lòng uất nghẹn.

Hắn phất tay liền đưa ra hai lựa chọn, để hai người tự chọn.

“Trưởng Tôn đại nhân, ngài thấy sao?

Có cần ta đi tìm người ra đối chất một phen không?” Lý Khác cười hềnh hệch, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Hắn nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ đang nghiến răng nghiến lợi.

Muốn tìm người đối chất ư?

Nhưng đối chất rồi thì sao?

Cô gái kia đã bị Lý Khác mua chuộc, còn tìm người khác làm chứng nữa.

“Hừ!

Thấy Hoàng thượng gần đây lao lực, hôm nay chuyện này cứ thế bỏ qua!” Trưởng Tôn Vô Kỵ hôm nay cũng không nhất thiết phải làm Lý Khác tới mức đó.

Chẳng qua là diễn kịch trước mặt Lý Nhị, tiện thể để Lý Nhị thấy

được thái độ của mình mà thôi.

“Ha ha, Trưởng Tôn đại nhân nói nghe thật nhẹ nhàng!

Con trai ngài làm loại chuyện này chẳng biết đã bao nhiêu lần rồi, nếu hôm nay ta không gặp được thì chắc lại thêm một mạng người nữa, ngài nói một câu 'cứ thế bỏ qua' nghe thật nhẹ nhàng quá!” Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa đi, Lý Khác liền bóng gió nói một câu.

Sau đó quay người nhìn Trưởng Tôn Nhuận đang nằm giả chết dưới đất.

“Thằng nhóc kia, lần sau tốt nhất đừng để ta thấy ngươi ngang ngược nữa, nếu không cẩn thận lúc ta cứu người lỡ tay đánh chết ngươi đó!” Lý Khác nói xong, giơ tay vỗ vỗ vào cái đầu sưng như đầu heo của Trưởng Tôn Nhuận.

Hoàn toàn ra vẻ không coi Trưởng Tôn Vô Kỵ ra gì.

“Ai ui!

Chương 17

Nhẹ tay chút chứ!

Đau chết ta rồi!

U u u...” Dưới sự cố ý của Lý Khác, ra tay đương nhiên nặng không ít.

Trưởng Tôn Nhuận đau đến mức gào lên, nhưng một hàm răng của hắn ta đã bị Lý Khác đánh gãy gần hết.

Vì vậy khi kêu thảm thiết luôn có chút hụt hơi.

“Ngô Vương điện hạ, ngài dám ngang nhiên hành hung trước mặt Hoàng thượng sao?

Trong mắt ngài còn có vương pháp không?” Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác dám lại ra tay với con trai mình ngay trước mặt mình, sát ý trong mắt nhất thời không thể kiềm chế mà bùng lên.

Lý Khác cảm nhận được ánh mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ xong, quay đầu lại liếc nhìn một cái.

Hắn dường như không nhìn thấy sát ý trên mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trên mặt vẫn tươi cười rạng rỡ.

Thậm chí tay còn vô thức vươn ra muốn véo Trưởng Tôn Nhuận.

“Người đâu!

Mau đưa thiếu gia về phủ dưỡng thương!” Trưởng Tôn Vô Kỵ đương nhiên cũng thấy Lý Khác lại sắp ra tay.

Nhưng sợ Lý Khác lại giở trò vô lại, hắn vội vàng bảo người khiêng Trưởng Tôn Nhuận xuống.

“Hoàng thượng, vi thần xin cáo lui trước!” Sau khi hành lễ với Lý Nhị, Trưởng Tôn Vô Kỵ trực tiếp tức giận đùng đùng rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa đi, Lý Nhị, người vốn đang xem tấu chương, liền gọi Lý Khác lại!

“Con đang tự làm khó mình, đang khiêu khích Trẫm sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ là Tể tướng một triều, con cứ hết lần này đến lần khác gây sự với hắn, con thật sự cho rằng Trẫm nhìn con trai mình có thể mặc sức làm càn sao?” Lý Nhị nhìn Lý Khác với vẻ mặt lêu lổng, càng nhìn càng tức giận.

Cuối cùng thậm chí trực tiếp đập bàn đứng dậy, chỉ vào Lý Khác lớn tiếng mắng.

“Đinh đông, thần cấp tuyển trạch kích hoạt.

Lựa chọn một: Đỉnh lời Lý Nhị, bị trực tiếp phát phối biên cương.

Phần thưởng: Mười chiếc máy bắn đá.

Lựa chọn hai: Lập tức quỳ xuống nhận lỗi, cầu xin Lý Nhị tha thứ.

Phần thưởng: Tinh thông y thuật.

Lựa chọn ba: Chủ động đề xuất đi biên cương.

Phần thưởng: Hai mươi chiếc nỏ liên hoàn!” Sau một tràng mắng mỏ của Lý Nhị, trong đầu Lý Khác lại kích hoạt thần cấp tuyển trạch.

Điều này khiến Lý Khác trong lòng không khỏi vui mừng.

Hắn không nhìn kỹ, nhưng trong ba lựa chọn lần này có hai cái là phải đi biên cương.

Theo như hai lần kích hoạt thần cấp tuyển trạch trước, biên

cương có lẽ sắp có chiến sự, nếu không hệ thống sẽ không vô cớ bắt hắn đi biên cương.

"Sao vậy?

Giờ ngay cả Trẫm con cũng không coi trọng sao?" Lý Nhị vốn tưởng rằng vừa phát hỏa, Lý Khác sẽ sợ hãi co rúm lại.

Nhưng không ngờ, sau một tràng lửa giận trút xuống, Lý Khác lại hoàn toàn bất động.

Vẻ mặt như không có chuyện gì của hắn khiến Lý Nhị trong lòng càng thêm tức giận.

"Dù sao ta cũng là Hoàng đế, bỏ qua thân phận Hoàng đế đi, ta cũng là cha con mà!

Không thấy ta đã phát hỏa rồi sao?

Không thể cho ta một bậc thang để xuống sao?" Lý Nhị giờ hận không thể trực tiếp xông lên vả cho Lý Khác một cái vào đầu.

Khiến lão tử phải xấu hổ như vậy.

Đó là việc con cái nên làm sao?

"Phụ hoàng, nhi thần làm vậy cũng có nguyên nhân.

Người có thể nghe con nói hết trước khi phát hỏa được không?" Lý Khác phản ứng lại khi Lý Nhị đã chuẩn bị ra tay.

Nhìn Lý Nhị đang chuẩn bị nhấc chân, hắn vội vàng xua tay mở lời.

"Nguyên nhân?

Ta muốn nghe xem rốt cuộc nguyên nhân gì có thể khiến con tính tình đại biến như vậy, hết lần này đến lần khác công khai lăng mạ Trưởng Tôn Vô Kỵ!" Lý Nhị đã chuẩn bị đứng dậy, nhưng nghe Lý

Khác cuối cùng cũng mở lời.

Hắn lại không thể không ngồi vững xuống để nghe.

"Nếu con định nói những lý lẽ quái gở đó thì khỏi cần nói, Trẫm không muốn nghe những thứ vô dụng đó." Lý Nhị sau khi ngồi xuống có chút không vui nói với Lý Khác một câu, sau đó liền cúi đầu tiếp tục xem tấu chương trong tay.

"Phụ hoàng, Trưởng Tôn Vô Kỵ trong triều đình lúc này có thể nói là uy thế vô song, ngay cả hai vị trọng thần Phòng, Đỗ cũng phải nhượng hắn ba phần, nhi thần hết lần này đến lần khác thử đả áp hắn, chẳng qua là muốn cân bằng mối quan hệ lợi ích giữa các triều thần mà thôi." Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong, mắt khẽ híp lại, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm.

"Con đang có ý thức thực thi đế vương quyền thuật sao?" Lý Khác đương nhiên cũng cảm nhận được tia sáng nguy hiểm lóe lên trong mắt Lý Thế Dân.

Nhưng hắn lại không hề để tâm.

"Đế vương quyền thuật thì không đến mức đó, nhi thần chẳng qua là tự cứu lấy mạng mình mà thôi!

Ai, cũng xấu hổ, nếu mấy năm trước sớm hiểu chuyện một chút, con thà rằng sống bình thường an ổn, ít nhất như vậy không có lo lắng về tính mạng!" Lý Khác thở dài một hơi đầy hối hận.

Vẻ mặt đó, giả vờ như thật.

"Con nói vậy là sao, ai muốn hại tính mạng con?

Nói rõ ràng cho Trẫm nghe xem nào!" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói vậy, cũng không còn xem tấu chương nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác.

“Ha ha, Phụ hoàng, chẳng lẽ người không nhìn ra sao?

Chương 18

Trưởng Tôn Vô Kỵ có ý muốn đề cử đệ đệ Lý Trị của con làm Thái tử, kế thừa đại thống, như vậy là phù hợp nhất với lợi ích của hắn ta.

Trong số các con của người, duy chỉ có con là mối đe dọa lớn nhất đối với việc Lý Trị kế thừa.

Vì lợi ích, chẳng lẽ người nghĩ con không đáng chết sao?" Lý Khác lần này cũng trực tiếp nói thẳng, dù sao những chuyện này Lý Nhị cũng hiểu, chỉ là vẫn không muốn đối mặt mà thôi.

"Đồ hỗn trướng, sao con lại có cái suy nghĩ đó!

Loại tâm địa hẹp hòi đó mà làm Thái tử sao?" Lý Thế Dân ghét nhất những lời nói kiểu huynh đệ tương tàn.

Bởi vì hắn lên ngôi là nhờ vậy.

Cho nên mỗi khi nghe những lời tương tự, hắn đều cảm thấy như bị trào phúng.

Bởi vậy sau câu hỏi của Lý Khác, Lý Thế Dân trực tiếp đại phát lôi đình.

"Hoàng thượng, người lại hiểu lầm con rồi, con chưa bao giờ muốn làm Thái tử!

Nhìn khắp cổ kim, có bao nhiêu Thái tử sống đến lúc kế vị?

Chức vị Thái tử này, hệ số nguy hiểm quá cao rồi!" Lý Khác nhìn Lý Nhị đang nổi cơn lôi đình, vẻ mặt vẫn vô cùng trấn định.

Cảm giác như người đang đứng trước mặt căn bản không phải Hoàng đế.

Hoàn toàn ra vẻ phong thanh vân đạm.

“Nghịch tử, con có biết mình đang nói gì không?” Lý Nhị nói, cầm một bản tấu chương trong tay trực tiếp ném về phía Lý Khác.

“Phụ hoàng, trung ngôn nghịch nhĩ mà!

Nếu người không muốn thấy huynh đệ chúng con tương tàn, vậy thì con chủ động rút lui là được.

Người hà tất phải nổi cơn lôi đình như vậy, không bằng Phụ hoàng người suy nghĩ thêm, Lý Trị tính cách nhu nhược, thiếu quyết đoán, sau này nhất định sẽ phạm sai lầm lớn, người nghĩ xem!” Lý Khác trực tiếp không nể mặt Lý Nhị.

Hắn vươn tay chụp lấy bản tấu chương bị ném tới, xem ngay trước mặt Lý Nhị.

Trên tấu chương viết, biên quan vừa phát hiện binh lính Đột Quyết đang tuần tra.

Mười mấy thôn trại lân cận bị tàn sát, e rằng chiến sự sẽ bùng nổ.

Và yêu cầu Trường An tăng viện.

“Nghịch tử,...” Lý Nhị vừa mới nói được một tiếng, trên người Lý Khác đột nhiên bùng phát ra một trận sát khí mãnh liệt.

Lý Nhị nhìn thấy, nhất thời cảm thấy mí mắt giật giật, một người từ chiến trường trở về tự nhiên vô cùng mẫn cảm với loại sát khí này.

Trong khoảnh khắc đó thậm chí còn nghi ngờ Lý Khác muốn giết cha.

Hắn vừa định gọi thị vệ vào bắt Lý Khác, thì thấy Lý Khác xé toạc tấu chương trong tay thành từng mảnh vụn.

Trên mặt biểu cảm dữ tợn nói: “Những tên man di đáng chết đó!

Tất cả đều đáng chết!

Tất cả đều đáng chết!" Lý Khác gầm lên hai tiếng xong, trực tiếp chắp tay với Lý Nhị.

"Phụ hoàng, biên cương Đại Đường ta hết lần này đến lần khác bị man di xâm lược, nhi thần nguyện theo quân ra biên cương trấn thủ cương thổ, như vậy cũng vừa hay có thể tránh được tranh chấp trong triều, mong Phụ hoàng thành toàn!" Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong, vốn định nói ra hai chữ "nghịch tử" trực tiếp lại nuốt trở lại.

Hơn nữa, tiếng gào thét của Lý Khác vừa rồi cũng đã kinh động đến thị vệ bên ngoài.

Vừa định xông vào rút đao thì bị Lý Nhị dùng ánh mắt ngăn lại.

"Con nói rõ rồi sao?

Con là Hoàng tử Đại Đường, nếu địch quân biết con ra biên cương trấn thủ thì bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm!" Lý Nhị nhìn Lý Khác phía dưới, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Hắn ban đầu nghĩ Lý Khác đang nhân cơ hội đòi binh quyền.

Vì, hắn cũng biết những lời Lý Khác nói trước đó đều là sự thật.

Vị trí Thái tử là một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao, thay vì tranh giành vị trí Thái tử hư vô mờ mịt đó, không bằng nắm binh quyền thực tế hơn.

"Vâng, nhi thần đã hiểu rõ!" Lý Khác không quan tâm Lý Thế Dân nghĩ gì, dù sao nhiệm vụ chính yếu hiện tại là hoàn thành lựa chọn của hệ thống.

Đi biên cương cũng có lợi cho bản thân hắn.

Ở thành Trường An, khắp nơi đều bị hạn chế, mỗi sáng sớm phải đi thỉnh an người này, thỉnh an người kia, thật là chuyện phiền toái.

Trên đầu còn có một Lý Nhị quản thúc, cả ngày đều lo lắng có xảy ra mâu thuẫn với hắn không.

Sau khi ra biên cương, muốn làm gì thì làm!

Cuộc sống như vậy tự do biết bao!

Lý Khác lúc này nghĩ như vậy.

Vì tự do, vì có thể ra ngoài chơi bời hết mình.

Đi biên quan cũng không sao.

"Vậy được, đã có suy nghĩ như vậy, Trẫm sẽ thành toàn cho con, nhưng con chưa từng dẫn binh, việc đánh trận không thể coi thường!

Vì vậy ta sẽ không giao cho con quá nhiều thực quyền!

Con phải suy nghĩ cho kỹ rồi!" Lý Nhị cho Lý Khác cơ hội cuối cùng.

Một khi chuyện Hoàng tử xuất chinh được tuyên bố ra ngoài, thì không phải chuyện đùa.

Đến lúc đó Lý Khác không đi cũng không được.

Bởi vì liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của hoàng gia.

"Con đã suy nghĩ kỹ rồi, còn về thực quyền, con không cần cũng được!" Lý Khác thật sự không coi trọng binh quyền Lý Nhị ban cho.

Những thứ người khác ban cho đều không thực tế.

Người ta chỉ cần tâm tình không tốt liền trực tiếp thu lại.

Chương 19

Chỉ có những thứ thuộc về mình mới là chân chính.

“Vậy được, đã quyết định rồi, vậy thì sau khi kết thúc cuộc săn bắn ba ngày nữa, con sẽ cùng đại quân xuất phát đi biên cương.” Lý Nhị cau mày nhìn Lý Khác, ánh mắt sắc bén kia dường như muốn nhìn xuyên thấu hắn.

Nhưng Lý Khác đối mặt với ánh mắt đó lại không hề sợ hãi, trực tiếp ngẩng đầu đối diện.

Lý Nhị nhìn một lúc không thấy điều gì khả nghi trên mặt Lý Khác xong, cũng chỉ đành chọn bỏ qua.

“Vậy con xin tạ ơn Phụ hoàng.” “Đinh đông, thần cấp tuyển trạch hoàn thành, phần thưởng: hai mươi chiếc nỏ liên hoàn.” Lý Khác nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu xong, nhất thời trong lòng vui mừng khôn xiết.

Lần này trong tay hắn có quân đội, có tiền bạc, lần này ngay cả khí giới công thành cũng có rồi.

Hắn đã có một đội quân hoàn chỉnh.

Có những thứ này, mới thực sự có căn bản để lập thân ở thế giới này.

Lý Khác sau khi ra khỏi Ngự Thư Phòng, trực tiếp đi về phía tẩm cung của mình.

Vừa mới đến gần tẩm cung, liền nghe thấy một trận tiếng ồn ào.

“Cô nương, xin người đừng làm khó tiểu nhân, công tử nhà chúng ta đã dặn dò rồi, người không thể ra khỏi cửa điện!” “Cô nương, người đừng làm ầm ĩ nữa, đây là hoàng cung đó!

Người mà chạy lung tung, vạn nhất chạy đến chỗ quý nhân khác mà đụng chạm đến quý nhân thì tiểu nhân cũng không có cách nào giao phó với điện hạ được!" "Tôi muốn ra khỏi cung, tôi cầu xin các người, thả tôi đi đi!" "Cô nương, tiểu nhân cũng xin người đó, tiểu nhân cũng xin người thả tiểu nhân đi!

Tiểu nhân cũng là phụng mệnh làm việc!

Nếu Ngô Vương điện hạ trở về phát hiện người không ở đây, tiểu nhân cũng khó mà yên thân!" "……" Lý Khác nghe tiếng ồn ào truyền đến từ cửa cung điện, nhất thời nở một nụ cười.

Hắn bước nhanh đến gần, vẻ mặt tươi cười hỏi.

"Đi đâu vậy?

Có cần ta đưa đi không?" Tiếng Lý Khác vừa dứt, hàng thái giám cung nữ kia đều quay đầu nhìn về phía Lý Khác.

"Điện hạ, cuối cùng người cũng về rồi!" Tiểu thái giám ban nãy giúp Lý Khác truyền lời thông báo thấy Lý Khác trở về, nhất thời kích động chạy về phía hắn.

"Được rồi, lui xuống đi!" Lý Khác tùy tay rút ra một thỏi bạc từ trong tay áo ném cho tiểu thái giám.

"Sáng sớm đã làm tốt rồi, thằng nhóc này làm không tồi, đây là thưởng cho ngươi.

Nhớ đừng ăn của độc, ai thấy cũng có phần." Tiểu thái giám nhận được phần thưởng của Lý Khác xong, nhất thời cười toe toét.

Hắn phục vụ Lý Khác trong cung cũng mấy năm rồi, lần đầu tiên nhận được phần thưởng lớn như vậy đó!

Cất kỹ thỏi bạc xong, tiểu thái giám không để lại dấu vết mà lui người ra.

Những cung nữ thái giám đang ngăn Thủy Tiên Nhi thấy Lý Khác xong cũng đều vái chào Lý Khác.

Thủy Tiên Nhi vốn định nhân lúc Lý Khác không có mặt mà bỏ trốn, thấy Lý Khác xong cũng vội vàng dừng náo loạn.

Nàng đứng cạnh cửa như một đứa trẻ làm sai chuyện, không dám bước ra khỏi điện, cũng không dám quay lại.

"Sao vậy?

Ở chỗ ta không tốt sao?

Cũng không có ai bắt ngươi làm gì, sau này cũng không cần phải sống nhìn sắc mặt người khác.

Như vậy không tốt sao?" Lý Khác đi đến trước mặt Thủy Tiên Nhi, trực tiếp giơ tay nâng cằm nàng lên.

Hắn cười hi hi nhìn nàng.

Vẻ đẹp không cần son phấn mà vẫn làm kinh diễm thế nhân kia, lại một lần nữa khiến Lý Khác nhìn đến xuất thần.

"Thủy Tiên Nhi tạ Hoàng tử điện hạ ưu ái, nhưng người là Hoàng tử cao quý, thiếp thân chỉ là một nữ tử phong trần, ở trong hoàng cung này, chỉ sợ sẽ làm ô uế thanh danh của hoàng gia, mong điện hạ thương xót, để Tiên Nhi rời đi!" Thủy Tiên Nhi đối mặt với hành động có chút khinh bạc của Lý Khác thì có chút phản cảm.

Nhưng sau khi biết thân phận đối phương, cũng không dám quá phóng túng.

Tuy nàng muốn đẩy Lý Khác ra, nhưng lại không có cái gan đó.

"Cô bé này thú vị rồi, ta là người dựa vào bản lĩnh mà đoạt được, vì sao phải thả đi chứ?" Lý Khác cười ha ha xong, trực tiếp kéo tay Thủy Tiên Nhi đi vào nội điện.

“Ngươi cũng không cần lo lắng, ta cũng sẽ không cưỡng bức ngươi!

Cá nhân ta không thích kiểu hành vi 'lên xe rồi mới mua vé', đừng nghĩ đến chuyện rời đi!

Ta là một nam nhân, một nam nhân thích mỹ nữ, trùng hợp thay, ngươi chính là mỹ nữ đó, cho nên, ngay khoảnh khắc ta nhìn thấy ngươi, cả đời này ngươi không có khả năng rời khỏi ta đâu.” Lý Khác không hề che giấu suy nghĩ của mình, trực tiếp nói ra suy nghĩ của hắn.

Thủy Tiên Nhi tuy không biết thế nào là “lên xe rồi mới mua vé”.

Nhưng liền mạch câu nói trước và sau, nàng cũng đại khái có thể đoán ra ý của Lý Khác.

“Công tử, người là người của hoàng gia, hà tất phải lưu luyến thiếp thân một nữ tử phong trần này!

Cầu xin người đó, người hãy thả thiếp thân đi đi!” Thủy Tiên Nhi tuy cũng biết cầu xin đa phần là vô ích.

Nhưng vẫn hy vọng có thể vùng vẫy lần cuối.

Nàng đã nghe nói, một khi vào cửa cung, sâu như biển.

Những công tử ca kia đều tam thê tứ thiếp, huống hồ là Hoàng tử?

Trong thời đại mà môn hộ chi kiến ăn sâu bén rễ này.

Loại nữ tử phong trần chỉ có một tấm nhan sắc xinh đẹp này, trong mắt những vương công quý tộc kia, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

“Ngươi chắc chắn muốn rời đi?

Hôm nay vì ngươi, ta đã suýt nữa đánh chết nhị công tử của đương triều Tể tướng, sau đó lại cho treo hắn ta để răn đe.

Nếu bây giờ ngươi rời khỏi bên cạnh ta, ta, Trưởng Tôn đại nhân e rằng sẽ không buông tha cho ngươi đâu!

Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ đi." Thủy Tiên Nhi muốn Lý Khác buông tha sao?

Này!

Một đêm nằm mơ mười giấc mà giờ còn thiếu chín giấc, làm sao có thể từ bỏ.

Chương 20

"..." Thủy Tiên Nhi nghe Lý Khác nói xong, nhất thời nhớ đến tên cầm thú suýt chút nữa làm nhục mình lúc trước.

Nhìn thấy khuôn mặt dã thú và những lời thô tục của đối phương xong, Thủy Tiên Nhi nhất thời cảm thấy một trận sợ hãi.

"Ha ha, được rồi, sau này cứ an tâm ở lại chỗ ta, rời khỏi ta là không thể đâu, ngươi tốt nhất nên thử từ từ yêu ta đi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp bước đến gần Thủy Tiên Nhi.

"Người... người muốn làm gì?" Thủy Tiên Nhi nhìn Lý Khác đột nhiên bước về phía mình, nhất thời giật mình.

Vừa định quay người chạy, kết quả vừa quay người lại phát hiện tay mình đã bị Lý Khác nắm lấy.

Hắn vươn tay kéo một cái, Thủy Tiên Nhi trực tiếp bị Lý Khác ôm trọn vào lòng.

"Tuy ta sẽ không cưỡng ép cử hành phu thê lễ, nhưng mà, trong cái thời đại không có điện thoại, không có internet này, đêm dài đằng đẵng cũng khá khó chịu, cho nên ta quyết định, ngươi phải ở lại nói chuyện với ta." Lý Khác nói xong, trực tiếp ôm chặt Thủy Tiên Nhi một cách bá đạo.

Những cung nữ thái giám bên ngoài thấy Lý Khác định đi ngủ xong.

Vội vàng đóng cửa phòng lại.

Sợ làm phiền nhã hứng của điện hạ.

"Quả nhiên, những lời như 'không cưỡng bức ta' đều là lời nói vô ích, hoàn toàn là lừa người!

Trinh tiết của ta thật sự không giữ được nữa sao?

Ta phải làm sao?" Thủy Tiên Nhi sau khi bị Lý Khác ôm vào lòng cũng như nhận mệnh mà không còn giãy giụa nữa.

Nhưng dựa vào lồng ngực rộng lớn và rắn chắc của Lý Khác, nàng không khỏi suy nghĩ lung tung.

"Căng thẳng làm gì?

Ta nói rồi đâu muốn làm gì!

Cứ coi như sưởi ấm giường cho ta đi." Lý Khác đứng nói không cảm thấy gì, một nam nhân to lớn tự nhiên không căng thẳng rồi.

Nhưng Thủy Tiên Nhi thì toàn thân căng cứng.

Sợ Lý Khác đột nhiên thú tính đại phát, sẽ làm nhục nàng.

Nhưng Lý Khác sau khi nằm xuống giường, cũng vươn tay ôm lấy eo nàng từ phía sau.

Sau đó liền không còn động tác tiếp theo nào nữa.

"...Người có thể buông thiếp thân ra không!

Cứ như vậy..." Thủy Tiên Nhi sau khi cứng người khoảng nửa canh giờ mà không thấy Lý Khác có động tác gì, cũng dần dần thả lỏng.

Nàng khẽ kéo giãn một chút khoảng cách với Lý Khác.

Nhưng một cánh tay của Lý Khác lại chết cứng ôm lấy eo nàng.

Khiến nàng nhất thời không dám cử động lung tung.

Sau khi do dự hồi lâu, cuối cùng nàng cũng không nhịn được mở lời.

Nhưng Lý Khác lại không hề đáp lại.

Thủy Tiên Nhi khẽ nghiêng đầu nhìn Lý Khác thì phát hiện hắn

không biết đã ngủ từ lúc nào.

"Tên gia hỏa này..." Thủy Tiên Nhi nhìn Lý Khác đang ngủ say.

Nàng cẩn thận gỡ tay hắn ra khỏi người mình.

Sau đó khẽ kéo giãn một chút khoảng cách với hắn.

Sau đó nàng cũng không biết tại sao lại nằm bên cạnh Lý Khác, nhìn hắn ngủ say.

"Người này tướng mạo đường đường, giữa lông mày tràn đầy vẻ chính khí lẫm liệt, rõ ràng là một Hoàng tử, nhưng lời nói lại giống như những tên lưu manh chợ búa!

Thật là một người kỳ lạ." Thủy Tiên Nhi nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh, đôi mắt dần trở nên nặng trĩu.

Sau đó nàng cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Ba ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Cùng với tia nắng đầu tiên của buổi sáng chiếu rọi xuống mặt đất, ngày săn bắn cũng đã tới.

Lý Khác sáng sớm đã dậy.

"A!..., sao hôm nay lại dậy sớm vậy?" Thủy Tiên Nhi bị động tác của Lý Khác làm cho tỉnh giấc.

Nàng híp mắt nhìn bóng lưng Lý Khác, mơ mơ màng màng hỏi một tiếng.

"Hôm nay là ngày săn bắn, mỗi Hoàng tử đều phải tham gia.

Tuy ta không coi trọng mấy trò này, nhưng cũng phải đi làm cho qua chuyện, nếu còn buồn ngủ thì ngủ thêm chút nữa đi!

Ta phải đi tập hợp ở triều đình đã!" Lý Khác quay người véo nhẹ mũi Thủy Tiên Nhi xong, liền trực tiếp bước ra khỏi phòng ngủ.

Trong chính đường, một đám nha hoàn thái giám đã sớm cầm giáp trụ và cung tên cùng các vật phẩm khác mà lau chùi.

"Không cần cung tên này, cũng không cần vũ khí gì nữa, cứ chuẩn bị giáp trụ cho ta là được." Lý Khác nhìn những cung nữ thái giám đang cẩn thận làm việc, cố gắng không gây ra tiếng động, tùy tay cầm lấy cung tên và một cây trường thương thử qua.

Từ khi có hai loại võ kỹ Bách Bộ Xuyên Dương và Bách Điểu Triều Phượng Thương, hắn cũng đã có chút nhận thức về vũ khí.

Sau khi tùy tiện thử trọng lượng và chất liệu của vũ khí trong tay, hắn phát hiện, những vũ khí do hoàng gia sắm sửa này so với phần thưởng của hệ thống quả thực kém không chỉ một hai điểm.

"Nhưng điện hạ, nếu không có vũ khí thì!

Lần săn bắn này người sẽ..." Tiểu thái giám cung kính đi đến bên cạnh Lý Khác nhỏ giọng nói.

Ba ngày qua Lý Khác mỗi ngày đều dẫn Thủy Tiên Nhi đi khắp hoàng cung, có lúc còn ra ngoài hoàng cung chơi.

Tiểu thái giám này thì mỗi lần đều theo sau hầu hạ.

Chỉ trong ba ngày hắn đã nhận được không ít tiền thưởng.

Chương 21

Bởi vậy lúc này hắn càng thêm tôn kính Lý Khác.

Một Hoàng tử như Lý Khác, tùy tiện lấy hai mươi lạng bạc một thỏi đại nguyên bảo để ban thưởng, trong hoàng cung quả thật là độc nhất vô nhị.

"Không cần lo lắng, ngựa cũng không cần chuẩn bị nữa, cứ thu dọn giáp trụ cho ta là được." Lý Khác nói xong, trực tiếp dưới sự hầu hạ của cung nữ mà thay quần áo, đi về phía triều đường.

Hôm nay tất cả các Hoàng tử trên mười bốn tuổi đều có mặt trước điện.

Ngoài những Hoàng tử này ra, còn có không ít con trai của các Quốc công trọng thần.

Do Lý Thế Dân giành được chính quyền dưới lưỡi đao, nên ông đặc biệt coi trọng sức chiến đấu của quân đội.

Dưới sự dẫn dắt của ông, những đệ tử thế gia văn thần đại thần này cũng ít nhiều đều biết chút võ nghệ.

Cuộc săn bắn này cũng trở thành một sự kiện lớn của giới trẻ.

Chỉ cần người chiến thắng trong cuộc săn bắn, sẽ nhận được phần thưởng của Lý Thế Dân.

Những Hoàng tử kia thì hy vọng thông qua cuộc săn bắn để thể hiện bản thân, gia tăng địa vị của mình.

"Ngô Vương điện hạ khỏe!" "Ngô Vương điện hạ sáng sớm tốt lành!" "Ngô Vương điện hạ, hôm nay trông rất tự tin đó!"...

Lý Khác vừa xuất hiện ở thao trường bên ngoài triều đường,

những công tử triều thần ngày thường không thân với Lý Khác cũng đều chủ động chào hỏi Lý Khác, đối với điều này Lý Khác cũng đều đáp lễ từng người.

Kể từ khi Thái tử Lý Thừa Càn bị phế, Lý Thái bị giam lỏng, những người có hy vọng nhất kế thừa vị trí Thái tử chính là Lý Khác và Lý Trị.

Lý Trị là đích tử, Lý Khác tuy là thứ xuất, nhưng lại có tài hoa, có năng lực.

Hơn nữa gần đây tác phong của Lý Khác vô cùng cường thế, nhiều lần đối đầu trực diện với Trưởng Tôn Vô Kỵ, vị trọng thần trong triều, cũng khiến không ít đại thần nhìn ra được một vài manh mối, cho nên cũng đều dặn dò con cái trong nhà, tuy không cần cố ý lấy lòng Lý Khác, nhưng cũng không nên kết oán với hắn.

Bởi vậy không ít đệ tử đại thần vốn giữ thái độ trung lập lần này cũng bắt đầu tỏ ý thiện chí với Lý Khác.

Những người này cũng không phải ủng hộ Lý Khác, chẳng qua là làm quen mặt mà thôi.

"Khác đại ca!" "Ngô Vương điện hạ!" Lý Khác sau khi ứng phó xong với những công tử đại thần kia, Lý Khác cũng cuối cùng cũng gặp được bạn bè.

Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng là người đầu tiên chạy đến bên cạnh hắn.

"Sao rồi?

Chuyện lần trước lão già đó không gây phiền phức gì chứ?" Lý Khác thấy hai người xong, liền hỏi thăm tình hình của hai người.

"A a, lão già đó thì không gây phiền phức cho ta, nhưng tên khốn Trưởng Tôn Trùng kia ngày nào cũng dẫn người chặn ta, lần trước

nếu không phải ta chạy nhanh thì suýt nữa bị tên đó đánh rồi!" Trình Xử Lượng vừa nhắc đến chuyện lần trước liền hăng hái kể.

Hắn vừa nhắc đến khuôn mặt đen hơn Uất Trì Kính Đức của Trưởng Tôn Trùng, liền cười đến run cả người.

"Ngô Vương điện hạ yên tâm đi!

Hai chúng ta đều không sao, sau khi về phủ phụ thân không những không trách mắng ta, ngược lại còn khen ta vài câu!" Tần Hoài Đạo nói những lời ngụ ý, cha ta đã đồng ý để ta đứng về phía ngài rồi.

Lý Khác nghe xong, vươn tay vỗ vỗ vai Tần Hoài Đạo.

"Lão gia tử thật có mắt nhìn xa trông rộng, xem ra có cơ hội ta phải đến thăm hỏi rồi!" Lý Khác đang chuẩn bị nói chuyện thêm vài câu, thì một giọng nói trong trẻo vang lên phía sau hắn.

"Hoàng huynh!" Lý Khác nghe tiếng xong quay người lại nhìn, phát hiện một cô bé đang đứng phía sau hắn.

Một chiếc váy dài màu xanh lam nhạt kết hợp với một chiếc trâm cài tóc đơn giản, khiến cô bé trông vừa hoạt bát lại vừa đáng yêu lạ thường.

"Lệ Chất?

Muội đến đây làm gì vậy?

Hôm nay không phải là ngày săn bắn sao?

Chạy lung tung làm gì chứ?" Lý Khác nhìn Lý Lệ Chất đang cười tươi đứng phía sau, không nhịn được đưa tay véo véo cái má phúng phính đáng yêu của nàng.

"Ai da, Hoàng huynh hư quá, muội sẽ đi mách Phụ hoàng là huynh véo muội!" Lý Lệ Chất miệng tuy nói vậy, nhưng lại kéo tay Lý Khác không buông, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

“Ha ha, Hoàng huynh, Phụ hoàng nói rồi, lần săn bắn này muội cũng có thể cùng đi xem lễ đó!

Đến lúc đó nếu Hoàng huynh không giành được top ba, muội sẽ làm trò cười trước mặt mọi người đó!” Lý Lệ Chất cười hi hi nhìn Lý Khác, như thể đang khoe khoang rằng mình có thể tham gia săn bắn vậy.

“Ha ha, vậy thì muội chắc là không có cơ hội làm trò cười cho ta đâu, lần săn bắn này hạng nhất ta đã đặt trước rồi đó!” Lý Khác nói xong lại đưa tay véo má Lý Lệ Chất.

“Ha ha, có vài người nói chuyện thật không sợ gió lớn làm sứt lưỡi!” Lý Khác đang định khoe khoang một chút trước mặt cô em gái đáng yêu, thì một giọng nói vô cùng chói tai vang lên bên cạnh.

“Đinh đông, kích hoạt thần cấp tuyển trạch.

Trưởng Tôn Trùng đã cắt đứt hành trình khoe khoang vui vẻ của Túc chủ.

Lựa chọn một: Trực tiếp thô bạo tát một cái.

Phần thưởng: Năm trăm cân hạt khoai tây và phương pháp trồng trọt của nó.

Lựa chọn hai: Lên đá một cú.

Phần thưởng: Một túi hạt ớt và phương pháp trồng trọt của nó.

Lựa chọn ba: Đá một cú quét chân, trực tiếp hạ gục hắn.

Phần thưởng: Một túi hạt ngô và phương pháp trồng trọt của nó.” Nhìn ba lựa chọn xuất hiện, Lý Khác nhất thời có chút do dự.

“Được rồi, để ta cũng vì quốc vì dân một lần vậy!” Vốn dĩ Lý Khác khá nghiêng về lựa chọn thứ hai.

Hiện nay văn hóa ẩm thực của Đường triều tuy cũng khá phát

triển.

Nhưng so với các loại thực phẩm và gia vị phong phú của hiện đại, thì thói quen ăn uống của Đường triều lúc này chỉ thiên về vị ngọt và mặn.

Lý Khác khá thích vị cay.

Nhưng ngay khi nghĩ đến khoai tây hay ngô, chỉ cần chúng xuất hiện trong thời đại này, thì có thể giải quyết vấn đề cơm no áo ấm cho vô số người, Lý Khác cuối cùng đã do dự.

Tuy hắn không phải thánh nhân, nhưng đứng trước một chuyện có thể cứu vớt hàng vạn người, cuối cùng hắn không đành lòng vì một chút tư dục cá nhân mà chọn ớt.

"Một cái tát có thể cứu vớt cả một thời đại, chẳng phải cũng là một cái tát thần thánh nhất trong lịch sử sao?" Lý Khác có chút ngây người nhìn tay mình, không dám tưởng tượng, nếu một cái tát đánh xuống, thì công đức đó sẽ lớn đến mức nào!

"Sao?

Chương 22

Bị ta vạch trần rồi thì không còn mặt mũi tiếp tục khoe khoang nữa sao?" Trưởng Tôn Trùng dẫn theo một đám tiểu đệ vẻ mặt đắc ý đi về phía Lý Khác.

Trên đường, một số nhị đại công tử của các gia đình khá giả đều nhanh chóng nhường đường.

Một lối đi thẳng tắp dẫn đến trước mặt Lý Khác.

Trưởng Tôn Trùng nhìn biểu hiện của những nhị đại này, trong mắt vô cùng tự hào.

Hắn trực tiếp ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía Lý Khác.

Lý Khác nghe lời nói của hắn xong, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía mặt của Trưởng Tôn Trùng.

"Không, cái tát của ta không đáng tiền, cũng không có công đức gì đáng nói, mà cái mặt của ngươi mới là đáng tiền nhất, có lẽ là khuôn mặt có giá trị nhất trong lịch sử rồi!" Lý Khác nhìn Trưởng Tôn Trùng từng bước chậm rãi đi về phía mình.

Trong lòng nhất thời cảm thấy một trận hứng thú.

Và cả sự nóng lòng muốn thay đổi một thời đại.

"Trưởng Tôn công tử, nếu chỉ cần một chút hy sinh nhỏ bé có thể cứu vớt tính mạng của hàng vạn người trên thế giới, ngài có nguyện ý hy sinh một chút nhẹ nhàng như vậy không?" Lý Khác vừa nói vừa đi về phía Trưởng Tôn Trùng.

Giọng điệu tràn đầy sự nghiêm túc và thành khẩn.

Thậm chí Trưởng Tôn Trùng đứng đối diện còn nhìn thấy một tia

khí tức thần thánh trong biểu cảm của hắn.

Lại nhìn Lý Lệ Chất đang nhìn chằm chằm phía sau Lý Khác, Trưởng Tôn Trùng càng bị lời nói của Lý Khác cuốn vào.

Trong lòng hắn ảo tưởng như mình đã trở thành một cái thế anh hùng, còn Lý Lệ Chất thì vẻ mặt sùng bái nhìn hắn.

Môi ngọc khẽ hé, như muốn thốt ra lời thề 'phi Trưởng Tôn Trùng không gả'.

"Nếu ta Trưởng Tôn Trùng có thể cứu được tính mạng của hàng vạn người, vậy thì một chút hy sinh nhỏ bé này, dù có bảo ta lên đao sơn xuống hỏa hải ta cũng không từ nan." Trưởng Tôn Trùng nói xong, không tự chủ lại nhìn thấy hình ảnh anh tư cái thế của mình đang nắm tay Lý Lệ Chất, hai người dạo bước dưới ánh hoàng hôn rực rỡ bên biển hoa.

Cuối cùng hai bên nhìn nhau thâm tình, cảnh tượng tiếp theo còn chưa kịp tưởng tượng ra, giọng nói của Lý Khác đã vang lên trước mặt, trực tiếp phá nát ảo mộng của hắn.

"Trưởng Tôn huynh quả nhiên đại nhân đại nghĩa, ta đại diện cho những sinh mạng được cứu vớt cảm tạ sự hy sinh của huynh." Trưởng Tôn Trùng nghe Lý Khác nói xong cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng.

Không hiểu mình đã hy sinh cái gì?

Chẳng làm gì cả, Lý Khác lại muốn cảm ơn mình sao?

Trong lúc đang thắc mắc, một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở rìa tầm nhìn của hắn, sau đó không ngừng phóng lớn trước mắt hắn.

Nhìn theo bàn tay, chỉ thấy Lý Khác đứng trước mặt, cao hơn hắn nửa cái đầu, đang vung cánh tay vả một cái.

Tốc độ phản ứng của Trưởng Tôn Trùng cũng không chậm.

Hắn nhanh chóng né người về phía sau, hy vọng có thể tránh được cái tát của Lý Khác.

Nhưng Lý Khác đã quyết tâm muốn tát hắn, làm sao có thể dễ dàng để hắn né tránh được chứ!

Một cái tát này có thể tạo phúc cho chúng sinh, nếu cứ để hắn né tránh như vậy, thì Lý Khác chẳng phải là tội nhân của thiên hạ chúng sinh sao.

Khi Trưởng Tôn Trùng lùi về phía sau, Lý Khác liền nghiêng người về phía trước, tăng thêm lực ở tay, khiến tốc độ vung tay tăng lên một đoạn lớn.

"Bốp..." Tiếng tát giòn tan, vang vọng, chấn động màng nhĩ.

Khuôn mặt của Trưởng Tôn Trùng nhận được sự yêu mến thân mật nhất từ bàn tay của Lý Khác.

Dưới một cái tát của Lý Khác, Trưởng Tôn Trùng trực tiếp bị vả xoay một vòng.

Trên mặt hắn một vết tát lớn in hằn đỏ tươi chói mắt.

Nửa bên mặt trực tiếp bị đánh sưng vù.

"Lý Khác, ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi!" Trưởng Tôn Trùng sau khi được mấy tên tay sai bên cạnh đỡ lấy, trên mặt nhất thời cảm thấy một trận nóng rát đau đớn.

Bị đánh là thứ yếu, chủ yếu là hắn dám bị tát giữa bàn dân thiên hạ như vậy, đó mới là điều quan trọng nhất.

Bị đánh là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Trong thời đại này, thể diện đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Trưởng Tôn Trùng sau khi lãnh một cái tát xong, trực tiếp như phát điên lao về phía Lý Khác.

Nhưng những tên tay sai bên cạnh lại chết cứng giữ chặt hắn lại.

Bây giờ đang ở trên triều đường, Lý Khác là Hoàng tử, cùng lắm thì bị trách mắng vài câu.

Còn một đứa con của đại thần, thân thích hoàng gia, cũng không thể thực sự động thủ đánh người khác được!

"Đinh đông, chúc mừng Túc chủ đã mạnh mẽ tát Trưởng Tôn Trùng một cái, nhận được phần thưởng: năm trăm cân hạt khoai tây và kỹ thuật trồng trọt của nó." Sau khi Lý Khác tung một cái tát có thể thay đổi vận mệnh của vô số người, trong đầu hắn cũng lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Một lượng lớn ký ức lạ lẫm xuất hiện trong đầu hắn.

Lý Khác cảm nhận những ký ức trong đầu, đôi mắt đều sáng lên.

Khoai tây, còn gọi là mã linh thự.

Chịu hạn tốt, năng suất cao, hàm lượng tinh bột cao, bên trong chứa phong phú carbohydrate.

Ở một mức độ nào đó có thể thay thế lương thực chính.

"Có khoai tây, chỉ cần không quá hạn hán, nông dân đều có thể có thu hoạch, có thể trồng xen kẽ với lúa mì và lúa nước, như vậy tương đương với có thêm một vụ lương thực thu hoạch." Lý Khác đang thể nghiệm những ký ức mà hệ thống truyền tải, thì Trưởng Tôn Trùng cũng cuối cùng bị ngăn lại.

"Được, Ngô Vương điện hạ thật uy nghiêm cao ngạo!

Ta Trưởng Tôn Trùng hôm nay đã được mở mang tầm mắt!

Hẹn gặp ngươi ở bãi săn!" Lý Khác đang thưởng thức những thứ

hệ thống ban thưởng, thì Trưởng Tôn Trùng buông một câu đe dọa xong trực tiếp xám xịt rời đi.

"U hô!

Học được cách buông lời đe dọa rồi sao!" Lý Khác hoàn toàn không để lời nói của Trưởng Tôn Trùng vào tai, chút bản lĩnh của đối phương hắn thật sự không coi trọng.

"Hoàng huynh, huynh tại sao lại đánh Trưởng Tôn biểu ca?" Sau khi Trưởng Tôn Trùng rời đi, Lý Lệ Chất có chút khó hiểu nhìn Lý Khác.

"Ha ha, Tiểu Lệ Chất còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ hiểu thôi." Lý Khác đưa tay xoa xoa đầu Lý Lệ Chất, sau đó liền không nói nữa.

Chương 23

Bởi vì hắn thấy ở vị trí phía trên triều đường có người bước ra.

Một bộ y phục lụa vàng, không cần nhìn cũng biết là ai.

Thời cổ đại, màu vàng chỉ có một người được mặc, nếu người khác dám mặc trên người thì có thể sẽ mất đầu.

"Hoàng thượng giá đáo!" Cùng với tiếng hô the thé lớn của thái giám tuyên truyền xong, Lý Nhị bắt đầu sải bước đi về phía thao trường.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Sau một tràng mở màn mà Lý Khác cảm thấy có chút đau răng, Lý Nhị cũng cuối cùng đứng trên đài cao của thao trường.

Một hàng đại thần triều đình đều đứng phía sau ông, nhìn xuống những thanh niên khí khái hừng hực phía dưới, trong mắt ông tràn đầy vẻ tán thưởng.

Những thanh niên đang đứng trên thao trường đó chính là tương lai của Đại Đường.

"Hôm nay nhìn thấy, trong lòng Trẫm cảm thấy vui mừng an ủi!

Đó chính là tương lai của Đại Đường ta..." Lý Nhị sau khi xuất hiện liền ban một đoạn dài lời cổ vũ mang tính công văn.

Hắn không thể nói những người trong thời đại này, đối với lời cổ vũ của Hoàng đế cũng không quá mặn mà, nghe đến mức có chút buồn ngủ.

Nhưng những người xung quanh hắn thì lại từng người một sôi sục nhiệt huyết, như thể hận không thể lập tức vì nước quyên khu.

Nhìn những tên ngốc thuần phác kia từng người một nhiệt huyết sôi trào như vậy, Lý Khác càng cảm thấy một trận gai mắt.

"Được rồi, bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, các ngươi tự mình trở về chuẩn bị, một canh giờ sau, tập hợp ở cửa Nam, đi đến bãi săn, Trẫm chúc các ngươi có thể đạt được thành tích tốt." Lý Nhị sau một hồi giải thích những lời vô ích xong, trực tiếp tuyên bố bãi triều.

Ngay cả phần thưởng sau đó cũng không nhắc đến.

Nhưng những vương công triều thần và những người huynh đệ rẻ tiền kia vẫn từng người một vẻ mặt hưng phấn.

Cứ như thể chỉ cần thắng là có thể trực tiếp được thăng quan tiến tước vậy.

"Ngô Vương điện hạ, xin dừng bước!" Lý Khác vừa rời đi sau khi bãi triều, thì phía sau hắn lại vang lên một tiếng gọi giữ người lại.

"Ta phiền phức quá không!

Suốt ngày chỉ biết gọi dừng bước, giữ ta lại để ăn cơm à?" Lý Khác có chút đau đầu quay người nhìn về phía người gọi hắn lại.

Hắn lại phát hiện đối phương lại là một nữ nhân mặc nam trang.

Đừng hỏi Lý Khác nhìn ra thế nào.

Ngực nàng ấy, nếu dùng cân mà cân, ước chừng phải được nửa cân.

"Nếu Ngô Vương điện hạ nguyện ý, thì xin mời dùng bữa cũng không phải là không được!" Lý Khác quay người xong, người gọi hắn lại khẽ hành lễ với hắn.

"Tiểu nữ tử Lý Anh Ca bái kiến Ngô Vương điện hạ." "Bái kiến cái gì, chúng ta đều đã gặp nhau rồi mà." Lý Khác cười ha ha, vô cùng

không khách khí đưa tay nắm lấy cổ tay Lý Anh Ca đang làm lễ trong hư không mà đỡ nàng dậy.

"Ta tưởng ai!

Thì ra là Anh Ca à!

Hai chúng ta thật sự đã lâu không gặp rồi!

Ta già rồi sao." Lý Khác nhìn thấy người kia xong, trong đầu hắn chủ động hiện lên thông tin thân phận của đối phương.

Con gái của quân thần Đại Đường Lý Tĩnh, Lý Anh Ca.

Nữ tướng quân thần uy của Đường triều.

Trong ký ức của Lý Khác tuy hắn chỉ gặp người nữ nhân đầy màu sắc truyền kỳ này vài lần.

Nhưng ấn tượng về nàng lại vô cùng sâu sắc.

Trong nội tâm hắn cũng vô cùng kính trọng nàng.

"Ngô Vương điện hạ từ lúc nào lại trở nên ngôn ngữ khinh phù như vậy?

Thật không giống Ngô Vương điện hạ mà thiếp thân biết!" Lý Anh Ca thì lại rất hào sảng, đối mặt với lời nói có chút thất lễ, thậm chí trong thời đại này có thể coi là trêu ghẹo của Lý Khác mà không hề tỏ ra tức giận hay xấu hổ.

Nàng vẫn phong thanh vân đạm mà trò chuyện với Lý Khác.

"Sao, Anh Ca cũng muốn đi tham gia săn bắn sao?" Lý Khác nhìn Lý Anh Ca đang mặc nam trang, có chút tò mò hỏi một câu.

"Chẳng lẽ Ngô Vương điện hạ nghĩ ta Lý Anh Ca có thể như nam nhi ra trận giết địch, lại không thể cùng đi săn bắn sao?" Lý Anh Ca nghe Lý Khác nói xong, xua tay thể hiện trước mặt Lý Khác.

“Ừm, thân hình không tồi!” “……” Lý Anh Ca cũng phát hiện ra, nói chuyện với Lý Khác hoàn toàn không cùng một tần số.

“Ngô Vương điện hạ, thời gian cũng không còn sớm nữa, thiếp thân cũng phải trở về chuẩn bị rồi, thiếp thân hôm nay chủ yếu là muốn nhắc nhở người một câu, ngày mai đúng ngọ, đại quân sẽ xuất phát, hy vọng người lúc đó đừng để lỡ thời khắc.” Lý Anh Ca nói xong trực tiếp hành lễ, sau đó quay người rời đi.

Để lại Lý Khác đứng trên thao trường vẻ mặt mộng bức.

“Ta đi, cái gọi là 'theo đại quân xuất chinh', chẳng lẽ lại là nàng ta dẫn đội sao?” Lý Khác nhìn bóng lưng Lý Anh Ca rời đi, mắt khẽ híp lại.

“Đùa cái gì vậy, ta lại phải ở dưới quyền một nữ nhân sao?” Hắn nhún nhún vai xong, cũng trực tiếp quay người đi về hướng tẩm cung.

Sau khi về tẩm cung, Thủy Tiên Nhi cũng đã dậy.

Khi Lý Khác trở về nàng đang trò chuyện cùng các cung nữ.

“Bái kiến điện hạ!” “Được rồi, mặc giáp cho ta đi!” Lý Khác sau khi trở về tẩm cung, liền trực tiếp bắt đầu mặc giáp trụ.

Nhưng sau khi được vài người phụ trợ, hắn khó khăn lắm mới mặc xong giáp trụ, Lý Khác trực tiếp không vui.

Lúc đầu hắn chỉ thấy giáp trụ đẹp nên mới mặc thử.

Kết quả không ngờ giáp trụ này không chỉ đẹp, mà còn rất nặng.

Đặc biệt là một mảnh váy giáp phía trước, ở vị trí đầu gối cứ vướng víu cọ xát, khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

“Được rồi, cứ mặc tạm đi!” Lý Khác mặc giáp trụ hoạt động một chút, phát hiện ít nhất cử động vẫn khá linh hoạt xong, hắn cũng không quá để ý nữa.

“Ở yên chỗ ta, nhớ kỹ, đừng có chạy lung tung, trong hoàng cung rất nguy hiểm.” Lý Khác dặn dò Thủy Tiên Nhi một câu xong, trực tiếp mặc giáp trụ đi ra khỏi điện.

“Về sớm nhé!” Lúc Lý Khác ra khỏi cửa, Thủy Tiên Nhi nhìn bóng lưng hắn mặc giáp đi xa, vô thức gọi một câu.

Nghe tiếng nàng xong, bước chân Lý Khác khẽ dừng lại.

Chương 24

Sau đó hắn cũng không quay đầu lại, trực tiếp vẫy tay về phía sau.

"Yên tâm ở nhà đợi ta về đi!" Lý Khác đến một góc không người, lấy ngựa Xích Thố, Họa Can Phương Thiên Kích, Long Nha Trường Cung từ không gian hệ thống ra, hệ thống khá đáng tin cậy.

Trên mình Xích Thố ngựa cụ cũng đã một bộ đầy đủ.

Long Nha Trường Cung thì cũng được tặng kèm một hồ tên.

Sau khi treo trường cung và mũi tên lên ngựa, Lý Khác trực tiếp lật người lên ngựa.

Trong tay cầm Họa Can Phương Thiên Kích trực tiếp thúc ngựa phi nhanh về phía phòng tuyến cửa cung.

Suốt đường đi những thị vệ kia cũng đều nhận ra giáp trụ của Lý Khác, nên khi nhìn thấy hắn cũng không hề có chút cản trở nào.

Mặc cho hắn một đường phi nhanh ra khỏi cung.

Lý Khác sau khi rời khỏi hoàng cung, không phi nhanh trên đường phố, mà từ từ ung dung đi về phía cửa Nam.

Thực ra tất cả những công tử vương công đại thần biết hôm nay có săn bắn đều đã sớm chuẩn bị xong hành trang.

Cái gọi là tập hợp một canh giờ sau, chẳng qua là Lý Nhị muốn làm màu mà thôi.

Săn bắn muốn đến hiện trường giám sát, tự nhiên phải làm ra vẻ hoành tráng một chút.

"Ngô Vương điện hạ!

Nhìn bên kia!" Lý Khác sắp đi đến cửa Nam thì đột nhiên nghe

thấy có người gọi từ một tửu lầu ven đường.

Lý Khác quay đầu nhìn lại, phát hiện ra đó là Tần Hoài Đạo.

Bên cạnh hắn đang đứng mấy người mà Lý Khác không quen biết.

"Ngô Vương điện hạ, lúc này trời cũng đã khuya rồi, ta thấy huynh cũng vội vã đi, chắc là cũng chưa ăn gì đúng không!

Hay là cùng lên uống một ly đi!" Tần Hoài Đạo cũng toàn thân mặc giáp đứng ở ban công tầng hai, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như cố ý đợi Lý Khác.

"Vậy cũng được, vừa hay ăn chút gì đó lát nữa còn có sức lực." Lý Khác lật người xuống ngựa, trực tiếp đi lên lầu.

Vừa lên lầu, hắn phát hiện, tầng một cơ bản đều là các công tử vương công đại thần đang dùng bữa.

Những tên này đều là người sẽ đi tham gia săn bắn.

"Ngô Vương đại nhân ngài khỏe ạ!" Lý Khác ngồi xuống xong, một bạch diện tiểu sinh nhất thời chào hỏi hắn.

"Ồ, chẳng phải Đỗ Cấu huynh đệ sao, thì ra ngươi cũng tham gia săn bắn à!" Lý Khác nhìn Đỗ Cấu đang ngồi trước mặt, nâng ly rượu trong tay khẽ gật đầu với hắn.

"Ngô Vương điện hạ gần đây quả là uy phong lẫm liệt!

Đỗ Cấu hôm nay mới có dịp được gặp mặt!" Đỗ Cấu cũng nâng ly rượu và ra hiệu với Lý Khác.

Sau đó hai người nâng ly uống một chén xong, liền nhìn Lý Khác, lông mày khẽ nhíu lại.

"Ngô Vương đại nhân, tiểu đệ có một câu không biết có nên nói hay không?" Lý Khác nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Có gì cứ nói, đều là người quen, không cần kiêng kỵ gì cả, cứ nói đi.” Nghe lời Lý Khác nói xong, Đỗ Cấu ngẩng đầu nhìn bốn phía.

“Ngô Vương điện hạ, lần này người nhiều lần công kích thể diện của Trưởng Tôn gia, lần săn bắn này, người phải cẩn thận đó!” Đỗ Cấu nói xong liền trực tiếp đứng dậy cáo từ.

Rõ ràng, hắn cũng chỉ nhắc nhở một chút, sau đó liền muốn rút thân khỏi mọi chuyện.

“Ha ha, đa tạ đã nhắc nhở.” Lý Khác nhìn Đỗ Cấu đang vội vã rời đi, khẽ nâng ly rượu ra hiệu, sau đó liền hoàn toàn không coi đó là chuyện gì mà cúi đầu ăn uống.

Sau khi Lý Khác ăn uống xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, hắn không trì hoãn thêm nữa.

Hắn trực tiếp cưỡi ngựa phóng thẳng đến cổng phía Nam.

Trên đường đi, Lý Khác không ngừng suy nghĩ về những lời nhắc nhở trước đây của Đỗ Cấu.

“A ha, xem ra chó cùng rứt giậu rồi, không biết là muốn cắn người hay muốn nhảy tường đây?” Lý Khác tay cầm Họa Can Phương Thiên Kích đi ở phía trước đội hình, ngựa Xích Thố không ngừng hừ mũi.

Những con ngựa của đám công tử quan hoạn xung quanh đều bị uy áp trên người Xích Thố trấn áp đến mức chết đứng, dù chủ nhân có thúc giục thế nào cũng không chịu tiến lên, luôn giữ khoảng cách nửa thân ngựa sau Lý Khác.

“Ngô Vương điện hạ, ngựa của ngài thật là thần tuấn!

Theo Anh Ca thấy, e rằng đây là thiên lý lương câu khó có được!

Thật khiến người khác phải ghen tị!” Khi Lý Khác đang thong dong đi đến cổng phía Nam, Lý Anh Ca khoác chiến giáp đỏ thẫm đã

chờ sẵn ở đó từ sớm.

Nàng nhìn thấy Lý Khác cưỡi Xích Thố dẫn theo một đám người đi tới, ánh mắt lập tức bị con Xích Thố dưới thân hắn thu hút.

"Bình thường thôi mà!

Anh Ca muội muội quá khen rồi." Khi Lý Khác đang trò chuyện cùng Lý Anh Ca, một đám người khác lại phóng tới.

Lý Khác phóng mắt nhìn, chính là nhóm người do Trường Tôn Trùng dẫn đầu.

Trường Tôn Trùng mặc một bộ chiến giáp được chế tác cực kỳ công phu, trông vô cùng hoa lệ, mỗi một phiến giáp đều được đánh bóng, phản chiếu ánh sáng lấp lánh dưới nắng.

Trong tay hắn là một cây trường thương với cán thương điêu rồng vẽ phượng, trông cũng vô cùng diễm lệ.

"Đồ vô dụng, cán thương cứng như sắt làm chi?

Rõ ràng là cán gỗ mà lại dám sơn màu sắt, đúng là tự lừa mình dối người!" Lý Khác nhìn Trường Tôn Trùng ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới, không khỏi lắc đầu thở dài.

Tuy có thù với Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng thực ra Lý Khác khá khâm phục ông ta.

Ít nhất lão ta có tầm nhìn xa, ngồi được vào vị trí quyền lực chỉ dưới một người.

Nhưng với mấy đứa con trai của lão, Lý Khác thật sự không dám khen ngợi.

Thời phong kiến, các bậc thống trị để con cháu mình có vẻ cao quý hơn người, từ nhỏ đã được chăm sóc chu đáo.

Ăn mặc ở đi đều có người lo, nhưng chính điều này lại khiến đám

công tử bột này sinh ra vẻ quý khí nhưng đồng thời cũng mất đi nhiều thứ.

"Trường Tôn huynh một thân y phục trông thật không tệ a!

Vừa nhìn đã biết là đồ trang sức rỗng tuếch!" Sau khi Trường Tôn Trùng đến gần, Lý Khác vẫn thản nhiên như không thấy, tiếp tục trò chuyện với Lý Anh Ca.

Chương 25

Trình Xử Lượng đứng cạnh Lý Khác thì không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp mở miệng châm chọc Trường Tôn Trùng.

“Trình Xử Lượng, ngươi có ý gì?” “Ý gì trong lòng ngươi không biết sao?

Mặc đồ lấp lánh thế này, ra chiến trường để người ta chém đầu làm lá chắn à?” Trình Xử Lượng vác rìu lên vai, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn Trường Tôn Trùng.

“Ngươi không phục à?

Không phục thì thử luyện tập tại chỗ đi!

Đừng tưởng trên mặt có vết tát mà ta sợ!” “...” Trường Tôn Trùng chỉ cây trường thương trong tay vào Trình Xử Lượng, ra vẻ muốn giao đấu thật.

Nhưng hắn cũng biết rõ giới hạn của mình.

Toàn bộ công phu của hắn đều dành cho việc bắn cung, nếu đấu võ thì thật sự không phải đối thủ của Trình Xử Lượng.

Việc đi săn này do lão tử hắn đề xuất.

Khi đó, nó có thể giúp các hậu bối rèn luyện võ nghệ.

Lý Nhị cũng đồng ý, vì đám công tử bột này, hổ phụ khuyển tử, mười mấy năm rồi chưa từng thấy máu.

Lý Nhị ban đầu muốn cho đám công tử quan hoạn này trải nghiệm sự khát máu của việc săn bắn.

Khi đó, theo ý Lý Nhị, phải dựng một khu rừng, không cần sói, cọp, báo gì, nhưng ít nhất cũng phải thả chút lợn rừng vào đó!

Kết quả, đề nghị này vừa đưa ra đã bị Trường Tôn Vô Kỵ bác bỏ.

Nguyên nhân là do lão lo lắng nếu đám công tử quan hoạn này không cẩn thận mà bị thương vong thì không tiện ăn nói.

Thế là cảnh tượng một đám thiếu niên dũng mãnh ác đấu với dã thú trong tâm trí Lý Nhị đã biến thành bộ dạng hiện tại.

Cả trường săn chỉ có vài con hươu, dê gì đó, một buổi săn tốt đẹp lại trở thành dở ông dở thằng.

Nếu không phải lời đã nói ra từ trước, Lý Nhị đã trực tiếp hủy bỏ rồi.

Khi Trình Xử Lượng và Trường Tôn Trùng đang cãi nhau, xe ngựa của Lý Nhị cũng đã tới gần.

Trường Tôn Trùng và Trình Xử Lượng vội vàng ngừng cãi vã, tự động dạt sang hai bên chờ đợi Lý Nhị.

"Nhìn các ngươi, nhị lang, Trẫm rất lấy làm vui mừng!" Sau khi xe ngựa của Lý Nhị tới gần, trước tiên ông ta phóng mắt nhìn một lượt các hoàng tử, công tử đang chờ đợi bên ngoài cổng thành.

Nhìn từng người khoác chiến giáp, cầm vũ khí, Lý Nhị cuối cùng cũng nhìn thấy một chút bóng dáng của năm xưa trên người bọn họ.

"Lần săn bắn này, là để rèn luyện các ngươi, để các ngươi có thể cảm nhận nỗi vất vả và gian nan của tiền bối khi chinh chiến.

Lần săn này, ai mang về nhiều con mồi nhất sẽ thắng.

Các ngươi đã nghe rõ chưa?" Sau khi Lý Nhị nói xong, bất kể đám người bên dưới có hiểu hay không đều đồng thanh đáp lời.

Dù sao cũng phải giữ thể diện cho Hoàng đế.

"Tốt lắm, đã mọi người đều hiểu, vậy thì xuất phát đi!" Lý Nhị không quan tâm những người này có hiểu hay không.

Trực tiếp vung tay, dẫn theo một nhóm binh lính tinh nhuệ đi ở phía trước, phóng thẳng đến trường săn. ;;;;; 【Vốn tưởng không ai xem, đã định bỏ rồi, nhưng lại thấy có đại lão ủng hộ ta, nên ta tiếp tục viết.】 ;; ; Trường Tôn Trùng cưỡi ngựa đi sau Lý Khác một chút, nhìn Lý Khác đang tươi cười nói chuyện với Lý Anh Ca phía trước, ánh mắt dần dâng lên hàn ý.

"Hừ, cứ cười đi!

Ta xem ngươi có thể cười được bao lâu." Lý Khác đang đi phía trước dường như cảm giác được, quay đầu nhìn về phía Trường Tôn Trùng.

Trường Tôn Trùng cũng không sợ hãi, trực tiếp đối mắt với Lý Khác, không hề che giấu sự căm hận trong mắt.

"Cháu ngoan, nhìn gì đấy?

Mặt lại ngứa rồi à?

Muốn ăn đòn à!" Lý Khác nhìn sự căm hận trong mắt Trường Tôn Trùng, hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Thứ cặn bã này, thật sự không đáng để mắt tới.

"Hừ, chỉ biết dùng nắm đấm giải quyết vấn đề, đúng là thô bỉ." Để Trường Tôn Trùng động thủ với Lý Khác thì hắn thật sự có chút sợ hãi.

Nhưng nếu chỉ đấu võ mồm, hắn cũng không sợ Lý Khác.

Lúc này Lý Nhị đang dẫn đầu đoàn người, cha hắn cũng ở phía trước, hắn không tin Lý Khác dám giữa chốn đông người mà đánh hắn.

"A ha, ngươi nói đúng rồi, ta là kẻ thô lỗ, tín ngưỡng của ta là, có thể động thủ thì cố gắng đừng động khẩu!" Lý Khác nói xong, trực

tiếp vung cán của Họa Can Phương Thiên Kích trong tay, ném về phía Trường Tôn Trùng.

Cây Họa Can Phương Thiên Kích nặng hơn một trăm ba mươi cân được vung đi, cộng thêm sức mạnh của Lý Khác, lập tức tạo ra một tiếng rít gió.

Trường Tôn Trùng không ngờ Lý Khác lại dám động thủ thật, hoàn toàn không có chuẩn bị.

Cuối cùng chỉ kịp giơ cây trường thương trong tay lên để đỡ.

Nhưng cây Họa Can Phương Thiên Kích hoàn toàn làm từ kim loại của Lý Khác làm sao thứ vũ khí trang sức rỗng tuếch trong tay Trường Tôn Trùng có thể đỡ được.

Một cú quét ngang của cán thương trực tiếp làm gãy đôi cán của cây trường thương điêu rồng vẽ phượng bằng gỗ trong tay Trường Tôn Trùng.

Sau đó, thế tấn công không hề giảm, trực tiếp quét trúng ngực Trường Tôn Trùng, hất hắn văng khỏi ngựa.

"Phía sau có chuyện gì vậy?" Sự náo động phía sau lập tức thu hút sự chú ý của những người phía trước.

Lý Tĩnh, người phụ trách đảm bảo an toàn cho Lý Nhị trong chuyến đi này, vội vàng đi kiểm tra.

Cả đoàn xe cũng dừng lại.

"Bẩm tướng quân, vừa rồi..." "A, vừa rồi ta và Anh Ca đang thảo luận một số chiến thuật thì không chú ý, vũ khí trong tay dài quá, không cẩn thận quét trúng Trường Tôn công tử, không ngờ cậu ta yếu ớt không chịu nổi, bị hất ngã xuống." Trường Tôn Trùng vừa định nói, nhưng ngực hắn vừa bị cán thương của Lý Khác quét trúng, lúc này đang cảm thấy tức ngực khó thở.

Một hơi chưa kịp thở ra, Lý Khác đã nhanh miệng nói trước.

Lý Tĩnh nhìn con gái đang đi song song với Lý Khác.

Thấy nàng khẽ gật đầu, ông ta cũng không hỏi thêm.

“Mau lên ngựa tiếp tục đi đường, sắp đến trường săn rồi, đừng ai trì hoãn nữa.” Khi Lý Tĩnh rời đi, ông ta đặc biệt liếc nhìn cây trường thương bị gãy đôi trong tay Trường Tôn Trùng.

Chương 26

Trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Là một người chinh chiến sa trường, ông ta ghét nhất những kẻ không có thực lực mà lại thích khoe khoang.

Như Trường Tôn Trùng, một thân chiến giáp hào nhoáng vô dụng như vậy, nếu ở trong quân đội của ông ta, sẽ bị đuổi cổ ngay lập tức.

Còn về việc Lý Khác nói không cẩn thận, Lý Tĩnh có tin không?

Cán thương bằng gỗ, nhưng ít nhất cũng dày hai ngón tay, không cẩn thận mà có thể quét gãy đôi sao?

"Ta..." Khi Trường Tôn Trùng đang nói, Trường Tôn Vô Kỵ cũng cưỡi ngựa đi tới.

Nhìn Trường Tôn Trùng đang ngồi bệt dưới đất, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Đồ bất tài, ngồi dưới đất cũng không sợ mất mặt sao!" Cuối cùng, lão ta liếc nhìn Lý Khác, hừ mạnh một tiếng.

Sau đó quay đầu ngựa trở lại phía trước đoàn xe.

"A ha, nghe chưa, lão cha cũng chê ngươi mất mặt rồi!

Lần này ta chiếm ưu thế rồi, chúng ta đều chỉ cầm một vũ khí, thằng nhóc này có tới hai cái!" Trình Xử Lượng khi cưỡi ngựa đi ngang qua Trường Tôn Trùng, khinh thường liếc nhìn một cái.

Sau đó cũng thúc ngựa đi tiếp.

"Nhìn xem?

Mau đỡ ta dậy!" Trường Tôn Trùng không ngờ mình bị đánh lại còn bị mắng.

Lòng căm hận dành cho Lý Khác càng thêm sâu đậm.

"Ngươi đợi đấy, ta nhất định phải cho ngươi chết, nhất định phải cho ngươi chết!" Trường Tôn Trùng đi theo sau đoàn người, hai mắt đầy thù hận nhìn bóng lưng Lý Khác, trong lòng không ngừng gào thét.

Trong một khu rừng rậm rộng lớn ở phía Nam Trường An thành.

Hai mươi mấy người thân hình ẩn mình dưới lớp lá rụng đang kiên nhẫn chờ đợi.

Khuôn mặt họ thô kệch, thân hình cường tráng, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

"Lát nữa mọi người nhớ kỹ, chỉ cần Lý Khác đi qua đây, chúng ta lập tức ra tay, sau khi xong việc đừng do dự, nhanh chóng rút lui, bên kia sẽ có người đón chúng ta." "Đại ca, vạn nhất tên Lý Khác đó không đi đường này thì sao?" "Yên tâm đi, Kim chủ đã nói rồi, tên đó nhất định sẽ đi đường này, kiên nhẫn chờ đi!" "Lần này mà thành công, chúng ta có tiền, nửa đời sau có thể sống ung dung tự tại rồi." "Ha ha, giết hoàng tử đương triều, thấy kích thích quá!" "Đừng nói nữa, cẩn thận bị lộ!" ...

"Được rồi, nhớ kỹ, lần săn này, có thể giành giật con mồi của nhau, nhưng không được gây thương vong.

Bắt đầu săn thôi!" Lý Nhị dẫn đoàn người đến trường săn, sau khi động viên đơn giản, chính thức tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Theo tiếng trống chiêng vang lên, hàng chục người trực tiếp thúc ngựa xông vào khu rừng rậm. ;;;;; 【Vốn đã định bỏ truyện, nhưng lại phát hiện có huynh đệ vẫn đang đọc, ai, ta thật sự rất mệt tim a!

Mọi người có thể cho tác giả thêm nhiều hoa miễn phí và phiếu đánh giá không, số liệu ban đầu thật sự rất quan trọng với ta, mọi người nếu thích thì ủng hộ ta nha.

Có bạn bè hỏi về việc kế thừa hoàng vị, ta đã ám chỉ nhiều lần rồi, nhân vật chính không cần kế thừa, mà là phải cướp đoạt.

Không có chuyện quỳ rạp cầu xin.】 ;; ;; Ban đầu mọi người tụ tập thành nhóm xông vào rừng, nhưng sau khi vào rừng thì tất cả đều tản ra, ai nấy tự chiến.

Khu rừng này chiếm diện tích rất lớn, nhưng thực tế những nơi có con mồi chỉ có vài chỗ.

Hơn nữa, mọi người cưỡi ngựa chạy trong rừng, nếu đông người quá thì tiếng ồn sẽ lớn, khi đó con mồi cũng sẽ sợ mà chạy mất.

"Ngô Vương điện hạ, Anh Ca chúc ngài may mắn trước nhé!" "Ngài cũng vậy, ngài cũng vậy." Lý Anh Ca và Lý Khác chia tay nhau ở một ngã ba, sau đó nàng trực tiếp thúc ngựa quất roi phóng về phía bên kia.

Lý Khác buộc Họa Can Phương Thiên Kích vào bên hông ngựa, rồi lấy Long Nha Trường Cung xuống.

Loại săn bắn này trong mắt hắn hoàn toàn là trò trẻ con.

Nhưng đã đến rồi thì coi như giết thời gian vậy.

Hai chân kẹp chặt Xích Thố, Lý Khác thong dong cưỡi ngựa từ từ đi về một hướng.

Khi bóng dáng hắn biến mất ở ngã ba, cách đó không xa, một đôi mắt u ám đang chăm chú nhìn bóng lưng hắn dần đi xa.

"Lý Khác tiểu nhi, ta đã để ngươi đùa cợt ta ba lần bốn lượt.

Hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Trường Tôn Trùng cầm một cây trường thương lấy từ tay một tên tay sai, sau khi bóng Lý Khác biến mất, liền thúc ngựa phóng về một hướng khác.

Đông...

Lý Khác giương cung bắn tên, cây Long Nha Trường Cung trong tay cực kỳ mạnh mẽ, một mũi tên xuyên phá không khí, trực tiếp ghim một con thỏ rừng xuống đất, mũi tên cắm sâu vào đất, cánh đuôi rung rinh không ngừng trong không trung.

"Săn bắn vớ vẩn, toàn là thỏ con.

Ta thấy đi dạo thì đúng hơn." Lý Khác xuống ngựa gỡ con thỏ rừng lên, có chút vô vị dùng dây thừng buộc chân thỏ lại, rồi treo lên lưng ngựa.

Từ khi bắt đầu săn đến giờ, cũng đã qua nửa canh giờ ngắn ngủi.

Trên lưng ngựa hắn đã treo bốn năm con thỏ rừng.

Toàn là săn thỏ, làm hắn chẳng có chút hứng thú nào.

Nhưng vừa lúc quay người lên ngựa, một tiếng xé gió chói tai truyền vào tai hắn.

Nghe tiếng xé gió, lông gáy Lý Khác đột nhiên dựng đứng, gần như theo bản năng, hắn dùng Long Nha Trường Cung trong tay quét ngược lại, một mũi tên lén lút tấn công bị hất văng xuống.

"Chó cuối cùng cũng không nhịn được muốn nhảy tường sao?" Sau khi hất văng mũi tên tấn công lén lút, Lý Khác quay người nhìn lại, chỉ thấy một bóng người thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng sâu.

Lý Khác khẽ nheo mắt, tay hắn cũng không chậm.

Nhanh chóng rút một mũi tên từ lưng ngựa, giương cung bắn.

Một mũi tên bay vút đi trong tiếng cung dây Long Nha Trường Cung gào thét, nhanh chóng chìm vào sâu trong rừng.

"Ách a..." Sau khi mũi tên của Lý Khác bay đi, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lý Khác khẽ nhếch mép cười, trực tiếp quay người lên ngựa,

phóng theo hướng tiếng kêu thảm thiết.

“Ố!

Gặp phải kẻ cứng cựa rồi nha!

Chương 27

Ít nhất cũng là một kẻ tàn nhẫn, lại dám không cần cánh tay này nữa.

Thật sự khâm phục khí phách và sự quyết đoán của hạ tại!" Khi Lý Khác đến vị trí mũi tên trúng đích, chỉ thấy một cánh tay bị đứt đang bị một mũi tên sắc bén treo trên một thân cây to bằng người, máu tươi không ngừng nhỏ xuống đất.

Lý Khác kiểm tra xung quanh một chút, nhanh chóng tìm thấy dấu vết để lại khi đối phương rời đi.

Tay hắn nắm lấy yên ngựa, người cúi xuống, nhổ mũi tên đang ghim trên cây xuống.

Sau đó, hắn không nhanh không chậm thúc ngựa đuổi theo hướng bóng người kia đã đi.

Tuy biết đây có thể là một cái bẫy, nhưng hắn vẫn đi về phía đó.

Người ta đã vất vả chuẩn bị một cái hố lớn như vậy để mình nhảy vào, nếu không đi thì thật là không nể mặt.

"Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch kích hoạt.

Chọn một: Phía trước có thể có mai phục, vì cầu cẩn thận, tính mạng là trên hết, tạm thời tránh mũi nhọn.

Phần thưởng: một Thần cấp mưu sĩ.

Chọn hai: Sinh tử coi nhẹ, không phục thì làm khô máu đi, ta bị một mình ngươi bao vây rồi, mau đầu hàng đi!

Phần thưởng: một Thần cấp võ tướng." Lý Khác vừa định nhúc nhích thì thân hình cũng hơi dừng lại vì tiếng nhắc nhở đột ngột của

hệ thống.

Hắn hơi cau mày hỏi: "Hệ thống huynh, bình thường không phải đều có ba lựa chọn sao?

Sao lần này chỉ có hai vậy?" "Gặp người ta muốn giết, chẳng lẽ không còn cách nào khác ngoài bỏ chạy hay chiến đấu sao?

Hay là ngoài điều này ra còn có lựa chọn thứ ba nào khác?" "Hay là ta thử dùng tình yêu và sự quan tâm của mình để cảm hóa họ?" "....." Đối với lời của Lý Khác, hệ thống có chút không biết phải trả lời thế nào.

"Thế cũng được, nếu ngươi có thể dùng cái gọi là tình yêu và sự quan tâm đó để cảm hóa những kẻ mai phục đó, vậy ta sẽ tặng ngay một mưu sĩ và một võ tướng." Lý Khác vốn chỉ định nói đùa, nhưng không ngờ hệ thống lại thông tình đạt lý đến vậy.

Thật sự vì câu nói đùa đó mà liệt kê ra lựa chọn thứ ba.

"Vậy được rồi, ta đi thử xem sao, đời người sống trên đời hà tất phải đánh đánh giết giết chứ?

Phải có tình yêu." Lý Khác hắc hắc cười một tiếng rồi trực tiếp thúc ngựa phi nhanh.

Theo vết máu trên đất và dấu vết người đi lại để lại, hắn nhanh chóng đuổi kịp người bị trúng tên trước đó.

Chỉ là sau khi tự chặt một cánh tay, lượng máu lớn chảy ra dường như đã khiến hắn rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi Lý Khác tìm thấy hắn, hắn đang nằm úp sấp bất động giữa hai sườn đồi thấp.

Lý Khác không hề mạo hiểm xông lên, lúc này tuy thể lực của hắn đã đạt đến 80, lại còn mang trong mình tuyệt kỹ Bách Điểu Triều

Phượng Thương của Triệu Vân nổi danh và Họa Can Phương Thiên Kích của Lữ Bố, nhưng hắn cũng không tự đại đến mức cho rằng bản thân mình bất tử.

Cần phải có sự cảnh giác thì phải có. ;; ;;, 【Huynh đệ, dám không cho ta phiếu đánh giá?

Dám không cho, không dám thì ta xin đấy, cho ta đi!】 ;; ;; "Đại ca bây giờ làm gì?

Thằng nhóc đó không chạy sao?" "Cứ đợi đã!

Đối phương có ngựa, nếu bây giờ ta xông ra, không khéo thấy đông người nó lại quay đầu bỏ chạy." "Nhưng nếu cứ như vậy thì Tiểu Lục sẽ chết mất!" "Chết thì cũng không có cách nào khác.

Ít một người, ta chẳng phải cũng có thể lấy thêm một phần tiền sao!" "...Hình như cũng đúng!" Thấy Lý Khác dừng lại cách lối đi giữa hai con dốc thấp khoảng năm mươi bước, nhóm người đang mai phục có chút không giữ được bình tĩnh.

Nhưng lão đại của bọn chúng vừa nhìn đã biết là một lão giang hồ, lập tức trấn áp những kẻ đang xao động phía dưới, yên tĩnh chờ đợi như một con báo trước khi tấn công.

"Các huynh đệ đằng sau hai sườn núi đừng trốn nữa, ra đi!

Ngụy trang cũng hơi quá đáng rồi đấy, đến dấu vết trên sườn núi cũng không xử lý sạch sẽ.

Ta thấy chi bằng treo một tấm bảng nói cho ta biết 'phía sau sườn núi có người mai phục rồi'.

Như vậy thì mọi người cũng không cần mệt mỏi như vậy chứ!" Khi lão đại đó đang an ủi thuộc hạ, giọng nói của Lý Khác từ xa vọng vào tai họ.

Nghe lời của Lý Khác, những thuộc hạ vốn đã xao động càng thêm hoảng loạn.

Nếu nhiệm vụ thất bại, không giết được Lý Khác thì không một xu nào cả.

Thậm chí có thể bị kim chủ diệt khẩu.

Nếu ngay từ đầu không xảy ra thương vong thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng lúc này đã có người bị thương.

Nếu không lấy được tiền thưởng thì tổn thất của họ sẽ rất lớn.

“Làm gì bây giờ đại ca?

Hay là ta trực tiếp xông ra?” “Nha, lão đại, nếu tên đó không ra thì ta phải làm sao?” “Đừng hoảng, có thể là nó đang gạt ta.

Ta cứ đợi xem sao.” ...

Lý Khác thực ra đang lừa gạt, nhưng cũng không phải lừa gạt một cách mù quáng.

Ít nhất từ lựa chọn của hệ thống, hắn đã biết chắc chắn có người muốn phục kích mình ở trường săn này.

Lối đi giữa hai con dốc đất trước mặt là một vị trí không tồi.

“Không tin à?

Thực ra cũng có thể đi ra trước, giữa ta và các ngươi cũng không có mâu thuẫn không thể hòa giải.

Chẳng qua là lấy tiền của người ta để làm việc cho người ta mà thôi.

Như vậy, ta cũng có một mối làm ăn muốn giới thiệu cho các ngươi.

Tiền công tuyệt đối sẽ không thấp hơn giá đầu người của ta đâu." Lý Khác nói xong, trực tiếp lấy ra hai thỏi vàng nặng năm mươi lạng từ không gian hệ thống, ném về phía sau hai sườn núi.

"Đây là thành ý và tiền đặt cọc của ta, đương nhiên, nếu các ngươi cảm thấy không đủ, thì cũng có thể thương lượng." Hai thỏi vàng của Lý Khác cũng là gạch lót đường.

Nếu đối phương không ra, thì hắn sẽ trực tiếp thả một trăm kỵ binh doanh Hổ Báo từ không gian hệ thống ra.

Đến lúc đó, Lý Khác không thể dùng tình yêu và sự quan tâm để cảm hóa những người này được nữa, chỉ có thể tiễn họ đi đầu thai.

Chương 28

“Lão đại, đúng là vàng thật!” “Trời ơi!

Phải có năm mươi lạng rồi!

Tên đó một hơi ném ra hai thỏi, vậy là một trăm lạng rồi!” “Lão đại...” Nhìn thỏi vàng mà thuộc hạ lén lút đưa tới, đừng nói đám tiểu đệ kia, ngay cả lão đại cũng động lòng.

Chỉ riêng mối làm ăn trước đó tổng cộng cũng chỉ có ba trăm lạng vàng.

Ban đầu tưởng là một con số thiên văn, nhưng lúc này mới phát hiện ra mục tiêu săn bắn ban đầu mới là kẻ hào phóng nhất.

“Độc Nhãn, ra nói chuyện với hắn, xem sao, chúng ta là những kẻ kiếm ăn trên lưỡi đao, kiếm tiền của ai mà chả được?

Huynh đệ thấy thế nào?” “Ta nghe lời lão đại, nếu có thể đưa ra giá cao hơn, chúng ta làm việc cho ai mà chả được!” “Phải!” “Ta đều nghe theo lão đại.” ...

Thấy tiền sáng mắt quả đúng là chân lý ở đâu cũng không sai.

Một đám người vốn định phục kích Lý Khác, sau khi nhìn thấy hai thỏi vàng lớn, lập tức có chút dao động.

“Sao?

Cảm thấy không đủ à?

Hay là thêm chút nữa?” Lý Khác nói, lại lấy ra hai cục vàng nữa trong tay để đùa nghịch.

Nhưng hắn không ngốc đến mức trực tiếp ném ra.

Nếu mấy tên khốn này cầm vàng bỏ chạy, chẳng phải hắn lỗ to

rồi sao!

“Làm thôi, ta trực tiếp ra ngoài nói chuyện, nếu có gì không ổn, anh em xông ra chi viện, Hách Hổ đi, chúng ta trực tiếp chạy!

Có một trăm lạng cũng đủ cho chúng ta tiêu xài sung sướng một thời gian rồi.” Lão đại kia khẽ nhìn hai thỏi vàng giống hệt nhau trong tay Lý Khác, ánh mắt tham lam không thể kìm nén được nữa.

“Kẻ phía trước là Ngô Vương điện hạ phải không?” Một người cảnh giác đứng dậy từ phía sau sườn đồi, vì mặt đều bịt khăn đen, nên cũng không sợ Lý Khác sẽ trả thù sau này.

“A ha, ngươi là kẻ cầm đầu sao?

Có thể nói chuyện được không?” Lý Khác nhìn tên hắc y nhân vừa thò đầu ra từ phía sau sườn đồi, nụ cười trong mắt càng thêm đậm.

“Ta là kẻ cầm đầu, nói thẳng với ta đi!” Tên tráng hán bịt khăn đen cảnh giác nhìn xung quanh, xác định Lý Khác có phục binh hay không.

Nhưng nhìn một hồi lâu, cuối cùng cũng xác định đối phương chỉ có một mình.

“A ha, hỏi một câu, cái đầu của ta đáng giá bao nhiêu tiền?” ;; ;; 【Đứng lại, cướp đây, phiếu đánh giá đều để lại cho ta, không thì ta khóc đấy nha】 ;; ; Kẻ cầm đầu kia cũng không ngờ Lý Khác lại hỏi thẳng thừng như vậy.

Nhưng hắn kể từ khi đứng ra cũng không giấu diếm gì nữa.

Thuộc hạ của hắn đều là những kẻ liều mạng, hoàn toàn không quan tâm đến danh tiếng giang hồ hay đại loại thế.

Nên cũng không cần giữ bí mật.

“Kim chủ ra giá ba trăm lạng vàng.” Người đàn ông nói xong liền chăm chú nhìn Lý Khác.

Khi nghe ba trăm lạng, Lý Khác lập tức nhíu mày.

“Đ*ch m*, Trường Tôn Vô Kỵ cái lão thất phu kia sao mà keo kiệt vậy?

Ta đáng giá ba trăm lạng thôi sao?” Lý Khác ban đầu tưởng sẽ nghe một cái giá trên trời, nhưng không ngờ câu trả lời từ miệng tên này lại chỉ có ba trăm lạng.

Điều này khiến Lý Khác cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Khó chấp nhận, tên đại ca đối diện càng khó chấp nhận hơn.

Lần đầu tiên thấy có người chê giá đầu người quá thấp.

“Đại huynh đệ chúng ta cũng không nói lời thừa thãi nữa, cầu tài là cầu sảng khoái, ta trả năm trăm lạng vàng, ngươi đi lấy một cái đầu người cho ta.

Ta sẽ đưa thêm một trăm lạng làm tiền đặt cọc!” Lý Khác cũng không nói nhiều, trực tiếp ra giá.

Hiện tại trong kho của hắn có hơn chín trăm lạng vàng và tám trăm lạng bạc.

Nếu có thể dùng năm trăm lạng để mua một biểu cảm bàng hoàng của Trường Tôn Vô Kỵ thì hắn cũng vui lòng.

“Ngươi muốn ta quay lại giết kim chủ trước đó đúng không?” Tên đại ca kia cũng không phải kẻ ngu dốt, lời của Lý Khác vừa thốt ra, hắn liền lập tức đoán được ý đồ của đối phương.

“Ừm, không sai, nói chuyện với người thông minh thật sảng khoái.

Vậy đi, làm hay không làm?” Lý Khác hắc hắc cười một tiếng rồi tung hai thỏi vàng trong tay lên không trung, giọng điệu đầy cám dỗ.

“Cũng là một cái đầu người.

Đó lại là kim chủ trước đó, muốn tiếp cận hẳn phải dễ hơn tiếp cận ta nhiều chứ." "Thân phận của ta không hề đơn giản, muốn giết ta, tự nhiên không thể cùng người khác tụ tập thành nhóm mà gặp mặt, để tránh bị tiết lộ tin tức.

Đến lúc đó chỉ cần tốc độ nhanh chóng tiếp cận rồi trực tiếp giết chết.

Cũng có thể theo tuyến đường đã định mà bỏ chạy.

Có thể lấy thêm hai trăm lạng!

Sao lại không làm chứ!" Kẻ cầm đầu đứng ra đàm phán với Lý Khác hiển nhiên cũng có chút động lòng.

Hai trăm lạng vàng, trong thời đại này, những gia đình bình dân cả mười đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nếu cầm số tiền này đến một huyện thành hẻo lánh nào đó, chắc chắn có thể làm một thổ hoàng đế.

"Ngươi cũng biết ta lăn lộn trong giang hồ, coi trọng nhất là tín dự.

Quay đầu lại để ta đi giết kim chủ tiền nhiệm của mình, có chút không phù hợp quy tắc rồi." Điều khiến Lý Khác không ngờ tới là, sau khi tăng giá thêm hai trăm lạng vàng, tên tráng hán cầm đầu kia lại không lập tức đồng ý.

"Ồ?

Ý của ngươi là sao...?" Lý Khác có chút khó hiểu nhìn tên này trước mặt, không nghĩ rằng đối phương sau khi đứng ra đàm phán với mình lại còn muốn kiên trì giữ đạo nghĩa.

"Vậy đi, thêm một trăm lạng nữa thì sao?" Lý Khác nhìn sự tham lam trong hai mắt tên tráng hán, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Được, ta thêm một trăm năm mươi lạng nữa, cầm lấy, tiền đặt cọc đó, số còn lại, ta sẽ xem theo cái đầu người mà trả!” Lý Khác trực tiếp ném số vàng trong tay về phía tên cầm đầu.

Hắn cũng không lo đối phương sẽ cầm tiền bỏ chạy.

Chương 29

Đối với kẻ tham lam, chỉ cần lợi ích đủ lớn, có thể trực tiếp bỏ qua rủi ro.

"Hoàng tử điện hạ ra tay hào phóng, vậy ta một lát sau khi thành sự thì gặp nhau ở đâu?" Tên tráng hán cầm thỏi vàng Lý Khác ném tới, cho vào miệng cắn cắn, xác định là vàng thật.

Sau đó trực tiếp cẩn thận cất vào trong áo.

"Từ hướng này đi thẳng khoảng một dặm, chỗ đó khá rộng rãi, mọi người đều không cần lo bị mai phục, thế nào?" Lý Khác nói xong, tên tráng hán kia gật đầu, tỏ ý không có ý kiến gì rồi lui về phía sau sườn đồi, sau đó Lý Khác nghe thấy một tiếng xì xào.

Hiển nhiên đám người này không muốn hắn biết có bao nhiêu người.

"Hệ thống, sao ta không cần dùng tình yêu và sự quan tâm của mình để cảm hóa họ vậy?" Lý Khác cảm thấy những người này đã đi gần hết, liền dừng ngựa trực tiếp đi về hướng đã chỉ định.

Vừa đi vừa trò chuyện với hệ thống trong đầu.

"Tuy rằng kết quả có chút không như ý muốn, nhưng ít nhất cũng đã hóa giải thành công cuộc phục kích này, miễn cưỡng đạt yêu cầu rồi chứ." "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ đã dùng tình yêu và sự quan tâm của mình, cảm hóa những kẻ phục kích này.

Đặc biệt thưởng một Thần cấp mưu sĩ và một Thần cấp võ tướng." Sau khi hệ thống nói xong, trong kho không gian của Lý Khác lập tức xuất hiện hai cái hộp gỗ lớn như quan tài.

"Đ*ch m*, cái này không phải là gói chuyển phát chín mươi chín

sao?

Hộp gỗ đóng gói!

Hệ thống, mấy cái mưu thần võ tướng này, không phải là có thể bán buôn linh thú chứ?" Lý Khác nhìn hai cái hộp gỗ nằm yên trong không gian hệ thống, cả người đều cảm thấy không ổn.

Nhìn cái hộp làm bằng gỗ ép, hắn nghiêm trọng nghi ngờ đây là sản phẩm giả mạo, hàng nhái.

"Túc chủ ngoan, đừng làm loạn, nếu không ta sẽ thu hồi hủy bỏ đấy!" "Đừng mà, nói đùa không được sao?" "Không được." "...." ;; ;; 【Huynh đệ, nghiêm túc cầu bình luận sách lưu lại dấu chân, cầu phiếu đánh giá a 】 ;; ;; Lý Khác nhìn hai cái hộp trong kho hệ thống xong, cũng không tiếp tục chú ý đến chúng nữa.

Hắn không lựa chọn xem ngay võ tướng và mưu thần mình vừa nhận được là ai.

Dù sao một mình đi săn, săn thỏ nửa ngày trời mà cuối cùng lại mang theo hai người sống ra ngoài.

Điều này khiến nghi ngờ quá lớn.

"Được rồi, bây giờ ta phải đi tìm con mồi của mình trên trường săn.

Mấy trăm lạng vàng, tiêu cả đời cũng không chắc hết.

Không thể lãng phí được." Lý Khác cười hắc hắc xong, trực tiếp vác Họa Can Phương Thiên Kích đuổi theo hướng những kẻ phục kích kia đã đi trước đó, một đường tìm kiếm dấu vết mà bọn chúng để lại, sau đó trực tiếp theo tuyến đường bọn chúng rời đi mà đuổi theo.

Ở một bên khác.

Trường Tôn Trùng sau khi tiết lộ vị trí của Lý Khác cho những kẻ

phục kích kia, liền chạy đến nơi đã hẹn trước đó và sốt ruột chờ đợi.

Cuộc săn bắn lần này do phụ thân hắn phụ trách sắp xếp, hắn cũng nhân tiện mà có được không ít sự thuận lợi, ví dụ như lén lút thả hai mươi mấy tên sơn tặc vào.

Lại ví dụ như khi săn bắn thì đổi vài tên lính gác xung quanh trường săn thành người của hắn.

"Lý Khác, Ngô Vương, hoàng tử... thân phận thật rực rỡ biết bao!

Không biết sau khi chết, ngươi còn có thể kiêu ngạo như vậy không, mặt của Trường Tôn Trùng ta dễ đánh vậy sao?

Gia môn Trường Tôn gia ta là một hoàng tử thứ xuất có thể so sánh được sao?

Chẳng qua là nghiệt chủng còn sót lại của triều trước mà thôi.

Lại dám kiêu ngạo trước mặt ta!" Trường Tôn Trùng sờ lên mặt mình bị đánh vào sáng sớm, tuy có mũ giáp che hơn nửa, nhưng vẫn lờ mờ thấy những vết bầm tím và sưng đỏ lớn.

Gần như bị Lý Khác tát một cái suýt ngã xuống đất trước mặt đông đảo hậu duệ văn võ bá quan, trong đầu Trường Tôn Trùng như có núi lửa phun trào.

Từ khi bắt đầu có nhận thức, hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Thậm chí sau khi hiểu chuyện, phụ thân còn nhiều lần nhắc đến, đợi Lý Lệ Chất lớn lên sẽ cầu hôn nàng.

Nên Trường Tôn Trùng luôn coi mình là phò mã hoàng gia.

Hắn thấy thân phận mình cũng không hề thấp kém hơn bất kỳ hoàng tử nào.

Nhưng lại có một Lý Khác ba lần năm lượt sỉ nhục hắn, khiến

Trường Tôn Trùng vốn kiêu căng quen rồi không thể nào nhẫn nhịn được.

"Hừ hừ, vào lúc này, Lý Khác chắc đã bỏ mạng nơi hoang dã rồi!

Kẻ nào dám đối đầu với ta, không một ai có kết cục tốt đẹp!" Trường Tôn Trùng đoan tọa trên lưng ngựa, như thể đã nhìn thấy đầu của Lý Khác được đặt trước mặt mình, với ánh mắt oan uổng không cam lòng.

Khi hắn đang chìm đắm trong tưởng tượng vĩ đại nhất đời mình, một tiếng xào xạc vang lên từ khu rừng không xa.

"Ai?" Trường Tôn Trùng nghe thấy động tĩnh bên cạnh, vội vàng giương cung bắn tên, nhắm vào khu rừng khô có động tĩnh.

"Kim chủ không cần kinh hoảng, ta đến báo tin vui!" Lời của Trường Tôn Trùng vừa dứt, từ bụi cây khô bên kia đã vang lên giọng nói của tên tráng hán trước đó.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, sắc mặt Trường Tôn Trùng lập tức mừng rỡ.

Đặc biệt khi nghe đối phương nói đến báo tin vui, hắn không hề nghi ngờ mà nhảy xuống ngựa, rồi nhanh chóng chạy về phía tên tráng hán.

"Ha ha ha, Lý Khác a Lý Khác, ngươi cũng có ngày hôm nay sao! " Trường Tôn Trùng với vẻ mặt gần như điên cuồng chạy về phía tên tráng hán, hoàn toàn không chú ý rằng sau khi xuống ngựa, ở nơi hắn vừa đứng, vài tên bịt mặt cầm đao đã lặng lẽ bao vây hắn.

"Không phải ngươi đến báo tin vui sao?

Tin vui của ngươi đâu?

Ở đâu?" Trường Tôn Trùng chỉ vài bước đã đến trước mặt tên

tráng hán, trực tiếp nhìn ngó khắp người hắn.

Nhưng hắn lại phát hiện tên tráng hán này trên tay không có gì cả, trên mặt hắn lập tức nhăn nhó.

“Kim chủ không cần vội vã như vậy, chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng rồi, sau khi thành sự, ngài đưa thêm hai trăm năm mươi lạng vàng cho ta, cái đầu người đáng giá hơn hai trăm lạng vàng đó, ta tự nhiên không thể mang theo bên mình, ít nhất cũng phải cho ta xem số tiền còn lại ở đâu chứ!” Trường Tôn Trùng nghe lời của tên tráng hán xong, mày càng nhíu chặt hơn.

“Hừ, một đám vong mệnh đồ lại dám kiêu ngạo như vậy trước mặt Trường Tôn Trùng ta, các ngươi tưởng tiền của ta dễ lấy vậy sao?

Đợi đến khi đến gần trường săn rồi các ngươi sẽ hiểu, tiền tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng mà lấy. ” Trường Tôn Trùng không hề ngốc, đám người này đều được thuê để giết Lý Khác, tự nhiên sẽ không để bọn chúng sống sót trở về.

Ở cái gọi là tuyến đường đào tẩu mà hắn đã sắp xếp, thực ra lúc này đã có hơn trăm người mai phục chờ đợi bọn chúng ở đó.

Chương 30

Chỉ cần xong việc, đám người này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian.

Lúc đó, điều tra cũng không có chỗ mà tra.

"Trường Tôn Trùng ta sẽ thiếu mấy đồng bạc lẻ đó sao?

Cứ để ta xem đồ vật trước, tiền ta tự nhiên sẽ đưa!" Trường Tôn Trùng nói xong, tên tráng hán kia cũng không hề ngần ngại, trực tiếp thổi một tiếng huýt sáo.

Sau đó một tên tiểu đệ bịt mặt trực tiếp ném ra một cánh tay đẫm máu.

"Kim chủ, trước khi xem tiền, ta chỉ có thể cho ngài xem một chút, đừng lo, chỉ cần ta xem tiền xong, xác định ngài không lừa gạt ta, thì thứ quan trọng nhất ta tự nhiên sẽ lập tức dâng lên!" Trường Tôn Trùng nhìn cánh tay rơi xuống trước mặt, vẻ vui sướng trên mặt lập tức bùng nổ.

"Tốt, đợi đấy, ta sẽ lấy tiền cho ngươi." Hắn trực tiếp không chút do dự quay người đi về phía ngựa.

Nhưng vào khoảnh khắc quay người đó, tên tráng hán vốn đang nói chuyện với hắn với tư thế bình thường, ánh mắt đột nhiên bùng lên sát khí, nhanh chóng đưa tay từ phía sau bịt miệng Trường Tôn Trùng lại, đồng thời rút con dao găm vẫn giấu sau lưng ra, trực tiếp đâm vào lưng Trường Tôn Trùng.

Mấy tên bịt mặt đã lặng lẽ vòng ra phía sau cũng lập tức xông lên, đè chặt Trường Tôn Trùng bị đâm một nhát xuống đất.

"Nhanh lên, mấy tên phụ trách tìm tiền của thằng này ở đâu.

Lấy dao ra, ta tự tay chặt cái đầu đáng giá ngàn vàng này." 【Cầu hoa, cầu phiếu, cầu bình luận sách một tiếng a!】 ....

Sau khi tên tráng hán thành công, vài tên bịt mặt lập tức xông ra.

Ngay lập tức xông về phía ngựa của Trường Tôn Trùng, sau đó nắm lấy cương ngựa, tháo hết đồ vật trên đó xuống.

Sau một hồi lục lọi, cuối cùng cũng tìm thấy hai trăm năm mươi lạng vàng còn lại trong túi tiền của Trường Tôn Trùng.

"Lão đại, tìm thấy rồi." Khi tìm thấy vàng, tên tráng hán kia trực tiếp giơ trường đao trong tay, đi về phía Trường Tôn Trùng đang bị bịt miệng bằng một cục giẻ rách và bị đè xuống đất.

"A ha, lấy tiền của ngươi, lại chém đầu của ngươi, chúng ta xem như đã kiếm được chín trăm lạng vàng rồi.

Nên xin lỗi nhé.

Kiếp sau, học cách thông minh hơn đi!" Tên tráng hán nói xong, hoàn toàn không để ý đến tiếng "ô ô" của Trường Tôn Trùng khi bị bịt miệng và đè xuống đất.

Ánh mắt hàn quang chợt lóe, đao trong tay hạ xuống, một cái đầu lớn trực tiếp lăn một vòng trên đất.

Trường Tôn Trùng chết mà vẫn không hiểu, tại sao mọi chuyện lại diễn biến đến mức này.

Hoàn toàn không giống với kịch bản tốt đẹp đã định sẵn!

Nhưng những nghi vấn này không ai có thể trả lời, có trả lời cũng không nghe thấy.

Sau khi đầu của Trường Tôn Trùng bị chặt, máu tươi phun trào.

Lý Khác nấp ở xa, lặng lẽ lau đi nụ cười cuối cùng của những kẻ phục kích kia, cũng lộ vẻ hưng phấn đến không thể tin được.

“Đ*ch m*, lần đầu tiên thấy cảnh chém đầu thật a!

Không ngờ lại kích thích như vậy, ừm, sau này có cơ hội ta phải tự tay chém đầu lão cẩu Trường Tôn một cái, nhìn cảnh này cảm thấy máu nóng sục sôi!” Lý Khác từ từ tựa thi thể vào thân cây đổ xuống đất xong, thầm thì lẩm bẩm trong lòng.

Tuy là lần đầu tiên giết người, nhưng lại bất ngờ không cảm thấy chút khó chịu nào.

Ngược lại, hắn còn hưởng thụ cái cảm giác sinh mệnh từ từ trôi đi trong tay mình.

“Đinh ốc xung quanh chắc đã nhổ hết rồi chứ!

Còn lại mấy cái thôi, tiền a!

Thật sự là một thứ tốt đẹp.” Lý Khác nhìn xung quanh xong, phát hiện không có kẻ nào còn sót lại, liền lấy Long Nha Trường Cung ra từ phía sau, và rút một mũi tên từ ống tên đeo bên mình.

Hắn nhắm mục tiêu vào tên tráng hán đang cúi người chuẩn bị nhặt đầu của Trường Tôn Trùng.

Lý Khác khẽ nheo mắt, Long Nha Trường Cung trực tiếp được kéo thành hình trăng tròn.

Sau đó ngón tay buông lỏng, mũi tên trực tiếp như chim én về tổ mà bay về phía đầu tên tráng hán.

Mũi tên dưới sự thúc đẩy của Long Nha Trường Cung, quả thực như chẻ tre mà trực tiếp xuyên qua đầu tên tráng hán.

Khiến hắn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết nào, người hắn ngã vật xuống đất.

Lý Khác sau khi một phát trúng đích không hề trì hoãn.

Nhanh chóng rút thêm một mũi tên từ ống tên phía sau.

Giương cung, nhắm.

Toàn bộ quá trình không quá 0.5 giây đã hoàn thành.

Sau đó ngón tay buông lỏng, một mũi tên nữa bay vút đi.

Những kẻ phục kích trước đó chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Kẻ cầm đầu và tên huynh đệ cầm vàng đã bị Lý Khác trực tiếp bắn nát đầu.

"Không hay rồi, có mai phục!" "Mai phục cái quái gì, tên hoàng tử trước đó bảo ta giết, mẹ kiếp, hắn lật lọng, diệt chúng ta." "Đ*ch m*.

Lý Nhị chết tiệt, lão đại vừa mới chết vì tiền thưởng!

Có còn chút nghĩa khí nào không!" "Nghĩa khí đáng mấy đồng tiền!

Lão tử lấy tiền thật mới là quan trọng." "Mẹ kiếp..." Khi những kẻ phục kích kia sau hai mũi tên ban đầu cuối cùng cũng phát hiện ra Lý Khác.

Nhưng sau khi thấy chỉ có một mình hắn, đám người này lập tức bình tĩnh lại.

Lão đại của bọn chúng đã bị Lý Khác giết chết ngay lập tức.

Khi ngã xuống, tiền đặt cọc Lý Khác đưa trước đó trong áo hắn cũng rơi xuống đất.

Đám người này sau khi nhìn thấy thỏi vàng lớn đó, không một ai ngay lập tức rút vũ khí ra đối phó với Lý Khác ở xa, mà chọn tranh cướp thỏi vàng trên đất.

Tham lam, khiến họ quên cả nguy hiểm.

Chương 31

Lý Khác vừa đi về phía trước vừa bắn.

Những mũi tên trong tay liên tục bay ra.

Mỗi mũi tên đều có thể chính xác lấy đi một mạng người.

Nhìn những kẻ phục kích từng người một bị tên xuyên thẳng qua đầu.

Trên mặt Lý Khác dần nở một nụ cười tàn nhẫn.

Hắn phát hiện, mình lại bất thường hưởng thụ cái khoái cảm mà sự tàn sát này mang lại.

"Mẹ kiếp, mọi người đừng tranh nữa, tên đó quá tà môn rồi." "Đ*ch m*, ta chỉ còn lại mấy người thôi sao?" "Mẹ kiếp, đừng vội tranh nữa, giết tên đó trước đi, trên người tên đó có mấy trăm lạng vàng đó!" "Mọi người cùng lên, giết chết hắn chúng ta mỗi người đều có thể chia được hơn trăm lạng lận!" ...

Khi những kẻ phục kích kia phát hiện ra sự bất thường thì đã chỉ còn lại bảy tám người.

Nhìn những thi thể xung quanh mỗi cái đầu đều cắm một mũi tên.

Những kẻ phục kích không những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại từng tên một đều phấn khích lạ thường.

Bởi vì bọn chúng nhìn thấy rõ ràng, ống tên của Lý Khác không còn tên nữa.

"Mọi người cùng lên, chém chết hắn, sau này chúng ta có thể sống những ngày tốt đẹp!" Một tên đàn ông hét lớn một tiếng để lấy dũng khí, sau đó mấy tên còn lại đều cầm đao xông về phía Lý Khác.

Lý Khác đưa tay sờ vào ống tên phía sau, phát hiện mũi tên cuối cùng vừa bị bắn ra, chỉ đành bất đắc dĩ buông thõng cây trường cung trong tay.

Biểu hiện này càng khiến những kẻ phục kích kia phấn khích đến khó hiểu.

Bắn tên có lợi hại đến mấy, hết tên rồi thì còn có tác dụng gì.

Bảy tám người chỉ cần áp sát, trực tiếp có thể loạn đao chém chết Lý Khác.

Nhưng khi bọn chúng xông đến gần thì lại phát hiện, Lý Khác đang nhìn bọn chúng với vẻ mặt tươi cười.

"Lặng lẽ nói cho các ngươi biết, thực ra sở trường của ta không phải bắn tên đâu!" Những kẻ phục kích kia nghe lời của Lý Khác xong lập tức cảm thấy như hòa thượng trượng nhị mò không ra đầu.

Nhưng chỉ một giây sau, Lý Khác đã chứng minh hàm ý trong lời nói của mình.

"Họa Can Phương Thiên Kích ở đâu!" Lý Khác nhìn những kẻ phục kích đang xông về phía mình, vung Long Nha Trường Cung xuống đất.

Tay hắn vẫy một cái, một cây trường kích nặng trĩu liền xuất hiện trong tay hắn.

Cảnh tượng này khiến những kẻ phục kích kia đều giật mình.

Nhưng sau đó, một chuyện càng đáng sợ hơn đã xảy ra trước mắt bọn chúng.

Lý Khác cầm trọng kích hai chân bật nhảy, cả người hắn trực tiếp hóa thành một mũi tên sắc bén xông về phía bọn chúng.

"Hoành Tảo Thiên Quân." ;; ;; 【Cầu tiên hoa, cầu phiếu đánh giá

a!】 ;; ;; Trường kích trong tay Lý Khác vung lên, trực tiếp quét về phía mấy tên đang cầm đao xông tới phía trước.

Một tên vừa hét to nhất, chạy chưa được hai bước, trọng kích trong tay Lý Khác đã trực tiếp quét về phía ngực hắn.

Tên đó thấy tình thế bất lợi, liền giơ đao ngang ra phòng thủ.

Nhưng khi trọng kích của Lý Khác tiếp xúc với đao của hắn, hắn lập tức cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn.

Trên mặt Lý Khác biến sắc hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, thế công trên tay hắn không hề giảm.

Cây trường đao trong tay tên đàn ông cố gắng chặn trọng kích của Lý Khác trực tiếp bị trọng kích làm cong.

Trọng kích mang theo mặt đao trực tiếp đập vào sườn hắn.

Một tiếng xương cốt gãy răng rắc lập tức vang lên.

Hai mắt tên đàn ông đó lập tức lồi ra, cơ thể hắn bay văng ra xa mấy mét như một cánh diều đứt dây.

Lý Khác một kích giết địch xong cũng không hề do dự, trường kích trong tay hắn như rồng bơi ra biển.

Tuy hắn biết Bách Điểu Triều Phượng Thương pháp của Triệu Vân, nhưng dùng kích để thi triển thì có chút không phù hợp.

Nhưng đối phó với đám ô hợp này thì cực kỳ dễ dàng và thoải mái.

Trường kích trong tay hắn liên tục vung ra.

Hoặc đâm, hoặc móc, hoặc quét.

Những chiêu thức đơn giản dưới sức mạnh to lớn đó cũng tỏ ra uy thế vô song.

Chạm vào là chết.

Bảy tám người, dưới tay Lý Khác không ai trụ nổi một hiệp.

“Trời ơi, tên đó là quỷ sao?” “Thật là quái vật!” “Đi, mau đi!” ...

Khi Lý Khác một chiêu Lực Phách Hoa Sơn trực tiếp bổ đôi đầu của một kẻ tấn công, ba tên còn lại cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Ba người trực tiếp ném cả đao trong tay bỏ chạy.

“A ha, đừng đi mà!

Ta còn chưa chơi đủ!” Lý Khác nhìn ba tên đang chạy trốn về phía xa, trường kích trong tay hắn trực tiếp ném đi như một cây giáo về phía một trong số bọn chúng.

Cây trường kích nặng trĩu trực tiếp xuyên thủng cơ thể đối phương như một cây giáo.

Sau khi trường kích được ném đi, Lý Khác trực tiếp như điên mà bắt đầu chạy điên cuồng.

Vài bước chân đã đuổi kịp một trong số bọn chúng, bàn tay như quạt mo trực tiếp túm lấy tóc đối phương.

“Đại hán tha mạng a!

Ta sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta đi!” “Được thôi!

Ta tha thứ cho ngươi!” Tên bị Lý Khác túm tóc trực tiếp ấn xuống đất lúc này đã sợ vỡ mật.

Sau khi bị túm, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Khi nghe Lý Khác tha thứ, hắn với vẻ mặt không dám tin ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác.

Chương 32

Nhưng đầu vừa ngẩng lên, một nắm đấm lớn trực tiếp đập vào cổ họng hắn.

Xương sống lập tức bị một cú đập làm gãy.

“Dù ngươi có phạm lỗi gì cũng phải được cứu rỗi, kiếp sau đầu thai nhớ kỹ, đừng đối đầu với ta, sẽ chết người đấy!” Lý Khác nói xong, giơ chân trực tiếp đá thi thể sang một bên.

Hắn nhìn tên cuối cùng đang bỏ chạy.

Quay người lại nhặt Long Nha Trường Cung trên đất xong, nhặt cây tên dài đã xuyên qua đầu tên thủ lĩnh trên đất.

Sau đó trực tiếp giương cung, trăng tròn hiện, kinh hồng xuất.

Mũi tên hóa thành một luồng sáng, trực tiếp chìm vào sau gáy tên đang chạy.

Quán tính mạnh mẽ trực tiếp đẩy đối phương lao về phía trước một đoạn dài.

Cuối cùng thi thể không cam lòng ngã xuống đất.

“A ha, nhiều con mồi như vậy, hạng nhất chắc không thành vấn đề rồi chứ!” Lý Khác cất cung xong, cất hết tên.

Và giật miếng giẻ rách trong miệng cái đầu của Trường Tôn Trùng rơi trên đất ra.

Khi đang xử lý hiện trường, tập trung những thi thể của những kẻ phục kích bị tập sát từng người một thành một đống và chuẩn bị dùng dây trói từng người một để kéo đi, thì phía trước hắn không xa vang lên một trận tiếng vó ngựa dồn dập.

Lý Khác nghe thấy tiếng động, tạm thời dừng động tác của mình.

Hắn nhìn đống thi thể bị kéo thành một đống lớn, mày khẽ nhíu lại.

"Mẹ kiếp, diễn kịch thì diễn cho trọn bộ chứ!" Nói xong, Lý Khác đưa tay lấy một ít máu từ thi thể dưới đất bôi lên người và mặt mình.

Trông như thể vừa trải qua một trận huyết chiến vậy.

Khi Lý Khác làm xong những việc này, tiếng vó ngựa cũng cuối cùng đã đến gần.

Lý Khác vội vàng giả vờ kiệt sức, tựa vào tảng đá lớn bên cạnh, Họa Can Phương Thiên Kích cũng trực tiếp rơi sang một bên.

Tóc hắn bù xù, trông vô cùng thê thảm.

"Ở đằng kia, nhanh lên." Lý Khác vừa ngồi xuống, một tiếng hô trong trẻo vang lên.

Lý Khác nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện một bóng người đỏ rực anh tư táp sảng đang xông về phía này.

Nhìn kỹ, hóa ra là Lý Anh Ca.

Sau lưng nàng là Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo cùng những người khác.

Một nhóm bảy tám người cầm vũ khí thúc ngựa xông về phía này.

Khi nhìn thấy thi thể la liệt khắp nơi, không ít công tử lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy đã trực tiếp ngã từ trên ngựa xuống.

Từng người một sau khi lồm cồm bò dậy thê thảm, trực tiếp nôn mửa ở bên cạnh.

Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo đều cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Ngược lại, Lý Anh Ca, một người phụ nữ, lại vô cùng bình tĩnh.

Nàng quét mắt một vòng chiến trường, ngay lập tức phát hiện ra Lý Khác đang tựa vào cạnh, toàn thân dính máu.

"Ngô Vương điện hạ!" Lý Anh Ca khi nhìn thấy Lý Khác, vội vàng nhảy xuống ngựa, với vẻ mặt lo lắng chạy về phía Lý Khác.

"Ngô Vương điện hạ, ngài cảm thấy thế nào?

Có bị thương ở đâu không?" Lý Khác giả vờ vẻ mặt mệt mỏi rã rời, với vẻ mặt cay đắng nói: "Nếu đến chậm một chút nữa, ta chắc đã ngủ luôn rồi!" Lý Khác nói xong, đầu hắn trực tiếp gục xuống vai Lý Anh Ca.

"Điện hạ, ngài đừng hù dọa thiếp a!" "Khác đại ca." "Ngô Vương điện hạ!" ...

Khi Lý Anh Ca chạy tới, Tần Hoài Đạo tự nhiên cũng nhìn thấy bóng Lý Khác.

Từng người một cũng vội vàng chạy tới.

"Được rồi, ồn ào quá!

Ta không chết đâu, chỉ hơi mệt thôi.

Trong trường săn có loạn phỉ, bảo người khác thu dọn chiến trường, mang thi thể bọn loạn phỉ này về.

Anh Ca đưa ta về, có chuyện phải bẩm báo Hoàng thượng, bảo những người khác cẩn thận." Lý Khác với cái đầu vô lực gục xuống vai Lý Anh Ca xong, uể oải nói một câu.

Khi nói chuyện, hơi thở nóng hổi trực tiếp phả vào cổ Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca vốn thường ngày mạnh mẽ, lúc này mặt nàng đỏ bừng, thậm chí tim đập cũng nhanh hơn.

“Anh Ca cô nương, điện hạ giao cho ta đi!” Tần Hoài Đạo thật thà thấy Lý Khác yếu ớt như vậy, lập tức tiến lên giúp đỡ Lý Khác.

Nhưng vừa mới bước một bước về phía trước đã bị Lý Khác quát trở lại.

“Giao cho ngươi à?

Ngươi có chuyện gì à?

Bảo Anh Ca đi khiêng thi thể à?

Có còn phong độ của một quý ông nữa không!” Lý Khác quát lên một tiếng, giọng điệu đầy nội lực.

Trực tiếp khiến những người xung quanh giật mình.

Từng người một trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt như hỏi: Vừa rồi không phải còn yếu lắm sao?

Sao bây giờ lại tinh thần như vậy!

“Mấy tên nhát gan này nhìn xem, không nghe nói lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa sao!

Nhanh chóng làm việc đi.” “Ngô Vương điện hạ, lạc đà sao?” “Hỏi nhiều làm gì?

Đi làm việc đi!” Lý Khác quát xong, những người đó cũng vội vàng bắt đầu thu dọn thi thể.

“Bên kia chú ý một chút, đó là Trường Tôn Trùng, trưởng tử của Trường Tôn đại nhân, đừng làm hỏng, nếu không Trường Tôn đại nhân sẽ đau lòng đấy.” Trình Xử Lượng vốn đang nhặt đầu của Trường Tôn Trùng, nghe lời của Lý Khác xong, có chút không dám tin mà cầm cái đầu người đó lên nhìn.

Chương 33

Khi nhìn thấy đôi mắt mở trừng trừng của Trường Tôn Trùng, hắn trực tiếp "Mẹ kiếp!" một tiếng rồi ném cái đầu người trong tay ra.

"Ta dựa vào, ngươi cố ý đúng không!

Ném thì cũng giả vờ cho đàng hoàng chứ!" Lý Khác vô ngữ nói một câu xong, đột nhiên cảm giác lông gáy sau lưng hơi dựng lên.

Một luồng khí lạnh từ xương cụt xộc thẳng lên não.

"Ngô Vương điện hạ, thiếp thấy ngài rất tinh thần mà!

Với dáng vẻ hùng dũng của ngài, không cần Anh Ca đỡ cũng không sao đâu chứ!" Lý Khác nghe lời của Lý Anh Ca xong nghiêng đầu nhìn lại.

Phát hiện lúc này mình đã vô thức đứng thẳng người.

Một tay vẫn đặt trên vai Lý Anh Ca.

Cứ như thể đang ôm nàng vậy.

"Ai nha, đầu, đầu thật là chóng mặt!" Lý Khác thấy vậy, vội vàng "ai nha" một tiếng lại dựa vào người Lý Anh Ca.

Suýt nữa thì hắn nhảy cẫng lên mà bám chặt lấy nàng.

"....." Lý Anh Ca nhìn Lý Khác lập tức biến thành một bãi bùn lầy, cả đầu đều hiện lên vạch đen.

Nhưng lại không thể đẩy Lý Khác ra.

"Ngô Vương điện hạ, thiếp đưa ngài về đại doanh của Hoàng thượng trước nhé!" Lý Anh Ca thật sự có chút không chịu nổi vẻ mặt không biết xấu hổ của Lý Khác.

Nên nàng dứt khoát coi như không biết gì, trực tiếp đỡ Lý Khác đi về phía ngựa của nàng.

"Vậy thì, cưỡi ngựa của ta đi!

Nếu không lát nữa ta không có ở đây thì không biết chừng sẽ gặp rắc rối!" Lý Khác nhìn Lý Anh Ca đi về phía ngựa của nàng xong, liền nhớ đến Xích Thố.

Hắn thổi một tiếng huýt sáo, chú ngựa Xích Thố đang nhàn nhã gặm cỏ trong rừng không xa liền dựng tai lên.

Trực tiếp ngẩng đầu xông về phía Lý Khác.

Thân hình to lớn cao hơn ngựa thường nửa cái đầu của nó lao đến trước mặt Lý Khác như rồng cuộn hổ vồ.

Ngựa của Tần Hoài Đạo khi Xích Thố xông đến đều bồn chồn dậm vó tại chỗ, từng con một không ngừng hừ mũi trầm thấp, đuôi ngựa bồn chồn vẫy vẫy.

"Nhìn thế nào cũng là một con ngựa tốt a!" Lý Anh Ca nhìn Xích Thố xông đến bên Lý Khác, dùng đầu thân thiết cọ nhẹ vào người Lý Khác, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

"Ngô Vương điện hạ, ngài có thể đưa..." "Đừng nói nữa..." "...." Lý Khác tự nhiên biết Lý Anh Ca muốn gì.

Một vị tướng quân sa trường, ngoài mạng sống của mình ra, chắc có lẽ coi trọng nhất chính là ngựa.

Lúc này nàng mở miệng, ngoài việc muốn Xích Thố, thì còn có thể muốn gì nữa?

"Hừ, keo kiệt." Lý Anh Ca thực ra cũng biết Lý Khác sẽ không cho, nhưng nàng không bỏ cuộc mà hỏi một câu.

Nhưng lời nàng còn chưa nói xong đã bị Lý Khác cắt ngang.

Điều này khiến nàng có chút không thoải mái.

“Hoài Đạo, Xử Lượng, lát nữa giúp ta mang vũ khí về, trường cung để lên ngựa cho ta.” Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng đáp lời xong liền đi nhặt Họa Can Phương Thiên Kích của Lý Khác.

Trình Xử Lượng chạy trước, sáng sớm hắn nhìn thấy trường kích của Lý Khác đã thấy đẹp, muốn chơi thử.

Nhưng vì đó là vũ khí của người khác nên không tiện mở miệng.

Bây giờ thấy cuối cùng cũng có cơ hội, tự nhiên vô cùng tích cực.

Hắn cúi người xuống, một tay tóm lấy như muốn nhấc Họa Can Phương Thiên Kích của Lý Khác lên.

Nhưng sau đó hắn phát hiện hình như mình đã nghĩ quá đơn giản.

Trọng lượng của trường kích vượt quá tưởng tượng của hắn.

Một tay căn bản không thể nhấc lên.

Phát hiện này lập tức khiến Trình Xử Lượng có chút xấu hổ.

Hắn nhìn Lý Khác một tay cầm nó vung vẩy tùy ý, cứ ngỡ trọng lượng không nặng.

Kết quả sau khi cầm lên mới phát hiện, hóa ra không hề đơn giản như vậy.

Tần Hoài Đạo nhìn Trình Xử Lượng cúi người dưới đất loay hoay mấy lần vẫn không đứng dậy được cũng khẽ nhíu mày.

“Xử Lượng đừng làm loạn nữa, nhanh chóng thu dọn rồi đi thôi, lần này chết một Trường Tôn Trùng, không phải chuyện nhỏ đâu, lúc này không phải lúc đùa giỡn.” ;; ;; 【Cầu tiên hoa, cầu phiếu đánh giá a đại lão, có thể cho một chút không?

Bình luận sách cũng để lại dấu vết a 】 ;; ;; Trình Xử Lượng nghe

Tần Hoài Đạo nói xong cũng cạn lời một hồi.

Hắn cũng không muốn làm ầm ĩ, nhưng điều kiện không cho phép a! "Hoài Đạo ca, vũ khí của Ngô Vương điện hạ cầm tốt nhé, ta đột nhiên mắc tiểu quá, ta đi qua bên kia giải quyết nỗi buồn trước đã." Trình Xử Lượng cười a a đầy âm hiểm, sau đó cầm búa chuồn thẳng.

Để lại Tần Hoài Đạo với vẻ mặt đầy bất lực. "Cái tên này." Tần Hoài Đạo lắc đầu, tiến lên khom lưng định cầm lấy Họa Cần Phương Thiên Kích của Lý Khác.

Kết quả vừa cầm vào tay, lập tức cảm giác tay trầm xuống.

Tần Hoài Đạo lập tức hiểu được tâm tư gian manh của Trình Xử Lượng. "Tên này, chỉ biết giở trò khôn vặt." Tần Hoài Đạo trầm eo xuống tấn, gân xanh trên mu bàn tay bạo trướng.

Quát khẽ một tiếng, hắn trực tiếp dùng một tay nhấc bổng Họa Cần Phương Thiên Kích từ dưới đất lên.

Sau đó vung tay vác vũ khí của Lý Khác lên vai, rồi hướng về phía Trình Xử Lượng bỏ chạy hô lên một tiếng: "Được rồi, mau đi thôi!

Lát nữa Điện hạ đi xa mất bây giờ." ...

Bên phía Lý Khác, sau khi cùng Lý Anh Ca cưỡi chung trên lưng ngựa Xích Thố.

Lý Anh Ca lo lắng làm Lý Khác bị xóc nảy, nên đi không quá nhanh.

Chương 34

Tên Lý Khác này thì lấy cớ suy yếu, mặt dày mày dạn trực tiếp vươn tay ôm chặt lấy eo Lý Anh Ca.

Đầu thì vô tư tựa lên vai nàng. "Anh Ca, năm nay nàng bao nhiêu tuổi rồi?" "Anh Ca, nàng thích màu gì?" "Anh Ca, dáng người nàng đẹp thật!" "Anh Ca..." ... "Điện hạ, nơi này không có người, ngài có thể đừng giả vờ nữa được không?" Lý Anh Ca bị Lý Khác cuồng oanh loạn tạc suốt dọc đường!

Hắn trực tiếp tìm mọi cách làm quen, kiếm chuyện để nói.

Lại còn không ngừng hít hà ở cổ nàng, sau đó hưởng thụ mà rên lên một tiếng, làm cho khuôn mặt Lý Anh Ca đỏ bừng. "Không thể!

Không đúng, ta không giả vờ, ta thật sự suy yếu!" "Suy yếu mà ôm eo chặt thế sao..." "Ta sợ ngã mà..." ...

Lý Anh Ca cuối cùng hết cách với Lý Khác, cũng đành mặc kệ hắn.

Lý Khác cũng biết chừng mực, chỉ ôm eo Lý Anh Ca và tựa đầu lên vai nàng, cũng không có hành động vô lễ nào tiến xa hơn.

Điều này cũng làm cho Lý Anh Ca thở phào nhẹ nhõm.

Khi hai người cùng cưỡi ngựa xuất hiện trước doanh trướng của Hoàng đế, Lý Khác với một thân đầy máu lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Lý Thế Dân trực tiếp đứng dậy khỏi long ỷ, chạy về phía Lý Khác. "Xảy ra chuyện gì?

Sao lại ra nông nỗi này?" Lý Khác vẻ mặt không nỡ khi bị một đám thị vệ đỡ xuống từ trên ngựa của Lý Anh Ca, ánh mắt đầy u oán

nhìn đám thị vệ kia.

Suýt chút nữa là viết mấy chữ "Cảm ơn cả nhà các ngươi" lên mặt rồi.

Lý Anh Ca nhìn biểu cảm không tình nguyện của Lý Khác, không hiểu sao cảm thấy trong lòng vui vẻ, trên mặt cũng nở nụ cười tươi tắn. "Anh Ca, lúc này mà con còn có tâm trạng cười được sao?

Mau nói, Ngô Vương điện hạ sao lại ra nông nỗi này?" Lý Tĩnh nhìn Lý Anh Ca đang cười hi hi, mặt đen lại, trực tiếp quát lớn.

Nhưng Lý Anh Ca cũng không sợ, từ trên lưng Xích Thố nhảy xuống, đưa tay chỉ Lý Khác: "Cái này phải hỏi Ngô Vương điện hạ rồi, lúc con đến thì ngài ấy đã như vậy." Lý Thế Dân nghe Lý Anh Ca nói xong, liền nhìn về phía Lý Khác: "Khác nhi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Lý Khác nghe Lý Thế Dân hỏi, lập tức bày ra bộ dáng bi thống dục tuyệt. "Hồi bẩm Phụ hoàng, nguyên bản nhi thần đang đuổi theo một con lộc hoang, kết quả không cẩn thận đuổi tới vị trí xảy ra sự việc.

Sau đó nhi thần thấy công tử nhà Trường Tôn đại nhân đang cùng một đám người nói cái gì đó, lúc ấy cách xa nhi thần cũng không nghe rõ bọn họ nói gì.

Sau đó nhi thần định tới gần nghe thử xem sao thì phát hiện hình như bọn họ cãi nhau, cuối cùng động thủ." Khi Lý Khác nhắc tới Trường Tôn Trùng, sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh lập tức đen lại.

Đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không lành.

Dự cảm này vô cùng mãnh liệt. "Trùng nhi cùng những người đó động thủ?

Vậy Trùng nhi đâu, sao không cùng trở về?" Trường Tôn Vô Kỵ

vội vàng tiến lên nắm lấy vai Lý Khác.

Nhưng lại bị Lý Anh Ca ở bên cạnh trực tiếp ngăn lại. "Trường Tôn đại nhân, chớ vội, trước để Khác nhi nói hết đã!" Lý Thế Dân lên tiếng chế chỉ Trường Tôn Vô Kỵ, rồi nhìn về phía Lý Khác. "Haizz, Trường Tôn đại nhân, thật hổ thẹn, tiểu vương học nghệ không tinh, chưa thể kịp thời cứu Trường Tôn công tử, thật sự hổ thẹn a!" Lý Khác vừa dứt lời, phía sau nhóm người Tần Hoài Đạo cũng rốt cuộc mang theo những thi thể kia chạy tới.

Những người đang vây quanh Lý Khác nghe thấy tiếng móng ngựa dồn dập liền vội vàng quay đầu nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

Người đầu tiên lọt vào tầm mắt mọi người là Tần Hoài Đạo.

Lúc này trên tay hắn đang dắt một con bạch mã.

Chính là tọa giá của Trường Tôn Trùng khi xuất phát.

Để phối hợp với bộ ngân giáp sáng loáng, hắn đặc biệt chọn một con bạch mã lông trắng như tuyết, nhìn rất phong cách.

Nhưng lúc này trên người bạch mã đã bị lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ.

Trên lưng ngựa, một cỗ thi thể không đầu đang bị người dùng dây thừng trói chặt trên yên ngựa.

Lúc này bộ ngân giáp phản quang dưới ánh mặt trời trên thi thể trông thật chói mắt.

Đặc biệt đối với Trường Tôn Vô Kỵ, quả thực chói đến đau lòng! "Trùng nhi, Trùng nhi của ta a!

Sao lại chết rồi?" Trường Tôn Vô Kỵ khi nhìn thấy cỗ thi thể không đầu kia, trực tiếp như phát điên lao tới.

Lý Khác nhìn bộ dạng lão lệ tung hoành của ông ta, trong mắt tràn

đầy ý cười. "Sao lại chết?

Đầu rơi rồi, bị người ta chém chết chứ sao!" Lý Khác trong lòng cười thầm nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, trong mắt tràn đầy vẻ hả hê khi người gặp họa, không hề che giấu.

Nhưng đúng lúc này, Lý Khác cảm giác eo mình bị ai đó dùng tay huých nhẹ.

Hắn quay lại nhìn, phát hiện cư nhiên là Lý Thế Dân.

Lúc này Hoàng đế đang dùng đôi mắt uy nghiêm nhìn hắn, dường như muốn nói: Đừng có hả hê, ít nhất cũng phải thu liễm một chút.

Lý Khác nhìn bộ dạng của Lý Thế Dân, chỉ đành nhún nhún vai, nhìn sang chỗ khác. "Ngô Vương điện hạ...

Ngài nhìn ta làm gì a?" Lý Tĩnh vừa quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Lý Khác. "Ta đang suy xét nên xưng hô với ngài thế nào." Lý Khác nói một câu lập lờ nước đôi, làm Lý Tĩnh lập tức càng thêm không hiểu ra sao.

Ngay cả những người bên cạnh cũng có chút không sờ được đầu óc.

Người não to thậm chí còn liên hệ cái chết của Trường Tôn Trùng lên người Lý Tĩnh.

Nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Lý Tĩnh đều trở nên quái dị.

Chương 35

"Ngô Vương điện hạ, xin đừng nói đùa, tiểu thần ngu muội, ngài cứ nói thẳng ra cho xong!" Lý Tĩnh cũng đau đầu một trận, lời này của Lý Khác nói ra, chẳng phải là khiến người ta thêm nghi ngờ sao?

Ông nhớ mình vẫn luôn trung lập, cũng tự nhận chưa từng đắc tội ai a? "Kỳ thực cũng không có gì.

Ta thấy Anh Ca cũng lớn rồi!

Tục ngữ nói nam đại đương cưới, nữ đại đương gả, ta đang nghĩ, ta có nên gọi ngài là nhạc phụ trước để đặt cọc hay không." Lý Khác vừa dứt lời, đám đại thần bên cạnh lập tức cảm giác đầu óc choáng váng. "Tâm Ngô Vương điện hạ thật lớn a, lúc này là lúc nói chuyện này sao?" "Không ngờ da mặt Ngô Vương điện hạ lại dày như thế, xem ra công phu của ta còn kém xa a!" "Ngô Vương điện hạ lần này triệt để đắc tội chết Trường Tôn Vô Kỵ rồi!" ...

Lý Thế Dân lúc này trực tiếp không nhìn Lý Khác nữa.

Hắn phát hiện đứa con trai này mấy ngày nay thay đổi càng lúc càng lớn.

Tuy rằng không còn loại ổn trọng trước kia, nhưng lại thêm một tia vô úy và sái thoát.

So với mấy ngày trước, hoàn toàn như biến thành một người khác. "Ngô Vương điện hạ, chuyện này lão thần cũng không làm chủ được, phải xem ý Anh Ca nhà ta mới được!

Chuyện của người trẻ tuổi cứ để các ngươi tự quyết định." Lý Tĩnh nghe Lý Khác giải thích xong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng ánh mắt đám đại thần nhìn ông vẫn quái dị, nhưng ít ra

không còn nghi ngờ, mà thêm vài phần ý cười.

Những người khác thở phào, nhưng Lý Khác lại trực tiếp hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì lúc này một bàn chân nhỏ đi giày bạc đang giẫm mạnh lên mu bàn chân hắn.

Bên tai cũng vang lên giọng nói anh khí mười phần của Lý Anh Ca. "Ngô Vương điện hạ thật biết nói đùa a!

Tiểu nữ tử nào có vinh hạnh được Ngô Vương điện hạ coi trọng, ngài cứ nói đi!

Ngô Vương ~ Điện hạ..." Theo lực đạo dưới chân Lý Anh Ca tăng lên, biểu tình trên mặt Lý Khác lập tức trở nên vô cùng đặc sắc. "Nha đầu này, xuống tay nhẹ một chút, chết người đấy!" Lý Khác nhe răng trợn mắt thảm thiết kêu lên, lại một lần nữa kéo tâm tư mọi người quay về.

Đặc biệt là bên phía Trường Tôn Vô Kỵ đang khóc tang.

Nhìn bộ dạng thi thủ phân ly của con trai, lại quay đầu nhìn Lý Khác và Lý Anh Ca đang công khai rải "cẩu lương", Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp bùng nổ. "Là ngươi, nhất định là ngươi, là ngươi hại chết Trùng nhi của ta, ta nhất định phải giết ngươi!

Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho ta a!" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác toàn thân đầy máu nhưng lại hào hoa phong nhã, hốc mắt đỏ ngầu.

Trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, gần như tiến vào trạng thái điên cuồng.

Lý Khác nhìn bộ dạng gần như điên cuồng của Trường Tôn Vô Kỵ, vỗ một cái lên mông Lý Anh Ca, ra hiệu nàng đừng làm rộn nữa, sau đó trực tiếp nhấc chân đi về phía Trường Tôn Vô Kỵ. "..." Lý Anh

Ca bị Lý Khác đột nhiên vỗ mông, lập tức như con mèo bị giẫm đuôi mà nhảy dựng lên.

Mặt đỏ tới tận mang tai.

Nàng lấm la lấm lét ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện động tác nhỏ vừa rồi của hai người hình như không bị ai nhìn thấy mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, cha nàng là Lý Tĩnh hơi dựa về phía bên này hai bước, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai nàng: "Con gái à!

Đợi tối về, nếu có thể thì mời Ngô Vương điện hạ tới nhà ăn bữa cơm đi!" "Cha, cha nói bậy bạ gì đó?

Không thấy tình huống hiện tại căng thẳng thế nào sao?" "Không sao đâu, không thấy thần tình Ngô Vương điện hạ tự nhiên như thế sao!

Sẽ không có việc gì, không cần lo lắng!" "Ai lo lắng chứ?" Cuộc đối thoại của hai cha con cũng không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, bởi vì sự chú ý của mọi người đều đặt lên người Lý Khác và Trường Tôn Vô Kỵ. "Trường Tôn đại nhân, có từng suy xét lời nói vừa rồi cần phải trả cái giá gì không?" Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang nghiến răng nghiến lợi, chắp tay đi về phía ông ta.

Lý Thế Dân nhìn thân ảnh Lý Khác dần dần đi ra, vừa định ngăn cản, nhưng tay mới giơ lên một chút lại hạ xuống.

Hắn định xem sự tình tiếp diễn thế nào đã, đến lúc tình huống không đúng thì ngăn cản cũng chưa muộn. "Cái giá gì?

Chẳng lẽ không phải sao?

Nếu cái chết của Trùng nhi không liên quan tới ngươi, vì sao ngươi lại hào phát vô thương xuất hiện tại nơi đó?

Vì sao những kẻ ác đồ kia lại không một kẻ nào còn sống sót?

Chẳng lẽ không phải ngươi cố tình giết người xong, lại giết người diệt khẩu sao!" Trường Tôn Vô Kỵ lúc này đã triệt để điên cuồng.

Tuy rằng ông ta có ba con trai, nhưng thứ tử Trường Tôn Nhuận hoàn toàn là phế vật, chỉ biết ăn uống chơi bời.

Con út Trường Tôn Hoán cũng chẳng khá hơn nhị ca là bao.

Duy chỉ có Trường Tôn Trùng là có tiền đồ một chút, mắt thấy Lệ Chất công chúa sắp trưởng thành, đến lúc đó hai người chỉ cần kết thân, vậy thì vị trí của Trường Tôn gia lại có thể được củng cố.

Nhưng mới có mấy canh giờ, đại nhi tử vậy mà đã không còn. "Ha ha, chẳng lẽ ngài không nghe ta nói sao?

Ta lúc đuổi theo con mồi ngoài ý muốn chạy tới bên đó, kết quả phát hiện con trai ngài đang nói chuyện với người khác, cuối cùng cãi nhau rồi cùng người ta đánh nhau, không đánh lại nên bị người ta giết.

Lời của ta nói rõ ràng như vậy mà nghe không hiểu sao?" Lý Khác đi tới trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ vài mét rồi đứng lại, nhìn biểu tình gần như bạo tẩu của đối phương, cảm giác phá lệ hưởng thụ. "...

Đây đều là lời nói một phía của ngươi, có nhân chứng không?

Có vật chứng không?

Chẳng lẽ chỉ bằng vào lời nói một phía của ngươi, con trai ta liền chết uổng sao?" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn nụ cười tặc lưỡi của Lý Khác, sự phẫn nộ trên mặt dật vu ngôn biểu.

Nếu không phải Lý Thế Dân đang ở hiện trường, ước chừng ông ta đã trực tiếp rút dao liều mạng với Lý Khác. "Nga!

Chương 36

Vậy theo ý tứ của Trường Tôn đại nhân, con trai ngài chết rồi, chẳng lẽ muốn lão tử đền mạng hay sao?

Con trai Trường Tôn gia các người đáng giá như vậy sao?

Tính là cái rễ hành nào chứ." Lời của Lý Khác trực tiếp châm ngòi lửa giận của Trường Tôn Vô Kỵ. "Lý Khác tiểu nhi, khinh người quá đáng.

Ta liều mạng với ngươi." Trường Tôn Vô Kỵ thống khổ vì con trai bị Lý Khác làm cho thân thủ dị xử.

Hung thủ giết người ngay trước mặt, nhưng đối phương không những thái độ kiêu ngạo, còn vũ nhục con trai ông ta, Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp nổ tung.

Nắm chặt nắm đấm lao về phía Lý Khác.

Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ lao tới, trong mắt quang mang chợt lóe.

Trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn. "Hay cho cái lão già này, vu hãm ta, cư nhiên còn dám động thủ tập kích ta!" Lý Khác cười a a, cơ bắp toàn thân lập tức căng chặt.

Nhấc chân đá thẳng vào ngực Trường Tôn Vô Kỵ.

Một cước này Lý Khác đã động sát tâm.

Chỉ cần một cước này đá trúng, đòn tiếp theo của Lý Khác có thể trực tiếp lấy cái mạng nhỏ của Trường Tôn Vô Kỵ. "Không ổn, Ngô Vương điện hạ động sát tâm!" Lý Tĩnh ở bên cạnh nhìn Lý Khác nhấc chân lên liền sát giác được dụng ý của hắn.

Trường Tôn Vô Kỵ tuy rằng có chút điên cuồng, nhưng trước mặt Lý Thế Dân lý trí vẫn còn, bất quá là muốn trút cơn giận trong lòng thôi.

Nhưng Lý Khác thì không giống vậy.

Hắn muốn hạ sát thủ.

Lý Tĩnh phát hiện điểm này, vội vàng lao về phía hai người.

Chủ yếu là đề phòng Lý Khác.

Lý Thế Dân lúc này cũng phát hiện sự tình có chút không ổn, vội vàng quát lớn một tiếng: "Đều dừng tay cho trẫm!

Trước mặt trẫm mà cũng dám động thủ sao!

Trong mắt còn có hoàng đế là ta hay không!" Lý Thế Dân vừa dứt lời, Trường Tôn Vô Kỵ liền sững lại.

Nỗi sợ hãi và tôn trọng đối với hoàng đế ăn sâu trong xương tủy khiến thân thể ông ta theo bản năng dừng lại.

Nhưng Lý Khác thì không có nhiều sự tôn kính như vậy.

Một người thế kỷ hai mươi mốt, trong lòng đối với chế độ hoàng đế hoàn toàn không cảm mạo.

Cho nên khi Lý Thế Dân hô dừng tay, Lý Khác vẫn không hề dừng lại, dưới chân không chút do dự trực tiếp đá vào ngực Trường Tôn Vô Kỵ.

Sau đó mượn lực trên ngực đối phương, cả người nhảy lên.

Chân kia nhanh chóng điểm tới vị trí yết hầu của Trường Tôn Vô Kỵ đang ngửa ra sau do trúng đòn.

Một cước này nếu trúng, có thể trực tiếp đá nát yết hầu Trường Tôn Vô Kỵ.

Với kỹ thuật y tế thời đại này, thỏa thỏa là người chết. "Lý Khác, đừng làm thương tổn phụ thân ta!" Nhưng ngay khi Lý Khác sắp đắc thủ, bên cạnh Lý Anh Ca đột nhiên kêu lên một tiếng.

Lý Tĩnh lúc này cũng xuất hiện trên lộ tuyến tấn công của Lý Khác.

Hai tay hộ tại vị trí yết hầu, đồng thời thân thể hơi ngửa ra sau một chút.

Lý Khác thấy Lý Tĩnh đột nhiên chen vào, vội vàng thu hồi vài phần lực đạo trên chân.

Bành...

Tay chân hai người va chạm, phát ra một tiếng trầm đục.

Lý Khác dùng chân, vẫn chiếm một chút ưu thế.

Lý Tĩnh hai tay tuy rằng hộ được yếu hại, nhưng cũng bị đá lùi về phía sau.

Đồng thời đụng ngã Trường Tôn Vô Kỵ đang được bảo vệ phía sau xuống đất. "Lý Khác, to gan!

Trẫm đều đã bảo dừng tay rồi, vì sao còn công kích?" Lý Thế Dân nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, nếu không phải Lý Tĩnh ra tay nhanh thì có khả năng đã mệnh tang đương trường, sắc mặt lập tức trở nên thiết thanh. "Thu không kịp mà!

Ai bảo hắn động thủ trước!" Lý Khác đối mặt với Lý Thế Dân đang bạo nộ, trực tiếp đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Hắn tiến lên đưa tay kéo Lý Tĩnh đang ngã dưới đất dậy.

Còn về phần Trường Tôn Vô Kỵ cũng ngã sóng soài, Lý Khác nhìn cũng không thèm nhìn một cái. "Lý tướng quân, ngại quá, thực sự là lực đạo thu không kịp!" "Ngô Vương điện hạ, vi thần không sao,

không cần tự trách." Lý Tĩnh hành lễ với Lý Khác xong, hơi khom người lui sang một bên. "Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho vi thần a!

Ngô Vương không những muốn giết con trai thần, lại còn muốn giết cả vi thần a!

Ngay trước mặt ngài mà hắn còn muốn hạ độc thủ như vậy, nếu sau lưng ngài, thì cái mạng già này của thần hôm nay e là máu rải đương trường rồi a!

Ngài nhất định phải làm chủ cho vi thần!" Trường Tôn Vô Kỵ cũng không ngờ sát tâm của Lý Khác lại nặng như thế.

Dám ngay trước mặt Lý Thế Dân muốn hạ sát thủ.

Hắn cũng bị hành động vừa rồi của Lý Khác dọa cho giật mình.

Là một người đã từng lăn lộn trên chiến trường, Trường Tôn Vô Kỵ có thể cảm nhận rõ ràng, vừa rồi khoảng cách tới tử vong gần đến mức nào. "Hừ!

Chương 37

Người đâu, bắt Lý Khác lại cho ta!" Lý Thế Dân nghe Trường Tôn Vô Kỵ nói xong, lập tức giận dữ, trực tiếp vung tay muốn bắt Lý Khác lại! "Hoàng thượng, vạn vạn không thể a!" Khi đám vệ binh xung quanh vừa động, Phòng Huyền Linh đột nhiên đứng ra.

Đỗ Như Hối và Lý Tĩnh cũng trực tiếp đứng ra, hơi cúi người với Lý Thế Dân. "Hoàng thượng, Trường Tôn đại nhân thống thất ái tử, Lý Khác điện hạ cũng tử lý đào sinh, hai người lúc này đều có chút mất đi lý trí.

Lúc này vạn vạn không thể làm như vậy a!" "Hoàng thượng, có thể hay không nghe Anh Ca nói một câu!" Lý Anh Ca thấy sự thái có chút mất kiểm soát, cũng chủ động đứng ra.

Lý Thế Dân đang ở trong cơn giận dữ, nhìn thấy đông đảo đại thần đều đứng ra, cơn giận cũng dần tiêu tan một chút.

Lại nghe câu "Lý Khác tử lý đào sinh" của Phòng Huyền Linh, nhìn bộ dạng toàn thân đầy máu của Lý Khác, cũng miễn cưỡng bình tĩnh lại. "Hoàng thượng, thần nữ là người đầu tiên chạy tới hiện trường, tình huống lúc ấy xác thực hung hiểm.

Bọn ác đồ kia có hai mươi bảy người, Lý Khác điện hạ chỉ có một người, nếu muốn giết người diệt khẩu, những kẻ kia cũng không có khả năng một tên cũng chạy không thoát đi!

Cho nên thần nữ cho rằng, cái gọi là giết người diệt khẩu của Trường Tôn đại nhân căn bản không thành lập.

Ngô Vương điện hạ tuy rằng không cứu được Trường Tôn công tử, nhưng cũng giúp hắn báo thù rồi, bản thân lại suýt chút nữa rơi vào hiểm cảnh, tình huống như vậy mà còn chịu oan ức, trong lòng có

khí cũng là thường tình a!" Lý Anh Ca nói xong liền lui ra.

Lý Lệ Chất vẫn luôn đứng bên cạnh Lý Thế Dân cũng đưa tay kéo kéo tay áo ông. "Phụ hoàng, ngài bớt giận, đừng để tức giận hại thân thể a!" Lý Thế Dân nhìn ánh mắt lo lắng của con gái nhỏ, nộ khí trong lòng lập tức tiêu hơn phân nửa.

Lý Khác nghe nha đầu này rõ ràng thiên vị Lý Anh Ca, lập tức nghiêng đầu cười cười về phía nàng.

Nhưng đáp lại chỉ là một cái xem thường to đùng. "Hoàng thượng..." Trường Tôn Vô Kỵ đâu nghe không ra Lý Anh Ca đang thiên vị Lý Khác chứ!

Vội vàng từ dưới đất bò dậy định mở miệng nói.

Nhưng Lý Thế Dân trực tiếp ngăn lại. "Được rồi, trước tiên đánh trống gọi mọi người về, để tránh lại xảy ra sự cố.

Chuyện này trở về rồi nói!" Lý Thế Dân nói xong cũng trực tiếp không cho ai cơ hội nói tiếp, phất tay áo, xoay người đi về phía xe ngựa.

Hoàng đế đi rồi, những người còn lại đều lau một phen mồ hôi lạnh.

Thiên tử nhất nộ, phục thi bách vạn, lưu huyết thiên lý, lời này không phải nói chơi. "Ngô Vương điện hạ, ngài vừa rồi thật sự đường đột a!" Lý Tĩnh đi tới bên cạnh Lý Khác nói nhỏ một câu, sau đó xoay người lên ngựa, đi hộ vệ bên cạnh Lý Thế Dân. "Đường đột?

Ta vừa rồi đường đột sao?" Lý Khác thì không cho là đúng, bản tâm hắn là muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ.

Nào có gì mà đường đột. "Lý Khác, ngươi đợi đấy, chuyện này chúng ta chưa xong đâu." Trường Tôn Vô Kỵ sau khi Lý Thế Dân đi cũng không ở lại đây nữa.

Gọi tập hợp vệ binh giúp đỡ đưa thi thể Trường Tôn Trùng lên một chiếc xe ngựa dự phòng, xa xa đi theo xa đội của Lý Thế Dân hướng về thành Trường An. "A a, lão cẩu đừng vội, cái mạng già của ngươi, ta muốn định rồi!" Lý Khác nhìn bóng lưng Trường Tôn Vô Kỵ rời đi, hào không kiêng dè nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hôm nay hai người coi như triệt để xé rách mặt mũi, tự nhiên cũng không cần che che giấu giấu. "Ngô Vương điện hạ, ngài thận ngôn a!

Chuyện này còn chưa xong đâu!" Lý Anh Ca đi tới bên cạnh Lý Khác nhỏ giọng nhắc nhở, sau đó cũng bắt đầu tiếp đón nhân thủ chuẩn bị trở về. ...

Lý Khác ngồi trên Xích Thố, trong miệng ngậm một cọng cỏ dại không biết kiếm ở đâu.

Hai tay ôm đầu, mặc kệ Xích Thố lắc lư đi về phía trước. "Ngô Vương điện hạ đang lo lắng điều gì sao?

Có thể nói với tiểu nữ tử không?" Lý Anh Ca thúc ngựa đi song song với Lý Khác, nhưng Xích Thố dưới thân Lý Khác hắt hơi một cái, ngựa của Lý Anh Ca liền không khống chế được mà chậm hơn Lý Khác nửa thân mình.

Làm cho Lý Anh Ca trong mắt một trận u oán. "Làm loạn cái gì đó?

Không thấy tiểu mẫu mã nhà người ta xinh đẹp thế à?

Cái dạng này nếu là người thì thỏa thỏa là chó độc thân vạn năm!" Lý Khác có chút chịu không nổi ánh mắt tiểu u oán của Lý Anh Ca, chân trực tiếp kẹp vào hai sườn Xích Thố, bảo nó thu liễm một chút. "Ta trong lòng lo lắng ngài không biết sao?" Lý Khác lườm Lý Anh Ca một cái, bộ dáng biết rõ còn cố hỏi. "Điện hạ kỳ thực cũng không cần quá mức lo lắng, chuyện lần này điện hạ bất quá là đỉnh chàng Thánh

thượng, Trường Tôn Vô Kỵ đều dám trước mặt mọi người động thủ với ngài, ngài tuy rằng động sát tâm, nhưng cũng không có tạo thành hậu quả thực chất, cho nên đến lúc đó ngài chỉ cần nhận sai với Hoàng thượng, ngài ấy hết giận, ngài tự nhiên cũng không sao." Lý Anh Ca nói một tràng xong lại phát hiện Lý Khác đang nhìn nàng chằm chằm.

Làm cho nàng đều có chút ngượng ngùng. "Ngài nhìn ta như vậy làm gì a?

Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Lý Anh Ca yếu ớt hỏi. "Chút chuyện nhỏ này mà ta cần phải lo lắng?

Nếu hôm nào đó ta đột nhiên giết cả nhà Trường Tôn thì ta có lẽ phải lo lắng, bất quá đá Trường Tôn Vô Kỵ một cước thôi mà, có to tát gì đâu!" Lý Khác,mãn bất tại hồ nói. "Vậy Điện hạ lo lắng cái gì?" "Ta đang nghĩ, lát nữa đi nhà nàng cầu thân thì nên mang chút gì đi mới không thất lễ!

Ta nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nên mang cái gì tương đối thích hợp.

Cho cái kiến nghị đi!" ...

Trong Hoàng cung, trên triều đường.

Lý Thế Dân sắc mặt âm trầm ngồi trên long ỷ không nói một lời.

Quần thần phía dưới cũng không một ai dám mở miệng.

Chương 38

Cả triều đường yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Dưới sự yên tĩnh này lại là áp lực dị thường.

Có đại thần thậm chí trán đều bắt đầu toát mồ hôi.

Dưới bầu không khí áp lực này, Lý Khác đã thay đổi triều phục ưu tai du tai đi từ cửa đại điện vào. "Nghịch tử, quỳ xuống!" Lý Thế Dân nhìn bộ dáng như không có việc gì của Lý Khác, lập tức bạo nộ đập mạnh xuống bàn.

Dọa văn võ bá quan phía dưới đều giật mình.

Tuy rằng không phải nói bọn họ, nhưng cũng có xúc động muốn quỳ xuống.

Nhưng Lý Khác lại hoàn toàn không coi sự bạo nộ của Hoàng đế ra gì!

Vì sao phải sợ?

Trong kho hệ thống, ba ngàn kỵ binh đã vào vị trí, còn có một danh võ tướng đang ngủ say, cộng thêm Lý Khác.

Chỉ cần hắn nguyện ý, trong nháy mắt có thể bao vây cả triều đường, đem đám văn võ bá quan Đại Đường này huyết tẩy một lần.

Lý Khác thì có gì phải sợ? "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát.

Lý Thế Dân diệt uy phong túc chủ, mượn cớ chấn nhiếp triều cương." "Tuyển trạch một: Nhân sinh tại thế, nan miễn đê đầu, đừng quản có sai hay không, dũng cảm quỳ xuống nhận sai đi!

Thưởng: Y thuật tinh thông, Thần Nông Bách Thảo Kinh, Bản Thảo Cương Mục." "Tuyển trạch hai: Quỳ cái gì mà quỳ?

Hắn là cái thá gì?

Đỗi (Phản bác)!

Thưởng: Đỗi Lý Thế Dân một lần, hoạch đắc tinh nhuệ Trọng giáp bộ binh một trăm!" Lý Khác vốn dĩ không định sợ, lần này thì hay rồi, càng không có lý do gì để sợ.

Hắn hơi hoạt động eo lưng, trực tiếp ngẩng đầu nhìn về phía Lý Thế Dân.

Trong ánh mắt quan vọng của tất cả đại thần, hắn thốt ra một câu: "Phụ hoàng, vì sao ta phải quỳ a?" Lý Khác trấn định tự nhược nhìn Lý Thế Dân phía trên, trong ánh mắt không có chút nào né tránh. "Cái gì?

Chẳng lẽ trẫm bảo ngươi quỳ xuống cần phải có lý do sao?" "Ân!" "....." Một chữ "Ân" đơn giản của Lý Khác suýt chút nữa làm cho cả đại điện sụp đổ.

Lý Thế Dân phía trên cũng tử cơ hồ không phản ứng kịp, hơi ngẩn ra, sau đó lập tức cảm giác một cỗ lửa giận bùng cháy trong lồng ngực. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nộ đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp bộ binh một trăm!" Lý Khác nghe hệ thống nhắc nhở, trên mặt lập tức hiện lên hỉ sắc.

Một trăm trọng giáp bộ binh cứ thế tới tay.

Quả thực quá nhẹ nhàng a!

Hiện tại hắn phát hiện, bản thân càng ngày càng thích cái công việc chọc tức người khác này rồi. "Cái nghịch tử này, hiện tại càng ngày càng không ra thể thống gì, lại dám trước mặt mọi người đỉnh chàng trẫm!" Lý Thế Dân nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn đều đã phát hỏa,

Lý Khác cư nhiên không biết nhìn sắc mặt như vậy.

Trực tiếp đương triều đỉnh chàng Hoàng đế.

Như vậy làm Lý Thế Dân cảm giác mặt mũi mình không giữ được.

Tức giận liên tiếp đập bàn hai cái.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Khác suýt chút nữa làm hắn tức đến sinh bệnh! "Không phải mọi sự đều phải đứng vững trên lý lẽ sao!

Ta có lý, việc gì phải quỳ xuống a?" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ nộ đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp bộ binh một trăm!" Khi Lý Thế Dân vừa định đại phát lôi đình, bên ngoài đại điện đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu khóc quỷ khốc lang hào.

Đem hỏa khí sắp phát ra của Lý Thế Dân trực tiếp nén trở về. "Hoàng thượng a!

Ngài phải làm chủ cho lão thần a!

Trùng nhi của ta chết thảm quá a!" Trường Tôn Vô Kỵ khóc lóc từ ngoài điện đi vào.

Trên dưới đại điện đều nhìn về phía ông ta!

Sắc mặt từng người vô cùng cổ quái. "Hoàng thượng a!

Ngài nhất định phải làm chủ cho lão thần a!" Trường Tôn Vô Kỵ cũng không quản nhiều như vậy, trực tiếp quỳ rạp trên đại điện. "Trường Tôn đại nhân, ngài nén bi thương, chết một cái, ngài không phải còn hai con trai nữa sao!

Đừng vội khóc a, ngày tháng sau này còn dài!" Lý Khác vốn dĩ mắt thấy Lý Thế Dân sắp phát hỏa, kết quả lão già Trường Tôn Vô Kỵ này

đột nhiên xông vào, làm kế hoạch của hắn rối loạn hết cả.

Lý Khác trong lòng tự nhiên có hỏa khí.

Phải biết rằng hiện tại Lý Thế Dân nói một câu, đó chính là một trăm trọng giáp bộ binh a!

Nếu muốn huấn luyện, phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể mua sắm được?

Kim khẩu ngọc ngôn dùng ở lúc này đặc biệt hợp thích.

Trường Tôn Vô Kỵ đang chuẩn bị tiếp tục khóc thảm với Lý Thế Dân, bị Lý Khác nói một câu như vậy, trực tiếp làm cho nghẹn lời.

Cái gì gọi là ngày tháng sau này còn dài?

Chết một cái còn hai cái!

Lời này nghe sao mà không đúng chút nào a! "Nhìn ta làm gì a?" Lý Khác thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình, có chút mê mang sờ sờ đầu, bộ dáng ta rất lương thiện.

Chương 39

"Ngô Vương, mạc không phải ỷ vào thân phận hoàng tử mà tứ vô kỵ đạn ác ý trung thương đại thần như vậy sao?

Lão phu vì Đại Đường tận trung tận hiếu, Trùng nhi nhà ta lúc này thi cốt chưa lạnh, ngươi liền lãnh ngôn tương đối như vậy, chẳng lẽ không sợ làm cho người ta lạnh lòng sao?" Trường Tôn Vô Kỵ tóm lấy Lý Khác, trực tiếp chụp mũ lớn lên đầu hắn.

Nói Lý Khác giống như súc sinh hào vô nhân tính.

Đối với hạ thuộc tàn bạo bất nhân, vô tình vô nghĩa, thậm chí cười nhạo châm chọc. "Ta nói gì sai a?

Ta không phải nói ngài kỳ thực còn hai con trai sao!

Lời này có gì là ác ý trung thương, chẳng lẽ ta nói sai?

Kia hai cái không phải con trai ngài?

Trường Tôn đại nhân, đây là triều đường, ngài đừng làm rộn được không!" "Lý Khác!

Đủ rồi!" Lý Thế Dân quát lớn một tiếng, trực tiếp làm cho lời Trường Tôn Vô Kỵ vừa ra đến miệng lại nuốt trở về.

Lý Khác thì khá bình tĩnh, hiện tại chỉ đợi Lý Thế Dân nói chuyện.

Chỉ cần Hoàng đế nói, hắn liền có thể "đỗi" lại. "Lý Khác, ngươi nói, vụ tập kích lần này có phải do ngươi một tay sách hoạch hay không?" Lý Thế Dân nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang nằm rạp dưới đất khóc lóc kể lể một trận đau đầu.

Lại nhìn Lý Khác đứng ở dưới, càng làm cho hắn đau đầu hơn. "Phụ hoàng, ngài đùa hơi lớn rồi đấy, ta nếu muốn giết một cái

Trường Tôn Trùng, cần gì phải sách hoạch sao?

Ba huynh đệ bọn hắn cộng lại cũng không đủ cho ta dùng một tay đánh, ngài đừng hạ thấp ta như vậy được không?" "..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp bộ binh một trăm." Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Khác lại nhắc tới hai đứa con trai còn lại, trong lòng càng thêm bốc hỏa. "Ngô Vương điện hạ, chẳng lẽ ngài muốn nhìn thấy Trường Tôn gia ta tuyệt tự mới vui lòng sao?" "Ai, đừng nói thế, ta thật sự sẽ vui đấy!" "Ta..." Lý Khác tiếp nhị liên tam châm chọc, đao đao kiến huyết, nói đến mức Lý Thế Dân mặt đỏ tai hồng.

Trường Tôn Vô Kỵ nộ phát trùng quan.

Những triều thần kia từng người nhìn bóng lưng Lý Khác đều sửng sốt. "Ngô Vương điện hạ sao lại thế này a?

Trong lòng nghĩ gì thì nghĩ, cũng đừng nói ra chứ!" "Haizz, cứ tưởng Ngô Vương là người tài năng, hiện tại xem ra, cũng bất quá như thế a!" "Thành phủ như vậy, sao có hy vọng đăng thượng Thái tử chi vị?" "Nghịch tử, câm miệng cho trẫm!" Lý Thế Dân thấy Lý Khác lúc trước cùng hắn cãi nhau cũng thôi đi, lúc này cư nhiên lại ở dưới cãi nhau với Trường Tôn Vô Kỵ.

Tức giận đến mức nhất hồn xuất khiếu, nhị hồn thăng thiên.

Trực tiếp vớ lấy cuộn thẻ tre trên án thư ném về phía Lý Khác.

Một triều thiên tử, có thể trực tiếp bất chấp hình tượng ngay trên triều dùng đồ vật ném người.

Phải bị chọc tức đến mức nào chứ.

Lý Khác nghiêng người tránh thoát thẻ tre Lý Thế Dân ném tới, vẻ mặt giả vờ sợ hãi sờ sờ ngực. "Hoàng thượng, lão thần đã tâm hôi ý lãnh, xin cho phép lão thần cáo lão về quê!" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn

Lý Thế Dân đang nổi nóng, sấn cơ đứng ra, chắp tay với Lý Thế Dân nói.

Hắn bắt đầu thi triển khổ nhục kế. "Trường Tôn Thừa tướng, đây là ý gì?" Lý Thế Dân nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đứng ra, cố ý hỏi. "Bệ hạ, lão thần vì Đại Đường giang sơn cẩn cẩn nghiệp nghiệp dốc sức nhiều năm như vậy, vốn dĩ mong Đại Đường có thể vạn thế xương thuận, thần dù chết cũng không tiếc." Trường Tôn Vô Kỵ vừa mở miệng, trực tiếp ẩn ý điểm ra cống hiến của mình với Đại Đường.

Để Lý Thế Dân nhớ kỹ, Trường Tôn Vô Kỵ hắn là công thần.

Sau đó lại nói: "Nhưng hôm nay con ta chết thảm, Ngô Vương điện hạ lại lãnh ngôn quả ngữ tương đối như thế, lúc trước thậm chí còn đối với vi thần thống hạ sát thủ.

Nhiều lần nhắc tới các con trai còn lại của thần, chẳng lẽ không phải đang nhắc nhở lão thần, nếu ta còn không đi, hắn muốn tuyệt hậu ta sao!

Trường Tôn Vô Kỵ ta không thể nhìn Trường Tôn gia cứ thế đoạn tuyệt trong tay ta a!

Khẩn cầu Hoàng thượng cho phép lão thần cáo lão về quê." Trường Tôn Vô Kỵ vừa dứt lời, không ít triều thần bên dưới sắc mặt cũng lạnh lẽo.

Trường Tôn Vô Kỵ muốn ra đòn sát thủ rồi a!

Hiện tại đã nói đến mức này, nếu Lý Thế Dân không xuống tay xử trí Lý Khác, vậy thì những đại thần còn lại sẽ nghĩ thế nào?

Những lão thần kia chẳng lẽ sẽ không cảm thấy môi hở răng lạnh? "..." Lý Thế Dân không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ cư nhiên trực tiếp đương triều bức cung.

Lông mày hắn cũng nhíu chặt lại.

Chuyện này vốn không phức tạp, chỉ cần chứng minh cái chết của Trường Tôn Trùng không liên quan đến Lý Khác, còn lại là truy tra hung thủ.

Nhưng bị Lý Khác nháo như vậy, sự tình ngược lại trở nên vô cùng phức tạp. "Phụ hoàng!

Ta..." Lý Thế Dân đang suy xét xử lý chuyện này thế nào, Lý Khác lại đứng ra.

Vừa chắp tay định mở miệng, Lý Thế Dân đã quát lớn: "Câm miệng lại cho ta!" Lý Khác nghe vậy rõ ràng hơi ngẩn ra.

Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Thế Dân ngay cả nói cũng không cho Lý Khác nói, trong lòng cũng một trận thư sảng.

Lý Thế Dân làm như vậy về cơ bản cũng là rõ ràng thiên vị bên này rồi a! "Lý Khác tiểu nhi, tức sử là hoàng tử thì thế nào, nếu vì ngươi mà làm tổn hại thanh danh triều đường, lần này ngươi tất nhiên chịu phạt, đến lúc đó đừng nói Thái tử vị trí, có thể hay không giữ được ngôi vị hoàng tử còn là chuyện phải xem xét!

Chỉ cần bị biếm, đó chính là tử kỳ của ngươi." Trường Tôn Vô Kỵ âm hiểm nhìn Lý Khác, trên mặt thậm chí dần hiện lên vẻ đắc ý. "Nhi thần tuân mệnh, nếu Phụ vương đã để ta nói thật, vậy ta liền nói thật!" Lý Khác bị Lý Thế Dân quát một cái cũng chỉ hơi sững lại.

Sau đó vẫn sắc mặt trầm ổn tiếp tục mở miệng nói.

Lý Thế Dân nghe vậy so với hắn còn ngẩn người hơn. "Ta vừa rồi là bảo ngươi nói tiếp sao?" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp bộ binh một trăm!" Lý Thế Dân hơi choáng váng rồi liền minh bạch, Lý Khác đang giả ngu đây mà! "Trẫm bảo ngươi câm miệng, lúc nào bảo ngươi nói thật rồi?" Lý Thế Dân ngồi trên long ỷ đập bàn, bày ra bộ dáng nộ khí trùng thiên.

Chương 40

Nhưng Lý Khác lại trực tiếp quay đầu đi.

Coi như không nhìn thấy, không nghe thấy!

Trực tiếp xem nhẹ sự tồn tại của Lý Thế Dân. "..." Lý Thế Dân nhìn cái gáy của Lý Khác, sắc mặt một trận thiết thanh, làm hoàng đế cảm giác sao mà ấm ức thế này? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp bộ binh một trăm." Lý Thế Dân vừa định gọi người bắt Lý Khác lại bịt miệng, Lý Khác lại một lần nữa mở miệng. "Các vị đại thần, đối với ý định cáo lui của Trường Tôn Vô Kỵ, kỳ thực ta tương đối đồng ý, quả thực hắn già rồi, không những già, còn hồ đồ, không rõ phải trái, dạy con không nghiêm, người như vậy lưu lại triều đường, thân cư cao vị, giản trực là bất hạnh của Đại Đường ta!

Đến nỗi vì sao ta nói như vậy, tin tưởng mọi người cũng đều có sở nhĩ văn mới đúng, Trường Tôn gia một thế hệ toàn sinh ra những thứ súc sinh, nếu không phải Trường Tôn Vô Kỵ dạy con không nghiêm, lại làm sao sẽ như thế!" Lý Khác xoay người đưa lưng về phía Lý Thế Dân, trực tiếp xem nhẹ lời của Hoàng đế.

Mở miệng cao đàm khoát luận.

Đối với Trường Tôn Vô Kỵ, đó là nên mắng cứ mắng! "Nghịch tử, trẫm bảo ngươi câm miệng!" Lý Thế Dân thấy Lý Khác cư nhiên chút nào không hối cải, vẫn đứng đó nói, trực tiếp đập bàn quát lớn một tiếng.

Nhưng Lý Khác vẫn coi như không nghe thấy.

Hắn đi tới trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ, từ trong tay áo lấy ra một mảnh vải.

Bên trên viết chi chít chữ, chữ viết có hơi xấu một chút. "...Người đâu, bắt cái nghịch tử này lại cho ta!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác năm lần bảy lượt xem nhẹ hắn, rốt cuộc nhịn không nổi nữa.

Nhưng người bên ngoài chưa kịp xông vào, Lý Khác lại lần nữa mở miệng. "Mọi người có lẽ sẽ tò mò trong tay ta cầm cái gì!

Đây là những chứng cứ phạm tội của ba con trai nhà Trường Tôn gia mà ta thu thập được trong dân gian, nguyên bản ta định chừa cho Trường Tôn Vô Kỵ một chút đường lui, nhưng xem hắn chấp mê bất ngộ, vậy thì đừng trách ta." Lý Khác nói xong, những triều thần kia đều ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Thậm chí ngay cả Lý Thế Dân cũng phất tay ngăn lại đám thị vệ đang xông vào. "Lý Khác, hưu muốn ngậm máu phun người, hai con trai ta ngày thường đều ở nhà tập võ đọc sách, đâu ra tội hành, ngươi đây là vu miệt!" Trường Tôn Vô Kỵ vừa nghe Lý Khác thu thập tội chứng từ dân gian, sắc mặt lập tức khó coi.

Hắn dưỡng ra loại con cái gì, trong lòng hắn rõ ràng nhất.

Nếu nói một chút đuôi cũng không có, kia căn bản là không có khả năng. "A a, Trường Tôn Vô Kỵ, đừng kêu gào với ta, thanh âm ngươi không lớn bằng ta đâu, nếu còn quấy rầy ta nói chuyện, ta đánh ngươi đấy!" Lý Khác nói xong, nhấc chân làm bộ muốn đá vào người Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Thế Dân nhìn tư thế động một chút là động thủ của Lý Khác, khóe mắt đều co giật. "Lý Khác, không được vô lễ với Trường Tôn Thừa tướng!" Lý Thế Dân không mở miệng còn tốt, hắn vừa mở miệng, chân Lý Khác vốn đã thu về một nửa trực tiếp đá ra ngoài. "Ai u ai..." "..." Lý Thế Dân vừa mở miệng, Lý Khác cư nhiên trực tiếp đá trúng.

Vừa định răn dạy, Lý Khác liền trực tiếp lớn tiếng rống một câu:

"Nghe thấy chưa, ngay cả Phụ hoàng cũng bảo người vô lễ rồi!" Lý Thế Dân: "Ta mẹ nó lúc nào bảo thế!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đỗi Lý Thế Dân, thưởng: Trọng giáp bộ binh một trăm!" Đá Trường Tôn Vô Kỵ một cước xong, Lý Khác vội vàng lùi ra xa.

Miễn cho lát nữa lão cẩu này nhảy lên liều mạng, thì những lời phía sau không nói hết được.

Lý Khác nhảy lùi về sau vài bước, trực tiếp cầm mảnh vải trong tay bắt đầu đọc. "Trường Tôn Hoán, con trai thứ ba của Trường Tôn Vô Kỵ.

Năm nay mười sáu tuổi, năm kia, chỉ huy gia phó đánh đập một lão phu nhân ngay giữa phố, nguyên nhân là coi trọng cháu gái người ta, lão phu nhân bị đánh xong, không có tiền trị bệnh, sau đó chết tại nhà, con trai bà ta năm đó là một binh sĩ bình thường của Đại Đường ta, sau vì phản Tùy đại nghiệp, chiến tử sa trường!

Cháu gái bị Trường Tôn Hoán điếm ô, sau khi mai táng bà nội liền nhảy sông tự vẫn." "Trường Tôn Nhuận, con trai thứ hai của Trường Tôn Vô Kỵ, cùng năm đó lái xe ngựa cuồng bôn trên phố.

Trực tiếp cán chết một bé trai bốn tuổi, cha đứa bé trên đường đi cáo quan bị người đánh đập, đánh chết đương trường.

Mẹ đứa bé biết tin, ngày hôm sau tự vẫn tại nhà." "Lần này lại là Trường Tôn Hoán, vẫn là năm kia..." ... "Trường Tôn Nhuận, mấy ngày trước tại Phỉ Thúy Lâu ý đồ điếm ô một nữ tử mãi nghệ, lần này ta đích thân có mặt ngăn cản, lúc ấy nữ tử kia nếu không phải ta kịp thời ngăn cản, cũng đã tự vẫn đương trường." Lý Khác một hơi đem những việc tốt của ba con trai nhà Trường Tôn gia thu thập được trong dân gian đọc hết ra.

Từ khi hắn bắt đầu đọc điều thứ nhất, sắc mặt Lý Thế Dân đã trở nên cực kỳ khó coi.

Nguyên bản đối với hai tên hoàn khố tử đệ nhà Trường Tôn Vô Kỵ hắn cũng có nghe thấy.

Nhưng biết cũng chỉ là hai tên này hoàn khố, lại không nghĩ tới hoàn khố đến địa bộ này.

Lý Khác chỉ đọc ra những vụ dính dáng đến nhân mạng đã không dưới bảy tám cái!

Đều là những vụ lộ rõ trong mấy năm gần đây.

Còn những cái không ai biết, thì không rõ bao nhiêu. "Hoàng thượng, ô miệt a!

Con trai ta tuy rằng hoàn khố!

Nhưng vạn vạn không có khả năng..." "Ta không thể con mẹ ngươi a!" Trường Tôn Vô Kỵ khi Lý Khác đọc ra những việc đó liền biết muốn hỏng.

Bởi vì những việc Lý Khác đọc, trong đó có mấy kiện hắn biết, cũng là hắn động thủ áp xuống.

Cho nên lúc này Trường Tôn Vô Kỵ chỉ có thể vội vàng đứng ra giảo biện.

Nếu không với những tội hành này, hai đứa con trai hắn khả năng cũng không giữ được.

Nhưng hắn mới nói được vài câu, Lý Khác lại đột nhiên lao tới, trực tiếp nhấc chân cho một cước. "Ô miệt?

Lão tử chạy nửa cái thành Trường An, hỏi vô số người mới biết được những thứ này, ngươi bảo ta ô miệt?

Rất nhiều người vừa nghe chuyện nhà Trường Tôn, ngay cả mặt cũng không dám lộ, hiện tại ngươi bảo ta ô miệt.

Một tể tướng, đối đãi nhân dân như vậy sao?

Thật là yêu dân như con a!" Sau khi bị Lý Khác đánh lén đá một lần, Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng có chút phòng bị.

Thấy Lý Khác lao tới liền phòng ngự.

Nhưng nhiều năm sống trong triều đường an nhàn sung sướng, thân thủ không còn linh hoạt như năm xưa.

Chương 41

Mới vừa giơ tay, Lý Khác đã trực tiếp một cước đá vào bụng hắn. "Lý Khác..." Lý Thế Dân lần này ngược lại không nói nhiều, chỉ gọi tên Lý Khác một tiếng rồi không có đoạn sau!

Một là lo lắng nói nhiều, đứa con này lại quay đầu cãi lại.

Hai là cũng cảm thấy hai con trai nhà Trường Tôn Vô Kỵ làm quá đáng. "Không vội, ta còn chưa nói xong đâu!" Lý Khác nghe Lý Thế Dân gọi tên mình, trực tiếp quay đầu phất phất tay với Lý Thế Dân.

Giống như đang nói: Phải bình tĩnh, bình tĩnh. "Ách...

Vậy ngươi nói tiếp đi!" Lý Thế Dân ách một câu, tổng cảm giác tình huống lúc này hình như có chút không đúng.

Nhưng nói không được chỗ nào, cũng không nói nữa.

Chuyện lần này bị Lý Khác làm ầm ĩ lên phức tạp, nhưng sau đó bị nháo như vậy, lại trở nên vô cùng đơn giản.

Lần này Trường Tôn Vô Kỵ vì giữ được hai đứa con trai, tất nhiên sẽ thành thật.

Lý Thế Dân nghĩ, cũng có thể thông qua việc này chấn nhiếp quan viên khác.

Để bọn họ quản tốt con cái mình. "Chuyện này cũng có cái kết rồi a!" Lý Thế Dân vừa nghĩ vậy, câu nói tiếp theo của Lý Khác suýt chút nữa làm hắn nghẹn chết. "Trường Tôn lão cẩu, ngươi không biết ai giết con trai ngươi Trường Tôn Trùng sao?

Ta lần này cũng nói cho ngươi biết một lần, tuy rằng không phải ta giết, nhưng ta lại cố ý nhìn hắn bị người ta chém đầu sau đó mới ra tay giết những ác đồ kia.

Thế nào?

Kinh hỉ không?

Chấn hám không?

Bi phẫn không?" "Là ngươi?

Thật sự là ngươi hại chết Trùng nhi, thật sự là ngươi!" Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Khác nói, oán khí và nộ khí vừa bị đá thêm một cước lập tức chồng chất lên nhau.

Đứa con trai duy nhất có tiền đồ bị Lý Khác hại chết, một triều tể tướng, cư nhiên bị người ta đá liên tiếp hai cước trên đại điện.

Tiếng xì xào bàn tán của người xung quanh và tiếng cười nhạo của chính địch vang lên.

Trường Tôn Vô Kỵ rốt cuộc nhịn không được nữa.

Trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, lao về phía Lý Khác. "Đền mạng cho con ta!" Lý Thế Dân cũng không nghĩ tới Lý Khác cư nhiên đột nhiên đổi giọng nhắc tới Trường Tôn Trùng.

Thừa nhận cái chết của Trường Tôn Trùng do hắn gián tiếp tạo thành.

Làm như vậy, sự việc vốn đã biến thành đơn giản lại trở nên phức tạp. "Trường Tôn đại nhân, ngài đừng xúc động a!" "Trường Tôn đại nhân, phải bình tĩnh a!

Phải bình tĩnh a!" "Ai ai, bên kia mau giữ chặt Ngô Vương điện hạ, đừng để ngài ấy xông lên!" "Ai u!

Ngô Vương điện hạ, ngài đánh ta!" "Buông ta ra, ta không tin, hôm nay hắn có thể giết cả ta." "Ngọa tào, lão tử giết người không phải chuyện ngày một ngày hai.

Cái thứ ỷ lão mại lão!" ...

Lý Thế Dân khóe mắt co giật nhìn mọi người loạn thành một đoàn trên đại điện.

Đây đâu còn là một nước trọng thần, quả thực là địa bĩ lưu manh a!

Trong đó một người cư nhiên là con trai hắn. "Đủ rồi!

Người đâu, kẻ nào còn phóng túng toàn bộ lôi ra Ngọ Môn chém đầu!" Lý Thế Dân rống to một tiếng, có thể nói là thanh âm từ thiên ngoại vọng về!

Trong nháy mắt dọa đám đại thần đang lôi kéo nhau giật mình.

Nhìn Lý Thế Dân lúc này, mặt đen như đáy nồi, rõ ràng là thật sự động nộ rồi.

Thiên tử nhất nộ, thiên hạ giai cụ!

Cho dù Trường Tôn Vô Kỵ có vị cao quyền trọng, lúc này cũng không dám tạo thứ nữa.

Đại điện vốn ồn ào bỗng chốc yên tĩnh lại.

Nhưng duy độc có một ngoại lệ.

Lý Khác thấy không ai giữ mình, Trường Tôn Vô Kỵ cũng ngốc trệ tại chỗ, liền không khách khí chút nào trực tiếp nhấc chân đá một cái. "Ai u uy..." Trường Tôn Vô Kỵ không ngờ Lý Khác lúc này cư nhiên còn dám ra tay, dẫn đến trực tiếp bị Lý Khác đá lộn một vòng.

Lý Tĩnh đứng bên cạnh đang giữ Lý Khác nhìn một cước đá ra, suýt chút nữa sợ đến mức ngã ngồi xuống đất. "Trời ạ!

Gan của Ngô Vương điện hạ rốt cuộc lớn bao nhiêu a!" "Không hổ là Ngô Vương điện hạ, đảm phách kinh người.

Nếu đặt trên người hoàng tử khác, ước chừng sống không quá ba năm a!" Lý Thế Dân trên cao nhìn thấy mình đã thật sự động nộ rồi

mà Lý Khác vẫn đá Trường Tôn Vô Kỵ một cước, cả khuôn mặt đen đến mức có thể vắt ra nước. "Đinh đông.

Chúc mừng túc chủ thành công dùng hành vi đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp kỵ binh một trăm." Lý Khác đá bay Trường Tôn Vô Kỵ xong, liền nghe thấy tiếng nhắc nhở phần thưởng của hệ thống.

Lần này lấy được trọng giáp kỵ binh, không phải bộ binh, hiển nhiên vừa rồi chọc Lý Thế Dân không nhẹ a! "Nghịch tử, đứng yên đó cho trẫm." Lý Thế Dân đập bàn, trực tiếp đứng dậy khỏi long ỷ.

Sau đó vớ lấy một cuộn thẻ tre trang trí trên bàn, trực tiếp lao về phía Lý Khác.

Chương 42

Người bên dưới thấy Lý Thế Dân cầm thẻ tre lao tới, tưởng hắn muốn làm gì.

Kết quả câu nói tiếp theo của Lý Thế Dân, suýt chút nữa dọa các đại thần quỳ rạp xuống đất. "Cái nghịch tử này, xem ta hôm nay không đánh chết ngươi!" Lý Thế Dân vừa nói, hoàn toàn không màng đến hoàng gia tôn nghiêm nữa.

Trực tiếp xách thẻ tre lao tới chỗ Lý Khác.

Động tác này dọa Lý Khác giật mình.

Nếu Lý Thế Dân muốn giết hắn, có đủ lý do để trực tiếp xử tử, cần gì phải thân tự ra tay.

Hơn nữa hai người hiện tại là có quan hệ huyết thống a!

Lý Khác cũng không thể giống như đánh Trường Tôn Vô Kỵ mà trực tiếp đá Lý Thế Dân được! "Phụ hoàng, ngài chú ý hình tượng hoàng gia a!

Không thể như vậy, như vậy tổn hại hoàng gia tôn nghiêm!" "Cái nghịch tử này đứng lại cho ta, tôn nghiêm hình tượng hoàng gia của ta không phải bị ngươi làm mất sạch rồi sao?

Đương triều mấy lần đỉnh chàng trẫm, thật tưởng ta không dám đánh ngươi sao?

Còn ngây ra đó làm gì, chặn nó lại cho ta, hôm nay ta đánh không được nó, toàn bộ các ngươi cách chức hết!" "....." Mười mấy phút sau, Lý Khác nhe răng trợn mắt đứng ở một bên triều đường, Trường Tôn Vô Kỵ thì bị điều sang một bên khác.

Hai người cách nhau bảy tám mét.

Lý Thế Dân ngồi trên long ỷ nhìn thẻ tre sắp tan tác trong tay, lập tức cảm giác trong lòng một trận thư sảng.

Phảng phất cơn bực tức mấy ngày nay đều tan biến hết. "Lý Tĩnh, Trình Giảo Kim, Uất Trì Kính Đức, ba người các ngươi trông chừng hai tên này cho ta, nếu còn đánh nhau, ta hỏi tội các ngươi." Lý Thế Dân ném thẻ tre trên tay lên án thư phía trước.

Vừa rồi đuổi theo Lý Khác hơn nửa ngày cũng không bắt được, làm hắn có chút mệt.

Liền trực tiếp dựa vào long ỷ nghỉ ngơi. "Hoàng thượng, lão thần tuy rằng giáo tử vô phương, nhưng đó cũng là hai đứa con nhỏ phạm sai lầm a!

Trưởng tử Trường Tôn Trùng của ta tơ hào không có phạm sai lầm a!

Vì sao Ngô Vương điện hạ lại thiên thiên muốn báo phục Trùng nhi nhà ta, chuyện này, lão thần cần Ngô Vương điện hạ cho một lời giải thích." Trường Tôn Vô Kỵ trải qua màn nháo kịch vừa rồi cũng bắt đầu dần dần bình tĩnh lại.

Tính lựa chọn tránh đi chuyện của hai đứa con nhỏ, mà đàm luận chuyện Trường Tôn Trùng. "Lý Khác, nghe thấy không, đã có năng lực toàn tiêm đám ác đồ kia, vì sao lại đối với Trường Tôn Trùng thấy chết không cứu!" Lý Thế Dân nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, trong lòng cũng đối với Lý Khác có chút vô ngữ.

Trường Tôn Vô Kỵ có ba con trai, cố tình đứa có tiền đồ nhất lại vì Lý Khác không làm gì mà bị người ta chém.

Chuyện này muốn Trường Tôn Vô Kỵ cam tâm bỏ qua mới là chuyện lạ. "Hồi Phụ hoàng, tê...

đau chết ta rồi!" Lý Khác giơ tay định nói, nhưng vừa nhấc tay,

trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn.

Vừa rồi bị Lý Thế Dân dùng thẻ tre đánh.

Ước chừng đều tím tái rồi.

Lý Thế Dân vừa rồi tuy rằng buồn bực, nhưng cũng không thật sự hôn mê đầu óc.

Tuy nhìn đánh tàn nhẫn, nhưng thực tế cũng chỉ đánh vào tay chân Lý Khác.

Tuy rằng đau, nhưng không ảnh hưởng toàn cục. "Đau thì đáng đời, tự mình chuốc lấy, mau đem nguyên do sự việc nói ra cho ta!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đau đến nhe răng, trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu cao hứng.

Lý Khác có chút vô ngữ nhìn Lý Thế Dân.

Hắn phát hiện, Hoàng đế này và lịch sử hắn hiểu biết có chút sai lệch rồi.

Mấy cái gọi là chuyên gia, giáo sư, quả thực nói bậy. "Ta không cứu hắn bởi vì, những tên ác đồ đó vốn là hắn thuê để giết ta, nhưng tiếc là giá tiền ta đưa ra cao hơn, cho nên bọn chúng quay lại giết người thuê chúng.

Ta cũng chỉ đi theo xem kịch vui thôi." Lời Lý Khác vừa nói ra, sắc mặt đám đại thần lại lần nữa biến đổi.

Nếu lời Lý Khác là thật, vậy thì chuyện này quả thực có chút ba chiết. "Nói bậy, Trùng nhi cùng ngươi không oán không cừu, vì sao phải tốn tiền thuê người giết ngươi.

Ta thấy phân minh là ngươi mua hung giết người, sau đó lại giết người diệt khẩu.

Hiện tại người đều chết hết, trong đó rốt cuộc có chuyện gì không

phải do một mình ngươi nói sao.

Xin Hoàng thượng nhất định phải minh giám a!" Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Khác nói xong cũng trực tiếp nhảy dựng lên.

Trường Tôn Trùng trước khi làm chuyện này tịnh không có thông khí với hắn, thậm chí chuyện buổi sáng bị đánh, hiện tại Trường Tôn Vô Kỵ cũng không biết.

Cho nên Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng trực tiếp nhận định Lý Khác đang vu hãm. "Ta và hắn không oán không cừu?

Đùa gì vậy a!

Ta đánh tên đệ đệ cầm thú kia của hắn, ngày hôm sau ta gặp hắn trên phố, ta cũng đánh hắn!

Đúng rồi ta còn mắng hắn nữa!

Hôm nay buổi sáng lúc xuất phát ta ngay trước mặt tất cả quan hoạn tử đệ lại đánh hắn, sau đó trên đường ta lại đánh hắn!

Hôm qua ta mắng hắn, hôm kia ta cũng mắng hắn, còn có hôm kìa, ta cũng mắng hắn, những cái này không phải thù sao?" Lý Khác lúc nói chuyện hoàn toàn không cảm thấy việc nhiều lần mắng chửi đánh đập Trường Tôn Vô Kỵ và con trai hắn là có gì không đúng, ngược lại vẻ mặt vô cùng hưng phấn, giống như mắng Trường Tôn Vô Kỵ là một chuyện vinh quang lắm vậy. "Khụ khụ, Lý Khác, lúc nói chuyện chú ý cho ta một chút!" "Nga!" ...

Lý Khác lần này tiếp lời Lý Thế Dân xong vốn dĩ chờ hệ thống nhắc nhở, nhưng đợi một lúc hệ thống lại không có vang lên. "Ân, xem ra Lý Nhị ca quen với việc bị ta đỗi rồi a!

Chương 43

Không được, lần sau phải tàn nhẫn hơn chút nữa!" Lý Khác nghĩ vậy, không khỏi quay đầu nhìn về phía Lý Thế Dân. "Nhìn trẫm làm gì?" Lý Thế Dân thấy Lý Khác quay đầu nhìn mình, không khỏi hỏi một câu. "Ta phát hiện kỳ thực ngài lớn lên cũng khá đẹp trai." ... "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đỗi Lý Thế Dân, thưởng Trọng giáp kỵ binh một trăm." Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên đồng thời, thẻ tre trước mặt Lý Thế Dân cũng cùng lúc bay tới. "Trường Tôn đại nhân không phải muốn chứng cứ sao?

Những tên ác đồ kia trên người có không ít hoàng kim, ta đều để con gái Lý Tĩnh đại nhân là Lý Anh Ca thu lại rồi, những hoàng kim kia có hai loại kiểu dáng, trong đó một loại giống như cái trong tay ta đây, là ta phát hiện khi bọn ác đồ chuẩn bị tập kích ta, dùng để đưa tiền đặt cọc.

Đến nỗi số còn lại...

Ta nghĩ chỉ cần tra một chút là có thể biết xuất xứ từ đâu rồi đi!

Ta chính mắt thấy Trường Tôn Trùng đem số hoàng kim này giao cho những tên ác đồ kia xong, mới bị giết.

Nếu Trường Tôn đại nhân không tin, Phụ hoàng có thể tìm Tần Hoài Đạo, Lý Anh Ca hỏi thử xem." Khi Lý Khác nói đến nước này, những đại thần bên dưới về cơ bản cũng đều tin lời hắn.

Lý Khác năm lần bảy lượt sỉ nhục Trường Tôn Vô Kỵ và con trai hắn Trường Tôn Trùng.

Đối phương mua hung giết người hình như cũng không phải là không có đạo lý a!

Sau khi cơn kinh hãi qua đi, Lý Khác đột nhiên cảm thấy Trường Tôn Trùng hình như mới là người bị hại a!

Suốt ngày không đánh thì mắng.

Ai chiêu chọc ai chứ? "Khụ khụ..." Sau khi mọi chuyện đã rõ ràng, Lý Nhị cũng biết nguyên do sự tình.

Nhưng biết rồi thì đầu lại càng đau hơn. "Đều là mấy chuyện rác rưởi gì thế này?" Lý Nhị nhìn Lý Khác đang dương dương đắc ý bên dưới, lại nhìn sang Trường Tôn Vô Kỵ bên cạnh đang có vẻ mặt như ăn phải cứt, ông thực sự không biết nên phán quyết thế nào cho phải.

Trường Tôn Trùng tuy rằng thuê hung thủ giết người, nhưng là do Lý Khác liên tiếp sỉ nhục trước, chuyện này thật sự không dễ xử lý.

Đang lúc sầu não không biết nên giải quyết ra sao, Lý Nhị cúi đầu nhìn tấu chương trên án thư, đột nhiên linh quang nhất thiểm. "Ai, Lý Khác, liên tiếp sỉ nhục Trường Tôn đại nhân cùng con cái của hắn trước, lý nên chịu phạt, Trẫm phạt ngươi chịu trượng trách bốn mươi!

Sáng sớm mai tùy quân cản phó biên cương ngự địch, ngươi có nhận phạt không?" Lý Khác nghe cái trừng phạt này xong thì lập tức ngẩn ra.

Không phải đã sớm định là đi biên cương rồi sao?

Hiện tại đột nhiên lại nhắc lại lần nữa à?

Bất quá sau đó Lý Khác liền hiểu ra.

Việc đi biên cương lẽ ra nên bảo mật, ước chừng tạm thời cũng chỉ có cha con Lý Tĩnh biết mà thôi.

Hiện tại lấy ra, cũng có thể coi như một cái trừng phạt.

Thuận tiện để hắn đi biên cương, cũng không ban cho chức vị gì,

như vậy người khác cũng không tìm được cớ để nói nữa. "Nhi thần nhận phạt!" Lý Khác cũng không làm khó Lý Nhị, mười phần thuận theo gật đầu.

Lý Nhị thấy Lý Khác rốt cuộc cũng hiếm khi chịu cúi đầu thì thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự lo lắng Lý Khác lại ương ngạnh chống đối, lúc đó hắn làm hoàng đế biết xuống đài kiểu gì a?

Giải quyết xong Lý Khác, Lý Nhị lại đưa mắt nhìn về phía Trường Tôn Vô Kỵ. "Trường Tôn thừa tướng, tuy Lý Khác có lỗi trước, nhưng Trường Tôn Trùng lại có hiềm nghi mua hung thủ sát hại hoàng tử, niệm tình ngươi vì nước thao lao, chuyện này ta cũng không truy cứu nữa, nhưng sau khi trở về phải quản giáo tốt hai đứa con trai còn lại, nếu Trẫm còn nghe thấy phong thanh gì, hậu quả ngươi tự biết." Trường Tôn Vô Kỵ nghe phán quyết của Lý Nhị xong thì sắc mặt đau khổ.

Hắn biết, trưởng tử chết vô ích rồi. "Vi thần tạ Hoàng thượng khoan thứ!" Sự kiện này cũng coi như cáo một đoạn lạc.

Trường Tôn Vô Kỵ về nhà lo liệu hậu sự cho con trai.

Còn Lý Khác thì do đại thái giám bên cạnh Lý Nhị trực tiếp dẫn tới Hình đường lĩnh phạt. ... "Ngô Vương điện hạ, ngài xem?" "Ngô công công, cứ trực tiếp đi, không cần kiêng kị!" Trong lòng Ngô công công cũng khổ a!

Trước đó Lý Nhị có giao đại là phải đánh thật.

Nhưng hiện tại người đã tới Hình đường.

Lý Khác vừa vào liền trực tiếp ngồi lên ghế thái sư, vắt chéo chân, hoàn toàn không có một chút ý tứ lĩnh hình nào.

Đối với cái vị Ngô Vương dám ngay trước mặt Hoàng đế đá Tể

tướng, sự hậu lại bình an vô sự này, kẻ là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế như hắn cũng không dám đắc tội a!

Vạn nhất chọc giận Lý Khác, trực tiếp biến hắn thành cái Trường Tôn Trùng thứ hai thì sao? "Điện hạ, trượng trách này ngài xem?" Ngô công công lúc này cũng là trong ngoài không phải người.

Đánh thì sợ đắc tội Lý Khác, không đánh lại đắc tội Hoàng đế.

Sai sự này khó làm a! "Trượng trách ấy à, đây là Hoàng thượng an bài, không đánh thì ta cũng không đi được, các ngươi động thủ đi!" Lý Khác nói xong trực tiếp nằm sấp lên ghế dài, bày ra một bộ dáng tùy tiện xử trí.

Ngô công công nhìn Lý Khác đang nằm sấp trên ghế, đột nhiên có loại cảm giác không chân thực.

Hắn cũng không cho rằng người dám ở trên triều đình đấu khẩu với Lý Nhị lại là loại người ngoan ngoãn nhận phạt nhận đánh như vậy.

Quả nhiên, bên kia hành hình nhân vừa mới rút ra ba cây trượng gỗ bản to, Lý Khác thật giống như vô ý lầm bầm một câu: "Haizz, ngày mai phải đi biên cương, cũng không biết có thể sống sót trở về hay không!

Còn lại thời gian tối nay, ta phải tranh thủ lúc chưa đi đem cừu hận đều báo hết đã, nếu không thì không còn cơ hội a!" Ngô công công nghe Lý Khác nói xong, tranh thủ nghiêng đầu nói nhỏ với tên hành hình nhân kia một câu.

Sau đó hai mắt gã kia đột nhiên trừng lớn, tròng mắt đều sắp rớt ra ngoài.

Giống như nghe được chuyện gì đáng sợ lắm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 44

"Cái kia, Ngô công công, có thể không đánh hay không a?" "Việc này là chuyện của các ngươi, đánh thì lập tức chết, không đánh, có khả năng sẽ không chết.

Các ngươi tự xem mà làm!

Tạp gia cũng thấy các ngươi vô tội mới nhắc nhở một câu." Ngô công công nói xong, trực tiếp xoay người đi ra chỗ khác, làm bộ như không nhìn thấy.

Hai tên chuyên môn phụ trách đánh trượng nhìn nhau một cái, cuối cùng giống như đạt thành một loại hiệp nghị nào đó.

Trong mắt hai người hung quang lóe lên, trực tiếp vung gậy đánh xuống. "A!" "Bộp!" "A!" "Bộp!" "A!..." Lý Khác nghe tiếng thảm thiết sau lưng, có chút buồn cười nhìn hai tên kia đang vung gậy đánh vào cái đệm, suýt chút nữa thì bật cười. "Được rồi được rồi, hai cái tên ngốc này!

Bảo các ngươi đánh ta, lại không dùng bao nhiêu sức, vừa vặn hôm nay eo có chút mỏi, đấm bóp cho ta một chút..." Hai tên hành hình đang gào thảm thiết nghe Lý Khác nói xong thì lập tức như được đại xá mà dừng lại.

Khóe miệng Ngô công công vi vi co giật, nhưng kiên quyết không quay đầu lại.

Toàn bộ coi như không nhìn thấy, không nghe thấy.

Năm phút sau. "Được rồi được rồi, kỹ thuật không ra gì, đánh giá kém." Lý Khác nói xong trực tiếp từ trên ghế hành hình đứng dậy.

Tùy tay lấy ra hai đĩnh bạc mười lượng ném cho hai tên quan hành

hình. "Ngô công công, trở về giao sai đi!

Đánh xong rồi." Lý Khác nói xong, đem một đĩnh bạc năm mươi lượng ném cho Ngô công công, sau đó trực tiếp sải bước đi ra ngoài. "Hai ngươi đem cái miệng ngậm chặt vào, nếu không cẩn thận cái đầu đấy." Ngô công công cảnh cáo hai tên quan hành hình xong, trực tiếp mỹ mãn tâng tâng bạc trong tay trở về phục mệnh.

Hai tên hành hình nhìn bạc mười lượng trong tay, trên mặt cũng cười nở hoa.

Một tháng bổng lộc cũng chỉ có ba lượng bạc vụn, cái này bằng tiền lương ba tháng rồi a! ... "Điện hạ, người đã về rồi a!" Lý Khác vừa về tới tẩm cung, Thủy Tiên Nhi trực tiếp đón lên.

Trên mặt tuy rằng vẫn duy trì nụ cười lễ phép, nhưng trong ánh mắt đã không còn nhìn thấy quá nhiều sự đề phòng đối với Lý Khác nữa.

Hiển nhiên mấy ngày nay Lý Khác mỗi ngày cưỡng chế ôm nàng ngủ đã bắt đầu có tác dụng. "Ừm, thay y phục cho ta, mặc bộ này quá khó chịu." Lý Khác nói xong, trực tiếp dang hai tay xoay người đưa lưng về phía Thủy Tiên Nhi.

Nhìn bóng lưng Lý Khác, Thủy Tiên Nhi hơi do dự một chút.

Cuối cùng run rẩy vươn tay ra.

Nhưng khi tay nàng vừa mới giơ lên, Lý Khác thấy nửa ngày đều không có động tác, tưởng rằng nàng không vui, cũng không có miễn cưỡng nữa, trực tiếp bỏ tay xuống. "Được rồi, trêu nàng thôi, cũng đừng coi là thật.

Nguyệt Nhi, tìm cho ta bộ y phục vừa người." Tay Thủy Tiên Nhi vốn định chạm vào lưng Lý Khác rồi, nhưng Lý Khác lại đi về phía trước hai bước, làm cho Thủy Tiên Nhi có chút xấu hổ.

Lý Khác thay triều phục giao cho cung nữ mang đi xong, liền chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi.

Một ngày đều đánh nhau với người ta, không mệt mới là lạ.

Nhưng mông hắn vừa mới dính vào ghế, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của tiểu thái giám. "Hoàng thượng giá lâm!" Tiếng hô khiến Lý Khác đau răng vừa dứt, hắn liền nghe thấy tiếng bước chân sột soạt đi vào trong phòng ngủ của mình. "Vãi chưởng.

Ông già đến làm gì?

Không phải lại muốn lôi ta đi đánh đòn chứ?" Lý Khác tuy rằng có chút oán thầm, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên.

Lúc này thân ảnh hơi phát tướng của Lý Nhị cũng từ ngoài cửa đi vào.

Bên cạnh là mẹ ruột của Lý Khác, Dương Như Ý (Hiền Quý Phi). "Nhi thần tham kiến Phụ hoàng!" Lý Khác hành lễ với Lý Nhị xong, trực tiếp đứng thẳng người dậy.

Lý Nhị nhìn thân thể đứng thẳng tắp của Lý Khác, tay cầm lọ thuốc nhỏ trực tiếp đứng chết trân trong gió.

Sau nửa giây ngẩn ngơ, ông trực tiếp ném lọ thuốc trong tay về phía Lý Khác. "Tốt cho cái tên tiểu thỏ tể tử này, uổng công ta tưởng rằng ngươi thật sự đi lãnh phạt, cố ý tới đưa thuốc trị thương cho ngươi!" Lý Khác đưa tay chụp lấy lọ thuốc Lý Nhị ném tới, trên mặt cười hì hì, trực tiếp nhét vào trong tay áo.

Thực ra là trực tiếp ném vào kho hàng hệ thống. "Ta cũng không phải là không lãnh phạt a, ngài cũng biết ngày mai ta phải xuất phát đi biên quan, mông mà bị đánh nát thì ta cưỡi ngựa kiểu gì?

Ta là ra trận giết địch, lại không phải đi du ngoạn, cũng không thể để người ta toàn quân đều cưỡi ngựa đi, một mình ta ngồi xe ngựa

chứ!

Vậy thì quá tổn hại quân dung.

Ngài nói đúng không!" Lý Khác nói xong, trực tiếp mặt đầy nụ cười nịnh nọt dẫn Lý Nhị ngồi xuống chủ vị phía đông. "Nương thân, người mời ngồi." So với việc mời Lý Nhị một cách hời hợt, khi đối đãi với Dương Như Ý, Lý Khác dùng tâm hơn nhiều.

Trực tiếp đỡ bà ngồi xuống. "Hoàng huynh!" Lý Khác vừa mới nghênh đón mẫu thân ngồi xuống, cái đầu nhỏ của Lý Lệ Chất từ ngoài cửa chui vào. "Tiểu nha đầu, không ở Trường Lạc cung của muội, chạy tới chỗ ta làm gì a?" Lý Khác đưa tay véo má Trường Lạc.

Sau đó cũng đón nàng vào. "Hì hì, muội không phải ở một mình buồn chán, tìm huynh chơi sao!

Ai biết Phụ hoàng cũng ở đây a!" Trường Lạc nói xong, lè lưỡi với Lý Nhị. "Được rồi, đừng nháo nữa!

Chương 45

Ta và Phụ hoàng muội còn có chính sự." Lý Khác cũng không cho rằng Lý Nhị tìm đến chỉ để xem mông hắn.

Ước chừng là có chính sự mới đến. "Đây là Thủy Tiên Nhi sao?" Lý Khác và Lý Lệ Chất đi vào trong phòng xong, thấy Dương Như Ý đang dùng ánh mắt thẩm thị nhìn Thủy Tiên Nhi.

Thủy Tiên Nhi lúc này nào đã từng thấy qua trận thế bực này a!

Một cái Hoàng đế, một cái Phi tử đều đang nhìn nàng.

Một phong trần nữ tử ngay cả bình dân bách tính cũng không bằng, lúc này trực tiếp ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một chút. "Đúng, dân nữ chính là Thủy Tiên Nhi!" "Nhà ở nơi nào a?" "Ngã..." Khi Lý Khác đi vào, mẫu thân đang tra hộ khẩu Thủy Tiên Nhi.

Khi hỏi đến thân thế, nàng trực tiếp không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Ở trước mặt Lý Khác, Lý Khác cũng thỉnh thoảng chiếm chút tiện nghi, lúc nói chuyện trên người Lý Khác luôn có loại cảm giác bình dịch cận nhân.

Cho nên Thủy Tiên Nhi theo bản năng quên đi chênh lệch giữa hai người.

Nhưng khi đối mặt Lý Nhị và Dương Như Ý, Thủy Tiên Nhi lập tức cảm nhận được loại chênh lệch như lạch trời kia.

Nếu đem Lý Khác ví như sao trên trời, thì Thủy Tiên Nhi cũng chỉ có thể là bụi bặm dưới đất. "Nương thân, làm gì a?

Người ta là con gái da mặt mỏng, đừng có hỏi mãi, người ta đều

ngại ngùng rồi!" Lý Khác cũng nhìn ra sự lúng túng của Thủy Tiên Nhi.

Vội vàng đi tới trước mặt chắn cho nàng.

Sau đó một tay nắm lấy tay nàng, nói với Lý Lệ Chất. "Lệ Chất, ca ca giới thiệu cho muội một người bạn mới.

Đây là Thủy Tiên Nhi, sau này làm bạn tốt được không a!" "Ân ân, Thủy Tiên Nhi tỷ tỷ hảo, thật xinh đẹp!" Lý Lệ Chất cũng thông tuệ dị thường, nhìn ra Thủy Tiên Nhi không tầm thường, bèn chủ động tiến lên nắm lấy tay Thủy Tiên Nhi. "Tỷ tỷ, ta biết một chỗ chơi rất vui nha!

Nơi đó có xích đu và lá phong, chúng ta cùng đi chơi được không a?" Lý Lệ Chất nói xong, Lý Khác cũng vỗ vỗ cánh tay Thủy Tiên Nhi. "Đi đi!

Đi theo Lệ Chất không có việc gì đâu!" ...

Sau khi Trường Lạc mang theo Thủy Tiên Nhi đi khỏi, Dương Như Ý nhìn bộ dáng mắt to trừng mắt nhỏ của hai cha con Lý Khác và Lý Nhị, mỉm cười, tìm cái cớ trực tiếp rời đi.

Nghe nói Lý Khác bị đánh đòn nên bà đến xem.

Kết quả thấy Lý Khác sinh long hoạt hổ thì cũng yên tâm rồi.

Hiện tại hai người rõ ràng có chuyện muốn đàm luận.

Một phụ nhân ở lại cũng có chút không quá thích hợp. "Phụ hoàng, ngài cứ nhìn ta làm gì a?

Chẳng lẽ mặt ta chưa rửa sạch?" Người đều đi hết, Lý Nhị vẫn cứ nhìn chằm chằm Lý Khác.

Nhìn đến mức trong lòng hắn đều có chút phát hoảng. "Ta hỏi ngươi, đối với chuyện của Trường Tôn Trùng, ngươi nói là thật hay

giả!" Lý Nhị vốn định lấy ra uy nghiêm Hoàng đế gây áp lực cho Lý Khác, sau đó chiếm cứ chủ đạo để tra hỏi.

Nhưng dần dần phát hiện, công thế bằng ánh mắt của mình hình như chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn trực tiếp mở miệng hỏi. "Là thật, đối với việc này ta cũng không có sự cần thiết phải nói dối." Lý Khác mười phần tùy ý nói một câu, cầm ấm trà trên bàn chuẩn bị rót trà uống.

Lý Nhị thấy Lý Khác rót trà xong, tưởng rằng Lý Khác rót cho mình.

Bèn theo bản năng vươn tay muốn đi đón.

Nhưng không ngờ, tay ông mới vươn ra một nửa, chén trà trên bàn đã bị Lý Khác bưng đi mất. "Sụp soạt..." Lý Khác uống cạn chén trà một hơi, sau đó chép chép miệng. "Trà uống không ngon bằng rượu a!

Quá nhạt." Nói xong, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy tay Lý Nhị đang chuẩn bị thu về. "Ai?

Phụ hoàng cũng khát nước sao?

Đừng khách khí, tự mình rót ha!" Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong, nguyên bản định rót trà cũng nháy mắt không muốn rót nữa.

Mẹ kiếp, cảm giác như tới chỗ con trai làm khách vậy a?

Lý Khác hoàn toàn không coi mình là người ngoài nha!

Lý Nhị ta trách móc cái rắm a! "Ngươi đắc tội Trường Tôn Vô Kỵ như vậy, không sợ sau khi ta thoái vị hắn sẽ trực tiếp trừ khử ngươi?" Lý Nhị sau khi Lý Khác đặt chén trà xuống, ung dung nói một câu.

Nhìn mặt bàn trống không trước mặt, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tự rót cho mình chén trà uống.

Nếu không cứ ngồi không, tổng cảm giác thật xấu hổ a! "Ta có thể chờ hắn thượng vị sau đó giết ta sao?

Nếu không phải hôm nay ngài ngăn cản, ta lúc đó đã giết hắn rồi!" Lý Khác nhìn Lý Nhị tự rót trà, không chút che giấu ý nghĩ muốn thượng vị (lên ngôi), cũng chút nào không che giấu tâm tư muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ.

Trực tiếp rộng mở nói chuyện với Lý Nhị. "Nga...?!" Lý Nhị không ngờ Lý Khác cư nhiên chút nào không gia yểm sức nói ra ý nghĩ của mình.

Nhìn Lý Khác ngồi trước mặt chút nào không đem hoàng đế và phụ thân để vào mắt, trong mắt Lý Nhị sát ý đột nhiên lóe lên rồi biến mất.

Chương 46

Tuy rằng loại sát ý này rất nhanh bị Lý Nhị che giấu đi, nhưng Lý Khác mười phần rõ ràng cảm nhận được.

Chén trà vốn đã đưa đến bên miệng lại bị hắn đặt xuống. "Sao?

Phụ hoàng cảm thấy cách nghĩ này của ta không ổn sao?

Hay là đối với việc ta muốn thượng vị có ý kiến?" Lý Khác trực tiếp mười ngón giao nhau dựa vào cạnh bàn, bày ra tư thế ông chủ kinh điển trước mặt Lý Nhị. "Ngươi hiện tại mới mười tám tuổi, ta cũng mới hơn bốn mươi tuổi, ngươi cảm thấy hiện tại lo lắng việc phủ thượng vị, hợp thích sao?" Lý Nhị mắt nhìn Lý Khác, trên tay lại y nguyên uống nước trà. "Có gì không hợp thích?

Người người đều hô Hoàng thượng vạn tuế, nhưng thực tế, Hoàng đế vì quốc gia lao tâm lao lực, có mấy ai lại có thể sống bảy tám mươi tuổi?

Ta hiện tại lo lắng những cái này cũng không sai đi!" Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong, sắc mặt trực tiếp lạnh xuống.

Chén trà trên tay trực tiếp nện lên bàn. "Hỗn trướng!

Có ai nói chuyện với phụ thân như thế không?

Ngươi là đang mong ta chết sớm a?" Ánh mắt Lý Nhị nhìn về phía Lý Khác càng thêm lãnh liệt. "Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, cha con ta có thể thực tế một chút hay không, ân!

Đúng, thực tế một chút đi a?" Lý Khác nhìn Lý Nhị sắp phát hỏa, mông ngồi trên ghế động cũng không động.

Chút nào không có ý tứ đứng lên nhận sai.

Lý Nhị gắt gao trân trân nhìn Lý Khác, Lý Khác cũng giống vậy nhìn hắn.

Hào không úy kỵ đối thị. "Ai!

Tiểu tử ngươi gan cũng thật lớn a!

Không sợ ta giận dữ trực tiếp giết ngươi?" Lý Nhị và Lý Khác đối thị gần năm phút.

Lý Nhị rốt cuộc banh không được.

Ánh mắt và khí thế quanh thân xì xuống.

Có chút vô lực nhìn Lý Khác, cảm giác giống như nháy mắt già đi mười tuổi. "Cái này nói thật, ta thật không sợ!" Lý Khác thấy Lý Nhị mềm xuống, cũng dần dần thả lỏng cơ thể.

Nếu vừa rồi Lý Nhị biểu hiện ra động tác mang tính thực chất, hắn lập tức sẽ triệu hồi Họa Cần Phương Thiên Kích, một kích phang chết.

Vấn đề hậu quả thì tính sau, nhân sinh tại thế, đâu ra lắm điều phải lo nghĩ thế.

Không được thì trực tiếp kéo quân đội, đem mấy cái huynh đệ tiện nghi kia một nồi hốt trọn.

Đến lúc đó thiên hạ có loạn hay không, kia không phải việc Lý Khác nên quan tâm.

Cái mạng nhỏ sắp mất, còn quản mấy thứ đó làm gì? "Xem ra ngươi đã có át chủ bài của mình rồi a!" Lý Nhị nhìn Lý Khác trấn định tự nhược, đẩy chén trà về phía hắn. "Cái thằng nhãi con này, ta không nói là Hoàng đế, thì cũng là lão tử của ngươi, vào lâu như vậy cũng không rót cho ta chén trà!" Lý Khác nghe Lý Nhị nói xong, động tác trên tay hơi đình đốn.

Ngẩng đầu nhìn Lý Nhị, cuối cùng đưa ấm trà trong tay tới.

Rót cho ông một chén. "Có thể nói với ta ý nghĩ của ngươi không?" Lý Nhị nhận trà Lý Khác rót, cũng không uống, nhìn nước trà trong chén, do như tự lẩm bẩm nói một câu. "Vậy phải xem ngài muốn biết ý nghĩ về phương diện nào." Lý Khác uống trà, hoàn toàn không cảm thấy việc cùng Hoàng đế thảo luận sau này làm Hoàng đế muốn làm gì làm gì có chỗ nào không đúng.

Nhân sinh cách ngôn: Sinh tử xem nhẹ, không phục thì làm! "Mộng tưởng đi!" Lý Nhị hiện tại cũng buông xuống tâm tư muốn cùng Lý Khác hảo hảo trò chuyện.

Làm cha thì hiểu thêm về con trai cũng tốt. "Mộng tưởng sao?" Lý Khác nói đến đây, hơi ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Sau đó lâm vào trầm tư.

Lý Nhị nhìn Lý Khác, trên mặt hắn đột nhiên hiện lên nụ cười xán lạn, giống như nghĩ tới chuyện gì tốt đẹp lắm.

Theo ý nghĩ của Lý Nhị, ước chừng Lý Khác nghĩ tới viễn cảnh khai sáng ra Đại Đường thịnh thế an ninh tráng lệ hà sơn.

Cho nên mới có thể biểu hiện ra nụ cười xán lạn hướng vãng như vậy. "Ha ha, nếu ta làm Hoàng đế, như vậy chuyện thứ nhất ta làm là toàn thế giới tuyển phi tử!

Ta nói cho ngài nghe, gái Uy Nữu (Uighur) phải nuôi dưỡng từ nhỏ, gái Ba Tư cũng không tệ, đại dương mã a!

A Tam (Ấn Độ) bên kia thì thôi, tạm thời không cân nhắc, La Mã bên kia ta phải kiếm hai em về, vàng trắng ta đều muốn có, chí vu đen sao!

Có nên lộng thử xem không a?

Cái vấn đề này, phải cân nhắc cân nhắc!" Lý Khác nói một tràng, Lý Nhị trực tiếp ngẩn người.

Lý Khác thấy Lý Nhị tay bưng chén trà, vẻ mặt ngốc trệ nhìn mình, lập tức hiếu kỳ. "Phụ hoàng, ngài sao thế?" Lý Khác thấy Lý Nhị vẻ mặt mộng bức, tưởng rằng ông cũng bị giấc mộng vĩ đại này làm cho chấn hám. "Có phải cảm thấy giấc mộng này của ta thập phần vĩ đại a?

Ta nói cho ngài nghe nhá!

Ở bờ bên kia đại hải, gái ở đó gọi là một cái đẹp a!

Chương 47

Lại trắng lại cao ráo!

Cái kia nha, quả thực là..." Lý Khác nói đến gái, kia quả thực dừng không được a!

Hoàn toàn không chú ý sắc mặt Lý Nhị đang dần dần trở nên âm trầm. "Đủ rồi!

Ngươi thượng vị sau đó chỉ muốn làm mỗi chuyện này?

Quả thực hoang dâm vô đạo, như vậy thì có gì khác với Tùy Dạng Đế?" Khi Lý Khác chuẩn bị cho Lý Nhị toàn diện triển khai nhận thức và kiến giải đối với gái gú, Lý Nhị lại đột nhiên phát tỳ khí.

Một bàn tay đập lên bàn, làm nước trà trước mặt chấn đổ. "Ách...

Ngài làm ta giật cả mình!" Lý Khác có chút mộng bức nhìn Lý Nhị, không hiểu được, đang nói thật thì phát hỏa cái gì a? "Ngươi, chẳng lẽ mục tiêu của ngươi chỉ là những cái này?

Uổng cho ngươi muốn thượng vị, thân là một cái đế vương, chẳng lẽ không nghĩ tới khai cương khoách thổ?

Trị thế an dân?

Để cho Lý gia giang sơn vạn thế trường tồn.

Thế mà đầy đầu đều là mấy cái thứ này?" Lý Nhị một bộ hận sắt không thành thép nhìn Lý Khác.

Nguyên bản thấy Lý Khác khí thế trời không sợ đất không sợ, cùng với những kiến giải về việc phân chia ruộng đất, Lý Nhị tưởng rằng hắn có thể nói ra hào tình tráng chí gì.

Kết quả quay đầu lại, mẹ kiếp toàn mấy chuyện rác rưởi này!

Khiến cho ấn tượng của Lý Nhị đối với Lý Khác trong lòng cũng trực tiếp rơi xuống ngàn trượng. "Không phải, giấc mộng này của ta chẳng lẽ không vĩ đại sao?" Lý Khác nhìn Lý Nhị đột nhiên nổi đóa, có chút sờ không được đầu óc.

Muốn thu thập mỹ nữ các loại của thời đại này, chẳng lẽ không cần đánh hạ quốc gia của bọn họ sao?

Châu Âu thời đại này, có quốc gia hoặc bộ lạc đều là nữ vương chế a.

Cũng không thể đi ở rể đi?

Đùa cái búa gì vậy. "Vĩ đại cái rắm, ngươi nếu cứ mãi như thế này, thì tức khắc thượng vị rồi, cũng là cái vong quốc chi quân tiếp theo." Lý Nhị nhìn Lý Khác một bộ lợn chết không sợ nước sôi, trực tiếp đứng dậy chỉ vào hắn phát hỏa. "Xùy, làm như ngài sẽ để cho ta thượng vị không bằng." Nhưng đối mặt Lý Nhị bạo nộ, Lý Khác chỉ không mặn không nhạt đốp lại một câu.

Tuy rằng không có phần thưởng, nhưng trải qua hai lần lựa chọn châm chọc người khác, Lý Khác dần dần phát hiện, hình như mình càng ngày càng thích cái việc cà khịa này.

Nhìn bộ dạng người khác nhìn không quen nhưng lại không làm gì được mình, trong lòng đặc biệt sướng. "..." Câu hỏi này của Lý Khác xác thực làm khó Lý Nhị.

Cũng không thể nói ta không có khả năng để ngươi thượng vị.

Nhưng hắn thủy chung vẫn là một hoàng đế, loại lời nói này xác thực không thể tùy tiện nói ra. "Sao?

Không nói gì nữa a?

Ta rất hiếu kỳ, ta vì sao không thể thượng vị?

Không phải vì cái huyết mạch tiền triều sao?

Ta tin Lý, sau này con trai ta cũng họ Lý, Đại Đường giang sơn chỉ cần không đoạn tống, như vậy vẫn luôn họ Lý.

Mấy người các ngài đúng là cổ hủ, một ngày đều nghĩ cái gì đâu?" Lý Khác nói xong, trong đầu Lý Nhị đột nhiên giống như bị cái gì đập trúng.

Một mông ngồi xuống ghế, ánh mắt có chút ngốc trệ nhìn Lý Khác. "Sao thế?

Nghĩ không thông?

Cũng đừng một hơi thở không được trực tiếp đi luôn nhá!

Ta hiện tại còn chưa muốn làm Hoàng đế đâu!" "Bốp"...

Lý Khác vừa mới dứt lời, Lý Nhị ngồi đối diện trực tiếp một bàn tay tát vào gáy hắn. "Nghịch tử, có ai nói chuyện với phụ thân như thế không?" "Ta...

Ngài có ai lại đánh con trai?

Đánh ngu người thì sao?

Cái đầu này của ta tinh quý lắm đấy!" "Sao?

Ta không thể đánh ngươi sao?" "Không phải, ta nói có gì sai a?

Làm gì lại đánh ta, còn đánh nữa ta hoàn thủ đấy nhá!" "Hoàn thủ!

Ngươi dám...!" "Ta..." ...

Khi Lý Lệ Chất mang theo Thủy Tiên Nhi đi dạo đến trời tối đen mới về chỗ Lý Khác, vừa vặn nhìn thấy Lý Nhị đang véo tai Lý Khác giáo huấn.

Lý Khác thỉnh thoảng lại nhảy ra hai câu "lão đầu tử" các loại xưng hô.

Nhìn hình ảnh quái dị kia, Lý Lệ Chất trực tiếp choáng váng.

Thủy Tiên Nhi thì đương trường ngẩn ngơ.

Phát hiện hình tượng thiên tử uy nghiêm trong lòng nàng giờ khắc này trực tiếp sụp đổ. "Phụ hoàng, Hoàng huynh, hai người đang làm gì a?" Lý Lệ Chất nhìn trận thế hai người, đoán chừng nhất thời bán hội dừng không được, mới có chút yếu ớt hỏi một câu.

Chương 48

"Vãi, lão đầu tử mau buông tay, như vậy có tổn hại hoàng gia tôn nghiêm và hình tượng!

Làm Hoàng đế, sao có thể đi đầu phạm sai lầm." "Thằng ranh con ngươi còn dám giáo huấn lão tử?

Mấy ngày nay tôn nghiêm hoàng gia ta chưa bị ngươi làm mất sạch sao?

Mặt mũi của ta còn lại bao nhiêu?

Ngươi không phải rất có bản lĩnh sao?

Đảo thủ (hoàn thủ) a!" ...

Cuối cùng Lý Nhị dưới sự khuyên giải của nha đầu Lý Lệ Chất rốt cuộc cũng buông tai Lý Khác ra.

Nhìn Lý Khác xoa tai nhe răng trợn mắt, cuối cùng trực tiếp tâm mãn ý túc mang theo Lý Lệ Chất rời đi. "Chuyện hôm nay tốt nhất đừng quên, chỉ cần việc này truyền ra ngoài, những người có mặt tại trường, toàn bộ đều phải vĩnh viễn câm miệng!" Lý Nhị đi, Ngô công công ở phía sau giao đại với đám cung nữ thái giám một tiếng.

Sau đó quay đầu cười cười với Lý Khác rồi mới đi theo Lý Nhị rời đi. "Cái kia, Ngô Vương điện hạ..." "Gọi ta là hảo ca ca!" "....." "Nếu không gọi, vậy tối nay chúng ta động phòng luôn!" "Ta...

Hảo ca ca!" "Ai." Lý Khác nghe Thủy Tiên Nhi gọi một câu hảo ca ca xong, lập tức cười.

Nhìn bóng lưng Lý Nhị rời đi, khóe miệng treo một tia cười mỉm như có như không. "Lão đầu tử, hy vọng ông có thể vẫn luôn duy trì bộ dáng hiện tại, tuy rằng ta đối với ông không có tình cảm gì, nhưng

ít ra cũng xứng làm lão tử của ta, ta sẽ không làm quá phận." Thủy Tiên Nhi nghe Lý Khác nói nhỏ, sắc mặt trắng bệch.

Trực giác phụ nữ nói cho nàng biết, hình như nàng nghe được một ít thứ không nên nghe. "Căng thẳng cái gì a?

Sợ ta giết người diệt khẩu a?" Lý Khác tự nhiên cũng nhìn ra biểu tình biến hóa của Thủy Tiên Nhi.

Trực tiếp đưa tay quát nhẹ lên mũi nàng. "Đừng nghĩ nhiều, vừa rồi những lời kia ngay trước mặt ông ấy ta cũng dám nói!" Lý Khác cười ha hả, sau đó nói: "Đi!

Thay y phục cho ta đi!" Lý Khác nói xong, lần thứ hai xoay người đưa lưng về phía Thủy Tiên Nhi dang hai cánh tay.

Có chuyện lần trước, lần này Thủy Tiên Nhi cũng không do dự nữa.

Nàng biết từ khi đi vào tầm mắt của Lý Khác khoảnh khắc đó, người đàn ông này không có khả năng thả nàng rời đi.

Cho nên nàng cũng định dựa theo lời Lý Khác nói.

Thử đi yêu hắn.

Lý Khác nguyên bản định trêu chọc Thủy Tiên Nhi.

Căn bản không trông cậy vào việc nàng thật sự giúp mình cởi quần áo.

Nhưng khi định gọi Nguyệt Nhi vào thay thì một đôi tay nhỏ bé run rẩy đột nhiên đặt lên vai hắn. "Nếu không muốn thì đừng miễn cưỡng, tuy rằng ta sẽ không để nàng rời xa ta, nhưng ta cũng sẽ không làm khó nàng!" Lý Khác lúc nói chuyện rõ ràng cảm giác được tay Thủy Tiên Nhi phía sau hơi run rẩy.

Nhưng sau đó đôi tay nhỏ bé kia liền lần nữa chuyển động.

Lần này động tác càng thêm nhanh nhẹn linh hoạt.

Không có chút nào đình đốn, hết thảy phảng phất đều tự nhiên như vậy. "Vãi, lão đông tây thật sự hạ thủ a!

Đều mẹ nó đánh ta tím cả người rồi!

Nguyệt Nhi, lấy cho ta ít thuốc trật đả xoa bóp, đau chết ta rồi." Khi Thủy Tiên Nhi đỏ mặt cởi hết áo trên cho Lý Khác, Lý Khác trong tưởng tượng thú tính đại phát tịnh không có xuất hiện.

Điều này làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm đồng thời không biết vì sao lại cảm giác trong lòng có chút mất mát. "Thủy Tiên Nhi, ngươi đang mất mát cái gì a?

Hắn không động thủ không phải vừa vặn sao?" Thủy Tiên Nhi tự hỏi trong lòng, nhưng vấn đề hỏi ra, lại không cách nào đưa ra đáp án.

Nguyệt Nhi là nha hoàn thiếp thân của Lý Khác, cơ bản cơm áo gạo tiền đều do nàng thu xếp.

Cho nên khi Lý Khác muốn tìm thuốc, Nguyệt Nhi luôn canh giữ ở cửa nhanh chóng đi tìm.

Nhìn Lý Khác cởi trần nằm sấp trên giường.

Đỏ mặt vừa định đi giúp Lý Khác bôi thuốc, Thủy Tiên Nhi lại ngăn nàng lại. "Cái kia, để ta làm được không?" Thủy Tiên Nhi cũng giống vậy mặt đỏ bừng nhìn Nguyệt Nhi, có chút thẹn thùng cúi đầu nói. "Nhưng đây đều là việc ta hầu hạ điện hạ a?" Nguyệt Nhi nhìn Lý Khác nằm sấp ở kia, có chút không muốn giao lọ thuốc nhỏ trong tay ra.

Thậm chí hốc mắt đều có chút đỏ.

Giống như có đồ vật quan trọng sắp bị cướp đi vậy. "Ta... ta thử làm chút! ...Có thể để ta thử xem không?" Thủy Tiên Nhi nhìn bộ dáng

sắp khóc của Nguyệt Nhi cũng băn khoăn, nhưng nghĩ tới sau này nàng có thể là nữ nhân của Lý Khác, mấy chuyện này cũng không thể một chút cũng không biết đi! "Nhưng..." Nguyệt Nhi đang định nói, Lý Khác vẫn luôn nằm sấp đột nhiên mở miệng. "Hai người tranh cái gì a?

Đều đến đây, không phải hai cánh tay của ca đều bị lão gia hỏa kia đánh sao!

Mỗi người một bên, đều đừng tranh!" ...

Sáng sớm hôm sau, Lý Khác bị thái giám tuyên truyền đánh thức.

Có chút không tình nguyện từ trong vòng vây của Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi bò ra.

Chương 49

Tối hôm qua, hai nàng bôi thuốc cho hắn, kết quả bôi bôi rồi ngủ quên mất.

Không ngờ hai nha đầu này cư nhiên cũng trực tiếp nằm sấp bên cạnh hắn ngủ luôn. "Điện...

Hảo ca ca!

Người muốn đi đâu a?

Ta giúp người mặc y phục." "Hảo ca ca, ta đi lấy nước cho người rửa mặt!" Lý Khác động tác tuy rằng nhẹ, nhưng hai nha đầu ở bên cạnh hiển nhiên ngủ không sâu.

Lý Khác mới vừa chuẩn bị xuống giường, hai người đều trực tiếp tỉnh. "Không cần, hôm nay ta phải tùy quân cản phó biên cương, các nàng ở nhà chờ ta.

Thủy Tiên Nhi, lúc ta không có ở đây, đi bồi tiếp mẫu thân nhiều hơn.

Nguyệt Nhi cũng thế, ta không ở nhà cũng đừng ở chỗ này ngốc trứ, qua bên cạnh Mẫu phi thay ta hầu hạ." Lý Khác tùy tiện giao đại xong, trực tiếp cầm y phục mặc vào.

Nhưng hắn mới vừa có sở động tác, hai cánh tay nhỏ bé cơ hồ tại cùng một thời gian giữ chặt hắn. "Điện...

Hảo ca ca, mấy chuyện này để ta làm đi." "Ân ân, những việc này vốn là chuyện chúng ta nên làm." Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi hai người phối hợp giúp Lý Khác mặc quần áo.

Y phục mặc xong, Lý Khác tìm cơ hội tách hai nha đầu ra, vung tay lên, đem Long Nha Trường Cung và Họa Cần Phương Thiên Kích,

mũi tên, khôi giáp các loại đồ vật thông thông một hơi toàn bộ đều trang vào kho hàng hệ thống.

Sau đó lại thu thập hành lý.

Bất quá cũng chỉ là thêm vài bộ y phục để thay giặt các loại.

Khi hết thảy đều thu thập xong, Lý Khác trực tiếp cúi đầu hôn lên trán hai nha đầu.

Sau đó liền đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía vị trí chuồng ngựa cất giữ Xích Thố.

Xích Thố cách thật xa đã cảm giác được khí tức của Lý Khác.

Lý Khác cởi dây cương, vỗ vỗ đầu Xích Thố. "Có phải biết sắp được lên chiến trường rồi nên có chút kích động hay không a?" Lý Khác đương nhiên cũng không trông cậy vào Xích Thố có thể đáp lại.

Bất quá là tự tìm chút niềm vui mà thôi.

Phi thân lên ngựa, Lý Khác trực tiếp đạp lên ánh nắng sớm mai lao ra khỏi cửa cung.

Hôm qua chuyện Lý Khác bị phạt phục binh dịch cơ bản đã truyền khắp hoàng cung.

Đương nhiên, đồng thời truyền khắp còn có hung danh của Lý Khác.

Đương triều Tể tướng, tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, trưởng tử duy nhất có chút thành tựu của Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Trùng trực tiếp bị Lý Khác chơi chết (âm chết).

Hơn nữa Trường Tôn Vô Kỵ còn bị ẩu đả ngay tại triều.

Mỗi một tin tức tung ra đều là bạo tạc a!

Lý Khác ra bên ngoài kiếm chút đồ ăn xong liền trực tiếp đi tới

giáo trường đã hẹn trước tập hợp.

Tuy rằng đại quân phải đến giờ Ngọ mới xuất phát, nhưng tất cả nhân viên tùy hành đều cần phải đi sớm một chút để chuẩn bị.

Hạ lương thảo quân nhu, lên chiến mã vũ khí, những thứ này đều phải kiểm kê.

Cho nên Lý Khác mới đi sớm như vậy.

Kỳ thật chủ yếu là muốn kiến thức xem những chuẩn bị trước chiến tranh thời cổ đại là cái dạng gì. "Ngô Vương điện hạ, tới cũng khá sớm nha!

Đồ đạc đâu không mang theo sao?

Không phải nói muốn xuất phát sao?" Lý Khác tới doanh trại quân đội, trực tiếp nhìn thấy Lý Anh Ca đang đứng ở cửa lớn chờ đợi. "Ta có gì đâu mà chuẩn bị a?

Chuẩn bị nhiều hơn nữa, lên chiến trường không phải vẫn cứ đáng chết thì chết sao." Lý Khác trực tiếp thúc ngựa tới bên cạnh Lý Anh Ca.

Hai người sóng vai đi vào trong binh doanh.

Từ lần trước Lý Anh Ca và Lý Khác cùng cưỡi ngựa, Xích Thố đối với nàng cũng không còn phản cảm như vậy nữa.

Ít nhất khi hai người nói chuyện, sẽ không hù dọa ngựa của đối phương. "Nói chuyện một chút cũng không cát lợi.

Có thể đừng cứ mở mồm là chết chóc trên chiến trường được không." Lý Anh Ca có chút hờn dỗi nhìn Lý Khác một cái, sau đó liền dẫn hắn bắt đầu làm quen sự tình trong quân doanh.

Không thể không nói, Lý Anh Ca thật sự là cân quắc bất nhượng tu mi.

Đối với sự tình trong quân đội, không có một điểm nào không làm thập phần tỉ mỉ.

Binh lính dưới tay khi nhìn thấy nàng đều cười ha hả chào hỏi.

Loại thân hòa lực như vậy thật hiếm thấy. "Thế nào!

Bộ đội ta dẫn dắt cũng được chứ?" Lý Anh Ca có chút khoe khoang hất hàm với Lý Khác, giống như đang nói: Mau khen ta đi! "Được, cũng cứ như vậy đi!" Tuy rằng thủ hạ của Lý Anh Ca nhìn cũng không tệ.

Nhưng những thứ này ở trong mắt Lý Khác, thật sự không tính là gì.

So với bộ đội hiện đại hóa, chút này thật không có lực chấn hám.

Hai người ở trong quân doanh đi dạo hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng đến thời điểm tập kết.

Lý Nhị mang theo mãn triêu văn võ quan viên tới giáo trường, do hắn tự mình tổ chức động viên trước khi xuất chinh, sau đó lại là tế văn xuất chinh các loại.

Chương 50

Loạn thất bát tao một đống chuyện tào lao làm xong, nghe đến mức Lý Khác đầu óc choáng váng, đứng đến hai chân tê rần.

Nhưng hắn phát hiện, kiểu động viên trước trận chiến hô khẩu hiệu của Lý Nhị dường như rất có tác dụng đối với binh sĩ thời đại này.

Từng người từng người đều giống như được tiêm máu gà vậy. "Toàn quân, khai bạt!" Theo tiếng hô cuối cùng của Lý Nhị, tất cả nhân viên xuất chiến đều bắt đầu chuyển động.

Lý Khác cũng ngay lập tức phi thân lên ngựa.

Làm người duy nhất trong toàn quân không có mặc khôi giáp, trên tay cũng không cầm vũ khí, đứng trong đám người lộ ra vẻ chói mắt như vậy.

Nhìn Lý Nhị mà mắt cứ giật giật!

Nếu không phải trường hợp hiện tại thật sự không thích hợp, hắn thậm chí đều muốn xuống dưới cho Lý Khác thêm hai cước. ... "Anh Ca, chúng ta muốn đi đâu a?

Khi nào mới tới?" Từ thành Trường An xuất phát, đại quân liên tục tiến lên.

Thoáng cái hai ngày thời gian đã trôi qua.

Lý Khác mỗi ngày cưỡi ngựa chạy loạn khắp nơi trong đội ngũ, giờ cơm thì chạy đi chém gió tán dóc với đám binh sĩ.

Lúc đầu, cơ hồ không có ai coi trọng Lý Khác - cái vị hoàng tử tòng quân mà ngay cả khôi giáp cũng không mặc này.

Cho rằng hắn là tới hôi của kiếm quân công, hoàn toàn là một phế vật.

Nhưng trải qua hai ngày Lý Khác chém gió, đa số binh sĩ đối với Lý Khác cái nhìn đã thay đổi không ít.

Đường đường là một hoàng tử, gặp ai cũng gọi huynh đệ, điểm này khiến cho đám binh sĩ đối với hắn thập phần tôn kính.

Ở cái thời đại giai cấp này, xuất thân cơ hồ đại biểu hết thảy.

Có thể giống như Lý Khác buông xuống thân đoạn, cùng binh sĩ bình thường trong quân đội đánh thành một mảnh, thậm chí nói chuyện trực tiếp văng tục, chuyện mặn chuyện nhạt liên thiên, thật sự không có mấy người!

Chủ yếu là trong lòng Lý Khác không có cách nhìn chia người làm ba bảy loại.

Giáo dục thế kỷ 21 nói cho hắn biết, mọi người đều là cha sinh mẹ dưỡng, không ai thật sự cao quý hơn ai.

Lý Khác cũng cảm thấy, cùng đám binh sĩ chém gió bốc phét thật sự là một chuyện rất vui.

Lý Khác liên tiếp cưỡi ngựa hai ngày, cảm giác mông đều sắp rời ra từng mảnh.

Nếu cứ cưỡi tiếp như vậy, cảm giác sẽ bị trĩ mất. "Đừng nóng vội, chúng ta hiện tại đã đến Thái Nguyên, lại có hai ngày lộ trình nữa là có thể đến Định Châu, đến đó rồi hoành tẩu U Châu, mục đích lần này của chúng ta là tăng viện U Châu thành, yên tâm đi, không xa đâu." Lý Anh Ca nói như vậy, trong lòng Lý Khác cũng có một cái đại khái hình dáng.

Chiếu theo lời nàng nói thì ít nhất còn hai ngày rưỡi lộ trình. "Ta quá khó khăn a!" Lý Khác nghĩ tới phải ở trên lưng ngựa xóc nảy hơn

hai ngày nữa, mặt lập tức xụ xuống.

Hắn thật sự không thích cưỡi ngựa thời gian dài a! "Sao vậy?

Ngô Vương điện hạ chịu không nổi rồi?

Ta thấy nếu cứ đi như vậy, lại có nửa ngày là có thể đến Lộ An Phổ huyện, hay là đến đó ta chuẩn bị cho ngươi một chiếc xe ngựa?" Lý Anh Ca cũng không có bởi vì Lý Khác oán giận mà coi thường hắn.

Theo nàng thấy, Lý Khác là một hoàng tử, từ nhỏ sống trong nhung lụa, chịu không nổi nỗi khổ hành quân cũng là bình thường. "Đinh đông!

Thần cấp tuyển trạch xúc phát, đàn ông không thể làm ẻo lả.

Tuyển trạch một: Cứ cưỡi ngựa thế này ai mà chịu được?

Ngồi xe ngựa đi!

Thưởng: Thể năng cộng mười.

Tuyển trạch hai: Người ta là con gái còn chịu được, ngươi đường đường là đại nam nhân lại có thể túng?

Tiếp tục cưỡi ngựa!

Thưởng: Thể năng cộng mười." Lý Khác nghe hệ thống nhắc nhở, phát hiện phần thưởng giống nhau, nhưng lựa chọn vẫn là hai cái cực đoan. "Haizz!

Thôi được rồi, ta cũng không phải thật sự đi du lịch, chịu chút khổ cũng được, tiếp tục cưỡi ngựa đi!" Lý Khác nhìn sau lưng những binh sĩ mặc khôi giáp đang đi bộ, mình có ngựa để cưỡi là không tệ rồi.

Cho nên cuối cùng lựa chọn cự tuyệt đề nghị tìm xe ngựa của Lý Anh Ca.

Điều này ngược lại làm cho Lý Anh Ca đối với hắn lau mắt mà

nhìn.

Theo đại quân trục tiệm tiến lên, trên đường đi lục tục xuất hiện không ít nạn dân.

Những người này đều là từ biên cảnh chạy về.

Đột Quyết nhân đại tứ tàn phá tại biên cảnh, mọi người đều thiên di về phía nội địa để tránh bị chiến tranh xâm hại.

Lý Khác trên đường đi nhìn thấy không ít bi kịch.

Một đường đi, khắp nơi đều là nạn dân đào rau dại ăn, thậm chí Lý Khác còn thấy có người đói cực trực tiếp từ dưới đất nhổ cỏ dại ăn luôn.

Hắn cũng lần đầu tiên kiến thức ảnh hưởng do chiến tranh mang lại.

Tuy rằng chỉ là một góc băng sơn.

Nhưng cũng có thể từ đó tưởng tượng ra một khi chiến đấu toàn diện bạo phát, nạn dân như vậy sẽ có bao nhiêu. "Chiến tranh thật đúng là thứ tàn khốc nhất a!" Lý Khác nhìn những nạn dân kia, không khỏi phát ra một tiếng cảm thán. "Đúng vậy a!

Chương 51

Cho nên mới cần chúng ta đi thủ hộ a." Lý Anh Ca nhìn bộ dáng Lý Khác cảm thán thế gian, không khỏi có chút từ đáy lòng cũng đi theo phụ họa một câu. "Nói cái lời quỷ gì vậy?

Thủ hộ có tác dụng gì a?

Phòng ngự tốt đến đâu chung quy cũng có lỗ hổng, một khi có đám dị tộc man tử chui qua phòng tuyến của ngươi, những người này y nguyên phải gặp tai ương." Tuy rằng Lý Anh Ca cũng là bộc phát từ tâm, nhưng Lý Khác phải uốn nắn loại cách nói không chính xác này!

Tư tưởng giáo dục, cần phải làm đúng vị mới được! "Cái gì cơ!

Vậy chiếu theo ngươi nói, chúng ta không thủ hộ bách tính, vậy muốn quân nhân chúng ta làm gì a?" Lý Anh Ca lần đầu tiên cùng Lý Khác nảy sinh sự bất đồng, rốt cuộc một cô gái tòng quân, cũng là vì hoàn thành mộng tưởng.

Thủ hộ bách tính, thủ hộ quốc gia.

Cuộc đối thoại của Lý Anh Ca và Lý Khác, binh sĩ chung quanh cũng đều nghe được.

Từng người vểnh tai chờ nghe Lý Khác nói.

Tuy rằng trong quân đội có không ít người đều đọc chút sách, biết chút chữ.

Nhưng trải qua hai ngày Lý Khác chém gió và kể chuyện xưa, những binh sĩ kia kỳ thật từ nội tâm rất tôn trọng Lý Khác.

Bọn họ cũng muốn biết, hắn đối với những ngoại tộc xâm lược kia nhìn nhận như thế nào. "Ta không nói quân nhân vô dụng a!

Ý của ta là, không nên có tư tưởng cố định, tỷ như mấy tên man tử kia, đến quốc gia chúng ta đốt giết cướp đoạt, chúng ta vì sao phải phòng thủ a?

Ngươi xem, ngươi lại phòng thủ, người ta phân tán thành tốp năm tốp ba, chạy vào tàn sát bách tính, ngươi phòng cũng phòng không được đúng không!" Lý Khác nói như vậy, Lý Anh Ca hình như cảm thấy hắn nói có chút đạo lý, nhưng lại tổng cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng. "Vậy chúng ta nên làm gì a?" Không hiểu thì hỏi, là mỹ đức từ xưa. "Ha ha!

Ngốc đến mức không dám tin, chúng ta phòng thủ không được, vậy thì trực tiếp giết sạch bọn nó đi!

Toàn bộ giết xong, bách tính của chúng ta không phải an toàn rồi sao?" Lý Khác lúc nói chuyện tuy rằng cười, nhưng trong lời nói tựa hồ đều lộ ra mùi máu tanh.

Làm cho Lý Anh Ca nhìn Lý Khác cũng không khỏi rùng mình một cái.

Lý Khác cũng không biết vì sao từ sau lần trước giết những kẻ phục kích kia, hắn cứ hễ nhắc tới giết chóc là sẽ bất giác hưng phấn. ...

Một phen ngôn luận của Lý Khác nhanh chóng truyền khai trong quân đội của Lý Anh Ca.

Phòng ngự không được, vậy chúng ta giết sạch.

Câu nói này cơ hồ thành câu cửa miệng của mỗi người.

Lý Anh Ca cũng không ngờ Lý Khác trông văn văn tĩnh tĩnh cư nhiên lại có sát tâm nặng như vậy.

Nhất là khi nhìn Lý Khác cười hì hì nói ra câu "Toàn bộ giết sạch là được", nàng thậm chí đều phảng phất có thể cảm nhận được trong

không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Lúc Lý Anh Ca dẫn năm ngàn nhân mã đang cản phó U Châu thành, chiến sự biên giới đã nổ ra.

Đột Quyết nhân hào vô chinh triệu phát động công kích, đại quân trong vòng ba ngày trực tiếp vượt qua cửa ải Trường Thành, tàn phá bên trong Thăng Long.

Thủ đương kỳ trùng là U Châu thành trực tiếp bị vây công.

Lúc này Lý Khác mới vừa tới địa giới Định Châu. "Mọi người tranh thủ thời gian ăn cơm, rất nhanh chúng ta có thể tới địa giới U Châu thành rồi.

Mọi người xốc lại tinh thần!" Lý Anh Ca mấy ngày nay cũng bị Lý Khác làm hư rồi.

Lúc ăn cơm không ở trong doanh trướng của mình ăn, mà bưng một cái bát lớn mang theo một đám thiên tướng trát đống lại một chỗ ăn.

Lúc đầu có chút không quá quen làm như vậy, nhưng sau đó phát hiện, làm như vậy khiến cho thủ hạ đối với độ thân hòa của nàng lại tăng lên một bậc.

Bên này Lý Khác mới vừa thu thập xong chuẩn bị xuất phát, cách đó không xa một binh sĩ thân mặc Đường quân khôi giáp liền điên cuồng phi tới hướng bên này.

Lý Khác không biết đối phương làm gì, nhưng người thạo sự vụ trong quân như Lý Anh Ca lại biết. "Đó là lính truyền tin, U Châu thành khả năng gặp nạn rồi!" Lý Anh Ca nói xong vung tay lên, mấy kỵ khinh kỵ trinh sát trực tiếp nghênh đón tên lính truyền tin kia. "Dừng lại, thủ quân thành nào?" Tên lính truyền tin tự nhiên cũng nhìn thấy Lý Anh Ca, cho nên mới có thể trực tiếp lao về phía bên này.

Sau khi bị trinh sát ngăn lại, vội vàng từ trong giáp vệ lấy ra một phong thư tín được bảo quản hoàn hảo. "U Châu thành cáo cấp, dám hỏi là bộ đội nào?

Có thể cứu cấp hay không?" Lính truyền tin tịnh không có đem thư tín trong tay giao cho trinh sát, chỉ đem bì thư bên ngoài cho xem.

Phía trên viết tên U Châu Đô úy, Ngụy Lượng. "Đi đi!

Chúng ta là viện quân từ Trường An, phía sau là tướng quân của ta Lý Anh Ca và đương triều Ngô Vương Lý Khác điện hạ!" Trinh sát nhìn phong bì xác định không lầm xong, trực tiếp thả đối phương đi qua.

Sau đó ra hiệu một cái, hơn trăm danh khinh kỵ trực tiếp từ trong đội ngũ lao ra.

Sau đó phi nhanh về hướng tên lính truyền tin kia vừa tới.

Bọn họ muốn đi trước xem xét quân tình cho đại quân. "U Châu thành truyền lệnh binh Triệu Lực tham kiến tướng quân, U Châu cáo cấp, thỉnh cầu hỏa tốc chi viện." Lính truyền tin tới trước mặt Lý Anh Ca và Lý Khác, trực tiếp phiên thân xuống ngựa, dâng thư tín lên!

Lý Anh Ca bay nhanh bóc thư tín ra nhìn đại khái, sau đó thuận tay đưa cho Lý Khác.

Phía trên đại khái cũng viết U Châu thành bị Đột Quyết ba vạn đại quân vây công, binh lực trú thủ U Châu chỉ có không đến ba ngàn người, thỉnh cầu tốc tốc tăng viện! "Huynh đệ, chó Đột Quyết dám đánh lão tử, phía trước là U Châu thành rồi, chuẩn bị tốt giết chó chưa?" Lý Khác nhìn thư tín xong, đưa lại cho Lý Anh Ca.

Sau đó dưới sự hứa khẳng của Lý Anh Ca, Lý Khác trực tiếp quay đầu ngựa đứng ở trước mặt đại quân, xả giọng bắt đầu gào.

Chương 52

Lý Anh Ca sở dĩ để Lý Khác làm vậy là vì, bốn ngày thời gian, uy vọng của Lý Khác trong quân đã vượt qua nàng - một cái tướng quân danh phù kỳ thực rồi.

Thậm chí dưới sự cố ý tung tin đồn nhảm của Lý Khác, toàn quân năm ngàn người, ít nhất có bốn ngàn đều biết Lý Khác muốn cưới Lý Anh Ca.

Cho nên trong mắt đám tướng sĩ này, Lý Khác có thể coi là chồng của tướng quân rồi.

Đối với việc này Lý Anh Ca cũng không có xuất hiện giải thích.

Bởi vì nếu đứng ra giải thích, như vậy sẽ biến thành toàn quân năm ngàn người đều biết.

Càng tô càng đen. "Chúng ta chuẩn bị xong rồi!" Lý Khác vừa rống xong, sau lưng năm ngàn người bất kể tướng lĩnh hay binh sĩ đều cao giọng đáp lại.

Nhìn tràng cảnh như vậy, tên lính truyền tin kia lập tức đều có chút ngây ngẩn cả người.

Hiện tại hắn đều không phân rõ ràng bộ đội này rốt cuộc là của ai. "Vậy tốt, đã đều chuẩn bị xong, như vậy chúng ta tăng tốc hành quân, làm thịt lũ chó má kia!" Tuy rằng Lý Anh Ca không có phát thoại, nhưng tất cả mọi người đều biết, hai người hiện tại mặc nhận là phu xướng phụ tùy.

Lý Khác rống lên một tiếng xong, toàn quân lần thứ hai khai bạt.

Bất quá tốc độ lại nhanh hơn lúc trước không ít.

Nguyên bản nửa ngày lộ trình ngạnh bị rút ngắn một nửa.

Đến giờ cơm tối, Lý Khác rốt cuộc tới vị trí cách ngoài thành U Châu hai mươi dặm.

Cũng không phải không đi nổi nữa, mà nếu tới gần nữa, có khả năng sẽ bị trinh sát Đột Quyết phát hiện. "Toàn quân hưu chỉnh." Sắp phải khai chiến, Lý Anh Ca tự nhiên không có khả năng lại để cho Lý Khác chỉ huy.

Ra lệnh hưu chỉnh xong, Lý Anh Ca liền bắt đầu chờ đợi tin tức của trinh sát đã rải ra ngoài. "Báo..." Khi sắp ăn cơm, một kỵ khinh kỵ bay nhanh lao về phía bên này. "Báo cáo tướng quân, địch phương lúc này đang trú đóng cách ngoài thành U Châu năm dặm, U Châu thành vẫn còn!

Địch quân số lượng ước chừng tại ba vạn người tả hữu." Nghe được tin tức này Lý Anh Ca không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu U Châu thành bị phá, vậy theo bản tính Đột Quyết nhân, ước chừng mấy vạn bách tính sẽ bị đồ lục không còn một mống. "Lý Khác, ngươi thấy thế nào?

Lý Khác?

Ngô Vương?

Người chết đi đâu rồi a?

Vừa rồi không phải còn ở đây sao?" Kỳ thật lúc Lý Anh Ca tìm Lý Khác, Lý Khác đã sớm trộm chuồn đi.

Hiện tại hắn một thân áo bào trắng bằng lụa, hai tay trống trơn, mà lại sắp sửa khai chiến.

Cũng không thể lên chiến trường rồi đột nhiên lôi ra một cây kích dài ba mét chém loạn được chứ!

Lúc Lý Khác lần nữa xuất hiện thì đã cả người phi giáp (mặc

giáp), lưng đeo trường cung.

Nhìn một thân chiến giáp và vũ khí của Lý Khác, Lý Anh Ca nhìn đến mức mắt đều đờ ra. "Điện hạ, mấy thứ này ngươi mang theo lúc nào a?" Lý Anh Ca chính mắt thấy Lý Khác lúc đến hai tay trống trơn a!

Hiện tại mới bao lớn thời gian a!

Toàn thân mặc giáp, tay cầm trường kích? "Không cần để ý những chi tiết này, hiện tại tình huống thế nào rồi?" Lý Khác trực tiếp lảng sang chuyện khác.

Chuyện quan trọng không làm thì trốn tránh làm gì a? "Tạm thời U Châu thành không có nguy hiểm, hẳn là đã chặn được một đợt công kích vừa rồi, nhưng buổi tối không chuẩn đám gia hỏa kia có đánh đêm hay không!

Hiện tại ta đang cân nhắc xem nên từ bắc môn vào thành tham dự phòng thủ, hay là ở ngoài thành kiềm chế địch nhân.

Đối phương ba vạn nhân mã, gấp sáu lần binh lực của ta, đánh cứng đối cứng, ta không chiếm ưu thế a!" Lý Anh Ca khi Lý Khác hỏi quân tình cũng không dây dưa vấn đề rốt cuộc hắn giấu áo giáp và binh khí ở đâu nữa.

Trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay vẽ một cái bản đồ phân tích chiến trường giản lược. "Nếu lúc này ta vào thành, vạn nhất đối phương lại có tăng viện, ta có khả năng trực tiếp bị vây chết ở bên trong, nhưng nếu không vào thành, nếu đối phương đại quân bỏ qua tiến công U Châu, trực tiếp quay đầu công kích ta, tình cảnh của ta cũng giống vậy tương đương nguy hiểm." "Đinh đông: Thần cấp tuyển trạch xúc phát, đại quân Đột Quyết tập kích, hiện tại muội tử đang tiến thoái lưỡng nan.

Tuyển trạch một: Đều thấy đại quân người ta rồi, chúng ta đánh cái gì a?

Tranh thủ thời gian chuồn đi!

Thưởng: Vương Hi Chi thư pháp tinh thông!

Tuyển trạch hai: Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể sợ hãi cường địch!

Chính diện cương (đối đầu trực diện).

Thưởng: Thần cấp thiếp thân Ô Giang chiến bào một bộ!

Tuyển trạch ba: Thà làm chân tiểu nhân, không làm ngụy quân tử!

Đánh lén đi.

Thưởng: Lão Âm Cẩu dược tương (hòm thuốc) một bộ!" Lý Anh Ca cũng mặc kệ Lý Khác có nghe hiểu hay không, vẫn cứ phân tích tình thế chiến trường với Lý Khác!

Lý Khác cũng xác thực không nghe hiểu đạo lý gì, chủ yếu bận rộn suy nghĩ vấn đề lựa chọn mà hệ thống đưa ra.

Chạy trốn là không có khả năng chạy trốn, chủ yếu là học tập thư pháp có cái tác dụng quái gì a!

Văn nhân tao khách?

Có tiền có quyền, có thể so với ai đều tao (phong lưu) hơn!

Còn chính diện cương, kia càng không có khả năng đi cương.

Chương 53

Cả đời này đều không có khả năng đi cương!

Như vậy còn lại cũng chỉ có đánh lén, tuy rằng cầm cái hòm thuốc khỉ gió kia hình như cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng ít ra phương án này còn đáng tin cậy một chút! "Nếu như nàng dẫn năm ngàn người vào thành phòng thủ, thừa dịp đối phương đại cử công thành, lại có ba ngàn kỵ binh đột nhiên tập kích hậu doanh đối phương, đến lúc đó trực tiếp trong ứng ngoài hợp, nàng cảm thấy có phần thắng hay không?" Lý Khác nhìn bản đồ chiến trường giản lược Lý Anh Ca vẽ ra, hơi suy tư một chút, thăm dò hỏi một câu. "Nếu chiếu theo như vậy, chỉ cần tập kích thành công, như vậy đối phương tất định quân tâm đại loạn.

Chúng ta không chừng thật sự có thể trực tiếp kích hội (đánh tan) chi bộ đội này, thậm chí có khả năng trực tiếp toàn tiêm!" Lý Anh Ca đại khái tính toán một chút, đưa ra kết quả suy đoán.

Bất quá sau đó có chút vô ngữ nhìn về phía Lý Khác. "Tuy rằng nói như vậy, nhưng ta đi đâu tìm ba ngàn kỵ binh a?

Ta năm ngàn người cũng chỉ có hai ngàn kỵ binh." Lý Anh Ca nói xong liền cúi đầu nhìn bản thảo chiến trường trên mặt đất, suy tư rốt cuộc nên làm thế nào cho phải.

Làm tướng quân, nếu quyết định sai lầm, kia không phải là vấn đề sống chết của một người, mà phía sau năm ngàn người này đều sẽ đi theo trực tiếp táng mệnh. "Có thể đánh thắng là được, vậy nàng vào thành, đến lúc đó ta mang người trực tiếp tập kích hậu phương!" Lý Khác nghe phán đoán của Lý Anh Ca xong, trực tiếp từ dưới đất đứng lên.

Lý Anh Ca nghe hắn nói xong mi đầu hơi nhíu lại. "Ngươi đi đâu tìm ba ngàn kỵ binh a?

Lý Khác, đây là chiến trường, không được coi như trò đùa." Lý Anh Ca nhìn về phía Lý Khác, sắc mặt đều có chút khó coi.

Đối với chuyện khác có thể cùng Lý Khác nói đùa, nhưng chiến trường phía trên, gánh vác chính là tính mạng mấy ngàn người.

Cho nên khi nghe giọng điệu vẫn cứ cười hì hì của Lý Khác, ngữ khí nói chuyện của nàng đều trở nên nặng nề không ít.

Khiến cho những binh sĩ tướng lĩnh chung quanh đang kiểm tra vũ khí đều nhìn về phía bên này. "Trời ạ!

Cô gia không phải cãi nhau với tướng quân chứ?" "Chẳng lẽ cô gia muốn đào ngũ?" "Không thể nào?

Cô gia sao có thể đào ngũ a!" "Đừng có đoán mò, chúng ta lần này là một hồi ác chiến, nên nghỉ ngơi thì mau nghỉ ngơi.

Đây không phải chuyện đùa!

Bên kia, thống kê lại số lượng cung tên đi!

Đừng để sai sót." "Làm việc làm việc." "Động tác đều nhanh nhẹn lên một chút!" ...

Lý Khác có chút kinh ngạc nhìn Lý Anh Ca đột nhiên nổi giận với mình, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Lý Anh Ca rống lên một tiếng xong cũng có chút hối hận.

Vừa rồi nàng cũng theo bản năng cho rằng Lý Khác trong lúc này còn nói đùa với nàng, cho nên cảm giác có chút tức giận.

Nhưng sau đó nhìn vẻ mặt ngốc trệ và không thể tin nổi của Lý Khác, Lý Anh Ca có chút hối hận. "Ta vừa rồi nói chuyện có phải hơi quá đáng không a?

Nhìn hắn tự tin như vậy, có lẽ thật sự có biện pháp tìm được ba ngàn kỵ binh đâu?

Người ta là hoàng tử, vạn nhất thật sự có bí mật sức mạnh cũng không chừng a!

Ta có nên xin lỗi không a?" Lý Anh Ca nhất thời lâm vào vô cùng rối rắm.

Lý Khác thì hơi choáng váng một chút rồi cũng lấy lại tinh thần. "Có một số thứ ta không tiện nói rõ, cái này không trách nàng không tin, nói ra thì..." Lý Khác tự nhiên cũng sẽ không trách tội Lý Anh Ca nổi giận với hắn.

Trong tay hắn đích xác có ba ngàn kỵ binh, thuộc về loại vung tay lên là có thể trực tiếp ném ra.

Nhưng chuyện này giải thích với Lý Anh Ca thế nào?

Thần tiên chuyển thế?

Đừng có chém gió xàm xí. "Xin lỗi, vừa rồi ta có chút kích động, rốt cuộc hiện tại mỗi một quyết định ta làm đều đại biểu cho tính mạng năm ngàn người này, ta không có cách nào không thận trọng hành sự!" Lý Anh Ca thấy Lý Khác không tức giận cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trực tiếp thuận theo bậc thang Lý Khác đưa ra mà đi xuống.

Sau khi hai người nói rõ ràng, liền lần nữa thảo luận chiến thuật!

Lúc này, cơm nước cũng làm xong.

Lý Anh Ca kéo một đám thiên tướng lại, vừa ăn cơm vừa thương lượng vấn đề lúc trước thảo luận với Lý Khác. "Cái gì?

Ngô Vương điện hạ trong tay có ba ngàn kỵ binh?

Ở đâu a!

Khi nào có thể tới?" "Nếu chúng ta thật sự có ba ngàn kỵ binh làm đột tập, như vậy hai vạn Đột Quyết nhân kia chúng ta không chừng có thể trực tiếp ăn luôn." "Cô gia, ba ngàn kỵ binh kia cụ thể khi nào có thể tới a!

Hay là chúng ta chờ viện quân tới rồi hãy đưa ra quyết định?" ...

Sau khi các thiên tướng phụ trách vấn đề vũ khí vật tư tụ tập lại, sắc mặt ai nấy vốn dĩ đều vô cùng trầm trọng.

Nhưng khi nghe Lý Anh Ca nói trong tay Lý Khác có ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ có thể tùy thời hiệp trợ chiến đấu, vẻ tử khí trên mặt từng người đều tan biến, thay vào đó là sự hăng hái xoa tay múa chân, hận không thể lập tức đi tìm đối phương quyết chiến.

Chuyện Lý Khác có đang khoác lác hay không bọn họ đều không hề suy xét.

Tất cả đều xuất phát từ sự tin tưởng đối với Lý Anh Ca.

Nếu tin tức này trực tiếp thốt ra từ miệng Lý Khác, bọn họ chắc chắn sẽ không tin.

Dù sao đừng nói ba ngàn, ngay cả ba người bọn họ còn chưa thấy đâu.

Ba ngàn kỵ binh cũng không phải là con số nhỏ.

Chương 54

Đi trên đường thì đó là một đám đen kịt ô ương ô ương a!

Nếu muốn chi viện nhanh chóng thì tự nhiên không thể ở quá xa.

Nhiều người như vậy, không có khả năng thám báo lại không thu được một chút manh mối nào. "Ta và Ngô Vương điện hạ đã thảo luận sơ bộ, ta sẽ dẫn năm ngàn người trực tiếp tiến vào thành tham gia phòng thủ, ba ngàn kỵ binh của Lý Khác điện hạ sẽ đợi lúc đối phương toàn lực công thành thì đánh úp từ phía sau đại doanh đối phương.

Khi chiến đấu ở hậu phương nổ ra, ta sẽ trực tiếp dẫn quân xông ra ngoài, tiền hậu giáp kích, trực tiếp tiêu diệt đám Đột Quyết này!" Sau khi Lý Anh Ca giải thích chi tiết kế hoạch cho mọi người, sắc mặt của mấy võ tướng trở nên có chút khó coi. "Tướng quân, để cô gia đi dẫn đội đánh lén liệu có ổn không?

Vạn nhất..." "Sở Tiêu, mẹ nó không biết nói chuyện thì câm miệng lại, có ai trù ẻo như ngươi không?

Tướng quân, cô gia, hay là để ta dẫn đội đi đánh lén hậu phương đi!

Cô gia cùng tướng quân vào thành phòng thủ, như vậy..." "Lưu Hạ, cái tên chó má của ngươi nghe chẳng tốt lành gì, đi rồi lỡ không về được thì sao, để ta đi đi tướng quân..." Lý Khác nhìn đám đại lão thô kệch này tranh nhau muốn đi đánh lén thay mình, nói thật, trong lòng cũng có chút cảm động!

Nhưng chuyện này bọn họ không thể đi được.

Đánh lén, chỉ có thể là Lý Khác đi!

Trừ hắn ra, thật sự không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này. "Được rồi, đều đừng tranh nữa.

Nói hay như vậy, làm như từng người các ngươi đều lợi hại hơn ta không bằng." Lý Khác độc miệng, mấy ngày nay tướng sĩ trong quân cũng đã được kiến thức rồi.

Hầu như mỗi lần dừng lại nghỉ ngơi, đám thiên tướng này đều tìm đến Lý Khác để thử thân thủ.

Lúc đầu Lý Khác còn nể mặt, không đồng ý.

Về sau đám gia hỏa này cứ năm lần bảy lượt tìm tới, hắn rốt cuộc cũng đốn ngộ.

Đám người này là rảnh rỗi không có việc gì làm nên ngứa da muốn ăn đòn a!

Thế là Lý Khác cuối cùng cũng thỏa mãn yêu cầu quá đáng của bọn hắn, một hơi đánh cho tất cả nằm rạp xuống đất.

Từ đó về sau, Lý Khác động một chút là lôi chuyện đó ra nói, làm cho mấy thiên tướng kia hai ngày nay nhìn thấy hắn là trốn. "Nhưng mà, ngài là Hoàng tử a!

Sao có thể để ngài đi xông pha khói lửa, nếu làm như vậy, đám lính chúng ta còn mặt mũi nào?" "Đúng vậy a!

Đánh lén không phải chuyện nhỏ, vạn nhất bị đối phương phát hiện trước, một khi tao ngộ vây công, rất có khả năng..." "Tướng quân, ngài khuyên nhủ cô gia đi!

Để chúng ta đi là được rồi.

Không cần thiết..." Lý Khác nhìn từng hán tử thô lỗ trong lời nói lại lộ ra sự quan tâm, hốc mắt không khỏi có chút chua xót.

Bị đám thiên tướng này khuyên can một hồi, Lý Anh Ca cũng có

chút dao động.

Nàng vừa quay đầu định khuyên Lý Khác, lại phát hiện Lý Khác đã đứng dậy, trực tiếp đi ra giữa đại trướng. "Đều đừng nói nữa, từng người làm như ta đi là một đi không trở lại vậy.

Tưởng ta đi khẳng khái chịu chết sao?

Lão tử nói thật cho các ngươi biết, ta so với ai khác đều sợ chết hơn." Lúc Lý Khác nói chuyện, thanh âm vang dội, ngữ khí thập phần nghiêm túc.

Hoàn toàn không còn thái độ cà lơ phất phơ ngày thường.

Nghe hắn nói xong, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại!

Quét mắt nhìn một vòng đám tướng sĩ, Lý Khác cuối cùng mới ung dung nói: "Yên tâm đi!

Lão tử có bảo mã ngày đi ngàn dặm, đêm đi tám trăm, ta cũng không nói võ nghệ mình lợi hại bao nhiêu, nhưng ít nhất so với các ngươi đều mạnh hơn chứ!

Vạn nhất thật sự đánh lén thất bại, cũng không ai đuổi kịp ta!

Lại nói, nhìn xem tướng quân như hoa như ngọc của các ngươi còn chưa đáp ứng gả cho ta, ta có thể chết sớm như vậy sao?" Nguyên bản sau câu nói trước của Lý Khác, những người khác còn tưởng hắn muốn thể hiện một phen hào tình nhiệt huyết.

Nhưng câu tiếp theo vừa thốt ra, bọn họ liền phát hiện mình sai rồi.

Ngô Vương Lý Khác, trước sau vẫn là cái tên Lý Khác đó!

Vĩnh viễn đều không thể đứng đắn được. "Ha ha ha!

Cô gia nói đúng a!

Ngài còn chưa cùng tướng quân của chúng ta thành thân đâu, sao có thể nỡ chết được!" "Tướng quân, hay là đáp ứng cô gia đi!" "Ân ân, đúng vậy a!

Nói cho cô gia biết, chỉ cần ngài còn sống trở về, ngài liền gả cho hắn.

Như vậy, ta phỏng chừng cô gia muốn chết cũng khó." "Ân, Lưu Hạ, cái chủ ý này không tồi a!" "....." Bầu không khí nặng nề trong đại trướng vốn có, bị Lý Khác hai câu nói trực tiếp phá tan.

Lý Anh Ca nhìn đám tướng sĩ dưới trướng mặt đầy tiếu dung, tâm tình trầm trọng cũng dần dần hòa hoãn lại. "Có công phu ở đây ồn ào, còn không mau đi sắp xếp chuyện vào thành, đến lúc đó ai xảy ra sai sót, ta muốn các ngươi đẹp mặt!" Lý Anh Ca trừng mắt, trực tiếp kiều quát một tiếng.

Nhưng so với uy nghiêm ngày thường, lúc này đám thiên tướng kia lại một chút cũng không có khẩn trương và nghiêm túc.

Ngược lại từng người ánh mắt ái muội nhìn nàng, thời điểm này mà phát hỏa, kia chính là thẹn quá hóa giận, không phải sao!

Bộ dáng kia thiếu điều viết mấy chữ "Tướng quân thẹn thùng rồi" lên mặt cho Lý Anh Ca xem. "Khụ khụ, nói giỡn quy nói giỡn, sự tình vẫn phải làm, mọi người mau đi chuẩn bị đi!

Hôm nay trước khi trời tối cần phải vào thành, chúng ta năm ngàn người ở bên ngoài mục tiêu quá lớn, nếu bị phát hiện thì thật sự có chút nguy hiểm!" Lý Khác thấy không khí cũng hòa hoãn không sai biệt lắm, liền ho khan hai tiếng, kéo chủ đề quay lại.

Đám tướng sĩ cũng biết sự tình khinh trọng hoãn cấp, liền đối với Lý Khác hành lễ rồi lui ra khỏi đại trướng. "Lý Khác, thật sự có nắm chắc không?

Hay là ta đi đi!

Chương 55

Ta tương đối có kinh nghiệm hơn một chút, đến lúc đó vạn nhất..." Lý Anh Ca thấy mọi người đều đi hết, liền đứng dậy khuyên nhủ lần cuối. "Đừng, ba ngàn kỵ binh là lực lượng ẩn tàng của ta, vốn dùng để đối phó mấy huynh đệ kia của ta, nàng đi rồi không điều khiển được đâu!" Lý Khác vì đánh tan ý định của Lý Anh Ca, cuối cùng trực tiếp lôi cả chuyện hoàng quyền tranh đấu ra nói.

Quả nhiên khi Lý Anh Ca nghe Lý Khác nói vậy thì không còn lên tiếng nữa.

Hai người lại nói chuyện thêm vài câu, những thứ này cũng không phải sự tình tùy tiện có thể lấy ra nói! "Vậy chàng nhất định phải chú ý an toàn, nhất định phải sống sót trở về." "Ta sống sót trở về, nàng có đáp ứng gả cho ta không?" "Nghĩ hay lắm.

Ta Lý Anh Ca dễ cưới như vậy sao?

Bất quá nếu chàng có thể an toàn sống sót trở về, ta sẽ suy xét một chút." "Ta đi đây nhá!

Đừng nhớ ta, phản chính nhớ ta ta cũng không biết!" Lý Khác cùng một đám tướng sĩ ăn cơm xong, một người một ngựa rời đi. "Chúng ta vào thành trước đi!

Hiện tại sắc trời sắp tối rồi.

Động tác nhanh lên một chút." Lý Anh Ca nhìn theo bóng lưng Lý Khác rời đi, cũng không hề dây dưa, trực tiếp ra lệnh đại quân nhổ trại.

Do có thám báo đi trước thông khí, nên cũng không lo lắng đám thủ bị quân trong thành U Châu sẽ không biết bọn họ đến.

Năm ngàn người theo lệnh Lý Anh Ca bắt đầu di chuyển, vòng qua quân chủ lực Đột Quyết ở chính diện, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong thành U Châu.

Lý Khác thì một mình cưỡi ngựa bắt đầu vòng ra sau công thế.

Một người một ngựa, dù bị thám báo đối phương phát hiện cũng sẽ bị coi là đào binh hoặc thám báo các loại.

Đuổi kịp thì đuổi, nếu thật sự đuổi không kịp cũng sẽ không quá coi là chuyện to tát.

Cho nên Lý Khác không tốn bao nhiêu công phu đã vòng ra phía sau đại quân Đột Quyết.

Tìm một nơi để Xích Thố nghỉ ngơi, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Ở cổ đại, ban đêm thường ít khi khai chiến.

Chủ yếu là chiến đấu ban đêm rất dễ bị ngộ thương.

Cho nên trong tình huống nhân số chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, người Đột Quyết về cơ bản sẽ không công thành vào ban đêm.

Lúc này trong đại trướng của người Đột Quyết, chủ tướng phụ trách công kích thành U Châu lần này là Đạt Lạp Cổ đang xem tình báo do thám báo đưa lên. "Nga!

Đường quân có khoảng năm ngàn người nương theo bóng đêm tiến vào trong thành U Châu?" Đạt Lạp Cổ nhìn tình báo trong tay, mày hơi nhíu lại.

Dưới trướng hắn có ba vạn người, đối với năm ngàn bộ đội tăng viện của đối phương tự nhiên sẽ không quá để vào mắt.

Nhưng vốn tưởng rằng có thể dễ dàng lấy được thành trì, hiện tại lại có thêm chút biến số, Đạt Lạp Cổ tự nhiên không quá vui vẻ.

"Tướng quân, đại quân liệu có phải có tăng viện bộ đội hay không?

Chúng ta có nên đợi đại quân đến rồi hãy xung kích thành U Châu?" "La Đạt Nhĩ, cái tên hèn nhát này, bất quá chỉ nhiều thêm năm ngàn con dê hai chân mà thôi, chúng ta lại có gì phải sợ hãi?

Trực tiếp khai sát là được, đợi ngày mai trời vừa sáng, ba vạn người chúng ta trực tiếp áp lên, bọn hắn còn có thể lật trời được sao!" "Nói thì nhẹ nhàng, người ta có thành trì để thủ, chúng ta hà tất đồ tăng thương vong?" "Ngươi sợ rồi." "....." Đạt Lạp Cổ nhìn hai đại tướng dưới trướng cãi nhau không ngừng, trực tiếp vỗ một chưởng lên án đài trước mặt. "Được rồi, đều đừng cãi nữa." Uy tín của Đạt Lạp Cổ rất mạnh, thấy hắn phát hỏa, hai phó tướng cũng đều câm miệng, nhưng song phương lại trừng mắt nhìn nhau.

Hiển nhiên hai tên này sớm đã không hợp nhau, chỉ bất quá lúc này có Đạt Lạp Cổ trấn áp, nếu không đã trực tiếp lao vào đánh nhau rồi. "Thành U Châu ta nhất định phải công hạ, tối đa ba ngày, La Đạt sẽ suất lĩnh năm vạn người từ lộ trình U Châu, từ đó xuất phát đi tới Định Châu, trong vòng ba ngày, ta nhất định phải lấy được thành U Châu, nếu không đợi lúc La Đạt tới mà thấy chúng ta còn đang ở bên ngoài thành U Châu lắc lư, như vậy mặt mũi của ta thật sự đều mất hết." Hai gã phó tướng bên dưới nghe Đạt Lạp Cổ nói xong cũng không ngừng gật đầu. "Hôm nay buổi tối phái thêm nhân thủ tuần tra.

Người Đường đa mưu quỷ kế, lại nhiều thêm năm ngàn người, không chừng tối nay có khả năng đánh lén chúng ta.

Hai người các ngươi đều đi sắp xếp cho ta, nếu xảy ra vấn đề, vậy thì đem đầu vặn xuống đặt lên bàn của ta!" Hai gã phó tướng nghe lệnh xong liền đứng dậy, vung tay đấm vào ngực, cúi đầu hô một tiếng rồi lui ra khỏi đại trướng.

Đạt Lạp Cổ vẫn y như cũ nghiên cứu bản đồ trên bàn, đồng thời

dùng tay chỉ chỉ vẽ vẽ, bất quá tất cả các điểm đều bắt đầu từ U Châu.

Trong mắt hắn, U Châu chính là một con dê béo không có phòng bị, đang đợi hắn - con sói đói này.

Chỉ cần hắn nguyện ý, một ngụm có thể trực tiếp cắn chết.

Cho nên hiện tại hắn đang suy nghĩ, sau khi lấy được U Châu, mục tiêu tiếp theo nên định ở nơi nào mới thích hợp.

Để hắn thủ thành là không thể nào, thứ nhất hắn không biết thủ thành, thứ hai mục đích lần này của bọn hắn không phải thủ thành, mà là cướp bóc. "Ân, La Đạt coi trọng thành Định Châu, vậy ta đi xung quanh quét một vòng, đến lúc đó những con dê hai chân bị dọa chạy kia đều thuộc về chiến lợi phẩm của ta.

Không chừng thiên tân vạn khổ lấy được thành Định Châu lại trực tiếp là cái thành không cũng không chừng a!

Ha ha ha ha..." Lúc Đạt Lạp Cổ cười dâm đãng phảng phất như nhìn thấy mình nằm trên một đống kim ngân châu báu, bên người có mười mấy nữ nhân xinh đẹp hầu hạ.

Tại cái thời đại giải trí thiếu thốn này, thú vui lớn nhất của đám người này lúc rảnh rỗi cũng chính là ảo tưởng.

Trong lúc Đạt Lạp Cổ đang mơ mộng về vinh hoa phú quý sau này, một bóng người đã mò đến cách đại doanh của hắn năm trăm mét. "Ân, cái thời tiết quỷ quái này, thật sự là tối lửa tắt đèn, giơ tay không thấy được năm ngón a!

Nếu không phải chỗ đại doanh đèn đuốc sáng trưng, khéo ta thật sự tìm không thấy a!" Lý Khác trực tiếp dựa lưng vào một tảng đá, ngẩng đầu nhìn đại doanh Đột Quyết cách đó không xa.

Một cái doanh địa ba vạn người, kéo dài tung thâm cũng phải mấy

cây số.

Nhìn qua cũng khá là chấn động lòng người.

Sau khi xác định rõ vị trí đối phương, Lý Khác liền từ từ lui về. "Ta xem trước võ tướng của ta là ai đã, mọi người làm quen trước, miễn cho ngày mai đánh giặc không quen thuộc thì phiền toái." Lý Khác lui về vị trí Xích Thố đang đứng, lấy từ kho hệ thống ra chút cỏ khô cho Xích Thố, để nó yên tĩnh ở đó, còn mình thì tìm một vị trí khuất gió ngồi xuống đất.

Lý Khác vung tay lấy cái hòm gỗ đầu tiên từ kho hệ thống ra.

Theo một tiếng trầm đục, một cái thùng gỗ ép hiện đại rơi bịch xuống đất.

Điều làm Lý Khác vô ngữ nhất là, bên trên cư nhiên còn dùng súng bắn đinh để đóng lại.

Chương 56

Nhìn cái thùng trước mặt, Lý Khác thậm chí có cảm giác như trở về hiện đại, đang khui thùng chuyển phát nhanh. "Không ngờ xuyên không rồi mà còn được trải nghiệm cảm giác mong chờ khi đập hộp, a a, để ta xem bên trong là ai." Lý Khác chống tay đứng dậy, lấy ra một con dao ngắn từ không gian hệ thống.

Sau đó trực tiếp cạy đinh ra.

Khi Lý Khác vừa cạy hết đinh ở mặt trên thùng, đột nhiên cảm giác thùng gỗ hình như động đậy. "Không phải ta nhìn lầm chứ?

Người bên trong, tỉnh rồi thì ra đây cho ta!" Lý Khác xác tín mình không nhìn lầm, vừa rồi sau khi cạy xong cái đinh cuối cùng, thùng gỗ xác thực đã động đậy. "Hổ Si tham kiến chủ thượng!" Lời Lý Khác vừa dứt, thùng gỗ trước mặt đột nhiên giống như bị ném một quả lựu đạn vào trong, trực tiếp nổ tung.

Tràng diện kia gỗ vụn bay tứ tung a!

Dưới ánh trăng yếu ớt, Lý Khác nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang bán quỳ tại vị trí thùng gỗ ban nãy.

Lý Khác nhìn thân ảnh này, không tự giác nuốt một ngụm nước bọt. "Cái kia, ta hình như gọi ra một mãnh nhân rồi a!

Quang ngồi xổm trên mặt đất cũng đã to như một đống, nếu đứng lên không phải... như một cái cột đình a!" Phảng phất như để đáp lại lời Lý Khác, sau khi hắn dứt lời, thân ảnh đang quỳ một gối kia cũng trực tiếp đứng dậy.

Lý Khác chiều cao cũng có mét tám, nhưng khi nhìn tráng hán này lại y nguyên phải ngửa đầu mới có thể nhìn thấy mặt.

Bất quá do ngược sáng, nên Lý Khác cũng nhìn không rõ đối phương rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng chỉ riêng chiều cao hơn hai mét kia, Lý Khác cảm thấy, mặc kệ đối phương trông như thế nào, chiều cao này cũng đủ tạo thành cảm giác áp bách. "Mạt tướng Hứa Chử tham kiến chủ thượng!" Hứa Chử lúc đầu thấy Lý Khác không nói gì, tưởng chủ thượng tai không tốt lắm, không nghe thấy.

Cho nên sau khi đứng lên, lại chắp hai tay lại, một tiếng rống vang dội trực tiếp vang lên bên tai Lý Khác. "Ta kháo, không thể nhỏ giọng chút sao đại ca!

Hiện tại cách địch nhân chỉ hai dặm đường a!

Một hồi bị người ta nghe thấy thì hỏng bét." Lý Khác không ngờ cái tên to xác này giọng lại lớn như vậy.

Trực tiếp bị một câu làm cho lỗ tai có chút ong ong. "Xin lỗi chủ thượng!" Hứa Chử lần này ngược lại nhỏ giọng hơn nhiều, bất quá thanh âm nghe vào vẫn thập phần hậu trọng, hiển lộ khí thế mười phần. "Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói ngươi tên là gì?" Áp chế âm lượng của tráng hán xong, Lý Khác đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Tên của đối phương nghe sao mà quen tai thế? "Hồi bẩm chủ thượng, mạt tướng Hứa Chử, tự Hổ Si!" "Ối trời đất ơi, Hổ Si Hứa Chử!

Ta vớ bở rồi a!" Lý Khác nhìn tráng hán thiết tháp trước mặt, tuy rằng người trước mắt không nổi danh bằng đám Trương Phi, Quan Vũ, nhưng cũng là một nhân vật không thể coi thường.

Đây chính là mãnh nhân dưới trướng Tào lão bản, sức chiến đấu chưa chắc kém hơn Quan Vũ, Trương Phi bao nhiêu. "Chủ thượng,

vừa rồi ta nghe nói đang ở hậu phương địch quân?

Có cần Hứa Chử dẫn binh giết địch hay không?" Hứa Chử nói chuyện không nhiều, thuộc về loại ít nói, chém giết nhiều.

Chỉ cần nói cho hắn biết, chém chỗ nào, đánh chỗ nào là đủ rồi. "Ách... cái đó, hiện tại tạm thời khoan đã, chúng ta đợi trời sáng hãy nói." Lý Khác không ngờ Hứa Chử lại trực tiếp như vậy, vừa xuất tràng là muốn chơi khô máu ngay.

Bất quá như vậy cũng tốt, hắn thích loại người trực tiếp này.

Đánh chết tuyệt đối không đánh tàn phế, loại thủ hạ này dùng đỡ lo nhất. "Vâng!" Hứa Chử nghe Lý Khác nói ngày mai tái chiến, liền không nói nữa, trực tiếp xoay người đi về phía chỗ để cái thùng ban nãy.

Lý Khác nhìn theo hướng đó, phát hiện trên mặt đất lúc này đang bày một cây vũ khí hình búa tạ khổng lồ.

Hứa Chử cầm lấy nó, Lý Khác cũng rốt cuộc nhìn rõ hình dạng vũ khí.

Cán dài ít nhất hai mét ba bốn, bên trên gắn một cái búa tròn to bằng ba cái đầu của Lý Khác.

Lý Khác đưa tay so sánh trong hư không, cuối cùng đưa ra một kết luận. "Nima, thứ đồ chơi này mà nện lên người, vậy thì bao sủi cảo cũng không cần băm nữa a!

Trực tiếp thành nhân thịt thượng hạng luôn!" Hứa Chử thân cao khủng bố kia vốn đã áp bách lực mười phần, hiện tại trên tay lại thêm một cái búa tạ như vậy, quả thực cho người ta một loại cảm giác chấn hám như Thái Sơn áp đỉnh! "Cái kia, Hổ Si, ngày mai phải đánh trận rồi, ngươi đều không hỏi đối phương có bao nhiêu người, chúng ta có bao nhiêu người sao?" Lý Khác nhìn Hứa Chử sau khi nhặt binh

khí xong liền đứng cách mình năm bước, im lặng không nói, có chút tò mò hỏi một câu. "Chủ thượng, nếu ngài muốn chiến, cho dù Chử một người xung sát vạn quân thì đã làm sao?" Lý Khác nghe Hứa Chử nói xong, đốn thời cảm giác trong lòng lại có thứ gì đó bị khẽ xúc động. "Hệ thống cháu trai, toàn làm ra mấy tên thật thà, làm ta đều bị cảm động rồi." Lý Khác ngẩng đầu để đôi mắt có chút chua xót hơi hòa hoãn lại, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh Hứa Chử, vươn tay muốn vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Kết quả lại phát hiện mình hơi lùn, vươn tay lên thì bộ dáng có chút hoạt kê.

Hứa Chử cũng nhìn thấy động tác của Lý Khác, điều làm Lý Khác không ngờ là, Hứa Chử sau khi phát hiện ý đồ của Lý Khác cư nhiên chủ động khuỵu hai chân xuống một chút, để Lý Khác có thể dễ dàng vỗ vai hắn. "Hổ Si, đã xuất hiện trước mặt ta, sau này đi theo ta lăn lộn, vậy không tồn tại cách nói một người xung sát vạn quân, muốn xung sát thì cũng là hai ta cùng lên!

Mọi người nói chính xác thì đều là người đã chết một lần, sợ cái đếch gì a!

Cùng lắm thì chúng ta lại chết thêm lần nữa." Hứa Chử không ngờ Lý Khác lại nói ra những lời như vậy.

Hắn cũng từ trong lời nói của Lý Khác cảm nhận được sự chân thành và tín nhiệm kia.

Nguyên bản chỉ hơi khuỵu xuống, Hứa Chử trực tiếp tránh thoát bàn tay Lý Khác đang đặt trên vai.

Thân hình lùi lại một bước, sau đó đặt vũ khí xuống đất, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lý Khác trực tiếp quỳ hai gối xuống đất, hành đại lễ với Lý Khác. "Làm gì vậy?

Chương 57

Mau đứng lên," Lý Khác không ngờ Hứa Chử lại có cử động này, vội vàng vươn tay kéo Hứa Chử dậy.

Nhưng khi tay hắn tiếp xúc với hai tay Hứa Chử lại phát hiện, cho dù dùng hết toàn lực cũng không kéo nổi Hứa Chử đang quỳ. "Chủ thượng, Hổ Si ngu dốt, không biết nói chuyện, chỉ có thể tạ chủ thượng hậu đãi.

Ngày hôm nay, địch của chủ thượng, ta giết; bạn của chủ thượng, ta liều chết bảo hộ!

Mong này có thể báo đáp tri ngộ của chủ thượng!" Lời Hứa Chử nói xong, nội tâm vốn đã bình tĩnh của Lý Khác lại một lần nữa dao động.

Loại tín nhiệm và trung nghĩa có thể trực tiếp giao phó cả tấm lưng này, người bình thường không cảm nhận được.

Ít nhất trong thế giới hiện đại mà Lý Khác từng sống, đại đa số đều là bạn bè trên mặt, sau lưng lại bắn lén.

Loại cảm giác mà Hứa Chử mang lại này, hắn nào đã từng được thể hội. "Được rồi." Lý Khác thấy dùng sức xác thực kéo không nổi Hứa Chử, cũng chỉ đành mặc kệ.

Hứa Chử lần này không còn quật cường nữa, trực tiếp đứng dậy.

Hai mắt như chuông đồng nhìn chằm chằm Lý Khác. "Tối nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta lên chiến trường hảo hảo xung sát một phen!" "Vâng!

Chủ thượng." Dưới trướng có một mãnh nhân như vậy, tâm tình Lý Khác phá lệ tốt.

Hai người trực tiếp dựa vào tảng đá nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày mai, chính là lúc huyết chiến.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống mặt đất, chỉ bất quá mang đến lại không phải sinh cơ hân hân hướng vinh.

Mà là sự sát lục và huyết tinh nhuộm đỏ cả mặt đất. "Đô đô đô đô..." Trong giấc mộng, Lý Khác bị một trận tiếng tù và cấp bách đánh thức.

Từ sau tảng đá ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Xuyên qua đám lều trại cách đó một cây số, Lý Khác phát hiện đại quân Đột Quyết đã bắt đầu tập kết.

Nhìn dáng vẻ là sắp phát động công kích U Châu thành. "Chủ thượng, chúng ta đợi địch nhân ở phía trước sao?" Sau khi phát hiện Lý Khác tỉnh, Hứa Chử mới áp thấp giọng hỏi. "Ân, đối phương có khoảng ba vạn người, quân bạn ở thành trì phía trước ước chừng có không quá sáu ngàn người." Lý Khác lập tức đem tình huống hiện tại đại khái nói cho Hứa Chử. "Vậy chủ thượng, hai người chúng ta thừa dịp hậu phương đối phương trống rỗng trực tiếp sát nhập vào đại doanh chém giết địch tướng sao?" Hứa Chử nghe xong chênh lệch thực lực hai bên, không khỏi hơi nhíu mày.

Nhiệm vụ kiểu này mặc kệ nhìn thế nào cũng cảm giác giống như đi chịu chết a! "Sao có thể chỉ có hai người chúng ta, trong tay ta có ba ngàn kỵ binh, lát nữa chúng ta xông tới cách đại doanh đối phương năm trăm bước, ta sẽ triệu hồi kỵ binh phát động xung kích, trực tiếp một hơi giết xuyên đại doanh đối phương, sau đó lao thẳng tới chủ chiến trường!

Ở thời điểm ta xung kích, quân bạn phía trước cũng sẽ xông ra khỏi thành trì, chúng ta hai mặt giáp kích đám gia hỏa này, một hơi

đánh tan bọn hắn." Hứa Chử nghe Lý Khác nói bên người có ba ngàn kỵ binh thì hơi ngẩn ra.

Hắn đã tỉnh dậy trước Lý Khác khá lâu, trong lúc đó vẫn luôn quan sát tứ phía.

Hậu phương đại doanh đối phương là một mảnh đất bằng phẳng, hầu như trừ một ít tảng đá ra thì ngay cả cây cũng không có mấy cái.

Đừng nói ba ngàn kỵ binh, ba trăm kỵ binh cũng có thể nhìn thấy từ cách xa vài cây số.

Tuy nhiên, Hứa Chử cũng không hỏi nhiều.

Chỉ trách của hắn là vì Lý Khác mà chiến, không cần hỏi quá nhiều. "Nơi này của ta còn chút đồ ăn, chúng ta ăn chút gì trước, đợi đối diện đánh đến náo nhiệt, chúng ta lại xông lên.

Đúng rồi, ngươi còn chưa có chiến mã nhỉ!

Đợi chút." Lý Khác nói xong, trực tiếp vung tay triệu hồi từ kho hệ thống ra một con chiến mã trọng giáp kỵ binh.

Với cái thân hình đồ sộ của Hứa Chử, chiến mã bình thường thật không nhất định chịu nổi hắn giày vò.

Đừng đến lúc đó vì chiến mã bị đè chết mà hại Hứa Chử chiến tử, vậy Lý Khác sẽ áy náy cả đời. "...!" Hứa Chử nhìn Lý Khác bằng không biến ra một con chiến mã, ánh mắt nhìn Lý Khác không còn là tôn kính nữa, mà trực tiếp biến thành sùng bái. "Chủ thượng chân nãi thần nhân a!" "Hứa Chử, con chiến mã này ngươi dùng trước đi, là ngựa của trọng trang kỵ binh, tuy rằng không sánh bằng Xích Thố, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại tầm thường, đợi sau này ta tìm được ngựa tốt sẽ đổi cho ngươi một con thần tuấn." Lý Khác ngược lại không chú ý ánh mắt Hứa Chử biến hóa, dắt chiến mã đến bên cạnh Hứa Chử.

Còn về tên trọng trang kỵ binh mất ngựa kia, Lý Khác trực tiếp gạt hắn ra khỏi trận chiến này.

Kỵ binh không có ngựa, sức chiến đấu còn không bằng bộ binh.

Mỗi một binh lính dưới tay Lý Khác đều là tài nguyên quý giá, Lý Khác không định để hắn ra chịu chết. "Chử tạ chủ thượng!" Hứa Chử nghe Lý Khác nói xong lại một trận cảm động a!

Loại người thật thà này dễ cảm động nhất, cho nên nghe xong liền quỳ xuống tạ ơn.

Nhưng Lý Khác nhìn hắn lại muốn hành đại lễ, sắc mặt trực tiếp sầm xuống. "Cho ta đủ rồi!" Lý Khác khi Hứa Chử mới quỳ một nửa liền rống lên một tiếng. "Hứa Chử, ngươi nhớ kỹ cho ta, trên đời người không có sang hèn, trừ bỏ phụ mẫu ân sư, đại ân chi nhân ra, không ai có thể nhận ngươi quỳ, nam nhi đầu gối có dát vàng, động một chút là hạ quỳ sao?

Nếu lần sau còn như vậy, thì rời đi đi!

Lý Khác ta muốn là huynh đệ, không phải nô tài!" Lý Khác thật sự có chút tức giận.

Trong mắt hắn, hạ quỳ là một loại vũ nhục.

Huynh đệ thủ hạ của hắn động một chút là quỳ xuống trước mặt hắn, vậy thành cái thể thống gì? "Chủ thượng..." Hứa Chử nghe Lý Khác nói, đốn thời hơi ngẩn ra, lặp đi lặp lại lời Lý Khác vừa nói.

Cuối cùng cũng minh bạch dụng ý của Lý Khác.

Thân hình đang khom xuống nháy mắt đứng thẳng tắp.

Chương 58

Sát phạt chi khí trên người sậu nhiên bùng nổ. "Mạt tướng Hứa Chử thính mệnh!" Lý Khác nhìn Hứa Chử khí thế bùng nổ, trên mặt rốt cuộc cũng nở nụ cười. "Đi, chúng ta hảo hảo ăn uống một bữa, sau đó giết cái thống khoái!" Sau đó hai người tìm một chỗ, Lý Khác từ không gian hệ thống lấy ra không ít thức ăn và nước ngọt đã để sẵn vào trước đó.

Do sắp lên chiến trường, nên Lý Khác cũng không lấy rượu ra.

Hai người ngồi ngay xuống đất, ăn uống thỏa thích! "Tùng tùng tùng..." Khi Lý Khác cùng Hứa Chử ăn uống no say, phía trước rốt cuộc cũng vang lên một trận tiếng trống trận dồn dập.

Tuy cách vài dặm, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét của đối phương.

Hiển nhiên người Đột Quyết đã bắt đầu công thành. "Cơ hội đến rồi, chúng ta đi!" Lý Khác thấy phía trước đã đánh nhau, ném túi nước trong tay đi, sau đó rút Họa Can Phương Thiên Kích cắm trên mặt đất lên, Xích Thố phảng phất như hiểu lòng Lý Khác, hí vang một tiếng, lao tới.

Động tác của Hứa Chử cũng không chậm.

Trực tiếp xoay người lên ngựa, xách cái búa tạ có phần quá khổ kia huy vũ hai cái, rồi đuổi kịp bước chân Lý Khác, hai người cứ thế lao thẳng về phía đại doanh đối phương. "Chủ thượng, ngài chậm chút, để Hổ Si mở đường a!" Hứa Chử nhìn Lý Khác xông lên trước, trong mắt đầy vẻ nôn nóng.

Hiện tại hắn hận không thể một búa đập chết con ngựa dưới háng a! "Ngựa rách gì thế này?

Chạy chậm như vậy, nếu chủ thượng có tổn thương gì, ta ăn sống mi!" Lý Khác hai người cách đại doanh Đột Quyết vốn không xa.

Lúc này xung kích, hầu như trong nháy mắt đã đến vị trí cách đại doanh năm trăm mét.

Đám vệ binh đối phương cũng ngay lập tức phát hiện hai người.

Nhưng khi thấy đối phương chỉ có hai người, bọn hắn trực tiếp không coi ra gì. "Ha ha ha!

Mau nhìn a!

Đâu ra hai thằng ngốc, không phải hai người muốn đột kích đại doanh chúng ta chứ?" "Ha ha ha...

đừng chọc ta cười được không!" "Ân ân, một hồi hai thằng ngốc này mà xông tới, chúng ta so xem cung tên ai bắn chuẩn thế nào?" "Ha ha ha...

ý hay, chúng ta cược hai con dê hai chân giống cái!

Thua thì lúc xông vào thành phải giúp bên thắng bắt hai con dê hai chân đẹp mắt!" "Ý hay!

Cứ quyết định như vậy!" Thấy Lý Khác dừng lại, Hứa Chử cũng ghìm cương ngựa dừng ngay bên cạnh hắn! "Quả nhiên, thấy chúng ta hai người, đám gia hỏa này ngay cả cảnh báo cũng lười báo, a a..." Lý Khác nhìn đám người Đột Quyết đứng ở rìa đại doanh phía xa đang chỉ trỏ, nụ cười trên mặt dần trở nên tàn nhẫn. "Hứa Chử, chuẩn bị xong chưa!

Chúng ta bắt đầu xung sát rồi!" Lý Khác nói một câu, trực tiếp thả ra toàn bộ ba ngàn kỵ binh Hổ Báo Doanh và chín mươi chín trọng giáp kỵ binh.

Đám Đột Quyết nguyên bản đang giương cung chờ hai người Lý

Khác xông tới, nhìn thấy mấy ngàn kỵ binh đột nhiên xuất hiện, đốn thời choáng váng.

Thậm chí không ít kẻ sợ đến mức cung tên trong tay rơi cả xuống đất.

Những người cổ đại này, có bao giờ thấy qua trận trượng kiểu này a?

Phỏng chừng cả đời ngay cả lốc xoáy cũng chưa thấy qua một lần. "Toàn quân nghe lệnh, giết cho ta!

Một tên cũng không để lại!" Lý Khác nhìn đám Đột Quyết đang sợ ngây người trước mặt, biểu tình trên mặt dần trở nên dữ tợn.

Trong đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ lòm.

Sát ý trực tiếp bùng lên.

Xích Thố dưới trướng dường như cũng cảm nhận được sát ý của chủ nhân, hí vang một tiếng, vó ngựa đạp mạnh xuống đất, mang theo thân ảnh Lý Khác lao vút đi. "Chúa công đợi ta, Hổ Si Hứa Chử ở đây!

Các ngươi nạp mạng đi!" Chín mươi chín trọng giáp kỵ binh toàn thân vũ trang đầy đủ trực tiếp hạ cây thương dài ba mét trong tay xuống, chiến mã khoác giáp dưới chân cũng theo sát thân ảnh Lý Khác xông lên.

Ba ngàn kỵ binh Hổ Báo Doanh phía sau cũng như thế.

Ba ngàn kỵ binh trực tiếp phát động xung kích vào đại doanh Đột Quyết.

Cự ly năm trăm mét, đủ để kỵ binh lấy đà khí thế lên tới đỉnh điểm.

Toàn quân lấy Lý Khác làm mũi kiếm, trực tiếp đâm vào trái tim người Đột Quyết. "Địch tập, mau mau mau.

Có địch tập!!!" "Trời ơi!

Mau chạy a!

Địch nhân giết đến rồi!" "Trời ơi của ta!

Ở đâu ra nhiều kỵ binh như vậy, sao lại xuất hiện ở đây?" "Mau chạy a!..." Đám người Đột Quyết khi nhìn thấy ba ngàn kỵ binh lao về phía mấy chục người bọn hắn thì lập tức hoảng loạn.

Có chút kinh nghiệm thì biết hét lên vài tiếng.

Có kẻ bị dọa vỡ mật thì trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Nhưng hai chân sao có thể chạy lại chiến mã?

Lý Khác tay cầm Họa Can Phương Thiên Kích, nhìn một tên Đột Quyết đang bỏ chạy phía trước không xa, một kích chém xuống.

Một cái đầu lâu to lớn trực tiếp bay lên.

Máu tươi bắn tung tóe, tưới đầy mặt hắn.

Chương 59

Nhưng cảm nhận máu tươi còn mang theo hơi ấm của kẻ địch trên mặt, Lý Khác không những không cảm thấy ghê tởm hay bẩn thỉu, ngược lại cảm giác dị thường hưng phấn.

Sau khi xử lý một tên địch, hắn lại thúc ngựa lao về phía mục tiêu tiếp theo. "Ha ha, để ta giết cho thống khoái!" Lý Khác mải mê xung kích về phía trước.

Sau lưng hắn là Hứa Chử đang theo sát.

Chiến chùy to lớn dị thường trên tay đập xuống, trực tiếp đem hai tên Đột Quyết đập chết đương trường.

Chiến chùy sau khi nhiễm máu lại càng trở nên hung hãn. "Đều xông lên cho ta, theo sát chủ thượng.

Lũ mọi rợ man di, đừng hòng làm hại chủ ta!" Do sự việc phát sinh đột ngột, kỳ tập bộ đội do Lý Khác dẫn đầu trực tiếp đem hiệu quả tối đa hóa.

Binh sĩ Đột Quyết thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngực đã bị trường thương đâm xuyên.

Tung thâm mấy dặm đại doanh, trực tiếp bị Lý Khác trong nháy mắt giết xuyên qua.

Ba ngàn kỵ binh dàn hàng ngang, hầu như giống một cơn lũ bùn đá trút xuống, nơi đi qua có thể nói là tấc cỏ không sinh.

Trên đài tướng quân dựng trước đại doanh một dặm, Đạt Lạp Cổ vốn đang nhìn thành U Châu như cái máy xay thịt không ngừng nuốt chửng nhân mạng phía trước.

Tuy rằng đối phương phản kháng cũng tương đối kịch liệt, nhưng

trong mắt hắn, công phá U Châu bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên hắn không hề lo lắng.

Nhưng ngay lúc đang ảo tưởng sau khi lấy được U Châu, có nên làm một tràng đại đồ sát để chấn phấn quân tâm hay không, thì phía sau đại doanh đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Ẩn ẩn còn có thể nghe thấy tiếng vó ngựa ầm vang! "Phía sau có chuyện gì vậy?" Đạt Lạp Cổ nghe động tĩnh phía sau, có chút não nộ rống lên với phó tướng bên cạnh. "...Ta cũng không biết a!

Không nhận được tin tức của truyền lệnh binh a?

Hay là ta quay về xem thử?" La Đạt Nhĩ thăm dò hỏi một câu.

Đạt Lạp Cổ trực tiếp rống lên một tiếng: "Phế thoại, ngươi không đi chẳng lẽ ta đi sao?

Nói cho bọn hắn đều yên tĩnh một chút cho ta, nếu phía sau xảy ra loạn gì, lão tử đem bọn hắn chém hết!" Đạt Lạp Cổ đang sướng thì bị thọc gậy bánh xe, tự nhiên hỏa khí rất lớn.

Nhưng La Đạt Nhĩ còn chưa kịp quay đầu lại xem chuyện gì, một tên truyền lệnh binh cưỡi ngựa nhanh chóng lao về phía này.

Thấy tên truyền lệnh binh, La Đạt Nhĩ cũng dừng động tác, chuẩn bị đợi đối phương chạy tới trước mặt báo cáo, đỡ phải chạy thêm một chuyến.

Nhưng không ngờ, sau khi tên truyền lệnh binh kia lao ra, lại có thêm mấy chục binh sĩ ngay cả binh khí cũng không cầm, hoảng loạn chạy từ trong đám lều trại ra. "Mấy tên này giở trò quỷ gì vậy?" La Đạt Nhĩ nhìn đám gia hỏa như đào binh kia, mày nhíu chặt lại.

Thúc chiến mã, chuẩn bị tự mình đi xem chuyện gì xảy ra.

Lúc này, một tiếng cười to kiêu ngạo đến cực điểm từ phía sau

vang lên. "Ha ha ha...

Sướng, quả thực quá sướng, tiếp tục giết cho ta!

Giết sạch bọn chúng!" "Chủ thượng đợi ta a!

Xông quá nhanh rồi.

Con ngựa rách này, chạy nhanh lên cho ta, nếu chủ thượng thiếu mất một sợi tóc, ta ăn sống mi!" La Đạt Nhĩ nghe thấy thanh âm này đốn thời cảm giác một trận bất diệu.

Nhưng lúc này mới cảm giác bất diệu thì đã quá muộn.

Thân ảnh Lý Khác từ trong đám lều trại lao ra.

Lúc này trong tay hắn cầm một cây trường mâu cướp được giữa đường.

Sau khi xông ra khỏi lều trại, hắn hào không do dự phóng về phía tên truyền lệnh binh đang chạy về hướng đại quân Đạt Lạp Cổ ban nãy.

Trường mâu dưới xung năng của Xích Thố và lực tay của Lý Khác, trực tiếp đuổi kịp tên truyền lệnh binh cách đó mười mấy mét.

Mũi mâu sắc bén xuyên qua khôi giáp và thân thể, ghim hắn từ trên lưng ngựa xuống đất!

Sau khi Lý Khác xông ra, lại một bóng người trực tiếp từ trong đám lều trại bị xông nát bay ra.

Đồng thời nương theo một tiếng nộ hống: "Phía sau chưa ăn cơm sao?

Bóng dáng chủ thượng đều không thấy đâu, làm ăn cái gì?

Sau trận chiến tất cả mọi người bất kể công lao, toàn bộ lĩnh trước mười roi!" "Bịch!" Một cái xác Đột Quyết rơi ngay cạnh chiến

mã của Lý Khác.

Vị trí ngực cái xác trực tiếp lõm xuống.

Bộ dáng kia, cùng bị đá của máy bắn đá đập trúng không khác là bao. "Hổ Si ở đâu?" "Mạt tướng ở đây!" "Tiếp tục xung sát!

Một tên cũng không để lại!" Lý Khác nhìn đám kỵ binh lục tục xông ra từ đám lều trại, trường kích trong tay chỉ một cái, Xích Thố lại lần nữa lao đi.

Vừa rồi bất quá chỉ là khởi động, hiện tại mới là món chính! "Đều đuổi kịp cho ta, lại để mất dấu chủ thượng, gia phạt hai mươi roi!" Hứa Chử nộ quát một tiếng, cũng thúc chiến mã tử tử đuổi theo thân ảnh Lý Khác.

Đám kỵ binh phía sau dứt khoát không dừng lại.

Trường thương quét ngang, trực tiếp xông lên!

Phía trước thành U Châu.

Lý Anh Ca lại một kiếm chém chết một tên Đột Quyết leo lên tường thành, hai mắt nàng đều có chút đỏ ngầu.

Công thế của người Đột Quyết xác thực dũng mãnh.

Chương 60

Từ khi bắt đầu tiến công, hầu như là những kẻ hãn vệ bất tử.

Từng người giống như kẻ điên vọt lên tường thành.

Quả thực giết mãi không hết. "Mọi người kiên trì thêm chút nữa, cô gia sắp tới tăng viện cho chúng ta rồi!" Lý Anh Ca nhìn đám Đột Quyết điên cuồng bên dưới, cũng lo lắng quân tâm hoán tán.

Cho nên sau khi chém giết một tên địch, dứt khoát lôi Lý Khác ra, còn trực tiếp gọi là cô gia của các chiến sĩ.

Những tướng sĩ vốn có chút lo lắng nghe Lý Anh Ca nói vậy tinh thần lập tức chấn động.

Sáng nay, để ổn định quân tâm, Lý Anh Ca đã nói cho tất cả mọi người biết Lý Khác dẫn một đội quân chuẩn bị đánh úp từ phía sau Đột Quyết để phối hợp tăng viện.

Lúc này lại nhắc tới, không ít người xác thực phấn chấn hơn.

Tại cửa thành U Châu, hai ngàn kỵ binh đang chỉnh trang chờ lệnh, hiện tại bọn họ đang đợi.

Đợi cửa thành mở ra, đó chính là lúc bọn họ xung kích. "Tướng quân, ta nhìn thấy cô gia!

Ta nhìn thấy cô gia rồi!" Một binh sĩ dùng trường thương đâm một tên Đột Quyết đang leo tường thành xuống, thì trên một cái thang mây khác bên cạnh lại có một tên Đột Quyết leo lên.

Đối phương nhân lúc hắn chú ý bên dưới, vung trường đao chém vào lưng binh sĩ này.

Binh sĩ kia bị chém đau đớn, thân thể theo bản năng ngẩng lên, vừa

vặn nhìn thấy dòng lũ đen kịt đang dần lớn lên ở phía sau quân Đột Quyết.

Bên tai hắn dường như cũng vang lên tiếng vó ngựa chấn nhĩ dục lung. "Cô gia đến rồi, bọn tạp chủng này, đi chết cho lão tử đi!

Tướng quân, để cô gia báo thù cho ta, giết sạch đám man di này!" Binh sĩ kia đưa tay ôm vết thương lớn đang chảy máu xối xả, khi nhìn thấy Lý Khác, thân thể vốn sắp mềm nhũn dường như hồi quang phản chiếu đứng thẳng dậy.

Mặt đầy máu quay đầu nhìn tên Đột Quyết vừa đánh lén mình đã leo lên đầu thành.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười điên cuồng giống hệt Lý Khác. "Tạp chủng, giết lão tử, vậy chúng ta cùng chết đi!" Nói xong, binh sĩ Đường quân kia trực tiếp vứt bỏ trường thương, bước chân phi khoái lao về phía tên Đột Quyết đang chuẩn bị nhảy xuống từ đầu thành.

Khi đối phương vừa nhảy lên chuẩn bị đáp xuống thành đôn, hắn trực tiếp chặn lại giữa không trung.

Thân thể không tính là cường tráng trực tiếp ôm chặt eo đối phương, mượn nhờ lực xung kích khi chạy đà, mang theo tên Đột Quyết kia lao xuống dưới chân tường thành. "Tạp chủng, cùng chết đi!"...

Những tràng diện như vậy trên tường thành tùy thời đều có thể nhìn thấy.

Đường quân bị thương nặng thậm chí chủ động leo lên thành đôn, khi đối phương sắp leo lên, trực tiếp kéo đối phương nhảy xuống dưới.

Lý Anh Ca lúc này cũng đứng trên tường thành nhìn thấy dòng lũ đen kịt đang dần hình thành ở phía sau Đột Quyết.

Ba ngàn kỵ binh xung kích, bụi đất bốc lên cao mấy mét. "Huynh đệ, cô gia bắt đầu xung kích hậu doanh địch, mở cửa thành cho ta, kỵ binh xung kích!" Lý Anh Ca nhìn thấy Lý Khác xuất hiện, trực tiếp hạ lệnh mở cửa thành.

Nguyên bản đám gia hỏa bên ngoài đang cầm gỗ công thành húc vào cửa, không ngờ đang lùi lại chuẩn bị cho đợt húc tiếp theo thì cánh cửa đóng chặt lại kẽo kẹt mở ra.

Đám Đột Quyết man di còn đang thắc mắc chuyện gì xảy ra, thì thấy một đám kỵ binh đang thúc chiến mã lao về phía này. "Đều đuổi kịp, ai mà rớt lại, lão tử cả đời coi thường!" "Giết a!" "Cẩu đông tây, lão tử sớm đợi không kịp rồi!

Đều đi chết cho ta đi!" "Tạp chủng, đền mạng huynh đệ ta!"...

Cửa thành mở toang, kỵ binh trong thành tấn hào.

Thậm chí còn chưa nhận được lệnh xung kích, nhưng chỉ cần cửa thành mở ra, vậy đại biểu đã đến lúc xuất động.

Tất cả mọi người trực tiếp hạ thấp đầu thương, hai chân kẹp chặt chiến mã, lao thẳng ra cửa thành.

Đám binh sĩ Đột Quyết ôm gỗ công thành thấy cửa thành mở toang liền vứt bỏ gỗ lao vào trong.

Người đầu tiên công vào thành chính là có trăm lượng vàng tiền thưởng a.

Cho nên bọn này liều mạng xông vào.

Nhưng giây tiếp theo, trường thương sắc bén và vó ngựa trở thành lễ vật chiêu đãi tốt nhất. "Chuyện gì thế này?

Đám kỵ binh này ở đâu ra?

Vì sao không nhận được dự cảnh?

Thám báo đều đang làm cái gì?" Đạt Lạp Cổ lúc này không cần báo cáo cũng biết phía sau rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ba vạn đại quân, năm ngàn thủ hộ đại doanh, một vạn năm ngàn người đồng thời công thành.

Còn lại thì đều đang hội tụ bên cạnh hắn.

Lúc này nhìn thấy phía sau đột nhiên xuất hiện mấy ngàn kỵ binh, nhưng năm ngàn người lưu thủ đại doanh cư nhiên không kịp phát ra tí tẹo dự cảnh nào, làm cho Đạt Lạp Cổ có chút không thông. "Đại quân quay đầu, giết cho ta!" Đạt Lạp Cổ cũng biết lúc này không phải lúc phát hỏa.

Vội vàng cho đại quân quay đầu chuẩn bị giảo sát kỵ binh đột nhiên xuất hiện phía sau.

Nhưng một vạn người còn lại bên cạnh hắn ban đầu chỉ chuẩn bị xông vào U Châu thành đồ sát, trong lúc này sao có thể nói quay đầu là quay được ngay?

Khi bọn hắn đang loay hoay, Lý Khác đã một ngựa đi đầu xông vào phương trận địch quân.

Xích Thố cao cao giơ lên vó trước, hai cái vó ngựa to bằng cái bát trực tiếp đạp xuống đầu những tên Đột Quyết cản đường.

Máu tươi đốn thời bắn ra.

Lý Khác thì cuồng tiếu điên cuồng huy vũ trường kích trên tay, mặc kệ Xích Thố mang theo mình chạy loạn trong đám người. "Giết sạch, giết sạch!

Chương 61

Ha ha ha...

Tới, tới nữa!" Lý Khác lúc này quả thực như phong thần, không ngừng sát lục.

Trong đôi mắt tràn đầy huyết sắc.

Giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục.

Khi Lý Khác xông vào phương trận đối phương, Hứa Chử cũng rốt cuộc đuổi kịp.

Nhìn Lý Khác dũng mãnh dị thường, thậm chí có thể nói là điên cuồng, hắn trực tiếp phóng thanh đại quát: "Dị tộc man di, Hứa Chử gia gia ở đây, giết cho ta!" Chiến chùy cực kỳ áp bách trong tay đập xuống, phàm là người tiếp xúc đều bị đập bay ra ngoài.

Hai người xông vào chiến đoàn đối phương cũng chỉ gây ra tao loạn nhỏ.

Những người Đột Quyết còn lại không còn bận rộn quay đầu nữa mà khẩn trương nhìn chằm chằm mấy ngàn kỵ binh phía sau.

Tay cầm trường thương của bọn hắn đều đang run rẩy.

Phía trước kỵ binh trận, chín mươi mấy trọng giáp kỵ binh khi Lý Khác xông vào trận doanh Đột Quyết cũng thập phần ăn ý điều chỉnh phương hướng xung kích.

Bọn hắn chỉ có một chức trách.

Lý Khác ở đâu, bọn hắn xông tới đó!

Chín mươi mấy thiết kỵ toàn thân vũ trang đến tận răng thúc động chiến mã, giống như mũi dao nhọn đâm thẳng vào trận doanh địch.

Chẳng thèm để ý trước mặt có cái gì.

Trong mắt bọn hắn chỉ có Lý Khác đang điên cuồng xung sát giữa chiến trường. "Thề chết hộ vệ tướng quân." "Giết a!" Chín mươi mấy trọng trang kỵ binh chia làm hai hàng xung kích.

Uy thế điệp gia dưới, những binh sĩ Đột Quyết cản đường trực tiếp bị húc bay loạn xạ đầy trời.

Một khi bị chiến mã trọng trang đụng phải, vậy thì kết cục có chết không sống.

Chiến trận vốn bằng phẳng bị đợt xung kích này trực tiếp đánh mở một cái lỗ hổng.

Sau đó ba ngàn Hổ Báo Doanh còn lại lập tức nhanh chóng phóng đại cái lỗ hổng này ra vô hạn. "Chủ thượng, bên kia là chủ tướng địch phương!" Hứa Chử thật vất vả mới đuổi kịp Lý Khác đang đại sát tứ phương.

Chiến chùy trong tay chỉ một cái, Lý Khác nhìn theo, quả nhiên thấy Đạt Lạp Cổ đang đứng trên chiến đài. "Ha ha ha!

Huynh đệ, theo ta, chúng ta vặn đầu tên cẩu tướng lĩnh kia xuống!" Lý Khác với đôi mắt đỏ ngầu nhìn Đạt Lạp Cổ đứng phía xa, trực tiếp giật cương Xích Thố.

Ngựa Xích Thố lập tức quay đầu lao về hướng Đạt Lạp Cổ.

Hứa Chử cũng vung chiến chùy, sát về phía bên kia. "Xông lên, theo sát tướng quân!" Đạt Lạp Cổ nhìn cánh quân đánh lén rõ ràng đang lao về phía mình, trên mặt càng thêm hàn lãnh.

Hắn không hiểu đối phương rốt cuộc xuất hiện ở hậu phương hắn như thế nào.

Càng không ngờ những người này lại dũng mãnh như vậy. "Đều

không được loạn, vây lên cho ta, cản đường đi của hắn, kỵ binh chủ yếu dựa vào xung kích, không chạy được thì chính là một đám người chết!

Đều hợp vây cho ta!

Những kẻ này một tên cũng không được thả đi!

Giết cho ta!" Đạt Lạp Cổ phẫn nộ nhìn Lý Khác đang lao tới, trực tiếp truyền quân lệnh xuống.

Sau đó cũng từ điểm tướng đài xông xuống, xoay người leo lên chiến mã. "Mệnh lệnh phía trước tiếp tục công thành, những người còn lại mau chóng quay đầu, giết sạch đám dê hai chân này." Đạt Lạp Cổ vừa chuẩn bị tự mình lên ngựa để chấn quân uy.

Nhưng bị Lý Khác để mắt tới thì trốn trong đám người cũng vô dụng, hắn cư nhiên chủ động lên ngựa.

Trên người hắn không mặc chiến giáp, mà giống như dã thú khoác một lớp áo lông thú.

Trong quân đội toàn chiến giáp gia thân, hắn giống như nam châm thu hút ánh mắt Lý Khác. "Hổ Si trợ ta!" Lý Khác nộ quát một tiếng, ngay sau đó ném mạnh cây Họa Can Phương Thiên Kích trong tay về phía trước.

Cũng không quản kết quả ra sao, hắn trực tiếp lấy Long Nha Trường Cung từ bên hông ngựa ra cầm trên tay.

Trên tay cầm hai mũi tên, trong miệng cắn một mũi. "Chủ thượng, Hổ Si đến đây!" Hứa Chử thấy Lý Khác lấy cung tên tự nhiên biết ý định của hắn.

Trực tiếp hai tay cầm chiến chùy vây quanh Lý Khác xung sát.

Chiến chùy khổng lồ huy vũ hổ hổ sinh phong.

Phàm là kẻ tiếp xúc, trực tiếp thổ huyết bay ngược trở về.

Chỉ một người một ngựa đã bảo vệ Lý Khác chật như nêm cối!

Lý Khác trực tiếp buông bỏ phòng thủ, tin tưởng Hứa Chử.

Long Nha Trường Cung trên tay trực tiếp được kéo thành trăng tròn.

Mục tiêu chỉ thẳng vào Đạt Lạp Cổ vừa leo lên chiến mã đang quay đầu phát bố quân lệnh.

Hơi ngắm chuẩn xong, biểu tình trên mặt Lý Khác càng thêm nanh ác.

Nhìn qua lúc này hắn giống hệt Diêm La đoạt mệnh. "Tiễn!" Lý Khác đê hát một tiếng, tay buông lỏng, mũi tên nương theo tiếng dây cung trầm thấp của Long Nha Trường Cung trực tiếp bay vút đi.

Sau đó động tác trên tay Lý Khác cũng không dừng lại.

Mũi tên này tiếp nối mũi tên kia bay ra.

Chương 62

Hắn đặt mục tiêu lên người Đạt Lạp Cổ và những tướng sĩ bên cạnh hắn.

Phàm là kẻ mặc áo giáp hoa lệ một chút, đều là mục tiêu bị hắn bắn tỉa.

Đạt Lạp Cổ vốn đang truyền đạt quân lệnh, bảo người công thành vô luận thế nào cũng phải chặn đám người từ trong thành xông ra, tranh thủ thời gian cho bên này giảo sát.

Nhưng bên tai hắn đột nhiên vang lên một tiếng: "Tướng quân cẩn thận!" Đạt Lạp Cổ theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Phát hiện một mũi tên đã lao tới trước người.

Hai mắt hắn trừng lớn, nhìn mũi tên đang bay tới, né tránh không kịp. "Ta mạng hưu rồi!" Trong lòng Đạt Lạp Cổ chỉ kịp toát ra một ý nghĩ như vậy, chờ đợi mũi tên kết liễu cái mạng nhỏ.

Nhưng ngay lúc hầu như từ bỏ giãy dụa, một bóng người từ bên cạnh bay vọt tới.

Đạt Lạp Cổ thấy một mặt khiên tròn trực tiếp chắn trước người hắn. "Ha ha ha ha!

Ta không phải chết, ta không phải chết.

Tên tiểu tử này làm không tồi, ta muốn gia thưởng!" Đạt Lạp Cổ nhìn tấm khiên chắn trên đường tiến của mũi tên, tuyệt vọng trong lòng trực tiếp bị xua tan.

Trong mắt hắn, mình được cứu rồi, thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ muốn gia thưởng cho người lính đã cứu hắn một mạng.

Nhưng ngay khi sự tuyệt vọng trong lòng biến mất, một mũi tên nhọn hoắt từ mặt sau tấm khiên lộ ra.

Không kịp làm ra phản ứng, mũi tên trực tiếp xuyên qua yết hầu hắn.

Sau đó bắn nát đốt sống cổ, xuyên ra từ phía sau gáy. "Sao có thể?" Trong đầu Đạt Lạp Cổ lóe lên ý niệm cuối cùng, thi thể trọng trọng ngã xuống đất. "Ha ha!

Huynh đệ, chủ tướng chết rồi, giết cho ta, làm thịt bọn chúng!" Lý Khác một mũi tên trúng đích xong, lại lần nữa thúc ngựa xung kích.

Dưới sự hộ vệ của Hứa Chử, hắn thành công xông tới trước mặt cây Họa Can Phương Thiên Kích đã ném ra lúc nãy, một phen rút cây trường kích đang xuyên qua một tên lính Đột Quyết từ dưới đất lên.

Sau đó liền tiếp tục xung sát.

Ở cổ đại, một khi chủ tướng tử vong, mọi người trong nháy mắt sẽ mất hết ý chí chiến đấu.

Mất đi chủ tướng, quân đội khó có thể tổ chức hiệu quả.

Lý Khác dẫn kỵ binh trực tiếp giết xuyên qua bộ binh trận của đối phương.

Không lựa chọn đi chi viện vị trí tường thành.

Hắn trực tiếp dẫn đại bộ đội quay đầu ngựa, lại lần nữa xung kích.

Thời điểm này, chủ tướng đối phương vừa chết, chính là lúc hỗn loạn nhất, tuyệt đối không thể để bọn hắn kịp thở.

Cho nên Lý Khác trực tiếp lựa chọn một hơi đánh tan hơn một vạn người này.

Sau một hồi xung kích, trận hình đối phương trực tiếp bị xé rách.

Chủ tướng Đạt Lạp Cổ trực tiếp bị Lý Khác bắn chết, thiên tướng lưu thủ thì trong lúc giao phong với Hứa Chử đã bị một búa đập chết.

Dưới một đợt xung kích, Lý Khác hầu như không có bao nhiêu tổn thất.

Đối diện Đột Quyết man di thì ít nhất đã hy sinh ba bốn ngàn người.

Có kẻ thậm chí bị người nhà giẫm đạp mà chết. "Lại xung sát ba hồi, trực tiếp làm thịt bọn chúng." Lý Khác nhìn đội hình đã chỉnh hợp không sai biệt lắm, lại lần nữa vung trường kích, phát động xung kích.

Trọng kỵ xung sát, thế như chẻ tre.

Phía sau dưới thành U Châu, Lý Anh Ca cũng một ngựa đi đầu, trực tiếp dẫn kỵ binh đại tứ xung sát trong đám người Đột Quyết đang công thành.

Làm cho đám binh sĩ Đột Quyết kia đừng nói công thành, chỉ nhìn đám kỵ binh xung sát kia thôi đã sợ mất mật.

Những binh sĩ vốn phụ trách thủ thành cũng đều xông xuống.

Do hậu phương bị tập kích, binh sĩ Đột Quyết thậm chí đã nảy sinh ý lui.

Tuy rằng một thiên tướng Đột Quyết khác nỗ lực trấn nhiếp quân tâm.

Nhưng khi đối mặt với đám Đường quân điên cuồng như vậy, mất đi sĩ khí thì dù có gào thét thế nào cũng không vực dậy nổi. "Báo tướng quân, Đạt Lạp Cổ tướng quân chiến tử rồi!" "?

Sao có thể?" Thiên tướng Đột Quyết kia nghe truyền lệnh binh báo tin, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Lúc này quay đầu lại nhìn, vừa vặn thấy Lý Khác dẫn đại bộ đội

lại lần nữa xông vào trong đại quân hậu phương đang loạn thành một bầy.

Mấy ngàn người dưới một lần xung kích liền lại ngã xuống đất. "Chuyện gì thế này?

Sao lại như vậy?" Sự việc hậu phương bộ đội bị đánh tan, người phía trước cũng đều thấy được.

Dọa cho quân tâm Đột Quyết càng thêm hoán tán.

Có người trực tiếp bắt đầu bỏ chạy.

Thủ quân bên này xác thực càng giết càng hăng. "Trời ơi!

Chúng ta bại rồi, mau chạy a!" "Ta không muốn chết a!

Ta, ta không đánh nữa.

Không đánh nữa..." "Ta đầu hàng, đừng giết ta..." Trong chốc lát, trận doanh của người Đột Quyết hỗn loạn một mảnh.

Chương 63

Lý Anh Ca ghìm chặt dây cương, chiến mã dưới hông hí vang, hai vó trước chồm lên cao.

Tiếng quát kiều diễm của nàng vang vọng trực tiếp trên chiến trường. "Tất cả bỏ vũ khí xuống đầu hàng, ta có thể xem xét cho một con đường sống!

Kẻ nào phản kháng, giết không tha!" Theo sau tiếng quát của Lý Anh Ca, những binh sĩ Đột Quyết còn sót lại đều vứt bỏ vũ khí trong tay, sau đó tụ tập lại một chỗ. "Ai dám!

Đều giết cho ta!

Kẻ nào dám đầu hàng, ta chém đầu kẻ đó!" Tên phó tướng chỉ huy công thành nhìn thấy thủ hạ đầu hàng càng ngày càng nhiều, liền trực tiếp vung đao chém giết vài tên đào binh xung quanh, hy vọng có thể trấn nhiếp được quân tâm.

Nhưng chém vài tên đào binh so với thương vong do một đợt xung sát của Lý Anh Ca gây ra thì ngay cả số lẻ cũng không bằng, căn bản một chút tác dụng đều không có.

Binh bại như núi đổ, chính là tình huống này. "Tên kia là tướng lĩnh địch phương, mọi người cùng ta xung phong một lần!

Trảm hắn!" Lý Anh Ca thấy có người đang tổ chức đại cục, lập tức nộ mục trừng trừng nhìn tên thiên tướng đang tận lực ổn định binh sĩ xung quanh kia.

Trường kiếm trong tay nàng chỉ một cái, trực tiếp dẫn theo kỵ binh xông tới.

Thuận lộ cũng có thể đi qua hội họp với Lý Khác. "Tướng quân,

con mụ điên kia hướng về phía chúng ta xông tới rồi." "Tướng quân, hay là chúng ta rút đi!

Nếu một lát nữa bị bao vây, chúng ta thật sự xong đời!" "Tướng quân..." Nhìn trận doanh kỵ binh càng lúc càng gần, tên tướng kia cuối cùng cũng túng.

Nhưng lúc này muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Đặc biệt là khi quay đầu ngựa lại, Lý Anh Ca đã dẫn người trực tiếp bao vây bọn hắn. "Không còn dư địa đào tẩu nữa đâu, đầu hàng đi!

Ta có thể bảo đảm không giết các ngươi!" Lý Anh Ca kiếm chỉ vào những binh sĩ Đột Quyết đang bị vây quanh, kỵ binh Đại Đường ở xung quanh tầng tầng lớp lớp bao vây bọn hắn.

Lúc này nếu ai dám nói một chữ "Không", vậy thì giây tiếp theo sẽ bị trường thương đâm thành cái sàng. "Ta, ta đầu hàng!..." Tên thiên tướng kia thấy đại thế đã đi, cuối cùng chỉ có thể khuất nhục ném đi vũ khí trong tay. "Thức thời đấy, toàn bộ xuống ngựa, đi qua bên kia ngồi xổm xuống cho ta!

Lưu lại năm trăm kỵ binh canh chừng, nếu dám loạn động, trực tiếp giết hết toàn bộ." Lý Anh Ca dặn dò xong, trực tiếp dẫn theo những người còn lại xông về phía Lý Khác.

Đợi đến khi nhìn thấy chiến trường nơi Lý Khác đang đứng, nàng trực tiếp bị một màn trước mắt làm cho giật nảy mình.

Trên mặt đất thi thể chất đống thành một lớp dày.

Có những kẻ may mắn chưa chết cũng thiếu tay cụt chân ngã trên mặt đất gào khóc thảm thiết.

Lý Khác lúc này đang dẫn thủ hạ giống như chó chăn cừu, đang trêu đùa những người Đột Quyết còn sót lại kia.

Đem những người Đột Quyết bị đánh tan tác gom lại một chỗ, sau đó cho một mũi tiêm đao trực tiếp từ giữa xuyên qua.

Đem bọn hắn chia làm hai bộ phận, rồi người xung quanh lại gom lại, lần nữa phát động xung kích.

Cách thật xa, Lý Anh Ca cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét gần như điên cuồng của Lý Khác. "Đều không được phép đầu hàng!

Lão tử không cần tù binh, không được phép đầu hàng!

Đứng lên cho lão tử, tiếp tục đánh!

Giết, tiếp tục giết!" Lý Khác lúc này hoàn toàn đã giết đỏ cả mắt.

Hoàn toàn là một bộ dáng không giết sạch đám gia hỏa trước mắt này thì quyết không bỏ qua. "Cô gia thật hung mãnh a!" "Trời ạ, tướng quân bên cạnh cô gia là ai vậy?

Nhìn thật lợi hại!" "Đám kỵ binh này cũng quá mạnh rồi!

Kỷ luật tính thật tốt.

Hoàn toàn là người của cô gia a?" ...

Lý Anh Ca cũng không ngờ thủ hạ của Lý Khác cư nhiên lại tinh nhuệ như thế.

Chỉ riêng khí thế vọt tới như điên của Lý Khác, Lý Anh Ca cảm giác nếu thủ hạ kỵ binh của nàng mà đối đầu trực diện, ước chừng chỉ một hiệp sẽ bị trực tiếp húc bay. "Ngô Vương điện hạ, không sai biệt lắm là được rồi, tướng sĩ cũng mệt mỏi, cho bọn hắn đầu hàng đi!" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác một bộ không giết sạch không bỏ qua, thật sự có chút lo lắng sẽ làm Lý Khác mệt chết.

Phải biết từ lúc khai chiến đến giờ, Lý Khác vẫn luôn không hề dừng lại.

Thanh âm của Lý Anh Ca vang lên, Lý Khác mới chú ý tới việc

này.

Nhìn đám binh sĩ Đột Quyết đã bị giết hơn một nửa, cuối cùng Lý Khác cũng từ bỏ ý định tiếp tục xung kích. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành Thần cấp tuyển hạng: Thành công sử dụng chiến thuật đánh lén đánh tan địch quân.

Khen thưởng: 'Lão Âm Cẩu' dược tương một tổ." Nghe thấy tuyển hạng hệ thống cũng đã hoàn thành, Lý Khác cũng miễn cưỡng dừng lại.

Thanh âm hệ thống vừa mới dừng lại, lập tức lại vang lên. "Thần cấp tuyển hạng xúc phát: Địch quân còn dư lại lượng lớn tù binh, thỉnh xử lý vấn đề này!

Lựa chọn một: Phát huy tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, thu nhận tù binh.

Khen thưởng: Lương thực mười tấn!

Lựa chọn hai: Binh sĩ lúc này cũng mệt mỏi, trước tiên cho phép đầu hàng, buổi tối nghỉ ngơi, ngày mai lôi ra tiếp tục giết!

Khen thưởng: Bạch ngân một vạn lượng!

Lựa chọn ba: Nuôi đám tù binh này, đợi người Đột Quyết tới, bảo bọn họ bỏ tiền chuộc người!

Chương 64

Khen thưởng: Chiến mã một ngàn con." Lý Khác không ngờ hệ thống nhanh như vậy lại kích hoạt cơ hội lựa chọn.

Bất quá lần này Lý Khác không có chút do dự nào, trực tiếp chọn lựa chọn thứ hai.

Đám tù binh này, giữ lại lãng phí lương thực sao?

Thả về đợi lần sau lại đánh một đợt nữa?

Giết sạch mới là vương đạo! "Hứa Chử, ta mệt mỏi, nói cho bọn hắn, đầu hàng ta không giết nữa, bảo bọn hắn bỏ vũ khí xuống đi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp ghìm cương giữ chặt Xích Thố đang đồng dạng giết đỏ cả mắt.

Vừa dừng lại, trọng giáp kỵ binh phía sau cũng ngay lập tức dừng lại.

Nhưng trường thương trong tay vẫn chỉ về phía trước, chỉ cần Lý Khác có bất kỳ ý niệm xung kích nào, bọn hắn sẽ lập tức đi theo. "Đám ma quỷ này rốt cuộc dừng lại rồi sao?" "Ta còn sống, ta cư nhiên còn sống, cảm tạ thượng thiên!

Cảm tạ thượng thiên!" "Đừng xung kích nữa, ta đầu hàng, ta thật sự đầu hàng, đừng giết ta a!" ...

Sau khi Lý Khác hạ lệnh dừng xung kích, không ít người Đột Quyết không đợi Hứa Chử mở miệng đã trực tiếp ném binh khí trong tay xuống đất.

Sau đó hoàn toàn không còn chút tôn nghiêm nào, trực tiếp quỳ trên mặt đất dập đầu với đám kỵ binh xung quanh. "Nghe cho kỹ, chủ thượng nhà ta vốn định giết sạch toàn bộ, nhưng hiện tại chủ thượng

nói, cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần bỏ vũ khí xuống đầu hàng, chủ thượng ta không giết!" Hứa Chử tuy rằng cũng đi theo Lý Khác một đường chém giết, nhưng thể năng của hắn tốt hơn Lý Khác một chút.

Cho nên lúc này tuy rằng cũng cả người mệt mỏi, nhưng thanh âm vẫn như sấm rền.

Những tên Đột Quyết còn đang do dự nghe được lời này, lập tức không còn do dự nữa.

Trực tiếp đem vũ khí ném xuống đất, sau đó đồng dạng quỳ xuống. "Dọn dẹp chiến trường, tất cả tù binh đều tập trung lại canh giữ cẩn thận cho ta, chỉ cần có bất kỳ kẻ nào bỏ trốn, vậy thì tiếp tục xung sát, trực tiếp giết sạch toàn bộ mới thôi!" Lý Khác lúc đi ngang qua Hổ Báo Doanh phía sau liền nói một câu.

Đây là đang nhắc nhở đám người Đột Quyết kia, chỉ cần có một người bỏ trốn, như vậy tất cả mọi người đều phải chết, để bọn hắn tự nhìn mà làm. "Rõ!" Sau khi mệnh lệnh của Lý Khác ban bố xuống, đám kỵ binh đang bao vây tù binh lập tức quát lớn một tiếng.

Trong mắt tràn đầy mong đợi nhìn đám tù binh đang quỳ trên mặt đất.

Giống như hận không thể có người nhanh chóng đứng lên bỏ chạy, để bọn hắn có cớ giết sạch những người còn lại vậy. "Đám người này đều là ma quỷ sao?

Quả thực quá đáng sợ." "Đều đừng động, ai dám đứng lên bỏ chạy, ta trực tiếp xé xác hắn!" "Mọi người đều đừng động a!

Đừng lại cho đám gia hỏa này tìm cớ giết chúng ta." "Ta không muốn chết a!

Ta không muốn chết a!

Ô ô ô..." Cảm nhận được ánh mắt tràn đầy mong đợi và sát ý xung

quanh, có vài tên tù binh Đột Quyết gan nhỏ trực tiếp khóc òa lên. "Lý Khác, trận chiến này ta ít nhất bắt được tám ngàn tù binh, nhiều tù binh như vậy định xử lý thế nào?" Lý Anh Ca thấy Lý Khác cưỡi ngựa đi tới bên cạnh mới nhỏ giọng hỏi một câu.

Những tướng sĩ xung quanh cũng đều vểnh tai lắng nghe, xem Lý Khác tiếp theo sẽ làm gì. "A?

Cư nhiên có tám ngàn?

Đám tôn tử này thật đúng là túng, còn nhiều người như vậy mà cũng không tiếp tục đánh với chúng ta.

Thôi được rồi, hôm nay mọi người cũng giết mệt mỏi, trước tiên trông coi, mọi người nghỉ ngơi một buổi tối, đợi ngày mai nghỉ ngơi đủ rồi, lại lùa hết ra chiến trường tiếp tục giết!

Hôm nay ta thật sự mệt mỏi, giết không nổi nữa!" Lý Khác nói xong, trực tiếp cưỡi ngựa hướng về phía U Châu thành đi tới.

Lưu lại đám người Lý Anh Ca một mặt ngơ ngác!

Quay đầu nhìn về phía đám tù binh Đột Quyết bị lùa đi, đột nhiên cảm giác đám gia hỏa này hình như cũng khá đáng thương.

Tưởng rằng hiện tại đầu hàng là có thể sống sót.

Hoàn toàn không biết, đầu hàng chỉ vì Lý Khác giết mệt mỏi, nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục giết!

Từ đầu tới đuôi, Lý Khác chưa từng có ý định thu tù binh.

Tiếp cận tám ngàn tù binh, nuôi bọn hắn không tốn lương thực sao?

Số lương thực này nếu dùng phát cho dân tị nạn, đều có thể cứu sống không ít người.

Không được thì dùng cho chó ăn, con chó còn biết vẫy đuôi với

mình, dùng cho đám cặn bã này ăn, có tác dụng gì? "Cô gia nhìn không giống nói đùa a!

Thật sự muốn đồ sát sao?" "Đừng nói lung tung, miễn cho nửa đêm lại phải khai sát giới!

Để tướng sĩ đều canh giữ cẩn thận, ngày mai chờ cô gia phát lạc." "Ừ ừ, hôm nay một trận chiến giết thật sảng khoái a!" "Đều đừng nói nhảm nữa, khẩn trương xử lý chiến trường, vũ khí trang bị đều thu thập lại, chúng ta đi xem xem đại doanh Đột Quyết còn có ai sống sót không, trực tiếp làm thịt!" "Nhớ kỹ đem những thứ có thể ăn được mang về, lương thảo các thứ, nhiều cũng không có chỗ hại." "Được rồi, chờ đấy đi!" Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ, trước sau đánh ba canh giờ, Lý Khác cũng một đường giết ba canh giờ.

Lúc xung sát thì tâm tình cực độ hưng phấn, hoàn toàn không cảm thấy mệt, cả người trực tiếp chìm đắm trong sát lục.

Nhưng đợi đến lúc nghỉ ngơi, Lý Khác lập tức cảm giác toàn thân đau nhức.

Trên người nhiều chỗ đều bị thương nhẹ, làm cho Lý Khác vừa nằm xuống liền nhe răng trợn mắt. "Đã bảo chàng đừng cậy mạnh mà không tin, hiện tại biết đau rồi chứ!" Lý Khác chọn tháp canh trên tường thành để nghỉ ngơi, đem chuyện còn lại đều giao cho thủ hạ, Lý Anh Ca cũng đi theo lên.

Khi nhìn thấy bộ dáng Lý Khác vụng về tháo giáp ở đó, không nhịn được trào phúng vài câu.

Nhưng trào phúng xong, liền trực tiếp tiến lên giúp Lý Khác tháo khôi giáp xuống. "Cảm ơn a!" Cởi bỏ bộ giáp nặng nề, Lý Khác lập tức cảm giác một trận thần thanh khí sảng, bất quá hôm nay giết xác thực có chút vui vẻ quá đà.

Y phục trên người cũng đều bị máu thấm ướt hơn nửa, mặc trên người dính dớp thập phần khó chịu.

Cho nên sau khi tháo giáp, hắn liền trực tiếp bắt đầu cởi quần áo. "Ai, chàng muốn làm gì a?" Lý Anh Ca đem khôi giáp của Lý Khác giao cho người bên dưới mang đi thanh tẩy hong khô xong, quay đầu lại liền thấy Lý Khác ở trần trùng trục đang nghiêng đầu nhìn ra sau lưng.

Chương 65

Lý Anh Ca liếc mắt nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy tám múi cơ bụng rõ ràng của Lý Khác.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng lên. "Không phải, ta cảm giác lưng đau quá?

Nàng xem giúp ta có bị thương không?

Khó chịu chết ta rồi." Lý Khác có nghiêng đầu thế nào cũng không nhìn thấy lưng mình, vì thế liền trực tiếp xoay người nhờ Lý Anh Ca xem giúp.

Lý Anh Ca nghe Lý Khác kêu đau lưng thì giật mình, tưởng Lý Khác bị thương phía sau.

Kết quả Lý Khác xoay người lại mới thấy, thì ra là do hai mảnh giáp lưng của khôi giáp mặc trên người cưỡi ngựa thời gian quá dài, cách lớp quần áo cọ xát làm cho lưng Lý Khác bị trầy da.

Cho nên mới có cảm giác đau rát. "Là bị khôi giáp cọ xát, một lát nữa ta lấy chút thuốc trị ngoại thương bôi giúp chàng, vài ngày là khỏi!" Lý Anh Ca nói xong, có chút tinh nghịch đưa tay chọc chọc vào chỗ bị cọ xát của Lý Khác. "Nhìn xem, không biết mang binh đánh giặc thì đừng có cậy mạnh, cứ nhất định phải đi, lần này nếm mùi đau khổ rồi chứ, để chàng cũng chịu chút khổ sở!" Loại vết thương do ma sát này vốn dĩ khá đau, Lý Khác bị chọc một cái, cả người trực tiếp nhảy dựng lên. "Con nha đầu chết tiệt này, muốn mưu sát chồng a?

Không biết đau sao?" Lý Khác đưa tay xoa xoa cái lưng bị thương, nhưng tay vừa chạm vào vết thương lại đau đến hít hà. "Được rồi được rồi, mau chóng nằm xuống nghỉ ngơi đi!

Một lát nữa ta đi lấy thuốc bôi cho chàng sẽ dễ chịu hơn nhiều!" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác lúc này cà lơ phất phơ, so với tên sát thần điên cuồng trên chiến trường lúc trước, quả thực phán nhược hai người.

Bất quá so sánh ra, nàng cảm thấy Lý Khác lúc này tốt hơn một chút.

Cái tên trên chiến trường kia quả thực quá điên cuồng, đừng nói đám người Đột Quyết bị giết đến sợ, ngay cả vừa rồi lúc lên thành lầu nàng cũng nghe thấy không ít tướng sĩ khi nhắc tới Lý Khác ánh mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi và tôn trọng. "Đừng đợi lát nữa, ta hiện tại đau chết rồi, chỗ ta cũng có thuốc, bôi cho ta chút đi!" Lý Khác nói, làm ảo thuật từ sau lưng móc ra một cái bình sứ nhỏ.

Đây là đồ tốt dùng để bôi mông cho Lý Nhị lúc trước, sau đó bị Lý Khác thu lại. "U!

Cái này là đồ tốt a!

Hoàng thượng ngự ban sao?

Xem ra Bệ hạ cũng biết chàng tế da non thịt không chịu nổi khổ sở, thuốc trị thương đều chuẩn bị trước cho chàng rồi a!

Cũng rất quan tâm đấy chứ.

Bình thường chàng chắc không ít chọc người ta sinh khí a?" Lý Anh Ca nhìn bình sứ Lý Khác đưa, liếc mắt liền nhận ra là đồ trong hoàng cung. "Ha ha, quan tâm cái búa, đây là lần trước ta thiết kế hãm hại Trường Tôn Trùng, ông ấy muốn đánh ta, đánh xong đến chỗ ta giả làm người tốt, để lại thuốc này.

Bất quá lúc ấy sau khi ta đi rồi không ai dám đánh ta, cho nên cuối cùng thuốc cũng bị ta giữ lại." Lý Khác liếc mắt xem thường, trực tiếp nằm sấp trên một cái giường trong tháp canh, chờ Lý Anh Ca bôi

thuốc.

Lý Anh Ca nhìn bình sứ nhỏ trong tay, lại nhìn bộ dáng Lý Khác híp mắt nằm sấp.

Cuối cùng làm như kẻ trộm nhìn thoáng qua sau lưng, xác định không có ai, bước từng bước nhỏ chậm rãi đi về phía Lý Khác.

Nàng mở nút bình thuốc, từ bên trong đổ ra một ít thuốc bột rắc lên lưng Lý Khác.

Thuốc này hình như có thành phần sát khuẩn, dược phấn vừa lên người, Lý Khác lập tức cảm giác sau lưng một trận nhói đau.

Đau đến mức trực tiếp hít một ngụm khí lạnh. "Đau không?

Hay là để ta thổi thổi cho chàng nhé?" Lý Anh Ca nhìn cơ bắp sau lưng Lý Khác đau đến run rẩy, trong mắt lập tức có chút hoảng loạn.

Nàng phát hiện, hình như chỉ cần ở riêng với Lý Khác, nàng sẽ không tự chủ được mà khẩn trương trong từng lời nói cử chỉ. "Mình làm sao vậy?" Lý Anh Ca tự hỏi trong lòng, nhưng vẫn không có được đáp án. "Vậy mau thổi đi!

Lão già kia tuyệt đối không an hảo tâm, thứ này phải dùng sau khi bị đánh đòn, vậy không phải đau chết ta sao?

Lão gia hỏa tuyệt đối là cố ý!" Lý Khác vừa nghiến răng nhịn đau, vừa oán trách Lý Nhị trong miệng.

Lý Anh Ca thấy hắn đau có chút lợi hại, cuối cùng trực tiếp cúi người xuống ghé sát vết thương của hắn nhẹ nhàng thổi khí lạnh.

Hy vọng mượn cách này giảm bớt cảm giác đau đớn cho Lý Khác. "Tướng quân, cô gia!

Lần này chúng ta thu hoạch...

Khụ khụ, ngại quá, ta đáng chết, ta cái gì cũng chưa thấy, hai

người tiếp tục." Lý Anh Ca mới thổi được hai cái, kết quả ngoài cửa đột nhiên xông vào một cái bóng đen to lớn.

Hứa Chử mặt mũi tràn đầy hưng phấn định báo cáo thu hoạch lần này với Lý Khác, vừa ngẩng đầu lại phát hiện Lý Anh Ca đang ghé sát lưng Lý Khác, tư thế giống như đang làm chuyện gì đó thiếu nhi không nên nhìn.

Lập tức trên đầu hắn bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Lẩm bẩm một tiếng xong, trực tiếp quay đầu chạy ra ngoài.

Lưu lại hai người Lý Khác và Lý Anh Ca vẻ mặt mộng bức, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Sau khi Lý Anh Ca giúp Lý Khác bôi thuốc xong, Lý Khác liền ngủ thiếp đi.

Hôm nay hắn thật sự mệt mỏi.

Ngày hôm sau vừa sáng sớm, Lý Khác đã bị một trận uyên náo đánh thức. "Bên ngoài có tình huống gì vậy?

Sao ồn ào thế?

Còn để cho người ta ngủ hay không a?" Lý Khác lầm bầm lồm cồm bò dậy từ trên giường, một giấc từ trưa hôm qua ngủ thẳng đến sáng hôm sau cảm giác toàn thân đều thư thái.

Nhưng sáng sớm tinh mơ đã bị người ta đánh thức làm cho hắn thập phần khó chịu!

Chương 66

"Chủ thượng, ngài tỉnh rồi!

Cần ta gọi người đi báo cáo chủ mẫu không?" Lý Khác vừa dứt lời, Hứa Chử từ ngoài cửa trực tiếp đẩy cửa đi vào. "Chủ mẫu?

Quỷ gì vậy?" Lý Khác nhìn biểu tình vô cùng nghiêm túc của Hứa Chử, có chút khó hiểu hỏi một câu. "Không phải vị nữ tướng quân kia là phu nhân ngài sao?

Đó không phải là chủ mẫu a?" Hứa Chử thập phần nghiêm túc nói, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra ý mừng rỡ thập phần mãnh liệt. "Khụ khụ, cái đó, chúng ta nói chơi thôi, người cũng đừng coi là thật!

Đúng rồi, bên ngoài ồn ào cái gì vậy?" Lý Khác có chút xấu hổ gãi đầu, lúc trước miệng lưỡi trơn tru, chiếm chút tiện nghi ngoài miệng mà thôi.

Lúc này bị Hứa Chử dùng khẩu khí nghiêm túc như vậy nói ra, hắn cũng cảm thấy có chút chột dạ. "Chủ thượng, kỳ thật vị nữ tướng quân kia xác thực không tệ, ngài có thể cân nhắc." Hứa Chử đưa ra đề nghị xong cũng không nói nữa.

Những chuyện này hắn không nên đi bận tâm.

Làm tốt bổn phận mới là quan trọng nhất. "Khụ khụ, được rồi, ta sẽ cân nhắc ha!" Lý Khác nghĩ thầm, ta mẹ nó cũng muốn cân nhắc, nhưng cũng phải để người ta cân nhắc ta mới được a!

Lý Khác đưa tay lấy quần áo mặc vào, nhưng lại phát hiện quần áo cởi ra hôm qua cư nhiên không thấy đâu. "Ai?

Quần áo ta đi đâu rồi?

Chẳng lẽ bị trộm?" Lý Khác lật tìm khắp nơi cũng không thấy

quần áo, có chút quái gở nói một câu. "Tuy rằng quần áo của Ngô Vương điện hạ vừa nhìn đã biết danh quý, nhưng tiểu nữ tử ta không đến mức làm chuyện trộm cắp!" Lý Khác vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên thanh âm của Lý Anh Ca.

Lúc này trong tay nàng đang cầm bộ quần áo Lý Khác tìm kiếm.

So với bộ dạng dính đầy vết máu hôm qua, lúc này quần áo trong tay Lý Anh Ca tuy rằng vẫn còn chút màu ám đỏ, nhưng ít nhất nhìn không còn rõ ràng như vậy nữa. "Cho chàng này!

Vật quy nguyên chủ." Lý Anh Ca trong lúc Lý Khác đang ngây người, đem bộ quần áo gấp chỉnh tề đặt vào tay Lý Khác, sau đó cười nhẹ một cái rồi trực tiếp đi ra ngoài. "Chủ mẫu đi thong thả." Hứa Chử vẫn luôn canh giữ ở cửa thấy Lý Anh Ca nhanh như vậy đã đi ra cũng hơi sửng sốt.

Sau đó cúi người chào. "Cái tên đại lão thô này đừng có gọi loạn.

Ta cũng không phải chủ mẫu!" Lý Anh Ca lườm Hứa Chử một cái, sau đó trực tiếp đỏ mặt bỏ đi. "Thuộc hạ tạ ơn chủ mẫu chiếu cố chủ thượng." Hứa Chử cũng không quản Lý Anh Ca trách cứ!

Một câu lại một câu chủ mẫu gọi tới. "Đúng là tướng lĩnh nào thì lính đấy!

Da mặt thật dày!" Lý Anh Ca thầm mắng một câu, chạy đi như bay.

Vài phút sau, Lý Khác mặc quần áo tử tế, thuận tiện dùng nước lạnh trong phòng rửa mặt một cái, trực tiếp đi ra ngoài. "Đi, chúng ta đi xem xem kẻ nào mẹ nó dám làm ồn.

Muốn ăn đòn phải không?" Lý Khác vừa ra khỏi cửa, cảm giác tiếng ồn ào lúc trước càng lớn hơn. "...Chủ thượng!" Lý Khác động thân, Hứa Chử trực tiếp tấc bước không rời đi theo.

Trên tay cầm một cây búa lớn nhìn làm người ta trong lòng run sợ. "Vì sao không cho chúng ta cơm ăn?" "Đây là thái độ của người Đường đối đãi tù binh sao?" "Không phải muốn giết sao?

Có giỏi thì giết hết chúng ta đi a!" "Ta muốn ăn cơm." "Ta muốn ăn cái gì đó, muốn uống nước!" ...

Lý Khác đi xuống dưới tường thành, phát hiện đám tù binh Đột Quyết bị bao vây hôm qua lúc này cư nhiên phá lệ xương quyết.

Từng tên cũng không còn quỳ hay ngồi xổm nữa, ngược lại đều đứng lên, từng chút một tiến về phía đám kỵ thủ đang bao vây.

Những kỵ thủ kia ngược lại có hiện tượng bị bức lui. "Có chuyện gì vậy?" Lý Khác thậm chí còn nhìn thấy có tên Đột Quyết từ dưới đất nhảy lên cướp đoạt chiến mã và vũ khí của kỵ thủ. "Cô gia, đám gia hỏa này vốn dĩ đang yên lành, kết quả buổi sáng bắt đầu từng tên một kêu gào." Một tướng sĩ mặc khôi giáp thiên tướng cung kính đi tới bên cạnh Lý Khác báo cáo tình hình đại khái. "Vậy bọn hắn muốn ăn cái gì?

Kêu gào chẳng lẽ không biết giết sao?

Đối đãi với đám súc sinh này chẳng lẽ còn giữ lại ăn tết?" Lý Khác cũng có chút nổi giận.

Trực tiếp quay đầu nói với Hứa Chử đứng sau lưng: "Đem Hổ Báo Doanh điều hết tới cho ta, không cần lùa ra chiến trường nữa, trực tiếp ở chỗ này giết cho ta, một lát nữa mở ra một cái lỗ hổng cho bọn hắn chạy, đừng vây kín quá, thú bị nhốt cũng có khả năng nhe nanh vuốt, nhưng thú bại trận thì sẽ không!" Hứa Chử nghe lệnh xong trực tiếp mặc không lên tiếng đi xuống.

Không quá năm phút đồng hồ, hơn hai ngàn kỵ binh Hổ Báo Doanh và sáu mươi mấy trọng giáp kỵ binh còn lại trực tiếp hướng về phía

này xông tới.

Những kỵ binh Đại Đường vốn dĩ đang bao vây người Đột Quyết khi nhìn thấy Hứa Chử dẫn đội tới, thập phần ăn ý quay đầu ngựa, nhanh chóng mở rộng vòng vây ra gấp hai lần.

Đồng thời trực tiếp mở ra con đường thông hướng về phía chiến trường ngày hôm qua. "Nghe cho kỹ, lương thực của ta rất quý giá, không thể dùng để nuôi đám súc sinh không biết cày ruộng trồng đất các ngươi, cho nên ta lựa chọn cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần có thể chạy ra ngoài ba dặm mà không bị giết, ta sẽ không giết nữa.

Có thể tự hành rời đi.

Đều nghe cho kỹ, ta đếm đến ba, bắt đầu chạy!" Lý Khác ngồi trên ngựa Xích Thố, tay cầm Họa Can Phương Thiên Kích cười ha hả nhìn đám tù binh Đột Quyết, giống như đang nói: Ta cho các ngươi một con đường sống, còn không mau cảm tạ ta a?

Muốn cảm tạ ta thì nhanh lên một chút, ta cho các ngươi cơ hội này.

Nhưng hiển nhiên cho cơ hội rồi, nhưng người ta hình như không lĩnh tình.

Chương 67

"Vậy được rồi.

Đã không cảm tạ ta, vậy chúng ta chuẩn bị nhé!

Dự bị: 3." Tại lúc tất cả mọi người đều tưởng Lý Khác muốn đếm một hai, một chữ "Ba" trực tiếp từ trong miệng hắn bật ra. "Xung kích!" Cái chữ "Ba" này của Lý Khác trong tai những người Đột Quyết hoàn toàn là đang giỡn chơi.

Nhưng trong tai Hứa Chử, đó là mệnh lệnh, là quân lệnh.

Cho nên ngay khi Lý Khác vừa dứt lời, hắn trực tiếp phát động xung kích.

Những người Đột Quyết kia vốn tưởng rằng Lý Khác đang đùa, nhưng khi nhìn thấy Hứa Chử cư nhiên thật sự dẫn theo đám kỵ binh như ma quỷ hôm qua hướng về phía này chém giết, đám tù binh Đột Quyết tay không tấc sắt lập tức hoảng loạn. "Đám gia hỏa này thật sự muốn giết chúng ta, mọi người mau chạy!" "Mọi người đừng chạy a, chúng ta sao có thể chạy lại đám kỵ binh kia, chúng ta cần liên hợp đối kháng.

Mọi người không được loạn a!" "Loạn ni mã a, cút ngay cho lão tử, đừng cản đường ta chạy, không nghe thấy sao, chỉ cần chạy ra ngoài ba dặm, sẽ không giết chúng ta nữa, cút ngay cho lão tử." "Đừng giẫm ta a!

A, chân ta gãy rồi." "Phía trước chạy nhanh lên một chút, chạy không nhanh thì tránh ra cho ta." ...

Hứa Chử vừa bắt đầu xung kích, những tên Đột Quyết trước đó còn kêu gào đòi ăn cơm giờ không còn kêu gào nữa.

Từng tên hận không thể để mẹ nó sinh thêm cho hai cái chân.

Thậm chí vì có thể kéo dài thời gian cho bản thân, bọn hắn còn trực tiếp ngáng chân người bên cạnh ngã xuống đất.

Nhất thời, cả doanh địa tù binh trực tiếp biến thành hiện trường một vụ giẫm đạp quy mô lớn.

Có những người Đột Quyết vốn định phản kháng vừa mới đứng ra, chưa kịp phát biểu bài diễn văn khẳng khái kích ngang đã trực tiếp bị đồng đội đẩy ngã xuống đất, bị dòng người ùa lên phía sau sống sờ sờ giẫm chết.

Hứa Chử tịnh không có ngay từ đầu đại khai sát giới, bởi vì lúc này người quá dày đặc, gần như người chen người, kỵ binh ngược lại không thích hợp xung kích.

Cho nên hắn ở phía sau xua đuổi.

Để bọn hắn chạy.

Chạy phân tán ra một chút, mới thuận tiện đồ sát.

Nhưng hiển nhiên người nhìn thấu điểm này tương đối ít, cho dù nhìn thấu, cũng bị người khác trực tiếp húc ngã xuống đất sống sờ sờ giẫm chết.

Mọi người nhìn thấy tình huống này cũng chỉ có thể nhận mệnh bắt đầu bôn chạy.

Trong lòng không ngừng cầu khẩn đám binh sĩ Đại Đường này có thể giữ lời hứa.

Chạy ra ba dặm sẽ không giết nữa.

Tuy rằng biết khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng tổng so với ở lại tại chỗ chờ bị giết chết tốt hơn nhiều.

Khi có hy vọng sinh tồn, những kẻ tuyệt vọng này liền sẽ không đi

phản kháng nữa.

Tám ngàn người chạy dài, tràng diện kia quả thực so với thế vận hội Olympic còn hùng vĩ hơn.

Tám ngàn người quang việc chạy khỏi chỗ cũ cũng mất vài phút đồng hồ.

Khi tất cả mọi người đều xông ra khỏi chỗ cũ, hiện trường cư nhiên trực tiếp lưu lại hơn ngàn cỗ thi thể.

Uy lực của vụ giẫm đạp thậm chí còn có thể đuổi kịp một lần xung kích của kỵ binh. "Không sai biệt lắm, toàn tốc xung kích cho ta." Hứa Chử thấy đám tù binh chạy cũng được một đoạn rồi, trực tiếp vung chiến búa trong tay, thúc giục chiến mã dưới thân bắt đầu toàn tốc xung kích.

Trọng giáp kỵ binh phía sau thì hạ thấp trường thương trong tay, trực tiếp giống như xe tăng hướng về phía đám người bỏ chạy kia xông tới.

Lại phía sau nữa là khinh kỵ binh tay cầm trường đao, ở phía sau ra sức thu hoạch những tên tù binh Đột Quyết bị đánh tan.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết và tiếng chiến mã xung kích quả thực chấn động lỗ tai.

Nhưng đám tù binh đã bị đánh tan kia lúc này vô lực tập kết lại.

Chỉ có thể nhìn những kỵ binh như tử thần phía sau bay nhanh đuổi kịp, sau đó một đao lấy đi cái mạng nhỏ.

Dưới uy hiếp của tử vong, có không ít người trực tiếp bộc phát tiềm năng, khoảng cách ba dặm rất nhanh đã chạy xong.

Phía sau Hứa Chử cũng đã đến sát.

Nhưng hắn lại không có một chút ý tứ dừng lại nào, vẫn như cũ

đôi mắt đỏ ngầu hướng về phía trước xông tới. "Đám người Đường này không giữ chữ tín!" "Ti bỉ, vô sỉ!" "Mọi người mau chạy, đám gia hỏa này đuổi kịp rồi." "Người Đường trời đánh, không phải chạy ba dặm đường không giết chúng ta nữa sao?" "Mau chạy a!" ...

Hứa Chử nhìn đám man tử Đột Quyết đang chạy trốn, trên mặt tràn đầy cười lạnh. "Một đám ngu ngốc, không nhìn thấy chủ thượng nhà ta một người cũng không giết sao?

Chạy ba dặm đường, chủ thượng nhà ta không giết, ta lại không có đáp ứng!

Giết cho ta, một tên cũng không chừa." "Đồ ti bỉ, chờ đấy, đợi đại quân Đột Quyết ta công phá, các ngươi đều không được chết tử tế!" "Cứu mạng a!

Ông trời, ta không muốn chết, ta không muốn chết a!

Cầu xin cứu cứu ta đi!" "Ta...

A..." Lý Anh Ca nhìn Hứa Chử dẫn người trên chiến trường một đường truy sát, tám ngàn tù binh kia càng chạy càng ít, cho đến cuối cùng, ngay cả một người đứng cũng không còn. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành Thần cấp tuyển hạng.

Hoạch đắc khen thưởng: Bạch ngân một vạn lượng!" Nghe hệ thống nhắc nhở, Lý Khác cũng biết lựa chọn của mình hoàn thành, tám ngàn tù binh Đột Quyết kia cũng chết sạch sẽ rồi! "Nàng cảm thấy ta làm như vậy tàn nhẫn không?" Lý Khác đứng trên tường thành nhìn binh sĩ phía xa đang thu dọn chiến trường và thiêu hủy chôn cất thi thể, giống như đang hỏi Lý Anh Ca bên cạnh, lại giống như đang tự hỏi chính mình. "Ta cảm thấy chàng làm đúng, những người này đều là đến cướp đoạt quốc thổ và lương thực của chúng ta, hiện tại thất bại, tự nhiên phải trả giá, nếu chúng ta thất bại, như vậy bọn hắn cũng đồng dạng sẽ không cho chúng ta lưu lại đường sống." Lý Anh

Ca tuy rằng cảm thấy đồ sát tám ngàn tù binh ít nhiều có chút tàn nhẫn, nhưng thân là một chiến tướng, tự nhiên cũng không thể có quá nhiều nhân từ.

Muốn trên chiến trường sống sót, như vậy đạo lý đầu tiên phải minh bạch, đối với kẻ địch nhân từ chính là tàn nhẫn với chính mình. "Ừ, ta cũng cho là như vậy, ta cảm thấy ta một chút cũng không tàn nhẫn." Lý Khác nghe Lý Anh Ca nói xong, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn.

Tự hỏi cũng tự cho đáp án.

Tàn nhẫn sao?

Chương 68

Không tàn nhẫn.

Chỉ cần đối với mình tàn nhẫn, đó mới là thật sự tàn nhẫn.

Ở Lý Khác xem ra, chỉ cần là người không liên quan đến mình, toàn bộ chết sạch hắn cũng sẽ không cảm thấy có bao nhiêu tàn nhẫn. "Tiếp theo tính toán thế nào?

Đây chỉ là tiên đầu bộ đội Đột Quyết, chúng ta tiêu diệt ba vạn người, nhưng thực tế cũng không có tác dụng quá lớn." Lý Anh Ca nhìn bóng lưng Lý Khác đang đứng trên tường thành nhìn về phương xa, nàng muốn nghe thử ý tưởng của hắn. "Có thể làm sao bây giờ?

Hoặc là đánh, hoặc là rút lui, chẳng lẽ có thể có lựa chọn thứ ba hay sao?" Lời của Lý Khác vừa dứt, trong đầu lập tức vang lên thanh âm nhắc nhở của hệ thống. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát: Năm vạn đại quân Đột Quyết đang hướng về phía U Châu thành công tới.

Hậu tục có mười ba vạn thiết kỵ Đột Quyết đang hướng về phía biên cảnh Đại Đường chạy tới.

Lựa chọn một: Nhân sinh đương thế, sao có thể sống tạm bợ!

Lưu lại cùng bọn hắn liều mạng.

Khen thưởng: Một vạn trọng giáp kỵ binh, hai vạn trọng giáp bộ binh, năm ngàn cung tiễn thủ, một trăm chiếc xe sàng nỗ.

Lựa chọn hai: Đừng xạo sự, sống sót mới là vương đạo!

Khen thưởng: Ba ngàn trọng giáp kỵ binh, hai ngàn trọng giáp bộ binh, năm trăm cung tiễn thủ, mười chiếc xe sàng nỗ!

Lựa chọn ba: Dùng tình yêu và sự quan hoài của ngươi đi cảm hóa bọn hắn, cho bọn hắn sự ấm áp.

Khen thưởng: Năm vạn trọng giáp kỵ binh, mười vạn trọng giáp bộ binh, ba vạn cung tiễn thủ!

Năm trăm chiếc xe sàng nỗ." Lý Khác nghe hai lựa chọn đầu tiên thì sắc mặt như thường.

Nhưng khi nghe hệ thống đưa ra lựa chọn thứ ba, khóe mắt hắn hơi co giật! "Hệ thống, đừng có lúc này nháo được không?

Lúc này bảo ta dùng tình yêu và sự quan hoài đi cảm hóa bọn hắn?" Lý Khác không ngờ hệ thống cư nhiên mang thù như vậy, lần trước không phải chỉ lách luật một chút thôi sao?

Có cần thiết ghi thù như vậy không. "Ta không có ghi thù, cũng không có nháo, lựa chọn và khen thưởng ngang nhau, ngươi có thể lựa chọn a, nếu ngươi muốn có lựa chọn thứ tư, ta cũng đồng dạng có thể giúp ngươi liệt kê vào trong đó!" Thanh âm của hệ thống vẫn như cũ băng lãnh.

Nhưng Lý Khác lần này lại rõ ràng cảm giác được lúc nó nói chuyện ngôn ngữ mang đầy gai nhọn. "Khụ khụ, vậy, ta thật sự có lựa chọn thứ tư!" Lý Khác nghĩ nghĩ, trong đầu nói với hệ thống một câu. "Nga?

Ngươi nói xem, ta thêm vào." Hệ thống ngược lại rất trực tiếp, có vấn đề đề xuất, ta lập tức sửa chữa. "Ta đầu hàng." "Lựa chọn bốn: Trực tiếp đầu hàng.

Khen thưởng: Đồng bạc một xu." ...

Lý Khác đối với lựa chọn cuối cùng này cũng chỉ là nói đùa mà thôi, xoay người nhìn U Châu thành phía sau, Lý Khác nhíu mày thật sâu. "Làm sao vậy?

Đột nhiên biểu tình biến đến trầm trọng như vậy?" Lý Anh Ca cũng phát hiện Lý Khác biến hóa, có chút lo lắng hỏi một câu. "Ta hôm qua nghe ngóng được hậu tục có năm vạn nhân mã lập tức muốn tiến vào địa giới U Châu rồi.

Nàng nói ta nên tử thủ U Châu thành, hay là trước tiên mang theo dân chúng rút lui?" Lý Khác nhìn dân chúng phía sau không bỏ chạy mà tự phát đứng ra giúp đỡ dọn dẹp chiến trường, trong lòng trở nên có chút rối rắm.

Chiếu theo cách nghĩ của hắn, tự nhiên là chọn lựa chọn một có khen thưởng phong phú rồi, đến lúc đó đánh không lại thì lại rút lui cũng giống nhau.

Nhưng một khi muốn lưu lại tử thủ, cuối cùng thủ được U Châu thành, như vậy binh lực trên tay cũng có khả năng trực tiếp đánh hết.

Nhìn những huynh đệ đi theo hắn một đường từ Trường An chém gió đến U Châu, xung quanh khả năng cũng không có mấy người có thể sống sót trở về, hắn lại bắt đầu do dự.

Lý Anh Ca nghe Lý Khác hỏi xong cũng lâm vào trầm tư.

Vấn đề này thật không cách nào trả lời ngay được.

U Châu thành không thể buông tha, nhưng tính mệnh tướng sĩ thủ hạ cũng không thể buông tha. "Nàng có cách gì không?" Lý Anh Ca nhìn bách tính và binh sĩ phía dưới, cuối cùng cũng không có một phương án thích hợp. "Cách của ta sao?" Lý Khác tự hỏi một câu, cuối cùng mới du du mở miệng. "Nếu chiếu theo cách của ta, ta sẽ trực tiếp đào tẩu về Trường An, ai thích đánh thì đánh.

Dù sao chúng ta không đánh!" Lời của Lý Khác vừa thốt ra, Lý Anh Ca lập tức kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống đất.

Nàng nghĩ Lý Khác sẽ vì bảo hộ dân chúng tử thủ U Châu, cũng

nghĩ Lý Khác sẽ vì bảo tồn thực lực, chờ đợi chi viện mà lựa chọn trực tiếp rút lui.

Thậm chí Lý Khác sẽ dẫn binh trực tiếp đi kiềm chế hậu tục bộ đội của đối phương, vì Trường An chi viện kéo dài thời gian.

Nhưng duy chỉ không nghĩ tới Lý Khác sẽ trực tiếp đào tẩu về Trường An. "Chàng không phải đang nói đùa chứ?" Lý Anh Ca có chút không xác định hỏi một câu.

Hiện tại nàng thật sự lo lắng Lý Khác trực tiếp chuồn mất.

Hiện tại có Lý Khác và hơn hai ngàn kỵ binh kia ở đây, trong lòng Lý Anh Ca ít nhiều có chút tự tin.

Nhưng nếu Lý Khác thật sự trực tiếp chạy trốn, không chỉ thực lực của Lý Anh Ca sẽ đại giảm, ngay cả quân tâm đều sẽ không xong.

Dù sao Lý Khác thân chinh tuy rằng không so được với Hoàng đế thân chinh nghe dọa người như vậy.

Nhưng đừng quên, Lý Khác thân chinh kia chính là chỗ nào nguy hiểm thì lao vào chỗ đó.

Lúc dẫn đội xung kích, hắn cũng là người giết hăng hái nhất.

Kiểu thân chinh như vậy và kiểu Hoàng đế núp ở phía sau làm dáng vẻ hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Chương 69

Đối với sĩ khí có tác dụng cổ vũ cực lớn, những binh sĩ kia vừa thấy người ta là một hoàng tử nghiệp dư mà còn giết hăng như vậy, bọn hắn là quân nhân chuyên nghiệp lại rụt ở phía sau, ai có thể chịu được a? "Ta thật không có nói đùa, nếu chiếu theo cách của ta, ta tự nhiên muốn rụt về Trường An, ta chính là Hoàng tử, mỗi ngày vô ưu vô lự đi chơi, uống chút rượu ngon bao nhiêu, đâu cần phải giống như hiện tại việc gì cũng phiền lòng a?" Trong lời nói của Lý Khác tràn ngập oán khí, nhưng Lý Anh Ca lại phát hiện trong ánh mắt hắn lại không có chút nào thoái lui.

Lúc này nàng cũng hiểu được, Lý Khác chỉ là phàn nàn mà thôi. "Bất luận chàng đưa ra quyết định gì, ta đều ủng hộ." Lý Anh Ca cũng không có nói nhiều, hoặc là đưa ra đề nghị gì đó.

Hiện tại loại tình huống này, bất luận rút hay thủ, đều chưa chắc là lựa chọn tốt.

Một khi lui bước, U Châu nhất định luân hãm, sau đó là Định Châu, rồi người Đột Quyết tất nhiên một đường cao ca, trực tiếp giết hướng Vị Thủy, áp sát Trường An.

Tin tức của Lý Khác tuy rằng đã truyền ra ngoài, nhưng tập kết quân đội các nơi cũng cần thời gian.

Nếu quân đội không thể hình thành quy mô, như vậy chính là Hồ Lô Oa cứu ông nội, từng người từng người đi chịu chết. "Thật sự sao?

Ta đưa ra quyết định gì nàng đều ủng hộ ta?" Lý Khác vẻ mặt trầm trọng quay đầu lại nhìn Lý Anh Ca, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

Nhìn biểu tình trầm trọng của Lý Khác, trong nội tâm Lý Anh Ca dường như có thứ gì đó mềm mại bị xúc động.

Cảm giác Lý Khác tựa hồ đã đưa ra một quyết định gian nan. "Ừ, chỉ cần là quyết định của chàng ta đều ủng hộ!" Lý Anh Ca nói xong, yên lặng đứng bên cạnh Lý Khác. "Kỳ thật là như vậy, ta không phải chưa có con nối dõi sao?

Hay là chúng ta thừa dịp hiện tại địch nhân chưa đánh tới, hai ta trước tiên động phòng đi, sau đó nàng dẫn đội về Trường An, sau này sinh cho ta một nam nửa nữ, cũng là lưu hậu cho ta, nàng xem...

Ai u, làm gì đánh người a?

Vừa rồi..." "Cái tên chết bầm nhà chàng, có thể đứng đắn một chút hay không a?

Ta đang cùng chàng bàn chính sự, có thể hay không đừng cả ngày trong đầu toàn những thứ này a!" Lý Anh Ca vừa nói, vừa nhấc chân đá về phía Lý Khác.

Bất quá tuy rằng nhìn đá khá hung ác, nhưng thực tế gần như không dùng lực.

Biểu tình trên mặt tuy rằng nhìn có chút tức giận, nhưng từ hai gò má ửng hồng có thể nhìn ra, kiều tu nhiều hơn là phẫn nộ.

Lý Khác giả bộ né tránh không kịp bị đá hai cái, nhìn Lý Anh Ca bình thường anh tư tát sảng cư nhiên cũng lộ ra tư thái tiểu nữ nhân.

Lý Khác không khỏi nhìn đến có chút ngẩn ngơ. "...

Làm gì mà nhìn ta như vậy!" Lý Anh Ca cũng phát hiện Lý Khác không thích hợp, ánh mắt cuồng dã kia của đối phương giống như muốn ăn nàng vậy.

Làm Lý Anh Ca cư nhiên không tự giác cúi thấp đầu. "Đinh đông,

Thần cấp tuyển trạch lần nữa xúc phát!

Tình thâm chỗ tự nhiên nồng, dưới sự lưỡng tình tương duyệt, duy chân ái là không thể phụ!

Lựa chọn một: Tuy rằng lúc này là mùa thu, nhưng cũng không ảnh hưởng làm một ít chuyện xấu hổ nên làm, túc chủ, hành động đi!

Khen thưởng: Một bình dược hoàn mà mọi người đều hiểu!

Lựa chọn hai: Phải ở trước mặt muội tử bảo trì hình tượng, túc chủ, phải ổn trọng.

Trang một lần hiền giả đi!

Khen thưởng: Tịch Tà Kiếm Phổ một bộ.

Lựa chọn ba: Ổn trọng đừng lãng, nếu không sẽ bị muội tử coi là khinh phù, nhưng làm nam nhân, không thể không động vu trung, nên xuất thủ thì xuất thủ!

Làm chút gì đi!

Khen thưởng: Năng lực kia cường hóa!" Vốn dĩ nhìn Lý Anh Ca đột nhiên toát ra tư thái tiểu nữ nhân, Lý Khác đã có chút cầm lòng không được.

Kết quả hiện tại hệ thống lại ra tay đẩy thuyền giúp đỡ. "Anh Ca, ta có thể hôn nàng không?" Lý Khác cuối cùng không nhịn được ý nghĩ trong lòng, bước chân không tự giác hướng về phía Lý Anh Ca tới gần.

Tuy rằng giống như đang hỏi vấn đề, nhưng ngữ khí lại cường hoành vô cùng.

Giờ khắc này hắn lại phảng phất trở về trên chiến trường ngày hôm qua, trở thành tên sát thần điên cuồng bá đạo kia.

Lý Anh Ca hơi ngẩng đầu nhìn Lý Khác đang từng bước đi tới.

Tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài. "...Ta..." Nhìn Lý Khác bá đạo, nàng cảm giác không tự giác rơi vào hạ phong.

Hiện tại chỉ muốn đào tẩu, có bao xa trốn bao xa.

Nhưng chân lại không nghe sai sử, bất quản muốn trốn thế nào, hai chân đều giống như mọc rễ trên mặt đất.

Muốn xê dịch một chút cũng khó khăn vô cùng. "Trời ạ!

Chàng muốn hôn ta, vậy là chàng thích ta sao?

Ta có nên cự tuyệt hay không a?

Chúng ta còn chưa đính hôn, chàng còn chưa tới nhà ta cầu thân nha.

Ta không thể cho chàng hôn được?

Nhưng, lúc này nếu ta cự tuyệt, chàng có thể hay không sinh khí a?

Trời ạ, ta nên làm sao bây giờ?" Trong nháy mắt, trong đầu Lý Anh Ca hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng vẫn không có được một đáp án chuẩn xác.

Nội tâm nàng đang rối rắm, nhưng Lý Khác cũng không có nhiều ý nghĩ như vậy, hiện tại hắn chỉ có một mục tiêu.

Đang hướng về mục tiêu này tới gần.

Chương 70

"Lý Khác, ta thấy không...

Ô ô ô..." Lý Anh Ca nhìn Lý Khác đi tới, làm sự giãy dụa cuối cùng, nhưng Lý Khác hiển nhiên đợi không kịp.

Đi tới trước người Lý Anh Ca, một tay đem vị thiết huyết kiều nương đang e thẹn chần chờ này trực tiếp ôm vào trong ngực.

Đồng thời đối với mục tiêu cần công lược phát động xung kích.

Lúc đầu Lý Anh Ca còn vung vẩy hai nắm đấm nhỏ trở nên mềm nhũn đấm vào lồng ngực Lý Khác, nhưng theo thời gian trôi qua, hai tay nàng không biết từ lúc nào từ đấm đánh biến thành ôm chặt.

Hai người ở trên đầu thành gắt gao ôm nhau.

Năm phút sau, cảm giác triệt để không cách nào hô hấp, Lý Anh Ca đột nhiên kịch liệt giãy dụa.

Một phen đem Lý Khác đang ôm mình đẩy ra. "Chàng, người xấu!" Lý Anh Ca có chút thẹn quá hóa giận vươn tay đấm vào ngực Lý Khác, sau đó cảm thấy chưa hết giận, nhấc chân nhẹ nhàng đá vào bắp chân Lý Khác. "Ta, ta không để ý tới chàng nữa." Nói xong, nàng trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Lý Khác phảng phất đều có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu của nàng. "Cô gia, lần này thật sự là cô gia của chúng ta rồi a!" "Ngải mã, vừa rồi làm ta sợ muốn chết, ta ngay cả động cũng không dám động a!

Nếu quấy rầy chuyện tốt của cô gia và tướng quân, ta cảm giác cô gia có thể trực tiếp ném ta từ trên tường thành xuống." "Tiếp tục khua môi múa mép đi, nếu để đại tướng quân biết, chờ đi xuống nấu cơm

đi!" "Ta..." Lý Khác lờ đi tiếng bát quái của đám binh sĩ xung quanh, nhìn thân ảnh Lý Anh Ca dần dần chạy xa. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành Thần cấp tuyển hạng, khen thưởng: ..." "Khụ khụ, cái này không cần lặp lại nhắc nhở, ta biết là được rồi." Lý Khác khi nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống đã cảm nhận được sự biến hóa trên thân thể mình rồi.

Nếu không ngại lúc này người đông, hắn đều muốn tra duyệt một phen hệ thống khen thưởng.

Khụ khụ, nam nhân mà, ai không hận không thể lúc đi tiểu trực tiếp phải dùng hai tay khiêng a!

Ha ha ha...

Nghĩ tới Lý Anh Ca lúc gần đi thập phần e thẹn và đáng yêu kia, thần sắc trong mắt Lý Khác càng thêm kiên định. "Hệ thống, lần này ta chọn lựa chọn thứ năm." "Lý Khác, thật sự phải làm như vậy sao?

Ta kỳ thật có thể lui thủ a!

Không cần thiết phải làm như vậy a!" Lý Anh Ca đứng bên ngoài cửa thành, trên mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn nhìn Lý Khác.

Hy vọng có thể làm hắn thay đổi chủ ý. "Hổ Si, ngươi cũng khuyên chủ thượng nhà ngươi đi!

Mang theo các ngươi đi chịu chết a!" Lý Anh Ca thấy khuyên Lý Khác vô dụng, liền đem ánh mắt nhìn về phía Hổ Si Hứa Chử như tháp sắt đứng bên cạnh hộ vệ Lý Khác. "Chủ mẫu, chủ thượng sau khi suy nghĩ kỹ càng mới có quyết định này, như vậy tiện có cách nghĩ của ngài, chúng ta là binh giáp, chỉ cần giúp đỡ chủ thượng giết địch tru tướng là được, không nên ảnh hưởng cách nghĩ của chủ thượng!" Hứa Chử đối với Lý Khác là trăm phần trăm tín nhiệm, cho dù Lý Khác trực tiếp bảo hắn một mình đối đầu với vạn quân xung kích, hắn

cũng sẽ không do dự.

Cho nên Lý Anh Ca bảo hắn khuyên Lý Khác, chuyện đó quả thực không có khả năng.

Bởi vì, hắn so với Lý Khác còn kiên định tin tưởng vào cách nghĩ của Lý Khác hơn. "Chàng, sao lại ngốc như vậy a?

Vì sao phải làm như vậy, làm như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa a!

Như vậy cùng đi chịu chết có gì khác biệt?" Lý Anh Ca nói, nước mắt trong hai mắt trực tiếp chảy xuống.

Lý Khác thấy Lý Anh Ca khóc, trực tiếp một phen ôm lấy nàng.

Hôn đi những giọt lệ trên mặt nàng. "Không có việc gì, không phải chỉ là một đám man tử thôi sao!

Tiểu gia ta sẽ sợ bọn chúng?

Làm như ta đi rồi sẽ không về được nữa vậy, ngoan ngoãn mang theo bách tính U Châu thành rời khỏi nơi này, sau đó đi hiệp trợ phòng thủ Định Châu." Lý Khác nói, buông Lý Anh Ca ra. "Phụng Hiếu, lần này đi thực sự là trận đánh ác liệt, không chừng sẽ bị người ta truy sát, thân mình ngươi yếu, đừng đi nữa, đi theo chủ mẫu cùng đến Định Châu, trước khi ta chưa trở về, an nguy của Định Châu giao cho ngươi." "Chủ thượng yên tâm, nếu ngài khải hoàn trở về mà Định Châu mất, như vậy cũng đại biểu Phụng Hiếu không còn." Lý Khác vừa dứt lời, một nam tử trung niên tầm ba mươi tuổi từ phía sau hắn đi ra.

Người này tuy rằng tướng mạo bình phàm, thậm chí trên mặt mang theo vài phần bệnh trạng tái nhợt.

Nhưng một đôi mắt lại dị thường sáng ngời, đôi mắt sẽ không nhìn chằm chằm vào một chỗ, mà vô thời vô khắc đều đang đánh giá

bốn phía.

Quỷ tài Quách Gia, tự Phụng Hiếu. "Cũng không cần nghiêm trọng như vậy, thành trì mất rồi chúng ta lại đánh trở về là được, chẳng lẽ địch nhân còn có thể trực tiếp đem thành trì bê đi được sao?

Nhớ kỹ, nhiệm vụ chủ yếu nhất của ngươi là bảo đảm an toàn cho chủ mẫu và chính ngươi.

Những thứ khác có thể hộ thì hộ, nếu thực sự hộ không được, ngươi cứ tự nhìn mà làm!" Lý Khác cùng Phụng Hiếu giao đại vài câu xong liền trực tiếp dẫn hắn đến bên cạnh Lý Anh Ca. "Anh Ca, người này là mưu sĩ bên cạnh ta, đến Định Châu, nhớ kỹ nghe ý kiến của hắn nhiều một chút, người này tuyệt đối đáng giá tín nhiệm.

Cũng tuyệt đối có bản lĩnh thật sự." Lý Khác nói xong, nam tử trung niên kia trực tiếp thi lễ với Lý Anh Ca. "Chủ mẫu, tại hạ Phụng Hiếu hữu lễ." Lý Anh Ca gật đầu với Phụng Hiếu, sau đó lần nữa nhìn về phía Lý Khác. "Thật sự phi đi không thể sao?" "Ừ, chuyến đi này ta có lý do không thể không đi!" Lý Khác thập phần trịnh trọng gật đầu. "Nhớ kỹ nhất định phải sống sót trở về, ta chờ chàng đến nhà ta cầu thân." Lý Anh Ca thấy khuyên không được Lý Khác, cũng không hề cưỡng cầu.

Nam nhân, tổng có chuyện cần phải đi làm.

Sau khi nói xong câu chờ Lý Khác kia, nàng cũng buông xuống sự e lệ, trực tiếp lao tới trước mặt Lý Khác, kiễng chân gắt gao ôm chặt lấy hắn. "Hôn ta!" ...

Cuối cùng Lý Anh Ca rời khỏi U Châu thành, đồng thời cũng mang đi tất cả bách tính U Châu, tịnh cưỡng chế tính mệnh lệnh di cư.

Lý Khác cùng thủ hạ lưu lại dưới U Châu thành. "Hổ Si, chúng ta cũng xuất phát đi!

Luôn bị động chờ người ta đánh, đó không phải phong cách của lão tử." Lý Khác mục tống Lý Anh Ca mang theo bách tính U Châu thành hướng về phía Định Châu đi rồi, huýt sáo một tiếng, Xích Thố toàn phó vũ trang trực tiếp từ bên cạnh vọt tới.

Chương 71

Trực tiếp dừng ở bên cạnh hắn.

Lý Khác động tác sạch sẽ lưu loát xoay người lên ngựa, đem Họa Can Phương Thiên Kích triệu hồi ra. "Huynh đệ, Đột Quyết một đám man tử này hiện tại gan lớn rồi, dám ở địa bàn của ta giương oai, chúng ta nên làm gì?" "Giết!" Lý Khác nhìn hơn hai ngàn kỵ binh phía sau, biểu tình trên mặt dần dần trở nên dữ tợn. "Ha ha, lão tử thích như vậy.

Đi, xuất phát, ta hiện tại không phải đang bảo gia vệ quốc, là đi giết người, đồ sát đám man tử kia!

Toàn quân xuất phát!" Lý Khác sau khi cùng Lý Anh Ca nhất hôn định tình vào buổi sáng, đột nhiên giống như đốn ngộ vậy.

Vì sao nhất định phải phòng thủ, chẳng lẽ Lý Khác không có lựa chọn tiến công?

So với việc chờ người khác công kích, vậy tại sao không đi công kích người khác trước?

Cho nên sau một phen tư tưởng, hắn lại ở trong cột lựa chọn hệ thống thêm vào một lựa chọn mới. "Lựa chọn năm: Chủ động xuất kích, diệt sát hậu tục năm vạn tăng viên bộ đội Đột Quyết.

Khen thưởng: Trọng giáp kỵ binh năm ngàn, khinh kỵ một vạn, bộ binh ba vạn, cung tiễn thủ năm ngàn.

Lương thảo đạm thủy ba tháng dự trữ. [Chú: Khen thưởng đặc lệ phát trước, nếu hoàn thành không được lựa chọn, trực tiếp khấu trừ tất cả khen thưởng sở hoạch đắc lúc trước!]" Lý Khác lúc ấy sau khi đưa vào lựa chọn này, hệ thống liền lập tức sinh thành lựa chọn và

khen thưởng.

Vốn dĩ phải đợi nhiệm vụ hoàn thành mới có thể lấy khen thưởng.

Nhưng sau khi Lý Khác cùng hệ thống mài mòn nửa ngày mép, rốt cuộc cũng làm cho hệ thống đáp ứng đặc lệ thông dung một lần.

Bất quá lại bị khấu trừ lượng lớn khen thưởng.

Cuối cùng biến thành bộ dáng hiện tại!

Tại lúc Lý Khác dẫn binh hướng về phía hậu tục năm vạn bộ đội Đột Quyết xuất phát, cũng đã lấy được hệ thống khen thưởng.

Đương nhiên, lựa chọn này một khi đã chọn, như vậy bắt buộc phải đi làm.

Nếu không lần khen thưởng này sẽ bị hủy bỏ, khen thưởng đã phát ra cũng sẽ thu hồi.

Tịnh không phải khen thưởng tới tay rồi thì nhất định là của ngươi.

Giống như ước pháo vậy, ngậm nước mắt cũng phải đánh cho xong một cái đạo lý. "Ha ha, lần này binh lực của lão tử so với đám hậu viên bộ đội Đột Quyết kia nhiều hơn ba ngàn người, lão tử không tin còn đánh không lại...

Lão tử cũng không có nói phải cùng các ngươi công bằng chiến đấu!" Lý Khác nhìn năm vạn nhân mã và quân nhu được sắp xếp chỉnh tề trong kho hàng hệ thống, trong lòng lập tức một trận an ổn.

Có số nhân mã này, hiện tại không phải đi cùng năm vạn nhân mã Đột Quyết kia kéo dài thời gian nữa, mà là tiêu diệt.

Mọi người nhân số như nhau, chỉ cần bị Lý Khác tìm được đại doanh, như vậy ngượng ngùng, chính diện cứng đối cứng vĩnh viễn đều không thể nào, đánh lén là cần thiết.

Nguyên tắc của Lý Khác là, có thể từ phía sau đánh lén, vậy tuyệt đối không từ chính diện tiến công.

Có thể chơi âm, như vậy trực tiếp đem mặt mũi xé xuống ném đi thôi!

Lý Khác dẫn theo hơn hai ngàn kỵ binh còn lại trực tiếp hướng về phía Đột Quyết bắt đầu đi tới.

Lúc này đã là buổi chiều.

Nếu vận khí đủ tốt, không chừng buổi tối có thể đụng độ hậu tục bộ đội Đột Quyết.

Lý Anh Ca nghe tiếng vó ngựa nổ vang phía sau, cũng biết Lý Khác xuất phát rồi. "Khoái mã gia roi đem quân tình Đột Quyết đưa về Trường An, thỉnh Hoàng thượng gia phái tăng viên." Lý Anh Ca lấy ra một phong thư, đưa cho một tên truyền lệnh quan bên cạnh, bên trên viết toàn bộ quá trình trận chiến.

Cùng với binh lực hậu tục của đối phương v.v...

Những thứ này đều là Lý Khác bảo viết như vậy, thậm chí ngay cả ba ngàn tư kỵ của Lý Khác cũng ghi vào.

Chiếu theo cách nói của Lý Anh Ca, hẳn là Lý Khác muốn nhắc nhở Lý Nhị, hiện tại tình huống đã đến lúc thập vạn hỏa cấp rồi.

Muốn hắn nhanh chóng tăng viên.

Nhưng thực tế Lý Khác nghĩ là, dù sao hiện tại thực lực cũng đã bộc lộ rồi.

So với việc sau này bị phát hiện, không bằng trực tiếp nói ra còn tốt hơn.

Lý Khác một đường cấp hành quân bốn canh giờ, rốt cuộc cũng nghe được tin tức do bộ đội trinh sát phía trước truyền về. "Báo cáo

chủ thượng, phía trước năm mươi dặm hướng nam, phát hiện đại quân Đột Quyết, nhân số ước chừng năm vạn người, lúc này đối phương đang hạ trại." Lý Khác ngồi trên một tảng đá uống nước, ăn lương khô hệ thống cấp, nghe trinh sát báo cáo xong, chỉ hơi gật đầu. "Tiếp tục tham tra, nhưng chú ý không được để bị phát hiện, tốt nhất có thể đem địa hình phân bố đại khái và vị trí chủ trướng của đối phương đánh dấu ra." "Rõ, chủ thượng!" Trinh sát nghe Lý Khác phân phó xong, lần nữa xoay người lên ngựa, hướng về phía trước tật trì. "Huynh đệ, còn năm mươi dặm nữa là đến địch quân, mọi người khẩn trương nghỉ ngơi, tối hôm nay lại hành kinh bốn mươi dặm, rạng sáng ngày mai, chúng ta trực tiếp phát động công kích." Lý Khác vốn định rạng sáng ngày mai đánh lén, nhưng quay đầu nghĩ lại, dù sao hiện tại cũng là đại lão nắm trong tay năm vạn trọng binh.

Tổng không thể ngày nào cũng để hai chữ "đánh lén" bên miệng được!

Cho nên cuối cùng đổi thành tiến công.

Không vì cái gì khác, ít nhất nghe êm tai hơn nhiều. "Chủ thượng, lần này chúng ta có bao nhiêu binh lực a!" Hứa Chử ngồi cách Lý Khác không xa, cũng đồng dạng đang gặm lương khô, uống nước lạnh.

Kinh qua sự kiện tập kích quân doanh Đạt Lạt Cổ lần trước, Hứa Chử hiện tại cũng biết bản lĩnh của Lý Khác rồi.

Bằng không có thể biến ra binh sĩ, cho nên cũng không lo lắng lần đánh lén này. "Binh lực của chúng ta không kém bọn hắn, bất quá đến lúc đó đánh lén ta không định dùng kỵ binh trực tiếp xung sát.

Cũng giống như lần trước, chúng ta trước tiên giết xuyên doanh địa, sau đó lại để bộ binh quân đoàn ra thu hoạch, hiện tại chờ trinh sát truyền về địa hình bố phòng của đối phương đã, tìm được chủ doanh

trướng, tranh thủ đợt đầu tiên trực tiếp xử lý chủ soái của bọn hắn." Lý Khác nói đại khái ý tưởng của mình, Hứa Chử nghe xong cũng không hỏi nữa.

Chỉ cần giống như lần trước mấy chữ là đủ rồi. "Chủ thượng, lần này đối phương binh lực đông đảo, ngài có thể hay không đến lúc đó xung sát chậm một chút, chiến mã của chúng ta đều theo không kịp Xích Thố của ngài, ngài rất dễ thâm hãm địch trận." Hứa Chử đối với phương án chiến đấu Lý Khác chế định ngược lại không có ý kiến, chỉ cần Lý Khác ra lệnh, hắn nghe là được.

Chỉ bất quá đối với vấn đề bản thân Lý Khác, hắn phải nhắc nhở.

Chương 72

Lần trước mấy ngàn người xung kích đều thiếu chút nữa đem Lý Khác theo mất dấu, lần này muốn ở trong mấy vạn người xung sát, một khi lại theo mất dấu, như vậy phiền toái có thể lớn lắm. "Ách.

Vấn đề này đến lúc đó ta sẽ chú ý một chút, trước tiên ăn cái gì đã, một lát nữa mọi người nghỉ ngơi xong còn phải đi gấp a!" Lý Khác nghe Hứa Chử nói như vậy cũng có chút xấu hổ.

Bất quá hắn che giấu rất tốt, quân đội của người khác một khi có oán ngôn, đó đều là do chủ tướng túng, hô hào thì to hơn ai hết, xung phong thì chậm hơn ai hết.

Nhưng đến chỗ Lý Khác, tướng sĩ oán ngôn lại là do Lý Khác xông lên quá nhanh, theo không kịp.

Ăn xong lương khô, Lý Khác lại nghỉ ngơi thêm vài khắc đồng hồ, liền lần nữa khởi hành xuất phát.

Bởi vì lần này hai quân cách nhau cũng không xa, cho nên cũng không có dốc sức cấp hành quân.

Lựa chọn thả chậm tốc độ, tận lượng hạ thấp động tĩnh.

Tại lúc Lý Khác đang hướng về phía năm vạn bộ đội Đột Quyết lặng lẽ tới gần, trong đại trướng của đối phương, một người Đột Quyết mặt đầy râu quai nón đang nhìn bản đồ trước mặt.

Người này chính là La Đạt, tại Đột Quyết cũng là một danh tướng có tiếng tăm.

Lúc này trên bàn đang bày biện bản đồ xung quanh U Châu và Định Châu. "Cái tên Đạt Lạt Cổ này cũng không biết làm ăn cái gì?

Một ngày một đêm rồi, lại một chút tin tức cũng không truyền về!"

Đạt Lạt Cổ tác vi tiên đầu bộ đội, nhiệm vụ của hắn là cấp hậu tục đại quân mở đường, thanh tảo chướng ngại.

Nhiệm vụ của La Đạt là đem ưu thế đã thiết lập thủ trụ, mở rộng, sau đó tiếp tục tiến công.

Vì tức tương đại bộ đội quét sạch uy hiếp xung quanh.

Nhưng hiện tại lập tức đã có thể tiến vào địa giới U Châu rồi.

Lại không có nhận được bất kỳ tin tức nào từ phía U Châu.

Việc này có chút không bình thường. "Tướng quân, có thể hay không Đạt Lạt Cổ tên kia tham công mạo tiến, đi công đánh Định Châu?" "Sẽ không, Đạt Lạt Cổ tuy rằng người ngu xuẩn, không có bản lĩnh, tham tài háo sắc, nhưng cũng không có cái gan vi phạm mệnh lệnh Khả Hãn.

Nếu hắn dám ở trước khi ta đến mậu nhiên đĩnh tiến, đánh thắng thì còn tốt, nếu một khi xảy ra sai sót, như vậy Khả Hãn tuyệt đối sẽ vặn đầu hắn xuống." La Đạt có thể nói đối với cái tên Đạt Lạt Cổ này thập phần hiểu rõ, chỉ một câu đã nói hắn thông thấu.

Nhưng càng hiểu rõ Đạt Lạt Cổ, trong lòng La Đạt càng không yên ổn. "Phái một nhóm trinh sát, liên dạ chạy tới U Châu thành xem xem có chuyện gì, ta tổng cảm thấy trong lòng có chút không quá an ninh." "Rõ!

Thuộc hạ đi an bài." "Tối nay tuần tra mở rộng cho ta gấp ba lần, phạm vi mở rộng ra xung quanh mười dặm, chú ý hướng U Châu.

Tuyệt đối không thể có chút sai sót nào." "Rõ!" La Đạt phát từng đạo mệnh lệnh xuống dưới, trong lòng vẫn như cũ cảm giác bất an. "Hy vọng chỉ là ta lo lắng nhiều đi!" La Đạt nhìn bản đồ trước mắt, đưa tay day day trán.

Thân là một lão tướng thời gian dài chinh chiến sa trường, hắn

tương đối tin tưởng trực giác của mình.

Nhưng bất quản hắn nhìn thế nào, cũng nhìn không ra địa phương nào có sơ hở.

Lúc hắn đang suy nghĩ trong lòng cảm giác uy hiếp kia đến từ đâu, Lý Khác - người làm cho hắn sản sinh cảm giác uy hiếp - đã đến vị trí cách doanh địa hai mươi dặm. "Chủ thượng, chúng ta không thể lại đi tới nữa, tên tướng lĩnh Đột Quyết này tương đối cẩn thận, doanh địa xung quanh bố phòng ít nhất cũng có phạm vi mười dặm, vưu kỳ là bên này, bố phòng tương đương nghiêm cẩn!

Chúng ta nếu lại tới gần, rất dễ dàng sẽ bị phát hiện." Lý Khác đem đại quân đều an bài ở vị trí tương đối lùi về sau để hưu chỉnh, hắn thì trực tiếp dẫn theo Hứa Chử đi bộ lên trên một ngọn đồi nhỏ, lúc này sắc trời bắt đầu biến ám.

Nhưng một cái doanh địa lớn năm vạn người, cách hai mươi dặm, cũng có thể nhìn thấy được một ít.

Hứa Chử tuy rằng không thông minh, nhưng dù sao cũng là một tướng quân, chỉ nhìn thoáng qua những tiền tiếu đối phương bố trí xung quanh là có thể nhìn ra tướng quân đối phương không phải hạng người đơn giản. "Địa hình xung quanh quá trống trải, đều là những ngọn đồi thấp và bụi rậm, loại tình huống này, đối phương bố phòng mười dặm, xác thực đủ cẩn thận a!

Trong tình huống này, tiểu đội vượt quá mười người tới gần, ngay lập tức sẽ bị phát hiện!" Lý Khác tự nhiên cũng nhìn thấy những kỵ binh tuần tra xung quanh kia, nhưng ở hắn xem ra, đối phương bố phòng càng nghiêm cẩn, như vậy đột kích bất ngờ càng có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Lý Khác nhìn mấy bộ quần áo lột xuống từ thi thể đám tù binh Đột Quyết, trên mặt tràn đầy nụ cười xấu xa. "Hứa Chử, xem ra chúng ta

phải thay đổi chiến thuật rồi, lần này chúng ta không vòng ra sau công kích nữa, ta trực tiếp từ chính diện phát động công kích.

Đi, theo ta xuống dưới thay quần áo, để các huynh đệ phía sau đều vòng ra sau đi chặn giết những kẻ bỏ trốn.

Nhớ kỹ bảo bọn họ vòng xa một chút, miễn cho đánh rắn động cỏ." Lý Khác cười ha hả một tiếng, sau đó trực tiếp xoay người đi xuống dưới ngọn đồi.

Hứa Chử cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi theo bước chân Lý Khác.

Sau khi đưa Hứa Chử xuống sườn núi, Lý Khác trực tiếp lấy từ kho chứa hệ thống ra hai bộ quân phục Đột Quyết có kích cỡ tương đương.

Tuy trên áo có vài lỗ thủng do trường thương đâm nhưng nhìn chung vẫn còn nguyên vẹn.

Lý Khác cũng không chê bẩn, trực tiếp khoác lên người.

Hứa Chử thì có chút khó chịu.

Thân hình hắn quá cao lớn, bộ y phục mặc vào người có phần hơi chật chội.

Dưới sự giao phó của Lý Khác, đội kỵ binh mang theo từ U Châu đều bắt đầu vu hồi ra phía sau lưng địch.

Hắn và Hứa Chử thì tìm một nơi tương đối kín đáo nằm ngủ luôn.

Đêm đen trôi qua trong nháy mắt, bình minh lặng lẽ kéo đến.

Đám kỵ binh tuần tra thay ca quanh đại doanh Đột Quyết sau khi thấy trời dần sáng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy bọn hắn không hiểu vấn đề quân sự thâm sâu, nhưng tướng quân nhà mình đã bố trí nhiều nhân viên tuần tra như vậy, tất nhiên là

có mục đích.

Đám binh sĩ tự nhiên cũng cảm thấy căng thẳng lây.

Một đêm ba ca luân phiên tuần tra, giữ cho người xung quanh đều ở trạng thái tinh thần tốt nhất.

Lúc này trời bắt đầu sáng, thần kinh căng thẳng cũng dần thả lỏng.

Đột nhiên. "Người phía trước là ai?" "Tránh ra, U Châu thành khẩn cấp quân tình, cần cấp báo tướng quân!" Một tên kỵ binh tuần tra cầm đuốc nhìn thấy hai người đang lao về phía mình trên mặt đất dần sáng rõ, trường đao trong tay lập tức tuốt khỏi vỏ, phát ra một tiếng gầm nhẹ cảnh giới.

Chương 73

Nhưng khi nghe đối phương hô to có quân tình khẩn cấp, hắn hơi thả lỏng cảnh giác một chút.

Tuy nhiên xuất phát từ bản chức tuần tra, hắn vẫn dừng tại chỗ chờ đợi hai người kia đến để xác định.

Tay vẫn nắm chặt trường đao, chỉ cần phát hiện chỗ nào không đúng sẽ lập tức bắt giữ.

Khi hai người lao đến trước mặt, nương theo ánh đuốc trên tay, hắn thấy rõ hai người mặc quân trang Đột Quyết, trên quân trang còn có vết máu và thương tích rõ ràng.

Nhìn thấy cảnh này, hắn mới hoàn toàn buông lỏng cảnh giác. "Huynh đệ vất vả rồi nhé!

Cố lên, canh gác cho tốt!" Lý Khác khi lao qua trước mặt tên lính gác Đột Quyết kia liền hét lớn một tiếng, sau đó cưỡi ngựa tiếp tục lao về phía đại doanh. "Ta không vất vả, huynh đệ mới vất vả!" Kết quả khi chào hỏi tên lính gác kia, tên kia cư nhiên cũng đáp lại một câu. "Ha ha, không có việc gì, tất cả vì giết súc sinh, chúng ta không vất vả!" Lý Khác trực tiếp giơ tay vẫy vẫy với tên người Đột Quyết vừa đáp lời, sau đó tiếp tục thúc ngựa lao về phía trước.

Chỉ trong vài câu nói, hai người Lý Khác đã lao đi xa hơn chục mét! "Ngựa của hai vị huynh đệ này chạy nhanh thật!

Nếu ta cũng có được một con ngựa tốt như vậy thì hay biết mấy!" Tên lính gác kia không hề phát hiện ra chỗ nào không đúng, cứ thế nhìn hai người Lý Khác lao qua ngay dưới mí mắt mình.

Trên đường đi, hai người lại gặp phải mấy tốp lính gác, nhưng

càng về sau, bọn lính gác càng lơ là.

Thậm chí khi vào sâu ba bốn dặm, đám lính gác vừa nghe thấy quân tình khẩn cấp liền trực tiếp không thèm hỏi, thả cho Lý Khác và Hứa Chử đi qua. "Chủ thượng, hay là chúng ta cứ nghênh ngang lao vào trung quân đại doanh giết chủ tướng rồi hãy đánh?" Hứa Chử lần đầu tiên thấy loại cách chơi này.

Hai người nghênh ngang lao vào biên giới đại doanh người ta để tập kích, kết quả lính gác đối phương một đường hoan nghênh, liên tục hỏi thăm! "Nói cái gì thế?

Chúng ta là tập kích, lại không phải thích sát, một lát nữa lao vào rồi để kỵ binh xung kích!" Lý Khác cạn lời nhìn Hứa Chử một cái, sau đó tiếp tục tính toán khoảng cách.

Khi lao đến vị trí cách đại doanh đối phương chưa đến năm trăm mét, Lý Khác trực tiếp ghìm cương chiến mã. "Hứa Chử, chuẩn bị xong chiến đấu chưa?" Lý Khác dừng lại, trực tiếp từ kho chứa hệ thống lấy binh khí của Hứa Chử ra, sau đó hỏi. "Mạt tướng định đương tử chiến đến cùng!" Hứa Chử lần nữa kiến thức sự thần kỳ của Lý Khác, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt. "Ha ha, người Đột Quyết tám vạn đại quân không một tiếng động trực tiếp biến mất, nếu Khả Hãn bọn hắn biết được sẽ ra sao nhỉ?

Bảy, tám vạn con heo, thả ra cho chúng ta giết thì nhất thời bán hội cũng giết không hết a!" Khi Lý Khác và Hứa Chử lấy ra vũ khí có tạo hình kỳ lạ, đám lính gác tuần tra xung quanh lập tức phát hiện chỗ không thích hợp. "Người đâu?" "Trước tiên bắt lấy!" ...

Bảy tám tên lính gác trực tiếp lao về phía bên này.

Nhưng hai người Lý Khác lại coi như không thấy.

Khi đám lính gác lao đến một nửa, chỉ thấy Lý Khác vung tay lớn

lên, trên mặt đất sau lưng bỗng nhiên xuất hiện lượng lớn binh sĩ.

Đám lính gác kia vốn mới vừa bắt đầu xung kích về phía Lý Khác, tốc độ chiến mã dưới thân còn chưa kịp đề lên đã trực tiếp bị trọng giáp kỵ binh đột nhiên xuất hiện trước mặt cản lại.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đã bị bội đao trong tay đám kỵ binh kia chém thành mấy đoạn.

Số vạn kỵ binh được Lý Khác trong khoảnh khắc toàn bộ thả ra.

Ở phía sau kỵ binh còn có lượng lớn quân đoàn bộ binh.

Lần này Lý Khác hạ vốn gốc, đem tất cả binh chủng cận chiến trong tay một hơi tung ra hết. "Toàn quân xuất kích!" Trong khi đám người Đột Quyết còn đang kinh ngạc ngẩn người tại chỗ, Lý Khác trực tiếp phát lệnh tấn công.

Hàng vạn kỵ binh đối diện với doanh trại Đột Quyết đang hô hô đại ngủ phát động xung kích.

Thê đội thứ nhất gồm năm ngàn trọng giáp kỵ binh trực tiếp hạ thấp trường thương, chiến mã dưới chân hí vang lao thẳng vào đại doanh Đột Quyết. "Địch tập, có địch tập!" "Trời ơi, những tên này xuất hiện từ đâu?" "Nhanh, đều nhanh lên!

Có địch nhân tấn công!" "Đám lính gác làm ăn cái gì vậy?

Nhiều người như vậy đều không phát hiện sao?" Năm ngàn trọng giáp kỵ binh xung kích trực tiếp khiến mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

Đám binh sĩ Đột Quyết đang trong mộng đẹp đều bị đánh thức.

Nhưng khi bọn hắn từ trong doanh trướng nghỉ ngơi lao ra, còn chưa kịp mặc chiến giáp, cầm vũ khí nghênh địch thì những ngọn trường thương băng lãnh đã hất tung bọn hắn lên từ dưới đất.

Doanh trướng của La Đạt nằm ở vị trí chính giữa đại doanh, khi cảm nhận mặt đất chấn động và tiếng thảm thiết hoảng loạn bên ngoài, hắn trực tiếp từ trên giường bò dậy. "Chuyện gì xảy ra?" La Đạt vừa lao ra khỏi doanh trướng liền nhìn thấy trọng giáp kỵ binh đoàn đang không ngừng lao về phía bên này từ xa.

Nhìn thấy doanh địa phương bắc đã bị xung kích mất một phần ba, hắn lập tức biết tất cả đều xong rồi.

Binh lực dù có nhiều hơn đối phương cũng vô lực hồi thiên. "Thám báo đâu?

Người tuần tra đâu?

Đều chết hết rồi sao?

Vì sao nhiều người như vậy lao vào tận nhà mà ta đều không nhận được tin tức?" La Đạt xác thực là một danh tướng Đột Quyết, nhưng lại có danh tướng nào ngờ được có người có thể tùy thân mang theo mấy vạn nhân mã chạy loạn khắp thế giới? "Tướng quân, hiện tại không phải lúc suy xét những thứ này, chúng ta tranh thủ thời gian rút lui thôi!

Còn không đi thì không kịp nữa a!" Một tên thiên tướng của La Đạt ngay cả khôi giáp cũng không mặc, dắt hai con chiến mã từ bên cạnh lao tới.

Giao một con cho La Đạt xong, hắn trực tiếp phi thân lên ngựa bắt đầu đào tẩu. "...

Hồ Lạc Kỳ Nhĩ, ngươi là một thiên tướng cư nhiên dẫn đầu đào tẩu!

Ta muốn chém đầu ngươi!" La Đạt nhìn tên thiên tướng cư nhiên trực tiếp dẫn đội bỏ chạy, phẫn nộ gầm lên một tiếng.

Chương 74

Nhưng trong tình huống kỵ binh đối phương sắp giết đến trước mắt này, ai còn quản ngươi có phải tướng quân hay không.

Tên kia trực tiếp đầu cũng không ngoảnh lại, liều mạng huy vũ mã tiên trong tay. "U hắt, ngươi là thủ lĩnh của chi quân đội này đi!

A a, để ta gặp được một con cá lớn a!

Thế nào?

Vừa ngủ dậy có thể nhìn thấy ta, có bất ngờ, có ngạc nhiên không?" Khi La Đạt chuẩn bị cầm vũ khí liều mạng với đám người tập kích, một giọng nói non nớt nhưng lại có chút khàn khàn đột nhiên vang lên từ sau lưng hắn.

La Đạt quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đang mặt đầy tiếu ý nhìn hắn.

Bên cạnh thiếu niên là hai mươi mấy tên trọng giáp kỵ binh hộ vệ.

Khi Lý Khác phát hiện ra hắn, đám trọng giáp kỵ binh kia liền trực tiếp vây lấy hắn. "Tướng quân bị vây rồi!

Mau đi cứu tướng quân!" Thủ hạ của La Đạt khi thấy Lý Khác vây La Đạt lại, lập tức từng tên đỏ mắt lao về phía vòng vây.

Nhưng chưa đi được hai bước, trường thương sắc bén đã trực tiếp xuyên thủng lồng ngực bọn hắn. "Tù binh dư thừa không cần, mọi người vất vả một chút, một hơi giết hết cho ta!" Lý Khác nói với Hứa Chử bên cạnh một câu, Hứa Chử đáp một tiếng rồi thúc chiến mã tiếp tục dẫn đội xông ra chém giết. "Vị tướng quân này xưng hô thế nào a?" Lý Khác nhìn La Đạt đang bị vây, trực tiếp phi thân từ trên chiến mã nhảy xuống.

Hắn tùy tay ném Họa Can Phương Thiên Kích cho một tên trọng giáp kỵ binh bên cạnh.

Họa Can Phương Thiên Kích nặng hơn một trăm cân bị Lý Khác tùy tay ném ra trông rất nhẹ nhàng, nhưng tên trọng giáp kỵ binh kia lại phải vứt bỏ thế thương, dùng cả hai tay mới đỡ được trọng kích Lý Khác ném tới. "Vị tướng quân này, ngươi dù sao cũng là đại tướng thống lĩnh hàng vạn người, ít nhiều cũng là người có thân phận đi!

Người khác hỏi chuyện lại không đáp, làm ta có chút xấu hổ nha!" Lý Khác đứng cách La Đạt hai mét, từ khe hở chiến giáp trước ngực móc ra một tấm vải bông dùng để rửa mặt, lau qua mặt một cái.

Sau khi lau sạch những giọt máu không ngừng chảy dọc theo mặt xuống, tơ máu đỏ trong mắt hắn cũng dần lui đi.

Địch phương đại tướng bị bắt, đội ngũ bị đánh tan, chuyện còn lại giao cho Hứa Chử là được.

Hắn không cần thiết tiếp tục tham dự nữa.

Vết thương bị ma sát sau lưng hiện tại còn chưa khỏi đâu.

Hắn cũng không muốn tối nay lại phải nằm sấp ngủ. "Ta tên La Đạt!

Ngươi là ai?" Lý Khác thấy tên râu quai nón to lớn rốt cuộc cũng chịu mở miệng, nụ cười trên mặt cũng dần trở nên ổi tỏa.

Lui đi sát khí, hắn vĩnh viễn đều là hoàng tử Lý Khác ngoan thế bất cung kia. "A a, ta là ai ngươi không cần biết, dù sao rơi vào tay ta, ngươi cũng không có cơ hội báo thù ta!

Đừng nói báo thù, ngay cả nguyền rủa ta ngươi cũng không có cơ hội!

Ha ha ha...

Tức không tức, ta thích nhất loại dáng vẻ nhìn ta không thuận mắt lại không xử được ta của ngươi!" Lý Khác trực tiếp lắc đầu lắc não trước mặt La Đạt, chọc đối phương tức đến suýt nhảy dựng lên!

Nhưng La Đạt mới vừa có động tác, mười mấy cây trường thương đã trực tiếp gác lên người hắn. "Đừng cử động thì tốt hơn.

Nếu không ta cũng không ngại để ngươi nếm thử chút khổ sở!" "Đáng chết Đường nhân, một lũ âm hiểm xảo trá!

Các ngươi đều không được chết tử tế!" La Đạt nhìn khuôn mặt cười tặc lưỡi của Lý Khác, trong lòng hận không thể ăn thịt, uống máu hắn.

Nhưng những lời đó chẳng qua là sự tự an ủi của kẻ thất bại mà thôi. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch kích hoạt.

Địch phương tướng lĩnh dường như không phục lắm, cho chút quan tâm đi!

Lựa chọn một: Cho hắn một thanh vũ khí, túc chủ cùng hắn đơn đấu, trực tiếp giết chết hắn!

Phần thưởng: Thể năng trị cộng mười.

Lựa chọn hai: Để hắn mang theo không cam lòng và uất ức chết đi!

Để tiểu binh đâm chết hắn!

Phần thưởng: Hoàng kim năm trăm lượng.

Lựa chọn ba: Không phục ta đúng không?

Ta có thể để ngươi càng không phục!

Khiến hắn trầm cảm, để hắn hoài nghi nhân sinh!

Phần thưởng: Phương pháp chế tạo hương thủy." Hiển nhiên tên

La Đạt này đối với Lý Khác hận ý mười phần a!

Ngay cả hệ thống cũng bị kinh động.

Ba cái lựa chọn vừa ra, Lý Khác lập tức nhắm vào phần thưởng thứ ba.

Mặc kệ thời đại nào, tiền của nữ nhân vĩnh viễn là dễ kiếm nhất.

Nếu có thể làm cho trên người các nàng thời gian dài tản phát ra mùi thơm, vậy thì đoán chừng nữ nhân sẽ vì đó mà điên cuồng.

Lý Khác hiện tại phải nuôi mấy vạn quân, tổng phải có chút đường lối kiếm tiền mới được.

Lý Khác cười hì hì nhìn La Đạt, nói với một tiểu binh bên cạnh: "Mấy người các ngươi đi bên kia dỡ mấy thanh gỗ, lại tìm chút dây thừng, làm cái giá chữ thập, đem La Đạt đại tướng quân của chúng ta treo lên.

Đúng rồi, đừng làm cao quá, có chừng một trượng là tốt rồi, cao bằng soái kỳ là được, lát nữa gọi mấy huynh đệ đem hắn giơ lên phơi nắng!" Lý Khác nói xong, mấy tên binh sĩ trực tiếp cười ha hả lao ra ngoài.

Chưa đến nửa giờ, mấy tên tiểu binh đã khiêng một cái giá lớn chạy về.

Chương 75

Lý Khác nhìn qua, mấy tên này làm rất tỉ mỉ.

Cái giá này ít nhất cũng cao bốn mét. "La Đạt tướng quân, là để ta trói ngươi lên, hay là ta đánh một trận xong rồi mới trói ngươi lên a?" Lý Khác nhìn cái thập tự giá đặt trước mặt, cười ha hả nhìn La Đạt. "Đường nhân khả sỉ, các ngươi không biết sĩ khả sát bất khả nhục sao?

Vì sao nhục nhã ta như thế, muốn giết cứ giết, muốn chém cứ chém, làm vậy có gì là anh hùng hảo hán?" La Đạt nhìn cái thập tự giá dài ngoẳng kia, nếu thật sự bị trói lên đó giơ lên, thì hôm nay La Đạt dù có may mắn không chết, cũng tất nhiên nhất thế anh danh toàn bộ hủy hoại.

Quả thực là sỉ nhục to lớn. "Di!

Câu này ngươi cũng biết a?

Nhìn không ra lão tiểu tử ngươi cũng có văn hóa phết!" Lý Khác thật sự không nhìn ra tên La Đạt ngũ đại tam thô, mặt đầy râu quai nón này có thể nói ra câu văn vẻ như "Sĩ khả sát bất khả nhục". "Sĩ khả sát bất khả nhục đó là ngôn ngữ nội bộ chúng ta, cùng loại mọi rợ các ngươi không có quan hệ bao lớn, cái từ đó lại không dùng để hình dung hạng người man di, đừng có vơ vào." Lý Khác phất tay, trực tiếp đá vào mông tên binh sĩ đang cầm dây thừng đứng bên cạnh một cái. "Ngốc a, không thấy La Đạt tướng quân của chúng ta không nguyện ý sao?

Còn không mau đi hầu hạ?

Một lát nữa sau khi giơ lên, phải hô 'Tướng quân các ngươi bị bắt rồi, muốn sống thì đầu hàng, đi thì chủ thượng không giết!', nhớ hô to

lên.

Lát nữa xem xem có thằng ngốc nào thật sự vứt vũ khí không." Đầu hàng chủ thượng không giết, đây là sáo lộ quen thuộc của Lý Khác.

Tuy hiện tại đám người Đột Quyết kia tiếp tục phản kháng cũng là phí công.

Nhưng chỉ cần có người phản kháng, vậy thì khó tránh khỏi sẽ tạo thành thương vong.

Hiện tại những thủ hạ này đều là thân binh của Lý Khác a!

Là tài sản tư hữu của một mình hắn.

Thương vong thêm một người cũng là tổn thất! "Dạ, chủ thượng!" Đám binh sĩ kia tự nhiên cũng biết cách làm của Lý Khác.

Thế là trực tiếp từng tên mặt đầy vẻ xấu xa lao về phía La Đạt. "Đừng, đừng..." Lúc này La Đạt quả thực giống như một cô nương yếu đuối bị đại hán bao vây, vô cùng bất lực.

Tuy công phu hắn cũng rất giỏi, nhưng tay không tấc sắt đối mặt với mười mấy đại hán, giãy dụa thế nào cũng là phí công.

Mười mấy tên binh sĩ trực tiếp khiêng hắn lên, sau đó đập mạnh xuống đất.

Sau đó lại nâng lên, đập mạnh xuống đất.

Lặp lại ba lần, La Đạt ngay cả đứng cũng đứng không nổi.

Cuối cùng chỉ có thể như nhận mệnh để mặc mấy tên kia trói gô lại. "Binh sĩ Đột Quyết nghe đây!

Tướng quân La Đạt của các ngươi đã bị chúng ta bắt làm tù binh rồi, chủ thượng nhà ta nói, buông vũ khí đầu hàng thì không giết!" "Binh sĩ Đột Quyết..." Miệng La Đạt bị nhét một miếng vải rách

không biết tìm ở đâu ra, sau đó trực tiếp bị khiêng đi chạy khắp nơi.

Đám thủ hạ của Lý Khác cũng từng tên cực kỳ xấu xa.

Mỗi khi La Đạt bị khiêng chạy đến đâu hô hào thì bọn hắn lại nới lỏng vòng vây một chút, tạo ra một bộ dáng đầu hàng không giết.

Nhưng nếu đối phương thật sự buông vũ khí xuống, vậy thì ngại quá, chủ thượng nói không giết, nhưng ta không nói không giết!

La Đạt nhìn binh sĩ dưới tay mình một tay đào tạo cứ thế bị tàn sát hầu như không còn, trong mắt hắn không ngừng chảy nước mắt.

Dẫn theo năm vạn người vào biên giới Đại Đường, là vì kiến công lập nghiệp.

Thế nhưng, năm vạn người sau khi vào Đại Đường đã làm được gì?

Trừ việc đi đường và đi đường!

Khó khăn lắm mới gặp được địch quân, kết quả ngay cả tay cũng chưa kịp động đã bị người ta giết gần hết rồi.

Bốn cái thiên tướng, chín cái tham tướng, La Đạt duy nhất nhìn thấy một cái thì lại dẫn đội đào tẩu!

Bảo hắn làm sao không cảm thấy uất ức! "Ân, cái đùi cừu nướng này làm không tệ a!

Cho thêm chút ớt nữa!" Trận chiến này Lý Khác lúc bắt đầu xung kích một đợt, sau đó trực tiếp ngay cả tay cũng không động.

Từ trong kho chứa hệ thống thả ra một trăm trọng giáp bộ binh làm hộ vệ xong, hắn trực tiếp ở trong đại doanh Đột Quyết đi dạo.

Đương lúc chạng vạng tối, Hứa Chử rốt cuộc dẫn đội truy sát trở về.

Trừ những người mang đi, hắn đem theo cả đám nhân mã vòng ra sau chặn đường đào binh cũng mang về luôn! "Báo cáo chủ thượng, mạt tướng vô năng, chưa thể đem toàn bộ đào binh đánh giết!

Cuối cùng để chạy thoát một số người!" Hứa Chử trở về xong, việc đầu tiên là chạy vào đại trướng nơi Lý Khác ở để báo cáo tình huống! "A!

Đại khái chạy thoát bao nhiêu?" "Đại khái không đến ba ngàn người, vứt bỏ khôi giáp vũ khí cùng quân nhu, bọn ta thực sự đuổi không kịp." Lý Khác nghe nói chạy thoát một số người cũng không bất ngờ.

Nói giết sạch toàn bộ chẳng qua là hô khẩu hiệu thôi.

Có thể thật sự giết sạch hết sao, kiểu gì cũng sẽ có cá lọt lưới. "Không sao, chút người đó chạy thì chạy, coi như để bọn hắn về báo cáo cho đại bộ đội đi.

Nói cho các tướng sĩ, đem thi thể xử lý tốt, đừng để đến lúc sinh ra ôn dịch thì phiền phức.

Chúng ta ở đây hưu chỉnh một đêm, sáng mai, trực tiếp về U Châu thành." "Chậc, trước sau ba ngày thời gian táng tống tám vạn người, chậc chậc, chính mình cũng cảm thấy ngưu bức a!

Cũng không biết Đột Quyết Khả Hãn biết được tình huống này sẽ ra sao?

Chương 76

Ba ngày chết tám vạn, hắn có thể hay không dùng phép tính nhân chia xem mười mấy vạn người của hắn đủ cho ta giết mấy ngày a?" *** Lúc Lý Khác đang ở trong đại doanh Đột Quyết ăn cừu nướng toàn con, tại Trường An, bên ngoài hoàng cung.

Một phong khẩn cấp quân tình từ U Châu truyền về trực tiếp được đưa vào trong hoàng cung.

Từ sau khi Lý Khác đi, Trường An thành cũng yên ổn không ít.

Kể từ lần trước Trường Tôn gia ba con trai, một chết hai bị cấm túc, cả đám con ông cháu cha ở Trường An thành dường như biến mất tăm.

Lý Nhị cũng đỡ đi một mối tâm sự.

Cho nên lúc này trời mới vừa tối, hắn chuẩn bị ra khỏi Ngự Thư Phòng đi hậu cung dạo một vòng.

Nhưng hắn mới vừa từ trên ghế đứng dậy, một trận tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa lao vào. "Khởi bẩm Hoàng thượng, có biên cương cấp báo truyền đến!" Ngô công công chặn lại cấp báo từ bên ngoài, hoảng mang đi vào Ngự Thư Phòng giao báo cáo cho Lý Nhị. "U Châu thành?

Đó không phải là nơi Lý Khác đi đến sao?

Chẳng lẽ U Châu bị Đột Quyết đánh?" Lý Nhị nhanh chóng xé mở phong thư trên tay.

Chữ viết bên trên mười phần quyên tú, nhìn một cái là biết không phải nam nhân viết.

Lý Nhị nhận ra chữ viết này, là thủ bút của Lý Anh Ca.

Nhìn nội dung bên trên, mày Lý Nhị dần nhíu lại. "Đáng chết, Ngô công công, tốc tốc gọi tất cả quan cư nhị phẩm trở lên đến Thiên Điện cho ta, biên quan Đột Quyết tập kích, việc này không được phép chậm trễ!" Lý Nhị xem xong thư tín, tâm tư đi hậu cung dạo chơi trong nháy mắt tan biến.

Hắn đứng dậy trực tiếp đi ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Ngô công công thấy Lý Nhị gấp gáp như thế, cũng biết sự việc không nhỏ.

Thế là một đường chạy chậm lao ra ngoài cung.

Chưa đầy nửa canh giờ, văn võ trọng thần trong triều toàn bộ tụ tập trong hoàng cung.

Lý Nhị đem quân tình cấp báo Lý Anh Ca truyền về đưa xuống dưới. "Đột Quyết lần này ở ngoài thành U Châu tụ binh ba vạn, hiển nhiên không đơn thuần là nhân lúc mùa thu cướp bóc một phen a!

Hoàng thượng, nếu đối phương chỉ có ba vạn người thì còn đỡ, nếu hậu tục có tăng viện, vậy U Châu thành nguy hiểm rồi!" Lý Tĩnh xem quân tình con gái mình truyền về xong, lập tức dấy lên một trận lo lắng sâu sắc. "Hoàng thượng, thần cho rằng, chúng ta nên tốc tốc tăng viện U Châu." "Thần phục nghị!" "Thần nguyện dẫn đội tiến về!" ...

Nhìn chiến báo trong tay, không ít người trong quân đều khẩn trương.

Người Đột Quyết cũng không dễ đối phó như vậy.

Những du mục dân tộc này thân hình bưu hãn, hiếu chiến háo thắng.

Một khi hình thành quy mô thì rất khó đối phó. "Hoàng thượng, vi thần cho rằng, địch quân tất nhiên súc mưu đã lâu, chúng ta không thể

thương xúc ứng chiến, hẳn là nên tập kết binh mã trước, để đảm bảo chiến sự an ổn." Trường Tôn Vô Kỵ xem xong quân tình trong tay, hai con mắt lóe tinh quang hơi híp lại.

Hắn trực tiếp đứng ra phủ quyết thỉnh cầu lập tức tăng viện của những người khác. "Trường Tôn thừa tướng, quân tình cấp báo muốn đưa đến Trường An, trên đường cũng mất hai ngày thời gian, đại quân chạy tới thì ít nhất đều phải ba ngày nữa, đi đi về về có khi mất sáu bảy ngày a!

Nếu không tốc tốc tăng viện!

U Châu thành khả năng sẽ thất thủ, đó là mấy vạn bách tính a!" Lý Tĩnh bình thường tính khí tương đối tốt, tinh thông đánh trận, nhưng đối với tranh đấu triều đường lại không thạo.

Cho nên bình thường đều giữ thái độ trung lập, tận khả năng không cùng đại thần khác sinh ra xung đột.

Nhưng lần này Trường Tôn Vô Kỵ đề nghị lại khiến ông không thể không đứng ra.

Bởi vì người phòng thủ U Châu là con gái ông.

Nếu đi muộn, khả năng sẽ không bao giờ còn được gặp con gái nữa. "Lý đại nhân, ngài cũng biết, đối phương rốt cuộc có bao nhiêu nhân mã ngài biết không?

Tường thành U Châu thấp bé, bốn phía bao la, bản thân là nơi dễ công khó thủ, chúng ta hiện tại có thể phái khiển bao nhiêu nhân mã đi?

Trong thời gian ngắn, chúng ta ngay cả một vạn nhân mã đều gom không đủ.

Vạn nhất đối phương có tăng viện, vậy thì một vạn người này chẳng khác nào đi chịu chết." Trường Tôn Vô Kỵ bản thân cũng là võ

tướng xuất thân, lúc này một câu nói toạc ra tình cảnh của U Châu thành.

Lý Tĩnh cũng biết sự thật này.

Nhưng ông tin tưởng con gái.

Trong thời gian ngắn, U Châu thành sẽ không bị công phá.

Nhưng tin tưởng đó chỉ là tự tin đối với con gái.

Loại tự tin này sao có thể lấy ra thuyết phục người khác? "Hoàng thượng, Lý Khác điện hạ cũng đang ở U Châu a!

Ngài..." Lý Tĩnh cuối cùng thực sự không có cách nào, chỉ có thể đem Lý Khác ra nhắc tới. "Lý Tĩnh đại nhân, chúng ta hiện tại không phải lúc đàm luận được mất cá nhân." Lời Lý Tĩnh chưa nói xong, trực tiếp bị Trường Tôn Vô Kỵ cắt ngang.

Những văn võ đại thần khác dưới sự dẫn dắt của hai người cũng bắt đầu thảo luận kịch liệt.

Nhưng thảo luận càng kịch liệt, lại càng không đưa ra được một đáp phục chuẩn xác.

Lý Nhị nhìn triều thần bên dưới gần như đang xé rách mặt nhau, lập tức cảm giác một trận đau đầu.

Đột Quyết mấy năm trước mỗi năm sau khi vào thu đều sẽ có bộ đội tại biên quan thành trì làm càn.

Nhưng giống như quy mô năm nay xác thực mười phần hiếm thấy.

Cho nên lần này đột nhiên bộc phát cũng làm cho Lý Nhị có chút trở tay không kịp.

Chương 77

"Đều đủ rồi!" Lý Nhị nhìn bên dưới cãi nhau mấy giờ cũng không đưa ra được phương án chuẩn xác, kết quả lại từng cái tranh chấp đến mặt đỏ tới mang tai, rốt cuộc không còn kiên nhẫn xem bọn hắn xé nhau nữa.

Hắn quát một tiếng cắt ngang tranh luận, sau đó trực tiếp hạ đạt thông điệp cuối cùng. "Chuyện này cũng không phải nhất thời có thể thảo luận ra kết quả, đều trở về đi, giờ tảo triều ngày mai, trẫm muốn nghe tin tức chuẩn xác." Lý Nhị thấy đám người này cũng thảo luận không ra cái gì tốt xấu.

Trong lòng cũng một trận phiền muộn, trực tiếp đập bàn đứng dậy.

Thấy Lý Nhị nổi giận, đám triều thần bên dưới cũng không còn cãi nhau nữa.

Tuy không thảo luận ra kết quả, nhưng binh mã quân nhu những thứ này vẫn phải đi chuẩn bị.

Lý Nhị đem nhiệm vụ đều phát xuống xong liền trực tiếp rời đi.

Những người nhận nhiệm vụ thì bắt đầu suốt đêm chuẩn bị.

Vốn dĩ tâm tình đang tốt, Lý Nhị bị một phong cấp báo trực tiếp làm hỏng bét.

Lại trải qua mấy giờ nghe các đại thần cãi cọ, lúc này chỉ cảm giác đầu váng mắt hoa. "Hoàng thượng, Hoàng thượng không xong rồi!" Lý Nhị mới vừa dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Kết quả bên ngoài thanh âm Ngô công công lại vang lên. "Có việc gì mà hoảng lý hoảng trương thế.

Nhìn trẫm giống bộ dạng không xong lắm sao?" Vốn đang tâm phiền, Lý Nhị bị Ngô công công ồn ào như vậy, lập tức nổi giận.

Ngô công công vừa vào cửa lập tức bị Lý Nhị đột nhiên rống to dọa cho quỳ rạp xuống đất. "Hoàng thượng thục tội, tiểu nhân gấp hồ đồ rồi, ngài bớt giận, vừa rồi lại đưa tới một phong biên quan cấp báo, tiểu nhân cũng nhất thời hoảng thần!" Ngô công công đi theo bên cạnh Lý Nhị niên hạn cũng không ngắn, lúc này mới thấy Lý Nhị phát hỏa lớn như vậy a!

Tranh thủ thời gian tìm một lý do, đồng thời đem cấp báo trong tay dâng lên, hy vọng lấy đó có thể phân tán sự chú ý của Lý Nhị. "Lại cấp báo?" Lý Nhị không ngờ, trước sau chỉ mấy giờ, biên quan cư nhiên liên tục đưa tới hai phần cấp báo.

Lý Nhị nhìn phong thư trong tay, ý niệm đầu tiên là U Châu bị phá rồi.

Tay hắn có chút run rẩy xé mở xi can, lấy thư tín bên trong ra.

Vừa mới mở thư ra, mắt Lý Nhị lập tức trợn to.

Hắn có chút không thể tin nổi dụi dụi mắt, sau đó lại nhìn một lần nữa, xác định không nhìn lầm.

Lý Nhị cư nhiên trực tiếp cười ha ha. "Tốt, tốt a!

Thật sự là tốt a!" Ngô công công vốn đang lo lắng Lý Nhị xem xong cấp báo sẽ nổi trận lôi đình trút giận lên đầu mình.

Nhưng không ngờ Lý Nhị xem xong thư tín cư nhiên cười ha ha, liên tiếp nói ba chữ tốt, đem nội tâm vui vẻ lúc này hoàn toàn biểu đạt ra.

Thật sự có chút nằm ngoài dự liệu của hắn. "Tiểu nhân thấy Hoàng thượng cao hứng như thế, chẳng lẽ người Đột Quyết lui binh rồi sao?" Ngô công công cưỡng ép bày ra bộ mặt tươi cười, thăm dò

hỏi một câu. "Lui binh?

Đâu chỉ lui binh a!

Ha ha ha, ngươi xem một chút.

Giản trực đại khoái nhân tâm a!" Lý Nhị lúc này cao hứng đến mức có chút luống cuống tay chân.

Hiện tại chỉ muốn tìm một người cùng hắn chia sẻ niềm vui sướng này!

Thế là trực tiếp đưa cấp báo trong tay cho Ngô công công. "...

Chúc mừng Hoàng thượng, hạ hỷ Hoàng thượng a!" Ngô công công cẩn thận nhận thư tín trong tay Lý Nhị xem xét.

Chỉ câu đầu tiên suýt chút nữa làm hắn cầm không vững thư tín. "Mạt tướng Lý Anh Ca không phụ Hoàng thượng hậu vọng, Đột Quyết ba vạn binh mã đã toàn bộ phơi thây ngoài thành U Châu." Ngô công công nhìn lướt qua tin tức sau đó đưa thư lại cho Lý Nhị.

Lý Nhị cũng lần nữa nhìn xuống dưới.

Dần dần, sắc mặt hắn liền có chút khó coi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhị mặt mày hớn hở bước lên triều đường.

Phong cấp báo thứ hai gửi hôm qua tạm thời chỉ có hắn và Ngô công công biết.

Chiến báo tối qua Ngô công công cũng chỉ nhìn mấy chữ đầu rồi đưa lại cho Lý Nhị.

Bởi vì tùy tiện liếc qua một cái, kết quả ở bên trên nhìn thấy hai chữ Lý Khác, thế là liền không dám tiếp tục xem tiếp.

Biết càng nhiều, vậy thì có lẽ chết càng nhanh.

Cho nên cuối cùng cũng không biết trong phong thư kia rốt cuộc đã

xảy ra chuyện gì. "Chuyện hôm qua, đã có đối sách chưa a?" Lý Nhị thượng triều xong, trực tiếp đặt mông ngồi lên long ỷ.

Tuy trong thư Lý Anh Ca có nhắc tới Lý Khác muốn một mình đi trì hoãn năm vạn đại quân hậu tục của Đột Quyết.

Nhưng Lý Nhị đối với việc này lại một chút cũng không hoảng.

Hắn cũng không cho rằng Lý Khác là loại người biết rõ đường chết vẫn muốn đi chịu chết, đã dám đi, vậy thì liền nắm chắc sống sót trở về.

Đã như vậy, Lý Nhị tự nhiên tạm thời không cần lo lắng sự sống chết của Lý Khác. "Hoàng thượng thần cho rằng..." "Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần cho rằng ứng đương..." "Khởi bẩm Hoàng thượng.

Vi thần nhận vi..." Lời Lý Nhị vừa dứt, người bên dưới lại bắt đầu xé da.

Lý Nhị thì vẫn luôn lẳng lặng quan sát đám đại thần kia, mỗi một lần triều hội đều là một lần giao phong.

Chương 78

"Hoàng thượng, vi thần cho rằng, đã lần này Đột Quyết thế tới hung hăng, vậy hậu tục tăng viện tất nhiên không ít, chúng ta không nên mạo nhiên xuất binh, ứng đương đợi đại quân tập kết hoàn tất, lại dùng thế phá quân trấn áp Đột Quyết, mới có thể bình loạn!" Sau khi đại đa số đại thần đều đưa ra cách nhìn, Trường Tôn Vô Kỵ đứng ra.

Lý Nhị nghe đề nghị của hắn, trên mặt tuy vẫn không có biến hóa, nhưng trong lòng lại yên lặng ghi nhớ. "Trường Tôn đại nhân, vậy theo ý ngài, chúng ta trực tiếp vứt bỏ những tướng sĩ trước đó phái đi U Châu thành sao?" Nghe Trường Tôn Vô Kỵ đề nghị, Lý Tĩnh trực tiếp đứng ra đương đình chất vấn. "Lý Tĩnh đại nhân, đại quân tập kết cần thời gian, nếu chia từng đợt đi chi viện, một khi Đột Quyết đại quân hậu viện đột ngột tới, vậy thì chút quân đội nhỏ lẻ phái đi chẳng phải là chịu chết sao?

Về phần quân đội phái đi trước đó, vừa vặn có thể tạm thời ngăn cản người Đột Quyết đại quân, vì chúng ta tập kết quân đội tranh thủ đầy đủ thời gian, chẳng lẽ không phải biện pháp ổn thỏa nhất sao?" Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp nhìn cũng không thèm nhìn Lý Tĩnh.

Trừ Lý Khác và Lý Nhị, tại cái triều đường này hắn thật không sợ những người khác. "..." Lý Tĩnh nghe xong lời Trường Tôn Vô Kỵ, suýt chút nữa trực tiếp nhảy lên đá cho một cước. "Cái lão thất phu này, nếu Ngô Vương ở đây, có thể trực tiếp đánh chết ngươi!" Lý Tĩnh rất muốn đá Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng ông dù sao cũng không phải Lý Khác.

Thật không có cái đảm khí lớn như Lý Khác. "Hoàng thượng, vạn vạn không thể a Hoàng thượng." Lý Tĩnh hết cách với Trường Tôn Vô

Kỵ, cũng chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lý Nhị. "Được rồi, trong lòng trẫm tự có định số." Lý Nhị thấy bên dưới giao phong không sai biệt lắm, cũng cắt ngang những người này xé da.

Trực tiếp tuyên bố kết quả cuối cùng. "Truyền ý chỉ của trẫm, tại toàn quốc các nơi rút điều binh mã.

Tổ thành hai mươi vạn người liên quân tại Thái Nguyên tập kết, đại quân tập kết hoàn tất sau, trực tiếp chạy tới biên cương chống lại Đột Quyết.

Lại truyền ý chỉ, để Ngô Vương Lý Khác, Thần Uy Nữ Tướng Lý Anh Ca thủ hộ U Châu và Định Châu hai thành.

Chờ đợi đại quân chi viện." Lý Nhị vừa mở miệng, gần như tương đương với mặc nhận cách làm của Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Tĩnh nghe xong, lập tức mặt như màu đất. "Bệ hạ anh minh." Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Nhị nghe theo kiến nghị của mình.

Lý Anh Ca suất lĩnh cũng chỉ có năm ngàn người.

Hai mươi vạn đại quân nếu muốn tập kết hoàn tất ít nhất cũng phải năm ngày.

Sau đó chạy tới tiền tuyến, cộng thêm lương thảo quân nhu trì hoãn, ít nhất cũng phải mười ngày mới có thể chân chính đầu nhập chiến đấu.

Đến lúc đó, Lý Khác năm ngàn người có thể còn lại bao nhiêu? "Lý Khác tiểu nhi, ngươi nhưng ngàn vạn đừng chết a!

Lão phu còn chưa đích thân báo thù đâu!" Trường Tôn Vô Kỵ trên mặt không biểu tình, nhưng thực tế trong lòng sớm đã vui nở hoa. "Được rồi, tảo triều hôm nay đến đây thôi, đều lui xuống đi!

Lý Tĩnh, đến Ngự Thư Phòng trẫm một chuyến." Lý Nhị nói xong,

trực tiếp đứng dậy đi.

Trong Ngự Thư Phòng, Lý Tĩnh mặt mũi sầu khổ bước vào. "Vi thần Lý Tĩnh, tham kiến Hoàng thượng!" Lý Tĩnh đi vào Ngự Thư Phòng xong, hành lễ với Lý Nhị.

Vốn đang độ tráng niên nhưng lúc này ông lại có vẻ già nua đi không ít. "Lý Tĩnh tướng quân có phải cho rằng trẫm quyết định hy sinh con gái ngươi?

Trong lòng có chút bi phẫn?" Lý Tĩnh đi vào, Lý Nhị vẫn như cũ nhìn tấu chương trong tay, không hề có ý tứ ngẩng đầu nhìn. "Hồi Hoàng thượng, vi thần trong lòng cũng không có bi phẫn chi ý, chỉ có chút lo lắng tiểu nữ mà thôi." Lý Tĩnh lúc này nào dám có ý kiến với Hoàng đế.

Cho dù có thật, cũng không thể nói ra a! "A a, đừng giả bộ.

Xem cái này đi, xem xong, ta cam đoan ngươi đối với ta không có ý kiến nữa." Lý Nhị nghe Lý Tĩnh nói lời trái lương tâm, ha ha cười một tiếng.

Tiếp đó từ trên bàn cầm lên tờ khẩn cấp quân tình hôm qua, bất quá trong đó có một bộ phận đã bị hắn dùng bút gạch đi!

Ví dụ như chuyện Lý Khác có ba ngàn kỵ binh. "Này, sao có thể?

Chẳng lẽ dùng kế sách?

Thế nhưng, dù dùng kế sách, đó cũng là ba vạn người a!

Ba vạn con heo, vậy cũng phải đuổi theo mới giết hết được đi!

Một trận chiến toàn tiêm đối thủ, quả thực không thể tin nổi a!" Lý Tĩnh nhìn tờ khẩn cấp quân tình quả thực có chút phỉ di sở tư.

Trong lòng không ngừng tính toán rốt cuộc dùng biện pháp gì mới có thể trong tình huống năm ngàn người đối kháng ba vạn người, dùng

một ngàn người thương vong đem đối phương toàn tiêm.

Tuy được xưng là Quân Thần, nhưng mặc kệ tính thế nào, ông cũng không tính ra một phương án hợp lý. "Cảm thấy không thể tin nổi là đúng rồi, ta cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng sự thật lại xác thực đã xảy ra, hạ tử hẳn là có thể an tâm rồi chứ!" Lý Tĩnh nghe Lý Nhị nói xong, có chút lúng túng cười cười. "Hạ tử có thể yên tâm đi tập kết bộ đội rồi chứ?" "Hoàng thượng, vi thần cáo lui!" Lý Tĩnh buông thư xuống, trực tiếp yên lặng lui ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Lý Nhị thì thu lại thư tín.

Chuyện Đột Quyết ba vạn người bị toàn tiêm, tạm thời không thể truyền ra ngoài, ít nhất không thể truyền ra sớm như vậy.

Trong thư Lý Anh Ca có ẩn hối nhắc tới chuyện Lý Khác đột nhiên có thêm ba ngàn kỵ binh, chuyện này là Lý Khác bảo nàng viết lên.

Đến lúc đó nếu đem chuyện Lý Khác tự tư nuôi quân đề xuất ra, vậy thì trên triều đường tất nhiên sẽ có không ít người lấy chuyện này làm văn chương.

Lý Nhị tạm thời không muốn cùng đám đại thần kia xé da.

Về phần chuyện Đột Quyết quân hậu tục năm vạn người tăng viện, Lý Nhị lại có chút do dự. "Lý Khác a Lý Khác, an an tâm tâm làm một hoàng tử không tốt sao, vì sao cứ luôn muốn thượng vị chứ?

Cái giang sơn này là của trẫm, trẫm không sai, trẫm không cách nào ngồi ở đây vĩnh viễn, sớm muộn cũng phải đem cái ghế này truyền lại cho hậu nhân, nhưng trẫm muốn đưa cho ai, đó là quyền của trẫm, ngươi không nên sớm lộ ra răng nanh như vậy a!

Chương 79

Hy vọng lần này có thể cho ngươi chút giáo huấn!

Lấy sự thông minh của ngươi, bảo mệnh hẳn là không thành vấn đề mới đúng.

Chung quy những binh mã kia..." Lý Nhị nói xong, nhìn ánh nến trên án đài yên lặng ngẩn người một hồi.

Cuối cùng phát ra một tiếng thở dài. "Nếu là con của Quan Âm Tỳ thì tốt biết mấy a!

Hy vọng ngươi cũng đừng trách Phụ hoàng, muốn trách thì trách số mệnh đi!" *** "Chủ thượng.

Không phải nói đối phương có mười mấy vạn người sao?

Chúng ta không tiếp tục tấn công nữa sao?" Hứa Chử cưỡi ngựa có chút khó hiểu nhìn Lý Khác.

Hiện tại ít nhất cũng có hơn năm vạn nhân mã, không rõ vì sao Lý Khác không tiếp tục đối với quân đội hậu tục của Đột Quyết phát động công kích. "Ta làm gì phải đi đánh nhau với bọn hắn a?

Người ta nhân số nhiều gấp đôi chúng ta, lần này lại không thể đi trộm nhà, hà tất lấy mạng huynh đệ đi phơi nắng?

Chúng ta về trước U Châu thành, ăn ngon uống sướng chờ lấy.

Nếu đám kia muốn đánh, chúng ta đánh, nếu không, chúng ta chờ người đông hơn bọn hắn rồi đánh!" Lý Khác du tai cưỡi Xích Thố, sau lưng thì đi theo bộ đội đông đến năm vạn.

Thêm bộ binh, tốc độ hành quân chậm lại.

Nhưng Lý Khác cũng không vội, dứt khoát trực tiếp mang theo đại

quân một đường chậm rãi đi về hướng U Châu thành. "Vô sỉ chi đồ, có gan giết ta!

Mau giết ta a!" "Đám Đường nhân ti bỉ." "Tiểu tử phía trước kia, có gan thả ta xuống, chúng ta đơn đấu!" ...

Trong đội ngũ của Lý Khác, La Đạt mặt đầy râu quai nón, trên người bị lột chỉ còn lại một cái quần đùi đang bị trói trên một chiếc xe tù cải tạo từ xe vận lương.

Cái xe tù này là Lý Khác tốn không ít công phu giám sát chế tạo.

Bên dưới là một cái xe bản, bên trên thì là cái giá chữ thập cao bốn mét do đám binh sĩ hôm qua làm ra.

Lý Khác đem hai thứ liên kết, gia cố thêm mấy thanh gỗ chống đỡ, sau đó đem La Đạt lột sạch trói lên thập tự giá. "Tên này sao lại không biết đủ thế nhỉ!

Đây chính là tù binh đầu tiên chủ thượng nhà ta giữ lại không giết, cư nhiên không biết trân quý." Tên binh sĩ đánh xe phía trước nghe tiếng kêu thê thảm của La Đạt sau lưng, không khỏi quay đầu nhìn La Đạt đang bị treo giữa không trung. "Nhìn xem cái đãi ngộ này, toàn quân duy nhất một chiếc xe ngựa đều nhường cho ngươi ngồi, còn có cái gì không biết đủ a?" Lý Khác quay đầu nhìn tên binh sĩ đang trêu chọc La Đạt một cái, gào lên một tiếng: "Ai, ca nhi nhẹ tay chút, đừng một hồi chọc hắn tức chết nhé!

Đây là tù binh duy nhất lão tử bắt được, kim quý lắm đấy!" Lý Khác nói xong, đám binh sĩ nhao nhao cười ha hả.

Khi Lý Khác mang theo đại quân về đến U Châu thành, thủ tướng giữ cửa thành lúc trước trực tiếp mở cổng.

Khi thấy Lý Khác lúc đi mang theo chưa đến ba ngàn kỵ binh, kết quả lúc về trực tiếp kéo theo đại bộ đội năm vạn người, cằm hắn suýt

chút nữa rơi xuống đất. "Cô...

Cô gia, ngài một mình đi trực tiếp bắt sống cả đại quân Đột Quyết về sao?" Một tên binh sĩ lúc ân cần chạy ra dắt ngựa cho Lý Khác liền nhỏ giọng hỏi một câu. "Nói bậy bạ gì đó?

Mấy người này là ta gặp trên đường, lúc đó ta thấy bọn họ đi lạc quái đáng thương, nên ta lĩnh về!" "Ách..." Lý Khác phi thân xuống ngựa, đưa tay an ủi Xích Thố một chút, sau đó để người dắt nó đi nghỉ ngơi.

Đám binh sĩ sau lưng Lý Khác nghe lý do thoái thác đầy qua loa của hắn, suýt chút nữa không nhịn được trong lòng mắng thầm. "Cô gia, những người này thật sự đều là nhân mã của chúng ta sao?" Nhìn hơn năm vạn người trực tiếp an doanh trát trại ngoài thành, đám Đường quân lưu thủ giữ cửa thành trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Bên cạnh đột nhiên nhiều ra bốn năm vạn nhân mã, làm bọn hắn đều cảm giác không chân thực.

Nhưng nhìn những người sống sờ sờ đứng trước mặt, lại không thể không chấp nhận hiện thực này.

Những người này trên thân mặc đều không phải chiến giáp Đại Đường a!

Nhưng chỉ nhìn động tác lúc hành quân và an doanh cũng có thể phán đoán đây là một đội quân tinh nhuệ.

Quân đội như thế này lại chưa từng nghe nói qua a! "Đừng nói nhảm nhiều như vậy, Định Châu thành bên kia thế nào, có đi xem không?" Lý Khác vừa cởi bỏ chiến giáp và y phục đầy mùi mồ hôi cùng mùi máu tanh, vừa tuân vấn tình trạng Định Châu thành.

Tuy U Châu ở phía trước Định Châu, nhưng cũng không thể không

đề phòng Đột Quyết sẽ có bộ đội trực tiếp vòng qua U Châu đi tập kích Định Châu. "Cô gia yên tâm đi!

Định Châu thành bên kia chúng ta sáng sớm mới đi xem, tuy có tiểu cổ quân đội Đột Quyết đi tập kích, nhưng đám kia ngay cả tường thành cũng không chạm tới được đã toàn bộ giao đại tại đó rồi." "A a, quân sư mà Cô gia ngài an bài quả thực quá âm hiểm, hôm qua vừa đến Định Châu bên kia liền cho người đi đào cạm bẫy.

Phía nam Định Châu thành không phải có một rừng trúc lớn sao, tên kia trực tiếp cho người chặt hết, suốt đêm làm thành chông tre chôn ở ngoài Định Châu thành, đám kỵ binh Đột Quyết kia đến tập kích, còn chưa xung kích đến nơi, móng ngựa đã toàn bộ bị đâm nát!" Tên binh sĩ khi nói đến những việc này trên mặt gọi là một vẻ cuồng nhiệt a!

Giản trực đều thành fan cuồng của Quách Gia rồi. "Ngọa tào, Hứa Chử, Quách Gia âm hiểm như vậy sao?" Lý Khác nghe tên binh sĩ miêu tả, không khỏi não bổ ra hình ảnh kia trong đầu.

Chỉ nghĩ thôi Lý Khác đã cảm thấy sống lưng lạnh toát a! "Ách...

Chủ thượng, cái này ta cũng không biết a!" Hứa Chử có chút hàm hậu gãi gãi đầu, không xác định nói. "Tuy ta không nhớ rõ lắm, nhưng ta cảm giác bộ dáng âm hiểm kia của hắn, xác thực làm ra được chuyện thất đức như vậy!" Đánh giá này của Hứa Chử mười phần trung khẳng a!

Thời cổ đại, chiến mã là vật tư chiến bị quý giá nhất.

Chiến mã của đám kỵ binh Đột Quyết kia bị Quách Gia giày vò như thế, còn khó chịu hơn cả bị tra tấn tâm lý a! "Cô gia, sao lại về nhanh như vậy a?

Không phải nói Đột Quyết có năm vạn bộ đội hậu tục sao?

Chẳng lẽ bọn hắn vừa nhìn thấy ngài đi đã sợ chạy rồi?" "Đều giết xong rồi, người nhìn xem, chủ tướng của bọn hắn ở kia, nhìn xem người ta thể hình tráng kiện như vậy, lại nhìn xem thể cách nhỏ bé của ngươi, bình thường ăn nhiều chút đi!" Lý Khác đưa tay vỗ vỗ hung giáp tên binh sĩ, sau đó trực tiếp đi về phía tháp lâu trên cổng thành.

Chương 80

Đóng cửa lại, Lý Khác trực tiếp từ kho chứa hệ thống lấy ra một bộ y phục dự phòng bắt đầu mặc vào.

Tóc dài sau lưng bị làm cho rối tung rối mù.

Lúc không thay quần áo nhìn còn giống tướng quân, kết quả y phục vừa đổi xong...

Được rồi!

Nhìn trực tiếp giống tên ăn mày. "Hôm nào phải cắt tóc đi thôi, tuy nhìn rất soái, nhưng một mình thu thập quá phiền phức." Lý Khác thay xong y phục, đi thẳng đến chỗ buộc Xích Thố, phi thân lên ngựa rời đi.

Hứa Chử vẫn luôn một tấc cũng không rời đi theo lập tức cũng chạy đi dắt chiến mã của mình. "Không phải, ta đi gặp vợ, ngươi đi theo ta chạy lung tung làm gì?" Lý Khác nhìn Hứa Chử đang vội vội vàng vàng dắt chiến mã, xách theo cái búa lớn lao về phía này, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ. "Ta không đi bảo vệ chủ thượng sao?

Vạn nhất..." "Được rồi, tâm ý của ngươi ta biết, nhưng ngươi cứ yên tâm đi!

Ta trên tay có một ít binh lực tùy thân mang theo, bản thân ta cũng không phải quả hồng mềm.

Ai có thể làm gì được ta?

Ngươi ở lại chỗ này nhìn đại quân là tốt rồi, tuy chúng ta tàn sát Đột Quyết mấy vạn người, nhưng cũng không thể buông lỏng cảnh giác.

Tốt rồi, nơi này giao cho ngươi nhìn xem." Lý Khác nói xong, trực

tiếp ghìm cương đi mất.

Vừa chạy vừa hô lớn: "Đi thôi, đi tìm tức phụ thôi!" Hứa Chử nhìn Lý Khác lại khôi phục bộ dáng trẻ con, tuy trong ánh mắt vẫn tràn đầy lo lắng, nhưng trên mặt cũng treo lên nụ cười. *** Sau khi trút bỏ tất cả phụ trọng, Xích Thố trực tiếp sải bước cuồng bôn.

Từ bốn năm giờ chiều xuất phát, kết quả trời còn chưa hoàn toàn tối hẳn, người đã xuất hiện ở ngoài thành Định Châu. "Ta đi, Quách Gia hàng này thật sự đen a!

Nếu không phải ta biết trước bên ngoài thành có cạm bẫy, không thì cứ thế mạo mạo thất thất lao tới, ngay cả ta cũng phải trúng chiêu của hắn a!" Lý Khác trực tiếp phanh lại tại dải đất bao la bên ngoài Định Châu thành, sau đó xuống ngựa đi bộ về phía thành.

Lúc đầu đường đi tương đối bằng phẳng, nhưng tại vị trí cách Định Châu thành chừng hai trăm mét, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số hố nhỏ.

Dưới đáy mỗi cái hố đều lộ ra một đoạn ống trúc dài bằng ngón tay.

Những ống trúc này đều được chôn xuống sau khi đào hố, vị trí trúc lộ ra khỏi mặt đất không sai biệt lắm đều ngang bằng với mép hố.

Nếu không đến gần, rất dễ bỏ qua những mũi trúc tiêm duệ bên trong. "Cái tên Quách Gia này thật đúng là quỷ tài a!

Nếu chiến mã là xe tăng của thời đại này, thì tên kia là người đầu tiên phát minh ra chông phản tank rồi!

Nhưng mà hàng này cũng không chừa lại cho ta cái cửa nào a?

Ngọa tào, làm mật như vậy, ta vào thành kiểu gì?" Lý Khác nhìn những mũi chông tre lít nha lít nhít trên mặt đất, lại nhìn Xích Thố có chút bất an sau lưng. "Lão hỏa kế, ngươi cũng đừng trông cậy vào ta

cõng ngươi qua nhé!

Ta không có cái bản lãnh đó." Lý Khác tuy lúc này thể năng đã tiếp cận một trăm, lực bộc phát của song tí đoán chừng có thể đạt trình độ ba trăm cân, nhưng bảo hắn cõng một con ngựa đi ba trăm mét, đó căn bản là chuyện không thể nào. "Người đối diện, nhìn đủ chưa?

Nếu nhìn đủ rồi thì bảo Phụng Hiếu tên kia ra đón ta!" Lý Khác trong thời gian ngắn thật sự bó tay với đám chông tre Quách Gia làm ra này, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn rân cổ lên hét. "Di!

Thanh âm nghe quen tai quá!

Hình như ta đã nghe ở đâu rồi?" "Ngốc rồi sao, đó là Cô gia, Cô gia chúng ta về rồi, nhanh nhanh nhanh, mở cửa thành, thả tấm ván gỗ." "Người bên dưới, động tác nhanh nhẹn chút." "Tiên mang theo, ta đi báo cho tướng quân một tiếng." ...

Lý Khác vừa mở miệng, người tuần tra trên tường thành đối diện lập tức nghe ra giọng hắn.

Nhất thời cả tường thành đều náo nhiệt lên.

Một con đường do ván gỗ lát thành trực tiếp liên thông đến trước mặt Lý Khác. "Lưu Hạ, là tiểu tử ngươi thủ cửa thành à?" Lý Khác đợi người đi tới gần mới phát hiện, cư nhiên là người quen. "Cô gia, ngài không biết đâu, hai ngày này Định Châu thành bị tập kích mấy lần.

Đáng giận nhất là, không chỉ có kỵ binh Đột Quyết tập kích, thậm chí còn có mã tặc lưu khấu phụ cận cũng nhân cơ hội này phát tài, chúng ta ngày nào cũng phải đánh a!" Lưu Hạ vừa nghe Lý Khác hỏi chuyện, trực tiếp bắt đầu phàn nàn.

Người Đột Quyết đánh thì cũng thôi, nhưng trong lúc quốc nạn đương đầu thế này, đám mã tặc lưu khấu kia cư nhiên cũng muốn

nhân cơ hội phát đại tài. "Cô gia ngài không biết, từ sau khi ngài đi khỏi Định Châu, bên này ngày ngày bị đám mã tặc lưu khấu kia thâu tập, làm cho Định Châu bên này ban ngày đều không dám mở cửa thành, sợ đám mã tặc kia lẫn trong nạn dân xông vào trong thành!" Lưu Hạ nhắc tới đám mã tặc kia, quả thực còn tức hơn so với người Đột Quyết. "Được rồi được rồi, hiện tại bên phía Đột Quyết tạm thời chặn được rồi, có cơ hội ta sẽ đi giết sạch đám mã tặc kia!" Lý Khác đưa tay vỗ vỗ vai Lưu Hạ, sau đó trực tiếp dắt Xích Thố giẫm lên ván gỗ đi vào trong thành.

Mỗi khi Lý Khác đi qua một tấm ván gỗ, Lưu Hạ trực tiếp cho người rút đi.

Cuối cùng khi Lý Khác đi qua chông trận phản tank của Quách Gia, rốt cuộc cũng đến vị trí cửa thành.

Dưới ánh đuốc chiếu rọi xung quanh, một thân ảnh tịnh lệ đang lao về phía bên này.

Khi nhìn thấy thân ảnh đó, Lý Khác ngay cả Xích Thố cũng không cần nữa, dang hai tay lao về phía nàng.

Trong ánh lửa, Lý Khác ôm chầm lấy thân ảnh đang lao tới vào lòng. "Anh Ca, ta về rồi!" "Ân." Giữa hai người không có quá nhiều ngôn ngữ, chỉ một câu đối thoại đơn giản như vậy, hai người liền lẳng lặng ôm nhau.

Những người xung quanh nhìn thấy hình ảnh này, mười phần ăn ý nhẹ tay nhẹ chân rời đi.

Ngay cả Xích Thố ngày thường không thích bị người khác dắt cũng mười phần nể tình yên lặng đi theo Lưu Hạ. "Đúng rồi, bên phía Đột Quyết thế nào?

Lúc nào bọn hắn sẽ đến?" Lý Anh Ca và Lý Khác lẳng lặng ôm

nhau dưới cửa thành một lát, đột nhiên hỏi chính sự.

Lý Khác về nhanh như vậy, ở bên kia tất nhiên thấy sự không thể làm, cho nên lựa chọn rút lui.

Chương 81

Tuy lúc đi Lý Khác khí thế hung hăng muốn đi ngăn chặn đại quân Đột Quyết, kết quả cuối cùng xám xịt chạy về.

Nhìn qua thì có chút cảm giác chém gió quá đà rồi bị nổ.

Nhưng Lý Anh Ca cũng cảm thấy tình hữu khả nguyên.

Dù sao Lý Khác chỉ có chưa đến ba ngàn người, Đột Quyết đại quân lại có số lượng năm vạn.

Nàng tịnh không cảm thấy dưới tình huống đó đào tẩu có gì mất mặt. "Đột Quyết viện quân đợt hai ta giết cũng không sai biệt lắm là toàn tiêm rồi, không biết bộ đội hậu tục có đến nữa hay không." "Toàn tiêm rồi sao?

Không có việc gì đâu, trong tình huống binh lực chênh lệch lớn như vậy..." Lý Anh Ca vốn tưởng rằng Lý Khác thấy đối phương binh lực quá mạnh, may mắn trốn về.

Thậm chí còn định an ủi Lý Khác.

Nhưng giây tiếp theo nàng phản ứng lại không đúng. "Khoan đã, chàng nói chàng đem đám Đột Quyết viện quân kia làm sao?" Lý Anh Ca phát hiện lúc này nói chuyện đều có chút không thuận, thậm chí nghiêm trọng hoài nghi vừa rồi mình nghe lầm. "Ta nói ta không sai biệt lắm đem bọn hắn toàn tiêm rồi, những kẻ đào tẩu đoán chừng sẽ có người về báo tin, chết tổn thất nhiều binh mã như vậy, đoán chừng Đột Quyết quân còn lại sẽ có kiêng kị, hẳn là trong thời gian ngắn sẽ không đến đâu!" Lý Khác vừa cùng Lý Anh Ca đi vào trong thành vừa trò chuyện.

Khi nghe nói toàn tiêm năm vạn người Đột Quyết, phản ứng đầu

tiên của Lý Anh Ca là không tin.

Nghiêm trọng không tin.

Kỳ thật đừng nói nàng không tin, nếu Lý Khác không phải người trong cuộc, chính hắn cũng không dám tin là thật. "Được rồi được rồi, chúng ta thời gian dài không gặp như vậy, đừng nói chuyện này nữa, vì đi gặp nàng, ta còn chưa ăn cơm tối đâu!

Đi đi, chúng ta đi ăn chút gì trước, sau đó từ từ nói chuyện!" Lý Khác cũng biết chuyện này giải thích không rõ ràng, bất quá cũng không cần thiết giải thích.

Thời đại này lại không có sở nghiên cứu khoa học đòi cắt lát vạn vật.

Không giải thích, ai có thể làm gì được hắn? "Vậy được rồi!

Muốn ăn gì thiếp làm cho chàng." "U?

Nhìn không ra a!

Nàng cũng biết nấu cơm sao?" "Đừng có xem thường người khác, thiếp sao lại không biết nấu cơm a?" "Vậy được, làm gì ta ăn nấy." Lý Khác cùng Lý Anh Ca nhàn nhã dạo bước trên đại lộ thành Định Châu, không biết từ lúc nào, tay của hai người đã nắm chặt lấy nhau.

Giống như một đôi tình nhân đang trong giai đoạn cuồng nhiệt, mọi thứ đều diễn ra vô cùng tự nhiên.

Do Lý Anh Ca cũng chỉ tạm trú, để khi quân địch tập kích có thể lập tức chạy tới chiến trường, nên nàng ở ngay tại một khách sạn gần cửa thành.

Chờ Lý Anh Ca về đến chỗ ở tạm, Lý Khác đi tắm rửa sạch sẽ một trận thật thoải mái, sau đó khi thay xong y phục đi ra, hắn thấy Lý Anh Ca đã cởi bỏ chiến giáp, đang ngồi trước bàn chờ đợi. "Oa, đều là

nàng làm sao?" Lý Khác nhìn một bàn đầy thức ăn, đói bụng nửa ngày cũng chẳng thèm quản lễ tiết văn nhân gì đó nữa.

Hắn trực tiếp bưng bát bắt đầu ăn như hổ đói.

Tuy rằng món ăn thời Đường phổ biến đều không ngon lắm, nhưng hôm nay Lý Khác lại ăn cảm thấy đặc biệt thơm ngon.

Một bát cơm nhoáng cái đã bị và sạch. "Ăn chậm chút nào!

Lại không có ai tranh với huynh." Lý Anh Ca nhìn Lý Khác ăn uống ngấu nghiến, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. "Ha ha, cái này không thể trách ta, ai bảo nàng làm ngon thế chứ!" "Bớt nịnh hót, mau ăn đi!" Lý Anh Ca đá chân Lý Khác dưới gầm bàn một cái, sau đó lườm yêu hắn.

Lý Anh Ca lại không biết cái lườm này đối với Lý Khác có lực sát thương lớn đến mức nào.

Nhìn Lý Anh Ca vốn mang vẻ anh khí bỗng nhiên thể hiện ra nét vũ mị đặc hữu của con gái, Lý Khác trực tiếp bưng bát, cầm đũa đứng hình.

Hắn quên cả và cơm vào miệng, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lý Anh Ca. "Sao cứ nhìn ta mãi thế?

Chẳng lẽ mặt ta bị lem à?" Lý Anh Ca thấy Lý Khác nhìn trân trân, có chút không hiểu, đưa tay sờ lên mặt. "Mặt không lem, là do đẹp quá, trong mắt đều là hình bóng nàng, ảnh hưởng ta ăn cơm rồi!" Lý Khác cười ha ha với Lý Anh Ca, sau đó lại tiếp tục và cơm trong bát.

Lần này lại phát hiện, cơm canh vốn dĩ cảm thấy ngon miệng, sau khi ăn tiếp lại trở nên có chút nhạt nhẽo vô vị. "Ai nói tú sắc khả xan (sắc đẹp thay cơm) hả?

Ta vẫn luôn cho rằng là chém gió, hiện tại ta trịnh trọng xin lỗi, câu này nói không sai chút nào!" Lý Khác và xong bát cơm, trực tiếp

buông bát đũa xuống. "Ăn no rồi sao?

Nếu còn muốn ăn thì trong nồi vẫn còn cơm đấy." Lý Anh Ca thấy Lý Khác buông bát đũa, mười phần tự nhiên hỏi một câu. "Không ăn nữa, ta cảm giác chỉ cần nhìn nàng là ta cũng sắp no rồi." "Nhìn ta mà no?

Vậy nếu cứ nhìn ta mãi, chẳng phải sẽ bị bội thực chết sao!" Lý Anh Ca nói đùa với Lý Khác một câu, rồi nhìn thấy trên miệng hắn dính hạt cơm và nước canh.

Nàng liền lấy từ trong người ra một chiếc khăn tay, cúi người tới lau cho hắn. "Nhìn xem, đã lớn thế này rồi, ăn cơm còn dính trên miệng.

Cũng không biết xấu hổ." Lý Anh Ca nói rồi thuận thế dựa vào người Lý Khác.

Nhìn Lý Anh Ca dần dần tới gần, hô hấp của Lý Khác bắt đầu dồn dập. "Anh Ca, ta nhớ, nàng từng nói nếu ta có thể sống sót trở về, nàng sẽ gả cho ta.

Lời này còn tính không?" Lý Khác một tay nắm lấy bàn tay đang lau miệng cho mình của Lý Anh Ca.

Trong mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng.

Hắn phát hiện, mình thật sự đã yêu người phụ nữ vừa anh tư táp sảng, lại vừa phong thái mê người này rồi.

Tình yêu đến mười phần tự nhiên, đồng thời cũng mười phần mãnh liệt.

Chương 82

"Ưm, chàng buông ta ra trước đã được không, nhỡ đâu lát nữa có người vào thì sao?" Tay Lý Anh Ca bị Lý Khác đột nhiên nắm lấy, lập tức hoảng loạn.

Tuy rằng trước đó hai người cũng đã nắm tay, nhưng lúc đó trời tối, lại thêm vì thấy Lý Khác an toàn trở về nên tâm lý nàng khá kích động.

Cho nên lúc ấy cũng không để ý nhiều, chỉ chặt chẽ nắm lấy Lý Khác, sợ vừa quay đầu hắn lại rời đi.

Nhưng lúc này hai người đang ở trong phòng, hoàn cảnh và không khí hoàn toàn khác biệt so với lúc trước. "Đã bị ta nắm lấy, vậy cả đời này muốn ta buông tay là không thể nào, trừ phi ta chết..." Chữ "chết" của Lý Khác vừa mới ra khỏi miệng, Lý Anh Ca đã đưa tay bịt miệng hắn lại. "Đừng nói bậy, người nhà binh chúng ta tối kỵ húy cái này, chuyện như vậy không thể nói lung tung." Lý Anh Ca đưa tay bịt miệng Lý Khác, nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, trái tim cũng dần dần tan chảy.

Lý Khác đưa tay gỡ tay Lý Anh Ca xuống: "Được, sau này ta sẽ không nói nữa." Nói xong, nhìn gương mặt Lý Anh Ca gần trong gang tấc, Lý Khác tình không tự kìm hãm được mà dần dần ghé sát vào.

Lý Anh Ca nhìn chăm chú vào mắt Lý Khác, phảng phất như nhìn thấy một vòng xoáy thâm thúy trong đôi mắt hắn.

Giống như sương thu lá rụng trôi nổi trong vòng xoáy tùy sóng trục lưu.

Cái vòng xoáy thâm thúy này đem ý thức nàng dần dần tiêu ma, cuối cùng trực tiếp nuốt chửng cả người vào trong. "Khác..." Lý Anh

Ca nói khẽ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lý Khác lúc này nếu còn không hiểu, thì quả thực không phải đàn ông nữa.

Hắn đưa tay kéo Lý Anh Ca vào trong lòng, ôm trọn hương ngọc mãn hoài.

Hai người cứ thế ôm chặt lấy nhau.

Hồi lâu sau, Lý Khác dưới sự đẩy nhẹ vì sắp hít thở không thông của Lý Anh Ca mới tạm thời buông ra, để nàng có thể thở lấy hơi.

Nhưng ngay sau đó hắn lại lần nữa lấn người lên trước, triển khai thế công mới. "Anh Ca, làm người phụ nữ của ta đi!" Khi hai người lần nữa dứt nụ hôn, Lý Khác trực tiếp bế bổng Lý Anh Ca lên theo kiểu công chúa, rồi đi thẳng về phía giường. "Ta, ta có chút sợ hãi!

Cái đó... sẽ không đau chứ?

Trên người ta có vết thương, chàng có cảm thấy xấu không?

Không được chê ta đấy!" Lý Anh Ca lúc này cũng hoàn toàn tiếp nhận Lý Khác, mặc cho hắn đặt mình lên giường, nhưng hai tay vẫn có chút khẩn trương nắm lấy vạt áo.

Ở cổ đại, giống như Lý Anh Ca loại đại gia khuê tú này, phải đến trước khi gả chồng, mẫu thân mới có thể dạy bảo một ít kiến thức về chuyện nam nữ.

Cho nên lúc này Lý Anh Ca hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể ngồi ở đó đáng thương nhìn Lý Khác. "Không sao đâu, ta sẽ ôn nhu, chỉ có một chút đau thôi.

Rất nhanh sẽ tốt." Lý Khác nói xong, ngoái đầu nhìn xem cửa đã chốt chưa, lại nhìn xem cửa sổ xung quanh đã đóng kỹ chưa.

Sau đó liền đưa tay thổi tắt đèn, mò mẫm bò lên giường.

Nửa giờ sau, trong bóng tối Lý Anh Ca đột nhiên phát ra một tiếng thảm thiết kêu khẽ. "A...

Lý Khác chàng lừa ta, đau quá!

Hu hu hu...

Không muốn, ta không muốn nữa, cái tên hỗn đản này cư nhiên lừa ta!" So với vẻ kiều nhu ôn uyển mà Lý Anh Ca biểu hiện ra trước đó, lúc này nàng mới càng giống nữ tướng quân rong ruổi sa trường. "Ngoan nào, lúc đầu sẽ có chút đau, nhịn một chút là tốt rồi, ái, đừng cắn ta!

Ai u, nhẹ chút a! ...." Sáng hôm sau, mãi đến gần giờ ăn trưa Lý Anh Ca mới tỉnh.

Hôm qua suýt chút nữa bị Lý Khác giày vò chết.

Tỉnh lại, nhìn Lý Khác nằm bên cạnh, trong mắt Lý Anh Ca tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Nàng khẽ khàng bò dậy, định xuống giường chuẩn bị nước rửa mặt cho Lý Khác.

Nhưng vừa mới dùng sức, bên dưới liền truyền đến một trận đau nhói. "Ai da!" Cơn đau đột ngột khiến nàng nhíu chặt mày, khẽ hô lên một tiếng. "Sao vậy?

Mau nằm xuống, nàng cần nghỉ ngơi nhiều, không thì sau này để lại bệnh căn sẽ không tốt." Lý Khác vốn đang ngủ say bị tiếng kêu đau của Lý Anh Ca đánh thức.

Thấy Lý Anh Ca đang định xuống giường, hắn vội vàng ngồi dậy bế nàng đặt lại lên giường. "Ta hiện tại là phu nhân của chàng, tự nhiên phải đi chuẩn bị quần áo nước rửa mặt cho chàng chứ, ta thấy nương ta đều làm như vậy mà!" Lý Anh Ca vốn định bò dậy, nhưng lại bị Lý Khác đè chặt xuống. "Nhìn xem hiện tại nàng đi đường cũng

biến dạng rồi còn cậy mạnh.

Muốn chăm sóc ta thì sau này còn nhiều thời gian, cũng không gấp gáp một chốc một lát này." Lý Khác đặt Lý Anh Ca xuống, dặn dò nàng tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó mới từ trên giường bò dậy.

Trước mắt nguy cơ Đột Quyết tạm thời giải trừ, vậy thì phải tìm chút chuyện để làm.

Dù sao mặc kệ thế nào, đều phải phòng thủ tại biên cương cho đến khi tuyết lớn bắt đầu phong tỏa mới thôi.

Vĩ độ bên phía Đột Quyết khá cao, một khi bắt đầu có tuyết rơi, đường đi cơ bản cũng đứt đoạn.

Muốn hành quân có lẽ còn được, nhưng nếu muốn vận chuyển quân nhu, thì quả thực là chuyện không thể nào.

Cho nên ít nhất phải ở lại biên cảnh khoảng một tháng, chờ đợi trận tuyết lớn đầu tiên buông xuống.

Lý Khác vừa mới từ phòng Lý Anh Ca bước ra, đúng lúc nhìn thấy một binh sĩ vội vội vàng vàng chạy lên lầu, sau đó chạy về phía bên này. "Này này, làm gì đó?

Sáng sớm ngày ra chạy rầm rầm rập rập?" Lý Khác trực tiếp ngăn hắn lại, miễn cho hắn đi quấy rầy Lý Anh Ca nghỉ ngơi.

Chương 83

"Cô gia, ...?" Tên binh sĩ đang cắm đầu chạy như điên bị Lý Khác cản lại, vội vàng ngẩng đầu.

Khi phát hiện là Lý Khác, sắc mặt hắn lập tức có chút quái dị.

Bởi vì Lý Khác lúc này đang đứng ngay bên cạnh phòng Lý Anh Ca. "Đừng đoán mò, tướng quân đang nghỉ ngơi, hôm nay có việc gì cứ tìm ta.

Thông báo xuống dưới, đều đừng quấy rầy nàng nghỉ ngơi." Lý Khác nhìn ánh mắt ám muội của tên kia, tự nhiên biết hắn nghĩ gì.

Hắn trực tiếp đưa tay vỗ lên mũ giáp tên lính, tức giận khoác vai hắn đi về phía ngược lại. "Tiểu tử ngươi chán sống rồi phải không!

Dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, coi chừng ta đánh ngươi!" Tiểu binh kia bị Lý Khác khoác vai, biểu cảm trên mặt lập tức kích động: "Ha ha ha, cô gia cư nhiên khoác vai ta a!

Chuyện này thôi lão tử có thể chém gió nửa tháng!

Ta chính là người được Hoàng tử điện hạ khoác vai đấy!" Lý Khác lôi tên binh sĩ chuẩn bị truyền tin đi thẳng ra khỏi khách sạn. "Nói đi, có chuyện gì mà hoảng hốt thế?" Hai người đi ra khỏi khách sạn, vừa đi ra ngoài vừa thảo luận. "Ai da!

Không nói ta cũng quên mất." Nghe Lý Khác nói chính sự, tên binh sĩ đột nhiên vỗ đầu, nụ cười trên mặt lập tức biến mất: "Cô gia, lương thảo hậu tục của chúng ta bị bọn mã tặc hay công kích thành Định Châu và người Đột Quyết liên hợp cướp đi rồi!" "Ngọa tào!

Đùa gì thế!" Lý Khác vừa nghe tin này, trực tiếp nổi đóa. "Mấy tên mã tặc này chán sống rồi sao!

Cư nhiên cướp lên đầu lão tử!

Quá đáng nhất là, mẹ nó còn cấu kết với đám man tử Đột Quyết!" Lương thảo bị cướp, Lý Khác cũng không coi là chuyện quá lớn.

Tiêu diệt hai cái vạn nhân doanh của Đột Quyết, lương thực tuy không kiếm được bao nhiêu, nhưng trâu bò dê và cỏ khô thì kiếm được không ít.

Hiện tại đều đang để ở thành U Châu, chỉ riêng mấy ngàn người của Lý Anh Ca ăn thì dù có ăn thả cửa cũng đủ ăn mấy tháng.

Nhưng số lương thảo quân nhu đó là khoản chiến tranh mà Lý Nhị ca (Lý Thế Dân) rót xuống!

Tuy là rót cho Lý Anh Ca, nhưng hiện tại Lý Anh Ca đều là người của hắn rồi, những thứ đó tự nhiên cũng giống như là của Lý Khác.

Từ trước đến giờ chỉ có Lý Khác đi cướp của người khác, hôm nay cư nhiên bị người khác cướp trên đầu mình. "Đi, dẫn ta đi tìm Phụng Hiếu.

Mẹ kiếp, dám cấu kết với người Đột Quyết, lại còn dám đánh chủ ý lên đầu lão tử, xem ta không làm thịt các ngươi!" Lý Khác phất tay, trực tiếp sát khí đằng đằng kéo tên binh sĩ truyền tin chạy về hướng thành lầu.

Tại một tháp canh, Quách Gia đang nhìn sa bàn ngẩn người. "Phụng Hiếu, sao rồi?

Biết đám tôn tử kia trốn ở đâu không?" Lý Khác nhìn Quách Gia đang nhíu mày nhìn sa bàn trước mặt, mở miệng hỏi. "Tham kiến chủ thượng." Quách Gia thấy Lý Khác đến, trước tiên thi lễ với hắn, sau đó mới từ từ nói: "Chủ thượng, căn cứ Phụng Hiếu thôi trắc, đám mã tặc và tàn binh Đột Quyết này có khả năng ở tại hai vị trí.

Nhưng Phụng Hiếu cũng không quá xác định rốt cuộc là ở vị trí

nào!" Quách Gia dẫn Lý Khác đến bên sa bàn, chỉ vào hai nơi cắm cờ nhỏ: "Núi Lý Lan Khê, đây là một vùng núi lớn nhất trong vòng trăm dặm, bên trong cho dù giấu vạn người cũng không đủ làm lạ, bất quá cá nhân ta cho rằng, khả năng đám mã tặc ở đây là rất nhỏ.

Nơi còn lại là Trụy Mã Nhai (Vách Núi Ngã Ngựa).

Khu vực này địa thế dốc đứng, kỵ binh khó thông qua phạm vi lớn, sau khi chiếm cứ Trụy Mã Nhai có một vách núi Nhất Tuyến Thiên có thể làm quan ải.

Khả năng đối phương ở đây là lớn nhất." Quách Gia giải thích thêm: "Đối phương và bộ đội kỵ binh Đột Quyết thẩm thấu vào hậu phương chúng ta cấu kết với nhau, tổng nhân số đạt hơn ba ngàn, vị trí lương thảo bị chặn lại cách thành Định Châu chưa đến trăm dặm, có khả năng nhất cũng chỉ là hai nơi này." Lý Khác nhìn hai nơi Quách Gia chỉ ra, cũng hơi nhíu mày.

Hai nơi này xác thực đều có khả năng giấu người. "Được, chỉ cần biết ở đâu là tốt rồi.

Dám cướp đồ của ta, ta thấy bọn chúng sống ngấy rồi.

Gọi người." Lý Khác đối với suy đoán của Quách Gia rất tin tưởng.

Một đời quỷ tài, nếu chút bản lĩnh ấy cũng không có thì quá làm nhục danh hiệu Thần cấp mưu sĩ mà hệ thống ban cho. "Cô gia, chúng ta xuất phát đánh chỗ nào?" Tên lính truyền tin lúc nãy đi vào. "Đánh cái gì mà đánh?

Thành Định Châu chỉ có chút người này, đều rút đi thì nhỡ đâu người ta nhân cơ hội công thành thì sao?" Lý Khác tức giận nói một câu, sau khi nhìn sa bàn trước mặt Quách Gia, hắn quay người bảo tên truyền lệnh binh: "Lập tức cưỡi ngựa nhanh đuổi tới thành U Châu

cho ta, cầm thủ dụ của ta đi tìm tướng quân Hứa Chử, bảo hắn điều động một ngàn trọng giáp kỵ binh, hai ngàn khinh kỵ, sáu ngàn bộ binh tới biên giới Định Châu, lúc đó ta sẽ mang đi một ít, số còn lại ở biên giới giúp đỡ phòng thủ thành Định Châu.

Đúng rồi, thuận tiện vận chuyển thêm ít thịt trâu bò dê các loại tới cho tướng sĩ gia tăng bữa ăn.

Không cần hắn tới, bảo hắn trông coi thành U Châu." Lý Khác nói xong, Quách Gia ở bên cạnh cũng đưa bút mực tới.

Lý Khác viết xong thủ dụ, Quách Gia tìm phong thư bỏ vào rồi đưa cho tên lính. "Cô gia không sai chứ?

Chỗ chúng ta lấy đâu ra nhiều người thế a?" Tên lính nghe số lượng binh sĩ Lý Khác kiểm kê thì mặt nghệt ra. "Bảo người đi thì đi đi, ở đó mà nói nhảm nhiều!

Mau lẹ lên chút!" "Vâng, cô gia, ta đi ngay!" Truyền tín binh mang theo tâm tình hoài nghi cưỡi ngựa phi như điên tới dưới thành U Châu.

Khi nhìn thấy những túp lều rậm rạp chằng chịt và binh sĩ đang thao luyện ngoài thành, hắn thậm chí nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác. "Đây sẽ không phải đại quân Đột Quyết chứ?" Nếu không phải nhìn thấy đám binh sĩ kia đều mặc áo giáp giống đội quân của Lý Khác thì hắn đã quay đầu bỏ chạy rồi. "Người nào?" Khi hắn cưỡi ngựa tới gần doanh trại, mười mấy khinh kỵ trực tiếp cầm trường thương bao vây hắn. "Ấy ấy, các huynh đệ khoan động thủ, ta là người Ngô Vương điện hạ phái tới đưa thư, có thủ dụ của Ngô Vương điện hạ." Tên kia nhìn mũi thương ngay trước mắt, trong lòng cũng chột dạ.

Nhỡ đâu tay ai trượt một cái đâm vào người, thì đau lắm a! "Thủ dụ của chủ thượng?

Đứng ở đây chờ, ta đưa vào là được." Một kỵ binh tuần tra nhận

thư, nhìn tên người gửi, sau đó mới quay người chạy vào trong quân doanh.

Chương 84

"Tướng quân, chủ thượng truyền thủ dụ." Hứa Chử đang ở trên sân huấn luyện cầm hai cái khóa đá nặng hai trăm cân rèn luyện tí lực, nghe thấy có thủ dụ của Lý Khác, trực tiếp ném hai cái khóa đá trong tay sang một bên. "Mau đưa ta xem!" Hứa Chử xé thư ra, nhìn bút tích bên trên.

Khi thấy Lý Khác muốn điều binh, hắn lập tức hưng phấn, muốn trực tiếp dẫn quân đi đánh trận.

Nhưng khi nhìn thấy mục cuối cùng bảo hắn tiếp tục lưu thủ đại doanh, sắc mặt Hứa Chử lập tức xụ xuống.

Tuy rằng không thể cùng Lý Khác đi chiến đấu, ngược lại phải trông coi đại doanh khiến Hứa Chử hơi thất vọng, nhưng mệnh lệnh của Lý Khác thì phải tuân thủ.

Kiểm kê xong vật tư và nhân mã Lý Khác cần, Hứa Chử tự mình đưa mắt nhìn bộ đội rời khỏi quân doanh, sau đó tiếp tục quay về rèn luyện thân thể.

Hắn nhàn rỗi đến đau cả trứng, đem tất cả những người trừ đội tuần tra ra lôi đi thao luyện một trận.

Nhất thời trong quân doanh khí thế ngất trời.

Khi đám nhân mã này tới dưới thành Định Châu, đám người dưới trướng Lý Anh Ca cũng trực tiếp ngây ngốc. "Đây đều là tư quân của chàng sao?" Lý Anh Ca vừa mới phá thân, đi lại còn có chút không thích ứng, đứng bên cạnh Lý Khác nhìn mấy ngàn người đột nhiên xuất hiện và xe trâu bò dê kia, trực tiếp mắt tròn mắt dẹt. "Ừ, đây đều là người của ta, bên thành U Châu ta còn giữ lại một ít, nếu nửa tháng nữa Đột Quyết bên kia không có động tĩnh gì, bách tính vốn dĩ ở thành

U Châu cũng có thể về nhà rồi." Lý Khác trả lời Lý Anh Ca rất tự nhiên, giống như có thêm mấy ngàn người này chẳng có gì đáng kinh ngạc. "Rốt cuộc chàng nuôi bao nhiêu tư quân vậy?

Phải biết rằng, tuy chàng là Hoàng tử, nhưng dưới tay có nhiều tư quân như thế, rất có thể sẽ bị phán định là mưu phản đấy!" Lý Anh Ca nhìn đám binh sĩ dưới chân tường thành đang giúp vận chuyển trâu dê.

Từng người kỷ luật nghiêm minh, toàn thân đều sung mãn sát phạt chi khí.

Bộ đội như vậy tuyệt đối không phải ngày một ngày hai có thể huấn luyện ra. "Ha ha, cũng không nuôi bao nhiêu, cũng tầm bốn năm vạn thôi, không nhiều." Lý Khác thản nhiên nói ra một con số, Lý Anh Ca thì trực tiếp không biết nói gì cho phải. "Chàng thật điên rồ!

Nuôi nhiều tư binh như vậy, trước đó cư nhiên một chút tin tức cũng không để lộ ra ngoài!

Lần này hồi triều, phỏng chừng có không ít người muốn tìm chàng gây phiền toái rồi!

Chàng phải cẩn thận ứng đối đấy!

Nuôi nhiều người như vậy, Hoàng thượng nhất định sẽ có chỗ nghi ngờ chàng." Chuyện Thái tử và Lý Thái mật mưu tạo phản còn sờ sờ trước mắt, Lý Khác chớp mắt một cái lòi ra bốn năm vạn tư quân, Lý Nhị không nghi ngờ mới là lạ.

Sở dĩ ông ta đồng ý để đại quân của Trường Tôn Vô Kỵ tập kết xong mới tăng viện, trong đó cũng không phải không có mục đích muốn tiêu hao ba ngàn kỵ binh dưới trướng Lý Khác.

Lý Khác dưới tay chỉ có ba ngàn người mà bọn họ đã có chút không dung tha, huống chi là bốn năm vạn. "Yên tâm đi!

Trước kia ta nuôi ba ngàn người, nếu không phải vừa vặn gặp lúc

đánh trận, ta lôi hết ra ngự địch, thì chỉ với ba ngàn nhân mã kia, cái mũ mưu phản ta tuyệt đối chạy không thoát.

Nhưng hiện tại ta nuôi năm vạn người, vậy thì lại là một chuyện khác." Lý Khác nhìn rất thấu đáo, trong tay chỉ cần nắm giữ sức mạnh đủ cường đại, thì ai dám đứng ra nói hắn muốn tạo phản?

Ai dám đứng ra, thì ngày thứ hai, Lý Khác trực tiếp biến kẻ đó thành người chết.

Bất quá Lý Khác sau khi nhân mã trong tay nhiều lên, cũng không phải hoàn toàn không có kiêng kị.

Những người này tuy đều là hệ thống phát cho, nhưng họ cũng là người thật!

Ăn uống ngủ nghỉ, những thứ này ngay khoảnh khắc Lý Khác tiếp nhận, cũng toàn bộ đặt lên người Lý Khác.

Lý Khác phỏng chừng, nếu không phải hiện tại đang đánh trận nên hệ thống thể hiện sự quan tâm, thì đám năm vạn nhân mã xuất hiện sau này cũng chỉ mang theo binh khí áo giáp, không tặng kèm lương thảo.

Cho nên sau trận chiến này trở về, Lý Khác phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Những người này đi theo hắn chinh chiến sa trường, hắn luôn phải chịu trách nhiệm với họ. "Được rồi, mấy thứ này đều là chuyện sau này, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là tiên đem lương thảo bị cướp lấy về đã.

Chúng ta hiện tại không thiếu chút đồ đó, nhưng ở trên địa bàn của ta mà bị người cướp, nếu không lấy về được, mặt mũi hai chúng ta mất hết cả rồi." Khi binh sĩ vận chuyển lương thực và thịt trâu bò dê vào trong thành U Châu xong, trời cũng dần tối.

Do thời đại này buổi tối không có đèn pin đèn đường các loại, ban đêm đi đường lại mệt nhọc chậm chạp, cho nên Lý Khác cũng chỉ có thể chọn chờ ngày mai lại xuất phát.

Lý Anh Ca đi giúp đỡ điều độ những vật tư vận chuyển tới kia, Lý Khác thì kéo Quách Gia chui vào phòng chiến lược. "Chủ thượng, kỳ thật chu vi thành U Châu không tệ, bốn phía đều tương đối bằng phẳng, cách đó không xa có một con sông, nếu khai khẩn, cũng có thể khai tịch ra đại lượng lương điền.

Nước sông chúng ta có thể dẫn lưu tưới tiêu.

Nếu chúng ta cắm rễ ở nơi này, đến lúc đó mặc kệ ta đánh ai, đều thuận tiện." "Ừ!

Điều này ta cũng nghĩ tới.

Vị trí thành U Châu xác thực coi như không tệ, chúng ta phát triển ở đây cũng xa rời trung tâm quyền lực Trường An.

Ta ở đây, tùy thời đều có thể phát binh đi sang địa bàn Đột Quyết quậy phá." Lý Khác nhìn sa bàn trước mặt cùng Quách Gia thương nghị việc chiếm thành U Châu làm của riêng.

Lý Khác sở dĩ muốn U Châu, là vì từ U Châu đi về phía Bắc, chính là vị trí Đông Bắc (Đông Tam Tỉnh).

Chỉ cần lấy được mảng lớn bình nguyên địa đái kia, sau một phen cải tạo, sẽ trở thành một căn cứ sản xuất lương thực liên tục không ngừng.

Lại thêm lúc này trong tay nắm giữ năm trăm cân hạt giống khoai tây.

Chỉ cần đem gieo trồng vật chủng mới này không ngừng sinh sôi, truyền bá xuống, như vậy bằng vào thổ địa bao la nơi đó, có thể dễ dàng nuôi sống hàng triệu quân đội.

Chỉ cần chiếm cứ địa giới U Châu, vậy thì địa bàn từ U Châu về phía Bắc đều là của Lý Khác.

Lý Khác có thể bóp chặt vị trí yết hầu. "Thành U Châu cũng là con đường tất yếu mà Đột Quyết công kích Trường Thành, ta đóng giữ ở đây, cũng tương đương với giúp đỡ phòng thủ Đột Quyết tiến công rồi.

Điều kiện như vậy, lão tử kia của ta hẳn là sẽ không cự tuyệt chứ?" Lý Khác nói đến lý do này, sau lưng đột nhiên cảm thấy là lạ.

Có Trường Tôn lão cẩu ở đó, Lý Khác có thể kiếm được không ít chỗ tốt trên người cả nhà ông ta. "Ừ, chờ chuyện bên này kết thúc, chúng ta phải trở về dạo một vòng, Trường Tôn gia còn có một cô con gái chờ ta đi tai họa đấy, ha ha, nếu có thể làm thêm được ít hạt giống ngô nữa, thì Trường Tôn gia đúng là thiên cổ đại trung thần!" --- "Khởi bẩm chủ thượng, phía trước chính là Trụy Mã Nhai.

Thám báo phát hiện phía trước có dấu vết không ít người hoạt động lưu lại." "Biết rồi.

Chương 85

Lại thám." Lý Khác nhìn thám báo cưỡi ngựa vọt đi, không khỏi gia tăng tốc độ hành quân.

Khi tới cái gọi là Trụy Mã Nhai, hắn cũng không khỏi cảm thán đại tự nhiên thật quỷ phủ thần công.

Một ngọn núi giống như bị người ta bổ đôi từ giữa ra vậy.

Vết nứt kéo dài tiếp cận một cây số, hai bên sườn núi nghiêng bảy mươi độ, vị trí ở giữa chỉ có thể cung cấp ba kỵ binh đi song song, đường đi quanh co khúc khuỷu.

Nơi chật hẹp, khiến ngựa quay đầu cũng khó khăn.

Địa phương như vậy, quả thực có thể nói là một người giữ ải, vạn người không thể qua.

Khiến người ta đau đầu nhất là, sau khi xuyên qua khe nứt này, có một đạo hẻm núi Nhất Tuyến Thiên.

Xuyên qua sơn đạo lại là một mảnh bồn địa bằng phẳng.

Bốn bề toàn núi, đây là lối ra vào duy nhất. "Ta cũng phục rồi, cái quỷ địa phương này mẹ nó thật sự không phải người đông là có thể hạ được!

Nếu muốn vượt núi đi vào, phải làm lỡ bao nhiêu thời gian?

Tên nào chọn được cái phong thủy bảo địa này, đúng là nhân tài a!" Lý Khác nhìn địa hình phức tạp, đầu óc choáng váng.

Nếu dẫn đội đi vào, người ta từ bên trên ném đá xuống, ném bừa cũng có thể đập chết một đống. "Tìm mấy người thân thủ linh hoạt chút đi xem có chỗ nào có thể vượt núi đi vào nghe ngóng tin tức bên

trong không." Lý Khác nhìn nửa ngày cũng không có biện pháp tốt, dứt khoát trực tiếp xoay người xuống ngựa tìm chỗ râm mát ngồi xuống.

Hắn nhìn chằm chằm vào cái cửa vào chật hẹp kia ngẩn người.

Nửa canh giờ sau, thám báo lần nữa truyền tin tức về.

Chu vi vài dặm, ngoại trừ số ít địa phương người thân thủ tốt một chút có thể leo lên núi, những nơi khác đều không có hi vọng.

Nghe tin này, Lý Khác tức giận trực tiếp chửi ầm lên. "Mẹ nó, đều là cái thứ gì vậy?" Đối phó mấy vạn người Đột Quyết cũng chưa từng mẹ nó biệt khuất như vậy.

Hôm nay lại bó tay với một cái ổ trộm cướp rách nát. "Nếu Quách Gia lão âm bỉ kia ở đây thì tốt rồi, tên kia quỷ kế đa đoan, nhất định có biện pháp." Lúc Lý Khác đang phát lao thao, âm thanh hệ thống vang lên. "Thần cấp tuyển trạch xúc phát: Phá mã tặc Trụy Mã Nhai.

Lựa chọn một: Dẫn đội trực tiếp trùng sát đi vào.

Khen thưởng: Thể năng +30.

Lựa chọn hai: Nơi này dễ thủ khó công, không nên bình bạch hi sinh tính mạng tướng sĩ.

Rút lui đi!

Khen thưởng: Thần binh Long Đảm Lượng Ngân Thương một cây.

Lựa chọn ba: Đi thể nghiệm một chút kiếp sống đặc công đi!

Một người vượt núi, thâm nhập địch doanh, nếm thử từ nội bộ kích hội địch nhân.

Khen thưởng: Bá Vương Kích Pháp một bộ." "Hai người huynh đệ giúp ta cởi giáp, mẹ nó, ta không tin, ta có thể bị một cái Trụy Mã Nhai nho nhỏ làm cho nghẹn chết!" Bảo Lý Khác dẫn người trực tiếp

trùng kích Trụy Mã Nhai là không thể nào, mấy ngàn người ở loại địa phương này hoàn toàn không có ưu thế, tiền phương trực tiếp xông vào, nhỡ đâu người xung kích phía trước chết mấy cái, đường đi trực tiếp bị chặn lại.

Đến lúc đó người toàn tắc ở giữa đường, vậy thì có khác gì đi chịu chết đâu.

Còn về rút lui?

Đùa gì thế, gióng trống khua chiêng dẫn người tới, còn chưa khai đánh đã xám xịt trở về, chẳng lẽ thật sự không cần mặt mũi à? "Chủ thượng, để chúng ta đi thôi!

Ngài sao có thể đi mạo hiểm được." "Chủ thượng, chúng ta nguyện ý vượt núi, ngài xin đừng phạm hiểm a!" "Chủ thượng xin nghĩ lại, nếu chủ thượng có bất trắc gì, chúng ta chết một vạn lần cũng không đủ để chuộc tội a!" "Vọng chủ thượng tam tư a!"...

Lý Khác vừa nói muốn cởi giáp, đám binh tướng xung quanh lập tức hiểu hắn muốn làm gì.

Từng người trực tiếp quỳ một chân trên đất thỉnh cầu hắn đừng đi mạo hiểm.

Nhưng Lý Khác là người dễ dàng buông tha sao?

Cũng không phải chém gió, nhưng những người đang ngồi đây có mấy ai thân thủ tốt bằng hắn?

Hơn nữa, từ lúc xuyên việt đến nay, Lý Khác chưa từng chịu thiệt.

Từ trước đến giờ đều là đi làm kẻ khác khó chịu, hôm nay lại bị một cái Trụy Mã Nhai làm cho khó chịu.

Không có hệ thống lựa chọn nhiệm vụ, hắn cũng sẽ đi xả cục tức này. "Đều đứng lên cho ta, từng người một ngưu bức rồi hả?

Ta ra lệnh không được nữa phải không?

Từng người một muốn cướp công à?

Làm như các ngươi có thể đánh thắng được ta vậy." Lý Khác nhìn đám người bán quỳ trên mặt đất đều không chịu đứng dậy, lập tức một trận đau đầu. "Ta hiện tại lấy thân phận chủ tướng ra lệnh, đều đứng lên cho ta, ai còn tiếp tục quỳ trên mặt đất, ta sẽ dẫn đội trực tiếp phát động xung kích, chọn một cái đi!" Lý Khác thấy mắng người rồi mà đám này vẫn cố chấp không chịu đứng dậy, bèn học theo hệ thống ném ra hai phương án, để bọn họ lựa chọn. "..." Đám binh sĩ bán quỳ vừa nghe Lý Khác nói thế, lập tức mộng bức.

Lý Khác dẫn đội xung kích thì trước nay đều là xông lên trước nhất.

Bởi vì ngựa của hắn chạy nhanh hơn ngựa của tất cả mọi người, muốn vượt cũng vượt không nổi a!

Nếu thật sự để Lý Khác đi dẫn đội xung kích, thì thà để hắn đi vượt núi còn hơn.

Một cái là nguy hiểm, cái kia là trực tiếp đi chịu chết. "Không đứng lên?

Muốn bức tử ta đúng không?" Lý Khác thấy đám này đang do dự, trực tiếp xoay người muốn lên ngựa.

Chương 86

"Ấy ấy, chủ thượng, ta giúp ngài cởi giáp.

Ta cởi giáp." "Chủ thượng ngài bình tĩnh a!

Nhất định phải bình tĩnh a." "Nhanh nhanh nhanh, cởi giáp cho chủ thượng." "Động tác ma lợi chút đi."...

Đừng nói, động tác Lý Khác lên ngựa vừa làm, đám gia hỏa đang quỳ lập tức một cái so với một cái tích cực hơn nhảy dựng lên từ dưới đất.

Hai người tay chân lanh lẹ vội vàng giúp Lý Khác cởi bỏ chiến giáp trên người. "Này, lại đưa cho ta một bộ quần áo cũ thay vào." Lý Khác cũng không phải cảm thấy quần áo trên người danh quý, sợ leo núi làm hỏng.

Mặc kệ thời đại nào, tơ lụa đều là xa xỉ phẩm.

Đến lúc đó chạy vào ổ thổ phỉ nhà người ta, mặc đồ lại còn hoa lệ hơn cả trùm thổ phỉ.

Mẹ nó không phải rõ ràng nói cho người ta biết: 'Ta không phải người của các ngươi, ta là đại nhân vật đây' sao!

Hắn còn chưa tự tin đến mức có thể đơn thương độc mã khiêu chiến trại thổ phỉ ba bốn ngàn người. "Chủ thượng, chúng ta đều không mang theo quần áo a!" Vừa nghe Lý Khác muốn quần áo cũ, đám binh sĩ có chút khó xử.

Lúc đi cũng chỉ mang theo ít lương thảo.

Ai ra ngoài đánh trận lại mang theo quần áo để thay giặt chứ? "Không mang thì cởi một bộ xuống cho ta a!

Đừng lề mề, tốc độ chút, lát nữa trời tối rồi." Lý Khác nói xong liền trực tiếp bắt đầu cởi quần áo.

Mấy tên binh sĩ từng người nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Không biết ai cởi thì tốt hơn.

Cũng không phải không nỡ cởi quần áo, mà cảm thấy một thân mồ hôi thúi, có chút ngại ngùng cởi cho Lý Khác mặc. "Ngẩn ra đó làm gì?

Tùy tiện cởi một cái xuống a!

Một đám đại lão gia, xấu hổ cái gì?

Lại không phải ai không có, sợ bị nhìn thấy à?

Chờ ta cởi truồng rồi đứng ở đây phơi nắng sao?" Đám tướng sĩ vừa nhìn Lý Khác áo trên đều cởi xong rồi, nếu còn không lộng một bộ quần áo xuống, thì Lý Khác thật sự muốn "lưu điểu" (cởi truồng) chơi đùa.

Thế là cũng không tại rối rắm nữa. "Ai quần áo hai ngày chưa thay, trên người sạch sẽ chút mau lột một bộ xuống." "Ta đi, ta hôm qua mới thay!" "Vậy lề mề cái gì?

Tốc độ lên a!" "Huynh đệ giúp một tay cởi giáp, động tác nhanh chút." Thay xong một thân áo vải thô, Lý Khác thu Họa Can Phương Thiên Kích vào trong không gian hệ thống.

Sau đó đi theo thám báo đi đường vòng một vòng lớn, tới một chỗ khá xa xôi, nhưng tương đối dễ leo trèo.

Từ lúc thay quần áo đến lúc xuất phát, Lý Khác đều trốn ở vị trí điểm mù tầm mắt của vách núi đối diện.

Vì để cho đối phương không thể phát giác sự tồn tại của hắn.

Nếu bị đối phương phát hiện bên này có người đang lẻn vào nội bộ, đối phương tất nhiên sẽ có sở sát giác.

Lúc xuất phát hắn đã cố ý bảo đám binh sĩ lưu lại canh giữ lộ khẩu mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì thì phái người giả trang làm ra giá thế muốn cường công, sau đó gặp đối phương đánh lén thì rút lui.

Giống như diễn kịch vậy.

Mọi thứ đều dặn dò xong xuôi, hắn trực tiếp bò lên sườn núi.

Nhìn thấy Lý Khác thành công thuận theo vách núi bò lên, thám báo mới yên tâm rời đi.

Bộ đội Lý Khác mang theo thì trực tiếp trú đóng bên ngoài Trụy Mã Nhai.

Lý Khác đã cùng bọn họ ước định.

Năm ngày, nếu năm ngày sau đều không có tin tức từ bên trong truyền ra, vậy người bên ngoài sẽ cường công.

Lý Khác nói mãi mới kéo dài được năm ngày.

Nếu dựa theo ý tứ đám tướng sĩ kia, tối đa ba ngày, nếu ba ngày Lý Khác đều không có tin tức, bọn họ sẽ liều chết xông vào.

Leo lên đến đỉnh núi, Lý Khác đối với nơi này càng thêm hài lòng. "Sau này ở đây làm thành một cái căn cứ bí mật.

Nếu gặp được mấy nhân tài thích hợp, thì để bọn họ ở đây bí mật làm chút nghiên cứu, phát triển một ít khoa kỹ hoặc là nghiên cứu vũ khí kiểu mới các loại.

Dù sao chỉ có khoa học kỹ thuật mới có thể thúc đẩy thời đại phát triển." Lý Khác vừa cẩn thận mò mẫm trong rừng núi về phía ổ mã tặc trong Trụy Mã Nhai, vừa lên kế hoạch sau này nên xây dựng nơi này thế nào.

Lúc này sắc trời bắt đầu tối dần, vừa vặn thích hợp cho Lý Khác

hành động.

Hắn cũng không chọn trực tiếp mò về phía đại doanh đối phương.

Hắn chọn đi đường vòng tiềm phục vào nội bộ.

Dẫn theo nhiều người như vậy, đối phương không có khả năng không có sát giác.

Nhỡ đâu trên nửa đường gặp phải người canh gác, thì có chút xàm xí rồi.

Tùy theo trời dần tối đen, việc Lý Khác tiến lên cũng trở nên càng thêm khó khăn.

Dọc đường đi Lý Khác đi rất chậm, không những phải cẩn thận tùy thời đều có thể gặp phải lính gác mã tặc, còn phải cẩn thận những thứ như rắn độc thú dữ trong rừng cây.

Tiến không được, lùi không xong, khoảng cách mấy dặm, theo Lý Khác thâm nhập, thế núi phía sau cũng dần dần trở nên bằng phẳng.

Đối với việc đi lại trong rừng núi không tính là có kinh nghiệm, Lý Khác đi vòng vèo một vòng lớn rốt cục cũng nhìn thấy sào huyệt mã tặc.

Chủ yếu phải cảm tạ ánh đuốc thắp sáng dẫn đường vào buổi tối.

Nếu không Lý Khác phỏng chừng còn phải tốn thêm một đoạn thời gian nữa mới được.

Chương 87

"Phòng thủ rất nghiêm mật a!

Cũng không biết có dễ trà trộn vào hay không!" Lý Khác trèo lên một cái cây lớn nhìn sơn trại phía dưới.

Chung quanh dùng gỗ làm thành một cái tường trại giản dị, cây cối và đá tảng khá lớn gần tường trại đều bị xử lý sạch.

Chừa ra một vòng đai phòng ngự trống trải hình vành khuyên.

Tại chung quanh tường trại có không ít mã tặc cầm đuốc đang tuần tra.

Trại chiếm diện tích không nhỏ, từ vị trí Lý Khác nhìn sang, có thể thấy bên trong có không ít phòng ốc bằng gỗ, dựng lên trông rất ra dáng.

Phỏng chừng đám mã tặc này bàn cứ ở đây không phải ngày một ngày hai rồi.

Cái bồn địa này bốn phía đều tương đối thấp, giống như một cái phễu vậy.

Nhưng chỗ đám mã tặc chiếm cứ ở giữa địa thế lại cao hơn.

Lối ra duy nhất ở Trụy Mã Nhai địa thế lại thấp hơn một chút.

Vừa vặn trở thành cửa xả lũ của bồn địa này.

Có thể tránh nguy hiểm sơn hồng (lũ quét) tràn vào trại.

Lý Khác nhìn bồn địa này, trong lòng càng nhìn càng hài lòng.

Do lúc này sắc trời còn sớm, đám mã tặc đang là lúc tinh thần nhất, Lý Khác tự nhiên cũng không khinh cử vọng động.

Chờ tối muộn chút, lại xem có biện pháp nào trà trộn vào không.

Đối phương chỉ riêng đi cướp lương thảo đã một lần đi hai ba ngàn người, nhiều ra một hai người, bọn hắn cũng không có khả năng biết được mới đúng.

Lý Khác tìm một vị trí thích hợp trên cây, trực tiếp dựa vào nhắm mắt dưỡng thần.

Khi đêm đã khuya, Lý Khác đang dựa vào cây đột nhiên mở mắt.

Nhìn thoáng qua bốn phía, sau khi xác định trên mặt đất an toàn, hắn trực tiếp thuận theo thân cây trèo xuống.

Sau đó dưới sự yểm hộ của màn đêm, nhanh chóng mò về phía chu vi sơn trại mã tặc.

Cơ hồ đi vòng quanh doanh trại mã tặc một vòng nhỏ, nhưng Lý Khác cũng không tìm được vị trí thích hợp để lẻn vào.

Phỏng chừng sau khi Lý Khác dẫn binh bị phát giác, đám mã tặc này đã tăng cường lực độ tuần tra.

Chỉ một đoạn tường rào đã có mấy tốp người đang tuần tra.

Những bức tường rào bằng gỗ kia cũng cao ba bốn mét, đối với Lý Khác hiện tại, tay không trèo lên cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng những người tuần tra kia khá phiền toái.

Lý Khác cũng không rõ tình huống bên trong tường rào.

Nhỡ đâu vừa leo qua tường rào lại nhảy thẳng vào cạm bẫy người ta thì xàm xí. "Huynh đệ bên trên làm phiền gọi đám gia hỏa bên trong một tiếng, không sai biệt lắm đến giờ đổi gác rồi!" Lúc Lý Khác đang do dự nên lẻn vào sơn trại mã tặc này thế nào, thì bên phía đại môn truyền đến tiếng gọi ầm ĩ, sự chú ý của Lý Khác lập tức bị thu hút. "Đổi gác?" Lý Khác nghe thấy âm thanh này, trực tiếp di chuyển về

phía vị trí khá gần đại môn sơn trại.

Hắn nấp sau một bụi cây bụi lặng lẽ thò đầu nhìn mấy tên đang nhao nhao đòi đổi gác kia. "Biết rồi!

Người bên trong đã đi gọi đổi gác rồi, đến giờ đổi gác rồi." "Khiêm ca, ta đau bụng, nhịn không nổi rồi, đợi ta chút nhé, ta đi ỉa bãi đã." "Tiểu tử ngươi nhiều chuyện thật, một buổi tối ỉa ba lần.

Nhanh lên, lát nữa phải mở cửa rồi, tiểu tử ngươi không về kịp thì lão tử không đợi đâu nhé!" "Ai u!

Không được rồi không được rồi, không nhịn nổi nữa.

Khiêm ca, ta đi trước đây.

Nhớ đợi ta nhé!" "Tiểu tử ngươi tốt nhất nhanh lên chút, nếu muộn không vào được cửa, thì ở bên ngoài đợi đi!" Lúc Lý Khác đang nghĩ xem lúc đối phương đổi ban liệu có cơ hội trà trộn vào hay không, thì một tên mặc áo ngắn vải thô cong eo chạy chậm một mạch về phía bên này. "Cơ hội tốt a!

Tiểu tử, ngươi xui xẻo rồi." Lý Khác nhìn tên đang chạy về phía mình, trên mặt lập tức hiện lên hỉ sắc.

Hắn rụt người sâu hơn vào trong bóng râm của bụi cây, sau đó an tĩnh chờ đợi.

Khi nấp kỹ xong, tên kia cũng một đầu chui vào bụi cây bụi phụ cận nơi hắn ẩn nấp.

Vừa chui vào liền trực tiếp không kịp chờ đợi cởi thắt lưng quần.

Hoàn toàn không chú ý, cách đó không đến hai ba mét, dưới bóng râm một bụi cây khác đang có một người lẳng lặng nhìn hắn. "Phốc....." Khi tên kia quay lưng về phía sơn trại ngồi xổm xuống, lập tức một cái rắm vang dội bắn ra.

Một cỗ hôi thối trực tiếp phiêu đãng tới. "Bà nội nó, hôm nay ăn cái gì rồi, ỉa lão tử chân đều mềm nhũn." Nam tử có chút oán trách một câu, thân mình dịch sang bên cạnh một chút. "Mẹ nó, thối quá." Ngay khi hắn vừa chỉnh xong vị trí chuẩn bị "khai hỏa", thì bên kia đại môn sơn trại cũng mở ra. "Tiểu Lục Tử, xong chưa hả?

Lão tử đi trước đây nhé!" "Khiêm ca, đợi ta với, ta xong nhanh thôi!" Nam tử muốn đứng lên, nhưng bụng lại quá đau, chỉ có thể miễn cưỡng cong người vẫy vẫy tay về phía ngoài bụi cây. "Tiểu tử ngươi nhanh lên chút.

Lát nữa bọn ta không đợi đâu!" "Vâng.

Ta sắp xong rồi, nhanh thôi!" Nam tử lúc này đều có chút gấp.

Nhưng càng gấp càng rặn không ra.

Bên kia người đổi gác trong đại môn cũng đã nhanh chóng đi ra.

Từng tốp người đổi gác cũng đều thành công thay ca.

Chương 88

Một tổ cách đại môn gần nhất, lại trở thành tổ duy nhất không có đi vào cửa. "Đau chết lão tử rồi, ra nhanh chút đi a!" Cái tên được gọi là Tiểu Lục Tử có chút sốt ruột lầm bầm một câu.

Lúc này, sau lưng hắn, một bóng người đang lặng lẽ đi tới.

Hai tay dưới sự che chở của bóng râm bụi cây, dần dần vươn về phía đầu hắn. "Phốc..." Khi tốn nửa ngày sức lực cũng chỉ nặn ra được thêm một cái rắm thối.

Hai bàn tay kia phi nhanh từ sau đầu hắn vươn ra.

Một tay bịt miệng hắn, tay kia thì giữ lấy sau gáy.

Trong mắt Lý Khác hàn quang lóe lên, hai tay đột nhiên dùng lực về cùng một hướng. "Rắc..." Một tiếng xương cốt ma sát giòn tan lập tức vang lên, tên gọi là Tiểu Lục kia không kịp giãy dụa, đầu trực tiếp bị vặn một cái một trăm tám mươi độ.

Hai mắt trừng lớn nhìn Lý Khác. "Tiểu Lục, mẹ nó xong chưa hả?

Sắp đóng cửa rồi.

Còn không ra bọn ta không đợi nữa đâu đấy!" Sau khi Lý Khác làm thịt tên Tiểu Lục, phía đại môn bên ngoài, hai tên đồng bạn kia lại gọi.

Lý Khác nghe xong, trực tiếp bịt mũi hô vọng ra ngoài một tiếng: "Hay là các huynh đệ vào trước đi, ta tiêu chảy, còn chưa ỉa xong đây!" "Giọng nói sao kỳ quái thế?" "Ta không phải đang tiêu chảy sao!

Thối lắm.

Đang bịt mũi đây!" Lý Khác nói xong liền bắt đầu khẩn trương chờ đợi thái độ của hai tên kia.

Cũng may, hai tên kia cũng không có nghi ngờ.

Lý Khác thò đầu ra nhìn, phát hiện hai người lầm bầm với nhau hai câu, một tên trong đó liền trực tiếp hô về phía bên này: "Vậy lão tử không đợi nữa, lát nữa cửa đóng ta cũng không vào được!" Nói xong, Lý Khác nhìn thấy hai người trực tiếp khoác vai nhau đi vào sơn trại.

Người trên đài quan sát hai bên đại môn thấy hai người vừa vào, trực tiếp bảo người bên trong đóng cửa lại. "Tiểu tử, xem ra ngươi cũng không được yêu thích lắm nhỉ!

Vậy thì xin lỗi rồi!" Lý Khác thấy mình không bị nghi ngờ, trực tiếp bắt đầu động thủ lột quần áo trên người thi thể.

Sau đó phi nhanh thay vào.

Cuối cùng kéo thi thể tên kia vào một chỗ khá ẩn nấp dùng lá cây che lại, Lý Khác hít sâu một hơi, vừa giả bộ buộc thắt lưng quần, vừa từ trong rừng cây đi ra. "Tiểu tử ngươi nỡ ra rồi hả?

Bất quá ta nói cho ngươi biết tin tốt, lão đại có phân phó, buổi tối lúc ra đổi gác, những lúc khác không cho mở đại môn, tiểu tử ngươi lỡ mất thời gian rồi, ở bên ngoài theo tuần tra thêm một ban đi!" Lý Khác vừa mới đi tới vị trí trước đại môn vài mét, tên lúc nãy đứng trên tháp canh hô một câu. "Được...!" Lý Khác làm ra một bộ dáng khó chịu, trả lời một chữ "được".

Cố ý kéo dài giọng, bày ra một bộ dáng không vui lòng. "Cầm lấy, cho ngươi cái đuốc, mau chóng đi tuần tra đi!

Lần sau nhớ đúng giờ nhé!" Nghe giọng nói không tình nguyện của Lý Khác, tên trên tháp canh một bộ dáng vui trên nỗi đau của người khác, thuận tay vớ một cái đuốc bên cạnh ném trực tiếp cho Lý Khác.

Lý Khác bắt lấy cây đuốc, cũng không nói nhiều, trực tiếp đi theo đội tuần tra.

Hai đội người xung quanh cũng đều nghe thấy cuộc đối thoại với người trên tháp canh cho nên đối với Lý Khác cũng không có chút nghi ngờ nào, trực tiếp để hắn đi theo cùng tuần tra. "Tiểu huynh đệ, nhìn mặt lạ nhỉ!

Chắc cũng mới tới hả?" "A?

Vâng vâng, đúng vậy, ta mới tới không bao lâu!" "Trách không được ta chưa thấy bao giờ.

Tiểu huynh đệ người ở đâu?

Sao lại chạy tới trại Trụy Mã chúng ta?" "Ách... tiểu đệ vốn ở thôn nhỏ biên giới U Châu, không phải người Đột Quyết tới sao!

Dưới tình thế chạy nạn, âm sai dương thác (trời xui đất khiến) mà tới đây." "Di, tiểu huynh đệ cũng là người bên U Châu à?

Thật khéo a!

Ta cũng vậy, ta ở thôn Hạ Hà, ngươi ở đâu?" "Ách, ta ở..." "Ai, cũng đúng!

Năm này tháng nọ, binh hoang mã loạn, ta là người biên giới Định Châu, kết quả cái năm kia, một ít người Đột Quyết tới cướp bóc lúc chạy nạn, cuối cùng chạy tới cái trại này, kết quả một trụ chính là mấy năm a!

Ta nói cho ngươi nghe, lúc ấy a..."...

Lý Khác mặc quần áo của tên Tiểu Lục, người đột nhiên cao lên một khúc, nhưng lại không có ai chú ý.

Ba đội viên của tiểu đội tuần tra mà hắn gia nhập một người so với một người càng biết chém gió.

Nghe Lý Khác nói là người mới, chém gió gọi là vui vẻ a!

Từng người chém gió chuyện này chuyện kia.

Một người so với một người càng ngưu bức.

Lý Khác thì vẫn luôn ở một bên phụ họa, thỉnh thoảng ở một bên reo hò trợ uy.

Hoàn toàn một bộ dáng "tiểu mê đệ" (fan hâm mộ nhỏ).

Không tiếc buông lời: "Tiền bối thật lợi hại a!

Quả thực quá lợi hại, tiểu đệ sau này phải nhờ mấy vị tiền bối chiếu cố rồi." Mấy lời tâng bốc kiểu này khiến bọn họ cao hứng.

Nhất thời, ba tên kia ngược lại coi Lý Khác thành huynh đệ tốt.

Suýt chút nữa hận không thể lập tức cùng dập đầu kết nghĩa huynh đệ.

Một tổ bốn người, một đường tán gẫu, chém gió.

Chương 89

Lý Khác thì thường thường không để lại dấu vết moi chút tin tức.

Đừng nói, ba tên kia vì muốn khoe khoang tư cách lão làng trước mặt Lý Khác, thì cơ hồ Lý Khác có hỏi tất đáp.

Cùng nhau tuần tra nửa buổi tối, Lý Khác nghe ngóng được chỗ ở của hai tên đồng bọn tuần tra cùng cái tên Tiểu Lục kia vừa nãy ở cách ba tên này không xa, trên mặt hắn liền nở rộ nụ cười vui vẻ.

Hiện tại duy nhất lo lắng là hai tên đêm qua tuần tra cùng Tiểu Lục, sáng sớm mai phát hiện Tiểu Lục không trở về, sau đó xử lý rùm beng, làm thân phận của hắn bại lộ.

Chỉ cần hai tên kia vĩnh viễn ngậm miệng.

Vậy thì Lý Khác có thể an tâm ổn định lại trong sơn trại này.

Lý Khác cùng ba tên kia một đường tán gẫu đánh rắm, sắc trời cũng dần dần sáng lên.

Lý Khác bốn người từng người ngáp ngắn ngáp dài từ từ ung dung tuần tra.

Rốt cục sau khi trời sáng hẳn, đại môn sơn trại lần nữa mở ra. "Huynh đệ tuần tra buổi tối vất vả rồi, đổi gác, đổi gác rồi a!

Bên nhà ăn có cháo kê có thể uống đấy!

Mọi người đều đi uống một bát, sau đó trở về ngủ đi!" Theo một đội người mới từ trong sơn trại đi ra, Lý Khác cũng ném đầu đuốc đã cháy hết trong tay vào nơi chứa đuốc phế thải trong sơn trại.

Sau đó trực tiếp đi về phía nhà ăn.

Cái gọi là nhà ăn chẳng qua là một cái lều nhỏ mà thôi.

Bên trong bày một cái nồi lớn, chuyên môn nấu cho những người tuần tra.

Tuy rằng nhìn vàng vàng, loãng toẹt, trông có chút buồn nôn.

Nhưng Lý Khác nhìn đám người cùng tuần tra xung quanh từng người mặt mũi tràn đầy thỏa mãn uống một bát lớn, xong lại lộ vẻ chưa thỏa mãn.

Vì để không tỏ ra quá đặc thù dẫn đến người khác chú ý, cuối cùng hắn cũng ngẩng đầu uống một ngụm.

Cháo kê vừa mới vào miệng, Lý Khác có chút chịu không nổi.

Mẹ nó quả thực đừng nói là quá khó uống!

Thế là Lý Khác thừa dịp người xung quanh không chú ý, trực tiếp thu cháo kê trong bát vào không gian hệ thống. "U, tiểu huynh đệ sức ăn cũng không tệ nha!" "Ha ha, không phải đói bụng sao.

Ăn nhiều một chút." Lý Khác cười ha ha, sau đó không để lại dấu vết đặt bát trong tay lại lên bàn.

Rồi chờ ba tên lão du tử cùng tuần tra uống xong cháo, cùng nhau về cái gọi là chỗ ở.

Ba người đi tới trước một đống lều nhỏ rách nát đến mức miễn cưỡng có thể gọi là nhà.

Ba tên lão du tử ngáp một cái chào hỏi Lý Khác, sau đó trực tiếp chui vào một cái lều.

Lý Khác nhìn mấy cái lều nhỏ do mấy cây gỗ dựng vào nhau, sau đó xung quanh dùng ít cỏ khô lá cây các loại che chắn, miễn cưỡng có thể che chút mưa nhỏ này.

Cuối cùng khóe miệng hơi giật giật, bắt đầu gượng gạo lên tinh thần đi du đãng trong đám lều nhỏ này.

Do mấy cái lều này cơ bản đều không có cửa, cho nên Lý Khác cơ bản chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy người bên trong.

Sau khi lượn một vòng quanh mấy chục cái lều nhỏ đủ loại tạo hình, Lý Khác rốt cục nhìn thấy hai tên đêm qua ở trong một cái nhà nhỏ nhìn qua còn giống cái nhà hơn so với đống kiến trúc trước mặt.

Lý Khác sở dĩ có thể nhớ kỹ hai người này, chủ yếu là vì quần áo và tạo hình của họ.

Cái tên được Tiểu Lục bị Lý Khác giết gọi là Khiêm ca kia mặc một thân trường bào.

Loại quần áo này bình dân bình thường sẽ không may, bởi vì không có tác dụng giữ ấm lắm, tiền mua vải may áo bào có thể may thêm cho hài tử một cái áo ba lỗ.

Cho nên quần áo nông dân đều là loại áo ngắn tay như Lý Khác đang mặc trên người lúc này.

Mà trong đám người tuần tra đêm qua, Lý Khác cũng phát hiện chỉ có tên kia mặc trường bào.

Một tên khác cơ bản không nói chuyện, cơ hồ toàn trình ngáp ngắn ngáp dài thì trên người vẫn luôn đeo một cây đao.

Nhìn bộ dáng kia không phải là con nhà võ thì cũng là kẻ thích làm màu (trang bức phạm). "Được rồi, xem ra tư cách thân phận hai người này già dặn hơn những người kia a!

Lều bên cạnh so với hai người này cũng đẹp hơn một chút." Lý Khác xác định mục tiêu xong, ngẩng đầu nhìn quanh.

Phát hiện lúc này cơ hồ không có ai chú ý bên này, trực tiếp nhấc chân đi vào. "Ân, Tiểu Lục về rồi à?

Cháo kê buổi sáng chưa uống phải không?

Vừa vặn Khiêm ca ta đói, mau lấy cho ca lót dạ." Lý Khác lúc đi vào trong phòng cũng chỉ hơi chú ý tiếng bước chân.

Nhưng do đám người này lót cỏ khô dưới đất, cho nên dù có chú ý thả nhẹ bước chân, cũng vẫn phát ra một ít tiếng động.

Vốn dĩ Lý Khác tưởng rằng sau khi làm ra tiếng động, người tỉnh đầu tiên sẽ là tên đeo đao kia.

Nhưng không ngờ, người tỉnh trước lại là tên Khiêm ca mặc trường bào.

Tên kia Lý Khác tưởng là con nhà võ lại vẫn ngủ chết như heo. "Nhìn xem, xem ra là kẻ làm màu." Lý Khác có chút im lặng liếc mắt nhìn tên đang ngáy o o kia một cái.

Đem ánh mắt nhìn về phía tên Khiêm ca đang dụi mắt vươn tay về phía mình.

Hắn quay người nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện không có ai.

Trực tiếp nhanh chóng đi về phía trước hai bước.

Sau đó hai tay mạnh mẽ vươn ra, trực tiếp túm lấy đầu tên Khiêm ca học theo cách đối phó tên Tiểu Lục đêm qua.

Một tay túm lấy cằm hắn, một tay giữ lấy sau gáy.

Sau đó mạnh mẽ vặn một cái sang bên cạnh.

Chương 90

"..." "Rắc.." Khiêm ca đột nhiên bị người túm đầu mạnh mẽ mở mắt muốn nói chuyện.

Nhưng mới vừa ra được một chữ, Lý Khác đã vặn ngược gáy hắn ra phía trước. "Rắc" Lý Khác sau khi vặn đầu Khiêm ca đi, lại nhanh chóng vặn trở về.

Sau đó liền đặt hắn nhẹ nhàng nằm lên cỏ khô bày ra bộ dáng đang ngủ.

Tên bên cạnh lúc ngủ cũng đeo đao thì vẫn ngáy như sấm.

Mảy may không phát hiện đồng bạn bên cạnh đã thành người chết. "Thật hâm mộ chất lượng giấc ngủ kiểu này a!" Lý Khác lầm bầm một tiếng, trực tiếp tiễn hắn an tĩnh lên đường ngay trong mộng đẹp.

Sau khi xử lý xong hai gã kia, Lý Khác lấy từ không gian hệ thống ra hai hòn đá lửa và bùi nhùi, bắt đầu nhóm lửa.

Để hai cái xác nằm đó, người khác nhìn thấy sớm muộn gì cũng sinh chuyện.

Cho nên biện pháp tốt nhất là phóng hỏa thiêu rụi.

Mấy cái lều cỏ rách nát bên cạnh nằm san sát nhau, chỉ cần cháy một cái là lan ra cả mảng lớn.

Đến lúc đó ai mà biết là ai làm?

Đánh đá lửa ba bốn cái, cuối cùng cũng châm được đám cỏ khô rải trên mặt đất.

Do mấy ngày gần đây đều không có mưa, nên cỏ cũng khá khô.

Ngọn lửa vừa bùng lên liền bắt đầu lan nhanh.

Lý Khác sau khi châm lửa liền trực tiếp bước ra khỏi túp lều tồi tàn đó.

Phát hiện không có ai chú ý, hắn đi thẳng về phía xa.

Đám cháy lớn chỉ vài phút sau đã bị người ta phát hiện.

Nhưng do những túp lều kia từ đầu đến cuối đều là vật dễ cháy, khu lều cỏ lại cách nguồn nước khá xa, nên khi hỏa thế bùng lên thì không thể khống chế được nữa.

Nếu không có mấy gã thông minh một chút dỡ bỏ mấy túp lều xung quanh để cách ly, thì mồi lửa này của Lý Khác có thể thiêu rụi toàn bộ khu lều cỏ bên này. "Xảy ra chuyện gì vậy?

Đột nhiên lại cháy?" Mấy tên mã tặc cầm đao, quần áo trên người cũng sạch sẽ hơn một chút, đi tới kiểm tra tình hình sau khi ngọn lửa đã được dập tắt.

Bọn hắn cũng chỉ qua loa ứng phó.

Ở đây đều là dân tị nạn được thu lưu.

Cơ bản đều thuộc loại lấy ra để bù vào quân số, khuân vác đồ đạc các loại, cho nên mấy tên tiểu đầu mục mã tặc cao cấp hơn một chút cũng chẳng ai thèm để ý đến sống chết của bọn họ.

Tùy tiện giao đại hai câu rồi bỏ đi.

Lý Khác thì ráng nhịn cơn buồn ngủ quan sát toàn bộ quá trình.

Cho đến khi mấy tên tiểu đầu mục mã tặc kia đi khỏi, hắn mới tìm một chỗ râm mát ngồi xuống, dựa vào tảng đá bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bảo hắn ở trong một cái ổ thổ phỉ mà thực sự yên tâm ngủ ngon, hắn thật không có cái gan lớn đến thế.

Mới dựa vào đó chưa đầy hai tiếng đồng hồ, hắn cảm giác có

tiếng bước chân đang tới gần bên này.

Lý Khác nghe thấy tiếng bước chân liền lập tức mở mắt.

Đồng thời cơ bắp toàn thân căng cứng, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. "Tiểu hỏa tử, ta tưởng cậu ngủ rồi chứ." Lý Khác mở mắt nhìn, phát hiện đứng trước mặt cư nhiên là một lão đầu khoảng năm mươi tuổi, cơ bắp trên người cũng dần dần thả lỏng. "Lão nhân gia, ngài tìm ta có việc gì không?" Lý Khác mười phần lễ phép hỏi. "A a, ta thấy tiểu tử cậu trắng trẻo sạch sẽ, muốn hỏi xem có hứng thú đi theo ta làm việc ở nhà bếp không." Lý Khác vừa nghe lão đầu nói xong thì lập tức vui vẻ.

Đi nhà bếp?

Ái chà, cái này tốt a! "Được a!

Ta đương nhiên nguyện ý rồi." Lý Khác soạt một cái đứng dậy từ dưới đất.

Nhà bếp chính là một nơi tốt a! "Vậy được, đi thôi!

Ta còn phải đi tìm hai tiểu hỏa tử nhìn sạch sẽ một chút nữa, gần đây trong trại nhiều thêm rất nhiều người, nhân thủ nhà bếp đều không đủ dùng." Lão đầu nói xong, trực tiếp dẫn Lý Khác bắt đầu đi dạo trong khu lều cỏ.

Cuối cùng lại tìm được hai người trẻ tuổi nhìn tương đối sạch sẽ, dẫn theo rời khỏi khu lều cỏ.

Sau khi rời khỏi đó, lão đầu dẫn ba người đi thẳng vào khu vực những căn nhà gỗ trông tương đối đẹp đẽ.

Bên trong này là nơi ở của lực lượng chủ lực trại mã tặc.

Lão đầu dẫn Lý Khác đi một đường hiển nhiên có nhân duyên rất tốt, cơ bản đi đến đâu cũng có người chào hỏi. "Đặng Hỏa Đầu, buổi

tối ăn gì ngon a?" "Đặng Hỏa Đầu, cơm tối làm nhiều chút nhé!

Hôm qua ta đều không ăn no, báo hại nửa đêm đói meo." "Đặng Hỏa Đầu, lại tìm người giúp việc à!" Nhìn lão đầu dẫn theo ba người Lý Khác đi vào, trực tiếp không có ai hỏi han một tiếng.

Phải biết rằng, người ở khu lều cỏ không được phép tùy tiện tiến vào khu nhà gỗ.

Nếu lén lút lẻn vào mà bị bắt được, nhẹ thì bị đánh một trận, đen đủi thì có thể trực tiếp mất mạng. "Đấy, nơi này là nhà bếp, cơm ta làm đều cho các đầu mục ăn, bình thường phải làm sạch sẽ một chút.

Ở nhà bếp làm việc tuy rằng mệt một chút, nhưng có thể ăn cơm no, cũng không cần ra ngoài bán mạng, trân quý một chút.

Nào, nói tên đi!" Lão đầu dẫn ba người Lý Khác vào một căn nhà gỗ khá lớn rồi bắt đầu nghiêm túc dặn dò. "Em tên là Vương Nhị Ngưu." "Em tên là Trương Cẩu Thặng." Lý Khác nghe hai gã bên cạnh tự giới thiệu xong, suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Chương 91

Cái tên kinh điển biết bao! "Tiểu hỏa tử, còn cậu?" Sau khi hai gã kia giới thiệu xong, Đặng Hỏa Đầu lại nhìn về phía Lý Khác. "Lão nhân gia, ta tên là Sở Trung Thiên." Lý Khác cũng sẽ không tùy tiện lấy mấy cái tên Cẩu Đản hay Ma Tử các loại.

Nghe thật mất giá! "Ân, cái tên này hay a.

Tiểu hỏa tử từng đi học chứ!" Lão đầu vừa nghe tên của Lý Khác, mắt lập tức sáng lên.

So với Nhị Ngưu, Cẩu Thặng gì đó, cái tên Sở Trung Thiên của Lý Khác nghe trâu bò hơn nhiều.

Quả thực là vang dội. "Có đọc vài ngày sách, cũng nhận biết vài mặt chữ mà thôi." Lý Khác mười phần khiêm tốn giả bộ.

Tên Đặng Hỏa Đầu thấy Lý Khác khiêm tốn như vậy, hảo cảm lập tức tăng gấp bội. "Ân, đọc sách tốt a, người đọc sách thông minh." Đặng Hỏa Đầu lẩm bẩm một câu, rồi nói với Cẩu Thặng và Nhị Ngưu: "Hai người các ngươi đi bên kia hỗ trợ rửa rau, nhớ kỹ lúc rửa rau phải chú ý một chút, làm cho sạch sẽ.

Trung Thiên a!

Cậu đi theo ta, ta dạy cậu nấu ăn." Phân biệt đối xử lập tức xuất hiện.

Cùng là ba người trẻ tuổi, hai gã kia khổ sở đi làm cu li, Lý Khác thì đi theo Đặng Hỏa Đầu học nấu ăn.

Phải biết Đặng Hỏa Đầu là đầu bếp chuyên dụng cho Trại chủ và số ít người đẳng cấp cao.

Mỗi ngày phụ trách sắp xếp cơm nước cho những người khác, sau

đó mới nấu cơm cho Trại chủ.

Đi theo hắn là nhàn hạ nhất. "Được, Đặng đại thúc." Lý Khác trên mặt vẫn không biểu hiện ra cảm xúc gì quá lớn, nhưng trong lòng thực ra đã vui nở hoa.

Vốn nghĩ có cơ hội trà trộn vào nhà bếp ổ mã tặc là may mắn lắm rồi, Lý Khác thậm chí đã chuẩn bị tâm lý rửa bát rửa rau, kết quả không ngờ lại vớ được một việc nhàn hạ như vậy.

Đặng Hỏa Đầu nói là dạy Lý Khác nấu cơm, thực tế cũng chỉ để hắn đứng bên cạnh nhìn mà thôi.

Gia vị các thứ đều có người chuyên môn chuẩn bị tốt, canh lửa lại không thể để Lý Khác động thủ, cho nên về cơ bản Lý Khác cũng chỉ đứng nhìn.

Sau một hồi thao tác tê lợi của Đặng Hỏa Đầu, bữa trưa cũng xong xuôi.

Phần còn lại là mang đi cho Trại chủ. "Trung Thiên a!

Cùng ta đi đưa cơm đi!

Để bọn họ bận rộn được rồi." Đặng Hỏa Đầu lấy hai cái hộp gỗ đựng thức ăn, đem đồ đã nấu xong bỏ vào, rồi cùng Lý Khác mỗi người xách một cái xuất phát.

Việc đưa cơm này Đặng Hỏa Đầu hiển nhiên làm không ít.

Dẫn Lý Khác đi lòng vòng một hồi, cuối cùng cũng đến trước một căn nhà nhìn khá đẹp mắt. "U, Đặng Hỏa Đầu, hôm nay đến khá sớm a!" "A a, xem ra chúng ta một lát nữa cũng được ăn cơm rồi.

Thật có chút đói a!" Khi Lý Khác hai người xách hộp thức ăn đến trước căn nhà lớn đó, hai tên mã tặc cầm trường thương canh cửa nhìn thấy Đặng Hỏa Đầu cũng cười ha hả.

Còn về Lý Khác đi theo sau lưng, hai người bọn hắn trực tiếp không thèm để ý. "Hai cậu cũng đừng thèm, hôm nào ta có thời gian sẽ làm riêng cho." Đặng Hỏa Đầu cười ha hả nói với hai tên mã tặc canh cửa một câu, rồi trực tiếp dẫn Lý Khác đi vào. "Trại chủ, ăn cơm thôi!" Đặng Hỏa Đầu vào cửa, đặt hộp thức ăn lên bàn, sau đó lấy từng món ăn bên trong bày ra.

Bày xong hộp của mình, hắn lại đón lấy hộp của Lý Khác, bày nốt các món bên trong lên. "Ha ha, không tệ a, cơm nước hôm nay được đấy!

Cáp Mộc Nhĩ huynh đệ, chúng ta ăn chút gì trước!" Đặng Hỏa Đầu bày biện xong xuôi, một người đàn ông râu quai nón, thân hình ngũ đại tam thô từ gian phòng bên trong đi ra.

Lý Khác nhìn thấy gã này, cơ bắp trên mặt đều khẽ co giật.

Hắn ngược lại không quen biết tên Trại chủ này, nhưng gu thẩm mỹ của gã Trại chủ này quả thực quá bá đạo.

Khuôn mặt đen sì, để râu quai nón rậm rạp.

Thể hình cao lớn, tráng kiện.

Nhìn y hệt một con tinh tinh đen (Hắc Tinh Tinh).

Kết quả điều khiến người ta câm nín nhất là, tựa hồ vì để bày tỏ phẩm vị của mình, trên người gã cư nhiên mặc một chiếc trường bào tơ lụa nền xanh viền đỏ.

Trên đầu còn đội cái mũ màu xanh lá cây căng chặt, quả thực như nét bút của thần, tôn lên khí chất vừa ngốc nghếch vừa hâm dở của gã trong nháy mắt.

Sau khi gã này đi ra, một người đàn ông khác rõ ràng cao lớn nhưng lại tinh hãn từ gian phòng bên trong bước ra.

Quần áo người này mặc Lý Khác vô cùng quen thuộc.

Loại người mặc y phục kiểu này, quang thân thủ hắn giết cũng phải có mấy chục, nhìn thấy xác chết ít nhất cũng có cả vạn.

Chính là kỵ binh Đột Quyết.

Ở trong cái ổ mã tặc này mà có thể ngồi ngang hàng với đầu sỏ mã tặc, đoán chừng địa vị trong quân cũng không thấp. "Tướng công, hôm nay có gì ngon a?" Sau khi tên Đột Quyết kia đi ra, từ gian phòng lại bước ra một người phụ nữ.

Lý Khác vừa nhìn liền lập tức hiểu tại sao tên Trại chủ mã tặc kia đội cái mũ đó lại hợp đến thế.

Diện như hoa đào, thể thái phong vận, mỗi cử chỉ đều toát ra khí tức 'các vị công tử đừng đi a! mau tới chơi a!'.

Dưới tình huống như vậy, trên đầu con tinh tinh kia không mọc cỏ đã là không tệ rồi. "Ha ha...

Chương 92

Phu nhân mời xem, món ăn hôm nay rất phong phú nha.

Cáp Mộc Nhĩ huynh đệ, chúng ta mau ăn thôi." Tên Hắc Tinh Tinh nhìn phu nhân phong tao nhập cốt của mình, trong lòng vui vẻ ra mặt.

Hắn trực tiếp chiêu đãi tên Đột Quyết kia ngồi xuống ăn.

Nhìn dáng vẻ hắn trực tiếp thò tay vào đĩa gà xé đùi gà, Lý Khác lập tức cảm thấy khí chất trên người hắn càng thêm nổi bật.

Quả thực như một ngọn đèn sáng trong đêm tối a! "A!

Ta cũng cảm thấy món ăn hôm nay rất phong phú!" Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy tướng ăn của con tinh tinh đen, trong mắt lập tức hiện lên vẻ chán ghét nồng đậm.

Sau đó vừa ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Lý Khác đang đứng thu dọn hộp thức ăn.

Đôi mắt hoa đào lập tức bị khuôn mặt Lý Khác hấp dẫn, trong mắt tràn đầy khát vọng. "Được rồi Trung Thiên, chúng ta đi thôi!" Đặng Hỏa Đầu thu dọn xong đồ đạc, trực tiếp xách hộp thức ăn đi ra ngoài.

Lý Khác cũng đứng dậy đi theo.

Lúc sắp đi, vừa vặn nhìn thấy bà vợ của lão Trại chủ Hắc Tinh Tinh đang hai mắt sáng rực nhìn mình.

Xuất phát từ ý muốn trêu chọc, Lý Khác lúc xoay người không để lại dấu vết mà ném cho ả một cái nháy mắt. "Trời ơi!

Tiểu sinh tuấn tú quá, đôi mắt kia cứ như biết phóng điện vậy.

Trời ơi, tim ta đập nhanh quá!" Phu nhân của Hắc Tinh Tinh bị một cái nháy mắt của Lý Khác làm cho vung đầu chóng mặt.

Lý Khác thì tiêu sái vô cùng bước đi, động tác không chút dây dưa, ngay cả ý tứ quay đầu lại cũng không có.

Đối với một người ngày ngày phải đối diện với một con tinh tinh đen, còn phải nỗ lực làm nũng bán manh lấy lòng như ả, đây quả thực là sự hấp dẫn trí mạng. "Phu nhân, làm sao vậy?

Cơm nước không hợp khẩu vị sao?

Sao đều không ăn a?" Hắc Tinh Tinh tơ hào không phát hiện vấn đề cái mũ trên đầu mình đang cao thêm một khúc.

Vẫn cứ tay cầm đùi gà, vừa gặm vừa nước miếng tung toé trò chuyện với tên Đột Quyết Cáp Mộc Nhĩ bên cạnh.

Lúc đến chỗ kích động, trực tiếp ngay cả đồ ăn trong miệng cũng bắt đầu phun ra ngoài.

Ả đàn bà kia bỗng nhiên nhìn đức hạnh của Hắc Tinh Tinh, lại so sánh với Lý Khác, ánh mắt nhìn về phía hắn càng thêm chán ghét.

Lúc này hai người đều tơ hào không chú ý tên Cáp Mộc Nhĩ bên cạnh lúc ăn cái gì cũng thỉnh thoảng nhìn về phía vị phu nhân mặt mang hoa đào, đang muốn cùng Lý Khác đá lông nheo kia.

Hai người này ngược lại rất ăn ý, cùng một thời gian, có cùng một mục tiêu.

Khi Lý Khác và Đặng Hỏa Đầu quay lại nhà bếp, nhìn những đầu bếp và hỏa kế vẫn đang bận rộn khí thế ngất trời, Đặng Hỏa Đầu trực tiếp dẫn Lý Khác đi ra khỏi hỏa phòng. "Trung Thiên a!

Cậu không phải biết chữ sao!

Ta có thể hay không làm phiền cậu dạy dỗ đứa cháu nội bất thành khí kia của ta a!

Đã tám tuổi rồi, cả ngày chạy loạn theo sau mấy tên đầu mục mã

tặc, người thì ngốc nghếch, cậu có thể hay không dạy nó nhận biết vài chữ a?

Như thế thì sau này dù có làm một tên mã tặc, thì ít nhất cũng là một tên mã tặc biết chữ không phải sao.

Bao nhiêu cũng có thể thông minh hơn một chút." Đặng Hỏa Đầu dẫn Lý Khác đi về phía chỗ ở của mình. "Nga!

Hóa ra Đặng đại thúc còn có một đứa cháu nhỏ a!

Dạy nhận mặt chữ đọc sách đương nhiên là được rồi!

Ngài chiếu cố ta như vậy, ta tự nhiên phải giúp đỡ nhiều một chút." Lý Khác lúc này mới hiểu được vì sao Đặng Hỏa Đầu lại đối tốt với mình như vậy.

Hóa ra là có mưu đồ khác a!

Nhưng Lý Khác cũng khá bội phục lão đầu này, cư nhiên biết đạo lý "lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa"!

Không đơn giản, không đơn giản a! "Vậy ta đa tạ cậu!" Đặng Hỏa Đầu vừa nghe Lý Khác đáp ứng, nụ cười trên mặt lập tức càng thêm rạng rỡ.

Đến chỗ ở của Đặng Hỏa Đầu, Lý Khác chưa vào cửa đã nghe thấy một giọng nói mang theo vài phần non nớt truyền đến. "Đem đồ đáng tiền đều giao ra đây, tiểu gia ta tha cho không chết!

Ha ha a!

Ha ha...

Ha ha ha..." Lý Khác nghe câu khẩu hiệu này, biểu tình trên mặt trở nên hơi quái dị. "Khụ khụ...

Cái đó, tôn nhi từ nhỏ lớn lên ở đây, khó tránh khỏi học mấy câu của mã tặc.

Trung Thiên đừng kiến quái, kỳ thật tôn nhi của ta bản chất khá lương thiện." Đặng Hỏa Đầu lúc nói chuyện cũng cảm thấy có chút đỏ mặt.

Con trai và con dâu mấy năm trước đều chết trong chiến loạn.

Lão Đặng gia chỉ còn lại một cái độc đinh này.

Cho nên Đặng Hỏa Đầu sau khi an gia ở trại mã tặc này, đối với đứa cháu nội này cũng đặc biệt nuông chiều.

Lâu dần, phát hiện tỳ khí của đứa cháu càng lúc càng quái gở.

Lại thêm từ nhỏ ở cùng một chỗ với đám mã tặc một chữ bẻ đôi cũng không biết, không những cả ngày thô tục chửi bậy không ngớt, mà luôn miệng nói lớn lên cũng muốn làm mã tặc.

Chương 93

Cho nên Đặng Hỏa Đầu muốn tìm người biết chữ dạy nó nhận biết chút chữ nghĩa, học tập văn hóa, trở nên thông minh hơn, nếu không cháu nội cứ cái dạng đầu đất thế này, sau này thành mã tặc cũng bị người ta chỉ đâu đánh đó, làm bia đỡ đạn mà thôi.

Nhưng ở cái trại mã tặc này, có được mấy người biết chữ?

Hôm nay lúc gặp Lý Khác, phát hiện hắn diện mạo thanh tú, vừa nhìn đã không giống những người quanh năm xuống ruộng làm việc, dầm mưa dãi nắng.

Lại thêm lúc Lý Khác nói chuyện luôn khiến hắn cảm giác phương thức nói chuyện không khác mấy so với tiểu tử biết chữ con nhà đại hộ trong thôn.

Thế là ôm tâm thái thử một lần đem Lý Khác về nhà bếp, không ngờ thật sự gặp được một người biết chữ. "Nhị Hổ a!

Mau lại đây, gia gia tìm cho con một vị tiên sinh, sau này a con có thể biết chữ đọc sách rồi!" Đặng Hỏa Đầu rảo bước vào phòng, gọi cháu trai lại.

Lý Khác thì nhân cơ hội đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Từ lúc trà trộn vào đến giờ, hắn cũng chỉ nhìn thấy một tên Đột Quyết ăn cơm cùng con tinh tinh đen.

Còn lại thì hiện tại một mống cũng chưa thấy.

Trong lúc Lý Khác quan sát bốn phía, định bụng buổi tối sẽ đi thám thính, thì Đặng Hỏa Đầu dẫn theo đứa cháu nhỏ Nhị Hổ đi tới.

Lý Khác vừa nhìn đứa cháu này, lập tức cảm giác lão đầu đặt tên thật vô cùng thực tế a!

Đứa cháu được nuôi béo ú, y như cái cối xay thịt.

Người cũng nhìn hổ đầu hổ não, nhìn cái đầu tiên, Lý Khác theo bản năng hiện lên một danh từ: Hùng hài tử (trẻ trâu). "Trung Thiên a!

Đây là cháu nội của ta, Đặng Nhị Hổ, ta là người trong bụng không có mực nước, dù sao cậu cũng đọc sách, hay là xem thử đặt cho cháu nội ta cái tên vang dội chút đi!" Đặng Hỏa Đầu nhìn cháu nội, vốn cảm thấy tên Nhị Hổ gọi cũng khá êm tai.

Nhưng hôm nay sau khi nghe tên Sở Trung Thiên của Lý Khác, lập tức cảm thấy tên cháu nội thực sự quá khó nghe.

Thế là cũng tính toán để Lý Khác trong lúc dạy cháu biết chữ thì cũng đặt cho nó cái tên hoành tráng chút. "Đặt tên sao?

Cái này là đại sự a!

Một cái tên hay đối với đứa bé đó là đại sự cả đời a!

Ân, cái này ta phải nghĩ kỹ." Lý Khác nhìn tên béo đang dùng ánh mắt lấm lét nhìn mình, tròng mắt xoay chuyển, một cái tên kêu vang ngang ngửa với Sở Trung Thiên trực tiếp bị hắn ném ra. "Họ Đặng, vậy sau này gọi là Đặng Nhật Thiên đi!

Ý là 'như nhật trung thiên' (như mặt trời ban trưa)!

Thế nào?

Tên này không tệ chứ?" Lúc Lý Khác nói ra cái tên này, chỉ riêng việc nhịn cười cũng suýt chút nữa khiến hắn bị nội thương.

Đặng Hỏa Đầu thì ở trong lòng lặp đi lặp lại cái tên Lý Khác vừa đọc, càng đọc càng thấy tinh diệu tuyệt luân a! "Đặng Nhật Thiên!

Tốt a!

Nhật Thiên tốt, Nhật Thiên tốt a!

Gọi lên thật là trôi chảy, ý nghĩa nghe cũng lợi hại như vậy." Đặng Hỏa Đầu mặt đầy ý cười nhìn cháu trai, cưng chiều xoa đầu nó: "Cháu ngoan a!

Sau này gọi là Đặng Nhật Thiên được không a?" Tên nhóc béo tuy rằng không hiểu cái tên này có ý gì, nhưng chỉ bằng cảm giác lúc hét lên, nháy mắt đã thích cái tên mới này.

Đặng Hỏa Đầu rời đi, để lại Lý Khác và nhóc béo mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Đặng Hỏa Đầu đi làm đồ ăn riêng cho Lý Khác và cháu mình.

Lý Khác thì bị giữ lại dạy nhóc béo biết chữ. "Cái đó, Nhật Thiên a!

Vừa rồi gia gia ngươi nói ngươi cũng nghe thấy rồi, hiện tại chúng ta học nhận mặt chữ trước nhé!" Lý Khác cùng nhóc béo đối mắt nhìn nhau bốn năm phút, nhìn đến mắt đều có chút mỏi, nhưng nhóc béo lại một điểm ý tứ mở miệng cũng không có.

Khiến hắn cảm giác có chút xấu hổ.

Lý Khác sống lâu như vậy, thật chưa từng dạy người khác nhận chữ đọc sách.

Cho nên nhất thời đột nhiên cảm giác có chút không biết nên bắt đầu dạy từ đâu cho hợp lý.

Kết hợp các loại lời quảng cáo hiện đại trong đầu, Lý Khác cuối cùng quyết định, phải bắt đầu từ sở thích của đứa trẻ.

Chỉ có thích, thì mới có thể chăm chú học tập.

Thế là Lý Khác quyết định, phải hỏi rõ sở thích của nhóc béo trước rồi mới cân nhắc vấn đề dạy dỗ. "Nhật Thiên a!

Có thể nói với ta bình thường ngươi thích làm chuyện gì không?

Ví dụ như bình thường làm nhiều nhất, hoặc là sau khi lớn lên muốn làm chuyện gì nhất?" Sự thật chứng minh, phương thức hỏi chuyện lúc trước của Lý Khác xác thực có vấn đề.

Lần này lời vừa hỏi xong, nhóc béo trực tiếp không chút do dự trả lời. "Ta lớn lên cũng muốn làm một tên mã tặc, ta muốn làm một Mã Tặc Vương." Khi nghe nhóc béo dùng ngữ khí vô cùng chân thành lại kiên định nói ra ước mơ của mình, Lý Khác nhìn ánh mắt kiên định bất di và thần sắc vô cùng hướng tới đó, trong lòng lập tức hiện lên một ý niệm: "Tốt!

Đứa nhỏ này triệt để hết cứu rồi!" Tuy rằng Lý Khác không muốn tiếp tục dạy dỗ tên hùng hài tử này nữa, nhưng dù sao cũng đã đáp ứng Đặng Hỏa Đầu.

Vậy thì tự nhiên cũng không thể thất tín với người.

Cho nên Lý Khác cuối cùng quyết định, bất kể thế nào cũng phải dạy dỗ tên nhóc béo này.

Lý Khác nghĩ xong, trong đầu căn cứ vào ước mơ và mục tiêu của nhóc béo xây dựng một bộ phương án giáo dục tiền kỳ. "Nhật Thiên a!

Đã muốn làm một tên mã tặc, vậy ngươi muốn làm một tên mã tặc tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành 'tạng' (chửi thề), hay là làm một tên mã tặc đầu đất ngốc nghếch a?" Nhóc béo tuy rằng không biết thế nào gọi là tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành tạng, nhưng lại biết ý nghĩa của đầu đất ngốc nghếch.

Chương 94

Gia gia thường dùng câu này mắng nó, ý là rất ngốc.

Còn cái kia tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành tạng, chỉ cần nghe là cảm thấy cái này giống như tên của mình, đều lợi hại như nhau.

Cho nên nhóc béo hầu như không do dự trực tiếp xác định suy nghĩ trong lòng. "Ta đương nhiên muốn làm một tên mã tặc tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành tạng lạp!" "Tốt, vậy ta dạy ngươi trở thành một tên mã tặc tiêu sái soái khí, xuất khẩu thành tạng!

Không thể cam đoan dạy ngươi tiêu sái soái khí, nhưng ít nhất ta có thể dạy ngươi như thế nào xuất khẩu thành tạng!" Lý Khác nói xong, trực tiếp dẫn nhóc béo đi tới một khoảng đất trống bên cạnh.

Dùng một cành cây rồng bay phượng múa viết xuống mấy chữ to. "Nào!

Tiểu béo.

Theo ta niệm một lần: Mạc a...

Mã.

Mạc ai...

Mại.

Bát nhất...

Phê!" Lý Khác an nhiên dẫn cháu nội Đặng Hỏa Đầu ở chỗ ở học viết chữ nhận mặt chữ cả một ngày trời.

Cuối cùng Lý Khác tốn một ngày thời gian dạy cho thằng nhóc kia viết ba chữ "Mã Mại Phê".

Lúc rảnh rỗi còn dạy nó một câu khẩu hiệu mười phần vang dội:

"Thiên vương cái địa hổ: Bảo tháp trấn hà yêu!" Khi buổi tối Đặng Hỏa Đầu trở về, phát hiện mấy câu khẩu hiệu "đem đồ đáng tiền đều giao ra đây", "chỉ cướp của, không giết người" các loại trong miệng cháu trai đều biến mất, trong lòng đừng đề cập đến vui vẻ cỡ nào.

Nhìn cháu ngoan lúc không có việc gì thì ngồi xổm trên mặt đất cầm cành cây vừa viết vừa niệm cái vẻ nghiêm túc kia, trong lòng không ngừng cảm thán, lão Đặng gia xem ra cũng sắp xuất hiện một người đọc sách biết chữ rồi.

Buổi tối, Đặng Hỏa Đầu cố ý dẫn Lý Khác tới cái nhà cho đám người làm thuê ở nhà bếp ngủ để giao đại một tiếng.

Sau này Lý Khác do hắn tráo, ai dám đối xử không khách khí với hắn, thì không cần làm ở nhà bếp nữa. "Trung Thiên a!

Nơi này điều kiện tuy rằng đơn sơ một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có cửa có ngói, ở tạm đi nhé!" "Không sao đâu, nơi này so với chỗ ta ở lúc đầu tốt hơn nhiều rồi." Đặng Hỏa Đầu cùng Lý Khác lại hàn huyên hai câu rồi mới rời đi.

Lý Khác hôm qua hầu như cả đêm không ngủ, ban ngày lại bận rộn cả ngày.

Lúc này không còn việc gì, trời chưa tối hắn đã tìm một vị trí không người đi ngủ.

Chỗ này tuy rằng vẫn là trải chút cỏ khô ngủ dưới đất, nhưng so với bên khu lều cỏ thì rộng rãi hơn nhiều, cũng không ồn ào như vậy.

Lý Khác dựa vào vách tường ngủ nông vài tiếng đồng hồ.

Đến đêm khuya, mắt hắn liền mở ra.

Thừa dịp mọi người xung quanh đều đang ngáy ngủ, hắn rón rén đi ra ngoài.

Thuận theo phương hướng quan sát ban ngày, cẩn thận tìm kiếm một vòng, Lý Khác cuối cùng ở phía sau gian phòng Hắc Tinh Tinh ở buổi sáng tìm được vị trí của đám kỵ binh Đột Quyết.

Do hai bên trên mặt tuy rằng hợp tác, nhưng trong tối ai nấy đều đề phòng lẫn nhau, cho nên bọn Đột Quyết trực tiếp dựng lều vải ở một bãi đất trống trong trại, tụ tập ở cùng một chỗ.

Ăn cơm cũng là tự mình làm mà ăn.

Lý Khác quan sát một vòng, phát hiện số lượng kỵ binh này ước chừng khoảng ba bốn trăm người.

Thông qua việc tán gẫu với Đặng Hỏa Đầu hôm nay, Lý Khác cũng biết trại mã tặc này có khoảng ba ngàn người.

Trong đó có thể đánh giết khoảng hơn hai ngàn người, còn lại đều là nuôi một số phu phen các loại mà thôi.

Bình thường cho chút đồ ăn, lúc ra ngoài cướp bóc thì cho đi theo khuân vác đồ đạc, buổi tối bắt giúp đỡ tuần tra, giống như một dạng lính đánh thuê.

Sau khi lượn một vòng quanh vị trí kỵ binh Đột Quyết, Lý Khác liền rụt về trong bóng tối của một ngôi nhà. "Làm đặc công cũng không dễ dàng a!

Từ nội bộ tan rã địch nhân, nghe thì nhẹ nhàng, làm mới khó a!" Lý Khác hiện tại cũng cơ bản đem cái sơn trại mã tặc này lượn lờ một vòng.

Trại này có bao nhiêu người, đại trí quy luật sinh hoạt các loại cũng sờ soạng rõ ràng.

Còn lại xem làm sao từ nội bộ kích phá. "Ta nhớ lần trước hình như có một cái khen thưởng gọi là cái gì dược tương ấy nhỉ.

Để ta xem bên trong có cái gì." Lý Khác co rụt lại trong bóng tối suy tính nửa ngày, cuối cùng quyết định từ ưu thế lớn nhất lúc này ra tay là thích hợp hơn cả.

Lúc này đang lăn lộn trong nhà bếp mã tặc, loại địa vị khá cao này, muốn giở trò trong thức ăn thì quả thực quá đơn giản.

Sau một hồi lục lọi trong kho hệ thống, Lý Khác cuối cùng cũng tìm được cái gọi là "Hộp thuốc lão âm cẩu".

Lấy nó từ kho hệ thống ra, phát hiện cái gọi là hộp thuốc thực ra chỉ là một cái hộp bao bì bằng gỗ.

Lý Khác trực tiếp mở hộp ra, phát hiện bên trong cư nhiên chỉ có một gói bột màu trắng đựng trong túi nilon. "Cường liệt...

áp súc hình..." "Ta kháo, cư nhiên là thuốc xổ?" Lý Khác đưa tay ra khỏi chỗ ẩn nấp, mượn ánh trăng mờ nhạt đêm nay miễn cưỡng nhìn rõ mấy chữ viết trên túi nilon.

Khi nhìn thấy hai chữ "tả dược" (thuốc xổ), Lý Khác lập tức có chút mộng bức. "Hệ thống, ngươi thật xấu xa a!

Cư nhiên thưởng loại đồ vật này.

Ha ha ha...

Bất quá ta thích!" Lý Khác lúc này phảng phất đều có thể nhìn thấy cảnh tượng đám người kia sau khi ăn cơm ngày mai rồi.

Hơn hai ngàn người cùng "phốc phốc"...

Hình ảnh kia quả thực không nên quá đẹp!

Chương 95

"A a, vậy ngày mai ta vất vả một chút, làm cho các ngươi một bữa ăn ngon vậy." Đồ vật đã tới tay, Lý Khác cũng không định đi dạo lung tung nữa.

Cẩn thận đem túi nilon trong tay bỏ lại vào kho hệ thống, Lý Khác liền lần mò lẻn về chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi xác định rời đi không bị ai phát hiện, Lý Khác mới yên tâm dựa vào tường tiếp tục ngủ một giấc thật ngon. "Đều dậy đi, động tác nhanh nhẹn chút, nên chuẩn bị cơm sáng rồi!" Ngày hôm sau khoảng gần mười giờ sáng, Đặng Hỏa Đầu liền tới chỗ đầu bếp và hỏa kế nghỉ ngơi, đánh thức những người đang nằm ngủ nướng trên mặt đất dậy, trong đó tự nhiên cũng có Lý Khác. "Trung Thiên a!

Hôm nay hay là..." Đặng Hỏa Đầu nhìn Lý Khác đứng dậy, vừa định nói hay là hôm nay cậu cũng đi theo đánh xì dầu đi.

Nhưng lời hắn chưa nói xong, Lý Khác đã mở miệng cắt ngang. "Đặng lão, hôm nay ta cùng mọi người thái rau, xào rau đi!

Hôm qua nhìn mọi người nấu cơm ta cũng học được một số thứ.

Hôm nay để ta thử xem sao!

Chỉ nhìn không làm thì cũng học không được đúng không!" Đặng Hỏa Đầu vốn định để Lý Khác đi theo lăn lộn hai cái rồi dẫn hắn đi tiếp tục dạy cháu trai biết chữ.

Chỉ riêng hôm qua, thằng cháu nội hổ đầu hổ não kia đều có thể viết ba chữ, biết đọc hai câu thơ, tuy rằng hiện tại còn nhỏ, đọc thơ có chút mê hồ.

Nhưng trong mắt Đặng Hỏa Đầu, đó là tiến bộ tày trời rồi.

Vốn đang định nhân lúc thằng cháu nội đang có hứng thú cao, để Lý Khác dạy thêm chút nữa, kết quả không ngờ Lý Khác lại cự tuyệt. "Vậy được, còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau đi làm việc?" Đặng Hỏa Đầu ngoài miệng đáp ứng, trực tiếp đuổi những người còn lại trong phòng đi làm việc, bất quá lại tạm thời giữ Lý Khác lại. "Trung Thiên a!

Có ý gì a?

Chẳng lẽ ghét bỏ nhà ta Nhật Thiên không đủ thông minh, không muốn dạy?" Đặng Hỏa Đầu thấy người đều đi rồi, lập tức vẻ mặt không vui nhìn Lý Khác.

Trực tiếp nói cho Lý Khác biết, nếu cậu từ chối ta, thì ngày lành của cậu đến đầu rồi! "Đặng lão nói gì vậy?

Ta cũng là suy nghĩ cho ngài a!

Ta cả ngày lẫn đêm đi theo bên cạnh ngài chuyện gì cũng không làm, một hai ngày thì được, ngày tháng dài khó tránh khỏi người khác có ý kiến.

Còn vấn đề dạy tôn tử biết chữ, hiện tại nó còn nhỏ, ham chơi, chúng ta ban ngày cứ để nó chơi, đợi buổi tối ta lại đi dạy, lúc đó chơi cũng đủ rồi, học sẽ càng thêm dụng tâm một chút." Lý Khác lừa người thì đúng là một bộ lại một bộ, Đặng Hỏa Đầu nghe hắn nói xong cũng cảm giác hình như thật sự có đạo lý.

Nụ cười trên mặt lập tức lại hiện lên. "Ha ha!

Là ta hiểu lầm rồi a!

Ngại quá Trung Thiên, ta tưởng rằng..." Đặng Hỏa Đầu muốn nói gì đó, nhưng Lý Khác lại cười lần nữa cắt ngang lời hắn. "Đặng lão nếu thật sự cảm thấy hiểu lầm ta, vậy hôm nay cứ để ta thử nấu cơm nhiều chút đi.

Để mấy đầu bếp kia lúc nấu cơm mỗi món đều cho ta thử xem, ta tìm chút cảm giác, sau đó ngày mai ta lại đi theo ngài học tập." "Ân, như vậy cũng tốt, nấu cơm là nghề thủ công, phải động thủ nhiều mới học nhanh, vậy quyết định thế đi, đi thôi, chúng ta đi nhà bếp!" "Được rồi!" Đặng Hỏa Đầu dẫn Lý Khác tới nhà bếp, những người khác đã bắt đầu khí thế ngất trời làm việc.

Rau đều đã rửa sạch từ hôm qua.

Còn lại là đem rau nấu chín, đợi cơm muộn chín là được.

Đặng Hỏa Đầu vẫn vẻ mặt tươi cười đi vào nhà bếp, rồi nói với những người phụ trách nấu nướng một tiếng.

Lý Khác muốn lấy thức ăn luyện tay nghề, cứ để hắn làm thử hai cái, coi như học tập.

Đặng Hỏa Đầu chưởng quản hỏa phòng cả sơn trại, chút uy tín ấy vẫn phải có.

Mặt mũi của hắn mấy tên nấu ăn kia vẫn phải nể.

Dặn dò xong, Đặng Hỏa Đầu đi làm việc của mình.

Lý Khác thì chạy đông chạy tây.

Hầu như mỗi cái bếp lò đều phải đi đảo vài cái.

Mấy tên nấu ăn cũng coi như bán cho Đặng Hỏa Đầu một cái mặt mũi, đều thập phần vui vẻ để Lý Khác quấy vài cái.

Dù sao làm cũng là cơm tập thể (đại oa thái), tay cầm cái xẻng lớn không ngừng đảo là được việc.

Bọn họ cũng chỉ cần đứng bên cạnh nhìn, đừng để Lý Khác làm cháy là được.

Lý Khác tự nhiên không có khả năng làm cháy.

Thể năng hắn tốt, không những đảo nhanh, mà còn xào nấu vô cùng đều tay.

Nhiệt khí trong nồi soạt soạt bốc lên.

Có lúc hơi nước trực tiếp che khuất cả cánh tay cầm xẻng của hắn.

Cơm nước cho hơn hai ngàn người toàn bộ giao cho nhà bếp phụ trách, cho nên mỗi bữa cơ bản đều phải nhóm lửa mười mấy cái nồi lớn.

Lý Khác thập phần sung phân phát huy thái độ hiếu học, mỗi một nồi đều đi quấy một lần. "Ha ha, tiểu hỏa tử thân thể không tệ a!

Tuổi trẻ thật tốt, một hơi đảo mười mấy nồi thức ăn, cư nhiên mặt không đỏ hơi không gấp." Khi Lý Khác làm một vòng trở lại bên cạnh Đặng Hỏa Đầu, hắn đang bận rộn làm món cuối cùng. "A a, ta không phải còn trẻ sao, khôi phục sức lực nhanh.

Đặng lão, mấy món này ta múc trước nhé?" Lý Khác hôm nay đặc biệt vui vẻ a!

Một bao thuốc xổ hệ thống cho đã trực tiếp chia đều theo số lượng nồi lớn.

Cũng không biết thuốc xổ loại nén cường liệt này rốt cuộc mạnh cỡ nào, cho nên để đạt hiệu quả tốt hơn, hắn trực tiếp một hơi dùng hết toàn bộ.

Chương 96

Hơn nữa mỗi một nồi đều đảo đều.

Nếu hiệu quả tốt, ha ha, nơi này sẽ biến thành một cái ổ mã tặc "có mùi vị".

Hắn cũng có thể thuận lợi hoàn thành lựa chọn lấy phần thưởng. "Cũng được, múc đi!

Của ta cũng sắp xong rồi." Đặng Hỏa Đầu nhìn thức ăn trong nồi, gật đầu với Lý Khác.

Hôm nay nấu ăn hơi muộn một chút, có thể tiết kiệm chút thời gian thì tốt chút nấy! "Được rồi!" Lý Khác hưng phấn cầm hộp đựng thức ăn đi múc.

Mỗi khi bưng một khay thức ăn, tay hắn đều sẽ không để lại dấu vết mà lướt qua bên trên.

Một số bột phấn màu trắng nhỏ xíu trực tiếp từ trong lòng bàn tay hắn rơi xuống.

Đặng Hỏa Đầu do phải canh thức ăn trong nồi, chú ý thời gian xuất nồi, cho nên cũng không nhìn về phía Lý Khác.

Khi Lý Khác đem tất cả thức ăn đều múc xong, món cuối cùng của Đặng Hỏa Đầu cũng xuất nồi.

Lý Khác thuận tay bưng luôn.

Đặng Hỏa Đầu thì đem nồi đi cất kỹ, rồi cùng Lý Khác mỗi người xách một hộp đi đưa cơm cho Hắc Tinh Tinh. "Trại chủ, ăn cơm lạp!" Đặng Hỏa Đầu đi đến trước cửa phòng Hắc Tinh Tinh, trực tiếp mở miệng hô to một tiếng.

Lý Khác thì trực tiếp đi theo vào. "Lão Đặng, hôm nay muộn rồi đấy nhé!

Muốn đói chết ta a?" Khi Lý Khác và Đặng Hỏa Đầu đi vào, Hắc Tinh Tinh, vị phu nhân vì công cuộc xanh hóa thế giới mà cống hiến, cùng tên Đột Quyết Cáp Mộc Nhĩ đã ngồi trước bàn chờ sẵn.

Hôm nay có thêm một người đàn ông trung niên mặc trường bào, để chòm râu dê.

Lúc Lý Khác đi vào, vừa vặn nhìn thấy phu nhân Hắc Tinh Tinh từ từ dời một cái chân ra khỏi bên chân gã râu dê. "Ái chà, Hắc Tinh Tinh rốt cuộc thảm bao nhiêu a?" Lý Khác thật lòng cảm thấy bi ai thay cho tên Trại chủ này!

Bất quá quay đầu nghĩ lại, có liên quan cái cóc khô gì đến mình đâu, lại có trò hay để xem, ngu gì không xem! "Trại chủ bớt giận a!

Món ăn hôm nay làm khá phiền phức, cho nên muộn một chút, bất quá mùi vị thì tuyệt đối không chê vào đâu được." Đặng Hỏa Đầu gật đầu khom lưng đem cơm nước trong hộp thức ăn bày ra bàn.

Lý Khác đứng bên cạnh giúp lấy hộp là được rồi.

Lúc Đặng Hỏa Đầu đang lấy cơm nước trong hộp thứ nhất, Lý Khác cảm giác chân mình hình như bị thứ gì đó chạm vào hai cái.

Theo bản năng cúi đầu xuống nhìn thoáng qua.

Phát hiện cư nhiên là một cái chân trắng lóa đang cọ cọ vào bắp chân mình. "Ngọa tào, cho chút ánh mặt trời là rực rỡ ngay a?

Lão tử là có xe riêng, không thích chen chúc xe bus." Lý Khác không để lại dấu vết lùi sang bên cạnh một bước, khiến con hồ ly lẳng lơ kia không chạm tới được.

Động tác tránh né này rơi vào trong mắt người phụ nữ kia, lập tức

ả nhìn Lý Khác chằm chằm như một oán phụ chốn thâm khuê, làm cho lưng Lý Khác lạnh toát. "Trại chủ, từ từ ăn nhé, ta lui xuống trước." Cơm nước bày xong, Đặng Hỏa Đầu trực tiếp dẫn Lý Khác rời đi. "Đặng lão a!

Chỗ này không phải còn phải đi đưa cơm cho đám người canh giữ Trụy Mã Nhai (Vách Núi Ngã Ngựa) sao?" Lúc Lý Khác cầm hộp thức ăn về nhà bếp, vừa vặn nhìn thấy những tên mã tặc rảnh rỗi cơ bản đều đang ăn cơm.

Những đầu bếp nấu cơm ban nãy thì dẫn theo một đám hỏa kế đang bỏ cơm nước vào trong mấy cái hộp lớn. "A!

Đúng rồi, hay là cậu cũng đi giúp một tay đi!

Coi như ra ngoài đi dạo một vòng, cả ngày ở trong cái trại này cũng khá nhàm chán." Lý Khác vừa mới đề xuất cũng đi giúp, kết quả Đặng Hỏa Đầu đã nói trước.

Lý Khác trong lòng gọi là kích động a.

Hiện tại cảm giác lão đầu tử này và mình quả thực quá ăn ý. "Vậy được." Lý Khác tự nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền.

Trực tiếp cười ha hả chạy về phía đám người đang ngồi xổm trên mặt đất chuẩn bị cơm nước. "Huynh đệ, ta giúp một tay!" Sau khi cơm nước đều bỏ vào hộp xong, nhóm Lý Khác khoảng ba mươi người trực tiếp dưới sự dẫn đầu của vài tên mã tặc đi về phía hai bên Trụy Mã Nhai bên ngoài.

Khi Lý Khác bước ra khỏi đại môn sơn trại một khắc kia, trong lòng cũng một trận cảm thán a!

Coi như cũng trải nghiệm một lần làm đặc công.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này sẽ thập phần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. "Được rồi, mấy người đi bên kia, mấy người đi

giữa, còn lại đi theo ta." Một tên hạ đầu mục tay cầm khảm đao chỉ huy đám đầu bếp đưa cơm một hồi.

Lý Khác cuối cùng cũng cầm đồ đạc leo lên vách núi hai bên.

Trên đường đi Lý Khác nhìn thấy không ít người tay không tấc sắt, ăn mặc rách rưới dáng vẻ nan dân đang vận chuyển đá và những khối gỗ lớn lên núi.

Mỗi một đoạn cự ly đều sẽ có một đầu bếp hoặc hỏa kế xách hộp thức ăn dừng lại chờ những tên mã tặc canh giữ lối vào ăn cơm. "Để vài huynh đệ canh chừng chút, những huynh đệ còn lại đều ăn cơm đi!" Khi Lý Khác xách hộp thức ăn đến một chỗ vách núi tương đối bằng phẳng, tên mã tặc dẫn đầu hô một tiếng với xung quanh rồi dẫn người tiếp tục đi theo sườn núi. "Tiểu tử, ta không chào hỏi nữa a!

Đám quan binh bên dưới cứ như lũ điên, cả buổi sáng vọt lên mười mấy lần, thật đúng là gặp phải lũ không sợ chết." "A!

Lão tử ném đá tay cũng ném mềm nhũn rồi." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ăn cái gì đi, một lát nữa đám kia lại tới." Lý Khác nhìn mười mấy tên mã tặc vừa chửi bới vừa cầm bát đũa và thức ăn trong hộp, trên mặt cười mười phần chân thành. "Ăn nhiều chút nhé!

Chương 97

Mọi người đều ăn nhiều chút, đây là ta cố ý giúp múc thêm đấy, mọi người cứ thả cửa mà ăn, món ăn hôm nay đoán chừng mùi vị không tệ đâu!" Lý Khác nói xong, nhân lúc đám mã tặc ăn cơm, trực tiếp xoay người đi về phía rừng cây xung quanh. "Tiểu tử, đi làm gì đấy?" Nhìn thấy Lý Khác muốn chui vào rừng cây nhỏ, một gã miệng ngậm đầy cơm hô một tiếng. "Ta đi nặng, cứ ăn đi, một lát ta thu dọn xong sẽ ra." "Ta đi, tiểu tử này thật biết làm người ta ớn lạnh, chú ý chút nhé!

Trong rừng cây bên này có cạm bẫy đấy." Nghe nói thế, Lý Khác hơi sửng sốt.

Sau đó quay đầu cười hì hì với tên mã tặc vừa nhắc nhở một câu: "Cảm ơn nhắc nhở nhé, vậy ta cũng nhắc nhở ngươi, dây lưng quần đừng buộc chặt quá, coi chừng cởi không ra." Lý Khác nói xong, trực tiếp một đầu lao vào trong rừng.

Lý Khác lần này không cần lo lắng bị người phát hiện nữa, tốc độ di chuyển trong rừng núi cũng nhanh hơn không ít.

Bất quá tên kia ngược lại thật sự không lừa Lý Khác.

Trong phạm vi một dặm quanh Trụy Mã Nhai, xác định có không ít cạm bẫy.

Chế tác thập phần bí ẩn, Lý Khác trong tình huống có phòng bị cũng mấy lần suýt chút nữa trúng chiêu.

Khi chui ra khỏi rừng núi một khắc kia, Lý Khác cảm giác thật nhẹ nhõm thoải mái. "Ha ha, lần này thật là một trải nghiệm không tệ a!

Bất quá cũng làm cho ta biết chỗ thiếu sót tạm thời của ta, ta thủ

hạ ủng binh mấy vạn, nhưng binh chủng toàn là chủ chiến, ta phải nghĩ cách xây dựng một số binh chủng đặc thù khác mới được, mạng lưới tình báo cũng phải làm.

Chỉ có nắm đấm to, cánh tay mập là không đủ, nếu không thô thì cũng giống nhau đánh không chết người!" Lý Khác đi trải nghiệm một lần làm đặc công xong, đột nhiên cảm giác loại chức nghiệp này nếu dùng tốt, thì một người quả thực so được với mấy ngàn binh mã. "Trở về sau chuyện này phải đưa vào lịch trình a!

Thủ hạ người tài quá ít, võ tướng một cái Hứa Chử, mưu thần một cái Quách Gia, hoàn toàn không bung ra được tay chân." Lý Khác tìm một nơi thế núi tương đối bằng phẳng đi xuống mặt đất.

Không bao lâu nhìn thấy một thám báo (xích hậu) hắc giáp đang lao về phía bên này. "Chủ thượng?

Thật là chủ thượng a!" Tên thám báo hắc giáp kia khi nhìn thấy Lý Khác, trực tiếp như phát điên thúc chiến mã dưới chân lao về phía Lý Khác.

Tại nơi cách Lý Khác bảy tám mét thì ghìm cương ngựa.

Sau đó xoay người nhảy xuống, dắt ngựa chạy về phía Lý Khác. "Chủ thượng, ngài rốt cục đã về, lo lắng chết ta a!" Thám báo chạy đến bên cạnh Lý Khác, trên mặt viết đầy sự kích động. "Được rồi, khoan hãy hàn huyên, mau chóng trở về trước đã." Lý Khác không khách khí chút nào nhận lấy dây cương thám báo đưa, trực tiếp xoay người lên ngựa chạy như điên về phía nơi đóng quân trước đó.

Tên thám báo kia thì ở phía sau chạy chậm tiến về phía trước.

Nhìn Lý Khác cưỡi ngựa đi xa, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười.

Đều là binh sĩ hệ thống triệu hoán, chỉ có Lý Khác tồn tại, bọn họ mới có ý nghĩa tồn tại.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân những binh sĩ này đối với Lý Khác tuyệt đối trung thành. "Chủ thượng đã về, lui binh!" "Cung nghênh chủ thượng!" "Cung nghênh chủ thượng!" Khi Lý Khác cưỡi ngựa đến cửa vào Trụy Mã Nhai, những bộ binh đang chuẩn bị tiến vào liệt cốc dương công (tấn công nghi binh) liếc mắt liền thấy.

Vốn dĩ đều đã đi đến cửa cốc, kết quả vừa nhìn thấy Lý Khác trở về, trực tiếp hạ lệnh lui binh. "Chủ thượng, thư tín Định Châu gửi tới, do lo lắng có tình huống khẩn cấp, mạt tướng liền tự tư mở ra xem." Lý Khác dưới sự vây quanh của đám binh sĩ trở về nơi đóng quân, vị chỉ huy lâm thời được hắn ủy nhiệm lúc đi đưa lên một bức thư.

Lý Khác nhận lấy nhìn xem, phát hiện là Lý Anh Ca gửi.

Mở ra xem xong, biểu tình trên mặt Lý Khác hơi trở nên có chút khó coi. "Hay cho một câu 'trì hoãn mười ngày, đại quân liền có thể đuổi tới'!

Nói còn hay hơn hát!

Nếu thật sự trông cậy vào các ngươi, lão tử xương cốt đều bị Đột Quyết man tử gặm sạch rồi." Lý Khác xem xong bức thư trên tay, trực tiếp xé nát nó. "Mọi người chỉnh đốn, một canh giờ sau, mang tính thăm dò đột kích vào trong liệt cốc một lần, nếu đối phương sức chống cự mạnh, vậy thì lại đợi một canh giờ nữa rồi mới phát động xung kích." Những tướng sĩ kia lĩnh mệnh xong liền lui xuống.

Trong lúc đại quân chỉnh đốn, Lý Khác sai người đun một ấm nước nóng thuận tiện tẩy rửa thân thể, đem bộ quần áo lột từ người chết mặc trên người cởi ra ném đi.

Lúc này trong sơn cốc, nhóm người đầu tiên ăn phải cơm nước thêm "liệu" (thuốc), đường ruột không được tốt lắm đã bắt đầu xuất hiện phản ứng.

Không ít người đều chui vào rừng cây xung quanh trại.

Khi người nhiều lên, cái xác tiểu la lâu (tên sai vặt) bị Lý Khác giấu trước đó cũng bị phát hiện.

Chuyện này lập tức được báo cáo đến chỗ Hắc Tinh Tinh. "Có thể nhìn ra thời gian chết không?" Khi Hắc Tinh Tinh nghe nói trong bụi rậm xung quanh phát hiện một người chết, trong lòng lập tức có chút bất an.

Hắc Tinh Tinh tuy rằng ở một số chuyện không thông minh, nhưng có thể làm được Trại chủ một sơn trại, cũng có sở trường của mình.

Nhìn thi thể bị vặn gãy cổ, toàn thân trên dưới chỉ còn lại cái quần lót được đưa tới trước mặt, sự bất an trong lòng Hắc Tinh Tinh lập tức bị phóng đại vô hạn. "Gần đây có người mới nào tiến vào nội trại của chúng ta không?" Những thủ hạ xung quanh Hắc Tinh Tinh nghe hỏi xong, cũng từng người bắt đầu hồi ức. "Trại chủ, hôm qua ta ngược lại thấy Đặng Hỏa Đầu dẫn ba người trẻ tuổi bên khu lều cỏ đi nhà bếp." "Ta cũng nhìn thấy, mấy ngày nay cũng chỉ có Đặng Hỏa Đầu dẫn người vào nội trại." "Đúng đúng, hôm qua ta cũng nhìn thấy." Đám mã tặc xung quanh vừa nghe có người nhắc đến Đặng Hỏa Đầu, cũng nhao nhao nói.

Người đàn ông trung niên mặc trường bào, để chòm râu dê đứng bên cạnh Hắc Tinh Tinh vừa nghe đám mã tặc nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi. "Nguy rồi, mau đi xem ba người trẻ tuổi kia có còn ở trong trại không!" Râu Dê vừa rống lên, Hắc Tinh Tinh cũng phản ứng lại.

Nếu trong nhà bếp trà trộn vào gian tế của địch nhân, vậy vấn đề có thể lớn lắm a! "Mấy người các ngươi, mau chóng đi bắt Đặng Hỏa Đầu và ba người kia lại cho ta!" Hắc Tinh Tinh vừa nói xong, người đàn ông trung niên râu dê bên cạnh sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng

khó coi. "Ai da!" Hắn mặt đầy quái dị khom người xuống, một tay cố sức đưa ra sau.

Hai chân kẹp chặt vào nhau. "Quân sư, làm sao vậy?" Hắc Tinh Tinh nhìn tư thế quái dị của quân sư bên cạnh, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng một giây sau, liền cảm giác bụng dưới đột nhiên trở nên vô cùng đau quặn.

Giống như ruột gan trong bụng thắt nút lại vậy.

Chương 98

Đồng thời cửa sau thắt chặt, cảm giác có thứ gì đó muốn từ bên trong vọt ra.

Theo sau dị biến này, đám mã tặc vây quanh cũng bắt đầu từng người sắc mặt trở nên khó coi. "Không được, ta nhịn không nổi nữa!

Mau chóng đi bắt tên vương bát đản kia cho ta, lão tử đi ỉa trước đã!" "Ai da, ta đau bụng quá, tránh ra tránh ra, đều mau tránh ra, sắp ra quần rồi." "Ai da uy!

Bụng ta cũng đau!" "Phốc..." Sau khi thuốc xổ cường liệt bắt đầu tác dụng trong cơ thể đám mã tặc, thân thể xuất hiện phản ứng đầu tiên, cũng là người đầu tiên dùng tư thế vô cùng quái dị đi về phía chỗ ẩn nấp bên cạnh chính là gã quân sư Râu Dê, bên kia đột nhiên vang lên một tiếng nổ trầm thấp.

Vạt áo trường bào thân thủ bị luồng khí mạnh mẽ thổi cho khẽ lay động.

Hai giây sau, một cỗ mùi hôi thối cay mắt trực tiếp từ trên người hắn tản ra. "Thực sự nhịn không được!" Gã Cẩu đầu quân sư sắc mặt có chút trướng hồng quay đầu lại nói một câu.

Đám mã tặc nhìn thấy một mảng vết bẩn màu vàng nhanh chóng khuếch tán ở vị trí mông hắn. "Phốc..." Đám mã tặc chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lại một tiếng trầm đục truyền ra.

Chỉ thấy Hắc Tinh Tinh cách Cẩu đầu quân sư vừa đi không xa cũng đột nhiên dừng bước.

Bàn tay đang che mông nhanh chóng rời khỏi bộ trường bào tơ lụa kia.

Một mảng vết bẩn tương tự như Cẩu đầu quân sư nhanh chóng lan ra phía sau hắn.

Lúc này thời gian dược hiệu phát tác toàn sơn trại ngắn hơn Lý Khác dự tính.

Từ lúc những người đó tiêu chảy lần đầu tiên bắt đầu, trực tiếp trở nên không dừng lại được.

Đợt thứ nhất vừa đi xong, có người vừa mới đứng lên, quần còn chưa kịp kéo, lập tức lại ngồi xổm xuống.

Bàn của Hắc Tinh Tinh càng chịu sự đãi ngộ đặc biệt của Lý Khác.

Bình quân chia cho mấy món ăn, nhưng lượng thuốc bỏ vào lại mười phần sung túc.

Cho nên ngay cả cơ hội cởi quần cũng không có, trực tiếp phun ra. "Mẹ nó, tuyệt đối cơm nước có vấn đề.

Chết cha lão tử rồi!" "Tên Đặng Hỏa Đầu đáng chết, chân lão tử đều ngồi tê rồi." "Ai, ta đi đến đầu óc bắt đầu choáng váng." "Thối quá a!" "Phốc..." Bên ngoài phòng Hắc Tinh Tinh, một đám mã tặc trực tiếp ngồi xổm thành hàng ở đó.

Từng cái mông thạc đại hỗn loạn trong gió.

Không ngừng có thể nghe thấy từng tiếng "phốc phốc" trầm bổng du dương.

Hắc Tinh Tinh và Râu Dê hai người lúc này thảm nhất.

Ngắn ngủi nửa giờ, hai người đi tám lần.

Hai người còn lại cũng không thoải mái hơn bọn họ là bao.

Trong toàn bộ sơn trại Trụy Mã Nhai, hơn hai ngàn người đồng thời bắt đầu tiêu chảy, loại tiêu chảy không cầm được.

Trong thung lũng bồn địa hình vòng này, không khí lưu thông tương đối kém.

Hàng ngàn người không ngừng "phốc phốc", theo thời gian trôi qua, một cỗ mùi vị gay mũi cay mắt bắt đầu dần dần tràn ngập.

Rất nhanh, không chỉ trong phạm vi nội trại, ngay cả vị trí khu lều cỏ cũng đã có thể ngửi thấy rõ ràng loại mùi vị dị thường kia. "Mùi gì vậy?

Sao thối thế?

Từ lão tứ, ngươi đánh rắm à?" "Đệt mẹ lão tử còn đang định hỏi ngươi có phải đánh rắm không đây, ta vừa rồi ngửi thấy, ta tưởng ngươi đánh rắm, ta không nói gì, nhưng mẹ nó càng lúc càng thối." "Có cảm giác hay không a hình như thật sự càng lúc càng thối a?

Ta đều cảm giác có chút cay mắt!" "Hình như thật sự a!

Đi, chúng ta đi xem xảy ra chuyện gì." Những phu phen bốc vác khổ bức đang nằm ngủ trong túp lều nhỏ ở khu lều cỏ để bảo tồn thể lực, dưới sự xâm hại của mùi thối đang dần dần bao trùm cả sơn trại kia, rốt cuộc nhịn không được đi ra xem xét.

Nhưng khi từ khu lều cỏ đi ra, phát hiện dường như tất cả mã tặc chính quy lúc này đều thành đàn ngồi xổm trên mặt đất.

Có người thể chất kém chút đều đi đến mức trực tiếp ngã ra đất.

Những người thể chất tốt chút cũng đi đến sắc mặt trắng bệch, tứ chi bủn rủn tìm chỗ dựa vào.

Thậm chí có mấy kẻ trực tiếp ngồi trên một đống chất lỏng màu vàng tản ra mùi hôi thối, chỉ cần nhìn thân thể hơi thả lỏng, là có thể thấy trong đống chất lỏng dưới đất kia mạo ra bong bóng. "Ái chà, những người này làm sao vậy?

Buổi sáng không phải vẫn tốt sao?

Đột nhiên đều tiêu chảy a?" "Mẹ ơi, không phải là ôn dịch chứ?" "Ngươi mù à?

Có bao giờ thấy ôn dịch chuyên làm người ta tiêu chảy chưa?" "Ngươi mới mù!

Vậy ngươi thấy qua nhiều người cùng tiêu chảy như vậy bao giờ chưa?" "Trời ơi!

Sẽ không phải thật sự là ôn dịch chứ?" "Không được, nhìn dáng vẻ kia đoán chừng phải trực tiếp ỉa đến chết a!

Ta ở chỗ này cũng là kiếm miếng cơm ăn, ta cũng không muốn dính ôn dịch, ta... ta phải đi, ta phải ra ngoài xem, vạn nhất thật sự là ôn dịch, vậy ở lại đây là chờ chết a!" "A a, ta... ta cũng muốn đi!" "Ai ai, chờ ta với, ta cũng đi cùng một thể." Những nan dân phu phen khu lều cỏ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị mấy chục người thậm chí cả trăm người cùng tiêu chảy, ỉa đến chết đi sống lại, từng người lập tức sợ hãi.

Ở thời đại này, vô tri liền ngu muội.

Dân chúng phổ biến ngu muội thất học, chỉ cần có người mở đầu, cộng thêm hiện thực hoàn cảnh ảnh hưởng, vậy thì suy đoán rất nhanh sẽ biến thành lời đồn bắt đầu điên cuồng truyền bá.

Người truyền bá lời đồn nhiều lên, vậy thì thành sự thật.

Theo việc mọi người truyền tai nhau, những nan dân phu phen kia đều cho rằng nơi này có ôn dịch.

Theo sát đó là điên cuồng bỏ chạy.

Có người gan to hơn một chút bắt đầu trực tiếp xông vào trong nội trại mã tặc bắt đầu lục lọi từng cái.

Chương 99

Những tên mã tặc tiêu chảy đến đứng cũng không vững cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tiền tài mình cất giấu bị những nan dân kia vơ vét ra. "Đều bỏ xuống, đó là tiền của ta, những thứ đó đều là tiền của ta a!" "Lũ không có lương tâm này, nếu không phải ta thu lưu, các ngươi sớm chết đói rồi, hiện tại cư nhiên thừa nước đục thả câu." "Ai, đám tiện dân này, đó là của bản trại chủ phu nhân, bỏ xuống cho ta." Theo nan dân bạo tẩu, trại mã tặc lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này, Lý Khác bên ngoài dẫn theo nhân mã đã xuyên qua Trụy Mã Nhai, đến vị trí Nhất Tuyến Thiên (Một Đường Thiên).

Nơi này là vị trí ra vào thuận tiện nhất của thung lũng Trụy Mã Nhai, Lý Khác sau khi đến trước tiên liền chiếm cứ nơi này. "Khống chế toàn bộ những nan dân phu phen kia, chỉ cần phối hợp điều độ thì trước tiên đừng làm khó dễ, nếu gặp phải kẻ phản kháng hoặc cưỡng ép xông quan bỏ chạy, trực tiếp giết chết bất luận tội." Lý Khác dẫn người chặn lại cửa Nhất Tuyến Thiên, bộ đội phía sau nhanh chóng có trật tự xông vào trong sơn cốc.

Tướng sĩ thập phần tự giác phân phối nhiệm vụ, một bộ phận người xông lên hai bên Trụy Mã Nhai.

Nhưng khi nhìn thấy những tên mã tặc tiêu chảy đến mức mất nước ngã trong đống phân mà vẫn không khống chế được thi thoảng lại bài tiết, từng binh sĩ kia trên mặt đều hiện ra thần sắc thương hại. "Ta đi, chủ thượng dùng thuốc gì a?

Cư nhiên thảm như vậy, sau này khỏi rồi, đoán chừng đi vệ sinh đều phải kẹp chặt chút đi!" "Muốn biết thì hôm nào bảo chủ thượng cũng làm chút cho ngươi nếm thử!" "Ách...

Thôi, ta không cần đâu." Lý Khác dẫn người trực tiếp vây tròn trại mã tặc.

Tuy rằng sơn trại này chỉ có một cửa ra vào, nhưng tường vây không cao, những tên Đột Quyết bên trong cũng không bị tiêu chảy, cho nên không thể không đề phòng bọn hắn vượt tường chạy ra.

Tuy rằng khả năng bọn kỵ binh bỏ lại chiến mã vượt tường đào tẩu là rất nhỏ.

Nhưng cũng không phải không có khả năng này.

Dù sao chiến mã tuy quý, nhưng so với cái mạng nhỏ mà nói, cái mạng nhỏ quan trọng hơn chút. "Mọi người kiếm chút đồ bịt mũi lại, đi vào làm thịt đám Đột Quyết kia trước.

Chiến mã có thể không làm bị thương thì cố gắng đừng làm bị thương.

Nhưng cũng đừng vì bảo vệ ngựa mà bị thương.

Lúc cần thiết, trực tiếp bắn tên giết hết.

Còn nữa, lúc đặt chân chú ý chút nhé!

Đừng giẫm phải cứt!" Lý Khác vốn định đi vào dẫn đội, nhưng vừa mới tới gần bên cạnh sơn trại, một mùi hôi thối suýt chút nữa hun hắn nôn ra.

Vì thế, vị chủ tướng này trực tiếp túng (nhát gan).

Xoay người chạy về phía vị trí Nhất Tuyến Thiên. "Chủ thượng, chúng ta có thể hay không đợi cái mùi này tản bớt rồi vào a?" "Không được đâu!

Đám này toàn bộ như rơi vào hố phân vậy..." "Ta... cũng quá ghê tởm đi!" Lý Khác cuối cùng không ép các tướng sĩ phải xông vào bên trong sơn trại, mà để cho đám nạn dân và phu khuân vác trực tiếp bắt

đầu dỡ bỏ tường vây do mã tặc dựng lên.

Nơi này sau này có thể dùng để xây dựng một căn cứ bí mật, phải xây dựng lại cho tốt mới được.

Những kiến trúc rách nát và bố cục lộn xộn của đám mã tặc kia, Lý Khác tự nhiên là không vừa mắt.

Quyết định này nhận được sự đồng ý của tất cả tướng sĩ.

Đám nạn dân và phu khuân vác ban đầu còn lải nhải, có mấy tên sơn trại, mang theo một thân đầy phỉ khí đứng ra kích động những người khác phản kháng, kết quả sau khi chết mười mấy người, cũng không còn ai dám có ý kiến nữa.

Ba bốn trăm tên nạn dân và phu khuân vác trực tiếp bị Lý Khác bắt hết làm tráng đinh.

Trên người đám gia hỏa này lục soát được không ít vàng bạc tiền tài.

Lý Khác cũng không chút khách khí tịch thu toàn bộ. "Tiểu tử này là nhân tài à!

Đều ra nông nỗi này rồi còn không nỡ buông tay!" Khi Lý Khác nhìn thấy cái tên ôm chặt lấy một ả hồ ly tinh hôi hám như dính phân, định trực tiếp cướp đi, biểu cảm trên mặt hắn đều ngưng trọng. "Đại nhân, ta, ta cũng là nhất thời sắc mê tâm khiếu, ta nộp lên, ta chỉ cướp người phụ nữ này thôi, những cái khác ta đều không lấy ạ!" Tên kia có chút sợ hãi nhìn Lý Khác.

Vừa rồi trong đám người có tin đồn dịch bệnh, đám quan binh này muốn nhốt bọn họ ở đây làm việc, muốn cái mạng già của bọn họ.

Những kẻ âm mưu kích động người khác hỗn loạn để thừa cơ bỏ trốn đều bị Lý Khác giết gà dọa khỉ, trực tiếp tuyên bố xử tử.

Hiện tại hắn lo lắng vạn nhất đắc tội Lý Khác, cái mạng nhỏ này coi như xong đời! "Ách!

Cái này không cần nộp lên, ngươi nếu thích thì mang đi đi!

Ta không ngại đâu." Lý Khác nhìn nam tử đang ôm chặt ả hồ ly tinh trông bẩn thỉu như người chết kia, trong mắt tràn đầy ý kính bội.

Loại người đối với bản thân tàn nhẫn như vậy, đáng để kính bội a! "Ta thật sự có thể mang đi sao đại nhân?" Nam tử kia vừa nghe Lý Khác nói không cần nộp người phụ nữ trong lòng lên, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn thật sự thích người phụ nữ này, nếu không cũng không thể nào lúc người nàng dính đầy thứ bẩn thỉu mà vẫn ôm chặt trong lòng. "Ừ ừ, ca cho ngươi thêm chút lộ phí, trực tiếp đi đi!

Yên tâm, những người này bị tiêu chảy chứ không phải dịch bệnh, chỉ là ta bỏ chút thuốc xổ thôi, đi ngoài vài lần là khỏi.

Mau mang đi đi!" Lý Khác nói xong, từ trong đống tiền tài thu được lấy ra mười lượng bạc trực tiếp đưa cho tên kia.

Sau đó đặc biệt phân phó lính canh ở Nhất Tuyến Thiên, thả cho hắn rời đi. "Tiểu tướng công, ta không muốn đi với hắn!

Cứu ta, ta có thể phục vụ ngài, ta không muốn đi cùng hắn!

Cứu ta với!" Người phụ nữ kia vừa nghe sắp bị cái tên nạn dân hôi hám này bế đi, lập tức giãy giụa trong lòng hắn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Khác, càng giãy giụa dữ dội hơn. "Nương tử, tỉnh lại đi, sau này cứ sống tốt với ta, ta sẽ đối xử tốt với nàng!" "Không muốn a!!!" Lý Khác nhìn hai người dần dần đi xa, trong lòng phát ra lời chúc phúc từ tận đáy lòng.

Theo màn kịch kết thúc, đám nạn dân và phu khuân vác kia cũng

đều nhận mệnh.

Chương 100

Từng người bịt mũi đi vào trong sơn trại tìm búa và dao rựa các loại.

Dưới sự chỉ huy của binh sĩ, bọn họ bắt đầu chặt phá tường vây sơn trại. "Chủ thượng, ta phát hiện đám Đột Quyết mọi rợ kia, vừa rồi xung kích vào chỗ hổng tường vây bị ta phá, nhưng đã bị ta đánh lui rồi!" Lúc Lý Khác đang ngồi trên một tảng đá lớn phơi nắng, một binh sĩ chạy nhanh đến trước mặt làm báo cáo đơn giản. "Tốt, tiếp tục phá, thuận tiện gào lên mấy câu, bảo bọn chúng đầu hàng, nếu không lát nữa bắt được, cho ăn phân!" "Nặc!" Nghe Lý Khác nói xong, tên binh sĩ kia trên mặt lập tức vô cùng vui vẻ.

Vừa xoay người chạy về hướng đó, vừa xả họng hét lớn. "Huynh đệ, Chủ thượng phát thoại rồi, cho cái tên bị bắt kia ăn phân.

Bảo người bên trong đều đầu hàng, nếu không lát nữa bị bắt được, tất cả đều cho ăn phân!" Lý Khác lúc này mới chú ý, hóa ra đám gia hỏa này bắt được một tù binh.

Một câu nói đùa của hắn, kết quả đám này cư nhiên thật sự lấy một mảnh gỗ, từ trên mặt đất khều một ít 'thứ kia', trực tiếp cạy miệng tên tù binh đáng thương nhét vào.

Nhìn đám người Đột Quyết bên trong vây quanh, từng tên buồn nôn đến mức nôn khan tại chỗ. "Ái chà, đám này xuống tay thật sự đen tối a!

Ta mẹ nó chỉ nói đùa, cư nhiên làm thật.

Ách..." Đừng nói đám người Đột Quyết, Lý Khác nhìn cũng có chút buồn nôn. "Người bên trong nghe đây, đằng nào cũng chạy không thoát, hoặc là đi ra đầu hàng, bọn ta ưu đãi tù binh, làm nhiều thì làm

cu li khổ sai!

Hoặc là lát nữa bị ta bắt được, một người ăn hai cân phân!

Chọn đi!" Tên lính cấp bậc tiểu đội trưởng báo cáo với Lý Khác lúc trước, sau khi thành công đút cho tên Đột Quyết kia một miếng, đột nhiên phát hiện hình như trò này khá vui.

Thế là, sau khi gào vào trại mã tặc một tiếng, hắn cư nhiên lại từ dưới đất khều thêm một bãi nữa.

Lý Khác nhìn mà khóe mắt giật giật! "Mẹ nó đúng là nhân tài, áp dụng linh hoạt chiến thuật tâm lý.

Có thể bồi dưỡng." Lý Khác cũng phát hiện, những binh sĩ này tuy đều là phần thưởng hệ thống phát ra, nhưng cũng không giống như loại người nhân bản vô tri.

Mỗi người đều có cá tính và tính cách riêng, hoàn toàn là những cá thể khác biệt.

Tỷ như lúc này đang cho ăn phân cái tên kia, Lý Khác trước đó đã phát hiện, tiểu tử này đặc biệt cơ linh.

Quả nhiên, lại thấy tên kia khều thứ bẩn thỉu từ dưới đất đi về phía tên lính Đột Quyết đang nằm rạp trên đất nôn mửa. "Được rồi nha!

Đi lính không phải là vì để người nhà sống tốt hơn sao?

Nếu chết rồi, không chừng vợ con đều thành của người khác, đến lúc đó người ta ngủ vợ ngươi, mẹ nó đánh con ngươi!

Thế thì tội gì a?

Làm người, sống sót mới là vương đạo." Tiểu tử kia nói xong, mấy binh sĩ bên cạnh nhìn hắn, trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ sùng bái. "Không hổ là đội trưởng của chúng ta, nhìn xem, biết chữ đúng là

tốt, những thứ Chủ thượng dạy kia nhanh như vậy đã học được!" "Đội trưởng quá lợi hại rồi, không được, lần này trở về ta cũng phải học nhiều hơn!" "Ngươi có biết chữ đâu mà học?" "Ta tìm huynh đệ biết chữ đọc cho ta nghe a!

Ta trí nhớ tốt, nghe nhiều lần bảo đảm có thể nhớ kỹ." "Ý hay a!

Đến lúc đó chúng ta cầu xin đội trưởng dạy chúng ta đi!" "Ừ ừ, ý hay, đội trưởng người tốt như vậy, nhất định sẽ dạy chúng ta!" ...

Đám người Đột Quyết bên trong sau khi nghe Đường quân bên ngoài gọi hàng, những kẻ có gia thất trước mắt phảng phất nhìn thấy vợ mình đang nằm trong lòng kẻ khác, kẻ đang ôm vợ mình chính là kẻ thù hoặc người mình ghét.

Đối phương vừa ôm vợ mình, mẹ nó còn đang đánh con mình.

Cùng một hình ảnh hiện lên, ý chí chiến đấu trong lòng đám binh sĩ kia nháy mắt tan rã. "Hay là... hay là chúng ta đầu hàng đi?" Có người dẫn đầu, những người khác lập tức cũng dao động.

Đội ngũ lúc này đều tiêu chảy đến choáng váng rồi.

Tiếp tục kiên trì nữa hình như cũng chẳng có tác dụng gì. "Tiên cử mấy người ra ngoài thử xem, vạn nhất đám người Đường kia không giữ chữ tín thì làm sao?" "Đúng a!

Nếu chúng ta bỏ vũ khí xuống, bọn họ muốn giết ta, vậy ta chẳng phải chết oan uổng?" "Nhưng mà, nếu lát nữa bị bắt được, vậy thì phải ăn phân a!" ...

Vừa nghe hai chữ "ăn phân", đám người không khỏi nhìn về phía tên đang nôn thốc nôn tháo bên ngoài. "Ta, ta không muốn ăn phân, ta đầu hàng, ta đầu hàng!" "Ta cũng đầu hàng, chỉ cần đừng bắt ta ăn phân, giết ta cũng được!" "Ta đầu hàng, ta không muốn ăn phân!" ...

Những tên Đột Quyết sau khi nội tâm trải qua đấu tranh kịch liệt,

từng người bỏ vũ khí trong tay xuống, theo yêu cầu của người bên ngoài, hai tay ôm đầu, chậm rãi đi ra.

Vừa đi ra liền bị tên tiểu đội trưởng kia dẫn người bao vây lại.

Sau khi xác định bên trong thật sự không còn ai khác, tên tiểu đội trưởng kia nụ cười vốn dĩ thập phần dương quang thân thiết nháy mắt biến mất.

Chuyển thành sát ý sâm hàn. "Toàn bộ..." "Khoan đã." Tên tiểu đội trưởng vừa định hạ lệnh giết toàn bộ thì giọng nói của Lý Khác vang lên. "Chủ thượng!" Tên tiểu đội trưởng nghe thấy giọng Lý Khác, vội vàng quay đầu nhìn lại, chờ đợi mệnh lệnh. "Chúng ta đã nói ưu đãi tù binh thì là ưu đãi tù binh.

Tiên cho bọn họ đi cùng những người kia phá tường vây đi!

Sau đó lát nữa tập trung đám mã tặc kia lại tha đi một thể!

Lần này chúng ta thật sự giữ tù binh." Lý Khác phân phó xong, đám binh sĩ cũng trực tiếp theo sự sắp xếp của hắn đem đám người Đột Quyết đi làm việc.

Khi những tên Đột Quyết cuối cùng cũng đầu hàng, trong đầu Lý Khác rốt cuộc cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn, phần thưởng đang phát phóng." Tiếng hệ thống vừa dứt, trong đầu Lý Khác đột nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Một nam tử uy vũ hùng tráng, trong tay cầm một cây trường kích đứng trước vạn quân.

Chương 101

Cho dù chỉ cô thân một mình, nhưng lại mang theo cái dũng của vạn quân, đối mặt với vạn quân xung kích, không những không lui bước, ngược lại bắt đầu lao về phía đối phương.

Trường kích trong tay không ngừng huy vũ, tà liêu, hồi câu, phách khảm.

Mỗi một chiêu đều đại khai đại hợp, mang theo khí thế một đi không trở lại, vạn phu mạc đương chi dũng.

Cuối cùng, bức họa trực tiếp vỡ vụn thành những điểm kim quang bay về phía Lý Khác, nhập vào trong não hải hắn. "Đây là Bá Vương Kích Pháp sao?

Vậy thì, thân ảnh vừa rồi là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ?

Thật mẹ nó soái!" Lý Khác sau khi tiếp nhận Bá Vương Kích Pháp, lập tức cảm giác việc cầm trường kích dùng như thương lúc trước quả thực quá xàm xí.

Thương pháp linh hoạt đa biến, còn kích pháp thì dũng mãnh không thể cản phá.

Hiện tại có bộ Bá Vương Kích Pháp này, Lý Khác cảm thấy sẽ không làm mai một cây Họa Can Phương Thiên Kích trong tay.

Sau khi sắp xếp xong đám tù binh Đột Quyết, tên tiểu đội trưởng kia trực tiếp bị Lý Khác gọi lại. "Tiểu tử ngươi thông minh hay ngốc thế hả?

Đám mọi rợ Đột Quyết này thân cường lực tráng, ít nhất cũng có ba trăm người, để bọn hắn giúp đỡ làm việc trước rồi hãy giết không được à?

Đầu óc phải biết chuyển biến biết không?" "Tạ Chủ thượng dạy bảo, thuộc hạ nhất định ghi nhớ!" "Đúng rồi, ngươi tên là gì?" "Thuộc hạ Hàn Vấn." "Hàn gia đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp a!" Lý Khác nhớ kỹ tên tiểu đội trưởng này, sau đó cũng không quản nữa, để hắn tự đi xử lý.

Theo thời gian trôi qua, một cái sơn trại cũng bị dỡ bỏ gần xong.

Cũng tìm được lương thảo Lý Khác bị cướp.

Ngoài ra còn thu hoạch được không ít chiến mã và tiền tài.

Xong việc, Lý Khác cho người đem gỗ dỡ từ sơn trại rải trên mặt đất, trực tiếp phóng hỏa đốt.

Cả một cái sơn trại, một hai ngàn người bị tiêu chảy, làm cho khắp nơi đều là 'hoàng kim mềm', nếu đợi nắng tự nhiên làm khô, thì ít nhất cũng phải thối mười ngày nửa tháng.

Cho nên Lý Khác dứt khoát đốt một mồi lửa, nướng chín nhân tạo.

Tiện cho việc sau này muốn dùng nơi này cũng không đến mức nhìn quá buồn nôn.

Sau khi bắt đám người Đột Quyết và nạn dân đem theo đám mã tặc, Lý Khác liền trực tiếp áp giải những người này về hướng Định Châu thành.

Đã quyết định muốn phát triển mạnh U Châu thành, vậy thì cần lượng lớn lao động.

Những người này đều là lao động có sẵn.

Trên đường gặp một vũng nước mưa tích tụ, Lý Khác đặc biệt bắt đám nạn dân đem đám mã tặc kia rửa ráy sơ qua.

Nếu không mang theo đám người này, thuận gió thổi còn đỡ, một khi đứng ở đầu gió, quả thực có thể huân người ta nôn mửa.

Nguyên bản hơn một trăm dặm đường, Lý Khác mang theo một đám tù binh và quân nhu, ngạnh sinh sinh đi hai ngày mới tới Định Châu thành.

Khi Lý Anh Ca nhìn thấy Lý Khác mang theo mấy ngàn người ăn mặc rách rưới xuất hiện dưới chân thành Định Châu, cằm suýt chút nữa rớt xuống đất. "Không phải hào xưng là không cần tù binh sao?

Lần này một lần mang về nhiều như vậy a?" Lý Anh Ca trước tiên quy tập những thứ như lương thảo chiến mã mà Lý Khác áp giải về, sau đó mới bắt đầu kiểm kê số người Lý Khác mang về.

Vừa kiểm kê xong, phát hiện đám người này thật đúng là hổ lốn.

Đầu sỏ mã tặc, nạn dân, người Đột Quyết.

Hoàn toàn là vàng thau lẫn lộn, trong đó có hơn một nửa nhìn thì vai năm tấc rộng thân mười thước cao, kết quả lại cứ như một đám tôm chân mềm. "Ha ha, đám người này ta có chỗ dùng, cho nên mang về." Lý Anh Ca nghe Lý Khác nói có chỗ dùng, cũng không hỏi nhiều.

Nàng chỉ giúp đỡ kiểm kê quân số.

Cuối cùng phát hiện, một chuyến đi ra ngoài, trực tiếp mang về hơn ba ngàn bốn trăm người.

Lý Khác nghe con số Lý Anh Ca báo lại, trực tiếp phân ra một tiểu đội kỵ binh hai ngàn người áp giải đám người này về U Châu thành.

Thuận tiện viết cho Hứa Chử một phong thư.

Bảo hắn sau này U Châu thành cần người, đồng thời đem trình tự phát triển mà Quách Gia đã chỉnh lý nói cho hắn biết, đám người này đưa đi xong, cứ cho đi khai hoang trước, Lý Khác mấy ngày nữa sẽ đích thân về chỉ huy.

Có Hứa Chử mang theo mấy vạn đại quân trấn thủ ở U Châu

thành, Lý Khác cũng không lo lắng đám tù binh này đến đó sẽ không quản được. "Đại quân Trường An lúc nào có thể chi viện?" Chuyện tù binh giải quyết xong, Lý Khác liền hỏi chuyện Lý Anh Ca đề cập trong thư trước đó rằng viện binh Trường An sẽ bị hoãn lại. "Trong thư Hoàng thượng phái người gửi đến nói đại quân phỏng chừng phải mười ngày sau mới xuất phát, lo lắng người Đột Quyết có tiếp viện phía sau, muốn một lần tập kết hai mươi vạn đại quân uy hiếp kẻ địch.

Ta đoán chừng ít nhất cần hai ba ngày mới có thể tập kết xong.

Nếu muốn chạy tới đây, ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày, nếu trên đường lại gặp tình huống gì, khéo phải mười ngày mới tới nơi." Lý Anh Ca nói đến đây, sắc mặt tương đối khó coi.

Lần này nếu không phải Lý Khác nói khoác là trên đường nhặt được gần năm vạn đại quân, cũng trong vòng một ngày đem năm vạn nhân mã tiếp viện đợt hai của Đột Quyết gần như tiêu diệt toàn bộ, thì Lý Anh Ca lúc này đoán chừng đã sớm chết trận sa trường rồi.

Cho nên khi nghe viện binh hậu phương ít nhất cũng phải bảy tám ngày mới tới, nàng cũng cảm thấy một trận tâm hàn. "Phụ thân ta cũng gửi một phong thư, vốn dĩ thỉnh cầu Hoàng thượng trước tiên phái tiểu đội lục tục tăng viện, kết quả bị Trường Tôn Vô Kỵ bác bỏ, nói phái tiểu đội đi là chịu chết, kiến nghị tướng quân đội tập trung trước, sau đó lại trực tiếp chấn nhiếp người Đột Quyết!" "Hay cho một cái mười ngày, hay cho một cái Trường Tôn Vô Kỵ, hay cho một ông bố Hoàng đế a!

Mười ngày!

Thật là một khoảng thời gian dài dằng dặc a!" Lý Khác hai tay chống lên tường thành, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc. "Lão đông tây nghe nói trong tay ta có chút đồ vật, muốn mài mòn ta đi sao?

Tốt, tốt lắm a!" Lý Khác nhìn về phương xa, sắc mặt dần dần trở nên khó coi. "Phụng Hiếu, đi thảo ba phong thư, cho người gửi về Trường An.

Một phong nói hậu tục bộ đội của Đột Quyết đã tới, số lượng khoảng năm vạn, lão tử xem xét tình hình nếu đánh không lại, sẽ trực tiếp mang người ban sư hồi triều.

Để lão đông tây kia tự lo liệu." "Phong thư thứ nhất gửi đi xong, cách hai canh giờ lại gửi phong thứ hai, nói lão tử đang lúc đào mệnh thì trên đường nhặt được năm vạn nhân mã, sau đó lại quay đầu đem đám mọi rợ Đột Quyết kia làm thịt sạch rồi, bảo cái viện binh chó má kia không cần nữa.

U Châu thành bên này ta có năm vạn người, ta miễn cưỡng giúp hắn thủ!" "Phong thư thứ ba lại cách hai canh giờ gửi đi, nói cho hắn biết, trinh sát của ta lại phát hiện đội nhân mã thứ ba của Đột Quyết, quân số trên mười vạn.

Chương 102

Đang hướng về U Châu thành mà đến.

Còn lại không cần nói nữa." Năm vạn quân đội trong tay không thể giấu được bao lâu, vậy thì thay vì bị người phát hiện, không bằng chủ động lấy ra chấn nhiếp đám tiểu nhân kia, thuận tiện tuyên bố quyền sở hữu đối với U Châu thành.

Còn về phong thư thứ ba nói Đột Quyết có mười mấy vạn người đang tới là bịa chuyện.

Muốn chấp nhận việc dưới trướng ta có năm vạn nhân mã, vậy thì ta và hậu tục bộ đội của Đột Quyết sẽ cương, còn nếu không chấp nhận... vậy thì cút đi, lão tử không hầu hạ nữa! "Làm như vậy có phải quá xúc động rồi không?" Lý Anh Ca nghe nội dung ba phong thư Lý Khác nói, trong lòng lập tức thót một cái.

Nếu thật sự gửi cả ba phong thư này về Trường An, vậy thì không đơn giản chỉ là chuyện nuôi quân đội tư nhân nữa rồi!

Chỉ cần có người hơi chút châm ngòi, cái tội danh mưu phản của Lý Khác sẽ dính chặt không gỡ ra được! "Cũng là hành động bất đắc dĩ, lão gia hỏa kia đã biết rõ ta và Trường Tôn Vô Kỵ có thù lại nghe theo kiến nghị của Trường Tôn Vô Kỵ, vậy thì ít nhất đại biểu trong lòng hắn đối với ta có sự bài xích.

Ta đều đã nói rõ, tình huống bên này của ta tạm thời không có nguy hiểm, hắn lại muốn một lần tập kết đại quân chó má gì đó." "Vô phi là hy vọng ta đem sức mạnh trong tay tiêu hao hết, sau đó có thể an tâm làm một hoàng tử ngoan ngoãn nghe lời hắn mà thôi.

Đùa gì vậy, không làm Hoàng đế thì hoàng tử cũng chẳng phải là hoàng tử tốt." Lý Khác vốn tưởng rằng, chỉ bằng mấy ngày giao đàm

với Lý Nhị nên có thể khiến hắn buông bỏ cái thành kiến chó má về huyết mạch tiền triều hư vô phiêu miểu kia.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn đã đánh giá cao độ lượng của một vị Hoàng đế. "Chủ thượng, thư tín ta đã an bài xong rồi!" Hiệu suất làm việc của Quách Gia tương đối cấp lực, trong lúc Lý Khác đang tán gẫu với Lý Anh Ca, hắn đã đem chuyện ba phong thư khẩn cấp giải quyết xong. "Cho người của ta đi đưa thư, sau đó Phụng Hiếu thu dọn một chút, ngày mai cùng ta dẫn đội về U Châu bên kia.

Người Đột Quyết lần này thanh thế to lớn như vậy, kết quả chưa khai chiến đã không thấy tám vạn người, chúng ta phải coi chừng bọn chúng chó cùng rứt giậu." Lý Khác tin tưởng giao cho Quách Gia đi xử lý, trực tiếp bắt đầu chế định kế hoạch tiếp theo. "Vâng, Chủ thượng!" Quách Gia nhận lệnh lui xuống.

Lý Anh Ca nghe Lý Khác muốn rút khỏi Định Châu thành, trên mặt cũng hiện ra vẻ lo lắng. "Ngươi phải cẩn thận đấy!

Ba phong thư kia gửi đi, không chỉ đắc tội Đột Quyết, mà còn đắc tội cả Trường An a!

Nếu bọn họ quyết tâm muốn đối phó ngươi, tình cảnh của ngươi sẽ trở nên rất nguy hiểm." Lý Khác tự nhiên biết người Lý Anh Ca ám chỉ là ai, vô phi cũng chính là cái ông bố Hoàng đế kia. "Hắn lại không ngốc, uy hiếp ta thì có thể, nhưng không có khả năng bức ép ta.

Chí ít trước khi đại quân Đột Quyết rút lui sẽ không làm như vậy.

Vạn nhất thật sự bức ta gấp lên, đến lúc đó ta không những không đánh nhau với Đột Quyết, ngược lại trực tiếp liên hợp với Đột Quyết tử chiến với hắn, người chịu thiệt là hắn.

Nàng cứ việc yên tâm đi." Lý Khác ha ha cười, trực tiếp không chút lo lắng đi xuống thành lầu.

Hiện tại loại thời khắc phi thường này chính là thời cơ tốt để phát triển bản thân.

Lúc trong tay chỉ có ba ngàn người thì Lý Nhị sau đó dám có chút tức giận.

Nhưng khi biết trong tay Lý Khác có năm vạn nhân mã, đó lại là chuyện khác.

Chỉ cần Lý Nhị không ngốc, vậy thì tuyệt đối sẽ tìm cách an ủi, thậm chí theo Lý Khác thấy, Lý Nhị có khả năng sẽ dùng cái vị trí Thái tử hư vô phiêu miểu kia để ổn định Lý Khác.

Đại Đường lúc này tuy rằng binh hùng tướng mạnh, toàn quốc một khi tập kết, trực tiếp có thể nhẹ nhàng triệu tập hàng trăm vạn binh mã.

Nhưng số binh mã này thực tế đều là hư.

Cũng không nhìn xem quốc thổ của Đường triều rộng lớn bao nhiêu!

Dưới có Nam Chiếu, tây có Thổ Phiên, trên có Đột Quyết.

Biên cảnh rộng lớn như thế, chẳng lẽ không cần binh lực trú phòng sao?

Cho nên thực tế hào xưng mấy trăm vạn binh lực của Đại Đường, số có thể điều động theo Lý Khác thấy, sẽ không vượt quá năm mươi vạn.

Số binh lực này đều phân tán tại các vị trí chủ chốt trên toàn quốc để phòng ngừa trong nước động loạn.

Năm vạn binh mã trong tay hắn nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng sẽ không nhỏ đi đâu được.

Lúc này chính là lúc Đột Quyết xâm phạm, đoạn nhiên không có

khả năng trực tiếp trở mặt với hắn. "Chiến đấu lực trong tay quá ít a!

Muốn làm gì cũng không xong." Lý Khác đi xuống tường thành Định Châu, trực tiếp trở về khách sạn nơi Lý Anh Ca ở.

Phải tắm rửa thật tốt, sau khi dạo một vòng trong sơn trại ở Trụy Mã Nhai, tổng cảm giác trên người cũng nhiễm phải một cỗ mùi phân thối.

Không tắm rửa sạch sẽ, tổng cảm giác không thoải mái.

Ở lại Định Châu cùng Lý Anh Ca triền miên một đêm, sáng sớm hôm sau, hắn liền trong ánh mắt lo lắng của Lý Anh Ca trực tiếp rời khỏi Định Châu thành.

Về tới U Châu, Lý Khác xa xa nhìn thấy quân doanh chiếm diện tích cực rộng do Hứa Chử đóng ở ngoài thành, trong lòng cũng một trận tự hào.

Đây chính là sức mạnh trong tay hắn a!

Có năm vạn người chống lưng ở phía sau, Lý Khác nói chuyện thanh âm đều có thể cao hơn tám độ. "Hứa Chử cũng thật hồ nháo, một tướng quân, không ở trong đại doanh, cư nhiên chạy đi khai hoang rồi!" Lý Khác dẫn đội về trong đại doanh xong, phát hiện Hứa Chử cư nhiên không có trong quân doanh.

Hỏi ra mới biết, hắn tự mình dẫn đội đi khai hoang rồi.

Đứng bên cạnh Lý Khác, Quách Gia vừa nghe lời này, suýt chút nữa tức đến nổ phổi tại chỗ. "Ách..." Lý Khác cũng cạn lời, Hứa Chử cư nhiên lại xàm xí như vậy. "Chủ thượng, đây là tội độc chức nghiêm trọng, phải phạt a." Quách Gia càng nói càng tức giận.

Nếu Hứa Chử ở đây, đoán chừng hắn có thể trực tiếp động thủ lấy gậy quất. "Phụng Hiếu, được rồi, Hứa Chử cũng xác thực không thích hợp làm soái, đừng nóng giận nữa, hiện tại ta cũng về rồi, sau

này đại doanh giao cho ngươi nha!

Cái đó, ngươi cứ xem trước đi!

Ta đi ra chỗ khai hoang xem thế nào." Lý Khác nhìn Quách Gia tức đến bốc khói, cũng sờ sờ gáy, sau đó trực tiếp kéo một binh sĩ dẫn đường, tát chân bỏ chạy.

Chương 103

Hứa Chử, một tướng quân tạm thời đi giám sát khai hoang mà Quách Gia đều có thể tức thành dạng này.

Nếu để hắn biết cái vị thống soái toàn quân này lại chạy đến trại mã tặc làm đặc công một hồi, vậy thì chẳng phải tức chết!

Cho nên Lý Khác chọn cách chạy nhanh là thượng sách.

Vạn nhất một cái Chủ thượng bị cấp dưới giáo huấn, vậy thì mặt mũi để đâu a! "Chủ thượng, ngài đợi đã!

Ta có chuyện quan trọng muốn thương thảo với ngài a!

Ngài là chủ một quân, sao có thể chạy ra ruộng đồng!" Nghe Quách Gia nói, Lý Khác chạy càng nhanh hơn. "Chuyện quân doanh không cần thương nghị với ta, ngươi toàn quyền phụ trách, thương nghị với ta ta cũng không hiểu!" Nghe Lý Khác trước khi đi để lại một câu như vậy, mặt Quách Gia đều đen lại.

Có dạng quân chủ này thì có dạng tướng đó a! "Haizz..." Quách Gia nhìn doanh địa bố trí lộn xộn, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sắp tái phát. "Người đâu, chỉnh đốn quân doanh.

Dỡ hết lều trại xuống cho ta, bố trí lại quân doanh." Quách Gia quay đầu nhìn thoáng qua Lý Khác đã sớm chạy xa, cuối cùng cũng chỉ có thể bắt đầu chỉnh đốn đại doanh.

Lý Khác dưới sự dẫn đường của tên lính kia, trực tiếp từ cửa Bắc chạy tới một khu ruộng đồng ở cửa Đông.

Cách xa xa Lý Khác đã nhìn thấy một đám đông đang cởi trần chặt cây, cuốc đất.

Phía sau bọn họ, đã khai khẩn được những mảng ruộng lớn.

Lý Khác lại gần, kết quả phát hiện tên Hứa Chử cư nhiên đang cầm một cái búa to bằng hai bàn tay, mồ hôi như mưa chặt cây.

Ở phía sau hắn, đám mã tặc, nạn dân và tù binh Đột Quyết Lý Khác mang về từ Trụy Mã Nhai đều đang uể oải cuốc đất.

Từng người mẹ nó cứ như sâu róm cỡ lớn, chậm chạp lề mề.

Ruộng đất khai khẩn ra, Lý Khác xuống dẫm thử, phát hiện cứng đến mức cấn chân.

Lại phóng mắt nhìn sang, cây thì chặt đổ rồi, nhưng mẹ nó từng cái gốc cây to bằng một người ôm, cao ngang hông Lý Khác lại cứ trơ trơ đứng giữa đất. "Đều dừng lại cho ta!" Lý Khác nhìn hình ảnh như vậy, nụ cười trên mặt cũng hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Hứa Chử vừa vặn đốn ngã một cái cây, nghe phía sau có người nói chuyện, bèn quay đầu nhìn lại.

Kết quả vừa vặn nhìn thấy ánh mắt như dao của Lý Khác đang tử tử trừng mình. "Chủ, Chủ thượng!" Hứa Chử mặt mũi ngốc trệ nhìn Lý Khác, sau khi định thần lại, vội vàng ném cái búa trong tay xuống đất.

Sau đó tí tởn chạy về phía Lý Khác. "Chủ thượng, ngài đã về rồi a!" Hứa Chử nhìn biểu tình có chút âm trầm của Lý Khác, giọng nói cũng nhỏ đi không ít. "Ngươi được lắm a!

Một tướng quân chạy đi dẫn đội khai hoang cũng thôi, coi như ta có thể lý giải ngươi rảnh rỗi quá mức.

Nhưng ngươi khen ngược, ta cho ngươi lao động có sẵn, kết quả ngươi không đốc thúc bọn hắn nghiêm túc làm việc, lại chạy đi chặt cây!" Lý Khác thật sự không biết nên nói Hứa Chử thế nào cho phải.

Nếu là Quách Gia cũng ở đây, nhìn cái dạng cởi trần chặt cây này của hắn, đoán chừng có thể trực tiếp xách roi quất. "Chủ thượng, ta

không phải thấy những người này làm việc quá chậm sao, thực sự nhìn không nổi nữa nên mới lên làm mẫu!" Hứa Chử bị Lý Khác rầy la, có chút ngượng ngùng đưa tay gãi đầu. "Biết làm việc quá chậm sao?" Lý Khác liếc mắt một cái, quay đầu nhìn về phía đám tù binh đang nghiêng đầu nhìn về bên này. "Đều lại đây, ta bảo các ngươi chỗ đất này phải khai hoang thế nào." Lý Khác gào lên một tiếng, nhưng đám tù binh kia cơ bản đều không có phản ứng.

Từng người vẫn cứ tử khí trầm trầm.

Đi đường cứ như uống say, chân cao chân thấp.

Lý Khác nhìn mà đau cả răng! "Cung tiễn chuẩn bị.

Ta đếm từ một đến mười, ai vẫn chưa chạy qua hai cái gốc cây kia, trực tiếp bắn chết!" Lý Khác cũng sẽ không lằng nhằng với bọn hắn.

Ở chỗ này, trừ phi làm việc tử tế thì sống.

Không có con đường thứ ba để chọn.

Những người này đều là tù binh, lại không phải thuê trường công.

Không cần khách khí như vậy.

Nghe Lý Khác nói xong, đám binh sĩ phụ trách trông coi xung quanh lập tức hành động.

Cung thủ trực tiếp giương cung lắp tên.

Trọng giáp bộ binh thì tiến lên một bước, một tay cầm khiên một tay cầm đao phòng thủ trước mặt cung thủ.

Đám tù binh vốn dĩ đi đứng lề mề thấy Lý Khác hình như không phải nói đùa, không ít người bắt đầu chạy. "Một." "Hai." "Ba." ...

Tuy rằng đám gia hỏa này đều chạy, nhưng Lý Khác vẫn không dừng đếm.

Đếm càng lúc càng nhanh.

Đám cung thủ thì theo nhịp đếm của Lý Khác mà điều chỉnh cung tên trong tay. "Mười." Lý Khác đếm xong con số cuối cùng, đám cung thủ đứng sau lưng không chút do dự trực tiếp bắn tên về phía những tù binh chưa chạy qua phòng tuyến trọng giáp bộ binh.

Tuy rằng sau đó chỉ có một trăm cung thủ, nhưng sau một trận mưa tên, bắn hạ bảy tám mươi người. "Trời ơi!

Cư nhiên thật sự giết người a!" "Phía trước chạy nhanh lên một chút a!" "Nhanh lên a!

Chương 104

Phía trước làm cái gì thế!

Đều chạy nhanh lên a!" "Ta là dân chạy nạn, tại sao ta cũng bị coi là tù binh a?" "Đánh rắm, ba năm trước lão tử thấy ngươi ở trong ổ mã tặc, mẹ nó chạy nạn chạy ba năm?" "...." Những kẻ ban đầu không tin Lý Khác sẽ thật sự giết người, sau khi nhìn thấy một đợt bắn ngã mấy chục người, lập tức cũng hoảng sợ.

Từng kẻ hận không thể để cha mẹ năm xưa sinh thêm cho hai cái chân.

Những người đã chạy qua hai cái cọc gỗ thì vẻ mặt đầy may mắn. "May mà lão tử gan nhỏ, nếu không khéo ta cũng bị bắn chết rồi." "Đúng a!" "Đám người kia cũng thật là, vốn dĩ hôm qua ta định làm việc tử tế, kết quả ta làm đàng hoàng, người bên cạnh đều lười biếng, làm ta cũng chẳng còn tâm trạng làm việc nữa." "Kỳ thực ở đây làm việc cũng không tệ a!

Mỗi ngày được ăn ba bữa, đều cho ăn no, tốt biết bao.

Tốt hơn nhiều so với lúc ta ở trại mã tặc." ...

Lý Khác kỳ thực cho thời gian đầy đủ.

Hai cái cọc gỗ kia cách nhau chừng hai trăm mét.

Lại không tồn tại chướng ngại vật hay tắc nghẽn gì.

Nhưng theo từng con số đếm, đám người này phân hóa thành hai thê đội rõ rệt.

Khoảng cách giữa thê đội thứ nhất và thê đội thứ hai cư nhiên kéo giãn ra hơn hai mét.

Chỉ riêng vấn đề thái độ này, Lý Khác sẽ không giữ lại.

Nơi này lại không phải cơ quan từ thiện, lại không phải không cho cơm ăn, một bộ tử khí trầm trầm, giữ lại làm gì?

Sau đợt mưa tên đầu tiên, Lý Khác liền hạ lệnh cho cung thủ tạm thời bỏ cung tên xuống.

Kết quả thấy cung thủ thu tên lui về sau, tốc độ của đám gia hỏa kia cư nhiên lại rõ ràng chậm lại một nhịp, nhìn Lý Khác mặt đều có chút co giật! "Ta mẹ nó giữ các ngươi có tác dụng quái gì a!" Lý Khác trực tiếp gào lên một tiếng.

Nhìn những kẻ thật sự mẹ nó không kề dao vào cổ thì trực tiếp không động đậy, sát ý của Lý Khác cũng triệt để bộc phát.

Từ trong tay một cung thủ bên cạnh đoạt lấy trường cung, Lý Khác trực tiếp bắn một mũi tên bay ra.

Mũi tên bắn xuyên đầu một kẻ sắp tới vạch đích nhưng lại cố tình từ chạy chuyển sang đi bộ. "Toàn bộ ngồi xuống cho ta!" Đám gia hỏa kia thấy Lý Khác lại gào lên một tiếng, nhất thời cũng đều dừng bước. "Lấy chỗ này làm ranh giới, những kẻ còn lại không cần nữa, giết hết đi!

Loại người lười thấu xương tủy thế này, giữ lại có tác dụng gì?

Giữ lại cũng lãng phí lương thực!" Lý Khác vừa phát thoại, đám binh sĩ dưới trướng lập tức phản ứng cực nhanh.

Trọng giáp bộ binh lập tức giơ khiên bài chia cắt hai nhóm người.

Sau đó cung thủ nhanh chóng di chuyển ra sau phòng tuyến do trọng giáp bộ binh thiết lập.

Cung tên trong tay trực tiếp bắn về phía những người kia.

Động tác không có chút do dự hay ngập ngừng nào.

Lần này Lý Khác tổng cộng mang về hơn ba ngàn người.

Nhưng nhìn sơ qua, tối đa chỉ có một ngàn người thành công chạy qua vạch quy định đó.

Số còn lại thì đều đang lề mề.

Hơn ba ngàn binh sĩ trang bị tinh lương, huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức dưới mệnh lệnh của Lý Khác triển khai tàn sát đối với hơn hai ngàn tù binh tay không tấc sắt. "Cầu xin ngài, đừng giết ta, đừng giết ta a!

Ta sẽ làm việc tử tế, ta nhất định sẽ làm việc tử tế!" "Không muốn a!

Không..." ...

Sau khi Lý Khác hạ lệnh tàn sát, tiếng thảm thiết lập tức vang vọng khắp phạm vi mấy dặm xung quanh.

Những người may mắn tránh được cuộc tàn sát thì từng người cúi gằm mặt không dám nhìn nữa.

Cuộc tàn sát triển khai không hề có điềm báo, những kẻ thật sự làm mã tặc hoặc làm phu khuân vác đã lười biếng thành tính trực tiếp kết thúc sinh mệnh quý giá trong trận mưa tên và trường đao.

Lý Khác muốn dùng mảnh đất hoang mới khai phá này để trồng thử khoai tây.

Cho nên không dung thứ cho bất kỳ sự qua loa nào.

Thứ này nếu đem về thời đại hắn sống, một đồng một cân cũng có thể mua được.

Nhưng đặt ở hiện tại, đó là bảo bối đủ để cứu vô số người trong cơn nguy nan.

Hiện tại trong tay chỉ có năm trăm cân khoai tây, nếu vì sự lười

biếng của đám người này mà lãng phí toàn bộ, vậy thì tương đương với hại chết vô số người.

Cho nên Lý Khác không chút thương xót lựa chọn giết bỏ.

Đều mẹ nó thành tù binh rồi cũng không biết mở to mắt ra một chút.

Sống cũng lãng phí lương thực. "Những người còn lại là may mắn, thấy nguy hiểm biết chạy, chứng tỏ chưa đến mức lười hết thuốc chữa.

Ta Lý Khác cũng không phải loại người ăn thịt người không nhả xương, mảnh đất này sau khi khai phá xong, chỉ cần giúp ta trồng trọt ba năm, sau này, đất là của các ngươi.

Đến lúc đó cũng không cần lo lắng ai sẽ cướp đi, đồ vật Lý Khác ta tặng, không ai dám cướp!" Những tù binh vốn vì cuộc tàn sát phía sau mà kinh hồn bạt vía nghe Lý Khác nói xong, trên mặt lại không hề hiện ra vẻ vui sướng và vui vẻ như Lý Khác dự liệu.

Ngược lại là sự nghi hoặc và không hiểu sâu sắc.

Còn có hoài nghi.

Lý Khác vốn tưởng rằng đám người này nghe nói chỉ cần giúp trồng trọt ba năm sau đó có thể đạt được một mảng lớn ruộng đất thì sẽ vô cùng vui vẻ.

Nhưng không ngờ từng người đều trưng ra bộ mặt này. "Sao hả, từng người bày ra bộ mặt này là sao?

Chương 105

Cảm thấy ta đang lừa các ngươi?

Cho rằng ta không làm chủ được?" Lý Khác nhìn những người sống sót trước mắt, có chút tức giận hỏi.

Câu hỏi được đưa ra, nhưng không có ai dám đứng ra trả lời. "Ta bảo đứng ra một người trả lời ta a!" Lý Khác có chút ngẩn ngơ nhìn đám người này, kết quả vẫn không có một ai đứng ra nói chuyện. "Vãi, một người cũng không nói, đều không nể mặt ta phải không?

Cung thủ lên tên, ai không nói thì giết hết!" Lý Khác vừa dứt lời, đám cung thủ phía sau lập tức lại một lần nữa giương cung lắp tên. "Đại nhân, đừng bắn tên, ta, ta nói a!" "Đại nhân bớt giận a, đại nhân bớt giận." "Ta nói, ngài nghe ta nói đều được a!" "Đại nhân tha mạng a, đại nhân tha mạng a!" ...

Đám người vừa sát cánh với tử thần thấy Lý Khác một lời không hợp lại muốn giết người thì lập tức hoảng sợ.

Nhất thời từng người tranh tiên khủng hậu mở miệng nói chuyện. "Nói chuyện không phải tốt rồi sao?

Để ta một mình ở đây nói nửa ngày, kết quả xem như khỉ làm trò, như vậy ta xấu hổ biết không?" Lý Khác thấy đám gia hỏa này chịu mở miệng, vẫy tay cho cung thủ thu binh khí về. "Được rồi, hiện tại ta hỏi, các ngươi trả lời.

Ta cũng không phải thật sự giết người cho vui.

Sẽ không động một chút là giết người." Lý Khác nói, đám người bên dưới ngoài miệng tuy không nói, nhưng từng người suýt nữa viết lên mặt dòng chữ: Chẳng lẽ ngài không phải vì vui đùa mới giết

người? "Hiện tại, nói cho ta biết, ta nói sau này sẽ cho các ngươi ruộng đất, vì sao không tin, có điều gì cố kỵ?" Đối với biểu tình hoài nghi trên mặt bọn họ, Lý Khác coi như không thấy.

Loại chuyện này, không thể quá để ý chi tiết. "Đại nhân, không phải chúng ta không tin, cả một vùng rừng núi này đều là của Đô úy U Châu thành, khai hoang ra ruộng đất, đến lúc đó cũng là của nhà hắn, hắn sẽ lấy đi, tiểu dân chúng ta..." Lần này sau khi Lý Khác nói xong, rốt cuộc có người đứng ra tiếp lời. "Cả một vùng rừng núi đều là của nhà hắn?" Lý Khác nghe tên vừa đứng ra trả lời xong, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Kỳ thực sở dĩ Lý Khác chọn bên này khai hoang, chủ yếu cảm giác hoàn cảnh bên này tương đối thích hợp.

Cách vị trí này không đến một cây số có một con sông, đất đai bên này thủy phân sẽ đầy đủ hơn một chút.

Kỳ thực lúc đầu hắn cũng có chút thắc mắc, theo lý thuyết, vị trí này mới là vị trí khai điền tốt nhất mới đúng, vì sao U Châu thành ba mặt không gần nước đều là ruộng đất, thiên thiên bên này gần nước, ngược lại toàn là rừng cây. "Vậy là Đô úy U Châu thành hả?

Chiếm một mảng đất lớn như vậy không lợi dụng, chẳng lẽ là vì bảo vệ môi trường?

Thời này hình như chưa có bão cát và sương mù ô nhiễm (bụi mịn) đâu nhỉ?" Lý Khác nhìn khu rừng chiếm diện tích đến mấy cây số, ẩn ẩn cảm giác chuyện này hình như không đơn giản như vậy. "Vị đại nhân này, tiểu dân có một chuyện không biết có thể hỏi thăm một hai?" Trong lúc Lý Khác đang đợi người giải thích chuyện vùng núi này, một nam tử chừng hai mươi tuổi, tướng mạo bất phàm từ trong đám người đi ra, hành lễ thư sinh với Lý Khác.

Trong mắt tràn đầy thắc mắc nhìn hắn! "Ân, ngươi là người đầu

tiên đứng ra hỏi ta vấn đề.

Đáng được cổ vũ, hỏi đi." Lý Khác nhìn thoáng qua nam tử này, phát hiện lúc hắn hành lễ động tác làm thập phần chuẩn mực, bất kể ánh mắt hay khí chất đều thuộc về loại hình tương đối văn nhã.

Cơ bản có thể đoán định nam tử này đọc không ít sách. "Đại nhân, ta có thể hỏi ngài trong triều đình làm quan mấy phẩm, chức vị gì?

Có quyền chức gì không?" Nam tử hít sâu một hơi, đem vấn đề muốn hỏi một hơi nói ra hết, sau đó liền đôi mắt tràn đầy lo lắng nhìn Lý Khác.

Hỏi vấn đề như vậy, rất dễ chọc giận người khác.

Đặc biệt là Lý Khác vừa biểu hiện sự khát máu trước mặt hắn.

Nếu vấn đề của hắn có một chút nào khiến Lý Khác không hài lòng, vậy thì cái mạng nhỏ này đoán chừng vứt tại đây rồi. "Nga!

Đối với triều đường xem ra biết không ít a, đọc sách cũng không ít.

Ta tên Lý Khác.

Con trai thứ ba của Hoàng đế!

Còn về mấy phẩm các loại thì không nói làm gì, quyền chức các loại thì ta cũng không rõ, dù sao nhìn ai không vừa mắt cơ bản ta đều có thể giết!" Lý Khác cũng sẽ không cho rằng tên này lúc này đứng ra hỏi quan chức lớn bao nhiêu là vì vui đùa mới hỏi.

Đã hỏi, vậy thì tất nhiên có mục đích của hắn.

Nam tử sau khi nghe Lý Khác là hoàng tử, sắc mặt lập tức từ lo lắng và khẩn trương chuyển sang hưng phấn và vui sướng.

Trong ánh mắt hơi có chút kinh ngạc của Lý Khác, hắn phù thông quỳ rạp xuống trước mặt Lý Khác. "Đại nhân, giữa khu rừng này, là nơi tổ phần gia đình Đô úy đại nhân thiên cư đến, nghe nói hình như

có một đạo sĩ nói, xung quanh tổ phần lá cây phải xum xuê, như thế mới có thể bảo hộ gia quan vận thông đạt.

Cho nên cả một vùng này cũng bị hắn rào lại trồng cây!" Nam tử quỳ xuống xong, trước tiên kể lại chuyện sơn lâm một lần, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác. "Đại nhân, trước khi Đô úy đại nhân dời tổ phần đến, mảnh sơn lâm này là sở hữu của gia đình tiểu nhân, nhà tiểu nhân đời đời đều làm buôn bán gỗ, khi Đô úy đại nhân nhìn trúng lâm trường này, hắn bỏ ra mười lượng bạc và một cơ hội sống sót cho tiểu nhân.

Cưỡng ép mua lại mảnh rừng này từ tay phụ thân ta!

Mong đại nhân có thể cho tiểu nhân một cái công đạo!" "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát: Hoang sơn thụ lâm oan án!

Tuyển trạch một: Giúp đỡ thiếu niên gia đạo sa sút bình phản oan khuất!

Phần thưởng: Đội thi công kiến trúc một nhóm.

Tuyển trạch hai: Thời đại này nhiều người oan uổng như vậy, ta đều quản hết thì chẳng phải mệt chết?

Phần thưởng: Trâu cày mười con!

Tuyển trạch ba: Bình oan a?

Không báo thù sao?

Ta thỏa mãn ngươi!

Chương 106

Phần thưởng: Phân bón tổng hợp mười tấn!" Tiểu tử kia quỳ xuống, trong đầu Lý Khác rốt cuộc lại xuất hiện hệ thống lựa chọn.

Lý Khác híp mắt suy nghĩ một chút, phất tay bảo thanh niên kia đứng lên. "Chuyện này ta quản rồi, bất quá hiện tại Đô úy U Châu thành sớm đã chạy tới Định Châu thành, kêu oan quá phiền phức, cũng quá lãng phí thời gian của ta, ta cho ngươi một trăm người, trực tiếp dẫn đi Định Châu thành, sau đó giết hắn là xong, oan uổng gì đó không quản nữa.

Ngươi nguyện ý đi không?" Thiếu niên vừa đứng dậy, nghe những lời đầu của Lý Khác, tưởng rằng Lý Khác không giúp.

Trong lòng đang nguội lạnh thì lời của Lý Khác lại phong hồi lộ chuyển. "Ta nguyện ý, chỉ cần có thể báo thù, oan hay không ta cũng không quan tâm, cả nhà ta già trẻ, còn lại một mình ta sống lắt lay, thanh danh thể diện gì đó, ta sớm đã không coi trọng, Ngô Vương điện hạ, cầu ngài giúp ta báo thù!" Nam tử ngược lại một chút cũng không nghi ngờ Lý Khác sẽ lừa gạt các loại.

Loại người giết ngàn người không ghê tay này, không cần thiết phải diễn trò trước mặt hắn. "Được rồi, nguyện ý là tốt, Hứa Chử.

Chuyện này ngươi đi làm, dẫn một tiểu đội đi, lừa người ra rồi trực tiếp đập chết cho ta.

Sau đó quay về." Lý Khác nói xong, Hứa Chử trực tiếp đáp một tiếng, kéo thiếu niên kia bắt đầu đi về phía bên cạnh. "Biết cưỡi ngựa không?" "Biết, lúc tuần tra lâm trường, ta đều cưỡi ngựa!" "Vậy được, cho hắn một con ngựa, tiểu tử, Chủ thượng nhà ta vì giúp ngươi giết một người, phải chạy đi chạy lại một chuyến, quay về

phải làm việc cho tốt, nếu lười biếng, ta trực tiếp đánh chết!" Hứa Chử nói xong trực tiếp xoay người lên ngựa.

Thiếu niên kia nghe Hứa Chử nói, vành mắt đều ướt. "Tướng quân yên tâm, ân tình của Hoàng tử điện hạ, ta cả đời nhớ kỹ, muốn ta lấy cái chết báo đáp, ta cũng tuyệt không chớp mắt!" "Thôi đi!

Cái mạng đó giữ lại làm ruộng cho thiếu gia đi!" ...

Hứa Chử cuối cùng dẫn theo một đội ngũ mười người khinh kỵ rời đi.

Trên mặt Lý Khác cũng đầy nụ cười.

Giết một Đô úy U Châu có thể lấy được mười tấn phân bón tổng hợp, vụ làm ăn này xem ra quả thực quá lời. "Trong các ngươi có ai có oan tình muốn giết người không a?

Nếu có thì nói ra, chỉ cần hợp lý, ta cũng thuận đường cho người giết một thể!" Lý Khác nếm được ngon ngọt, lần nữa nhìn về phía đám người trước mặt.

Xem thử có khả năng lại kích hoạt một lần lựa chọn hay không. "Ách..." Nghe hắn nói, đám người từng người nhìn nhau.

Vị hoàng tử này thật sự quá trực tiếp a!

Có oan tình, chúng ta cũng không thẩm vấn, nói giết là ta thuận đường giúp giết luôn.

Lý Khác tràn đầy hy vọng đợi nửa ngày, kết quả cũng có mấy người đứng ra kêu oan, nhưng hệ thống lại không kích hoạt lựa chọn. "Thôi thôi, những người kia ta lại không quen, cứ nhớ đó đi!

Sau này gặp thì lại tìm ta!" Lý Khác thấy mấy lần đều không thành công kích hoạt lựa chọn, cũng hết hứng thú.

Tiếp tục chuyện khai hoang. "Hiện tại, ta cũng không quản chuyện

của các ngươi, nhưng điều kiện của ta sẽ không đổi, đất này sau khi khai khẩn xong, chỉ cần giúp ta trồng trọt ba năm, ba năm sau, đất là của các ngươi.

Bất quá trước đó, nhất định phải nghiêm túc làm việc cho ta, nếu không đừng nói đất, ngay cả mạng cũng không giữ được đâu." Lý Khác nói xong, những người sống sót trên mặt cũng không khống chế được mà dâng lên biểu tình mong đợi.

Nếu là lúc đầu thì thật sự sẽ không tin lời Lý Khác, nhưng hiện tại biết Lý Khác là hoàng tử, đối với hắn trở nên kỳ vọng hơn. "Được rồi, hiện tại tiếp tục khai hoang, nhớ kỹ, lúc xới đất mới, ít nhất phải xới sâu xuống bằng đầu gối, có đất cục, nhất định phải đập nát.

Đá các loại có thể nhặt đi thì nhặt đi." Lý Khác nói yêu cầu xong, lại nhìn về phía những cái gốc cây gỗ kia. "Mấy cái gốc cây kia cũng đào lên hết cho ta, nhìn chướng mắt." Lý Khác đưa ra một loạt yêu cầu, đội ngũ khai hoang cũng lại lần nữa làm việc.

Bất quá lần này làm việc, bất kể tốc độ hay hiệu suất đều nâng cao.

Không còn thấy một kẻ lười biếng nào tồn tại nữa.

Tuy rằng nhân số từ hơn ba ngàn ban đầu biến thành hơn một ngàn, nhưng hiệu suất làm việc lại cao hơn gấp đôi.

Thậm chí những người này lúc làm việc không ít người trên mặt xuất hiện nụ cười vui vẻ. "Chủ thượng, quân sư truyền tin, bảo ngài mau chóng trở về một chuyến." Lúc Lý Khác đang giám sát những người khai hoang, một lính truyền tin cưỡi ngựa nhanh đến trước mặt hắn! "Quách Gia?

Có nói muốn làm gì không?" "Cái này thì không, bất quá nhìn dáng vẻ của quân sư, hình như rất gấp!" "Được rồi, ta biết rồi." Lý Khác

nghe lính truyền tin nói xong, cũng không tiếp tục truy vấn nữa.

Dặn dò những người khai hoang một câu, bảo bọn họ làm cho tốt, Lý Khác liền cưỡi ngựa hướng về phía quân doanh phóng đi. "Phụng Hiếu, phát hiện tin tức người Đột Quyết rồi?" Lý Khác vừa về đến trong quân doanh, thấy Quách Gia đang đứng trước một cái sa bàn khổng lồ, trong tay cầm mấy lá cờ nhỏ thỉnh thoảng điều chỉnh vị trí.

Quách Gia nghe thấy tiếng Lý Khác, vội vàng buông việc trong tay xuống đi về phía hắn. "Chủ thượng!" Trước tiên hành lễ với Lý Khác, Quách Gia liền dẫn hắn đến trước sa bàn. "Bẩm Chủ thượng, lính gác tiền tuyến truyền về tin tức, mười mấy vạn đại quân Đột Quyết hậu tục mà ngài nói đã vượt qua Trường Thành rồi." Quách Gia nói, chỉ vào một lá cờ nhỏ màu đen trên sa bàn trước mặt. "Chiếu theo tiến độ hành quân, không quá năm ngày sẽ đến địa giới U Châu." Lý Khác nghe Quách Gia nói, nhìn sa bàn trước mặt cũng hơi nhíu mày. "Chỉ còn năm ngày thôi sao?" Năm ngày thời gian, viện binh từ Trường An lại ít nhất phải bảy tám ngày mới có khả năng tới.

Cũng có thể sẽ bị đại quân Đột Quyết đơn phương tấn công hai ba ngày, thậm chí nhiều thời gian hơn.

Loại chiến đấu quy mô này, mỗi một lần giao phong, đó đều là tử thương vô số a!

Nếu Trường An lại hơi chút trì hoãn, có thể năm vạn người không còn lại bao nhiêu. "Quách Gia, có biện pháp nào tốt có thể trì hoãn bước chân đám này không?" Lý Khác nhìn địa hình trên sa bàn, phát hiện bên này là vùng đồng bằng, hình như cũng không tìm ra biện pháp hữu hiệu nào trì hoãn bước tiến của đám người Đột Quyết. "Chủ thượng, Quách Gia ngược lại có một nghi binh chi kế.

Bất quá có chút mạo hiểm." Kế sách thì Quách Gia sớm đã có.

Chỉ đợi Lý Khác ra quyết định mà thôi.

Chương 107

"Nói xem!" Lý Khác nói thì nói đạo lý, nhưng đối với mấy cái chiến đấu binh pháp cổ đại này thì không hiểu lắm, nghe nhiều ý kiến của Quách Gia cũng tốt. "Chủ thượng, tám vạn tiền quân Đột Quyết gần như bị chúng ta tàn sát sạch sẽ, vậy thì đối phương tất nhiên có chỗ cố kỵ, binh mã của chúng ta đều là đột nhiên xuất hiện, cho nên chúng ta cụ thể có bao nhiêu người, trong lòng đối phương cũng không có nắm chắc, vậy chúng ta hà cớ gì không lừa hắn?" Quách Gia nói đến đây Lý Khác cũng hiểu ý rồi. "Chúng ta dọa dẫm hắn?" "Chính xác, nếu thám mã phát hiện U Châu thành trú trát mười vạn đại quân, vậy thì song phương binh lực chênh lệch cũng chỉ hơn ba vạn, phe ta lại có thành để thủ, như vậy đối phương cũng tất nhiên không dám khinh cử vọng động!" Lý Khác nghe Quách Gia nói xong cũng hai mắt sáng ngời. "A!

Ta biết ta chỉ có năm vạn người, nhưng người khác không biết a!

Ha ha ha!

Ý hay, ý hay, Quách Gia, chuyện này giao cho ngươi sắp xếp." "Vâng, Chủ thượng!" Quách Gia hành lễ xong liền trực tiếp lui xuống sắp xếp.

Lý Khác thì nhìn sa bàn trước mặt hơi ngẩn người. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn thần cấp, đạt được phần thưởng: Phương pháp chế tạo nước hoa." Lúc Lý Khác đang xem thử có biện pháp nào khác lại trì hoãn tốc độ hành quân của đối phương hay không, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại đột nhiên vang lên. "Phương pháp chế tạo nước hoa?

Nga!

Ta cũng suýt chút nữa quên mất ta còn một tù binh đang treo trên cổng thành làm cá khô nột!" Nếu không phải hệ thống nhắc nhở, Lý Khác cũng suýt quên mất chuyện còn một tù binh. "Tên này tâm lý đúng là cường đại a!

Lâu như vậy mới sụp đổ." "Thần cấp tuyển trạch xúc phát: Đại quân Đột Quyết sắp đến, chúng ta đánh không lại, cũng không để cho bọn hắn sống tốt!

Tuyển trạch một: Dẫn theo tiểu đội đi đánh du kích với đối phương, quấy rối đối phương.

Phần thưởng: Chiến mã một ngàn con!

Tuyển trạch hai: Không cầu giết địch, chỉ cầu làm người ta buồn nôn, đi làm bọn hắn buồn nôn đi!

Phần thưởng: Thành công làm đối phương buồn nôn một lần, thưởng bộ binh ba trăm!

Tuyển trạch ba: Địch phương nhân số nhiều, quá nguy hiểm, bỏ đi thôi!

Phần thưởng: Đã túng lại còn đòi phần thưởng?" Lý Khác nghe lựa chọn thứ ba của hệ thống, khóe miệng hơi co giật!

Cảm giác hệ thống lại nghịch ngợm rồi. "Không phải là làm người ta buồn nôn sao?

Chuyện nhỏ a!" Khóe miệng Lý Khác hơi nhếch lên, sau đó một kế hoạch lập tức hiện ra trong đầu hắn. "Ha ha, làm người ta buồn nôn, ta dẫn theo một nhân tuyển không tồi." Lý Khác vừa nghĩ đến làm người ta buồn nôn một chút thì trong đầu không khỏi nhớ tới cái tên ở Trụy Mã Nhai trực tiếp đút phân cho người ta ăn. "Cái tên họ Hàn kia là nhân tài, lần này dẫn hắn và tiểu đội cùng đi là được rồi." Đã quyết định làm, vậy thì Lý Khác tự nhiên cũng sẽ không có chút nào lề mề.

Đi ra khỏi doanh trướng Quách Gia, Lý Khác liền trực tiếp đi tìm tên tiểu tử họ Hàn kia.

Lý Khác vừa phát thoại muốn tìm người, cả đại doanh đều nhốn nháo. "Ai ai, biết ai tên là Hàn Vấn không?

Biết thì mau nói cho hắn, Chủ thượng tìm." "Hàn Vấn?

Ta không quen a!" "Không quen thì mau đi hỏi người khác, Chủ thượng đang đợi nột!" "Được rồi, mọi người có ai biết Hàn Vấn không a?

Chủ thượng tìm, mau nhường đường!" "Ta biết, ta đi gọi ngay." ...

Chưa đến hai mươi phút, Hàn Vấn vốn đang thao luyện thường ngày bị gọi đến trước mặt Lý Khác. "Chủ thượng, ngài tìm ta có việc a?" Hàn Vấn nhìn Lý Khác đang vắt chéo chân ngồi trên một cái thạch tỏa mà ngày thường Hứa Chử dùng để rèn luyện.

Trong ánh mắt tràn đầy sùng bái và cuồng nhiệt. "Hàn Vấn, đại quân Đột Quyết hiện tại đang trên đường đến đánh nhau với chúng ta, ta lại không muốn để chúng nó sống yên ổn, có biện pháp nào tốt làm bọn hắn buồn nôn không?" Lý Khác nhìn Hàn Vấn tuy mặt mũi sáng sủa, nhưng khóe miệng lại thường xuyên treo nụ cười xấu xa, đột nhiên cảm thấy tên này hình như rất giống mình.

Kỳ thực hắn không biết, Hàn Vấn đang bắt chước hắn.

Lúc Lý Khác rảnh rỗi vô vị đã viết mấy câu khẩu hiệu khuyên hàng, sau đó Quách Gia thấy không tồi, cho phát xuống toàn quân.

Hàn Vấn sau khi xem những khẩu hiệu khuyên hàng xuất từ tay Lý Khác, lập tức bắt đầu sùng bái Lý Khác.

Cho nên học tập thập phần nghiêm túc.

Tương ứng với mỗi một câu khẩu hiệu, trong tình huống nào sử

dụng phương thức nào thích hợp nhất đều cân nhắc mấy lần.

Từ lần trước ở Trụy Mã Nhai thành công khuyên hàng đám gia hỏa kia một lần, sự sùng bái của Hàn Vấn đối với Lý Khác trở nên mù quáng.

Cũng chính là cái gọi là fan cuồng. "Chủ thượng, loại thuốc lần trước ngài dùng còn không a?

Nếu còn, chúng ta có thể thử đi bỏ thuốc vào quân doanh địch." Hàn Vấn vừa nghe Lý Khác hỏi, ý nghĩ đầu tiên chính là loại thuốc xổ khiến người ta tiêu chảy đến đứng không vững lần trước. "Ách...

Còn thì còn một ít, bất quá người ta mười mấy vạn người, thuốc ta còn lại tối đa chỉ có thể đối phó mười mấy người." Lão Âm Cẩu dược tề trong tay Lý Khác lần trước kỳ thực đều dùng hết rồi.

Bất quá sau khi thấy hiệu quả trâu bò như vậy, lại lấy chút nước tráng qua cái túi đựng thuốc một lần.

Cho nên lại được một bình thuốc nhỏ. "Vậy sao?

Vậy chúng ta đi rải đinh đi!

Xem xem đường nào bọn hắn đi, chúng ta rải ở đó, không đâm được người, có thể đâm được ngựa cũng không tồi a!

Chúng ta có thể đi U Châu thành và Định Châu thành trưng thu dầu hỏa các loại, buổi tối ta đi phóng hỏa, đám người kia không ăn lương thực, nhưng ngựa tổng phải có cỏ khô a!" "Ân, cái này mẹ nó là ý hay.

Đúng rồi, chúng ta lần trước không phải lấy được không ít dê của Đột Quyết sao?

Những bộ da dê kia không phải còn khá nguyên vẹn hả, bảo anh em đều thu thập lại, buộc thành túi da dê, nhồi đầy phân vào cho ta.

Chương 108

Nhồi càng nhiều càng tốt!" Lý Khác nghe cách làm của Hàn Vấn xong, cũng mắt sáng lên, đằng nào cũng là đi làm người ta buồn nôn, lại không phải giết địch.

Tùy sau đó hắn phát hiện, nói chuyện với Hàn Vấn xong, tư duy của hắn cũng bắt đầu rõ ràng.

Hai người nói chuyện một hồi trực tiếp ngồi xổm xuống đất bàn bạc.

Bên cạnh chuyên môn bố trí hai người ghi chép xem có những chiêu tổn hại nào, cần chuẩn bị những thứ gì.

Ghi chép xong một cái, lập tức cho người đi chuẩn bị.

Cuối cùng Lý Khác nhìn một tờ giấy lớn đầy những ý tưởng tổn hại, nhìn thôi cũng thấy có chút thất đức rồi.

Sau khi danh sách dược liệu được chỉnh lý xong, binh sĩ lập tức chia thành hai bộ phận.

Hơn hai vạn người giúp Quách Gia làm người rơm, số còn lại đều giúp Lý Khác đi khắp thành U Châu thu thập dược liệu.

Sau đó, tin tức và danh sách được truyền đến thành Định Châu cách đó không xa, để bên đó cũng hỗ trợ chuẩn bị, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.

Trong khi Lý Khác đang hỏa tốc chuẩn bị, thì tại thành Trường An, triều đình đang thượng triều sớm, Lý Nhị (Lý Thế Dân) cuối cùng lại một lần nữa nhận được cấp báo từ biên cương! "Báo...

Có cấp báo từ biên quan gửi về!" Một kỵ binh Hổ Báo Doanh toàn thân mặc giáp nhẹ màu đen, cầm lệnh bài của Lý Khác, một đường

xông thẳng lên đại điện.

Hắn đưa bức thư thảo phạt quốc gia trong tay cho Ngô công công bên cạnh Hoàng đế, sau đó Ngô công công lại dâng đồ lên tận tay Lý Nhị trên triều đường. "Hỗn trướng!

Đánh còn chưa đánh mà cư nhiên trực tiếp rút lui rồi!

Lý Khác cái thằng khốn này đang làm cái gì?

Còn mặt mũi ban sư hồi triều?

Đi nói cho hắn biết, nếu dám trốn về, Trẫm trực tiếp chém hắn!" Lý Nhị sau khi xem thư, trực tiếp đập một chưởng lên long án trước mặt.

Bức thư trong tay cũng được Ngô công công truyền xuống dưới.

Lý Tĩnh cầm lấy thư xem qua, trên đó viết mấy câu rất đơn giản: "Sau khi tiêu diệt ba vạn đại quân Đột Quyết, thám báo của ngã quân phát hiện đối phương còn năm vạn quân hậu phương đang sát khí đằng đằng tiến về thành U Châu.

Nghe tin này ta vạn phần kinh ngạc, vì để bảo tồn thực lực, ta quyết định dẫn đại quân trực tiếp ban sư hồi triều, đợi phụ hoàng tập kết xong hai mươi vạn quân, chúng ta sẽ giết trở lại!" Lý Tĩnh nhìn ý tứ khiếp chiến lộ ra giữa những hàng chữ trong thư, ước chừng lúc này Lý Khác đều đang trên đường chạy về rồi.

Hôm qua Lý Nhị mới tung ra tin tức Lý Khác xuất kỳ bất ý điều động ba ngàn kỵ binh tập kích đại doanh Đột Quyết, tiêu diệt toàn bộ ba vạn nhân mã của đối phương.

Ngược lại không nói rõ chuyện ba ngàn kỵ binh kia là tư quân của Lý Khác, chỉ nói là tư điều ba ngàn kỵ binh.

Vốn dĩ dưới sự dẫn dắt của Trường Tôn Vô Kỵ, đám quan viên

không hợp với Lý Khác định nhân cơ hội kiếm chuyện.

Nhưng vừa nghe Lý Khác tuy gọi là tư điều ba ngàn kỵ, nhưng lại tiêu diệt toàn bộ ba vạn người của đối phương, mới miễn cưỡng áp chế sự thôi thúc muốn gây chuyện trong lòng.

Nhưng mà hiện tại... "Hoàng thượng, Ngô Vương điện hạ có hành vi khiếp chiến, không đánh mà chạy!

Đây là bỏ mặc an nguy của hơn mười vạn bá tánh hai thành U Châu, Định Châu!" "Hoàng thượng, Ngô Vương điện hạ thân là hoàng tử, sao có thể coi thường bá tánh như vậy!

Làm như thế, thật tổn thất quốc uy a!" "Hoàng thượng, hành động này của Ngô Vương điện hạ, thực sự làm mất lòng dân a!" Từng đại thần có lợi ích bất hòa với Lý Khác đều đứng ra, người này nói nghiêm trọng hơn người kia.

Bọn họ công kích Lý Khác từ nhiều góc độ, nói đến mức hắn giống như kẻ không còn gì để cứu vãn. "Hoàng thượng, theo ý kiến của lão thần, Ngô Vương điện hạ rút quân tuy rằng có chút thảo suất, nhưng quân số không đến một vạn, lại không có thành để thủ, đối kháng với năm vạn quân địch, đó cũng không nghi ngờ gì là đi chịu chết!

Vi thần cho rằng, tuy là có sai, nhưng đó cũng là hành động bất đắc dĩ a!" Lý Tĩnh nhìn đám văn thần càng nói càng quá phận, sắc mặt Lý Nhị ngồi bên trên cũng càng ngày càng kém, cuối cùng quyết định đứng ra nói đỡ cho Lý Khác. "Bất đắc dĩ?

Chỉ mới nghe thám báo phát hiện đối phương có năm vạn nhân mã, liền ngay cả tâm tư đề kháng cũng không có mà trực tiếp bỏ chạy, cái này cũng gọi là bất đắc dĩ?" "Lý Tĩnh tướng quân, Ngô Vương điện hạ nếu đã mang binh, vậy chính là người trong quân, vi kháng hoàng mệnh là trước, tự ý rút lui là sau, theo quân pháp, tội hành như vậy

đáng xử thế nào?" Lý Tĩnh vừa mới đứng ra nói một câu, mấy đại thần đã trực tiếp đứng ra phản bác.

Sắc mặt Lý Nhị bên trên càng đen và khó coi hơn.

Lý Tĩnh nhìn đám người này từng kẻ một đều phớt lờ công lao Lý Khác trước đó tiêu diệt ba vạn người, chỉ một mực chăm chăm vào chuyện Lý Khác đào tẩu.

Ông cũng nhìn ra, đám người này muốn bỏ đá xuống giếng đây mà! "Đều đủ rồi!

Truyền lệnh cho Lý Khác, hoặc là quay lại kháng địch, đại quân ngã phương sẽ tức khắc xuất phát tăng viện.

Hoặc là trốn về, Trẫm trực tiếp tước bỏ thân phận hoàng tử, biếm làm thứ dân." Lý Nhị nhìn đám người đang tranh cãi ầm ĩ bên dưới, kỳ thực trong lòng cũng không tức giận như vẻ bề ngoài.

Bởi vì chuyện viện quân Đột Quyết ông đã sớm biết.

Cũng đoán được Lý Khác sẽ trực tiếp bỏ chạy.

Hiện tại không làm bộ làm tịch, thuận tiện để đám đại thần ủng hộ Lý Khác thượng vị trong triều từ bỏ ý định mà thôi.

Lý Nhị ra lệnh truyền đi chưa được nửa canh giờ, lại một tiếng hô cấp báo xông vào đại điện. "Biên quan cấp báo!" Vẫn là truyền tin binh của Hổ Báo Doanh dưới trướng Lý Khác, một thân hắc giáp đầu hổ nhìn đặc biệt bắt mắt. "Lại cấp báo?" Lý Nhị nhìn cấp báo được truyền lên lần nữa, trong lòng không khỏi có chút thắt lại. "Chẳng lẽ nhân lúc Đột Quyết và ngã phương khai chiến, lại có kẻ khác muốn chen ngang một chân?" Lý Nhị mang tâm trạng thấp thỏm nhận lấy cấp báo Ngô công công đưa lên.

Nhìn thấy chữ ký trên phong thư, mày ông nhíu càng sâu hơn. "Đồ khốn kiếp, ta vẫn luôn cho rằng đứa con trai ngoan ngoãn, tài năng lại

khiến người ta bớt lo nhất, hiện tại xem ra, mới là kẻ ẩn giấu sâu nhất a!

Năm vạn nhân mã, ta cư nhiên một chút cũng không phát giác!" Lý Nhị xem xong thư, có chút vô lực đưa thư lại cho Ngô công công.

Nhìn thấy Lý Nhị đột nhiên có bộ dáng lạc lõng, đám đại thần bên dưới ai nấy đều tò mò trong lòng.

Hận không thể lập tức xem thử, trong phong thư kia rốt cuộc viết cái gì.

Do liên quan quân tình, nên người đầu tiên cầm thư chính là chủ tướng lần này - Lý Tĩnh.

Khi xem xong nội dung bên trên, ông trực tiếp không biết nên nói gì cho phải.

Chương 109

Lý Khác nói cái gì mà nhặt được năm vạn nhân mã, lý do xàm xí này dù là kẻ ngốc cũng sẽ không tin.

Một hoàng tử thứ xuất, trong tay lại ủng binh mấy vạn.

Lúc này cứ như vậy nghênh ngang trực tiếp bày hết lên mặt bàn.

Trong đó không loại trừ có ý tứ thị uy. "Hoàng thượng, Ngô Vương tư dưỡng tinh binh số vạn a!

Có tâm mưu nghịch a!

Huống chi lúc này hắn đâu có thủ U Châu, ta thấy phân minh là muốn tự lập vi vương a!" Trường Tôn Vô Kỵ khi cầm lấy thư, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng kinh hỷ.

Nhưng trên mặt lại bày ra bộ dáng đau lòng nhức óc, trực tiếp gào lên bằng giọng khàn khàn.

Thông qua miệng hắn, gần như mãn triều văn võ đều biết Lý Khác dưới trướng cư nhiên bất tri bất giác nuôi dưỡng số vạn binh mã! "Loại chuyện này cần ngươi nói sao?

Trẫm cũng không phải không có mắt." Lý Nhị quát lớn một câu với Trường Tôn Vô Kỵ xong, cả người vô lực dựa vào long ỷ phía sau.

Hai hoàng tử ông ưng ý nhất vì hoàng vị mà huynh đệ tương tàn, mưu toan tạo phản.

Hiện tại đứa con thứ cảm thấy có năng lực nhất cư nhiên cũng lại làm chuyện tương tự.

Còn làm xuất sắc hơn cả hai đứa trước! "Ta làm phụ thân thất bại

đến thế sao?" Lý Nhị nhất thời nhìn trần nhà chìm vào trầm tư.

Lúc này trong lòng ông không khỏi nhớ lại những lời Lý Khác nói trước kia.

Kỳ thực ông từng cho rằng Lý Khác nói rất có đạo lý.

Rằng sau khi hắn thượng vị, cái quốc gia này vẫn cứ là họ Lý.

Sau này cũng giống như vậy sẽ mang họ Lý.

Nhưng nghĩ đến việc trên người Lý Khác chung quy vẫn mang huyết mạch của Tùy Dạng Đế, Lý Nhị liền do dự.

Theo sự trầm mặc của Lý Nhị, trong đại điện cũng rơi vào một trạng thái áp lực dị thường.

Rõ ràng đứng mấy chục người, nhưng lại yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người trong lòng đều rõ Lý Nhị lúc này đang nghĩ gì.

Khi truyền đến tin Lý Khác nắm giữ năm vạn trọng binh, chuyện này đã không còn là việc bọn họ có thể tham dự ngoài mặt nữa rồi.

Sự yên tĩnh áp lực này kéo dài thật lâu, Lý Nhị trong lòng đấu tranh, nhưng cuối cùng không cách nào đưa ra quyết định sau cùng.

Khi mà chân của các triều thần trong đại điện đều đã tê rần, một bóng đen nhanh chóng xông vào. "Báo, biên quan cấp báo.

Biên cảnh phát hiện ước chừng mười ba vạn đại quân Đột Quyết đã vượt qua Trường Thành, đang hướng về phúc địa tấn công!" Cấp báo lần này vẫn là do Lý Khác gửi, không chỉ có thư tín, còn có khẩu dụ.

Muốn tin tức này trực tiếp truyền khắp toàn triều!

Lý Khác gửi ba phong thư đến Trường An, sau đó sẽ có phản ứng

gì hắn không biết, nhưng đồng thời cũng không cần biết.

Hiện tại cái này là hắn nói rõ với Lý Nhị: Ta dưới trướng có binh có tướng, hiện tại trong có nội gián ngoài có ngoại xâm.

Mọi người không xé rách mặt thì tốt, một khi xé rách mặt, vậy thì cá chết lưới rách đi!

Lý Nhị bất đắc dĩ phải phái người chi viện cho Lý Khác.

Phong thư thứ hai nói cho Lý Nhị biết, ta có thể chạy lần thứ nhất, vậy thì ta có thể chạy lần thứ hai.

Nếu không chi viện, vậy ta cũng mặc kệ.

Tốt nhất nhanh lên một chút, một khi ta thấy tình hình không ổn, ta xoay người sẽ đi.

Lý Khác dự tính cũng cơ bản không sai.

Khi phong thư thứ ba được gửi đến, Lý Tĩnh ngay trong đêm đó dẫn theo mười vạn đại quân đã tụ tập xong xuất phát.

Và khi xuất phát còn mang theo mật chỉ của Lý Nhị, Lý Nhị nghiêm túc giao phó, chỉ có thể tự tay giao cho Lý Khác.

Bên trong rốt cuộc viết cái gì, cũng không ai biết.

Ngày Lý Tĩnh đại quân xuất phát, Lý Khác cũng đang trên đường bôn tập hướng về đại quân Đột Quyết vừa vượt qua Trường Thành.

Năm trăm kỵ binh đều là song mã, gần như một khắc không ngừng chạy về phía biên giới.

Trong đội ngũ của hắn có một người đặc biệt.

Tên này trực tiếp bị trói trên một con ngựa cứ thế đi theo Lý Khác cuồng bôn, trên đường có thể nói là bị xóc nảy đến xương cốt đều sắp rã rời.

Nhưng trên mặt hắn lại luôn giữ nụ cười ngây ngô, dường như không hề cảm thấy khó chịu chút nào.

Người này chính là La Đạt bị Lý Khác trực tiếp bức điên. "Đại nhân, vận khí không tệ, vừa vặn gặp được một tên thám báo của chúng ta!" Khi Lý Khác dừng lại nghỉ ngơi ăn đồ trong một rừng cây nhỏ, Hàn Vấn dẫn theo một thám báo hắc giáp từ bên ngoài chui vào. "Nga!

Như vậy đều có thể gặp được, vận khí không tệ a!

Huynh đệ, nói tình hình phía trước đi." Lý Khác cầm một cái bánh nướng bên cạnh đưa cho tên thám báo kia, một tướng sĩ khác bên cạnh đưa qua một bầu nước.

Bảo hắn ngồi xuống vừa ăn vừa nói. "Cảm ơn chủ thượng." Thám báo hai tay nhận lấy bánh nướng Lý Khác đưa, mặt đầy tiếu ý cắn một miếng, sau đó lại ực một ngụm nước nuốt xuống rồi mới bắt đầu báo cáo tình trạng mới nhất của đại quân Đột Quyết mà hắn chuẩn bị về báo cáo. "Khi ngài về, quân đội Đột Quyết đang ở bên bờ một hồ nước cách phía trước ba trăm dặm mai nồi nấu cơm.

Nếu tính theo thời gian, hiện tại ước chừng ăn cơm xong đang chuẩn bị xuất phát.

Chương 110

Bất quá nhìn từ quỹ tích di chuyển, hẳn là sẽ không đi đường biên." Thám báo nói lại tin tức thăm dò được một lần, sau đó bắt đầu nhanh chóng ăn đồ.

Ăn xong, hắn còn phải đưa tin tức về hậu phương. "Huynh đệ, cầm thêm hai cái ăn trên đường.

Vất vả rồi!" Lý Khác khi tên thám báo kia sắp đi lại ném cho hắn hai cái bánh nướng.

Những thức ăn này được đặc biệt phân ra một chỗ trong kho hệ thống để bảo quản.

Khi lấy ra cũng không khác gì lúc vừa ra khỏi nồi, không đến mức vừa khô vừa cứng.

Thám báo cười hì hì hai tay nhận lấy bánh nướng, nhét đầy vào túi nước, sau đó kính lễ với Lý Khác một cái, trực tiếp theo đường cũ chui ra khỏi rừng cây, lên ngựa rời đi. "Nào, ba trăm dặm, dựa theo tốc độ khinh trang của chúng ta, chắc không cần bao lâu là có thể nhìn thấy nhân mã đối phương.

Đối phương mười mấy vạn người, mang theo truy trọng, cho nên tốc độ nhất định sẽ không quá nhanh.

Một lát nữa ăn xong nghỉ ngơi chút, chúng ta đi thăm dò tình hình đám người kia trước." "Nhớ kỹ, chúng ta là đi quấy rối, không phải đi đánh trận, chỉ cần có một chút đầu mối không đúng, chúng ta chỉ cần không chạy về hướng đại quân tiến lên, còn lại tùy tiện chạy hướng nào, bọn họ không có khả năng cứ truy theo chúng ta mãi.

Đến lúc bọn họ không truy nữa, chúng ta lại quay về tiếp tục làm

loạn." "Rõ!" "Vậy được, mọi người nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta đi thám thính!" Lý Khác cùng đám người ăn uống no say nghỉ ngơi xong, lần nữa bắt đầu cuồng bôn.

Cuối cùng sau khi tiến về phía trước một trăm dặm đã nhìn thấy đại bộ đội Đột Quyết.

Đội ngũ mười mấy vạn người cộng thêm truy trọng các loại, độ dài đội ngũ kéo ra tới mười mấy cây số.

Nhìn đen kịt một mảng lớn. "Chiếu theo tốc độ di chuyển này, có năm ngày nữa cũng không tới được U Châu thành a?

Đám người này hành quân sao chậm thế!

Làm cái búa gì vậy?" Lý Khác nhìn đại quân Đột Quyết dọc đường đều duy trì đội hình chiến đấu, có chút khó hiểu.

Theo lý thuyết, ở địa thế bằng phẳng như vậy, cho dù trong đội ngũ có lượng lớn bộ binh và truy trọng, cũng không nên chậm như thế mới đúng.

Nhưng Lý Khác tổng cảm giác những quân Đột Quyết kia khi hành quân dường như vẫn luôn đề phòng chính mình.

Không biết thì còn tưởng đám người này đang phòng bị lạc đường!

Ba ngày thời gian, tám vạn người trực tiếp bị đồ sát, chuyện này hiện tại giống như một bóng ma bao trùm trong lòng bọn họ.

Nhất là nghe những binh sĩ trốn về nói, đối phương hai người xung kích đại doanh, sau đó trong đó một người vung tay lên, mấy vạn kỵ binh bằng không xuất hiện trước mặt, những đội ngũ hậu tục kia trực tiếp nghe đến ngẩn người.

Tuy rằng cơ bản không ai tin lời đám đào binh đó, nhưng tám vạn

binh sĩ chết lại là sự thật, một điểm này không thể không tin.

Cho nên sau khi vượt qua tường thành, chủ tướng quân Đột Quyết trực tiếp hạ lệnh giảm chậm tốc độ hành quân, cẩn thận đề phòng bất kỳ tình huống nào xung quanh. "Chủ thượng, ta vừa rồi mục trắc, dựa theo lộ tuyến di chuyển của đối phương lúc này, ước chừng sẽ đi qua bãi cỏ khô bên kia, mặt đất bên đó tương đối khẩn thực, đi cũng có thể nhanh hơn chút." Hàn Vấn sau khi quan sát quỹ tích di chuyển của đại quân Đột Quyết đối diện, đưa ra suy đoán đại khái. "Đi, chúng ta đi rải đinh lên bãi cỏ bên kia.

Đến lúc đó dùng máy bắn đá ném mấy bình nhiên liệu hỏa du xem có thể đốt trụi bãi cỏ không!

Cho bọn họ một kinh hỉ." Lý Khác nhìn bãi cỏ khô rộng lớn chỉ cao đến mắt cá chân kia, trực tiếp dẫn người xông về phía đó.

Lưu lại mười mấy người cảnh giới, những người khác đều từ chỗ Lý Khác lấy một bao đinh sắt.

Sau đó trực tiếp rải ngẫu nhiên lên bãi cỏ.

Loại đinh ba góc này kỳ thực bên dưới là một giá đỡ hình tam giác, sau đó ở vị trí đỉnh lại thêm một cái đinh trụ.

Che giấu bất kể mặt nào hướng xuống, đều sẽ có một đầu hướng lên trên.

Lý Khác cũng không rải quá nhiều, một khu vực nhỏ rải dày đặc chút, những chỗ khác cơ bản là nhìn thuận mắt thì ném một cái.

Sở dĩ làm như vậy chủ yếu vì đinh không nhiều, không cách nào rải diện rộng.

Thứ hai cũng là đấu pháp hư hư thực thực mà Lý Khác đề ra, muốn không chỉ làm đám người này ghê tởm, mà còn phải tận khả năng kéo chậm tốc độ tiến lên của bọn họ.

Đến lúc đó cách một hồi lại có người bị cái đinh to như vậy đâm, ai nhìn cũng sẽ hoảng sợ.

Người đi đầu đội ngũ chỉ cần đi một bước lại nhìn xuống chân xem có đinh hay không, tốc độ sẽ chậm lại, phía sau sẽ tạo thành ùn tắc.

Đến lúc đó ném hỏa du các loại vào đám đông, khéo khi lại thiêu chết được mấy đứa. "Chủ thượng, lính trinh sát của đối phương tới rồi, chuẩn bị xong chưa a?" Khi Lý Khác rải đinh cũng gần xong, đang thu dọn đồ đạc thì huynh đệ phụ trách cảnh giới chạy về. "Được rồi được rồi, chuẩn bị xử lý lính trinh sát, sau đó chúng ta chuồn." Lý Khác thu dọn đồ xong, trực tiếp lấy trường cung ra, những người khác cũng lấy cung tên từ trên lưng xuống. "Phía trước có người, cẩn thận!" "Ai nha!!!" "Ai ai, ngựa, ngựa..." Mười mấy tên lính trinh sát kia khi cưỡi ngựa xông vào nơi rải đinh trên mặt đất, mấy tên vận khí không tốt vó ngựa đạp trúng đinh.

Ngựa bị đau hoặc là trọng tâm không vững ngã nhào xuống đất, hoặc là giơ cao móng trước, hất người ngồi trên lưng xuống đất. "Chuẩn bị." "Bắn tên!" Thấy mười mấy tên lính trinh sát xảy ra tình huống, Lý Khác trực tiếp hạ lệnh bắn tên.

Lượng lớn mũi tên trực tiếp biến mười mấy tên lính trinh sát thành nhím. "Mọi người mau lên ngựa!

Một lát nữa bị bao vây là xong đời." Lý Khác thấy lính trinh sát bị xử lý xong, trực tiếp dẫn người quay đầu bỏ chạy.

Những bộ đội tiên phong Đột Quyết lúc này cũng phát hiện bộ đội bên này. "Phía trước tăng tốc độ, đi xem xem có chuyện gì?" Một tên tiên phong phụ trách mở đường vung đại đao trong tay, kỵ binh đi đầu liền bắt đầu phi nhanh về hướng Lý Khác rút lui.

Chưa xông được bao xa đã nhìn thấy Lý Khác cùng đám người

cầm cung tên đang cuồng bôn. "Tướng quân, phía trước có mấy trăm tên lính Đường cầm cung tên tập kích lính trinh sát của chúng ta rồi bỏ chạy." "Mấy trăm tên?

Chỉ cầm cung tên?" Tên tiên phong mở đường kia nghe nói mấy trăm người lại dám chạy tới tập kích mười mấy vạn đại quân, lập tức cảm giác như bị sỉ nhục. "Mẹ kiếp, đám người Đường này thật không biết sống chết.

Cho ta xông lên bắt lấy, buổi tối trực tiếp ăn sống!" Tên tướng quân nói xong, một ngựa đi đầu xông ra ngoài.

Phía sau mấy ngàn lính tiên phong mở đường cũng điên cuồng đuổi theo.

Chương 111

Bộ đội phía sau thấy lính mở đường tăng tốc, cũng đi theo tăng nhanh tốc độ.

Đâu biết rằng, trên bãi cỏ phía trước, hàng ngàn cái đinh ba góc đang chờ bọn họ.

Khi quân Đột Quyết phía sau đuổi tới, Lý Khác cũng trực tiếp xông đến chỗ giấu chiến mã.

Phi thân lên ngựa xong, Lý Khác ngược lại không vội chạy trốn nữa.

Dù sao mọi người đều có ngựa, ai chạy nhanh hơn còn chưa biết.

Chi bằng cứ dứt khoát đứng đợi xem náo nhiệt trước đã. "Mẹ kiếp, đám cừu hai chân này lại dám dừng lại, xem lão tử không ăn sống bọn ngươi!" Tên tiên phong mở đường từ xa nhìn thấy Lý Khác cư nhiên ở cách hai dặm cưỡi ngựa chỉ trỏ về phía bên này, lập tức mặt đều xanh mét.

Hai chân kẹp chặt chiến mã, tốc độ lần nữa tăng lên một bậc, xông về phía Lý Khác. "Ai, tên ngốc kia vận khí thật tốt a!

Ta đi, chạy xa như vậy đều không đạp phải đinh!" "Không tệ, không tệ, cái này gọi là ngốc nhân có ngốc phúc." "Ai ai, phía sau có người trúng chiêu rồi.

Mẹ ơi, chạy nhanh như vậy, đạp phải đinh chẳng phải trực tiếp đâm xuyên sao!" "Đông!" Tên tiên phong mở đường kia vận khí thật sự tốt không còn gì để nói.

Một đường cưỡi ngựa cuồng bôn, kết quả lại hoàn mỹ tránh được tất cả đinh trên tuyến đường đó.

Nhưng những người xung kích theo sau hắn không phải ai cũng có vận khí tốt như vậy.

Mấy kỵ binh vì vó ngựa bị đinh đâm trúng, ngựa ngã nhào, lập tức mất kiểm soát rơi xuống.

Có bộ binh đang chạy hăng say cũng dẫm phải đinh.

Đinh thô to bằng hai ngón tay trực tiếp đâm xuyên giày, xuyên thấu mu bàn chân. "A!

Chân của ta, chân của ta a!" "Ai!

Ngựa kinh sợ rồi, ngựa kinh sợ rồi!" "Ai u, đừng đẩy ta a!

Ta thấy trên mặt đất có đinh!

Ai ai đừng đẩy ta a!

Ai nha...

Đã bảo đừng đẩy mà, lão tử đạp phải đinh rồi!" "....." Lý Khác ném đinh cách nhau khá xa.

Giữa mỗi cái ít nhất đều cách hai mét.

Chủ yếu vì số lượng đinh ba góc này ít.

Nếu ném quá dày đặc, một người hoặc chiến mã ngã xuống có thể đè lên một mảng lớn.

Như vậy quá lãng phí.

Cho nên người vận khí tốt, chạy được hơn nửa mới đạp phải đinh.

Có người thì vừa mới tiến vào khu vực kia đã dẫm phải đinh rồi.

Do trên mặt đất có một lớp cỏ khô, những cái đinh ba góc kia thể tích lại không lớn, nếu không đi đến gần thì căn bản không nhìn thấy đinh trên mặt đất.

Theo số người bị đinh đâm dần tăng lên, người biết trong cỏ có đinh cũng ngày càng nhiều.

Nhưng người biết càng nhiều, tốc độ tiến lên càng chậm chạp.

Người phía sau ùa lên, mọi người đều tắc nghẽn ở đó. "Đều đang làm cái gì?" Tên tiên phong mở đường Đột Quyết xông ra ngoài ba bốn trăm mét mới chú ý những binh sĩ vốn đi theo bên cạnh cư nhiên dần dần ít đi.

Vốn dĩ ba bốn ngàn người, xông được một đoạn quay đầu nhìn lại, cư nhiên phát hiện chỉ có mấy trăm người đi theo phía sau.

Những người khác không phải ngã từ trên ngựa xuống đang ôm chân thảm thiết kêu gào, thì là vận khí tốt hơn một chút đang cẩn thận từng li từng tí dùng chân dò dẫm mặt đất mà đi.

Bộ dáng kia quả thực hoạt kê muốn chết. "Tướng quân, bên này trên mặt đất có đinh!" "Bên ta cũng có đinh, Nỗ Mạn đều đạp phải rồi!" "Ai nha!

Tướng quân, chỗ ta cũng có đinh, ta đạp phải rồi!

Ai nha...!" Khi tên tiên phong mở đường còn chưa hiểu rõ tình huống, bên kia Lý Khác đang xem náo nhiệt cùng năm trăm kỵ binh đã xông về phía này.

Hai chân đạp bàn đạp giữ vững thân trên, Lý Khác trực tiếp rút một mũi tên từ trên lưng ngựa Xích Thố.

Giương cung lắp tên, trực tiếp bắn một mũi tên về phía tên tiên phong mở đường. "Hưu..." Mũi tên mang theo tiếng xé gió mãnh liệt bay thẳng về phía gáy hắn.

Tên kia nghe tiếng xé gió sau lưng, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Kết quả vừa quay đầu, một mũi tên trực tiếp cắm vào mắt phải của hắn.

Mũi tên mang theo quán tính mạnh mẽ trực tiếp xuyên thủng nhãn cầu, xuyên vào đại não.

Sau đó cơ thể hắn vô lực ngã ngửa ra sau. "Bắn tên." Theo Lý Khác một mũi tên xuất thủ, các tướng sĩ khác cũng đều giương cung bắn tên, một đợt mưa tên trực tiếp trút xuống đám binh sĩ Đột Quyết đang chen chúc một chỗ.

Trong tình huống này cơ bản không cần ngắm, cứ bắn bổng lên trời là được.

Cơ bản tám mươi phần trăm đều có khả năng bắn trúng.

Lần này đám binh sĩ Đột Quyết có chút hoảng rồi.

Dưới chân có đinh, không dám chạy loạn.

Nhưng trên trời lại đang rơi tên xuống, không chạy lại không được.

Có vài kẻ có huyết tính xông về phía Lý Khác.

Chương 112

Kết quả chưa đi được mấy bước lại có người đạp phải đinh.

Lần này chút huyết tính vất vả lắm mới kích phát lại trực tiếp biến mất. "Ngọa tào, lũ cừu hai chân này quá đáng ghét." "Ti bỉ, quả thực ti bỉ, cư nhiên rải đinh lên mặt đất, đây là đánh trận a, cư nhiên dùng thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy." "Quả thực quá ghê tởm người khác!" "Đám chuột nhắt ghê tởm này, có giỏi đừng chạy, xem ta không...

Ai u...

Chân của ta a!" .....

Lý Khác thành công nhận được phần thưởng xong, tâm mãn ý túc dẫn người bỏ chạy.

Phía sau những tên man di Đột Quyết thì để lại một bụng tức và mấy trăm cái xác. "Đám vương bát đản này, thật làm người ta ghê tởm." "Đừng nhắc nữa, tướng quân chúng ta mới xui xẻo, ngay cả một vạt áo người ta cũng chưa chạm tới, kết quả cái mạng nhỏ đã mất rồi." "Được rồi, đều đừng nói nữa, khẩn trương kiểm tra xem còn đinh hay không.

Người phía sau đang đợi chúng ta đó." Sau khi Lý Khác đi, đám quân mở đường Đột Quyết khổ sở đành xếp thành một hàng ngang bò trên mặt đất, dùng trường thương trong tay quét qua bãi cỏ.

Chỉ cần phát hiện đinh ba góc thì toàn bộ nhổ ra.

Sau đó tiếp tục quét dọn về phía trước.

Một đoạn bãi cỏ chưa đến chín trăm mét, đám quân Đột Quyết này mất cứng nửa giờ mới đi qua.

Sau khi quét dọn một đợt, trong đại quân phía sau cư nhiên vẫn có người đạp phải đinh.

Điều này khiến hận ý của binh sĩ Đột Quyết đối với Lý Khác quả thực đạt tới một tầm cao mới.

Nhưng Lý Khác giống như hào quang lóe lên rồi tắt, dùng đinh âm một đợt xong thì không xuất hiện nữa.

Cũng làm cho đám người Đột Quyết khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mãi đến khi trời bắt đầu tối đen, Lý Khác đều không xuất hiện nữa.

Cho đến nửa đêm khi binh sĩ Đột Quyết đều bắt đầu ngủ.

Tại một sườn dốc cách doanh địa mấy trăm mét, Lý Khác dẫn theo mấy chục huynh đệ lặng lẽ mò lên đỉnh dốc. "Vị trí này không tệ, Hàn Vấn, bảo huynh đệ đặt thêm chút dùi gỗ trước sườn dốc, thuận tay rải chút đinh sắt trên mặt đất.

Lát nữa chúng ta bắn ba đợt, bắn xong đổi chỗ, lát nữa đứng xa một chút a!

Mấy thứ nước phân kia rất thối, đừng để dính lên người!

Còn nữa, người kéo dây chú ý, đừng để lúc đó chân vướng vào dây, đem đầu mình ném ra ngoài ta không chịu trách nhiệm đâu!" Lý Khác cùng đám người lúc này thay giáp xuống, mặc một bộ dạ hành y vải đen từ đầu đến chân.

Nằm rạp trên mặt đất, quả thực như hòa làm một với bóng đêm.

Sau một hồi dặn dò, Lý Khác bắt đầu lục lọi trong kho hệ thống.

Cuối cùng lấy ra một cái máy bắn đá (đầu thạch cơ).

Cái máy bắn đá này riêng giá đỡ đã cao ba bốn mét, đòn bẩy dùng để ném càng dài tới hơn năm mét.

Đầu trước trực tiếp gắn một cái muôi sắt khổng lồ trên cánh tay đòn.

Phía dưới cánh tay đòn là hai sợi dây thừng to bằng ngón tay, dài mười mấy mét.

Loại máy bắn đá cỡ này, muốn vận hành cần ít nhất ba mươi người cùng lúc làm việc.

Bất quá tầm bắn cũng đạt tới con số khủng bố là hai cây số.

Trọng lượng vật ném tối đa cũng lên tới ba mươi cân.

Dưới sự chỉ huy của Lý Khác, hơn năm mươi tướng sĩ mặc dạ hành y bắt đầu nhanh chóng kéo cánh tay đòn xuống.

Vốn dĩ hai mươi người là có thể thành công kéo xuống.

Nhưng Lý Khác vì tiết kiệm thời gian, trực tiếp chọn dùng số đông để tăng tốc độ.

Sau khi cánh tay đòn được kéo xuống, một cái muôi sắt khổng lồ hiện ra trước mặt Lý Khác. "Đến đây!

Cho bọn họ một đêm khó quên!" Lý Khác vung tay lên, một thùng gỗ trực tiếp xuất hiện trong muôi ném của máy bắn đá.

Theo thùng gỗ xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đều tăng lên đôi chút.

Trong thùng gỗ này chứa toàn là hỏa du đã được đun nóng trước khi xuất phát.

Những thứ này tuy không dễ bắt lửa như xăng, nhưng chỉ cần đun nóng thì điểm cháy cũng rất thấp.

Đặt thùng gỗ vào trong cánh tay đòn xong, Lý Khác lại lấy ra hai khối đá lửa lớn.

Ca sát...

Đá lửa cọ xát bên cạnh thùng gỗ tạo ra một chùm tia lửa bắt mắt, sau đó dầu nóng trên thùng gỗ lập tức bị tia lửa làm bùng cháy.

Lý Khác thấy thùng dầu đã bắt lửa, vội vàng lùi lại một chút. "Dự bị!

Phóng!" Theo Lý Khác ra lệnh một tiếng, những binh sĩ cầm dây kéo lập tức vô cùng ăn ý buông lỏng dây thừng trong tay.

Dưới tác dụng trọng lực của quả cầu sắt ở đầu trước cánh tay đòn, cánh tay đòn dài năm mét bắt đầu nhanh chóng nâng lên.

Bành...

Một tiếng trầm đục vang lên, vật nặng đầu trước cánh tay đòn hoàn thành cú rơi tự do, nện thẳng xuống đất.

Đầu bên kia thì vút cao lên.

Theo chuyển động của cánh tay đòn dừng lại, thùng gỗ đang cháy trong muôi ném trực tiếp theo quán tính bay ra ngoài. "Kéo!" Lý Khác không nhìn kết quả, thời gian của hắn không có nhiều.

Lần ném thứ nhất kết thúc, lập tức ra lệnh, những binh sĩ phụ trách kéo cánh tay đòn nhanh chóng chạy lên nắm lấy dây thừng trên mặt đất, rồi lại kéo cánh tay đòn xuống lần nữa.

Chương 113

Lý Khác cũng không chần chừ, lại đặt một thùng gỗ chứa hỏa du vào trong muôi ném.

Lúc này trong muôi sắt đã dính lửa từ lần ném trước.

Thùng gỗ mới vừa đặt vào liền trực tiếp bị đốt cháy.

Ngược lại giúp Lý Khác tiết kiệm không ít thời gian. "Dự bị!

Phóng!" Lý Khác hiện tại cũng đang đóng vai trò người nạp đạn.

Đạn dược trang bị xong xuôi, trực tiếp tránh ra.

Theo một tiếng lệnh hạ, khi thùng dầu cháy thứ nhất còn chưa chạm đất, cái thứ hai lại bay ra ngoài. "Lại kéo!" Lý Khác vừa dứt lời, thùng dầu gỗ ném đi trước đó cũng rốt cuộc chạm đất.

Thùng gỗ chứa đầy hỏa du trọng lượng cũng hơn hai mươi cân.

Từ trên không trung mấy chục mét rơi thẳng xuống đất, kết cấu gỗ yếu ớt trực tiếp vỡ vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Dầu hỏa nóng bên trong cũng theo khoảnh khắc thùng gỗ vỡ ra mà bùng lên ngọn lửa, bắn lên những mảnh gỗ bay tứ tung.

Ba cái lều trại Đột Quyết xung quanh thùng gỗ trực tiếp bị những tia hỏa du bắn ra đốt cháy.

Binh sĩ xung quanh cũng đều bị tiếng động khi thùng gỗ rơi xuống đất làm cho giật mình tỉnh giấc, nhao nhao chạy ra ngoài lều xem xảy ra chuyện gì.

Vừa mới xông ra khỏi doanh trướng, lại có một thùng gỗ đang cháy từ trên trời giáng xuống.

Một tên xui xẻo trực tiếp bị nện trúng.

Thùng gỗ nện lên lưng hắn, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị đè chết.

Thùng gỗ vỡ ra, những mảnh gỗ vụn kẹp theo lửa và dầu nóng trực tiếp tàn phá trong đám đông. "Cháy rồi!

Mau cứu người!

Cháy rồi!" "Có địch tập kích, có địch tập kích!" "Nhanh nhanh nhanh, mau giúp ta dập lửa trên người!" "Đừng ngủ nữa, mau dậy đi, có người tập kích, có người tập kích!" ...

Nghe tiếng la hét dần vang lên trong đại doanh xa xa, Lý Khác trực tiếp cười ha ha. "Huynh đệ, lại cho cái thiên nữ tán hoa.

Dự bị, phóng!" Lý Khác ra lệnh một tiếng, cánh tay đòn lại vút cao.

Nhưng lần này ném ra không phải thùng dầu, mà là một số tảng đá to bằng nắm tay.

Những thứ này Lý Khác tiện tay thu thập trên đường.

Hiện tại dù sao cũng không nhìn thấy người đối phương ở đâu, dùng đá tấn công diện rộng, đánh trúng thì lời, đánh không trúng cũng không lỗ.

Theo mệnh lệnh của Lý Khác, máy bắn đá lại hoạt động.

Lượng lớn đá theo quán tính bay lên bầu trời, như mưa thiên thạch nện vào đại doanh Đột Quyết xa xa!

Trong khi người Đột Quyết đang bận cứu hỏa, một trận mưa đá đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Đá to bằng nắm tay dưới sự gia trì của quán tính cũng biến thành vũ khí giết người.

Phàm là kẻ bị trúng, không chết cũng gãy xương. "Chuyện gì vậy?

Không ai đi xem ai đang tập kích sao?" "Đá ở đâu ra vậy!

Tay ta gãy rồi!" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Đám người này cũng quá ác độc rồi đi!

Muốn tập kích cũng đổi chỗ tập kích chứ!

Sao cứ nhắm vào một chỗ mà đánh chết bỏ vậy?" ...

Lý Khác sau khi ném đá xong, vốn định làm thêm một đợt nữa.

Nhưng lại thấy đối phương có kỵ binh đang từ trong đại doanh xông ra! "Huynh đệ, chúng ta rút lui thôi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp thu hồi máy bắn đá khổng lồ vào kho hệ thống.

Sau đó dẫn người xông xuống sườn dốc, cưỡi ngựa chuồn mất.

Ở một nơi không xa, liên tiếp mười mấy ngọn đuốc được thắp lên.

Kỵ binh Đột Quyết xông ra từ đại doanh tìm kiếm kẻ tập kích, ánh mắt lập tức bị ánh sáng của những ngọn đuốc kia thu hút.

Từng kẻ thúc ngựa xông về phía đó.

Mấy kẻ đầu sỏ gây tội mặc dạ hành y như Lý Khác lại sớm chạy sang một chỗ khác rồi.

Khi đám người Đột Quyết xông tới nơi đuốc cháy mới phát hiện.

Ở đó chỉ có mấy ngọn đuốc bị người cắm trên mặt đất thắp sáng. "Đám vương bát đản này." "Mẹ kiếp, mắc lừa rồi, lũ cừu hai chân đáng chết này, quá giảo hoạt." "Đám người này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ cho rằng dựa vào mấy người này có thể kéo sập mười mấy vạn đại quân ta?" "Đêm hôm khuya khoắt, cứ như con muỗi, đánh lại đánh không được, mặc kệ lại không xong!

Quá đáng ghét!" ....

Dẫn người chạy được mười mấy phút rồi lại dừng lại, lúc này Lý Khác cũng rốt cuộc nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm, thưởng: Bộ binh ba trăm!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm, thưởng: Bộ binh ba trăm!" ...

Liên tiếp bốn năm tiếng nhắc nhở vang lên, chỉ một ít đá, hỏa du và đuốc, giúp Lý Khác lấy được hơn một ngàn bộ binh. "Ha ha, nhân lúc đám người kia chưa hoàn toàn náo loạn, chúng ta làm thêm một đợt!" Vừa rồi tập kích cũng chỉ làm một mảnh nhỏ binh sĩ Đột Quyết hỗn loạn.

Chương 114

Đại doanh đối phương mười mấy vạn người, chỗ khác ngay cả tin tức cũng chưa nhận được đâu.

Cho nên Lý Khác chạy mười mấy phút lại dừng lại.

Nhân lúc trời tối lại mò tới bên cạnh đại doanh đối phương.

Tìm một chỗ bằng phẳng, Lý Khác lại lấy máy bắn đá ra. "Mọi người động tác nhanh một chút, tranh thủ lần này bắn nhiều hơn lần trước một phát!" "Kéo, nhanh nhanh nhanh..." Đám tướng sĩ ai nấy cũng hưng phấn không thôi.

Buổi trưa đã ngủ ngon một giấc.

Lúc này đang tinh thần phấn chấn, nhìn bộ dáng đối phương ngay cả ngủ cũng không yên, trong lòng càng vui vẻ không thôi.

Lần này Lý Khác không bỏ thùng hỏa du vào máy bắn đá trước.

Phát đầu tiên dùng đá vụn khai vị cho đám người kia. "Dự bị!

Phóng!" Một tiếng lệnh hạ, lượng lớn đá vụn trực tiếp bay ra ngoài.

Sau đó cánh tay đòn máy bắn đá lại bị tướng sĩ nhanh chóng kéo xuống.

Lý Khác vung tay, bỏ một thùng hỏa du vào.

Lấy đá lửa ra châm lửa, thùng hỏa du đang cháy rừng rực lại bay lên bầu trời.

Khi đợt mưa đá đầu tiên rơi xuống, một số binh sĩ Đột Quyết xui xẻo trực tiếp bị nện chết trong mộng.

Những kẻ không bị nện cũng đều bừng tỉnh.

Vốn tưởng địch tập kích nên hoảng hốt xông ra khỏi lều.

Kết quả vừa ra, một quả cầu lửa nổ tung ở giữa.

Lượng lớn hỏa du bắn tung tóe, trực tiếp đốt cháy một mảng lớn xung quanh. "Mẹ kiếp, cháy rồi!" "Đều nhanh lên!

Có người tập kích!" "Làm cái gì vậy?

Có để cho người ta ngủ ngon giấc hay không!" ...

Khi đám binh sĩ Đột Quyết đang oán trách chuẩn bị dập lửa, lại một thùng hỏa du từ trên trời giáng xuống.

Nhưng lần này lại nện vào vị trí bên cạnh hơn một trăm mét.

Lửa lại đốt cháy toàn bộ lều trại xung quanh.

Quả cầu lửa thứ nhất rơi xuống chưa bao lâu, cái thứ hai lại nện xuống.

Bên ngoài đại doanh Đột Quyết, Lý Khác về phía một hướng ném hai phát xong, lại thu rồi thả máy bắn đá, điều chỉnh vị trí, tướng sĩ lại kéo máy bắn đá! "Người đâu, bên ngoài làm sao vậy?

Vì sao loạn như thế?" Trong đại doanh Đột Quyết, chủ tướng lần này là Cáp Lỗ Nhĩ nộ khí đùng đùng bò dậy từ trên giường.

Do bị quấy nhiễu giấc mộng, mắt hắn đầy tơ máu.

Mặt mũi đầy vẻ giận dữ gào thét ra bên ngoài. "Hồi tướng quân, đại doanh chúng ta bị tập kích!" Nghe tiếng Cáp Lỗ Nhĩ gọi, một thân binh vội vàng chạy vào báo cáo tình hình. "Tập kích?" Cáp Lỗ Nhĩ vừa nghe có người tập kích, chút ngái ngủ ban đầu lập tức tan biến.

Hắn lăn long lốc bò dậy.

Hoảng loạn bắt đầu mặc quần áo. "Có phải đám người Đường kia tập kích chúng ta không?

Đối phương đến bao nhiêu nhân mã, tấn công từ hướng nào?" Cáp Lỗ Nhĩ vừa hoảng loạn mặc quần áo, vừa hỏi thăm chiến huống.

Nhưng nghe câu hỏi của hắn, tên lính truyền lệnh chạy vào cũng mặt đầy mộng bức. "Cái đó, tướng quân, ta tạm thời cũng không biết đối phương có bao nhiêu người, đối phương dường như dùng máy bắn đá ném thùng hỏa du và đá vào trong doanh địa chúng ta.

Số lượng đối phương ta tạm thời chưa nắm rõ!" "Chưa nắm rõ?

Tây Khả La đâu rồi?

Hắn không phải phụ trách tuần đêm sao?

Người ta đều đánh tới cửa rồi a?

Không biết đối phương có bao nhiêu người?

Không biết người ta ở đâu?" "Tướng quân, phó tướng Tây Khắc La khi tuần tra đã bị đá từ trên trời rơi xuống đập chết rồi!" "...." Cáp Lỗ Nhĩ nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Mặc xong quần áo, Cáp Lỗ Nhĩ trực tiếp vén lều đi ra ngoài.

Nhưng người vừa bước ra cửa, trên bầu trời rơi xuống một vật đen sì.

Vừa vặn rơi xuống bên cạnh Cáp Lỗ Nhĩ. "Bành.." Tiếng vật nặng rơi xuống đất đặc biệt vang dội.

Nhưng nghe âm thanh lại có chút kỳ quái.

Cáp Lỗ Nhĩ phảng phất nghe thấy cảm giác có nước bắn tung tóe.

Giây tiếp theo, suy đoán của hắn được chứng thực.

Một cái túi da dê nện xuống đất, dây thừng buộc ở các vị trí chân dê, cổ và đuôi trực tiếp bị bung ra do va chạm khi tiếp đất.

Lượng lớn nước phân trực tiếp bắn về phía Cáp Lỗ Nhĩ.

Chương 115

"Cái gì vậy?

Sao thối thế?" "Ách..." Cáp Lỗ Nhĩ và những binh sĩ nghe có địch tập kích xông tới bảo vệ chủ soái xung quanh ai nấy ít nhiều đều bị nước phân văng khắp nơi tưới lên người một chút.

Có mấy tên thậm chí bị nước phân bắn thẳng vào mồm.

Khi nhìn rõ đồng đội trên người dính cái gì, đám người này lập tức ghê tởm nằm rạp xuống đất nôn thốc nôn tháo! "Đặc mã ai mà thất đức như vậy!!!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm.

Thưởng: Bộ binh ba trăm." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm.

Thưởng: Bộ binh ba trăm." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm.

Thưởng: Bộ binh ba trăm." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm chủ tướng địch phương ghê tởm đến nôn mửa, thưởng: Kỵ binh ba trăm!" ...

Lý Khác liên tiếp đổi mấy hướng ném thùng hỏa du tạo hỗn loạn dẫn dụ người Đột Quyết ra khỏi lều xong.

Tiết mục quan trọng tối nay rốt cuộc cũng bắt đầu.

Từng cái túi da dê và bình sứ chứa đầy nước phân được Lý Khác liên tiếp nạp vào muôi ném.

Theo từng lần ném bay về phía đại doanh Đột Quyết.

Lúc mới đầu dùng thùng hỏa du và đá cũng thi thoảng nghe được

một hai tiếng hệ thống nhắc nhở.

Nhưng lần này đổi sang dùng nước phân tấn công.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống gần như vang lên liên tục không dứt. "Dự bị, phóng!" Lý Khác nghe hệ thống không ngừng nhắc nhở, trong lòng quả thực vui không tả xiết.

Chỉ một lát như vậy, đã xoát được hơn ba ngàn bộ binh rồi.

Bảo hắn sao có thể không cao hứng. "Cố lên a!

Huynh đệ, chúng ta tối nay phải đút hết hai ngàn cục phân này vào!" Lý Khác nói, lại một bình sứ bay đi.

Mấy giây sau, hệ thống nhắc nhở lại vang lên. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm.

Thưởng: Bộ binh ba trăm." ...

Khi Lý Khác vừa đổi hướng làm thêm một phát, người phụ trách cảnh giới bên kia cưỡi ngựa xông tới. "Chủ thượng, chúng ta hình như chọc giận bọn họ rồi, ta thấy rất nhiều kỵ binh Đột Quyết đang tập kết." Lính gác nói xong liền ngồi trên ngựa nhìn Lý Khác.

Chờ đợi chỉ lệnh tiếp theo. "Ngọa tào, như vậy đã nổi giận?

Không nên a!" Lý Khác có chút khó hiểu gãi gãi đầu, không hiểu vì sao đám người đối phương lại dễ bị chọc giận như vậy.

Vừa rồi bận rộn nạp đạn và chỉ huy, căn bản không chú ý nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Vậy được rồi!

Nếu đã nổi giận, vậy chúng ta rút lui trước đi!

Lần này ta thuận theo đại doanh bọn họ vòng ra phía trước!" Lý Khác nhìn kỵ binh Đột Quyết đã và đang xông ra ngoài.

Cũng không ham công nữa.

Trực tiếp thu máy bắn đá, dẫn người nhân lúc trời tối chuồn mất.

Khi bên này rút lui, những người đã chuẩn bị sẵn ở bên kia thì châm đuốc.

Sau đó đổ một thùng hỏa du lên mặt đất, đốt lửa lớn thu hút sự chú ý của người Đột Quyết.

Yểm hộ Lý Khác rút lui.

Những kỵ binh Đột Quyết xông ra tìm kiếm nơi Lý Khác vừa ở, bi ai phát hiện, trên mặt đất cư nhiên lại xuất hiện loại đinh ba góc khiến người ta khó lòng di chuyển kia.

Hàng trăm vó ngựa kỵ binh trực tiếp bị đinh đâm nát. "Lại là đám vương bát đản này, đám người Đường này quả thực thuộc họ chuột, quá đáng ghét!" "Đừng oán trách nữa, ta nghe nói Cáp Lỗ Nhĩ tướng quân bị hắt nước phân đầy người, hiện tại đang nổi giận đùng đùng đó!" "Cái gì?

Không phải đám người này phóng hỏa ném đá sao?

Ở đâu ra nước phân a?" "Không thấy sao, ta vừa rồi lúc tập kết nhìn thấy Cáp Lỗ Nhĩ tướng quân đang nằm rạp trên đất nôn mửa!

Trên người rất nhiều chỗ đều là phân a!" "Ta đi, vậy chúng ta lại truy thêm một lúc rồi hãy về!

Nếu hiện tại về báo cáo nói không phát hiện gì, thì mấy người chúng ta ước chừng đều ăn không hết gói đem về!" "Nói có lý, lúc này mà về nói không thấy gì, ta đoán cái mạng nhỏ đều không giữ được a!

Ta kỳ quái là, không phải đám người kia dùng máy bắn đá tấn công sao?

Vì sao rút lui lại nhanh như vậy?" "Ta mà biết thì tốt rồi!" .... "Chủ thượng, đám người này mở rộng phạm vi tuần tra lớn như vậy, chúng

ta không dễ ra tay a!" Hàn Vấn nhìn bộ đội phòng ngự ba tầng trong ba tầng ngoài quanh doanh trại đại quân Đột Quyết đối diện, mày nhíu thật sâu. "Không có cách ra tay thì chúng ta không ra tay, muốn làm bọn hắn ghê tởm, biện pháp nhiều lắm." Lý Khác thấy tối nay không còn cơ hội nữa.

Trực tiếp dẫn người đi.

Không có chút lưu luyến nào.

Cho đến sáng hôm sau cũng vẫn không xuất hiện nữa, nhưng sau một trận náo loạn như vậy, phân nửa người trong đại doanh Đột Quyết đều không được nghỉ ngơi tốt.

Nhất là những kẻ bị hắt nước phân.

Quang việc chiến đấu với sự ghê tởm đã mất cả đêm. "A...

Chương 116

Ách..." Sáng sớm hôm sau, đại quân Đột Quyết lại đúng giờ nhổ trại.

Bất quá ai nấy đều vẻ mặt mệt mỏi.

Nhìn qua tử khí trầm trầm.

Nhất là chủ tướng Cáp Lỗ Nhĩ càng là một đêm không ngủ.

Sắc mặt vô cùng thảm bạch.

Hôm qua suýt chút nữa ngay cả dạ dày cũng nôn ra.

Lúc đó những thứ nước phân kia hắt về phía hắn, miệng hắn không kịp ngậm lại.

Trực tiếp bị văng một miệng đầy nước phân.

Hiện tại vừa nghĩ tới là buồn nôn. "Xuất phát, cho ta hướng về U Châu thành toàn tốc tiến lên, ta muốn cho đám người Đường đáng chết kia trả giá đắt." Vốn dĩ định cẩn thận một chút, nhưng Cáp Lỗ Nhĩ lúc này đem sự cẩn thận ném ra sau đầu mười vạn dặm.

Hiện tại duy nhất muốn báo mối thù nước phân này.

Dưới mệnh lệnh của hắn, người Đột Quyết vốn chỉ hành quân bình ổn trực tiếp bắt đầu hành quân gấp.

Cho đến giữa trưa, đều không chịu sự tấn công và quấy rối của Lý Khác.

Cũng làm cho Cáp Lỗ Nhĩ hơi thở phào nhẹ nhõm. "Tướng quân, không xong rồi!" Đến giữa trưa khi đại quân mai nồi nấu cơm, tin tức xấu lại truyền đến tai Cáp Lỗ Nhĩ! "Lại làm sao?

Phát hiện những kẻ tập kích kia?" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn tên binh sĩ mặt

đầy vẻ phẫn nộ, tưởng rằng Lý Khác lại đảo loạn. "Tướng quân, những kẻ tập kích kia ta ngược lại không phát hiện, nhưng nguồn nước phụ cận nơi chúng ta chọn hạ trại toàn bộ bị bọn hắn hắt nước phân, quả thực thối khí ngất trời, chúng ta... chúng ta dường như không tìm thấy nước nấu cơm!" "Phốc..." Cáp Lỗ Nhĩ nghe tin này suýt chút nữa một hơi thở không ra trực tiếp ngất đi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm quân Đột Quyết ghê tởm, thưởng: Bộ binh ba trăm!" ...

Xa xa tại một cây cầu dây văng trên sông Tang Cán cách đó hơn một trăm dặm, Lý Khác đột nhiên nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống, cái cuốc trên tay vung càng hăng hái. "Ha ha...

Lão tử muốn dựa vào cái này xoát ra trăm vạn đại quân!" Cáp Lỗ Nhĩ cưỡi trên ngựa, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn thành U Châu cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt, không biết vì sao, đột nhiên có xúc động muốn khóc.

Loại cảm giác này không chỉ mình hắn.

Mười mấy vạn người phía sau lúc này trong lòng đều có loại cảm giác đó.

Trừ bọn họ ra, không ai biết bọn họ đã trải qua những gì.

Mỗi lần dừng lại nấu cơm sẽ phát hiện, nguồn nước đều bị người ô nhiễm.

Đi trong rừng núi, xung quanh đột nhiên sẽ bốc cháy, trực tiếp phát sinh cháy rừng.

Buổi tối chỉ cần vừa hạ trại, cơ bản cả đêm đừng hòng ngủ ngon giấc.

Hoặc là máy bắn đá, hoặc là nỏ xe giường các loại khí giới công trình lớn tập kích.

Hoặc là cách một lát lính canh lại bị giết các loại.

Một đêm tới sáng, đừng hòng yên tĩnh. "Tướng sĩ, phía trước là U Châu thành rồi, cơ hội báo thù của chúng ta đến rồi!" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn U Châu thành gần ngay trước mắt, trong mắt tràn đầy sát ý.

Những tướng sĩ dưới trướng cũng từng người một như dã thú bị thương nhìn tòa thành trì phía trước.

Lúc này chịu đủ khổ nạn, duy có giết chóc mới có thể bình ổn sự không cam lòng trong lòng! "Toàn quân toàn tốc tiến lên, hạ trại nghỉ ngơi ngoài hai mươi dặm!

Ngày mai theo ta đồ thành!" Lý Khác đứng trên đầu thành nhìn đại quân Đột Quyết đang dần tới gần, đối mặt với mười mấy vạn người của đối phương, trên mặt hắn lại vẫn mang theo ý cười.

Chút nào cũng không có vẻ lo lắng.

Lý Anh Ca lúc này đứng bên cạnh Lý Khác, nhìn Lý Khác mặt đầy cười xấu xa, tổng cảm thấy trong lòng lông tóc dựng đứng. "Cái đó, Lý Khác chàng có thể đừng cười như vậy không?

Ta nhìn trong lòng có chút phát lạnh a!" Lý Anh Ca không biết vì sao, lần này Lý Khác dẫn một đám người ra ngoài một chuyến trở về, tổng cảm giác Lý Khác trở nên có chút quái quái. "Ngại quá, hai ngày nay quen rồi, vừa nhìn thấy hạ trại ta có chút kích động!" Lý Khác có chút ngại ngùng gãi gãi đầu, hiện tại thật sự có chút quen rồi.

Vừa nhìn thấy đối phương hạ trại, liền muốn đi làm đối phương một vố.

Trong khi Lý Khác và Lý Anh Ca nói chuyện, một truyền tin binh Đột Quyết trực tiếp từ trong trận doanh đối diện xông ra, sau đó ghìm ngựa dừng lại ở vị trí năm trăm bước dưới thành U Châu! "Tướng quân nhà ta bảo ta mang câu nói, mấy tên súc sinh mấy ngày nay dẫn

đội tập kích chúng ta, tốt nhất đừng để ta bắt được.

Nếu không ta sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết!" Kỵ binh nói xong, ghìm đầu ngựa, muốn quay đi.

Nhưng vừa mới xoay người, một mũi tên nỏ mạnh mẽ trực tiếp từ đầu tường U Châu bắn ra.

Trường mâu to bằng hai ngón tay gần như không có chút trở ngại nào ghim cả người lẫn ngựa tên truyền tin binh kia xuống đất. "Sợ là hai ngày nay nước phân uống chưa đủ nhiều, đầu óc uống hỏng rồi đi!

Một người cũng dám chạy đến chỗ ta trang bức?" Lý Khác nhìn tên truyền tin binh bị ghim trên mặt đất, khinh thường bỏ tay ra khỏi một chiếc xa sàng nỗ (nỏ xe) đặt trên đầu thành.

Lý Anh Ca nhìn sứ giả Đột Quyết trực tiếp bị Lý Khác đóng đinh trên mặt đất.

Một câu "hai quân giao chiến, không chém sứ giả" định nói ra, nhưng sau hành vi mấy lần chôn sống tù binh của Lý Khác, cuối cùng không thốt nên lời. "Mấy ngày nay chàng rốt cuộc dẫn người đi làm cái gì a?

Khiến người ta trước khi khai chiến còn đặc biệt phái người tới chào hỏi chàng?" Lý Anh Ca có chút tò mò nhìn Lý Khác, hiện tại thập phần tò mò mấy ngày nay hắn đi làm chuyện gì.

Chương 117

"A a, không có gì, thật sự không có gì!" Lý Khác nghe Lý Anh Ca hỏi đi làm chuyện gì, có chút không quá tiện ý xua xua tay.

Sau đó vội vàng chuyển chủ đề. "Đúng rồi, ta phải đi tìm Quách Gia một chuyến, xem bên đó chuẩn bị thế nào rồi.

Nếu chuẩn bị xong, buổi tối chúng ta lại đi hù dọa đám man tử kia!" Lý Khác nói xong, trực tiếp dẫn Lý Anh Ca đi về phía đại doanh dời vào trong thành.

Phủ Đô úy U Châu, từ sau khi Hứa Chử dẫn người đi ám sát Đô úy thành U Châu cũ, nơi này cũng triệt để thành địa bàn của Lý Khác.

Lúc này sau khi đại quân Đột Quyết tới gần, Quách Gia cũng dời tướng sĩ vốn trú đóng ngoài thành vào trong nội thành.

Bản thân thì trực tiếp dọn vào phủ Đô úy.

Quách Gia sau khi nhìn thấy Lý Khác tới, vội vàng buông việc trong tay hành lễ với Lý Khác. "Chủ thượng!

Chủ mẫu!" "Được rồi, đều nói đừng làm mấy cái hư lễ này." "Ha ha, chủ thượng chung quy là chủ thượng, lễ không thể bỏ mà." Lý Khác tìm một chỗ ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía Quách Gia. "Bên kia chuẩn bị thế nào rồi?

Tối nay có thể lấy ra dùng không?" Quách Gia nghe Lý Khác hỏi, trực tiếp gật đầu. "Bên ta đã chuẩn bị giả binh ba vạn, nếu nhìn từ xa, tuyệt đối không nhìn ra sơ hở!" Quách Gia nói xong, trực tiếp vỗ tay, ngay sau đó thấy ba binh sĩ xếp một hàng đi từ ngoài vào.

Lý Khác phóng mắt nhìn lại, phát hiện cái gọi là ba người một tổ này kỳ thực ở giữa đứng một người thật, sau đó ở vị trí tay chân đều

buộc một cây gậy, hai đầu gậy mỗi bên có một người giả nối vào.

Theo binh sĩ thật di chuyển tay chân, hai người giả trước sau cũng sẽ cử động tay chân.

Nhìn qua cũng khá giống thật. "Ân, không tệ, cái này buổi tối thật sự có thể hù dọa người!" Lý Khác nhìn binh sĩ đang diễn luyện trước mặt, lập tức cười ra tiếng. "Chủ thượng hài lòng là tốt rồi.

Bất quá do những binh sĩ giả này trên người đều dùng giấy hồ lên, cho nên phải chú ý sắc trời nhiều hơn!" "Tốt, tối nay xem ra trăng thanh gió mát, ước chừng sẽ không mưa, Phụng Hiếu, bảo người chuẩn bị thu thập, buổi tối chúng ta dẫn năm vạn nhân mã của ta ra ngoài vòng ra sau lưng địch!" Quách Gia đáp một tiếng, trực tiếp lui xuống đi sắp xếp. "Anh Ca, bên nàng cũng chuẩn bị, đến lúc đó thấy người Đột Quyết phát giác hướng đi của chúng ta mà có dị động, bên nàng liền mở cửa thành xuất binh hù dọa một phen, tốt nhất kéo hết người ra.

Để bọn hắn biết trong thành ta có bao nhiêu người, ngoài thành lại có bao nhiêu 'người'.

Đến lúc đó ta lại dẫn người lượn lờ trở về, đám người kia nhất định sẽ tưởng chúng ta có người tập kích phía sau, tất nhiên không dám toàn lực công thành.

Như vậy áp lực của chúng ta sẽ nhỏ đi." "Được, ta biết rồi, tối đến chàng cẩn thận một chút!" "Yên tâm đi!

Nếu hù dọa không được đám tôn tử kia, ta trực tiếp dẫn người chạy về là được." Cùng Lý Anh Ca, Quách Gia thương lượng xong xuôi.

Còn lại liền chờ đợi trời tối. "Báo cáo tướng quân, hướng tiền phương thành U Châu phát hiện lượng lớn binh giáp của địch phương

từ cửa Bắc xuất thành, số lượng ước chừng có năm vạn người!" Sau khi trời tối đen, Cáp Lỗ Nhĩ đang cau mày ngồi ngay ngắn trong đại trướng, nghiên cứu bản đồ và tình báo do thám báo gửi về.

Hắn đang suy tư về việc quân tiên phong bị diệt sát.

Ba vạn người trú đóng bên ngoài thành U Châu, binh lực đối phương nhiều hơn phe mình phân nửa.

Hắn cũng không cho rằng đối phương có thể trực tiếp toàn diệt ba vạn người đó.

Ngay khi quân tiên phong bị diệt, một tên thám báo vén màn trướng đi vào, báo cáo tin tức vừa tra xét được cho Cáp Lỗ Nhĩ. "Hơn năm vạn người liên dạ xuất thành?" Cáp Lỗ Nhĩ nghe tin này thì kinh ngạc đứng bật dậy. "Ngươi xác định không nhìn lầm?

Đối phương có gần năm vạn người xuất thành?" "Tuyệt đối sẽ không sai, ít nhất cũng có hơn bốn vạn người!" Tên thám báo kia khẳng định chắc nịch.

Đối với loại thám báo chuyên nghiệp này, việc đánh giá quân số đối phương là công phu cơ bản nhất, hắn rất tự tin vào năng lực của mình. "Năm vạn người?

Cái này không phải là tất cả binh lực của thành U Châu sao?

Một lần đều chạy ra hết làm gì?

Chẳng lẽ muốn bỏ trốn?" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn bản đồ trước mặt, suy đoán hướng đi và mục đích của năm vạn quân đối phương. "Đi về phía Bắc, nếu đi suốt đêm, chạng vạng tối ngày mai liền có thể trực tiếp vòng ra sau lưng ngã quân.

Ha ha, kế hay lắm!

Muốn nhân lúc ngã quân công thành phía trước thì tập kích phía

sau!" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn lộ trình trên bản đồ, bộ dáng như đã nắm chắc mọi thứ trong tay. "Mấy tên kia cho một tiểu đội quấy rối ta dọc đường, nguyên lai ngay từ đầu đã tính toán xong, làm cho ta mệt mỏi không chịu nổi sau đó mới nhân cơ hội bố cục!

Ha ha, đám người Đường này cũng quá xem thường thiết kỵ Đột Quyết của ta rồi.

Tập kích, chỉ có khi địch nhân không biết mới gọi là tập kích!" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn bản đồ phía trước, trong lòng cười lạnh một tiếng, sau đó ra lệnh: "Người đâu, gọi hai phó tướng Tháp Na và Chiêm Cốt tới cho ta." Hai gã phó tướng rất nhanh xuất hiện trong doanh trướng Cáp Lỗ Nhĩ.

Nhìn hai viên đại tướng dưới trướng, trong lòng Cáp Lỗ Nhĩ cảm thấy an tâm hơn một chút. "Tin tức Đường quân xuất thành các ngươi cũng đã nghe rồi chứ?" "Đã nghe!" "Tướng quân, có muốn chúng ta đi suốt đêm vây giết đám kia không?" Hai gã phó tướng của Cáp Lỗ Nhĩ khi nói đến vây giết Đường quân, trong mắt từng người đều lóe lên u quang khiếp người, giống như sói đói đang nhìn chằm chằm địch nhân.

Trên thực tế, hai người bọn họ đều có chút nghẹn khuất.

Lý Khác ngày đầu tiên bắn chết thân đệ đệ của một người trong đám tiên phong mở đường, người còn lại thì đứng bên cạnh Cáp Lỗ Nhĩ bị tạt một gáo phân.

Có thể nói đối với quân đội Đường triều, đặc biệt là đám người trong thành U Châu, hận ý của bọn hắn cao chưa từng thấy! "Không cần vây giết, tác chiến ban đêm đối với mọi người đều không tốt.

Không cần thiết tạo thành tổn thương vô nghĩa, sau khi ta hạ thành U Châu, còn phải đối đầu với hậu phương của Đường quân, không nghi xuất hiện quá nhiều thương vong." Cáp Lỗ Nhĩ nói xong, chỉ vào

một vị trí trên bản đồ trước mặt: "Ngày mai ta dẫn binh công thành, hai người các ngươi mang theo người chú ý hai vị trí này.

Nếu Đường quân xuất phát từ phía Bắc muốn vòng ra sau lưng ta, chỉ có khả năng xuất hiện từ hai nơi này.

Đến lúc đó nếu bọn hắn dám từ phía sau công kích ta, vậy thì hai người các ngươi trực tiếp đem binh giết sạch bọn hắn!" Cáp Lỗ Nhĩ phân tích đâu ra đó.

Nếu Lý Khác thật sự muốn tập kích, thì hai vị trí hắn chỉ ra xác thực là lựa chọn duy nhất.

Chương 118

Nhưng đáng tiếc, Lý Khác không hề đánh tập kích.

Chính xác mà nói, hắn chỉ cho quân ra ngoài đi dạo một vòng. "Chủ thượng, mấy cái ám tiêu kia không sai biệt lắm có thể nhổ đi rồi!

Đều đã hồi báo ba lần!" Hứa Chử sau khi nghe thủ hạ báo cáo, thăm dò hỏi Lý Khác một câu. "Ừm, chúng ta đi ra lộ trình cũng không sai biệt lắm, nhổ hết ám tiêu đi!" Lý Khác giao đại xuống, Hứa Chử trực tiếp dẫn người lặng lẽ rời đi.

Khi đám thám báo Đột Quyết kia đến thám thính lần thứ tư, trực tiếp bị Hứa Chử dẫn người phục kích ngay giữa đường. "Được rồi, các huynh đệ giả trang lâu như vậy cũng vất vả rồi, bỏ đồ xuống, sau đó mọi người thu thập trở về ngủ." Sau khi Lý Khác phát lệnh, tất cả mọi người bắt đầu cởi dây thừng buộc trên tay chân, đem mấy người giả rơm gỡ xuống chất thành đống.

Sau đó Lý Khác trực tiếp vung tay thu hết vào trong kho chứa của hệ thống.

Dù sao kho hệ thống lớn vô biên vô tận, mấy thứ này về sau không chừng còn có ích.

Lần này người mang ra đều là do Lý Khác triệu hoán từ hệ thống, những người này đối với Lý Khác là tuyệt đối trung thành, cho nên Lý Khác cũng không lo lắng bí mật của mình bị lộ ra ngoài. "Huynh đệ, chuẩn bị về thành!

Mọi người động tác lớn một chút cũng không sao!" Thu thập xong xuôi, Lý Khác trực tiếp phát binh về thành.

Lúc đi mọi người đều không cầm đuốc, lúc về thì trực tiếp đốt đuốc, nghênh ngang trở về.

Trong đại doanh Đột Quyết, Cáp Lỗ Nhĩ vừa nghe thám báo bị nhổ đi một đợt, lập tức càng thêm tự tin vào suy đoán của mình.

Thấy Lý Khác mang theo hơn một vạn người lại xám xịt chạy về thành U Châu, hắn càng cảm thấy đối phương sau khi biết kế hoạch bị bại lộ thì có chút chột dạ, cho nên mang thêm một ít người về phòng thủ. "Thông báo xuống, buổi tối đều cẩn thận một chút.

Đám người Đường kia đã biết ta phát hiện ra bộ đội vòng sau lưng, vậy thì tất nhiên sẽ lo lắng ta hiện tại phái binh ra ngoài vây tiễu đám người kia, buổi tối tất nhiên sẽ tới quấy rối.

Các huynh đệ tuần tra đều xốc lại tinh thần, đừng để mấy tên vương bát đản kia lại quấy nhiễu ta nghỉ ngơi." Cáp Lỗ Nhĩ tự cho là đúng mà suy đoán.

Hắn thậm chí còn sắp xếp phương án ứng đối việc Lý Khác tập kích ban đêm.

Nhưng hắn không biết là, lúc này Lý Khác đã về tới chỗ ở tạm thời trong thành U Châu.

Tắm rửa sạch sẽ xong, hắn đang ghé vào trên bàn ăn như hổ đói.

Đừng nói là đi tập kích, ngay cả ý định đi nhìn một cái cũng không có.

Tướng sĩ dưới trướng cũng đa số trùm chăn ngủ say sưa.

Cứ như vậy, những phương án phòng thủ mà Cáp Lỗ Nhĩ bố trí uổng công, cho đến khi trời sáng cũng không có cơ hội thi triển.

Làm cho hắn có một loại cảm giác vô lực như đấm vào không khí.

Điều khiến hắn nghĩ mãi không ra là, sáng sớm ngày thứ hai, khi

chuẩn bị công thành, hắn lại phát hiện binh lực phòng thủ trên tường thành U Châu nhiều vượt quá dự liệu của hắn. "Sao lại có nhiều người như vậy?" Lý Khác chẳng quản Cáp Lỗ Nhĩ nghĩ gì, hiện tại hắn đã toàn lực bị chiến.

Trên tường thành đã đập bỏ một số ụ tường, đem xe sàng nỗ trực tiếp bày lên.

Ở phía dưới tường thành, mười chiếc máy bắn đá cỡ lớn dưới sự yểm hộ của tường thành đã chuẩn bị xong công kích.

Những phòng ốc gần vị trí tường thành đã sớm để Quách Gia cho người dỡ bỏ.

Bên phía Lý Khác đã làm xong chuẩn bị vẹn toàn.

Cáp Lỗ Nhĩ nhìn tường thành đứng chật ních quân Đường, sắc mặt cũng hơi có chút âm trầm. "Xem ra đối phương lại len lén phái khiển viện binh, nếu không không thể nào có nhiều người như vậy.

Đám kia dẫn đội nhiễu loạn tốc độ hành quân của ta, phỏng chừng là đang chờ đám viện quân này!" Tuy rằng lúc này số lượng binh sĩ trên tường thành của Lý Khác có chút vượt quá dự tính của Cáp Lỗ Nhĩ, nhưng đã đứng trên chiến trường rồi, tự nhiên cũng không có cách nào lui lại.

Biện pháp duy nhất bây giờ cũng chỉ có thể là liều mạng xông lên. "Toàn quân tiến công!" Sau tiếng quát to của Cáp Lỗ Nhĩ, binh sĩ dưới trướng liền bắt đầu lao về phía tường thành.

Lý Khác toàn thân phi giáp nhìn đám binh sĩ Đột Quyết đang xông tới dưới thành, trực tiếp vung tay lên. "Công kích!" Tuy rằng làm ra ba vạn binh sĩ giả xác thực hù dọa được Cáp Lỗ Nhĩ, nhưng binh lực công thành của đối phương vẫn cao hơn một bậc.

Đây y nguyên là một trận ngạnh chiến, dung không được chút nào

qua loa.

Sau lưng Lý Khác, lính cầm cờ nghe được mệnh lệnh, trực tiếp xoay người hướng về phía dưới tường thành, phát động chỉ lệnh công kích cho bộ đội xe bắn đá do Quách Gia phụ trách chỉ huy. "Châm lửa, bắn!" Lúc này Quách Gia tuy rằng vẫn một thân trường bào, nhưng bên hông đeo kiếm, trên khuôn mặt có chút bệnh thái tái nhợt cũng tràn ngập sát khí.

Những binh sĩ thao tác máy bắn đá nghe lệnh, trực tiếp từ trong một cái nồi lớn bên cạnh múc dầu hỏa đang nấu sôi sùng sục rưới lên những vò gốm hoặc thùng gỗ chứa đầy dầu hỏa.

Sau đó một người khác cầm đuốc châm lửa, một quả cầu lửa khổng lồ mang theo ngọn lửa cuồn cuộn từ trong tường thành bay lên, vượt qua đỉnh đầu Lý Khác, nện thẳng vào đám binh sĩ Đột Quyết ngoài thành.

Cáp Lỗ Nhĩ nhìn những thùng dầu đang cháy hừng hực bay ra từ trong thành, mắt lập tức trợn tròn. "Xe bắn đá lên cho ta, đập nát tường thành!" Cáp Lỗ Nhĩ ra lệnh một tiếng, xe bắn đá bên phía hắn cũng bắt đầu tiến về phía tường thành.

So với những xe bắn đá cao bốn năm mét ném xa ngàn mét trong tay Lý Khác, xe bắn đá trong tay Cáp Lỗ Nhĩ rõ ràng thấp hơn một đoạn, khoảng cách ném cũng kém xa, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Khi thấy người Đột Quyết đẩy xe bắn đá lại gần, Lý Khác lập tức đoạt lấy quyền khống chế một chiếc xe sàng nỗ đơn phát. "Tất cả trọng nỗ tập trung hỏa lực cho ta, đánh rớt xe bắn đá!" Lý Khác nói xong, là người đầu tiên bắn ra tiêu thương trên xe sàng nỗ.

Trương lực khổng lồ của nỏ tiễn trực tiếp đẩy trường thương trên dây cung bay ra ngoài.

Mũi mâu dài trong nháy mắt xé rách không khí, trực tiếp kích trúng xe bắn đá cách đó tám trăm mét.

Trường mâu thô to găm thẳng vào khung xe bắn đá, kéo theo vô số mảnh gỗ vụn.

Trên trăm chiếc xe sàng nỗ trên tường thành cũng theo lệnh Lý Khác triển khai một loạt bắn tề xạ.

Mục tiêu trực chỉ những chiếc xe bắn đá đang chuẩn bị vận hành của đối phương.

Loại khí giới công thành tầm xa này uy hiếp cực lớn đối với tường thành, một khi tường thành xuất hiện sơ suất, ưu thế của Lý Khác sẽ trong nháy mắt biến mất.

Chương 119

Bên phía người Đột Quyết, hơn mười chiếc máy bắn đá dưới sự công kích của cả trăm trọng nỗ, gần một nửa trực tiếp bị hủy. "Xe bắn đá lui về trước, lui về trước!" Cáp Lỗ Nhĩ không ngờ phạm vi sát thương của xe sàng nỗ trên tường thành Lý Khác lại lớn như vậy.

Vốn tưởng rằng xe bắn đá của đối phương đánh xa cũng Thôi, không ngờ trọng nỗ cũng biến thái như thế. "Mấy cái khí giới công thành không dùng được, ta quang dùng người chất đống cũng giống nhau có thể chất chết các ngươi!" Cáp Lỗ Nhĩ thấy khí giới công thành vô dụng, liền cho người mang theo thang mây (vân thê) xông về phía thành U Châu, muốn dùng số lượng người để cường hành đoạt thành. "Bắn tên!" Lý Khác nhìn đám binh sĩ Đột Quyết sắp xông đến gần, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Cung tiễn thủ trên đầu tường đứng thành ba hàng, cung tên trong tay hướng lên trời một góc bốn mươi lăm độ trực tiếp bắn ra.

Mấy ngàn mũi tên như mưa rào bao phủ một mảng lớn binh sĩ Đột Quyết.

Không ít người đang xung kích bị tên rơi từ trên trời xuống trúng đích, ngã gục trên mặt đất, bị người phía sau giẫm đạp đến chết.

Những kẻ vận khí tốt hơn một chút miễn cưỡng xông qua được mưa tên càn quét, rốt cục vọt tới dưới chân tường thành chuẩn bị bắc thang mây, lại tuyệt vọng phát hiện, trong phạm vi vài chục mét quanh tường thành, mặt đất cư nhiên bố trí đầy chông tre sắc nhọn.

Rất nhiều người không kịp dừng lại trực tiếp giẫm lên chông tre, bàn chân bị xuyên thủng. "Trọng giáp bộ binh tiến lên kiến lập phòng tuyến, ngăn trở những mũi tên kia, cung tiễn thủ bắn tên áp chế tường

thành!

Những người khác tiếp tục xông lên cho ta!

Người đầu tiên xông lên tường thành, ta thưởng ngàn lượng vàng!

Trâu bò dê mỗi loại năm trăm con!

Ai có thể giết chủ tướng đối phương, ta thưởng vạn lượng vàng!

Trâu bò dê mỗi loại ba ngàn con, mỹ nhân một trăm!" Thấy thế xung kích bị hỏa lực tường thành áp chế, Cáp Lỗ Nhĩ đưa ra điều chỉnh và treo thưởng giá trên trời.

Dưới trọng thưởng, đám binh sĩ Đột Quyết vốn đang bị đánh cho choáng váng lập tức lại tràn đầy hăng hái.

Từng tên không muốn sống lao về phía trước.

Khi vọt tới dưới tường thành, bọn hắn dứt khoát đem thi thể đồng đội đã chết ném lên chông tre, sau đó đạp lên thi thể đồng đội tiếp tục áp sát tường thành.

Bên phía Lý Khác vẫn không ngừng khuân đá tảng hoặc gỗ lăn nện xuống phía dưới. "Đổ dầu hỏa xuống cho ta!" Nhìn đám binh sĩ Đột Quyết dần dần xông tới dưới chân tường, máy bắn đá cũng chỉ có thể tạm thời ngừng vận chuyển, số binh sĩ dư ra không đứng được trên tường thành thì đảm nhiệm tổ hậu cần, không ngừng vận chuyển các loại vật tư lên trên.

Số dầu hỏa lúc trước chưa ném hết toàn bộ đều được khuân lên.

Những thùng dầu này sau khi bị châm lửa liền trực tiếp nện xuống đầu binh sĩ Đột Quyết bên dưới.

Nhất thời phía dưới biến thành một biển lửa.

Uy hiếp của hỏa hoạn còn lớn hơn nhiều so với mưa tên.

Thế xông của người Đột Quyết dần dần đình trệ lại. "Rút quân nghỉ ngơi chỉnh đốn!" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn binh sĩ tụ tập dưới chân tường thành gần như là đi chịu chết, cũng biết đợt xung kích này chỉ có thể tới đây thôi.

Tiếp tục nữa thì thương vong quá lớn, lúc này Lý Khác đang là lúc vật tư phong phú nhất, không thể cứng đối cứng!

Thấy một hơi hạ thành vô vọng, hắn đành phải hạ lệnh rút quân nghỉ ngơi.

Đợt công kích đầu tiên lui đi, Lý Khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bên hắn cơ bản không có bao nhiêu thương vong, ngoại trừ một số kẻ xui xẻo không cẩn thận bị tên lạc bắn trúng, hầu như không ai bị thương nặng.

Dưới thành lại lưu lại hàng ngàn thi thể người Đột Quyết. "Thả dây thừng, đi xuống thu dọn chiến trường." Chiến trường công thành chiến là cái cối xay thịt lớn nhất.

Mỗi một đợt đều có thương vong cực lớn, phe Lý Khác thủ thành phải kịp thời thanh lý thi thể dưới chân tường và thu hồi mũi tên, gỗ lăn cùng các vật tư khác. "Thế công của đám này thật mạnh a!

Nếu một lần áp lên toàn bộ, ta thật không nhất định có thể đánh lui a!" Lý Anh Ca nhìn quân Đột Quyết lui về nghỉ ngơi, trong mắt đầy vẻ lo âu. "Cũng không biết phụ thân rốt cuộc khi nào mới có thể tới a?" Lý Khác nhìn bộ dáng lo lắng của Lý Anh Ca, bảo nàng đừng hoảng, thực ra trong tay hắn còn hơn một vạn hậu viện.

Tuy rằng chín mươi phần trăm đều là bộ binh, nhưng thủ thành thì không thành vấn đề.

Bất quá sau khi suy tính kỹ càng, Lý Khác quyết định tạm thời không nói.

Hơn một vạn bộ binh này chính là một lá bài tẩy, không thể tùy tiện tung ra.

Đây là vốn liếng để sau này về Trường An an thân lập mệnh.

Hơn một vạn người này nếu để trong kho hệ thống thì vừa không tốn cơm lại không tốn chỗ ở, đỡ biết bao nhiêu việc. "Cũng không cần quá lo lắng, chúng ta tuy rằng nhân số ít, nhưng vũ khí của chúng ta mạnh hơn bọn hắn, chỉ cần tường thành còn, bọn hắn không dễ dàng lên được đâu!" Lý Khác an ủi Lý Anh Ca một chút, nhìn thấy người Đột Quyết đối diện bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, hắn cũng hạ lệnh cho tướng sĩ tranh thủ thời gian ăn cơm.

Có lẽ đợt công kích tiếp theo của đối phương sẽ càng thêm mãnh liệt. "Ta cần huynh an ủi sao?

Trượng ta đánh còn nhiều hơn huynh nhìn thấy, cái ta thực sự lo lắng là sau khi trận này đánh xong!" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác hễ có thời gian là chạy đi chém gió với tướng sĩ, trong lòng thật sự cảm thấy lo lắng cho hắn.

Trận này đánh xong, tình cảnh của Lý Khác sẽ không được tốt như bây giờ.

Một khi Hoàng đế triệu hồi về kinh, nếu không đi là kháng chỉ, là tự mình cầm trọng binh chiếm cứ thành trì, hoàn toàn có lý do để quy tội mưu phản, sau đó xuất binh chinh phạt.

Nếu Lý Khác trở về, mất đi đại quân che chở, có khả năng sẽ bị giam lỏng tại hoàng thành.

Kỷ vạn đại quân vất vả xây dựng cũng sẽ dần dần bị Hoàng đế nuốt trọn.

Đến lúc đó, Lý Khác thật sự hoàn toàn mất đi tư cách tranh đoạt với các hoàng tử khác.

Sau một bữa cơm, chiến đấu lần nữa nổ ra.

Lần này người Đột Quyết điều tập lượng lớn lính khiên tạo thành tường khiên chặn lại tên bắn từ trên thành, thang mây rốt cuộc cũng được bắc lên.

Đăng thành chiến tại khoảnh khắc thang mây bắc lên cũng triệt để bắt đầu.

Chương 120

Tường thành giống như trở thành một cái lốc xoáy khổng lồ, không ngừng kéo từng sinh mạng tươi sống vào bờ bên kia cái chết. "Huynh đệ, thêm chút sức, giết chết bọn chúng!" Lý Khác một kích đánh rơi một tên lính Đột Quyết vừa ló đầu lên khỏi tường thành, sau đó hướng về phía xung quanh hô to một tiếng, lại tiếp tục sát phạt.

Nhưng đối phương xông lên thực sự quá nhiều.

Phía dưới cũng không ngừng có cung tiễn thủ bắn tên quấy nhiễu bộ đội thủ thành.

Khiến cho chiến đấu trở nên đặc biệt phí sức.

Khi hai tay Lý Khác đều có chút tê dại, người Đột Quyết rốt cục lựa chọn triệt thoái.

Nhìn thi thể chất đống như núi trên tường thành, tơ máu trong đôi mắt Lý Khác cũng dần dần lui đi. "Chủ thượng, ngài bị thương!" Hứa Chử lúc này mới chú ý tới bên cạnh Lý Khác, trên lưng hắn có một vết đao lớn chém rách khôi giáp.

Lý Khác lúc này toàn thân đều là máu, Hứa Chử cũng không rõ rốt cuộc có phải máu của hắn hay không. "Không đau, vậy hắn là không phải máu trên người ta." Lý Khác thật không chú ý sau lưng lại có vết thương.

Hoạt động cơ bắp sau lưng phát hiện không đau, mới cơ bản xác định tịnh không có bị thương. "Hô!

Không bị thương là tốt rồi!

Ngài không bị thương là được rồi!" Hứa Chử thấy Lý Khác xác thực không giống bị thương, rốt cục yên tâm một chút. "Được rồi,

cũng đừng canh chừng ta, mau chóng tổ chức nhân thủ thanh lý tường thành đi!

Cũng không biết đám rùa con này buổi tối có đánh nữa hay không?" Lý Khác nhìn người Đột Quyết dần dần rút lui phía dưới, trong lòng khẽ thở phào.

Theo sắc trời dần tối, chiến đấu hôm nay cũng tạm thời kết thúc.

Giao việc phòng thủ tường thành cho Hứa Chử, Lý Khác liền trực tiếp trở về nghỉ ngơi.

Nhưng người còn chưa đi xuống khỏi tường thành, một tên lính truyền lệnh đã vội vàng chạy tới trước mặt hắn. "Chủ thượng, thư tín Lý Tĩnh tướng quân gửi gấp." "Lão trượng nhân gửi?" Lý Khác nhận thư tín trong tay lính truyền tin, trực tiếp mở ra xem xét.

Lý Anh Ca nghe tin có thư của phụ thân cũng tò mò ghé vào xem phụ thân viết cái gì. "Thật tốt quá, phụ thân chạng vạng tối ngày mai có thể tới.

Đến lúc đó binh lực hai bên chênh lệch không lớn, phỏng chừng muốn đánh nữa cũng không dễ dàng a!" Lý Anh Ca xem nội dung trong thư, trên mặt lộ ra một tia an ủi.

Nếu bên này viện quân tới, như vậy đến lúc đó phỏng chừng hai bên thấy binh lực ngang nhau, hơn phân nửa sẽ chọn hòa đàm. "Không đánh?

Nói đùa cái gì, có ta ở đây, có thể không đánh sao?

Lão tử chết nhiều huynh đệ như vậy, chẳng lẽ cuối cùng lại nhận một cái kết quả hòa đàm?

Vậy huynh đệ của ta chẳng phải chết vô ích sao?" Lý Khác nghe Lý Anh Ca nói hai quân có khả năng hòa đàm, trực tiếp khịt mũi coi thường. "Lão tử chết nhiều huynh đệ như vậy, nếu chỉ vì giữ được

một tòa thành rách này thì có giá trị gì?

Đám tạp chủng kia đã đến rồi, nếu không giết người của ta thì thôi, tùy tiện bồi thường lão tử chút tiền, chút nữ nhân, trâu bò đất đai các loại thì còn có thương lượng.

Hiện tại lão tử ít nhất chết mấy ngàn huynh đệ rồi, vậy thì đừng hòng còn sống trở về!" Lý Khác nhớ tới lúc giữa trưa ngồi ăn cơm cùng thi thể các huynh đệ bị chất đống trong góc, sát ý trên mặt dần dần trở nên trầm trọng.

Lý Anh Ca cảm nhận sát khí trên người hắn, cũng bất giác buông lỏng tay ra.

Một đường bồi tiếp Lý Khác đi từ Trường An, nàng rõ hơn ai hết thái độ của Lý Khác đối với binh sĩ.

Cùng ăn cùng ở, cùng trêu ghẹo cùng đùa giỡn.

Cũng chính vì tính cách này của Lý Khác, ngắn ngủi mấy ngày thời gian đã hòa mình với binh sĩ dưới trướng Lý Anh Ca thành một khối.

Còn binh sĩ dưới trướng Lý Khác thì đối với hắn duy mệnh là tòng.

Cho dù Lý Khác nói thẳng "Ta muốn mang các ngươi đi chịu chết", những người kia cũng sẽ chỉ yên lặng lên ngựa, sau đó tận khả năng chết trước mặt Lý Khác, làm tròn chức trách binh sĩ. "Được rồi!

Ta hiện tại tuy rằng chưa bái đường thành thân, nhưng đã là nữ nhân của Lý Khác chàng rồi, chàng làm quyết định gì ta đều ủng hộ!" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác toàn thân sát khí, ôn nhu cười cười, sau đó từ phía sau yên lặng ôm lấy eo Lý Khác!

Tuy rằng nàng biết Lý Khác quyết định như vậy có chút đường đột, nhưng sở dĩ nàng yêu Lý Khác, cũng chính vì thái độ đối đãi

tướng sĩ như thế này.

Một người yêu quân như huynh đệ, tất nhiên sẽ có một phần đảm đương thuộc về hắn!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tia nắng đầu tiên vừa lên, dưới thành U Châu lần nữa vang lên tiếng hò hét chém giết.

Lý Khác lúc này đã sớm đứng trên tường thành.

Ba bốn tên người Đột Quyết thật vất vả mới xông lên được tường thành trực tiếp bị trường kích của hắn quét bay, rơi từ độ cao hơn năm mét xuống, nện chết hai tên Đột Quyết đang chuẩn bị leo lên thang mây phía dưới. "Các huynh đệ, chớ có nương tay, hung hăng giết cho ta!

Giết sạch đám súc sinh này xong, lão tử hôm nào mang các ngươi đi địa bàn Đột Quyết cướp nữ nhân!" Lý Khác nghỉ ngơi một đêm xong lại ý khí phong phát.

Trạng thái của hắn trực tiếp kéo theo khí thế đám tướng sĩ dưới trướng.

Vừa nghe Lý Khác muốn dẫn bọn họ đi Đột Quyết cướp nữ nhân, không ít tên mắt đều sáng lên. "Huynh đệ đều nghe thấy chưa, chủ thượng muốn dẫn chúng ta đi cướp nữ nhân, mọi người mau chóng giết!

Mấy con rùa này chết thêm một cái, thì bớt chà đạp một cô nương, chúng ta có thể cướp thêm một hoàng hoa khuê nữ!" "Ha ha, nói có lý a!

Đều giết a!

Giết thêm một cái, chúng ta lời một cái a!" "Đều đừng tranh với lão tử, ta đã giết mười cái, ha ha, lão tử sau này phải đi cướp mười cô nương!" "Rác rưởi, lão tử cái thứ mười một!" "Ha ha, lão tử cung tiễn

thủ đã giết bốn cái rồi, bất quá ta sau này cướp hai cô nương là được rồi, nhiều quá thân thể chịu không nổi!" ...

Lý Khác một câu nói, đem sĩ khí binh sĩ trên tường thành kéo lên một tầm cao mới.

Mọi người lây nhiễm lẫn nhau, quả thực như được buff thêm một cái trạng thái cuồng bạo tập thể, trực tiếp giết đám người Đột Quyết phải trượt theo thang mây rút lui xuống.

Chương 121

"Cái đệch, tên tạp chủng kia đứng lại cho lão tử!

Lão tử hiện tại giết ngươi, sau này ta có thể ôm lão bà đánh nhi tử chơi, có gan đừng chạy!" Lý Khác nghe được thanh âm quen thuộc, quay đầu nhìn lại, phát hiện cư nhiên là tiểu tử Hàn Vấn.

Lúc này một tên Đột Quyết bị binh sĩ trên tường thành giết sợ, leo lên tường thành rồi lại muốn theo thang mây đi xuống, nhưng lại bị Hàn Vấn như thằng điên tử tử giữ chặt kéo về.

Hai người cứ quỷ dị giằng co như vậy. "Hàn Vấn, tiểu tử ngươi giết người giết đến ngốc rồi à?

Trực tiếp buông tay, ngã xuống không phải cũng giống nhau ngã chết à?" Lý Khác nhìn bộ dạng khôi hài của Hàn Vấn, trực tiếp bật cười. "Ai?

Hình như cũng đúng ha!

Vậy cút đi con, lãng phí thời gian của lão tử." Hàn Vấn nghe Lý Khác nói vậy, trực tiếp vung tay buông tha tên lính Đột Quyết kia.

Tên kia ngã xuống, đầu đập trúng một tảng đá rơi, chết tươi. "Ha ha ha!

Lão tử giết mười bảy tên!

Ai nhiều hơn lão tử?" "Tiểu tử ngươi đắc ý cái gì?

Đi so với Hứa Chử tướng quân đi!

Đi so với chủ thượng đi!

Nhìn cái bộ dạng đắc ý của ngươi kìa!" "Hừ, ta thấy tiểu tử ngươi còn không giết nhiều bằng chủ mẫu đâu!

Đắc ý cái gì?" Đám tướng sĩ chung quanh nhìn bộ dạng đắc ý của Hàn Vấn, trực tiếp tìm cách châm chọc.

Bất quá ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt nhìn Hàn Vấn đều mang theo vẻ vui mừng.

Có thể giết chết mười bảy tên địch nhân, nghĩa là đã thành công tránh được mười bảy lần tử vong uy hiếp.

Có thể thấy thêm một huynh đệ sống sót, đó là chuyện tốt. "Ghen ghét, ha ha, ghen ghét lão tử giết người nhiều!" Khi tên lính Đột Quyết cuối cùng xông lên tường thành bị Hứa Chử dùng một búa nện thành thịt nát, thế công của người Đột Quyết rốt cuộc tuyên cáo kết thúc.

Lý Khác cũng có được thời gian nghỉ ngơi quý giá. "Đều đừng đắc ý, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, lát nữa còn phải giết thêm một đợt nữa!" Lý Khác nhìn đám huynh đệ sĩ khí như hồng, nụ cười tàn nhẫn sau khi hãm nhập giết chóc trên mặt hắn cũng dần dần tan đi.

Hắn phát hiện gần đây theo việc không ngừng giết chóc, sát tính của hắn càng ngày càng nặng.

Bất quá hắn lại một chút cũng không cảm giác có gì không tốt.

Nam nhi sinh tại loạn thế, mình không giết người thì người sẽ giết mình.

Sát tính nặng một chút không có gì không tốt! "Ngươi cũng nghỉ ngơi một lát đi!" Lý Khác đứng trên tường thành nhìn đại quân Đột Quyết đang tập kết chỉnh đốn, lông mày hơi nhíu lại. "Mấy tên ngốc kia hình như rốt cục phát hiện chỗ không đúng rồi.

Lần này tập kết người có hơi nhiều a!" Lý Khác nhìn phương trận Đột Quyết nhân số gần gấp ba lần đợt tấn công trước, liền biết đối phương phỏng chừng đã nhìn thấu cái gọi là ba vạn quân tập kích chỉ là hư chiêu, lần này muốn dốc toàn lực công thành! "Cũng không biết

nhạc phụ khi nào tới!

Cứ ở trên tường thành chờ người ta đánh, thật không sướng a!" Lý Khác nhìn đại quân Đột Quyết lại chuẩn bị xông về phía bên này, tơ máu trong mắt lần nữa nổi lên.

Một giây trước còn là biểu tình bất cần đời, một giây sau liền biến thành nụ cười tà ác. "Các huynh đệ, chuẩn bị kỹ càng gia hỏa, lại sắp khai chiến rồi nha!" Lý Khác cười to một tiếng, sau đó hướng về phía dưới phát ra một tiếng gầm giận dữ: "Đến đây đi!

Tạp chủng!" Những binh sĩ vốn đang dựa vào tường thành nghỉ ngơi nhìn bộ dáng điên cuồng của Lý Khác, lập tức toàn bộ đều đứng lên.

Trong tay nắm chặt vũ khí, hướng về phía đám người Đột Quyết đang xông tới phía dưới đồng thanh phát ra tiếng gào thét thị huyết. "Đến đây đi!

Tạp chủng!" Tiếng gầm giận dữ của mấy vạn người đồng thời phát ra trực tiếp truyền khắp phạm vi vài dặm.

Lý Khác đứng trên tường thành cảm giác mặt đất đều hơi chấn động.

Cảm nhận được chấn động này, trên mặt hắn lập tức có chút kinh ngạc. "Vãi chưởng?

Chẳng lẽ ta ngưu bức như vậy, rống một cái liền rống ra động đất?" Ngay khi Lý Khác tưởng mình phóng ra vương bá chi khí gây động đất, thì ở một đoạn tường thành khác, Lý Anh Ca đột nhiên nhìn về phương xa kinh hỉ hô lên: "Viện quân của phụ thân ta đến rồi!" Lý Khác nghe vậy lập tức nhìn về phía đó.

Quả nhiên thấy lượng lớn kỵ binh đang lao về phía này. "Ha ha!

Huynh đệ, viện quân của chúng ta tới rồi." Tại lúc nhìn thấy viện

quân do Lý Tĩnh dẫn đầu đang chạy tới, Cáp Lỗ Nhĩ trực tiếp hạ lệnh thu binh.

Lý Khác thì trực tiếp mở ra cửa thành, đích thân dẫn thủ hạ ra ngoài nghênh tiếp Lý Tĩnh. "Tham kiến Ngô Vương điện hạ!

Thấy điện hạ bình an, mạt tướng cũng yên tâm rồi!" Lý Tĩnh dẫn người xông đến dưới thành U Châu, trực tiếp dàn trận đối đầu với binh sĩ Đột Quyết đối diện, sau đó mới quan sát tình huống của Lý Khác và Lý Anh Ca. "Ha ha, đa tạ Lý thúc thúc quan tâm.

Bất quá ngài sau này cũng không thể hành lễ với ta nữa, nếu không ta sẽ bị tổn thọ đó!" Lý Khác xa cách nửa tháng gặp lại Lý Tĩnh, khuôn mặt cười như hoa nở, biểu hiện cũng xử xử hành lễ vãn bối, tư thái đặt xuống tương đối thấp.

Lý Tĩnh nhìn mà hai mắt đầy vẻ không dám tin.

Trước kia Lý Khác tuy rằng cũng tương đối tôn kính hắn, nhưng đó là sự tôn kính tương hỗ giữa quân thần.

Nhưng hiện tại hắn lại cảm giác Lý Khác biểu hiện trước mặt mình giống như con rể với bố vợ vậy. "Được rồi, Lý thúc thúc, chuyện khác chúng ta nói sau.

Chương 122

Đã ăn chưa?

Nếu chưa ăn chúng ta đi ăn chút lương khô lót dạ, sau đó khai sát!

Nếu đều ăn rồi, vậy chúng ta không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp khai sát đi!" Lý Khác nói xong nhìn chằm chằm Lý Tĩnh, một bộ dạng "đánh trước rồi ăn cơm, hay ăn cơm rồi mới đánh". "Ách...

Ngô Vương điện hạ, hay là chúng ta nghỉ ngơi chỉnh đốn trước đi?" "Được rồi!

Huynh đệ, đi vào thành ăn cơm trước, ăn xong cơm chúng ta giết sạch đám chó má tạp chủng kia!" Lý Khác nghe Lý Tĩnh nói xong, trực tiếp rống lên một tiếng.

Phía sau mấy vạn người cũng theo tiết tấu cuồng hống một tiếng. "Ăn cơm, ăn xong cơm giết sạch đám tạp chủng kia!" Lý Tĩnh nhìn Lý Khác chỉ dùng một câu nói đơn giản đã trực tiếp đề thăng khí thế và sát ý của mấy vạn đại quân phía sau, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh hỉ.

Thật không ngờ, địa vị của Lý Khác trong quân đội lại cao như thế. "Ta quả nhiên không nhìn lầm, kẻ này không đơn giản a!" Lý Tĩnh nhìn Lý Khác lại khôi phục bộ dáng cà lơ phất phơ, thực sự không hiểu vì sao hắn lại có lực ngưng tụ như vậy. "Trước trú đóng nghỉ ngơi chỉnh đốn!" Lý Tĩnh nhìn bóng lưng Lý Khác dẫn người vào thành, phất phất tay, rồi dẫn đại quân vào theo.

Lúc này U Châu thành gần như đã bị Quách Gia cho người dỡ bỏ gần hết.

Cơ bản cái gì dùng được đều không do dự mà dỡ đi.

Đối với việc này Lý Khác trực tiếp tán thành, dù sao hắn cũng cảm thấy thành phố này quy hoạch không tốt, nhà cửa xây loạn thất bát tao, một chút cũng không mỹ quan.

Hiện tại dỡ thì dỡ, về sau xây lại tốt hơn.

Lý Khác cảm thấy dỡ bỏ cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng Lý Tĩnh nhìn thành U Châu gần như hơn nửa biến thành phế tích, biểu tình trên mặt trở nên có chút kỳ quái. "Ngô Vương thật sự là tàn nhẫn a!

Đột Quyết đánh vào e rằng cũng sẽ không phá hoại thành cái dạng này chứ?" Lý Tĩnh nhìn Hắc Giáp bộ đội trực tiếp an doanh trát trại trên phế tích U Châu thành, khóe miệng đều có chút co giật.

Do Lý Tĩnh không mang theo lương thảo mà trực tiếp xông tới, cho nên vấn đề ăn cơm tự nhiên phải để Lý Khác giải quyết.

Bất quá khi thấy đám người bắt đầu nấu cơm với từng đàn trâu bò bị giết thịt, trong mắt Lý Tĩnh càng kinh ngạc. "Đám này cơm nước cũng quá xa xỉ rồi chứ?

Một ngày mấy bữa a?

Không phải ngày nào cũng ăn như vậy chứ?" Lý Tĩnh nhìn lượng lớn da trâu da dê treo bên cạnh, không khỏi cảm thán Lý Khác cơm nước quá ưu tú!

Do nhiều thêm mười vạn người, cho nên Lý Khác hôm nay cũng trực tiếp đại khai sát giới.

Dùng lời Lý Khác mà nói, đám trâu bò này dù sao cũng là đồ cướp được, dùng đồ của người khác làm nhân tình, một chút cũng không đau lòng.

Vì nhân số đông lên, nhân thủ nấu cơm của Lý Khác có chút không

đủ dùng, Lý Tĩnh dứt khoát gọi đám lính nấu cơm trong đội ngũ của mình qua hỗ trợ.

Trong khi binh sĩ bận rộn nấu cơm, Lý Khác trực tiếp dẫn Lý Tĩnh và Lý Anh Ca tới phòng chỉ huy trên tháp lâu. "Người một nhà chúng ta nói chuyện, các ngươi đi theo vào làm gì?

Ăn no rửng mỡ à?" Lý Khác dẫn Lý Tĩnh và Lý Anh Ca đi vào văn phòng thường trú của Quách Gia, thấy mấy tên thiên tướng, tham tướng đi theo Lý Tĩnh cũng muốn chui vào phòng.

Nhưng Lý Tĩnh vừa mới đi vào, Lý Khác trực tiếp trở tay đóng cửa lại. "Ngô Vương điện hạ, chúng tôi là tham tướng do Hoàng thượng khâm điểm, có quyền tham dự hội nghị liên quan đến chiến sự!" "Ngô Vương điện hạ, ngài làm cái gì?

Ta nhưng là...!" Sau khi Lý Khác đóng cửa, đám người kia lập tức ở bên ngoài kêu gào.

Đối với việc này Lý Khác chỉ có một câu. "Hổ Si, kẻ nào dám mở miệng thêm một chữ, liền ghi vào sổ công lao cho ta.

Vì thủ hộ thành trì anh dũng chiến tử, ký nhị đẳng đại công một cái!" "Rõ!" Hứa Chử cũng mặc kệ mấy cái tên này thân phận gì!

Chỉ cần chủ thượng lên tiếng, cho dù Hoàng đế lão nhi ở đây, Lý Khác bảo nện, hắn tuyệt đối không do dự.

Cho nên khi Lý Khác lên tiếng, mấy kẻ gọi là khâm điểm tham tướng, khâm điểm phó tướng toàn bộ đều bị Lý Khác cho người khống chế.

Bọn thị vệ tùy hành của đám này trực tiếp rút đao đối đầu với Hắc Giáp quân của Lý Khác, nhưng khi thấy đối phương trực tiếp lắp tên lên xe sàng nỗ nhắm vào mình, đám này lập tức sợ mất mật.

Mấy tên tham tướng, phó tướng kia nhìn trường thương nhiễm

máu của Hắc Giáp quân, trực tiếp ngậm miệng lại!

Tuy rằng Lý Khác rời khỏi Trường An có một đoạn thời gian, nhưng chuyện năm xưa trực tiếp hãm hại giết chết trưởng tử của Trường Tôn Vô Kỵ hiện tại vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nếu thật sự bị giết ở đây, nói không chừng thật sự sẽ được một cái nhị đẳng quân công rồi nằm lại chỗ này luôn!

Trong phòng, Lý Tĩnh nghe Lý Khác cư nhiên dùng phương thức rõ ràng như vậy uy hiếp tai mắt các phương, lông mày cũng hung hăng nhảy dựng. "Ngô Vương điện hạ, ngài làm như vậy có chút không ổn đâu!

Những người này đều là tham tướng và phó tướng Hoàng thượng ban cho a!

Như vậy..." Lý Khác nghe Lý Tĩnh nói xong, hơi ngẩn ra. "Mấy tên bao cỏ kia là tham tướng và phó tướng Phụ hoàng ban cho ta?

Không lầm chứ?

Cho ta một đám đồ chơi này làm gì?

Một đám tửu nang phạn đại, muốn ta tạo phản sao?" Lúc Lý Khác nói chuyện, thanh âm không hề áp chế chút nào, thậm chí cố ý kinh ngạc la to.

Đám tham tướng ngoài cửa nghe Lý Khác nói xong lập tức từng người vẻ mặt phẫn phẫn bất bình, giống như chịu vũ nhục cực lớn.

Lý Anh Ca nghe Lý Khác nói chuyện với cha mình như vậy, trực tiếp giơ tay vỗ lên cánh tay Lý Khác. "Nói chuyện với cha ta kiểu gì thế?

Đừng lúc nào cũng không đứng đắn!

Chương 123

Thái độ nghiêm túc chút đi!" Lý Tĩnh thấy con gái cư nhiên huấn xích Lý Khác, lập tức thầm kêu một tiếng không ổn.

Lý Khác là ai?

Đó là người ngay cả Hoàng đế cũng dám chống đối a! "Điện hạ, tiểu nữ..." "Ha ha.

Lý thúc, ngại quá ha!

Mấy ngày nay tản mạn quen rồi, nhất thời không chú ý ngữ khí, xin lỗi xin lỗi!" "..." Lý Tĩnh nhìn Lý Khác vẻ mặt bồi cười xin lỗi, lập tức cảm giác tam quan của mình hình như có chút lệch lạc. "Tình huống gì?

Chẳng lẽ Ngô Vương điện hạ lại đổi tính rồi?" Lý Tĩnh suy nghĩ một chút lại cảm thấy không quá khả năng, hiện tại Lý Khác là kẻ hung hãn dám công khai uy hiếp Hoàng thượng, đổi tính cũng không thể đổi nhiều như vậy chứ! "Phụ thân, đừng để ý, hắn là như vậy, có đôi khi nói chuyện vô lễ một chút, nhưng tuyệt đối không có ý xấu." Lý Anh Ca đỡ Lý Tĩnh ngồi xuống chủ vị.

Sau đó Lý Khác cũng vội vàng rót một ly nước đưa tới. "Lý thúc, ngài uống nước, chỗ con điều kiện có hạn, chỉ có thể tạm bợ." Lý Tĩnh nhìn ly nước Lý Khác đưa, cả người trực tiếp mộng. "Tình huống gì?

Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?" Lý Tĩnh nhìn nụ cười thảo hảo của Lý Khác, đột nhiên như hiểu ra cái gì nhìn về phía con gái nhà mình.

Lý Anh Ca thấy ánh mắt Lý Tĩnh, lập tức có chút thẹn thùng cúi đầu. "Anh Ca, hai đứa sẽ không phải là...?" Lý Tĩnh nhìn con gái, lại

nhìn Lý Khác.

Lập tức dường như đã minh bạch, trực tiếp cười ha hả nhận lấy ly nước Lý Khác đưa.

Lý Anh Ca thấy Lý Tĩnh nhận nước, trên mặt lập tức tràn ra tiếu ý. "Ngô Vương điện hạ..." "Ha ha, nhạc phụ, gọi ta Tiểu Khác là được rồi, không cần suốt ngày điện hạ này điện hạ nọ, nghe xa lạ lắm!" "Ách...

Vậy được rồi!

Tiểu Khác, ta Lý Tĩnh chỉ có một đứa con gái này, ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ mong ngươi đừng cô phụ nó, nếu không dù ngươi thân phận cao quý, lão già ta cũng sẽ không thiện bãi cam hưu." "Phụ thân yên tâm đi!

Con ở nhà phân công minh xác lắm, nam chủ ngoại, nữ chủ nội, bình thường ở nhà đều là nàng định đoạt!" ...

Chuyện nhà Lý Tĩnh giao đại xong, cũng đem sự tình kéo về chính sự.

Bất quá lần này giữa hai người có thêm một tầng quan hệ, nói chuyện cũng thuận tiện hơn nhiều. "Điện...

Tiểu Khác a!

Nghe thúc thúc một câu, giữ mấy người kia lại đi!" Lý Tĩnh liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, có chút thấm thía nói. "Phải biết rằng, Hoàng thượng nghe nói ngươi lập được một đạo quân, cũng lo lắng ngươi không có kinh nghiệm lĩnh quân, cho nên mới phối cấp một ít tham tướng cùng phó tướng phụ trợ.

Ngươi xem, đây là Hoàng thượng ban thưởng cho ngươi, suy nghĩ kỹ đi!" Lý Tĩnh vừa nói vừa lấy ra một phong thư đưa cho Lý Khác.

Lý Khác nhìn phong thư kia, ánh mắt hơi động, cuối cùng đưa tay nhận lấy.

Hắn cũng không hề tị hiềm, trực tiếp mở thư ra xem ngay trước mặt Lý Tĩnh. "Ha ha, không tệ a!

Thật giống như Lý thúc nói a!

Vậy cũng được, nếu Phụ hoàng đã nói như vậy, lo lắng ta không có kinh nghiệm lĩnh quân, cấp ta phối trí chút tham tướng cũng không sai.

Vừa vặn, thủ hạ của ta ngoại trừ ta là chủ tướng ra, cũng chỉ có Hổ Si, Phụng Hiếu hai người có thể làm chút việc, giờ có thêm những người này, ta cũng có thể nhẹ nhõm hơn chút!" Lý Khác xem thư xong, trực tiếp đưa cho Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca cầm thư xem, sắc mặt hơi có chút khó coi.

Sau đó, nàng trực tiếp đem thư tín đốt đi.

Lý Tĩnh thấy Lý Anh Ca xem thư thì định ngăn cản, dù sao đó là chuyện hoàng gia, hạ chúc không thích hợp tham dự.

Nhưng khi thấy biểu tình hào không thèm để ý của Lý Khác thì biết, Lý Khác đối với con gái mình tương đương tín nhiệm. "Ai!

Cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu a!" Lý Tĩnh thấy bộ dạng hai người, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Lý Khác tín nhiệm Lý Anh Ca, đại biểu tình cảm hai người tốt.

Nhưng nếu như vậy, nhà hắn khả năng sẽ bị cuốn vào một hồi phân tranh. "Hổ Si, cho mấy vị đại nhân bên ngoài vào đi!

Sau này mọi người đều là đồng sự rồi!" "Rõ, chủ thượng!" Hứa Chử tuy rằng có chút không thích mấy tên kia, nhưng Lý Khác đã lên tiếng, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể cho đám phó tướng,

tham tướng do Lý Nhị an bài vào. "Các vị đại nhân đừng khách khí, tìm chỗ ngồi đi!" Lý Khác gọi mấy tên đang hầm hầm tức giận vào, cười hì hì nhìn bọn hắn, sau đó vẫy vẫy tay ra hiệu tìm chỗ ngồi.

Nhưng gian phòng này chỉ có ba cái ghế.

Một cái Lý Tĩnh đang ngồi, đó là Quách Gia đặc biệt chuẩn bị cho Lý Khác.

Một cái khác Lý Anh Ca đang ngồi, cũng là Quách Gia chuẩn bị.

Còn lại một cái Lý Khác đang ngồi, đó là chỗ Quách Gia bình thường giúp Lý Khác viết thư hoặc chỉnh lý tư liệu hậu cần.

Ngoại trừ ba cái ghế này ra, không ai có tư cách ngồi trong phòng này nữa.

Cho nên Quách Gia không chuẩn bị ghế dư thừa.

Ngay cả Hứa Chử cũng bị Quách Gia nhận định là người không có tư cách ngồi, bởi vì định vị là bảo tiêu cho Lý Khác, nếu ngồi xuống sẽ ảnh hưởng tốc độ phản ứng.

Đối với việc này Hứa Chử cũng cho là đúng.

Lúc này Lý Khác bảo bọn họ tùy tiện ngồi, hoàn toàn là đang chơi khăm.

Chương 124

"Ngô Vương điện hạ, chúng ta đứng nói chuyện là được rồi!" Một tên trong đó nhìn quanh một vòng, phát hiện căn bản không có chỗ ngồi, cũng hiểu được Lý Khác đang giở trò.

Bất quá tên này khá biết nhẫn nhịn, hành lễ với Lý Khác xong liền đứng sang một bên. "Vậy được, là ta mời ngồi rồi nhá, chê dưới đất bẩn thì không thể trách ta." Lý Khác cười tà liếc mấy tên kia một cái, sau đó quay đầu nhìn sang Lý Tĩnh hỏi: "Lý thúc, hiện tại người ta cũng nhận rồi, thư ta cũng xem rồi, chúng ta bàn tác chiến kế hoạch đi!" Lý Khác nói xong trực tiếp đứng lên: "Hắc Giáp quân của ta lúc này có tổng cộng khoảng bốn vạn chín ngàn người, cộng thêm nhân mã Anh Ca mang tới trợ chiến, hai chúng ta hiện tại trong tay có thể chiến đấu ước chừng năm vạn người.

Lần này ngài mang đến mười vạn quân sinh lực, chúng ta hiện tại hai bộ kết hợp, số người khả chiến cũng trên mười lăm vạn.

Đột Quyết bên kia, từ hôm qua đến vừa nãy lần cuối cùng công thành, ít nhất bị ta tiêu diệt hơn tám ngàn người!

Nói cách khác, hiện tại về binh lực chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối.

Ta kiến nghị, ăn cơm xong, chúng ta trực tiếp cùng đối phương quyết chiến, nhất cử kích hội, đem mười hai vạn người Đột Quyết trực tiếp đồ sát!" Lý Khác nói xong, sát ý trên người trực tiếp bùng nổ.

Lý Anh Ca trên người cũng sát khí ngoại phóng.

Lần này nàng mang theo năm ngàn tướng sĩ, tuy rằng trong các trận chiến sau đó Lý Khác đều tương đối chiếu cố, luôn an bài bọn họ ở Định Châu thành, nhưng trận chiến đầu tiên cũng tử thương không

ít người.

Cho nên đối với người Đột Quyết nàng cũng hận thấu xương.

Lý Tĩnh nhìn Lý Anh Ca sát khí trên người rõ ràng trở nên nặng nề hơn, trong ánh mắt lại tràn ngập vui mừng.

Hắn có thể cảm nhận được con gái mình trong khoảng thời gian ngắn đã trưởng thành không ít. "Ngô Vương điện hạ, ta cho rằng việc này không ổn.

Quân ta lúc này binh lực tuy rằng chiếm cứ ưu thế, nhưng nếu cùng đại quân Đột Quyết cứng đối cứng, tất nhiên sẽ tử thương thảm trọng.

Mạt tướng cho rằng, chúng ta chỉ cần ở đây trú đóng một thời gian, đám người Đột Quyết kia tự nhiên sẽ nhiếp vu uy nghiêm quân ta mà rút lui." "Ngô Vương điện hạ, mạt tướng cũng cho rằng việc này không ổn, chúng ta đã có kế sách lui binh, lại cần gì phải gấp gáp mang đến thương vong vô dụng?" "Ngô Vương điện hạ..." Lời Lý Khác vừa nói ra, mấy tên tham tướng và phó tướng kia lập tức từng người mở miệng gây khó dễ. "Hổ Si, vào nói cho đám phế vật này biết quân quy Hắc Giáp quân của ta.

Nhớ kỹ cho ta, lần này ta niệm tình sơ phạm không so đo, nếu có lần sau, toàn bộ ký nhị đẳng công." Lý Khác nói xong, Hứa Chử như tòa thiết tháp đẩy cửa đi vào, tay cầm thiết chuỳ khổng lồ nhìn bảy tám tên tham tướng, phó tướng trước mặt.

Ánh mắt lãnh liệt, cư cao lâm hạ như núi Thái Sơn nhìn xuống. "Ba điều quân quy của Hắc Giáp quân ta, nhớ kỹ cho ta!

Điều thứ nhất: Hết thảy lấy mệnh lệnh của chủ thượng làm điều lệ thi hành đệ nhất.

Kẻ vi phạm, chém đầu răn chúng!

Điều thứ hai: Quan chức càng cao, khi xung kích hãm trận phải xông lên phía trước nhất, làm tác dụng đi đầu.

Nếu không làm được, nhẹ thì phạt roi mười cái, nặng thì chém đầu răn chúng!

Điều thứ ba: Vĩnh viễn không được nghi ngờ quyết định của chủ thượng.

Kẻ vi phạm: Chém đầu răn chúng!" Hứa Chử nói xong, đôi mắt lóe ra hàn quang nhìn chằm chằm mấy tên phó tướng tham tướng kia, trong ánh mắt tràn ngập khát vọng. "Mấy vị, Hắc Giáp quân ta chế định mấy điều quân quy này tới nay, cũng do toàn quân ta không ai theo kịp chủ thượng nên lần đó toàn quân bị đánh mười roi, kỳ thật mấy điều kia đều chưa từng thi hành!

Có muốn thử xem hay không?

Chủ thượng ta thể tuất hạ chúc, nhưng phàm là bị phạt chết, nhất luật ký nhị đẳng công một cái.

Chủ thượng ta thường nói: Quân nhân chết, chỉ có thể mang theo vinh quang, không thể mang theo sỉ nhục!" Hứa Chử nói chuyện, sát ý không hề che giấu.

Mấy thứ đồ chơi chết tiệt này, vừa đến đã nghi ngờ quyết định của Lý Khác, quả thực tìm chết.

Mấy thứ phế vật này cư nhiên lại được làm tham tướng, phó tướng.

Quả thực không biết cái mặt dày bao nhiêu! "..." Một tên trong đó có cặp mắt tam giác, vẻ mặt âm hiểm định chỉ vào Hứa Chử nói gì đó.

Nhưng nhìn cái búa lớn còn to hơn ba cái đầu của hắn cộng lại, hắn trực tiếp túng. "Hừ!

Một đám thùng cơm.

Lát nữa khai chiến, nếu xung sát không bằng những binh sĩ bình thường kia, vậy ta sẽ cho người trực tiếp giẫm chết các ngươi!

Ngay cả nhị đẳng công lao cũng đừng hòng lấy!" Hứa Chử nhìn mấy tên kia không một ai dám phản bác, nhất thời cảm thấy một trận thất vọng.

Hắn hy vọng có kẻ nào không có mắt đứng ra cãi lại hai câu, sau đó hắn có thể lấy lý do vi phạm quân quy Lý Khác mà trực tiếp đập chết.

Bất quá hiện tại xem ra, đám người này không có gan đứng ra. "Được rồi Hổ Si, lát nữa còn phải đánh giặc!

Nếu hù dọa mấy vị đại nhân ảnh hưởng trạng thái, hại bọn họ chết trên chiến trường thì là trọng tội, còn không mau đi ra." Lý Khác nói, phất phất tay với Hứa Chử. "Rõ, chủ thượng!" Hứa Chử thấy Lý Khác đã lên tiếng, cũng biết muốn giết mấy tên này tạm thời không có cơ hội, đành phải không cam lòng lui ra. "Lý thúc, cái nhìn của người thế nào?" Lý Khác chấn nhiếp xong đám người kia, lại nhìn về phía Lý Tĩnh.

Đám người kia thì liều mạng nháy mắt với Lý Tĩnh. "Kẻ nào mắt còn nháy nữa, ta trực tiếp móc ra!" Lý Khác thấy Lý Tĩnh có thần sắc khó xử, trực tiếp quay đầu nhìn về phía mấy tên kia.

Trên mặt tuy rằng mang theo mỉm cười, nhưng trong đôi mắt lại bắt đầu nổi lên tơ máu, tượng trưng cho việc đã động sát ý. "Ai!

Nếu dựa theo binh pháp, đối phương lúc này cô quân thâm nhập, hậu tục vô viện, chúng ta lại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, xác thực nên chủ động xuất kích!

Nhưng..." "Được rồi, nếu hai vị chủ tướng chúng ta đều quyết

định muốn chủ động xuất kích, như vậy vấn đề hậu tục không cần lo lắng nữa.

Ăn cơm, sau đó quyết chiến!" Lý Tĩnh còn chưa nói xong chữ "nhưng", Lý Khác đã trực tiếp cắt ngang.

Thời điểm này còn "nhưng nhị" cái gì?

Đánh là đúng rồi. "Chủ thượng, các vị tướng quân, có thể ăn cơm!" Lý Khác nói xong, Quách Gia cũng đi vào.

Chương 125

Hắn chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua tình huống trong phòng là đại khái đoán được tình hình hiện tại.

Bất quá so với Hứa Chử đơn giản thô bạo, ngôn từ của hắn ôn hòa hơn nhiều.

Cho nên đối với mấy tên tham tướng và phó tướng kia, hắn miễn cưỡng có một bộ mặt tốt. "Vậy được, đi, đi ăn cơm!

Vừa vặn ta cũng đói bụng, ăn xong cơm, chúng ta trực tiếp giết cho phiến giáp không còn!" Lý Khác nói xong đứng dậy khỏi ghế.

Lý Anh Ca thân thủ đỡ phụ thân đi theo Lý Khác ra ngoài.

Ba người đi rồi, đám phó tướng thiên tướng đứng trong phòng trừng mắt nhìn nhau. "Cái tên Ngô Vương này sát khí cũng quá nặng đi!" "Hừ!

Hoàng tử cái gì!

Ta thấy quả thực thô lỗ cùng cực, tối nay ta sẽ liên dạ thượng tấu Hoàng thượng, Ngô Vương mục trung vô hoàng ân, xí đồ uy hiếp và sát hại chúng ta." "Đúng, ta cũng phải thượng tấu." "Mọi người cùng thượng tấu Hoàng thượng, ta đảo muốn xem Lý Khác có thể kiêu ngạo bao lâu!" Đám người này miệng thì kêu gào muốn thượng tấu, muốn cáo trạng, nhưng thực tế trong lòng lại đánh trống lui quân.

Bọn họ đều là Lý Nhị ngự ban cho Lý Khác, nói dễ nghe là hỗ trợ, nói khó nghe một chút là chờ sau khi đánh xong trận này, Lý Khác về kinh, bọn họ sẽ giá không Lý Khác.

Chỗ dựa lớn nhất của bọn họ là Lý Nhị.

Nhưng lúc này nhìn thái độ của Lý Khác, dường như chỗ dựa này

có chút không đáng tin.

Mới vừa rồi trên chiến trường bị uy hiếp hai lần, thủ hạ của Lý Khác cũng có vẻ thập phân thị sát.

Dưới tình huống như vậy, bọn họ đều cảm giác nhiệm vụ này không xong rồi, cái mạng nhỏ tùy thời đều có thể mất.

Cho nên khi mấy tên này kêu gào muốn thượng tấu, kỳ thật trong lòng đều nóng lòng gửi thư cầu cứu Lý Nhị.

Nơi này quá nguy hiểm, không dám ở lại nữa. "Mấy vị đại nhân, chủ thượng nhà ta bảo mau chóng đi ăn cơm, ăn cơm xong dễ lên đường!" Khi mấy tên này đang toan tính trong lòng, ngoài cửa truyền đến một thanh âm có chút tiện tiện.

Vừa nghe lời này, bọn họ suýt chút nữa tức hộc máu. "Nói cái gì đó?

Gọi là lên đường hả?" "Vô lễ chi bối!

Trong quân có tôn ti trật tự không?" "Công nhiên vũ nhục tướng quân chúng ta, tử tội!" Hàn Vấn nhìn mấy tên đang kêu gào không ngừng, trực tiếp dẫn huynh đệ xoay người rời đi.

Trước khi đi còn ném lại một câu: "Một đám ngốc tử!

Loại người này đặt lên chiến trường, ta dám cá đợt xung kích đầu tiên cũng không sống nổi!

Phải không?" "Đội trưởng đánh giá cao rồi, cái dạng này còn có thể xung kích?

Ta phỏng chừng vừa khai trương, chỉ biết ở phía sau kêu gào, nếu thấy chiến cục bất lợi, mấy tên này chạy còn nhanh hơn ai hết." "Ở phía sau kêu gào?

Nói đùa cái gì!

Bọn hắn là phó tướng và tham tướng, nếu thật sự so ra thì quan chức còn nhỏ hơn chủ thượng.

Đến lúc đó một khi đánh nhau, bọn hắn chính là phải xông lên ở thê đội thứ nhất!

Nếu không theo kịp, chủ thượng trực tiếp quay đầu chém luôn rồi." "Nói cũng đúng ha!

Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm, ăn xong cơm, chúng ta phải cùng đám vương bát đản kia quyết chiến rồi, ha ha ha, cũng không biết chủ thượng nói dẫn chúng ta đi cướp nữu có phải thật không?" "Nếu đánh xong trận này còn sống, vậy nhất định là thật, chủ thượng chưa bao giờ lừa gạt chúng ta!" "Cũng đúng!" ...

Mấy tên tham tướng đi sau lưng Hàn Vấn, đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.

Đó là, hình như sắp khai chiến rồi.

Nghe khẩu khí đám người này, hình như Lý Khác khi chiến đấu đều là người xông lên ở tuyến đầu.

Nếu bọn hắn không xông lên trước nhất, Lý Khác sẽ tìm cớ giết bọn hắn a! "Tên kia sẽ không phải thật sự mỗi lần đều xông lên trước nhất chứ?" "Loại lời này ngươi cũng tin?

Một cái hoàng tử, đánh giặc tuy rằng không đến mức trốn ở sau cùng, nhưng cũng không có khả năng xông lên trước nhất, vạn nhất chết rồi, vinh hoa phú quý chẳng phải đều ngâm nước nóng?" "Đúng vậy, một hoàng tử cũng có thể xông lên trước nhất sao?

Ta thấy là đang hù dọa chúng ta, muốn chúng ta chủ động thối lui khỏi quân trung thôi." "Lý Khác không phải muốn đánh sao!

Lát nữa sẽ biết, nếu ngay cả một hoàng tử cũng xông lên trước nhất, vậy chúng ta lại sợ cái gì!

Muốn tìm cớ giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!" "Đúng, nếu xung kích, chúng ta cứ gắt gao đi theo hắn, hắn ở đâu chúng ta ở đó, đến lúc đó xem hắn tìm cớ gì!" Hàn Vấn vừa hỏi xong chỗ ăn cơm, lập tức lại nghệt mặt ra.

Đừng nói là hắn, ngay cả Lý Tĩnh lúc này cũng ngơ ngác.

Từng nhóm Hắc Giáp quân đang bưng bát ngồi loạn xạ khắp nơi.

Lý Anh Ca thì dẫn Lý Tĩnh cùng một số tâm phúc tìm một chỗ tương đối rộng rãi ngồi xuống.

Bên cạnh cũng có không ít người vừa ăn vừa trò chuyện với Lý Anh Ca.

Lý Khác lúc này lại chạy loạn khắp nơi, chỗ này một nhóm người thì ngồi xổm xuống chém gió, chỗ kia một nhóm người thì ghé vào ngồi cùng, trên tay cầm cái xương đùi lớn gặm đến bóng nhẫy cả miệng.

Cái dáng vẻ ăn uống đó, đừng nói là giống một quân chủ, có mấy tên lính quèn ăn uống trông còn đẹp mắt hơn hắn. "Lấy bát đũa cho mấy vị đại nhân." Hàn Vấn hô một câu với người phụ trách nấu cơm, sau đó quay sang đám người đang giơ tay kia nói: "Cơm canh cứ ăn thoải mái, bao no, nhưng không được lãng phí, ăn được bao nhiêu lấy bấy nhiêu!" Nói xong, hắn trực tiếp dẫn mấy huynh đệ bên cạnh bắt đầu động thủ.

Sau khi xử lý xong một bát cơm lớn, hắn ngẩng đầu liếc nhìn một cái: "Ha ha, Lưu Truyện, tiểu tử ngươi không phải không ăn nội tạng cừu sao?

Giờ cũng ăn rồi à?" "Nói bậy, ông đây ăn được cả trâu!" Hàn Vấn tìm mấy huynh đệ quan hệ tốt rồi sà vào ngồi chung một chỗ.

Một đám người chỉ ăn bữa cơm mà tiếng chửi mắng vang lên liên

hồi, nói tục chửi bậy lung tung.

Lý Khác là kẻ đầu têu thỉnh thoảng lại rống lên một câu, chọc cho mọi người xung quanh cười ha hả.

Cả doanh trại ồn ào còn hơn cả cái chợ rau. "Anh Ca, bình thường hắn đều ăn uống như vậy sao?" Lý Tĩnh nhìn Lý Khác bưng bát chạy khắp nơi, mỗi khi đi đến một chỗ, đám binh sĩ kia không ai là không tươi cười chào đón.

Thậm chí ngay trước mặt quân chủ cũng vẫn chửi bậy như thường, kể chuyện cười 18+ cũng không kiêng dè gì.

Chương 126

"A!

Từ lúc xuất phát khỏi Trường An, vẫn luôn như vậy ạ!" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác đi đến đâu cũng hòa đồng với tướng sĩ, trên mặt nàng cũng cười vô cùng vui vẻ.

Nàng thích một Lý Khác như thế này.

Sái thoát, không câu nệ tiểu tiết, bình thường tự do tản mạn, nhưng khi lâm chiến thì ý khí phong phát, vạn phu mạc địch.

Người như vậy mới đem lại cho người ta cảm giác an toàn nhất. "Có thể hạ thấp thân phận như thế, quả thực là hiếm thấy a!" Lý Tĩnh biết rõ, người thống trị vì để tăng cường sự cai trị, cứng nhắc phân chia con người thành ba bảy loại.

Chủng tư tưởng này tồn tại đã lâu, mọi người cũng quen rồi.

Có một số người ra vẻ hạ thấp thân phận để lôi kéo tướng sĩ, nhưng thực tế trong thâm tâm vẫn coi thường những tướng sĩ xuất thân thảo căn kia.

Lý Tĩnh cũng vậy.

Cho nên không những không có tác dụng, ngược lại còn sinh ra chút ngăn cách với tướng sĩ!

Nhưng Lý Khác rõ ràng không giống vậy, hắn thật sự không có cái nhìn phân biệt đối xử nào.

Giáo dục của thế kỷ 21 nói cho hắn biết, ai cũng là cha sinh mẹ đẻ!

Không ai thật sự cao quý hơn ai bao nhiêu.

Cho nên hắn rất dễ dàng có thể tán gẫu cùng đám tướng sĩ kia. "Cái này không phải là hạ thấp thân phận, mà là hắn thật sự coi những tướng sĩ đó là huynh đệ, cho nên những người đó mới nguyện ý vì hắn mà chết!" Lý Anh Ca cười với Lý Tĩnh một cái, sau đó nói: "Phụ thân, con cũng đi đây!

Con chính là chủ mẫu mà lị!" Lý Anh Ca nói xong, trực tiếp bưng bát giống như Lý Khác bắt đầu đi loanh quanh.

Bất quá nàng đi đến đâu, chỗ đó liền yên tĩnh lại.

Bởi vì một đám đại lão thô kệch cũng không thể trước mặt chủ mẫu mà kể chuyện 18+ được!

Nếu làm thật như thế, chủ thượng có lẽ không nỡ trách phạt, nhưng đám huynh đệ bên cạnh có thể trực tiếp đánh chết bọn hắn.

Đó là sự tôn kính đối với Lý Anh Ca. "Xem ra ta cũng nên học tập người trẻ tuổi nhiều hơn a!" Lý Tĩnh nhìn con gái tuy đi đến đâu cũng làm "lãnh tràng", nhưng đám tướng sĩ kia vẫn thập phần hoan nghênh Lý Anh Ca đến ăn cùng.

Không thể kể chuyện bậy bạ thì mọi người tán gẫu chuyện nhà, không khí vẫn vô cùng hài hòa.

Thậm chí có người còn nhờ Lý Anh Ca giúp giới thiệu vợ cho.

Trò chuyện cũng vô cùng vui vẻ.

Một bữa cơm này, Lý Tĩnh cảm thấy học được không ít thứ.

Khi cơm nước xong xuôi, toàn quân bắt đầu tập kết.

Lý Khác và Lý Tĩnh, cả hai đều khoác giáp, đứng ở vị trí cao nhất phía trước.

Lý Anh Ca, Hứa Chử cùng đám võ tướng dưới trướng Lý Tĩnh, và cả đám người Lý Nhị (Hoàng đế) phái đến giám sát Lý Khác đều đứng

ở thê đội phía sau.

Xa hơn nữa là kỵ binh dưới trướng Lý Khác.

Khi Lý Khác hô toàn quân tập kết, đám người này bất kể đang làm gì, đều lập tức chạy về phía chiến mã của mình.

Phi thân lên ngựa, tập kết trong thời gian ngắn nhất.

Mọi thứ đều hiển hiện sự đồng bộ đến lạ kỳ.

So sánh ra, quân đội do Lý Tĩnh mang đến tập kết chậm hơn không ít.

Những người nhanh nhẹn thì động tác cũng ma lợi, nhưng những kẻ chậm chạp thì lề mề, nhìn mà Lý Khác đau cả răng.

Lý Tĩnh nhìn sự đối lập giữa hai bên cũng có chút đỏ mặt.

Dù sao ông cũng là tướng quân số một số hai Đại Đường, kết quả binh lính dưới trướng lại bị người ta so sánh kém hơn, tuy Lý Khác không nói gì, nhưng Lý Tĩnh cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. "Các huynh đệ, xuất phát!" Lý Khác thấy đại quân đã tập kết gần xong, trực tiếp hạ lệnh bắt đầu tiến về phía trận doanh Đột Quyết.

Lý Tĩnh cũng phối hợp vung tay, dẫn quân đội tiến về phía trước.

Tại đối diện bọn họ, Cáp Lỗ Nhĩ nhìn binh lực Đại Đường lúc này rõ ràng vượt trội hơn hẳn, nhưng trong lòng lại chẳng hoảng chút nào.

Hắn đánh nhau với Đại Đường không phải ngày một ngày hai.

Cơ bản mỗi năm đều đánh một hai lần.

Mỗi lần kết quả đều là song phương đánh đến khi binh lực hao tổn kha khá, Đại Đường vì bảo tồn thực lực sẽ yêu cầu hòa đàm.

Hắn cũng có thể nhân cơ hội kiếm chút lợi lộc.

Cho nên lần này hắn cũng không lo lắng, cảm thấy đối phương

cũng sẽ giống như mọi khi, vừa đánh vừa đàm phán điều kiện mà thôi.

Chỉ bất quá lần này hắn nhất định phải thất vọng rồi.

Khi hai quân cách nhau khoảng hai dặm thì đều dừng lại. "Thằng cháu con rùa ở đối diện, mấy hôm trước nước phân có dễ uống không?" Hai quân đến gần, Cáp Lỗ Nhĩ liếc mắt nhìn Lý Khác và Lý Tĩnh đứng đầu hàng.

Lý Tĩnh thì hắn quen, mấy năm nay cũng giao thủ vài lần.

Lý Khác thì hắn không biết.

Nhưng sau khi câu nói của Lý Khác thốt ra, hắn lập tức biết Lý Khác là ai. "Là cái tên vương bát đản nhà ngươi dẫn đội đánh lén ta phải không!

Tốt, tốt lắm.

Ta nói cho Lý Tĩnh biết, chuyện lần này không dễ dàng kết thúc đâu, nếu muốn hòa đàm, vậy thì phải đem đầu ngươi chặt xuống, bằng không thì miễn bàn, chúng ta trên chiến trường thấy chân chương!" Lý Tĩnh vừa nghe Lý Khác nhắc đến chuyện uống nước phân, lại thấy chủ tướng Cáp Lỗ Nhĩ bên kia tức đến nhảy dựng lên, lập tức có chút ngỡ ngàng. "Trước đó ngươi đã làm gì?

Chương 127

Mà tên kia lại hận ngươi như vậy?" Lý Tĩnh nhỏ giọng hỏi Lý Khác. "A a, ước chừng là lúc ta dẫn người dùng máy bắn đá tạt phân vào đại doanh bọn hắn, tên kia vừa khéo trúng chiêu chăng!" Lý Khác nói một câu không chắc chắn lắm, sau đó trực tiếp thúc ngựa Xích Thố đi lên hai bước, rồi quay đầu ngựa lại, đối diện với toàn quân! "Các huynh đệ, có người muốn chặt đầu lão đại của các ngươi, làm sao bây giờ?" "Đồ hắn!" "Đồ hắn!" "Đồ hắn!" ...

Câu hỏi của Lý Khác vừa dứt, Hứa Chử, Lý Anh Ca, Hàn Vấn và đám người lập tức gào thét.

Những tướng sĩ phía sau khi gào thét thì càng trực tiếp hạ thấp trường thương, chiến mã dưới chân dường như cũng cảm nhận được sát ý và sự bạo ngược của chủ nhân, vó ngựa bắt đầu cào đất bất an, không ngừng phát ra tiếng phì phì!

Một cỗ túc sát chi khí nháy mắt lan tràn ra.

Nghe tiếng gào thét của Hắc Giáp quân, máu trong người đám tướng sĩ Lý Tĩnh mang đến dường như cũng bắt đầu rực cháy. "Ha ha ha...

Đám tạp toái này đến địa bàn lão tử giết huynh đệ tỷ muội lão tử, hiện tại cư nhiên còn vọng tưởng hòa đàm?

Chẳng lẽ người Đại Đường chúng ta sinh ra để cho chúng nó giết chơi?" Lý Khác nói xong, trực tiếp ghì cương Xích Thố, để nó quay người lại.

Lý Tĩnh nhìn bóng lưng sát khí ngút trời của Lý Khác, trực tiếp vung tay, toàn quân tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu!

Chờ đợi Lý Khác ra lệnh một tiếng.

Nhìn đại quân Đột Quyết phía trước, đôi mắt Lý Khác dần dần hằn lên những tia máu đỏ. "Các huynh đệ, tể đám tạp chủng này, báo thù cho các huynh đệ đã chết!

Theo ta, SÁT!" "SÁT!" Chữ "Sát" của Lý Khác vừa ra khỏi miệng, người đã trực tiếp kẹp bụng ngựa, lao về phía trận doanh Đột Quyết. "TOÀN QUÂN XUNG KÍCH!!!" Hắc Giáp quân của Lý Khác đã đánh cùng hắn mấy trận, đều biết tính khí của hắn.

Cho nên khi hắn vừa mới có động tác, trọng giáp kỵ binh phía sau toàn bộ toàn tốc thúc đẩy chiến mã.

Gần như cùng lúc với Lý Khác phát động xung kích.

Hứa Chử, Lý Anh Ca, Hàn Vấn, Lý Tĩnh các loại cũng trực tiếp lao theo bên cạnh Lý Khác.

Lấy hắn làm mũi nhọn, tạo thành hình mũi tên lao thẳng vào đại doanh Đột Quyết.

Mấy tên thiên tướng mà Lý Nhị phái đến giám sát Lý Khác, thấy Lý Khác trực tiếp lao ra thì lập tức sững sờ.

Nhưng trọng giáp kỵ binh phía sau đâu quan tâm bọn họ có ngẩn người hay không!

Trực tiếp cầm trường thương bắt đầu xung kích.

Nếu mấy tên này dám cản đường, vậy thì trực tiếp giẫm qua.

Thế là mấy tên kia bị trọng giáp kỵ binh phía sau bức bách phải lao lên phía trước.

Phải liều mạng mà chạy, nếu không trọng giáp kỵ binh phía sau sẽ trực tiếp lấy mạng bọn họ. "Đám điên này, đều là kẻ điên!" "Ta nhất định phải thượng tấu Hoàng thượng, Lý Khác mưu sát triều đình

mệnh quan!" "Đừng đuổi theo ta a!

Đừng đuổi theo ta!" ...

Mấy tên kia bị ép chạy ngay sau Lý Khác, nhìn đại quân Đột Quyết dần dần tiếp cận, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Lúc này bọn họ rốt cuộc hiểu được ý tứ câu nói của tên gọi là Hàn Vấn lúc ăn cơm.

Không có chút bản lĩnh, xung kích ở vị trí đầu tiên, thật sự có khả năng không sống qua nổi đợt xung kích đầu tiên, trực tiếp bị giết!

Không bị người Đột Quyết giết thì cũng bị Hắc Giáp quân phía sau giết.

Lý Khác ngay từ đầu đã không định để bọn hắn sống sót rời khỏi chiến trường!!!

Khi mười mấy vạn người đồng thời phát động xung kích, uy thế đó quả thực kinh khủng như sóng thần ập đến.

Đôi mắt Lý Khác lúc này hoàn toàn bị tơ máu bao phủ.

Hắn chỉ có một ý niệm, giết sạch bất cứ tên Đột Quyết nào trong tầm mắt.

Cáp Lỗ Nhĩ nhìn quân Đường trực tiếp lao về phía mình, ánh mắt lập tức hoảng loạn.

Tình huống lúc này hoàn toàn không giống với tràng diện hòa đàm của hắn dự tính.

Quân Đường mấy năm nay không có một ngoại lệ nào, đều chọn hòa đàm.

Hoàn toàn không ngờ đối phương lại thật sự trực tiếp cứng đối cứng! "Bộ binh lập khiên phòng ngự, trường mâu chuẩn bị, cung tiễn thủ bắn tên!

Kỵ binh chuẩn bị trùng sát!" Nhìn Lý Khác như một đám người điên lao tới cùng hàng ngàn hắc sắc trọng giáp kỵ binh phía sau, Cáp Lỗ Nhĩ cảm giác như bị dã thú nhắm vào, sống lưng phát lạnh.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy hôm nay có khả năng phải bỏ mạng tại đây.

Bên phía Lý Khác khí thế như cầu vồng, còn bên phía Đột Quyết hầu như tất cả các tướng lĩnh đều tưởng rằng Lý Khác cũng sẽ chọn hòa đàm.

Cho nên khi Lý Khác nhanh chóng kéo sĩ khí lên rồi trực tiếp bắt đầu xung kích, bên này không kịp điều động khí thế tướng sĩ.

Nhìn Lý Khác đã vọt tới nửa đường, cuối cùng Cáp Lỗ Nhĩ cũng chỉ có thể kiên trì kéo người chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng những người Đột Quyết kia khi nhìn thấy đám Hắc Giáp cười gằn lao tới, lập tức sinh ra cảm giác như một đàn gia súc chờ làm thịt, còn đối phương là đồ tể.

Từng kẻ giơ khiên và trường thương tay đều bắt đầu hơi run rẩy.

Sợ hãi.

Từ đáy lòng sinh ra sợ hãi.

Lý Khác chẳng quan tâm sợ hay không sợ.

Chỉ cần bắt đầu chém giết, vậy thì đám người Đột Quyết này trong mắt hắn, ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Trường kích trong tay gạt bay những mũi tên rơi xuống, Lý Khác lần nữa thúc Xích Thố gia tăng tốc độ, cười ha hả lao vào trận doanh địch.

Đối mặt với những mũi trường mâu sắc nhọn, Xích Thố với chân sau cường tráng dùng sức đạp mạnh xuống đất, mang theo Lý Khác

nhảy vọt lên cao.

Chương 128

Khi Xích Thố mang theo hắn vượt qua bức tường người, trường kích trong tay Lý Khác vung ngược ra sau, ba bốn cái đầu lâu to lớn trực tiếp bay lên.

Máu tươi từ thi thể mất đầu phun ra như vòi rồng nước, bắn tung tóe lên người Lý Khác.

Toàn thân nhuốm máu, hắn dần trở nên càng thêm điên cuồng. "Ha ha, Đột Quyết man tử, chờ lão tử tàn sát đi!

Chết đi, chết đi!" Các tướng sĩ phía sau thấy Lý Khác trực tiếp lấy được chiến công đầu, từng người càng điên cuồng lao lên, phảng phất như nếu xông lên chậm, giết ít đi một kẻ địch thì là sỉ nhục vậy.

Lúc Xích Thố nhảy lên, Hứa Chử cũng lao tới trước trận Đột Quyết.

Hắn không có thần mã như Xích Thố, nhưng có thần lực vạn phu mạc địch.

Cự chùy trên tay vung lên, trực tiếp đập vào những cây trường thương trong tay người Đột Quyết.

Một chùy vung ra, những tên Đột Quyết cầm trường mâu lập tức cảm giác như bị búa công thành đập trúng.

Hổ khẩu thi nhau nứt toác, trường mâu tuột tay bay đi.

Sau đó liền thấy một cái búa lớn quét ngang tới. "Một đám tạp toái, đừng cản đường lão tử!" Hứa Chử một chùy đập xuống trực tiếp đánh bay bốn năm tên Đột Quyết.

Đi thế không giảm, trực tiếp đuổi kịp bước chân chém giết của Lý Khác.

Đại chùy trên tay đi tới đâu, người ngã ngựa đổ tới đó, chạm vào là chết.

Lý Khác xông vào địch trận chưa đến một giây, trọng giáp bộ binh đoàn liều mạng đuổi theo phía sau cũng rốt cuộc va chạm với người Đột Quyết.

Bọn họ không có võ nghệ cao siêu như Lý Khác hay Hứa Chử, nhưng phương thức xung kích lại càng trực tiếp dứt khoát.

Kỵ thương dài hơn ba mét dựng lên, mặc kệ phía trước là gì, chỉ cần Lý Khác ở đâu thì lao về phía đó!

Bộ binh đối kháng kỵ binh, lại là kỵ binh đang toàn tốc xung kích, giống như người đứng trước một chiếc xe ủi đất vậy.

Những tên Đột Quyết lập khiên cầm mâu trực tiếp bị đâm bay.

Từng thân thể như diều đứt dây ném về phía quân bạn đằng sau.

Người còn chưa rơi xuống đất thì đã khí tuyệt thân vong.

Lý Tĩnh cũng là sa trường lão tướng, loại trường thương trận này tự nhiên cũng không làm khó được ông.

Mấy người đều nhẹ nhàng trực tiếp giết vào trong trận doanh Đột Quyết bắt đầu chém giết.

Nhưng mấy tên mà Lý Khác định mượn đao giết người kia thì không có vận khí tốt như vậy.

Nhìn những cây trường mâu sắc nhọn, trong lòng bọn hắn lập tức do dự, tốc độ chiến mã chậm lại.

Nhưng trọng giáp kỵ binh phía sau đâu có quản chậm hay không!

Mục tiêu của bọn họ là theo kịp bước chân Lý Khác, trừ cái đó ra, bất kể ai ở trước mặt đều chỉ có một con đường chết.

Cho nên mấy tên thiên tướng kia vừa mới giảm tốc độ, trường thương của trọng giáp kỵ binh phía sau trực tiếp từ sau lưng xuyên thủng người bọn hắn, sau đó mang theo thi thể bọn hắn lao vào trận doanh Đột Quyết.

Khi Lý Khác thảo luận sự việc trong phòng Quách Gia, Quách Gia đã nói với toàn quân: Mấy tên này đến đoạt quyền của chủ thượng!

Không cần khách khí với chúng.

Cho nên đám trọng giáp kỵ binh kia ngay từ đầu kỳ thực là lao về phía mấy tên này để giết.

Hiện tại tốc độ vừa chậm lại, tự nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp quang minh chính đại ra tay.

Bảy tám tên tham tướng chi lưu trực tiếp bị người phe mình giết chết. "Bộ binh đoàn công kích hai cánh, kỵ binh trung lộ phát động xung kích." Cáp Lỗ Nhĩ đứng trên đài chỉ huy phía sau nhìn kỵ binh đã xông vào trận doanh mình, trực tiếp cho kỵ binh phe mình cũng bắt đầu xung kích trong trận.

Hắn muốn làm chậm bước chân đám trọng giáp kỵ binh của Lý Khác lại.

Kỵ binh xung kích quả thực là khắc tinh của bộ binh, hoàn toàn có thể là tàn sát.

Nhưng một khi kỵ binh mất đi đà xung kích, vậy thì sẽ là ác mộng của bộ binh.

Cho nên mục đích hàng đầu hiện tại là làm giảm tốc độ xung kích của Lý Khác.

Đối phó kỵ binh, tốt nhất cũng là dùng kỵ binh.

Theo lệnh Cáp Lỗ Nhĩ ban xuống, chiến trận bắt đầu nhanh chóng

triển khai.

Bộ binh ở giữa đại quân bắt đầu nhanh chóng nhường đường.

Kỵ binh đoàn phía sau của Đột Quyết cũng bắt đầu toàn tốc lao về phía Lý Khác. "Ha ha, các huynh đệ, đám cặn bã kia muốn thi xung kích với chúng ta?" "Giết sạch!" "Xông lên a!" Lý Khác thấy đối phương cư nhiên cũng lôi kỵ binh ra thi đấu xung kích, trực tiếp cười gằn.

Tướng sĩ phía sau cũng cười ha hả lao về phía đối phương.

Cái khí thế dũng cảm tiến tới đó khiến đám kỵ binh Đột Quyết đối diện một trận đảm chiến tâm hàn. "Hãm trận chi chí, hữu tử vô sinh!" Lý Khác cười ha ha một tiếng, trực tiếp cùng tiền phong đối phương va vào nhau.

Tay hắn trực tiếp buông dây cương, hai tay nắm Họa Can Phương Thiên Kích vung ra sau, sau đó nhân mã hợp nhất, dùng sức mạnh toàn thân vung trường kích tới.

Bành...

Tên kỵ binh đối phương đang cầm trường đao định chém tới trực tiếp bị Lý Khác dùng một kích đập vào giáp trụ trên đùi.

Sức mạnh to lớn khiến cả người lẫn ngựa bị đập lật ngửa ra đất.

Trường đao trên tay cũng tuột ra bay về phía một kỵ binh khác bên cạnh, để lại một vết thương hẹp dài trên cánh tay hắn. "Nga..." "Chủ thượng uy vũ!" "Giết a, một đám chân mềm!" "Ha ha, mẹ kiếp, ai cũng không được giành với ta!" Nhìn Lý Khác một kích đập lật kỵ binh đối phương, khí thế bên này càng thêm bàng bạc. "Đều giết cho lão tử!

Không cần tù binh!

Chương 129

Giết sạch, lão tử đi Đột Quyết cướp nữ nhân!" Lý Khác cười gằn một tiếng, lần nữa xung kích.

Từ khi đạt được Bá Vương Kích Pháp, đây là lần đầu tiên hắn toàn lực thi triển.

Kích pháp của Bá Vương Hạng Vũ vốn được sáng tạo để giết chóc, giờ khắc này Lý Khác đối với bộ kích pháp này cũng có một nhận thức mới.

Mỗi một kích đều mang khí thế phá vạn quân, dũng cảm tiến tới.

Một khi khai sát thì dũng không thể đương. "Ai dám cùng ta một trận chiến?" Lý Khác lại một kích đâm xuyên rồi hất tung một kẻ địch, sau đó nộ hống với đám binh sĩ Đột Quyết xung quanh.

Đôi mắt đỏ ngầu phối hợp với toàn thân đẫm máu, quả thực như Tu La bò ra từ địa ngục.

Sát phạt thiên hạ, lấy việc giết sạch thiên hạ làm nhiệm vụ của mình!

Trong nhất thời, đám kỵ binh Đột Quyết xung quanh đều theo bản năng tránh xa một chút, khiến xung quanh Lý Khác trống ra một mảng chân không. "Một đám túng bao (hèn nhát)!

Đồ sát cho ta!" "Giết a!!!" Chiến trường biến hóa khôn lường.

Cáp Lỗ Nhĩ vốn định dựa vào kỵ binh để giảm tốc độ của Lý Khác.

Nhưng không ngờ, kỵ binh của hắn chỉ một hiệp đã bị xung kích đến mức không còn chút khí thế nào.

Vốn dĩ là hai bên giằng co, nhưng lúc này bên hắn lại cho người ta cảm giác như đào binh đang bị truy sát.

Bên phía Lý Khác trực tiếp là một đám người điên.

Đặc biệt là Lý Khác.

Khi đợt xung kích đầu tiên vừa kết thúc, đại đội kỵ binh hai bên đang quay đầu, bên Lý Khác lại cười điên cuồng lao về phía đối phương. "Huynh đệ mau giết a!

Một lát nữa đám cháu trai này muốn chạy rồi!" Binh sĩ dưới trướng Lý Khác nghe nói đối phương muốn chạy, lập tức như phát điên. "Đặc mã dám chạy trốn, ta nhật tổ tông bọn chúng!" "Huynh đệ mau theo kịp chủ thượng." "Đừng để mấy tên này chạy thoát, giết sạch!" ...

Binh sĩ dưới trướng Lý Khác đâu thèm quản chiến cục rốt cuộc ra sao, cũng không có thời gian quan sát.

Chỉ cần Lý Khác nói đối phương muốn chạy, vậy thì trong mắt bọn hắn, đối phương chính là một đám đào binh.

Những binh sĩ Đột Quyết giao phong với Lý Khác vốn đã bị đánh cho sĩ khí đê mê trong đợt xung kích đầu.

Hiện tại lại thấy đối phương như lũ điên lao tới, miệng vừa hét không cho chạy vừa xông lên, trong lòng bọn họ cũng theo bản năng tự coi mình là đào binh.

Thậm chí thật sự có mấy kẻ gan bé trực tiếp cưỡi ngựa bỏ chạy.

Thấy có người thật sự bỏ chạy, một số kẻ bên cạnh bị giết đến sợ hãi cũng hùa theo chạy trốn. "Mẹ kiếp!

Đều không được chạy trốn!

Ai dám chạy trốn giết không tha!" Phó tướng doanh xung kích bên

Đột Quyết thấy phe mình cư nhiên có người bỏ chạy, lập tức gầm lên.

Nhưng khi hắn quay đầu định ổn định quân tâm, một tráng hán như tháp sắt đã lao đến trước mặt hắn. "Không làm phiền ngươi động thủ, ta giúp ngươi là được!" Hứa Chử nói, đại chùy trong tay trực tiếp nện vào ngực tên phó tướng đang hò hét kia.

Tên phó tướng thấy Hứa Chử công tới, vội vàng giơ trường thương lên đỡ.

Nhưng khi cán thương va chạm với đại chùy, hắn lập tức hiểu thế nào gọi là bọ ngựa đấu xe, không biết tự lượng sức mình.

Cây búa khổng lồ đập vào cán thương, hổ khẩu tên phó tướng nứt toác.

Cán thương cùng với búa của Hứa Chử trực tiếp nện vào ngực hắn.

Lực xung kích khổng lồ đánh bay hắn khỏi lưng ngựa.

Khi người còn trên không trung, miệng hắn đã bắt đầu phun ra nội tạng vỡ nát và máu tươi.

Đội kỵ binh này cũng xui xẻo, chủ tướng gặp Lý Khác bị miểu sát, phó tướng gặp Hứa Chử cũng vẫn bị miểu sát.

Hai kẻ cầm đầu chỉ trong một hai lần đối mặt đã chết sạch. "Đều giết cho ta!

Một tên cũng không để lại!" Thấy Hứa Chử một búa đập bay phó tướng đối phương xa mười mấy mét, khí thế bên Lý Khác càng thêm hung hãn.

Một đường chém giết, kỵ binh đối phương trực tiếp bị tiêu diệt quá nửa.

Số còn lại trực tiếp bị bộ binh dâng lên dìm ngập.

Đánh tan kỵ binh đối phương xong, Lý Khác lại lần nữa lâm vào đồ sát.

Dòng lũ đen đi đến đâu, nơi đó liền vang lên lượng lớn tiếng kêu thảm thiết.

Đám bộ binh Hắc Giáp cũng dị thường điên cuồng.

Bị trường thương đối phương xuyên thủng, đao trong tay vẫn sẽ ở khắc cuối cùng chém vào đầu đối phương.

Miệng vẫn cười ha hả, y hệt một đám người điên.

Nhưng sự điên cuồng này cũng nhanh chóng lây nhiễm sang binh sĩ của Lý Tĩnh.

Một tên vốn có huyết tính nhưng khi đánh giặc lại hay sợ đầu sợ đuôi, khi nhìn thấy một Hắc Giáp từng cứu mạng mình chết thảm ngay trước mắt, đôi mắt hắn đỏ lựng lên. "Đột Quyết nhân!

Ta nhật nãi nãi ngươi!" Tên kia nhìn người lính Hắc Giáp kia ở giây phút cuối cùng vẫn giơ đao chém đối phương, nhưng theo máu tươi dần mất đi, không còn khí lực giơ tay lên nữa.

Khi ngã xuống, trên mặt hắn vẫn mang nụ cười gần như điên cuồng, nhưng ánh mắt lại tràn đầy tiếc nuối.

Tên lính Đường được cứu lúc này cũng không còn sợ hãi.

Chương 130

Tay cầm trường thương, trên mặt cũng nở nụ cười điên dại. "Tạp toái, ha ha ha, lão tử đến đây!" Một thương đâm chết tên Đột Quyết đã giết người lính Hắc Giáp kia, hắn lập tức lại như điên lao về phía một tên Đột Quyết khác.

Từ đầu đến cuối không quay đầu nhìn lại người lính Hắc Giáp ngã xuống đất kia một lần nào.

Chỉ thầm nói trong lòng: "Huynh đệ đi tốt, ngươi chưa giết đủ ta sẽ thay ngươi bù vào!" Hình ảnh như vậy lan tràn khắp chiến trường.

Có một số người càng cuồng bạo hơn.

Một Hắc Giáp một đao chém lật tên Đột Quyết, theo thói quen hét lên với xung quanh: "Lão tử giết bảy tên rồi, ai mẹ nó giết nhiều hơn lão tử?" Nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện, giết hăng quá, xung quanh căn bản không có Hắc Giáp nào khác.

Muốn so bì cũng không có ai để so. "Bảy cái, lão tử đều giết tám cái cũng chưa đắc ý đây!" "Chạy nhanh chút, lão tử cũng giết sáu cái rồi, lập tức có thể vượt qua!" "Đều đừng tranh!" "Lão tử mới là người giết hăng nhất, các ngươi đều là cặn bã!" "Đánh rắm...

Nhìn lão tử giết thêm hai tên nữa, trực tiếp vượt qua ngươi!" "Ngươi biết giết, lão tử không biết tiếp tục giết sao?" ...

Dưới sự điên cuồng và ganh đua của Hắc Giáp quân, người bên quân Đường dần dần cũng bắt đầu điên cuồng.

Đột Quyết nhân thì liên tục bại lui.

Cáp Lỗ Nhĩ đứng trên đài cao nhìn bộ đội Đột Quyết bị giết đến không thành quân, trên mặt lập tức hiện lên tử chí. "Ta bại rồi, ta triệt

để bại rồi!" Thân tín bên cạnh Cáp Lỗ Nhĩ từng người đều hò hét khuyên hắn nhân lúc còn cơ hội mau chạy trốn!

Nhưng lúc này hắn cũng không nghe lọt tai.

Từ lúc bắt đầu hắn vẫn luôn bị Lý Khác đùa bỡn.

Hắn cứ tưởng đối phương chỉ có chút khôn vặt, cho đến lúc này khi Lý Khác trực tiếp dẫn đội đánh tan quân hắn, cũng đồng thời mang đi tất cả tín ngưỡng và kiêu ngạo của hắn. "Lão cẩu, cũng đừng chạy nha!

Chờ lão tử bắt được ngươi, một ngày ba bữa đều để Hàn Vấn tiểu tử kia cho ngươi ăn đồ tốt!" Cáp Lỗ Nhĩ đang nhìn bại quân xung quanh với ánh mắt không thể tin, giọng Lý Khác từ hướng khác vang lên.

Cáp Lỗ Nhĩ quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy trường kích của Lý Khác đang hất thi thể một tên lính Đột Quyết văng sang bên cạnh.

Hứa Chử, Hàn Vấn, Lý Tĩnh đang hộ vệ sau lưng hắn lao về phía này. "Bắt tù binh ta?

Cửa cũng không có, ta Cáp Lỗ Nhĩ là quý tộc Đột Quyết, các ngươi không xứng bắt ta làm tù binh!" Cáp Lỗ Nhĩ nhìn Lý Khác đang xông tới, trực tiếp xoay người quỳ về hướng Đột Quyết.

Từ từ rút thanh loan đao chế tác tinh xảo bên hông ra. "Ta thẹn với sự tín nhiệm của Khả Hãn, ta thẹn với Đột Quyết quốc!

Nhưng ta muốn giữ lại tôn nghiêm cuối cùng!" Cáp Lỗ Nhĩ thấy bại cục đã định, trực tiếp rút loan đao kề lên cổ. "Lão cẩu đừng a!

Ta chờ cho ngươi ăn cứt đây này, đừng chết a!" Hàn Vấn vừa thấy Cáp Lỗ Nhĩ muốn tự sát, lập tức hét lớn một tiếng.

Kết quả Cáp Lỗ Nhĩ vốn có chút không xuống tay được, vừa nghe

câu này, tay lập tức dùng sức, sau đó ngã gục xuống đất! "Vãi, người này khả năng chịu đựng kém thật!" Hàn Vấn nhìn Cáp Lỗ Nhĩ tự sát, lập tức có chút khó chịu.

Hắn cũng không nghĩ, một khi bị bắt tù binh phải ngày ngày ăn cứt, ai mà chịu nổi! "Chủ tướng các ngươi đều tự sát rồi, còn muốn làm vô úy chống cự sao?

Đầu hàng đi!

Chỉ cần đầu hàng, ta sẽ không giết các ngươi, quốc chủ các ngươi có thể dùng trâu bò vàng bạc chuộc các ngươi về!

Như vậy các ngươi có thể sống sót." Lý Khác đi lên đài chỉ huy của người Đột Quyết, nhìn thi thể Cáp Lỗ Nhĩ.

Trực tiếp dùng trường kích nâng thi thể hắn lên, hô với đám lính Đột Quyết xung quanh.

Lúc này, Hàn Vấn cái tên quỷ quyệt kia cũng dẫn tiểu đội bắt đầu hét: "Đều đầu hàng đi!

Không đầu hàng là chết, hiện tại chết là chết uổng phí a!

Ở nhà các ngươi, kẻ thù đang ôm vợ các ngươi đánh con các ngươi đấy!

Chết rồi thì tốt cho hắn, sống sót mới tốt!" Lý Tĩnh nghe phương thức khuyên hàng mới lạ của Hàn Vấn, mắt lập tức sáng lên. "Cách khuyên hàng này tốt a!

Có tác dụng hơn nhiều so với câu 'đầu hàng không giết'!" Hàn Vấn dẫn người xung quanh lớn tiếng hô.

Binh sĩ Hắc Giáp vừa nghe bên kia hô lên, lập tức cũng giãn khoảng cách với địch nhân, sau đó cũng hùa theo hô.

Khẩu hiệu này là do Lý Khác truyền ra, Quách Gia chỉnh lý lại, rồi

truyền xuống.

Hiện tại đây là phương thức khuyên hàng thường dùng nhất của Hắc Giáp quân.

Nhất thời chém giết trên chiến trường dần dừng lại, những người Đột Quyết cũng dần co cụm thành từng nhóm nhỏ.

Nhưng phàm là ai dám đứng ra nói không được đầu hàng, binh sĩ Hắc Giáp xung quanh sẽ lại điên cuồng lao vào chém giết kẻ đó.

Không cho cơ hội nói chuyện.

Lý Khác nói, uy hiếp và ân tình phải dùng song song.

Đồng thời cũng không thể cho đối phương cơ hội thở dốc.

Khi gọi đầu hàng, chỉ cần có người đứng ra phản kháng, vậy thì phải ưu tiên đánh giết.

Đừng để hắn ảnh hưởng người khác! "Hà tất phải làm những sự chống cự vô nghĩa, người sống mới có tất cả, nếu chết rồi thì cái gì cũng mất, hiện tại chết trận sa trường, mười năm sau còn có mấy người nhớ các ngươi là ai?

Mọi người đừng đề kháng nữa, đầu hàng đi!" Lời nói của Lý Khác thập phần có lực dụ dỗ.

Lại thêm trên tay đang xiên thi thể Cáp Lỗ Nhĩ.

Chương 131

Dần dần bắt đầu có người bỏ vũ khí xuống.

Đầu hàng cũng giống như rủ nhau đi "quẩy" vậy, người bên cạnh mà không ai đi thì một mình mình cũng ngại đi.

Nhưng nếu có người bên cạnh đi rồi, nghĩ lại cũng thấy "Thôi kệ, bọn hắn đều đi, ta cũng đi thử xem!".

Theo người đầu tiên ném vũ khí xuống, giống như hiệu ứng domino, càng ngày càng nhiều người Đột Quyết bỏ vũ khí.

Trong đó có một số phần tử ngoan cố, cũng không còn tác dụng lớn nữa! "Được rồi, hiện tại dừng tay đi!

Người đầu hàng nhớ kỹ, ta đối đãi tù binh luôn luôn khoan hồng độ lượng, chỉ cần trong các ngươi không có ai đầu hàng xong lại đứng ra phản kháng hoặc bỏ trốn, vậy thì sẽ không có việc gì, nhưng nếu sau khi đầu hàng lại có người làm phản, vậy thì ta toàn quân đồ sát!

Cho nên trong khi quản tốt chính mình không phản kháng bỏ trốn, tốt nhất cũng trông chừng người bên cạnh, các ngươi cũng không muốn vì sự ích kỷ nhất thời của người khác mà hại chết mình chứ?" Lý Khác nói xong, hạ thi thể Cáp Lỗ Nhĩ xuống.

Trận chiến này, từ lúc khai chiến đến kết thúc cũng không đến hai canh giờ.

Mười vạn người hỗn chiến, cuối cùng tử thương gần một nửa.

Chỉ riêng thủ hạ của Lý Khác tử thương đã gần vạn số.

Khi nhìn những binh sĩ Hắc Giáp dìu nhau đứng cùng một chỗ, trên mặt Lý Khác cũng tràn đầy nụ cười. "Mọi người chúc mừng ta đi!

Ta thắng rồi, ta còn sống!" Tiếng Lý Khác vang lên, người hắn trực tiếp xoay lại, hướng về phía chiến trường quỳ sụp xuống.

Lý Anh Ca, Hứa Chử, Hàn Vấn, Quách Gia đứng bên cạnh cũng tề tề quỳ xuống.

Những tướng sĩ Hắc Giáp sau lưng Lý Khác cũng đồng loạt quỳ rạp trên đất.

Lý Tĩnh nhìn động tác của Lý Khác và Hắc Giáp quân, lập tức vì đó mà động dung. "Một lạy này, tế bái những huynh đệ đã chết.

Huynh đệ lên đường bình an!" "Huynh đệ lên đường bình an!" Lý Khác nói xong, đầu dập mạnh xuống đất!

Phía sau hắn, mấy vạn người còn sống cũng tề tề hướng về phía chiến trường dập đầu một cái thật kêu. "Một lạy này, ta Lý Khác xin lỗi các ngươi, không thể mang các ngươi còn sống rời khỏi chiến trường!

Ta Lý Khác vô năng!

Cầu mọi người tha thứ cho ta!" "Chúng ta không thể cứu các ngươi, là chúng ta vô năng, cầu mọi người tha thứ cho chúng ta!" "Một lạy này, ta Lý Khác lập thệ, kiếp sau, chúng ta vẫn là huynh đệ!" "Kiếp sau, chúng ta vẫn là huynh đệ!" Dưới sự dẫn dắt của Lý Khác, tất cả binh sĩ Hắc Giáp đều tề tề đối với chiến trường dập đầu ba cái.

Nghe những lời này, không ít binh sĩ do Lý Tĩnh mang đến cũng đột nhiên đỏ hoe đôi mắt, trực tiếp giống như Lý Khác, xoay người hướng về phía chiến trường trọng trọng quỳ xuống.

Trong mắt đẫm lệ nhìn về một hướng nào đó trên chiến trường. "Huynh đệ, ta tuy rằng không biết tên ngươi, nhưng tiểu đệ cảm tạ cứu mạng chi ân, nhận của tiểu đệ một lạy!" "Đại ca, nếu không phải ngươi kéo ta một cái, ta hiện tại là người chết rồi!

Nhận của huynh đệ ta một lạy!" "Huynh đệ, cuối cùng ta thua rồi, ta chưa giết đủ mười người.

Xin lỗi!

Không giúp ngươi giết bù người kia được!" ...

Những tràng diện như vậy không ngừng xuất hiện trên chiến trường.

Lý Khác sau khi dập đầu ba cái liền đứng lên.

Người chết đã chết, người sống phải sống.

Tự nhiên không thể cứ mãi sống trong thương đau, đã lên chiến trường thì phải chuẩn bị tâm lý không thể trở về!

Kéo thân thể mệt mỏi về thành U Châu, sau khi kiểm kê mới phát hiện, trận này cư nhiên bắt được hơn năm vạn tù binh.

Đứng túm tụm lại đen kịt một mảng lớn a! "Điện hạ, đám tù binh Đột Quyết này xử lý thế nào?" Lý Tĩnh nhìn mấy vạn tù binh nơm nớp lo sợ đứng dựa vào nhau, bị Lý Khác điều xe nỏ hạng nặng ra trông coi.

Tuy khẩu hiệu "đầu hàng không giết" nghe thì hay, nhưng sau khi đầu hàng thật, có được sống hay không vẫn là ẩn số.

Lúc này đám người Đột Quyết tay không tấc sắt, cũng chỉ có thể chen chúc vào nhau tìm chút cảm giác an toàn.

Lý Khác cởi hộ giáp trên người xuống, trên người hắn cũng có nhiều vết thương, bất quá nhờ thể chất cường đại, đa số vết thương đều đã cầm máu.

Nhìn hắn đầy thương tích, nước mắt Lý Anh Ca lập tức rơi xuống.

Lý Tĩnh nhìn những vết thương mới cũ trên người Lý Khác, trong

mắt cũng đầy ý kính trọng.

Vết sẹo, đó là huân chương tốt nhất của nam nhân! "Hơn năm vạn người a!

Phải cái hố to thế nào mới chôn hết được đây?" Lý Khác mặc cho Lý Anh Ca lau vết máu trên người, thỉnh thoảng chạm vào vết thương đau lại kêu oai oái một tiếng thảm thiết, làm Lý Anh Ca run cả tay. "Ngươi định giết hết sao?

Nếu chúng ta chôn sống hơn năm vạn người của đối phương, ước chừng bên Đột Quyết sẽ trực tiếp phát điên mất!" Lý Tĩnh nghe câu nói của Lý Khác, cơ thịt trên mặt hơi giật giật.

Tuy ông cũng giết tù binh, nhưng kiểu động một chút là muốn chôn sống mấy vạn người như Lý Khác thì ông thật chưa từng làm.

Người thời đại này đều tin vào ông trời, cho rằng làm vậy là thương thiên hại lý. "Lý thúc đừng nghĩ nhiều, ta sao có thể trực tiếp chôn sống bọn hắn a!" Lý Khác nghe Lý Tĩnh nói, nặn ra một nụ cười.

Nghe Lý Khác không định giết hết, Lý Tĩnh cũng hơi thở phào nhẹ nhõm. "Chúng ta trước tiên chiêu đãi bọn hắn ăn ngon uống say hai ngày, sau đó chia làm nhiều đợt bắt đi đào đất, phải để bọn hắn tưởng rằng chúng ta sẽ không giết bọn hắn.

Sau đó sai người đi sào huyệt Đột Quyết đưa tin, bảo bọn hắn dùng tiền chuộc người, giá cả hô cao lên một chút.

Đến lúc đó bọn hắn nhất định sẽ mặc cả." Lý Khác nói đến đây, trên mặt hiện lên nụ cười âm hiểm. "Đến lúc mặc cả chúng ta trực tiếp đồng ý ngay!

Chương 132

Bất quá thêm một yêu cầu, không được nói cho Hoàng thượng của ta biết, như vậy bọn hắn nhất định tưởng ta muốn nuốt trọn số tiền này, cho nên cũng sẽ không mặc cả nữa.

Mấy ngày nay Quách Gia chuẩn bị thêm chút thuốc, đến lúc xuất phát chúng ta cho bọn hắn ăn bữa ngon rồi hẵng tiễn đi!" Lý Khác nói xong, Lý Tĩnh ngồi đối diện mặt đen sì lại.

Lý Khác đánh người thì muốn giết, tiền cũng muốn lấy a! "Tiểu tử độc ác thật!

Nhưng đó là mấy vạn người a!

Đến lúc đó ngươi cười được sao?" Chiến đấu kết thúc xong liền thu dọn chiến trường.

Thi thể tướng sĩ không thể mang đi, đành phải hỏa thiêu tại chỗ.

Bằng không lượng lớn thi thể chồng chất dễ sinh ôn dịch.

Những người Đột Quyết kia thì bị Hứa Chử cả ngày bắt đi đào đất xới đất quanh thành U Châu.

Tên này cũng dùng cách của Lý Khác.

Không nghe lời thì giết, giết chừng một ngàn tám trăm tên, những kẻ còn lại lập tức ngoan ngoãn.

Tuy hiện tại không phải mùa gieo hạt, nhưng cày xới đất thì không vấn đề gì.

Những ngày đầu đám tù binh Đột Quyết còn lo bị đồ sát.

Nhưng qua vài ngày vẫn không thấy Lý Khác có dấu hiệu giết người, không ít kẻ bắt đầu nảy sinh tâm tư.

Đặc biệt là mấy kẻ có chút chức quan nhỏ, thường lén lút qua lại, thu mua nhân thủ.

Những thứ này Lý Khác đều nhìn thấy, nhưng không thèm quản.

Dù sao trong mắt hắn bọn này cũng chỉ là người chết mà thôi. "Chủ thượng, thuốc ngài bảo chuẩn bị đã xong!

Phân lượng tuyệt đối đủ.

Xích hầu cũng tra xét thấy tiền chuộc người Đột Quyết gửi cũng đã đi được nửa đường." Một buổi trưa, Quách Gia gõ cửa phòng Lý Khác đi vào.

Bên trong Lý Khác đang ăn cơm cùng Lý Tĩnh và Lý Anh Ca.

Thấy hai người kia, Quách Gia cũng không hề kiêng dè mà trực tiếp mở miệng. "Ừm, chuẩn bị xong là được, đến lúc đó cho mấy tên kia gặp người xong, cho bọn hắn ăn bữa ngon, rồi để bọn hắn dẫn người đi đi!

A a, lần này kiếm được không ít a!" Lý Khác xoa xoa tay, đợi hơn nửa tháng trời rồi, sốt ruột chết đi được. "Năm trăm vạn lượng bạc trắng, một trăm lượng có thể đổi một binh sĩ tráng kiện được huấn luyện nghiêm chỉnh, vụ làm ăn này không lỗ!" Lý Khác vẻ mặt gian giảo xoa tay, phảng phất nhìn thấy đống tiền lớn đang vẫy gọi. "Số tiền này ngươi định xử lý thế nào?

Người biết chuyện này cũng không ít a!

Muốn nuốt trọn e là không dễ đâu?" Lý Tĩnh nhìn bộ dạng gian thương của Lý Khác là biết hắn đang nghĩ gì, tuy chuyện này ông không phản đối, nhưng cũng không thể ủng hộ. "Có gì mà không dễ a?

Trận chiến lần này bộ đội của ta tổn thất bao nhiêu?

Chẳng lẽ không cần phát tiền tử tuất sao?

Người còn lại của ta không cần sắm sửa trang bị sao?

Tiền ta dựa vào bản lĩnh kiếm được, vì sao phải giao ra?" Lý Khác hoàn toàn một bộ dạng đương nhiên.

Khó khăn lắm mới kiếm được tiền, bắt hắn nhả ra, nằm mơ đi... "Haizz, chúng ta ở biên quan cũng được hơn nửa tháng rồi, Tiểu Khác, khi nào thì về thành Trường An?" Lý Tĩnh cũng biết quyết định của Lý Khác cơ bản không thể thay đổi, cũng không khuyên nữa. "Hoàng thượng an bài mấy tên tham tướng phó tướng lần này đều chết trận sạch sẽ, ước chừng người trên triều đường sớm đã lấy chuyện này làm văn chương rồi, trở về sợ là có biến a!" Lý Tĩnh nói vậy, ngay cả Lý Anh Ca cũng có chút lo lắng.

Tọa ủng mấy vạn đại quân, Lý Khác như một con sói đầu đàn, một khi chọc giận hắn, có thể uy hiếp bất cứ ai.

Nhưng một khi tách khỏi đàn sói, vậy thì Lý Khác có chút nguy hiểm a! "Chuyện to tát gì đâu?

Hắn có thể trực tiếp giết ta sao?

Chờ lấy tiền xong chúng ta trực tiếp ban sư hồi triều.

Quách Gia, ngươi cùng Hổ Si (Hứa Chử) ở lại giữ U Châu, đầu óc tên kia không tốt, ở đây ngươi là thống soái cao nhất, sau khi ta đi, phụ trách xây dựng nơi này cho ta.

Không cần nghe bất kỳ ai điều động, trừ thủ dụ của ta ra, bất kỳ ai truyền tin hoặc bãi chức, trực tiếp coi như gian tế mà làm thịt." Lý Khác nói xong, Quách Gia bên cạnh thập phần bình tĩnh hành lễ rồi lui xuống.

Mệnh lệnh của chủ thượng là tất cả. "Tiểu Khác, làm như vậy quá khích a!

Vạn nhất chọc giận Hoàng thượng..." Lý Tĩnh nghe sự an bài này,

trên mặt cũng một trận khổ sở.

Chàng rể này ưu tú thì có ưu tú, nhưng lại quá xúc động a!

Ít nhất trong mắt ông là như vậy.

Nhưng ông đâu biết, Lý Khác nếu ở lại U Châu, thủ hạ mấy vạn người cũng là một mối uy hiếp, Lý Nhị không thể làm gì hắn.

Nhưng chỉ cần về Trường An, về hoàng cung, trên triều đường, vậy thì không phải là uy hiếp, mà là một quả bom.

Một khi phát nổ, cả hoàng cung Đại Đường có thể trực tiếp bị huyết tẩy một lần.

Cho nên ở lại thành U Châu, Lý Khác ngược lại không có cảm giác an toàn. "Lý thúc yên tâm đi!

Ta trong lòng tự có tính toán, cái thành Trường An này, ta đi được." Lý Tĩnh thấy mình cũng thật sự không có biện pháp tốt hơn, cuối cùng cũng chỉ đành mặc kệ Lý Khác.

Chương 133

Tại thành U Châu lại đợi thêm ba ngày, Lý Khác rốt cuộc như nguyện nhận được tiền chuộc của người Đột Quyết.

Khi nhìn thấy đống bạc trắng xóa kia, trong lòng Lý Khác kích động a!

Đây đều là vốn liếng ban đầu, chỉ cần có đống này, sau chiến tranh thành U Châu có thể tiếp tục vận chuyển.

Những người Đột Quyết kia cũng tâm mãn ý túc mang theo chiến sĩ của mình rời đi.

Chỉ bất quá đám người này đi chưa ra khỏi Trường Thành liền toàn bộ độc phát thân vong.

Mấy tên kia quay lại định nói lý với Lý Khác, nhưng khi nhìn thấy thiết kỵ chỉnh tề trên tường thành, quả đoán túng (sợ).

Ngay cả lời tàn nhẫn cũng không kịp buông hai câu, trực tiếp bỏ chạy.

Lý Khác ba ngày này cũng không nhàn rỗi, đem một số phương thức quản lý và tư tưởng giao cho Quách Gia, cũng để lại mười tấn phân bón tổng hợp và hạt giống khoai tây.

Đem phương thức trồng trọt chi tiết, thời điểm và những điều cần chú ý nói cho Quách Gia xong, Lý Khác đặc biệt giao đại: Những thứ này trồng xuống, phải phái người canh giữ 24/24, ai dám đến phá hoại, trực tiếp chém.

Cũng đặc biệt dặn dò, tất cả ruộng đất quanh thành U Châu đều sung công, chỉ cần có người quay về, án theo đầu người mà phân phối ruộng đất.

Nếu mấy đại hộ không đồng ý, hoặc gây chuyện, cũng trực tiếp giết.

Cải cách toàn quốc thống nhất là không thực tế, nhưng địa bàn của Lý Khác tất nhiên phải theo pháp luật của Lý Khác.

Trên con đường cải cách, bất kể kẻ nào dám cản trở, đều phải chết.

Lại dây dưa thêm hai ngày, đại quân rốt cuộc dưới sự thúc giục của một đạo thánh chỉ nữa từ Lý Nhị mới bắt đầu nhổ trại.

Lý Khác cưỡi Xích Thố, vẫn như lúc đến, mặc một thân y phục tơ lụa thoải mái, hoàn toàn lạc lõng với đại quân.

Nhưng những tướng sĩ nhìn về phía hắn đều một mặt kính sợ.

Trận quyết chiến U Châu, bọn họ tận mắt chứng kiến Lý Khác dũng mãnh vô song.

Đặc biệt là màn dập đầu ba cái trước trận, càng giành được sự tôn trọng của tất cả mọi người.

Trên đường hành quân, đối với Lý Khác quả thực là du sơn ngoạn thủy.

Dọc đường có giai nhân bầu bạn, chơi đùa vô cùng sảng khoái. "Trường An, tiểu gia ta lại về rồi đây!" Nhìn thành Trường An dần dần xuất hiện trong tầm mắt, trên mặt Lý Khác lập tức hiện lên nụ cười.

Chiến đấu kim qua thiết mã đánh xong rồi, hiện tại lại có thể về đánh trận chiến minh thương ám tiễn. "Cung nghênh đại quân khải hoàn trở về!" "Ngô Vương uy vũ!" "Ngô Vương uy vũ!" ...

Sự tích Lý Khác đồ sát hai mươi vạn man tử Đột Quyết ở biên cương sớm đã được thương nhân qua lại mang về thành Trường An.

Dân chúng không có nhiều suy nghĩ như trên triều đình.

Trong mắt họ, ai có thể bảo gia vệ quốc, bảo vệ họ không bị dị tộc chiến loạn, đó là người tốt.

Còn việc tranh đoạt vương quyền, những thứ đó đối với họ quá xa vời. "Ừm!

Các đồng chí vất vả rồi!" "Tiểu muội muội bên kia, xinh đẹp nha!

Đừng cúi đầu mà!

Nếu coi trọng ca ca cứ nói thẳng, ca cũng không từ chối đâu!" ...

Lý Khác nhìn dân chúng đứng đón hai bên đường, chút hư vinh trong lòng lập tức được thỏa mãn a! "Ha ha, ta hiện tại cũng vạn người chú mục, danh dương thiên hạ rồi a!

Thế nào Anh Ca, nam nhân của nàng lợi hại không?

Kiêu ngạo không?

Nếu muốn sùng bái ta thì nói to lên!

Ta có thể tiếp thu." Lý Khác cưỡi ngựa đi song song với Lý Anh Ca phía sau Lý Tĩnh, vẻ mặt đắc ý nhìn Lý Anh Ca, nhỏ giọng lầm bầm bên tai nàng. "Nhìn cái dạng đắc ý kìa!

Cả ngày không có một chút đứng đắn, tránh ra xa chút, bao nhiêu người đang nhìn, đừng dựa vào." Hai người đang liếc mắt đưa tình thì một đội người chắn trước mặt đại quân.

Những lá cờ vàng kim bay phấp phới trong gió thể hiện rõ thân phận hoa quý và ung dung của chủ nhân. "Hoàng thượng!" Giọng nói có chút the thé của Ngô công công vang lên, tiếng hoan hô của bách tính hai bên cũng dần dừng lại.

Đại quân cũng trực tiếp dừng ngoài cửa thành.

Những tướng sĩ vừa thấy Hoàng đế đích thân xuất thành nghênh đón, trên mặt lập tức hưng phấn như trúng xổ số mấy triệu.

Thậm chí có người trong mắt cư nhiên xuất hiện lệ quang.

Lý Khác nhìn một màn này cảm thấy đau cả răng. "Đặc mã kích động cái gì chứ?

Nghênh đón cũng chỉ là diễn thôi, chúng ta lấy mạng ra liều, nếu đi trên phố mà hắn có thể nhìn thẳng vào chúng ta, ông đây trồng cây chuối dùng mũi ăn mì sợi cho các ngươi xem." Lý Khác vô ngữ lầm bầm trong lòng một câu.

Thấy lúc này Lý Nhị đích thân đi về phía đại quân. "Tướng sĩ đều vất vả rồi a!

Thấy các ngươi có thể bình an trở về, trẫm rất hân an ủi!" Ánh mắt Lý Nhị quét qua đội ngũ, vẫn luôn nhìn về phương xa.

Phảng phất như nhìn tất cả mọi người vậy.

Ý tứ một chút xong, lại lần nữa mở miệng nói: "Mọi người đều vất vả rồi, đại quân vào thành, trẫm muốn khao thưởng tam quân!" Nói hai câu mở đầu đơn giản xong, những lời hoa mỹ khích lệ trực tiếp kết thúc.

Sau đó xoay người về xa liễn của mình, đội ngũ xoay người trực tiếp đi vào trong thành. "Ái chà, thật giả tạo!" Lý Khác nhìn Lý Nhị từ đầu đến cuối không thèm nhìn mình lấy một cái, vô lực oán thầm một câu, rồi cũng trực tiếp đi theo đại bộ đội vào thành.

Chương 134

An trí tốt chiến mã xong, Lý Tĩnh dẫn một đám tướng sĩ trực tiếp mặc giáp lên điện, bắt đầu hối báo tình huống chiến tổn lần này. "Chiến dịch lần này cộng tiêu diệt toàn bộ quân địch gần hai mươi dư vạn nhân mã, quân Đột Quyết nguyên khí đại thương.

Trong đó ba lần chiến dịch đều do Ngô Vương điện hạ dẫn đội, lúc chiến..." Lý Tĩnh đứng ở phía trước nhất, hai tay hư ôm hối báo tình huống với Lý Nhị.

Cũng không có chút ý tứ tham công nào, gần như đem tất cả công lao đều đẩy lên người Lý Khác và Lý Anh Ca.

Lý Nhị nghe Lý Tĩnh hối báo, trên mặt không chút biểu tình nhìn Lý Khác.

Lý Khác cũng không khách khí nhìn lại hắn.

Hoàn toàn không sợ. "Lý ái khanh vất vả rồi, lui xuống trước đi!" Lý Tĩnh hối báo xong, Lý Nhị bảo ông dẫn Lý Anh Ca đứng sang một bên.

Còn lại một mình Lý Khác đứng giữa đại điện.

Muốn bắt đầu thu nợ sau mùa thu (tính sổ). "Lý Khác, ngươi có biết tội?" Lý Nhị nhìn Lý Khác đứng trong đại điện với bộ trường bào ôm sát người, ánh mắt càng thêm lãnh liệt. "Hồi phụ vương, con thật không biết con có tội gì?" "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát: Tại tiền tuyến phấn chiến, kết quả trở về bị mấy thứ dở hơi này làm cho không thoải mái.

Tuyển trạch một: Châm chọc chết bọn dở hơi này, trực tiếp châm chọc cho hộc máu.

Thưởng: Mỗi lần châm chọc một lần, thưởng một rương báu nhỏ ngẫu nhiên!

Tuyển trạch hai: Ngoan ngoãn nhận túng (nhận thua), ổi tỏa phát dục (âm thầm phát triển) mới là vương đạo!

Thưởng: Ba ngàn trọng kỵ!

Tuyển trạch ba: Sợ cái đếch gì, trực tiếp giết hết bọn chúng!

Thưởng: Đế vương quyền thuật tâm đắc." Lý Khác nghe hệ thống lựa chọn, khi nhìn lựa chọn thứ ba, cũng hơi có chút ý động.

Bất quá hiện tại căn cơ chưa vững, lúc này huyết tẩy triều đường, xác thực có thể đăng cơ làm Hoàng đế.

Nhưng lấy được cũng chỉ là một đống hỗn độn.

Những người này nếu đều bị giết một lần, thì cả Đại Đường cũng trực tiếp tan rã.

Nếu lựa chọn ba thưởng hùng binh trăm vạn thì ngày mai cả nước Đại Đường trực tiếp cử hành quốc tang đi! "Tội gì ư?

Trong lòng ngươi không có một chút ý sám hối nào sao?" Lý Nhị nhìn Lý Khác vẻ mặt tươi cười, sắc mặt càng thêm âm trầm. "Con lại không sai, con làm gì phải sám hối a?" "Ngô Vương điện hạ, tư tự dưỡng binh cao tới mấy vạn, chẳng lẽ không phải tội sao?

Số lượng binh giáp khổng lồ như thế lại không báo lên, tư tự điều động, coi thiên tử uy nghiêm ở đâu?

Lão thần thậm chí có lý do hoài nghi, ngài ý đồ mưu nghịch!" Lý Khác vừa mở miệng, Trường Tôn Vô Kỵ đã trực tiếp đứng ra chỉ trích Lý Khác.

Thấy hắn đứng ra, những người khác cũng đi theo đứng ra. "Hoàng thượng niệm tình ngươi thủ hộ biên quan có công lao, đặc

biệt ban cho phó tướng cùng tham tướng tám người mang theo tùy hành thị vệ hơn bốn mươi người đi phụ tá điều độ đại quân, thế mà một trận chết sạch, chẳng lẽ không phải do ngươi lo lắng binh quyền bị chia sẻ, cố ý mưu sát những tướng sĩ đó sao?" "U Châu đô úy vô cớ bị tướng quân dưới trướng ngài dẫn người trực tiếp tập sát, chẳng lẽ ngài muốn trực tiếp chiếm cứ thành U Châu, tự lập vi vương sao?" "Cung dưỡng mấy vạn đại quân, chỉ riêng lương thảo mỗi ngày đã là một sự tiêu hao khổng lồ, dám hỏi Ngô Vương điện hạ những tiền tài này ở đâu ra?" ...

Lý Khác mặt mang nụ cười nhìn từng kẻ đang nóng lòng đứng ra bới lông tìm vết kia.

Ghi nhớ từng khuôn mặt một. "Nói xong chưa?" Khi những đại thần kia đem tội hành và sai lầm có thể nghĩ ra gán cho Lý Khác nói xong, Lý Khác vẫn chỉ cười hì hì nhìn bọn họ.

Những kẻ kia nhìn khuôn mặt cười hì hì và ánh mắt mang theo ý cười của Lý Khác, từng người phân phân cúi đầu.

Không dám nhìn thẳng hắn. "Nói xong rồi hả?" Lý Khác thấy không ai nói chuyện nữa, theo thói quen lại hỏi một câu. "Ngô Vương điện hạ chẳng lẽ đang công nhiên uy hiếp triều đình sao!" Lý Khác hỏi lần thứ hai xong, thanh âm Trường Tôn Vô Kỵ lại ung dung vang lên.

Câu hỏi thứ hai của Lý Khác bị ông ta bẻ lái, trực tiếp thành uy hiếp triều thần. "A a, Trường Tôn lão cẩu...

à không... ngại quá, bình thường thuận miệng, Trường Tôn đại nhân, lời này của ngài có chút buồn cười nha!

Ta có lòng tốt xác định lại các ngài nói xong chưa, sao lại thành uy hiếp rồi?

Chẳng lẽ lỗ tai ngài nghe khác với ta?

Hay là, ngài nghe không hiểu tiếng người?" "...

Vô lễ tiểu nhi..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đỗi Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng rương báu nhỏ ngẫu nhiên một cái!" “To gan Lý Khác, ở trên triều đường công nhiên nhục mạ Tể tướng đại nhân!

Có để Hoàng thượng vào trong mắt hay không?” “Ngô Vương điện hạ chớ không phải cho rằng sau khi nắm giữ trọng binh liền có thể coi trời bằng vung sao?” “Ngô Vương điện hạ...” Sau khi Lý Khác mắng Trường Tôn Vô Kỵ, những triều thần tự cho là đúng lập tức nhảy ra từng người một, trực tiếp xông lên.

Sau khi Lý Khác đưa mắt nhìn sang, đám nịnh thần kia liền nhao nhao ngậm miệng lại!

“Sợ là lỗ tai các ngươi không dùng tốt rồi a?

Câu nào của ta là mắng người?

Mắng một câu ta không phải cũng đã xin lỗi rồi sao?

Ta hỏi thăm một chút đều không được, chẳng lẽ không thể hỏi?

Hỏi một câu là uy hiếp?

Trách không được lúc người Đột Quyết tập kích, từng kẻ một rụt cổ như cháu trai, hiện tại Đột Quyết bị đánh lui rồi, lại biến thành chó sủa?” “...” “Hoàng thượng...” “Đinh đông: Chúc mừng túc chủ nộ đỗi quần thần, thưởng một rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên!” “Đinh đông: Chúc mừng túc chủ nộ đỗi quần thần, thưởng một rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên!” “Đinh đông: Chúc mừng túc chủ nộ đỗi quần thần, thưởng một rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên!” Lý Khác nghe hệ thống liên tiếp báo ba cái khen thưởng, trong lòng gọi là cao hứng a!

Tuy rằng không biết cái rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên kia có tác dụng gì, nhưng cứ nghĩ đến việc mắng người mà có thưởng, chỉ hận

không thể bảo người dọn cái ghế ra đây.

Hắn có thể mắng đến trời tối cũng không lặp lại câu nào!

Chương 135

"Ngô Vương điện hạ, chớ có hiếp người quá đáng!" "Chúng ta thảo luận công việc, lại hà tất phải mở miệng tổn thương người khác!" "..." Lý Khác nhìn những đại thần đang khoa tay múa chân kêu gào kia, trực tiếp trừng mắt, sát ý chưa bình ổn sau trận huyết chiến lập tức như trường hà cuồn cuộn quét về phía đám đại thần to mồm đó.

"Ta không phải đã nói trong cấp báo rồi sao, năm vạn binh giáp kia là do ta nhặt được trên đường chạy trốn?

Con mắt nào của các ngươi nhìn thấy ta lén lút nuôi quân?

Có chứng cứ nào nói là ông đây nuôi?" "Trước khi ông đây đi biên quan, đến tiền tiêu vặt mỗi tháng đều được ghi chép trong hồ sơ, muốn ta lén nuôi binh giáp, ta giống loại người có nhiều tiền như vậy để nuôi binh sao?

Năm vạn người kia nuôi ở đâu?

Đã từng nhìn thấy chưa?

Nếu không tìm thấy, vậy chẳng phải là các đại thần thất trách?" "Quân đội năm vạn người đột nhiên xuất hiện ở biên quan, lại không có chút tin tức nào, nếu không phải vậy, ngộ nhỡ người Đột Quyết phái binh đánh lén Trường An, chẳng phải đợi người ta đến dưới chân cửa thành mới có thể phát hiện?

Những người kia đều là nghĩa sĩ giang hồ thấy biên quan gặp nạn, đến để chi viện." "Những tham tướng, phó tướng Hoàng thượng ban cho ta tập thể chiến tử chẳng lẽ không bình thường sao?

Hành quân đánh giặc, tướng phải lấy mình làm gương, ta một trận

chiến này binh giáp tử vong gần bốn vạn người, những binh sĩ kia có thể chết, những tướng quân kia không thể chết sao?" "Ông đây mỗi một trận chiến đều xông lên phía trước nhất, hiện tại ta còn sống, bọn họ xông lên nên chết rồi!" "U Châu Đô úy?

Còn có mặt mũi nhắc tới?

Nếu không phải hiện tại không ở trên chiến trường, nếu không chỉ bằng một điều này ta đã có thể chém đầu hắn.

Một thành Đô úy, không tử thủ thành trì, cư nhiên sau khi nguy cơ vây thành được giải trừ, là kẻ đầu tiên mang theo gia quyến tế nhuyễn bỏ chạy đến Định Châu thành, ta ngược lại muốn hỏi một chút, loại người này có nên giết hay không?" Lý Khác nói xong một tràng, trực tiếp khiến những đại thần kia á khẩu không trả lời được.

Đối với năm vạn nhân mã kia của Lý Khác, thật sự không thu được chút tin tức nào.

Thậm chí nếu không phải Lý Khác nói ra, ước chừng hiện tại mới biết được biên quan nhiều thêm năm vạn người.

"Đinh đông: Chúc mừng túc chủ nộ đỗi quần thần, thưởng một rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên!" "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ nộ đỗi quần thần, thưởng một rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên!" ...

Lý Khác vừa dứt lời, hệ thống liền trực tiếp điên cuồng phát rương báu nhỏ.

Ngồi ở phía trên, sắc mặt Lý Thế Dân vẫn âm trầm như cũ.

Hiện tại chuyện Lý Khác nắm giữ mấy vạn đại quân là sự thật, mặc kệ những người này từ đâu tới, nhưng hiện tại Lý Khác nắm giữ trọng binh là sự thật.

Hiện tại vị trí Thái tử còn đang bỏ trống, thủ hạ Lý Khác đột nhiên nhiều ra ngần ấy binh giáp, mặc kệ Lý Khác nói thế nào, chuyện này

đều phải có một lời giải thích.

"Đủ rồi.

Chuyện tham tướng chiến tử vốn là chuyện thường, tác chiến anh dũng không sợ hãi, Trẫm cũng có nghe thấy đôi chút, nhưng mấy vạn binh giáp..." Lý Thế Dân vừa muốn nói giao những binh giáp này ra do quốc gia thống nhất phân phối.

Lý Khác lại trực tiếp mở miệng đỗi ngược lại lời của ông.

"Những nghĩa sĩ giang hồ kia Phụ hoàng không cần lo lắng, Nhi thần trước đó đã giao đại, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, sự tồn tại của bọn họ không hợp lý, cho nên ta trước đó đã dặn dò, để bọn họ tạm thời đóng giữ biên cương, nếu nửa tháng ta không có tin tức, thì bảo bọn họ tự hành rời đi là được." Lý Khác nói xong, trực tiếp nhìn cũng không thèm nhìn Lý Thế Dân một cái.

Ý tứ rất rõ ràng, binh giáp của ta, hoặc là tiếp tục nắm trong tay ta, hoặc là ta bảo bọn họ giải tán đi quậy phá.

Muốn nuốt trọn người của ta, đó là không có khả năng!

"...." "Hoàng thượng, Ngô Vương ủng binh tự trọng, không coi Hoàng thượng ra gì a!

Nhất định là có mưu nghịch chi tâm, cho nên mới không chịu buông tha binh quyền!" Trường Tôn Vô Kỵ không thể chờ đợi được nữa, đứng ra tìm sự khó chịu cho Lý Khác.

Bất quá lúc Lý Khác nhìn sang, hắn lại dời tầm mắt đi, không dám cùng Lý Khác đối thị.

"Trường Tôn lão cẩu, lại muốn kiếm chuyện phải không?

Một câu dung binh tự trọng, một câu mưu nghịch?

Không phải là muốn ta chết, sau này nâng đỡ một tên Hoàng đế bù

nhìn đi lên, sau đó chưởng khống triều chính a?

Cái dụng tâm này cũng có chút lương khổ a!" "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ đỗi Trường Tôn Vô Kỵ.

Thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ đỗi Lý Nhị, thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" "Ngô Vương điện hạ chớ có ngậm máu phun người!" Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Khác nói chuyện trực tiếp không che đậy, nói trúng điều tối kỵ húy, bị nắm thóp, cũng có chút chột dạ.

Trường Tôn Vô Kỵ vốn là trọng thần trong triều, nếu thật sự bởi vì một câu nói của hắn mà bị Lý Thế Dân hoài nghi, vậy thì làm không tốt sẽ vạn kiếp bất phục.

"Lý Khác, hiện tại trẫm đang hỏi ngươi vấn đề này, chớ có nói lảng sang chuyện khác.

Trẫm trực tiếp hỏi ngươi, binh quyền trên tay ngươi rốt cuộc có giao hay không?" Lý Thế Dân vỗ bàn một cái trực tiếp đứng lên.

Cái miệng Lý Khác quá lợi hại, nói chuyện cũng không hề cố kỵ.

Chỉ một điểm này, những đại thần kia thật đúng là không nói lại hắn.

Điểm ấy trong lòng Lý Thế Dân biết rõ.

Cho nên hiện tại ông cũng không cùng Lý Khác nói nhảm nhiều, trực tiếp đưa ra tối hậu thư!

"Phụ hoàng nói lời này lại có cách nói gì a?

Ta thân không nửa binh, áo không mặc nửa giáp.

Lấy đâu ra binh quyền?

Lý Tĩnh tướng quân biết đấy, ở biên cảnh U Châu, ta khi nào có soái ấn?

Khi nào có binh phù?

Tổ chức tác chiến cũng là những người kia nể mặt ta mới nghe ta, toàn quân trên dưới, không có bất kỳ tín vật gì làm quyền bính?

Ta giao cái gì?" "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ thành công đỗi Lý Nhị.

Thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" Lý Khác nói xong, Lý Tĩnh cũng đứng ra.

Hướng về phía Lý Thế Dân hai tay ôm quyền, hơi khom người nói: "Hồi bẩm Hoàng thượng, lời Ngô Vương điện hạ nói không có nửa câu giả dối, trước trận Điện hạ xác thực không có bất kỳ tín vật gì để cầm quyền, điểm ấy thần và tiểu nữ đều có thể làm chứng, ngày thường cũng chưa bao giờ có người xưng hô Điện hạ là tướng quân, đều lấy huynh đệ tương xứng!" Lý Tĩnh nói xong, người lại không có lui xuống.

Đã đứng ra, vậy thì không có khả năng lại lùi bước.

Lý Khác hiện tại là con rể của ông, cái người làm cha vợ này cũng không thể nhìn hắn đứng ở trên điện bị người vây công.

"Hoàng thượng, kỳ thật những binh giáp kia đóng quân tại U Châu thành cũng tịnh không phải chuyện xấu, đều là những kẻ dũng cảm, chỉ bất quá ngưỡng mộ khí phách của Ngô Vương điện hạ, cho nên tụ hợp lại một chỗ, nếu giải tán đi ra ngoài, như vậy chẳng những không thể vì nước sử dụng, ngược lại có khả năng sẽ nguy hại một phương, hà cớ gì không trực tiếp thu biên dưới trướng Ngô Vương, mệnh lệnh bọn họ trường kỳ trấn thủ biên quan?" Lời của Lý Tĩnh cho Lý Thế Dân một cái bậc thang xuống.

Trực tiếp nói cho ông biết, những người này thu về cũng không nhất định có thể dùng, thay vì uổng phí lãng phí, không bằng trực tiếp

thu.

Đem bọn họ biên chế dưới danh nghĩa Lý Khác.

Chương 136

Nhưng danh nghĩa trấn thủ biên quan, không được tự ý điều động.

Như vậy, Lý Khác thân ở Trường An y nguyên thân không mảnh giáp, sẽ không cấu thành uy hiếp.

Mà tắc bình bạch thêm một đội quân bách chiến cường thịnh trấn thủ biên quan, chuyện vẹn cả đôi đường.

"Lý Tĩnh đại nhân nói lời này không đúng rồi ha!" Lý Tĩnh vừa mới nói xong, Lý Khác trực tiếp nhảy ra.

Lý Thế Dân nhìn Lý Khác vẻ mặt sốt ruột, sắc mặt vốn nghe xong kiến nghị của Lý Tĩnh đã có chút chuyển biến tốt đẹp lập tức lại xụ xuống.

Ngay cả Lý Tĩnh nhìn về phía Lý Khác sắc mặt đều có chút khó coi.

"Cái thằng ranh con này, ta giúp ngươi tìm cách chiết trung, ngươi còn muốn đứng ra quấy rối?" Trong lòng Lý Tĩnh một trận tức giận a!

Nhưng cái lúc này cũng không thể biểu hiện quá thân mật với Lý Khác.

Nếu không cái phương pháp chiết trung này trong lòng Lý Thế Dân cũng sẽ có cách nghĩ khác.

"Tên kia làm cái gì a?

Cha ta đều đứng ra nói giúp hắn, hắn còn muốn nháo cái gì a?

Chẳng lẽ không biết hiện tại tình cảnh thập phần nguy hiểm sao?" Lý Anh Ca nhìn Lý Khác một bộ dáng 'ta không đồng ý', trực tiếp sốt ruột suýt nhảy dựng lên.

Trường Tôn Vô Kỵ thì trong lòng cười lạnh nhìn bóng lưng có chút 'bốc hỏa' của Lý Khác.

Chỉ cần thu biên bộ đội dưới trướng Lý Khác, như vậy Lý Khác chẳng khác nào bị tù cấm ở trong thành Trường An, đồng thời chuyện này cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của Lý Thế Dân đối với Lý Khác.

Như vậy sẽ triệt để thất sủng.

"Tiểu tử ngươi chờ đó, lần này ta muốn để ngươi vạn kiếp bất phục!" Trường Tôn Vô Kỵ đang định chờ Lý Khác lại đứng ra nói muốn giữ lại binh quyền, sẽ lại thổi gió bên tai Lý Thế Dân, để Lý Thế Dân triệt để nghi kỵ Lý Khác.

Như vậy, về sau Lý Khác làm cái gì, Lý Thế Dân đều sẽ mang theo ánh mắt thành kiến đi nhìn.

"Ngô Vương điện hạ, chẳng lẽ ta nói có gì không đúng sao?" Lý Tĩnh lúc đối thoại với Lý Khác không quên tăng thêm một chút ngữ khí, hy vọng có thể điểm tỉnh Lý Khác.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Khác suýt chút nữa khiến hắn đặt mông ngồi xuống đất.

"Đương nhiên không đúng.

Lý Tĩnh đại nhân, hiện tại những quân đội kia không phải của ta mà ta đều phải đeo lên cái danh tiếng ủng binh tự trọng, mưu đồ tự lập làm vương rồi, ngài nếu trực tiếp giao cho ta, vậy cái danh tiếng này của ta chẳng phải là bị ngồi thực rồi a?

Phải biết rằng, có một số lão cẩu cư tâm khó lường nhưng là một lòng muốn dồn ta vào chỗ chết.

Hai người chúng ta cũng không oan không cừu, ngài cũng không thể hãm hại ta như thế a!" Lúc Lý Khác nói chuyện không quên quay

đầu nhìn thoáng qua Trường Tôn Vô Kỵ.

“Đúng không!

Trường Tôn đại nhân!” “....” “Đinh đông, chúc mừng túc chủ đỗi Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng: Rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!” Lý Khác một câu chỉ chó mắng mèo trực tiếp khiến Trường Tôn Vô Kỵ tức đến toàn thân đều đang run rẩy.

“Vậy ngươi nói như thế, ý tứ của ngươi là đội quân này trực tiếp không cần nữa phải không?” “Phụ hoàng, ngài nói lại sai rồi, không phải ta không cần, mà là ta muốn a?

Người ta xem trọng ta mới đi theo ta đánh giặc, người ta nếu chướng mắt ta, vậy người ta là người tự do, cùng ta không có quan hệ!” Lý Khác trực tiếp bày ra vẻ mặt không sao cả.

Hiện tại hắn phủi tay, xem ông thu dọn thế nào?

Phái người đi ba ngày hai đầu bị các loại ám sát.

Đến lúc đó xem ông làm sao bây giờ?

Hiện tại U Châu Hắc Giáp là dũng sĩ hãn vệ biên cương nổi danh toàn quốc.

Trong đám binh sĩ Lý Tĩnh lần này mang đi, có bao nhiêu người đều coi Hắc Giáp thành thần tượng của mình.

Hắc Giáp quân cũng một trận chiến thành danh.

Đến lúc đó Lý Thế Dân muốn chụp cho cái danh hiệu phản tặc đều không ai tin tưởng.

Xuất binh chinh phạt thì nghịch dân tâm.

Đến lúc đó quản không được, kia không phải cũng giống nhau phải tới cầu hắn?

“Tốt, nếu đội quân này ngươi không cần, như vậy Trẫm đem toàn bộ giao dưới danh nghĩa Thần Uy Nữ Tướng quân Lý Anh Ca, những người kia nể mặt ngươi mới tụ tập, như vậy do ngươi đích thân viết thư phối hợp điều động, từ nay về sau không được có chút nào can thiệp!” Lý Thế Dân trực tiếp điểm danh cho thuận miệng.

Nhìn xuống phía dưới, vừa lúc thấy Lý Anh Ca đứng tại trên điện.

Vì thế trực tiếp đem quân đội toàn bộ giao cho Lý Anh Ca.

“A?

Ta....” Lý Anh Ca nghe Lý Thế Dân nói xong, lập tức mộng.

Nói nửa ngày sao lại kéo lên người nàng a?

Lý Tĩnh thì vẻ mặt quái dị nhìn Lý Thế Dân.

“Hoàng thượng nháo cái kiểu gì a?” Lý Khác cũng vẻ mặt chấn kinh.

Không nghĩ tới Lý Thế Dân cư nhiên sẽ muốn đem Hắc Giáp quân ném cho Lý Anh Ca.

Nguyên bản tưởng rằng Lý Thế Dân ước chừng sẽ an bài mấy cái phế vật dưới phái hệ Trường Tôn Vô Kỵ đi gây họa.

Kết quả vừa quay đầu cư nhiên cho Lý Anh Ca.

Làm cho Lý Khác có chút mộng.

“Anh Ca, ngẩn ra đó làm gì?

Còn không tạ ơn Hoàng thượng tín nhiệm và tài bồi?” Lý Tĩnh thấy con gái ngốc trệ, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“A?

A a...” Lý Anh Ca tuy rằng không có hiểu rõ tình huống hiện tại, nhưng cũng biết, hiện tại sự tình giống như xoay một vòng rồi lại

hướng về một phương diện tốt phát triển.

“Mạt tướng Lý Anh Ca, tạ ơn Hoàng thượng!” Lý Anh Ca đứng ra tạ ơn một câu, lúc vừa đi trở về, Lý Khác gọi lại.

“Lý Anh Ca tướng quân, những tướng sĩ kia đều là hảo hán, mong ngài đối đãi tử tế!” Lúc Lý Khác nói chuyện, nghe giống như đang bàn giao hậu sự.

Chương 137

Ngữ khí thập phần trầm trọng.

Lý Anh Ca nghe xong liền biết Lý Khác đang giở trò.

Nhưng nghe vào tai người khác thì đó là không cam lòng và uy hiếp.

Lý Thế Dân nghe ngữ khí cực độ không cam lòng kia của Lý Khác, trong lòng lập tức thoải mái hơn một chút.

Đem quân đội giao cho Lý Anh Ca cũng có cách nói của ông.

Lý Khác trong lòng có chút tính toán nhỏ nhặt nào ông còn không biết sao, phái người đi phân quyền tướng sĩ lần trước toàn bộ chết sạch, nếu nói trong đó không có Lý Khác thao tác, vậy quả thực là chuyện không thể nào.

Đã Lý Khác dám giết lần đầu tiên, như vậy lại phái người đi, hơn phân nửa cũng là đi chịu chết.

Thay vì như vậy, không bằng tìm một người mà Lý Khác không dám tùy tiện động thủ đi.

Hiện tại đem bộ đội cho Lý Anh Ca, như vậy nếu Lý Khác còn dám tùy tiện động thủ, như vậy trực tiếp cùng Lý Tĩnh - Binh mã Đại nguyên soái kết hạ tử cừu!!!

"Lý Khác, chuyện này ngươi đích thân giao đại cho tốt, đừng đến lúc đó xảy ra sai sót, ta bắt ngươi hỏi tội!" "Được rồi, ta sẽ giao đại rõ ràng." Lý Thế Dân cũng không nghĩ tới Lý Khác sẽ buông tay dứt khoát như vậy.

Bất quá đã Lý Khác chịu buông tha binh quyền, như vậy Lý Thế Dân cũng không định làm khó hắn nữa.

Rốt cuộc chiến dịch lần này xác thực đánh rất đẹp, toàn tiêm Đột Quyết hơn hai mươi vạn người.

"Hoàng thượng, vi thần có một chuyện muốn bẩm báo!" Lý Thế Dân bên này đều đã cùng Lý Khác đạt thành hiệp nghị.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ bên kia lại có chỗ nào chịu a.

Vốn định dựa vào chuyện này trực tiếp quật ngã Lý Khác.

Nhưng quan trọng nhất là binh quyền, Lý Khác buông tay, sau khi buông tay, hắn lập tức có chút không thích ứng.

Cho nên phải nhân lúc nhiệt độ chuyện này không có hạ xuống lại cho Lý Khác thêm một chút ngột ngạt mới được.

"Trường Tôn đại nhân có chuyện gì muốn hối báo a?" Tiêu rớt binh quyền trên tay Lý Khác, Lý Thế Dân lúc này cảm giác tâm tình thập phần tốt đẹp a!

Chỉ cần đem vấn đề lớn nhất xử lý tốt, như vậy còn lại không sợ Lý Khác lật trời.

Lúc này Lý Khác người ở Trường An, chỉ cần đem cấm túc hai năm, như vậy những binh giáp kia đối với hắn niệm tưởng tự nhiên cũng đứt đoạn.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, căn cứ vi thần được biết, Ngô Vương điện hạ dùng năm vạn tù binh lừa gạt Đột Quyết trăm vạn lượng bạc trắng, không biết vì sao chuyện này Ngô Vương điện hạ lại tuyệt không nhắc tới a?" Lý Thế Dân nguyên bản tâm tình rất tốt, vừa nghe có chuyện, trên mặt lập tức lại bắt đầu âm trầm xuống.

"Lý Khác, có chuyện này hay không?" Trăm vạn lượng bạc trắng, đủ để lần nữa lôi kéo mấy vạn đại quân a!

Nếu Lý Khác đem khoản tiền này tư nuốt, như vậy tặc tâm bất tử,

buông tha binh quyền trong tay hiện tại, dùng tiền này đông sơn tái khởi a!

"Ân, có chuyện như vậy, chuyện này trong quân cũng có người biết, không nghĩ tới tay của ngài vươn cũng thật dài a!

Chẳng những triều đình nghiêng quyền, ngay cả trong quân cũng có chó săn của ngài, không tồi nha!" "Lý Khác, ngươi vì sao năm lần bảy lượt vu hãm ta?

Mưu đồ hãm hại trung lương, sạn trừ dị kỷ." "Ta muốn giết lão cẩu ngài lại không phải chuyện ngày một ngày hai, dùng đến mưu đồ a?

Ta có thể nói cho ngài biết, buổi tối ít đi đường đêm, đừng đến lúc đó cả nhà ai chết cũng đều lại đổ lên đầu ta!" "...." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đỗi Trường Tôn Vô Kỵ, thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" Lý Khác nói ra khỏi miệng, trên triều đường không còn một người nào dám mở miệng.

Phía trước đều là trò trẻ con, phía sau mới thật sự là uy hiếp a!

"Lý Khác, chú ý ngôn từ của ngươi, nơi này là triều đường, công nhiên uy hiếp triều đình mệnh quan, chớ không phải coi là Trẫm thật sự không dám giết ngươi sao?" "Không cần, ta biết ngài dám!" "..." "Đinh đông: Chúc mừng túc chủ thành công đỗi Lý Nhị, thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" "Nghịch tử, người đâu!" Lý Thế Dân bị Lý Khác một câu 'ngài dám' làm cho sặc, trực tiếp đầu đều phải bắt đầu bốc khói.

Trực tiếp gọi người tiến vào trực tiếp bắt Lý Khác lại.

"Hoàng thượng bớt giận a!

Ngô Vương điện hạ vừa từ biên cương chiến trường trở về, dưới tử chiến, trong lòng tất có sát khí, mong Bệ hạ lượng giải a!" "Bệ hạ,

trận chiến Đột Quyết lần này, hảo hữu trong quân của Ngô Vương điện hạ giai chiến tử sa trường, ngay lúc sau quyết chiến, Điện hạ càng mang theo tam quân quỳ xuống đất tế quân hồn!

Lúc này tâm thái không ổn cũng là chuyện thường a!

Mong Bệ hạ nể tình những tướng sĩ tử trận kia, khoan thứ Điện hạ một lần đi!" "Hoàng thượng, vạn vạn không thể a!" ...

Lý Tĩnh dẫn đầu, những tướng quân từ trên chiến trường đi xuống kia vừa nghe Lý Tĩnh nói vậy, cũng nhao nhao đứng ra cầu xin cho Lý Khác.

Nhưng Lý Thế Dân lần này giống như thật sự động can hỏa.

Mặc kệ những người này khuyên như thế nào đều không có ý tứ bãi thủ, cứ như vậy ngồi ở trên hoàng vị nhìn Lý Khác.

Lý Khác cũng giống như vậy cười hì hì đứng ở phía dưới nhìn ông.

Hai người cứ như vậy cách không đối thị.

Không hề giống khí thế một đôi cha con nên có.

Ngoài đại điện những vệ sĩ kia dần dần hướng về phía trong đại điện dũng mãnh tiến vào.

Từng người tay cầm cán đao đứng ở hai bên Lý Khác.

Nhưng lại thức thời đều không có ý tứ động thủ đi bắt Lý Khác.

"Ngươi liệu định Trẫm không dám giết ngươi sao?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác trên mặt hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, ngữ khí trầm thấp hỏi.

"Ha ha, mạng ta lớn, từ nhỏ đến tóc đều là Mẫu phi cho, ngài muốn giết, vậy thì giết, cũng coi như thu hồi thứ ngài cho, ta cũng đoạn một cái niệm tưởng, không có gì không tốt!" "Đinh đông, chúc

mừng túc chủ thành công đỗi Lý Nhị!

Thưởng rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên một cái!" Lý Khác đầy mặt mỉm cười nhìn sắc mặt âm trầm của Lý Thế Dân.

Lời nói ngược lại không đánh bài tình thân, mà là đang nói lời nói thật.

Nếu Lý Thế Dân kiên trì muốn bắt hắn vấn trảm, như vậy thẳng đến trước khi đứng lên đài vấn trảm, hắn đều sẽ không giãy dụa.

Coi như triệt để đoạn một cái niệm tưởng.

Từ đó về sau, Lý Khác là Lý Khác, cùng Lý Thế Dân không có bất kỳ quan hệ gì.

Đến lúc đó giết ông cũng sẽ không có chút cố kỵ nào.

"Ngươi tại tìm cái chết!" Lý Thế Dân ầm ầm từ trên long ỷ đứng lên.

Trực tiếp cách không chỉ vào Lý Khác quát.

"Xem ra ngài cũng không định giết ta, vậy ta đi trước!" Lý Khác nhìn bộ dáng bạo nộ của Lý Thế Dân, trực tiếp xoay người đi.

Chương 138

“Nghịch tử, đứng lại cho ta...” Lý Thế Dân nhìn Lý Khác cư nhiên xoay người đi, lập tức lại một lần nữa rống lên.

Lý Khác nghe tiếng rống, cũng dừng bước chân.

“Ta là con trai ngài, nếu ngay cả ngài cũng không tín nhiệm ta hoặc là chưa bao giờ tín nhiệm bất kỳ kẻ nào.

Như vậy ta cũng không rõ ngài ngồi ở cái vị trí kia rốt cuộc là vì cái gì.

Nói thật, ta rất thất vọng, cũng rất đau lòng!

Ta đi thăm Mẫu phi trước, ngài nếu nghĩ kỹ muốn giết ta, sai người đi gọi ta một tiếng là được, ta sẽ không phản kháng!” Lý Khác nói xong, trực tiếp nhấc chân từ giữa hai hàng thị vệ đi ra ngoài.

Lý Thế Dân thì ngây ngốc đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng hắn.

Mãi cho đến khi Lý Khác triệt để rời khỏi đại điện, ánh mắt của ông cũng vẫn không có thu hồi.

“Ai....

Hôm nay ta mệt mỏi, bãi triều đi!” Lý Thế Dân bên tai vang vọng lời nói lúc lâm đi của Lý Khác, cả người vô lực ngồi xuống long ỷ.

Hai mắt vô thần nhìn án đài trước mặt phát ngốc.

Nhìn bộ dáng này của Lý Thế Dân, trong lòng không ít người có chút tiếc nuối.

Xem ra Lý Khác lại không cách nào bị quật ngã rồi.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Thế Dân ngồi ở trên long ỷ phát ngốc, muốn thừa dịp hiện tại lại cho thêm chút thuốc nhỏ mắt, nhưng lại

cũng biết cái lúc này đã không thích hợp nói chuyện.

Vì thế khẽ thở dài một tiếng, cũng trực tiếp xoay người rời đi.

"Lý Tĩnh, ngươi chờ chút!" Lúc Trường Tôn Vô Kỵ xoay người chuẩn bị rời đi, Lý Thế Dân lại đột nhiên mở miệng gọi Lý Tĩnh lại.

"Hoàng thượng!

Không biết ngài giữ lại vi thần..." Lý Tĩnh nhìn Lý Thế Dân ở phía trên, có chút khó hiểu hỏi.

"Lần này đi biên cương, có thể nhìn ra Lý Khác có dị động gì không?" Lý Thế Dân cúi đầu, Lý Tĩnh cũng nhìn không ra trên mặt ông rốt cuộc là biểu tình gì.

Cũng đoán không ra ý tứ này của Lý Thế Dân.

Hơi chút tư tác, cuối cùng mở miệng.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, lúc Ngô Vương điện hạ ở U Châu thành, mạt tướng tịnh chưa phát hiện người có ý động, nếu phi muốn nói có chỗ đáng nói, Ngô Vương điện hạ tựa hồ muốn dẫn binh công đánh Đột Quyết." Lý Tĩnh tự nhiên không có khả năng nói Lý Khác cả ngày nghĩ phát triển U Châu thành.

Lại nói cái nam tử tên Phụng Hiếu kia mỗi ngày không nghiên cứu phát triển thì là nghiên cứu Đột Quyết, cuối cùng nói, quyết định đem sự tình hướng về phương diện này mà nói.

Nếu nói cái gì đều không có phát hiện, vậy ý kiến của hắn Lý Thế Dân cũng sẽ không nghe theo.

"Dẫn binh công đánh Đột Quyết?" Lý Thế Dân hơi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Tĩnh đang đứng phía dưới, tựa hồ muốn từ trên mặt hắn nhìn ra cái gì, bất quá những gì Lý Tĩnh nói cũng đều là lời nói thật, cho nên trên mặt cũng không có chút dị sắc nào.

Lý Thế Dân nhìn Lý Tĩnh một lúc, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không có nói ra.

"Ngươi lui xuống trước đi!" Lý Thế Dân cuối cùng phất phất tay cho Lý Tĩnh lui xuống.

Đưa tay vuốt ve long ỷ dưới trướng, Lý Thế Dân đột nhiên diện sắc có chút ửng hồng ho khan hai tiếng.

"Hoàng thượng, bảo trọng long thể a!" Ngô công công nhìn Lý Thế Dân ho khan không dứt, vội vàng đưa tay đi nâng.

"Không cần, Trẫm không chết được!" Lý Thế Dân đưa tay hất Ngô công công ra, thân hình từ trên long ỷ đứng lên.

Sau đó thân ảnh có chút lạc lõng trực tiếp đi rồi.

Ngô công công nhìn Lý Thế Dân rảo bước rời đi, thở dài một hơi sau đó vội vàng đi theo.

Lý Khác sau khi từ trên triều đường đi xuống, nụ cười trên mặt không có biến mất.

Bởi vì câu nói phát nhân thâm tỉnh (khiến người tỉnh ngộ) cuối cùng kia, hình như đem Lý Thế Dân đỗi không nhẹ.

Hệ thống một lần cho hắn năm cái rương báu nhỏ bí ẩn ngẫu nhiên kia.

Kỳ thật Lý Khác lúc ấy cũng chỉ tìm cái cơ hội chuồn đi mà thôi.

Hiện tại còn chưa có làm tốt chuẩn bị đăng cơ làm Hoàng đế, tình huống vừa rồi kia, nếu lại cứng rắn tiếp, làm không tốt thật sự sẽ trở mặt.

Cho nên cuối cùng Lý Khác cảm giác không sai biệt lắm trực tiếp trang xong một đợt cuối cùng rồi tranh thủ thời gian chuồn.

Không nghĩ tới cuối cùng chó ngáp phải ruồi trang một cái đại

bức.

“Mẫu phi, Nhi thần thỉnh an người.” Lý Khác đi đến trước cửa cung của mẫu thân Dương Như Ý, gõ cửa một cái rồi trực tiếp đi vào.

Đi vào nhìn xem, Dương Như Ý đang cùng hai cái nha đầu Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi nói nói cười cười làm nữ công.

Ba người thỉnh thoảng cười vang, không khí ngược lại kỳ nhạc dung dung.

“Khác nhi, rốt cục đã về rồi a!” Dương Như Ý nhìn thấy Lý Khác đi vào, vội vàng buông nữ công trong tay xuống, đứng dậy hướng về phía Lý Khác rảo bước đi tới.

Đi đến trước người, một phen đem Lý Khác ôm lấy.

“Khác nhi của ta, mau để cho nương nhìn thật kỹ một chút.” Lý Khác bị Dương Như Ý đột nhiên ôm vào trong lòng, có chút không quá thích ứng.

Rốt cuộc thân thể và linh hồn tịnh không phải cùng một người, vẫn luôn chưa phát giác cảm thụ được loại tình thân từ trên linh hồn này.

Lại thêm có Lý Thế Dân cái lão tử như vậy, càng không cách nào thể hội tình thân ấm áp.

Nhưng khi Dương Như Ý đem hắn ôm lấy, ánh mắt Lý Khác lập tức có chút ướt át.

Tại khoảnh khắc bị ôm lấy kia, xác xác thực thực cảm nhận được sự quan tâm và yêu thương từ Dương Như Ý.

Đó là tình yêu của một người mẹ, không có chút lý do nào.

“Nương!

Con không sao!

Người xem, con chẳng những không có gầy đi, còn tráng thực hơn nhiều nột!

Người nhìn xem cánh tay này, so với trước kia thô tráng hơn nhiều nột!" Lý Khác ở trước mặt Lý Thế Dân nói chuyện, không phải câu nào cũng mang gai, nhưng ít ra cũng có sự nghiêm trọng.

Chương 139

Thân tại đế vương gia, như vậy chú định không thể giống như cha con nhà bình thường ở chung.

"Nào, để nương nhìn xem, đều phơi đen!" Dương Như Ý buông Lý Khác ra, nhìn bộ dáng hắn làm trò quái đản, đưa tay ôn nhu giúp hắn chỉnh lý quần áo.

"Tiên nhi, Nguyệt nhi, đoạn thời gian ta không ở đây, có người nào khi dễ hai người các ngươi không?

Nói cho ca biết, nếu ai dám khi dễ hai người các ngươi, ca giúp các ngươi quất hắn!" Ở trước mặt Dương Như Ý giả ngoan xong, hắn quay đầu cười hì hì nhìn hai cái nha đầu.

"Không có ai khi dễ ta, ta hiện tại mỗi ngày ở bên cạnh nương nương, nhưng vui vẻ lắm!" "Điện hạ, Lệ Chất công chúa cũng sẽ thường xuyên tìm chúng ta chơi đùa." Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi cũng đã lâu không nhìn thấy Lý Khác, nhất là Nguyệt nhi.

Nàng hầu như từ nhỏ bồi Lý Khác cùng nhau lớn lên, đây là lần đầu tiên Lý Khác rời đi thời gian dài như vậy.

"Không có thì tốt, nếu có người khi dễ a, cứ nói cho ta biết, ca quất hắn." Lý Khác đưa tay xoa xoa đầu hai cái nha đầu.

Thủy Tiên Nhi ngược lại có chút ngượng ngùng né tránh, Tiểu Nguyệt Nhi lại giống như con mèo nhỏ híp mắt lẳng lặng cảm thụ Lý Khác yêu thương.

"Được rồi, ban ngày ban mặt, cũng đừng làm rộn, Khác nhi, mau nói với nương thân đoạn thời gian ở biên quan xảy ra chuyện gì, lần này ta nghe nói con lập đại công, Phụ hoàng có khen thưởng hay

không a?" Dương Như Ý nhìn Lý Khác cùng hai con dâu tương lai đang vui đùa, biểu tình trên mặt cũng vô cùng thỏa mãn.

Bà đã là người trải qua hai triều đại, đối với sự tình gì cũng đều nhìn thoáng.

Cái gì môn đăng hộ đối, hoàng thất huyết mạch, nhìn lại những cái đó đều là hư giả.

Hiện tại chỉ hy vọng hai đứa con trai đều có thể hảo hảo lớn lên thành người, có thể con cháu đầy đàn.

Đó chính là nguyện vọng tốt đẹp nhất.

Lý Khác nghe mẫu thân nhắc tới Lý Thế Dân, biểu tình trên mặt hơi cương cứng.

Vừa mới mở miệng định báo cái tin vui cho mẫu thân yên tâm một chút thì ngoài cửa vang lên thanh âm của Ngô công công.

"Nương nương, Ngô Vương điện hạ có ở đây không?

Hoàng thượng tìm ngài ấy có yếu sự thương đàm!" Lý Khác nghe Lý Thế Dân tìm, ánh mắt hơi đổi.

Dương Như Ý vừa muốn mở miệng hỏi thì Lý Khác đã đứng lên.

"Mẫu thân, ước chừng là một số sự tình biên quan còn chưa có giao tiếp tốt, Phụ hoàng tìm con đi hỏi một chút, chiến dịch biên quan lần này chính là do nhi tử một tay chỉ huy, vừa rồi đi vội vàng, chuyện gì cũng chưa có bàn giao nột." Dương Như Ý vừa nghe Lý Khác nói như vậy, mày hơi nhíu cũng tản da.

Đưa tay giúp Lý Khác chỉnh lý lại quần áo vốn đã phẳng phiu.

Sau đó thấm thía nói: "Gần đây tính tình Phụ hoàng con có chút đột biến, lúc ở trước mặt Phụ hoàng nói chuyện hơi ôn hòa một chút, ngài dù sao cũng là phụ thân con, không cần tổng cùng ngài đối nghịch biết

không?

Phụ hoàng gần đây thân thể cũng không tốt, đừng tổng chọc ngài tức giận!" Lý Khác nghe Dương Như Ý từng chút dặn dò, nụ cười trên mặt càng thêm ngoan ngoãn.

"Nương yên tâm đi!

Con biết rồi, con nhường ngài một chút là được." "Đứa nhỏ này, nói cái gì a.

Gọi là nhường ngài một chút a?" "Được rồi nương, con đi đây, một lát ngài lại chờ đến nóng nảy, khả năng lại biệt nữu phát giận." "Được được, mau đi đi!

Buổi tối sớm một chút trở về, bồi mẫu thân ăn cơm!" "Được rồi nương." Lý Khác nhìn Dương Như Ý từ ái, trong lòng cảm giác phá lệ ấm áp.

Sau khi xoay người, Lý Khác cười hì hì lôi kéo tay áo Ngô công công đi ra phía ngoài.

Ra khỏi cửa điện của mẫu thân, Lý Khác vẻ mặt cười hì hì ghé vào tai Ngô công công nói một câu: "Ngô công công, quan hệ đến chuyện của ta, giúp ta giao đại một tiếng, ai nếu để cho mẫu thân ta biết chuyện của ta, làm cho mẫu thân ta lo lắng, ta sẽ tức giận nha!" Ngô công công nghe lời nói tràn đầy ý cười kia của Lý Khác, lông tơ trên lưng đột nhiên dựng đứng.

Vừa rồi hắn thập phần rõ ràng cảm giác được sát ý như rơi vào hầm băng của Lý Khác.

"Ngô Vương điện hạ, trong hoàng cung người đông mắt tạp, tiểu nhân cũng chỉ có thể tận lượng a!" "Không sao, miệng mọc trên người người khác, ngài không giúp ta trông chừng một chút cũng được, đến lúc đó nếu mẫu thân ta biết, tối thiểu ta cũng phải biết là từ chỗ ai biết

được chứ, đúng không!" Lý Khác a a cười, đưa tay vỗ vỗ trên vai Ngô công công, sau đó trực tiếp hướng về phía Ngự Thư Phòng đi đến.

Lý Thế Dân muốn tìm hắn nói chuyện, như vậy cũng chỉ có thể là ở Ngự Thư Phòng!

Ngoài Ngự Thư Phòng, Lý Khác mới vừa đi tới cửa, đang suy nghĩ có nên gõ cửa hay không.

Thanh âm Lý Thế Dân từ bên trong vang lên.

"Đến rồi thì trực tiếp vào đi, giữa trưa không phải rất có bản lĩnh sao?" Lời của Lý Thế Dân vang lên, Lý Khác cũng không do dự nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Ngô công công vẫn luôn đi theo phía sau thì trực tiếp đứng ở ngoài cửa canh giữ.

"Ngồi xuống đi!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác cúi đầu đi vào, chỉ chỉ cái ghế đối diện.

Ra hiệu hắn ngồi xuống nói chuyện.

"Dạ!" Lý Khác đáp ứng một tiếng, trực tiếp quy quy củ củ ngồi xuống.

Lý Khác ngồi xuống xong, Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đột nhiên trở nên tư thế ngồi quy củ, không biết vì sao đột nhiên trở nên có chút không quá thích ứng.

"Tiểu tử ngươi sao lại biến thành thủ quy củ như vậy?" Có chút hoài nghi nhìn Lý Khác.

Vốn dĩ đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần Lý Khác không có tư thế ngồi, thậm chí trực tiếp vắt chân chữ ngũ ngồi ở đối diện.

Nhưng đột nhiên nhìn Lý Khác ngồi như tùng bách trước mặt, phản giác cảm thấy có chút không quá thích ứng.

“Nương ta vừa dặn dò, ngài gần đây thân thể không tốt, bảo ta đừng chọc ngài tức giận!” Lý Khác nghe Lý Thế Dân hỏi, cũng không che giấu, trực tiếp có sao nói vậy.

“...” Lý Thế Dân không nghĩ tới Lý Khác nói chuyện cư nhiên trực tiếp như vậy.

Nguyên bản bưng chén trà chuẩn bị uống lại phải buông xuống.

“Không thể nói chút lời hay cho ta nghe sao?

Được rồi, thích ngồi thế nào thì ngồi, bộ dáng này ta nhìn cũng biệt nữu!” Lý Thế Dân buông chén trà xuống, có chút vô ngữ thở dài một hơi nói.

Ông phát hiện, hiện tại giống như thật sự có chút quen nhìn Lý Khác ở trước mặt ông bộ dáng tứ vô kỵ đạn.

“Vậy được, ngài nói đấy nhé!

Đừng đến lúc đó lại nói ta chọc ngài này nọ, là nương ta bảo ta nhường ngài một chút, không phải ta muốn nhường ngài đâu!” Lý Khác nói xong cũng không khách khí.

Chân chữ ngũ trực tiếp hất lên vắt vẻo, lưng trực tiếp dựa vào trên lưng ghế thái sư.

Hai tay một bên buông thõng một cái.

Bày ra một bộ tạo hình thỏa thỏa 'cá mặn'.

Thậm chí cuối cùng thoải mái thở dài một hơi.

Chương 140

"Như vậy mới thoải mái a!" Lý Thế Dân nhìn cái tạo hình chẳng ra cái gì kia, khóe mắt tuy rằng có chút run rẩy, nhưng trong lòng lại đột nhiên cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Cũng chỉ có lúc nhìn thấy Lý Khác tạo hình này, ông mới có thể cảm giác mình là một người cha, không phải một Hoàng đế!

"Ông già, nói đi?

Muốn định tội ta mưu phản hay là định tội gì a?

Khi nào vấn trảm, ngày tháng chọn tốt một chút, tốt nhất có thể cát lợi một chút ha, đúng rồi, nếu muốn giám trảm, ta không muốn Trường Tôn Vô Kỵ, nhìn cái lão tiên tử kia ta đau răng." Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói xong, lời vốn định nói ra trực tiếp nuốt trở về.

Nhìn Lý Khác lúc này ngẩng đầu nhìn nóc nhà, đến nhìn cũng không thèm nhìn ông một cái.

Thở dài một hơi sau, ngữ khí có chút trầm thấp mở miệng hỏi: "Ngươi đối với ta cái người làm cha này thất vọng triệt để rồi?" "Đừng!

Ngài là Hoàng thượng, ta là Nhi thần!

Ta cao phàn không nổi.

Chúng ta tâm sự chính sự đi!" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói xong, trong lòng lập tức một trận não nộ, hầu như theo bản năng muốn mở miệng răn dạy.

Nhưng khi mở mắt ra nhìn ánh mắt tràn đầy ý vị trào phúng của Lý Khác, những lời răn dạy kia lập tức lại nuốt xuống.

Sở dĩ có thể dung nhẫn Lý Khác như vậy, là bởi vì ở trên người Lý Khác, ông có thể cảm nhận được cảm thụ khi làm một người cha.

Những hoàng tử kia của ông, từng người một đối với ông không phải kinh khủng vạn phần thì là vạn bàn lấy lòng.

Duy độc Lý Khác nơi nào cũng tìm cho ông sự không thoải mái.

Tuy rằng lúc ấy tức giận, nhưng sau khi lãnh tĩnh lại, lại phát hiện trong lòng cũng không còn trống rỗng như vậy.

"Ngươi cứ gấp gáp muốn cho ta giết ngươi sao?" "Không phải ngài muốn sao?" "Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ không giết ngươi!" "Ta cũng không nói như vậy nha!

Ông già, muốn giết thì giết thôi!

Ai bảo ta là con trai ngài, cho ngài giết một lần cũng không có gì!" "..." "Ta nói sai sao?

Ngài nhiều con trai như vậy, giết một cái lại không phải là không có nữa." "Cái nghịch tử này..." "Thôi đi ba!

Cả ngày nghịch tử nghịch tử, mệt hay không a?

Ta lại không phải món đồ chơi, ngài muốn ta bày tạo hình gì thì ta bày tạo hình đó." "..." "Khả đừng nóng giận nha!

Tức hỏng rồi ta đền không nổi!" "Cái tên tiểu vương bát đản này, xem đánh!" "Người lớn sao không nói lý lẽ?

Đã nói không đánh người, đừng tưởng rằng ngài là lão tử ta thì ta thật sự nhịn ngài a!

Ta..." "Ngươi, ngươi biết ta là lão tử ngươi?" .....

Hồi lâu sau, Lý Khác ngồi ở trên ghế thái sư vẻ mặt khó chịu xoa chỗ bị đánh trên người.

Trong lòng không ngừng niệm chú Lý Thế Dân bất lực.

Lý Thế Dân thì quần áo đầu tóc đều có chút loạn ngồi ở đối diện, lúc này mày giãn ra, ngay cả nếp nhăn trên mặt đều ít đi.

Cả người nhìn giống như trẻ ra vài tuổi.

"Có việc gì nói thẳng, bất quá đừng nói cho ta biết ngài gọi ta tới là tẩn ta một trận cho hả giận nha!" Lý Khác một bên xoa chỗ bị đánh trên người, một bên nhìn Lý Thế Dân đã hả giận không sai biệt lắm.

Xem xem rốt cuộc ông muốn nói cái gì.

"Ngươi có thể buông tha tranh đoạt đối với hoàng quyền không?" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói như vậy, cũng không hề che giấu nữa.

Trực tiếp đem đề tài trong lòng nói ra.

"Ha ha, đề tài này ngài hỏi ngược lại rất thấu triệt a?" Lý Khác không nghĩ tới Lý Thế Dân cũng trở nên trực tiếp như vậy.

Bất quá vừa nghe đến đề tài này, trên mặt Lý Khác nguyên bản bởi vì vừa rồi hai người miễn cưỡng phụ tử đánh nháo điều tiết cảm xúc nháy mắt không còn.

"Nói đi?

Chẳng lẽ ngôi vị Hoàng đế đối với ngươi lực hấp dẫn đủ lớn như vậy sao?

Cho dù mạo hiểm tính mạng ném đi cũng muốn đi tranh đoạt sao?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác xùy chi dĩ tị (tỏ vẻ khinh thường), ngữ khí có chút trầm trọng hỏi.

"Hoàng đế, ta là Hoàng tử, có thể sảng khoái một chút nói chuyện sao?

Ta không tranh, chờ sau này bị giết?

Lấy những hành động hiện tại của ta, ngài nói cho ta biết, Lý Trị thượng vị sau này có thể tha cho ta?

Trường Tôn Vô Kỵ sẽ để cho ta sống?

Không vì ta, coi như là vì mẫu phi ta, ta cũng không có khả năng đem vận mệnh giao cho người khác." Lúc Lý Khác nói chuyện, Lý Thế Dân vẫn luôn cúi đầu.

Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Nếu ta có thể cam đoan ngươi không chết thì sao?" Lý Thế Dân suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ nói ra một câu nói như vậy.

"Cam đoan?

Ngài lấy cái gì cam đoan?

Bằng ngài hiện tại là Hoàng đế?

Lấy thân thể hiện tại của ngài, tối đa lại chống đỡ hai mươi năm, ta hiện tại cũng mới mười bảy tuổi, hai mươi năm sau ta cũng mới ba mươi bảy tuổi, như vậy ta hỏi ngài, ta còn lại vài chục năm ngài dùng cái gì cam đoan?" Lý Khác ngữ khí trung tràn ngập chất vấn, câu câu tru tâm.

Lý Thế Dân cũng không biết nên nói cái gì.

Thật sự không có cách nào cam đoan.

"Nhưng ngươi phải biết rằng ta không có khả năng đem ngôi vị hoàng đế giao cho ngươi." Cuối cùng câu nói kia nói xong, Lý Khác hơi hơi lăng lăng.

Lý Thế Dân cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác.

Không khí chung quanh đột nhiên quỷ dị an tĩnh lại.

"Chỉ cần ngươi không chưởng binh, không nắm quyền, ta có thể

phóng nhậm ngươi làm một cái hoàn khố tử đệ đều có thể.

Chương 141

Ngươi hảo hảo suy nghĩ đi!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đầy hứng thú chằm chằm, cuối cùng lại bổ sung một câu như vậy.

"Ân!

Đây là đối với ta ra tối hậu thư sao?" Lý Khác sau khi nghe Lý Thế Dân nói xong, từ lúc tiến vào đến hiện tại loại biểu tình tự do tản mạn trên mặt kia nháy mắt biến mất.

Thay vào đó là nụ cười hư giả kia.

Khi Lý Thế Dân nhìn nụ cười trên mặt Lý Khác, đột nhiên cảm giác khoảng cách giữa hai người lần nữa kéo ra một đoạn dài.

Trong lòng ông rõ ràng, qua hôm nay, có lẽ rốt cuộc từ trên người Lý Khác không thể hội được loại cảm giác ấm áp chỉ khi làm một người cha mới có.

"Có thể hiểu như vậy, đây là điểm mấu chốt cuối cùng của ta đối với ngươi." Lý Thế Dân rốt cuộc cũng là một đại quân vương, đã quyết định sự tình, như vậy không có khả năng lại có lòng dạ đàn bà.

Cho nên hôm nay cần phải đem lời nói cùng Lý Khác nói rõ ràng.

Coi như cho mình một cái công đạo, cũng cho Lý Khác một cái công đạo.

"Ta nếu vượt qua điểm mấu chốt thì sao, ngài sẽ không trực tiếp làm thịt ta a?" Lý Khác hiện tại không khác gì đang ở trên điểm mấu chốt của Lý Thế Dân điên cuồng thí thăm.

"Ngươi cho là thế nào nột?" "Ta cảm giác ngài sẽ trực tiếp làm thịt ta!

Rốt cuộc ta không phải con trai bảo bối của ngài.

Không có cái đãi ngộ kia." "...." Lý Thế Dân vốn định tối đa đem hắn cấm túc, nhưng bị Lý Khác nói như vậy, ông đều cảm giác giống như có chút thua thiệt Lý Khác giống nhau.

"Yên tâm, chỉ cần ngươi đừng làm quá phận, ta sẽ không giết ngươi!" "Ngài đang cổ vũ ta vãng quá phận làm?" "..." Lý Thế Dân cảm giác hiện tại thật sự không có biện pháp cùng Lý Khác hảo hảo nói chuyện phiếm.

Nhưng tuy rằng cảm giác hiện tại nhìn Lý Khác cảm thấy bướng bỉnh muốn chết, nhưng Lý Thế Dân lại thập phần thích loại cảm giác bị bướng bỉnh này.

So với những hoàng tử vừa thấy hắn đã đê mi thuận nhãn kia, Lý Khác quả thực quá hiếm có.

"Ta không nắm quyền, không nuôi binh cũng không phải không thể, bất quá ta muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ!" "Cái này tuyệt đối không thể!" "Không, cái này có thể." "Không thể!" "Ngài phải tin tưởng ta, ta thật sự có thể!" .....

Lý Thế Dân nhìn Lý Khác vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng quả thực một vạn cái ngọa tào.

"Vì sao ngươi chấp nhất muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ?" "Giết hắn cần lý do sao?

Nếu ngài nhất định phải một lý do, vậy quyền thế hắn quá nặng, Lý Trị là do hắn đề cử làm Thái tử đi?

Trị đệ tính cách như thế nào trong lòng ngài rõ ràng, sau khi thượng vị, Trường Tôn Vô Kỵ có thể nắm giữ triều chính bao lâu ngài có nghĩ tới chưa?

Trong lúc đó, vì củng cố thống trị của Trị đệ, loại người có khả

năng lật đổ hắn như ta có thể sống bao lâu?" Lý Khác nói xong những lời này, trực tiếp đứng lên.

Lời nên nói cũng đã đủ rồi.

Còn lại hoàn toàn không cần thiết lại nói tiếp.

Những chuyện nát này, trong lòng Lý Thế Dân rõ ràng.

"Giống như điểm mấu chốt của ngài là ta không nắm quyền, không nuôi binh.

Điểm mấu chốt của ta là Trường Tôn Vô Kỵ nhất định phải chết.

Ngài tự mình cân nhắc đi.

Nếu ở giữa không có biện pháp chiết trung, vậy ngài giết ta một lần là được." Lý Khác nói xong, cũng không cho Lý Thế Dân cáo lui, trực tiếp hướng về phía cửa Ngự Thư Phòng đi đến.

Khi sắp bước ra cửa, Lý Thế Dân rốt cục lại mở miệng.

"Về sau cha con chúng ta còn có thể nói chuyện phiếm như vậy không?" Lý Thế Dân nhìn bóng lưng Lý Khác đứng ở cửa, tổng cảm thấy giống như thật sự làm sai cái gì.

"Hơn phân nửa là không có khả năng nói chuyện như vậy nữa, hôm nay đi ra khỏi cái ngạch cửa này, ta ước chừng không phải là Lý Khác hiện tại đầy lòng hùng đồ tráng chí, cũng không còn là người con trai đuổi theo ngài đánh nữa, ngài y nguyên là Phụ hoàng, ta cũng y nguyên là Ngô Vương.

Chúng ta quân thần có khác, không có lời nào để nói!" "Đúng rồi, câu nói kia của ta, Trường Tôn Vô Kỵ ta tất giết, ngài nếu nhìn không nổi, như vậy nói thẳng, ta giết tận lượng ẩn tế hợp lý một chút!" "Ai...!" Lý Khác nói xong, trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đi ra ngoài, nặng nề thở dài một hơi.

Nguyên bản sống lưng thẳng tắp cũng nháy mắt sụp xuống.

“Ta chẳng lẽ thật sự làm sai rồi?” Lý Thế Dân ở trong lòng tự hỏi một câu, người cũng trực tiếp ngốc trệ xuống.

Người đến tuổi già mới thể nghiệm một phen tư vị chân chính làm phụ thân.

Đáng tiếc loại tư vị này tới cũng nhanh, đi càng nhanh.

Lúc Lý Khác trở lại chỗ Dương Như Ý, Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi đang trương la bày rượu và thức ăn.

Hiển nhiên Lý Khác trước đó đã báo tin tức rồi.

“Khác nhi, một thân lại làm loạn thất bát tao rồi a?

Nhìn xem, tóc đều lộng loạn.

Không phải lại chọc Phụ hoàng con tức giận chứ?” Dương Như Ý nhìn Lý Khác trở về quần áo loạn thất bát tao, tóc tai cũng mao mao táo táo.

Có chút trách cứ nhìn hắn một cái.

Sau đó ôn nhu đưa tay giúp hắn chỉnh lý.

“Hi hi, lần này con chính là nhường ngài, ngài đánh con, con đều không có đánh trả!” “Cái thằng nhóc thối này, đó là phụ thân con, còn muốn đánh trả a!” Dương Như Ý nhìn biểu tình làm mặt quỷ trên mặt Lý Khác, đưa tay làm bộ đánh lên người hắn.

Sau đó liền đầy mặt cưng chiều lôi kéo hắn ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Nào, hôm nay con cũng mệt mỏi một ngày rồi đi!

Ăn chút đồ trước, sau đó sớm một chút trở về nghỉ ngơi.

Đoạn thời gian này nhất định ăn không ít khổ, trở về cũng đừng

mệt mỏi như vậy.

Nghỉ ngơi nhiều một chút rất tốt.” Dương Như Ý lôi kéo Lý Khác ngồi xuống, cũng thấm thía nói chuyện cùng Lý Khác.

Bất quá trong giọng nói lại lộ ra một cỗ thật sâu bất đắc dĩ.

Lý Khác nghe nương thân nói, nụ cười trên mặt hơi cương cứng.

“Nương, yên tâm đi!

Chương 142

Con trong lòng hiểu rõ.” Lý Khác điều chỉnh cảm xúc, nụ cười trên mặt y nguyên xán lạn ăn cái gì.

Nhưng ánh mắt Dương Như Ý nhìn hắn lại tràn ngập bất đắc dĩ.

“Khác nhi, nương biết con không cam lòng, nhưng cũng là chuyện không có biện pháp, chúng ta sinh tại đế vương gia, vậy cần phải tiếp thu sự thật này!

Con ngàn vạn lần không cần làm chuyện điên rồ a!

Nương không hy vọng nhìn thấy con có sơ thất.” Dương Như Ý cũng mặc kệ lời của bà Lý Khác rốt cuộc nghe lọt bao nhiêu, cái nên nói bà cũng đều nói.

Lý Khác hiện tại cũng lớn, có ý nghĩ của mình.

Bà cũng không thể đi can thiệp quá nhiều.

“Nương yên tâm đi!

Con trong lòng hiểu rõ.

Chúng ta hôm nay bồi nương ăn bữa cơm, không nói những cái này.” Lý Khác nói xong, gắp chút đồ ăn vào trong bát Dương Như Ý.

Sau đó cúi đầu một trận lùa cơm.

Ăn cơm xong, Lý Khác trực tiếp mang theo Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi trở về tẩm cung của mình.

Tuy rằng đi ra ngoài gần một tháng, nhưng chỗ ở của hắn mỗi ngày đều có người quét dọn.

Ngược lại cũng sẽ không có vẻ quá mức quạnh quẽ.

Một phen tắm rửa chải chuốt, hắn trực tiếp ôm hai cái tiểu nha đầu sắc mặt đỏ bừng ngã xuống trên giường.

"Ta cái giường lớn này thật thoải mái a!

Ha ha, muốn ta không làm Hoàng đế?

Nói giỡn nột?

Cam đoan nếu có tác dụng, vậy ta đặc mã đều tin tưởng tình yêu!" Lý Khác nghĩ đến những lời nói chuyện lúc trước với Lý Thế Dân, trực tiếp từ đầu đến đuôi đều khinh thường.

Bất quá lần này cũng không phải không có thu hoạch.

Hiện tại hắn có thể đường hoàng làm một tên hoàn khố tử đệ rồi a!

Hoàng đế đặc biệt cho phép hoàn khố.

Nghĩ thôi cũng vui vẻ.

Về phần nuôi binh, U Châu thành có Quách Gia ở đó, Lý Khác hoàn toàn không lo lắng vấn đề phát triển.

Lại nói bên này, chỉ cần không ngừng xúc phát hệ thống.

Như vậy còn thiếu binh mã sao?

Đến lúc đó có thân phận hoàn khố yểm hộ, chẳng những có thể ghê tởm chết một đám người, trên tay cũng giống nhau có thể độn tích lực lượng.

"Chờ Lý Trị sắp đăng cơ, ta trực tiếp làm cái không trung nhảy dù, không thể đem người huynh đệ xui xẻo kia của ta trực tiếp tức chết a?

Đến lúc đó chúng ta cũng không giết hắn, trực tiếp quan vào phòng tối đi." Lý Khác nghĩ đến những thứ này, người cũng muốn hồn thân thư thản.

Hai tay một bên ôm một cái tiểu nha đầu đầy mặt đỏ bừng, trực tiếp tâm mãn ý túc ngủ.

Đêm nay về sau, một siêu cấp hoàn khố tử đệ muốn hoành hành Trường An thành.

"Xử Lượng, xác định tên kia ở chỗ này?" Lý Khác đứng trước thanh lâu người đến người đi, phía trên ba chữ to thếp vàng 'Hương Ngọc Lâu' dị thường chói mắt.

"Khác đại ca, tin tức chuẩn xác, ngày hôm qua phân phó xuống dưới, người phía dưới vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, tên tiểu tử kia sáng sớm hôm nay đi vào, hiện tại đều chưa ra nột." Trình Xử Lượng vẻ mặt gian tiếu nhìn Hương Ngọc Lâu phía trước, trong hai mắt ti hí xung huyết cảm giác xúc động dược dược dục thí.

"Tốt, đã xác định ở bên trong, vậy chúng ta không khách khí, đi thôi!" Lý Khác vừa nghe tin tức chuẩn xác, trực tiếp mang theo Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo hướng về phía trong Hương Ngọc Lâu đi vào.

Nếu nói Phỉ Thúy Lâu là một nơi cao đoan văn nhã, vậy cái Hương Ngọc Lâu này chính là một cái động tiêu tiền cao cấp.

Ở chỗ này, chỉ cần có tiền, ngủ với tú bà cũng không thành vấn đề.

Lý Khác mang theo hai người sau khi đi vào, những cô nương tiểu thư kia lập tức nhiệt tình nhào lên.

"Đại gia, ngài đã lâu đều không có tới thăm người ta rồi.

Người ta đều nhớ ngài muốn chết!" "Hảo ca ca, nô gia lại học được một tư thế mới nha!

Có muốn cùng nô gia đi thử xem hay không a?" "Ai u, vị tiểu ca này thật là tuấn tú a!

Để cho nô gia hầu hạ ngài thật tốt đi!" ...

Lý Khác đi tuốt ở đằng trước, vừa mới vào cửa, trên người đã có mấy cánh tay bắt đầu sờ loạn.

Trình Xử Lượng thì còn tốt, tiểu tử này cũng thỉnh thoảng sẽ tới loại địa phương tiêu hồn này.

Tần Hoài Đạo trực tiếp mộng bức.

Trong nhà là con một, Tần Quỳnh giáo đạo lại nghiêm khắc, loại tràng diện này hắn khi nào gặp qua a!

Mấy cánh tay trần trụi của những nữ nhân kia cọ loạn trên người hắn, mặt hắn trực tiếp đỏ đến tận mang tai.

"Ha ha ha!

Tốt tốt tốt, đều có thưởng, tiểu gia ta có thưởng." Lý Khác ngược lại lạc lạc đại phương, trực tiếp kéo hai cái em gái, tay hào vô cố kỵ thò vào trong quần áo.

Sau đó vẻ mặt cười trương cuồng, trực tiếp hướng về phía bên trong đi đến.

Trình Xử Lượng thấy Lý Khác đều phóng khoáng như vậy, cũng không làm bộ làm tịch nữa.

Cũng học theo bộ dáng Lý Khác, vẻ mặt cười phóng đãng ôm hai em gái hướng về phía bên trong đi vào.

"Đại gia, các ngài hôm nay tới trễ thế a!

Ngài xem một chút, các cô nương chờ các ngài đều chờ đến nóng nảy a!" Ba người Lý Khác trên người mặc đều là tơ lụa thượng đẳng.

Ngay cả trâm cài trên đầu đều nạm vàng mang ngọc, chỉ nhìn tướng mạo liền biết là công tử nhà giàu sang phú quý.

Chương 143

Cho nên sau khi vừa vào cửa, tú bà mắt tinh đời trực tiếp nghênh đón.

Nhiệt tình vây quanh ba người Lý Khác xoay loạn.

"Ha ha, các cô nương chờ đến nóng nảy, vậy không biết tú bà chờ nóng nảy chưa a?

Có muốn hay không tiểu gia ta giúp ngươi làm ấm thân mình a?" Lý Khác thấy tú bà tới, trực tiếp buông ra một cô nương bên cạnh, đem cái tú bà hai mươi bảy hai mươi tám tuổi kia trực tiếp kéo vào trong ngực.

Một tay nâng cằm nàng, trên mặt cười hì hì nhìn.

"Vị gia này thật biết nói đùa a!

Lão thân ta đều là hoa tàn ít bướm, nơi nào có thể lọt vào pháp nhãn công tử a!" Tú bà bị Lý Khác nâng cằm, đôi mắt nhìn khuôn mặt tà mị lại mang theo vài phần cương nghị của Lý Khác, tâm vốn đã nhìn thấu thế gian ấm lạnh cũng hơi manh động.

"Nếu sớm mười năm gặp được chàng, ta nhất định sẽ không thể tự kiềm chế mà yêu chàng!" Tú bà trong lòng yên lặng nghĩ như vậy, nhưng ngẫm lại thân phận hiện tại.

Trong lòng một tia manh động kia cũng nháy mắt tiêu tán.

"Ha ha, từ nương bán lão, phương hoa y cựu, nào, thơm một cái!" Lý Khác ha ha cười, đem mặt ghé sát vào bên cạnh tú bà.

Nhìn mặt Lý Khác ghé sát vào, trên mặt tú bà không thể phát giác đỏ lên.

Làm ra một bộ dáng thẹn thùng chỉ nữ nhi gia mới có, nhón chân trác một cái trên mặt Lý Khác.

"Ha ha, được rồi, Trường Tôn công tử ở phòng nào thế?

Hắn là bằng hữu của ta." Trêu chọc tú bà xong, Lý Khác cũng đem người buông ra.

Hôm nay mục đích cũng không phải tới tiêu hồn.

Chính sự quan trọng hơn.

"Vâng vâng, mời công tử bên này." Cái tú bà kia vừa nghe Lý Khác là bằng hữu của công tử nhà Trường Tôn, càng đánh tan những suy nghĩ trong lòng.

Loại công tử nhà người ta như thế này, nàng càng cao phàn không nổi.

Điều chỉnh tốt trạng thái, tú bà cũng không có chút hoài nghi nào, trực tiếp mang theo Lý Khác hướng về phía một cái phòng đi đến.

"Tiểu nương tử đừng chạy a!

Mau để tiểu gia hôn một cái!" "Công tử tới bắt ta a!

Bắt được ta sẽ cho ngài ban thưởng nga!" "Công tử ta tới đây!" "Công tử..." Lý Khác mới vừa tới ngoài cửa, đã nghe thấy bên trong hi hi ha ha một trận tiếng cười vui.

Lý Khác vừa nghe liền phát hiện bên trong ít nhất có bảy tám nữ nhân, trừ bỏ thanh âm những nữ nhân kia ra, còn có mấy thanh âm nam nhân.

Ước chừng mấy cái đồ chơi này lại tụ tập tìm niềm vui.

"Được rồi, không cần ở chỗ này hầu hạ, cầm lấy, đây là tiền thưởng cho ngươi!" Lý Khác nghe được thanh âm quen thuộc kia, trên mặt cũng hiện ra nụ cười hài lòng.

Từ trong tay áo lấy ra một đĩnh bạc năm mươi lượng ném cho tú bà, sau đó Lý Khác trực tiếp phất tay cho nàng lui xuống.

Nhìn bạc trong tay, cái tú bà kia trong lòng lại không có chút vui sướng nào.

Trong lòng chỉ có thật sâu bi ai.

"Các cô nương, chúng ta đi thôi!

Đừng quấy rầy mấy vị tiểu gia hứng thú." Tú bà thông minh đem những em gái đi theo gọi đi, ngoài cửa chỉ còn lại có ba người Lý Khác.

"Khác đại ca, chúng ta giống như lần trước trực tiếp khai đánh sao?" Trình Xử Lượng có chút không nỡ nhìn hai cái nữu dần dần đi xa, sau đó quay đầu dược dược dục thí nhìn Lý Khác.

Lý Khác không ở đoạn thời gian này, Trường Tôn Nhuận này lại có chút bành trướng.

Đã vài lần suýt chút nữa cùng Tần Hoài Đạo chơi 'thật' rồi.

Hiện tại đại ca dẫn đầu đã trở lại, Trình Xử Lượng tự nhiên không thể chờ đợi được muốn báo thù!

"Ai, Xử Lượng a!

Chúng ta hiện tại tuy rằng đánh người, nhưng chúng ta phải chiếm được cái lý chứ, nếu không sẽ rất phiền toái a!

Một lát đi vào cứ như thế này..." Lý Khác nói xong, trực tiếp ghé vào bên tai Trình Xử Lượng nhỏ giọng nói thầm vài câu.

Nghe nghe, nụ cười trên mặt Trình Xử Lượng dần dần trở nên ổi tỏa.

"Chủ ý hay, không hổ là Khác đại ca chúng ta!

Cứ làm theo lời ngài!" Lý Khác nói xong, người trực tiếp lui về phía bên cạnh hai bước.

Tần Hoài Đạo thấy Lý Khác lui ra, cũng triều phía bên cạnh lui hai bước.

Cứ như vậy đứng ở cửa cũng chỉ còn lại có một mình Trình Xử Lượng.

Hắn a a cười nhìn thoáng qua Lý Khác, sau đó trực tiếp nhấc chân đạp một cái lên cửa phòng.

"Đám ngu ngốc bên trong, mở cửa cho tiểu gia!" Thanh âm Trình Xử Lượng cũng không nhỏ, gào lên một câu như thế, những người xung quanh đang chỉ túy kim mê (sống mơ mơ màng màng) lập tức bị hấp dẫn chú ý.

Trong phòng đang có mấy cái tiểu thư chơi trốn tìm, Trường Tôn Nhuận vừa mới bắt được muốn lột quần áo thì bị một tiếng đạp cửa đột nhiên vang lên này dọa đặt mông ngồi dưới đất.

"Đặc mã tên vương bát đản nào không có mắt, cư nhiên dám quấy rầy chuyện tốt của ông đây?" Vừa nói, hắn vừa giật phăng khăn lụa bịt mắt trên đầu xuống.

Sau đó nộ khí đằng đằng đi mở cửa giáo huấn cái thứ không có mắt ngoài cửa kia.

Những tên hồ bằng cẩu hữu bình thường chơi rất thân với hắn cũng nhao nhao từ trên ghế đứng lên.

Từng kẻ một nộ khí đằng đằng nhìn về hướng cửa.

Khi Trường Tôn Nhuận mới vừa mở cửa ra một nửa, đang chuẩn bị phá khẩu đại mạ thì một bàn chân to trực tiếp hướng về phía bụng hắn đạp tới.

Đem người trực tiếp đạp bay ra ngoài.

“Ai nha!

Mở cửa cũng không biết kêu một tiếng nhi a?

Hại ta lãng phí khí lực!” Cửa mở ra, Trường Tôn Nhuận mặt mũi tràn đầy vẻ kiêu ngạo bước ra, chẳng thèm nhìn người bên trong, giơ chân đạp thẳng một cái.

Chương 144

Hắn định đá người kia bay ra ngoài. "Vãi chưởng, Trình Xử Lượng, cái gan chó của ngươi cũng béo ra rồi nhỉ!

Cư nhiên dám đạp ta!" Trường Tôn Nhuận sau khi được mấy tên tay sai dìu từ dưới đất lên, nhìn thấy Trình Xử Lượng đang đứng ở cửa cười tiện hề hề, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Tuy cả hai đều là con trai của Quốc công, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ trên triều đình hiện đang quyền nghiêng thiên hạ.

Trong mắt Trường Tôn Nhuận, hắn cao quý hơn hạng người như Trình Xử Lượng một bậc.

Thậm chí hắn còn cho rằng, ngoại trừ mấy vị Hoàng tử, thì trong cả cái Đại Đường này không có 'phú nhị đại' nào địa vị cao hơn hắn.

Cho nên lúc này thấy người đạp mình lại là Trình Xử Lượng, hắn lập tức cảm thấy bị sỉ nhục, bị vả mặt. "Đánh cho ông!

Chỉ cần không đánh chết, ông đây gánh hết!" Trường Tôn Nhuận được tay sai dìu đứng vững, nhìn mười mấy tên gia binh thân thủ cao cường mình mang theo, trực tiếp phất tay ra lệnh xông lên đánh Trình Xử Lượng.

Từ lần trước bị Lý Khác tẩn cho một trận, bây giờ đi đâu Trường Tôn Nhuận cũng mang theo mười mấy gia binh giỏi võ.

Hắn cũng bị đánh đến mức có bóng ma tâm lý rồi. "Ấy!

Từ từ đã, tiểu gia hôm nay không phải đến đánh nhau, chúng ta hôm nay hảo hảo nói chuyện!" Trình Xử Lượng nhìn đám gia binh đang định lao tới, vội xua tay ngăn cản, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trường Tôn Nhuận. "Hảo hảo nói chuyện với ta?

Nói chuyện gì?" Trường Tôn Nhuận thấy Trình Xử Lượng bày ra tư thế đó cũng phất tay cho đám gia binh dừng lại, muốn xem hắn định giở trò gì. "Chuyện này chỉ có hai ta biết thôi." Trình Xử Lượng làm ra vẻ nghiêm túc, đứng ở cửa vẫy vẫy tay với Trường Tôn Nhuận, ra hiệu hắn ghé lại gần.

Trường Tôn Nhuận nhìn bộ dạng đó của Trình Xử Lượng, tuy có chút nghi ngờ, nhưng cũng không lo lắng vì hiện trường có nhiều người như vậy, Trình Xử Lượng dám làm gì chứ.

Vì thế hắn hơi ghé người về phía Trình Xử Lượng.

Trình Xử Lượng đợi Trường Tôn Nhuận ghé sát, liền trực tiếp gác đầu lên vai đối phương, sau đó thì thầm vào tai hắn: "Cha ngươi già rồi, cái thứ đó chắc chắn không dùng được nữa đâu nhỉ!

Lão mẫu cửu hạn chưa gặp mưa rào, hay là để ta miễn phí làm cha ngươi một lần thì thế nào?" "Ngươi...

Ta địt bà nội ngươi Trình Xử Lượng!" Trường Tôn Nhuận nghe xong, lập tức bạo nộ.

Hắn hét lớn một tiếng, giơ chân đạp về phía bụng Trình Xử Lượng.

Thế nhưng chân còn chưa đạp trúng, Trình Xử Lượng đã giống như bị trọng kích, cả người bay ngược ra ngoài. "Giỏi cho Trường Tôn Nhuận nhà ngươi, ta hảo tâm hảo ý cùng ngươi giảng hòa, ngươi đánh ta thì thôi, lại còn mắng ta!

Ta và ngươi chưa xong đâu!" Trình Xử Lượng ngã xuống đất, vẻ mặt thống khổ, kêu la thảm thiết vô cùng!

Người không biết còn tưởng một cước kia của Trường Tôn Nhuận đã đá hắn bị nội thương rồi.

Trường Tôn Nhuận nhìn cái chân còn đang giơ giữa không trung

của mình và Trình Xử Lượng đã bay xa hơn hai mét, vẻ mặt nghệt ra, hoàn toàn mờ mịt! "Chẳng lẽ ta là kỳ tài luyện võ trong truyền thuyết?

Công lực đã đạt đến cảnh giới cách không đả thương người rồi?" Trong lúc Trường Tôn Nhuận còn đang ngơ ngác, một bóng người màu trắng từ bên cửa lao ra, đỡ Trình Xử Lượng dậy, sau đó là một tiếng khóc gào tê tâm liệt phế vang lên. "Xử Lượng a!

Huynh đệ tốt của ta, ngươi làm sao vậy?

Xử Lượng, là ai nhẫn tâm như thế?

Cư nhiên đánh ngươi thành ra nông nỗi này!

Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, đều mẹ nó bị đánh sưng lên rồi." "Ca, bụng, là bụng!" Trình Xử Lượng thấy Lý Khác cứ ôm mặt mình mà bóp, nhịn không được nhắc nhở. "Ta biết là bụng a!

Nhưng bị xuất huyết nội thì mặt cũng sẽ phù thũng mà!" Đứng bên cạnh, Tần Hoài Đạo nghe hai người kẻ xướng người hoạ, lại nhìn đám đông vây xem xung quanh, lập tức cảm thấy đỏ mặt tía tai. "Quá mất mặt rồi!" Miệng tuy không nói gì, nhưng chân lại âm thầm lùi sang bên cạnh hai bước, quay đầu đi chỗ khác, làm ra vẻ 'ta không quen biết hai người này'. "Xử Lượng, nói cho ta biết là ai đánh, ca ca báo thù cho ngươi!" Trường Tôn Nhuận đứng bên trong vừa nghe thấy giọng Lý Khác, lập tức biết mình trúng bẫy rồi, vừa định dẫn người bỏ chạy thì Trình Xử Lượng đã duỗi một ngón tay chỉ thẳng vào hắn. "Khác ca, là Trường Tôn Nhuận đánh đệ.

Đệ hảo tâm muốn cùng hắn hòa giải, kết quả hắn không những đánh đệ, còn mắng đệ!" "Hảo, Trường Tôn Nhuận, huynh đệ của ta hảo tâm hảo ý xin lỗi hòa giải, ngươi không chấp nhận thì thôi, lại còn trượng thế hiếp người.

Hoài Đạo, tẩn hắn!" Trường Tôn Nhuận bị chỉ điểm, lập tức cảm

thấy bất ổn.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện chỉ có một cánh cửa đã bị Lý Khác chặn lại.

Chạy ra cửa sổ nhìn xuống thì thấy quá cao, cũng không dám nhảy! "Lý Khác, ta cảnh cáo ngươi, đừng có làm bậy nha!

Ta vừa rồi không có đạp hắn, các ngươi vu hãm ta!

Lần này ta cũng không cường đoạt dân nữ, những người này đều là niêm yết giá rõ ràng, ta bỏ tiền ra!

Ngươi không thể đánh ta!" Trường Tôn Nhuận nhìn ba người Lý Khác đang từng bước ép sát, phảng phất lại thấy cảnh thảm trạng ở Phỉ Thúy Lâu lần trước.

Hắn sợ đến mức quên mất bên cạnh mình còn có đám bạn bè hồ bằng cẩu hữu và mười mấy tên gia binh. "Không đạp Xử Lượng?

Không đạp mà hắn có thể bay xa thế kia à?

Có thể kêu thảm thế kia à?

Nhìn xem cái mặt kia, đều bị ngươi đánh sưng vù rồi!" "Đó là do hắn béo được không!" "Còn dám giảo biện hả?

Đánh cho ta!" "Dừng tay!

Không được đánh thiếu gia nhà ta!" Lý Khác ra lệnh một tiếng, Trình Xử Lượng vừa rồi còn kêu thảm thiết vô cùng liền xắn tay áo lao vào đấm đá túi bụi Trường Tôn Nhuận.

Chương 145

Đám bạn bè của Trường Tôn Nhuận thì trốn hết vào góc tường.

Lý Khác ai mà không biết chứ!

Đó là Hoàng tử, bọn họ chỉ là con cái quan lại nhị tam phẩm, đâu có tư cách động thủ với Lý Khác.

Lý Khác hung danh bên ngoài, lỡ như động thủ bị hắn đánh chết thì cũng là chết vô ích.

Đám gia binh của Trường Tôn Nhuận thì lao lên, nhưng trong mắt đám công tử bột thì thân thủ bọn họ không tồi, còn trong mắt Lý Khác thì quả thực là một đám chiến đấu lực không bằng năm cặn bã.

Hắn bẻ hai chân bàn từ một cái ghế thái sư, ném một cái cho Tần Hoài Đạo, hai người lao vào giữa đám gia binh đánh loạn xạ.

Trực tiếp đánh cho từng tên ôm đầu ôm chân nằm rên rỉ trên mặt đất. "Ái chà, Trình Xử Lượng tên vương bát đản này, ngươi đợi đấy cho ta!" "Ái ui, ta sai rồi không được sao!

Đừng đánh mặt a!" "Xử Lượng ca, ta gọi ngươi là ca rồi, cầu xin đừng đánh nữa a!" ...

Trong lúc Trường Tôn Nhuận co rúm trong góc tường kêu thảm, bên tai Lý Khác lại vang lên âm thanh nhắc nhở phần thưởng của hệ thống. "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hoàn khố: Thành công bạo đánh Trường Tôn Nhuận một cách hợp lý!

Thưởng: Thần cấp Quyền thần - Lữ Bất Vi!" Nghe hệ thống nhắc nhở, trên mặt Lý Khác lập tức nở nụ cười vui vẻ! *** Lý Khác dẫn người đánh Trường Tôn Nhuận xong liền chuồn thẳng, để lại Trường Tôn Nhuận mặt mũi sưng vù như đầu heo nằm ở Hương Ngọc Lâu,

lặng lẽ rơi lệ.

Một canh giờ sau, trong Ngự Thư Phòng của Lý Nhị (Lý Thế Dân).

Lý Khác vẻ mặt vô sở úy dẫn Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo đi vào.

Trong phòng, Lý Thế Dân đang vẻ mặt như táo bón nhìn Trường Tôn Nhuận lần thứ hai bị đánh thành đầu heo.

Trường Tôn Vô Kỵ thì nước mắt nước mũi tèm lem đứng một bên khóc lố.

Trình Giảo Kim bụng phệ thì đứng một bên nhìn đông nhìn tây, vẻ mặt không quan tâm.

Tần Quỳnh thân thể ốm yếu đứng bên cạnh thỉnh thoảng ho khan hai tiếng để khẳng định sự tồn tại.

Thấy Lý Khác dẫn người vào, Trường Tôn Vô Kỵ lập tức phát hỏa. "Lý Khác, vì sao lại vô cớ dẫn người đi ẩu đả tiểu nhi?

Chẳng lẽ thật sự coi Trường Tôn Vô Kỵ ta là dễ bắt nạt sao?" "Ai nha!

Lời này của Trường Tôn đại nhân nghe lạ nhỉ!

Cứ làm như nếu ngài không dễ bắt nạt thì ta sẽ không bắt nạt vậy?" Lý Khác bước vào cửa, cười ha ha một tiếng, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì. "...Hoàng thượng, ngài nhìn xem Ngô Vương, quả thực là mục trung vô nhân a!" "Ngươi cũng là người à?" "..." "Phụt..." "Khụ khụ..." Lý Khác trước mặt Lý Thế Dân đấu khẩu với Trường Tôn Vô Kỵ cũng không phải lần một lần hai.

Trình Giảo Kim xem mãi cũng quen, cười cười là xong chuyện.

Nhưng Tần Thúc Bảo (Tần Quỳnh) do thân thể không tốt, ít lên

triều, tuy có nghe nói về sự thay đổi đột ngột của Lý Khác nhưng loại hiện trường đấu khẩu quy mô lớn thế này thì mới thấy lần đầu.

Nhất thời không nhịn được, bật cười thành tiếng. "Dực Quốc Công, con trai ngài cũng có phần, lúc này mà ngài còn cười được sao?

Chẳng lẽ đây là cái gọi là giáo tử hữu phương của ngài?" Trường Tôn Vô Kỵ thấy Tần Quỳnh cười vui vẻ như vậy, lập tức xù lông. "Ha ha, Trường Tôn đại nhân nói gì vậy?

Tần Quỳnh ta con trai tuy không có tiền đồ, nhưng ít nhất cả cái kinh thành này cũng chưa từng nghe nó làm ra mấy chuyện trư cẩu không bằng như khi nam bá nữ, bức lương vi xướng nhỉ?

Một đám trẻ con đánh nhau đùa giỡn, đó không phải chuyện thường tình sao?" Tần Quỳnh tuy người khá trung hậu thật thà, nhưng cũng không đại biểu là dễ bắt nạt.

Ông và Trường Tôn Vô Kỵ cũng không cùng một giuộc, chẳng nể nang gì mà phản bác lại.

Tần Quỳnh vì Đại Đường lập hãn mã công lao, không hề kém cạnh Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu nói kém thì chỉ là không tham gia sự biến Huyền Vũ Môn.

Cho nên so địa vị, tịnh không thua kém Trường Tôn Vô Kỵ là bao.

Ít nhất Lý Thế Dân nhìn thấy cũng phải cung kính. "..." Trường Tôn Vô Kỵ nghe Tần Quỳnh nói xong, muốn phản bác nhưng lại có chút á khẩu.

Cái thứ con trai không tranh khí, lúc nói chuyện cũng không thể cứng tiếng được! "Con ta ngoan liệt, nhưng đó là chuyện của nó.

Hiện tại Nhuận nhi nhà ta đã phiên nhiên hối ngộ, vì sao Ngô Vương điện hạ lại dẫn người ẩu đả tiểu nhi?

Chuyện này tổng phải cho lão phu một cái công đạo chứ!" Lý Thế Dân ngồi ở phía trên nhìn mấy lão thần đấu võ mồm bên dưới, vẻ mặt cũng đầy bất đắc dĩ.

Mấy lão già này đều là công thần khai quốc của Đại Đường a!

Cũng không thể minh mục trương đảm thiên vị ai được.

Nhìn đám lão thần tử cãi nhau, Lý Thế Dân đau hết cả đầu. "Lý Khác, rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao vô cớ dẫn người ẩu đả Trường Tôn Nhuận?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đang đứng đó cười xấu xa xem kịch vui, biết ngay chuyện này chủ mưu không ai khác ngoài hắn. "Phụ hoàng, nói như vậy không đúng a!

Lúc ấy ở Hương Ngọc Lâu có cả mấy chục đôi mắt nhìn thấy, con nghe nói Xử Lượng và Trường Tôn Nhuận có chút bất hòa, con đặc biệt dẫn hắn đến xin lỗi Trường Tôn Nhuận, kết quả Xử Lượng vừa mới vào cửa đã bị Trường Tôn Nhuận đạp một cước bay ra ngoài." Lý Khác vừa nói vừa kéo Trình Xử Lượng lại gần, chỉ vào khuôn mặt béo núc ních của hắn nói với Lý Thế Dân. "Người xem xem, mặt Xử Lượng đều bị đạp sưng lên rồi.

Không nhìn nổi Trường Tôn Nhuận quá đáng như vậy chúng con mới ra tay thôi!

Hơn nữa lúc đó Trường Tôn Nhuận có mười mấy người đánh ba người chúng con a!

Nếu không phải chúng con biết chút quyền cước thì đã bị đánh chết rồi!" Lúc Lý Khác nói, Trình Xử Lượng phối hợp một tay ôm mặt, một tay xoa bụng, vẻ mặt đầy ủy khuất.

Chương 146

"Con trai, bị đánh hả?

Sao không nói sớm cho cha!

Mau để cha xem bị thương ở đâu không!" Trình Giảo Kim vốn đang xem kịch vui, nhưng vừa nghe con mình cũng bị đánh, lập tức không vui, vội vàng tóm lấy Trình Xử Lượng kiểm tra. "Cha, con hiện tại toàn thân đều đau!

Đặc biệt là bụng, cha xem, đều sưng lên rồi, còn mặt, mặt cũng sưng rồi!" Trình Xử Lượng lúc này đã được Lý Khác chỉ điểm.

Mặc kệ đau chỗ nào, cứ kêu đau toàn thân là đúng.

Hắn ra sức diễn thảm trước mặt lão cha.

Tiểu tử này cũng là hí tinh hộ thể, nói một hồi, nước mắt cũng rơi xuống.

Trình Giảo Kim nhìn mà đau lòng không thôi! "Trường Tôn lão thất phu, ngươi còn cần mặt mũi không hả?

Mười mấy người đánh con trai ta và hai người khác, còn có mặt mũi chạy tới cáo trạng?

Nhìn xem con ta bị đánh kìa!

Cả người đều sưng lên rồi!" Trình Giảo Kim là ai?

Là kẻ nổi danh 'cổn đao nhục' (kẻ liều mạng, mặt dày) của cả Đại Đường, lúc hắn không cần mặt mũi thì Lý Thế Dân cũng phải đau đầu. "Trình lão ngưu ngươi quả thực trợn mắt nói mò, con trai ngươi vốn dĩ phì đầu đại nhĩ, chỗ nào bị đánh sưng chứ?

Rõ ràng là béo!" "Đánh rắm thúi, con trai ngươi mới tặc mi thử

nhãn, nhìn một cái là biết cùng một đức hạnh với ngươi!" "...Trình lão ngưu chớ có tát bát, ngươi xem con trai ta đều bị đánh thành dạng gì rồi cũng chưa kêu ca, con ngươi toàn thân trên dưới chỗ nào có một đinh điểm vết thương?" "Ách..." Trình Giảo Kim bị Trường Tôn Vô Kỵ nói vậy, quay đầu nhìn Trình Xử Lượng, hình như đúng là không tìm ra vết thương nào thật.

Nhưng Trình Xử Lượng thấy lão tử nhíu mày nhìn mình, trong đầu liền nhớ tới lời Lý Khác dạy. "Cha, con trai hiện tại ngũ tạng lục phủ đều đau, phỏng chừng bị nội thương!" Trình Giảo Kim nghe con trai nói vậy, hai mắt lập tức sáng lên.

Hắn nhìn Trình Xử Lượng với ánh mắt 'con trai có tiền đồ', sau đó quay đầu nhìn Trường Tôn Vô Kỵ. "Nghe thấy chưa!

Con trai ta bị nội thương, ta nói cho ngươi biết, chuyện này ngươi liệu mà làm!

Nếu giải quyết không xong, ngày nào ta cũng dẫn con trai đến trước cổng Trường Tôn gia mà quậy." Trình Giảo Kim hoàn toàn bày ra tư thế 'heo chết không sợ nước sôi', rõ ràng là muốn tống tiền một khoản! "Cha, hắn mắng con, còn muốn nhật mỗ mỗ của con, lúc đó có mấy chục người nghe thấy!

Ngô Vương điện hạ và Hoài Đạo đều có thể làm chứng!" Trình Xử Lượng thấy lão tử phát hỏa, không chê chuyện lớn, lại đổ thêm dầu vào lửa! "Cái gì?

Trường Tôn lão cẩu, chuyện này ngươi không giải thích rõ ràng cho ta!

Hai ta chưa xong đâu!" *** Lý Khác nhìn Trình Xử Lượng hí tinh phụ thể, thầm nghĩ tên này cũng là nhân tài a!

Vốn dĩ chỉ là một trận đại náo giữa đám hậu bối, bị hắn xả một

hồi trực tiếp biến thành cuộc đấu khẩu giữa hai vị Quốc công.

Lý Khác lúc này âm thầm lùi về phía sau cùng, hai mắt sáng rực nhìn Trình Giảo Kim và Trường Tôn Vô Kỵ cấu xé nhau, chỉ thiếu nước hô hào cổ vũ. "Hai người các ngươi đủ rồi!" Lý Thế Dân nhìn hai người cãi nhau đỏ mặt tía tai, càng cãi càng kịch liệt, đại có ý định xông vào đánh nhau, cuối cùng đành phải lên tiếng chế chỉ. "Hai vị Quốc công, vì chuyện trẻ con đánh nhau mà cãi cọ không thể khai giao, trẻ con tuổi trẻ khí thịnh, làm gì có lúc nào không đánh nhau ầm ĩ?

Mấy người lớn các ngươi không khuyên can thì thôi, lại còn hùa theo làm loạn?" Hai người thấy Lý Thế Dân đã phát hỏa, cũng đành phải đình chiến.

Lý Khác đứng phía sau nhìn hai người dừng tranh cãi, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối. "Được rồi, đều lui xuống đi!

Mấy chuyện trẻ con đánh nhau này cũng tìm trẫm phân xử, chê trẫm chưa đủ mệt sao?" Lý Thế Dân phất tay, cho mấy người giải tán.

Lý Khác vừa nghe tan cuộc, là người đầu tiên vắt chân lên cổ chạy ra ngoài.

Lý Thế Dân định gọi lại thì phát hiện người đã sớm không thấy tăm hơi. "Khác đại ca, chuyện đi dạo buổi chiều xem ra tạm thời không có hi vọng rồi, cha ta gọi ta về!" Ra khỏi hoàng cung, Trình Xử Lượng mò tới bên cạnh Lý Khác lầm bầm một câu, sau đó áy náy nhìn Lý Khác, thấy Lý Khác gật đầu liền chạy về phía xe ngựa của cha mình. "Ngô Vương điện hạ, nếu giữa trưa không có chỗ đi, không ngại thì di giá đến hàn xá ngồi một chút được không?" Trình Giảo Kim dẫn con trai đi rồi, Tần Quỳnh chắp tay thi lễ với Lý Khác, trong lời nói không thiếu ý mời mọc. "Được, ta và Hoài Đạo là bạn vong niên, Tần thúc thúc cứ gọi ta một tiếng Tiểu Khác là được!" Tần Quỳnh nghe Lý Khác nói vậy thì hơi ngẩn ra, sau đó cười ha ha, trực

tiếp dẫn đường đưa Lý Khác về phủ Dực Quốc Công.

Tần Quỳnh năm xưa chinh chiến, cái sự tàn nhẫn kia cũng ngang ngửa Lý Khác.

Tuy rằng đánh ra một vùng trời, nhưng cũng để lại một thân bệnh căn.

Sau khi khai quốc, đã nhiều năm liền triều đường cũng không lên nổi.

Ngoại trừ bổng lộc triều đình, hầu như không có nguồn thu nhập nào.

Chút bổng lộc đó còn không đủ tiền thuốc.

Nếu không nhờ Trình Giảo Kim và các chiến hữu cũ thường xuyên cứu tế, e là đã sớm đứt thuốc rồi.

Đến nỗi hiện tại, đường đường là một Quốc công mà ngay cả một cỗ xe ngựa cũng không có!

Khi đến phủ Dực Quốc Công, Lý Khác càng được kiến thức sự bần cùng lạo đảo của Tần Quỳnh.

Phủ đệ to lớn, sân viện rộng rãi lại toàn bộ bị khai khẩn thành ruộng đất, bên trên trồng một ít dưa và rau quả.

Trong sân nuôi hai con gà mái đang kêu cục tác, hiển nhiên là vừa đẻ trứng. "Phủ thượng bần tích, để Ngô Vương điện hạ chê cười rồi!" Tần Quỳnh nhìn sân nhà mình, cũng không khỏi đỏ mặt.

Chinh chiến nửa đời, nay chỉ còn lại cái sân này. "Tần thúc thúc nói gì vậy?

Hoàng thượng không cấp thêm chút tiền lương sao?

Chương 147

Ngài là khai quốc trọng tướng, sao lại rơi vào cảnh phải đi cuốc đất trồng rau thế này?" Lý Khác nhìn sân nhà Tần Quỳnh, trong lòng cũng thấy lạnh lẽo. "Ngô Vương điện hạ chê cười, Hoàng thượng xác thực cứu tế lão thần không ít, nhưng thân thể ta như cái động không đáy, sống được ngày nào hay ngày đó, lại há có thể vì cái mạng già này mà để ngài ấy phá phí nữa!" Lý Khác và Tần Quỳnh đi tới dưới một gốc cây, nơi có một cái bàn đá và bốn cái đôn đá đơn sơ.

Đây là món gia cụ duy nhất nhìn được trong nhà Tần Quỳnh.

Tần Hoài Đạo mang hai cái bát sứ thô và một ấm nước sôi để nguội ra rót cho hai người, sau đó đứng một bên hầu hạ. "Ngô Vương điện hạ, đi bộ một đường cũng mệt rồi, nếu không chê thì uống chút nước ấm cho đỡ lạnh!" Lý Khác nhìn bát sứ thô và nước lọc trước mặt, cũng không có chút nào ghét bỏ.

Hắn bưng bát nước lên, thổi thổi rồi uống một ngụm ngon lành. "Khụ khụ khụ..." Bên này nước còn chưa uống xuống bụng, Tần Quỳnh ngồi đối diện lại ho khan kịch liệt. "Phụ thân!

Con đi lấy thuốc!" Tần Hoài Đạo nhìn phụ thân vốn đang tuổi tráng niên lại có bộ dạng như vậy, hai mắt lập tức đỏ hoe. "Hoài Đạo, không cần đi đâu, chỗ ta có thuốc, mau cho phụ thân ngươi uống!" Lý Khác nhìn Tần Quỳnh đã bắt đầu ho da máu, đột nhiên nhớ tới hôm qua mở cái 'Tùy cơ thần bí tiểu bảo tương' được một bình gọi là 'Bao Trị Bách Bệnh Đan'.

Tuy không biết thứ này có phải hệ thống chém gió hay không, nhưng Lý Khác nghĩ ít nhất cũng là đồ hệ thống xuất phẩm, chắc không phải loại như ô kê bạch phượng hoàn đâu nhỉ!

Vì thế hắn lấy từ trong kho hệ thống ra một cái bình sứ nhỏ tinh xảo, bên trong có ba viên thuốc màu xanh lục.

Lý Khác đổ ra một viên, đưa cho Tần Hoài Đạo.

Nhìn viên thuốc nhỏ như hạt đậu trong tay, Tần Hoài Đạo cũng không do dự nhiều, trực tiếp cho phụ thân uống.

Viên thuốc màu bích lục vừa vào miệng, Tần Quỳnh còn chưa kịp nuốt, nó đã tan ra, biến thành một dòng nước ấm chui tọt xuống bụng.

Dòng nước ấm xuống bụng, Tần Quỳnh lập tức cảm thấy trong cơ thể như đang bốc cháy, vô cùng khó chịu.

Thân thể nhiều năm chịu bệnh tật giày vò bỗng chốc đứng phắt dậy. "Nóng chết ta!

Nóng quá!

Nước!

Nước, nước..." Tần Quỳnh giống như người đi trong sa mạc khát nước mấy ngày, ngoẹo cổ đòi nước.

Tần Hoài Đạo thấy thế vội vàng bưng bát nước trên bàn đưa tới.

Tần Quỳnh thấy có nước, trực tiếp bưng lấy đổ vào miệng. "Đó là..." Lý Khác thấy thế vội vàng mở miệng nhắc nhở đó là nước sôi! "A!

Nóng chết lão tử rồi!" Kết quả lời còn chưa nói hết, tiếng kêu thảm thiết của Tần Quỳnh đã vang lên. "Cái thằng con hỗn đản này, định làm bỏng chết lão tử à!" Tần Quỳnh bị nóng đến mức ném luôn cái bát trong tay đi, nhìn đứa con trai đang đứng ngẩn người bên cạnh, trực tiếp giơ chân đạp một cái. "Ái ui..." Tần Hoài Đạo đang ngơ ngác thì bị Tần Quỳnh đạp bay ra ngoài.

Lực đạo kia khiến Lý Khác nhìn mà trợn mắt há mồm. "Vãi

chưởng, thuốc của hệ thống có hơi mạnh a!

Vừa rồi còn sắp chết đến nơi, một viên thuốc xuống bụng trực tiếp sinh long hoạt hổ!" Lý Khác nhìn Tần Hoài Đạo bị đạp bay ba bốn mét, nằm sấp trên đất nửa ngày không dậy nổi, trong lòng không khỏi nghi ngờ Tần Hoài Đạo không phải con ruột.

Cũng không sợ một cước đạp chết con sao!

Bị nước nóng làm bỏng, Tần Quỳnh cũng phản ứng lại, chạy nhanh về phía giếng nước trong sân.

Ném cái thùng nước xuống giếng, cảm giác thùng đầy nước, ông dùng một tay phát lực, trực tiếp kéo thùng nước đầy lên.

Tần Quỳnh nhìn thùng nước, lúc này mới giật mình phát hiện, bản thân vốn đi vài bước cũng ho khan không ngừng, giờ sao lại đột nhiên tràn trề sức sống như vậy.

Nhưng hiện tại khát nước quá, ông bưng thùng gỗ bằng hai tay, dốc thẳng vào miệng uống ừng ực.

Động tác thô kệch hào sảng, phảng phất như Tần Thúc Bảo chinh chiến bốn phương năm xưa đã trở lại.

Lý Khác nhìn Tần Quỳnh như trẻ lại mười tuổi, không khỏi nhìn lại lọ thuốc nhỏ trong tay. "Món này đúng là bảo bối a!

Lát nữa hồi cung phải cho mẫu thân một viên, nghe nói gần đây bà ấy thân thể không thoải mái." Lý Khác cẩn thận cất lọ thuốc vào không gian hệ thống.

Lúc này Tần Hoài Đạo cũng ôm ngực bò dậy từ dưới đất, đi đến bên cạnh Lý Khác, trợn mắt há mồm nhìn Tần Quỳnh đang xách thùng uống nước.

Hoàn toàn là bộ dáng 'Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Ta sắp đi về đâu?'. "Điện hạ...

Ngài cho phụ thân ta...

ăn cái gì vậy?

Sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tần Hoài Đạo nhìn phụ thân dũng mãnh dị thường, lắp bắp hỏi Lý Khác. "Một lão đạo sĩ ta gặp đã cho ta thần dược, chỉ có ba viên, nói ta có thiên mệnh chi tướng nên kết thiện duyên.

Lúc đó hắn nói thứ này bao trị bách bệnh, nhưng ta cũng không biết nó lại mạnh như vậy!" Lý Khác bịa đại một lý do.

Sau này có lòi ra bản sự gì thì cứ đổ cho lão đạo sĩ là xong.

Dù sao thời đại này người ta cũng tin mấy thứ đó. "Hoài Đạo tạ ơn cứu mạng của điện hạ đối với gia phụ, nếu có chỗ nào dùng được Hoài Đạo, ngài cứ việc sai bảo, Hoài Đạo dù phấn thân toái cốt cũng không chối từ!" Tần Hoài Đạo nghe Lý Khác nói huyền hồ như vậy, thuốc chỉ có ba viên mà vẫn dùng cho phụ thân mình một viên, hai mắt lập tức đỏ lên, quỳ rạp xuống. "Ấy, làm cái gì vậy?

Chương 148

Tần thúc vì Đại Đường lập hãn mã công lao, một thân thương bệnh nếu không phải vì Đại Đường thì sao lại quấn thân?

Ta chỉ làm việc ta nên làm thôi..." Lý Khác cúi người định đỡ Tần Hoài Đạo, nhưng lúc này một giọng nói trung khí mười phần vang lên. "Điện hạ, cứ để nó quỳ đi!

Đây là việc nó nên làm!" Lý Khác ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tần Thúc Bảo đã đặt thùng nước xuống.

Lúc này ông và vừa rồi quả là phán như hai người.

Mái tóc vốn hoa râm giờ đã đen nhánh.

Trước kia do bệnh lâu ngày, thân hư thể nhược, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, giờ lại như được tái sinh, đi đường cũng long hành hổ bộ, hoàn toàn không còn chút dáng vẻ gỗ mục sắp tàn nào. "Điện hạ, xin nhận của lão thần một lạy, tạ ơn tái tạo chi đại ân của điện hạ!" Tần Quỳnh đi tới trước mặt Lý Khác, cũng quỳ xuống định hành lễ.

Lý Khác hoảng hồn vội vàng đưa tay đỡ lấy ông: "Tần thúc, thúc làm vậy ta đi đấy nhé!

Thúc lớn tuổi thế này mà quỳ ta, ta ít nhất cũng tổn thọ mười năm, thúc làm vậy là hơi vong ân phụ nghĩa đấy!" Vốn định cưỡng ép quỳ xuống, nghe Lý Khác nói vậy, Tần Quỳnh cũng không tiện kiên trì nữa. "Hoài Đạo, thay vi phụ dập đầu ba cái thật kêu tạ ơn điện hạ!

Thiếu một cái, sau này không phải con trai Tần Quỳnh ta!" Giọng Tần Thúc Bảo vô cùng nghiêm khắc.

Tần Hoài Đạo không chút do dự, vừa mới đứng dậy lại quỳ

xuống, dập đầu binh binh xuống đất. "Ấy ấy!

Làm cái trò gì vậy?

Sao động một chút là thích quỳ thế hả!

Con ta chưa chết đâu nhé!" Lý Khác đưa tay định kéo Tần Hoài Đạo, nhưng cổ tay lại bị Tần Thúc Bảo giữ chặt, ngạnh sinh sinh nhận ba cái đại lễ của Tần Hoài Đạo. "Được rồi nhé!

Lần này thôi, cũng là lần cuối nhé!

Cá nhân ta không thích người khác dập đầu với mình, ta thích nhìn kẻ địch quỳ hơn!" Nhận lễ xong, Tần Quỳnh lại kéo Lý Khác ngồi xuống.

Lúc này lưng ông thẳng tắp, trên mặt tràn đầy tiếu ý.

Đã quên mất bao nhiêu năm không được thư thái như vậy rồi. "Tần thúc, lần này gọi ta lại chắc là có việc nhỉ?" Lý Khác thấy trời không còn sớm, muốn về sớm đưa thuốc cho mẫu thân, nên đi thẳng vào vấn đề. "Không giấu gì điện hạ, vốn dĩ hôm nay lão phu mời ngài tới nhà là để giao phó hậu sự, nhưng hiện tại xem ra, có chút quá sớm." Tần Quỳnh nói đến đây, nụ cười trên mặt cũng dần lắng xuống. "Giao phó hậu sự?" Lý Khác cạn lời nhìn Tần Quỳnh, đúng là định thế thật à! "Vậy được rồi!

Đã như vậy, ta cũng về trước đây, mẫu phi đang đợi ta về ăn cơm chiều!" Lý Khác nghe ý tứ là vốn có việc nhưng giờ hết việc rồi, thế thì còn ở lại làm gì, về nhà thôi! "Điện hạ khoan đã!" Tần Quỳnh thấy Lý Khác định đi, vội gọi lại. "Sao vậy?" Lý Khác khó hiểu nhìn Tần Quỳnh, không biết trong hồ lô bán thuốc gì. "Lão hủ có một chuyện không rõ, mong điện hạ giải hoặc!

Nhưng lại không biết có nên nói hay không?" Tần Quỳnh chắp tay, ánh mắt lấp lánh. "Tần thúc có lời cứ nói thẳng, Hoài Đạo và ta cũng

là huynh đệ, ngài là trưởng bối, không có gì là không nên nói!" Lý Khác thấy thế đoán chừng chuyện không nhỏ. "Không biết điện hạ có biết Hoàng thượng hiện nay có ý định lập trữ hay chưa?" Tần Quỳnh hỏi xong, nhìn chằm chằm Lý Khác chờ câu trả lời. "Ta tưởng chuyện gì!

Xem ý tứ của lão đầu tử hiện tại, rồi nghe Trường Tôn Vô Kỵ nói, thì là lập hoàng đệ Lý Trị của ta làm Trữ quân!

Sao thế?

Tần thúc quan tâm cái này à!" Lý Khác uống một ngụm nước, cười tủm tỉm nhìn Tần Quỳnh. "Haizz, không giấu điện hạ, gia đạo sa sút, lão hủ cũng không thể không vì con cháu mà lo nghĩ a!" Tần Quỳnh nhìn cái phủ Quốc công rách nát, lại nhìn Tần Hoài Đạo.

Hiện tại ông còn dư uy, không ai dám làm gì Tần Hoài Đạo, nhưng trăm năm sau, người đi trà lạnh, Tần gia sẽ ra sao? "Chuyện lập trữ là việc của lão gia tử, chúng ta cũng không quản được, cũng không muốn quản.

Thôi, Tần thúc, ta phải về rồi!" Lý Khác nói xong gật đầu với Tần Thúc Bảo, đứng dậy chuẩn bị rời đi. "Điện hạ, lời của Hoài Đạo vẫn còn hiệu nghiệm, Tần gia ta, nguyện làm mã tiền tốt!" Tần Thúc Bảo thấy Lý Khác đi, vội vàng hành quân thần lễ, tỏ rõ thái độ. "Ta hiểu rồi, nhưng ta thật sự phải đi đây!

Mẫu phi đang đợi ta về ăn cơm!" Lý Khác xua tay, đi ra ngoài.

Nhưng đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Tần Quỳnh, nụ cười trở nên đầy thâm ý: "Không biết Tần thúc có hứng thú với việc kinh doanh không?" "...?" *** Khi Lý Khác rời khỏi phủ Dực Quốc Công, mặt mày hớn hở. "Điện hạ đi thong thả!" Tần Hoài Đạo tiễn Lý Khác ra cổng, ánh mắt nhìn Lý Khác tràn đầy sùng bái. "Hoài Đạo, chỗ tiền này cầm lấy trước, Tần thúc bệnh nặng mới

khỏi, đang là lúc cần điều dưỡng." Lý Khác lấy ra hai nén bạc năm mươi lượng đưa cho Tần Hoài Đạo. "Điện hạ...

Ta..." "Ta cho ngươi mượn, sau này làm ăn kiếm được tiền thì trừ vào tiền hoa hồng!" Lý Khác nhét bạc vào tay Tần Hoài Đạo đang khó xử, rồi rời đi.

Về đến hoàng cung, Lý Khác cầm thuốc đi tìm Dương Như Ý (Dương Phi). "Nương, con mới kiếm được Dưỡng Nhan Đan, hiệu quả tốt lắm!

Ăn một viên đi!

Con trai của người mang về, không ăn là con chạy uổng công rồi!" Sau một hồi dỗ dành, cuối cùng Dương Như Ý cũng uống thuốc.

Có tiền lệ của Tần Quỳnh, Lý Khác đặc biệt chuẩn bị sẵn nước lạnh.

Chương 149

Nhưng khiến Lý Khác bất ngờ là Dương Như Ý uống xong gần như không có phản ứng gì, chỉ ho khan hai tiếng rồi thôi. "Ách...

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ viên này xịt rồi?" Lý Khác nhíu mày. "Ai nha!

Khác nhi, thuốc này có vấn đề không?

Sao uống vào nương chỉ thấy bụng trướng lên thế?" Đợi một lúc lâu, khi Lý Khác tưởng hết thuốc chữa thì Dương Như Ý cũng bắt đầu có phản ứng. "Nương, phản ứng bình thường thôi, vậy con đi trước nhé!

Lát nữa người sẽ thấy dược hiệu!" Lý Khác không tiện giải thích, biết không có vấn đề là được, dặn dò cung nữ bên ngoài chiếu cố mẫu thân rồi chuồn lẹ.

Về tẩm cung, Lý Khác phát hiện Thủy Tiên Nhi và hai nha đầu đều không có ở đó.

Nghe tiểu thái giám nói bị Lý Lệ Chất mời đi chơi, hắn cũng không để ý lắm.

Đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài, Lý Khác vứt một cái thùng gỗ lớn từ không gian hệ thống ra, dùng dao găm cạy nắp.

Bên trong là nhân vật Thần cấp thứ ba hệ thống cấp: Kỳ hóa khả cư - Lữ Bất Vi!

Sau khi nhổ hết đinh, nắp thùng bật mở, người bên trong đứng dậy. "Mỗ, Lữ Bất Vi bái kiến chủ thượng!" Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, hai mắt sáng ngời bước ra, đánh giá bốn phía rồi cúi người chào Lý Khác. "Ân, miễn lễ đi!" Lý Khác nhìn Lữ Bất

Vi toát ra mùi gian thương, càng nhìn càng hài lòng. "Lữ Bất Vi, hiện tại ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi.

Trong lúc hoàn thành nhiệm vụ, không được tiết lộ bất kỳ thông tin gì liên quan đến ta, cũng tuyệt đối không được để người ta biết những thứ này là do ta thao túng phía sau!" Lý Khác nói với giọng trầm thấp, nghiêm túc. "Mỗ minh bạch!

Bất Vi định đương bất nhục sứ mệnh!" Lữ Bất Vi cúi người nhận lệnh. "Vậy được, tối nay ta sẽ đưa ngươi xuất cung, cũng cấp cho ngươi đủ tiền vốn khởi động, còn lại xem bản lĩnh của ngươi!" Lữ Bất Vi chỉ cười nhẹ không nói thêm.

Loại người như hắn không cần nói nhiều, dùng kết quả chứng minh là được.

Lý Khác để Lữ Bất Vi trốn trong tẩm cung, còn mình thì chép lại công thức chế tạo nước hoa từ hệ thống, cùng một số thủ đoạn thương nghiệp hắn biết.

Chỉnh lý xong cũng được một xấp giấy dày.

Lữ Bất Vi xem nội dung trên giấy, hai mắt trừng lớn.

Đặc biệt khi xem đến các kiến thức kinh doanh, ánh mắt nhìn Lý Khác đã thay đổi. "Sao?

Mấy thứ này có chỗ nào không đúng?" Lý Khác hỏi. "Không không, chủ thượng quả thực là thiên túng kỳ tài!

Những đạo kinh doanh ngài đề xuất quả thực làm mỗ mở rộng tầm mắt, hôm nay mới biết thế nào là ếch ngồi đáy giếng!" Lý Khác thấy Lữ Bất Vi đại kinh tiểu quái thì có chút cạn lời.

Hắn chỉ đưa ra mấy thứ thường thấy ở thế kỷ 21 như 'đại hạ giá ngày cuối', 'tiếp thị đói khát' (hunger marketing), chế độ hội viên, bán hàng kèm theo (bundle)...

Tuy là thường thức với người hiện đại nhưng trong mắt Lữ Bất Vi lại là trân bảo thế gian hiếm có. "Mấy thứ này có rảnh thì nghiên cứu thêm, trước mắt cứ giấu trong đầu đi, xem xong nhớ kỹ rồi thì đốt hết cho ta.

Đặc biệt là phương thức chế tạo nước hoa, sau này ta sẽ đưa cho ngươi mấy người trợ giúp.

Lúc bán hàng có thể tìm người ngoài, nhưng lúc chế tạo bắt buộc phải dùng người của ta!

Nếu để lọt ra ngoài, vậy thì ngươi cũng không cần gặp lại ta nữa!" Lữ Bất Vi trịnh trọng gật đầu.

Chỉ cần nhìn tác dụng của nước hoa là biết giá trị của nó.

Ngoài nước hoa ra, mấy thủ đoạn làm ăn kia cũng là vô giá chi bảo.

Mấy thứ này tùy tiện tiết lộ một cái ra ngoài, Lữ Bất Vi có chết cũng khó chuộc tội. "Chủ thượng yên tâm, nếu có sơ suất, mỗ định đương xách đầu tới gặp!" Lữ Bất Vi ôm đống tài liệu ra sau nghiên cứu.

Tối đến, Lý Khác trực tiếp đưa Lữ Bất Vi xuất cung.

Ra khỏi hoàng thành, thấy không có ai theo dõi, Lý Khác thả ra bốn mươi hắc giáp binh sĩ từ không gian hệ thống giao cho Lữ Bất Vi, lại đưa thêm năm mươi vạn lượng bạc trắng làm vốn, rồi bảo hắn dẫn người đến nhà Tần Quỳnh.

Nơi đó sau này sẽ là căn cứ tạm thời của Lữ Bất Vi.

Sắp xếp xong xuôi, Lý Khác quay người rời đi. *** Khi Lý Khác về đến hoàng cung, phát hiện Thủy Tiên Nhi vẫn chưa về.

Bình thường giờ này hai nha đầu kia phải về rồi mới đúng. "Hai

nha đầu kia đi đâu rồi?" Lý Khác hỏi vọng ra ngoài. "Bẩm điện hạ, hai vị cô nương đều bị Dương Phi nương nương đưa đến Ngự Hoa Viên chơi rồi ạ." Nghe tiểu thái giám nói, Lý Khác cũng yên tâm phần nào.

Chỉ cần có mẫu phi dẫn đi thì chắc không có vấn đề gì lớn. "Muộn thế này còn đi Ngự Hoa Viên?

Hôm nay có hoạt động gì sao?" Lý Khác nhìn ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng. "Điện hạ, ngày mai là Trung Thu ạ!" Tiểu thái giám nhắc nhở. "Nga!

Không nói ta cũng quên mất!" Lý Khác cười cười.

Chương 150

Gần đây bận quá, thật không chú ý mấy thứ này. "Đi, chúng ta cũng đi Ngự Hoa Viên xem sao!" Lý Khác rảnh rỗi sinh nông nổi, trong tẩm cung không có ai, giờ ngủ cũng không được, chi bằng đi chơi. "Vâng điện hạ, có cần tiểu nhân lấy áo choàng cho ngài không?

Trời lạnh rồi ạ." "Không cần, ta lại không phải làm bằng đậu phụ, chút lạnh này chịu được!" Thể chất Lý Khác giờ đã hơn một trăm, chút lạnh này hoàn toàn không là gì.

Chưa đến Ngự Hoa Viên, Lý Khác đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên đó.

Bước vào, mùi hoa thơm ngát xộc vào mũi.

Trong vườn, đông đảo người đang cười nói vui vẻ.

Lý Khác nhìn theo, vừa vặn thấy bóng dáng Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi.

Nhưng khi nhìn rõ tình hình, sắc mặt Lý Khác lập tức sầm xuống. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát, nữu (cô gái) được túc chủ nội định bị người ta đánh.

Tuyển trạch nhất: Người phụ nữ của ông đây mà cũng dám đánh?

Quất!

Thưởng: Tử Ngọc Hà Phi một bộ!

Tuyển trạch nhị: Có khả năng sự xuất hữu nhân.

Hỏi rõ nguyên nhân rồi hãy quất!

Thưởng: Dụng cụ chưng cất một bộ!

Tuyển trạch tam: Đối phương là người phụ nữ của lão tử (cha),

bỏ qua!

Thưởng: Tịch thu công cụ gây án!" Nghe phần thưởng lựa chọn thứ ba của hệ thống, Lý Khác không khỏi thấy dưới háng lạnh toát!

Tịch thu công cụ... loại chuyện này cũng nghĩ ra được!

Lý Khác sắc mặt âm trầm đi về phía Thủy Tiên Nhi. "Hai con tiện tỳ, cư nhiên dám xung đột với chủ tử nhà ta!

Ta xem là chán sống rồi!

Không đánh không nhớ đời!" "Ta đâu có xung đột a?

Đường rộng như vậy, ngươi đi của ngươi, ta đi của ta, rõ ràng là các ngươi đi đụng trúng ta mà!" "Còn dám cãi?

Đè nó xuống cho ta, xem ta hôm nay không vả nát miệng hai con tiện nhân này!" Tiểu Nguyệt Nhi hai tay che chở cho Thủy Tiên Nhi, nhìn mấy cung nữ đang bức tới, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Nhưng thân thể nhỏ bé vẫn luôn chắn trước mặt Thủy Tiên Nhi, không để nàng bị bắt nạt.

Trên mặt Tiểu Nguyệt Nhi đã có một dấu tay đỏ hồng, hiển nhiên vừa rồi đã bị đánh. "Đừng, đừng, nếu điện hạ nhà ta biết các ngươi bắt nạt ta, ngài ấy sẽ giết các ngươi đấy!" "Giết ta?

Điện hạ nhà ngươi gan lớn thật đấy!

Ta hôm nay cứ đánh đấy, ta đảo muốn xem điện hạ kia của ngươi có dám giết ta không!" Cung nữ kia phất tay, bốn năm tên cung nữ thái giám lao vào Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi.

Nhưng người mới lao được một nửa, một cục đá to bằng quả bóng rổ từ xa bay tới, đập thẳng vào ngực một tên tiểu thái giám mặt mày dữ tợn, hất văng hắn ra ngoài.

Tên tiểu thái giám bị đá tảng đập trúng, rơi xuống đất thì lồng

ngực đã lõm hẳn xuống. "A...!

Giết người rồi!

Giết người rồi!" Đám cung nữ thái giám thấy tên kia hộc máu chết tươi, lập tức vỡ tổ, hét lên bỏ chạy. "Kẻ nào còn dám động, ta đập nát đầu hắn!" Vừa mới chạy, lại một hòn đá nữa bay tới.

Hòn này nhỏ hơn, chỉ bằng nắm tay, nhưng đập trúng chân cung nữ chạy nhanh nhất.

Lực đạo cực lớn khiến xương chân ả gãy 'rắc' một tiếng, ngã lăn ra đất, cái chân vặn vẹo quỷ dị.

Đám còn lại sợ đến mức không dám động đậy, run lẩy bẩy quay lại nhìn hướng phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy ở đầu kia vườn hoa, một nam tử mặc bạch y, tay tung tung một hòn đá to bằng quả bóng rổ đang đi tới.

Bên cạnh là một tiểu thái giám cầm đèn lồng run như cầy sấy. "Điện hạ!" "Ô ô...

Điện hạ, bọn họ bắt nạt người, đánh Nguyệt Nhi!" Thấy Lý Khác, sự ủy khuất trong lòng Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi bùng phát.

Thủy Tiên Nhi chưa từng trải qua cuộc sống cung đình, cũng không biết thân phận những người trước mặt, chỉ biết gọi điện hạ rồi khóc.

Hai mắt nàng đỏ hoe.

Tiểu Nguyệt Nhi tính cách bát lạt hơn, lớn lên trong cung nên hiểu rõ ở đây nếu quá yếu đuối sẽ bị bắt nạt.

Thấy Lý Khác, nàng lập tức mách lẻo. "Được rồi được rồi, nhìn xem mặt đều khóc hoa hết rồi.

Nói cho hảo ca ca biết, ai đánh ngươi?" Lý Khác đi tới, nhìn thấy

má Tiểu Nguyệt Nhi sưng đỏ, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, nhưng trong mắt lại dần hằn lên tơ máu. "Là ả!

Ả đánh Nguyệt Nhi, vừa rồi nếu không phải điện hạ tới kịp thì ả lại đánh Nguyệt Nhi, còn muốn rạch mặt Tiên Nhi tỷ tỷ!" Tiểu Nguyệt Nhi chỉ vào nữ quan đang trốn giữa đám thái giám cung nữ, vẻ mặt đầy cừu thị. "Ân, hảo ca ca biết rồi!

Ngươi nói cho ca ca, xử trí thế nào?" "Ân...

Chương 151

Giết!" Tiểu nha đầu nghiêng đầu, thốt ra một chữ 'giết'.

Thủy Tiên Nhi nghe vậy thì nhìn Tiểu Nguyệt Nhi với ánh mắt sợ hãi.

Không ngờ cô bé bình thường hay cười nói lại ngoan lạt như vậy. "Nguyệt Nhi muội muội, hay là thôi đi..." Thủy Tiên Nhi định xin tha, nhưng Tiểu Nguyệt Nhi nghiêm túc nói: "Tiên Nhi tỷ tỷ, ta hỏi tỷ, nếu điện hạ không tới kịp, có phải mặt tỷ bị rạch rồi không?

Nếu mặt bị rạch, tỷ còn sống nổi không?

Bọn người này độc ác lắm, nếu lần này không giết, lần sau có thể sẽ hại chết chúng ta!" Lý Khác nhìn khuôn mặt non nớt nhưng sát khí mười phần của Tiểu Nguyệt Nhi, càng nhìn càng thấy đáng yêu. "Tiểu Nguyệt Nhi nhà ta lớn rồi a!

Đã biết đạo lý nhổ cỏ phải nhổ tận gốc rồi!

Ca ca rất hân úy!" "Ngô Vương khẩu khí thật lớn a!

Ở trong hoàng cung nội địa giết người cũng thôi, đánh xong còn muốn tiếp tục hành hung sao?" Một giọng nói âm trắc trắc vang lên từ phía sau đám người kia.

Đám cung nữ thái giám như vớ được cọng rơm cứu mạng, lao về phía đó.

Lý Khác cũng không ngăn cản. "Ta tưởng là ai!

Hóa ra là Âm Phi a!

Thảo nào đám chó săn dưới tay con nào con nấy đều hung dữ như vậy!" Lý Khác nhìn người phụ nữ ung dung hoa quý đang đi tới, nụ

cười trên mặt không thay đổi, nhưng khóe miệng càng nhếch lên đậm hơn. "Hừ!" Âm Phi hừ lạnh, nhìn Tiểu Nguyệt Nhi: "Nha đầu ở đâu chui ra, tâm tư cư nhiên ngoan độc như vậy, người đâu!

Vả miệng cho ta một trăm cái!" "Vâng nương nương." Một thái giám cầm tấm gỗ đàn hương dùng để vả miệng đi về phía Tiểu Nguyệt Nhi. "Điện hạ!" "Hảo ca ca!" Hai cô gái hoảng sợ.

Thủy Tiên Nhi túm chặt tay áo Lý Khác. "Điện hạ, tiểu nhân cũng là phụng mệnh hành sự, đắc tội." Tên thái giám hành lễ với Lý Khác rồi định vòng qua hắn bắt Tiểu Nguyệt Nhi. "Cái con tiện tỳ này, đưa cho ta!" Bùm...

Lời còn chưa dứt, hắn đã bị Lý Khác đấm bay ra ngoài. "Ở đâu ra kẻ thân phận bất minh a?

Cư nhiên dám mang theo hung khí đến gần Hoàng tử, nhìn qua là biết thích khách!

Đi ghi nhớ thân phận hắn lại, ngày mai dẫn người đi tra ra cả nhà hắn ở đâu, tru di tam tộc cho ta!" Lý Khác lấy khăn tay từ tiểu thái giám lau máu trên nắm đấm, sau đó ngẩng đầu nhìn Âm Phi đang kinh hãi trợn mắt. "Ha ha, Âm Phi không cần cảm ơn ta, loại chuyện sạn trừ thích khách tiềm phục hậu cung này, đối với Hoàng tử như ta cũng là việc nên làm!" Lý Khác lau xong, ném cái khăn đi.

Khăn rơi xuống đúng chỗ tên thái giám vừa bị đánh chết.

Dưới lớp áo bị hất tung của hắn, lộ ra một con dao găm sáng loáng.

Chính là con dao Lý Khác dùng để cạy thùng gỗ lúc nãy! "Người đâu!

Giết người rồi!" Âm Phi không ngờ Lý Khác dám giết người ngay trong Ngự Hoa Viên.

Nhưng chưa kịp gọi người, Lý Khác đã lao đến trước mặt bà ta. "Nghe nói hai nha đầu nhà ta xung đột với ngươi?

Không biết là có chuyện gì a?" "Ngươi, ngươi muốn làm gì?

Ta cảnh cáo ngươi, ta là phi tử của Hoàng thượng, ngươi đừng làm bậy!

Ta..." "Ta hỏi ngươi, hai nha đầu nhà ta xung đột thế nào?" Lý Khác quát lớn, nụ cười trở nên dữ tợn. "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu không nói được, ta vặn đầu ngươi xuống!" Âm Phi bị tiếng quát làm cho ngã ngồi xuống đất, đám người hầu phía sau run lẩy bẩy.

Chưa từng thấy Lý Khác nào như thế này!

Âm Phi cảm nhận được tử vong đang đến gần. "Vừa... vừa rồi các nàng chắn mất hứng thú thưởng hoa của ta... còn, còn đụng phải nha hoàn tùy hành của ta!" Âm Phi lắp bắp. "Làm phiền hứng thú thưởng hoa?

Đụng phải nha hoàn?

Ân, tốt, lý do này tốt!" Lý Khác nói xong, giơ cao tay lên. "Hiện tại, ngươi làm phiền hứng thú thưởng hoa của ta rồi!" "Chát!" Một cái tát giáng mạnh xuống mặt Âm Phi.

Lý Khác không dừng lại, thuận tay tát ngược lại một cái nữa. "Nghiệt chướng!

Ngươi đang làm cái gì?" Một tiếng nộ hống vang lên.

Nhưng Lý Khác đang cơn điên, quản gì giọng ai, cái gì đáng đánh vẫn phải đánh. "Chát..." Lại một cái tát nữa khiến đầu Âm Phi lệch hẳn sang một bên. "Cái nghịch tử này thật càng ngày càng to gan lớn mật, ngay cả nữ nhân của trẫm cũng dám đánh!" Lý Khác đánh xong mới đứng dậy nhìn lại.

Lý Thế Dân một thân hoàng bào đang sấn sổ đi tới.

Mẫu thân Dương Như Ý đi bên cạnh.

Chương 152

Bên kia là Trưởng Tôn Vô Cấu ung dung ôn uyển cùng vài vị hoàng tử hoàng phi khác.

Tận mắt thấy Lý Khác tát nữu nhân của mình, Lý Thế Dân giận dữ lao tới, giơ tay tát về phía mặt Lý Khác.

Tuy Lý Thế Dân năm xưa chinh chiến sa trường, bản lĩnh không tồi, nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước.

Giờ người đã phát tướng, động tác không còn linh hoạt.

Tay ông vừa giơ lên còn chưa kịp hạ xuống, Lý Khác đã lùi lại ba bước, thoát khỏi phạm vi công kích.

Lý Thế Dân từ đầu đến cuối không ngờ Lý Khác lại dám tránh.

Vừa rồi ông hàm nộ xuất thủ, lực đạo không nhỏ, kết quả đánh vào không khí,ém chút nữa bị quán tính làm cho ngã sấp mặt. "Đại đảm Lý Khác, cư nhiên dám tránh?" Lý Thế Dân thấy mình đánh mà Lý Khác dám tránh, máu nóng dồn lên não.

Lại thấy Lý Khác không những tránh mà còn lùi lại hai bước rồi mới nói chuyện, Lý Thế Dân tức điên: "Cái nghiệt chướng này!

Người đâu!

Bắt hắn lại cho ta!

Nếu dám kháng cự, trực tiếp đánh cho ta!" Lý Khác có chút ngơ ngác nhìn Lý Nhị.

Đây là cái gọi là mệnh lệnh sao?

Phản kháng là bị đánh?

Lý Nhị cũng chẳng thèm quản Lý Khác, hiện tại lão chỉ muốn gọi

người bắt giữ Lý Khác lại mà thôi.

Tên tiểu tử này bây giờ càng ngày càng thiếu đánh. "Ai, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, muốn đàm phán thì cứ đàm phán, đừng động thủ chứ!" Lý Khác nhìn đám thị vệ đang rục rịch kia, trực tiếp vươn tay chỉ thẳng vào bọn họ. "Còn nữa, tất cả đứng yên đó cho ta, nếu không thì đợi thu sau tính sổ đấy!" Đám thị vệ kia bị Lý Khác quát một tiếng, lập tức ngẩn người. 'Thao tác gì đây?

Dám uy hiếp ngay trước mặt Hoàng đế.

Gan to thật đấy!' Chủ yếu là sau khi thấy Lý Khác to gan như vậy, bọn họ cũng rén.

Nhìn những thi thể nằm trên đất là biết Lý Khác ra tay tàn nhẫn cỡ nào.

Nếu hôm nay đắc tội Lý Khác, sau này bị tính sổ thì thật sự không xong đâu! "Phản rồi?

Dám ngay trước mặt Trẫm uy hiếp thân vệ của Trẫm?

Lý Khác, gan ngươi lớn lắm!" Lý Nhị vốn định bắt Lý Khác lại đánh một trận trước rồi tính sau, nhưng hiện tại thấy Lý Khác cư nhiên ngông cuồng như thế, lập tức nổi điên. "Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp a!

Lý Khác mục vô tôn trưởng, vì hai con cung nữ mà đánh thần thiếp, còn dương ngôn muốn giết thần thiếp." Âm Phi lúc này cũng trực tiếp đứng ra, bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng mụ ta hiển nhiên đã đánh giá thấp gan dạ của Lý Khác.

Vừa mới khóc lóc với Lý Nhị xong, Lý Khác đang đứng phía trước liền nhặt một hòn đá nhỏ dưới đất, trực tiếp ném thẳng về phía mụ.

Hòn đá chuẩn xác đánh trúng vào sườn Âm Phi.

Đau đến mức mặt mày mụ ta tím tái, trắng bệch.

Những lời định khóc lóc tố cáo cũng nghẹn lại ngay trong cổ họng. "Nghịch tử, còn dám động thủ!

Còn không mau động thủ bắt nó lại cho ta, nếu dám phản kháng, trực tiếp giết không tha!" Lý Nhị lúc này đã ở bên bờ vực bạo nộ.

Lão cảm giác Lý Khác hiện tại đang điên cuồng thăm dò ranh giới tìm đường chết.

Hơn nữa còn thăm dò vô cùng cẩn mẫn. "Hoàng thượng bớt giận!

Khác nhi còn nhỏ, người đừng chấp nhặt với nó!" "Hoàng thượng, Khác nhi tuyệt đối không phải người không hiểu chuyện như vậy, trong này chắc chắn có hiểu lầm!

Hoàng thượng người đừng nhất thời xúc động!" Dương Như Ý ở bên cạnh vừa nghe thấy Lý Nhị rõ ràng đã động can hỏa, lập tức hoảng sợ, vội vàng mở miệng cầu xin cho Lý Khác. "Hoàng thượng, người biết ta nhất định sẽ phản kháng.

Ý của người là muốn giết ta sao?" Đối mặt với Lý Nhị đang bạo nộ, Lý Khác vẫn mặt không đổi sắc, thậm chí còn mang theo ý cười.

Trong lúc nói chuyện với Lý Nhị cũng không quên an ủi mẫu thân mình. "Mẫu phi, đừng cầu xin, hôm nay lão ta mà hạ lệnh giết con, thì ngày đó lão ta sẽ hối hận đến chết!

Ngày đó cũng không còn xa đâu!" Lời này của Lý Khác vừa là an ủi Dương Như Ý, đồng thời cũng là nói cho Lý Nhị nghe.

Nói vô cùng lớn tiếng.

Những người xung quanh khi nghe thấy lời này của Lý Khác, ánh mắt nhìn hắn lập tức biến đổi như đang nhìn một người chết.

Công khai uy hiếp Hoàng thượng a!

Đây không phải là chuyện gan lớn hay nhỏ nữa rồi.

Rõ ràng là thiếu tâm nhãn a! "Nghịch tử, ngươi đang uy hiếp ta?" Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong, trong mắt hàn quang lóe lên.

Sát ý trực tiếp lan tràn. "Đừng hiểu lầm, ta đâu dám uy hiếp, ta chỉ đang trần thuật một sự thật với người mà thôi." Lý Khác nhìn Lý Nhị sát cơ hiện rõ, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Một là Lý Nhị giết không chết hắn, hai là hắn khẳng định Lý Nhị cũng sẽ không giết!

Chương 153

"Người đó, hiện tại thân thể thế nào rồi?

Có phải mỗi lần mây mưa xong đều cảm giác thân thể giống như bị móc rỗng không?

Cái tuổi này rồi, ngày ngày túng dục, dù là thân thể sắt đá cũng chịu không nổi sự giày vò này đâu nhỉ!" "Nếu ta nói không sai, tối đa người cũng chỉ có thể sống thêm sáu bảy năm nữa là tới đại hạn!" Lý Khác vừa nói, vừa cười hì hì nhìn Lý Nhị.

Một bộ biểu cảm 'ta đã nhìn thấu ông rồi'! "..." Lý Nhị vốn tưởng rằng Lý Khác muốn dùng tính mạng của lão để uy hiếp, đặc biệt nghe ý tứ trong lời nói của Lý Khác giống như chỉ cần giết hắn, thì không bao lâu nữa sẽ có người giết mình vậy.

Nhưng hiện tại nghe Lý Khác nói thế, lão mới biết là ý khác.

Tuy nhiên nghe xong những lời này, sát cơ trên người Lý Nhị lập tức tiêu giảm không ít.

Nhưng xung quanh vẫn tràn ngập một cỗ khí thế sâm hàn.

Tuy Lý Khác không phải đang uy hiếp kiểu kia, nhưng ngay trước mặt bao nhiêu người mà đàm luận vấn đề sống chết của Hoàng đế, cũng là chuyện không nhỏ.

Ở triều đại này, người ta rất tin vào những thứ như nguyền rủa hoặc phương thuật. "Hừ!

Nghe ý của ngươi, chẳng lẽ ngươi có linh đan diệu dược có thể giúp Trẫm sống thêm vài năm hay sao?" Lý Nhị nghe Lý Khác nói đạo lý rõ ràng, kỳ thực trong lòng cũng thật sự có chút suy nghĩ.

Gần đây lão thật sự cảm giác thân thể mình ngày càng sa sút.

Trong lòng Lý Nhị cũng từng nghĩ, có nên hay không tìm vài phương sĩ dân gian luyện chế cho mình ít đan dược diên niên ích thọ.

Mặc dù cũng hiểu đám phương sĩ kia đều là thứ lừa đảo xàm xí, nhưng tận đáy lòng vẫn ôm ấp một tia hy vọng! "Ha ha, người đừng nói, nhi thần thật sự có!" Lý Khác nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái lọ sứ nhỏ. "Cái này là thần dược ta có được do cơ duyên xảo hợp thời gian trước.

Tổng cộng ba viên, ta đã dùng hai viên, hiệu quả cực tốt, vốn dĩ viên thứ ba ta định giữ lại để dùng khi về già, nhưng nghĩ lại ta còn mấy chục năm nữa, vạn nhất để lâu nó hỏng thì tiếc, cho nên định mang đi tặng người.

Bất quá lần này nhìn xem, phỏng chừng tặng người là không thể nào rồi.

Ta tự mình ăn vậy, dù sao ta cũng chẳng còn 'sau này' nữa!" Lý Khác nói, đem viên dược hoàn nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay út từ trong lọ sứ đổ ra.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, viên dược hoàn kia trực tiếp tản mát ra quang trạch như ngọc thạch!

Nhìn qua vô cùng tinh oánh dịch thấu.

Dương Như Ý khi nhìn thấy viên dược hoàn kia, lập tức kinh ngạc thốt lên: "Khác nhi, đây chẳng phải là loại thuốc mỹ dung dưỡng nhan kia sao??" "Ha ha, nương thân, kỳ thực cái thuốc này cơ bản có thể bao trị bách bệnh, điều dưỡng thân thể, diên niên ích thọ, còn về hiệu quả, người cũng cảm nhận được rồi đó!

Thân thể chẳng phải thư thái hơn nhiều rồi sao!" Lý Nhị quay đầu nhìn Dương Như Ý gần như trẻ ra mười tuổi, lại nhìn Lý Khác. "Ý của ngươi là, loại thuốc này đã cho mẫu phi ngươi ăn rồi?" Lý Nhị

vốn dĩ mấy ngày trước mới đến thăm Dương Như Ý, hôm nay gặp lại đã vô cùng kinh ngạc.

Vốn định hỏi sao nàng đột nhiên trẻ ra nhiều như vậy.

Nhưng chưa kịp hỏi thì nghe thấy tiếng Âm Phi kêu cứu, Lý Nhị cũng tạm thời không lo được nhiều, trực tiếp dẫn người đến đòi giết.

Lúc này nhìn sự thay đổi của Dương Như Ý, lại nhìn viên dược hoàn nhỏ trong tay Lý Khác, trong mắt Lý Nhị lập tức bộc phát ra khát vọng vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Lý Khác lúc này cũng tràn ngập vẻ yêu thích.

Còn chuyện đánh Âm Phi lúc trước, Lý Nhị sớm đã vứt lên chín tầng mây rồi.

Nếu thứ trong tay Lý Khác thật sự có thể giúp lão sống thêm vài năm, thì đừng nói là đánh một nữ nhân, cho dù Lý Khác trực tiếp giết chết ả thì đã làm sao? "Hoàng thượng, không thể tin được a!

Mẹ con bọn họ nhất định là liên thủ lừa người đó a!

Hoàng thượng người nhất định phải bình tĩnh!

Thế gian làm gì có thứ thần kỳ như vậy!

Hoàng thượng, người ngàn vạn lần đừng để bị mông lung lừa gạt a!" Âm Phi trước đó ủy khuất nằm rạp trên mặt đất giả đáng thương, nhưng hiện tại thấy thái độ Lý Nhị thay đổi, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ dự cảm bất tường! "..." Lý Nhị nghe lời Âm Phi, trong lòng cũng có chút dao động.

Loại đồ vật này xác thực có chút nghịch thiên, nghịch thiên đến mức khiến người ta không dám tin tưởng. "Lão đầu tử, mụ ta nói có lý đấy!

Người đừng tin ta là tốt nhất!

Kẻo không khéo lại lộng ra thêm mấy hoàng đệ hoàng muội, người cũng một đống tuổi rồi, ta nhìn cũng thấy ngại giùm." Lý Khác nói xong còn nhìn Lý Nhị với vẻ khích lệ. "Đồ thì ta không đưa, đợi sau khi bãi triều sáng mai rồi nói, lúc đó người có nguyện ý tin hay không, đó là chuyện của người!" Lý Khác nói xong, trực tiếp một tay dắt Tiểu Nguyệt Nhi, một tay dắt Thủy Tiên Nhi chuẩn bị rời đi! "Ý gì?" Lý Nhị nghe Lý Khác nói vậy, mày hơi nhíu lại.

Còn việc Lý Khác dẫn người muốn đi, lão hoàn toàn không để ý. "Thuốc này ta có ba viên, hiện tại trong tay còn lại một viên, cứ như vậy đi!

Đúng rồi, Âm Phi xúi giục đám cung nữ thái giám ẩu đả hai nữ nhân của ta, chuẩn bị ngay trước mặt ta hủy dung nữ nhân của ta, cho nên ta đánh mụ.

Còn đám cung nữ thái giám kia, sau ngày mai, ta muốn đầu bọn chúng rơi xuống đất, nếu không thuốc này ta coi như kẹo đường ăn luôn!" Lý Khác nói xong, trực tiếp dẫn người đi.

Lý Nhị nhìn bóng lưng vô cùng tự tin của Lý Khác, cơ bản đã tin những lời hắn nói. "Người đâu, đem đám cung nữ thái giám không có mắt này áp giải xuống thu giam, đợi ngày mai phát lạc!" Lý Nhị ra lệnh một tiếng, sau đó trực tiếp mang theo Dương Như Ý và Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi. "Hoàng thượng...

Hoàng thượng...

Hắn là đang vu oan cho ta a!

Hoàng thượng...." Âm Phi nhìn Lý Nhị dần đi xa, trong ánh mắt lập tức trở nên tuyệt vọng. "Hảo hảo tự giải quyết cho tốt đi!" Sáng sớm hôm sau, Lý Nhị đã vội vã đi thượng triều.

Đêm qua cả đêm lão không ngủ ngon, cứ nhớ mãi viên dược hoàn

trong tay Lý Khác.

Chương 154

Sau khi Lý Khác rời đi hôm qua, lão đã hỏi kỹ Dương Như Ý một lần.

Cũng xác định được Dương Như Ý hôm qua sau khi ăn dược hoàn của Lý Khác, đi ngoài hai lần thì thân thể khỏe hẳn lên.

Khí sắc và dung mạo cũng nhanh chóng thay đổi.

Nghe xong những lời này, nội tâm Lý Nhị càng thêm kích động.

Hiện tại ở cái tuổi này, cộng thêm sự kiện hậu cung "pháo kích" xảy ra khá thường xuyên, cái thứ kia sớm đã lực bất tòng tâm rồi.

Lại thêm mỗi ngày thức đêm xử lý chính vụ, ngày nào cũng phải lo lắng xem đứa con nào có đột nhiên tạo phản hay không.

Dùng lời của Lý Khác mà nói, hiện tại lão đúng là cảm giác thân thể như bị móc rỗng. "Dực Quốc Công?" "Tần tướng quân, hôm nay cũng thượng triều a?" "Dực Quốc Công, thân thể đỡ chút nào chưa?" "Dực Quốc Công nhìn sắc mặt, thân thể đã khỏi hẳn rồi sao?" "Thúc Bảo, thân thể hồi phục rồi?" .....

Lý Nhị đang suy nghĩ về những chuyện hư vô phiêu miểu kia thì bên dưới triều đường đột nhiên ồn ào.

Lý Nhị nghe thấy tiếng ồn ào, ngẩng đầu nhìn về phía đại điện, lại phát hiện một nam tử trung niên hạc phát đồng nhan, long hành hổ bộ đang sải bước đi lên triều đường. "Vi thần Tần Quỳnh, tham kiến Hoàng thượng!" Tần Quỳnh đi đến vị trí đầu tiên trên triều đường, hơi cúi người chào Lý Nhị.

Sau đó đứng thẳng dậy. "Dực Quốc Công thân thể đã khang phục?" Lý Nhị nhìn Tần Quỳnh tinh thần phấn chấn, có chút không

dám tin dụi dụi mắt.

Mẹ kiếp, hôm qua nhìn Tần Quỳnh còn như người sắp chết, chỉ qua một đêm, trực tiếp như đổi thành người khác vậy! "Đa tạ Hoàng thượng quải niệm, thân thể vi thần đã khỏi hẳn!" Tần Quỳnh cũng không giấu diếm.

Hôm qua Lý Khác đã nói, lúc nào có người hỏi đã khỏi chưa, cứ bảo là khỏi rồi, có gì cứ nói nấy!

Cho nên Tần Quỳnh cũng không lo lắng tiết lộ bí mật của Lý Khác. "Ồ!

Như vậy, tên hỗn tiểu tử Lý Khác kia thật sự gặp được cao nhân rồi a!" Lý Nhị nghe Tần Quỳnh nói xong, mắt lập tức sáng rực lên.

Ngay cả Tần Quỳnh mang trên người đầy vết thương cũ mà còn có thể chữa khỏi trực tiếp, vậy thì chút bệnh vặt của lão có là gì? "Tốt tốt, bệnh thống của Dực Quốc Công có thể thuyên giảm, đó quả thực là may mắn của Đại Đường ta!

Trời phù hộ Đại Đường ta a!" Lý Nhị ngoài miệng nói lời khách sáo, nhưng trong lòng thì hận không thể lập tức bãi triều đi tìm Lý Khác đòi thuốc.

Hiện tại lão có chút không chờ nổi nữa rồi.

Kỳ thực quan trọng nhất là lão sợ a!

Hôm qua hai người có thể nói là đã trở mặt, nếu Lý Khác nổi điên, trực tiếp ăn mất viên thuốc đó thì Lý Nhị chắc khóc ngất trong nhà xí mất!

Không cần diên niên ích thọ, chỉ cần có thể trọng chấn hùng phong, lão cũng nguyện ý a!

Cả buổi triều sớm, Lý Nhị đầu óc cứ lâng lâng, đám đại thần tâu

cái gì cũng không nghe lọt, chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Cuối cùng Lý Nhị thật sự không đợi được nữa, trực tiếp qua loa tuyên bố bãi triều.

Vừa bước xuống khỏi triều đường, Lý Nhị đã vội vàng chạy tới tẩm cung của Lý Khác. "Lý Khác, tên hỗn tiểu tử này lăn ra đây cho ta!" Tâm trạng Lý Nhị lúc này gọi là kích động a!

Phảng phất như lại nhìn thấy cảnh tượng dạ dạ chinh chiến công phạt năm xưa.

Nhưng khi đến tẩm cung Lý Khác lại phát hiện, hắn cư nhiên không có ở đó. "Điện hạ đi đâu rồi?" Lý Nhị lượn một vòng trong tẩm cung không thấy Lý Khác, thậm chí ngay cả hai nữ nhân hôm qua ở bên cạnh hắn cũng không thấy đâu, Lý Nhị lập tức có chút hoảng, "Tên hỗn tiểu tử này không phải đã ăn thuốc thật rồi, sau đó lo lắng ta tìm gây phiền phức nên chạy trốn rồi chứ?" Lý Nhị nhìn đại điện trống rỗng, trong lòng lập tức hoảng hốt. "Hồi Hoàng thượng, Điện hạ sáng sớm đã ra ngoài rồi ạ.

Hai vị cô nương thì đi đến chỗ Dương Phi nương nương." Lý Nhị vừa nghe Lý Khác đã ra ngoài, sắc mặt lập tức có chút khó coi. "Tiểu tử này...!

Ta đảo muốn xem ngươi có thể chạy đi đâu!" Lý Nhị hiện tại nóng lòng như lửa đốt, quả thực một phút cũng không muốn đợi.

Lão quay sang nói với tiểu thái giám tùy hành của Lý Khác. "Ngươi, mang người đi tìm tên hỗn tiểu tử đó về cho ta!

Nói ta tìm hắn, bảo hắn khẩn trương cút về đây!" Lý Nhị nói xong, Ngô công công bên cạnh liền lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho tiểu thái giám kia. "Làm việc lanh lẹ một chút!

Đừng để Hoàng thượng đợi lâu." Tiểu thái giám đưa tay nhận lệnh

bài Ngô công công đưa, lập tức vẻ mặt đầy khổ sở a!

Bảo hắn đi đâu tìm Lý Khác bây giờ?

Hành tung của Lý Khác xưa nay quỷ dị, đi đâu cũng không bao giờ mang theo người.

Trường An lớn như vậy, bảo hắn tìm kiểu gì?

Trong lúc tiểu thái giám lục tung Trường An tìm Lý Khác, thì Lý Khác đang đứng trước một ngôi nhà đang được che chắn rèm vải, cải tạo rầm rộ.

Bất quá lúc này hắn đã hóa trang một chút.

Nếu không phải người cực kỳ quen thuộc thì thật sự không nhận ra. "Chủ thượng, ngài đến rồi?" Lữ Bất Vi từ trong tấm rèm chui ra, khi nhìn thấy Lý Khác đứng trên phố, liếc mắt liền nhận ra ngay.

Những nhân vật do hệ thống triệu hoán này đối với Lý Khác đều có một loại cảm ứng đặc thù.

Chỉ cần Lý Khác xuất hiện xung quanh, bọn họ sẽ theo bản năng cảm ứng được. "Ta đến đưa cho ngươi chút đồ, thuận tiện xem bên này khai công chưa!" Lý Khác nói xong, trực tiếp cùng Lữ Bất Vi chui vào trong rèm.

Vào trong, thấy mấy chục người thợ đang tiến hành dỡ bỏ một chỗ vốn là hai tửu lầu liền kề.

Chỉ mới một buổi sáng, vị trí tầng hai cơ bản đã bị dỡ gần xong.

Chương 155

Ngói và gỗ chất thành đống một bên, chờ xe ngựa kéo đi. "Chủ thượng, bên này nhân thủ thì đủ rồi, làm nhanh thì sáng mai có thể dỡ xong, bất quá xây dựng lại phỏng chừng sẽ hơi chậm một chút." Lữ Bất Vi nhìn thoáng qua hai tòa tửu lầu đang bị tháo dỡ, nếu không có Tần gia âm thầm giúp đỡ, e rằng thời gian sẽ còn lâu hơn. "Ừm, bên này tạm thời không cần gấp, chủ yếu là bộ phận chế tạo kia, tòa nhà ta bảo ngươi mua đã mua được chưa?" Đối với vị trí tòa lầu tiêu thụ này Lý Khác không để ý lắm, dù sao hiện tại hắn cũng tạm thời không thiếu tiền, nước hoa muốn đánh ra danh tiếng cũng cần chút thời gian.

Hiện tại hắn muốn là hàng mẫu và hàng dùng thử.

Có mấy thứ này mới có thể đem đi tìm người dùng thử, sau đó quảng cáo cho hắn. "Trạch viện Tần gia đang giúp xem, hẳn là sắp xong rồi!" Nghe Lữ Bất Vi nói, Lý Khác hài lòng gật đầu. "Đi thôi, ta đi trước đến Tần gia, ta đem đồ cho ngươi, trước tiên thử làm nước hoa, thuận tiện dạy người của chúng ta chế tác, trong vòng ba ngày, làm cho ta ba mươi bình, ta cầm đi quảng cáo!" Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Lữ Bất Vi giao đại công việc xong cũng đi theo Lý Khác.

Sau khi cùng Lữ Bất Vi đến Tần gia, Lý Khác để lại một bộ thiết bị chưng cất lấy từ hệ thống tối qua.

Đồng thời cũng dùng văn tự thời đại này sao chép một bản hướng dẫn sử dụng giao cho Lữ Bất Vi.

Nhìn bộ đồ dùng thí nghiệm bằng thủy tinh như cốc đốt và ống chưng cất mà Lý Khác để lại, mắt Lữ Bất Vi sáng rực lên. "Chủ thượng, những thứ này là lưu ly chế tạo sao?

Nhìn quả thực quá hoa lệ!" Lữ Bất Vi nhìn mấy cái cốc đốt và ống nghiệm thủy tinh Lý Khác bày trên bàn, muốn đưa tay chạm vào nhưng lại sợ không cẩn thận làm vỡ. "Cứ theo dáng dấp mấy thứ này đi tìm người làm một bộ lớn hơn, cũng không nhất định phải dùng mấy thiết bị cao cấp này, kiếm chút đồ gốm sứ thượng hạng, làm một bộ có thể nâng cao sản lượng là được.

Đến lúc đó phân chia nước hoa ra thành các đẳng cấp.

Mấy cái bao bì cũng phải làm cho đẹp một chút.

Bức cách nhất định phải cao!" Lý Khác lắp đặt xong toàn bộ thiết bị, trực tiếp bắt tay vào làm.

Bảo Lữ Bất Vi tìm người đưa tới một ít hoa quế, Lý Khác liền bắt đầu thử làm nước hoa.

Đem cánh hoa giã nát lên men, phần còn lại thì gia công và chưng cất.

Trước sau bận rộn hơn một giờ đồng hồ, Lý Khác rốt cuộc cũng lấy được một lọ nhỏ tinh dầu hoa.

Theo từng giọt tinh dầu hoa quế từ ống nghiệm nhỏ xuống, căn phòng nhỏ lập tức tràn ngập mùi hoa quế, nồng nàn vô cùng! "Quả thực quá không thể tin nổi!" Lữ Bất Vi ngửi mùi hương nồng nàn trong phòng, lại nhìn lọ tinh dầu hoa quế nhỏ trong tay Lý Khác, hai mắt đều tỏa sáng! "Không, đợi sau này ta tìm được người thích hợp làm ra một thứ đại sát khí có thể trực tiếp thay đổi hình thức chiến tranh, lúc đó ngươi mới hiểu thế nào gọi là không thể tin nổi!" Đặt lọ tinh dầu hoa quế xuống, Lý Khác lại bắt đầu nghịch thiết bị chưng cất.

Nước hoa không chỉ cần tinh dầu thực vật là xong, tinh dầu kỳ thực chỉ chiếm một bộ phận nhỏ, đại bộ phận trong nước hoa là cồn

(tửu tinh).

Tính bay hơi mạnh của cồn mới có thể khiến mùi hương tinh dầu khuếch tán ra ngoài.

Cho nên tiếp theo Lý Khác phải chuẩn bị tinh chế cồn.

Lấy ra một vò rượu ngon vẫn luôn để trong hệ thống chưa uống, Lý Khác liền bắt đầu nhanh chóng tinh luyện cồn.

Do điểm sôi của cồn và nước khác nhau, theo quá trình chưng cất, cồn trong rượu nhanh chóng ngưng tụ trong ống làm lạnh và chảy ra.

Mặc dù không có cách nào đo độ tinh khiết của số cồn này, nhưng chỉ ngửi mùi rượu nồng nặc trong bình, dùng để chế tác nước hoa hẳn là dư dả.

Bảo Lữ Bất Vi sai người ra tiệm gốm sứ mua vài cái bình sứ tinh xảo về dự phòng, Lý Khác liền bắt đầu điều chế nước hoa.

Bước này dưới sự trợ giúp của ống nghiệm trở nên vô cùng đơn giản.

Chỉ cần theo tỷ lệ yêu thích là được.

Do mùi hoa quế khá nồng, nên Lý Khác cũng không pha chế quá đậm, chỉ cho khoảng 8% tinh dầu, còn lại đều là cồn.

Sau đó dùng que khuấy từ từ khuấy đều, rồi dùng bình sứ Lữ Bất Vi cho người mua về niêm phong lại. "Đem mấy thứ này để vào chỗ râm mát, nhớ kỹ, không được lắc lư!

Mấy ngày nữa ta tới lấy!

Ngươi cũng thử làm đi, bất quá động tác cẩn thận chút, thứ này chỉ có một bộ, đừng làm vỡ!

Tỷ lệ liều lượng vừa rồi ta cũng đã ghi lại, cứ thử mày mò xem!" Lý Khác dặn dò xong liền rời đi.

Lần này tổng cộng làm được tám bình nước hoa, thứ này tuy dùng cánh hoa ngâm cũng có thể làm ra, nhưng loại nước hoa đó chỉ vài ngày là biến chất.

Dùng cồn và tinh dầu chế tác nước hoa, chỉ cần bảo quản tốt, dùng ba năm tháng là chuyện nhẹ nhàng.

Mấy thứ này giá thành đều vô cùng rẻ mạt, nhưng giá bán thì Lý Khác không định xử lý rẻ đâu.

Loại đồ vật này người bình thường muốn sao chép gần như là chuyện không thể, tuy phương thức chế tác đơn giản, nhưng đó là dưới tiền đề Lý Khác biết kỹ thuật chưng cất tồn tại.

Nếu không thì riêng nguồn cồn đã là một vấn đề lớn.

Nếu dùng rượu trắng để chế tác, khoan nói đến chuyện rượu ngon thời đại này độ cồn cũng chỉ mười mấy độ.

Loại rượu này nếu dùng chế tác nước hoa thì gần như không khác gì nước lã.

Kỹ thuật chưng cất phải mấy trăm năm sau mới xuất hiện ở thời đại này.

Lý Khác hiện tại là lũng đoạn kỹ thuật.

Khâu sản xuất này, hắn chỉ dùng người được phóng thích từ không gian hệ thống.

Hiện tại chỉ là sản xuất quy mô nhỏ.

Đợi sau này bắt đầu sản xuất quy mô lớn, thì xung quanh căn cứ sản xuất đều sẽ bố trí lượng lớn binh lực.

Chỉ cần kỹ thuật còn trong tay, thì giá cả thứ này là do Lý Khác quyết định.

Từ Tần phủ đi ra, Lý Khác cũng không lập tức hồi cung.

Không cần nghĩ cũng biết có người đang đợi, nhưng hắn lại không đợi người, trực tiếp biểu thị không vội.

Tìm một tửu lầu ngồi xuống, Lý Khác gọi mấy món ăn, ngồi bên cửa sổ hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã.

Chương 156

Nhìn bề ngoài thì như đang ngắm phong cảnh bên ngoài, nhưng thực tế ý thức lại chìm vào kho hàng hệ thống để sửa sang lại vật tư hiện có. "Mấy cái rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên lần trước ta nhớ là còn hai cái chưa mở nhỉ!

Vừa hay hiện tại cũng không có việc gì, để ta xem có đồ tốt gì không!" Lần trước Lý Khác một hơi mở bốn năm cái rương, kết quả cũng chỉ có ba viên dược hoàn nhỏ kia là có chút giá trị, ngoài ra thứ Lý Khác ưng ý nhất cũng chỉ là một hộp kem đánh răng và mười cái bàn chải.

Là một người hiện đại quen thói quen đánh răng sáng tối, mấy thứ này coi như cho Lý Khác một kinh hỉ lớn.

Ý niệm vừa động, một trong hai rương bảo vật còn lại liền tự động mở ra.

Rương bảo vật mở ra xong liền biến mất, tại chỗ cũ để lại một cái lọ sứ nhỏ tinh xảo.

Khi Lý Khác nhìn thấy cái lọ sứ này, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc kinh hỉ. "Chẳng lẽ lại là thần dược bao trị bách bệnh kia?

Thật mẹ nó ra sức!" Lý Khác cũng không vội kiểm tra, lựa chọn mở nốt cái rương còn lại.

Cái rương thứ hai mở ra, biểu tình Lý Khác trở nên có chút cổ quái. "Kháng sinh và ống tiêm?" Lý Khác nhìn đám chất lỏng đựng trong ống thủy tinh nằm trong kho hệ thống, lấy ra một ống xem xét.

Phát hiện bên trên ghi chú ba chữ lớn "Thanh Môi Tố" (Penicillin), Lý Khác hơi kinh ngạc.

Thứ này mà dùng trên người người thời đại này thì tuyệt đối là thần khí a!

Trong cơ thể đều chưa có kháng thể thuốc, khi xuất hiện triệu chứng viêm nhiễm, phỏng chừng một mũi tiêm xuống là khỏi ngay! "Tuy không ngưu bức bằng thần dược kia, nhưng dù sao cũng mạnh hơn bột giặt!" Lý Khác đem ống kháng sinh trong tay bỏ lại vào kho hệ thống, rồi lấy ra lọ thần dược bao trị bách bệnh mà hắn để ý nhất.

Nhưng khi lọ sứ vừa vào tay, mày Lý Khác lập tức nhíu chặt! "Sao vậy?

Bao bì y hệt, cư nhiên không phải thần dược!

Tử Mẫu Đoạt Tâm Đan?

Mẹ nó là cái thứ gì?" Mở lọ sứ ra, nhìn hai viên dược hoàn một lớn một nhỏ nằm yên lặng bên trong, sắc mặt Lý Khác có chút khó coi. "Đồ vật có tác dụng gì a?" Vốn tưởng lại là thần dược trị bệnh, kết quả mở ra xem phát hiện không phải, Lý Khác hơi thất vọng.

Từ trong lọ sứ lấy ra một tờ giấy hướng dẫn nhỏ, Lý Khác nhìn chữ nhỏ bên trên, càng xem biểu tình trên mặt càng kỳ quái. "Thứ này nghe thật huyền hoặc a!

Không phải thật chứ?" Lý Khác hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn đổ hai viên dược hoàn trong lọ ra.

Trong đó viên nhỏ màu xanh lục, tản mát ra một cỗ u hương, mùi vị thập phân đạm nhã nhưng lại có thể câu dẫn sự thèm ăn của người khác.

Viên lớn hơn một chút thì màu đỏ, ước chừng bằng đầu ngón tay cái. "Ha ha, nếu đồ vật thật sự ngưu bức như vậy, thì đúng là đồ tốt a!" Lý Khác cầm hai viên dược hoàn trong tay mân mê một hồi, nụ cười trên khóe miệng càng thêm âm hiểm. "Nhị ca, ta đi tặng người

một tràng tạo hóa đây!" Lý Khác nói xong, đem viên dược hoàn màu xanh lục bỏ lại vào lọ sứ, viên màu đỏ thì trực tiếp thu vào không gian hệ thống.

Vứt một lượng bạc vụn lên bàn, hắn trực tiếp đứng dậy rời đi.

Ra khỏi tửu điếm, Lý Khác lau bỏ lớp hóa trang trên mặt, sau đó cứ thế nghênh ngang đi trên phố.

Không bao lâu, một tiểu thái giám văn phong chạy tới. "Điện hạ, ta tìm được ngài rồi a!

Ngài mau theo ta về đi!

Hoàng thượng tìm ngài sắp phát điên rồi!" Tiểu thái giám cũng không dám cản đường Lý Khác, chỉ có thể đi theo bên cạnh. "Không phải chưa điên sao?

Gấp cái gì a?" Lý Khác nghe tiểu thái giám nói xong vẫn chẳng coi ra gì...

Lại không gấp, quan tâm làm gì! "..." Trong lòng tiểu thái giám lúc này như có vạn con ngựa chạy qua!

Mẹ nó đúng là một chút cũng không để Hoàng đế vào mắt a! "Điện hạ, Hoàng thượng đợi lâu thì ngài không sao!

Nhưng ta... ta..." Tiểu thái giám vừa thấy thái độ hoàn toàn không để ý của Lý Khác, lập tức ngẩn người.

Lý Nhị lúc đó đã gấp gáp như vậy, lại tìm lâu như thế.

Lý Khác về muộn bao lâu cũng không thành vấn đề, nhưng hắn không được a!

Vạn nhất lát nữa Lý Khác về muộn, Hoàng đế không làm gì được Lý Khác, lấy hắn ra trút giận thì làm sao?

Đến lúc đầu rơi xuống đất, khóc cũng không có chỗ mà khóc.

"Gấp cái gì?

Ngươi cũng theo ta mấy năm, ta có thể nhìn ngươi bị chém sao?" Lý Khác có chút cạn lời nhìn tiểu thái giám mặt mũi đáng thương bên cạnh, vỗ vỗ vai hắn. "Yên tâm đi, lát nữa cùng ta về là được, lão ta sẽ không làm gì ngươi đâu." Lý Khác nói xong vẫn ung dung đi dạo trên đường cái.

Người đi theo sau hắn cũng ngày càng nhiều.

Tiểu thái giám vì để nhanh chóng tìm được Lý Khác đã mang theo đủ nhân thủ.

Lúc này sau khi thông báo tin tức tìm được Lý Khác cho nhau, đám người này cũng dần dần hội tụ lại.

Lý Khác nhìn cảnh tượng mình đi dạo phố mà phía sau có hai ba trăm người đi theo, lập tức mất hứng. "Được rồi được rồi, ta về là được chứ gì?

Chương 157

Làm ta mất cả hứng dạo phố." Lý Khác nhìn đám thị vệ hoàng cung ngày càng đông phía sau, cũng biết phố này không dạo được nữa rồi.

Cuối cùng chỉ có thể phất tay, đổi đường chuẩn bị hồi cung. "Điện hạ muốn hồi cung, mau gọi xe ngựa!" Tiểu thái giám vừa nghe Lý Khác rốt cuộc chịu về cung, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Khẩn trương sai người gọi xe ngựa. "Nhìn bộ dạng gấp gáp của ngươi kìa, có chuyện gì to tát đâu a?" Lý Khác nhìn bộ dạng tiêu cấp của tiểu thái giám, có chút cạn lời đứng tại chỗ chờ.

Lên xe ngựa, Lý Khác lần nữa lấy lọ sứ nhỏ từ kho hệ thống ra cầm trên tay mân mê.

Theo xe ngựa xóc nảy một đường, Lý Khác rốt cuộc lại tiến vào trong hoàng cung. "Phụ hoàng, nghe nói người tìm con a?

Có chuyện gì a?" Lý Khác tay cầm lọ sứ tung lên tung xuống đi vào Ngự Thư Phòng của Lý Nhị.

Hôm nay Lý Nhị hiếm thấy không ngồi xem tấu chương, mà ngồi trên ghế khách hai bên lo lắng uống trà.

Khi nghe thấy tiếng Lý Khác, lập tức 'soạt' một cái bật dậy từ trên ghế. "Tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng chịu về.

Nhanh, đưa thuốc đó cho ta!" Lý Nhị vừa thấy Lý Khác xuất hiện, lao thẳng tới trước mặt Lý Khác.

Dọa cho lọ sứ trên tay Lý Khác suýt nữa rơi xuống đất. "Cẩn thận chút a!

Một lát nữa rơi xuống đất bây giờ.

Đây là viên cuối cùng rồi, nếu rơi là mất đó a!" Lý Khác nhìn Lý Nhị đang lao tới, vội vàng chộp lấy lọ sứ vừa tung lên.

Nhưng Lý Nhị không chú ý, sau khi nghe vậy, mắt lập tức dán chặt vào cái lọ sứ tạo hình tinh mỹ trên tay hắn. "Là cái này đúng không!

Mau đưa cho ta!" Thân thủ của Lý Nhị lúc này nhanh đến mức không thấy biên!

Lọ sứ trong tay Lý Khác vừa mới cầm chắc đã bị Lý Nhị đoạt lấy. "Ha ha...

Rốt cuộc cũng lấy được, rốt cuộc cũng lấy được..." Lý Nhị nhìn lọ sứ nhỏ trong tay, có chút ma chướng.

Mặc dù là Hoàng đế, nhưng sự thiếu hụt của thân thể thì vô luận như thế nào cũng không bù đắp được.

Lại thêm mấy năm nay cảm giác thân thể ngày càng sa sút, Lý Nhị càng thêm sốt ruột.

Cũng không đợi Lý Khác nói chuyện, trực tiếp rút nút lọ ra.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí đổ viên dược hoàn bên trong ra.

Nhìn viên dược hoàn nhỏ màu xanh lục mang theo vân khí trắng tím, ánh mắt Lý Nhị trở nên vô cùng cuồng nhiệt.

Đưa lên mũi ngửi, phát hiện trên đan dược tản mát ra một mùi thơm nồng nàn, khiến người ta có cảm giác thèm ăn vô cùng. "Ai, cái đó ta..." Lý Khác thấy Lý Nhị lấy dược hoàn ra, vội vàng làm ra bộ dạng vô cùng khẩn trương.

Bước chân di chuyển, bày ra tư thế muốn tới cướp đoạt.

Thấy tư thế này của Lý Khác, Lý Nhị khẩn trương đem đan dược trong tay nhét thẳng vào miệng!

Sớm trước khi Lý Khác về lão lại đi tìm Dương Như Ý hỏi rồi.

Đan dược Lý Khác cho Dương Như Ý màu xanh lục, có chút cảm giác giống hạt ngọc thạch, có một mùi thơm.

Cho nên vừa rồi sau khi so sánh đan dược trong tay với của Dương Như Ý, phát hiện cơ bản là giống nhau.

Lại nhìn dáng vẻ lao lên cướp vừa rồi của Lý Khác, càng thêm cảm thấy viên thuốc trong tay chính là thần kỳ dược hoàn kia.

Thế là gần như không chút do dự ném vào miệng, sau đó trực tiếp nuốt xuống. "Ai ai...

Sao lại ăn rồi a?" Lý Khác thấy Lý Nhị nuốt chửng đan dược, sắc mặt lập tức trở nên có chút quái dị. "Tại sao ta không ăn?

Chẳng lẽ ta không ăn, chờ tiểu tử ngươi dùng cái này uy hiếp ta hay sao?

Ha ha ha...

Lần này ngươi hết cách rồi nhé!" Lý Nhị bày ra bộ dáng 'ta sớm đã nhìn thấu ngươi', nhìn Lý Khác, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý. "Không, ta nói cho người biết, viên dược hoàn người vừa ăn đúng là ta chuẩn bị dùng để uy hiếp người thật, thuốc trị bệnh điều dưỡng thân thể chân chính nằm ở đây nè!" Lý Khác nói, từ trong tay áo lấy ra một lọ sứ khác tạo hình tương tự, từ trong đó đổ ra một viên dược hoàn trong suốt! "Nè!

Cái này mới là thuốc trị bệnh, cái vừa rồi là thuốc độc!" Lý Nhị nhìn lọ sứ nhỏ Lý Khác vừa lấy ra, lại nghe những lời hắn nói, sắc mặt lập tức khó coi. "Ý gì?" Lý Khác a a cười ngồi xuống cái bàn để trà nước bên cạnh, trên mặt tràn đầy ý cười. "Phụ hoàng, ý trên mặt chữ đó a!

Cái kia là một viên thuốc độc, vốn định dùng để khống chế người.

Chỉ là ta không ngờ người lại ăn dứt khoát như vậy!" Lý Khác cười tủm tỉm nhìn Lý Nhị, giống như đang nói, cảm ơn sự phối hợp của người vậy. "Ngươi?

Lý Khác, gan ngươi lớn lắm!" Lý Nhị nhìn Lý Khác đang ngồi dựa nghiêng vào bàn nhỏ, hàn quang trong mắt càng thêm vượng thịnh. "Gan cũng không lớn lắm đâu!

Bất quá ta cũng không lừa người nha!

Chương 158

Cầm lấy, cái này là thuốc trị bệnh và điều lý thân thể.

Còn cái vừa rồi sao...!" Lý Khác nói, ném lọ sứ thứ hai trong tay về phía Lý Nhị.

Lý Nhị lần này đưa tay đón lấy lọ sứ, trong lòng hoàn toàn không còn chút vui sướng nào.

Chỉ có vô tận đề phòng và giới bị. "Sao?

Lo lắng cái này cũng là thuốc độc a?

Yên tâm đi!

Lần này xác thực là dược vật trị liệu thân thể, cái người cướp đi vừa rồi mới là thuốc độc!

Ta cũng đâu muốn chết, chỉ là muốn người bớt động chút oai tâm tư thôi, không cần thiết phải hạ độc đối đầu người hai lần!" Lý Khác cười ha ha nhìn Lý Nhị, hiện tại hắn biết trong lòng Lý Nhị đang nghĩ gì. "Lý Khác, hiện tại giao giải dược ra đây, vậy ta có thể coi như chuyện này chưa từng phát sinh.

Ngươi tốt nhất nên rõ ràng hậu quả việc mình làm!" Lý Nhị cầm đan dược trong tay, nhưng vẫn chưa ăn.

Chỉ dùng đôi mắt nhìn chằm chằm hắn. "Đừng nháo nữa, muốn ăn thì mau ăn đi, chúng ta còn nói chuyện đàng hoàng, nếu không ăn thì trả ta, ta giữ lại sau này không chừng có chỗ dùng!" Lý Khác chẳng hề để ý đến sắc mặt khó coi đến cực hạn của Lý Nhị. "..." "Đừng nói nhảm nhiều như vậy, thuốc người vừa ăn chỉ cần không chịu kích thích sẽ không bộc phát, tính mạng của người tạm thời không có nguy hiểm đâu, đừng dọa ta, người biết ta xưa nay không ăn bộ đó.

Người cũng không có gan cùng ta chơi trò đồng quy vu tận đâu, nhận mệnh đi!" Lời của Lý Khác giống như từng mũi kiếm sắc bén đâm xuyên nội tâm Lý Nhị.

Lão quả thực không dám cùng Lý Khác chơi trò đồng quy vu tận.

Lão sợ chết, thập phân sợ chết.

Nếu không cũng sẽ không trở nên điên cuồng như vậy sau khi biết trong tay Lý Khác có đan dược giúp sống thêm một thời gian.

Thậm chí vừa rồi trực tiếp không kịp chờ đợi mà nuốt chửng viên thuốc kia. "Haizz..." Lý Nhị thở dài một hơi thật sâu, thân thể lập tức còng xuống.

Cả người phảng phất như già đi mười mấy tuổi. "Tốt nhất đừng lừa gạt ta, nếu không ta cũng sẽ không để ngươi yên đâu." Lý Nhị phảng phất như sư tử già phát ra tiếng gầm cuối cùng trong sinh mệnh, hung tợn trừng Lý Khác một cái, cuối cùng ngẩng đầu, ném viên dược hoàn trong tay vào miệng.

Viên dược hoàn lần này vào miệng, trực tiếp giống như kẹo bông gòn tan ra.

Hóa thành một cỗ dòng nước ấm du đãng trong cơ thể Lý Nhị.

Thân thể vốn thường xuyên cảm thấy đau nhức bủn rủn, dưới sự an ủi của dòng nước ấm này dần dần trở nên thư thích.

Đặc biệt là cái thắt lưng động một chút là đau mỏi, lúc này cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Vài nơi đặc thù trên cơ thể cư nhiên trong tình huống không có chút kích thích nào lại sinh ra phản ứng.

Mặc dù biết khả năng đã trúng chiêu của Lý Khác, nhưng chỉ riêng loại phản ứng này đã đủ khiến Lý Nhị cảm thấy vô cùng hân hoan.

"Được rồi, hiện tại tin tưởng thuốc này là thật rồi chứ?

Bất quá người cũng đừng vội, thuốc này hình như có chút phản ứng phụ, một lát là xong thôi!" Lý Khác nhìn trường bào của Lý Nhị trực tiếp nhô lên, có chút bất đắc dĩ nhún vai. "Hừ!

Nói đi, rốt cuộc là thế nào?" Vốn dĩ chuyện thân thể lại tràn đầy sức mạnh xác thực đủ để Lý Nhị kích động, nhưng khi nhìn thấy Lý Khác, lão lại có chút kích động không nổi. "Kỳ thực cũng không có gì!

Trước tiên cùng người thực nghiệm hiệu quả khống chế của dược vật đã!" Lý Khác cười ha ha một tiếng, từ trong tay áo lại lấy ra một viên dược hoàn màu đỏ.

Lý Nhị nhìn viên dược hoàn màu đỏ kia, sắc mặt hơi đổi. "Cái này là giải dược sao?" Lý Khác nghe vậy có chút thác ngạc nhìn Lý Nhị một cái.

Sau đó có chút ngại ngùng nói. "Đừng hiểu lầm, cái này không phải giải dược, nhưng nói đúng ra thì, kỳ thực cũng không khác giải dược là mấy!

Chỉ là cách dùng không giống nhau thôi." Lý Khác nói, trực tiếp dùng hai ngón tay bắt đầu bóp viên dược hoàn màu đỏ trong tay.

Dưới lực tay của hắn, viên dược hoàn màu đỏ trong tay cư nhiên giống như quả bóng cao su xẹp xuống.

Theo ngón tay hắn dùng lực, Lý Khác cách một tầng vỏ ngoài của đan dược, tựa hồ xúc cảm thấy bên trong có dị vật tồn tại.

Sau đó lại hơi dùng lực bóp, dị vật bên trong đan dược màu đỏ trên tay khiến cả Lý Khác và Lý Nhị đều không ngờ tới, là trong viên đan dược màu đỏ kia cư nhiên phát ra một tiếng côn trùng kêu chói tai.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại phi thường có lực xuyên thấu.

Sau khi tiếng côn trùng kêu vang lên, Lý Nhị đột nhiên cảm giác lồng ngực mình giống như bị thứ gì đó cắn một cái từ bên trong.

Sắc mặt vốn hồng nhuận đột nhiên trở nên thương bạch. "Hỗn đản, mau dừng tay!

Mau dừng tay!" Lý Nhị phảng phất đột nhiên tao ngộ thống khổ to lớn, sắc mặt trắng bệch, đồng thời đưa tay ôm chặt lấy ngực mình.

Hai chân cũng giống như bị người rút mất xương, trực tiếp mềm nhũn xuống. "Phụ hoàng, người không sao chứ?" Lý Khác thấy thế, khẩn trương thu hồi khí lực trên tay.

Sau đó vươn tay đỡ lấy thân thể suýt nữa ngã ngồi trên đất của Lý Nhị.

Lý Khác đỡ Lý Nhị ngồi xuống vị trí chuyên thuộc của lão, sau đó rót một chén nước từ bên cạnh đưa tới. "Nào, Phụ hoàng, uống chút nước đi!

Uống chút nước sẽ thoải mái hơn nhiều!" Lý Khác thu hồi viên dược hoàn nhỏ màu đỏ vào không gian hệ thống, trên mặt cũng lập tức hiện lên nụ cười giả tạo tiêu chí tính kia. "Cút ngay, ta không cần ngươi giả tình giả ý làm bộ dạng ở đây!" Nhưng hiển nhiên Lý Nhị đối với ý tốt của Lý Khác tịnh không cảm kích, vung tay gạt bay chén trà trên tay hắn.

Chương 159

"Ai ai...!" Lý Khác đưa tay đón lấy chén trà, có chút bất đắc dĩ nhìn Lý Nhị. "Phụ hoàng làm gì a?

Không phải đã cho người uống thuốc rồi sao?

Có cần thiết tức giận vậy không?

Thứ đó chỉ cần không quậy phá thì sẽ không có nguy hiểm đâu, thuận tiện nói cho người biết nha!

Cái người ăn lúc đầu kỳ thực không phải thuốc, cái đó là trứng cổ trùng!

Cái trên tay ta là mẫu trùng.

Thế nào?

Kinh hỉ không?

Bất ngờ không?" Lý Khác đặt chén trà lại lên bàn nhỏ, cười hì hì nhìn Lý Nhị, mặt đầy ý cười! "..." Lý Nhị nhìn biểu tình vô cùng đắc sắt của Lý Khác, cả khuôn mặt đều biến thành màu xanh.

Giơ ngón tay chỉ Lý Khác, muốn nói vài lời uy hiếp, nhưng khi nhìn thấy đan dược màu đỏ hắn cầm trên tay, trên mặt lại xuất hiện thần sắc kiêng kị. "Lý Khác, ta dù sao cũng là phụ thân ngươi, chẳng lẽ ngươi lại đối đãi với vi phụ như vậy sao?

Hiếu đạo của ngươi đâu rồi?" Lý Nhị hiện tại thật sự có chút sợ rồi.

Đặc biệt là sau khi thể hội được sinh mệnh lực bồng bột trong thân thể lúc này, lão càng thêm không muốn chết.

Lúc nói chuyện với kẻ nắm giữ sinh mệnh mình là Lý Khác, ngay

cả từ tôn xưng "Trẫm" cũng không dùng nữa.

Đổi thành "vi phụ", đánh bài tình cảm với Lý Khác. "Hiếu đạo của ta không phải vẫn luôn ở đây sao?

Người xem, ta hiện tại một ý niệm là có thể lấy mạng người, người vừa chết, ta lại đem các huynh đệ khác giam lại, vậy ta chẳng phải có thể trực tiếp làm Hoàng đế!

Ta không phải cũng không làm vậy sao?" Lý Khác có chút cạn lời lườm Lý Nhị một cái. "Hơn nữa, hiện tại biết ta là phụ thân rồi a?

Tối hôm qua chẳng phải còn đòi giết ta sao?" Lý Nhị vừa nghe đạo lý của Lý Khác, sắc mặt hơi khó coi một chút. "Chiếu theo ngươi nói, vậy không định đưa giải dược cho ta sao?" Lúc Lý Nhị nói chuyện, mày Lý Khác hơi nhíu lại.

Hắn cảm nhận được từ trên người Lý Nhị một cỗ sát khí! "Ha ha, lão gia tử cũng đừng động khí a!

Chúng ta không phải cũng vì tốt cho mọi người sao?

Hơn nữa người cũng là Hoàng đế, một câu nói không đúng là có thể lấy mạng ta, hiện tại chúng ta không phải cân bằng rồi sao!

Tương hỗ chế hành, mới là lộ tuyến phát triển lâu dài.

Đúng không?" Lý Khác a a cười nhìn Lý Nhị, viên dược hoàn màu đỏ kia lần nữa xuất hiện trong tay, Lý Khác làm bộ muốn bóp xuống. "Khoan đã, ta thấy lời ngươi nói cũng có đạo lý, mọi người tương hỗ chế hành, như vậy cũng sẽ công bằng hơn một chút!" Lý Nhị không muốn nếm thử lại loại thống khổ như bị côn trùng cắn xé trong cơ thể kia nữa.

Cho nên kế sách hiện tại, trước tiên ổn định Lý Khác sẽ đáng tin hơn một chút! "Ân, hiếm thấy Phụ hoàng và ta đạt thành nhận thức chung.

Xem ra phụ tử chúng ta khá có tiếng nói chung đó chứ!" Thấy Lý Nhị nhận thua, Lý Khác cũng thu hồi dược hoàn màu đỏ trong tay. "Được rồi Phụ hoàng, đã không có việc gì, vậy ta cũng đi trước đây cáp!" Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người định rời đi.

Để lại Lý Nhị âm trầm nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn. "Đúng rồi lão gia tử, cho người một lời khuyên, cổ trùng trong cơ thể, tốt nhất đừng tùy ý tìm linh đan diệu dược gì ăn bậy, một khi kích thích nó, lập tức sẽ phá thể chui ra, đến lúc đó, thần tiên cũng cứu không được." Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Khi Lý Khác rời đi, trong bóng tối của Ngự Thư Phòng đột nhiên bước ra vài bóng người, những kẻ này vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, cảm giác tồn tại vô cùng thấp, cho dù đứng bên cạnh cũng chưa chắc đã chú ý tới. "Hoàng thượng, cần ta đi lấy lại viên dược hoàn màu đỏ kia không?" Vài người xuất hiện, một giọng nói trầm thấp vang lên. "Không cần đâu, lấy thứ đó về cũng chưa chắc là giải dược, tạm thời đừng khinh cử vọng động là tốt nhất, các ngươi đều đi chú ý, nếu phát hiện có người biết vu cổ chi thuật xuất hiện thì chú ý nhiều hơn, tốt nhất có thể bí mật đưa đến gặp ta." Lý Nhị phất tay, những bóng đen kia cũng chậm rãi lui về trong bóng tối, phảng phất như chưa từng xuất hiện. "Nhịn a!".....

Lý Khác từ chỗ Lý Nhị trở về, trực tiếp về nơi ở của mình.

Vừa về đến nhà, phát hiện Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi hai nha đầu đang chạy ngược chạy xuôi thu dọn.

Một đám cung nữ và thái giám quét dọn thì quét dọn, treo đèn lồng thì treo đèn lồng, khắp nơi đều làm đến khí thế vui mừng. "Làm gì đấy?

Làm hỉ khánh như vậy, chẳng lẽ định tối nay động phòng với ta?"

Lý Khác nhìn Thủy Tiên Nhi đang chỉ huy làm việc, có chút trêu chọc đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng. "Điện hạ, ..." Thủy Tiên Nhi vừa nghe Lý Khác nói vậy, trên mặt lập tức hiện lên một tia phi hồng. "Lại quên rồi a?

Phải gọi là hảo ca ca!" "....Hảo ca ca!" Thủy Tiên Nhi cảm nhận nhiệt lượng truyền đến từ tay Lý Khác, ý xấu hổ trên mặt càng thêm nồng đậm.

Nhìn khuôn mặt gần như vô thời vô khắc đều mang theo nụ cười của Lý Khác, trong mắt Thủy Tiên Nhi tràn đầy cảm giác hạnh phúc khi được người che chở. "Được rồi, đi làm việc trước đi, hai ngày nữa ca ca tặng các nàng chút quà nhỏ!" Lý Khác nhìn Thủy Tiên Nhi xấu hổ đến mức sắp không ngẩng đầu lên nổi, cũng không trêu chọc nữa.

Hôm nay là Tết Trung thu đầu tiên sau khi hắn về cổ đại, cũng phải ăn mừng thật tốt mới được. "Khởi bẩm Điện hạ, Lý Tĩnh tướng quân nhờ người gửi thư cho ngài!" Tiểu thái giám bên cạnh Lý Khác cầm một phong thư có đề tên Lý Tĩnh đi tới trước mặt Lý Khác, sau khi giao thư xong liền lui ra. "Cố nhân tìm!

Cầu kiến!" Lý Khác mở thư ra, phát hiện trong đó chỉ có sáu chữ đơn giản như vậy.

Chương 160

Xem xong, trực tiếp phất tay ném phong thư trở lại không gian hệ thống. "Cố nhân cầu kiến sao?

Không chừng có thể mang đến tin tức tốt nga!" Lý Khác cười ha ha một tiếng, tịnh không trực tiếp đi đến nhà Lý Tĩnh.

Tối nay Trung thu, phải bồi mẫu phi qua lễ đã.

Sau một hồi lo liệu, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Mặt trăng tròn vành vạnh treo giữa bầu trời, ánh trăng bạc trắng như sương lạnh chiếu xuống đại địa.

Phảng phất như phủ lên mặt đất một tầng sương giá.

Lý Khác dẫn Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi đi về phía Ngự Hoa Viên.

Tết đoàn viên Trung thu, cũng là đại điển trong hoàng cung.

Tự nhiên phải tổ chức tại Ngự Hoa Viên rồi. "Nghe nói chưa?

Âm Phi nương nương trưa nay đã bị tống vào lãnh cung rồi." "A a!

Cái này ta cũng nghe rồi, lúc đó rất nhiều người đều nhìn thấy, nghe nói là vì chuyện tối hôm qua." "Sợ là các ngươi không biết đâu!

Đám cung nữ thái giám bên người Âm Phi nương nương toàn bộ đều bị chém đầu." "Nghe nói là vì đắc tội Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi nên mới như vậy!

Ngô Vương điện hạ thật hung tàn a, nghe nói có cung nữ tát nữ nhân kia một cái, sau đó Ngô Vương điện hạ trực tiếp giết người ngay tại chỗ!

Nghe nói Ngô Vương điện hạ rất hung dữ!" "Tỉnh lại đi!

Người ta Ngô Vương điện hạ ta đã gặp rồi, người vừa cao lớn lại đẹp trai, trên người lại không giống mấy hoàng tử khác đầy vẻ ngạo khí và coi thường người, nếu nói trong các hoàng tử ai tốt nhất, thì đó nhất định là Ngô Vương điện hạ rồi.

Mấy hoàng tử khác, ai mà chẳng đầy một thân tật xấu!" "To gan, dám công nhiên nghị luận hoàng tử sau lưng!

Muốn chết sao!" Lúc Lý Khác dẫn người đi về phía Ngự Hoa Viên, một trận nghị luận truyền vào tai hắn.

Đi qua góc cua, phát hiện mấy tiểu cung nữ đang thay trà nước và bánh ngọt trong một lương đình đang bàn tán.

Tiểu thái giám bên cạnh nghe thấy lời nghị luận, trực tiếp quát lên một tiếng.

Dọa cho mấy tiểu cung nữ kia nhao nhao xoay người nhìn về phía đám người Lý Khác đang đi tới.

Khi nhìn thấy Lý Khác một thân công tử trang, sắc mặt mấy tiểu cung nữ kia bỗng nhiên trắng bệch. "Ngô Vương điện hạ tha tội, ta..." Một tiểu cung nữ khá lanh lợi trong đó lập tức quỳ xuống cầu xin.

Danh tiếng của Lý Khác trong cung cũng chẳng tốt đẹp gì.

Lại có người cố ý truyền bá, danh tiếng Lý Khác có thể nói là nát bét.

Giết người không chớp mắt, mục hạ vô nhân, hoàn khố tử đệ các loại đều là nói nhẹ rồi.

Bất quá cũng có một số lời đồn khá tốt, như không sợ cường quyền, vì dân trừ hại.

Cho nên đám cung nữ này đối với Lý Khác vừa sùng bái lại vừa sợ hãi. "Ai ai, đừng có giật mình thon thót như thế được không?

Dọa tiểu tỷ tỷ rồi." Lý Khác vỗ vỗ lên mũ tiểu thái giám phía trước, sau đó thân ảnh lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt tiểu cung nữ đang định quỳ xuống cầu xin tha tội kia. "Vị tiểu tỷ tỷ này, vừa rồi nói gì đó?" Lý Khác đưa tay đỡ tiểu cung nữ lớn tuổi hơn một chút kia dậy, mặt đầy ý cười nhìn nàng. "Ta, ta..." Cung nữ kia nhìn Lý Khác cười tươi như vậy, mặc dù mở miệng muốn nói, nhưng lại có chút không dám. "To gan, Ngô Vương hỏi chuyện, còn không mau nói?" Tiểu thái giám vừa bị mắng nhìn thấy cung nữ nữu nữu niết niết, lập tức lên tiếng thúc giục. "Đã bảo ngươi đừng có giật mình thon thót rồi mà." Lý Khác có chút không vui quay đầu trừng hắn một cái, sau đó xoay người nhìn cung nữ kia nói. "Gan lớn chút, không cần kiêng kị!" Cung nữ kia nhìn nụ cười như gió xuân của Lý Khác, cũng lấy lại dũng khí. "Ta nói Điện hạ và các hoàng tử khác không giống nhau, ngài là người tốt!" "Mặc dù câu này cũng êm tai, nhưng chưa đủ, câu trước đó nữa!" "Điện hạ người vừa cao lớn lại đẹp trai!" "Đúng, câu này, ái chà, ta thích nghe lời nói thật a!

Năm nay tiểu tỷ tỷ thành thật như vậy không nhiều a!

Ta thích loại người thành thật, xem thưởng!" Lý Khác nghe được đáp án mong muốn, lập tức cười ha ha.

Từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc mười lượng trực tiếp ném cho cung nữ kia. "Tiếp tục duy trì sự thành thật của ngươi, thưởng cho ngươi đó!" Lý Khác nói xong, trực tiếp cười ha ha rời đi. "...." Cung nữ kia nhìn bạc trong tay, sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái. "Hảo ca ca, huynh không để ý đến vị tiểu tỷ tỷ nào đấy chứ?" Tiểu Nguyệt Nhi kéo tay Lý Khác đi ở bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có chút không vui nhìn Lý Khác. "Ha ha, ghen rồi sao?" "Ghen?

Đó là cái gì ạ?" Tiểu Nguyệt Nhi nghe Lý Khác hỏi, có chút mơ hồ nhìn hắn. "Ách...

Ghen, chính là khi nhìn thấy người đàn ông mình thích cười nói với người phụ nữ khác, trong lòng sẽ cảm thấy không vui!

Cái đó gọi là ghen!" Lý Khác mười phần kiên nhẫn giải thích cho Tiểu Nguyệt Nhi thế nào là ghen. "Muội mới không có ghen đâu!

Chỉ là, chỉ là người ta đi theo Điện hạ thời gian dài như vậy rồi, Điện hạ đều không có thưởng cho người ta lần nào, hừ..." Tiểu Nguyệt Nhi nói, miệng càng chu lên cao hơn, quả thực đều có thể treo được bình giấm chua ở trên đó! "Hóa ra là vì cái này a!

Còn nói không ghen!" "Muội không có!" "Ha ha, ghen rồi.

Nhìn xem Tiên Nhi nhà người ta ngoan bao nhiêu kìa, đều chưa bao giờ ghen!" "Đó là Tiên Nhi tỷ tỷ ôn nhu, muội...

Không đúng, muội cũng không có ghen!" Thủy Tiên Nhi ở bên cạnh nhìn Lý Khác và Tiểu Nguyệt Nhi đấu võ mồm, trên mặt cũng nở nụ cười vui vẻ.

Chương 161

Mấy người một đường cười cười nói nói đi tới Ngự Hoa Viên, hai cái nha đầu nhìn thấy Ngự Hoa Viên đèn đuốc sáng trưng, không khỏi đều trở nên có chút cục súc, lo lắng.

Tuy rằng Lý Khác nói các nàng là Ngô Vương phi, nhưng đó cũng chỉ là Lý Khác nói riêng ở chốn tư hạ.

Tại cái thời đại này, hôn nhân nếu không có phụ mẫu hứa khả, thì đều không được công nhận.

Đặc biệt là tại Hoàng gia, nếu không có Hoàng đế hứa khả, mấy lời như Vương phi kia hoàn toàn không thành lập. "Ngô Vương điện hạ, ngài rốt cục đã tới rồi!

Hoàng thượng vẫn luôn đợi ngài đấy!

Ngài mau theo lão nô đi thôi!" Lý Khác vừa mang theo hai cái nha đầu đi vào trong Ngự Hoa Viên, Ngô công công liền trực tiếp ngăn cản đường đi của Lý Khác, vẻ mặt lo lắng nói. "Lão gia tử đợi ta?

Di, hôm nay sao lại tốt bụng thế nhỉ?" Lý Khác vừa nghe Lý Nhị đang đợi mình, lập tức cảm thấy có chút ngoài ý muốn. "..." Ngô công công nghe lời nói của Lý Khác, trên mặt đều tràn đầy vẻ cổ quái!

Dám nói Hoàng thượng như thế, sợ là cũng chỉ có Lý Khác. "Được rồi, đừng có cái này cái kia nữa, đi thôi!" Lý Khác phất tay một cái, trực tiếp dắt tay Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi đi về phía nơi tổ chức dạ yến. "Điện hạ..." Ngô công công nhìn thấy Lý Khác kéo Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi muốn đi về phía đó, tranh thủ thời gian lại gọi giật lại. "Làm sao?

Có vấn đề gì không?" Lý Khác quay đầu nhìn Ngô công công, trong

mắt tràn đầy vẻ dò hỏi. "Ách...

Không, không có gì.

Điện hạ đi nhanh lên chút đi, Hoàng thượng đang đợi đấy!" Ngô công công vốn định nói đây là gia yến Hoàng gia, Lý Khác mang theo hai nữ nhân không danh không phận đi tham gia thì có chút không ổn.

Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, nhìn thấy vẻ mặt đầy ý cười của Lý Khác, lời trong lòng lập tức bị nghẹn trở về. "Không có việc gì mà cứ gọi loạn lên thế?" Lý Khác có chút im lặng liếc Ngô công công một cái, sau đó liền trực tiếp mang theo hai cái nha đầu đi về phía yến hội. "Điện...

Hảo ca ca, hay là hai người chúng muội không đi nữa đi!

Muội..." Thủy Tiên Nhi ngược lại không biết những quy tắc ngầm bên trong, nhưng Tiểu Nguyệt Nhi kinh qua Ngô công công nói chêm vào như thế, lập tức phản ứng lại.

Tuy rằng có chút không quá cam lòng, nhưng vì không để Lý Khác khó xử, nàng chủ động kéo tay Lý Khác lại. "Không đi nữa?

Vì sao a?

Vừa rồi không phải đang êm đẹp sao?" Lý Khác nghe Tiểu Nguyệt Nhi nói xong lập tức có chút mộng bức.

Ngay cả Thủy Tiên Nhi ở bên cạnh cũng có chút không biết làm sao. "Điện hạ, đây là Hoàng yến, muội và Tiên Nhi tỷ tỷ lại không hiểu quy củ và lễ tiết, vạn nhất đi rồi xung đột với Hoàng thượng hoặc là vị nương nương nào thì không tốt, cho nên hay là bọn muội ở bên ngoài chờ đi!" Tiểu Nguyệt Nhi không nói rõ, kỳ thật hai nàng không có danh phận, không tính là người Hoàng gia, nếu Lý Khác mậu nhiên mang theo hai nàng đi tham gia yến hội, sẽ bị người đời đàm tiếu.

Sở dĩ không nói thẳng, cũng là sợ Lý Khác sẽ cho rằng nàng thừa cơ hội này muốn đòi một cái danh phận.

Bất quá hiển nhiên Lý Khác không nghĩ nhiều như vậy. "Xung đột thì xung đột thôi!

Có chuyện gì lớn đâu!

Đi, mấy cái lễ số kia, kỳ thật ta cũng quên gần hết rồi, quản nhiều như vậy làm gì?" Lý Khác vừa nghe Tiểu Nguyệt Nhi nói thế, càng không coi là chuyện to tát.

Hắn trực tiếp kéo hai nữ đi về phía yến hội.

Lý Khác vừa đi tới địa điểm tổ chức yến hội, đã nghe thấy một trận thanh âm nhạc khí gõ vang truyền đến.

Tại một chỗ bình địa được dọn dẹp sạch sẽ, dựng lên một cái đài cao, phía trên có một đội cung nữ đang biểu diễn vũ đạo.

Tuy rằng mấy điệu múa này trong mắt Lý Khác chẳng có gì đẹp mắt, bất quá mấy vị tiểu tỷ tỷ nhảy múa kia dáng người ngược lại cũng không tệ. "A a, thật ngại quá!

Tới trễ, tới trễ!" Lý Khác nhìn đồ ăn trên bàn của những người xung quanh động cũng chưa động, lập tức liền biết bọn họ đều đang đợi mình! "A a, Hoàng huynh hiện tại địa vị không giống xưa nữa rồi, bài tràng lớn hơn một chút tự nhiên là nên làm." Lý Khác vốn đang khách khí nói để hòa hoãn không khí.

Nhưng không khí còn chưa hòa hoãn, tên khiêng quan tài (kẻ gây chuyện) đã đứng ra.

Lý Khác thuận theo phương hướng âm thanh truyền đến nhìn lại, phát hiện một tên gia hỏa niên kỷ nhỏ hơn mình một chút đang vẻ mặt âm ngoan nhìn hắn.

Ánh mắt kia u oán, khí tức kia quả bạc (bạc bẽo).

Làm cứ như thể Lý Khác đã cắm cho hắn một cái sừng thật ý nghĩa lên đầu vậy. "A a, Lý Hữu đệ đệ nói chuyện thật thú vị!

Nghe cái giọng điệu này làm vi huynh có xúc động muốn tát cho một cái a!" Lý Khác a a cười một tiếng, lúc nói chuyện không hề che giấu địch ý. "...

Phụ hoàng, Ngô Vương..." "Đừng vội cáo trạng, Phụ hoàng lại không phải điếc không nghe thấy, chút tâm tư nhỏ đó của ngươi, đừng lấy ra hiển bãi nữa, tưởng người khác đều giống như ngươi là cái thùng cơm áo gạo tiền sao." Lý Khác mang theo Thủy Tiên Nhi hai người đang có chút cục súc trực tiếp đi tới cái chỗ ngồi trống kia, sau khi nhìn thấy chỗ ngồi chỉ có thể dung nạp một người, lông mày hắn hơi nhíu lại. "Ai, cái tên kia, bê thêm cho ta hai cái ghế tới đây." Lý Khác chỉ chỉ một tiểu thái giám ở bên cạnh, sau đó trực tiếp phân phó.

Do xung quanh tiếng nhạc khí có chút lớn, cho nên lúc hắn nói chuyện thanh âm cũng lớn hơn một chút, trực tiếp lấn át cả tiếng nhạc sư đang tấu nhạc.

Một tiếng quát này vang lên, tiếng âm nhạc xung quanh lập tức dừng lại.

Âm nhạc dừng lại, những người đang nhảy múa kia cũng tự nhiên dừng lại theo.

Bầu không khí quỷ dị an tĩnh lại.

Chương 162

Lý Nhị nhìn vũ đạo dưới đài dừng lại, lông mày lập tức nhíu chặt, cũng rốt cục ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác. "Gia yến, không thể thu liễm một chút sao?" Thanh âm Lý Nhị có chút trầm thấp, lúc nhìn về phía Lý Khác, ánh mắt thập phần tự nhiên rơi vào trên người Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi bên cạnh hắn.

Nhìn thấy hai nữ nhân này, sắc mặt Lý Nhị càng thêm kém vài phần.

Lý Hữu vừa rồi bị Lý Khác đỗi (phản bác) một câu, nhìn thấy sắc mặt Lý Nhị có chút âm trầm, lập tức thừa cơ bỏ đá xuống giếng. "Phụ hoàng, Lý Khác phân minh là không đem Phụ hoàng ngài để vào trong mắt a!

Tại loại trường hợp này..." Lý Hữu ở bên cạnh Lý Khác, vừa nói như vậy, Lý Khác lập tức có chút vui vẻ. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch hệ thống xúc phát.

Nhân vật phụ thiểu năng thì ít cho đất diễn thôi.

Tuyển trạch một: Loại đối thủ cấp bậc này, hoàn toàn không cần thiết để ý, trực tiếp tát!

Phần thưởng: Thể năng gia tăng 10!

Tuyển trạch hai: Đối phương đã có ham muốn biểu hiện mạnh như vậy, vậy thì để hắn xoát tồn tại cảm đi!

Phần thưởng: Thần câu Lư (Lừa) một con." Lý Khác nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống bên tai, nhìn về phía đứa em trai đen đủi này ánh mắt càng thêm "hữu ái". "Phụ hoàng, Hoàng huynh..." "Bốp..." Lý Hữu nguyên bản đang lải nhải nói Lý Khác không đúng, nhưng lời

mới nói một nửa, Lý Khác đứng ở bên cạnh trực tiếp giơ tay tát mạnh một cái bạt tai bay qua. "..." "..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành tuyển trạch, phần thưởng thể năng trị gia tăng 10." Lý Khác một bạt tai tát ra ngoài, lập tức cảm giác trong thân thể đột nhiên dâng lên một trận dòng nước ấm.

Đem thân thể của hắn lần nữa tẩy rửa một lần.

Dòng nước ấm đi tới đâu, mỗi một tế bào thân thể dường như đều được cường hóa.

Loại cảm giác sức mạnh bạo trướng đó, quả thực làm người ta vô cùng say mê. "Phụ hoàng, ngài xem, Lý Khác đánh con!

Hắn cư nhiên ngay trước mặt Phụ hoàng đánh con!" Lý Hữu bị tát xong, ngây người vài giây mới phản ứng được là mình bị tát!

Lập tức kịch bản tinh nhập thể, xoay người hai mắt đẫm lệ nhìn Lý Nhị ngồi ở trên cao, vẻ mặt đáng thương, làm cứ như chịu ủy khuất to lớn bằng trời vậy. "Đủ rồi, người hơn mười tuổi đầu rồi, gặp chút chuyện liền khóc sướt mướt, còn ra thể thống gì?" Lý Nhị vốn định răn dạy Lý Khác, nhưng khi nhìn thấy Lý Hữu quay đầu lại vừa nước mắt vừa nước mũi, trong lòng lập tức một trận phản cảm.

Ông ta võ đoạt thiên hạ, đối với người nhu nhược là không thích nhất, nhìn đức hạnh của Lý Hữu xong, ngược lại cảm thấy Lý Khác bá đạo gan lớn nhìn thuận mắt hơn nhiều. "Phụ hoàng!" Lý Hữu vốn định giả vờ thảm, bác sự thương cảm của Lý Nhị.

Nhưng không ngờ không đổi được thương cảm mà lại đổi lấy một tiếng răn dạy, khiến trong lòng hắn một trận ủy khuất a! "Lý Khác, ngươi cũng đừng cười, có ai đối đãi đệ đệ như vậy sao?

Nói đánh là đánh, có hay không đem hắn coi là huynh đệ rồi?" Lý Nhị nhìn Lý Khác, tuy rằng biết mình bị Lý Khác hạ dược, nhưng

ngược lại không tin Lý Khác sẽ vì chút chuyện này mà lấy chuyện hạ dược ra uy hiếp.

Tuy rằng hiện tại tính cách Lý Khác thay đổi, nhưng Lý Nhị tự tin đối với Lý Khác vẫn khá hiểu rõ.

Cũng chính vì hiểu rõ Lý Khác, cho nên sau khi biết mình trúng chiêu của hắn, kỳ thật trong lòng cũng không có quá nhiều lo lắng, nếu đổi lại là đứa con trai khác nắm giữ sinh tử của mình, thì Lý Nhị đoán chừng sớm đã nổ tung rồi. "Phụ hoàng, vừa rồi ngài cũng nhìn thấy, Lý Hữu nói chuyện câu nào cũng mang gai, chữ chữ tru tâm, rõ ràng là tìm chuyện không thoải mái cho con mà!

Nam nhi Hoàng gia chúng ta, không nói làm việc quanh minh lỗi lạc, nhưng sinh tại Hoàng gia, ít nhất cũng phải bá khí lẫm nhiên chứ!

Loại hành vi vô sỉ chơi xỏ sau lưng ca ca này, ta làm huynh trưởng tự nhiên phải giáo dục a!

Không thể để hắn làm mất mặt Hoàng gia chúng ta được, đúng không!" Lý Khác a a cười một tiếng, nói nghe tương đối có đạo lý. "Hắn làm sai hơn nữa, đó cũng là đệ đệ của ngươi, lần sau đừng có động một chút là động thủ đánh người." Lý Nhị nhìn Lý Hữu trên mặt còn vương vết nước mắt, có chút ghét bỏ đem tầm mắt dời sang một bên. "Được lặc, lần sau con muốn động thủ sẽ nhắc nhở hắn trước." "..." Cái màn kịch nhỏ này cứ như vậy không nóng không lạnh mà qua đi.

Tuy rằng chỉ là một màn kịch nhỏ, nhưng ở trong mắt những người xung quanh lại không đơn giản như vậy.

Lý Nhị phân minh là đang dung túng Lý Khác a!

Việc này cũng gián tiếp truyền lại một ít tin tức khác.

Trường Tôn Vô Cấu bồi bạn bên cạnh Lý Nhị nhìn Lý Khác đang

mang theo hai nữ nhân an nhiên ngồi xuống, liền đem tầm mắt dời sang Lý Trị đang ngồi ở phía bên kia của Lý Khác.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ lo âu. "Hải (Hi)!" Tại lúc Trường Tôn Vô Cấu đang lo âu, Lý Khác đột nhiên xoay người đối với Lý Trị ở bên cạnh chào một tiếng.

Nụ cười dương quang kia ở trong mắt Lý Trị lại tựa như ác ma cảnh cáo. "Hoàng...

Hoàng huynh có chuyện gì?

Đệ cũng không có nói gì a!" Lý Trị tính cách vốn tương đối yếu ớt, sau khi nhìn thấy Lý Hữu bị Lý Khác tát, lại càng đối với Lý Khác có chút sợ hãi.

Hiện tại nhìn thấy tên gia hỏa này cười với mình, vẻ mặt hắn càng có chút không tự nhiên. "A a, không có việc gì ta không thể tìm đệ nói chuyện sao?

Phụ hoàng không phải đều nói rồi sao!

Huynh đệ chúng ta, phải giao lưu nhiều hơn!

Đến, chúng ta tâm sự!" Lý Khác nói xong, trực tiếp đem cái bàn trước mặt dịch về hướng Lý Trị. "..." Lý Trị nhìn Lý Khác đang dịch về phía mình, thiếu chút nữa thốt ra một câu 'ta và huynh không có gì để nói' rồi bỏ chạy.

Nhưng lại lo lắng lời vừa ra khỏi miệng, Lý Khác trở tay tát cho một cái.

Cho nên cũng chỉ có thể đem thân thể hơi dịch sang bên cạnh một chút. "Hi hi...

Lý Khác ca ca, cũng không thể đánh Trị đệ đệ nha!

Chương 163

Nếu không muội sẽ đi mách Dương Phi nương nương, để người thu thập huynh!" Nhìn Lý Khác dịch về phía Lý Trị, Lý Lệ Chất ngồi ở hàng phía sau che miệng trộm cười. "Cái nha đầu này, lớn tỳ khí rồi nhỉ!

Đi mách lẻo?

Lại nói, ta cũng không có tát hắn a!

Gấp cái gì a?" Lý Khác quay đầu búng nhẹ lên trán Lý Lệ Chất, có chút sủng nịch nhìn nàng.

Cái nha đầu này có thể nói là hoàn toàn kế thừa tính cách của mẹ nàng, mười phần chiêu người yêu thích.

Tri tính lại không mất đi sự tinh nghịch.

Lý Trị ở bên cạnh nghe Lý Khác nói xong, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra. "Cũng không có tát ta?

Vậy chẳng phải là sắp tát ta!" Lý Trị nội tâm lúc này phiền táo a!

Từ sau khi hai người anh trai đều "nghỉ chơi", Lý Trị tính cách yếu ớt cũng nghe theo kiến nghị của cữu cữu Trường Tôn Vô Kỵ, chọn lấy trung dung chi đạo, không nên có những suy nghĩ không thực tế.

Biện pháp này tương đối không tệ, ít nhất Lý Nhị dưới sự khuyên bảo nhiều lần của Trường Tôn Vô Kỵ, đã nảy sinh ý niệm lập hắn làm Thái tử.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ cũng nói, tính cách của hắn tương đối yếu ớt, điểm này Lý Nhị không thích.

Nếu hiện tại cái tên Lý Khác này ngay trước mặt Lý Nhị tìm cơ

hội tát hắn, vậy hắn rốt cuộc phản kháng hay không phản kháng?

Không phản kháng, thì Lý Nhị có khả năng càng thêm không thích.

Nhưng nếu muốn phản kháng, vậy chẳng phải để Lý Khác tìm cơ hội tiếp tục tát sao?

Lúc Lý Trị đang khổ não, Lý Khác lại dịch sát lại gần hơn một chút. "Trị đệ a!

Đang nghĩ gì thế?

Nghĩ nhập thần như vậy?" Lý Trị nguyên bản đang nghĩ có nên phản kháng hay không, không ngờ Lý Khác đột nhiên dựa sát lại.

Đang thất thần vừa nghe thanh âm của Lý Khác, lập tức bị giật nảy mình. "...

Làm...

Làm gì a?

Đệ..." Lý Trị có chút sợ hãi nhìn Lý Khác, lúc nói chuyện đều có chút cà lăm. "Ta..." Lý Khác nhìn cái dạng này của Lý Trị, trực tiếp vẻ mặt mộng bức. "Ta có làm gì đâu a?

Ta hỏi đệ đang nghĩ gì thôi, sao phản ứng lớn vậy?" Lý Khác có chút im lặng nhìn Lý Trị, nghĩ mãi không thông, Lý Nhị vì sao lại lựa chọn để một đứa ngờ nghệch như vậy làm Thái tử. "Ách...

Đệ, cái đó, không.

Không có gì a!" Lý Trị cũng phát hiện mình thất thái.

Bất quá chuyện này cũng không trách hắn, chủ yếu là Lý Khác gần đây phong đầu thực sự quá mạnh.

Không túng (sợ) không được a!

Lý Nhị tuy rằng ánh mắt đang nhìn đám ca kỹ nhảy múa trên đài,

nhưng thực tế lực chú ý đều đặt trên người Lý Khác và Lý Trị.

Hai người này, một người gần như nội định Thái tử, một người khác thì là kẻ đặc biệt nhất trong đông đảo hoàng tử.

Ông ta ngược lại muốn nhìn xem hai đứa con trai này đi cùng một chỗ sẽ bạo phát ra tia lửa thế nào.

Nhưng tia lửa kịch liệt trong tưởng tượng của Lý Nhị tịnh không có xuất hiện, cho dù Lý Trị có thể hơi đề kháng phong mang của Lý Khác thì ông ta cũng đều có thể cảm thấy an ủi.

Khả còn chưa bắt đầu giao phong, Lý Trị trực tiếp đã bại trận.

Hình ảnh như vậy quả thực làm cho Lý Nhị quá thất vọng rồi.

Không có so sánh thì không có đau thương, lời này quả nhiên không sai! "Hoàng thượng, Trị nhi niên kỷ còn nhỏ, ngài cũng đừng quá để trong lòng!" Trường Tôn Vô Cấu ở bên cạnh cũng toàn trình nhìn thấy một màn này, khi nhìn thấy hình ảnh con trai út có chút bất kham, trong lòng cũng có chút lo âu a!

Nếu Lý Nhị ghét bỏ tính cách của Lý Trị, thì khéo cái vị trí Thái tử sắp tới tay cũng mất a! "Ta trong lòng tự có an bài, hôm nay không nói chuyện này." Lý Nhị nghe Trường Tôn Vô Cấu nói xong cũng ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Trầm mặc một câu sau đó không nói nữa.

An tâm xem biểu diễn trên đài.

Lý Trị dưới sự áp chế của Lý Khác, cảm giác toàn thân đều không thư thản.

Không nói chuyện với Lý Khác, nhưng Lý Khác lại cứ luôn hỏi vấn đề, không trả lời thì sợ bị đánh, trả lời cũng sợ bị đánh.

Làm cho Lý Trị một mực đều bộ dạng tâm thần không yên. "Được

rồi, đều lui xuống đi!" Ca vũ nhảy một đoạn, Lý Nhị xem cũng có chút phiền muộn.

Loại tiết khí Trung Thu này, cũng không chỉ đơn giản là người một nhà ngồi lại ăn một bữa cơm.

Trừ ăn cơm nói chuyện phiếm chém gió ra, loại tụ hội quy mô lớn này cũng là một loại khảo cứu và khảo thí đối với tất cả các hoàng tử.

Lý Khác nghe tiếng Lý Nhị, cũng không coi là chuyện to tát, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó tự mình ăn uống.

Tuy rằng hương vị đồ ngọt trên bàn có chút không được như ý, nhưng ít nhất hoa quả cũng không tệ. "Chớp mắt lại một năm qua đi, đoạn thời gian này đã xảy ra..." Lý Khác trên tay vừa ăn quýt, vừa nghe Lý Nhị ở kia xé vải rách (nói nhảm), ngược lại nghe thập phần hứng thú.

Chương 164

Nếu không phải cái miệng kia vẫn luôn nhai chóp chép, người xung quanh đoán chừng đều tin cái vẻ mặt nghiêm túc kia của hắn xác thực là đang nghe giảng.

Lý Nhị giảng cũng chẳng qua là mấy chủ đề ngoài mặt thôi.

Chiến sự biên cương a, dân sinh trong nước a, dân chúng tiền lương phong dụ (dư dả) các loại đại sự kiện.

Đương nhiên, trong đó có bao nhiêu là thật, đoán chừng ông ta cũng không rõ ràng!

Bất quá nói thì đạo lý rõ ràng, làm cứ như thật sự đã làm được chuyện gì lớn lao lắm vậy.

Kết quả Lý Khác tinh tế tính toán, phát hiện cơ bản một năm qua của Lý Nhị, trừ bỏ chiến sự Đột Quyết nửa tháng trước, thì lại chiêu một đợt tú nữ tiến cung, còn lại hình như chẳng có chút quan hệ gì với mấy việc kia! "Tốt, vậy để trẫm xem xem đoạn thời gian này các ngươi đều học được những gì!" Lý Nhị sau một hồi nói nhảm, mặt đầy tự hào nhìn đám hoàng tử hoàng đệ bên dưới.

Tự hào không phải vì bọn họ thành tài, mà là vì có thể vào lúc này ngồi tại cái vị trí này giảng thoại.

Tự hào chính là cái cảm giác Hoàng đế vạn người trên cao kia. "Phụ hoàng, nếu muốn khảo cứu, vậy tự nhiên phải có đề mục chứ, không ngại lao phiền Phụ hoàng lại ra một đề đi!" Lời Lý Nhị nói xong, tự nhiên phải có người ra nâng.

Tiên tiền bị Lý Khác tát một cái, Lý Hữu với tư cách là hoàng tử lớn tuổi thứ hai tại trường, trong lúc Lý Khác y nguyên vùi đầu khổ

ăn, tự nhiên phải đứng ra đem bàn chân thối của Lý Nhị tiếp lấy. "Tốt!

Vậy do trẫm ra đề đi!" Lý Nhị thấy Lý Hữu phản ứng nhanh như vậy, đứng ra bưng chân thối, sự khinh thị đối với hắn trước đó cũng hơi giảm bớt một phần.

Ánh mắt hơi mang tán thưởng nhìn thoáng qua Lý Hữu, sau đó ánh mắt bắt đầu tuần thị trong sân. "Nếu là thời tiết Trung Thu, vậy lấy 'Đương không hạo nguyệt' (Trăng sáng trên cao) làm đề đi!" Lý Nhị nhìn nửa ngày cũng không tìm được đề tài tốt để chương hiển bức cách (sự sang chảnh), cuối cùng vừa ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trăng trên không trung, đem đề mục định tại trên cái mặt trăng. "Đợi lát nữa liền lấy trăng làm đề đi!

Ta xem văn tài của các ngươi như thế nào!" Lời Lý Nhị nói xong, mấy cái hoàng tử kia từng người một hãm nhập trầm tư.

Cái lúc này tuy rằng ai cũng muốn đứng ra làm người đầu tiên ăn cua, nhưng phải biết, người đầu tiên ăn cua, cũng có thể sẽ bị dị ứng hải sản.

Nếu người thứ nhất đứng ra, nhưng làm thơ không tốt, bị người phía sau đỉnh trở về, vậy thì không những không thể ở trước mặt Lý Nhị nở mày nở mặt, ngược lại có thể trực tiếp đưa mặt ra cho người ta tát, trở thành đạo cụ để người khác làm màu! "?

Cái đề mục này khó sao?" Lý Nhị nhìn mấy hoàng tử bên dưới một cái lên tiếng cũng không có, trên mặt lại hơi có chút khó coi.

Đặc biệt quay đầu nhìn về phía Lý Khác, kết quả phát hiện tên gia hỏa này đang vẻ mặt không thèm để ý ăn hoa quả trước mặt.

Khi thấy ánh mắt Lý Nhị nhìn tới, hắn còn cố ý đem một nửa quả quýt Thủy Tiên Nhi vừa bóc xong giơ giơ về phía Lý Nhị.

Sau đó mỹ tư tư bỏ vào miệng, ăn gọi là một cái ngọt ngào.

Chân thối có người bưng thì tự nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu chân thối bưng lên cao rồi, lúc rớt xuống không có người đỡ, vậy thì có chút xấu hổ. "Phụ hoàng, nhi thần đảo (làm) một bài thơ, không thể nói là bất hảo, nếu có thiếu sót, mong Phụ hoàng chớ trách cứ!" Lý Hữu còn đang bận rộn xoát hảo cảm trước mặt Lý Nhị, tự nhiên phải tại lúc này đứng ra xoát mới tồn tại cảm. "Nghe một chút!" Lý Nhị thấy rốt cục có người đứng ra, trong lòng cũng tổng coi như dễ chịu một chút.

Nếu thật sự không ai đứng ra tiếp cái chân thối này, vậy ông ta xuống đài kiểu gì a? "Minh nguyệt đương không chiếu, địa tiết bạch ngân quang.

Nghi tự hàn sương lộ, thực tắc minh nguyệt quang!" (Tạm dịch: Trăng sáng chiếu trên không, Đất trải ánh bạc ròng.

Ngỡ là sương lạnh phủ, Thực ra là ánh trăng!) Lý Hữu bài thơ thủ bút vừa mới ra khỏi miệng, Lý Khác ngồi ở bên cạnh trực tiếp đem nước trong miệng phun thẳng ra ngoài! "Lý Khác, ngươi có ý gì?" Lý Hữu bên này mới vừa đem thơ hay niệm ra, kết quả chờ đợi không phải Lý Nhị khen ngợi, ngược lại là Lý Khác phun một ngụm nhân tạo phún tuyền!

Ngay cả Lý Nhị ngồi ở phía trên sắc mặt đều có chút khó coi. "Nga nga!

Đừng để ý nha!

Vừa rồi cái đó là sự cố ngoài ý muốn, ta chỉ không nghĩ tới văn tài của đệ cư nhiên xuất chúng như thế, câu thơ như thế cũng có thể làm ra, quả thực 'hảo thấp' (thơ hay/rất ướt), thật sự là 'hảo thấp' a!" Lý Khác nhận lấy khăn tay Tiểu Nguyệt Nhi đưa tới lau miệng, một bên bất ngờ cảm thán.

Lý Hữu nghe hắn nói xong, sắc mặt cũng hơi dễ nhìn một chút. "Tốt, hiện tại Lý Hữu đã làm ra một bài, vậy mấy người các ngươi đâu?

Có ý tưởng hay không, cứ to gan nói ra, để trẫm khảo bình khảo bình!" Lý Nhị nghe Lý Khác nói xong sắc mặt cũng hơi dễ nhìn một chút.

Hiện tại có người đứng ra tiếp được chân thối, tự nhiên phải tiếp tục giả vờ.

Tuy rằng Lý Hữu làm thơ chẳng qua là một bài thơ con cóc đơn giản, nhưng tốt xấu gì cũng là một bài thơ không phải sao!

Có người dẫn đầu, còn lại mấy hoàng tử kia cũng từng người một bắt đầu đứng ra phát ngôn.

Lý Hữu thì bình tĩnh ngồi ở một bên.

Hắn cũng không nhàn rỗi, cũng biết bài thơ đầu tiên xác thực có chút không được như ý lắm.

Nhưng tốt xấu cũng làm được tác dụng dẫn đầu.

Cho nên nghĩ nếu có thể làm lại một bài, lực áp các hoàng tử tại trường, vậy hôm nay thật sự có thể hảo hảo xuất một phen phong đầu.

Lý Nhị nhìn mấy hoàng tử kia từng người đều đứng ra làm thơ, trong lòng cũng hơi dễ chịu một chút.

Tuy rằng mấy cái hoàng tử làm đều không khiến ông ta hài lòng, nhưng ít nhất đám gia hỏa này xác thực dụng tâm, không có chút ý tứ qua loa nào.

Bất quá khi đông đảo hoàng tử đều làm xong, Lý Khác ngồi ở hàng thứ nhất, mang theo hai cái muội tử đang đoan tọa ở kia liền có chút

hiển nhãn.

Khi hoàng tử cuối cùng đều đứng lên một đoạn, ánh mắt của tất cả mọi người cũng đều hối tập lên người Lý Khác. "Điện hạ, ngài sắp bị ăn thịt rồi!

Người khác đều đang nhìn ngài kìa!" Thủy Tiên Nhi nhìn ánh mắt của những hoàng tử công chúa xung quanh, không khỏi cảm thấy có chút trong lòng phát hoảng.

Nếu không gặp được Lý Khác, thì người ngồi ở đây tùy tiện đứng ra một cái đều là đại nhân vật có thể quyết định sinh tử của nàng a!

Lúc này bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, trong lòng làm sao có thể không khẩn trương.

Chương 165

"Ách..." Lý Khác vẫn luôn mải ăn cái gì đó, đang phát ngốc thì cảm giác ống tay áo bị người kéo, mới đem hoa quả trong miệng nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía xung quanh.

Kết quả phát hiện, người xung quanh xác thực đều đang nhìn chằm chằm hắn a.

Ngay cả mấy đứa con trai Lý Uyên văn niên tạo ra đang ngồi đối diện đều đang nhìn chằm chằm bên này.

Bất quá có không ít kẻ là đang nhìn chằm chằm Thủy Tiên Nhi.

Nhưng khi ánh mắt Lý Khác nhìn sang, đám gia hỏa kia tầm mắt mới có sở thu liễm một chút. "Một đám rác rưởi!" Lý Khác nhìn đám gia hỏa danh nghĩa là thúc thúc bối ngồi đối diện, khinh thường lầm bầm một câu, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Lý Nhị. "A a, Phụ hoàng, sao đều nhìn con thế a?

Như vậy áp lực con lớn lắm a!" Lý Khác vừa ngẩng đầu, nụ cười trên mặt quả thực rạng rỡ vô cùng, bất quá loại nụ cười nhân súc vô hại này ở trong mắt Lý Nhị lại có chút âm hiểm. "Lý Khác, các hoàng đệ của ngươi người nào cũng đều đối với đề mục làm ra hồi đáp, ngươi làm huynh trưởng chẳng lẽ không có chút biểu thị gì sao?" Lý Nhị nhìn Lý Khác đang ngồi ở đó suýt nữa dán hai chữ "trang tỏi" (giả ngu) lên mặt, khóe mắt hơi co rút. "Con biểu thị a?

Con xem là được rồi đi!" Lý Khác có chút khó xử đưa tay gãi gãi đầu, một bộ dạng thập phần không tình nguyện. "Hoàng huynh không cần nóng vội, chúng ta chờ thêm chút là được!" "Hoàng huynh nếu không có câu thơ hay, đại khả năng suy nghĩ thêm, văn tài xuất chúng, một khi xuất khẩu vậy định nhiên là diệu ngôn tuyệt cú!" "Văn tài của

Hoàng huynh, bọn đệ đều bội phục có thừa, mong Hoàng huynh có thể chỉ dạy một hai a!" ... ...

Lý Khác từ chối như vậy, ở trong mắt người khác thì là làm không được.

Loại thời điểm này, mấy hoàng tử muốn nhìn Lý Khác xuất hiện xấu hổ kia từng người một đều bắt đầu nâng hắn lên.

Nếu nói rõ Lý Khác không làm được thơ, vậy khéo làm không tốt lại phải ăn đòn.

Lý Khác ngay trước mặt Lý Nhị đánh người lại không phải một lần hai lần, đám gia hỏa này tự nhiên không có khả năng ngu xuẩn khiêu khích vào lúc này.

Cho nên dứt khoát đổi thành tâng bốc.

Nâng càng cao, ngã càng đau. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch hệ thống xúc phát.

Đồng vi huynh đệ, đám gia hỏa này lại từng người một chờ nhìn ngươi chê cười.

Tuyển trạch một: Có người đưa mặt lên tìm đánh rồi, chờ cái gì a?

Tát!

Phần thưởng: Rương báu nhỏ ngẫu nhiên mười cái!

Tuyển trạch hai: Chúng ta đều là người có văn hóa, có hàm dưỡng, sao có thể động một chút là động thủ đâu?

Dùng văn hóa cùng thi từ của ngươi đi vả mặt, từ trên tinh thần nghiền ép mới là vương đạo!

Phần thưởng: Rương báu nhỏ ngẫu nhiên hai mươi cái!

Tuyển trạch ba: Đi con đường của ngươi, để heo đi nói đi!

Gia ta khinh thường tranh đấu cùng bọn hắn.

Phần thưởng: Rương báu nhỏ ngẫu nhiên năm cái!" Hệ thống tuyển trạch vừa ra, trên mặt Lý Khác lập tức xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Rương báu ngẫu nhiên, tuy rằng đồ vật đều tương đối không có tác dụng gì lớn.

Nhưng một khi ra tinh phẩm, vậy thì thật sự là đồ tốt!

Đánh định chủ ý xong, Lý Khác nhìn đám gia hỏa đang không ngừng bưng chân thối xung quanh, trên mặt làm ra một bộ dáng bất đắc dĩ. "Dừng dừng dừng..." Lý Khác có chút im lặng đứng dậy đối diện với đám huynh đệ đen đủi đang điên cuồng bưng chân thối kia, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Từng người một đem ta khen lợi hại như vậy, làm cứ như thể các ngươi đều là một đám thiểu năng giống nhau, để cho ta cái người làm ca này biết xử sự thế nào?" Phốc...

Lời Lý Khác vừa ra khỏi miệng, Lý Nhị ngồi ở phía trên uống trà chờ xem Lý Khác không xuống đài được trực tiếp phun một ngụm nước ra ngoài.

Những tên gia hỏa lúc đầu điên cuồng tâng bốc Lý Khác kia cũng vẻ mặt như ăn phải cứt, cái bộ dáng kia nói không nên lời khó chịu.

Muốn đứng lên phản bác Lý Khác, nhưng Lý Khác hình như cũng không nói sai a!

Bọn họ đang ôm đùi Lý Khác mà thổi phồng, hiện tại tổng không thể đứng lên khách khí được đi!

Nếu thật có tên ngốc nào đứng ra ngay trước mặt Lý Khác khách khí, khoác lác, vậy đoán chừng Lý Khác trở tay một cái tát cho bay màu.

Nhìn đám huynh đệ đen đủi tử khí trầm trầm không nói nên lời, nụ

cười trên mặt Lý Khác càng thêm rạng rỡ. "Bất quá cũng không cần quá lo lắng, thật sự đều là mấy cái thiểu năng, ta cũng sẽ không ghét bỏ!

Dù sao chúng ta đều là huynh đệ mà!

Đúng không a?" Lý Khác hỏi một câu, sau đó trực tiếp nhìn chằm chằm mấy tên gia hỏa vừa rồi tâng bốc hăng hái nhất, trong mắt tràn đầy ý uy hiếp.

Một bộ dạng "có bản lĩnh thì đừng trả lời ta".

Bày ra cái giá thế muốn ăn thịt người như vậy, mấy người bị ánh mắt hắn quét trúng chỉ có thể khổ sở gật đầu.

Cũng không biết là thừa nhận mình thiểu năng, hay thừa nhận là huynh đệ nữa. "Vậy được, nếu đều thành tâm muốn tìm kích thích như vậy, thì ta kích thích các ngươi một chút là tốt rồi!" Lý Khác nhếch miệng, nụ cười kia quả thực sát nhân.

Bất quá khi nghe hắn sắp mở miệng, những tên gia hỏa vừa bị một trận trào phúng kia cũng dựng thẳng lỗ tai lên.

Nếu Lý Khác không thể kỹ áp quần hùng, đoán chừng đám gia hỏa này lại sẽ từng người một nhảy ra gây sự. "Nghe cho kỹ, ta chỉ làm một lần thôi nha!" Lý Khác ho khan một tiếng thanh thanh giọng nói, hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh trăng đêm nay.

Ánh mắt nguyên bản ngoạn thế bất cung cũng dần dần trở nên bá đạo, nụ cười trên mặt cho dù là lúc giết người vẫn y nguyên mang theo kia cũng dần dần trở nên trầm trọng. "Minh nguyệt vị xuất quần sơn cao, Thụy quang thiên trượng sinh bạch hào.

Nhất bôi vị tẫn Ngân Khuyết dũng, Loạn vân thoát phôi như băng đào." (Dịch thơ: Minh nguyệt chưa lên đỉnh núi cao, Thụy quang ngàn trượng rạng lông hào.

Một chén chưa vơi Ngân Khuyết dũng, Mây loạn tan tành tựa sóng chao.) Khi bốn câu thơ của Lý Khác niệm xong, xung quanh lập tức quỷ dị an tĩnh lại.

Chương 166

Tại trong đầu của bọn hắn, không khỏi hiện ra một bức tranh trăng tròn từ từ bay lên.

Giữa phong vân dũng động, ánh trăng chiếu xuống đại địa, giống như cửu thiên phi bộc (thác nước chín tầng trời) trút xuống như vậy.

Lý Khác thi cú vừa ra, những kẻ lúc trước không ngừng nâng chân thối cho Lý Khác lập tức vô ngôn dĩ đối.

Muốn đứng ra bác kích thi từ của Lý Khác, nhưng loại trình độ thi từ công để này, một đám người chỉ có thể làm chút thơ con cóc thật sự không có cách nào đi bác kích. "Thế nào a, cái này của ta có thể nhập pháp nhãn mọi người không?

Nếu có chỗ nào thiếu sót, mọi người có thể đề xuất, ta nhất định hư tâm tiếp thu." Lý Khác nhìn hiện trường yến hội trực tiếp im phăng phắc, nụ cười trên mặt lần nữa tăng lên.

Bảo hắn làm thơ đoán chừng là nói nhảm, nhưng nếu bảo niệm thơ (đạo thơ), vậy quả thực không cần quá nhẹ nhàng.

Đường thi ba trăm bài hắn hiểu rõ một chút. "Ách...

Lợi hại, Hoàng huynh không hổ là Hoàng huynh." "Thơ này quá tinh diệu a!

Bọn đệ tự thán không bằng a!" "Phong thái của Hoàng huynh, làm tấm gương cho chúng ta!" ... ...

Lý Khác ánh mắt vừa quét tới, mấy tên gia hỏa vừa rồi tâng bốc từng người một trực tiếp túng (sợ) rồi.

Đặc biệt sao không phải cùng một đẳng cấp chiến đấu a.

Dù sao mọi người đều nhận túng, lại không mất mặt. "Nói nhảm, nếu có lợi hại như vậy, còn cần các ngươi tâng bốc ta a?

Từng cái đuôi không vểnh lên tận trời sao?

Nước đầy không tràn, nửa thùng lắc lư!

Trừ bỏ tranh quyền đoạt lợi, từng người một còn lại chỉ biết ăn uống, chơi gái, đánh bạc." Nhận túng không mất mặt, không đại biểu Lý Khác không định làm bọn hắn mất mặt.

Bỏ đá xuống giếng, mới là chân trượng phu! "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành tuyển trạch, phần thưởng rương báu nhỏ ngẫu nhiên hai mươi cái!" Thanh âm của hệ thống cũng như kỳ tới.

Bảo tương tới tay, Lý Khác cũng không định cùng đám ngờ nghệch này tiếp tục lãng phí thời gian, trực tiếp đặt mông ngồi xuống.

Đánh trở về có thời gian lại từ từ mở rương.

Hai mươi cái rương, hai mươi lần rút a! "..." Lý Khác một câu quần trào phúng (khiêu khích diện rộng) tung ra, đám đệ đệ đen đủi lập tức toàn xìu.

Nếu không có thi từ lúc trước đối so, lời Lý Khác nói có thể coi là phỉ báng, ác ý trung thương.

Nhưng có đối so trước đó, lời Lý Khác nói ra bọn hắn vô ngôn dĩ đối.

Nếu không, đều là hoàng tử, vì sao Lý Khác lại ưu tú như vậy?

Chẳng lẽ muốn thừa nhận không thông minh bằng Lý Khác?

Nhưng mà muốn thừa nhận...

A a... "Được rồi, vòng một khảo cứu coi như xong đi!

Khác nhi văn tài xác thực xuất chúng, mấy tên nhóc các ngươi đều

phải học tập nó nhiều hơn, đừng suốt ngày chỉ biết ăn uống chơi bời." Lý Nhị ngược lại không có đối với những hoàng tử khác có ý kiến quá lớn.

Bản thân ông ta đối với đám gia hỏa này cũng không ôm hi vọng.

Trong Hoàng gia, có thể có một hai tử tự xuất chúng là tốt rồi.

Nhiều hơn ngược lại dễ dàng xảy ra vấn đề. "Đề thứ nhất cũng như thế, tiếp theo đề thứ hai đi!

Cái thứ hai khảo cứu, dùng biên giới (tố biên) làm đề đi!" Lời Lý Nhị âm vừa dứt, thanh âm trở nên thập phần lười biếng của Lý Khác đã vang lên. "Túy đương khả lãm ngọc quy tháp, tỉnh đương khả tiên y nộ mã.

Nam nhi đương thế vô kỳ, địch chi tương chí sa trường phạt." (Dịch thơ: Say thì ôm ngọc về giường gấm, Tỉnh thì áo mới ngựa cuồng phi.

Nam nhi tại thế không kỳ hạn, Địch đến sa trường quyết phạt đi.) Thanh âm không lớn, nhưng lại làm cho người ở tại tràng đều rõ ràng nghe được lời hắn nói.

Ngắn ngủi bốn câu, làm người xung quanh nhao nhao động dung.

Hai câu đầu tràn đầy ý sái thoát phóng túng, hai câu sau thì mang theo một loại khí thế hãm trận chi chí, xá ngã kỳ thùy (ngoài ta còn ai).

Nhìn lại bản thân Lý Khác, quả nhiên giống như trong thơ nói.

Bán túy bán tỉnh (nửa say nửa tỉnh) chi gian, hương ngọc mãn hoài, mỹ tửu giai nhân tương bạn.

Những hoàng tử bên cạnh lúc này từng người một đều mặt lộ vẻ khổ sắc.

Lý Khác cái mở đầu này quá mức phong mang tất lộ rồi, cho dù

như thế, cũng không có cách nào đuổi kịp a!

Vì thế từng người một trực tiếp lựa chọn trầm mặc. "Làm sao?

Các vị hoàng đệ không nói chuyện a?

Không cần để ý ta, có ý tưởng cứ nói đi!" Lý Khác hoàn toàn không có chút tự giác tính nào của kẻ phá đám.

Vẻ mặt chờ xem kịch vui nhìn đám đệ đệ đen đủi. "Ách...

Hoàng huynh văn tài, bọn đệ cam bái hạ phong, bọn đệ không hiến sửu nữa!" "A a, bọn đệ không hiến sửu là tốt nhất, nếu không chẳng phải rước lấy chê cười sao!" "A a a a...

Chương 167

Hoàng huynh thật là lợi hại!" ... ...

Lý Nhị nhìn các hoàng tử bị một mình Lý Khác trực tiếp trấn áp, trong lòng cũng một trận bất đắc dĩ.

Đặc biệt là Lý Trị ngồi bên cạnh, đây chính là đích tử (con dòng chính) có tư cách kế thừa hoàng vị cuối cùng a!

Nhưng dưới quang mang của Lý Khác, vốn có chút khiếp nọa càng lộ ra vẻ vô năng. "Được rồi, hôm nay ta cũng mệt mỏi, trước giải tán đi!" Lý Nhị cũng không muốn tiếp tục nữa.

Văn đấu Lý Khác một người trấn áp toàn trường.

Võ đấu mà nói, từ chỗ Lý Tĩnh thì Lý Nhị càng biết rõ, cái đứa con thứ ba này dũng quan tam quân, trên sa trường quả thực là vô hợp chi tương (tướng không có đối thủ).

Lại nhìn xem những hoàng tử khác, từng người một không phải tướng tửu sắc thì là hạng người đảm khiếp.

Nếu đơn độc nhìn ngược lại cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng đặt cùng một chỗ với Lý Khác, quả thực là khác biệt giữa trăng sáng và bụi trần.

Lý Nhị thậm chí đều đang nghĩ, có nên hay không đem Lý Thái thả ra chế hành Lý Khác.

Nhưng Lý Thái lại có thể chế hành được Lý Khác sao?

Vấn đề này trong lòng Lý Nhị cũng không có yên tâm.

Sau khi Lý Nhị rời đi, cái yến hội này cũng cơ bản không có ý nghĩa nữa.

Những hoàng tử khác tự nhiên cũng nhao nhao đứng dậy chuẩn bị đi.

Cùng Lý Khác ngồi một chỗ, thế nhưng là có khả năng tùy thời bị ăn đòn.

Cho nên đám gia hỏa này một cái chạy còn nhanh hơn thỏ.

Ngược lại Lý Khác là người không lo lắng nhất, y nguyên tứ bình bát ổn ngồi ở đó uống rượu, nhìn mặt trăng trên bầu trời ngẩn người. "Hảo ca ca, mọi người đều đi rồi, huynh không đi sao?" Lý Khác đang ngẩn người, Thủy Tiên Nhi ở bên cạnh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem mặt trăng trên trời, sau đó lại cúi đầu nhìn xem Lý Khác.

Tuy rằng biết hắn đang ở đây, nhưng lại không biết nên mở miệng hỏi thế nào. "Cũng không có gì, chỉ là nhìn mặt trăng tròn như vậy, ít nhiều sẽ nhớ tới một ít đồ vật thôi." Lý Khác nói, người cũng từ trên ghế đứng lên.

Những lời này hắn ngược lại không có nói dối.

Chỉ là mỗi dịp lễ tết, khó tránh khỏi có chút hoài niệm những ngày tháng cùng bạn bè tồn quán nét đánh game.

Bất quá vừa nghe thanh âm như không cốc u linh của Thủy Tiên Nhi bên cạnh, một chút hoài niệm trong lòng Lý Khác cũng toàn bộ tan biến. "Ta ở chỗ này hạt (lo vớ vẩn) mấy cái sầu não làm cái gì a?

Ta ở chỗ này ăn ngon uống sướng, không cần vì công việc và tiền thuê nhà mà sầu não, thân biên giai nhân tương bạn, sách mã đương ca (quất ngựa ca hát) chẳng lẽ không thơm (tốt) sao?" Lý Khác xoay người nhìn Thủy Tiên Nhi đứng ở sau lưng đẹp đến kinh vi thiên nhân (kinh động lòng người).

Loại mỹ nữ cấp bậc tiên lạc phàm trần này, nếu đặt ở hiện đại, Lý Khác có mười cái thận đi bán cũng đừng mong nói với đối phương

được mấy câu, lúc này lại như chim nhỏ nép vào người đứng ở bên cạnh.

Hết thảy những điều này cũng chỉ có trong mộng của hắn mới xuất hiện tràng cảnh.

Lại cần gì phải đi hoài niệm loại cuộc sống hết thảy đều dựa vào tay phải kia? "Hảo ca ca, có thể hay không đừng cứ nhìn ta như vậy a?

Ta..." Thủy Tiên Nhi nhìn ánh mắt thu ba (sóng nước) của Lý Khác, đột nhiên cảm giác có chút đứng ngồi không yên.

Mặt cũng không tự chủ được trở nên phi hồng.

Hiện tại nàng cũng phát hiện, đối với Lý Khác sức đề kháng càng ngày càng thấp, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt của Lý Khác cũng có thể làm cho nàng loạn phương thốn. "Ai!

Tiên Nhi của ta thay đổi rồi, trước kia không nguyện ý cho ta đụng, hiện tại càng là ngay cả nhìn cũng không cho nhìn.

Ngô chi bất hạnh (bất hạnh của ta), mạc như thử a!

Bi dĩ!

Bi dĩ a (buồn thay)!" Lý Khác làm ra một bộ dáng thương tâm, ngữ khí đều trở nên đê mê.

Giống như gặp phải đả kích to lớn lắm vậy. "Ai...

Hảo ca ca, nô gia không phải ý tứ đó a!

Ta, ta chỉ là..." Thủy Tiên Nhi có chút khẩn trương nhất thời gian đều không biết nên nói gì cho phải, lo lắng Lý Khác hiểu lầm thậm chí đều sắp khóc.

Tiểu Nguyệt Nhi ở một bên thì che miệng trộm cười.

Đêm Trung Thu qua đi, sáng sớm ngày thứ hai, Lý Khác đã sớm bò

dậy.

Nhìn hai cái tiểu nha đầu nằm bên cạnh như mèo con, Lý Khác tuy rằng không khỏi có chút thượng hỏa (nóng người). "Xem ra phải tìm một cơ hội dọn ra ngoài ở, nếu không viên phòng (động phòng), bên cạnh đều có nhiều người nhìn như vậy, quái không quen." Lý Khác duỗi người một cái, hai cái tiểu nha đầu cũng đã nhận ra, xoay người trực tiếp bò dậy.

Nhìn trên người quần áo y nguyên nguyên vẹn bất động, trong mắt hai nữ ít nhiều có chút thất lạc chi sắc.

Từ khi Lý Khác trở về, hầu như các nàng đều cùng y miên (ngủ chung).

Mới đầu hai người còn lo lắng Lý Khác có thể hay không thừa dịp các nàng ngủ rồi làm loạn.

Nhưng mấy ngày sau đó, các nàng bắt đầu hoài nghi vì sao Lý Khác buổi tối đều không làm loạn. "Ngủ tiếp một lát đi!

Ta có việc phải đi ra ngoài một chuyến." Lý Khác vươn tay xoa xoa đầu hai cái tiểu nha đầu, dưới ánh mắt chăm chú của hai nữ, Lý Khác trực tiếp tiêu sái rời khỏi hoàng cung. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch hệ thống xúc phát, phát hiện túc chủ gặp mai phục tập sát giả.

Tuyển trạch một: Tranh thủ thời gian quay lại hoàng cung, an toàn quan trọng hơn!

Chương 168

Phần thưởng: Thực phổ (công thức món ăn) trường mệnh dưỡng sinh một bộ.

Tuyển trạch hai: Tốc độ tiến về nhà Lý Tĩnh, tránh đi nguy hiểm!

Phần thưởng: Bản lam căn trùng tề (thuốc uống) một rương.

Tuyển trạch ba: Mang theo bọn hắn tới một cái góc tối tăm, làm (giết)!

Phần thưởng: Đế Vương Kiếm, Ỷ Thiên." Lý Khác chân trước vừa đạp ra khỏi hoàng cung, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên. "Mai phục tập sát giả?

Tại cửa hoàng cung mai phục tập sát ta, người có cái can đảm này cũng không ít a!" Lý Khác hơi quay đầu nhìn thoáng qua cửa cung sau lưng, sau đó nhấc chân tiếp tục đi về phía ngoài hoàng cung.

Rời khỏi hoàng cung, Lý Khác cũng rõ ràng cảm giác được sau lưng có người đang đi theo.

Bất quá hắn cũng không coi là chuyện to tát.

Y nguyên tự mình đi dạo trên phố.

Thỉnh thoảng sẽ dừng chân trước một số sạp hàng.

Nhìn qua dường như không hề phát hiện chút nguy hiểm nào. "Chủ quán, cái mặt nạ này bao nhiêu tiền một cái a?" Lý Khác dừng lại trước một sạp hàng nhỏ bán đồ trang sức mặt nạ, thuận tay cầm lấy một cái mặt nạ nhỏ tinh xảo đánh giá, một bộ dáng thập phần cảm hứng thú. "Vị công tử này hảo nhãn quang a!

Cái mặt nạ này làm từ gỗ trầm đàn lê hoa, nội bộ cũng..." Người

đàn ông trung niên bán mặt nạ thấy cách ăn mặc của Lý Khác rất hoa lệ, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu cái mặt nạ trong tay Lý Khác.

Bất quá lời mới nói được một nửa, Lý Khác liền không hề có điềm báo trước ném mặt nạ xuống bắt đầu chạy.

Tốc độ thập phần nhanh, mấy cái lắc mình đã chạy ra xa mười mấy mét. "Ai ai...

Công tử, công tử đừng đi a!" Chủ sạp nhìn Lý Khác trực tiếp tung tăng bỏ chạy, có chút tiếc nuối nhìn cái mặt nạ nhỏ trong tay. "Ai, sớm biết không giới thiệu nhiều như vậy, trực tiếp ra giá thì tốt biết bao a, vừa nhìn đã biết là công tử nhà phú quý, ta hô năm văn tiền không chừng hắn cũng mua a!" Tiểu chủ sạp đứng trước sạp hàng cảm thán, đột nhiên bên cạnh vọt qua mười mấy người.

Đám gia hỏa này từng người một trong tay cầm vũ khí, mặt đầy sát khí gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Lý Khác vừa vọt đi. "Ta đi (vái trời), tình huống gì đây?" Tiểu chủ sạp nhìn thấy những người mặt đầy sát khí đuổi theo hướng Lý Khác, trực tiếp sợ đến mức rụt về sau sạp hàng ngồi xổm xuống.

Lý Khác sau khi chạy đi, đôi mắt nhanh chóng đánh giá tứ phía một chút.

Cuối cùng dưới một phen thất chuyển bát quải (đi lòng vòng), một đầu lao vào trong một cái ngõ nhỏ.

Những kẻ truy tung gắt gao kia cũng phi nhanh tới đầu ngõ.

Bất quá khi vọt tới phía sau ngõ hẻm lại phát hiện, đây là một con ngõ cụt.

Hai bên chật hẹp, chỉ có thể dung nạp ba người đồng thời thông qua.

Trong ngõ chất đầy không ít tạp vật, nhưng lại không phát hiện thân ảnh Lý Khác. "Làm sao bây giờ?" Một tên gia hỏa trên mặt có vết sẹo đao nhìn ngõ hẻm chật hẹp, có chút do dự.

Thế là hắn quay đầu nhìn về phía một tên râu quai nón bên cạnh. "Làm sao bây giờ cái gì?

Lấy mấy người đi theo ta cùng tiến vào xem một chút.

Những người khác ở bên ngoài canh chừng, mắt đều mở to một chút!" Tên râu quai nón nói xong, trực tiếp liền mang theo người đi vào trong ngõ.

Tại lúc di chuyển, những người này trên tay đoản đao hoặc là chủy thủ hung khí cũng đều toàn bộ xuất ra khỏi vỏ.

Khi bọn hắn đang mò mẫm tiến về phía trước trong ngõ hẻm, một thân công tử phục Lý Khác đang nhàn nhã đoan tọa trên nóc nhà bên cạnh ngõ nhỏ.

Trong tay hắn cầm một thanh đoản kiếm chế thức trong Hắc Giáp quân, đang đánh giá đám người bên dưới.

Khi đối phương có một bộ phận người đi vào trong ngõ, hắn trực tiếp thuận theo nóc nhà chạy tới vị trí cửa ra của ngõ hẻm.

Khóe miệng hơi nhếch lên, trong đôi mắt phiếm lên tia máu đỏ.

Nhìn chằm chằm vào ba người trong đó, hắn trực tiếp từ trên nóc nhà cao hai tầng nhảy xuống.

Người vừa rơi xuống đất, liền trực tiếp lăn một vòng trên mặt đất, tá đi lực trùng kích khi rơi xuống.

Thuận đà, hắn cũng lăn về phía trước một vòng, trực tiếp tới gần ba tên phục kích giả bị hắn nhắm trúng. "Tên kia ở đằng kia!" "Nhanh...

A!

Chân của ta!" "Đều...

A..." Ba cái kẻ đen đủi bị Lý Khác để mắt tới mới vừa phát hiện thân ảnh Lý Khác.

Người còn nằm rạp trên mặt đất chưa dậy, đoản kiếm trên tay Lý Khác vung lên, trực tiếp cắt qua vị trí đầu gối của ba người.

Dưới sự cắt chém của đoản kiếm sắc bén, vị trí đầu gối của ba tên phục kích giả mặc áo vải bố trực tiếp bị Lý Khác rạch ra.

Nháy mắt mất đi năng lực hành động, ba người trực tiếp ngã trên mặt đất thân thủ ôm lấy đầu gối thảm thiết kêu gào.

Lý Khác một kích kết thúc, không có chút dừng lại nào.

Đoản kiếm trên tay trực tiếp cầm như đao mà dùng.

Đối với những tên phục kích giả xung quanh chưa kịp phản ứng chém loạn một trận.

Hiện tại thể năng của hắn gần như gấp hai lần người bình thường còn không chỉ, luận phản ứng, tốc độ, sức mạnh, đối với đám phục kích giả này đều có ưu thế tuyệt đối.

Một thanh đoản kiếm vốn dĩ khinh xảo lúc này ở trong tay hắn lại giống như chiến phủ thế không thể đỡ.

Tại vị trí đầu ngõ có mười tên phục kích giả đang chờ vây sát, hầu như dưới một cái chiếu diện (chạm mặt), không chết cũng bị thương.

Chương 169

Cơ bản toàn bộ đều trong nháy mắt tang thất sức chiến đấu.

Thất bát cá nhân (bảy tám người) tiến vào trong ngõ hẻm lúc này cũng phản ứng lại, xoay người chuẩn bị ra nghênh chiến.

Nhưng lúc này Lý Khác một tay cầm một thanh đoản kiếm trực tiếp chặn lại vị trí đầu ngõ, đám gia hỏa này muốn xông lên, nhưng nhìn thấy mười người đang nằm rạp sau lưng Lý Khác, lại có chút trong lòng phát run. "Có muốn cân nhắc đầu hàng hay không?

Nếu như nói cho ta biết là ai phái tới, thì ta cũng hứa có thể không giết các ngươi." Lý Khác nhìn mấy tên phục kích giả đang trù trừ không dám tiến lên trong ngõ hẻm, nụ cười trên mặt y nguyên thập phần rạng rỡ.

Chẳng qua lúc này do vừa mới chiến đấu đem một thân bạch y nhiễm huyết, lại phối hợp với nụ cười rạng rỡ trên mặt, nhìn càng thêm thấm người. "Đều sợ cái gì?

Hắn cũng chỉ có một người chẳng lẽ có thể ăn thịt chúng ta không thành?

Đều xông lên cho ta, nếu bị bắt thì hãy nghĩ tới hậu quả của người nhà." Lời Lý Khác mới vừa nói xong, cái tên râu quai nón rõ ràng là kẻ cầm đầu vẻ mặt âm ngoan kêu gào trong ngõ hẻm.

Nghe được lời của hắn, những tên phục kích giả còn lại có sức chiến đấu, trên mặt cũng lập tức xuất hiện một loại quyết nhiên chi sắc.

Từng người một nắm chặt đoản kiếm trong tay, trực tiếp như điên cuồng lao về phía Lý Khác. "Muốn chết phải không?

Có chút ý tứ rồi!" Nhìn đám vong mệnh chi đồ giống như kẻ điên này, đồng khổng (con ngươi) Lý Khác hơi co lại. "Đã không thể cạy ra từ trong miệng, vậy thì cũng không có giá trị gì.

An tâm lên đường đi!" Nụ cười trên mặt Lý Khác dần dần thu liễm.

Nhìn những kẻ phục kích đang xông tới, Lý Khác trực tiếp tay cầm song kiếm vọt vào trong ngõ hẻm.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết trong ngõ hẻm thay nhau vang lên, nhưng rất nhanh lại toàn bộ an tĩnh lại.

Phiến khắc sau, Lý Khác bạch y nhiễm huyết từ trong đầu ngõ đi ra.

Tùy tay kết liễu tính mạng những tên phục kích giả đang nằm kêu thảm thiết ở bên ngoài, người trực tiếp phất tay áo rời đi. "Khắc hữu (có khắc) chữ Lý, lệnh bài vô tiêu (không ký hiệu), đồ chơi này không gian tưởng tượng cũng không nhỏ a!" Lý Khác sau khi xử lý xong đám tập sát giả, kiểm tra vật phẩm tùy thân của đám gia hỏa kia, cuối cùng cũng tìm được trên người tên râu quai nón kia một khối lệnh bài bằng gỗ.

Cái lệnh bài này làm thập phần tinh mỹ, nhưng lại không phải bất kỳ loại lệnh bài nào mà Lý Khác biết.

Phía trên ngoại trừ một chữ "Lý" nạm vàng ra, tịnh không có phát hiện thứ gì hữu dụng khác.

Lý Khác tùy tay ném nó vào trong kho hàng hệ thống, bắt đầu đi về phía nhà Lý Tĩnh.

Để không quá mức dẫn người chú mục, hắn từ trong không gian hệ thống tìm một cái áo choàng lớn đem cả người đều bao bọc lại.

Lúc đến trước cửa nhà Lý Tĩnh, Lý Khác phát hiện, một nhóm

người đã sớm chờ ở đó.

Trong đám người, Lý Khác nhìn thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Đặc biệt trong đó có một tiểu hỏa tử dáng dấp khá dương quang (sáng sủa), nhưng trong một đôi mắt lại thường xuyên lấp lóe quang mang giảo hoạt. "Mạt tướng Hàn Vấn, kiến qua chủ thượng!" "Ngô đẳng kiến qua chủ thượng." Hàn Vấn khi nhìn thấy Lý Khác, trực tiếp đối với Lý Khác ôm quyền, thân thể hơi cúc cung. "Được rồi, nơi này người nhiều mắt tạp, vào trước rồi nói sau." Lý Khác gật đầu, trực tiếp mang theo người đi vào trong nhà Lý Tĩnh.

Cũng là Quốc Công phủ, nhưng nhà Lý Tĩnh và nhà Tần Thúc Bảo hoàn toàn là hai cái khái niệm.

Chiếm diện tích rộng, trang sức tuy rằng không tính là kim bích huy hoàng, nhưng cũng quy củ nề nếp.

Sau khi nghênh đón Lý Khác vào trong đại sảnh, Lý Anh Ca không kịp chờ đợi kéo áo choàng của Lý Khác ra. "Hiền điệt, bị thương?" "Lý Khác, có chuyện gì xảy ra?" Hàn Vấn nhìn thấy trên người Lý Khác gần như nhuộm đỏ nửa người máu tươi, một cỗ túc sát chi khí lập tức từ trên người bạo phát ra.

Sát ý bành trướng kia làm cho những gia đinh và thị nữ trong nhà Lý Tĩnh xung quanh từng người một như rơi vào hầm băng, cảm giác da gà toàn thân đều nổi lên. "Được rồi, từng người một khẩn trương thành cái dạng này làm gì?

Đều là máu của người khác, ta giống người dễ dàng bị thương như vậy sao?" Lý Khác trước tiên chế chỉ (ngăn lại) sát khí trên người đám người Hàn Vấn, đem ánh mắt nhìn về phía Lý Tĩnh ở bên cạnh. "Nhạc phụ đại nhân, có thể mượn quý bảo địa thay quần áo không?" Nghe nói máu trên người Lý Khác tịnh không phải do bị thương,

những người khác cũng đều thở dài một hơi.

Lý Tĩnh nhìn Lý Anh Ca đang đứng bên cạnh, sau đó ánh mắt có chút ái muội nói: "Anh Ca, còn không mau đưa phu quân con đi thay quần áo?" Lý Anh Ca sinh tại tướng môn chi gia, ngược lại cũng hào sảng.

Tuy rằng hai má có chút phi hồng, nhưng cũng không có quá làm bộ, trực tiếp kéo tay Lý Khác, cúi đầu đi phía trước dẫn đường. "Nhạc phụ, vậy con đi trước nha!" Lý Khác nhìn cái dạng ngượng ngùng của Lý Anh Ca, lại nhìn xem ánh mắt có chút ái muội của Lý Tĩnh, Lý Khác lập tức ý thức được một vấn đề.

Lần đầu tiên tới nhà bố vợ a!

Con bà nó, hai tay trống trơn, hình như có chút không hợp thích thì phải! "Không được, cái mặt mũi này chúng ta không thể mất a!

Một lát nữa phải xem có thể hay không kiếm chút đồ tốt ra, nếu không hôm nay mặt mũi thật sự mất hết." Lý Khác một bên đi theo Lý Anh Ca về phía hậu đường, một bên đem ý thức chìm vào trong kho hàng hệ thống tìm kiếm một phen.

Xem có hay không đồ vật thể tích nhỏ, lấy ra tặng lễ lại sẽ không có vẻ hàn toan.

Kết quả tìm nửa ngày, phát hiện trong kho hàng hệ thống thật không có cái gì thích hợp.

Đang lúc khổ não, bỗng nhiên nhìn thấy trong kho hàng đang để hai mươi cái rương báu nhỏ ngẫu nhiên. "Mở, nhất định không thể để cho ta thất vọng a!" Lý Khác đang chuẩn bị mở rương báu, Lý Anh Ca đi phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Lực chú ý toàn bộ đặt tại trong kho hàng hệ thống, Lý Khác hoàn toàn không có phát giác Lý Anh Ca đột nhiên dừng lại, trực tiếp một

đầu đâm vào. "Ai nha!

Làm gì a?" Lý Anh Ca bị Lý Khác đâm vào, thân thể nhào về phía trước hai bước, người suýt chút nữa ngã xuống đất.

May mắn Lý Khác phản ứng kịp thời, tranh thủ thời gian đưa tay kéo nàng lại. "A a, cái đó, thật ngại quá a Anh Ca, mấy ngày không gặp, nhìn có chút nhập mê." Lý Khác đem Lý Anh Ca một tay kéo vào trong lòng, cười xấu xa đem đầu gối lên vai nàng.

Một bản chính kinh (nghiêm túc) nói hươu nói vượn.

Chương 170

"Đừng nháo, vạn nhất một lát bị người nhìn thấy thì làm sao bây giờ?" Lý Anh Ca cảm thụ được nhiệt khí Lý Khác thở ra bên tai lúc nói chuyện, lỗ tai đều đỏ lên.

Liên mang đem Lý Khác đẩy ra, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau hai bước, cùng Lý Khác kéo ra một chút cự ly. "Cái kia, phía trước là khách phòng trong phủ, chàng ở đó thay quần áo đi!

Ta đi bảo hạ nhân đưa quần áo tới!" Lý Anh Ca nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng trực tiếp không cho Lý Khác cơ hội nói chuyện, xoay người chạy đi. "Ai, không định giúp ta thay a?" "Lại không phải thay không được, ta...

Ta đi trước." Lý Anh Ca nghe Lý Khác trêu chọc, có chút làm tặc tâm hư nhìn thoáng qua xung quanh, phát hiện lúc này bên cạnh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở trên chiến trường và ở trong nhà thế nhưng là hai chuyện khác nhau a!

Trong Lý phủ thật nhiều lão bộc nhân đều là nhìn nàng lớn lên, đều giống như trưởng bối của nàng.

Tại trước mặt trưởng bối, Lý Anh Ca có hào sảng đến đâu cũng không có khả năng giống như lúc trên chiến trường mà phóng khoáng như vậy a! "A a, thiết huyết kiều nương cũng biết thẹn thùng nha!

Có một phen phong vị khác nha." Lý Khác nhìn Lý Anh Ca chạy còn nhanh hơn thỏ, a a cười một tiếng, trực tiếp đẩy cửa đi vào trong khách phòng.

Sau đó trở tay đóng cửa lại. "Đến, thập liên trừu (rút mười lần liên

tiếp), để cho ta xem đều có cái gì." Sau khi chốt cửa, Lý Khác liền bắt đầu không kịp chờ đợi mở rương báu.

Trong kho hàng hệ thống, mười cái rương báu nhỏ trực tiếp huyền phù lên.

Sau đó dưới ý thức thao khống của Lý Khác, rương báu bắt đầu dần dần mở ra.

Giống như tràng cảnh mở rương trong game, khi những cái rương này mở ra một cái khe hở, bên trong liền bắt đầu mạo xuất hào quang thôi xán ra bên ngoài.

Sau đó rương báu trực tiếp biến mất, còn lại mười món đồ vật lơ lửng giữa không trung.

Lý Khác phóng mắt nhìn lại, đó gọi là một cái ngũ hoa bát môn. "Ngọa tào!

Dầu diesel, nước rửa bát, một đống đồ chơi gì thế này a?" Lý Khác nhìn mười món vật phẩm phiêu phù giữa không trung, hơi có chút thất vọng.

Những đồ vật này tuy rằng xác thực có không ít đồ tốt, nhưng không có món nào thích hợp dùng để tặng lão trượng nhân a! "Xem ra phải làm thêm một đợt thập liên trừu nữa rồi!" Lý Khác hơi có chút thất vọng thu hồi một đợt vật phẩm, lần nữa đem mười cái rương còn lại mở ra. "Ngọa tào!

Chẳng lẽ ta vừa rồi giẫm phải cứt chó?

Con bà nó, ha ha ha...

Vấn đề tặng quà được giải quyết rồi!" Nhìn đồ vật được mở ra từ cái rương báu nhỏ trong lần mới nhất này, hắn thiếu chút nữa kích động nhảy cẫng lên. "Cô gia, tiểu thư bảo nô tỳ đưa y phục thay đổi, có tiện mở cửa không?" Lý Khác vừa mới cất xong rương báu, một

giọng nói thanh thúy lại mang theo chút rụt rè vang lên từ ngoài cửa. "Chờ chút!

Ngay đây." Lý Khác nghe thấy có người, vội vàng đè nén niềm vui sướng trong lòng xuống, lấy một hộp gỗ tử kim đàn và một cái chai thủy tinh tinh xảo từ trong không gian hệ thống ra, đặt trực tiếp lên bàn.

Làm xong xuôi đâu đấy hắn mới đi ra mở cửa.

Khi cửa mở ra, hai tiểu nha hoàn cầm một bộ y phục đi vào. "Cô gia, có cần nô tỳ giúp thay y phục không?" Tiểu nha hoàn vừa mở miệng lúc nãy có chút thẹn thùng nhìn Lý Khác một cái, sau đó vội vàng cúi đầu xuống.

Lý Anh Ca là nha đầu thông phòng, sau này Lý Anh Ca đại giá, các nàng cũng phải đi theo làm của hồi môn.

Người trước mắt này, Lý Khác, có thể là đối tượng các nàng phải đi theo cả đời.

Lúc này nhìn thấy Lý Khác, sao có thể không xấu hổ. "Ách... không cần đâu!

Ta tự làm được, chuyện là, phiền mấy vị tiểu tỷ tỷ giúp ta đánh chút nước được không?

Ta lau vết máu trên người một chút.

Không khéo lại làm bẩn y phục." Lý Khác tuy rằng có chút háo sắc, da mặt cũng khá dày.

Nhưng để một đám muội tử giúp thay y phục thì hắn thật sự làm không được.

Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi đi theo đã lâu, Lý Khác cũng chỉ để các nàng giúp mặc áo khoác ngoài để thỏa mãn tâm lý điểu ty

(loser) mà thôi.

Chuyện thay y phục thân mật này, hắn vẫn quen tự làm hơn. "Vâng thưa Cô gia!" Tiểu nha đầu nghe Lý Khác không cần hầu hạ, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời ấn tượng đối với Lý Khác cũng tốt hơn nhiều.

Nàng cười ngọt ngào với Lý Khác một cái, đặt y phục và đồ đạc xuống, sau đó dẫn người chạy nhanh đi lấy nước.

Không bao lâu sau, mấy tiểu nha hoàn liền bưng một chậu gỗ quay lại.

Trong chậu đựng nửa chậu nước nóng và một miếng vải lanh mịn.

Thời đại này chưa có bông, nên cũng chỉ có vải lanh mịn để dùng. "Cảm ơn nhé!

Chuyện là, làm phiền mấy vị rồi." Lý Khác cười cười với mấy vị tiểu tỷ tỷ đã giúp đỡ nãy giờ, sau khi các nàng cười hì hì rời đi, hắn liền bắt đầu lau chùi vết máu trên người.

Lý Khác động tác rất nhanh, không một lúc sau liền thay xong y phục, bất quá tóc tai thì hơi có chút phiền phức.

Mái tóc dài ngang lưng kia thật sự không có cách nào thu thập cho gọn gàng. "Cải thiên ta sớm muộn gì cũng cắt quách đi!" Lý Khác hất tóc ra sau, dứt khoát cứ thế xõa tóc mở cửa ra.

Chương 171

Nhưng vừa mới mở cửa, đã thấy Lý Anh Ca đang đứng ở ngoài cửa chờ. "A ha, để nàng đợi lâu rồi." Lý Khác cười ha hả, đang chuẩn bị nhấc chân đi ra ngoài thì Lý Anh Ca lại trực tiếp chen vào. "Nhìn bộ dạng hiện tại của chàng xem, đầu tóc bù xù, ta biết chàng không biết chải đầu, ngồi xuống đi!" Lý Anh Ca nói, có chút huyễn diệu lấy cây lược trong tay ra, quơ quơ trước mặt Lý Khác, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý. "Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh nha!

Bà xã đại nhân, nhớ chải cho ta đẹp trai một chút nhé!" Lý Khác nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn thử của Lý Anh Ca cũng không từ chối nữa, trực tiếp ngồi xuống, mặc cho nàng gia giày vò. "Chải gọn gàng một chút thôi, mặt mũi không đẹp trai thì ta chải khéo đến mấy cũng chẳng đẹp trai lên được đâu!" Lý Anh Ca nhìn dáng vẻ tự luyến của Lý Khác, vẻ mặt ghét bỏ nói một câu sau lưng hắn. "Oa, lúc gội đầu chàng dùng cánh hoa gội sao?

Tóc của chàng thơm quá!

Tóc chàng cũng thật mượt mà!

Sờ vào trơn bóng, thật thoải mái a." Lý Anh Ca vừa nói chuyện với Lý Khác để giảm bớt sự thẹn thùng trong lòng, vừa giúp hắn chải tóc.

Vừa mới hạ thủ, nàng phát hiện trên tóc Lý Khác tỏa ra một mùi thơm ngát như hương hoa.

Lúc sờ vào có một loại cảm giác nhu thuận, trơn mượt mười phần. "Haha, cái này là bí mật nha.

Hôm nay đi ra ngoài khá gấp, lần sau ta sẽ mang cho nàng chút bảo bối mà ta vô tình có được." Lý Khác nghe giọng điệu tràn đầy hâm mộ của Lý Anh Ca, trên mặt cũng khẽ cười cười.

Đương nhiên không phải dùng bồ kết gội đầu, đó chính là dầu gội đầu và dầu xả chính hãng của thế kỷ 21.

Cảm giác kia, đương nhiên là suôn mượt như lụa rồi! "Được nha!

Nếu lần sau không mang quà cho ta, ta mười ngày không thèm để ý đến chàng." Lý Anh Ca vừa nghe Lý Khác lần sau muốn mang quà cho mình, trên mặt lập tức vui vẻ.

Tuy rằng nàng không phải loại phụ nữ hay so đo, nhưng khi nhìn thấy Lý Khác lần này tay không đến, trong lòng ít nhiều có chút thất lạc.

Chỉ bất quá khi nhìn thấy bộ dạng toàn thân đầy máu của Lý Khác, chút thất lạc kia trực tiếp bị vứt lên tận chín tầng mây. "Ai nha, mười ngày không để ý đến ta a!

Vậy ta phải nhớ kỹ một lần mới được, nếu không mười ngày không được nhìn thấy Anh Ca xinh đẹp động lòng người của ta, ta không mắc bệnh tương tư mới lạ!" Lý Khác và Lý Anh Ca cứ thế bình tĩnh trò chuyện, hai người đều dị thường hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc bình đạm này.

Chỉ tiếc thân phận hiện tại không thích hợp công khai ra.

Dù sao thân phận địa vị của hai bên đều khá nhạy cảm, một khi hai người công bố quan hệ, vậy cũng có nghĩa là Binh Mã Đại Nguyên Soái Lý Tĩnh triệt để đứng về phía sau lưng Lý Khác.

Đối với một mạch Trường Tôn Vô Kỵ sẽ là một đả kích trí mạng.

Đến lúc đó có khả năng sẽ khiến chó cùng rứt giậu.

Lý Khác cũng không lo lắng, nhưng phải suy nghĩ cho Lý Anh Ca.

Vạn nhất đến lúc đó Trường Tôn Vô Kỵ trực tiếp nhảy tường cắn người, Lý Khác thì hoàn toàn không lo, nhưng vạn nhất Lý Tĩnh bị

chơi xấu thì có chút phiền phức.

Đừng nhìn Lý Khác hiện tại đè ép Trường Tôn Vô Kỵ gắt gao.

Nhưng cái nhân vật lịch sử này gần như độc lĩnh phong tao (một mình nổi bật), không thể nào không có chút bản lĩnh. "Được rồi, chúng ta đi thôi!

Một lát nữa phụ thân lại sốt ruột chờ." Lý Anh Ca tỉ mỉ chải chuốt xong tóc cho Lý Khác, cài xong phát sức (đồ trang sức cho tóc) và trâm cài, cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Lý Khác đứng trước một tấm gương đồng, nhìn hình ảnh có chút mơ hồ nhưng vẫn lờ mờ nhìn ra đại khái trong gương, đột nhiên cảm giác dường như có chỗ nào không đúng lắm.

Y phục thập phần vừa vặn, thậm chí vừa vặn đến mức có chút quá phận.

Cứ như là y phục đo ni đóng giày vậy.

Những hoa văn trang trí trên y phục cùng trang sức trên đầu và khí chất của hắn đều thập phần phối hợp.

Luôn cảm giác bộ y phục này giống như được đặt làm riêng vậy. "Anh Ca, bộ y phục này là của ai vậy?

Ta cảm giác mặc lên người dường như rất vừa vặn!" Lý Khác có chút quay đầu lại nhìn Lý Anh Ca, nói ra thắc mắc trong lòng. "Quản là của ai chứ!

Có mặc thì cứ mặc đi!" Lý Khác vừa hỏi xong, Lý Anh Ca cư nhiên có chút nữu niết, ánh mắt cũng hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào Lý Khác. "Cô gia, không biết đấy thôi!

Bộ y phục này là do tiểu thư nhà ta đích thân may đấy!

Hôm qua mới vừa làm xong." Ngay lúc Lý Anh Ca phản ứng như

vậy, tiểu nha hoàn vẫn luôn hầu hạ bên cạnh có chút tinh nghịch nghiêng đầu, bày ra bộ dạng 'ta biết tất cả', như thế hướng Lý Khác giải thích nguyên nhân Lý Anh Ca có thái độ lạ. "Tử nha đầu, ai cho ngươi lắm miệng hả!

Xem ta có đánh ngươi không!" "Ai nha!

Cô gia cứu mạng!

Tiểu thư muốn giết người diệt khẩu!" Lý Khác nhìn hai nha đầu đang nô đùa, lập tức cảm giác y phục trên người dường như trở nên nặng nề vô cùng. "Haizz!

Quả nhiên, khó tiêu thụ nhất là ân huệ của mỹ nhân a!" Lý Khác đưa tay sờ sờ y phục trên người, cảm giác sau khi mặc bộ y phục này lên, trong lòng hắn dường như lại có thêm một phần trách nhiệm. *** Sau khi khoác lên mình bộ trường sam gấm vóc này, khí chất sái thoát (phóng khoáng) của Lý Khác không những được thể hiện rõ ràng hơn, mà cái loại quý khí bẩm sinh trên người hắn cũng được triển hiện một cách hoàn hảo.

Lý Anh Ca ở bên cạnh nhìn bộ y phục mình may mặc trên người Lý Khác vừa vặn như thế, trên mặt cũng hiện ra nụ cười hạnh phúc.

Khi hai người sóng vai đi tới đại đường, Lý Tĩnh nhìn bộ y phục trên người Lý Khác, trong mắt không giấu được vẻ hâm mộ tràn đầy.

Nuôi con gái mười mấy năm, nhưng từ trước đến giờ chưa từng đích thân may cho hắn một bộ y phục nào a.

Chương 172

Hiện tại nhìn Lý Khác mặc một thân trường sam vừa vặn kia, Lý Tĩnh không hâm mộ là không thể nào. "Hiền điệt, ngồi bên này." Lý Tĩnh chỉ vào một vị trí chủ tọa khác bên cạnh, vẫy vẫy tay với Lý Khác, ý bảo hắn qua đó ngồi.

Nhưng Lý Khác cũng không đi qua, ngược lại ngồi xuống vị trí ghế khách ở bên phải.

Thân phận hiện tại của hắn không phải là Hoàng tử, mà là con rể.

Làm gì có chuyện lần đầu đến cửa lại ngồi ngang hàng với bố vợ chứ?

Đã là con rể nhà người ta, thì có một số thứ nên chú ý vẫn phải chú ý một chút mới tốt!

Lý Tĩnh nhìn Lý Khác ngồi ở phía dưới, tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn hắn cũng càng thêm hài lòng.

Để Lý Khác ngồi chủ tọa, đó là bởi vì Lý Khác ngoại trừ là con rể tương lai, còn là Hoàng tử.

Lý Khác chủ động xem nhẹ thân phận Hoàng tử mà ngồi vào ghế khách, như vậy cũng đại biểu trong mắt hắn, thân phận Hoàng tử không sánh bằng thân phận con rể thực tế.

Dáng vẻ này đã cho Lý Tĩnh đủ mặt mũi. "Nhạc phụ, hôm nay tới có chút vội vàng, không kịp chuẩn bị gì, cho nên tiểu tế cũng chỉ có thể tùy tiện mang chút đồ vật, hiến chút tài mọn, mong Nhạc phụ đừng để ý mới được." Lý Khác ngồi xuống, từ trong tay áo rộng thùng thình móc ra cái hộp gỗ tử kim đàn kia, sau đó đích thân đứng lên đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Lý Tĩnh. "..." Lý Tĩnh nhìn hộp gỗ tử kim

đàn Lý Khác đặt xuống, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Không quan tâm trong hộp là gì, chỉ riêng cái hộp này thôi đã giá trị không nhỏ rồi!

Có thể biết đồ vật trong hộp lại càng đáng giá bao nhiêu. "Món quà này của Hiền điệt e là không thể dùng từ 'tài mọn' để hình dung đâu!

Cái này là đang làm khó ta rồi a?

Ta lại phải đáp lễ thế nào đây?" Lý Tĩnh nhìn cái hộp gỗ trên bàn, tuy rằng trong lòng tò mò rốt cuộc bên trong là cái gì, nhưng lại ngại mặt mũi không tiện mở ra trước mặt Lý Khác, cuối cùng cũng chỉ có thể nín nhịn. "Haha, Nhạc phụ nói vậy là có chút chiết sát ta rồi, ngài gả Anh Ca cho ta chính là sự đáp lễ tốt nhất, ở trước mặt nàng, ta lấy thế gian tất cả trân bảo ra, thì cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Ta chỉ hy vọng Nhạc phụ đại nhân có thể không chê là tốt rồi." Lời của Lý Khác tuy rằng nghe có chút phù phiếm, nhưng lại cũng là lời thật lòng của hắn.

Trân bảo thế gian trong mắt hắn cũng vô phi chỉ là mấy sản phẩm sau khi xào nấu mà thôi, làm sao có được sự chân thực của hồng nhan. "Nói bậy nào.

Ta làm gì có tốt như vậy a!" Lý Anh Ca nghe Lý Khác nói xong, trong lòng lập tức ngọt như bôi mật.

Nàng đứng sau lưng Lý Khác, có chút thẹn thùng đưa tay đẩy Lý Khác một cái ở phía sau.

Đường đường là một Đại Đường Thần Uy nữ tướng quân, vậy mà lúc này tư thái tiểu nữ nhi lại mười phần. "Được rồi được rồi, đôi trẻ các ngươi cũng đừng ở trước mặt lão đầu tử ta khoe khoang nồng tình mật ý, vi phụ lúc còn trẻ cùng mẫu thân ngươi cũng vậy..." Lý Tĩnh nhìn dáng vẻ thân mật giữa Lý Khác và Lý Anh Ca, tuy rằng có

loại cảm giác trồng cây cải thảo mười mấy năm, kết quả trơ mắt nhìn bị người ta bứng cả chậu đi, rất chi là khó chịu.

Nhưng cảm giác khó chịu đồng thời, cũng cảm thấy vô cùng an ủi.

Con gái của hắn cũng tìm được một quy túc tốt rồi.

Đương nhiên, nếu Lý Khác có thể không sinh ra ở hoàng gia thì càng tốt hơn. "Haha, Anh Ca, lần này ta cũng mang quà cho nàng, nhất định nàng sẽ thích." Lý Khác nói xong, lại từ trong tay áo móc ra một cái chai thủy tinh màu hồng phấn chỉ to bằng nửa bàn tay.

Trong chai đựng khoảng hai phần ba chất lỏng màu tím nhạt. "Oa, lưu ly thật đẹp!

Hình dáng tinh xảo như thế, bên trong là nước gì vậy?" Lý Anh Ca tuy rằng chí tại sa trường, nhưng chung quy vẫn là một cô gái.

Nhìn thấy loại đồ chơi nhỏ xinh lấp lánh lại thất sắc này, không kìm nén được mà bộc phát thiếu nữ tâm. "Cái này gọi là nước hoa, để ta dạy nàng dùng." Lý Khác nhận lấy chai nước hoa hiện đại từ tay Lý Anh Ca, thành thạo mở nắp đậy trên đỉnh ra, sau đó lộ ra vị trí đầu phun. "Oa, đây là chất liệu gì vậy?

Nhìn thật kỳ quái nha!" Khi nhìn thấy đầu phun làm bằng nhựa kia, Lý Anh Ca có chút tò mò đưa tay sờ sờ.

Lại phát hiện là một loại chất liệu chưa từng nhìn thấy.

Ngay cả Lý Tĩnh kiến đa thức quảng ở bên cạnh cũng ném tới ánh mắt tò mò. "Chất liệu này không cần rối rắm đâu, ta dạy nàng dùng cái này trước." Vấn đề chất liệu này, Lý Khác không có khả năng giải thích rõ ràng.

Chẳng lẽ nói cho nàng cái này gọi là Polypropylene, hay là nhựa BBF?

Đừng đùa chứ! "Nhìn thấy cái lỗ nhỏ này chưa, đem nó hướng về phía người nàng, sau đó nhẹ nhàng ấn cái vị trí này, giống như thế này!" Cách sử dụng nước hoa dạng ấn xịt thập phần đơn giản, chỉ cần ấn là được.

Loại đồ vật này không có tính kỹ thuật.

Khi Lý Khác hướng về phía người Lý Anh Ca ấn xuống nút xịt, nước hoa trong chai trực tiếp hiện ra trạng thái phun sương bay ra.

Mùi thơm hoa oải hương nồng nàn lập tức tản ra trong không khí.

Theo những hạt sương nước hoa dần dần bay hơi, mùi vị cũng trở nên thanh đạm hơn một chút, nhưng lại thật lâu không tan.

Thủy chung vẫn lượn lờ bên người Lý Anh Ca. "Trời ạ!

Mùi vị gì vậy!

Thơm quá đi!" Lý Anh Ca nhắm mắt lại hít sâu mùi hương tràn ngập bên người, lập tức yêu thích loại mùi vị này. "Đây chính là cách dùng và công năng của nước hoa rồi, có thể làm cho thân thể người ta tràn ngập mùi thơm kỳ dị, thời gian duy trì thập phần dài, ít nhất cũng có vài canh giờ.

Thế nào, món quà này nàng hài lòng không?" Lý Khác nhìn Lý Anh Ca đầy mặt vui sướng, trên mặt cũng tràn ngập nụ cười vui vẻ.

Khác với nụ cười giả tạo hầu như đã được nghề nghiệp hóa bình thường, nụ cười lúc này tràn đầy chân thành và vui vẻ. "Hiền điệt, thứ này ngươi có bao nhiêu?" Khác với niềm vui như tiểu nữ nhi của Lý Anh Ca, Lý Tĩnh lại nhìn thấy một viễn cảnh khác trên người chai nước hoa.

Chương 173

Nếu quả thật thần kỳ như Lý Khác nói, chất lỏng trong cái chai nhỏ xíu kia có thể làm cho người ta mang hương thơm lạ trên người, vậy thì giá trị của thứ này sẽ trở nên không thể ước lượng a! "Kiểu dáng như này ta chỉ có đúng một chai, ta dám bảo đảm, cả Đại Đường tạm thời cũng chỉ có duy nhất một chai này." Nghe Lý Khác nói như vậy, trong mắt Lý Tĩnh không kìm chế được lộ ra vẻ thất vọng. "Cũng đúng, vật xảo đoạt thiên công bậc này, lại sao có thể như cá với gạo được..." Lý Tĩnh vừa nghĩ thứ này không thể phổ biến như cá với gạo, đột nhiên ý thức được hàm nghĩa trong lời nói của Lý Khác. "Không đúng a!

Kiểu dáng này chỉ có một chai, vậy chẳng lẽ còn có kiểu dáng nước hoa khác?" Lời của Lý Tĩnh vừa thốt ra, ngay cả Lý Anh Ca ở bên cạnh cũng ý thức được sự tình không đơn giản. "Chính xác mà nói, ta biết làm loại nước hoa này, chẳng qua là cái chai kia không cách nào làm được mà thôi." Lý Khác cũng không có chút giấu giếm nào.

Sau khi tiến vào Lý gia, những hạ nhân trong Lý phủ đã được sơ tán đi nơi khác.

Xung quanh đại đường càng bị người của Hắc Giáp Quân bao vây hoàn toàn.

Nơi này ngoại trừ cha con Lý gia ra không có người ngoài, những đề tài này tự nhiên cũng sẽ không có gì kiêng kị. "..." Lý Tĩnh vốn tưởng rằng Lý Khác có thể có thêm một chút thứ này đã là không tồi rồi, nhưng không ngờ hắn cư nhiên biết làm.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Lý Tĩnh đơn giản là không dám nghĩ tiếp. "Hiền điệt, ta có một yêu cầu quá đáng, không biết..." Lý Tĩnh lúc này cũng không màng đến thân phận nhạc phụ hay không nhạc phụ nữa.

Vừa định mở miệng xem Lý Khác có thể giao việc chế tạo và buôn bán nước hoa cho Lý gia đại lý hay không, Lý Khác liền phát giác được ý đồ của hắn. "Nhạc phụ, cái này e rằng có chút khó khăn, thứ này ta sớm đã giao cho Tần Quỳnh mấy ngày trước rồi." Lý Khác nói như vậy, Lý Tĩnh cũng coi như hiểu được.

Tần Quỳnh có thể lấy được thần dược trị bệnh Lý Khác đưa, vậy thì tự nhiên chứng minh thái độ của Tần gia hiện tại rồi.

Tuy rằng trong lòng có chút thất lạc, nhưng Lý Tĩnh cũng biết loại chuyện này cũng không thể cưỡng cầu.

Nếu lấy thân phận cha vợ cưỡng ép yêu cầu, Lý Khác xác thực có khả năng sẽ giao đại lý nước hoa cho Lý gia, nhưng làm như vậy, địa vị của Lý gia trong lòng Lý Khác có thể sẽ sinh ra dao động.

Bất quá Lý Tĩnh nhìn rất thoáng. "Không sao, giao cho Tần gia cũng được, Lão Tần người thành thật, những thứ này ở trong tay hắn cũng tương đối an toàn." Vì thế Lý Tĩnh thập phần tự nhiên bỏ qua chuyện này. "Tuy rằng nước hoa không thể do Lý gia đại lý, bất quá có một thứ khác lại cần sự giúp đỡ của Nhạc phụ." Lý Khác trước đó đã suy xét vấn đề này rồi.

Ở Đường triều, địa vị thương nhân thấp kém, đơn giản là đến mức độ hầu như bị tầng lớp trung thượng lưu bỉ bôi.

Đây là một hiện tượng thập phần không tốt.

Trong mắt bọn họ, thương nhân là tiểu nhân đầu cơ trục lợi.

Nhưng trong khi bỉ bôi thương nhân, lại ỷ lại vào thương nhân.

Mỗi một nhà quan lại sau lưng đều tham gia buôn bán, những thứ

này chính là nguồn kinh tế của bọn họ.

Căn cứ tin tức Lý Khác có được hiển thị, nhà Lý Tĩnh có nhiều tửu lầu và cửa hàng lương thực.

Trừ cái đó ra còn có buôn bán vải vóc các loại. "Hiền điệt có gì cứ nói thẳng, chỉ cần Lý Tĩnh ta có thể làm được, nhất định kiệt lực giúp đỡ!" Lý Tĩnh lúc này cũng hoàn toàn là người bị trói trên chiến thuyền của Lý Khác rồi, tự nhiên cũng không có khả năng suy xét cái khác.

Duy có toàn lực trợ giúp Lý Khác. "Nhạc phụ, không cần nghiêm túc như vậy, chuyện này không có nguy hiểm, cũng không phải hiện tại có thể tiến hành, theo ta được biết, Trường Tôn gia ở mảng lương thực chiếm cứ một bộ phận quyền lên tiếng rất lớn đúng không?" Đối với mảng thương nghiệp mà những quan lại này chiếm cứ phía sau màn, Lý Khác cũng có nghiên cứu.

Trường Tôn gia ngoại thích ở trong các huyện lớn đều bá chiếm lượng lớn ruộng tốt, thậm chí ở một số nơi hẻo lánh, phái hệ Trường Tôn hoàn toàn có thể làm thổ hoàng đế.

Trừ Trường Tôn gia ra, còn có không ít tập đoàn thế lực và thế lực hoàng gia đều nắm giữ việc sản xuất và tiêu thụ lương thực.

Thị trường mà Lý gia chiếm cứ có thể nói chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi. "Mảng lương thực là hạng mục không lo thiếu người mua nhất, Trường Tôn gia tự nhiên không có khả năng buông tay, từ một loại ý nghĩa nào đó, bọn họ nắm giữ giá cả của lương thực.

Hiền điệt định ra tay đối với mảng lương thực sao?

Cái này cũng không phải vấn đề nhỏ a!

Sẽ xúc phạm tới lợi ích của rất nhiều người." Lý Tĩnh biết, lương thực là đồng tiền mạnh lớn nhất.

Nếu Lý Khác mạo muội ra tay với lương thực, những người kia

đều sẽ trực tiếp đỏ mắt. "Haha, Nhạc phụ không cần lo lắng, ta tạm thời không định động thủ, muốn động thủ cũng là chuyện của vài năm sau, ta hiện tại cần Nhạc phụ hỗ trợ một chuyện khác.

Trên tay ta có một loại cây lương thực mới, cần Nhạc phụ giúp ta đưa đến thành U Châu giao cho Phụng Hiếu." Lý Khác nói, từ trong tay áo lấy ra một hạt giống ngô (ngọc mễ) như bạch ngọc. "?" Lý Tĩnh nhìn hạt giống trong tay Lý Khác, hơi ngẩn người.

Thứ này thật sự chưa từng thấy qua. "Cái này gọi là Ngọc mễ (Ngô), một loại lương thực tương đối dễ trồng, Anh Ca mấy ngày nữa không phải muốn đến U Châu thuật chức sao!

Thuận tiện có thể mang thứ này đi." Lý Anh Ca vốn sau khi nhận quà đang khá vui vẻ, vừa nghe Lý Khác nhắc tới chuyện phải đến biên cương thuật chức, lập tức có chút tâm trạng sa sút.

Kỳ thật không đi làm trấn tướng U Châu, ở lại Trường An, ít nhất còn có thể lén lút gặp mặt Lý Khác.

Nếu đi U Châu, vậy thật sự là mỗi người một phương.

Nhưng thành U Châu hiện tại hầu như có thể nói là của Lý Khác, hiện tại thật vất vả Hoàng thượng mới phạm hồ đồ giao U Châu cho nàng, tự nhiên nàng không thể bỏ qua cơ hội giúp Lý Khác giữ gìn gia nghiệp này. "Yên tâm đi!

Giao cho ta là được rồi!" Lý Anh Ca sửa sang lại tâm tình, đối với Lý Khác gật đầu thật mạnh. "Ừm, tìm chút bút mực, ta viết thêm phong thư nhờ nàng mang cho Phụng Hiếu." Lý Anh Ca sai người tìm bút mực, đích thân giúp Lý Khác mài mực, Lý Khác thì cầm bút lông viết thư.

Bất quá bên trên cũng chỉ là một vài phương thức trồng trọt ngô các loại, cũng không có chỉ lệnh bí mật gì. "Nhạc phụ, hy vọng hiện

tại của ta là, ba năm sau, mảng lương thực này, Lý gia có thể triệt để lũng đoạn, tốt nhất có thể làm được đến mức, Lý gia mở miệng, giá lương thực liền rớt xuống đáy, từ một phương diện tiêu trừ lực khống chế của thế gia và Trường Tôn Vô Kỵ đối với thị trường lương thực." Lý Khác nói xong, ánh mắt Lý Tĩnh cũng bắt đầu dần dần trở nên cuồng nhiệt.

Nếu nói nước hoa là con gà đẻ trứng vàng, vậy thì lương thực chính là nắm giữ yết hầu cái miệng của người trong thiên hạ a!

Chương 174

"Sau này từ U Châu đi về phía Bắc, ta muốn từng bước chưởng khống trong tay, Anh Ca sau khi đi, nói cho Phụng Hiếu, từng bước san trừ thế lực thế gia và thế lực địch đối ở bên kia, sau đó nơi đó sẽ là nơi sản xuất lương thực lớn nhất Đại Đường." Lý Anh Ca lúc này cũng cảm giác được áp lực trên đầu vai.

Bất quá nàng cũng không từ chối, có thể đem loại nhiệm vụ này giao cho nàng, vậy cũng chứng minh Lý Khác tín nhiệm nàng. "Yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ không để chàng thất vọng!" Thành U Châu có Quách Gia ở đó, để Lý Anh Ca đi chủ sự, Lý Khác tương đối yên tâm.

Với tính tình phúc hắc kia của Quách Gia, muốn thu thập người, lôi kéo dân tâm, hoàn toàn sẽ không có vấn đề.

Sau khi viết thư xong, Lý Khác trực tiếp giao cho Lý Anh Ca.

Xong xuôi việc tư, Lý Khác liền lấy tấm lệnh bài lấy được từ chỗ thích khách ra. "Nhạc phụ đại nhân, thứ này không biết ngài đã từng gặp chưa?" Lý Tĩnh khi nhìn thấy tấm lệnh bài kia, ánh mắt hơi híp lại.

Đồng thời một loại dự cảm không tốt từ đáy lòng hắn dâng lên. "Hiền điệt, lệnh bài này ngươi lấy được từ đâu?" Lý Tĩnh cũng không trực tiếp trả lời Lý Khác, ngược lại hỏi trước lai lịch lệnh bài. "Cái này lấy được từ trên người kẻ mai phục ta hôm nay." Lý Khác nhìn sắc mặt Lý Tĩnh biến hóa, cơ bản có thể xác định thứ này xuất phát từ Lý gia rồi. "Hiền điệt, ta thực không dám giấu giếm, lệnh bài này là Tử Sĩ Lệnh của Lý gia ta.

Nhưng..." Sắc mặt Lý Tĩnh có chút khó coi giải thích với Lý Khác.

Nhưng Lý Khác lại trực tiếp cắt ngang lời hắn. "Nhạc phụ không cần giải thích nhiều, trình độ vu oan giá họa loại này ta có thể nhìn ra được, vấn đề hiện tại là, kẻ vu oan sau lưng là ai, Lý Khác ta cũng không phải dễ bắt nạt, tìm người tập sát ta, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị ta trả thù." Lời Lý Khác vừa thốt ra, Hàn Vấn vẫn luôn canh giữ ở cửa trực tiếp đi đến.

Lúc này tuy rằng hắn không mặc hắc giáp, bên người cũng không có vũ khí, nhưng chỉ đứng ở đó thôi, đã cho người ta một loại cảm giác như dã thú bị thương.

Chọn người mà cắn. "Trong những kẻ địch của chàng, kẻ lớn nhất cũng khó chơi nhất không ai khác ngoài Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng với thành phủ và bản tính của lão già kia, loại vu oan vụng về này không giống xuất phát từ tay hắn, chàng còn có kẻ địch nào khác không?" Lý Tĩnh thấy Lý Khác cũng không có ý tứ hoài nghi Lý gia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thở phào nhẹ nhõm xong, liền bắt đầu bắt tay vào giúp Lý Khác phân tích. "Nếu không phải Trường Tôn Vô Kỵ, vậy thì phải tìm trong những kẻ địch khác." Lý Tĩnh nói như vậy, trong đầu Lý Khác không khỏi hiện lên một người. "Có khi nào là Âm gia?" "Âm gia?

Âm gia có lý do gì chứ, Lý Hữu vô luận từ khí phách hay thực lực bản thân đều không có tính khả thi để so sánh với chàng, Âm gia hẳn là sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này chứ?" "Hai ngày trước ta vừa quất Âm Phi một trận, cuối cùng lão gia tử vì một số nguyên nhân trực tiếp tước phi vị của bà ta, đánh vào lãnh cung rồi!

Tối hôm qua Lý Hữu cũng bị ta quất cho một trận." "....." Lý Tĩnh nghe xong, khóe miệng khẽ co giật.

Đánh nữ nhân của Hoàng đế, thuận tay đánh luôn một Hoàng tử khác, chuyện này nghe sao mà huyền hồ thế a?

Bất quá chuyển niệm nghĩ lại, nếu là Lý Khác, thì thật sự có khả năng. "Nếu chiếu theo đó mà nói, xác thực có khả năng là Âm gia làm." Lý Tĩnh nói đến đây, trong mắt cũng hàn quang chợt lóe.

May mà Lý Khác và nhà hắn quan hệ không bình thường.

Nếu không thì, mạo muội kéo một Hoàng tử và nhà hắn vào quan hệ cừu hận.

Phải là người âm tổn bao nhiêu mới làm ra được a! "Hàn Vấn." "Thuộc hạ có mặt." Nếu đã cơ bản xác định là ai đang chơi xấu, vậy Lý Khác tự nhiên cũng sẽ không để cho hắn dễ chịu. "Tung người ra ngoài, không cần gây ra án mạng, nhưng cũng phải làm bọn hắn ghê tởm thật tốt.

Đồng thời bảo mọi người đều chú ý an toàn." Hàn Vấn là do Lý Khác lúc đi đã an bài Quách Gia huấn luyện nhóm bộ đội thực nghiệm đầu tiên.

Trong đó bao gồm ám sát, tình báo, xâm nhập, trảm thủ... nhiều loại năng lực đặc thù.

Lần này Quách Gia cho hắn đi chủ yếu là lo lắng bên cạnh Lý Khác nhân thủ không đủ.

Bất quá Quách Gia có thể cho đi, vậy thì ít nhất chứng minh nhóm người này ít nhiều có chút tiến bộ.

Nếu không sẽ không đưa tới. "Vâng, Chủ thượng!" Hàn Vấn nghe xong, trực tiếp đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Lý Khác cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chỗ Lý Nhị có thể gây trở ngại, thân tại hoàng gia, đối với hoàng quyền vốn tồn tại năng lực áp chế.

Nhưng trừ hoàng quyền ra, các đại tập đoàn lợi ích và thế gia thời

kỳ Đại Đường cũng là một phiền toái lớn.

Cho nên lúc này quan hệ với Lý gia tận lượng bảo mật thì tốt hơn. "Nhớ phải chú ý an toàn, đặc biệt cẩn thận những nguy hiểm trong bóng tối." Lý Anh Ca tiễn Lý Khác ra cửa sau, hai người gắt gao ôm nhau. "Yên tâm đi!

Ta cũng không phải trẻ con, muốn lấy mạng của ta không dễ dàng như vậy đâu." Lý Khác hôn lên trán Lý Anh Ca một cái, sau đó trực tiếp khoác áo choàng rời đi.

Khi Lý Khác rời khỏi Lý phủ, Âm gia cũng nhận được tin tức nhãn tuyến gửi về. "Gia chủ, người phái đi đều chết hết, hầu như toàn bộ một kích mất mạng." Một người mặc áo vải thô, mặt mũi đại trà, cơ bản ném vào trong đám người là nháy mắt không tìm thấy, lúc này đang đứng trước mặt Âm Hoằng Trí báo cáo sự kiện mai phục hôm nay. "Ta biết rồi, chuyện này bảo mật, bảo Vương Đằng mang theo lệnh bài kia đã mang về chưa?" "Bẩm gia chủ, lúc ấy tiểu nhân kiểm tra không phát hiện lệnh bài, y phục Vương Đằng rõ ràng bị lục soát, cái lệnh bài kia hẳn là đã bị lấy đi." "Ừm, ta biết rồi, lui xuống đi!" Âm Hoằng Trí sắc mặt có chút âm trầm phất phất tay cho thủ hạ lui ra khỏi phòng. "Lý Khác, tốt lắm, thật tốt a!

Cư nhiên hại tỷ tỷ ta trực tiếp bị đánh vào lãnh cung, làm ta không dễ chịu, ta cũng sẽ không để ngươi yên." Âm Hoằng Trí nhìn mật tín cháu trai Lý Hữu nhờ người đưa tới trước mặt, hơi híp mắt tựa hồ đang trù tính cái gì đó.

Không biết rằng, lúc này đang có một đám người nhìn như ăn mặc đơn giản, mặt mũi thật thà, nhưng thực chất đôi mắt thập phần ẩn hối tán phát tinh quang đang dần dần tiến lại gần Âm phủ.

Những người này có thể nói là đủ mọi thành phần, từ người gánh phân đến người nhìn như công tử hào hoa đều có.

Cùng chung mục đích là tiếp cận Âm gia.

Những người này chính là Hàn Vấn và đồng đội tản ra từ trong phủ Lý Tĩnh.

Chương 175

Lệnh của Lý Khác vừa hạ xuống, đám gia hỏa này ngay lập tức hành động. "Nhiều người thế cơ à!

To gan thật!

Dám tập sát chủ thượng nhà ta, a a, hưởng thụ sự yên tĩnh cuối cùng đi!

Những ngày lành sau này không còn nhiều đâu." Hàn Vấn trong bộ thư sinh phục màu xanh da trời không chút dấu vết đi qua vị trí cách Âm phủ vài chục mét, sau khi sửa sang lại y sam một chút, liền đi vào trong một tửu lầu. *** Lý Khác sau khi từ chỗ Lý Tĩnh đi ra, cũng không trực tiếp về hoàng cung.

Mà chọn lại bí mật đi tới trạch viện Lữ Bất Vi mua.

Người mới vừa tới gần trạch viện, Lữ Bất Vi đã từ trong chờ sẵn ở cửa. "Chủ thượng." Lữ Bất Vi hành lễ với Lý Khác, Lý Khác liền trực tiếp dẫn hắn đi vào trong. "Tiến triển thế nào rồi?" Lý Khác không hề nói nhảm, trực tiếp đi vào chủ đề.

Đầu tư nhiều tiền như vậy, tự nhiên phải xem hiệu quả mới được.

Lữ Bất Vi cũng không nói nhảm nhiều, từ trên người móc ra một cuốn sổ nhỏ, bắt đầu báo cáo tình huống cho Lý Khác. "Lầu tiêu thụ còn hai ngày nữa là có thể hoàn công, thiết bị chưng cất thô sơ ta cũng đã chuẩn bị hai bộ, đều đã thực nghiệm, tuy rằng hiệu quả không tốt bằng bộ kia của Chủ thượng, nhưng thắng ở sản lượng lớn.

Mấy ngày nay ta cũng tinh luyện được không ít cồn để dùng dần, tinh dầu hoa tươi sau khi tinh luyện ra, nếu không kịp thời pha vào cồn

thì tối đa mười ngày sẽ biến chất.

Mấy ngày nay ta lại phối chế không ít hàng mẫu, đều để trong ám cách phòng thí nghiệm.

Chủ thượng xem qua bộ phận làm trước đó để xác định hiệu quả.

Bất Vi vì bảo hiểm, kiến nghị lại trầm lắng thêm vài ngày." Lữ Bất Vi đọc hết tài liệu báo cáo một lần, lại nhét cuốn sổ nhỏ kia vào trong y phục. "Tốt, mấy ngày nữa bắt đầu phối chế lượng lớn nước hoa, mười ngày sau bắt đầu lục tục tiêu thụ, trong vòng mười ngày, ta sẽ làm cho thứ này đại phóng dị thải trong giới quý tộc." Lý Khác nghe Lữ Bất Vi báo cáo xong, khóe miệng hơi nở một nụ cười âm hiểm. "Về phương diện tiêu thụ, ngươi tự quyết định." Lý Khác nói, đi thẳng về phía nơi làm thí nghiệm.

Sau khi đi xa, thanh âm của hắn mới ung dung truyền vào tai Lữ Bất Vi. "Về phương diện giá cả cứ nâng lên chết bỏ cho ta, không cần nể mặt bất luận kẻ nào." Lữ Bất Vi nghe Lý Khác nói, trên mặt cũng nở nụ cười âm hiểm.

Đồng thời cũng từ trong ngực lấy ra cuốn sổ tay tùy thân và một cây bút lông nhỏ.

Trực tiếp đi về một hướng khác.

Vừa đi, vừa viết viết vẽ vẽ trên cuốn sổ nhỏ. 'Nước hoa phiên bản kỷ niệm khai trương, kỷ niệm khai trương đại cát, tiêu thụ hạn lượng chín mươi chín chai.

Tuyệt bản tiêu thụ.' Một điều kế hoạch tiêu thụ đã được ghi lại trên cuốn sổ nhỏ.

Bên phía Lý Khác, sau khi vào phòng thí nghiệm.

Từ trong ám cách Lữ Bất Vi nói lấy ra tất cả những nước hoa phối chế lần trước.

Mở nắp một chai, đưa lên mũi ngửi ngửi, trên mặt hắn cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Tinh dầu hoa tươi và cồn bắt đầu tác dụng rồi.

Tuy rằng vẫn có thể ngửi thấy một chút mùi cồn, nhưng đã rất nhạt.

Mùi hoa quế bắt đầu tản ra lượng lớn.

Nhiều nhất là để thêm hai ngày nữa, chai nước hoa này coi như hoàn toàn hợp quy cách. "Trước tiên bắt đầu từ hoàng cung, sau khi có thứ này, vậy thì với lòng hư vinh của những nữ nhân kia, tất nhiên sẽ đi khắp nơi khoe khoang, a a, vị trí quảng cáo miễn phí, lại thêm hiệu ứng người nổi tiếng." Lý Khác cười ha hả, trực tiếp thu hết những hàng mẫu trong ám cách vào.

Tổng cộng ba mươi chai nước hoa, trong đó hai mươi chai hương cúc mùa thu, mười chai hương hoa quế.

Mức độ đậm đặc đều không giống nhau.

Đây cũng là yêu cầu của Lý Khác, lợi dụng sự so bì và lòng hư vinh của nữ nhân.

Cho dù có một loại mùi vị nước hoa, sau khi phát hiện người khác có một loại mùi vị khác, như vậy giữa hai người lập tức sẽ hâm mộ lẫn nhau.

Như vậy dục vọng mua sắm cũng sẽ xuất hiện.

Sau đó khi biết được một người nào đó có nhiều loại mùi hương nước hoa, những người chỉ có một hoặc hai loại, tâm so bì lại sẽ tác quái.

Cho nên Lý Khác kế hoạch, để Lữ Bất Vi ra sức mở rộng chủng loại nước hoa, tốt nhất trong cùng một chủng loại cũng phân thành vài

mức độ.

Giống như son môi của nữ nhân vậy.

Một màu hồng có thể phân ra N loại màu hồng khác nhau. *** Cầm nước hoa xong, Lý Khác liền trực tiếp trở về hoàng cung.

Nước hoa trên tay tuy rằng chưa triệt để thành hình, nhưng công năng đã đầy đủ rồi.

Chỉ cần mang về để hai ngày là không sai biệt lắm.

Lý Khác sau khi về hoàng cung, trước tiên tìm đến mẫu thân của hắn. "Nương thân, Khác nhi thỉnh an người.

U, Phụ hoàng cũng ở đây a!

Hôm nay bãi triều sớm vậy sao?" Lý Khác vào tẩm cung của Dương Như Ý, phát hiện Lý Nhị cư nhiên cũng ở đây.

Ngược lại làm hắn có chút ngoài ý muốn. "Sao?

Trẫm không thể ở đây sao?" Lý Nhị nhìn Lý Khác đi vào, khóe mắt hơi co giật.

Hắn tới chỗ Dương Như Ý là để thăm dò khẩu phong, xem nàng có biết chuyện viên thuốc màu đỏ Lý Khác dùng để khống chế cổ trùng trong cơ thể hay không.

Chương 176

Bất quá nói chuyện nửa ngày, mặc kệ gõ bên này húc bên kia, Dương Như Ý đều vẻ mặt mờ mịt.

Hiển nhiên tên nghịch tử Lý Khác này cũng không nói cho Dương Như Ý. "Đương nhiên là có thể, hoan nghênh hoan nghênh nha!" Lý Khác cười ha hả, trực tiếp ngồi xuống đối diện Dương Như Ý.

Hoàn toàn không có một chút dáng vẻ quân thần hữu biệt nào.

Trực tiếp ngồi cùng một bàn với Lý Nhị. "Khác nhi, lại vô lễ." Dương Như Ý nhìn bộ dạng không có tôn ti trật tự của Lý Khác cũng có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại con trai lớn rồi, cũng không tiện nói.

Bất quá quan trọng nhất là, Lý Nhị đối với sự vô lễ của Lý Khác dường như đã sớm tập quen rồi.

Đối với Lý Khác trực tiếp ngồi xuống, hắn cũng không có một chút ý kiến nào. "Hôm nay sáng sớm tinh mơ đã chạy ra ngoài, lại đi làm cái gì rồi?

Cũng đừng ở bên ngoài học cái xấu đấy nhé!

Lúc không có việc gì thì đọc sách nhiều chút, luyện võ cũng tốt mà!

Cả ngày chỉ biết chạy lung tung." Dương Như Ý nhìn Lý Khác nhấc tay trực tiếp rót nước uống trên bàn, trong lời nói tràn đầy trách cứ, nhưng trong mắt lại đều là từ ái. "Nương, con bao nhiêu năm nay không tặng quà mà!

Hôm nay đặc biệt ra ngoài chuẩn bị cho người chút quà mang về, vừa lúc mấy ngày nữa là sinh thần của nương mà!

Con tặng hạ lễ trước cho người." Lý Khác uống một ngụm nước, ngẩng đầu cười hì hì nhìn Dương Như Ý.

Sau đó đưa tay vào trong tay áo mò mẫm một hồi.

Cuối cùng từ trong tay áo vớt ra một cái hộp gỗ nhỏ tinh xảo. "Hài tử này, lại tiêu tiền bậy bạ." Dương Như Ý nhìn Lý Khác lấy ra hộp gỗ nhỏ, trong giọng nói tuy rằng có chút trách cứ, nhưng trên mặt lại không kìm nén được hiện lên nụ cười. "Nương, mau mở ra xem có thích không." Lý Khác lúc này giống như đứa trẻ dâng bảo vật vậy.

Dương Như Ý nhìn thần sắc tràn đầy mong đợi trên mặt hắn, có chút khó xử quay đầu nhìn Lý Nhị đang ngồi bên cạnh.

Sinh thần của hắn cũng sắp đến rồi a!

Nhìn dáng vẻ của Lý Khác, rõ ràng là không có chuẩn bị đồ cho hắn. "Haizz, là một phen tâm ý của Khác nhi đối với nàng, mở ra xem đi!" Trong lòng Lý Nhị hiện tại đơn giản là mắng Lý Khác đến máu chó đầy đầu.

Một người sờ sờ ngồi ở đây, cư nhiên trực tiếp bị ngó lơ.

Không nói chuyện Hoàng đế, thì ít nhất hắn cũng là phụ thân của Lý Khác đi.

Có cần làm người ta xấu hổ thế không? "Vậy được rồi!" Dương Như Ý thấy Lý Nhị nói như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Cẩn thận mở hộp gỗ nhỏ trong tay ra, phát hiện bên trong cư nhiên là tám cái bình sứ nhỏ.

Lý Nhị khi nhìn thấy những bình sứ nhỏ tinh xảo kia, con mắt hơi co rút lại.

Từ sau lần trước trúng chiêu của Lý Khác, hiện tại vừa nhìn thấy loại bình nhỏ này liền ẩn ẩn cảm giác ngực có chút đau âm ỉ. "Mấy

thứ này là gì a?" Dương Như Ý ngược lại không có nhiều suy nghĩ như Lý Nhị.

Nhìn tám cái bình sứ nhỏ trong hộp, trong mắt chỉ tràn đầy vẻ tò mò và mong đợi.

Lấy một cái bình nhỏ trong đó ra, rút nút bần ở miệng bình.

Khi nút bần bị rút ra, một cỗ mùi thơm nồng nàn lập tức từ trong cái bình không lớn kia tản mát ra.

Mùi hoa quế trực tiếp tràn ngập không gian xung quanh.

Khiến người ta lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái một trận. "?" Dương Như Ý ngửi mùi hương trong bình, lại nhìn chất lỏng mang theo chút màu vàng gạo trong bình, trên mặt lập tức đầy ắp nghi vấn. "Cái này gọi là nước hoa, là đồ tốt con phát hiện thời gian trước.

Chỉ cần tùy tiện bôi một chút lên người, trên người sẽ tỏa ra hương hoa, thời gian rất dài.

Bên trong mỗi một bình mùi vị đều không giống nhau nha!" Nghe xong lời Lý Khác, không chỉ ánh mắt Dương Như Ý trở nên nóng rực, ngay cả Lý Nhị ở bên cạnh cũng có chút ý động.

Người hiểu biết lịch sử đều biết, ở cổ đại, người ta tắm rửa không có siêng năng như hiện đại.

Ở hoàng gia, mọi người cũng là nửa tháng thậm chí một tháng mới tắm một lần.

Trên người có mùi, đó là chuyện tất nhiên.

Thậm chí lúc Lý Khác mới xuyên việt, trên đầu mấy đại thần hoặc tiểu thái giám kia thậm chí đều có thể nhìn thấy trứng chấy rận các loại đồ chơi này.

Thân là vua của một nước như Lý Nhị trên người tuy rằng không

đến mức có chấy rận, nhưng mùi vị thì tuyệt đối có.

Đây là xu thế chung của thời đại, không thể tránh khỏi. "Thứ này tìm ở đâu vậy?

Quả nhiên thần kỳ như thế?" Lý Nhị nhìn như có chút chất nghi hỏi, thực tế lại là đang moi lời Lý Khác.

Hắn cũng muốn cái đồ chơi gọi là nước hoa này.

Nhưng cái trên tay Dương Như Ý là hạ lễ Lý Khác tặng, hắn một đại nam nhân, một Hoàng đế lại mặt dày mở miệng đòi Dương Như Ý?

Lúc chưa làm Hoàng đế thì có thể không cần mặt mũi, nhưng hiện tại không được a! "Haha, cái này con thật không thể nói, người ta là thương gia hiện tại không bán ra ngoài, chế tác thứ này cũng khó như lên trời, sản lượng thập phần ít, con có thể mua được là bởi vì con có ân với hắn.

Phụ hoàng sẽ không hy vọng nhìn nhi thần thất tín với người ta chứ?" Lý Khác một chút cũng không nể mặt Lý Nhị.

Chương 177

Hai người hiện tại vốn đang ở trạng thái cân bằng quyền lực (quân hành).

Hai bên đều đã đắc tội chết bỏ.

Cũng không sợ đắc tội thêm nữa. "Hừ!

Không nói thì thôi!" Lý Nhị nghe Lý Khác nói cũng có chút thẹn quá hóa giận.

Nhưng cũng không cách nào phát tác.

Bất quá nhìn dáng vẻ bị nghẹn họng của hắn, Dương Như Ý cũng có chút băn khoăn.

Dù sao cũng làm phu thê với Lý Nhị mười mấy năm rồi.

Lý Nhị đối xử với nàng cũng vẫn luôn không tồi, cũng không thể nhìn Lý Nhị quá mất mặt trước mặt Lý Khác. "Khác nhi, nói chuyện với Phụ hoàng kiểu gì thế?

Mau xin lỗi Phụ hoàng." Lý Khác tuy rằng không nể mặt Lý Nhị, nhưng đối với lời nói của người mẫu thân thật lòng đối tốt với hắn như Dương Như Ý thì khá để ý.

Dương Như Ý nói xong, tuy rằng hắn có chút khó chịu, nhưng vẫn nghe lời chắp tay với Lý Nhị. "Thật xin lỗi a, Phụ hoàng.

Nhưng chuyện này thật không có cách nào, dù sao con cũng đã đáp ứng người ta, bất quá nếu người thật sự muốn, trong tay con còn một ít mua để chuẩn bị dùng, ngược lại có thể nhường lại một chút cho người." Lời Lý Khác thốt ra, mũi Lý Nhị suýt chút nữa tức đến lệch đi.

Con trai hiện tại chạy đi làm ăn với lão tử.

Nhường một chút cho ngươi, hàm nghĩa là, ta tặng á, không có cửa đâu!

Phải đưa tiền! "Khác nhi!" Dương Như Ý cũng có chút cạn lời.

Lý Khác lúc này lại có chút ngượng ngùng nhìn nàng nói: "Nương thân, đồ này thật sự đắt a!

Tiền riêng con dành dụm lần này thật sự đều tiêu sạch rồi, còn vay người khác một ít mới mua được thêm chút đỉnh." "Haizz, con đó!

Vi nương nơi này còn có chút tiền nhàn rỗi, con cầm đi trả nợ trước..." Dương Như Ý vừa nghe Lý Khác vay tiền người ta, ánh mắt nhìn Lý Khác cũng tràn ngập vẻ trách cứ.

Vừa định lấy chút tiền, bảo Lý Khác mang đi trả nợ thì Lý Nhị ở bên cạnh mở miệng. "Dùng tiền nhàn rỗi của nàng làm gì, trẫm đường đường là một Hoàng đế chẳng lẽ mua không nổi một bình nước này sao?

Nghịch tử, nói đi, bao nhiêu tiền." "Không nhiều không nhiều, ba trăm lượng một bình!" "?

Ba trăm lượng?

Ngươi không đi cướp đi!" "Quan trọng là cướp cũng không nhanh bằng cái này a!" "....." *** Lý Nhị cuối cùng từ chỗ Lý Khác lấy được một chai nước hoa nhỏ.

Dưới sự khuyên bảo hết lần này đến lần khác của Dương Như Ý, Lý Khác dùng giá hai trăm lượng bán nước hoa cho Lý Nhị.

Đây là đơn làm ăn đầu tiên. "Phụ hoàng, người đi thong thả, lát nữa con sẽ đi kho phòng lãnh tiền, người yên tâm, con nhất định sẽ không lãnh nhiều đâu." Lý Khác cười hì hì nhìn Lý Nhị cầm nước hoa,

mặt đen như đít nồi.

Trực tiếp đứng ở cửa cung Dương Như Ý vẫy tay từ biệt. "Hừ, nghịch tử, nếu ngươi dám lãnh dư một đồng, tiền tiêu vặt tháng sau đừng hòng lấy." Lý Nhị nhìn Lý Khác vẻ mặt đắc ý, trực tiếp phất tay áo rộng rời khỏi chỗ Dương Như Ý. "Khác nhi, con và Phụ hoàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a!

Ta cảm giác giữa hai người hình như có ngăn cách?" Dương Như Ý có chút bất đắc dĩ nhìn Lý Nhị phất tay áo rời đi, kéo Lý Khác vào nội phòng, có chút lo lắng hỏi. "Nương thân người đừng nghĩ nhiều, con và ông ấy có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Gần đây phỏng chừng có chuyện gì đó đang phiền lòng thôi." Lý Khác đánh cái ha ha cho qua chuyện, sau đó lại từ trong tay áo vớt ra mấy cái bình sứ nhỏ giao cho Dương Như Ý. "Nương thân, mấy bình nước hoa này người cứ thu trước, đến lúc đó gặp ai quan hệ tốt thì tặng một bình." Dương Như Ý thấy Lý Khác lại lấy ra mấy cái bình sứ, lập tức có chút không hiểu hắn đang làm gì. "Khác nhi, không phải nói thứ này quý giá lắm sao?

Sao con mua nhiều như vậy a?

Nương thân chỗ nào cần mang thứ này đi tặng người chứ a?

Mang về trả lại đi, sau này đừng tiêu tiền bậy bạ như vậy nữa." "Haha, đó là vừa nãy Phụ hoàng ở đây nên con mới nói vậy thôi, cái này là đồ con làm.

Mấy ngày nữa thứ này sẽ bắt đầu chính thức mở bán, người giúp con mang mấy thứ này tặng ra ngoài, đánh bóng tên tuổi trước đã." Dương Như Ý vừa nghe Lý Khác nói cái này, lập tức hiểu được ý tứ.

Giá trị của thứ này nàng cũng đã thấy.

Nếu để Lý Nhị biết nước hoa này là do Lý Khác thao túng phía

sau, vậy làm không tốt lại sẽ nảy sinh nghi ngờ. "Khác nhi, hiện tại con cũng lớn rồi, muốn làm gì nương cũng không khuyên, nhưng nhất định phải chú ý an toàn, không được mạo hiểm biết không!

Nương có thể giúp nhất định sẽ giúp!" Dương Như Ý trải qua hai đại vương triều, tự nhiên cũng không phải người cổ hủ.

Cũng không khuyên can Lý Khác, chỉ bảo hắn chú ý an toàn.

Sau đó liền yên lặng nhận lấy mấy bình nước hoa kia. "Yên tâm đi nương, con tự có chừng mực.

Đúng rồi, bộ con đưa cho người kia tuyệt đối đừng tách ra đi tặng người khác nha!

Đó là trọn bộ, mấy cái này đều là lẻ tẻ, đến lúc đó tốt nhất để cho người ta biết người có một bộ, như vậy là tốt nhất." Lý Khác lại dặn dò Dương Như Ý, sau đó đi thẳng về tẩm cung của mình.

Trên tay còn mười mấy chai nước hoa, mấy thứ này phải tản ra ngoài mới được.

Để hắn chạy đi tặng thì tự nhiên không hiện thực, cho nên Lý Khác sau khi về tẩm cung, trước tiên gọi Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi tới.

Cũng thuận tiện gọi luôn cả Lý Lệ Chất. "Hoàng huynh, gấp gáp tìm muội có chuyện gì vậy?" Lý Lệ Chất cười hì hì nhìn Lý Khác, nàng vốn đang cùng Thủy Tiên Nhi chơi trò đá cầu Lý Khác dạy.

Chương 178

Kết quả đột nhiên bị Lý Khác gọi tới. "Không có gì, định tặng chút quà thôi." Lý Khác cười ha hả, từ trong tay áo lấy ra mười mấy chai nước hoa. "Nào, cái này gọi là nước hoa, xức lên người có thể làm cho trên người lúc nào cũng tỏa ra hương hoa thơm ngát nha!" Lời Lý Khác vừa dứt, trong mắt ba nha đầu lập tức bắt đầu lấp lánh sao nhỏ. "Hoàng huynh, không lừa muội chứ!" "Đây là nước hoa của ca ca tốt sao?

Quá tốt rồi, ta muốn thử sớm một chút." "Liệu có thơm hơn cái dầu gội đầu kia không a?" "Thử xem thì biết ngay mà!

Cái này là hương hoa quế nè, mùi thơm nồng nàn quá!" "Cái này là cúc mùa thu nè, thơm quá!

Cái này cũng là cúc mùa thu này, bất quá mùi vị dường như muốn nhạt hơn một chút." ....

Ba nha đầu đem mấy cái bình sứ nhỏ trên bàn Lý Khác từng cái từng cái rút nút ra ngửi.

Sau đó thập phần có thiên phú phán đoán ra độ nồng nhạt khác nhau giữa mỗi loại nước hoa.

Xem đến mức Lý Khác phải hô to thiên tài a! "Hoàng huynh, mấy cái này đều tặng muội sao?" Lý Lệ Chất ngửi qua tất cả nước hoa một lần, lập tức hai mắt sáng rực nhìn Lý Khác.

Đối với những chai nước hoa này nàng thật sự thích.

Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi bên cạnh cũng hai mắt mong chờ nhìn Lý Khác, chờ đợi câu trả lời của hắn. "Đương nhiên rồi, mấy cái này là mua cho các muội mà!

Có thể mang đi tặng người khác nha!

Thứ này chỉ cần một chút xíu là có thể tỏa hương thật lâu, muội cũng dùng không hết nhiều như vậy." Nghe Lý Khác nói xong, ba người Thủy Tiên Nhi lập tức bắt đầu chia nhau.

Mỗi người lấy ba bốn chai.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí kia, Lý Khác có chút buồn cười. "Nào, ta nói cho các muội chi tiết bảo quản nước hoa các loại, nếu bảo quản không tốt, thứ này sẽ hỏng mất.

Đầu tiên..." Lý Khác chờ ba nàng phân phối xong xuôi, liền bắt đầu nói phương thức trữ tồn.

Ba nữ nghe đến là nghiêm túc a!

Khi nghe Lý Khác nói mấy loại nước hoa này phải để ở nơi râm mát tránh bị mặt trời chiếu, ba người càng trực tiếp ôm hết mấy cái bình sứ nhỏ vào trong lòng. "Được rồi Hoàng huynh, muội phải về trước đây, muội phải tìm nơi mặt trời không chiếu tới để giấu bảo bối của muội." Lý Lệ Chất nghe xong hết thảy những gì Lý Khác giảng, trực tiếp chào Lý Khác một tiếng rồi rời đi.

Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi tuy rằng không đi, nhưng đều nhao nhao đem phần thuộc về mình tìm chỗ cất kỹ. *** Nước hoa, thứ đồ vật này sau khi Lý Khác mang vào hoàng cung, ngày thứ hai đã bắt đầu lên men.

Cái hoàng cung này tuy rằng người ngoài nhìn vào thì vàng son lộng lẫy, tràn ngập cảm giác thần thánh và cao lớn.

Nhưng thực tế, một khi vào trong hoàng cung, sẽ phát hiện nơi này kỳ thực là nơi hắc ám nhất thế giới.

Dùng lời của Lý Khác mà nói, ở chỗ này, cho dù là đóa bạch liên hoa (hoa sen trắng) thanh thuần cỡ nào cũng sẽ biến thành lục trà (trà

xanh - kẻ giả tạo).

Các loại đấu đá và toan tính trong tối.

Từng người mặt ngoài hòa khí, thực tế lại toan tính lẫn nhau.

Ngoại trừ những cái đó ra, cơ bản không có gì giải trí đáng nói.

Duy nhất giải trí phỏng chừng chính là nghe loại bát quái này.

Nước hoa, loại đồ vật thần kỳ này, trong khi những phi tử, tài nhân kia đang dùng cánh hoa tắm rửa, để nhiễm lên một thân phương hương, mong có cơ hội được Lý Nhị để mắt tới, thì những người có nước hoa bắt đầu đi khắp nơi khoe khoang bảo bối. "Oa, Lệ Chất tỷ, trên người tỷ thơm quá!

Mùi hoa quế, tỷ dùng cánh hoa tắm rửa sao?" "Haha, cái này muội không biết rồi!

Tỷ dùng một thứ gọi là nước hoa, dùng xong trên người thơm thế này đấy!

Tỷ nói cho muội nghe nha!

Cái nước hoa kia thần kỳ lắm, chỉ cần dùng tay bôi một chút lên người, trên người lập tức biến thành giống như hoa nở vậy nha!" "Oa, thần kỳ vậy sao!

Lệ Chất tỷ, Hoàng tỷ, có thể cho muội xem cái nước hoa kia một chút không a!

Muội xem một cái thôi được không!" ... "Dương Phi tỷ tỷ, trên người tỷ thơm quá!

Đã lâu như vậy rồi mùi vị vẫn chưa tan, tỷ giấu túi thơm ở đâu vậy?" "Vi Phi muội muội chê cười rồi, là đứa con Khác nhi bất thành khí kia của ta, ở bên ngoài tiêu tiền bậy bạ mua một ít thứ gọi là nước hoa về tặng ta, lúc ấy nhìn thấy lạ, cũng nhận lấy, bất quá ta đặc biệt

mang theo một bình tặng cho muội muội đây!" "Thật sao!

Vậy thật cám ơn tỷ tỷ a!" "Không có gì, loại nước hoa này a tổng cộng có tám loại là một bộ, Khác nhi tặng ta mười mấy chai, ta cũng dùng không hết, định tặng cho các vị tỷ muội dùng thử xem!" "Có tám loại nhiều vậy sao!

Vậy tỷ tỷ có thể tặng muội thêm một loại không a!

Muội cũng tiện đổi qua đổi lại dùng a." "Cái này.... ta cũng không phải là không nỡ a!

Nhưng ta chỉ có bộ đó là đủ, những cái còn lại ta đều tặng người khác gần hết rồi." "Vậy sao?

Vậy tỷ tỷ có biết thứ này có thể mua ở đâu không a?" "Cái này ta cũng không biết a." ...

Dưới sự đẫn dắt của Lý Lệ Chất và Dương Như Ý, danh từ nước hoa chưa từng xuất hiện này bắt đầu lan truyền nhanh chóng trong hoàng cung.

Thậm chí dưới sự nghe ngóng của những người có tâm, chưa đến hai ngày thời gian đã từ trong hoàng cung truyền ra ngoài cung.

Những người có quyền có thế đều bắt đầu điên cuồng nghe ngóng lai lịch nước hoa.

Cũng có người tìm Lý Khác nghe ngóng, nhưng sau khi nghe nói Lý Nhị ở chỗ đó đều chịu thiệt, cũng không ai dám đánh chủ ý lên hắn nữa.

Ở cái thời đại thiếu thốn các hình thức giải trí này, tin tức vỉa hè lan truyền nhanh như dịch bệnh.

Chỉ trong ba ngày, thứ gọi là "nước hoa" bắt đầu từ trong hoàng cung đã nhanh chóng lan ra khắp thành Trường An.

Chương 179

Phàm là nhà nào có chút tài lực hoặc tai mắt linh thông đều biết đến sự tồn tại của nước hoa và đang tìm mọi cách dò la nơi sản xuất.

Trong khi cơn sốt nước hoa đang náo nhiệt, Âm gia tại thành Trường An cũng đón nhận những ngày tháng đen tối nhất.

Cứ hễ trời dần tối là trong nhà không bị mất trộm thì cũng bị phóng hỏa.

Điều khiến người ta chấn động nhất là vị tiểu thiếp thứ mười mà gia chủ Âm gia mới nạp, vừa vào cửa được ba ngày đã nghe nói gặp phải hái hoa tặc.

Sự việc này có thể nói là ầm ĩ vô cùng.

Khi Lý Khác nghe được tin này cũng phải đen mặt.

Hắn đặc biệt đi tìm Hàn Vấn hỏi chuyện.

Hắn cho phép đả kích báo thù, cũng không phản đối thủ hạ dùng chút thủ đoạn ti bỉ, nhưng nếu làm hái hoa tặc thì tuyệt đối không được.

Cái thói xấu này không thể nuông chiều.

Nhưng sau khi tìm Hàn Vấn hỏi rõ sự tình mới biết, hóa ra đám người kia chỉ đi trộm ít quần áo, chăn màn người ta phơi phóng đem đi treo chỗ khác, kết quả lại bị đồn thành hái hoa tặc.

Biết được chân tướng, Lý Khác cũng có chút cạn lời.

Ba ngày nay, Âm gia quả thực bị quậy cho gà chó không yên.

Hàn Vấn đúng là một nhân tài.

Khi Lý Khác tìm đến, tên này cư nhiên đang dẫn người trốn trong

một căn phòng tối nhỏ để tổng kết chiến thuật.

Điều Lý Khác không ngờ là mới mấy ngày không gặp, đám người này nhìn càng thêm ranh ma, khí tức quân nhân trên người gần như hoàn toàn biến mất.

Nếu Lý Khác không biết thân phận bọn họ, chắc chắn sẽ tưởng đây là mấy tên lưu manh côn đồ.

Khi chuyện nước hoa và Âm gia dần lan truyền trong thành Trường An, một bức cấp báo cũng được gửi lên long án của Lý Thế Dân. "Thủ quân Trường Thành phát hiện sứ tiết đoàn Đột Quyết đã vượt qua biên giới Trường Thành, đang tiến về phía Trường An.

Theo lời bọn họ, là đến thỉnh cầu hòa thân, hai nước thiết lập bang giao." Lý Thế Dân xem xong tin tức trên cấp báo, trên mặt tràn đầy ý cười. "Đám man di mọi rợ, giờ thì biết sợ rồi!

Ha ha ha..." Trong Ngự Thư Phòng, Lý Thế Dân cười vô cùng sảng khoái.

Sau khi bị Lý Khác hạ thuốc (kích thích hưng phấn), đây là ngày vui vẻ nhất của ông.

Cười xong, Lý Thế Dân lại nghĩ đến chuyện khác. "Người đâu, truyền lệnh của trẫm, triệu tập tất cả các hoàng tử đến Dưỡng Sinh Điện.

Trẫm có việc muốn nói." Dưới sự triệu tập của Lý Thế Dân, tất cả các hoàng tử đều tụ tập trong Dưỡng Sinh Điện.

Ngay cả Lý Khác, kẻ ngày thường có tư cách lên triều nhưng lại chuyên kêu đau đầu để trốn việc, cũng phải đứng trong điện. "Các ngươi có biết trẫm gọi các ngươi đến là vì chuyện gì không?" Lý Thế Dân nhìn đám hoàng tử đứng phía dưới với tư thế không đồng nhất, giả bộ hỏi một câu. "Ta làm sao mà biết được." Lời Lý Thế Dân vừa

dứt, giọng nói có chút u oán của Lý Khác đã vang lên.

Hắn vừa mới chuẩn bị lén lút trốn khỏi hoàng cung đi chơi, kết quả chân trước mới bước ra khỏi tẩm cung, chân sau đã bị lôi đến đây. "Câm miệng lại cho trẫm!" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói xong, suýt chút nữa thì tức chết.

Ông trực tiếp gầm lên một tiếng, đồng thời vớ lấy cái chén trà trên bàn ném về phía Lý Khác. "Ây ây, lớn tuổi rồi, động một chút là phát hỏa, coi chừng hại gan đấy!" Lý Khác không chút dấu vết né sang một bên, chén trà Lý Thế Dân ném trực tiếp lướt qua người hắn, đập vào người Lý Uẩn đang đứng phía sau.

Tên kia nào dám né tránh như Lý Khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn chén trà đập vào đầu gối mình.

Lý Thế Dân dùng lực không nhỏ, chén trà sứ kia đập vào đầu gối Lý Uẩn phát ra một tiếng trầm đục.

Không cần nhìn cũng biết, ít nhất cũng bầm tím.

Nhưng tên kia lại không dám động đậy, chỉ cắn chặt răng nhịn đau không dám ho he.

Nhìn thấy bộ dạng đó, trong mắt Lý Thế Dân càng thêm thất vọng.

Biết ẩn nhẫn là tốt, nhưng Lý Thế Dân càng thích người sát phạt quyết đoán hơn. "Biên quan gửi cấp báo, người Đột Quyết đã vượt Trường Thành rồi." Lý Thế Dân cũng không nói người Đột Quyết đến làm gì, chỉ ném ra một câu lửng lơ như vậy rồi im lặng, quan sát xem phản ứng của đám hoàng tử bên dưới.

Khi nghe tin này, sắc mặt các hoàng tử phía dưới thay đổi khác nhau.

Lý Thế Dân vừa nói người Đột Quyết vượt Trường Thành, ý nghĩ đầu tiên của đám người này là Đột Quyết lại xâm phạm Đại Đường.

Tương lai triệu tập bọn họ, có khả năng là muốn một hoàng tử nào đó đại giá thân chinh.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh, có hoàng tử mặt lộ vẻ hưng phấn, có người lại đầy vẻ lo âu.

Chiến tranh là công tích.

Những hoàng tử này cũng cần công tích để tăng thêm thế lực.

Nhưng cũng có một bộ phận lo sợ.

Trên chiến trường không phải chuyện đùa, lỡ chết trận thì bao nhiêu công tích cũng thành công cốc.

Trước khi Lý Khác ba lần tàn sát Đột Quyết, hình tượng người Đột Quyết trong ấn tượng của các hoàng tử đều là kiêu dũng thiện chiến, ăn lông ở lỗ, dã thú hung tàn.

Sau khi Lý Khác giết hơn hai mươi vạn đại quân Đột Quyết, hình tượng này mới hơi được cải thiện. "Phụ hoàng, nhi thần nguyện dẫn binh tiến về biên quan chống lại Đột Quyết." "Phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện dẫn binh thủ vệ biên cương Đại Đường ta." "Phụ hoàng..." Mấy hoàng tử lớn tuổi nhao nhao bước ra.

Ngay cả Lý Trị sinh tính tương đối nhu nhược lúc này cũng đứng ra.

Tuy rằng lúc này mới mười ba mười bốn tuổi, nhưng cũng biết đây là cơ hội tốt.

Từ chỗ Trường Tôn Vô Kỵ, bọn họ cũng biết Lý Thế Dân có ý lập Thái tử, nhưng do Lý Khác quá mức chói mắt nên vị trí Thái tử tạm thời chưa định.

Lúc này nếu trên người có thêm công lao thủ vệ biên cương thành công, thì ngôi vị Thái tử về cơ bản đã có thể xác lập.

Chương 180

Lý Thế Dân nhìn từng đứa con chủ động đứng ra muốn dẫn binh chống lại hán nô, trong mắt tràn đầy vẻ an ủi.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Khác đang cúi đầu nghiên cứu mũi giày ở góc kia, ông lại thấy hơi khó chịu. "Lý Khác, ngươi có suy nghĩ gì không?" Lý Thế Dân theo bản năng hỏi một câu, hỏi xong lại có chút hối hận.

Lý Khác không được cầm quân, đây là ước định giữa ông và hắn.

Tự nhiên lại đi hỏi, lỡ Lý Khác thuận nước đẩy thuyền đòi đi, chẳng phải ông tự tìm khó chịu sao?

Nhưng câu trả lời của Lý Khác lại làm ông cảm thấy nhẹ nhõm. "Con không đi đâu." Lý Thế Dân nghe vậy trong lòng cũng yên tâm hơn chút. "Đột Quyết bị con giết hơn hai mươi vạn quân, lúc này còn dám tới, không phải đại quân áp cảnh thì là cầu hòa nhận thua.

Muốn người thì không có, muốn tiền thì càng không.

Lúc này đi chỉ có đi chơi chứ đánh đấm gì.

Có nhiều huynh đệ tranh nhau đi vì nước quên thân như vậy, cũng không thiếu một mình con đâu!" Lời Lý Khác vừa thốt ra, mấy hoàng tử tranh nhau muốn thân chinh sắc mặt lập tức trắng bệch.

Bọn họ thật sự không nghĩ đến điểm này.

Nhỡ đâu là đến cầu hòa thật thì không sao, nhưng nếu là giả, đi biên quan có khi lại "vì nước quên thân" thật!

Lúc đó nếu có thể trốn về được thì cũng là bại binh chi tướng, sống sót trở về thì ngai vàng cũng coi như vô vọng.

Nghe Lý Khác phân tích, đám hoàng tử lập tức mặt lộ vẻ khổ sở.

Từng người hận không thể tự vả mình hai cái, chuyện rõ ràng rủi ro lớn như vậy, sao không nghĩ kỹ rồi hẵng nói! "Vậy nếu ta cứ bắt ngươi đi thì sao?" Lý Thế Dân nghe nửa câu đầu của Lý Khác thì hài lòng vì hắn nhìn rõ đại thế, nhưng nghe đến nửa câu sau thì khóe miệng lại giật giật. "Thì con đi thôi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp với bọn chúng.

Đánh được thì đánh, đánh không lại thì chạy.

Có gì to tát đâu!" Lý Khác nói giọng vô cùng nhẹ nhàng, đặc biệt là đoạn "đánh không lại thì chạy", nghe tự nhiên như không, cứ như hắn đang nói "ta cái này gọi là rút lui chiến thuật" vậy.

Hắn chẳng hề cảm thấy chưa đánh đã tính đường chạy là điều gì đáng xấu hổ.

Lời này nếu đặt vào lúc bình thường chắc chắn sẽ có người nhảy ra bắt bẻ, nhưng lúc này lại chẳng ai dám đứng ra bật lại ("đỗi").

Nhỡ đâu vừa bật lại, Lý Thế Dân chỉ định luôn người đó đi đối chiến Đột Quyết thì làm sao?! "Được rồi, từng người các ngươi cũng không cần ở đó mà nơm nớp lo sợ.

Người Đột Quyết lần này đến chủ yếu là để cầu hòa, hòa thân.

Chúng ta là thiên triều thượng quốc, tự nhiên cũng không thể thất lễ.

Trẫm sẽ từ trong các ngươi chọn một người đi đón tiếp đội ngũ hòa thân Đột Quyết, để thể hiện lễ tiết và khí độ nước lớn của ta." Lý Thế Dân nói, trên mặt lộ vẻ vô cùng kiêu ngạo. "Phụ hoàng, để nhi thần đi đi!" "Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý đi!" "Phụ hoàng, con tuổi còn nhỏ, mấy vị huynh trưởng tuổi đều khá lớn, nếu để họ đi, người không biết lại tưởng chúng ta quá coi trọng người Đột Quyết, chẳng

phải làm mất uy phong của ta sao?

Để một người nhỏ tuổi như con đi, vừa không thất lễ, lại không khiến người ta cảm thấy chúng ta sợ Đột Quyết." "Phụ hoàng, hay là để con đi!

Hoàng đệ còn quá nhỏ, lỡ thất lễ chẳng phải để người ta cười chê Đại Đường ta sao!" ...

Mấy tên này vừa nghe đối phương đến hòa thân nhận thua, từng người lại tích cực hẳn lên, tranh giành vô cùng hăng hái.

Lý Khác vẫn giữ bộ dạng thiếu hứng thú.

Đi tiếp đãi loại chuyện này, trừ khi hắn rảnh rỗi sinh nông nổi. "Lý Khác, ngươi đi nghênh tiếp đi!" "Dạ... vậy nhi thần cáo lui!" Lý Khác cũng không nghe rõ Lý Thế Dân nói gì, chỉ nghe thấy gọi tên mình, sau đó theo bản năng định chuồn.

Nhưng vừa xoay người, hắn phát hiện hình như có gì đó sai sai. "Khoan đã!

Phụ hoàng bảo con đi nghênh tiếp sứ tiết đoàn Đột Quyết?" "Đúng vậy!

Sao, có gì không thỏa đáng à?" "Đừng, thật sự có đấy!" "..." "Có cũng phải đi cho trẫm!" "Vâng!" Lý Khác nhìn Lý Thế Dân rõ ràng lại đang định ném đồ vật qua, nhún vai một cái, rồi quay đầu nhìn sang đám đệ đệ xui xẻo kia. "Nhìn xem từng người một kìa, cứ như chưa thấy phụ nữ bao giờ, tranh cái gì mà tranh?

Nhìn Khác ca xuất mã đây, chưa về đến Trường An ta đã làm cho nàng ta mang thai rồi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Đám hoàng tử nghe xong mặt đầy hắc tuyến.

Lý Thế Dân ngồi trên cao thì đầu đầy mây đen.

Bốn chữ "Giam thủ tự đạo" (trông coi mà lại ăn trộm) trực tiếp hiện lên trong lòng mọi người.

Ngay khoảnh khắc chân Lý Khác bước ra khỏi Dưỡng Sinh Điện, trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch kích hoạt.

Người Đột Quyết lấy danh nghĩa hòa thân mang theo ngựa chứa mầm bệnh ôn dịch, mưu đồ tiến vào Trường An phát tán dịch bệnh.

Lựa chọn 1: Tuy rằng ôn dịch chưa khuếch tán, nhưng để đề phòng, trực tiếp đem cả sứ tiết đoàn đóng gói thiêu hủy!

Phần thưởng: Y thuật tinh thông cấp Tông sư.

Lựa chọn 2: Dù sao ôn dịch cũng chưa bùng phát, thuận tay đem muội tử (cô nương) trong đoàn tiếp về, những kẻ còn lại đóng gói thiêu hủy!

Phần thưởng: Y thuật tinh thông cấp Tông sư.

Lựa chọn 3: Giả vờ không biết, đem toàn bộ đưa về Trường An!

Phần thưởng: Y thuật tinh thông cấp Tông sư." Lý Khác nghe nhắc nhở này thì hơi sững sờ.

Hệ thống lần đầu tiên đưa ra ba lựa chọn có phần thưởng giống hệt nhau.

Chương 181

"Có chút ý tứ a!

Hắc hắc, đám Đột Quyết này cũng biết chơi đấy chứ!

Ôn dịch đều dùng tới rồi, muốn chơi chiến tranh sinh hóa sao?" Lý Khác cười lạnh một tiếng, tiếp tục bước đi.

Nhiệm vụ đi đón người đã nhận, những thứ còn lại tự nhiên Lý Thế Dân sẽ sai người an bài tốt, hắn không cần đi lo lắng vớ vẩn, đến lúc đó chờ dẫn đội xuất phát là được.

Buổi chiều, Lý Khác nhận được thông báo của Lý Thế Dân, bảo hắn trực tiếp dẫn đội đi nghênh tiếp sứ tiết đoàn Đột Quyết.

Lý Khác cũng không khách khí, vừa vặn có thể ra ngoài giải sầu.

Ngày ngày ở lì trong thành Trường An cũng chán. "Được rồi, cũng không cần tiễn ta, ta đi nghênh tiếp sứ tiết đoàn chứ có phải đi đánh giặc đâu, mấy ngày là về rồi." Lý Khác đứng tại cửa Đông thành Trường An.

Bên cạnh, con ngựa Xích Thố mấy ngày không được ra ngoài hoạt động có chút bất an dùng móng cào đất.

Hôm qua Lý Khác sai người đóng một bộ móng sắt cho nó, hiện tại nó vẫn chưa quen lắm với thứ đó. "Hảo ca ca, đều nói là không đi đánh giặc, vậy sao cả người đều mặc khôi giáp thế kia!

Còn mang cả vũ khí nữa!" Tiểu Nguyệt Nhi nhìn Họa Cần Phương Thiên Kích và Long Nha Trường Cung trên lưng ngựa Xích Thố, có chút không tin lời Lý Khác. "Được rồi, một con nha đầu nhỏ như muội thì hỏi mấy cái này làm gì?

Cẩn thận ta đánh đòn đấy.

Mau dẫn Tiên Nhi tỷ tỷ về hoàng cung đi!" Lý Khác đưa tay xoa đầu Tiểu Nguyệt Nhi, sau đó xoay người định đi. "Hảo ca ca đợi đã." Lý Khác vừa xoay người, Thủy Tiên Nhi đã chạy tới, có chút xấu hổ chìa đôi tay trước mặt Lý Khác, một cái túi thơm nhỏ xuất hiện trong tay nàng.

Nhìn vô cùng nhỏ nhắn đáng yêu. "Cái này là ta đi chùa cầu bình an phù, tặng... tặng cho chàng!" Lý Khác nhìn bình an phù trên tay Thủy Tiên Nhi, hắn vốn không tin mấy thứ này, nhưng đã là mỹ nhân tặng, không thích cũng phải nhận. "Vậy cảm ơn Tiên Nhi." Lý Khác cười ha hả, đem túi thơm nhỏ Thủy Tiên Nhi đưa cất vào trong giáp bảo vệ.

Thu xong đồ, hắn nhìn sắc trời, cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp phi thân lên ngựa. "Mau trở về đi!

Bên ngoài không an toàn.

Đừng để ta lo lắng." Nghe Lý Khác nói vậy, Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi cũng không tiện ở lại nữa.

Đặc biệt nghe câu "đừng để ta lo lắng", hai nàng càng thêm cảm động.

Hai người y y bất xá lên xe ngựa, dưới sự hộ vệ của xa phu và thị vệ, đi về hướng hoàng cung.

Khi hai chiếc xe ngựa rời đi, trong đám đông có mấy bóng người nhìn như lưu manh côn đồ cũng lặng lẽ đi theo.

Những người này đều do Hàn Vấn đặc biệt an bài.

Chỉ cần hai nàng rời khỏi hoàng cung, bọn họ sẽ âm thầm hộ vệ.

Kẻ thù của Lý Khác ở Trường An không ít, minh thương ám tiễn đầy rẫy, có một số việc phải cẩn thận vẫn hơn. "Ngô Vương điện hạ thật tốt diễm phúc a!

Hai hồng nhan xinh đẹp như vậy, thật khiến người khác ghen tị!" Lý Khác vừa tiễn hai nha đầu đi, một tên có dáng vẻ hơi hèn mọn liền mặt dày cười cười tiến lại gần.

Trên mặt tràn đầy vẻ nịnh nọt, thỏa thỏa là bộ dạng cẩu thối tử (tay sai). "Ai đấy?" "Bẩm Điện hạ, tiểu nhân là con trai Lễ Bộ Thị Lang, Hà Nguyên." Lý Khác nhìn thanh niên mặc bộ kình trang bằng lụa, trông cũng có vẻ ra dáng người, nhưng khóe miệng hắn lại giật giật. "Lão đầu tử (Hoàng đế) cái gọi là muốn chống đỡ thể diện cho Đại Đường ta là chống đỡ kiểu này sao?

Kiếm đâu ra một đống dưa vẹo táo nứt thế này?" Lý Khác phóng mắt nhìn, cả đội ngũ nghênh tiếp chẳng có mấy ai nhìn thuận mắt.

Không phải tướng mạo khiếm khuyết thì là một thân đầy vẻ lưu manh, bĩ khí.

Nhìn một cái là biết đám con ông cháu cha (hoàn khố tử đệ). "Định mệnh, kiếm cho ta mấy thứ này à?

Dùng Trình Xử Lượng còn có bài diện hơn đám này!" Khi Lý Khác đang cảm thán về cái thói quan liêu nhét con cháu vào để dát vàng lên mặt này, thì tên thanh niên có bộ dạng khá "cá tính" kia thấy sắc mặt khó coi của Lý Khác, lại vô cùng thiếu mắt nhìn mà sán lại gần. "Ngô Vương điện hạ, tiểu nhân hôm nay sưu tập được mấy tỳ nữ không tệ, đều là hoàng hoa khuê nữ cả đấy, nếu Ngô Vương điện hạ không chê, hôm nào tiểu nhân đều đưa hết vào cung cho ngài nhé?" Tên con trai Hà Nguyên này lúc đi, phụ thân đã dặn dò kỹ lưỡng, lần này Ngô Vương Lý Khác dẫn đội, phải tranh thủ thân cận với hắn.

Không kết được thiện duyên thì cũng tuyệt đối không thể đắc tội.

Nghe cha dặn dò xong, tên này liền nảy sinh ý định giao hảo với Lý Khác.

Vừa rồi thấy Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi, trong đầu hắn liền hiện lên phương pháp: Đầu kỳ sở hiếu (thích gì chiều nấy). "Được rồi, tỉnh lại đi!

Thông báo xuống dưới, chỉnh đốn đội ngũ xuất phát.

Ta cũng không biết lão tử (cha) các ngươi tắc các ngươi vào đây làm gì, nhưng đều nghe cho kỹ, lần này nếu xảy ra sai sót, hậu quả là hai nước khai chiến, cái trách nhiệm này đến lúc đó phải có người gánh đấy, đừng tưởng lần này ra ngoài đi dạo một vòng là đơn giản." Lý Khác nói xong, tên nam tử kia lập tức tê dại cả da đầu.

Trách nhiệm hai nước khai chiến phải có người gánh!

Ai đi gánh?

Ai mà gánh nổi?!

Lý Khác nói không phải chuyện đùa.

Lần này mục đích của người Đột Quyết không thuần, không gây sự thì không thể nào.

Ít nhất cái sứ tiết đoàn Đột Quyết này về cơ bản đều sẽ bị hắn cho một mồi lửa thiêu sạch.

Phàm là nơi bọn chúng đi qua, Lý Khác đều phải sai người đi kiểm tra một lượt.

Chương 182

Một khi phát hiện có ôn dịch bùng phát, vậy thì chiến tranh là việc không thể tránh khỏi.

Tuy rằng hai nước sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, nhưng nếu lý do phát động chiến tranh không đúng, rất dễ ảnh hưởng đến sĩ khí binh sĩ.

Nếu không cẩn thận để bên chiếm lý biến thành đối phương, vậy vấn đề này thật sự rất lớn. "Chỉnh đốn đội ngũ xuất phát!" Lý Khác cũng mặc kệ đám người kia đã chỉnh lý xong chưa, trực tiếp vung trường kích, phát ra mệnh lệnh xuất phát.

Lần hòa thân này Lý Thế Dân tuy ngoài mặt làm vẻ không coi trọng, nhưng Lý Khác lại biết, ông ta thập phần coi trọng.

Hiện tại Đại Đường tuy đã có thực lực quyết tử chiến với Đột Quyết, nhưng chưa chuẩn bị tốt.

Cho nên cách nghĩ của Lý Thế Dân là, có thể kéo dài thì tận lượng kéo dài.

Nếu không cũng sẽ không đến lượt Lý Khác chỉ huy đội ngũ nghênh tiếp lần này.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Khác, đội ngũ nghênh tiếp trực tiếp toàn tốc lao về phía sứ tiết đoàn Đột Quyết.

Để thuận tiện, Lý Khác đem toàn bộ đám lính danh dự (nghi trượng) mà Lý Thế Dân sắp xếp rút đi hết, trực tiếp đổi thành chiến kỵ (kỵ binh chiến đấu).

Mỹ danh rằng: Thể hiện thực lực quân sự Đại Đường cho người Đột Quyết thấy.

Triển khai ngoại giao "thiết quyền".

Lý Thế Dân lúc đó nghe xong liền đồng ý ngay.

Đặc biệt đổi ba trăm người nghênh tiếp vệ đội thành năm trăm người.

Lý Khác bản thân thể năng kinh người, lại trải qua chém giết ở U Châu thành, đối với loại chuyện cưỡi ngựa gấp gáp đi đường này đã quen rồi.

Nhưng đám công tử thiếu gia "dát vàng" trà trộn vào kia thì thảm rồi.

Lúc đầu còn rất hưởng thụ cảm giác giục ngựa chạy chồm, kết quả được ba bốn tiếng sau, ai nấy đều bắt đầu mặt mày trắng bệch.

Nhưng cũng may, Lý Khác nhìn thấy bộ dạng sắp hư thoát của bọn họ, liền hảo tâm cho nghỉ ngơi sớm.

Nếu không đám kia chắc ngã ngựa hết.

Khi Lý Khác hạ lệnh nghỉ ngơi, đội hậu cần liền bắt đầu nhanh chóng bắc nồi nấu cơm.

Lý Khác nhìn bản đồ, theo tốc độ này, tối đa một ngày rưỡi nữa là có thể gặp sứ tiết đoàn Đột Quyết. "Phó tướng, lấy bút mực cho ta." Tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Lý Khác sai phó tướng tìm bút mực.

Lý Anh Ca đã xuất phát từ hôm kia, lúc này chắc đã đến thành U Châu.

Lý Khác hiện tại muốn Lý Anh Ca dẫn người men theo dấu vết người Đột Quyết đi qua mà nghiêm ngặt kiểm tra một lần.

Đặc biệt là nguồn nước và nơi dân cư tụ tập.

Hiện tại hắn chỉ biết người Đột Quyết mang theo nguồn bệnh vào Đại Đường, nhưng rốt cuộc mang bao nhiêu, vị trí chính xác ở đâu

vẫn là ẩn số.

Mưu đồ của bọn chúng rốt cuộc là phát tán tại Trường An hay rải dọc đường cũng chưa biết.

Cho nên để cẩn thận, nhất định phải rà soát lại một lần.

Thư viết xong, hắn vội vàng tìm một lính truyền tin, đồng thời trưng dụng con bảo mã của một tên "nhị thế tổ", để lính truyền tin dùng tốc độ nhanh nhất gửi đến U Châu thành giao cho Lý Anh Ca.

Tùy tiện ăn chút lương khô và uống nước, người lính truyền tin kia trang bị nhẹ nhàng, khoái mã gia roi lao vụt đi.

Tên nhị thế tổ bị Lý Khác trưng dụng tọa giá thì chỉ biết trơ mắt nhìn bạch mã yêu quý bị người ta cưỡi đi.

Lúc Lý Khác tìm hắn, hắn đã từ chối.

Nhưng nhìn thấy cây Họa Cần Phương Thiên Kích nặng trịch của Lý Khác, hắn lập tức sợ hãi.

Cơm nước của binh sĩ vô cùng đơn giản, cơm nước cho năm sáu trăm người chẳng mấy chốc đã xong.

Đám nhị thế tổ quen thói cá lớn thịt to nhìn bát cơm canh lõng bõng trong tay, sắc mặt vốn đã khó coi lại càng thêm khó coi. "Đây là đồ cho người ăn sao?" "Mẹ kiếp, ta làm sao phải chịu cái tội này chứ!

Thứ này bình thường ta cho chó ăn còn ngon hơn cái này!" "Mẹ nó, không thể cho thêm ít thịt à?

Toàn rau dại thế này, vất vả như vậy lại bắt ta ăn cái này?" ...

Đám binh sĩ xung quanh nghe đám nhị thế tổ này phàn nàn, sắc mặt đều biến đổi khó coi.

Bọn họ vẫn luôn ăn như thế này, bọn người kia nói vậy chẳng phải bảo bọn họ đều không phải người sao! "Một lũ ẻo lả kiểu cách."

Một viên binh sĩ trưởng có chút khó chịu lầm bầm một câu, rồi tiếp tục cúi đầu ăn phần của mình.

Tiếng lầm bầm này lại xui xẻo lọt vào tai một tên nhị thế tổ. "Vừa rồi mày nói cái gì?

Có giỏi thì nói lại lần nữa xem!" Tên nhị thế tổ vốn đang nín nhịn hỏa khí nghe thấy lời viên binh sĩ trưởng, ngọn núi lửa trong lòng lập tức bùng nổ.

Bát cơm trong tay hắn trực tiếp ném về phía viên binh sĩ trưởng kia.

Thức ăn bên trong văng tung tóe lên người viên binh sĩ trưởng. "..." "Mẹ kiếp, cha tao là quan Chính nhị phẩm, mày dám đánh tao không?

Có bản lĩnh thì đánh thử xem!" Lời vừa thốt ra, đám binh sĩ đang bưng bát đứng xung quanh lập tức xiu xuống.

Ở cái thời đại đẳng cấp chế độ sâm nghiêm này, dĩ hạ phạm thượng, bất kể nguyên nhân gì, đều sẽ không có kết cục tốt. "Mẹ nó, tưởng mình là cái thá gì chứ!

Một lũ thôn phu chợ búa." Tên nhị thế tổ kia ban đầu thấy đám binh sĩ xung quanh thì hơi sợ, nhưng khi đẳng cấp của cha hắn vừa được tung ra, thấy đám lính sợ hãi, trong lòng hắn cũng yên tâm.

Oán khí do bị Lý Khác lôi đi hành quân gấp gáp mấy tiếng đồng hồ cũng xả được một chút.

Ngay khi hắn vừa nói xong, một giọng nói có chút trêu tức vang lên bên cạnh. "Ây, miếng thịt ngon thế này!

Chương 183

Kết quả lại rơi xuống đất, mấy tên này thật thích lãng phí lương thực." Khi giọng nói này vang lên, một đôi đũa vươn xuống đất, gắp lấy miếng thịt rơi trên bãi cỏ.

Sau đó thiếu niên thổi thổi bụi bặm bên trên, bỏ miếng thịt vào miệng, nhai vài cái đầy vẻ ngon lành rồi nuốt xuống. "Điện hạ!" "Ngô Vương điện hạ!" ...

Nhìn thấy Lý Khác gắp miếng thịt rơi dưới đất ăn, ánh mắt mọi người xung quanh trực tiếp ngây dại.

Từng người kinh ngạc nhìn Lý Khác như nhìn quái vật. "Sao lại nhìn ta như thế?

Có vấn đề gì à?" Lý Khác vừa lùa cơm vào miệng, giọng nói có chút ồm ồm hỏi người xung quanh.

Phảng phất như người có vấn đề không phải là hắn, mà là đám nhị thế tổ hoặc binh sĩ xung quanh. "Không... không có vấn đề!" "Cái đó, Ngô Vương điện hạ!" Sự xuất hiện của Lý Khác làm bầu không khí xung quanh trở nên áp lực.

Bất kể là đám binh sĩ hay đám nhị thế tổ kia, lúc này đều có chút nơm nớp lo sợ. "Ăn cơm trước đã, người đâu, xới thêm chút cơm cho vị con trai quan Chính nhị phẩm này.

Tục ngữ có câu, trời đánh tránh miếng ăn, ăn xong rồi tính sau." Lý Khác nói xong, trực tiếp ngồi xổm xuống đất.

Người lính bị Lý Khác điểm danh cũng rảo bước chạy đi lấy cơm.

Những tên nhị thế tổ vốn đang phàn nàn cơm khó ăn, hoặc dứt khoát chê cơm không phải cho người ăn, lén lút nhìn thoáng qua bát

cơm của Lý Khác đang ngồi xổm dưới đất ăn ngấu nghiến.

Phát hiện cơm của hắn cũng y hệt bọn họ.

Khi phát hiện ra điều này, sắc mặt không ít tên lập tức khó coi.

Viên binh sĩ trưởng bị hắt thức ăn lên người nhìn thật sâu Lý Khác đang ngồi xổm một bên ăn cơm, sau đó cũng cúi đầu bắt đầu ăn phần cơm của mình.

Mọi thứ đều bình tĩnh đến áp lực, giống như trước khi cơn bão ập đến.

Mười mấy phút sau, Lý Khác lùa sạch chút cơm cuối cùng trong bát, liền ngồi đó nhìn đám nhị thế tổ đang ăn.

Hắn đặt cái bát rỗng trước mặt, rồi cười hì hì nhìn bọn họ ăn cơm.

Nụ cười nhìn thì rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác rợn cả tóc gáy.

Đám nhị thế tổ nhìn cái bát trống không và nụ cười trên mặt Lý Khác, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Nhưng lại không ai dám nói thêm một chữ.

Từng người lẳng lặng bắt đầu lùa cơm trong bát.

Lúc này mà còn không cảm nhận được bầu không khí không đúng thì đúng là ngu ngốc.

Giờ bọn họ cũng chẳng quan tâm đồ trong bát khó ăn thế nào, chỉ cắm đầu nhét vào miệng.

Ngay cả tên vừa nãy làm loạn hăng nhất giờ cũng không dám ho he, chỉ cúi đầu ăn lấy ăn để.

Vài phút sau, dưới sự chú thị của Lý Khác, tất cả đám nhị thế tổ cũng nuốt hết cơm canh xuống bụng, trong bát đến hạt cơm cũng

không còn. "Ân, nể tình các ngươi cũng biết điều, đống thức ăn dưới đất hôm nay ta không bắt các ngươi liếm sạch nữa.

Xin lỗi một câu, chuyện này coi như xong." Lý Khác nói xong, lại quay đầu nhìn về phía viên binh sĩ trưởng bị hắt thức ăn. "Huynh đệ, nhìn như vậy được chưa?

Nếu cảm thấy chưa hả giận, cứ trực tiếp tát hắn." Nghe lời Lý Khác, đám người xung quanh không tự chủ được hít sâu một hơi khí lạnh.

Viên binh sĩ trưởng bị điểm danh thì thụ sủng nhược kinh.

Hắn nào dám để người ta xin lỗi chứ! "Điện hạ, xin lỗi thì thôi đi!

Dù sao..." Viên binh sĩ trưởng có chút khó xử nhìn Lý Khác.

Dù sao hắn cũng chỉ là một binh sĩ trưởng, đối phương là con ông cháu cha chính hiệu, nếu tính sổ về sau thì hắn làm gì có năng lực chống lại!

Lúc đó không chừng còn họa lây người nhà. "Yên tâm, hôm nay vận mệnh của hắn và ngươi đã cột vào nhau rồi, nếu ngươi hoặc gia đình ngươi gặp bất cứ chuyện gì không hay, ta sẽ tính hết lên đầu hắn.

Sau này nếu có chuyện bất công, ta sẽ đòi lại gấp mười cho ngươi.

Đều là những người tùy thời có khả năng vì Đại Đường táng mạng, chút bảo đảm này Lý Khác ta dám cho các ngươi." Lý Khác nói cười vô cùng vui vẻ, nhưng sau nụ cười lại tràn ngập mùi máu tanh vô tận. "Điện hạ..." Lý Khác vừa dứt lời, không chỉ viên binh sĩ trưởng kia, mà ngay cả đám binh sĩ bên cạnh trong mắt đều tràn đầy vẻ sùng bái. "Được rồi, đã không nguyện ý thì ta cũng không miễn cưỡng, mọi người đều ăn xong rồi chứ!

Ăn xong rồi chúng ta chuẩn bị xuất phát!" Lý Khác hô lớn một tiếng, mấy trăm binh sĩ xung quanh lập tức kịch liệt hưởng ứng.

Từng người động tác nhanh nhẹn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tốc độ nhanh hơn lúc trước không ít.

Lý Khác dùng hành động của mình để đạt được sự thừa nhận của những người lính này.

Quân tâm thứ này, kỳ thực rất đơn giản.

Lòng người đều làm bằng thịt, ngươi thật tâm đối đãi người ta, người khác cũng sẽ thật tâm đối đãi ngươi, đặc biệt là những người lính đơn giản này.

Đám nhị thế tổ lúc này cũng bị Lý Khác chấn nhiếp, từng người bưng bát ngây dại đứng tại chỗ không biết nên làm gì. "Các ngươi cũng thu dọn đi, chuẩn bị lên đường!

Chuyện lần này ta hy vọng là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Lần sau nếu ta còn thấy các ngươi vũ nhục quân nhân, vậy ta sẽ đem đầu các ngươi về Trường An!" Lý Khác vẫn giữ nụ cười đối diện với đám nhị thế tổ, nhưng lúc này không một ai nghĩ là hắn đang đùa.

Chương 184

"Cuộc sống an dật hiện tại là do cha ông dùng máu và mạng đổi lấy, không có những người lính này, các ngươi hiện tại sớm đã bị người Đột Quyết ném vào nồi hầm rồi.

Có đôi khi, đừng vì xuất thân mà tự cho mình cao hơn người khác một bậc, dù cao quý đến đâu, cũng chỉ là con người, đừng không coi người khác là người." Lý Khác nhìn đám nhị thế tổ lần cuối, lắc đầu thở dài một tiếng, rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

Thời đại này là như vậy.

Vương cung quý tộc để biểu thị huyết mạch tôn quý, con cháu từ nhỏ đều sẽ bị quán thâu tư tưởng cao hơn người khác một bậc.

Kỳ thực chính tư tưởng này rất dễ dạy ra một đám trẻ trâu và hoàn khố tử đệ.

Quyền lực thượng tầng hầu như đều do đám nhị thế tổ này kế thừa.

Một đời hai đời thì được, thời gian dài rồi, sớm muộn gì cũng sẽ nát từ gốc.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến vương triều phong kiến phần lớn không thể tồn tại lâu dài. "Vâng vâng, Ngô Vương điện hạ, ta nhất định cẩn nhớ." "Điện hạ, ta biết sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không vũ nhục quân nhân nữa." "Điện hạ, ta cũng biết sai rồi!" "Vị huynh đệ kia, ta xin lỗi ngươi, là lỗi của ta.

Xin lỗi nhé." ...

Nghe Lý Khác nói, đám nhị thế tổ nhao nhao bắt đầu phụ họa.

Nhưng rốt cuộc là thật tâm hay giả ý thì chỉ có trời mới biết, Lý

Khác cũng không rõ.

Nhưng hắn cũng không định truy cứu vấn đề này.

Chuyện này là vấn đề thời đại, cũng giống như việc sai không phải ở một người nào đó, thế giới này cũng cùng một đạo lý.

Không cần thiết phải cưỡng ép thay đổi.

Phi thân lên ngựa, Lý Khác trực tiếp dẫn đại bộ đội tiếp tục lên đường.

Nhưng tốc độ lại không hề giảm, vẫn toàn tốc di chuyển.

Mất hai ngày rưỡi, Lý Khác cuối cùng cũng gặp được sứ tiết đoàn Đột Quyết.

Bài tràng của đối phương cũng không nhỏ.

Trước sau có mấy trăm người trong sứ tiết đoàn, bộ đội có khả năng chiến đấu cũng khoảng hai trăm người.

Ngoài trừ bộ đội chiến đấu, số còn lại đều là đội ngũ nghi lễ, ăn mặc hào nhoáng, ai nấy tinh thần phấn chấn. "Phía trước là người phương nào?" Đại biểu sứ tiết đoàn Đột Quyết lần này là Cáp Nỗ Nhĩ Cán, khi nhìn thấy đội của Lý Khác đứng đó chờ, tuy đoán được là bộ đội nghênh tiếp của Đại Đường, nhưng vẫn phải đứng ra hỏi mới được. "Ta đại biểu cho Đại Đường đến nghênh tiếp các ngươi về Trường An.

Hiện tại vấn đề an toàn do ta tiếp quản, mau bỏ vũ khí xuống!" Lý Khác đứng cách đó hai mươi mét, ánh mắt đánh giá tứ phía những con ngựa mà người Đột Quyết mang theo.

Muốn từ trong mấy trăm con ngựa nhìn ra điểm gì đó quả thực hơi khó khăn.

Nhưng nhìn ra hay không đối với Lý Khác lúc này cũng không

quan trọng nữa.

Dù sao hắn cũng không định để những người dư thừa sống sót. "Xin hỏi các hạ là ai, chẳng lẽ không cảm thấy chỉ bằng một câu nghênh tiếp mà bắt đội ngũ của ta bỏ vũ khí xuống là hơi quá khinh suất rồi sao?" Cáp Nỗ Nhĩ Cán có chút giới bị nhìn Lý Khác.

Từ trên người Lý Khác, hắn theo bản năng cảm nhận được khí tức nguy hiểm. "Ồ!

Vậy là không định bỏ vũ khí xuống sao?" Lý Khác nghe vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Hắn vừa nói, vừa vươn tay lấy cây Họa Cần Phương Thiên Kích đang buộc bên cạnh ngựa Xích Thố xuống. "Thuận tiện nói một tiếng, ta tên Lý Khác.

Đại Đường Ngô Vương, Lý Khác." Lý Khác cầm Phương Thiên Kích trong tay, từ bên yên ngựa lấy ra một miếng vải gai màu nâu, hữu ý vô ý lau chùi lưỡi kích. "U Châu chi chiến, kẻ tàn sát quân ta hơn hai mươi vạn người - Ngô Vương Lý Khác!" Nghe Lý Khác tự giới thiệu, Cáp Nỗ Nhĩ Cán trực tiếp ngây người.

Hắn tuy không tham gia chiến tranh U Châu, nhưng đều đã nghe nói.

Khi nghe tên Lý Khác, đám sứ tiết đoàn Đột Quyết đối diện lập tức bắt đầu xôn xao. "Trong truyền thuyết không phải nói Lý Khác cao một trượng, mặt xanh nanh vàng sao?

Sao lại là một thằng nhóc con?" "Hai mươi vạn đại quân Đột Quyết ta bị một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch tàn sát ư? ...Không thể nào!" "Không phải nói người Đường đều là đám dê hai chân (Lưỡng cước dương) sao? ...Chẳng lẽ trẻ con đời Đường đều khủng bố như vậy?" "Tên Ngô Vương Lý Khác này liệu có phải giả không?" ...

Lý Khác đang lau vũ khí nghe Cáp Nỗ Nhĩ Cán nói thì hơi sững lại. "Không ngờ ta lại ngưu bức (lợi hại) như vậy!

Được rồi, đã biết danh hiệu của ta, vậy ta hỏi lại lần nữa, có bỏ vũ khí xuống hay không!" Lý Khác nói, nhét miếng vải vào dưới yên ngựa, Họa Cần Phương Thiên Kích trong tay vung về phía trước, phát ra một tiếng gió rít, ngựa Xích Thố dưới háng trực tiếp hí vang một tiếng, kéo theo chiến mã xung quanh đều bắt đầu hí vang.

Hai mắt Lý Khác dần hiện lên tơ máu, sát phạt chi khí trên người càng lúc càng nồng đậm. "Toàn quân nghe lệnh, phàm kẻ nào không bỏ vũ khí, giết không tha!

Nếu gặp kháng cự, đồ sát toàn bộ!" Những tướng sĩ đi theo Lý Khác từ Trường An nghe lệnh, không chút do dự bày ra trận hình xung kích.

Trường đao và trường thương trong tay hạ thấp, bộ dáng tùy thời đều có thể triển khai đồ sát! "Ngươi... ta là sứ tiết đoàn Đột Quyết, ta mang theo ý chỉ hòa thân, nếu ngươi giết ta, chính là đang khơi mào chiến tranh hai nước!" "Hòa thân?

Đó gọi là cầu hòa!

Đã là cầu xin, vậy thì đưa ra thái độ của kẻ cầu xin cho ta!

Chiến tranh?

Nhị lang Đại Đường ta, sợ chiến sao?" "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" ...

Chương 185

Lý Khác chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã gần như hoàn toàn chưởng khống đội quân mấy trăm người này.

Một tiếng lệnh hạ, đám thiếu niên nhiệt huyết này trực tiếp bị khí thế trên người hắn cuốn theo.

Sát ý lan tràn.

Thậm chí ngay cả đám nhị thế tổ chịu tội mấy ngày nay cũng bị nhiệt huyết của các tướng sĩ xung quanh tác động, từng người khản cổ gào to.

Hoàn toàn là tư thế chuẩn bị lao lên đồ sát đám Đột Quyết đối diện.

Căn bản chẳng ai nhớ rằng, mục đích lần này hình như là nghênh tiếp đối phương vào Trường An diện thánh. "Ngô Vương đại nhân, chúng ta bỏ vũ khí, ngài ngàn vạn lần đừng xúc động!

Ta bỏ vũ khí, ta thật sự mang theo thành ý hòa thân!" Cáp Nỗ Nhĩ Cán nhìn đám quân Đường đằng đằng sát khí thì sợ thật rồi.

Hắn từng nghe nói, tên Ngô Vương Lý Khác này là một con quỷ giết người như ngoé.

Mấy vạn tù binh Đột Quyết bị hắn độc sát.

Trước sau hai lần chiến dịch, càng là không lưu một mống sống sót.

Theo tin tức truyền về, tên Lý Khác này là một kẻ điên lấy giết người làm vui.

Lúc này mà bị hắn hồ đồ giết chết thì thật không biết khóc ở đâu.

"Nhanh lên, bỏ hết vũ khí xuống, bỏ hết vũ khí xuống!" Cáp Nỗ Nhĩ Cán hoảng loạn chỉ huy thủ hạ.

Bộ dạng hận không thể tự mình chạy tới cướp vũ khí trên tay lính vứt đi.

Đám binh sĩ Đột Quyết nghe lệnh cũng vội vàng ném vũ khí ra đằng trước, sợ chậm một bước là đầu rơi xuống đất. "Haizz!" Nhìn đám Đột Quyết cuối cùng cũng bỏ vũ khí, Lý Khác thở dài đầy tiếc nuối.

Động tác đơn giản này lọt vào mắt Cáp Nỗ Nhĩ Cán. "Truyền văn tên Ngô Vương Lý Khác này thị chiến như mạng, tên này tuyệt đối muốn mượn cơ hội giết ta, sau đó kéo hai nước vào chiến tranh!

Hoàng đế Lý Đường sao lại phái cái tên sát tinh này đi đón ta chứ!

Tên này rõ ràng là cố ý khiêu khích chiến tranh mà!" Sau khi đám Đột Quyết giao nộp vũ khí, Lý Khác cũng không nói gì, chỉ híp mắt nhìn bọn chúng. "Hệ thống, giúp ta xem thử, ôn dịch đã bắt đầu phát tán chưa!" Lý Khác không phải đang quan sát đám người này, mà là đang xem nên chọn lựa thế nào.

Đây chính là công chúa hòa thân Đột Quyết, nếu mang về được thì vui phải biết!

Hòa thân là đại sự, ít nhiều cũng là một cái công lao a!

Đám huynh đệ đen đủi kia không chừng còn được xem náo nhiệt. "Đang kiểm tra chính xác...

Không có bất kỳ người nào nhiễm ôn dịch.

Ngựa bị nhiễm là do nhân tạo cấy ghép, vết thương nằm ở mặt trong đùi sau, số lượng nhiễm là năm mươi bảy con.

Hiện chưa có dấu hiệu phát tác." Hệ thống đáp ứng yêu cầu của

Lý Khác.

Nghe thấy số ngựa bị nhân tạo cấy virus ôn dịch lên tới năm mươi bảy con, mặt Lý Khác đen sì.

Năm mươi bảy con ngựa, nếu tản mát vào thành Trường An, một khi ôn dịch bùng phát, lực sát thương sẽ lớn đến mức nào? "Thu hết vũ khí lại!" Nụ cười trên mặt Lý Khác dần biến mất.

Lúc này, hắn thật sự cười không nổi nữa.

Năm mươi binh sĩ nghe lệnh trực tiếp tiến lên thu gom vũ khí của đám Đột Quyết.

Mất đi vũ khí, đám Đột Quyết càng thêm sợ hãi. "Được rồi, hiện tại, nghe quân lệnh của ta." Khi nghe hai chữ "quân lệnh", đám binh sĩ xung quanh lập tức thẳng lưng.

Quân lệnh và mệnh lệnh là hai khái niệm khác nhau.

Thân là quân nhân, quân lệnh là tất cả. "Bao vây bọn chúng, phàm kẻ nào có ý đồ kháng cự hoặc bỏ chạy, giết không tha!" Lệnh Lý Khác vừa phát ra, binh sĩ xung quanh không chút do dự, chia làm hai đội kỵ binh bao vây đám Đột Quyết. "Ngô Vương điện hạ, ngài làm gì vậy?

Ta thật sự mang theo thành ý cầu hòa mà!

Ngài không thể đối xử với chúng ta như vậy!" Cáp Nỗ Nhĩ Cán mặt đầy vẻ khẩn trương.

Trong lòng không ngừng lẩm bẩm, tên Lý Khác này không phải thật sự muốn gây chiến tranh chứ!

Nếu thật là vậy, thì đám người bọn hắn chết chắc rồi.

Không chỉ chết chắc, ngay cả nhiệm vụ cũng không hoàn thành, vậy là chết vô ích. "A a, đừng vội, ta là vì an toàn của các ngươi thôi, ta phải kiểm tra xem trong các ngươi có tồn tại gian tế thích khách hay

không.

Nhỡ đâu có thích khách mưu đồ ám sát công chúa trên đường hộ tống thì chẳng phải hai nước chúng ta lại phải khai chiến sao!

Chuyện này ta phải cẩn thận ứng phó mới được." Lý Khác nói, cưỡi ngựa đi lên vài bước. "Nào, bây giờ đều xuống ngựa đi!

Nhớ kỹ nhé!

Ta chỉ nói một lần, tốt nhất là phục tùng, nếu không nhất luật coi là thích khách xử trí!" Khi Lý Khác nói, đám binh sĩ xung quanh nhao nhao chĩa trường đao và trường thương về phía những người Đột Quyết đang ngồi trên ngựa.

Từ khi Lý Khác thốt ra hai chữ "quân lệnh", mỗi câu nói của hắn đều là quân lệnh tất phải thi hành. "..." Cáp Nỗ Nhĩ Cán vạn phần khó coi nhìn Lý Khác, nhưng khi nhìn nụ cười trên mặt Lý Khác, sống lưng hắn đột nhiên tê dại.

Đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể sau nhiều năm chinh chiến.

Chương 186

Nguy hiểm, người đàn ông trước mắt này vô cùng nguy hiểm. "Đều xuống ngựa." Cáp Nỗ Nhĩ Cán nuốt một ngụm nước bọt, lập tức hạ lệnh tất cả mọi người xuống ngựa.

Hắn không biết mục đích cuối cùng của Lý Khác là tập trung những con chiến mã này lại, sau đó giết sạch một mẻ. "Người đâu!

Bịt mắt tất cả chiến mã lại." Lý Khác ra lệnh, đám binh sĩ hơi sững sờ, nhưng sau đó liền bắt đầu làm theo phân phó.

Sở dĩ sững sờ là vì ở thời đại này, ngựa và trâu là vật tư quan trọng, cấm tự ý giết mổ.

Nếu bắt buộc phải giết, phải dùng vải đen bịt mắt để tránh chúng chịu đau khổ.

Cho nên bịt mắt ngựa cơ bản đồng nghĩa với việc hạ lệnh giết những con ngựa này. "Ngô Vương điện hạ, ngài làm gì vậy!

Đây đều là ngựa tốt thượng đẳng a!

Ngài..." Cáp Nỗ Nhĩ Cán thấy bịt mắt ngựa thì cuống lên.

Đám người Đột Quyết cũng kích động xông tới bảo vệ chiến mã.

Với kỵ binh du mục, chiến mã còn quan trọng hơn mạng sống.

Lúc này làm sao có thể trơ mắt nhìn ngựa bị giết. "A a, các ngươi có thể thử phản kháng a!

Ta lại không cấm các ngươi phản kháng.

Hoan nghênh phản kháng, nếu phản kháng thì sẽ không có ai ngăn cản đâu.

Mời các vị!" Lý Khác nói xong, Cáp Nỗ Nhĩ Cán ngẩn người.

Phản kháng?

Mẹ nó vừa rồi nói có phản kháng giết không tha.

Giờ lại bảo ta phản kháng.

Rõ ràng là muốn giết ta nhưng chưa có lý do chính đáng, muốn tạo cớ để giết ta chứ gì!

Đám Đột Quyết thấy Cáp Nỗ Nhĩ Cán như vậy, cũng chỉ đành co cụm lại dưới sự uy hiếp của thương đao quân Đường. "Điện hạ, đã bịt mắt ngựa xong." Một binh sĩ báo cáo.

Tuy đoán được kết cục nhưng việc này vẫn phải hỏi lại. "Đã bịt mắt rồi thì để đám người Đột Quyết kia động thủ đi!

Chúng ta cũng không tham hợp nữa, đưa cho họ mười cây trường đao, để họ tự làm, các huynh đệ đứng xa chút, đừng để máu bắn vào người.

Kẻ nào không nguyện ý động thủ, trực tiếp bắn chết." Lý Khác nói xong, người xung quanh không hiểu hắn muốn làm gì.

Nhưng đám Đột Quyết nghe lệnh thì mặt mày xanh mét, nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn.

Bọn họ cảm nhận được sự sỉ nhục nồng đậm. "Ngô Vương điện hạ, chẳng lẽ ngài làm vậy là để sỉ nhục chúng ta sao?

Đột Quyết ta thừa nhận lúc này thế yếu, nhưng cũng tuyệt không phải hạng người mặc cho kẻ khác khi nhục, khuyên ngài thu hồi mệnh lệnh đi, bằng không, ngài cứ hạ lệnh giết chúng ta đi.

Nhị lang Đột Quyết ta tuyệt không phải kẻ tham sống sợ chết." Lúc Cáp Nỗ Nhĩ Cán đang nói, một giọng nữ vang lên từ phía sau.

Một cô gái mặc trang phục hoàng tộc Đột Quyết đứng dậy từ trong xe ngựa.

Nàng nhìn Lý Khác, trên mặt mang theo khí tức bi tráng nồng đậm, như sắp đi vào cõi chết.

Gương mặt mang phong cách dị vực khác hẳn nữ tử Hán gia quả thực có hương vị riêng. "Muốn chết cũng không đơn giản a!

Ngươi đâm đầu chết ở đó, ta nhất định sẽ hậu táng.

Đến lúc đó Đột Quyết quốc phái một người chết tới hòa thân với Đại Đường ta, hoàn toàn là đang vũ nhục Đại Đường.

Ngươi cảm thấy cái lý do khai chiến này thế nào?" Lý Khác nhìn người phụ nữ vừa nói chuyện, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Hắn không nói đùa.

Nếu nàng ta chết thật, hắn sẽ giết sạch đám này rồi mang xác về Trường An. "...Hoàng tử nhà Đường, chẳng lẽ lại vô lễ như vậy sao?" Cô gái kia hiển nhiên không ngờ Lý Khác lại vô lại như thế.

Nàng không có kinh nghiệm cãi nhau ("tê bức"), tức đến mức không thốt nên lời. "Ta làm người xưa nay là vậy!

Ta vốn định đến Đột Quyết đại sát một hồi, hiện tại chẳng qua là thiếu cái lý do mà thôi.

Ta lại hà tất phải đối xử có lễ với các ngươi?" Sát ý của Lý Khác không hề che giấu, hắn ngồi trên ngựa Xích Thố, nhìn đám Đột Quyết bên dưới như nhìn súc sinh, trong mắt không chút thương cảm. "Ngô Vương điện hạ, ngài đừng kích động!

Ta... ta động thủ!" Cáp Nỗ Nhĩ Cán nhìn những con chiến mã bị bịt mắt, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối.

Còn tiếc nuối cái gì thì không ai biết. "Đưa đao." Lý Khác vẫn cười, thủ hạ của hắn không ai dám nói nhiều, lặng lẽ đưa đao cho người Đột Quyết. "Nhớ kỹ, từ khi cầm đao, các ngươi chỉ có thời

gian ba mươi tiếng đếm để suy nghĩ, hoặc là trong ba mươi tiếng đếm vung đao vào những con ngựa kia, hoặc là ta vung đao vào các ngươi, chọn đi!" Công chúa Đột Quyết An Mễ Lỵ đứng trên xe ngựa nghe vậy, sự phẫn nộ trên mặt không hề che giấu. "Ngô Vương điện hạ, sỉ nhục ngày hôm nay ngài dành cho Đột Quyết ta, chung quy sẽ có một ngày ta - An Mễ Lỵ tất nhiên sẽ trả lại cho ngài!

Chương 187

Trừ khi hôm nay ngài giết ta." Đối với lời của An Mễ Lỵ, Lý Khác không hề dao động.

Hắn vẫn cười nhìn đám Đột Quyết đang nhận vũ khí. "Thời gian của các ngươi không nhiều đâu nha!" Nghe Lý Khác nói, quân Đường xung quanh cũng giương cung lên. "Động thủ, còn ngây ra đó làm gì?" Cáp Nỗ Nhĩ Cán cũng vội vàng thúc giục thủ hạ.

Hắn dẫn đầu xuất thủ, một đao chém đứt cổ họng con ngựa của mình.

Trường đao vung lên, máu nóng tuôn trào.

Đám Đột Quyết thấy tướng quân đã động thủ, biết không thể do dự nữa, từng người mắt đẫm lệ huy động đồ đao về phía chiến mã.

Hơn hai trăm con chiến mã và hơn một trăm con ngựa thồ, dưới lưỡi đao, dần dần ngã gục xuống đất.

Mùi máu tanh hôi bắt đầu lan tỏa tứ phía. "Giết chết chúng ngài hài lòng rồi chứ?" An Mễ Lỵ hai mắt ngấn lệ nhìn Lý Khác. "Không không, đây chỉ là bắt đầu thôi.

Vở kịch hay còn ở phía sau." Lý Khác cười ha hả, quay đầu nhìn đám người Đột Quyết đang bi ai vì phải tự tay giết ngựa. "An Mễ Lỵ công chúa, hiện tại mời ngài qua bên ta!

Sau này an toàn của ngài sẽ hoàn toàn do ta phụ trách." Lý Khác nói xong, cưỡi ngựa đi về phía An Mễ Lỵ.

Nơi hắn đi qua, mọi người đều tự giác tránh đường.

An Mễ Lỵ thấy Lý Khác đi tới, theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng sau lưng là lan can xe ngựa, không còn đường lui. "Ngài... ngài

muốn làm gì?" Nhìn nụ cười dần trở nên tà tính của Lý Khác, An Mễ Lỵ hoảng loạn. "Ta nói không rõ sao?

An toàn của nàng từ giờ do ta quản, vậy ta tự nhiên phải đích thân nghênh tiếp công chúa." Lý Khác đến gần, liếc nhìn bốn con ngựa thồ đang kéo xe.

Đây là những con ngựa duy nhất còn lại.

Nhưng hắn cũng không định tha, muốn giết thì giết sạch.

Từ đây đi thêm hai tiếng nữa là thấy một tòa thành nhỏ, đến đó mua ngựa sau. "Công chúa điện hạ, mấy con ngựa này cũng phải xử tử, không biết có tiện xuống xe không." Lời Lý Khác nghe như câu hỏi nhưng thực chất là ra lệnh. "Tổng phải cho ta một lý do chứ!

Vì sao nhất định phải giết ngựa của ta?" An Mễ Lỵ cố trấn tĩnh lại. "Vì sao phải giết à?

Cái lý do này trong các ngươi có người còn rõ hơn ta đấy, nếu để ta nói ra, thì đám người các ngươi không ai có khả năng sống sót đâu, không biết công chúa có muốn nghe không!" Lý Khác nhìn về phía Cáp Nỗ Nhĩ Cán phía sau.

Là kẻ cầm đầu, nói hắn không biết gì về chuyện này thì đánh chết Lý Khác cũng không tin. "..." An Mễ Lỵ nhìn theo ánh mắt Lý Khác về phía Cáp Nỗ Nhĩ Cán.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Cáp Nỗ Nhĩ Cán rõ ràng né tránh. "Được rồi, công chúa đừng làm lỡ thời gian của ta, đi thôi!

Thừa dịp ta chưa thay đổi chủ ý." Lý Khác vươn tay về phía An Mễ Lỵ. "Ta đi theo ngài, bọn họ sẽ ra sao?" An Mễ Lỵ biết Lý Khác ám chỉ lần hòa thân này có mưu đồ khác. "Có thể chọn mang theo hai thị nữ thích hợp, còn những kẻ khác sao!

Bọn họ sẽ ra đi thanh thản thôi." Lý Khác vừa dứt lời, Cáp Nỗ Nhĩ

Cán phía sau liền xoay người bỏ chạy.

Nhưng vừa quay đầu, mấy cây trường thương đã chặn hết đường lui.

Hắn bị ép quay lại. "Ngô Vương điện hạ, ngài muốn làm gì?

Ta mang theo thành ý hòa đàm mà!

Ngài không thể giết ta!" Cáp Nỗ Nhĩ Cán thật sự hoảng loạn.

Hắn nhận ra Lý Khác sẽ không tha cho bọn họ. "A a, cũng đừng vội, ta cá nhân giảng cứu chủ nghĩa nhân đạo, ta sẽ không tùy tiện loạn sát đâu!

Yên tâm đi." Lý Khác cười, quay đầu nhìn đám ngựa đã chết hắn. "Đều rạch đùi sau ngựa ra cho ta xem, phàm phát hiện bên trong đùi sau có vết thương, đều ghi lại cho ta, trong quá trình không được chạm vào máu ngựa, nếu không sẽ bị tử tội." Lệnh này vừa phát ra, mặt Cáp Nỗ Nhĩ Cán lập tức xám ngoét như tro tàn, ánh mắt tối sầm lại. "Ha ha ha..." Vốn đang vô cùng căng thẳng, sau khi nghe lệnh của Lý Khác, hắn đột nhiên cười lớn như điên. "Khá lắm một cái Ngô Vương!

Khá lắm!

Thì ra ngươi đã sớm biết, lại còn đùa giỡn ta như dã lang vờn mồi, ta Cáp Nỗ Nhĩ Cán nhận thua." Cười xong, Cáp Nỗ Nhĩ Cán đột nhiên xoay người lao thẳng vào những ngọn thương của quân Đường.

Biến cố quá bất ngờ không ai kịp trở tay.

Thân thể không mặc áo giáp của Cáp Nỗ Nhĩ Cán như tờ giấy mỏng bị trường thương sắc bén xuyên thủng.

Máu tươi trào ra từ miệng hắn. "Cáp Nỗ Nhĩ Cán thúc thúc...!" An Mễ Lỵ thấy Cáp Nỗ Nhĩ Cán tự sát, mắt đỏ hoe.

Cái chết của hắn kích thích không chỉ một người.

Chương 188

"Hắn giết tướng quân, chúng ta liều mạng với hắn!" "Đám dê hai chân chết tiệt." "Mọi người cùng lên, liều mạng với hắn!" ...

Đám Đột Quyết tuy bị tước vũ khí, nhưng lúc này cũng biết không thể sống sót!

Từng người như điên lao về phía quân Đường đang bao vây, mưu toan cướp đoạt vũ khí. "Giết!" Các tướng sĩ thấy Đột Quyết bạo động, không chút do dự vung trường thương và trường đao chém tới.

Chênh lệch nhân số cộng thêm một bên có vũ khí, một bên tay không, người Đột Quyết nhanh chóng bị tàn sát không còn một mống.

Sống sót chỉ còn lại An Mễ Lỵ và mấy thị tòng, thị nữ nhát gan đi theo nàng. "An Mễ Lỵ công chúa, cũng đừng trách ta không có nhân tính, có thể chọn hai thị tòng đi theo, nhanh chọn đi!" Lý Khác nhìn đám thị tòng đang run lẩy bẩy, trong mắt không chút thương cảm.

Đối với kẻ địch nhân từ chính là tàn nhẫn với chính mình. "Ngươi là ác quỷ!

Ngay cả ta cũng giết luôn đi!" "Không, tốt nhất đừng kích động!

Nếu nàng chết rồi, a a, cái bí mật mà Cáp Nỗ Nhĩ Cán dùng cái chết của hắn và thủ hạ để che giấu lại phải lộ ra ánh sáng đấy!

Đến lúc đó không chỉ vẫn sẽ khai chiến, mà bọn họ cũng chết vô ích rồi!

Cho nên, không thể kích động, mau đưa ra lựa chọn của nàng đi!" Sau nửa canh giờ day dứt, An Mễ Lỵ cuối cùng vẫn không đưa ra được lựa chọn.

Những thị nữ này đã theo nàng suốt cả chặng đường, có mấy

người còn lớn lên cùng nàng từ nhỏ.

Giờ phút này lại bắt nàng quyết định sự sống chết của họ, sao nàng có thể nhẫn tâm cho được? "Ngô Vương điện hạ, U Châu thành cấp báo!" Ngay khi An Mễ Lỵ còn đang do dự, một tên truyền lệnh binh từ xa lao tới.

Hắn chạy thẳng đến trước mặt Lý Khác, trực tiếp xuống ngựa, giao một phong thư cho hắn. "Vất vả rồi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi!" Lý Khác nhận thư, mở ra xem ngay lập tức. "Ha ha, có Quách Gia ở đó thì yên tâm rồi!" Xem xong thư, trong lòng Lý Khác nhẹ nhõm đi không ít.

Trong thư viết, kể từ khi người Đột Quyết tiến vào biên giới Trường Thành, thám báo U Châu đã bám theo sát nút, bất kỳ thứ gì đối phương để lại đều đã được xử lý sạch sẽ.

Sẽ không có nguy hiểm gì. "Được rồi, hiện tại nguy hiểm cơ bản đã được giải trừ.

Vậy chúng ta cũng phải mau chóng về Trường An phục mệnh thôi.

Công chúa, nếu nàng không nỡ lựa chọn, hay là để ta chọn giúp nàng?" "Không muốn!

Đừng giết có được không!

Bọn họ đều vô tội mà!

Ta cầu xin chàng!" "Haiz, kỳ thực ta cũng không muốn a!

Nhưng thế giới này người vô tội thì nhiều lắm, cũng không thiếu mấy người này đâu!

Nhanh lên chút đi!

Thời gian của ta không có nhiều." An Mễ Lỵ rưng rưng nước mắt nhìn Lý Khác, đây đều là bạn bè tốt của nàng a!

Bắt nàng chọn sao được? "Điện hạ, những thi thể kia xử lý thế nào?" Sau khi vây tiễu xong, binh sĩ không quan tâm đến những thi thể trên đất, chỉ yên lặng đứng một bên chờ lệnh. "Đều đi chặt củi đi, lát nữa châm một mồi lửa thiêu rụi hết là xong!" Lý Khác phất tay, trực tiếp cho tất cả mọi người đi chặt củi.

Hắn quay sang nhìn An Mễ Lỵ và đám thị tùng đang chờ đợi phán quyết của vận mệnh. "Thả là không thể nào!

Ta có thể cho nàng chọn giữ lại hai thị tùng, đây là sự nhân từ lớn nhất ta dành cho một công chúa Đột Quyết rồi.

Tốt nhất hãy trân trọng." Lý Khác nói xong, trực tiếp quay đầu sang một bên.

Đám người này mỗi một kẻ đều có thể là gian tế, Lý Khác có thể cho giữ lại hai người đã là cái ân tình to bằng trời rồi.

Hai kẻ được giữ lại cũng phải chịu sự giám sát nghiêm ngặt, một khi phát hiện có vấn đề, vậy thì ngại quá, đành phải để bọn họ đi cho an lòng.

Hàng trăm người đi chặt củi, hiệu suất cực cao.

Lại có chiến mã làm công cụ vận chuyển.

Rất nhanh, một đống củi lửa như ngọn núi nhỏ đã được chất bên cạnh đống thi thể.

Lý Khác nhân lúc không ai chú ý, lôi từ trong kho hệ thống ra mấy thùng xăng.

Hắn tưới lên đống thi thể và tất cả của cải hồi môn (trừ cỗ xe của An Mễ Lỵ), sau đó châm lửa đốt sạch.

Dưới tác dụng của xăng, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Để đề phòng sự cố, Lý Khác trực tiếp dẫn người canh chừng

đống lửa.

Trong quá trình đó còn không ngừng ném thêm củi vào.

Ngọn lửa lớn cháy suốt một ngày một đêm.

Cho đến khi những thi thể kia đều cháy thành tro, mặt đất cũng bị nung đến nứt nẻ, hắn mới tâm mãn ý túc dẫn người xuất phát về Trường An.

Trên đường đi, An Mễ Lỵ ngồi trong xe không nói một lời.

Hai thị nữ may mắn sống sót thì đêm nào cũng gặp ác mộng.

Do có thêm ba người và một cỗ xe ngựa, tốc độ hành quân của Lý Khác chậm lại không ít.

Mãi đến ngày thứ năm, bọn họ mới về tới dưới chân thành Trường An. "Cung nghênh Ngô Vương điện hạ hồi kinh." Khi Lý Khác dẫn người đến cổng thành, quan viên phụ trách nghênh đón nhìn thấy đội ngũ chỉ có lèo tèo vài trăm người và một cỗ xe ngựa, lập tức có chút ngẩn người!

Chương 189

"Ngô Vương điện hạ, ngài không phải đi nghênh đón sứ tiết đoàn Đột Quyết sao? ..." Người kia còn chưa nói hết, Lý Khác đã trực tiếp cắt ngang. "Việc này đừng quản, ta tự nhiên có sắp xếp.

Cho các tướng sĩ của ta đi chuẩn bị một bộ y phục mới, nhớ là chuẩn bị cả cho công chúa Đột Quyết và hai thị nữ nữa.

Tốc độ nhanh lên chút cho ta." Quan viên phụ trách nghênh đón tuy thắc mắc nhưng mệnh lệnh của Lý Khác thật sự không dám làm trái.

Thế là chỉ đành cho người phân phó xuống, đồng thời tìm người báo cáo sự việc cho Lý Thế Dân ngay lập tức.

Trong khi Lý Thế Dân còn chưa biết tin, Lý Khác đã dẫn người thay y phục quy mô lớn.

Phàm là y phục mặc trong lần hành động này, nhất luật không được mang vào thành, phải đem thiêu hủy toàn bộ ở cách Trường An mười dặm.

Những của hồi môn mà An Mễ Lỵ mang theo, Lý Khác cũng kiểm tra toàn bộ, cái nào có thể khử trùng bằng nhiệt độ cao thì dùng nước sôi luộc qua một lượt.

Cái nào không thể khử trùng thì trực tiếp đốt bỏ.

Qua một hồi giãy dụa như vậy, đường đường là một công chúa Đột Quyết đi hòa thân, của hồi môn còn lại chẳng bằng nổi của hồi môn của thiên kim một vị Quốc công Đại Đường.

Nhìn qua trông vô cùng hàn toan. "Truyền Ngô Vương Lý Khác lên điện!" Khi Lý Khác một lần nữa bước lên đại điện, ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung vào người hắn.

Vẫn là một thân trường bào lưu kim, trên mặt vẫn là nụ cười tỏa nắng ấy.

Khi thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, nụ cười trên mặt hắn càng thêm rực rỡ. "Ha ha, chào mọi người!

Có ai nhớ ta không?" Lý Khác vừa dứt lời, những ánh mắt đang nhìn hắn đều lẳng lặng dời đi chỗ khác. "Chàng rể này của ta thật là có cá tính a!" Lý Tĩnh nhìn bộ dạng điềm nhiên như không của Lý Khác trên đại điện, trong lòng ít nhiều có chút cảm thán. "Lý Khác, nghe nói ngươi đi nghênh đón sứ tiết đoàn Đột Quyết, lại chỉ đón về được ba người, là chuyện gì xảy ra?" Phớt lờ cách chào hỏi đặc biệt của Lý Khác, Lý Thế Dân trực tiếp bắt đầu hưng sư vấn tội. "Nga, nhi thần phát hiện đám người kia có chút vấn đề, nên đã trực tiếp giết hết rồi!

Do lười kiểm tra xem tên nào có vấn đề, tên nào không, nên nhi thần dứt khoát 'đóng gói' giết sạch sành sanh!" Lý Khác vẻ mặt vô sở vị nói, trong lúc nói chuyện, người đã đi tới đứng ở hàng đầu tiên.

Thuận theo ánh mắt nhìn lại, phát hiện trái phải đều là người quen.

Một bên là Lý Tĩnh, một bên là Tần Quỳnh.

Bên cạnh còn có Trình Giảo Kim và Đỗ Như Hối.

Lý Khác lễ phép chào hỏi bọn họ một cái, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Lý Thế Dân. "Có vấn đề?

Có vấn đề gì mà khiến Ngô Vương điện hạ có thể vượt quyền, trực tiếp tàn sát cả sứ tiết đoàn Đột Quyết không còn một mống?

Ngô Vương điện hạ, nếu việc này lại khơi mào chiến sự giữa Đột Quyết và Đại Đường ta, ngài chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ có bao nhiêu tướng sĩ phải chết nơi sa trường sao?" Trường Tôn Vô Kỵ đứng bên cạnh âm dương quái khí nói, lúc nói chuyện, thân mình hắn hơi nhích

sang bên cạnh một chút. "Lời này của Trường Tôn đại nhân có chút khiếm khuyết thỏa đáng rồi!

Đại Đường ta đường đường chính chính, chẳng lẽ lại sợ Đột Quyết hay sao?

Quân nhân Đại Đường ta không bao giờ khiêu khích chiến tranh, nhưng cũng chưa bao giờ sợ hãi chiến tranh!" Lý Khác nghe Trường Tôn Vô Kỵ nói xong, đang định phản bác lại.

Nhưng Tần Quỳnh đứng bên cạnh đã mở miệng trước.

Từ sau khi vết thương cũ và bệnh tật trên người hoàn toàn khôi phục, thân ảnh Tần Quỳnh gần như ngày nào cũng xuất hiện trên triều đường.

Gần như ngày nào cũng đối đầu trực diện với Trường Tôn Vô Kỵ.

Hoàn toàn là một bộ dạng nóng tính.

Thậm chí rất nhiều người trong phe cánh của Trường Tôn Vô Kỵ đều bị Tần Quỳnh mắng xối xả ngay tại triều.

Cái khí thế đó, đúng là một khi đã đắc tội thì đắc tội cho chết luôn.

Phong cách này quả thực giống Lý Khác như đúc.

Nhưng đối với việc này, lại không có một ai dám nói gì.

Tần Quỳnh là người đặc biệt nhất trong tất cả các Quốc công.

Dưới gối chỉ có một đứa con trai.

Do bệnh tật quanh năm, trong nhà càng là nhà chỉ có bốn bức tường.

Trên cái triều đường này tùy tiện kéo một người ra, gia cảnh đều tốt hơn hắn.

Lúc này, một kẻ đúng chuẩn "chân trần", xuất thân vũ hành, chinh

chiến cả đời như Tần Quỳnh, tính tình lại vốn nóng nảy.

Những kẻ "đi giày" kia thật sự không có một ai là không sợ.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Tần Quỳnh đang thổi râu trừng mắt bên cạnh, lập tức cảm thấy đau đầu một trận.

Bối phận của Tần Quỳnh không hề nhỏ.

Người ta lại "một thân một mình", Trường Tôn Vô Kỵ thật sự bó tay với Tần Quỳnh. "Tần tướng quân, ngài nói như vậy có chút đoạn chương thủ nghĩa rồi.

Đại Đường ta không sợ chiến đấu, nhưng cũng không cần thiết phải khơi mào những cuộc chiến vô vị chứ?

Chẳng phải là lao dân thương tài sao?" "Chiến đấu vô vị?

Trường Tôn thừa tướng, chiến đấu giữa ta và Đột Quyết có thể hình dung như vậy sao?

Nếu không phải Ngô Vương điện hạ trọng thương Đột Quyết tại biên cương, thì hiện tại Đột Quyết sẽ đưa đội ngũ hòa thân đến phúc địa Đại Đường ta à?

Hừ!" Lý Khác nhìn Tần Quỳnh giọng nói hùng hồn, trung khí mười phần.

Chương 190

Quả thực là nhìn với cặp mắt khác xưa a!

Cứng đối cứng luôn! "Được rồi được rồi, hai vị khanh gia đừng cãi nhau nữa, trẫm hiện tại đang nói chuyện sứ tiết đoàn Đột Quyết, cứ để Lý Khác nói rõ ràng trước đã!" Lý Thế Dân nhìn Tần Quỳnh vừa mở miệng đã cãi nhau với Trường Tôn Vô Kỵ, trán nổi đầy vạch đen.

Từ khi Tần Quỳnh bắt đầu thượng triều, hai người này ngày nào cũng cãi, tìm đủ cách mà cãi.

Nhìn mà cũng vạn phần bất lực. "Lý Khác, mau nói tình huống xem nào, vì sao lại tàn sát sạch sẽ sứ tiết đoàn Đột Quyết?" Lý Thế Dân hiện tại thật sự không muốn nghe hai gã kia cãi nhau nữa, thế là vội vàng đổi chủ đề.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân khuyên giải cuộc "xé xác" giữa hai lão thần, lập tức lộ vẻ tiếc nuối.

Hắn đang xem nếu hai người cứ cãi mãi thì có lao vào đánh nhau hay không. "Nhi thần cũng..." Lý Khác vừa mới mở miệng, âm thanh của hệ thống vang lên. "Đinh đông, kích hoạt Thần Cấp Tuyển Trạch.

Chuyện này nếu nói thật thì là nói thật.

Lựa chọn 1: Nói ra tình huống chân thực ban đầu, người Đột Quyết cố ý mượn cớ hòa thân để đến Trường An tán phát ôn dịch!

Sau đó đánh hay không đánh liên quan đếch gì đến ta?

Phần thưởng: Mông Gia Quân hai ngàn người!

Lựa chọn 2: Chờ xem các hoàng tử xé xác nhau vì chuyện hòa thân, dù sao người cũng đã đưa về rồi, cứ bảo vệ cái mạng nhỏ của

mình trước đã!

Nói trong đám người kia có gian tế, có thích khách, tùy tiện tìm một lý do qua loa tắc trách!

Dù sao cũng không ai dám làm gì ngươi.

Phần thưởng: Võ An Quân ba ngàn người!

Lựa chọn 3: Lời thoại đều đã soạn sẵn rồi! 'Ta dẫn đội, ta tùy hứng, ta thấy có vấn đề, cho nên ta giết hết!' Tùy hứng đến cùng, phần thưởng: Bạch Mã Nghĩa Tòng năm ngàn người!" Lý Khác vốn dĩ đã định mở miệng nói thật, nhưng sau khi nghe ba cái nhắc nhở của hệ thống, lập tức có chút do dự. "Hệ thống này rõ ràng là đang cổ vũ ta tìm đường chết a?

Ta mà nói như vậy thật, Nhị ca có thể trực tiếp tức chết!" Lý Khác nghĩ thầm, vì thêm hai ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng mà phải tùy hứng như vậy, hình như có chút không hợp lý lắm. "Ta dẫn đội, ta tùy hứng, ta nhìn thấy có vấn đề, cho nên ta giết hết!" Được rồi, cuối cùng Lý Khác sau một phần nghìn giây suy nghĩ, đã cúi đầu trước con số năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Có nhiều không lấy, tội gì phải chọn cái ít hơn a? "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn, phần thưởng năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng!" Nhận được thông báo, trong kho hệ thống của Lý Khác lập tức có thêm năm ngàn kỵ binh.

Nhìn năm ngàn kỵ binh hàng ngũ chỉnh tề đứng đó, tuy rằng lúc này đều giống như binh mã dũng nhắm nghiền hai mắt, nhưng trận hình chỉnh tề và sát phạt chi khí toát ra trên người họ lại khiến Lý Khác đặc biệt vui mừng. "Lại được một sư đoàn lang hổ a!" Lý Khác vừa tìm đường chết xong liền vội vàng kiểm tra kho hệ thống của mình.

Nghe xong lời của Lý Khác, Lý Thế Dân suýt chút nữa ngã khỏi long ỷ. "Ăn nói hàm hồ!

Ngươi xem ngươi nói cái gì đấy?

Hả!

Đường đường là hoàng tử một triều, cư nhiên nói ra lời hoang đường như thế.

Uổng công trẫm tưởng ngươi chín chắn ổn trọng một chút mới cho ngươi đi nghênh đón sứ đoàn Đột Quyết, ngươi nghênh đón như thế đấy hả?

Cút cho trẫm, cút càng xa càng tốt!" Lý Thế Dân tuy rằng có chút giận bốc lên đầu, nhưng cũng không mất đi lý trí.

Hắn và Lý Khác hiện tại đã đạt thành một mối quan hệ kiềm chế lẫn nhau trên bề mặt.

Chỉ cần một bên không chạm đến điểm mấu chốt, vậy thì hai bên đều sẽ không động sát ý. "Vậy được, nhi thần đi trước nha!" Lý Khác nghe Lý Thế Dân bảo cút, cũng không có chút do dự nào.

Phần thưởng đều đã lấy được rồi, ở lại chỗ này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. "Vậy đó, mọi người tiếp tục bận rộn nha!

Ta đi trước đây!" Lý Thế Dân vốn dĩ chỉ nói hai câu bực tức, muốn biết nguyên do sự tình.

Kết quả không ngờ Lý Khác lại trực tiếp thuận nước đẩy thuyền mà "cút" luôn.

Vừa bảo Lý Khác cút, Lý Khác trực tiếp đầu cũng không quay lại mà chuồn thẳng.

Động tác không chút dây dưa lằng nhằng.

Chỉ trong nháy mắt quay người vẫy tay, người đã biến mất tăm.

"Cái nghịch tử này, trẫm sao lại nuôi ra cái thứ hỗn trướng như thế chứ!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác chạy nhanh như chớp, tức đến mức vỗ mạnh xuống bàn án trước mặt.

Thấy Lý Thế Dân nổi trận lôi đình, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ vốn không đối phó với Lý Khác lúc này cũng không dám nói thêm gì nữa.

Chỉ có thể đứng một bên im lặng nhìn Lý Thế Dân.

Chờ đợi cơn giận của Lý Thế Dân tắt đi rồi tính tiếp. "Được rồi, hôm nay đến đây thôi.

Phòng Huyền Linh, công chúa Đột Quyết trước tiên cứ sắp xếp ở tại dịch trạm, việc này chờ tra rõ nguyên nhân rồi nói sau!" Lý Thế Dân nói xong cũng không còn tâm tư thượng triều nữa, trực tiếp phất tay cho bãi triều.

Nhưng trên mặt tuy rằng có chút không vui, kỳ thực trong lòng hắn rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Để Lý Khác đi nghênh đón, chủ yếu là lo lắng sứ tiết đoàn Đột Quyết có vấn đề, để Lý Khác đi xử lý thì sẽ thích hợp hơn các hoàng tử khác.

Hiện tại sự thật cũng chứng minh, cái sứ tiết đoàn này xác thực là có vấn đề.

Nếu không thì một cái sứ tiết đoàn cũng không thể nào bị Lý Khác giết chỉ còn lại hai ba người.

Chương 191

Ngay sau khi bãi triều, Lý Thế Dân liền lập tức sai Ngô công công chạy đi gọi Lý Khác vào trong Ngự Thư Phòng. "Tìm nhi thần làm gì a?

Nhi thần mới vừa về, không thể để cho ta nghỉ ngơi tử tế hai ngày sao!

Mệt lắm a!" Lý Khác có chút không tình nguyện đi vào, trực tiếp bê một cái ghế ngồi xuống trước mặt Lý Thế Dân. "Cũng chỉ tìm ngươi hỏi chuyện sứ tiết đoàn Đột Quyết lần này thôi.

Nếu ở trên đại điện có gì bất tiện nói, hiện tại cũng chỉ có hai cha con chúng ta, tổng nên nói xem nào!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác ngồi trước mặt, vẫn cúi đầu phê duyệt tấu chương trước mặt. "Không có gì là không thể nói, nhi thần thấy đám người kia có chút vấn đề, sau đó trực tiếp giết sạch thôi." Lý Thế Dân nghe câu trả lời của Lý Khác, mày hơi nhíu lại. "Nếu thật là như vậy, bên phía Đột Quyết định xử lý thế nào?

Trực tiếp khai chiến với bọn chúng sao?" Lý Khác nghe Lý Thế Dân hỏi vậy, hơi có chút bất ngờ. "Ha ha, Phụ hoàng không phải không cho nhi thần cầm quân sao?

Đến lúc đó muốn khai chiến cũng đâu đến lượt ta?

Ta nói làm gì." "Không đến lượt ngươi, nhưng ngươi cũng có thể nói cách nghĩ của ngươi." "Cách nghĩ của nhi thần là, bọn chúng sẽ không khai chiến với ta đâu.

Đến lúc đó phái người trực tiếp đưa thư sang, nói người của bọn chúng trên đường nhiễm phải ôn dịch, sau khi bị ta nhìn ra, trực tiếp giết sạch, cứu công chúa của bọn chúng về rồi.

Bảo bọn chúng lại sai người mang của hồi môn sang hòa đàm." Lý Khác nói xong, cũng không định nói thêm nữa.

Lời nói đến mức này là đủ rồi, nói quá rõ ràng thì mất hay. "Vậy được, trẫm sẽ làm theo cách của ngươi." Lý Thế Dân cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý với cách làm của Lý Khác. "Vậy được, nhi thần đi trước." Lý Khác đối với việc Lý Thế Dân đơn giản đồng ý cách làm của mình cũng hơi bất ngờ, nhưng cũng không để ý nhiều.

Trực tiếp nhấc chân định đi ra ngoài. "Lý Khác, nếu để ngươi làm Hoàng đế, ngươi sẽ đối đãi với huynh đệ của ngươi thế nào?" Lý Khác vừa mới xoay người, giọng nói có chút trầm thấp của Lý Thế Dân vang lên từ sau lưng. "Ha ha, kẻ nào an phận thì ta cho một cái ngày tháng an lạc, kẻ nào không an phận, ta trực tiếp quan hết vào phòng tối!" Lý Khác nói xong, trực tiếp nhấc chân rời đi.

Sau lưng hắn truyền đến tiếng thở dài trầm trọng của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân vì sao thở dài, Lý Khác một chút cũng không quan tâm.

Hiện tại hắn đang đắm chìm trong sự hưng phấn vì lấy được năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Về Trường An lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên xoát được kỵ binh nha.

Năm ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, cộng thêm hơn một vạn binh sĩ có sẵn trong kho hệ thống.

Như vậy, thủ hạ của hắn đã có hơn một vạn năm ngàn chiến lực rồi. "Ha ha, thường bị quân của thành Trường An cũng chỉ có ba vạn, lại còn linh tinh tản mản.

Ta hiện tại trên người trực tiếp mang theo một nửa binh mã Trường An đi loạn, tính mạng của Nhị ca coi như bị ta nắm trong tay rồi, ha ha..." Lý Khác vừa đi về phía tẩm cung của mình, vừa kiểm kê

vật tư trong kho.

Tìm một góc không người, tay hắn lật một cái, một thanh trường kiếm cổ phác trực tiếp xuất hiện trong tay.

Kiếm rộng không quá ba ngón tay.

Nhìn qua thì quy củ, mộc mạc không hoa mỹ.

Lý Khác đưa tay nhẹ nhàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, một tia hàn mang hơi làm đau đôi mắt hắn.

Kiếm quang lạnh lẽo chói mắt.

Cầm vào tay hơi có chút trầm trọng, sống kiếm thiên về hướng hậu trọng, hai bên lưỡi kiếm thì sung đầy sát lục chi ý.

Hoa văn giao thoa trên thân kiếm cho người ta một loại cảm giác mộc mạc hậu trọng.

Tại vị trí chuôi kiếm, hai chữ nhỏ phồn thể khảm nạm trên thân kiếm, vì phần mộc mạc không hoa kia lại tăng thêm một tia bá khí. "Ỷ Thiên!

Kiếm tốt a!" Lý Khác cầm trường kiếm trong tay trực tiếp rút ra khỏi vỏ.

Dưới ánh mặt trời mùa thu lúc này, vẫn có thể cảm nhận được luồng khí sâm hàn truyền ra từ trên thân kiếm. "Là ai?

Cư nhiên dám ở trong hoàng cung nghịch loại hung khí này, chẳng lẽ không sợ bị chém đầu sao?" Lý Khác đang thưởng thức thanh Ỷ Thiên Kiếm vừa mới đạt được, bỗng một giọng nói non nớt thanh thúy vang lên từ sau lưng hắn. "Đang nói ta sao?" Lý Khác cầm Ỷ Thiên Kiếm quay người lại, phát hiện một tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi đang mở to hai mắt ngập nước không chớp nhìn hắn.

Đối với trường kiếm trong tay hắn lại không có chút vẻ sợ hãi nào.

Lúc nhìn hắn, ngược lại đầy vẻ tò mò. "Đương nhiên là nói ngươi rồi!

Ở đây chỉ có hai người chúng ta, chẳng lẽ ta đang tự nói chuyện với mình sao?" Tiểu nha đầu nghe Lý Khác hỏi lại, hai mắt trợn trắng, trực tiếp lườm hắn một cái. "Ta tuy rằng không biết ngươi là ai, nhưng nơi đây là hậu cung trọng địa, hoàng tử cũng không thể tùy ý nghịch hung khí, tốt nhất là phải cẩn thận một chút nha!

Vạn nhất bị người ta phát hiện, có thể sẽ phải chịu khổ đầu đấy." Tiểu nha đầu nói xong, trực tiếp đi lướt qua người Lý Khác.

Lúc này Lý Khác mới phát hiện, trong tay nàng đang ôm một cái giỏ trúc nhỏ.

Bên trong là một ít quần áo bẩn.

Nhìn cái thân hình nhỏ bé kia, trên tay xách theo đống quần áo đó đối với nàng có chút nặng nề. "Nha đầu phường nào thế?

Một mình đi thu đống quần áo bẩn này à?

Trong phường không có dư nhân thủ nữa sao?" Lý Khác thu trường kiếm vào vỏ, trực tiếp giấu trường kiếm ra sau lưng, sau đó khi tay hắn đưa ra lần nữa, trường kiếm đã biến mất.

Chương 192

"Oa!

Làm thế nào vậy?

Biến hý pháp sao?

Thật lợi hại a!" Tiểu nha đầu quay đầu lại nhìn Lý Khác, vừa đúng lúc nhìn thấy hắn thần kỳ biến mất thanh trường kiếm dài như vậy.

Tuổi còn nhỏ lập tức bị thủ đoạn thần kỳ này của Lý Khác làm cho kinh ngạc.

Xách cái giỏ trúc chạy lại bên cạnh Lý Khác, sau đó nghiêng cái đầu nhỏ nhìn ra sau lưng hắn.

Khi phát hiện sau lưng hắn cũng không có thanh trường kiếm vừa rồi, ánh sáng trong mắt tiểu nha đầu càng thêm lấp lánh. "Oa, quá lợi hại rồi a!

Làm thế nào vậy?

Chẳng lẽ ngươi là tiên nhân trong truyền thuyết sao?" Lý Khác nhìn tiểu nha đầu đang nhìn mình đầy sùng bái, nhất thời không khỏi nổi máu ham chơi. "Ha ha, cái này là bản lĩnh giữ nhà của ta, thế nào?

Có lợi hại không!" Lý Khác cười hì hì nhìn tiểu nha đầu trước mặt, tay theo bản năng đưa ra định xoa đầu nàng. "Ái chà, làm gì vậy?" Thấy động tác này của Lý Khác, tiểu nha đầu lập tức giật mình.

Vội vàng xách cái giỏ lùi về phía sau hai bước, ý đồ tránh thoát bàn tay của Lý Khác. "Nga!

Ngại quá, thói quen rồi.

Ha ha ha...

Đừng để ý nha!" Lý Khác cứ nhìn thấy tiểu nha đầu đáng yêu là sẽ theo thói quen đưa tay xoa đầu đối phương.

Gần như đã thành một cái tật xấu.

Xoa đầu sát các kiểu, rất có tình thương! "Thói quen rồi?

Hừ!

Ta không nói chuyện với ngươi nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tốt!" Tiểu nha đầu lòng đề phòng hiển nhiên vô cùng mạnh, vừa nghe thấy Lý Khác có thói quen đưa tay xoa đầu người ta, lập tức xách giỏ trúc xoay người định chạy đi. "Ấy ấy...

Đừng đi vội a!

Không phải như vậy đâu!

Ta thật sự không phải người xấu a!

Phi, ta là người tốt a!" Lý Khác thấy tiểu nha đầu xoay người định chạy, vội vàng lách mình chắn trước mặt nàng.

Đồng thời dang hai tay trực tiếp chặn đường đi của nàng. "Ngươi, ngươi đừng làm bậy a!

Nơi đây là hoàng cung, ta...

Ngươi còn ở đây ta sẽ hô người đấy!" Tiểu nha đầu thấy Lý Khác chặn trước mặt, lập tức có chút hoảng loạn.

Ôm chặt giỏ trúc trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy vẻ kinh hoảng, bước nhỏ lùi về phía sau. "Không, ta..." Lý Khác nhìn tiểu nha đầu như con nai con sợ hãi, lập tức có chút cạn lời. "Đừng giải thích nữa, vừa rồi đều đã nói rồi, ngươi không phải người tốt." ...

Lý Khác lúc này thật muốn đập đầu vào tường a!

Thật sự chỉ là nhìn thấy nha đầu này giống như cô em gái nhà bên có chút đáng yêu, mới đưa tay xoa đầu nàng.

Giống như bình thường nhìn thấy mấy con thú nhồi bông, luôn nhịn không được đưa tay ôm một cái ấy mà.

Hy ly hồ đồ thế nào lại thành người xấu rồi? "Hai người làm cái gì đấy?

Giữa thanh thiên bạch nhật, cư nhiên dám ở trong hoàng cung đùa giỡn..." Lý Khác vừa mới chặn tiểu nha đầu lại, sau lưng hắn vang lên một giọng nói có chút tiêm duệ.

Là giọng nói đặc hữu của thái giám.

Khá chói tai, nhưng lại không giống giọng nữ nhân.

Lý Khác nghe thấy tiếng này, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Đối phương khi nhìn thấy mặt Lý Khác, hai chữ "hi hí" vốn định nói trực tiếp bị nghẹn lại trong cổ họng.

Vốn dĩ có chút chỉ cao khí ngang, nhưng khi nhìn rõ mặt Lý Khác, sắc mặt lập tức trắng bệch. "Ngô..." "Khụ khụ..." Tên thái giám đang định hành lễ xin lỗi Lý Khác, nhưng lại bị tiếng ho khan của Lý Khác cắt ngang.

Có chút khiếp đảm ngẩng đầu nhìn về phía Lý Khác, lại vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt ám hàm cảnh cáo của đối phương, hắn lập tức hơi nghiêng người nhìn về phía tiểu nha đầu bị Lý Khác che khuất.

Lăn lộn trong hoàng cung bao lâu nay, tinh thông việc nhìn mặt đoán ý, hắn lập tức hiểu được ý của Lý Khác.

Thế là vội vàng ngậm miệng lại. "Vị công tử này, làm phiền ngài tránh ra được không?

Ta còn phải đưa quần áo đi giặt nữa!" Ngay lúc tên công công kia

ngậm miệng, tiểu nha đầu bị Lý Khác chặn lại cũng nhân cơ hội mở miệng.

Lý Khác nghe vậy cũng không tiện chặn nữa.

Chỉ đành tránh người nhường đường, để tiểu nha đầu xách cái giỏ trúc nặng nề rời đi.

Chương 193

"Kiến Lý công công." Tiểu nha đầu khi đi ngang qua tên thái giám vừa rồi đột nhiên lên tiếng, thập phần lễ phép cúi người chào, đồng thời khẽ khàng vấn an một tiếng. "Khách khí rồi, đã có việc thì mau đi làm đi!" Nếu là bình thường, tên công công này tối đa cũng chỉ đáp ứng một tiếng cho qua chuyện.

Nhưng lần này sau khi tiểu nha đầu hành lễ vấn an, hắn lại thập phần lễ phép đáp lại một câu.

Đồng thời cũng hơi khom lưng xuống.

Tiểu nha đầu thấy vậy vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nhưng lúc này cũng không có thời gian nói nhiều, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi Lý Khác là tốt nhất.

Thế là nàng trực tiếp xách giỏ trúc rảo bước rời đi. "Ngô Vương điện hạ hảo!" Khi thấy tiểu nha đầu đã đi xa hẳn, Lý công công kia mới rảo bước đi đến trước mặt Lý Khác, đồng thời thập phần cung kính hành lễ.

Tuy rằng mặt mang nụ cười, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên trán hắn lúc này đã bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi li ti. "Ân, bé gái vừa rồi tên là gì?

Làm việc ở đâu vậy?" "Bẩm Ngô Vương điện hạ, vị cô nương vừa rồi là một trong những người được tuyển tiến cung phụng nghi cách đây không lâu, hiện tại đang làm việc tại Tẩy Y Phường.

Tên gọi Từ Huệ." "Ân, ta biết rồi.

Có việc gì thì đi làm đi!" Nghe thấy hai chữ "Từ Huệ", trên mặt Lý Khác thoáng hiện một tia cười ý.

Sau đó hắn trực tiếp xoay người đi về phía tẩm cung của mình.

Lý công công kia thấy Lý Khác không nói một lời rời đi, cũng không khỏi quệt một nắm mồ hôi lạnh trên trán. "Không phải đồn rằng Lý Khác điện hạ khó ở chung, động một chút là giết người sao?

Ta cảm giác hình như cũng rất dễ chung sống mà!" Lý công công nhìn bóng lưng Lý Khác rời đi, thở phào một hơi nặng nề, sau đó như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn về hướng Từ Huệ vừa rời đi. "Ngô Vương điện hạ hình như có vẻ để tâm đến Từ Huệ này a!

Xem ra ta phải chú ý nhiều hơn, nếu không đến lúc đó đắc tội quý nhân, cái mạng nhỏ này thật sự có khả năng không giữ được a!" Lý công công thầm lẩm bẩm trong lòng một câu, sau đó trực tiếp đuổi theo hướng Từ Huệ vừa đi.

Bên phía Lý Khác, sau khi về tẩm cung, phát hiện hai tiểu hồng nhan cư nhiên đều không có trong điện.

Hỏi thăm một chút mới biết, hóa ra là cùng Lý Lệ Chất xuất cung đi chơi rồi.

Điều này làm Lý Khác hơi bất ngờ.

Bất ngờ không phải vì hai tiểu hồng nhan đi chơi cùng Lý Lệ Chất.

Mà bất ngờ là Lý Lệ Chất cư nhiên xuất cung đi chơi!

Công chúa xuất cung đi chơi, cũng không phải chuyện thường a! "Ngô Vương điện hạ, Tần Hoài Đạo công tử hai ngày trước để lại thư, nói nhất định phải để ngài đích thân mở!" Lý Khác vừa mới ngồi xuống, tiểu thái giám bên cạnh cầm một phong thư đưa tới trước mặt hắn. "Hoài Đạo gửi thư?" Lý Khác nhận thư, trực tiếp xé mở dấu niêm phong ra xem.

Nội dung bên trên rất đơn giản, chỉ lèo tèo vài câu. 'Ngô Vương

điện hạ, trong dân gian có một thương phường chuyên bán nước hoa sẽ khai trương đón khách sau ba ngày nữa.

Nếu có hứng thú, có thể cùng đi quan lễ.' Chỉ mấy câu như vậy, Lý Khác nhìn thoáng qua liền hiểu ý.

Vô phi là báo cho hắn biết một tiếng, nước hoa đã có thể bắt đầu tiêu thụ rồi. "Thảo nào hôm nay Lệ Chất muốn ra ngoài chơi, đoán chừng là bôn ba vì cái nước hoa này đây!" Lý Khác ha ha cười một tiếng, trực tiếp đem thư trong tay thiêu hủy.

Tuy rằng viết khá ẩn hối, nhưng những thứ này có thể không bị người khác nhìn thấy thì đương nhiên là tốt nhất. "Ha ha, tiệm nước hoa khai nghiệp là chuyện lớn như vậy, ta tự nhiên không thể không đi ủng hộ rồi, dù sao cũng là tiệm của cố nhân mở mà!" Lý Khác cười ha ha, ngay cả nước cũng chưa uống một ngụm, trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa hoàng cung, phát hiện Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng đang đợi bên ngoài.

Nhìn bộ dạng hai người đứng đó nhàm chán đá sỏi trên đất là biết họ đợi cũng không ngắn rồi. "Điện hạ!" "Khác đại ca!" Thấy Lý Khác, hai người lập tức đón lên.

Đồng thời biểu hiện đều thập phần thân thiết. "Để các ngươi đợi lâu rồi!

Bị lão đầu tử gọi đi giao đại chút việc, vừa mới nhận được thư của Hoài Đạo." Tuy rằng Lý Khác không giải thích thì hai người bọn họ cũng sẽ không nói gì.

Nhưng hắn vẫn theo thói quen giải thích một câu.

Hai người này đều là tử đảng của hắn.

Giữa bạn bè nên có sự tôn trọng. "Ha ha, biết Khác đại ca nhiều

việc, bọn ta cũng chưa đợi bao lâu.

Đi thôi, cùng đi xem tiệm nước hoa kia mở cửa, thời gian qua cái thứ nước hoa kia sắp truyền điên đảo rồi.

Ta thật sự có chút tò mò thứ đó rốt cuộc có gì lợi hại!" Trình Xử Lượng vẫn như cũ không coi mình là người ngoài, cười hi hi ha ha trước mặt Lý Khác.

Tần Hoài Đạo thì không thay đổi nhiều.

Khi ở bên cạnh Lý Khác, vẫn luôn là loại thái độ tương đối tôn kính.

Chỉ bất quá trước kia là do vấn đề thân phận.

Còn hiện tại là phát tự nội tâm tôn kính Lý Khác. "Đi thôi!

Đừng để lát nữa đến muộn, ngay cả náo nhiệt cũng không xem được thì không hay đâu." Lý Khác nhìn Trình Xử Lượng đang cười cợt, trực tiếp một tay khoác vai hắn, sau đó đi về phía xa.

Trong thành Trường An, thường được chia làm bốn chợ, mỗi một chợ lại được chia thành mấy phường.

Do địa vị của thương nhân tương đối thấp, cho nên làm ăn buôn bán hầu như đều tập trung ở Tây Thị.

Chương 194

Lý Khác và Trình Xử Lượng hai người ăn mặc đều một thân hoa quý.

Hai người lại một đường câu vai bá cổ, đi không ra đi, chạy không ra chạy.

Trên đường hễ thấy cái gì đẹp mắt hoặc hay ho là lại chỉ trỏ với nhau.

Hoàn toàn là một bộ dạng hoàn khố tử đệ.

So với hai người, Tần Hoài Đạo ăn mặc giản dị hơn nhiều.

Bởi vì gia cảnh xác thực tương đối bần hàn, cho nên ăn mặc khá mộc mạc.

Hiện tại thì là do quen rồi.

Lại thêm việc hắn luôn theo thói quen đi sau Lý Khác nửa bước, cho nên nhìn qua giống như thị vệ của hai người kia vậy.

Ba người tổ hợp như thế, hoạt thoát thoát dáng vẻ hai tên hoàn khố dắt theo một tên tay sai.

Những thương lái ở Tây Thị nhìn thấy ba người, không ai là không tránh như tránh tà.

Đối với việc này Lý Khác cũng không để ý, ba người đều không phải loại để tâm đến ánh mắt người khác.

Những người này thích nhìn thì cứ để họ nhìn. "Khác đại ca, nhìn thấy chỗ vây đông người phía trước không, chỗ đó chính là Thiên Hương Các.

Nghe nói những thứ nước hoa kia đều sản xuất từ đó, chậc chậc,

thời gian qua nước hoa náo động đến mức sôi sùng sục a!

Ta nghe nói, rất nhiều công chúa hoàng tử trong hoàng cung đều đang nghe ngóng thứ đó, cũng không biết món đồ chơi kia rốt cuộc thế nào." Trình Xử Lượng có chút cố làm ra vẻ khoe khoang, chém gió trước mặt Lý Khác.

Tần Hoài Đạo bên cạnh nghe hắn khoe khoang, lập tức có chút buồn cười.

Trước kia để giữ cảm giác thần bí cho nước hoa, nên Tần Hoài Đạo cũng không tiết lộ với bất kỳ ai.

Cho nên hiện tại đều không có ai biết nước hoa rốt cuộc từ đâu ra.

Chỉ hai ngày trước đột nhiên truyền ra tin Thiên Hương Các đột nhiên xuất hiện có bán nước hoa.

Cho nên lúc này mới có nhiều người ong ong kéo đến bên đó như vậy. "Đi thôi!

Chúng ta đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao!" Lý Khác nghe Trình Xử Lượng nói xong, trên mặt cũng khẽ cười.

Sau đó trực tiếp dẫn hai người đi về phía Thiên Hương Các.

Người còn chưa tới nơi, đã nghe thấy phía trước truyền đến một trận ồn ào. "Cái Thiên Hương Các này rốt cuộc làm cái gì vậy?

Không mở cửa à?" "Ân, khu khu một giới thương lang, cư nhiên muốn ta chứng minh tài lực mới được vào?

Tưởng mình là ai?" "Tốt nhất là tránh ra cho ta, lão tử có thể đến cái Thiên Hương Các này là vinh hạnh của các ngươi, cư nhiên dám ngăn cản!

Ta xem các ngươi chán sống rồi." "Chỉ bước vào cửa thôi mà cần chứng minh tài sản ba trăm lạng bạc trắng?

Khinh thường ai hả?

Lão tử đường đường là con trai Hình bộ thị lang, trông giống người không bỏ ra nổi ba trăm lạng sao?" "Chẳng lẽ cái Thiên Hương Các này điếm đại khi khách (cửa hàng lớn bắt nạt khách) sao?

Hừ hừ, ta đảo muốn xem các ngươi có cái gì để làm loz!" ...

Đứng ngoài đám người, Lý Khác chỉ nghe thấy phía trước không ngừng vang lên tiếng cãi vã.

Phóng mắt nhìn lại, đại môn Thiên Hương Các cư nhiên đóng chặt.

Hiển nhiên cái gọi là khai trương đại cát lúc này vẫn chưa thực sự diễn ra. "Tình huống gì vậy?" Lý Khác nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày.

Rõ ràng cảm giác sự việc hình như không đơn giản là sự kiện cừu thị chủ quán.

Cảm giác giống như có người đang gây sự thì đúng hơn! "Điện hạ, từ khi chuyện Thiên Hương Các truyền ra hai ngày trước, mấy hôm nay liền không ngừng có người tìm cớ gây sự." Tần Hoài Đạo nghe Lý Khác hỏi, nhỏ giọng nói bên cạnh. "Nga!

Vậy sao không xử lý mấy kẻ gây sự đi?

Giữ lại ở đó làm gì a?

Trông cửa phải dùng chó, nếu không sẽ chiêu người hiềm khích." Lý Khác nói xong, trực tiếp nhấc chân đi về phía trước.

Thấy Lý Khác bước đi vào trong, Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng vội vàng đi trước mở đường.

Phàm là kẻ nào chắn đường Lý Khác, hai người đều trực tiếp đẩy mạnh ra, cũng chẳng thèm quản người đứng trước mặt là ai.

Dù sao ở cái thành Trường An này, người mà Lý Khác không đắc tội nổi, đoán chừng cũng chỉ có một người kia mà thôi.

Những người khác sao, đừng đắc tội hắn là được, nếu không bị người ta tát cho là may rồi! "Ai thế?

Có chút lịch sự không...

Tần công tử a!

Ngại quá, ngại quá, vừa rồi không chú ý, chắn đường ngài, ngài mời, ngài mời!" "Ấy ấy, phía sau đừng chen...

Trình công tử!

Này, người phía trước tránh ra chút, Trình công tử muốn đi qua!

Phía trước tránh ra hết!

Nhanh lên." "Trời ạ!

Chương 195

Người phía sau kia là Ngô Vương điện hạ sao?

Còn đẹp trai hơn trong truyền thuyết a!" "Ôi trời ơi!

Ngô Vương, ta cư nhiên tận mắt nhìn thấy Ngô Vương điện hạ rồi!

Nếu Ngô Vương điện hạ tuyển phi, ta nhất định đi tham gia!" "Ân ân, ta cũng đi, Ngô Vương điện hạ chính là đại anh hùng a!" "Người phía trước tránh ra hết đi, sau gáy không có mắt à?

Không nhìn thấy Ngô Vương điện hạ sao?

Còn không mau tránh đường!" ...

Hình tượng của Lý Khác tuy rằng không phải nhà nhà đều biết.

Nhưng phàm là trong nhà có chút thế lực hoặc có chút tin tức thì ít nhiều cũng biết tướng mạo của hắn.

Cũng không phải thanh danh hắn tốt đẹp gì, nhà nhà đều biết là vì các tiểu thư nhị đại và công tử trong nhà đều được dặn dò: Gặp các hoàng tử khác, thực sự đắc tội thì cứ đắc tội.

Cùng lắm thì sau đó đăng môn xin lỗi.

Nhưng nếu gặp Lý Khác, mắng không được trả lời, đánh thì nằm rạp xuống đất là tốt nhất.

Tên kia có thể sẽ giết người đấy.

Nếu đắc tội hắn, thì có khả năng chết ngay tại chỗ.

Nhưng mà sau một hồi tuyên truyền như vậy, đám nhị đại xác thực cũng đã nhận thức được Lý Khác.

Còn nhiều hơn là các tiểu thư đối với vị Ngô Vương điện hạ chưa từng gặp mặt nhưng lại được bên ngoài đồn đại sôi sùng sục này nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Dưới tác dụng của thiếu nữ tình hoài, người càng tràn ngập cảm giác bí ẩn và màu sắc truyền kỳ, đối với họ càng có sức hấp dẫn. "Khụ khụ, mọi người đừng kích động nha!

Nếu ta tuyển phi nhất định sẽ thông báo cho mọi người một tiếng, bản vương tuyển phi rất gần gũi với dân chúng, chỉ cần dáng dấp xinh đẹp, nhất luật đến là không từ chối nha!

Mọi người không cần kích động, cũng không cần lo lắng không có vị trí, điểm này bản nhân ta có thể cam đoan!" Lý Khác nào có khi nào gặp trường diện như thế này a!

Kiếp trước hắn là một tên nghèo rớt mồng tơi, đến khủng long cũng chẳng thèm nhìn.

Hiện tại có nhiều muội tử hô hào với hắn như vậy, trái tim nhỏ bé của hắn lập tức có chút không chịu nổi.

Thế là trực tiếp vẫy tay với xung quanh, thập phần phong tao nói ra tiếng lòng của mình với các muội tử! "Ai nha!

Ngô Vương điện hạ cười với ta kìa!

Hạnh phúc quá đi!" "Ngô Vương điện hạ thật phong thú a, ta... ta hình như yêu chàng mất rồi." "Ngô Vương điện hạ thật bình dị gần gũi, Ngô Vương điện hạ, ta đợi ngày tuyển phi nhất định sẽ đi báo danh." ...

Lý Khác vừa mở miệng, đám muội tử xung quanh càng thêm táo động.

Từng người một lộ rõ vẻ hoa si.

Còn đám nam nhân nhìn thấy không ít mộng trung tình nhân của mình cư nhiên trực tiếp thổ lộ tâm tình với Lý Khác, thì trực tiếp nghệt mặt ra. "Cái đó rõ ràng là muốn vơ vét hết mà!

Mẹ kiếp thế cũng gọi là phong thú à?" "Có nhầm không vậy, Ngô Vương không phải đối với ai cũng cười hi hi ha ha sao?

Nhìn một cái, có cần kích động thế không?" "Làm cái gì vậy?

Cái đứa hét Ngô Vương cười với mình đầu óc có vấn đề à!

Nhiều người như vậy, ngươi lại lùn thế kia, người ta là Ngô Vương nhìn thấy ngươi chắc?" ...

Tuy rằng đám nam nhân khi thấy Lý Khác được hoan nghênh như vậy, trên mặt đều hiện ra thần sắc hâm mộ ghen tị.

Nhưng kỳ thực... nội tâm bọn hắn còn hâm mộ ghen tị hơn cả những gì biểu hiện trên mặt!

Lý Khác dưới sự chủ động nhường đường của đám đông, thuận lợi đi tới trước cửa Thiên Hương Các.

Lúc này hắn cũng rốt cục nhìn thấy mấy kẻ vừa rồi kêu gào phía trước.

Lý Khác chỉ tùy tiện liếc qua một cái.

Những kẻ kia khi đón nhận ánh mắt của Lý Khác, xác thực hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Thậm chí Lý Khác còn nhìn thấy vẻ khiêu khích trong mắt vài tên. "Ta tưởng là ai, có thể khiến một đám hoàng thân và hiển quý đều phải chờ đợi ở cửa tiệm nước hoa, nháo đến mức không dám mở cửa.

Hóa ra là người của tập đoàn thế gia a!

Thảo nào từng kẻ nhìn ta lại có vẻ 'hữu thị vô khủng' (có chỗ dựa nên không sợ) như vậy." Lý Khác chỉ tùy tiện nhìn mấy gã kia một cái,

sau đó liền trực tiếp quay người đi. "Chưởng quỹ, đã lâu không gặp, hôm nay nghe nói nơi này khai trương, đặc ý đến ủng hộ, mong đừng để ý nha!" Lý Khác cười hì hì nói với Lữ Bất Vi đang đứng trên bậc thềm, vẻ mặt điềm nhiên nhìn đám người đang làm loạn bên dưới.

Từng là "ông trùm" đứng sau Đại Tần, sóng gió gì mà Lữ Bất Vi chưa thấy qua?

Đừng nói là mấy tên con cháu thế gia này, cho dù gia chủ của các tập đoàn thế gia đứng trước mặt, thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nếu không phải cố kỵ vấn đề của Lý Khác, thì đầu của mấy tên đứng chặn cửa nửa canh giờ này đã sớm chuyển nhà rồi. "Ngô Vương điện hạ chê cười rồi, ngài có thể đến ủng hộ là vinh hạnh lớn nhất của tiểu điếm!" Lời khách sáo Lữ Bất Vi vẫn phải nói.

Khi thấy Lý Khác và chưởng quỹ Thiên Hương Các cư nhiên thân thiết như vậy, những người xem kịch xung quanh cũng có chút ngồi không yên. "Một cái Thiên Hương Các cư nhiên có bài diện lớn như vậy a!

Quen biết cả với Ngô Vương điện hạ, nhìn bộ dạng hình như không phải 'đạm thủy chi giao' (xã giao bình thường) a!" "Không phải nói nhảm sao?

Ta nghe cô cô ta ở trong cung nói rồi, những thứ nước hoa kia ban đầu là từ trong tay Ngô Vương điện hạ đưa ra, nghe nói chưởng quỹ này nợ Ngô Vương điện hạ một cái nhân tình, mới đặc ý đem nước hoa bán cho điện hạ trước." "Lợi hại như vậy sao?

Chương 196

Ngô Vương điện hạ cư nhiên đều phải dùng tiền mua?" "Cái này ta sao biết được?

Ta cũng chỉ là nghe nói thôi!" "...." Lý Khác và Lữ Bất Vi diễn kẻ tung người hứng xong, Tần Hoài Đạo bên cạnh đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu một ngàn lạng đưa cho Lữ Bất Vi.

Lữ Bất Vi cũng không hàm hồ, trực tiếp kiểm tra ngay tại chỗ.

Sau đó liền đưa lại cho Tần Hoài Đạo. "Mở cửa tiệm, đón quý khách!" Lữ Bất Vi sau khi xác định ngân phiếu của Tần Hoài Đạo không có vấn đề, trực tiếp đứng ở cửa hô một tiếng.

Sau đó đại môn Thiên Hương Các liền trực tiếp mở ra từ bên trong.

Những người đợi bên ngoài cũng rốt cục nhìn thấy trang hoàng bên trong Thiên Hương Các.

Một loại phong cách trang hoàng hoàn toàn khác biệt với thời kỳ Đại Đường.

Trang trí nội thất không dùng sơn đỏ son thường thấy thời Đường, mà thiên về phong cách hiện đại với sơn trắng.

Tại đại sảnh rộng rãi, xung quanh là từng cái quầy hàng nhỏ tách biệt.

Phía sau mỗi quầy hàng đều có một cái giá trưng bày nhỏ.

Nhìn qua thập phần giản ước và già dặn.

Phong cách trang hoàng toàn bộ màu trắng cũng làm cho đại sảnh

trông đặc biệt sáng sủa. "U, làm như cái linh đường ấy, thật đúng là biệt cụ nhất cách a!" "Ha ha, đường đường là hoàng tử điện hạ cũng sẽ thỏa hiệp với một gã thương nhân a?

Tự động đưa ngân phiếu ra nghiệm thân giá rồi?

Nghiệm minh thân giá, thật mất thân phận a!" "Uy nghiêm hoàng gia chẳng lẽ là như vậy sao?" Khi thấy cửa Thiên Hương Các mở ra, mọi người đều đang thưởng thức phong cách trang trí độc đáo bên trong, thì mấy giọng nói không hài hòa liền vang lên từ trong đám người.

Lý Khác vốn dĩ đã chuẩn bị bước vào Thiên Hương Các, khi nghe thấy những âm thanh này, bước chân không khỏi hơi ngừng lại.

Giây lát sau, Lý Khác trực tiếp xoay người nhìn mấy tên con cháu tập đoàn thế gia kia.

Vẻ mặt đầy vẻ khinh thường nói: "Uy nghiêm của hoàng gia là để đối phó với phản tặc, kẻ ngỗ nghịch, không phải để đối đãi với con dân ưu tú của Đại Đường.

Hoàng gia Đại Đường ta, không chú trọng những thứ đó trên người con dân!" Lời này của Lý Khác vừa thốt ra, những người vây xem xung quanh lập tức ngẩn người.

Sau một thoáng ngây người ngắn ngủi, liền vang lên một trận tiếng khen ngợi vang dội. "Làm tốt lắm!

Ngô Vương điện hạ nói đúng!" "Ngô Vương điện hạ nói hay lắm a!

Đây mới là hoàng tử Đại Đường ta a!" "Ngô Vương điện hạ uy vũ!" "...." Nghe tiếng khen ngợi của mọi người xung quanh, sắc mặt của mấy tên con cháu thế gia gây sự kia lập tức có chút khó coi.

Lý Khác trong lúc quần chúng đang hoan hô nhiệt liệt, đưa hai tay

ra ấn xuống hư không.

Chỉ một động tác như vậy, người xung quanh lập tức yên lặng xuống.

Tất cả đều tự nhiên như thế, giống như đã tập dượt trước vậy. "Uy nghiêm hoàng gia ta nói xong rồi, vậy thì nói cái tiếp theo." Lý Khác nói đến đây, nụ cười trên mặt đột nhiên trở nên bỉ ổi.

Nhìn về phía mấy tên con cháu thế gia, vẻ mặt cười xấu xa nói: "Mấy tên các ngươi ở đây ồn ào lâu như vậy, không chịu lượng thân giá.

Không phải là không có tiền chứ?

Từng kẻ nói hay như vậy, rốt cuộc không phải là một đám cùng quỷ (ma nghèo) chứ?

Giả làm sói đuôi to a?

Nghèo không phải lỗi của các ngươi, nhưng vừa nghèo lại vừa giả bộ có thân phận, thì nhìn có chút hoạt kê rồi đấy!

Ăn không được nho, vĩnh viễn đều nói nho chua!

Ta nhìn trang hoàng màu trắng này rất thuận mắt a!

Ít nhất là sáng sủa sạch sẽ.

Cùng quỷ, ta vào trước đây, các ngươi cứ tiếp tục giả bộ nha!" Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người nhấc chân đi vào trong.

Nghe Lý Khác nói như vậy xong, những người xung quanh vốn dĩ muốn kiến thức nước hoa hoặc dứt khoát là muốn mua nước hoa càng không nhịn được nữa. "Làm phiền nhường đường chút đi!

Nghèo, kỳ thực thật sự không phải chuyện mất mặt gì lớn!

Chỉ là không khéo, ta không nghèo!

Chưởng quỹ, ngân phiếu một ngàn lạng, làm phiền nghiệm minh." "Ha ha, Ngô Vương điện hạ là một hoàng tử còn biết phải giữ quy củ chủ nhà, chúng ta sao có thể mất mặt mũi được?

Chưởng quỹ, ta có năm trăm lạng, làm phiền nghiệm minh!" "Nghèo kỳ thực thật sự không sai a!

Thân phận uy nghiêm cũng không thể làm cái cớ, chưởng quỹ, ngân phiếu một ngàn lạng, làm phiền nghiệm minh!" "..." Có Lý Khác dẫn đầu, những người thật tâm mua nước hoa hoặc muốn mở mang kiến thức đều nhao nhao dũng mãnh lao về phía trước.

Mấy tên con cháu thế gia đứng trước mặt khiêu khích lúc trước thì trực tiếp bị đám đông dũng động chen bật sang một bên.

Nhưng trong lúc đám đông chen chúc, cũng xảy ra một số việc ngoài ý muốn. "Ai u!

Kẻ nào giẫm chân ta?" "A tiện dân to gan, cư nhiên dám đánh lén ta!

Vừa rồi là ai đánh ta?

Đứng ra cho ta...

A!" "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta..." ...

Mấy tên gia hỏa vừa rồi nhân cơ hội gây phiền toái cho Lý Khác, Hắc Giáp Quân trà trộn trong đám người đã sớm nhìn không vừa mắt rồi.

Vừa rồi kẻ đầu tiên đứng ra kích động đám đông cũng là người của bọn họ.

Khi mọi người ùa về phía trước, các nhân viên đặc chủng Hắc Giáp trà trộn trong đó cũng thừa cơ áp sát mấy tên con cháu thế gia kia.

Chương 197

Đồng thời thừa lúc hỗn loạn đánh cho mấy tên đó một trận tơi bời.

Đám thị vệ tùy thân mang theo cũng bị trực tiếp đánh lén quật ngã.

Khi mọi người nghe thấy tiếng thảm kêu của đám này, tự động tản ra xung quanh, thì mấy tên đó cùng với đám thị vệ gia binh mang theo đã nằm la liệt trên đất rên rỉ từng người một.

Đặc biệt là mấy tên công tử ca thế gia kêu gào hăng hái nhất, trên mặt mỗi người đều có dấu bàn tay to tướng.

Đỏ hồng hồng, nhìn rất đẹp mắt. "Đám điêu dân các ngươi, đều chờ đấy cho ta!" Mấy tên gia hỏa hy ly hồ đồ bị đòn, nhưng nhìn cả trăm người vây xem xung quanh, trong đó không thiếu người trong giới quyền quý.

Cũng tự nhiên không thể bắt hết đám người này lại từng người thẩm vấn được.

Thế là cuối cùng cũng chỉ đành không giải quyết được gì.

Đứng trên lầu hai, Lý Khác nhìn đám người mặt mũi xám xịt rời đi, nụ cười trên mặt dần dần trở nên âm hiểm.

Bên cạnh hắn, Hàn Vấn trong bộ dạng một phú gia quyền quý đầy người khí phách đứng đó. "Chủ thượng, cần ta đi..." Hàn Vấn trong lúc nói chuyện, dùng tay làm một tư thế cứa cổ kín đáo trước ngực. "Không cần, giết người chỉ là sự sướng khoái nhất thời mà thôi, đám này vừa náo loạn ở Thiên Hương Các mà chết, Thiên Hương Các ít nhiều cũng sẽ có chút phiền toái, bên phía Âm gia tạm thời cứ để đó, chuyển mục tiêu đi." Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Hàn Vấn thì làm mấy cái thủ thế bên cửa sổ, sau đó lặng lẽ rời đi.

Phía sau đám đông vây xem bên dưới, vài bóng người lặng lẽ ẩn vào bên ngoài đám đông.

Sau khi nhìn thấy thủ thế của Hàn Vấn, những người này liền rút lui khỏi đám đông, biến mất trong dòng người lác đác. "Hoàng huynh!" "Hảo ca ca!" Lý Khác sau khi vào Thiên Hương Các liền trực tiếp lên lầu hai.

Thiên Hương Các tổng cộng ba tầng, đã qua sàng lọc đẳng cấp.

Mỗi khi lên một tầng, không chỉ cần tài lực, mà còn cần nghiệm minh thân phận.

Cách làm này lúc đầu sẽ bị một số người tẩy chay và khiển trách.

Nhưng khi mọi người đã quen, thì chế độ này của Thiên Hương Các cũng sẽ trở thành một loại so bì.

Ví dụ như tầng một, chỉ cần đưa ra chứng minh thân giá năm trăm lạng ngân phiếu là có thể vào.

Tầng hai thì cần đưa ra năm ngàn lạng thân giá, đồng thời phải là hội viên của Thiên Hương Các mới có tư cách lên.

Còn về tầng ba, nơi đó cần không còn là tiền tài nữa.

Là thân phận địa vị.

Cái thân phận địa vị này không phải là thân phận trong triều đình, mà là thân phận tại Thiên Hương Các, chỉ có những người sở hữu thẻ hội viên định chế của Thiên Hương Các mới có tư cách lên tầng ba.

Nếu không thì dù là Thiên Vương lão tử, cũng đừng hòng.

Thế giới này vật chất chưa phát đạt.

Mọi người ngày thường so bì cũng không có những thứ như xe sang hàng hiệu.

Trừ thê thiếp mỹ nhân, thì là quyền thế tài phú.

Lý Khác hiện tại muốn làm là tạo ra một tư bản để so bì.

Hội viên tầng ba Thiên Hương Các, chính là tư cách để so bì. "Mấy người các muội vào lúc nào thế?" Lý Khác nhìn thấy Lý Lệ Chất và Thủy Tiên Nhi ba người đi ra từ cầu thang tầng ba, hơi bất ngờ.

Vừa rồi ở bên ngoài xác thực không nhìn thấy sự tồn tại của ba người.

Lúc đó còn tưởng ba nha đầu thấy Thiên Hương Các chưa mở cửa, dứt khoát về trước rồi chứ. "Hi hi, Tần Hoài Đạo đại ca đưa muội vào đấy, trực tiếp cho muội một cái thẻ bài nhỏ nha!

Nhìn xem, đẹp không!" Lý Lệ Chất có chút khoe khoang lấy từ trong người ra một tấm thẻ bài nhỏ màu vàng.

Thẻ bài này tạo hình thập phần giản ước, rất mỏng.

Nhìn qua không khác gì thẻ ngân hàng thời hiện đại.

Trên thẻ bài có một đoạn số và chữ Hán giản thể được dập nổi, bên trên ghi rõ họ tên và thân phận cùng các thông tin khác.

Ngoài những chữ Hán đó ra, còn có một đoạn mã số.

Đây chính là thẻ hội viên tầng ba của Thiên Hương Các.

Tấm trên tay Lý Lệ Chất là do Lý Khác đặc ý cho người chế tạo.

Ngoài nàng ra, còn có của Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi, cùng với mẫu thân Dương Như Ý.

Sau này sẽ mở rộng ra thị trường nhiều hơn.

Mỗi một địa phương đều sẽ dùng hình thức vận doanh tương tự.

Đến lúc đó loại thẻ hội viên này sẽ trở thành danh thiếp thông

dụng cho tất cả các thương hộ dưới trướng hắn. "Hảo ca ca, muội, muội có thể mua một lọ nước hoa không?

Muội có tiền, muội..." Khi Lý Lệ Chất đang khoe khoang thẻ VIP với Lý Khác, Thủy Tiên Nhi có chút thấp thỏm đi đến bên cạnh Lý Khác, hai mắt to tròn ngập nước nhìn hắn.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ cầu khẩn. "Ách, ta có bảo không cho muội mua đâu!

Nhìn trúng cái gì cứ mua trực tiếp là được, Hảo ca ca của muội không thiếu chút tiền ấy!" Lý Khác nhìn ánh mắt nhỏ bé ủy khuất của Thủy Tiên Nhi, mỉm cười, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng. "Cảm ơn Hảo ca ca!

Nguyệt nhi, mau đi mau đi, muội đi mua lọ nước hoa hương oải hương bản giới hạn kia đây." "Ấy ấy, hai người đợi ta với a!

Ta cũng muốn đi!" Được Lý Khác gật đầu, Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi lập tức vui vẻ chạy đi.

Chương 198

Lý Lệ Chất nghe hai nha đầu muốn đi mua sắm, cũng vội vàng quay đầu chào Lý Khác một tiếng. "Hoàng huynh, muội không bồi huynh nữa nha!

Huynh tự đi dạo đi!" Nói xong, nàng cũng dẫn theo thị nữ chạy biến. "Xem ra bất kể thời đại thay đổi thế nào, cái điểm phụ nữ yêu mua sắm vĩnh viễn sẽ không thay đổi a!" Lý Khác nhìn mấy người chạy đi, cũng khẽ mỉm cười.

Sau đó nhấc chân đi lên tầng ba.

Do hôm nay mới khai trương, nên hội viên tầng ba chỉ có lác đác vài người.

Cho nên lúc này tầng ba rộng lớn, cơ bản đều là người của Lý Khác. "Chủ thượng!" Lý Khác vừa lên tầng ba, Lữ Bất Vi liền đón tiếp. "Ý tứ của đám thế gia kia thế nào." Lý Khác cũng không để ý nhiều đến Lữ Bất Vi, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ hỏi. "Ý tứ của bọn chúng là muốn ta giao công thức nước hoa ra.

Trong đó ý tứ uy hiếp rất rõ ràng." Lữ Bất Vi cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp nói thẳng mục đích của đối phương.

Mấy cái ám kỳ linh tinh của đối phương, không cần thiết phải nói với Lý Khác, nói ra cũng chỉ làm Lý Khác thêm bực mình mà thôi. "Ân, vấn đề ngoài sáng thì cứ nhìn mà xử lý, chuyện trong tối giao cho Hàn Vấn đi xử lý.

Đừng nương tay, cũng đừng có gì cố kỵ.

Đám thế gia này, sớm muộn gì cũng phải chết trong tay ta." Lý

Khác nói, một luồng sát ý vô hình trực tiếp lan tỏa ra.

Đứng trước mặt hắn, Lữ Bất Vi mỉm cười, nụ cười trên mặt rạng rỡ, nhưng trong mắt lại đầy vẻ ngoan lạt.

Cái gốc của thế gia, vô phi là quyền, tài, nhân.

Lý Khác hiện tại dưới trướng có chiến lực hàng vạn, trong đó một bộ phận mang theo bên người, tùy thời đều có thể giết ra khiến kẻ địch trở tay không kịp.

Quyền, người dưới tay đối với hắn đều là phần tử tử trung, quyền lực tập trung chưa từng có.

Ba phần này Lý Khác hiện tại thiếu nhất là tài (tiền tài).

Thiên Hương Các phát triển mới là bước đầu tiên, kẻ ngáng đường, vậy thì tất nhiên chỉ có một con đường tử chiến mà thôi. "Vừa rồi ở bên dưới là người của mấy nhà nào?" Lý Khác nhìn ra ngoài cửa sổ, thưởng thức dòng người đang chậm rãi di chuyển bên ngoài.

Lữ Bất Vi nghe câu hỏi, liền từ trong ngực lấy ra một cuốn sổ nhỏ, xem xét qua một chút rồi gập lại: "Hồi chủ thượng, kể từ khi tin tức được tung ra ba ngày trước, đã phân biệt được người của hai nhà họ Lý, hai nhà họ Thôi, nhà họ Lư và nhà họ Vương.

Trong đó thái độ của nhà họ Lư hơi tốt hơn một chút, chỉ bày tỏ ý hướng hợp tác, còn năm nhà kia thái độ đều thập phần không hòa hài." Lữ Bất Vi nói xong, lại nhìn về phía Lý Khác: "Hôm nay kẻ cầm đầu gây sự, chính là người của năm nhà kia." Nghe Lữ Bất Vi báo cáo, Lý Khác khẽ gật đầu.

Ngũ tính Thất gia, xem ra đều không phải hạng tốt lành gì. "Ghi món nợ này lại, sau này chúng ta từ từ thanh toán.

Hiện tại, cứ để Hàn Vấn đi thu chút tiền lãi trước đã." Lý Khác và Lữ Bất Vi vừa nói chuyện xong, một gã tiểu tư do Hắc Giáp binh sĩ

cải trang vô cùng khẩn trương chạy từ dưới lầu lên.

Hắn nhìn quanh lầu với vẻ mặt đầy lo lắng, sau đó bước nhanh về phía Lý Khác. "Chưởng quỹ, bên dưới có người đang gây sự." Lữ Bất Vi vừa nghe có người gây sự, lập tức cảm thấy khó chịu.

Ngày đầu tiên mở cửa làm ăn, dăm ba lần có người gây sự, lại còn ngay trước mặt chủ thượng, thật đúng là không biết xấu hổ hay sao? "Đi, đưa ta xuống xem một chút." Lữ Bất Vi có chút não nộ phất tay, trực tiếp dẫn người đi xuống lầu.

Lý Khác đợi một lát sau mới từ lầu ba đi xuống. ... "Có ý gì hả?

Ta lại không phải không trả tiền, vì sao không bán cho ta?" "Ở đâu ra cái kiểu làm ăn như vậy?

Ta cũng không phải không có tiền, vì sao không bán?" "Cái loại nước hoa bản giới hạn khai trương kia không phải tám trăm lượng một bình sao?

Ta muốn mười bình, vì sao không bán cho ta?" "Chẳng lẽ cái Thiên Hương Các này thật sự ỷ tiệm lớn hiếp khách?" ...

Lý Khác đi xuống lầu, nhìn đám người đang cãi cọ không thể tách rời bên dưới, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Vô phi là bất mãn với quy định bán ra số lượng có hạn mà thôi.

Bán số lượng có hạn, đây là chuyện Lý Khác và Lữ Bất Vi đã bàn bạc xong ngay từ đầu.

Nước hoa là thứ độc quyền.

Nước hoa lại là một loại thương phẩm tiêu hao.

Chỉ cần hạn chế lượng phát hành ra thị trường, như vậy mới có thể tạo ra hiệu ứng đói hàng (marketing đói).

Tiền đề của việc bán định lượng là mỗi người chỉ có thể mua một

bình hoặc vài bình nước hoa.

Số lượng mua được thì dựa theo chế độ hội viên.

Khách hàng phổ thông chỉ có thể mua loại nước hoa phổ thông cơ bản nhất.

Mỗi người mỗi loại chỉ có thể mua một bình.

Nếu là hội viên cấp Hắc Thiết, ngoài việc mua nước hoa phổ thông mỗi loại hai bình, còn có thể lên lầu hai để chọn lựa một số loại nước hoa tinh chế.

Kỳ thực cái gọi là nước hoa tinh chế thì mùi vị cũng giống bên dưới, hoặc là nồng độ mùi hương cao hơn một chút mà thôi.

Tuy rằng phương thức chế tác gần như không sai biệt lắm, nhưng Lý Khác là bên bán hàng và cũng là bên chế tạo.

Hắn nói nó cao cấp thì nó chính là cao cấp. "Mọi người trật tự trước đã, có lẽ mọi người không hiểu rõ một số quy tắc bán hàng của bổn tiệm, điểm này là do ta làm chưởng quỹ không giải thích rõ ràng, là ta thất trách.

Lữ mỗ ở đây xin lỗi mọi người." Lữ Bất Vi hiểu rõ nguyên nhân tranh cãi bên dưới, cũng không quan tâm có người cố ý gây chuyện hay là quy tắc bình thường không rõ ràng, trực tiếp bắt đầu giải thích. "Mọi người đoán chừng cũng có nghe thấy, việc chế tác nước hoa thập phần chậm chạp và tốn thời gian, chỉ cần sơ sẩy một chút, chế tác ra toàn là phế phẩm, cho nên sản lượng cũng không cao.

Chương 199

Điểm này hy vọng mọi người có thể thông cảm, tổng lượng hàng hóa chỉ có bấy nhiêu, nếu để toàn bộ cho một người mua đi, vậy những khách hàng khác phải làm sao?

Ta bán định lượng cũng là vì để mọi người đều có thể hưởng thụ cảm giác xa hoa mà nước hoa mang lại." Lời Lữ Bất Vi vừa thốt ra, những kẻ lúc trước định mua lượng lớn nước hoa rồi dùng nó đầu cơ trục lợi cũng không tiện nói gì nữa.

Người ta đều đã nói là vì để mọi người "mưa móc cùng hưởng".

Nếu còn một mực cắn chặt đòi mua nhiều, vậy chẳng phải rõ ràng tự đẩy mình về phía đối lập với đại đa số mọi người sao! "Loại vật phẩm xảo đoạt thiên công này tương đối hiếm lạ, điểm ấy ta cũng có thể hiểu được, nhưng mỗi một loại nước hoa chỉ có thể mua một bình, xác thực có chút không đủ a!" "Đúng vậy, ta mua cũng không chỉ để dùng, còn muốn mang đi tặng cho thân thích bạn bè, làm quà tặng thì ít nhất cũng phải nhiều một chút chứ!

Chỉ có một bình, cầm đi tặng người cũng có chút không ra tay a!" "Chưởng quỹ, có biện pháp nào có thể mua nhiều hơn một chút không!

Hay là ta trả thêm tiền cũng được?" "Chưởng quỹ, yêu cầu của ta cũng không cao, mỗi một loại chỉ cần cho ta lấy hai bình, ta trả giá gấp ba, thế nào?" ...

Lữ Bất Vi đứng trước một quầy hàng, nhìn những khách nhân không ngừng ồn ào bên dưới, trên mặt vẫn giữ nụ cười vân đạm phong khinh.

Hắn tảy không hề vì thương phẩm được hoan nghênh như thế mà

cảm thấy kiêu ngạo hoặc tự hào.

Bởi vì nguyên bản đã dự liệu được điều này rồi. "Mọi người đều yên lặng, nghe ta nói đã nào!" Sau khi áp chế bầu không khí xuống, Lữ Bất Vi bày ra một bộ biểu tình thập phần bất đắc dĩ. "Vốn định mấy ngày nữa mới nói chuyện này với mọi người, nhưng không ngờ nước hoa lại được mọi người yêu thích như vậy, Lữ mỗ cũng chỉ có thể báo trước cho mọi người một quy tắc khác của bổn tiệm." Lữ Bất Vi nói xong, phất tay một cái, hai gã hỏa kế khiêng một tấm bảng gỗ màu trắng đi ra.

Trên đó dùng bút lông viết một số văn tự.

Tấm bảng gỗ kia trực tiếp được treo ở vị trí bắt mắt nhất ngay phía trước cửa chính.

Chỉ cần vừa vào cửa lớn là có thể nhìn thấy chữ bên trên. "Mọi người mời xem, đây là chế độ hội viên mà bổn tiệm tung ra, ai có nhu cầu có thể đến quầy bên kia để xin đăng ký, sau này dùng thẻ hội viên là có thể tiêu dùng tại bổn tiệm, cũng có thể hưởng thụ đặc quyền hội viên tương ứng." Lữ Bất Vi nói xong, trực tiếp lui ra.

Những người lúc trước đang gào thét đòi mua thêm nước hoa khi thấy tấm bảng kia treo lên, lập tức toàn bộ đều vây lại, bắt đầu chăm chú đọc chữ bên trên. [**CHẾ ĐỘ HỘI VIÊN**] * **Khách hàng phổ thông:** Mỗi bảy ngày có thể mua nước hoa một lần, và chỉ hạn chế ở nước hoa lầu một, mỗi một loại chỉ có thể mua một bình.

Không được lên lầu hai mua sắm tham quan! * **Hội viên cấp Thanh Đồng:** Mỗi bảy ngày có thể mua nước hoa một lần, hạn chế ở nước hoa lầu một, mỗi một loại chỉ có thể mua hai bình.

Không được lên lầu hai mua sắm tham quan! * **Hội viên cấp Bạch Ngân:** Mỗi ba ngày có thể mua nước hoa tại lầu một một lần, mỗi một loại nước hoa mỗi lần chỉ có thể mua hai bình.

Có thể lên lầu hai mua sắm tham quan, bảy ngày chỉ có thể mua một lần, mỗi một loại chỉ có thể mua một bình.

Không được lên lầu ba tham quan mua sắm! * **Hội viên cấp Hắc Kim:** Mỗi hai ngày có thể mua nước hoa tại lầu một một lần, mỗi loại có thể mua ba bình.

Có thể lên lầu hai mua nước hoa, mỗi loại tối đa chỉ có thể mua hai bình.

Không được lên lầu ba tham quan mua sắm. * **Hội viên cấp Hoàng Kim:** Mỗi hai ngày có thể mua nước hoa tại lầu một một lần, mỗi loại có thể mua ba bình.

Có thể lên lầu hai mua nước hoa, mỗi loại tối đa chỉ có thể mua hai bình.

Có thể lên lầu ba tham quan mua sắm.

Khi tất cả mọi người đã quen thuộc với quy tắc bên trên, lập tức lại nảy sinh thắc mắc. "Lữ chưởng quỹ, nước hoa lầu hai và lầu ba, với lầu một có gì khác biệt sao?

Vì sao lại đề ra vấn đề tư cách a?" "Đúng a!

Chẳng lẽ nước hoa lầu một đều là hàng kém chất lượng?" "Lữ chưởng quỹ, mong giải hoặc một hai!" Có cái nền tảng "chế tác khó khăn" mà Lữ Bất Vi đã nói trước đó, mọi người đối với chế độ hội viên cũng như hạn lượng tiêu thụ cũng không còn quá mức bài xích.

Sau khi nhìn thấy quyền hạn của các cấp bậc hội viên trên bảng, đám người kia cũng từng cái tò mò lên. "Đây chính là chuyện Lữ mỗ tiếp theo muốn nói.

Nhưng phàm là người đã làm hội viên tại đây, thì chính là quý khách của chúng ta.

Lầu hai Thiên Hương Lâu, nơi đó bán ra đều là nước hoa tinh chế, bất quản là độ nồng đậm hay chủng loại mùi hương đều tốt hơn lầu một." "Lầu ba, là nơi bày bán những loại nước hoa mới nhất do Thiên Hương Các nghiên cứu chế tạo.

Sau khi bán tại lầu ba đủ một tháng, những loại nước hoa đó mới được đưa xuống lầu hai.

Có một số loại nước hoa đặc thù, là hàng tuyệt bản chỉ có thể mua tại lầu ba, số lượng đều cố định, đó là tượng trưng cho thân phận và địa vị." "Một khi bán ra, đó gần như là loại nước hoa tượng trưng cho thân phận cá nhân, nghe hương biết người!

Có thể tư nhân đặt chế, đề xuất yêu cầu, ta sẽ chế tạo loại nước hoa chỉ thuộc về một người." "Đương nhiên, nếu ta phát hiện có người ác ý thuê người thu mua lượng lớn nước hoa, ta sẽ vĩnh viễn tước bỏ tư cách mua nước hoa của kẻ đó." Lữ Bất Vi càng nói, ngữ khí càng cao ngang.

Trên mặt cũng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Mang lại cho người ta cảm giác giống như có thể lên được lầu hai và lầu ba của Thiên Hương Các chính là tượng trưng cho thân phận vậy.

Tại cái thời đại này, cũng không phải có tiền là đại biểu cho có thân phận.

Giống như thương nhân, dù có tiền nữa, nhưng trước mặt những kẻ gọi là cao cấp huyết thống, vẫn là người đê tiện.

Lữ Bất Vi nói như vậy xong, trong mắt mọi người đều lóe lên một loại thần sắc cuồng nhiệt.

Nhất là những kẻ địa vị vốn không cao như thương nhân, lại càng thêm cuồng nhiệt. "Lữ chưởng quỹ, vậy làm thế nào để đăng ký cái

hội viên Hoàng Kim kia, cần điều kiện gì, cứ nói đi!" "Đúng a đúng a, Lữ chưởng quỹ, bản nhân gia tư có hạn, hội viên Hoàng Kim ta không dám nghĩ, nhưng hội viên Bạch Ngân cần điều kiện gì, ngài nói cho chúng ta biết xem." Chế độ hội viên vừa tung ra, những thương nhân kia là kích động nhất.

Cái khác không nói, tiền thì bọn họ nhiều, nhưng địa vị vẫn cứ thấp.

Thương nhân ở thời đại này địa vị thấp đến mức không nhìn thấy được.

Nghe lời Lữ Bất Vi nói xong, họ phảng phất tìm được một phương pháp tốt để che giấu cảm giác tự ti trong nội tâm.

Nếu trở thành hội viên Thiên Hương Các, có tư cách đi lên lầu hai, thậm chí lầu ba, mà những kẻ quý tộc nghèo kiết xác kia lại không có năng lực lên đó, vậy thì chẳng phải ở một mức độ nào đó đã đè đầu bọn họ rồi sao?

Có câu nói, thương nhân ở thời đại này sở dĩ bị bài xích, bị quy hoạch thành người hạ đẳng nhất, quan trọng nhất là năng lực kinh thương liễm tài xuất chúng, biết cách thu gom tiền tài về tay mình.

Nhưng thương nhân có tiền rồi lại không có sức mạnh, như vậy trong mắt quyền quý liền trở thành dê béo.

Chương 200

Lý Khác muốn làm chính là phá vỡ cục diện này, thương nghiệp là một mắt xích quan trọng nhất trong sự phát triển kinh tế thời đại. "Mọi người trật tự, trật tự nào!

Tiếp theo ta sẽ nói về các chi tiết của hội viên, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của mọi người." Lữ Bất Vi nhìn đám người cuồng nhiệt bên dưới, đây chính là hiệu quả hắn muốn, hoặc là nói hiệu quả mà Lý Khác muốn.

Tuy rằng không có khả năng một chốc thay đổi ngay địa vị thương nhân, nhưng lại có thể từng bước cải thiện định vị của thương nhân.

Thấy Lữ Bất Vi giống như một người dẫn chương trình lưu loát giảng giải điều kiện và phúc lợi của các loại hội viên, Lý Khác cũng yên tâm.

Hắn lo nhất là Lữ Bất Vi không xử lý được tràng diện này.

Dù sao ngoại trừ Hoàng gia có người đang nhìn chằm chằm, còn có người của thế gia cũng đang dòm ngó.

Nếu không thì hôm nay mấy tên tiểu biết tuốt cũng không dám ở trước mặt hắn mà kêu gào càn rỡ như vậy.

Dám làm thế, tất nhiên là sau lưng có người ủng hộ.

Chế độ hội viên, chẳng qua là triển hiện tài lực và thực lực mà thôi.

Yêu cầu của hội viên cấp Thanh Đồng thập phần đơn giản.

Chỉ cần tích lũy tiêu phí tại Thiên Hương Các vượt quá ba ngàn lượng, liền tự động trở thành hội viên Thanh Đồng.

Điều này vừa đưa ra, các thương nhân và quyền quý đều khẽ nhíu mày.

Cái hội viên này cư nhiên chỉ cần tiêu phí ở đây là đạt được, cũng quá đơn giản rồi, cho người ta cảm giác thuần túy giống như đang lừa tiền vậy.

Nhưng Lữ Bất Vi cũng không vội, sau khi nói xong phương thức tấn thăng hội viên Thanh Đồng, lập tức bắt đầu giảng thuật điều kiện hội viên cấp Bạch Ngân. "Muốn trở thành hội viên cấp Bạch Ngân của bổn tiệm, như vậy khi thỏa mãn điều kiện Thanh Đồng, đồng thời phải đưa ra chứng minh gia sản đạt năm vạn lượng trở lên." Điều kiện này vừa ra, lập tức không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hội viên cấp Bạch Ngân cũng yêu cầu tiêu phí đạt bao nhiêu thì đúng là đang vơ vét tiền.

Nếu chỉ cần chứng minh tài sản thì tốt hơn nhiều.

Sau khi nói xong chế độ hội viên Bạch Ngân, Lữ Bất Vi không cho mọi người cơ hội phát biểu, trực tiếp giới thiệu điều kiện hội viên cấp Hắc Kim. "Hội viên cấp Hắc Kim, ngoại trừ đạt cấp Thanh Đồng, phải chứng minh tự thân tài sản đạt hai mươi vạn lượng trở lên, và ít nhất thu nhập hàng tháng phải đạt năm trăm lượng trở lên." Nếu hội viên cấp Bạch Ngân là chứng minh tài sản, vậy thì hội viên cấp Hắc Kim chính là chứng minh năng lực.

Chỉ có tiền là không được, phải biết kiếm tiền.

Nghe những điều kiện này, đám thương nhân kia từng người càng thêm kích động.

Chế độ hội viên này quả thực là vì đặc ý cung cấp cho thương nhân bọn họ a!

Phải biết rằng, những quyền quý thực quyền kia trong tay ít nhiều

đều nắm giữ một số nguồn kinh tế, tài sản tuy rằng không bày ra minh bạch, nhưng con số thực tế đều thập phần dọa người.

Nhưng cũng có những thương nhân lợi hại có thể đạt đến trình độ đó.

Đa số mọi người quan tâm đều không phải chế độ hội viên Hắc Kim, mà là đẳng cấp hội viên duy nhất có tư cách lên lầu ba. "Hội viên cấp Hoàng Kim, điều kiện chỉ có một, đó là phải được bổn tiệm tán thành, như vậy liền có thể xưng là hội viên cấp Hoàng Kim." Lữ Bất Vi đưa ra điều kiện cuối cùng này, không ít người đều nhíu mày.

Đây là điều kiện gì?

Phải được tán thành?

Ta dựa vào cái gì phải được tán thành a?

Nguyên bản đối với hội viên Hoàng Kim có kỳ vọng to lớn, đám thương nhân và quyền quý nghe điều kiện cuối cùng này xong, lập tức cảm thấy một trận thất vọng.

Nhưng chưa kịp mở miệng, Lữ Bất Vi liền lại một lần nữa ném ra một quả bom nặng ký. "Mọi người có lẽ cảm thấy cái hội viên Hoàng Kim này không có tác dụng, điều kiện hoạt kê.

Nhưng ta muốn nói cho mọi người biết, hội viên Hoàng Kim sở dĩ là khách hàng duy nhất có thể lên lầu ba, không đơn giản là có đủ tư cách, mà bởi vì sẽ có khả năng nhận được quyền buôn bán nước hoa của Thiên Hương Các tại thành thị khác." "Ta sẽ từ trong các hội viên Hoàng Kim trích ra một bộ phận người làm đại lý của ta, lấy giá ưu đãi để xuất hàng lượng lớn cho họ, ít nhất có thể cam đoan nguồn hàng tiêu thụ cơ bản nhất tại thành thị đó.

Cũng sẽ không can thiệp giá bán." Tin tức này của Lữ Bất Vi ném ra xong, người bên dưới lập tức vỡ tổ.

Nguyên bản xác thực có không ít người định thu mua lượng lớn nước hoa, đầu cơ tích trữ rồi bán lại giá cao.

Nhưng sau khi nghe tin tức cuối cùng này, lập tức bỏ đi ý niệm đó.

Nếu có thể quang minh chính đại cầm nước hoa của Thiên Hương Các đi bán, vậy thì hà tất phải mạo hiểm bị Thiên Hương Các triệt để tước bỏ tư cách để kiếm tiền chứ?

Chủ ý gia nhập liên minh này, Lý Khác đã nghĩ tới ngay từ đầu.

Tạm thời không có khả năng có nhiều nhân thủ như vậy để đi toàn quốc tiêu thụ nước hoa.

Món đồ chơi này chỉ có thể đi thị trường cao cấp.

Thay vì lãng phí nhân thủ đi rải lưới khắp nơi, không bằng trực tiếp mượn nhờ mạng lưới giao dịch hiện có của bọn họ.

Cho dù dựa theo giá bán lúc này giảm một nửa đưa cho những thương nhân gia nhập liên minh Thiên Hương Các, như vậy chi phí vẫn không đủ một phần trăm giá bán.

Lợi nhuận gần như một vốn bốn lời, đã đủ rồi.

Những thương nhân gia nhập này cầm đi phân tán ra bán, đó là chuyện của bọn họ, Lý Khác hoàn toàn không để ý.

Nhưng Lý Khác dám khẳng định, ít nhất giá bán sẽ đắt hơn bên này.

Trừ đi chi phí vận chuyển các loại hao tổn, những thương nhân gia nhập kia ít nhất cũng có thể lấy được khoảng năm mươi phần trăm lợi nhuận.

Nếu tâm đen một chút, thậm chí có khả năng lấy được một trăm phần trăm lợi nhuận.

Tỷ lệ hoạch lợi cao như vậy, đủ để khiến những thương nhân này

điên cuồng.

Chỉ một phần vinh diệu hư danh không đủ để nắm lấy lòng người, thiên hạ bất biến, duy có lợi ích. "Lữ chưởng quỹ, vậy làm thế nào mới có thể được tiệm tán thành a?

Ngài xem ta có được không?

Đúng rồi, ta lập tức làm một cái hội viên Hắc Kim, ta tuyệt đối có tư cách làm hội viên Hắc Kim, điểm này ngài cứ yên tâm." "Lữ chưởng quỹ, ta tuy rằng không thường trú ở Trường An, nhưng cũng là thương giả có tiếng đi nam sấm bắc, ta cũng lập tức làm một cái hội viên Hắc Kim kia, ta tuy rằng không mang theo chứng cứ, nhưng ta lấy vàng thật bạc trắng cam đoan tuyệt đối có tư cách làm được." "Lữ chưởng quỹ..." Quả nhiên, mồi câu của Lữ Bất Vi vừa rải ra, đám người kia lập tức ngồi không yên.

Từng người ồn ào còn lợi hại hơn lúc mới bắt đầu.

Chương 201

Bất quá lúc này muốn làm cũng làm không được.

Lý Khác làm marketing đói và phương thức marketing kiểu câu lạc bộ, sao có thể tùy tiện cho người ta trở thành hội viên Hắc Kim.

Nếu như vậy thì cái hội viên này quá không có giá trị. "Mọi người đừng vội, Thiên Hương Các của ta ở đây, cũng sẽ không chạy đi đâu.

Chế độ hội viên này đã chế định ra, thì tự nhiên phải làm theo quy củ.

Mọi người cũng có thể yên tâm, nhân lực Thiên Hương Các có hạn, chỉ sẽ thiết lập một tổng bộ tại Trường An.

Để cam đoan việc làm ăn của mọi người không bị ảnh hưởng, mỗi một khu vực đều chỉ sẽ do một hội viên Hoàng Kim đi đại lý.

Còn về việc xin gia nhập hội viên, mong mọi người làm theo quy củ." Lữ Bất Vi nói xong, những người kia càng hoảng.

Mỗi một khu vực chỉ có một người có tư cách đại lý.

Cái khu vực kia có bao lớn?

Tổng nhân số có bao nhiêu?

Không vội...

Đúng rồi, phản chính Lý Khác không vội.

Sự tình bên phía Lữ Bất Vi đã đi vào quỹ đạo, Lý Khác cũng không nán lại lâu.

Tiêu tốn một chuyến mang theo một đống thị nữ, lại lĩnh theo Lý Lệ Chất và Thủy Tiên Nhi đang xách bao lớn bao nhỏ đồ đạc từ trên lầu đi xuống, Lý Khác liền trực tiếp phản hồi trong cung.

Tần Hoài Đạo thì lưu lại.

Hiện tại toàn bộ Trường An đều biết Tần gia đứng sau lưng Lý Khác.

Tuy rằng không có người nói rõ, nhưng chỉ cần người có mắt lực đều nhìn ra được.

Bệnh chứng của Tần Quỳnh là do Lý Khác trị khỏi.

Hầu như mỗi lần Lý Khác đại dao đại bãi xuất hiện trong các ngõ ngách, Tần Hoài Đạo đều sẽ đi theo bên cạnh.

Là con trai độc nhất của Tần gia, lập trường của Tần Hoài Đạo gần như đại biểu cho Tần gia.

Cho nên chỉ cần Tần Hoài Đạo ở đây, cơ bản cũng đại biểu cho Lý Khác.

Điều này cũng làm chùn bước một số kẻ tiểu nhân. "Hoàng huynh, đi một chuyến mà huynh không mua gì à?

Không có cái nào thích sao?" Lý Lệ Chất ngồi trong xe ngựa, trong tay không ngừng bày biện những chai nước hoa đã mua.

Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi cũng giống vậy, ở một bên không ngừng thử mùi vị của các loại nước hoa mới.

Thỉnh thoảng lại thì thầm thảo luận, rồi có chút thẹn thùng nhìn thoáng qua Lý Khác, sau đó hai nha đầu liền đỏ mặt cúi đầu nhỏ giọng thì thầm to nhỏ.

Duy chỉ có Lý Khác hai tay trống trơn, đi một chuyến, cái gì cũng không mua lại đi về. "A, mấy loại nước hoa trong Thiên Hương Các ta đều có, tự nhiên không cần thiết phải mua nữa." Lý Khác cũng tùy tiện đánh cái ha ha, sau đó không thảo luận vấn đề này nữa.

Sau khi về hoàng cung, mấy người liền chia tay nhau.

Khi đêm đen dần buông xuống, Thiên Hương Các cũng rốt cuộc nghênh đón lần đóng cửa đầu tiên sau khai trương.

Lữ Bất Vi chỉ huy nhân thủ đóng cửa tiệm, lưu lại một đám hỏa kế canh giữ cửa tiệm, sau đó dẫn người đi về phía phủ đệ đã mua. "Đại nhân, phía sau hình như có người theo dõi chúng ta." Mấy hỏa kế đi bên cạnh Lữ Bất Vi rất nhanh sát giác được có chỗ không quá đúng.

Lúc này trời chưa tối hẳn, chưa đến thời điểm giới nghiêm.

Nhưng bình thường giờ này trên đường phố đã không còn người mới đúng.

Nhưng bọn hắn lại cảm giác rõ ràng có người vẫn luôn đi theo sau lưng.

Hình như không chỉ một tốp. "Không cần quan tâm, thích đi theo thì cứ cho đi theo là được." Lữ Bất Vi đối với kẻ theo dõi phía sau hoàn toàn không coi là chuyện to tát, vẫn dẫn người đi thẳng về nơi ở.

Chờ về đến trụ sở, sắc trời cũng trực tiếp ảm đạm xuống.

Đêm đen buông xuống, một số thứ trong bóng tối cũng hiện ra.

Tại xung quanh Thiên Hương Các, một số kẻ toàn thân bao bọc trong dạ hành y màu đen lặng lẽ mò tới.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, trên lưng đám người này cõng từng thùng gỗ, bình gốm các loại.

Những kẻ này sau khi quan sát xung quanh, liền tháo đồ trên lưng xuống. "Động tác đều nhanh nhẹn lên một chút, châm lửa xong thì ở xung quanh canh chừng, nếu phát hiện có người xông ra, trực tiếp giết." Một kẻ trong đó nhỏ giọng nói với mấy đồng bọn xung quanh một tiếng, sau đó liền bắt đầu tự mình xử lý đồ vật trên lưng.

Thế nhưng hắn không biết là, khi hắn vừa tháo đồ sau lưng xuống,

trong bóng tối phía sau, một lưỡi chủy thủ giống như lưỡi hái tử thần đang lặng lẽ không một tiếng động từ sau lưng hắn hiện ra.

Một cánh tay từ sau lưng hắn đột nhiên vươn ra, trực tiếp bịt lấy miệng hắn.

Sau đó liền cảm giác cổ họng bị rạch một đường băng lãnh hàn mang, ngay sau đó là một trận ôn nhiệt.

Dần dần, ý thức của hắn tiêu tán.

Trước khi chết, hắn liếc mắt nhìn về phía đồng bạn cách đó không xa, lại phát hiện không biết từ lúc nào, đồng bạn của hắn cũng đã lặng lẽ ngã xuống đất.

Phía trên khăn bịt mặt màu đen, ẩn ẩn có thể thấy một đôi mắt không cam lòng đang nhìn chằm chằm hắn.

Một đám bóng đen khác nhanh chóng từ trong bóng tối đi ra, đem những thi thể ngã trên mặt đất dọn dẹp sạch sẽ.

Sau đó lại một lần nữa ẩn mình vào trong bóng đêm, giống như độc xà đang săn mồi, lẳng lặng chờ đợi đợt con mồi tiếp theo.

Sáng sớm hôm sau, Lý Khác liền nhận được một phong thư bí mật gửi tới.

Bên trên không có thự danh (tên người gửi), mở ra xem, chữ viết kỳ quái, phương thức viết cũng loạn thất bát tao.

Chương 202

Nhưng Lý Khác xem lại thập phần nghiêm túc, mỗi lần xem vài chữ lại cúi đầu trầm tư một lát, ngắn ngủi mấy trăm chữ, lại tốn hơn nửa giờ mới xem xong.

Xem xong thư tín, hắn thuận tay thu vào không gian hệ thống. "Không tệ nha!

Một buổi tối công kích mười mấy lần, đám thế gia này thật đúng là mãnh đến rối tinh rối mù a.

Bất quá hiện tại chơi ám chiêu không được, đoán chừng đám người kia cũng nên hiểu rõ rồi đi.

Hắc hắc, bất quá nếu đã chủ động ra tay, vậy thì ta làm sao có thể không tìm chút trò vui để chơi đùa đây?" Lý Khác cười ha hả một tiếng, trong lòng liền có một ý tưởng đại khái.

Ăn xong điểm tâm, đoán chừng Lý Thế Dân cũng nên hạ tảo triều, Lý Khác khóe miệng hàm tiếu đi thẳng tới Ngự Thư Phòng nơi Lý Thế Dân thường ở nhất.

Khi Lý Khác tới Ngự Thư Phòng, Lý Thế Dân vừa vặn hạ triều trở về, đang ngồi phê duyệt tấu chương.

Thấy Lý Khác cư nhiên chủ động tìm đến, hắn hơi kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền hồi thần. "Tìm ta có việc gì?

Đừng nói là đến thỉnh an ta, ta không tin ngươi là loại người này." Lý Thế Dân chỉ ngẩng đầu nhìn Lý Khác một cái, sau đó liền không thèm để ý, vẫn tự mình xem tấu chương trước mặt.

Đối với thái độ này của phụ hoàng, Lý Khác cũng không để ý.

Dù sao hiện tại hai cha con cũng gần như quen với phương thức

giao tiếp này rồi.

Nếu ai đột nhiên nhiệt tình, đối phương ngược lại sẽ cảm thấy như đang giỡ trò. "A a, bất quá là rảnh rỗi quá vô liêu, đến xin chút việc làm." Lý Khác cười ha hả, không chút khách khí ngồi xuống một cái ghế bên cạnh Lý Thế Dân, định rót chút nước uống làm dịu bầu không khí, nhưng lại phát hiện trong tách trà trên bàn chẳng có gì, chỉ có cái ấm trà rỗng.

Vì thế cũng chỉ có thể ngượng ngùng đặt ấm trà xuống. "Tìm ta xin việc làm?

Muốn làm việc gì?" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói, động tác trên tay cũng dừng lại, ngẩng đầu đầy hứng thú nhìn Lý Khác.

Tuy rằng đối với chuyện Lý Khác hạ cổ (trù ếm) mình nhất thời vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng đoạn thời gian này trôi qua, hắn cũng xác thực phát hiện thân thể mình so với trước càng ngày càng có lực.

Ít nhất hiện tại mỗi buổi tối đều có thể tứ ý vui đùa trong hậu cung, thậm chí có lúc một đêm có thể đổi ba bốn tẩm cung phi tử, quả là xuân phong đắc ý.

Vì thế, oán khí trong lòng đối với Lý Khác cũng hơi giảm xuống một chút. "Ân, ta muốn đi Hình Bộ chơi một chút." Lý Khác cũng không khách khí với Lý Thế Dân, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Lý Thế Dân nghe Lý Khác muốn đi Hình Bộ, hơi sửng sốt, sau đó có chút tò mò hỏi: "Vì sao muốn đi Hình Bộ?

Nơi đó có gì làm ngươi hứng thú sao?" Lý Khác nghe Lý Thế Dân hỏi, hơi cân nhắc một chút, rồi một mặt nghiêm túc nhìn phụ hoàng nói: "Ân, ta cảm giác a, đi Hình Bộ hẳn là có người có thể giết." "Ách..." Lý Thế Dân không ngờ lý do của Lý Khác lại đơn giản thô

bạo như thế.

Ngô công công đứng bên cạnh nghe câu trả lời của Lý Khác suýt chút nữa thì ngã lăn ra đất.

Thực sự không thông vì sao Ngô Vương Lý Khác khiêm khiêm hữu lễ ngày xưa tại sao bây giờ lại trở nên quai trương bạo ngược như vậy.

Lại còn gan to bằng trời, trước mặt Hoàng đế mà mở miệng là giết người, ngậm miệng là giết người.

Hành vi của Lý Khác lúc này hoàn toàn vượt qua dự liệu của bọn họ. "Sao vậy?

Không cho a?" Lý Khác nhìn biểu tình có chút thác ngạc của Lý Thế Dân, tưởng rằng yêu cầu nhỏ này cũng không được đáp ứng.

Nếu Lý Thế Dân không đáp ứng, vậy hắn chỉ có thể dùng cách không hợp pháp để đi giết người.

Bất quá hiển nhiên hắn đã hiểu lầm Lý Thế Dân.

Vừa rồi Hoàng đế chỉ là bị cái lý do tê lợi kia làm cho kinh trụ mà thôi, hiện tại lấy lại tinh thần, ngẫm lại cũng cảm thấy không có gì.

Hình Bộ cũng không phải nơi tốt lành gì, ở đó rất dễ đắc tội người.

Đám con cháu hào môn quyền quý, một năm không biết phạm bao nhiêu chuyện.

Những việc này ở Hình Bộ lại rất khó xử lý.

Nếu bỉnh công xử lý, sẽ đắc tội chết một hào môn hoặc quyền quý.

Nếu không xử lý, nhỡ sự tình náo lớn, đến lúc đó lại không dễ thu tràng.

Cho nên ở Hình Bộ kỳ thực cũng không tính là công việc tốt.

Bất quá nếu Lý Khác muốn đi, Lý Thế Dân cũng tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Đúng lúc Hình bộ Thị lang nhiệm kỳ trước hai ngày trước vừa bị biếm vì nhận hối lộ.

Nếu Lý Khác nguyện ý đi, vậy cũng đỡ phiền toái phải tìm người khác. "Hình Bộ lúc này đang thiếu một vị trí Thị lang, ngươi có muốn không?" Lý Thế Dân nghĩ xong, cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi ý kiến Lý Khác.

Ngô công công bên cạnh nghe đối thoại giữa hai cha con, quả thực lông tóc sau lưng đều dựng đứng.

Tổng cảm giác lúc này giữa Lý Khác và Lý Thế Dân dường như đang ở trong một trạng thái tương đối kỳ quái, nhưng cụ thể là trạng thái gì thì lại không nói ra được.

Chỉ có thể yên lặng đứng một bên như bức tượng điêu khắc.

Không nghe thấy, cũng không nhìn thấy. "Mới là một Thị lang a?

Ta tưởng có thể trực tiếp cho ta vị trí Thượng thư chứ.

Bất quá thôi, Thị lang thì Thị lang.

Vậy công văn khi nào nghĩ định xong?

Ta trực tiếp đi nhậm chức luôn nhé?" Lý Khác nói xong, có chút không xác định hỏi lại Lý Thế Dân. "Ân, trực tiếp đi nhậm chức là được, lát nữa công văn các loại, ta sẽ cho người đưa tới, với thân phận của ngươi, bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ ngươi nói dối." Lý Khác nghe Lý Thế Dân nói vậy, lập tức có chút xấu xa nói: "A a, chiếu theo lời ngài nói, vậy nếu bây giờ ta đi nói Hình bộ Thượng thư bị biếm, ta hiện tại là tân Hình bộ Thượng thư, bọn họ có thể hay không

cũng tin tưởng a?" Lý Thế Dân nghe Lý Khác lẩm bẩm, trực tiếp biểu thị không thèm để ý, chỉ tự mình cúi đầu xem tấu chương trong tay, hoàn toàn một bộ coi Lý Khác như không khí. "Được rồi, thấy ngài bận rộn như vậy, ta cũng không quấy rầy, vậy ta đi trước cáp!

Chương 203

Ngài cứ bận tiếp đi." Lý Khác nói xong, liền đi thẳng ra ngoài.

Lý Thế Dân sau khi Lý Khác đi, nhíu mày nói với Ngô công công bên cạnh: "Lăng lăng làm cái gì?

Còn không mau đi soạn chỉ?" "A, vâng, bệ hạ." Ngô công công bị Lý Thế Dân quát, lập tức có chút hoàng khủng chạy đi lấy thánh chỉ.

Lý Thế Dân nhìn Ngô công công hoảng mang chạy đi, lắc đầu, tiếp tục xem tấu chương trước mặt. ...

Lý Khác rời khỏi chỗ Lý Thế Dân, liền đi thẳng tới Hình Bộ.

Hắn cũng không phải thật sự rảnh rỗi phát hoảng mới đi làm Hình bộ Thị lang.

Hắn tới Hình Bộ chủ yếu là để tìm người gây không thống khoái. "Đứng lại, người nào?" "Hình Bộ trọng địa, người không phận sự miễn vào!" Lý Khác tới cửa Hình Bộ, đương thời cũng không nói nhiều, trực tiếp nhấc chân định đi vào.

Nhưng không ngờ lại bị bốn tên lính gác cửa chặn lại. "Hai vị, ta là tân nhậm Hình bộ Thị lang, công văn phải một lát nữa mới xuống, hay là cứ tránh ra cho ta vào trước đi?" Người ta hai gã lính gác cũng là công sự công bạn (làm việc công theo phép công), Lý Khác tự nhiên cũng không tiện nói gì, cũng chỉ có thể lựa chọn thương lượng đàng hoàng, xem có thể du di được không.

Bất quá hiển nhiên Hình Bộ là loại địa phương chuyên môn thẩm tra án kiện, chỉ bằng một câu nói suông không có bằng chứng, người ta cũng không có khả năng trực tiếp thả hắn vào. "Đại nhân, thực sự xin lỗi, không có công văn, ta cũng không làm chủ được a!

Huynh đệ chúng ta cũng là lệ hành công sự (làm theo nhiệm vụ), mong đại nhân đừng làm khó tiểu nhân." Quả nhiên, tuy rằng nghe Lý Khác nói là tân nhậm Hình bộ Thị lang, thái độ của hai lính gác rõ ràng mềm mỏng hơn không ít, nhưng vẫn không thả Lý Khác vào.

Ai biết có phải Lý Khác chém gió hay không, nếu hai gã lính gác tự ý thả người vào Hình Bộ, mất việc là chuyện nhỏ, làm không tốt còn phải ăn đòn. "Vậy làm thế này đi, ta đổi thân phận khác.

Ta là Ngô Vương Lý Khác, đây là lệnh bài thân phận của ta, như vậy tổng có thể cho vào rồi chứ?" Lý Khác thấy làm thân không vào được cửa, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn lượng ra một thân phận khác.

Cái lệnh bài Hoàng gia bằng vàng ròng kia vừa lấy ra, trong mắt hai lính gác lập tức xuất hiện vài phần kinh hoảng.

Ở Trường An làm lính gác, nhận biết các loại lệnh bài cơ bản là bài học đầu tiên.

Lệnh bài trên tay Lý Khác, liếc mắt liền có thể nhận ra là vật của Hoàng gia.

Phải biết ở nơi như Trường An, nếu dám tùy tiện ngụy tạo đồ dùng của Hoàng gia thì sẽ bị chém đầu.

Hơn nữa bọn họ cũng không cho rằng sẽ có người chạy tới Hình Bộ - nơi chuyên môn phụ trách chém đầu người khác - để giả trang người Hoàng gia.

Cho nên hai lính gác khi nhìn thấy lệnh bài trong tay Lý Khác, cơ bản đã xác định Lý Khác xác thực là người trong Hoàng gia. "Tham kiến Ngô Vương điện hạ!" "Tham kiến Ngô Vương điện hạ!" Nhìn hai lính gác đang hành lễ, Lý Khác cũng không làm khó, chỉ thu hồi lệnh bài, sau đó mang theo vài phần ngữ khí dò hỏi: "Hiện tại ta có thể

vào được chưa?" Nghe Lý Khác hỏi, hai lính gác lập tức gật đầu như giã tỏi: "Có thể có thể, vừa rồi chúng ta có mắt không tròng, mong điện hạ đừng trách tội." "Điện hạ ngài mời vào trong!" Lý Khác cười ha hả một tiếng, trực tiếp đi vào trong đại môn Hình Bộ. ... "Không biết Ngô Vương điện hạ giá lâm, có thất viễn nghênh, mong hải hàm a!" Lý Khác vừa đi vào đại đường Hình Bộ, Hình bộ Thượng thư không biết từ cái góc nào lon ton chạy ra.

Tuy rằng hắn là lão đại Hình Bộ, nhưng ở trước mặt Lý Khác vẫn kém mấy cấp bậc.

Chủ yếu là hung danh của Lý Khác hơi có chút dọa người.

Những triều quan này ngoài mặt thật sự không có một ai là không sợ.

Vạn nhất bị đánh, vậy thì mặt mũi mất sạch. "Ai, Thượng thư đại nhân không cần như thế, hôm nay ta không phải đến kiếm chuyện, ta là đến đi làm.

Sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi, ta là cấp dưới nha, không cần câu thúc như vậy, ta lại không phải loại người tùy tùy tiện tiện loạn đánh người." Lý Khác đưa tay hư đỡ, đỡ Hình bộ Thượng thư dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười chân thành. "Cái thằng cháu này, ta lại không đề cập chuyện đánh người, ngươi cư nhiên tự nhắc tới, đây không phải là đang ám chỉ ta sao, cẩn thận ta rút cái gì hả?

Nha tuyệt đối không có an hảo tâm!" Trong lòng Hình bộ Thượng thư lúc này nếu dùng lời hiện đại để nói, thì chính là có hàng vạn con ngựa đang điên cuồng chạy qua.

Nhưng cho dù như thế, khi đối mặt Lý Khác, hắn cũng chỉ có thể cười làm lành. "Ngô Vương điện hạ nói ở đâu a!

Ta cũng chưa từng nói Ngô Vương điện hạ như thế a." Hình bộ

Thượng thư Trương Lượng có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt treo nụ cười khiên cưỡng nói với Lý Khác. "Được rồi được rồi, chuyện này chúng ta sau này hãy thảo luận, ta nói chính sự trước đã!" Lý Khác cũng không có tâm tình cùng Trương Lượng nói nhảm.

Hắn là mang theo mục đích tới đây, làm gì có nhiều công phu rảnh rỗi như vậy. "Trương Thượng thư, lần này ta tới thuật chức, ta vừa cùng phụ hoàng xin một cái chức Hình bộ Thị lang." Lý Khác nói xong, vừa lúc nhìn thấy trên bàn chủ của Trương Lượng có một đống văn kiện.

Tổng cộng chia làm hai đống, hiển nhiên một số đã xem, một số chưa xem.

Vì thế hắn liền trực tiếp đi tới sau bàn của Trương Lượng, ngồi xuống, sau đó vắt chéo chân, cầm lấy một cuốn sách án lệ trên bàn bắt đầu lật xem. "Ân, Trương đại nhân, nhậm mệnh của ta một lát nữa sẽ đưa tới, đúng lúc ta hiện tại xem trước mấy cái án lệ để làm quen với quy trình một chút, thế nhé, ta làm việc đây cáp!

Ngươi tùy ý." Trương Lượng nhìn Lý Khác ngồi ở vị trí của mình nghiêm túc lật xem án tông hắn vừa thẩm, thật sự muốn nhảy tới cho Lý Khác một cước.

Nhưng lại không dám, chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng hắn lựa chọn làm ngơ Lý Khác, trực tiếp đi sang một bên khác, lấy một phần án tông khác bắt đầu tra xem.

Có thể đưa lên bàn Hình bộ Thượng thư, án kiện tất nhiên không phải mấy chuyện trộm gà bắt chó nhỏ nhặt.

Đa phần là do người bên dưới không đủ năng lực, hoặc là sự tình

không dám quyết định mới đưa lên đây.

Lý Khác vừa lật trang đầu tiên, ánh mắt đã khẽ híp lại. [Thôi Lập, tại tửu lâu cùng người phát sinh tranh chấp, thất thủ đánh chết đối phương, niệm tình thuộc về vô tâm chi thất (lỗi vô ý), phạt bồi thường người bị hại một phương bạch ngân năm mươi lượng.] [Lưu Quang Niên, có người cáo hắn đương phố cướp đoạt dân nữ, tra thực không có việc này.

Thuần túy thuộc về vu hãm.] [Lý Hiểu Lâm, tại Phỉ Thúy Lâu sau khi uống rượu bóp chết một cô nương, niệm tình...] Lý Khác nhìn lướt qua, một cuốn sổ này hầu như đều là án con ông cháu cha hoặc hào môn hiếp đáp dân lành.

Nhưng hầu như mỗi một cái phía sau đều sẽ lộng lên một lý do quan miện đường hoàng, cuối cùng không giải quyết được gì.

Tác vi Hình bộ Thượng thư, lời phê của Trương Lượng cũng toàn bộ là "Chuẩn".

Ý tứ là cũng đồng ý cách làm nói trên.

Chương 204

Vừa lật ra là thấy "niệm tình vi phạm lần đầu" các loại quan ngữ, nhưng Lý Khác lật về sau hai ngày, rất nhanh lại có thể tìm thấy tên của tên kia.

Phương án xử lý phía sau vẫn y như cũ là "niệm tình vi phạm lần đầu". "Trương đại nhân, những án kiện trên cuốn sổ này nhìn qua hình như có chút không đúng a?" Lý Khác vắt chéo chân, ung dung lật xem cuốn sổ án tông trên tay, nụ cười trên mặt vẫn luôn thập phần rạng rỡ.

Trương Lượng nghe hắn nói xong, cau mày đặt đồ trong tay xuống, sau đó đi tới trước mặt Lý Khác. "Điện hạ, ngài phát hiện chỗ nào không ổn sao?" Trương Lượng lúc trước không chú ý án tông Lý Khác cầm, khi đi tới gần mới phát hiện, Lý Khác trong tay cầm cư nhiên là cuốn sổ chuyên môn ghi chép và xử lý những chuyện xấu của đám nhị đại kia.

Khi nhìn thấy cái này, sắc mặt Trương Lượng lập tức khó coi.

Những chuyện xấu xa của đám nhị đại này hiện tại gần như đã thành một chuyện mặc nhận của cả thành Trường An.

Bởi vì thời đại này, người có chút quyền thế, ai mà không tam thê tứ thiếp, con cháu thành đàn.

Nhà ai mà không có một hai tên công tử bột ăn chơi trác táng.

Ở cái thời đại xuất thân quyết định tất cả này, loại nhị đại quý tộc này tùy tiện giết vài bình dân hoặc nữ tử phong trần cũng hoàn toàn là chuyện thường.

Cho nên chỉ cần không đặc biệt nghiêm trọng, hầu như đều cứ

như vậy từng tầng che giấu đi.

Hình bộ Thị lang nhiệm kỳ trước chính vì không tuân thủ những quy tắc này, cuối cùng liền bị gán cho một tội danh nhận hối lộ, sau khi quan chức bị bãi miễn, không bao lâu người đã bặt vô âm tín.

Lý Khác lúc này lật xem thứ này, rõ ràng là nảy sinh hứng thú đối với chuyện này.

Tại Trương Lượng xem ra, đây cũng không phải là điềm báo tốt a. "Mỗi một án kiện bên trên đều đã nghiêm túc thẩm lý sao?

Trương Thượng thư!" Lý Khác cơ bản không còn hứng thú xem tiếp nữa, trực tiếp gập cuốn sổ trên tay lại, nhưng không hề có ý định buông xuống.

Trương Lượng thấy động tác này của Lý Khác, sắc mặt lập tức khó coi.

Án tông này vốn không nên lấy ra.

Nhưng hôm qua, mấy con em đại gia tộc trên đường về nhà bị người mai phục đánh cho một trận tơi bời.

Kẻ nghiêm trọng nhất mặt đều bị đánh sưng vù, nghe nói còn có một cái tai bị người ta tát đến điếc.

Trương Lượng vì ghi chép xử lý chuyện này mới đem cuốn án tông này lấy ra.

Nhưng cũng không nghĩ tới Lý Khác lúc này lại tới, sau đó trực tiếp cầm lấy cuốn án tông đó. "Ngô Vương điện hạ, ngài nghe ta nói a!

Trên đó đều là những con em ăn chơi trác táng, liên lụy rất rộng a!

Nếu..." Trương Lượng nói đến đây, nghiêng đầu nhìn quanh một chút, sau đó hạ thấp giọng nói bên tai Lý Khác: "Nếu đem những thứ

bên trên ra thật sự nghiêm trị, thì gần như đắc tội hết thảy quan lại quyền quý trong thành Trường An a!

Ngài là Hoàng tử, nếu làm như thế..." Ý tứ trong lời nói của Trương Lượng thập phần rõ ràng, là Hoàng tử, nếu muốn đăng thượng đế vị, vậy thì không thể thiếu sự ủng hộ của những quyền quý đại thần kia.

Nếu một lần đắc tội hết thảy bọn họ, thì khả năng sẽ được không bù mất.

Nhưng Trương Lượng hiển nhiên đánh giá thấp Lý Khác.

Nếu hôm nay ở đây là Hoàng tử khác, hoặc giả nghe xong lời này, trong nháy mắt sẽ do dự.

Nhưng Lý Khác là ai? "Trương đại nhân, nếu bởi vì sợ đắc tội người mà để mặc những kẻ hoàn khố tử đệ này tiêu dao ngoài vòng pháp luật, vậy cái Hình Bộ này của Đại Đường ta còn có tác dụng gì?" Lý Khác thập phần nghiêm túc rống lên một câu, trên mặt tràn đầy vẻ căm phẫn và nghiêm nghị.

Nhưng sau đó trên mặt lại phù hiện ra một tia cười xấu xa. "Lại nói, ở cái thành Trường An này, có mấy kẻ quyền quý sẽ ủng hộ ta?

Có mấy người đứng sau lưng ta?

Ta chẳng lẽ còn sợ đắc tội bọn hắn?" Lý Khác nói xong, trực tiếp ôm cuốn án tông đi ra ngoài. "Trương đại nhân, nếu không muốn rước họa vào thân, vậy tốt nhất coi như không nhìn thấy, đám quyền quý kia không dễ chọc, bất quá ta cũng không dễ chọc.

Ta cũng không cần người của ngươi, ta tự dẫn người đi phá án, không chừng ngươi có thể trí thân sự ngoại (đứng ngoài cuộc) nga!" Trương Lượng nhìn bóng lưng Lý Khác, cuối cùng dứt khoát cắn răng một cái, trực tiếp đâm đầu vào một góc bàn bên cạnh.

Tuy rằng nhìn đâm rất mạnh, nhưng thực tế cũng chỉ rách chút da.

Bất quá hắn lại trực tiếp ngã xuống đất, ôm đầu bắt đầu rên hừ hừ. "Ai nha, đầu ta choáng quá!

Ta không được rồi, ta muốn về phủ hưu dưỡng." Trương Lượng nói xong, vội vàng gọi người đưa mình về nhà.

Vừa về đến nhà, trực tiếp đóng chặt cửa lớn, còn từ bên trong khóa chết cửa lại.

Hạ mệnh lệnh: Ai đến cũng nói bệnh nặng, không gặp! ...

Lý Khác bên này, trong tay cầm cuốn sổ án tông trực tiếp rời khỏi đại sảnh Hình Bộ, vừa đi vừa lật xem.

Vừa rời đi chưa đến nửa canh giờ, nhậm mệnh của Lý Thế Dân đã xuống.

Bất quá sau khi thái giám truyền chỉ tới, Trương Lượng không gặp, Lý Khác cũng không gặp.

Hơi nghe ngóng một chút liền biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Ngô công công biết được nguyên do sự tình, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái. "Ngô Vương điện hạ muốn gây ra đại sự rồi a!

Không được, ta phải mau chóng đi báo cáo Hoàng thượng mới được." Ngô công công lúc này cũng không lo được chuyện truyền chỉ, trực tiếp cầm thánh chỉ của Lý Thế Dân chạy vội về.

Khó khăn lắm mới xử lý xong tấu chương trên bàn, Lý Thế Dân đang định đi ra ngoài dạo một chút, tìm chút niềm vui thư giãn thì Ngô công công đã vội vàng xông vào. "Hoàng thượng, đại sự không ổn!

Đại sự không ổn rồi a!" Lý Thế Dân nhìn Ngô công công vội vã xông vào, trong lòng lập tức thót một cái.

Chương 205

Để Ngô công công đi truyền chỉ cho Lý Khác, lúc này nhìn bộ dạng này, không cần đoán cũng biết tuyệt đối là bên phía Lý Khác xảy ra vấn đề rồi.

Nhìn dáng vẻ Ngô công công, hiển nhiên sự tình sẽ không nhỏ. "Trước đừng vội, nói xem là chuyện gì." Lý Thế Dân đảo cũng trấn định, dù sao tình huống xấu nhất cũng chỉ là Lý Khác đột nhiên dẫn binh bức cung các loại.

Đối với Lý Thế Dân mà nói, dù Lý Khác thật sự đột nhiên dẫn người bức cung, hắn cũng tỏ vẻ có thể tiếp nhận. "Hoàng thượng, vừa rồi nô tài..." Ngô công công đem những tin tức vừa nghe được sau khi tới Hình Bộ kể lại cho Lý Thế Dân một lần.

Bất quá về mặt nội dung có chút tô vẽ, để sự tình nghe lọt tai hơn một chút.

Nhưng khi Lý Thế Dân biết Lý Khác đi tìm đám quyền quý thế gia kia gây phiền toái, sắc mặt hơi trở nên khó coi. "Mau đi gọi Lý Khác về cho ta, ngàn vạn lần không thể để hắn làm bậy." Lý Thế Dân có chút khẩn trương hô một câu.

Ngô công công nghe Lý Thế Dân nói xong cũng đệ nhất thời gian chạy ra ngoài.

Tuy rằng là tam phẩm nội các tổng quản, nhưng quanh năm ở bên cạnh Lý Thế Dân, ít nhiều cũng biết một số thứ.

Tỷ như chuyện giữa Hoàng tộc và đám thế gia hào môn kia, lúc này nghe Lý Khác muốn động thủ với hậu duệ đám hào môn, tự nhiên cũng đệ nhất thời gian ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Vì thế Ngô công công cũng vô cùng sốt ruột chạy ra ngoài. "Khoan đã!" Bất quá mới chạy ra được hai bước, thanh âm Lý Thế Dân lại vang lên từ phía sau. "Hoàng thượng?

Có gì phân phó sao?" Ngô công công bị gọi lại, có chút khó hiểu nhìn Lý Thế Dân.

Không thông, lúc này không phải nên gấp sao?

Hiện tại lại gọi lại làm gì? "Trước từ từ, chuyện này tạm thời đừng quản, ta xem trước tên khốn kiếp kia làm cái gì đã rồi nói sau!

Chuyện này cứ coi như không biết." Ngô công công nhìn Lý Thế Dân đột nhiên đổi ý, lập tức có chút không hiểu ra sao.

Bất quá tâm tư đế vương, loại người phụ trách truyền lời và hầu hạ như hắn hỏi ít thì tốt hơn. "Vậy Hoàng thượng, cái thánh chỉ này..." Ngô công công biết, nếu Lý Thế Dân đã đưa ra quyết định, vậy hắn không cần lo lắng suông nữa.

Nhìn thánh chỉ trong tay, hắn có chút khó xử nhìn Lý Thế Dân. "Cái này cứ để sang một bên." Lý Thế Dân hơi cân nhắc, trực tiếp để Ngô công công giả vờ như đều không biết.

Thậm chí ngay cả thư nhậm mệnh của Lý Khác cũng tạm thời giữ lại. "Lý Khác a Lý Khác, ngươi là muốn làm chuyện ta vẫn luôn muốn làm nhưng lại không thể làm a!

Nhưng phải biết rằng, đám thế gia này thâm căn cố đế, thế lực càng là bàn căn giao thác (rễ má chằng chịt), muốn động bọn hắn cũng không dễ dàng như vậy, lần này chủ động đi khiêu khích, không khác nào đang đùa với lửa.

Bất quá nếu thật sự châm lửa lên, như vậy thì..." Lý Thế Dân nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Mới đầu hắn nghĩ nếu Lý Khác chạy đi tìm thế gia gây phiền toái,

thì có thể sẽ tạo ra một loại dấu hiệu Hoàng gia muốn khai chiến với thế gia.

Như vậy có thể trực tiếp dẫn phát mâu thuẫn giữa Hoàng tộc và các tập đoàn thế gia.

Nhưng Lý Thế Dân chuyển niệm nghĩ lại, nếu Lý Khác thật sự thành công chiếm thượng phong trong cuộc đối kháng với tập đoàn thế gia, thì Lý Khác tất nhiên sẽ bị phe thế gia coi là địch, nếu hắn không ra tay giúp Lý Khác, vậy thế lực đứng sau ủng hộ Lý Khác liệu có thể chống đỡ được áp lực từ các thế gia hay không?

Lý Thế Dân cũng vẫn luôn biết, sau lưng Lý Khác rốt cuộc là phe thế lực nào đang ủng hộ.

Nếu chỉ dựa vào một mình Lý Khác mà có thể vô thanh vô tức kéo ra đội ngũ mấy vạn người, vừa hoàn toàn tránh được tai mắt của hắn, đồng thời lại lặng lẽ đi giết địch ở biên quan.

Trong mắt Lý Thế Dân, chuyện này nếu không có người đứng sau ủng hộ, chỉ dựa vào một người trẻ tuổi chưa đến hai mươi tuổi mà làm được, quả thực quá mức phỉ di sở tư.

Lý Thế Dân đoạn thời gian này cũng nhìn rõ Lý Khác.

Hắn sẽ không đi làm chuyện không nắm chắc.

Đã dám đi tìm thế gia và đám quyền quý kia gây phiền toái, vậy tất nhiên là có chỗ dựa mới đúng.

Đã như thế, hà tất không làm cái "tọa sơn quan hổ đấu".

Xem thử đứa con trai càng ngày càng thần bí này rốt cuộc giấu những con bài gì.

Đương nhiên, nếu Lý Khác chỉ là lỗ mãng nhất thời, vậy thì nếu hắn bị hạ phong trong cuộc giao phong với thế gia quyền quý, đến lúc

đó có nên ra tay cứu mạng Lý Khác hay không lại là chuyện khác.

Lý Khác bên này tự nhiên không biết Lý Thế Dân lúc này đang lấy hắn làm thương sai.

Bất quá cho dù biết hắn cũng sẽ không có ý kiến, dù sao hắn cũng không định ỷ lại vào Lý Thế Dân.

Tìm một chỗ không người, Lý Khác trực tiếp từ không gian hệ thống triệu hoán ra hai mươi tên Hắc Giáp binh sĩ.

Đồng thời lấy Ỷ Thiên Kiếm từ trong không gian hệ thống ra.

Tay cầm bội kiếm, dẫn người đi thẳng về phía gia tộc gần nhất. "Tiêu Trì Thanh.

Thượng thư Trung Ti Thị lang, con trai thứ ba là Tiêu Viễn, phạm tội giết người, cưỡng đoạt phụ nữ, dung túng gia nô hành hung, v.v...

đại tội mười một điều, tội nhỏ chín điều, theo luật lệnh, tổng cộng phải chịu hình phạt: chém đầu ba lần, giảo hình (treo cổ) hai lần, trượng trách tổng cộng ba trăm." Lý Khác nhìn Tiêu phủ trước mặt, lẩm bẩm đọc.

Hai mươi tên Hắc Giáp binh sĩ phía sau nghe hắn đọc xong, trường đao bên hông trực tiếp xuất vỏ.

Tùy thời làm tốt chuẩn bị chiến đấu. "Tới cửa bắt người thôi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp đi về phía đại môn Tiêu gia.

Hắc Giáp binh sĩ phía sau thì nhất nhất đi theo bộ phạt của hắn! "Người nào?

Muốn làm gì?" Hai gã gia phó giữ cửa Tiêu gia ngay từ đầu nhìn thấy Lý Khác đã cảnh giác.

Hiện tại thấy đám người này đi về phía mình, lập tức đứng ra chặn lại.

Chương 206

"Hình Bộ phá án, đều tránh ra, kẻ nào ngăn cản, nhất luật xử trí theo tội bao che." Lý Khác cười ha hả, trực tiếp vượt qua hai tên giữ cửa, đi vào Tiêu gia. "Ngô Vương điện hạ, ngài mang binh đến phủ ta là có ý gì?

Mong ngài cho một lời giải thích, nếu không trước mặt Hoàng thượng, ta tất nhiên phải nói cho ra lẽ, đòi một cái công đạo!" Tiêu Trì Thanh sau khi nhận được báo cáo của hạ nhân rằng có người dẫn một đội binh sĩ dừng lại bên ngoài cổng lớn, liền vội vàng chạy ra xem tình hình.

Tại Trường An này, không phải ai cũng có tư cách dẫn binh đi lại lung tung.

Nhưng hắn mới chạy ra được một nửa thì Lý Khác đã dẫn người trực tiếp xông vào trong nhà.

Hai bên đụng mặt nhau ngay tại sân. "Hắc hắc, Tiêu đại nhân chào buổi sáng!

Không biết lệnh công tử Tiêu Viễn đang ở đâu a?" Lý Khác cười ha hả, nhìn Tiêu Trì Thanh, vẻ mặt tràn đầy sự chân thành. "Ta hiện tại đang làm việc ở Hình bộ!

Vừa khéo xem được một số ghi chép án kiện có liên quan đến lệnh công tử, nên tiện đường ghé qua mời lệnh công tử về đàm đạo, mong Tiêu đại nhân có thể phối hợp một hai!" Tiêu Trì Thanh nghe Lý Khác nói xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Ngô Vương điện hạ, ngài có ý gì?

Con ta..." "Phụ thân?

Có chuyện gì vậy?

Sao trong nhà đột nhiên có nhiều lính thế này?" Khi Tiêu Trì Thanh còn đang cứng họng, con trai hắn là Tiêu Viễn vừa vặn từ ngoài cổng đi vào.

Bên cạnh còn dắt theo hai tên thị tùng.

Trên tay hắn đang cầm một cái lồng chim, tay kia cầm một cọng cỏ.

Đích thị là hình tượng của một tên hoàn khố tử đệ! "Vừa khéo a!

Đỡ tốn công ta đi tìm người!

Bắt lại!" Lý Khác nhìn thấy gã thanh niên kia, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Đúng là đạp mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu! "Á, làm cái gì vậy!

Dựa vào đâu mà bắt ta!

Phụ thân, phụ thân cứu con!" Tiêu Viễn mặt đầy ngơ ngác còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị hai binh sĩ hắc giáp trực tiếp tóm lấy.

Lồng chim trên tay rơi xuống đất, con chim họa mi vốn có dáng vẻ ưu mỹ bên trong bị dọa sợ nhảy loạn xạ, kêu chiêm chiếp. "Ngô Vương điện hạ, ngài bắt người thì ít nhất cũng phải có thủ dụ của Hình bộ chứ!

Có thể cho tại hạ xem thủ dụ một chút không?" Tiêu Trì Thanh thầm mắng đứa con trai hỗn trướng, sớm không về muộn không về, lại chọn đúng lúc này mà về.

Trực tiếp bị Lý Khác tóm gọn. "Nga!

Thủ dụ thì ta thật sự không có, như vậy đi, ta cứ đem người về

trước, quay đầu ta sẽ viết bù cái thủ dụ sau nhé!" Lý Khác đã định bắt người thì làm gì có chuyện làm việc theo quy củ.

Hỗn giảo man triền, đây chính là bản lĩnh tủ của Lý Khác. "..." Tiêu Trì Thanh không ngờ Lý Khác cư nhiên lại vô lại, to gan lớn mật như vậy.

Thủ dụ cũng không có mà dám trực tiếp tới cửa bắt người. "Ngô Vương điện hạ, nếu không có thủ dụ của Hình bộ, vậy thứ cho tại hạ không thể để ngài đem khuyển tử đi được." Tiêu Trì Thanh biết rõ bản tính con trai mình.

Lý Khác đã trực tiếp xé rách mặt mũi để bắt người thì tất nhiên không thể chỉ là đi dạo một vòng.

Nếu thật sự để Lý Khác đem người đi, tùy tiện khảo tra một chút, đứa con trai bất thành khí kia khéo lại khai ra hết.

Đến lúc đó, thật sự cứu cũng không cứu được. "Đinh đông, Thần Cấp Tuyển Trạch kích hoạt!

Trừ hại đi thiếu niên!

Lựa chọn 1: Lấy danh sách án tông trong tay làm chuẩn, mỗi khi bắt được một phạm nhân trên đó, thưởng: Bộ binh 200, Cung tiễn thủ 200, Kỵ binh 100!

Lựa chọn 2: Việc này coi như thôi, từ bỏ bắt giữ phạm nhân.

Thưởng: Đồng bản 1 xu!" Tiêu Trì Thanh vừa dứt lời, Lý Khác liền nhận được âm thanh nhắc nhở từ hệ thống. "Hắc hắc, hệ thống rốt cuộc cũng nhìn không được nữa rồi à!" Nhìn lựa chọn hệ thống đưa ra, Lý Khác trực tiếp hô to trong lòng.

Hệ thống quả nhiên vẫn là hệ thống, gặp phải có kẻ muốn cứng đầu, vậy thì tuyệt đối ủng hộ cứng đối cứng. "Ý của Tiêu đại nhân là sao?

Chẳng lẽ muốn cản trở bản hoàng tử phá án à?" Lý Khác vốn định xoay người rời đi, nhưng sau khi nghe Tiêu Trì Thanh nói và hệ thống kích hoạt lựa chọn, hắn liền dừng bước.

Hắn xoay người, vẻ mặt đầy tiếu ý nhìn đối phương. "Tiêu đại nhân, phải nghĩ cho kỹ nhé!

Loại chuyện này một khi đã mở miệng thì phải chịu trách nhiệm đấy!" Trên mặt Lý Khác tuy vẫn cười tươi nhưng sát ý trên người quả thực đã dâng lên ngùn ngụt.

Đùa gì vậy?

Muốn cứng đầu sao, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu trực diện. "Ngô Vương điện hạ, ta chỉ muốn một sự công chính, chẳng lẽ cũng có vấn đề sao?

Ngài quý vi hoàng tử, nhưng cũng không thể tùy tiện bắt loạn người được!" Tiêu Trì Thanh nhìn Lý Khác sát ý bừng bừng, theo bản năng lùi lại một bước.

Tuy trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cũng không thể cứ thế trơ mắt nhìn Lý Khác đem con trai mình đi.

Chương 207

"Công chính?

Tiêu đại nhân đừng làm rộn thì tốt hơn, ta hiện tại chỉ bắt người, còn muốn công chính, nhỡ lát nữa ta không cẩn thận lỡ tay gây ra chút án mạng thì đối với mọi người đều không tốt đâu!" Uy hiếp, Lý Khác hiện tại đang uy hiếp.

Quang minh chính đại uy hiếp. "Thu đội, nếu có kẻ nào dám cướp phạm nhân, trực tiếp chém đầu phạm nhân ngay lập tức." Lời Lý Khác vừa thốt ra, hai binh sĩ hắc giáp đang áp giải Tiêu Viễn liền rút bội đao bên hông kề thẳng vào cổ hắn. "Phụ thân, phụ thân cứu con a!

Con không muốn chết, phụ thân cứu con!" Tiêu Viễn vốn sống trong nhung lụa từ bé, đâu đã bao giờ thấy trận thế này?

Lưỡi đao băng lãnh kề sát cổ khiến hắn động cũng không dám động.

Nước mắt trong hốc mắt tuôn ra như không cần tiền. "Tiêu đại nhân, nếu không có việc gì nữa thì ta đi đây!" Lý Khác nhếch mép cười nhìn Tiêu Viễn.

Trong lời nói tràn đầy sự khiêu khích.

Chỉ thiếu điều dán lên mặt dòng chữ: "Có giỏi thì ngăn ta lại đi".

Sắc mặt Tiêu Trì Thanh sau khi nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của Lý Khác lập tức trở nên thiết thanh. "Được, Ngô Vương điện hạ, chuyện hôm nay Tiêu mỗ xin ghi nhớ." Tiêu Trì Thanh lúc này thật sự không dám đối đầu với Lý Khác nữa.

Vẫn còn sờ sờ cái tấm gương tính mạng của Trường Tôn Trùng - con trai trưởng của Trường Tôn Vô Kỵ - đại gia tộc đỉnh cấp Trường

An kia kìa.

Ai cũng không dám chắc tên điên này có thật sự trực tiếp ra tay giết con trai mình hay không. "Không sao, ngài nhớ kỹ cũng là chuyện tốt, sau này cũng có thể giáo dục con cái mình tốt hơn.

Vậy nếu không còn ý kiến gì nữa, ta đi nhé!" Lý Khác cười ha hả rồi trực tiếp dẫn người áp giải Tiêu Viễn đi ra khỏi đại viện Tiêu gia.

Lúc này bên ngoài Tiêu gia đã đứng đầy bá tánh vây xem.

Khi thấy Lý Khác dẫn người áp giải Tiêu Viễn đi ra, tiếng nghị luận xung quanh lập tức vang lên. "Đó là tên bại loại Tiêu gia à?

Chẳng lẽ bị bắt đi thẩm vấn sao?" "Ông trời mở mắt rồi sao?" "Mau nhìn, đó là Ngô Vương điện hạ!

Hôm qua ta thấy ở ngoài Thiên Hương Các.

Đó chính là Ngô Vương điện hạ!" "Ngô Vương điện hạ muốn vì dân trừ hại rồi." Lý Khác nhìn đám quần chúng vây xem bên ngoài, thiện ý nhắc nhở một câu: "Mọi người mau giải tán đi!

Nhỡ lát nữa có kẻ thẹn quá hóa giận, tìm phiền toái, mọi người lại chịu tai bay vạ gió đấy." Lời Lý Khác vừa dứt, đám bá tánh vây xem lập tức hiểu ý. "Mọi người giải tán đi, đừng gây thêm phiền phức cho Ngô Vương điện hạ!" "Đúng đúng, mọi người giải tán, giải tán đi." "Đi thôi, đi thôi, nhanh nhanh..." Lý Khác nhìn đám đông trực tiếp tản đi, trong lòng cũng dâng lên một trận tự hào.

Xem ra mình cũng khá có năng lực động viên đấy chứ? "Đi, về Hình bộ trước." Lý Khác trực tiếp áp giải người đi về phía Hình bộ.

Khi trở lại Hình bộ, đám nhân viên đang trực ban thấy Lý Khác mang theo hai mươi người đi ra chưa đầy nửa canh giờ đã quay lại, còn áp giải một người về thì ai nấy đều kinh ngạc. "Ngô Vương điện hạ, ngài...?" "Tam công tử của Tiêu Trì Thanh đại nhân à!

Ngô Vương điện hạ bắt hắn về rồi sao?" "Tam công tử?

A a a..." Lý Khác cũng chẳng quản đám người Hình bộ nhìn thế nào, dù sao bắt người về là đúng rồi. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành trảo bộ: Tiêu Viễn.

Thưởng: Bộ binh 200, Cung tiễn thủ 200, Kỵ binh 100!" Khi Lý Khác đẩy Tiêu Viễn vào đại lao Hình bộ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền vang lên.

Năm trăm lính hỗn hợp cơ bản nhất trực tiếp xuất hiện trong kho hệ thống.

Nhìn năm trăm người chỉnh tề kia, ánh mắt Lý Khác nhìn Tiêu Viễn đều trở nên nóng rực. "Tiêu đại huynh đệ, vất vả rồi nhé, vậy cứ tạm thời ở đây đi.

Cũng không cần lo lắng, lát nữa sẽ có người đến bầu bạn thôi.

Sẽ có rất nhiều đấy!" Lý Khác cười ha hả rồi quay người bỏ đi.

Hiện tại thời gian là tiền bạc, không đúng, chính xác là thời gian là binh lực.

Hiện tại phải tranh thủ lúc mấy cái quyền quý hào môn kia chưa kịp phản ứng, có thể bắt thêm được đứa nào hay đứa đó.

Nếu để lúc mấy lão già kia phản ứng lại, đem mấy đứa con phạm sự giấu đi thì tổn thất quá lớn. "Đều canh giữ phạm nhân cho kỹ vào, nếu để chạy mất thì chui vào đấy thế chỗ cho ta." Lý Khác dặn dò đám cai ngục một câu rồi lại dẫn người đi ra khỏi đại lao.

Sau đó hắn lại điểm danh thêm hai mươi bộ khoái của Hình bộ gia nhập vào đội ngũ bắt người.

Không ai chú ý rằng, trong số binh sĩ hắn mang theo ban đầu đột nhiên nhiều hơn hai ba người.

Sau khi điểm đủ quân số, Lý Khác lại dẫn người rời khỏi Hình bộ.

Lý Khác vừa mới dẫn người ra khỏi Hình bộ, một người ăn mặc như nông dân áo vải thô cố tình như vô tình tiến lại gần bên này.

Lý Khác như có cảm giác, quay đầu nhìn đối phương.

Gã kia thấy Lý Khác nhìn mình thì chỉ lẳng lặng gật đầu, sau đó lầm lũi đi về phía trước. "Đi, lần này chúng ta đi hướng này, xem có thu hoạch gì không." Lý Khác làm bộ làm tịch một chút rồi không dấu vết bám theo bước chân của gã kia.

Hắn dẫn người đi về hướng đó.

Tại một nơi khác, bên ngoài Thiên Hương Các.

Vốn hôm qua khai trương đại cát, tất cả hàng hóa trong tiệm bị quét sạch sành sanh.

Mới khai trương ngắn ngủi một ngày, sang ngày thứ hai đã đối mặt với nguy cơ bị niêm phong. "Lữ chưởng quỹ, ngài tránh ra thì hơn!

Chương 208

Cái Thiên Hương Các này khai trương mà không đi báo bị, ta hiện tại nghi ngờ tồn tại tình trạng trốn thuế lậu thuế, nếu còn ngăn cản thì đừng trách ta không khách khí." Một kẻ mặc quan phục cổ tròn đứng ngoài cửa Thiên Hương Các, vẻ mặt ngạo khí nhìn Lữ Bất Vi đang chắn cửa, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Bên cạnh hắn, mấy gã công tử ca cũng đang âm dương quái khí nói chêm vào. "Lữ chưởng quỹ, thức thời thì mau tránh ra đi!

Đừng để lát nữa tiệm bị phong tỏa, người phải ăn cơm tù thì không hay đâu." "Phải đấy, Lữ chưởng quỹ là thương nhân, sao lại không hiểu chút kiến thức thương nhân nào vậy!

Làm người thì phải học được biết tiến biết lùi, cái gì nên làm, cái gì không nên." "Nói nhảm với hắn nhiều làm gì?

Mau phong tỏa tiệm cho ta." Lữ Bất Vi nhìn đám quan viên và nha môn bên dưới đang hùng hổ dọa người, sắc mặt càng lúc càng khó coi. "Chủ thượng a, ngài mà không đến nữa là ta sắp nhịn không nổi muốn giết người rồi đây!" Lữ Bất Vi lúc này trong lòng kêu khổ thấu trời!

Nhìn mấy tên bạch si cứ lắc lư trước mặt mà lại không thể ra tay tát cho một cái.

Quả thực là một loại tra tấn! "Lữ chưởng quỹ, ta thấy ngài tránh ra thì tốt hơn!

Nếu không ta sẽ không khách khí đâu!" Viên quan mặc thanh bào cổ tròn thấy đám công tử ca sau lưng đã có chút không kiên nhẫn, cũng không định dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo Lữ Bất Vi nữa.

Nếu không phải nể tình nghe nói Lữ Bất Vi có chút giao tình với

Ngô Vương thì đã sớm cho người động thủ rồi. "Vậy cũng được, nếu đã muốn phong tỏa tiệm của ta, ta tự nhiên cũng không còn lời nào để nói.

Nhưng cái niêm phong này dán lên rồi, sợ là không dễ xé xuống đâu!" Khiến đám công tử ca và viên quan kia bất ngờ là Lữ Bất Vi vốn mềm cứng không ăn, lúc này lại chủ động tránh đường.

Trên mặt không hề có vẻ gì là cường ngạnh, ngược lại còn mang theo sự mong chờ như đang xem kịch. "...." Sự thay đổi đột ngột của Lữ Bất Vi khiến đám công tử ca và quan viên trở tay không kịp.

Ngay cả đám quần chúng vây xem và các thương nhân đang định nâng cấp hội viên cũng không hiểu nổi thao tác của Lữ Bất Vi. "Ngây ra đó làm gì?

Nếu đã tránh ra rồi thì chứng tỏ hắn thừa nhận không báo bị, còn không mau phong tỏa!" Sau một thoáng ngẩn người, một gã công tử ca cầm đầu phản ứng lại đầu tiên, trực tiếp chỉ huy đám quan binh xung quanh.

Đám quan binh nghe vậy liền nhìn về phía đại nhân nhà mình.

Viên quan thanh bào quay đầu nhìn gã công tử ca vừa lên tiếng, khi bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của đối phương, hắn cũng cắn răng, phất tay với đám quan binh sau lưng. "Làm việc lanh lẹ lên chút, phong tỏa!" Lời hắn vừa dứt, đám quan binh còn chưa kịp động thủ, một giọng nói có chút hí ngược đã vang lên từ ngoài đám đông. "U hây, ta còn tưởng là ai, dám đối với triều đình mệnh quan chỉ tay năm ngón như vậy, hóa ra là Thôi gia công tử a!

Thật được mở mang tầm mắt!

Chẳng lẽ hiện tại Đại Đường đều mang họ Thôi sao?

Ngay cả người của triều đình cũng phải làm việc theo ý của người

Thôi gia?" Giọng nói của Lý Khác vang lên, đám quan binh đang cầm niêm phong chuẩn bị dán lên cửa tiệm đều dừng lại. "Kẻ nào?

Dám cả gan tán bố dao ngôn?" Gã công tử ca họ Thôi nghe vậy thì lông tóc sau gáy dựng đứng cả lên.

Thôi gia đúng là một trong thất đại gia, nhưng không đại biểu có thể coi thường Lý hoàng thất đương triều.

Nếu ngôn luận vừa rồi bị truyền bá ra ngoài, vậy thì Hoàng gia tất nhiên sẽ để ý.

Đến lúc đó hắn có thể sẽ bị dùng làm vật hi sinh để bình ổn dư luận. "U, sao lại thành dao ngôn rồi?

Ở đây nhiều người nhìn như vậy, chẳng lẽ mắt quần chúng không sáng như tuyết sao?" Thôi tính công tử lần này rốt cuộc cũng nghe rõ nguồn gốc âm thanh.

Hắn mãnh liệt xoay người lại, ánh mắt ngoan lạt nhìn về phía người nói.

Hắn muốn xem xem kẻ nào muốn tạo tin đồn dồn hắn vào chỗ chết.

Nơi ánh mắt Thôi công tử quét tới, đám thương nhân và bình dân vây xem liền tản ra hai bên như gặp hổ lang.

Chỉ sợ bị vạ lây.

Khi đám đông tản ra, Lý Khác tay cầm Ỷ Thiên Kiếm xuất hiện trong tầm mắt Thôi công tử. "Hóa ra là Ngô Vương điện hạ!

Tiểu dân Thôi Vĩnh Niên tham kiến Ngô Vương điện hạ.

Không biết ta và Ngô Vương điện hạ không oan không cừu, vì sao Ngô Vương điện hạ lại muốn tạo tin đồn bức hại ta?" Nếu là người khác thấy Lý Khác thì có lẽ sẽ sợ hãi lo lắng.

Nhưng Thôi Vĩnh Niên thì không.

Hắn là đích tử của Thôi gia - một trong hai nhánh họ Thôi thuộc thất đại gia tộc.

Hắn đại biểu cho thái độ của Thôi gia đối với Hoàng gia tại Trường An.

Cho dù là hoàng tử, hắn cũng sẽ không quá mức câu nệ. "Ân, cái từ 'tạo tin đồn' này ngươi dùng càng lúc càng thuận miệng đấy!

Nghe đến mức ta suýt chút nữa cũng tưởng mình đang tạo tin đồn.

Không tồi không tồi, khẩu tài có vẻ tốt!" Đám đông nhường ra một lối đi, Lý Khác trực tiếp dẫn người đi vào trung tâm.

Lúc này Thôi Vĩnh Niên mới nhìn thấy đám binh sĩ hắc giáp và quan binh Hình bộ sau lưng Lý Khác.

Nhìn thấy đám người này, mày hắn hơi nhíu lại.

Trong lòng không biết vì sao lại có dự cảm chẳng lành. "Tham kiến Ngô Vương điện hạ.

Ngô Vương điện hạ an hảo." Lữ Bất Vi thấy Lý Khác xuất hiện thì an tâm hơn hẳn.

Đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Chương 209

'Cuối cùng không cần phải đối mặt với mấy tên ngốc này nữa!' Trong mắt hắn, lấy lý do chưa báo bị với quan phủ để niêm phong Thiên Hương Các đúng là hành động của kẻ ngốc.

Đứng sau Thiên Hương Các là Lý Khác, ngoài sáng không đứng ra thì cũng là Dực Quốc Công Tần Quỳnh.

Dùng chút thủ đoạn ấy hòng nắm thóp Thiên Hương Các?

Quả thực nực cười hết sức. "Lữ chưởng quỹ, làm chuyện gì thương thiên hại lý rồi à?

Sao đến cả tiệm cũng sắp bị người ta phong tỏa thế?" "Ngô Vương điện hạ, ngài hiểu lầm ta rồi!

Lữ mỗ tuy chỉ là một giới thương nhân, nhưng cũng biết tôn pháp trị, minh luật lệnh.

Chỉ là không biết vì sao, ta đã theo ý kiến của ngài đi quan phủ báo bị việc mở tiệm, nhưng hiện tại bọn họ lại bảo Thiên Hương Các chưa báo bị, cho nên muốn phong tỏa tiệm của ta." Lữ Bất Vi thấy Lý Khác bắt chuyện, tự nhiên cũng phối hợp diễn tuồng song hoàng với hắn. "Nga?

Ngươi xác định đã đi báo bị rồi chứ?

Có ai làm chứng không?" "Bẩm Ngô Vương điện hạ, lúc đó Tần Hoài Đạo công tử cùng đi với ta, chỉ là lúc ấy ngài ấy không vào trong quan phủ thôi!

Ngài ấy có thể làm chứng cho ta." Lữ Bất Vi vừa nói dứt lời, mặt tên quan viên kia lập tức trắng bệch.

Tần Hoài Đạo đi cùng Lữ Bất Vi đến báo bị?

Vậy chẳng phải sau lưng Thiên Hương Các này ít nhất cũng có Tần gia chống lưng sao?

Tần gia và Lý Khác quan hệ phỉ thiển, đây là chuyện cả tầng lớp thượng lưu Trường An đều biết.

Như vậy thì chỗ dựa lớn nhất của Thiên Hương Các đang đứng sờ sờ ngay trước mặt rồi!

Hiểu rõ điều này, tên quan viên kia lập tức thừa dịp Lý Khác không chú ý, vội vàng định chuồn êm.

Hắn chỉ là một huyện nha nhỏ ở Trường An.

Tuy cùng là huyện nha, nhưng huyện nha Trường An so với huyện lệnh địa phương khác thì hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau.

Nếu lúc này bị Lý Khác chú ý tới, thì cái mũ ô sa trên đầu hơn phân nửa là không giữ nổi. "Lâm đại nhân, ngài định đi đâu vậy?

Tiệm bên này ngài chưa phong tỏa xong mà.

Hay là ngài mau phong tỏa đi!

Để ta còn biết đường đi báo bị lại lần nữa!

Hôm nay mới nhập về không ít hương thủy, trong đó có hai loại mẫu mới, khách nhân đang chờ mua đấy." Tên huyện nha muốn chạy, nhưng Lữ Bất Vi sao để hắn chạy thoát?

Vừa nãy hắn kêu gào hăng nhất cơ mà.

Lúc này sao có thể để hắn dễ dàng rời đi? "Khụ khụ, cái đó, Lữ chưởng quỹ, có khả năng ta nhớ lầm, ta về tra lại xem, ta nhớ là Thiên Hương Các hình như đã báo bị rồi." Tên Lâm đại nhân lúc này trong lòng chửi thầm một vạn câu!

Vốn tưởng lần này là cơ hội tốt để nịnh bợ Thôi gia.

Lúc nghe đi tra phong một thương phô thì cao hứng lắm.

Tưởng chỉ cần làm chút việc nhỏ này là có thể đáp lên thuyền lớn Thôi gia.

Sau này tiền đồ thênh thang.

Kết quả không ngờ, tràng diện hiện tại hoàn toàn là thần tiên đánh nhau.

Loại tiểu quỷ như hắn ở giữa hoàn toàn là vật hi sinh! "Lâm đại nhân, khoan đi đã, ta hiện tại đang làm việc ở Hình bộ, nếu ngài đi bây giờ thì ta e là khó ăn nói đấy!" Tên Lâm đại nhân vừa định chuồn, giọng nói không nhanh không chậm của Lý Khác vang lên từ phía sau.

Đồng thời còn kèm theo tiếng lợi kiếm tuốt khỏi vỏ. "...

Ta tạo nghiệt gì a!

Sao lại vướng vào chuyện này chứ?" Lâm đại nhân lúc này trong lòng nước mắt lưng tròng!

Thực sự không hiểu sao lại xui xẻo đến mức này. "Ty chức toàn nghe Ngô Vương điện hạ phân phó." Thấy tên Lâm đại nhân không dám động đậy nữa, Lý Khác cũng không định tiếp tục gây khó dễ cho hắn.

Tục ngữ nói, Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Loại tiểu quỷ nhìn thì không đáng kể này, hắn thật sự không để vào mắt.

Sau chuyện lần này, nếu tên này còn ngồi được ở vị trí đó thì sau này Lữ Bất Vi làm việc cũng tiện hơn chút.

Hiện tại mục đích chính là bắt cá, bắt cá lớn. "Ngươi tên là Thôi Vĩnh Niên nhỉ?

Để ta xem nào!

Chỗ này có chút gì không!" Lý Khác nhận lấy quyển án tông dày cộp từ tay thuộc hạ, sau đó bắt đầu lật xem. "A, thấy rồi, Thôi Vĩnh Niên!

Để ta xem nào, một điều, hai điều, ba điều... tổng cộng chỉ có bảy điều, ân, không nhiều lắm, phỏng chừng người khác không dám đi kiện thôi!

Được rồi, bắt lại trước đã." "Bên kia cái tên lén lút như chuột kia, đừng có lắc lư nữa, nói ngươi đấy!

Tên là gì?" "Bẩm Ngô Vương điện hạ, tiểu nhân tên là An Phổ Thuận..." "Là ai không quan trọng, An Phổ Thuận, để ta xem nào!

Ân, có một cái, được rồi, bắt hắn lại cho ta.

Chương 210

Bên cạnh An Phổ Thuận kia, tên gì?" "Bỉ nhân..." "Không cần nói nữa, ta nhớ rồi, lần trước ta đánh Trường Tôn Nhuận thì ngươi cũng có mặt, có thể lăn lộn cùng tên kia thì cũng chẳng phải chim tốt gì, bắt hết." "...." "Lý Khác, ngươi làm gì vậy?

Ta là người Thôi gia, dựa vào đâu mà bắt ta?" "Ngô Vương điện hạ, ta đều không làm gì cả a!

Ta chỉ xem náo nhiệt thôi a!

Ngài làm gì bắt ta a?" "Ngô Vương điện hạ, ta oan uổng a!

Bắt ta làm gì a?" "Đều thả ta ra, tỷ phu ta là Trường Tôn Nhuận, dám bắt ta, tỷ phu ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Lý Khác cứ thế điểm danh từng người một, hễ phát hiện tên nào có trong án tông là bắt hết.

Hiện tại bắt một người là được năm trăm tinh binh đấy!

Mỗi cái tên trong án tông giờ đây trong mắt Lý Khác đều là đại phê binh mã.

Sao có thể tha cho bọn họ. "Ta khuyên các ngươi đừng phản kháng nhé!

Nếu không coi chừng ta tẩn cho đấy, còn đám gia phó ác nô kia, nếu kẻ nào dám động thủ, trực tiếp chém cho ta.

Xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm." Lý Khác nhìn đám hơn chục công tử ca bị bắt, mặt cười như hoa nở.

Hiện tại thật mong quyển án tông này dày thêm gấp hai ba lần nữa. "Được rồi, bắt xong thì thu đội." Lý Khác bắt loạn một hồi xong, trực tiếp dẫn người chạy thẳng về Hình bộ.

Mấy người này chỉ có nhốt vào đại lao mới nhận được thưởng.

Tốc độ phải nhanh hơn chút mới được.

Lúc Lý Khác dẫn người xuất phát về Hình bộ, Tần Hoài Đạo nghe tin Thiên Hương Các xảy ra chuyện liền dẫn theo Trình Xử Lượng chạy tới.

Vừa khéo gặp Lý Khác bắt xong người đang chuẩn bị quay về.

Khi hai người nhìn thấy đám công tử ca thảm hại kia, mắt đều trố lồi ra. "Cái kia, Khác đại ca, huynh đang diễn màn gì vậy?" "Điện hạ, ngài...?" Hai người nhìn những kẻ bị Lý Khác bắt, liếc qua một cái, không ai có thân phận bình thường.

Gia đình ít nhất cũng là quan ngũ phẩm trở lên. "Ân, Xử Lượng đến đúng lúc lắm, trên này cũng có tên đệ.

Để ta xem nào!

Đánh nhau với người ta, kết quả đánh người ta nằm liệt giường nửa tháng, ân, không sai, người đâu!

Bắt hắn lại cho ta!" Trình Xử Lượng còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị hai binh sĩ hắc giáp áp giải. "Khoan khoan, không, Khác đại ca, vì sao đến ta cũng bị bắt a?

Ta có làm gì đâu a?" "Điện hạ, điện hạ ngài làm gì vậy?" Vốn thấy Lý Khác một lần bắt nhiều người như vậy, đều là những tên nhị đại có chút danh tiếng ở Trường An thì hai người đã ngơ ngác.

Giờ thấy ngay cả Trình Xử Lượng thân thiết với Lý Khác cũng bị bắt, hai người càng thêm mộng bức. "Đừng hoảng, ta hôm nay không phải đang làm việc ở Hình bộ sao!

Xem án tông này thấy hình như có chút chuyện không ổn lắm, cho nên định bắt hết về, thẩm lại một lượt.

Việc công chúng ta phải làm phép công, nếu không sau này có người nói ra nói vào không hay đâu, đệ cứ phối hợp cho tốt.

Dù sao cũng chỉ là một tội đánh nhau ẩu đả thôi." "..." Trình Xử Lượng nghe Lý Khác nói xong thì mặt đầy dấu hỏi. "Khác đại ca...

Đệ..." Hắn định mở miệng nói gì đó nhưng bị Lý Khác dùng ánh mắt ngăn lại.

Trình Xử Lượng nhìn vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc của Lý Khác, thở dài rồi cuối cùng từ bỏ giãy dụa.

Hắn thuận tùng đi theo Lý Khác về phía Hình bộ. "Đại huynh đệ a!

Đừng trách ca ca không hậu đạo a!

Hiện tại đệ giá trị năm trăm tinh binh đấy, chịu ủy khuất chút đi!" Lý Khác thầm mặc niệm cho Trình Xử Lượng trong lòng rồi dẫn người quay về Hình bộ.

Khi người của Hình bộ thấy Lý Khác dẫn đại bộ đội hạo hạo đãng đãng sát khí đằng đằng quay lại, cằm suýt rớt xuống đất. "Hải, Tiêu công tử, thấy bản vương không chém gió chứ?

Kiếm cho ngươi nhiều bạn bè thế này, kinh hỉ không?" Khi Lý Khác dẫn người về lại đại lao Hình bộ, vừa khéo thấy Tiêu Viễn đang ngồi xổm dưới đất chơi cỏ khô.

Thủ hạ hắc giáp mở cửa lao cái rầm, đám người còn lại trực tiếp đẩy hết đám công tử ca bị áp giải dọc đường vào trong. "Được rồi, cái lao này nhốt bọn họ đi, nhốt nhiều quá sợ chật chội không?

Bên kia còn trống trải, giam tên này sang bên đó đi." Khi cuối cùng chỉ còn lại Trình Xử Lượng đang trong trạng thái mộng bức, Lý Khác liền chỉ định hắn vào một đại lao trống trải bên kia. "Dựa vào đâu mà Trình Xử Lượng được một mình một phòng, chúng ta lại phải chen chúc vào một chỗ?

Không công bằng, Ngô Vương Lý Khác, ta nghi ngờ ngươi tuẫn tư!" "A!

Vì sao hắn có thể một mình ở một phòng, chúng ta phải chen chúc?" "Ngô Vương điện hạ, ngài làm vậy là không công bằng!" Vốn đang váng đầu vì xui xẻo bị bắt vào tù, Trình Xử Lượng nghe đám đồng cảnh ngộ phàn nàn thì cảm thấy trong lòng có chút may mắn, nhưng chuyển niệm nghĩ lại: "Ta may mắn cái búa a?

Ta oan uổng tai bay vạ gió mà!

Tối đa chỉ nhẹ hơn đám kia một chút thôi." Trình Xử Lượng vẻ mặt đầy uất ức bị nhốt vào đại lao.

Đời người lần đầu tiên vào tù a. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công trảo bộ Thôi Vĩnh Niên, thưởng Bộ binh 200, Cung tiễn thủ 200, Kỵ binh 100!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công trảo bộ..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công trảo bộ Trình Xử Lượng, thưởng Bộ binh 200, Cung tiễn thủ 200, Kỵ binh 100!" Khi Trình Xử Lượng cuối cùng cũng bị nhốt vào đại lao, Lý Khác rốt cuộc cũng nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Liên tiếp mười ba tiếng nhắc nhở, mỗi lần nghe đều khiến Lý Khác nhiệt huyết sôi trào!

Chỉ bắt có mấy người mà thu hoạch được sáu bảy ngàn binh lực.

Bộ, cung, kỵ tam quân.

Chương 211

Cộng thêm một vạn tám ngàn binh lực có sẵn trong kho, không tính mấy thứ linh tinh thì binh lực có thể chiến đấu trên người hắn đã đạt tới con số hai vạn năm ngàn.

Lúc này tổng sức mạnh trong tay hắn thậm chí đã đạt tới tổng số quân thời chiến U Châu. "Được rồi, sắp đến giờ cơm rồi, cho bọn họ chút gì ăn, chúng ta tiếp tục đi bắt người!" Lý Khác nhìn danh sách án tông trên tay, trên đó ít nhất còn hơn mười cái tên chưa được điểm danh.

Trong đó có mấy cái tên rất thú vị.

Để không chậm trễ thời gian, Lý Khác trực tiếp bỏ qua cả thời gian ăn cơm.

Hắn dẫn người lại lần nữa xông ra khỏi Hình bộ.

Đám quan viên Hình bộ nhìn đám công tử ca bị Lý Khác coi như hàng hóa nhét chung một chỗ mà đầu to như cái đấu.

Lý Khác đi rồi, nhưng người là do hắn bắt vào, ai dám thả ra một người thì chính là đối đầu với Lý Khác.

Cho nên sau khi cân nhắc, đám người này dứt khoát trốn hết.

Lúc này bọn họ mới hiểu vì sao Hình bộ Thượng thư Trương Lượng khi phát hiện Lý Khác muốn đối phó đám nhị đại này lại dứt khoát đập đầu vào bàn, giả bệnh về nhà.

Khi Lý Khác tiếp tục đi bắt người, những gia tộc có người bị bắt cũng đã phản ứng lại.

Bọn họ phân phân tập kết, kéo đến Hình bộ.

Những kẻ cảm giác con mình sắp bị bắt thì vội vàng đi tìm con.

Mấy tên công tử này ngày thường chơi bời lêu lổng, ba ngày không về nhà là chuyện thường.

Đợi đến khi phát hiện sự tình không ổn, muốn tìm cũng không dễ.

Cũng may là, tương đối mà nói, bọn họ tìm con không dễ thì Lý Khác muốn tìm cũng chẳng dễ dàng gì.

Sau hơn một canh giờ tìm kiếm, danh sách còn lại hơn mười người, Lý Khác cuối cùng chỉ bắt được ba người.

Những kẻ khác thì bặt vô âm tín. "Được rồi, hôm nay tới đây thôi, chúng ta thu đội về!" Khi Lý Khác đang tìm những người còn lại, một người thuộc tổ chức tình báo Hàn Vấn trong bóng tối đã ra ám hiệu cho hắn.

Tín hiệu này có nghĩa là quân tình khẩn cấp.

Vào lúc này, có thể gọi là khẩn cấp thì vô phi cũng là đám người nhà của mấy kẻ bị bắt đã bắt đầu kéo đến Hình bộ rồi.

Lý Khác có chút tiếc nuối nhìn hơn mười cái tên còn lại trên án tông, trong mắt đầy vẻ không cam lòng. "Năm ngàn tinh binh a!

Hắc hắc, chuyện vẫn chưa xong đâu." Lý Khác nhìn án tông trên tay và ba tên công tử ca bị áp giải như chó chết phía sau, cuối cùng chọn cách quay về ổn định đám người bị bắt trước đã.

Còn những kẻ còn lại trên danh sách, tự nhiên hắn sẽ không buông tha. "To gan thật, ai cho lệnh bắt người?

Con ta phạm tội gì, vì sao lại bắt, chuyện này nhất định phải cho ta một lời giải thích!" "Giải thích nhất định phải có, nhưng hiện tại lập tức thả người cho ta!" "Đúng, hiện tại thả người cho ta, vô bằng vô cứ, dựa vào đâu mà bắt người?" "Trương Lượng cái lão thất phu kia

đâu?

Bảo hắn ra đây cho lão phu, nếu con ta thiếu một cọng tóc, chuyện này ta và hắn chưa xong đâu!" ...

Đám quan viên Hình bộ nghe tiếng nộ hống của đám quyền quý bên ngoài cửa mà mặt cắt không còn giọt máu.

Đúng là làm khó người ta mà, chuyện này trốn cũng không xong a!

Nếu hiện tại dám thả người, Lý Khác về tuyệt đối sẽ khiến bọn họ ăn không hết gói đem đi.

Hiện tại duy nhất có thể làm là câu giờ, câu đến khi Lý Khác về thì thôi.

Cho nên bọn họ dứt khoát đóng chặt cổng lớn Hình bộ, bên ngoài có náo loạn thế nào cũng không dám công nhiên xung kích cổng Hình bộ.

Nếu thật sự làm vậy thì vấn đề sẽ rất lớn.

Trong tình thế giằng co đó, cuối cùng Lý Khác cũng dẫn người về đến Hình bộ. "U hây, náo nhiệt gớm nhỉ!" Lý Khác nhìn cảnh tượng người vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài trước cổng Hình bộ, trên mặt toàn là tiếu ý.

Hiện tại hắn nhìn mấy vị phụ huynh này cười thật sự rất chân thành.

Nếu không phải mấy lão già này dạy dỗ ra đám con quý hóa như vậy, thì hắn kiếm đâu ra nhiều binh lực thế!

Chỉ một đợt bắt người đã kiếm được một đống binh.

Nếu không phải có mười mấy người không bắt được, thì đã là hơn một vạn binh lực rồi.

Cái này còn nhanh hơn đi chọc tức Lý Nhị (Hoàng đế). "Ngô

Vương, ngài về rồi..." Đám người kia nghe tiếng Lý Khác thì vội vàng quay đầu nhìn lại.

Nhưng vừa quay đầu lại, vừa vặn thấy Lý Khác lại áp giải ba người đi tới.

Đám người đang chặn cửa nhìn kỹ thì phát hiện, ba người này thân phận cũng không thấp a!

Con trai út của Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Hoán, con trai thứ của Úy Trì Kính Đức là Úy Trì Lệnh, người cuối cùng là con cháu Vương gia trong thất đại gia.

Ba người này mà tống vào, thì Lý Khác một lần đắc tội hết một nửa thất đại gia và đám thế gia cao tính rồi! "Ngô Vương điện hạ, ngài bắt con nhà ai ta không quản, lão Trình ta không có mực nước, nhưng ta dám nói lão Trình ta dạy con có phương pháp, Xử Lượng nhà ta trước giờ luôn tuân kỷ thủ pháp, vì sao ngay cả Xử Lượng nhà ta ngài cũng bắt?" Người khác thấy Lý Khác bắt người có lẽ sẽ hơi kinh ngạc, nhưng Trình Giảo Kim thì không quản nhé.

Bắt ai cũng được, đừng bắt con ông là được. "Trình thúc bớt giận trước đã.

Nghe ta nói được không!" "Ta sao bớt giận được?

Lão Trình ta có đứa con ngoan ngoãn nghe lời như vậy, ngài trực tiếp bắt nó, ngài bảo ta bớt giận thế nào?" Trình Giảo Kim là người thế nào, chính là một cái "cổn đao nhục" (kẻ lì lợm).

Trước mặt Lý Nhị còn dám tát bát giả ngu, ở trước mặt Lý Khác cũng vẫn có thể giở thói ngang ngược.

Lý Khác tuy hung danh bên ngoài, nhưng Trình Giảo Kim là người danh mãn triều đường. "Được được được, Trình thúc, đã muốn ta thả người, vậy ngài có thể hay không nhường đường cho ta vào trước đã!

Chương 212

Ta không vào thì cũng chẳng ai dám thả người a." Lý Khác thật có chút sợ Trình Giảo Kim.

Trong đám người bên ngoài, ai hắn cũng dám đánh dám mắng.

Duy độc Trình Giảo Kim là hắn bó tay.

Hơn nữa vì năm trăm tinh binh mà tống Trình Xử Lượng vào trong kia một lần, cũng có chút ngại ngùng.

Nếu lại bị lão tử hắn tẩn cho một trận ở ngoài này thì Lý Khác sau này thật không còn mặt mũi làm người. "Vậy được, nhưng phải nhanh lên chút, Xử Lượng nhà ta chưa từng chịu tội khổ này a!

Con nhà người khác thế nào ta không quản, nhưng con nhà lão Trình thì tuyệt đối không được thiếu một sợi tóc!" Trình Giảo Kim vừa dứt lời, mặt mũi những người xung quanh đều xanh mét.

Ngọa tào, hợp lại con nhà Trình gia là bảo bối, con nhà chúng ta không phải chắc?

Tuy lời Trình Giảo Kim có chút chọc tức người khác, nhưng ít nhất cũng mở ra một cái đầu tốt.

Chỉ cần Lý Khác chịu mở miệng thả người, vậy thì lúc nào cũng có thể thương lượng. "Ngô Vương điện hạ, nếu con nhà lão Trình ngài thả, vậy thì Tiêu Viễn nhà ta cũng thả luôn đi, nếu thật sự phạm chuyện, ta về nhất định..." "Ngô Vương điện hạ, còn Lưu..." "Ngô Vương điện hạ, Thôi công tử nhà ta cũng..." ...

Lý Khác nhìn Trình Giảo Kim vất vả lắm mới nhường đường, đám lão già khác lại vây lên, lập tức có chút không vui. "Thả cái gì mà thả?

Người ta Trình Xử Lượng dù sao trên sổ cũng chỉ ghi một tội đánh nhau tư đấu, còn mấy cái thứ các người nuôi dưỡng kia!

Tay kẻ nào không dính ít nhất một mạng người?

Thả người?

Nghĩ hay nhỉ?

Ta nếu không tra rõ ràng thì cả đời này cũng đừng hòng ra ngoài." Lý Khác đối với đám người này không hề có chút khách khí, trực tiếp xắn tay áo lên chuẩn bị đánh người.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, có một cách tốt hơn để khiến mấy lão già này tránh đường.

Hắng giọng một cái, hắn không nhanh không chậm nói: "Nếu các người muốn cản ta ở đây, ta cũng không có ý kiến gì, dù sao vừa rồi sau khi ta bắt người vào đã cho người bắt đầu thẩm vấn rồi, không chừng hiện tại đang dùng hình đấy, người dưới tay ta ra tay không biết nặng nhẹ đâu, nhỡ lát nữa ta vào muộn, bị đánh ra cái gì tốt xấu thì đừng trách ta nhé!" Lý Khác nói vậy đã rõ ràng là không thả người, nhưng đám kia cũng không dám tiếp tục cản đường.

Vạn nhất Lý Khác cái tên điên này thật sự đang cho dùng hình đám người bị bắt thì sao.

Đám công tử ca kia đứa nào cũng tế bì nộn nhục.

Nhỡ đâu bị đánh một trận tơi bời rồi khai ra hết, lúc đó muốn vớt người càng phiền toái hơn!

Vì thế từng người một trực tiếp nhường đường cho Lý Khác.

Lý Khác dẫn người đến trước cổng lớn Hình bộ, trực tiếp gõ cửa. "Người bên trong đâu, ta về rồi, mở cửa cho ta!" Người bên trong nghe tiếng Lý Khác, lập tức mừng rỡ.

Rất nhanh nhẹn mở cửa ra.

Lý Khác cũng không khách khí, trực tiếp dẫn người đi vào.

Đám người chặn cửa bên ngoài cũng vội vàng theo sát bước chân Lý Khác xông vào Hình bộ.

Lý Khác cũng không quản bọn họ, trực tiếp dẫn người đi về phía đại lao.

Khi đám tương khán nhìn thấy con mình bị chen chúc trong một phòng giam nhỏ, ai nấy đều lộ vẻ đau lòng.

Duy chỉ có Trình Giảo Kim ban nãy náo loạn hăng nhất thì vẻ mặt có chút quái dị.

Lúc này Trình Xử Lượng cảm thấy, cái đại lao này ngoại trừ mùi không được thơm lắm ra thì những thứ khác đều khá ổn.

Một mình một phòng, rơm bên trong đều được thay mới.

Vừa nãy đến giờ cơm, ngục tốt bên ngoài đưa cơm vào, nhìn các phạm nhân khác ăn màn thầu đen sì với không biết là rau gì, mặt ai nấy đều đen thui.

Khi thấy đưa cho đám công tử ca đối diện là màn thầu trắng và dưa muối, sắc mặt mới đỡ hơn chút.

Nhưng cuối cùng, đợi nửa ngày, cơm của hắn vẫn chưa thấy đâu.

Đám ngục tốt đưa cơm đã rời đi hết, Trình Xử Lượng tưởng phần cơm của mình bị bọn họ quên mất.

Đám công tử ca đối diện vốn đang hâm mộ và ghen tị Trình Xử Lượng được ở phòng giam riêng, thấy hắn ngay cả cơm cũng không có mà ăn, từng người vốn đang chê bai màn thầu trắng trước mặt liền cười xấu xa cầm màn thầu ăn trước mặt Trình Xử Lượng. "Ha ha, Trình công tử, đói không a?

Hay là ta ném qua cho hai cái màn thầu nếm thử nhé!" "Ân, thật không ngờ cái màn thầu này lại thơm thế, đặc biệt là khi có người nhìn ta ăn, ăn lại càng thấy có vị a!" "Ha ha ha ha, nói có lý a!

Ta cũng thấy thế!

Cái màn thầu này phối với dưa muối, lại thêm một người mòn mỏi mong chờ nhìn ở bên cạnh, cái vị đó quả thực tuyệt!" Trình Xử Lượng hôm nay bữa sáng còn chưa ăn đã bị Tần Hoài Đạo lôi đi, lúc này thật sự đói đến phát hoảng.

Lại nhìn đám người đối diện vừa ăn vừa lầm bầm, trong lòng vừa đói vừa tức! "Khác đại ca a!

Huynh hại ta thảm rồi, bắt ta vào ta cũng nhận, sao lại không cho ta cơm ăn a?" Trình Xử Lượng đang định kháng nghị chửi bới thì hai binh sĩ mặc hắc giáp mới khoan thai đi tới.

Trên tay còn xách theo hai cái hộp đồ ăn tinh xảo. "Huynh đệ, là Trình Xử Lượng phải không?" Một binh sĩ đi tới phòng giam của Trình Xử Lượng, dò hỏi một câu. "Đúng, ta là Trình Xử Lượng!" Trình Xử Lượng nhìn hai binh sĩ hắc giáp và hộp đồ ăn trên tay, vẻ mặt đột nhiên trở nên mong đợi. "Ai, không sai rồi, cơm nước của ngài đây." Tên binh sĩ sau khi xác nhận người, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa lao ra.

Sau đó xách hộp đồ ăn đi vào.

Đặt hộp xuống cũng không mở ra, trực tiếp bỏ đó rồi đi ra.

Lúc đi ra còn không khóa cửa lao của Trình Xử Lượng lại, chỉ quay đầu cười xấu xa nói: "Lúc ăn cơm thì thành thật chút nhé!

Không được chạy lung tung, ăn xong thì gọi một tiếng, ta vào thu dọn đồ." Nói xong, hai gã kia chạy biến.

Chương 213

Trình Xử Lượng nhìn cửa lao mở toang và hộp đồ ăn trước mặt, lại nhớ nụ cười xấu xa của hai tên binh sĩ ban nãy, sự mong chờ trong lòng càng mãnh liệt. "Để ta xem có gì ngon nào!" Trình Xử Lượng chẳng thèm để ý ánh mắt đám công tử ca đối diện, vớ lấy một hộp đồ ăn mở nắp ra.

Tầng đầu tiên không có đồ ăn, nhưng khi nhìn thấy thứ bên trong, vẻ mặt Trình Xử Lượng trở nên kinh hỉ.

Tầng một đặt một tờ giấy. 'Xử Lượng, giao cho một nhiệm vụ, thay ta làm bọn chúng ghê tởm một trận, sau này ra ngoài ca nhất định sẽ không bạc đãi đệ!' Trình Xử Lượng nhìn tờ giấy liền biết ai để lại.

Xem nội dung xong, lại nhìn đám công tử ca đối diện đang chen chúc như chuột, vẻ mặt Trình Xử Lượng trở nên vô cùng đặc sắc. "A a, đám tôn tử, vừa nãy ăn cái màn thầu thèm lão tử hả?

Lần này đợi đấy cho lão tử." Trình Xử Lượng bất động thanh sắc bỏ tầng một ra, một con gà nướng xuất hiện ở tầng hai.

Nhìn thấy con gà nướng, Trình Xử Lượng lập tức bày ra vẻ mặt thập phần phẫn nộ, gào lên về phía cửa: "Có ý gì a!

Ta Trình Xử Lượng dù sao cũng là con trai quốc công, cư nhiên lại đối xử với ta như vậy!

Các ngươi đợi đấy, nếu ta thoát khỏi cái quỷ địa phương này, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Đám công tử ca khi thấy hai binh sĩ hắc giáp đưa riêng hai hộp đồ ăn cho Trình Xử Lượng thì tưởng hắn được ăn mảnh.

Vốn định nổi giận mắng mỏ, không ngờ Trình Xử Lượng lại chửi

trước.

Vẻ mặt còn thập phần phẫn nộ, hoàn toàn không giống đang giả vờ. "U hây, sao thế?

Trình công tử không phải luôn truyền văn là hảo hữu của Ngô Vương Lý Khác sao?

Không phải là tặng cái hộp to thế kia, bên trong đựng toàn đất chứ?" "Có câu gì ấy nhỉ?

Nga, đúng rồi, tẩu cẩu phanh (chó săn bị nấu)!

Ha ha ha..." "Ân, nói có lý a!

Trước ta không hiểu câu này, giờ thì hiểu rồi." "Trình công tử, có phải bị chủ tử nhà mình vứt bỏ rồi không a?" ...Trong đám công tử ca đối diện, có mấy kẻ không hợp với Trình Xử Lượng.

Thấy biểu tình của hắn thì thi nhau bật chế độ trào phúng.

Trình Xử Lượng nghe xong, vẻ phẫn nộ trên mặt càng vượng. "Mấy người này thật quá đáng, dựa vào đâu mà đưa cho các ngươi màn thầu trắng, lại đưa cho ta con gà nướng to thế này a?

Không coi ta ra gì sao?

To thế này, một mình ta ăn sao hết a?

Béo lên thì làm sao?" Trình Xử Lượng vừa nói vừa xách con gà nướng ra, rồi ngoạm một miếng thật to.

Gà nướng còn bốc khói nghi ngút, một miếng cắn xuống ngập mồm toàn mỡ. "Ân, thật thơm!" Sắc mặt những kẻ đang chê cười Trình Xử Lượng lập tức khó coi.

Trình Xử Lượng cắn một miếng gà xong, vẻ phẫn nộ trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười gian xảo. "Ha ha ha, cái đó, có ai muốn chút không a!

Cơm lượng của ta không tốt lắm!

Chỉ một con gà nướng này ăn không hết đâu!

Ai, dưới này còn mấy tầng nữa, để ta xem có gì nào." Trình Xử Lượng nhìn đám công tử ca đối diện mặt như ăn phải phân khi thấy hắn cầm gà nướng, vẻ mặt càng thêm khoái lạc.

Hắn ở Trường An cũng được coi là nửa cái hoàn khố tử đệ, nên cũng không ít lần chịu khí từ mấy kẻ đối diện.

Giờ thấy đối phương mòn mỏi nhìn mình ở phòng riêng, ăn gà nướng, còn bọn hắn thì chen chúc gặm màn thầu, cảm giác đó quả thực phê tận nóc. "Ân!

Cư nhiên còn có cá sốt chua ngọt, mấy người này quả thực quá đáng ghét, dựa vào đâu mà cơm nước của ta ngon thế a!

Không công bằng, Ngô Vương đả kích báo thù ta, muốn ta ăn thành heo để ra ngoài giễu cợt ta!

Ta kháng nghị!

Ái chà!

Thơm thật đấy." Trình Xử Lượng lúc này hoàn toàn diễn sâu.

Vừa mở hộp đồ ăn, vừa lớn tiếng la lối.

Càng nghe hắn la lối, sắc mặt đám công tử ca đối diện càng kém. "Mẹ kiếp, dựa vào đâu mà như vậy?

Lý Khác, nói cho rõ ràng, ý gì đây?

Dựa vào đâu mà tên mập kia được ăn cá lớn thịt lớn, hầu hạ tận răng, còn lão tử chỉ có thể ở đây gặm màn thầu!

Lão tử không ăn nữa, ta không tin Lý Khác dám trực tiếp bỏ đói ta!" "Đúng, lão tử cũng kháng nghị, Lý Khác, ngươi đang công báo tư

thù!" "Lý Khác, Thôi gia ta sẽ không tha cho ngươi đâu, nhục nhã hôm nay, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại gấp mười!" "Trình mập, ăn thì ăn nhỏ tiếng chút không được à?

Thơm thơm thơm cái gì, coi chừng nghẹn chết!" ...

Đám người vốn định kích thích Trình Xử Lượng giờ lại bị hắn kích thích ngược lại.

Từng người bám vào song sắt gào thét như điên.

Nhưng đáng tiếc, hoàn toàn không ai quan tâm đến cái nhìn của bọn hắn.

Trình Xử Lượng cuối cùng thậm chí còn lôi ra một bầu rượu. "Ha ha, cái này ta cũng hết cách rồi.

Các ngươi xem, bốn năm món thế này, ta cũng ăn không hết, một mình ăn thì buồn lắm!

Các ngươi cũng đừng kêu gào nữa, chúng ta cùng ăn nhé!" Trình Xử Lượng một tay cầm gà nướng, một tay bưng cá sốt, miệng ngậm bầu rượu đi ra khỏi cửa lao.

Chương 214

Sau đó ngồi xuống giữa lối đi hai dãy lao, rót một chén rượu nhỏ, uống một ngụm rồi bắt đầu ngoạm gà nướng. "Ân, ta chưa thấy con gà nướng nào ngon thế này a?

Đặc biệt là khi có một đám người nhìn mình ăn, cái vị này quả thực quá thơm.

Các ngươi cũng đừng chỉ nhìn a!

Nào, cùng ăn đi!" Trình Xử Lượng ngồi cách đại lao đám công tử ca hơn một mét.

Đừng nói với tay, có thò chân ra cũng không với tới chỗ để đồ ăn.

Lúc này ngoài miệng mời mọc, vô phi chỉ là để chọc tức bọn họ mà thôi!

Đám ngục tốt tuần tra đối với việc Trình Xử Lượng đi ra khỏi lao thì coi như không thấy.

Thậm chí thấy hắn đi ra còn quay lưng đi thẳng. "Mẹ kiếp, mấy tên này đợi đấy cho ta, Thôi Vĩnh Niên ta ra ngoài nhất định cho các ngươi đẹp mặt!" "Mấy tên tiện chủng, đều mù hết rồi à?

Tên kia đi ra khỏi lao rồi, đây là vượt ngục, chẳng lẽ không ai quản sao?" "Cẩu đông tây, đợi đấy cho lão tử, ta ra ngoài sẽ cho các ngươi biết tay, đến lúc đó ta giết cả nhà các ngươi!" ...

Vốn hai tên lính canh định bỏ đi, nhưng nghe tiếng chửi bới của đám quyền quý công tử, bước chân liền khựng lại.

Hiện tại bọn họ quay lưng về phía đám công tử ca, tuy không thấy biểu tình, nhưng nhìn thân thể hơi run rẩy cũng biết trong lòng bọn họ đang phẫn nộ.

Nhưng phẫn nộ cũng không dám làm gì, mấy vị công tử này tùy tiện lôi ra một người cũng không đắc tội nổi.

Nếu là bình thường, bọn họ chỉ cần động miệng, cả nhà đám lính này đều chết không yên lành. "Ân, ta đột nhiên nhớ ra, Tần Hoài Đạo hai hôm trước mới nói dạo này muốn tuyển mấy thị vệ giữ cửa, nghe nói đãi ngộ không tồi, chỉ cần vào làm là cả nhà đều được ở trong phủ Dực Quốc Công.

Tuy không biết Dực Quốc Công Tần tướng quân uy danh lừng lẫy, đạo chích tiểu nhân đều không dám trêu chọc, vì sao lại phải tuyển thị vệ giữ nhà nhỉ?" Thấy hai lính canh bị uy hiếp, Trình Xử Lượng cũng không vừa.

Vừa ăn gà vừa giả vờ lầm bầm. "Hoài Đạo là huynh đệ tốt của ta, đúng lúc nhờ ta giúp tìm xem có ai nguyện ý làm không.

Tuy ta không thích phiền phức, nhưng nếu có người chủ động nguyện ý thì ta cũng có thể dẫn tiến!" Hai tên ngục tốt nghe Trình Xử Lượng nói xong, không nói gì, chỉ lặng lẽ quay người cúi đầu chào Trình Xử Lượng đang ngồi dưới đất. "Ai, ở đây tuy có cái ăn cái uống, nhưng chả có gì chơi a!

Nếu có cây trúc hay cái roi gì đó để giải trí thì tốt biết mấy!" Trình Xử Lượng thấy hai lính canh cúi chào mình, khóe miệng khẽ cười.

Rồi lại tiếp tục lầm bầm như vô tình. "Tên béo chết tiệt, ngươi định làm gì?" "Trình Xử Lượng, tiểu tử ngươi tốt nhất nhìn cho rõ, nếu dám làm gì bọn ta, ngươi cũng không yên đâu!" "Trình mập, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm chuyện ngu xuẩn!" ...

Trong lúc đám công tử ca đang ồn ào với Trình Xử Lượng, hai tên ngục tốt đã quay lại.

Nhưng bọn họ không đi tới gần, mà ở góc chết tầm nhìn của đám

công tử ca, lặng lẽ ném xuống hai thứ đồ rồi rời đi.

Trình Xử Lượng nhìn hai thanh trúc to bằng ngón tay cái bị ném xuống đất, nụ cười trên mặt lập tức trở nên quỷ dị.

Hắn ăn ngấu nghiến đồ ăn trong mâm, ăn uống no say xong liền đứng dậy đi nhặt hai thanh trúc lên. "Trình mập, ta bảo ngươi đấy, đừng có làm bậy a!" "Trình Xử Lượng, đừng quá đáng, nếu không lão tử ra ngoài cho ngươi biết tay!" "Trình mập, ta hôm nay ngã vào tay ngươi, nhưng nếu thật sự dám đánh ta, thì sau này tốt nhất cầu trời đừng để ta bắt được!" ...

Tuy bị nhốt đối diện nhưng Trình Xử Lượng cũng không phải ai cũng dám chọc, ít nhất cũng có một bộ phận hắn dám. "Nào, ta nói trước nhé, ta chỉ đánh mấy tên ta có thể trêu chọc thôi, còn những người ta không trêu vào được thì phiền lùi ra sau một chút, đừng để lát nữa bị người khác lôi ra chịu tội thay thì không hay đâu!" Trình Xử Lượng cũng là chân tiểu nhân, đối diện có mấy người hắn quả thực không dám dây vào.

Cho nên trước khi đánh, nói thẳng luôn.

Mục đích của ta là đánh mấy tên kia, tốt nhất là tránh ra.

Nếu lát nữa lỡ tay đánh trúng thì chỉ có thể trách xui xẻo thôi.

Nghe Trình Xử Lượng nói vậy, Thôi Vĩnh Niên của Thôi gia lập tức chui tót vào góc tường trong cùng.

Hắn thập phần vô sỉ vạch ra một ranh giới trên đất. "Nào, nếu không muốn lo lắng sau này gặp phiền phức, có thể vượt qua vạch này thử xem!" Một cái vạch vạch ra phạm vi không lớn, nhưng ít nhất cũng cho một không gian an toàn.

Mấy người khác cũng bắt chước, dán chặt vào tường.

Nhưng một cái phòng giam nhỏ, đứng nằm mười mấy người vốn

đã phải co cụm.

Thanh trúc trong tay Trình Xử Lượng dài gần bằng hai phần ba chiều sâu đại lao.

Mấy kẻ thân phận cao dán tường rồi, những kẻ khác không còn chỗ trốn nữa.

Trừ phi kéo mấy vị công tử đỉnh cấp kia ra, nếu không bất kể trốn ở đâu, Trình Xử Lượng đều quật tới. "Trình Xử Lượng, thừa nước đục thả câu, có còn là nam nhân không?" "Đúng, có bản lĩnh thì ra ngoài đánh, thế mới là hảo hán?" "Trình mập, ..." Mấy tên kia thấy hết chỗ trốn, chuyển sang đàm phán với Trình Xử Lượng.

Tuy ngữ khí vẫn cứng rắn nhưng trong lời nói đã bắt đầu có ý phục nhuyễn. "Xin lỗi, ta không phải hảo hán gì cả." Trình Xử Lượng đâu có quản mấy cái này!

Mấy tên này vốn lương tâm đã không tốt.

Hiện tại có cơ hội đánh, không đánh thì phí.

Lý Khác đã thả lời rồi, cứ mạnh tay vào, đây chẳng phải là cho hắn cơ hội tư báo tư thù sao!

Trình Xử Lượng tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Hai thanh trúc trong tay vung lên bắt đầu quật loạn xạ.

Loại đại lao này một mặt tường, ba mặt là song gỗ to bằng bắp chân.

Đảm bảo người không chui ra được.

Như vậy cũng cho Trình Xử Lượng không gian phát huy cực lớn.

Hai tay vung vẩy quật liên hồi.

Chương 215

Đánh cho đám công tử ca ôm đầu chạy trốn như chuột. "A...

Ha ha ha ha...

Hóa ra ngồi tù lại thư thái thế này, quả thực quá sướng.

A ha!

Lâm Thiệu, có bản lĩnh thì đừng trốn a!

Lại đây, hai ta đánh trực diện!" "Ngưu Văn, không phải thích dẫn người chặn đường ta sao?

A!

Giờ thì chiến đấu như một nam nhân đi!" "Tiêu Viễn, lão tử sớm nhìn cái bộ dạng của ngươi đã ngứa mắt rồi, lại đây!

Quyết đấu đi!" "Có ngon thì đừng trốn, ta muốn đánh mười cái!" ... "Trình Xử Lượng, đồ hán tử rởm, cái gì mà đánh mười cái?

Có giỏi thì thả ta ra, lão tử đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra!

A...

Ai da!" "Trình mập, đợi đấy cho lão tử, đợi cha ta cứu ta ra, lão tử với ngươi chưa xong đâu!" "Ai da!

Trình Xử Lượng, ta đâu có đắc tội ngươi, làm gì mà đánh cả ta!" ...

Trình Xử Lượng đang đánh hăng say thì hai binh sĩ hắc giáp đưa cơm lúc trước đột nhiên đi vào.

Khi thấy Trình Xử Lượng đang tả hữu khai cung quật đám công

tử ca tơi bời, khóe miệng bọn họ hơi co giật. "Làm gì đấy?

Ai cho ngươi ra ngoài, còn không mau quay về cho ta!" "Ăn bữa cơm cũng không cho ta yên ổn chút, đừng nói nhảm với hắn nữa, trực tiếp áp giải về!" Hai tên hắc giáp giả bộ thập phần tức giận, trực tiếp áp giải Trình Xử Lượng về lại phòng giam của hắn.

Động tác cực kỳ nhanh nhẹn thu dọn hộp đồ ăn và bát đũa.

Thuận tay tịch thu luôn hai thanh trúc của Trình Xử Lượng. "Chủ thượng ta về rồi, mang theo không ít người, huynh đệ cứ từ từ đã." Một tên hắc giáp lúc đi ngang qua Trình Xử Lượng thì thì thầm một câu. "Yên tâm yên tâm, ta biết phải làm gì!

Huynh đệ, cảm ơn nhé!" "Không có gì." Hai người thì thầm xong, liền giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục làm việc của mình.

Khi hai tên hắc giáp thu dọn đồ đi không bao lâu, Lý Khác dẫn người đi vào đại lao.

Chỉ thấy Trình Xử Lượng đang đầy mồ hôi nằm trên rơm nghỉ ngơi.

Đám công tử ca đối diện thì kẻ đứng góc tường, kẻ ngồi xổm dưới đất ôm tay ôm chân, ai nấy đều mặt mày đau khổ và phẫn nộ. "Con ơi, sao thế này?

Không phải bị dùng hình rồi chứ?" "Con a!

Mặt sao thế này?" "Lý Khác, ngươi cư nhiên thật sự dùng hình với con ta!" ...

Lý Khác nhìn đám nhị đại mặt mũi đầy vết lằn đỏ, dùng một góc độ cực kỳ kín đáo giơ ngón cái lên với Trình Xử Lượng.

Tiểu tử, làm việc quả nhiên đắc lực a! "Ngục tốt!

Ngục tốt chết đâu hết rồi?

Mau mở cửa ra.

Ai đánh con ta, ta không để yên cho hắn đâu!" "Mau mở cửa cho ta, con ta mà có mệnh hệ gì, các người cũng đừng hòng sống yên ổn." "Con ơi!

Đừng lo lắng, vi phụ lập tức cứu con ra!" Nhìn thấy con trai nhà mình bị đánh thê thảm, những người đến nhận lãnh kia ai nấy đều nước mắt ngắn dài.

Trình Giảo Kim nhìn thấy con trai mình ở một mình một gian phòng, trong lòng hơi dễ chịu hơn một chút, nhưng khi nhìn thấy con trai đầu đầy mồ hôi, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút khẩn trương. "Xử Lượng, không bị làm khó chứ?

Sao thế này?

Đầu đầy mồ hôi, không phải là bị dùng hình rồi chứ?

Đừng cứ nằm mãi thế.

Có đi lại được không?" Trình Xử Lượng vốn không định để ý, nhưng không chịu nổi lão già nhà mình cứ kêu gào mãi.

Cuối cùng dứt khoát lăn một vòng bò dậy từ dưới đất, sau đó đi thẳng đến bên cạnh Trình Giảo Kim, ghé vào tai ông thì thầm hai câu.

Trình Giảo Kim nghe Trình Xử Lượng nói xong, quay đầu nhìn về phía mấy tên công tử bột ở lao phòng đối diện. "Hắc hắc..." Khi nhìn thấy vết bầm tím trên mặt đám kia, ông cười hắc hắc một tiếng. "Cha, hiện tại hiểu rồi chứ?" "Ừ ừ, cha biết rồi, vậy con cứ phối hợp tốt với Ngô Vương điện hạ điều tra nhé!

Lão phu về đây!" Trình Giảo Kim nói xong, trực tiếp không thèm xem vào nữa.

Cuối cùng dứt khoát nhân lúc đám người kia đang khóc lóc với con cái, ông trực tiếp xoay người lặng lẽ rời khỏi đám đông, sau đó dẫn người chuồn đi với tốc độ nhanh nhất. "Phụ thân đại nhân, Trình..." Một tên trong số đó vừa bị ăn đòn đang chuẩn bị ngẩng đầu khóc lóc kể lể với cha mình, thì Lý Khác không biết từ đâu lôi ra một cái chiêng đồng gõ mạnh. "Khuông khuông khuông..." Tiếng chiêng chói tai vang lên, trực tiếp xua tan bầu không khí bi thương và tức giận của đám đại thần và quyền quý kia. "Được rồi được rồi!

Cho người nhà các ngươi nhìn một cái là ta đã vì nhân nghĩa lắm rồi, không sai biệt lắm là được rồi!

Bên này ta còn phải thẩm vấn phạm nhân, mời các vị đi ra ngoài trước cho!" Lý Khác thấy sự chú ý đã chuyển dời về phía mình, liền mười phần không khách khí đuổi người.

Chương 216

"Ngô Vương điện hạ, ý ngài là gì?

Chẳng lẽ không định thả người sao?" "Ngô Vương, ngài rốt cuộc muốn thế nào?" "Nói thẳng đi, hà tất phải bắt giam con cái chúng ta?" "Vô cớ bắt hết con cái chúng ta lại, ngài có rắp tâm gì?

Chẳng lẽ muốn dùng việc này để uy hiếp, bắt chúng ta làm chuyện đại nghịch bất đạo hay sao?" "Ngô Vương điện hạ, ngài tốt nhất nên thả con cái chúng ta ra, như vậy ta còn có thể coi chuyện này như một vở kịch, bằng không, chúng ta tất nhiên sẽ liên danh trạng cáo đến chỗ Hoàng thượng!" Đám đại thần quyền quý kia, nhìn thấy con mình bị đánh, lại bị Lý Khác chọc tức thêm lần nữa, liền tạm thời bỏ qua chuyện con cái, tất cả đều chĩa mũi dùi vào Lý Khác.

Thấy vậy, Trình Xử Lượng cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nếu để mấy lão già này biết vết thương trên người con trai bọn họ đều là do hắn đánh, đám người kia chắc chắn sẽ ăn thịt hắn mất! "Đang uy hiếp ta sao?" Lý Khác thấy đã thành công kéo hết hận thù về phía mình, trực tiếp dẫn người đẩy đám triều thần quyền quý kia ra ngoài.

Sau đó áp giải ba tên phạm nhân mới bắt được ra ngoài đại lao.

Rồi hắn mở cửa đại lao, thuận tay đẩy luôn ba tên phạm nhân kia vào trong. "Ta đi, vì sao lại nhét vào chỗ ta?

Trình Xử Lượng dựa vào cái gì được ở một mình một phòng a?" "Ai ai, phía trước đừng chen nữa!

Ta dán lên tường rồi!" "Giẫm vào chân ta rồi!" "Không công bằng!

Vì sao lại như vậy?" "Phụ thân, mau cứu con a!" Vốn dĩ đại lao đã

chật chội, giờ nhét thêm ba người nữa thì càng thêm ủng tắc.

Đám công tử ca ai nấy đều bắt đầu kêu gào thảm thiết.

Thậm chí bắt đầu chen lấn về phía cửa đại lao.

Lúc này phụ thân bọn hắn đang ở bên ngoài, bọn hắn tin rằng chỉ cần chen ra được cửa, phụ thân sẽ bảo vệ được bọn hắn, miễn chịu tội khổ này.

Nhưng vừa mới bắt đầu chen về phía cửa, Lý Khác trực tiếp đóng sầm cửa lại.

Có một tên xui xẻo vừa vặn chen đến vị trí cửa, kết quả bị cánh cửa đập thẳng vào mặt.

Tên xui xẻo kia lập tức ôm mũi ngồi thụp xuống.

Nhất thời nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Lý Khác đóng cửa xong, hai hắc giáp binh sĩ bên cạnh lập tức dùng dây xích sắt khóa chặt cửa lại với tốc độ nhanh nhất.

Muốn đi ra là chuyện không thể nào. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công bắt giữ Trường Tôn Hoán, thưởng: bộ binh 200, cung tiễn thủ 200, kỵ binh 100!" "Đinh đông..." Khi cánh cửa thành công khóa lại, bên tai Lý Khác lại truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Lại thêm 1500 tinh binh tới tay. "Các vị, hiện tại đây là Hình bộ đại lao, địa bàn của ta, mời các vị nhanh chóng rời đi cho!

Nếu không một lát nữa ta sẽ lấy lý do các vị mưu đồ cướp ngục để bắt người đấy nhé!" Lý Khác nhìn đám quyền quý triều thần, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Hiện tại hắn hận không thể để hệ thống lập tức làm mới ra một cái lựa chọn.

Bắt hết đám rùa con này lại.

Đám người này còn mang theo cả gia phó, tư binh.

Bắt một người được thưởng 100 bộ binh, thế cũng kiếm được một món hời rồi! "Ngô Vương điện hạ thật uy phong, nếu ngài đã chấp ý như thế, vậy thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên triều đường.

Ta đi bẩm báo Hoàng thượng!" "Chuyện này ta cũng sẽ bẩm báo đúng sự thật về Thôi gia ta, mong Ngô Vương chuẩn bị tâm lý cho tốt." "Chuyện hôm nay chưa xong đâu, chúng ta đi rồi xem!" "Hừ, Ngô Vương điện hạ hiện tại thật uy phong a!" Đám người kia nghe Lý Khác uy hiếp xong, ai nấy đều mang vẻ mặt hung ác nhìn Lý Khác.

Từng câu từng câu ngoan thoại đe dọa trực tiếp ném ra.

Xem ra là muốn bắt đầu nhịp điệu xé rách mặt mũi triệt để rồi. "Đinh đông!

Thần cấp tuyển trạch xúc phát!

Muốn xé rách mặt mũi rồi sao?

Lựa chọn 1: Đám người này ai nấy đều buông lời hung ác, rõ ràng là muốn đắc tội chết, vậy thì đem đám cặn bã mới bắt được giết hết cũng thế, chi bằng làm người tốt làm tới cùng, có trọng tội trực tiếp tiễn đi đầu thai!

Thưởng: Mỗi khi giết một kẻ đáng chết, thưởng bộ binh 400, cung tiễn thủ 400, kỵ binh 200!

Lựa chọn 2: Nếu giết đám người này thì kẻ đứng sau bọn chúng phỏng chừng sẽ phát điên mất, thả đi thôi!

Thưởng: Bộ binh 40, cung tiễn thủ 40, kỵ binh 20!" Ngay khi đám người kia không ngừng buông lời hung ác, bên tai Lý Khác rốt cuộc cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Nghe xong âm thanh lựa chọn lần này, nụ cười trên mặt Lý Khác lập tức ngưng lại, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Đám người kia nhìn thấy khuôn mặt vốn luôn tươi cười của Lý Khác bỗng nhiên âm trầm xuống, còn tưởng rằng hắn sợ rồi! "Hừ hừ, hiện tại biết sợ rồi sao?

Sớm làm gì đi?" "Ngô Vương, lần này sự việc thực sự làm quá lên rồi, hiện tại xin lỗi, ta cũng không có khả năng chấp nhận đâu." "Đám người chúng ta tuy là triều thần, ngài là hoàng gia, nhưng đừng quên, cho dù là Hoàng thượng cũng không thể tùy ý vũ nhục chúng ta." "Có đôi khi, làm sai chuyện thì phải trả giá đắt!" "Cùng hắn nói nhảm nhiều thế làm gì?

Đi, chúng ta trực tiếp đi tìm Hoàng thượng đòi công đạo!" "Hoàng tử chẳng lẽ có thể muốn làm gì thì làm sao?" "Mọi người đi, cùng đi tìm Hoàng thượng đòi công đạo!" Trong lúc đám người kia đang ồn ào đòi đi tìm Lý Nhị (Lý Thế Dân) đòi công đạo, Lý Khác cúi đầu xuống. "Hệ thống huynh, mau nói cho ta biết, lựa chọn trước của ta đã kết thúc chưa?

Ta hiện tại có thể tiếp tục làm lựa chọn trước đó không?" Lý Khác hiện tại thập phần sốt ruột a!

Là thật sự sốt ruột!

Mấy tên công tử ca này, mỗi khi giết một tên có thể đổi lấy một ngàn tinh binh.

Cộng thêm 500 lúc bắt giữ.

Vậy là một ngàn rưỡi rồi!

Mười người là một vạn năm ngàn nhân mã a, còn chưa tính 9 tên vừa bắt được.

Lý Khác có thể không sốt ruột sao.

Còn việc giết hay không giết đám này, hiện tại có khác biệt gì sao?

Chương 217

Đem nhiều nhị đại quan lại như thế nhốt vào đại lao, đối với đám 'quý tộc' coi mặt mũi quan trọng hơn tính mạng này, lần này coi như đã tát bôm bốp vào mặt bọn hắn rồi.

Phỏng chừng hiện tại có không ít kẻ đang âm thầm trù tính muốn giết chết hắn.

Hiện tại đem con cái đám này chém hết, thì cuối cùng cũng vẫn là bị bọn hắn tìm cách giết thôi.

Ở giữa có gì khác biệt đâu, cùng lắm là thủ đoạn kịch liệt hơn chút mà thôi!

Sợ cái gì! "Khi lựa chọn tiếp theo chưa bắt đầu thực thi, lựa chọn trước đó vẫn còn hiệu lực." Hệ thống không nói nhiều, chỉ một câu đơn giản như vậy đã đủ khiến Lý Khác kích động vô cùng.

Nghe những lời uy hiếp trào phúng bên tai, hắn ngẩng đầu nhìn về phía cái gọi là triều thần quyền quý kia.

Tiếu ý trong mắt rốt cuộc không áp chế được nữa. "Muốn đi cáo trạng, vậy ta hoan nghênh các ngươi đi, nhưng hiện tại, nơi này là địa bàn của lão tử, hiện tại, lập tức cút xéo cho lão tử, ta đếm ba tiếng, nếu còn không cút ra ngoài, vậy thì đừng hòng đi nữa!" Lý Khác nói xong, đám hắc giáp binh sĩ xung quanh lập tức dàn trận.

Đại có ý tứ một lời không hợp là trực tiếp khai đánh. "Ngô Vương điện hạ, chẳng lẽ đây là lễ tiết hoàng gia sao?

Vậy ta ngược lại muốn đi xem một chút, ngài làm quyết định này là đại biểu cho cá nhân ngài, hay là đại biểu cho cả hoàng gia!

Hừ...

Ta đi!" Đám đại thần vốn tưởng rằng Lý Khác muốn nhận thua, vừa thấy Lý Khác không những không nhận thua mà còn trực tiếp mở miệng mắng chửi, ai nấy đều mặt mày âm ngoan xoay người rời đi.

Lý Khác lạnh lùng nhìn đám người này rời đi, cũng không ở lại trong đại lao lâu.

Từ trong đại lao đi ra, Lý Khác trực tiếp đi ra khỏi Hình bộ.

Hiện tại tin tức hắn đi khắp nơi bắt đám con cháu hoàn khố chắc chắn đã truyền ra.

Vậy thì mấy người còn lại trên án tông tất nhiên cũng sẽ có sở cảnh giác.

Muốn tìm đám này cũng không dễ dàng như vậy.

Lý Khác hiện tại vấn đề lớn nhất chính là không nỡ bỏ qua hơn một vạn nhân mã từ mười người còn lại này.

Trên án tông kia, ngoại trừ thiếu số hai ba người ra, những kẻ còn lại đều là tử tội.

Chỉ cần bị bắt, vậy thì tuyệt đối là đường chết một con.

Trong hoàng cung, Lý Nhị hôm nay phá lệ không ở trong Ngự Thư Phòng.

Khi đám đại thần quyền quý tập thể vào hoàng cung cầu kiến, tin tức nhận được lại là Lý Nhị thân thể không khỏe, đang nghỉ ngơi, không gặp người.

Khi nhận được tin tức này, đám đại thần đợi suốt mấy canh giờ vẫn không thấy bóng dáng Lý Nhị đâu.

Thái độ bế môn không tiếp khách này khiến người ta có chút sờ không được đầu não.

Nhưng Hoàng đế không lộ mặt, thì người bên dưới cũng tạm thời

không dám khinh cử vọng động.

Lý Khác lúc này cũng chỉ đi khắp nơi bắt người, tịnh không có hành vi quá khích.

Đám người kia chờ đợi không có kết quả, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời quay về.

Tiếp theo mấy ngày, Lý Khác cả ngày chuyện gì cũng không làm, chỉ ru rú trong Hình bộ.

Ngục tốt trong Hình bộ đại lao cũng lục tục bị thay thế thành người của hắn.

Vốn dĩ chỉ có hai mươi hắc giáp binh sĩ, trong vòng hai ba ngày cũng lục tục tăng lên khoảng một trăm người.

Cả Hình bộ và các quan viên nhìn binh sĩ mỗi ngày một tăng, cũng rõ ràng cảm giác được sự tình không thích hợp.

Đến buổi sáng ngày thứ tư, Lý Khác rốt cuộc cũng bắt được người cuối cùng trên án tông về.

Khiến người ta bất ngờ nhất là, lần này Lý Khác về Hình bộ, trên mặt cư nhiên có vết máu chưa khô.

Tóc tai cũng bị làm cho rối loạn.

Mái tóc dài ngang lưng xõa tung sau lưng, nhìn qua có chút chật vật. "Đem hắn giam vào đại lao cho ta.

Người hiện tại đã đủ, đi ra ngoài thành dựng một cái pháp trường cho ta, đồng thời thông báo xuống dưới, tất cả phạm nhân trong Hình bộ đại lao, ba ngày sau áp giải ra pháp trường ngoài thành, ta muốn toàn bộ lật lại bản án, xét xử lại từ đầu!" Trong hoàng cung, Lý Nhị nhìn tình báo thủ hạ đưa tới.

Trên mặt thập phần bình tĩnh, chút nào không nhìn ra hắn lúc này

đang nghĩ gì.

Ngô công công đứng ở một bên cẩn thận hầu hạ.

Đầu cúi thấp, đôi mắt nhìn mũi chân.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Không dám có chút động tác thừa nào.

Lý Nhị xem xong thư tín trong tay, trực tiếp ném vào nến thiêu hủy. "Trong quá trình bắt giữ bị bạo đồ tập kích sao?

Là nhà nào bắt đầu động thủ đây?" Lý Nhị sau khi thiêu hủy thư tín, ánh mắt có chút cổ quái sờ sờ vị trí ngực mình.

Tuy rằng không tận mắt nhìn thấy tình huống trong ngực mình, nhưng hắn lại biết rõ ràng.

Dưới da thịt này, đang giấu một mối đe dọa trí mạng có thể lấy mạng hắn bất cứ lúc nào.

Mối đe dọa trí mạng này chính là do đứa con trai hiện tại đang hưng phong tác lãng bên ngoài kia thân thủ phóng vào. "Lần này nếu nó có thể thành công sống sót, vậy thì vị trí này có khả năng thật sự là của nó!

Nhưng nếu thua, vậy thì..." Lý Nhị hiện tại chân chính là tọa sơn quan hổ đấu.

Bất quản lần này cuối cùng Lý Khác thắng hay là đám thế gia thắng.

Cuối cùng đối với uy hiếp của hắn đều không lớn.

Chương 218

Thời gian ba ngày thập phần ngắn ngủi, chuyện Lý Khác trực tiếp dựng pháp trường bên ngoài thành Trường An cũng đã truyền ra.

Loại chuyện đem gần hai mươi mấy công tử quý tộc cộng thêm toàn bộ tội phạm có nghi điểm trong Hình bộ đại lao ra lật lại bản án xét xử công khai này, trước đây đâu có xảy ra?

Tuy rằng đối với đám quyền quý kia, chuyện lần này chẳng khác nào một hồi kinh đào hải lãng, cuồng phong bạo vũ.

Nhưng đối với đám dân chúng bình thường mà nói, chuyện lần này hoàn toàn là một cái náo nhiệt tày trời.

Loại náo nhiệt mấy trăm năm cũng chưa chắc được xem một lần này, nên vào lúc trời vừa sáng ngày thứ ba, hàng ngàn hàng vạn bá tánh trong thành Trường An đã trực tiếp đổ xô ra ngoài thành.

Khi bọn họ chạy tới nơi chuẩn bị xem náo nhiệt, lại phát hiện tại pháp trường ngoài thành Trường An, nơi này đã bị hơn ngàn binh sĩ đoàn đoàn bao vây.

Ở vị trí trung tâm, một cái đài gỗ cao vút được dựng lên ngay chính giữa pháp trường.

Một thanh niên mặc chiến giáp, nhìn qua chưa đến hai mươi tuổi lúc này đang đoan tọa trên đài gỗ.

Bên cạnh hắn, một cây Họa Can Phương Thiên Kích dài hơn ba mét đang đứng sừng sững.

Đài gỗ cao hơn một mét, như vậy đứng ở vòng ngoài cũng có thể thấy rõ ràng cảnh tượng trung tâm đài gỗ.

Trên cao đài, hàng trăm người mặc áo tù, bị dây thừng trói gô đang

quỳ ở biên duyên cao đài.

Hướng về phía đám đông vây xem bên dưới.

Biểu tình của đám người này mỗi người một khác.

Có người vẻ mặt mê mang, có người thì tràn đầy hy vọng, có người lại phẫn nộ.

Những người này là do Lý Khác bỏ ra ba ngày thời gian lật xem tất cả danh sách và tư liệu nhân viên bị giam giữ trong Hình bộ đại lao, cảm thấy có vấn đề thì lôi ra.

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm hai mươi mấy tên hoàn khố tử đệ kia.

Tại xung quanh cao đài phụ trách duy trì trị an là Tần Hoài Đạo và Trình Xử Lượng.

Sau khi Lý Khác bắt hết người về, liền thả Trình Xử Lượng đang ăn ngon uống say trong đại lao mấy ngày nay ra.

Lúc ấy Lý Khác còn lo lắng tên này có giở tính tình tiểu thư hay không.

Kết quả tên này suýt chút nữa ăn vạ trong đại lao không chịu ra.

Dùng lời hắn nói thì, ở chỗ này mỗi ngày được hầu hạ ăn ngon uống say, không cần đối mặt với ông già hở ra là giáo huấn người, lúc buồn chán còn có thể thu thập mấy tên công tử ca có thù oán.

Chẳng lẽ trên thế giới này còn có nơi nào vui vẻ hơn đại lao sao?

Nếu không phải Lý Khác lúc ấy trực tiếp nói, nếu còn định ăn vạ trong đại lao không chịu ra thì sẽ cho người cắt lương thực, mỗi ngày chỉ có thể ăn màn thầu trắng với dưa muối giống như đám công tử ca kia, tên này không chừng thật sự định ở trong đó thêm hai ngày nữa. "Có phát hiện nhân vật khả nghi không?" Lý Khác ngồi trên cao đài,

bên cạnh hắn đứng một binh sĩ toàn thân hắc giáp, ngay cả mặt cũng đeo một cái mặt nạ răng nanh màu đen.

Người này chính là Hàn Vấn.

Lần này những hắc giáp binh sĩ duy trì trật tự bên dưới đều là do Lý Khác thả ra từ kho hệ thống.

Chuyện lần này quan trọng, không thể có một chút sai sót nào. "Bẩm chủ thượng, nhân vật khả nghi có không ít, nhưng hình như đa số là tai mắt hoặc thám tử.

Hiện tại phát hiện cũng có một bộ phận thích khách ở trong đó, cần cho huynh đệ thanh lý đi không?" Hàn Vấn đứng bên cạnh Lý Khác không chỉ là bảo hộ, mà còn đang thu thập tin tức do đồng bạn trà trộn trong đám bá tánh vây xem truyền lại. "Không cần, cứ để bọn họ lượn lờ bên ngoài đi!

Nếu không có bọn họ, thì không khí hiện trường sao mà huyên náo được!" Lý Khác lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Lần này là một vở kịch lớn, nếu chỉ có một mình hắn hát thì còn gì thú vị?

Nhân vật chính và phối hợp diễn đều lên sân khấu rồi, tổng phải có chút diễn viên quần chúng chứ!

Bằng không nhìn qua thật nhàm chán a! "Chủ thượng, tới rồi!" Tiếng nói của Lý Khác vừa dứt, mấy chiếc xe ngựa cao to được ngựa lớn kéo từ phương xa đi thẳng về phía bên này. "Người phía trước mau tránh ra, đừng cản đường!" "Tránh ra tránh ra, không biết chó khôn không cản đường sao?" Đám xa phu đánh xe ngựa nhìn thấy phía trước vây quanh nhiều người như vậy, cũng không chút khách khí bắt đầu mắng chửi.

Tuy rằng chưa chắc thân phận bọn hắn đã cao hơn đám bình dân

đang đứng chờ xem náo nhiệt này là bao.

Nhưng hiện tại là người làm việc cho đại nhân vật, địa vị tự nhiên cũng không giống nhau.

Đám bình dân nhìn thấy mấy tên xa phu hung thần ác sát kia, vội vàng hoảng loạn né sang hai bên.

Dưới sự hoảng loạn, mọi người chỉ có thể xô đẩy lẫn nhau.

Trong nhất thời, đám đông trở nên hỗn loạn.

Lý Khác ngồi trên cao đài cũng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng thảm thiết kêu gào bên dưới.

Cuối cùng xe ngựa thành công xông lên vị trí phía trước nhất rồi dừng lại.

Nhưng đám đông vây xem xác thực bị làm cho một trận tao loạn. "Bắt mấy tên mã phu đánh xe vừa rồi trói lại cho ta, lát nữa chém cùng một lượt!" Lý Khác mắt cũng không mở, nói một câu với Hàn Vấn bên cạnh.

Hàn Vấn nghe mệnh lệnh của Lý Khác, cũng chỉ vươn tay ra hiệu một loạt thủ thế về phía trước, sau đó liền không quan tâm nữa.

Xe ngựa vừa dừng lại, người trên xe còn chưa kịp xuống.

Mấy tên hắc giáp binh sĩ liền trực tiếp xông lên, lôi mấy tên xa phu của ba chiếc xe ngựa xông vào đám đông đầu tiên xuống. "Giờ lành đã đến, bắt đầu vấn thẩm!" Khi mấy tên xa phu bị hắc giáp binh sĩ áp giải bước lên cao đài, Lý Khác cũng rốt cuộc đứng dậy. "Các vị hương thân, con dân Đại Đường, ta là Lý Khác, hiện tại xuất nhậm Hình bộ Thị lang, do ta phát hiện một số án kiện tồn tại nghi điểm, vì để có thể cho mọi người một câu trả lời, cũng vì để trả lại công đạo cho những người bị oan uổng.

Ta quyết định hôm nay mở lại pháp trường, trực tiếp vấn thẩm, cho mọi người một cái công đạo." Thanh âm của Lý Khác thập phần to và vang.

Khi hắn mở miệng nói chuyện, đám dân chúng bên dưới lập tức ngậm miệng lại.

Ai nấy đều im lặng nhìn hắn.

Tuy rằng hiện trường có mấy ngàn người, nhưng lại quỷ dị thập phần yên tĩnh.

Chương 219

"Tiếp theo, ta sẽ vấn thẩm từng người một, sau khi vấn thẩm xong, nếu mọi người có oan tình đều có thể nói với ta, nhưng người ở hiện trường quá đông, cho nên thỉnh mọi người đừng ồn ào, nếu không ta có thể nghe không rõ!" Lúc Lý Khác nói đến đây thì cười cười.

Trong giọng nói tràn ngập ý tứ nhẹ nhàng thoải mái.

Đám quần chúng vây xem bên dưới lúc này cũng đều không tự giác bị chọc cười.

Khi tiếng cười xung quanh dần dừng lại, Lý Khác mới nhận lấy một quyển án tông từ tay Hàn Vấn.

Đây là kết quả mấy ngày nay hắn không ngày không đêm tra xét, phạm nhân ở đây, trong đó lại có khả năng có oan tình.

Lý Khác trực tiếp lật ra trang đầu tiên.

Sau đó nhìn tên phạm nhân phía trên. "Tiêu Viễn." Lý Khác lật ra mục lục, chỉ gọi một tiếng Tiêu Viễn xong liền không nói nữa.

Hàn Vấn bên cạnh vung tay lên, trực tiếp áp giải Tiêu Viễn lên. "Lý Khác, ngươi muốn làm gì!

Ta với ngươi không oan không cừu, vì sao lại muốn sỉ nhục ta?

Có bản lĩnh hiện tại giết ta đi a!" Tiêu Viễn tuy rằng trong nhà không phải loại quan nhị đại quá trâu bò.

Nhưng cha hắn lại là người ủng hộ trung thành của phe phái Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhị tỷ hắn gả cho Trường Tôn Nhuận.

Lại thêm tên này khá là hèn, chỉ cần gặp người không chọc nổi liền nháy mắt hóa thân thành chó liếm.

Ngày thường cũng hay khi dễ lão bách tính.

Cho nên vẫn luôn chưa từng phải chịu tội.

Vì vậy tuy rằng không phải đại nhị đại, nhưng trong đám bách tính, thanh danh xác thực là vang dội! "Là cái tên Tiêu Viễn a!

Ta sớm nghe danh tên này rồi, không phải thứ tốt lành gì!" "Nhìn là biết không phải thứ tốt, tên này quả thực là súc sinh." "Chân con trai ta là do tên súc sinh này sai người đánh gãy!

Hiện tại vẫn còn đang nằm liệt ở nhà đây!" "Không được chết tử tế!" Khi tên của Tiêu Viễn bị Lý Khác gọi ra, phía dưới tiếng mắng chửi vang lên một mảnh.

Từ đó có thể thấy được, tên này ngày thường không được lòng người đến mức nào. "Phạm nhân Tiêu Viễn, thân tự động thủ giết người bốn mạng, trong đó toàn là bình dân, cộng phạm chỉ huy gia phó giết người ba vụ, cường đoạt dân nữ bảy người, chỉ huy ác nô đả thương người, chiếm đoạt gia sản mười bốn vụ!

Dựa theo luật pháp Đại Đường, có mười cái đầu cũng không đủ chém!

Ngươi còn có gì để nói?" Lý Khác kể ra từng tội hành của Tiêu Viễn xong, nụ cười trên mặt triệt để thu lại.

Tiêu Viễn nghe Lý Khác kể ra từng cái tội danh, trên mặt dần hiện lên vẻ hoảng loạn. "Nói bậy, ta không làm mấy chuyện này, ngươi vu khống, phụ thân!

Phụ thân cứu con a!

Lý Khác cái tên điên này cư nhiên muốn giết con!" Tiêu Viễn nhìn

khuôn mặt sát khí bừng bừng của Lý Khác, lập tức có dự cảm không lành.

Dự cảm này trong nháy mắt hóa thành hiện thực. "Hương thân phụ lão, loại người này nên xử trí thế nào?

Tai họa bậc này, có thể giết không?" Lý Khác hoàn toàn không quan tâm tiếng kêu quỷ khóc của Tiêu Viễn, trực tiếp nhìn về phía đám người vây xem bên dưới.

Lời vừa ra khỏi miệng, cảm xúc của những người bên dưới trực tiếp bị kéo lên.

Trong những người vây xem này, có không ít người từng bị đám nhị đại công tử ca này tai họa.

Lúc này để bọn họ phát ngôn, thì có thể có lời hay sao? "Giết, loại súc sinh này đáng giết!" "Vương bát đản, con gái ta bị nó chà đạp, đáng chết!" "Loại người này nên thiên đao vạn quả!" "Thỉnh Ngô Vương điện hạ vì dân trừ hại!

Giết chết tên súc sinh này!" Tiêu Viễn nghe tiếng gào thét của dân chúng bên dưới, sắc mặt lập tức trắng bệch. "Ngô Vương điện hạ, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta... ta đưa tiền, ta đem tiền đưa hết cho ngài, ta đem nữ nhân cướp được thả về, ta thật sự sai rồi!

Cầu xin ngài cho ta một cơ hội đi!

Ta về sẽ khuyên phụ thân ta ủng hộ ngài làm Thái tử, ngài tha cho ta đi!" Tiêu Viễn lúc này thật sự sợ rồi.

Quỳ trên mặt đất liều mạng cầu xin Lý Khác, nhưng Lý Khác lại vẫn như cũ mặt vô biểu tình nhìn hắn.

Tiêu Viễn trong lúc tuyệt vọng đột nhiên nhớ tới phụ thân của mình.

Quay đầu tìm kiếm trong đám xe ngựa.

Chỉ một cái liếc mắt, hắn phát hiện phụ thân của mình.

Nhưng phụ thân hắn lúc này lại bị mấy hắc giáp binh sĩ trực tiếp giữ chặt lại.

Tiêu Viễn nhìn thấy phụ thân mình vẫn luôn há miệng nói gì đó.

Nhưng tiếng kêu gào của người xung quanh thật sự quá lớn.

Tiếng của Tiêu Trì hoàn toàn bị áp chế xuống. "Người đâu, áp xuống, chém ngay tại chỗ!" Lý Khác tự nhiên cũng nhìn thấy Tiêu Trì đang ở đằng kia hô hào.

Nhưng hô thì thế nào?

Trước không nói là không nghe thấy, cho dù thật sự nghe thấy, thì lại có thể thế nào? "Lý Khác, ngươi không thể giết ta, ngươi không thể giết ta!" Tiêu Viễn vừa giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng một khắc sau, hai hắc giáp binh sĩ trực tiếp áp hắn xuống.

Đồng thời trực tiếp xách hắn từ dưới đất lên.

Chương 220

Một cái cọc gỗ đã được chuẩn bị sẵn, cái đầu to tướng bị ấn lên trên đó.

Mái tóc dài phía sau cũng trở thành vật khống chế tốt nhất.

Hai gã hắc giáp binh sĩ ấn chặt Tiêu Viễn, một người khác thì nắm lấy tóc dài. "Phạm nhân Tiêu Viễn, tội đại ác cực, nay, trảm thủ răn chúng!" Lý Khác nói xong, cũng không cần lệnh bài gì nữa, trực tiếp vung tay lên, một cái đầu tròn vo rơi xuống đất. "Con ơi!

Con của ta a!" "Giết tốt lắm!

Giết tốt lắm!" "Ngô Vương điện hạ uy vũ!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đương chúng chém giết phạm nhân Tiêu Viễn, thưởng: bộ binh 400, cung tiễn thủ 400, kỵ binh 200!" Theo một đao nhanh chuẩn độc của hắc giáp binh sĩ chém xuống, bên cạnh Lý Khác lại thu về một ngàn tinh binh.

Đám binh sĩ này lúc này đang chỉnh tề xếp hàng trong kho hệ thống.

Một ngàn người, ô ương ương một mảng lớn.

Tiêu Viễn bị giết xong, tràng diện trước tiên là một trận áp ức, sau đó liền bạo phát ra tiếng kêu hay như sơn hồng thủy triều.

Những người mặc kệ có bị tai họa hay không đều bắt đầu bị bầu không khí hiện trường cuốn theo.

Ai nấy đều giống như fan cuồng nhiệt bắt đầu điên cuồng gào thét. "Mọi người yên lặng, mọi người yên lặng!" Lý Khác tịnh không ngăn cản cảm xúc áp ức của đám người này, sau khi quần chúng gào thét một phút đồng hồ, mới vươn tay hư không ấn xuống.

Nhìn thấy động tác này của Lý Khác, đám dân chúng dần dần an tĩnh lại.

Toàn trường lần nữa khôi phục trong sự áp ức dị dạng.

Nhưng lại vẫn có một người không thể an tĩnh. "Lý Khác, đồ hung thủ giết người, ngươi giết con trai ta!

Đền mạng cho con trai ta!" Tiêu Trì nhìn cái đầu của con trai mình lăn đến bên cạnh cao đài, đôi mắt kinh khủng và phẫn nộ kia đang gắt gao trừng trừng nhìn ông ta.

Phảng phất như đang kể lể sự tuyệt vọng và thống khổ. "Tiêu đại nhân, sớm biết như thế, hà tất lúc trước, con trai mình không quản giáo cho tốt!

Hiện tại hết thảy đều là tội hữu ứng đắc.

So với việc hiện tại ở đây đau lòng cho đứa con trai đoản mệnh kia, không bằng lo lắng nhiều hơn cho đám con cái còn lại đi, nếu sau này cứ như thế hoàn khố, mục vô pháp kỷ, thì không khéo lại tuyệt hậu đấy!" Lý Khác nghe Tiêu Trì gào thét, trên mặt đầy trào phúng nhìn ông ta. "Ngươi, Lý Khác, ta với ngươi thế bất lưỡng lập!" Tiêu Trì nhìn khuôn mặt trào phúng của Lý Khác, hận không thể trực tiếp nhảy lên người hắn cắn một cái.

Nhưng đám hắc giáp binh sĩ trước mặt lại trực tiếp chặn chết ông ta.

Đừng nói là đi tìm Lý Khác.

Ngay cả việc đi nhặt đầu con trai cũng làm không được. "A a, ngươi nghĩ ta sợ ngươi chắc?

Nhưng phàm là người làm chuyện vi pháp, vậy thì nên làm tốt chuẩn bị bị trừng phạt.

Ta đây là thay trời hành đạo." Lý Khác nói xong, Hàn Vấn bên cạnh lần nữa đưa án tông tới tay hắn. "Lần này để ta xem người tiếp theo là ai!" Lý Khác nói xong, trực tiếp lật sang trang thứ hai. "Thôi Vĩnh Niên, Trường Tôn Hoán, Lý Siêu.

Tội hành như sau..." Những người bị Lý Khác điểm tên ai nấy sắc mặt đều trắng bệch.

Trước khi Tiêu Viễn bị giết, nếu nói Lý Khác thật sự muốn giết bọn hắn, thì bọn hắn sẽ coi như một câu chuyện cười.

Nhưng hiện tại có Tiêu Viễn làm vết xe đổ, hiện tại không dung bọn hắn có chút hoài nghi nào nữa. "Phụ thân, mau cứu con a!" "Phụ thân, tên này hoàn toàn điên rồi, hắn thật sự muốn giết con a!" "Ta không muốn chết, ta không muốn chết, mau cứu con a!" Theo Lý Khác tuyên đọc từng điều tội trạng của đám người này, trực tiếp ngay cả thẩm vấn cũng không cần nữa.

Trực tiếp tử tội.

Ba tên này ngay khoảnh khắc bị điểm danh liền bị áp giải lên đoạn đầu đài. "Lý Khác tiểu nhi, ngươi dám?

Hoán nhi tội trạng lần trước đã được Bệ hạ xá miễn rồi, hiện tại là vô tội chi thân, dựa vào cái gì ngươi muốn giết nó?" Nhìn thấy đứa con trai nhỏ nhất bị đưa lên đoạn đầu đài, Trường Tôn Vô Kỵ vốn vẫn luôn ngồi trong xe ngựa quan vọng rốt cuộc không kiên trì được nữa.

Vén rèm xe chui thẳng ra ngoài.

Vươn tay chỉ vào Lý Khác nộ xích. "Ai da, Trường Tôn đại nhân cũng ở đây a!

Ta còn tưởng ngài không đến chứ.

Lần trước xá miễn là những tội danh ta thu thập và chuyện lần

trước.

Nhưng riêng những việc xảy ra sau lần đó cũng đủ cho ta chém hắn hai lần.

Trường Tôn đại nhân chẳng lẽ nghe không hiểu tiếng người sao?" Lý Khác nhìn thấy Trường Tôn Vô Kỵ đứng ra, bàn tay vốn đã giơ lên lại chậm rãi thu về. "Ngô Vương điện hạ, làm việc tổng phải có chứng cứ chứ!

Tổng không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của ngài mà nói con trai ta có tội được!" Trường Tôn Vô Kỵ bên này chưa nói xong, một chiếc xe ngựa khác cũng chui ra một người.

Người này nhìn qua cũng khoảng năm mươi tuổi.

Lý Khác lục lọi trong ký ức một phen, phát hiện cư nhiên không quen biết người này.

Nhưng tuy rằng không quen biết, chỉ nhìn tướng mạo cũng có thể biết người này là ai. "Là lão tử của Thôi Vĩnh Niên a?

Ý của ngài là, ta phải tìm đủ chứng cứ sau đó mới có thể đoạn án sao?" Thấy đám người này đứng ra, Lý Khác ngược lại không vội.

Không chừng cứ dây dưa một chút, lại có thể kích hoạt thêm cái Thần cấp tuyển trạch nào đó.

Chương 221

"Chẳng lẽ không phải sao?

Ngươi nói pháp trường vấn thẩm, ngươi đã hỏi chưa?

Đã thẩm chưa?

Chứng cứ ở đâu?

Nhân chứng lại ở đâu?

Chẳng lẽ chỉ dựa vào lời nói một phía của ngươi, con cái chúng ta chỉ có thể mặc người chém giết sao?" Thôi Sóc đứng ra xong, lại có thêm mấy người nữa từ trong xe ngựa bước ra.

Hiện tại cái thời điểm này, nếu Lý Khác thật sự hạ tử thủ, bọn họ cũng không thể tiếp tục quan vọng nữa.

Nếu còn quan vọng tiếp, lát nữa con trai bọn họ thật sự có khả năng bị Lý Khác cái tên tiểu điên này trực tiếp chém mất. "Hảo, nếu các ngươi đòi chứng cứ, vậy thì hiện tại trên tay ta có một bản án tông của Hình bộ, trên đó ghi lại tội hành của đám người này và phương án xử lý đương thời, đây không phải chứng cứ sao?

Còn về nhân chứng mà!" Lý Khác nói xong, trực tiếp nhìn về phía đám đông bên dưới. "Có ai có thể làm chứng không a!

Nếu không có thì những kẻ có tội này chỉ có thể vô tội phóng thích thôi a!" Lý Khác hô lên một tiếng, trong đám đông tự nhiên không thiếu kẻ nhiều chuyện và dũng phu. "Ta có thể làm chứng, cái tên họ Thôi kia cưỡng hành chiếm đoạt cửa hàng bên cạnh nhà ta, lúc đó ta đang ở nhà, hắn bắt con gái của chưởng quầy cửa hàng đi mất!" "Ta cũng có thể làm chứng, tên vương bát độc tử nhà Trường Tôn dẫn người đánh gãy chân cha ta!" "Ta cũng làm chứng." "Ta cũng có thể

làm chứng!" Có người dẫn đầu, người đứng ra ngày càng nhiều.

Theo đó là tiếng mắng chửi ầm ĩ và tiếng khiển trách.

Thậm chí có người cảm xúc kích động muốn xông lên đài.

Sau khi đám đông tao động, có một số cái bóng ẩn trong đám người cũng bắt đầu thoán động.

Trong lúc mọi người đang mắng chửi và huấn xích, lục tục có người từ trong đám đông len lỏi đến trước đài. "Vô sỉ Lý Khác, đền mạng đi!" "Ti bỉ tiểu nhân, hôm nay ta muốn cái mạng chó của ngươi!" "Cẩu tặc, xem đao!" Một đám người sau một hồi sờ soạng, rốt cuộc cũng len lỏi đến phía trước nhất.

Nhân lúc hắc giáp binh sĩ đang duy trì trật tự, bọn chúng đột nhiên phát nan.

Trực tiếp vượt qua vòng vây hắc giáp binh sĩ, xông lên đài.

Trong đám đông cũng bắt đầu không ngừng xuất hiện động loạn, đám người chen chúc trực tiếp trở nên hỗn loạn.

Không ít người bắt đầu nhân lúc hỗn loạn dũng mãnh lao lên cao đài!

Và không ngừng xông về phía chỗ phạm nhân đang quỳ. "A a, kịch hay mở màn rồi sao?

Hàn Vấn, thông báo người bên dưới động thủ!" Lý Khác nói xong, trực tiếp ném quyển án tông trong tay cho Hàn Vấn, vươn tay sao lấy trường kích đang dựng bên cạnh, trực tiếp quét ngang một cái.

Chém đôi một kẻ đang giơ đao xông tới thành hai đoạn. "Có người mưu đồ cướp pháp trường, phàm là kẻ lại gần cao đài, giết không tha, người không phận sự, lập tức ngồi xổm xuống cho ta!" Lý Khác một kích lập uy xong, trực tiếp xả giọng hống lên.

Hàn Vấn thì từ sau lưng rút ra một lá cờ nhỏ màu đen, huy vũ ba cái trong không trung.

Sau đó liền thu cờ lại.

Trong đám đông hỗn loạn, bắt đầu có người không ngừng chen về phía nơi đỗ xe ngựa.

Từ trong tay áo bọn họ vung ra từng thanh gai nhọn hình tam giác.

Khi đám tập kích giả bắt đầu phát động công thế, tấm vải che dưới cao đài nơi Lý Khác đứng cũng bị xé toạc.

Từng danh hắc giáp binh sĩ từ dưới cao đài nối đuôi nhau xông ra.

Đoản kiếm và đoản đao trong tay trực tiếp kéo ra màn chiến đấu.

Đám xe ngựa quyền quý kia lại từ đầu đến cuối đều không hề động đậy.

Lúc xuất hành bọn họ đều mang theo lượng lớn gia binh, khi tràng diện hỗn loạn, đám tư binh kia ngay lập tức bảo vệ xe ngựa của chủ tử.

Phàm là có người dựa sát vào bên này, đám người kia trực tiếp giơ đao bắt đầu chém giết, chút nào không cố kỵ giết có phải là bình dân hay không.

Chủ nhân xe ngựa thì trực tiếp chui vào trong xe.

Chút nào không có giá thế muốn rời đi. "Đinh đông, Thần cấp tuyển trạch xúc phát, những thế gia quyền quý này, thuê người cướp pháp trường, cư nhiên còn bình tĩnh như vậy, quả thực là quá coi trời bằng vung rồi!

Lựa chọn 1: Đem thị vệ, gia binh đều làm thịt hết, cho một cái cảnh cáo!

Thưởng: Thể năng trị +10!

Lựa chọn 2: Không phải muốn chế tạo hỗn loạn, để nhân lúc hỗn loạn cứu người sao?

Đem đám tù phạm một mẻ lưới bắt hết toàn bộ giết sạch.

Thưởng: Thể năng trị +15!

Lựa chọn 3: Đã không nể mặt ta như thế, lão tử chẳng lẽ không cần mặt mũi sao?

Dù sao sau này cũng là kẻ thù, trực tiếp cho người hạ tử thủ, năng giết được một cái là một cái!

Trực tiếp giữ bọn hắn lại nơi này!

Thưởng: Thể năng trị +20!" Lý Khác vừa mới quất bay một tên tập kích giả xông lên cao đài, bên tai liền truyền đến thanh âm của hệ thống.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện quả nhiên đám quyền quý kia không một ai động đậy.

Thậm chí cách tấm màn che xe ngựa, có thể nhìn thấy có người đang ở trong xe ung dung đối ẩm. "Mẹ kiếp, ta vốn nghĩ nếu bọn chúng thật sự cứu được người chuẩn bị chuồn, thì ta sẽ cho người bổ một đao bên cạnh xe ngựa.

A a, kết quả thì hay rồi!

Đặc mã sa trường đối ẩm sao?" Lý Khác cũng có chút nóng nảy, mấy tên vương bát cao tử này, cũng quá coi mình là nhân vật rồi đi!

Chương 222

Thật sự cho rằng ta không dám làm gì các ngươi sao? "Hàn Vấn, ra Hắc kỳ cho ta, giết được thì giết, không giết được cũng hầu hạ bọn hắn cho ta." Hắc kỳ, đó là lệnh kỳ chuyên dụng cho đám bộ đội đặc chủng ẩn tàng trong đám đông.

Nhưng chỉ có Lý Khác mới biết, chỉ lệnh cụ thể cũng là đồ vật nội bộ, cho nên cho dù ngay trước mặt đám người kia hạ mệnh lệnh, bọn họ cũng không biết rốt cuộc là ý gì.

Bên cạnh, Hàn Vấn đang cầm trường đao giết địch nghe Lý Khác ra lệnh, trực tiếp một đao cắt cổ một kẻ địch, sau đó vươn tay từ sau lưng lấy ra lá cờ nhỏ màu đen, nhìn như tùy ý huy vũ hai cái trong tay, rồi tiếp tục cầm trường đao hộ vệ bên cạnh Lý Khác.

Không phải hắn không tin tưởng chiến lực của Lý Khác, mà là để phòng ngừa ám tiễn các loại.

Nếu có tình huống đột phát, cũng dễ kịp thời cứu viện.

Sau khi Hắc kỳ lệnh phát ra, nhân viên đặc chủng hắc giáp ẩn trong đám đông cũng bắt đầu hành động.

Vốn dĩ đang thủ bên cạnh một chiếc xe ngựa, trong tay cầm trường đao giới bị nhìn bốn phía, một tên gia binh Thôi gia đang cảnh giác quan sát xung quanh.

Chỉ nhìn động tác và tư thế cầm đao của hắn là có thể nhận ra, đám người này đều trải qua huấn luyện trường kỳ, chút nào không kém hơn người trong quân đội là bao.

Nhưng ngay khi vừa tuần thị xong một vòng, lúc đầu đang chuyển động, từ góc chết tầm mắt của hắn, một nắm cát vàng đột nhiên tát

thẳng vào mặt hắn. "Gay go!" Nam tử nhìn thấy cát vàng bay tới mặt, vội vàng theo bản năng vươn tay che mắt, đồng thời trường đao trong tay trực tiếp giơ lên muốn chém về phía trước mặt.

Nhưng tay hắn vừa mới nâng lên.

Một bóng người từ trong đám đông đột nhiên lao tới.

Trên tay cầm một thanh tam lăng thứ sắc bén, gần như không chút trở ngại đâm xuyên qua hộ tâm kính, trực tiếp xuyên thủng tim hắn.

Lưỡi dao hình tam lăng phá khai cơ nhục và huyết quản, tạo thành một vết thương ngoại phiên, máu tươi trực tiếp không cầm được phun trào ra ngoài.

Tên tập kích sau khi một kích trúng mục tiêu, liền trực tiếp rút lui đẩy ra.

Trong nháy mắt biến mất trong đám đông hỗn loạn xung quanh, biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi tim bị đâm trúng, nam tử kia trực tiếp mềm nhũn ngã xuống đất.

Một đồng bạn bên cạnh lúc này mới chú ý tới biến hóa của hắn, vừa tiến lên kiểm tra xem có chuyện gì, thì hai bóng người đột nhiên từ hai bên hắn lao ra, gai nhọn cổ quái trong tay trực tiếp đâm vào từ hai sườn.

Tên kia còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đã ngã xuống đất.

Trong mắt tràn đầy sự quyến luyến với thế giới này.

Những vụ ám sát như vậy đang diễn ra bên cạnh mỗi chiếc xe ngựa.

Gần như cùng một thời gian, xung quanh tất cả các xe ngựa đều bị tập kích.

Biến hóa như vậy khiến người ta không kịp trở tay. "Có người đánh lén, có thích..." Một số người muốn lớn tiếng nhắc nhở đồng bạn vừa mới mở miệng, thân thể liền cảm giác đau đớn.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện đồng đội sau lưng không biết đã ngã xuống đất từ lúc nào.

Một tên khóe miệng treo nụ cười tàn nhẫn đang rút một thanh binh khí cổ quái từ lưng hắn ra.

Sau đó liền toàn thân mềm nhũn, người trực tiếp ngã xuống đất.

Bên phía Lý Khác cũng không có chút hoảng loạn nào.

Ngay thời điểm hỗn loạn bạo phát, đám hắc giáp binh sĩ đã đưa ra đối sách tốt nhất.

Năm trăm binh sĩ ẩn nấp dưới cao đài ngay lập tức gia nhập chiến đấu, bên kia, binh sĩ trên cao đài thì dùng trường đao kề vào cổ đám tù phạm, phàm là ai dám nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy, thì mặc kệ có phải tử tội hay không đều trực tiếp giết trước rồi nói sau.

Những người còn lại thì trực tiếp tử thủ cao đài, một khi có người nhân lúc hỗn loạn đến gần, mặc kệ đối phương là ai, trực tiếp giết.

Người chế tạo hỗn loạn, tuy nhiên lại không cùng một nhóm người.

Dưới sự phòng thủ có trật tự của phe Lý Khác, hỗn loạn nhanh chóng dần bình ổn lại.

Nhưng khi hỗn loạn bình ổn, một vấn đề khác lại xuất hiện.

Một số người lẽ ra phải chịu thẩm vấn xong mới chết thì đã chết, một số người vốn không đáng chết cư nhiên cũng chết.

Tỷ như những người trong xe ngựa kia. "Thôi...

Thôi gia chủ chết rồi!" "Trường Tôn đại nhân gặp chuyện rồi!

Mau, có đại phu không, có đại phu không a?" "Trời ơi, Liêu đại nhân chết rồi!" "Lâm đại nhân bị ám sát rồi!

Mau cứu người a!" Khi hỗn loạn bình ổn, không ít người xem náo nhiệt cũng đều trốn thật xa.

Khi xung quanh cao đài đều bình tĩnh lại, mọi người cũng rốt cuộc nhìn thấy vùng chân không bên cạnh xe ngựa.

Bên cạnh mỗi chiếc xe ngựa đều nằm mười mấy người.

Phàm là ngã trên mặt đất, toàn bộ đều là một kích tất sát.

Trừ những người nằm dưới đất ra, còn có một số người trong xe ngựa cũng ngã ra vị trí giá xe bên ngoài.

Chỉ bất quá khác biệt là, có người còn sống, có người đã chết.

Khi hỗn loạn kết thúc, Lý Khác nhận lấy một cái khăn lông từ chỗ Hàn Vấn lau vết máu trên mặt.

Đồng thời ném trường kích trong tay cho binh sĩ bên cạnh. "Chiến huống thế nào rồi?" Lý Khác trước đó đều bận rộn giết người, hoàn toàn không chú ý tình huống hiện trường.

Lúc này chiến đấu kết thúc mới tuân vấn.

Hàn Vấn vốn đang chỉ huy binh sĩ xử lý thi thể tập kích giả và băng bó cho thương viên.

Sau khi nghe Lý Khác hỏi, vội vàng chạy lại. "Hồi chủ thượng, tập kích giả đa số đã bị đánh giết, thiểu số nhân lúc hỗn loạn đào tẩu rồi." Hàn Vấn nói xong, lại thấp giọng nói thêm một câu. "Chết bốn cái, những kẻ còn lại cơ bản ai nấy đều bị thương." Lý Khác nghe Hàn Vấn báo cáo, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chương 223

"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đánh giết Lưu Hiên, thưởng: bộ binh 400, cung tiễn thủ 400, kỵ binh 200." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công đánh giết Thành..., thưởng..." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công nhân lúc hỗn loạn đánh giết bốn tên quyền quý, thưởng: thể năng +20!" Khi mọi thứ đều bình ổn lại, bên tai Lý Khác cũng rốt cuộc bắt đầu vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Từng dòng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Lý Khác nghe những thông báo đánh giết kia, quay đầu nhìn về phía những tên nhân lúc hỗn loạn định bỏ chạy, kết quả lại bị giết trực tiếp kia.

Chỉ khinh thường cười cười.

Mấy thứ này vốn dĩ trực tiếp chém là có thưởng, nhưng Lý Khác cứ muốn làm một màn công khai thẩm quyết này.

Nói trắng ra một là để tạo nhân khí cho hoàng tử trong dân gian, hai là để làm đám thế gia quyền quý ghê tởm chơi.

Thuận tiện kích hóa phẫn nộ.

Thượng thiên nếu muốn kẻ đó diệt vong, thì trước tiên phải làm cho hắn điên cuồng.

Lý Khác làm càn nhiều ngày như vậy, lệnh bổ nhiệm của Lý Nhị cư nhiên vẫn chưa xuống, Lý Khác lúc này nếu còn không nhìn ra chút manh mối nào, thì có chút kỳ quái rồi.

Bất quá nhìn ra Lý Nhị có ý tứ giở chút tâm tư, Lý Khác cũng sẽ không để ý, hiện tại tuy rằng không nắm giữ sức mạnh tuyệt đối,

nhưng lại nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối.

Số lượng binh sĩ trong kho hệ thống ngày càng nhiều, khí thế cũng ngày càng đủ.

Đơn nhân tập sát, ám sát các loại.

Hiện tại với thể năng và ý thức chiến đấu vượt xa người thường bày ra ở đó.

Không phải Lý Khác chém gió, nếu so đơn đả độc đấu, cả Đại Đường không mấy người đánh lại hắn.

Còn nếu mai phục.

Vậy thì càng xin lỗi.

Trừ phi một lần kéo mấy vạn người mai phục, nếu không thì ai mai phục ai còn chưa biết đâu. "Thanh lý chiến trường xong xuôi, đem những kẻ còn lại chém hết cho ta, sau đó toàn bộ tản ra, để huynh đệ biết đường dẫn lối, phân tán đi tới U Châu thành." Đám người này Lý Khác tạm thời không định giữ lại ở Trường An.

Hiện tại chưa hoàn toàn xé rách mặt mũi với Lý Nhị, thủ hạ đột nhiên lại toát ra hơn một ngàn người, nếu giữ lại ở đây, Lý Nhị không nổi bão mới là lạ.

Lý Khác hiện tại binh lực trong tay không đủ để chống đỡ đại cục.

Nếu lúc này cưỡng chế thượng vị, vậy thì chỉ dựa vào mấy vạn người trong tay, cộng thêm binh lực mà Lý Tĩnh và Tần Quỳnh có thể chưởng khống, muốn khống chế cục diện cả Đại Đường thì có chút quá miễn cưỡng.

Biên cương vừa mới đánh xong với Đột Quyết, nếu lúc này cục diện trong nước rối loạn, đám thế gia và thống soái biên cương không chừng sẽ lộng ra chút chuyện xấu. "Binh lực trong tay vẫn còn quá ít

a!

Phải nghĩ cách bù đắp vấn đề binh lực mới được, nếu không cứ thế này làm việc thật bó tay bó chân." Khi hai mươi tên hoàn khố tử đệ kia trực tiếp bị bỏ qua khâu thẩm vấn mà bị chém, những người quyền quý thế gia vốn chỉ bị thương, tịnh không có chết kia nhìn Lý Khác với ánh mắt càng thêm hung ác.

Bất quá trải qua lần ám sát và phản ám sát này, bọn họ cũng không nói nhảm với Lý Khác nữa.

Trực tiếp băng bó đơn giản vết thương, đám người này toàn bộ không nói một tiếng đánh xe lao về phía nội thành.

Bên phía Lý Khác cũng không hàm hồ, đem tất cả thi thể chất đống đơn giản vào một chỗ, người cũng trực tiếp dẫn theo mười mấy người phản hồi thành Trường An, mấy trăm cái xác bày ở đó, đến lúc tự nhiên sẽ có người thu dọn, không đến lượt hắn thao tâm.

Hàn Vấn thì chạy về hướng ngược lại.

Đều không đi đường lớn, chuyên tìm đường nhỏ hoặc rừng núi mà chui.

Vừa rút lui vừa rải đinh ba góc trên đường.

Nếu có người truy tung, tốc độ cũng không thể nhanh được.

Những thứ này đều đã được lên kế hoạch từ trước, chỉ cần chạy ra ngoài mười mấy dặm, tự nhiên sẽ có người mang theo ngựa thất ở đằng kia chờ bọn hắn.

Đến lúc đó trực tiếp có thể ruổi ngựa rời xa Trường An. "Hôm nay thời tiết thật đẹp, nơi nơi đều là phong quang tốt!" Khi Lý Khác trực tiếp mặc giáp về hoàng cung, chưa đi đến tẩm cung đã bị người chặn lại. "Ngô Vương điện hạ, Hoàng thượng cho mời ngài qua một chuyến!" Một tiểu thái giám có chút sợ hãi nhìn Lý Khác một cái, vừa

tiếp xúc với ánh mắt Lý Khác, liền vội vàng cúi đầu.

Thân thể đều đang khẽ run rẩy. "Nga?

Hoàng thượng tìm ta làm gì a?" Lý Khác có chút hứng thú nhìn tên tiểu thái giám này, ngay khi đối phương vừa mở miệng.

Bên tai Lý Khác vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ xúc phát Thần cấp tuyển trạch, Lựa chọn 1: Đi theo tiểu thái giám tới đó.

Thưởng: Thần cấp mưu thần, Ngụy Trung Hiền!

Lựa chọn 2: Cự tuyệt đi cùng tiểu thái giám.

Thưởng: Thần cấp mưu thần, Tần Cối!

Lựa chọn 3: Trực tiếp giết tiểu thái giám, Thưởng: Thần cấp mưu thần, Triệu Cao!" Lý Khác nghe phần thưởng lần này của hệ thống, khóe miệng đều hơi co giật. "Hệ thống, ngươi cho ta đều là mấy thứ thần mã gì thế a?" Lý Khác vừa thấy phần thưởng, con bà nó, toàn là mấy tên phản phúc!

Lý Khác lần đầu tiên sinh ra cảm giác ghét bỏ đối với phần thưởng của hệ thống.

Nhưng ghét bỏ cũng không có biện pháp.

Hệ thống có một chức năng bổ toàn, nếu hắn làm ra lựa chọn khác, cũng sẽ lộng ra một lựa chọn tương ứng, phần thưởng vẫn như cũ sẽ phát phóng.

Cho nên Lý Khác nhìn thoáng qua, quyết định chọn một cái trong ba tên phản phúc này.

Tần Cối đầu tiên bị loại trừ.

Hàng này hắn đánh từ đáy lòng không thích.

Sau đó là Triệu Cao và Ngụy Trung Hiền, Lý Khác hơi do dự.

Nếu là Triệu Cao, từ một góc độ nào đó, lấy sức của một người, trực tiếp đem Đại Tần đang thế như chẻ tre chơi sập, nếu lấy thân phận người nước Triệu mà nói, thì xác thực trâu bò.

Còn về Ngụy Trung Hiền, được rồi!

Chương 224

Lý Khác đối với hắn thật không hiểu biết gì mấy.

Bất quá trong thời gian Ngụy Trung Hiền tại vị, ít nhất giang sơn Đại Minh vẫn giữ được.

Sau khi hắn chết, giang sơn mới mất.

Ít nhất cũng từ phiến diện chứng minh, hàng này tuy rằng không biết chữ, nhưng ít nhất cũng là người thông minh.

Biết quyền thế và địa vị của mình đều đến từ giang sơn thuộc về triều đại sở tại, ở bên trong có nháo thế nào, đối ngoại vẫn phải đánh.

Cũng không thể nói là không được tích sự gì. "Chẹp, cái này thật không dễ lựa chọn a!" Trong lúc Lý Khác đang choáng váng lựa chọn, tên tiểu thái giám dẫn đường kia có chút chờ đến sốt ruột. "Ngô Vương điện hạ, ngài xem..." Lý Khác nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cuối cùng dứt khoát chọn cái đơn giản nhất.

Ký nhiên một tên tiểu thái giám dẫn kiến đều có thể xúc phát Thần cấp tuyển trạch, vậy không cần nói cũng biết tên này có vấn đề rồi.

Cho nên dù sao cũng đều có vấn đề.

Mấy ngày nay vì đề phòng buổi tối có người đi cướp ngục, hắn đều cả ngày ở tại Hình bộ.

Đã mấy ngày không về hoàng cung, cũng lười đi lộng mấy chuyện phiền toái.

Cho nên cuối cùng dứt khoát trực tiếp chọn cái đơn giản nhất là được.

Dù sao ba tên phản phúc, lộng ai cũng như nhau cả. "Được rồi, ta

biết rồi, dẫn đường phía trước đi!" Sau khi tiểu thái giám hỏi lần thứ hai, Lý Khác trực tiếp làm ra một bộ biểu tình không kiên nhẫn, sau đó phất phất tay, trực tiếp bảo tiểu thái giám dẫn đường phía trước.

Nghe Lý Khác nói xong, tên tiểu thái giám kia trên mặt rõ ràng vui vẻ.

Khi nghe Lý Khác đồng ý đi cùng hắn, ngay cả thân thể đang run rẩy cũng dừng lại.

Trên mặt mang theo chút ý cười thoải mái, khom người chào Lý Khác. "Ngô Vương điện hạ mời bên này?" Tiểu thái giám xoay người, trực tiếp chuẩn bị dẫn đường.

Nhưng sau khi hắn xoay người không nhìn thấy, nụ cười trên mặt Lý Khác trực tiếp biến mất.

Tay hắn thò vào trong tay áo, trực tiếp dưới sự che giấu của y phục, từ kho hệ thống lấy ra một con dao găm.

Sau đó mãnh liệt tiến lên hai bước, vươn tay trực tiếp bịt miệng tiểu thái giám, một dao từ sau lưng đâm vào. "Bên kia, hai người tới xử lý tên này.

Thuận tiện tìm hai người rửa sạch đất." Lý Khác ngay cả dao găm cũng lười thu hồi, trực tiếp ném thi thể tiểu thái giám xuống đất.

Sau đó vẫy vẫy tay với mấy tên thị vệ cách đó không xa. "Điện hạ?..." Đám thị vệ kia chạy tới, nhìn thấy thi thể tiểu thái giám nằm dưới đất, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Hoàng cung thủ vệ, trong hoàng cung chết người, tổng phải biết cái đại khái, nếu không đến lúc đó không có cách nào giao đại. "Tên này ám sát ta, kết quả đánh không lại ta, bị ta chế phục." Lý Khác cũng biết nỗi khó xử của đám thị vệ, cũng không làm khó bọn hắn, cũng là kiếm miếng cơm ăn mà thôi.

Tùy tiện bịa ra một lý do, rồi trực tiếp rời đi.

Đám thị vệ nhìn Lý Khác dần đi xa, lại nhìn thi thể tiểu thái giám nằm dưới đất, cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn cúi đầu thu dọn thi thể trên mặt đất.

Trong hoàng cung, mỗi năm người chết một cách mạc danh kỳ diệu nhiều lắm, cũng không thiếu một người này.

Về đến tẩm cung, Lý Khác liền phát hiện một số điểm không thích hợp.

Thủ vệ xung quanh tẩm cung tăng lên, đều là gương mặt lạ.

Ngô công công đang chờ trước tẩm cung của hắn. "Thỉnh an Ngô Vương điện hạ." Ngô công công nhìn thấy Lý Khác, hơi cúi người chào, sau đó liền vẻ mặt nịnh nọt nói. "Ngô Vương điện hạ, Hoàng thượng đang đợi ngài ở Dưỡng Tâm Điện đấy ạ!" Lý Khác liếc nhìn Ngô công công một cái, xoay người gật gật đầu. "Ta biết rồi, ngươi đi trước đi!

Ta đợi một lát.

Thay bộ quần áo trước đã." Lý Khác lần này ngược lại không nghi ngờ.

Tên tiểu thái giám lúc nãy, rõ ràng là kiếm chuyện.

Thật coi hắn là hoàng tử bình thường, vừa nghe Lý Nhị triệu kiến là te tái vội vàng chạy tới sao.

Hiện tại cái thời điểm này, Lý Nhị cũng chỉ có thể cho tâm phúc của hắn là Ngô công công tới gọi.

Không có khả năng tùy tiện tìm một tên tiểu thái giám tới gọi hắn. "Hay là nô tài ở đây đợi điện hạ.

Nếu không nô tài đi rồi, ngài không đi, Hoàng thượng lại muốn nổi

giận." Ngô công công cũng là kẻ tinh ranh, hắn chờ ở cửa, động tác của Lý Khác cũng sẽ nhanh hơn một chút.

Nếu hắn đi trước, Lý Khác thay quần áo mất hai ba canh giờ, thì Lý Nhị không nổi hỏa mới là lạ.

Hà tất đi tìm kích thích a. "Vậy cũng được, tùy ngươi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp đi vào trong.

Đi vào trong điện, Lý Khác nhìn quanh một vòng, phát hiện nha hoàn và thái giám hầu hạ bình thường đều đã đổi người, hừ lạnh một tiếng, sau đó đi về phía nội điện. "Hảo ca ca!" "Hảo ca ca, A Thủy đều bị điều đi rồi." Lý Khác vừa vào cửa, Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi buồn bực không vui vây lại.

Trên mặt có chút không vui kể lể với Lý Khác. "Được rồi, ta biết rồi, một lát nữa ta sẽ cho người điều bọn họ về, các nàng thu dọn đồ đạc trước đi, ta về xong, chúng ta trực tiếp chuyển nhà, không ở trong hoàng cung nữa, chúng ta ra ngoài ở!" Lý Khác nói xong, trực tiếp bảo hai nha đầu tháo giáp cho mình.

Sau đó tắm rửa, thay quần áo, chải chuốt đầu tóc các loại.

Cứ thế làm hết một canh giờ.

Chương 225

Ngô công công ở bên ngoài chờ mãi, đứng đến chân cũng có chút tê dại, nhưng lại không dám giục.

Chỉ có thể có chút may mắn nghĩ, may mà không có chạy về phục mệnh, nếu không một canh giờ rồi Lý Khác đều không có ý tứ muốn đi, Lý Nhị không đối với hắn phát hỏa mới là lạ.

Lại qua nửa canh giờ nữa, Lý Khác một thân gấm vóc rốt cuộc cũng từ trong tẩm cung đi ra. "Đi thôi!" Lý Khác nói xong, trực tiếp đi ở phía trước.

Ngô công công thì bất động thanh sắc nắn nắn cái chân có chút đau nhức, ở phía sau khẩn trương theo sát bước chân Lý Khác đi về phía Dưỡng Tâm Điện.

“Đi rồi?” Sau khi Lý Khác bước vào Dưỡng Tâm Điện, Ngô công công không hề đi theo vào trong mà trực tiếp đóng cửa lại từ bên ngoài.

Sau khi toàn bộ cửa nẻo đóng kín, Dưỡng Tâm Điện to lớn trông có phần u ám.

Lý Khác không hề để ý đến Lý Thế Dân đang ngồi phía trên, hắn quét mắt nhìn quanh đại điện một vòng.

“Lo lắng có nguy hiểm sao?” Lý Thế Dân ngồi phía trên, nhìn động tác của Lý Khác, giọng mang chút trào phúng hỏi.

“Cũng không hẳn, cái đại điện to thế này, cho dù nhét đầy người thì đối với ta cũng chẳng có uy hiếp gì.

Huống chi cũng chỉ có mấy người.” Lý Khác vừa nói vừa đi thẳng về phía bên cạnh.

Trong ánh mắt có chút khó hiểu của Lý Thế Dân, hắn bê một cái ghế đẩu, sau đó đặt xuống ngồi ngay đối diện Hoàng đế.

"Ừm, thế này mới thoải mái.

Nếu là ở Hoàng Hạc Lâu thì trạng thái càng tuyệt hơn." Lý Khác dựa lưng vào ghế, vắt chéo chân, không hề có chút thái độ nơm nớp lo sợ nào mà một người thời này nên có khi diện kiến Hoàng đế.

"Chẳng lẽ ngươi không biết chút nào về quân thần có khác biệt sao?" Lý Thế Dân nhìn tư thái kiêu ngạo, ngông cuồng của Lý Khác, giọng nói cũng không khỏi trở nên sâm hàn.

"Hừ!

Đừng làm mấy cái trò có cũng được mà không có cũng chẳng sao đó, có việc gì thì nói thẳng đi.

Đúng rồi, có thể bảo người của ông lui ra hết được không?

Cái tên ở phía trên kia, nếu còn dám nhìn trộm về phía ta nữa, ta rút gân đấy!" Lý Khác vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Ở đó có một cái xà ngang, dưới sự che khuất của mái nhà, cơ bản là không nhìn thấy gì.

Nhưng thể năng của Lý Khác lúc này cường đại hơn người thường rất nhiều.

Tương ứng, thị lực và thính giác của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau khi ngẩng đầu, hắn có thể thấy rõ ràng trên xà ngang có thứ gì đó đang nằm rạp ở đó.

Tuy đối phương mặc một bộ đồ đen toàn thân để ngụy trang, nhưng Lý Khác vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

"Lão đầu tử, ông làm cái trò gì vậy?

Bố trí mấy người này vây quanh chúng ta nói chuyện, không sợ xảy ra vấn đề à?" Sau khi Lý Khác nói xong, người trên xà nhà quả nhiên không dám cử động nữa.

Lý Thế Dân thì có chút kinh ngạc nhìn Lý Khác.

Tuy rằng nghe nói đứa con trai này dũng mãnh, nhưng ông chưa từng tận mắt thấy Lý Khác động thủ.

Nhưng hiện tại xem ra, chỉ riêng phần cảnh giác này cũng có thể xác định Lý Khác quả thực không đơn giản.

"Có biết lần này ngươi đã làm ra chuyện gì không?" Lý Thế Dân phất tay vào không trung, ra hiệu cho đám ám vệ lui ra hết rồi mới mở miệng nói.

"Ngài nói xem ta có thể làm gì a?

Chẳng phải là giết mấy tên công tử bột thôi sao?

Mấy tên kia từng đứa tội hành chồng chất, chẳng lẽ không đáng giết?" Tai Lý Khác khẽ động, xác định đám người trong bóng tối đều đã rời đi mới quay đầu nhìn về phía Lý Thế Dân.

Đối với vấn đề được hỏi, hắn trực tiếp bày ra bộ dạng vô cùng thờ ơ.

Người cũng đã giết rồi, nếu Lý Thế Dân muốn ngăn cản thì đã sớm ngăn cản.

Hiện tại gọi hắn tới nói chuyện, bất quá chỉ là muốn tính nợ về sau, tìm chút chuyện khiến hắn không thoải mái mà thôi.

"Chuyện của mấy tên công tử bột kia ư?

Lần này ngươi giết người, dính dáng đến hầu hết quyền quý Đại Đường, gia chủ đương nhiệm của Thôi gia cũng chết trong tay ngươi.

Chuyện này, ngươi giải thích thế nào?" Lý Thế Dân vừa nhắc đến

chuyện gia chủ đương nhiệm, Lý Khác trực tiếp giơ tay phẩy phẩy trước mặt ông.

"Đừng có nói bậy nha!

Bớt hắt nước bẩn lên người ta, ta không hề giết gia chủ Thôi gia hay gì cả nhé!

Khi đó nhiều người cướp pháp trường như vậy, ta làm gì có thời gian mà đi giết hắn a?" Lý Thế Dân lời nói đầy ẩn ý, định đổ vạ cho Lý Khác.

Lý Khác đương nhiên sẽ không thừa nhận chuyện này.

Người là do hắn giết thật, nhưng chết trong hỗn loạn, đều thấy có người cướp pháp trường, không biết đường mà trốn, không chết thì ai chết?

Lý Khác cũng đâu có mời bọn họ tới xem lễ, tự mình muốn đi, chết rồi thì trách ai được?

"Tóm lại vấn đề hiện tại là, chuyện lần này ngươi định xử lý thế nào?

Họa là do ngươi gây ra, vậy thì chỉ có thể để ngươi đi gánh vác!

Đừng trông mong trẫm sẽ đi dọn dẹp hậu quả cho ngươi." Lý Thế Dân nói hồi lâu, Lý Khác rốt cuộc cũng nghe hiểu.

Là muốn hắn làm kẻ đổ vỏ đây mà!

"Vậy ngay từ đầu ông cứ nói thẳng là muốn để ta gánh tội thay đi cho rồi!

Thảo nào ông vẫn luôn mặc kệ không hỏi đến.

Hóa ra là đợi đến lúc này để bắt ta gánh vác a!" Lý Khác nghe Lý Thế Dân nói xong, làm ra bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, miệng liên tục nhắc đến hai chữ "gánh tội", nghe khiến Lý Thế Dân ngơ ngác.

“Gánh tội là ý gì?” Lý Thế Dân đối với từ ngữ mới mẻ này của Lý Khác có chút mơ hồ, nhất thời không hiểu rõ ý tứ.

“Là ý gánh tội thay, chịu trận thay đó.” Lý Khác có chút không kiên nhẫn đáp lại một câu, sau đó đầy hứng thú dựa lưng vào ghế.

Chương 226

“Muốn ta gánh tội thay cũng không phải là không được.

Nhưng ông cũng biết đấy, lần này đắc tội nhiều người như vậy, trong đó có không ít thế lực thế gia.

Mấy tên kia thủ đoạn rất nhiều, ta muốn đứng ra gánh, vậy thì ông cũng phải chi viện cho ta chút thực lực để chống lại bọn chúng chứ?” Sau khi Lý Khác hiểu rõ ý tứ của Lý Thế Dân, hắn cũng thả lỏng.

Nếu Lý Thế Dân muốn mượn tay hắn để đối phó đám thế gia kia, vậy thì hắn tự nhiên cũng có thể nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

“Ngươi muốn cái gì?” Lý Thế Dân cũng không nói nhảm, cả hai đều là người thông minh, trực tiếp bàn điều kiện là được.

“U Châu thành và thuộc hạ của ta, cộng thêm mười vạn binh lính!” Lý Khác trực tiếp bắt đầu sư tử ngoạm.

Hiện tại U Châu thành tuy rằng cơ bản đã là của hắn, nhưng đó cũng là chuyện trong bóng tối.

Hiện tại cái hắn muốn là để người trong thiên hạ đều biết U Châu thành là đất phong của Lý Khác.

Đến lúc đó, cũng dễ để những người chuẩn bị đầu quân có một phương hướng.

Đồng thời cũng có thể danh chính ngôn thuận chiếm cứ một tòa thành trì.

“Trẫm có thể để ngươi đi U Châu thành.

Nhưng mười vạn binh lính thì đừng mơ, hiện tại binh quyền đều đã cố định, trẫm không thể nào đi tước bớt binh quyền của người

khác.

Vốn dĩ binh lực kia trẫm cũng đã giao cho Lý Anh Ca, nếu ngươi có thể đi đòi lại được, vậy thì trẫm sẽ cho ngươi!" Đối với việc Lý Khác sư tử ngoạm, Lý Thế Dân cũng không trực tiếp từ chối.

Đùa gì chứ, hiện tại điều kiêng kỵ nhất chính là để Lý Khác nắm binh quyền.

Sao có thể cấp binh quyền cho hắn?

"Nói nhảm cái gì vậy!

Bảo ta đi đòi Lý Anh Ca a?

Ông bị ngốc à?

Không cấp binh cho ta, cho ta một tòa thành trì gần như bỏ hoang thì có tác dụng gì?

Mấy tên kia nếu tùy tiện lộng ba năm ngàn người giả làm thổ phỉ giết ta, chẳng phải ta trực tiếp bị người ta làm thịt sao?" Lý Khác nghe Lý Thế Dân bảo hắn đi tìm Lý Anh Ca đòi binh quyền thì suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Nhưng điều này cũng gián tiếp chứng minh, quan hệ giữa hắn với Lý Anh Ca và Lý Tĩnh gia, Lý Thế Dân vẫn chưa sát sao được.

"Cái gì cũng không cấp, thế thì thôi, ta không đi nữa.

Ngày mai ta cho người đi truyền tin đồn, nói tất cả chuyện lần này đều là do ông chỉ thị ta làm, chỉ cần ta có thể diệt thế gia, ông sẽ cho ta làm Thái tử.

Ông tự mình xem mà làm đi!" Lý Khác nói xong, cả người trực tiếp nằm ườn ra ghế, bày ra một bộ dạng vô lại.

Lý Thế Dân nhìn bộ dạng vô lại của Lý Khác, lập tức cảm thấy đau đầu một trận.

“Cũng đừng có nói cái gì mà thiên mệnh, mệnh trời.

Đấu bao nhiêu ngày ông đều không hạ được ta, ngay từ đầu đã có ý đồ này rồi.

Cảm thấy mình không đối phó được thế gia, mà hiện tại thế gia cơ bản đều bị ta đắc tội chết rồi, ta mà tung tin tức ra nói là do ông chỉ thị, liệu có ai tin hay không?” Lý Khác nói xong, trực tiếp đứng dậy.

“Muốn mang theo thuộc hạ cũ thì có thể, nhưng mười vạn binh lính là chuyện tuyệt đối không thể nào, nếu trẫm có thể tùy tiện điều động mười vạn nhân mã thì đám người Đột Quyết kia dám xương quyết như vậy sao?” Ý tứ tiềm ẩn của Lý Thế Dân là: Ta không có mười vạn người cho ngươi.

Chỉ là nói tương đối uyển chuyển một chút thôi.

“Không có người thì nói không có người đi!

Cứ nói thẳng ra có phải xong không!

Đều là người một nhà, ta cũng sẽ không chê cười ông đâu.” Lý Khác tuy nói sẽ không chê cười Lý Thế Dân, nhưng nụ cười trên mặt quả thực tràn ngập vẻ trào phúng.

“Như vậy đi, phong cho ta một cái danh hiệu Tướng quân, có thể chưởng quản hai mươi vạn binh mã.

Đến lúc đó chỉ cần cái danh hiệu là được, cũng không cần ông đi tìm lính cho ta, ta có thể tìm được bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu.

Thế nào?” Thực ra việc đòi người với Lý Thế Dân hoàn toàn là chướng nhãn pháp của Lý Khác.

Hắn căn bản không trông mong lấy được người từ chỗ Lý Thế Dân.

Người mà Lý Thế Dân đưa, hắn cũng không dám dùng.

Hiện tại cái hắn muốn là thân phận hợp pháp cho thuộc hạ của mình.

Hiện tại tuy là Hoàng tử, có danh hiệu Vương gia, nhưng thực tế binh mã thuộc hạ có thể quản lý tổng cộng cũng không quá năm trăm người.

Chút người ấy thì có tác dụng gì a?

Một khi nhiều hơn, đến lúc đó Lý Thế Dân muốn đăng cơ làm Đế, một số kẻ có ý đồ riêng sẽ lấy cớ ủng binh tự trọng, đế vị bất chính để gây sự.

Phải đi thu thập mấy tên đó, phiền phức biết bao.

Nếu thuộc hạ ngoài mặt có danh nghĩa hai mươi vạn nhân mã tọa trấn, ít nhất mấy kẻ tiểu nhân cũng không dám có động tác.

"Hai mươi vạn?

Trong tay ngươi có nhiều binh lực như vậy?" Lý Thế Dân nghe yêu cầu của Lý Khác, hơi kinh ngạc.

"Làm gì có?

Nếu trong tay ta có hai mươi vạn binh lực, ta chẳng phải đã trực tiếp dẫn binh đi san bằng mấy cái thế gia kia rồi sao?

Cứ cho ta cái danh hai mươi vạn, đến lúc đó ta có thể chiêu mộ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu." Lý Khác nói thật, hắn thật sự không có hai mươi vạn nhân mã.

Hiện tại tổng binh lực cộng lại cũng chỉ khoảng tám vạn người.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn muốn cái danh hiệu hai mươi vạn đại quân a!

"Dã tâm của ngươi đảo cũng không nhỏ a!" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói xong, hơi nheo mắt lại.

“Dã tâm nhỏ hay không không quan trọng, có năng lực là được rồi.

Trực tiếp đi, cho hay không cho đây!” “Trẫm tối đa chỉ cho một cái quân hiệu năm vạn người!” “Năm vạn thì miễn bàn, thiếu hai mươi vạn thì khỏi cần mở miệng.” Trong tay Lý Khác cộng thêm U Châu thành, tổng cộng đã có gần tám vạn quân có thể chiến đấu rồi.

Chương 227

Chỉ cho cái danh hiệu năm vạn, thì có tác dụng quái gì a?

"Được, hai mươi vạn thì hai mươi vạn.

Nhưng trẫm sẽ không cấp bất kỳ nhân mã và tiền lương nào, tất cả chỉ có thể dựa vào ngươi.

Nếu thất bại, trẫm sẽ không ra tay giúp đỡ tí nào!" Lý Thế Dân thấy Lý Khác kiên trì như vậy, cũng không dây dưa mấy thứ hư danh này nữa.

Dù sao nếu Lý Khác chiêu mộ không được, hoặc là nuôi không nổi, thì năm vạn hay hai mươi vạn cũng chẳng có gì khác biệt.

"Sáng mai trẫm sẽ mở lại buổi chầu sớm, đến lúc đó trẫm sẽ trực tiếp phát phối ngươi đến U Châu, mọi việc tự lo lấy." Lý Thế Dân nói xong, cũng từ trên long ỷ đứng dậy, hai mắt khẽ nheo nhìn Lý Khác.

"Quy định trước kia của trẫm cũng coi như bãi bỏ, hiện tại trẫm cho phép ngươi chưởng binh, nhưng tiền đề là phải chế ngự được thế gia, nếu không, ước định kia vẫn sẽ bị hủy bỏ, trẫm vẫn sẽ tước đoạt binh quyền của ngươi." Lý Thế Dân nói xong, Lý Khác trực tiếp nhún vai.

"Chuyện nhỏ!

Bất quá, ước định bãi bỏ, không có nghĩa là ta lại khôi phục quyền lợi Hoàng tử rồi a?" Lý Thế Dân vốn dĩ đã định rời đi, nhưng nghe Lý Khác hỏi vậy, thân hình lại dừng lại một chút.

Nhưng ông tịnh không có xoay người lại nhìn Lý Khác, mà quay đầu nhìn về phía long ỷ bên cạnh.

"Mấy thứ kia đều là chuyện sau khi trẫm chết, nhưng trong thời

gian trẫm tại vị, tốt nhất đừng có ý nghĩ đó!" Lý Thế Dân nói xong, cũng không nghe Lý Khác nói thêm gì nữa.

Chủ yếu là lo lắng Lý Khác lại nói ra mấy câu chối tai, làm tăng thêm khó chịu, mất mặt mũi.

"Mẹ kiếp, ta có cách gì có thể làm thịt ông được chứ?

Có bản lĩnh thì đừng chạy nhanh như vậy a!

Tức chết ta rồi." Lý Khác nhìn bóng lưng Lý Thế Dân bước nhanh rời đi, thập phần khinh thường bĩu môi, trực tiếp xoay người đá văng đại môn, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài.

Ngô công công canh giữ ngoài cửa thấy Lý Khác từ trong phòng bước ra, hơi kinh ngạc.

Nhưng sau đó liền cúi đầu, trực tiếp nhường đường cho Lý Khác.

Khi Lý Khác rời đi, Ngô công công vội vàng chạy vào trong Dưỡng Tâm Điện.

Khi nhìn thấy Dưỡng Tâm Điện trống rỗng, ông lập tức ngẩn người.

"Hoàng thượng?" Ngô công công có chút thăm dò gọi vào trong đại điện một tiếng.

Nhưng lại không có ai trả lời.

"Hoàng thượng?" Thấy không có người trả lời, Ngô công công lập tức cuống lên.

Phải biết rằng, cái Dưỡng Tâm Điện này chỉ có một cửa ra vào a!

Lý Khác từ bên trong đi ra, ông đi vào lại không thấy Hoàng đế đâu, có thể không sốt ruột sao?

"Gọi cái gì mà gọi, trẫm có thể mọc cánh bay đi được chắc?" Khi

Ngô công công gọi đến tiếng thứ hai, giọng nói có chút không vui của Lý Thế Dân mới từ phía sau bức tường sau long ỷ vang lên.

"Ách...

Hoàng thượng, ngài...?" Ngô công công nhìn Lý Thế Dân bước ra từ sau bức tường, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

Phía sau Dưỡng Tâm Điện đâu có đường nào đâu?

Hoàng thượng chạy ra đó làm gì a?

"Hỏi nhiều làm gì?" Lý Thế Dân nhìn Ngô công công hỏi lại, trên mặt hơi có chút không tự nhiên.

Vừa nãy ở trước mặt Lý Khác bày ra bộ dạng đế vương lạnh lùng.

Vốn định nói xong là xoay người rời đi luôn cho ngầu.

Nhưng khi xoay người rồi mới phát hiện, Dưỡng Tâm Điện chỉ có một cái cửa.

Nếu lúc đó lại quay ngược trở lại thì chẳng phải là làm màu thất bại sao?

Thế là dứt khoát chạy ra sau bức tường phía sau long ỷ đứng nửa ngày.

Đợi Ngô công công gọi hai tiếng, xác định Lý Khác đi rồi mới từ phía sau đi ra. *** Từ Dưỡng Tâm Điện trở về, Lý Khác trực tiếp bê một cái ghế ngồi trước tẩm cung của mình.

Sau đó gọi đám thị vệ và cung nữ thái giám mới thay đến tập hợp lại.

"Đứng cho thẳng vào, từng người một đứng thành một hàng cho ta." Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi đứng hai bên bóp vai cho Lý Khác.

Lý Khác thì tay bưng một ly nước lọc, đầy hứng thú nhìn đám cung nữ thái giám chỉnh đốn đội hình.

Khi đội hình đã chỉnh tề, Lý Khác mới đặt cái ly trong tay xuống.

"Được rồi, hiện tại nói cho ta biết, các ngươi đều là do ai điều đến, người điều động các ngươi là ai!

Tốt nhất đừng nói dối, nếu không sẽ chết người đấy!" Lý Khác nói xong, trực tiếp bảo Tiểu Nguyệt Nhi từ trong nội điện lấy ra một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm này là Lý Thế Dân ban cho.

Tuy chế tác tinh tế, nhưng thực tế hiệu quả trang trí chiếm phần đa, là một thanh lễ nghi kiếm.

Nhưng tuy là lễ nghi kiếm, giết người thì vẫn không thành vấn đề.

"Nguyệt Nhi, có dám giết người không a?" Lý Khác nhìn Tiểu Nguyệt Nhi cầm thanh trường kiếm cao gần bằng người mình đi tới, có chút buồn cười hỏi.

"Ân ân, ta sớm muốn thử rồi!

Để ta, để ta đi!

Ta lớn thế này còn chưa giết người bao giờ đâu!" Tiểu Nguyệt Nhi nghe Lý Khác nói xong, vốn định đưa kiếm đi lại bá đạo ôm ngược trở về.

"Nguyệt Nhi, đừng quậy, con gái con đứa, đánh đánh giết giết thì còn ra thể thống gì nữa?" Thủy Tiên Nhi nhìn bộ dạng dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử) của Tiểu Nguyệt Nhi, có chút nhíu mày đưa tay kéo nàng lại.

"Tỷ tỷ, để ta thử xem mà!

Để ta thử đi mà!

Điện hạ đều đồng ý rồi a.” Thủy Tiên Nhi người cũng như tên, văn tĩnh, điển nhã.

Chương 228

Tiểu Nguyệt Nhi thì là một con sói con triệt đầu triệt đuôi.

Một khi xác định kẻ địch, tiểu nha đầu này ra tay hung hãn, độc ác, không hề có một chút nhân từ nào.

Nhưng Lý Khác thích như vậy, cũng cố ý để nàng phát triển theo hướng này.

Hắn rất tò mò cuối cùng tiểu nha đầu này sẽ biến thành bộ dạng gì.

"Tiên Nhi, cứ để nàng làm đi, không sao đâu." Lý Khác đều đã mở miệng, Thủy Tiên Nhi cũng không tiện nói gì thêm.

Tuy rằng cảm thấy con gái đánh đánh giết giết là không tốt, nhưng lại không thể làm trái lời Lý Khác.

Cuối cùng cũng chỉ đành buông Tiểu Nguyệt Nhi ra, mặc kệ nàng.

"Ha ha, đều thành thật khai báo cho ta, ai sai khiến các ngươi?

Ngươi, nói trước!" Bị Thủy Tiên Nhi buông ra, Tiểu Nguyệt Nhi giống như một chú chó nhỏ được tháo xích, lộ ra chiếc răng khểnh.

Tuy rằng lúc này nàng đang cầm thanh trường kiếm cao bằng nửa người, nhưng vẫn mang lại cho người ta cảm giác đáng yêu, thậm chí do trường kiếm và thân thể nàng không quá tỷ lệ, nên nhìn qua có một loại cảm giác hài hước dị dạng.

"Ngô Vương điện hạ, Cấm vệ quân chúng ta thường xuyên luân chuyển trực thủ các nơi, mệnh lệnh điều động đều được dán ra mỗi ngày, ta cũng không biết là ai phái ta đến a!" Tuy rằng bộ dạng Tiểu Nguyệt Nhi lúc này thập phần hài hước, nhưng đối với những người bị chĩa kiếm vào, thì chẳng thấy hài hước chút nào.

Có thể mất mạng lúc nào không hay a.

Đồng thời đám người này cũng ở trong lòng mắng kẻ sắp xếp bọn họ đến đây mười tám đời tổ tông một lượt.

Lúc nào không điều, cứ nhè vào cái lúc này mà điều động.

Đây không phải là trực tiếp hại chết người ta sao?

"Ừm, cái giải thích này của ngươi ta rất hài lòng, vậy bây giờ ngươi có thể đi rồi, chỗ này của ta không cần thủ vệ." Lý Khác vốn cũng không định làm khó đám cấm vệ quân này.

Sự điều động của đám người này vốn thay đổi tùy thời, cũng không thể vì cái này mà giết sạch bọn họ.

"Điện hạ, ta..." Nghe Lý Khác nói chỗ này không cần thủ vệ, một tên thị vệ trong đó mở miệng nói.

Nhưng lời của hắn vừa mới ra khỏi miệng, Tiểu Nguyệt Nhi đã trực tiếp xách kiếm đi tới trước mặt hắn.

Trường kiếm trên tay trực tiếp đâm vào bụng hắn.

"Đã bảo là không cần thủ vệ rồi, ngươi lại không phải đội trưởng, chen mồm vào làm gì?

Thật sự muốn ở lại sao?" Động tác của Tiểu Nguyệt Nhi thực sự quá đột ngột.

Đừng nói đám thị vệ kia, ngay cả Lý Khác cũng không phản ứng kịp để ngăn cản.

"Nguyệt Nhi..." Thủy Tiên Nhi nhìn Tiểu Nguyệt Nhi tay dính đầy máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chuyện giết người ở cự ly gần như vậy.

Vốn luôn chỉ nghe nói, lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh huyết tinh như thế, nàng trực tiếp xoay người nôn khan.

“Nguyệt Nhi, muốn động thủ cũng phải báo một tiếng a!

Nhìn xem làm Tiên Nhi tỷ tỷ sợ rồi kìa!” Lý Khác nghe tiếng Thủy Tiên Nhi nôn khan, có chút trách cứ liếc Tiểu Nguyệt Nhi một cái, sau đó vội vàng đứng dậy đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay nàng.

“A!

Tiên Nhi tỷ tỷ, xin lỗi a!

Ta không cố ý!” Tiểu Nguyệt Nhi vốn đang chìm đắm trong cảm giác vừa có chút kinh khủng lại vừa có chút kích thích sau lần đầu tiên giết người.

Đột nhiên cảm thấy tay trống không, lúc này mới phát hiện trên tay đầy máu tươi.

Lại thấy Thủy Tiên Nhi - người luôn đối đãi với nàng như thân tỷ tỷ - bị hành động đột ngột của nàng làm cho khom lưng nôn ọe trên đất, nàng cũng biết hình như mình lại gây họa rồi.

Nàng vội vàng chạy lại bên cạnh Thủy Tiên Nhi vỗ vỗ lưng cho nàng, giúp nàng giảm bớt cảm giác buồn nôn.

Nhưng vừa giơ tay lên lại phát hiện trên tay đầy máu đỏ.

Hình như không thích hợp đưa tay ra lúc này, chỉ đành đứng bên cạnh lo lắng nhìn.

“Được rồi, đi rửa sạch đi.

Bây giờ người cũng giết rồi, nhìn cũng nhìn rồi, mau vào trong phòng nghỉ ngơi đi!” Lý Khác nhìn Tiểu Nguyệt Nhi chỉ có chút mê mang, không hề có vẻ sợ hãi hay hoảng loạn, khóe miệng hắn hơi nhếch lên một nụ cười.

Phản ứng của tiểu nha đầu này khiến hắn thập phần hài lòng.

Tâm lý cường đại, ra tay ngoan lạt.

Nếu rèn luyện thêm chút nữa, vậy thì nàng và Thủy Tiên Nhi cũng có năng lực tự vệ nhất định.

Lý Khác kỳ thực đã sớm muốn huấn luyện một đội hộ vệ toàn nữ nhân.

Như vậy về sau bảo vệ hậu viện cũng tiện hơn chút.

Tiểu Nguyệt Nhi là mục tiêu đầu tiên của hắn.

Hắn đã sớm phát hiện nha đầu này thập phần có thiên phú, đủ tàn nhẫn.

Tiểu Nguyệt Nhi sau khi lau sạch vết máu trên tay, có chút hối hận dìu Thủy Tiên Nhi đi về phía nội điện.

Lý Khác thì xoay người nhìn về phía những người còn đang đứng kia.

Thị vệ vừa rồi, nếu Tiểu Nguyệt Nhi không động thủ, Lý Khác cũng sẽ hạ lệnh giết.

Lý do cũng chính như Tiểu Nguyệt Nhi đã nói, lại không phải đội trưởng, tích cực làm cái gì?

Loại thời điểm này còn dám nói nhảm, không phải có vấn đề thì là đầu óc có hố.

Chết cũng không trách được người khác. *** Sau khi Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi rời đi, Lý Khác chuyển ánh mắt nhìn về phía đám cung nữ thái giám đang run lẩy bẩy.

Đám thị vệ chỉ là thuận tiện, những kẻ hầu hạ thân cận này mới là trọng điểm Lý Khác muốn tra hỏi.

“Nói đi!

Chương 229

Ai sai khiến các ngươi, tốt nhất đừng nói dối, nếu không sẽ chết người đấy!" Lý Khác ngồi lại xuống ghế.

Đám thị vệ thoát được một kiếp thì cầm vũ khí đứng sang một bên.

Hiện tại đối với đám cung nữ thái giám này, bọn họ oán khí đầy mình.

Trong đám người này tuyệt đối có tai mắt, làm bọn họ chịu tai bay vạ gió.

Nếu không oán niệm mới là lạ.

"Ngươi trước, là ai phái ngươi tới chỗ ta?" Lý Khác thấy hỏi mà không ai trả lời, liền trực tiếp chỉ tay vào một tiểu thái giám mặc y phục màu nâu xám hỏi.

Những tiểu thái giám khác đều mặc y phục màu xanh, duy chỉ có hắn mặc màu nâu.

Vậy thì địa vị tất nhiên phải cao hơn những người khác một chút.

"Bẩm Ngô Vương điện hạ, là Nội Vụ Phủ sắp xếp nô tài tới ạ!" Tên tiểu thái giám bị Lý Khác điểm danh ngược lại khá bình tĩnh, tiến lên một bước, khẽ cúi người trước Lý Khác, sau đó trả lời rất tự nhiên.

"Nội Vụ Phủ ai sắp xếp?

Tiểu thái giám ban đầu bên cạnh ta đâu?

Lại là ai điều hắn đi?

Nếu nói không rõ ràng, vậy thì nằm xuống đi!" Lý Khác nhìn tên

tiểu thái giám mặt mũi ung dung này, trong tay cầm một cái khăn lau vết máu trên thân kiếm.

"Ngươi có cơ hội nói cuối cùng, nếu lời nói ra không làm ta hài lòng, vậy thì đó sẽ là lời trăn trối của ngươi." Lý Khác nói xong, cắm ngược thanh trường kiếm xuống đất.

Những thế lực này có thể cài người vào trong hoàng cung, lại còn tự tác chủ trương thay đổi toàn bộ thị tùng bên cạnh hắn.

Nếu nói không có chút ý đồ gì, chuyện đó là không thể nào.

"Ngô...

Ngô Vương điện hạ, Nội Vụ Phủ sắp xếp nô tài, nô tài... nô tài chỉ là kẻ làm việc, cũng không có cách nào hỏi a!

Nô tài..." Tiểu thái giám bắt đầu ấp a ấp úng, nói chuyện đứt quãng.

Nói ra cũng toàn là lời vô nghĩa, không hề có thứ Lý Khác cần.

"Chấp mê bất ngộ a!

Đã không nhìn rõ hình thế như vậy, thì sống cũng là một nỗi bi ai.

Tiễn đi!" Lý Khác thấy tên này lúc này còn nói nhảm, trực tiếp phất tay, cho người lôi hắn xuống.

"Ngô Vương điện hạ, không thể giết nô tài a!

Nô tài cái gì cũng chưa làm!

Ngài không thể giết nô tài a!" Tiểu thái giám bị hai thị vệ áp giải, ra sức giãy giụa.

Nhưng Lý Khác đã quyết định lấy hắn giết gà dọa khỉ.

Cho dù giãy giụa thế nào cũng là uổng công.

Bị lôi ra bên cạnh lan can, một thị vệ trực tiếp lấy một sợi dây

thừng, tròng vào cổ, siết chết tên tiểu thái giám ngay tại chỗ.

Làm như vậy tiện cho việc xử lý về sau, đỡ phải dọn dẹp một đống máu me ngay cửa, mùi rất khó ngửi.

"Được rồi, người tiếp theo, nói đi!

Là ai sai khiến?

Muốn làm gì?

Người cũ của ta bị điều đi đâu rồi?" Lý Khác nhìn tên tiểu thái giám thứ nhất bị siết chết, liền chuyển tầm mắt sang một cung nữ khác.

Đối phương hiển nhiên cũng là kẻ cầm đầu, y phục nhìn qua cũng khác biệt với những người khác.

"Nhớ kỹ, ngươi cũng chỉ có một cơ hội." Lý Khác khi nhìn cung nữ kia bước ra, những thị vệ vừa siết chết tiểu thái giám, dưới sự ra hiệu của Lý Khác, trực tiếp tròng dây thừng vào cổ cung nữ đó.

"Ngô Vương điện hạ, nô tỳ, nô tỳ nói hết, xin ngài tha mạng a!" Cung nữ kia bắt đầu thì còn bình tĩnh, chỉ là thân thể hơi run rẩy, nhưng khi dây thừng tròng vào cổ, nàng ta trực tiếp suy sụp.

Gần như không nói nên lời, quỳ rạp xuống đất.

"Ừm, tốt, ta thích loại người thức thời.

Nói đi, ta cho ngươi cơ hội sống!" Lý Khác thấy dưới áp lực cao, rốt cuộc cũng có người suy sụp, hắn vỗ vỗ tay, ra hiệu cho thị vệ khoan hãy động thủ.

"Bẩm điện hạ, là Tiêu Tài nhân sai nô tỳ tới, lúc ấy bảo nô tỳ lưu ý tin tức, có gì khả nghi thì báo cáo ngay cho người." Tiêu gia.

Lý Khác nghe cung nữ này nói xong, hơi trầm ngâm.

Đáp án này hắn không hài lòng!

Cứ tưởng con cá đầu tiên câu được sẽ là cá lớn cơ.

Hóa ra lại là Tiêu gia?

Khiến Lý Khác có chút thất vọng.

"Trong đám người này còn có người của nàng ta không?" Lý Khác nghe xong, nghiêng đầu nhìn đám người đứng phía sau, hỏi cung nữ đang quỳ trên đất.

"Nếu ngươi chỉ ra được ai cùng một giuộc với ngươi, ta không những có thể tha cho ngươi một con đường sống ngay bây giờ, mà còn có thể bảo đảm tính mạng của ngươi về sau.

Ngươi không cần lo lắng sẽ bị người bị chỉ nhận trả thù, bởi vì ta sẽ trực tiếp giết bọn chúng!" Cung nữ kia nghe Lý Khác nói vậy, lập tức có chút ý động.

Ngay khi nàng vừa định xoay người chỉ điểm, một tiểu thái giám trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

"Ngô Vương điện hạ, nô tài khai, nô tài khai hết.

Nô tài có thể chỉ nhận, nữ nhân này nói dối, nhiệm vụ của bọn nô tài không phải là dò la tin tức, nhiệm vụ của ả là tìm cơ hội hạ độc vào cơm canh của ngài, độc dược hiện tại vẫn còn mang trên người ả kìa!

Ngài soát là ra ngay." Hành động bất ngờ của tên tiểu thái giám khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Chương 230

Nhưng ngay sau đó, một số người dường như đột nhiên tỉnh ngộ.

Tiểu thái giám nói xong, lại có hai cung nữ và thái giám trực tiếp quỳ xuống.

Trực tiếp bán đứng đồng đội.

Đem chứng cứ chứng minh mình không nói dối từ trên người đối phương chỉ ra ngay lập tức.

Không hề có chút do dự nào.

Người bị chỉ điểm sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hiển nhiên không ngờ đồng đội bán đứng mình lại nghĩa vô phản cố như vậy.

Quả đoán như vậy.

"Ừm, xem ra người thông minh cũng nhiều đấy chứ!

Thống kê lại cho ta, xem có những ai muốn tìm ta gây phiền phức.

Ta cũng tò mò, rốt cuộc có bao nhiêu người muốn gây sự với ta!" Lý Khác thấy hầu như đều đã khai, cũng không định tiếp tục đào sâu thêm nữa.

Trực tiếp ra lệnh cho đám thị vệ bên cạnh: "Trừ những kẻ đã khai ra, còn lại đều giết hết đi!" Những kẻ vốn dĩ không nói gì nghe Lý Khác ra lệnh, lập tức sợ đến mức quỳ xuống đất dập đầu lia lịa cầu xin tha mạng, thậm chí cuối cùng còn khai ra thêm mấy tên tai mắt do người khác cài vào.

Sau khi thống kê lại đám người này, cư nhiên trước sau có đến bảy tám thế lực cài người vào.

Nếu đám người này không thay đổi thì Lý Khác cũng không biết.

Nhưng trong mấy ngày hắn không có ở đây, đám người này cư nhiên đều lục tục bị thay thế.

Nếu không phải Tiểu Nguyệt Nhi ở bên cạnh hắn được sủng ái, tính cách cũng ngoan lạt vô cùng, những kẻ được sắp xếp vào thay thế trực tiếp bị nàng đánh gãy chân rồi tống đi, thì khéo đến cả Tiểu Nguyệt Nhi cũng bị người ta đổi đi mất rồi.

Việc này làm sao Lý Khác có thể không nổi giận, thật coi hắn là kẻ trí chướng dễ bắt nạt sao?

Muốn cài cắm thám tử hoặc thích khách bên cạnh hắn, thì ít nhất cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ?

Một lần đổi hết toàn bộ, tùy tiện cài một hai người là được rồi.

Mỗi nhà cài hai cái ám thung (cọc ngầm), một nhà đổi một người, nima toàn bộ đều là ám thung của người khác cài vào.

Còn một hai người đổi qua đổi lại, coi hắn là thằng ngốc à? *** Lý Khác nhìn danh sách nhân viên cuối cùng được sửa sang lại, trán cũng có chút đau nhức.

"Được rồi, trong đám thị vệ này ta cũng không biết có thám tử hay không, nếu có thì ta khuyên ngày mai đừng tới nữa, ta người này có đức hiếu sinh, thật lòng lười giết chóc, cái mạng nhỏ chỉ có một, đừng đem ra đùa giỡn." Lý Khác cầm tờ giấy, đi thẳng về phía hậu cung.

Những cung nữ thái giám vốn tưởng rằng khai báo thành thật sẽ không phải chết, cuối cùng đều bị Lý Khác xử tử toàn bộ.

Chuyện đầu hàng sẽ không bị giết, vĩnh viễn không thể xảy ra trên người Lý Khác.

Kẻ địch mà cũng cảm động, vậy thì đi tìm chết đi.

Những cung nữ thái giám bị thay thế, từ sau khi Lý Khác xuyên không đến, những người đó vẫn luôn hầu hạ.

Tuy nói không đến mức có tình cảm sâu đậm, nhưng ít nhất cũng là lứa người hầu đầu tiên hắn thấy thuận mắt sau khi đến thế giới này.

Lý Khác tự nhiên phải cho họ một câu trả lời.

Nếu tự nguyện rời đi, Lý Khác sẽ không nói nhảm câu nào, trực tiếp cho tiền để họ về sau có cuộc sống tốt hơn.

Nhưng nếu bị người bắt đi thẩm vấn...

Xin lỗi, thuộc hạ của Lý Khác, bị hắn đánh chết cũng không sao.

Nhưng người khác động một ngón tay vào cũng phải trả giá đắt.

"Kẻ đầu tiên, để ta xem là ai nào!

Tiêu Tài nhân, Tài nhân ở đâu a?" Lý Khác từ tẩm cung đi ra, trực tiếp túm lấy một tiểu thái giám bên đường, sau đó bắt hắn dẫn đường đi tìm người cần tìm.

"Bẩm điện hạ, các Tài nhân đều ở Lệ Tú Cung.

Bên đó ngài muốn đi, e là không hợp thích lắm..." Tài nhân là gì?

Tài nhân là vợ được tuyển chọn cho ông già Lý Thế Dân của Lý Khác.

Cái gọi là hậu cung giai lệ ba ngàn, đây là một trong số đó.

Cổ đại vì lo lắng con trai tranh giành vợ với cha, cho nên vị trí nơi các phi tần dự tuyển này ở, Hoàng tử cũng không thể tùy tiện chạy tới.

Nhưng trong đó không bao gồm Lý Khác.

Trong hoàng cung to lớn này, thật sự không có nơi nào Lý Khác không dám đi.

"Bớt nói nhảm, ta đi có tiện hay không không đến lượt ngươi lo, mau dẫn đường cho ta." Đối với lời nhắc nhở thiện ý của tiểu thái giám, Lý Khác không hề để tâm.

Chỉ thúc giục đối phương dẫn đường.

Tiểu thái giám kia nhìn cây gậy gỗ đỏ Lý Khác cầm trên tay, cũng thông minh cúi đầu.

Hiện tại trong hoàng cung ai cũng biết, Ngô Vương Lý Khác tuy không được lập làm Thái tử, nhưng xác thực là dị thường được sủng ái.

Vốn dĩ Âm Phi có uy vọng khá cao trong hậu cung, hiện tại đều đang ở trong lãnh cung.

Mất đi sự che chở của mẫu phi, Hữu Hoàng tử địa vị càng ngày càng kém, một ngày không bằng một ngày.

Tất cả nguyên nhân đều vì đắc tội Lý Khác.

Tiểu thái giám này tuy tuổi không lớn, nhưng biết nhìn mặt đoán ý.

Loại thời điểm Lý Khác đang như mặt trời ban trưa này, tuyệt đối không thể đắc tội.

"Điện hạ mời đi bên này!" Dưới sự dẫn đường của tiểu thái giám, Lý Khác đi một mạch đến Lệ Tú Cung.

Nơi này phải được tuyển chọn làm Tài nhân xong mới có thể ở.

Tại thời Đường, hậu cung của Hoàng đế cũng có đẳng cấp chế độ.

Chương 231

Chỉ có thất phẩm Tài nhân mới tính là ranh giới, mới có tư cách được Hoàng đế "thị tẩm".

Cũng chính vì thế, người hiện đại như chúng ta mới có nhiều phim cung đấu cẩu huyết để xem, hậu cung Hoàng đế, không đơn thuần là chiến trường giữa một đám nữ nhân, mà cũng là chiến trường của những quyền quý kia.

Chỉ cần con gái nhà ai thành công ngồi lên vị trí Quý phi hoặc Hoàng hậu, vậy đối với gia tộc cũng là một chuyện thập phần trọng đại, chỉ cần leo lên vị trí Hoàng hậu, tương đương với việc được Hoàng đế công nhận.

Gia tộc tự nhiên cũng có được quyền thế lớn hơn.

“Con tiện tỳ này, làm chút chuyện cũng làm không xong, còn mơ tưởng hầu hạ Hoàng thượng?

Ta thấy ngươi đang nằm mơ!” “Vừa nãy rõ ràng là ngươi đụng vào ta!

Tại sao bây giờ lại quay ra trách ta?” “Còn dám cãi lại, xem đánh!” ‘Chát...’ Lý Khác còn chưa bước vào Lệ Tú Cung, chỉ đứng ở cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ trong sân.

Khi nghe thấy giọng nói này, mày Lý Khác rõ ràng nhíu lại.

Bởi vì hắn nghe được một giọng nói có chút quen thuộc.

“Đi, vào xem sao.” Lý Khác nói xong, cũng không đợi tiểu thái giám kia dẫn đường, trực tiếp từ cổng viện đi vào.

“Dựa vào cái gì mà đánh ta?” “Tiêu Tiêu, sao ngươi lại đánh người?” “Ta đánh thì sao?

Hừ, thật sự tưởng rằng tiến cung rồi thì là người thượng đẳng à?

Con gái một tên quan tép riu, một tiểu thế gia, thật coi mình bay lên cành cây là có thể hóa phượng hoàng sao?" Sau khi Lý Khác đi vào sân, vừa vặn nhìn thấy bảy tám nữ nhân đang vây quanh hai cô gái khác.

Dường như đang tranh cãi.

Bên cạnh cũng có mấy cung nữ vây xem, nhưng Lý Khác nhìn qua, không hề phát hiện mấy người thường xuyên bưng nước rửa mặt hay phơi chăn cho hắn.

Hiển nhiên đối phương tịnh không ở đây.

"Ngô Vương điện hạ giá lâm, ai đang ồn ào ở đó?" Tiểu thái giám kia thấy Lý Khác đã đi vào, đám Tài nhân, Mỹ nhân kia còn đang ồn ào náo loạn, hắn ho khan một tiếng, rồi gân cổ hét lên một tiếng.

Khi đám Tài nhân cung nữ kia quay đầu nhìn thấy Lý Khác, nhao nhao quay người lại.

Tuy rằng không biết Lý Khác trông thế nào, nhưng lại biết Ngô Vương Lý Khác là ai.

Tên tuổi Lý Khác trong hoàng cung vô cùng vang dội.

"Tham kiến Ngô Vương điện hạ." Tuy rằng những người này đều là vợ dự tuyển của Hoàng đế, nhưng Lý Khác đã có lịch sử tống thẳng Âm Phi nhị phẩm vào lãnh cung, mấy người dự tuyển này càng không cần phải nói.

Hiện tại địa vị của các nàng, cũng chỉ cao hơn đám cung nữ quét dọn vệ sinh một chút mà thôi.

Nếu chọc giận Lý Khác, một câu nói của hắn là có thể lấy mạng.

"Cư nhiên là nàng!" Trong lúc đám Tài nhân cúi đầu hành lễ với

Lý Khác, có một giọng nói kinh ngạc vang lên từ phía sau bọn họ.

Lý Khác nhìn theo hướng giọng nói quen thuộc kia, khi nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn ngây thơ đứng sau đám đông, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Từ Huệ, ngươi cư nhiên dám chỉ tay thẳng vào Ngô Vương điện hạ, thật là đại bất kính!" "Từ Huệ, ngươi điên rồi à?

Còn không mau bỏ tay xuống!" "Tiểu Huệ, ngươi làm cái gì vậy?" ...

Lý Khác nhìn cô bé ngốc nghếch đang chỉ vào mình, đây không phải là Từ Huệ hắn gặp thời gian trước thì là ai.

Đối với cô nhóc có chút thiên nhiên ngốc, tâm địa cũng khá thiện lương này, Lý Khác rất thích.

Đặc biệt là lúc xoa đầu nàng, cái biểu cảm giống như chú thỏ con bị hoảng sợ ấy vô cùng đáng yêu, Lý Khác nhìn thấy thật sự cảm thấy trong lòng một trận bình tĩnh.

"Chẳng lẽ không phải là ta?

Sao thế?

Nhìn thấy ta không vui sao?" Lý Khác nhìn Từ Huệ trong mắt đầy kinh ngạc và vui mừng, nụ cười trên mặt cũng trở nên chân thành hơn không ít.

Cũng không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy tiểu nha đầu này, hắn luôn cảm thấy vui vẻ.

Những Tài nhân, Mỹ nhân hành lễ với Lý Khác xong vẫn bị phơi ở đó, từng người nhìn Lý Khác và Từ Huệ trò chuyện thân thiết như vậy, trong mắt đầy vẻ ghen tị.

"Ngô Vương điện hạ, ngài đến đúng lúc lắm, các nàng hợp lại bắt

nạt Tiểu Huệ.

Ngài xem, Tiểu Huệ bị đánh...

ô ô...” “Đừng nói lung tung a!” Từ Huệ còn đang kinh ngạc khi người hôm đó công khai múa kiếm trong hoàng cung lại là Ngô Vương Lý Khác, thì nữ nhân đứng bên cạnh nàng đã không kịp chờ đợi mở miệng nói.

Giọng nói vô cùng vang dội.

Tuy Từ Huệ đưa tay định bịt miệng nàng lại, nhưng lúc này đã quá muộn.

Lời của nữ nhân kia đã thốt ra, giờ bịt miệng cũng không kịp nữa rồi.

“Ồ?

Có chuyện gì sao?” Lý Khác nghe nữ nhân đứng cạnh Từ Huệ nói xong mới chú ý tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Từ Huệ quả thực có một vết đỏ dị thường.

Lý Khác nhìn thấy, sắc mặt lập tức có chút sâm lãnh.

“Mặt của ngươi là ai đánh?” Lý Khác nhìn vết đỏ trên mặt Từ Huệ, cũng xác thực vừa nãy khi đi vào có nghe thấy tiếng tát tai.

Hiện tại xem ra, chính là tiếng Từ Huệ bị đánh lúc nãy.

Mọi người nghe Lý Khác hỏi, không ít người cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn Lý Khác nữa.

Từ Huệ thì có chút lo lắng định nói gì đó.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, nữ nhân đứng bên cạnh nàng lại mở miệng lần nữa.

“Ngô Vương điện hạ, là mấy người bọn họ, hai người giữ chặt ta,

sau đó hai người giữ chặt Tiểu Huệ, người đàn bà kia độc ác nhất, đánh Tiểu Huệ.

Còn mắng ta nữa.” Lý Khác nghe nữ nhân kia liến thoắng một hồi, ánh mắt của hắn không hề di chuyển sang mấy nữ nhân bị chỉ khống, ngược lại nhìn chằm chằm vào người rõ ràng đang châm ngòi thổi gió này.

“Ách...

Ngô Vương điện hạ, ngài cứ nhìn ta làm gì a?

Ngài nên nhìn các nàng mới đúng chứ a!” Nữ nhân kia thấy Lý Khác nhìn mình, phi nhưng không có chút sợ hãi nào, ngược lại vẫn tiếp tục kéo cừu hận về phía mấy nữ nhân kia.

Chương 232

"Nói nãy giờ, ta còn chưa biết ngươi tên là gì nhỉ?" Lý Khác nhìn nữ nhân vẫn đang bận rộn kéo cừu hận này, khóe miệng khẽ cười.

Hắn đảo cũng không phản đối các loại người tâm cơ hoặc là âm ngoan.

Trong mắt hắn, chỉ cần là đối phó kẻ địch, thủ đoạn gì cũng không quá đáng.

Chỉ là hắn tò mò nữ nhân này là ai, toàn trường ai nấy đều run rẩy, nàng lại có thể nói chuyện tự nhiên như vậy, có gan mượn dao giết người ngay trước mặt Lý Khác.

Lý Khác lại không ngốc, đối phương rõ ràng là đang mượn dao giết người.

Hắn chính là thanh dao đó.

"Bẩm Ngô Vương điện hạ, ta tên là Vũ Mị, là bạn tốt của nàng, cá nhân ta nói chuyện có chút không đâu vào đâu, mong Ngô Vương điện hạ đừng trách tội mới tốt!" Từ Huệ nghe Lý Khác hỏi, vội vàng đứng ra.

Hiện tại trong hoàng cung nàng chỉ có một người bạn này.

Nàng không hy vọng Vũ Mị xảy ra chuyện gì.

"Vũ Mị!

Tên hay, người cũng rất hay!" Lý Khác nghe Từ Huệ nói xong, thần sắc trong mắt cũng trở nên có chút đặc sắc.

Vũ Mị!

Võ Tắc Thiên?

Vị này có chút hung a!

Lý Khác thật không ngờ, tùy tiện đi dạo một vòng, cư nhiên gặp được một con cá lớn.

Quả thực khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

"Tiểu nữ tử tạ Ngô Vương điện hạ tán thưởng." Vũ Mị nghe Lý Khác khen, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng dám kéo cừu hận như vậy, Lý Khác có thể không tức giận, thì hoặc là Lý Khác không nhìn ra nàng đang mượn dao giết người, hoặc là Lý Khác hoàn toàn không để ý đến sống chết của mấy người kia.

Giết hay không giết, đối với Lý Khác hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Dưới nhãn lực của Vũ Mị, Lý Khác rõ ràng thuộc về vế sau.

"Được rồi, ta bên này có chút việc, chờ xử lý xong lát nữa lại nói chuyện với các nàng!" Lý Khác đi tìm nha hoàn thái giám, cư nhiên có thể gặp được Võ Tắc Thiên đại đại trong truyền thuyết ở đây.

Ít nhiều cũng làm hắn cảm thấy có chút bất ngờ.

Nhưng bất ngờ quy bất ngờ, hắn cũng không thể quên mục đích chính tới đây.

"Tiêu Tài nhân, ta có chút chuyện muốn nói chuyện với ngươi." Lý Khác nói một câu xong liền không để ý đến Võ Mị Nương nữa.

Chuyển tầm mắt sang Tiêu Tài nhân đang đứng bên cạnh, có chút thấp thỏm.

"Không biết điện hạ có gì phân phó?" Tiêu Tài nhân vốn đang lo lắng liệu có vì chuyện của Vũ Mị và Từ Huệ mà bị Lý Khác ghi hận hay không, thì Lý Khác quay sang nhìn nàng.

Khiến trong lòng Tiêu Tài nhân khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

"Yên tâm, ta không phải đến để xuất đầu cho Từ Huệ.

Không cần khẩn trương như vậy." Lý Khác nhìn Tiêu Tài nhân đang căng thẳng lo sợ, có chút khinh thường vẫy vẫy tay với nàng, ra hiệu qua một bên.

Từ Huệ nghe Lý Khác chính miệng thừa nhận không phải đến để bênh vực mình, trong lòng tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng khó tránh khỏi có chút thất lạc.

"Ai, Tiểu Huệ, cái vị Ngô Vương này không giúp ngươi a?

Không phải là rất thân sao?

Sao lại không giúp a?" Vũ Mị nghe Lý Khác nói xong cũng có chút ngơ ngác.

Vốn nhìn thấy Lý Khác cười với Từ Huệ vui vẻ như vậy, còn nói đùa với nàng.

Nàng tưởng hai người rất thân thiết.

Kết quả hiện tại xem ra, hình như đoán sai rồi a!

"Ta lúc nào nói ta và ngài ấy thân rồi a?

Ta lần trước mới gặp có một lần, khi đó ta cũng không biết ngài ấy là Ngô Vương, nói chung hình ảnh lúc đó cũng không tốt đẹp gì cho lắm!

Vừa nãy đã bảo ngươi đừng có làm loạn rồi mà!" "A!

Là như vậy a?

Thế thì thảm rồi, nhìn dáng vẻ của Ngô Vương, không chừng cũng muốn lôi kéo phụ thân của Tiêu Tài nhân kia, vậy chúng ta vừa nãy

làm như thế, lát nữa chết chẳng phải rất thảm sao?" Vũ Mị vừa nghe Từ Huệ nói thật ra không thân với Lý Khác, trên mặt lập tức đầy vẻ khổ sở.

Vốn dĩ hai người đắc tội Tiêu Tài nhân thì ngày tháng đã không dễ sống rồi.

Giờ lại đắc tội thêm một phen, thậm chí định mượn tay Lý Khác thu thập nàng ta.

"Lần này chết thảm rồi, Huệ a!

Ngày tháng sau này của hai ta càng thêm khó khăn rồi a!" "Ai, có thể có cách gì chứ!

Thực sự không được thì sau này chúng ta tránh đi một chút là được chứ gì!" "Ừm, cũng chỉ có thể như vậy." Trong lúc Vũ Mị và Từ Huệ đang nhỏ to thương lượng về sau, màn kịch Lý Khác ôn hòa nói chuyện việc nhà, lôi kéo Tiêu Tài nhân mà các nàng tưởng tượng tịnh không xuất hiện.

Khi Tiêu Tài nhân mặt đầy tươi cười đi đến trước mặt Lý Khác, Lý Khác vốn đang treo nụ cười trên mặt đột nhiên biến sắc.

Hắn vươn tay túm chặt lấy cổ Tiêu Tài nhân.

"Nói!

Đám nha hoàn tiểu thái giám của ta đều bị ngươi làm đi đâu rồi?

Còn nữa, là ai sai khiến ngươi gọi người hạ độc ta?

Độc dược lại là ai đưa cho?" Lý Khác đột nhiên bạo phát khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Bọn họ phát hiện, cái này hình như không giống kịch bản đã viết sẵn a!

"Ngô...

Chương 233

Ngô...

Vương...

điện hạ, nô tỳ không hiểu... không hiểu ngài đang nói gì a?" Tiêu Tài nhân nghe Lý Khác nhắc đến độc dược, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ hoảng loạn.

Nhưng nàng cũng biết, lúc này nếu không cẩn thận nói hớ thì cái mạng nhỏ cũng đi tong.

Cảm giác chèn ép truyền đến từ cổ khiến hô hấp của nàng dần trở nên khó khăn.

Đại não cũng vì thiếu dưỡng khí mà trở nên choáng váng.

Phổi do không có không khí đi vào, khiến cả lồng ngực nàng trở nên đau rát.

Lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy cái chết lại gần mình như vậy.

"Không biết?

Loại chuyện này mà cũng có thể không biết, vậy ngươi sống còn có giá trị gì?" Lý Khác nói xong, lực đạo trên tay tăng thêm, trực tiếp một tay nhấc bổng Tiêu Tài nhân từ dưới đất lên.

Lý Khác không hề có kiêng kỵ gì kiểu không đánh phụ nữ.

Chọc vào hắn, mặc kệ là ai, trực tiếp xử lý.

"Đừng giết ta, đừng giết ta a... khụ khụ... ta, ta, ta nói hết cho ngài!" Tiêu Tài nhân vốn tưởng rằng chỉ cần không thừa nhận thì Lý Khác cũng không dám làm gì nàng.

Nhưng không ngờ, nàng đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Lý Khác.

Lý Khác vốn bênh người mình chằm chặp, Tiêu Tài nhân này đều đã sai người tìm cơ hội hạ độc hắn rồi.

Lý Khác từ đầu đến cuối chưa từng định để nàng sống sót.

"Nhìn xem, nói thẳng ra không phải tốt hơn sao?

Hà tất phải chịu tội nhiều như vậy a?" Lý Khác nghe con quỷ cái Tiêu Tài nhân này chịu mở miệng, lực đạo trên tay buông lỏng, trực tiếp ném nàng xuống đất.

"Hiện tại nói đi!

Nhớ kỹ, ta không có quá nhiều kiên nhẫn để đợi ngươi biên soạn câu chuyện, cho nên tốt nhất là nói nhanh lên." Cổ họng Tiêu Tài nhân được Lý Khác buông tha, rốt cuộc cũng cảm nhận được không khí quý giá.

Nàng nằm liệt trên đất thở hổn hển từng ngụm lớn.

Lý Khác thì ở trên cao nhìn xuống nàng.

Không hề có ý tứ vội vàng.

Tiêu Tài nhân ngẩng đầu nhìn nụ cười dương quang của Lý Khác, không biết vì sao lại cảm giác như nhìn thấy sự diệt vong trong mắt hắn.

"Là...

Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân bảo nô tỳ làm như vậy, độc dược cũng là ông ta đưa cho nô tỳ.

Nha hoàn bị đổi đi kia cũng là ông ta giúp điều đi, nha hoàn điều từ bên đó tới hiện tại đang ở trong phòng nô tỳ, nô tỳ..." Tiêu Tài nhân há miệng khai hết mọi chuyện ra.

Hoàn toàn không có chút do dự nào.

Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, Lý Khác trực tiếp một tay xách nàng từ dưới đất lên.

"Đều nói thẳng ra không phải xong rồi sao.

Mạo tự so sánh ra, thế lực của lão bất tử Trường Tôn Vô Kỵ kia lớn hơn đi!

Nếu muốn lừa ta, có thể nói dối một cách nhẹ nhàng thẳng thắn như vậy, coi ta là thằng ngốc sao?" Lý Khác nói xong, lực đạo trên tay đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp vặn gãy cổ Tiêu Tài nhân.

Đối với kẻ đứng sau màn là ai hắn một chút cũng không hứng thú, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người đó, là ai thì cũng như nhau.

"Phòng của ngươi ta không tiện vào, ai vào giúp ta gọi tiểu nha hoàn của ta ra đi." Lý Khác ném thi thể Tiêu Tài nhân sang một bên, nói với mấy nữ nhân đã hoàn toàn sợ ngây người kia.

"Ta!

Ta đi ta đi!" Lý Khác vừa dứt lời, Vũ Mị bên cạnh trực tiếp giơ tay nhảy ra.

So với những người khác đang kinh hồn táng đảm không nói nên lời, trên mặt nàng lại tràn đầy vẻ hưng phấn.

Khi nhìn về phía Tiêu Tài nhân ngã trên mặt đất, thậm chí còn mang theo một tia hả hê.

"Vậy cảm ơn nha!" Lý Khác nhìn Vũ Mị đang nóng lòng muốn thử, khẽ cười một cái rồi phất tay cho nàng đi.

Vũ Mị được Lý Khác cho phép, trực tiếp xông vào trong phòng.

Những Tài nhân này không có cung điện riêng, duy nhất có cũng chỉ là một căn phòng thuộc về mình.

Lý Khác đứng ngoài cửa đợi một lúc, liền thấy nàng dìu một tiểu nha hoàn đi cà nhắc từ trong phòng bước ra.

“Điện hạ!

Ô ô ô ô...

Nô tỳ đều nói là nô tỳ không biết, nhưng ả ta cứ đánh nô tỳ!

Ô ô ô...

Nô tỳ cái gì cũng chưa nói.” Khi tiểu nha hoàn được Vũ Mị dìu bước ra, vừa nhìn thấy Lý Khác, lập tức òa khóc nức nở.

Lý Khác tiến lên hai bước đỡ lấy nàng.

“Được rồi, đều qua rồi, ta hai ngày không về, sơ suất rồi, đi thôi, cùng ta trở về đi!

Tiểu Nguyệt Nhi tỷ tỷ đều đang đợi ngươi.” Lý Khác nhìn bộ dạng lê hoa đái vũ của tiểu nha hoàn, cũng có chút áy náy.

Lần này quả thực là sơ suất.

Chương 234

Lúc đó chỉ lo mang Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi đi không ai dám động, nhưng lại bỏ qua những người hầu hạ này.

"Hai người các ngươi hiện tại không có việc gì chứ!

Có thể giúp ta đưa nàng về tẩm cung của ta được không?" Lý Khác hiện tại còn mấy người hầu nữa phải đi tìm về, tự nhiên không tiện đưa tiểu nha hoàn này về.

Cuối cùng cũng chỉ có thể chọn nhờ người giúp đỡ.

Lựa chọn đầu tiên cũng là Vũ Mị và Từ Huệ.

Hai người trên người rõ ràng mặc y phục cung nữ, tuy rằng Lý Khác không biết vì sao hai muội tử đại danh đỉnh đỉnh lại mặc đồ cung nữ ở đây chiêu người bắt nạt.

Nhưng đã gặp rồi, vậy thì tự nhiên cũng không định khách khí.

Ôn uyển như ngọc, lại điều bì đáng yêu Từ Huệ, cộng thêm một Thiên cổ nhất nữ đế.

Những nhân vật lịch sử như thế này, Lý Khác lại có đạo lý nào buông tha.

Trực tiếp giữ lại bên cạnh là được.

"Được a được a!

Ta còn chưa từng đến tẩm cung của ngài đâu." Từ Huệ hơi do dự, Vũ Mị thì lập tức đồng ý luôn.

Có cơ hội chạy ra ngoài chơi, ai thèm ở đây hầu hạ người khác a?

"Vậy làm phiền rồi, ta còn phải đi tìm mấy người hầu khác nữa, bên này làm phiền các ngươi." Lý Khác nói xong, trực tiếp giao tiểu

cung nữ đang dìu trên tay cho hai người Từ Huệ.

Sau đó xoay người đi ra khỏi Lệ Tú Cung.

Danh sách trên tay phất lên, liền đi tới địa điểm tiếp theo.

Tiểu thái giám dẫn đường trước đó lúc này đầy đầu mồ hôi lạnh, kinh hãi tột độ.

Lý Khác một lời không hợp liền giết người, nếu chuyện này truyền đến chỗ Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn truy cứu, Lý Khác sẽ không có việc gì.

Nhưng tiểu thái giám dẫn đường như hắn thì không chắc a.

Một khi bị giận cá chém thớt, cái đầu này có khả năng thành quả dưa hấu để người ta một dao chặt xuống a! *** Sau khi Lý Khác dạo một vòng quanh hậu cung, rốt cuộc cũng tìm về được tất cả những người hầu bị điều đi.

Bất quá những người này hầu như ai nấy đều mang thương tích, nhưng may mắn là đều không có gì đáng ngại.

Chỉ là một đường này hắn làm ầm ĩ, thái giám nữ quan chết một đống.

Cả cái hậu cung của Lý Thế Dân đều bị Lý Khác quậy cho gà bay chó sủa.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lý Thế Dân đều không lộ diện.

Mặc cho Lý Khác hồ nháo.

Những người này đều là tai mắt do thế gia sắp đặt, chết thì cứ chết.

Hoàng đế mà, nữ nhân chưa bao giờ thiếu, đám hoạn quan nữ quan này lại càng không thiếu.

Chết thì chết, vấn đề không lớn.

Khi Lý Khác trở lại tẩm cung, Vũ Mị và Từ Huệ vừa vặn cũng đang ở trong cung điện giúp đám cung nữ bôi thuốc.

Trên người đa số đều là vết roi đánh.

Tuy rằng đau, nhưng tu dưỡng vài ngày là khỏi.

Lý Khác cố ý lấy ra chút thuốc kháng sinh từ không gian hệ thống cho các nàng uống, đề phòng vết thương nhiễm trùng.

"Cái đó, Ngô Vương điện hạ, chuyện bên này cũng xong rồi, hay là nô tỳ xin phép về đây ạ!" Khi tất cả mọi việc đã thu xếp xong, Từ Huệ liền muốn rời đi.

Vũ Mị vừa nghe Từ Huệ muốn đi, lập tức có chút không muốn.

Ở chỗ Lý Khác tốt biết bao nhiêu a!

Trở về làm Tú nữ, không những bị người ta sai bảo như cung nữ, còn có khả năng cả đời chết già trong hoàng cung.

Nếu có thể ở lại chỗ Lý Khác làm một cung nữ, lại có một chủ tử cường thế che chở như vậy, về sau không chừng còn có khả năng trực tiếp được phóng xuất cung về nhà.

Hà tất phải chạy về làm gì a?

Làm một quả phụ còn trinh?

Lý Khác nhìn Từ Huệ đề xuất muốn về, cũng không trả lời.

Chỉ ngồi trên ghế đầy hứng thú nhìn nàng.

Từ Huệ thấy Lý Khác nửa ngày đều không nói gì, ngẩng đầu nhìn lén Lý Khác.

Phát hiện hắn đang chằm chằm nhìn mình, lập tức có chút ngượng ngùng.

“Ngô Vương điện hạ, vậy nô tỳ xin cáo lui trước.” Từ Huệ lúc này mới mười ba mười bốn tuổi, tuy rằng ở thời đại này đã là tuổi có thể gả chồng.

Nhưng trong mắt Lý Khác cũng chỉ là cô nhóc con mà thôi.

Lý Khác tự nhiên sẽ không có suy nghĩ xấu xa gì.

Chỉ là tò mò, người phụ nữ có tiếng trong lịch sử này, rốt cuộc là bộ dạng gì.

Đương nhiên, trừ Từ Huệ ra, còn có Vũ Mị bên cạnh.

Đây chính là Thiên cổ nhất đế, tuy rằng lúc này Lý Khác chưa nhìn ra khí thế đế vương trên người nàng, nhưng tịnh không cản trở sự tò mò của hắn đối với người phụ nữ này.

Hiện tại Vũ Mị trong mắt hắn bất quá chỉ là có chút thông minh vặt, gan dạ hơn người bình thường chút thôi.

Những cái khác cũng chưa nhìn ra được.

“Ở lại chỗ của ta, chẳng lẽ làm ngươi cảm thấy khó chấp nhận như vậy sao?” Lý Khác nhìn thân ảnh định rời đi của Từ Huệ, giọng nói cũng trở nên trầm thấp.

“Ta nhớ có người từng nói ta là người xấu, cảm thấy đều đã chạy vào hang ổ của người xấu rồi, còn có thể đi ra ngoài được sao?” Vốn dĩ xoay người định chạy, Từ Huệ không ngờ Lý Khác sẽ nói như vậy.

Chương 235

Vừa xoay người định giảng đạo lý với Lý Khác, đột nhiên cảm giác hai cánh tay luồn qua nách.

Trực tiếp giống như xách đứa trẻ con nhấc bổng nàng lên.

"Ai nha!

Ngài làm cái gì vậy?" Từ Huệ không ngờ Lý Khác cư nhiên to gan lớn mật như thế, hai chân rời đất lại không dám giãy giụa, sợ nhỡ đâu giãy một cái ngã xuống đất.

Lý Khác giống như xách mèo con, trực tiếp đặt Từ Huệ lên ghế ngồi xong mới đứng thẳng người dậy.

"A a, lần trước ta muốn xoa cái đầu nhỏ này, lần này xem ngươi trốn kiểu gì!" Lý Khác nói xong, trực tiếp đưa tay đặt lên cái đầu nhỏ của Từ Huệ.

Sau đó bắt đầu xoa loạn xạ.

"Ai nha!

Làm gì a?

Tóc của ta!" Từ Huệ vốn chải tóc thập phần nhu thuận, dưới sự cố tình làm bậy của Lý Khác, rất nhanh trở nên rối bù như tổ quạ.

Lý Khác mặt đầy vui vẻ cười lớn.

Từ Huệ thì tức giận đưa tay gạt bàn tay to đang tác quái của Lý Khác ra.

Nhưng lại không bắt được tay hắn.

Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi ở bên cạnh nhìn Lý Khác trêu chọc Từ Huệ như trêu trẻ con, hai tiểu nha đầu nhìn nhau cười một

cái, sau đó xoay người đi chuẩn bị quần áo thay cho Lý Khác.

Lý Khác khá ưa sạch sẽ, trong điều kiện cho phép, quần áo của hắn đều thay mỗi ngày.

Vũ Mị ở bên cạnh ngốc ngốc nhìn Lý Khác đang trêu chọc Từ Huệ, ánh mắt có chút lấp lóe.

Về phần trong lòng đang nghĩ gì, thì chỉ có mình nàng mới biết.

Khi Lý Khác chơi đùa cũng tàm tạm, tóc của Từ Huệ đã bị hắn vò cho rối tung rối mù.

Từ Huệ thì dường như đã triệt để bỏ cuộc giãy giụa, tức anh ách ngồi ở đó.

Một bộ dạng sinh không thể luyến nhìn Lý Khác.

Hận không thể nhảy lên cắn vào cánh tay hắn một cái.

"Được rồi được rồi, không xoa đầu ngươi nữa!

Cùng lắm thì ta cũng cho ngươi xoa lại là được chứ gì!" Lý Khác ngồi xổm xuống nhìn Từ Huệ đang ngồi trên ghế buồn bực không vui, trong mắt đầy ý cười.

Hiện tại càng nhìn càng thấy tiểu nha đầu này đáng yêu.

"Ta mới không thèm xoa đầu ngài đâu.

Ta bây giờ có thể đi được chưa?" Từ Huệ nhìn Lý Khác đang ngồi xổm trước mặt, có chút hờn dỗi chu môi, oán khí thâm trọng hỏi một câu.

"Đi thì chắc là không thể nào rồi, sau này cũng không thể, về sau cứ ở lại chỗ ta đi." Lý Khác nghe Từ Huệ muốn đi, trực tiếp cười.

Người Lý Khác đã nhìn trúng, còn muốn đi?

Đừng đùa nữa.

“Làm cái gì a?

Ta chính là tuyển tú tiến cung, nếu để Hoàng thượng biết ngài cưỡng ép giữ ta ở đây, có khả năng sẽ trực tiếp bị biếm làm thứ dân, ngài không cần mạng nữa à?” Từ Huệ vừa nghe Lý Khác nói, suýt chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế.

Cái dáng vẻ nhỏ nhắn đứng trước mặt Lý Khác giáo huấn, hoạt thoát thoát một bộ dạng bà cụ non, nhìn vào khỏi nói có bao nhiêu buồn cười.

“Ta đã dám nói như vậy, thì chứng minh ta có tư cách này, mấy chuyện này không cần ngươi phải lo lắng.

An tâm ở lại chỗ ta là được rồi.” Lý Khác vừa dứt lời, bên ngoài vang lên một tràng tiếng vấn an.

“Thỉnh an Hoàng thượng!” “Thỉnh an Hoàng thượng!” ...

Vốn đang ngồi trên ghế, Từ Huệ và Vũ Mị đang đứng bên cạnh nghe tiếng người hô bên ngoài, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hoàng thượng đến rồi?

Hoàng thượng đến rồi!

“Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ a!

Nếu bị Hoàng thượng biết, ta chết chắc rồi, không chừng còn liên lụy đến người trong nhà a!” “Xong rồi xong rồi, lần này xong đời rồi!

Sắp chết rồi, sắp chết rồi!” Vũ Mị và Từ Huệ lúc này bắt đầu hoảng loạn.

Lý Khác nghe Lý Thế Dân đến lại bày ra vẻ mặt đạm định.

Đến thì đến, dù sao cùng hắn cũng chẳng có quan hệ gì, cái gì cần

làm thì làm!

“Được rồi, hai người các ngươi đừng có như lửa đốt lông mày thế được không?

Lại không phải không quen biết!” “Ai không quen biết ai a?” Lý Khác vừa dứt lời, giọng nói của Lý Thế Dân từ bên ngoài vang lên.

“Không biết tiểu bối nói chuyện, lão bối nên bớt nghe lén đi a!

Cẩn thận tai mọc mụn!” Lý Khác nghe tiếng Lý Thế Dân, trực tiếp đầu cũng không quay lại đáp trả một câu.

Nghe thấy thế, Từ Huệ và Vũ Mị đang hoảng loạn trực tiếp hai mắt đờ đẫn nhìn Lý Khác. ‘Chẳng lẽ ta vào nhầm hoàng cung giả?

Nhìn thấy Hoàng đế giả và Hoàng tử giả?’ Suy nghĩ như vậy gần như đồng thời hiện lên trong đầu hai người.

Lại nhìn xung quanh, phát hiện những cung nữ thái giám khác cùng hai cô gái kia, địa vị có vẻ rất cao nhưng lại không có thân phận, đều bày ra vẻ mặt thấy nhiều không trách, hai nữ nhân càng cảm giác tam quan của mình dường như bị người ta điên đảo rồi.

Lý Thế Dân vốn dĩ mặt đầy tươi cười bước vào, nhưng vừa đến cửa đã bị Lý Khác cho ăn bơ, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ. "Không có việc gì chạy đến chỗ ta làm cái gì?" Lý Khác cũng chẳng có nhiều thời gian để ý đến Lý Thế Dân, nhìn ông đi vào tẩm cung mà ngay cả phép tắc mời ngồi cũng không có.

Chương 236

Hắn tự mình ngồi xuống một bên, giọng điệu có chút không vui: "Nếu muốn hỏi tội chuyện ta chạy ra hậu cung giết người thì đừng hỏi nữa, miễn cho lát nữa lại chạy đến chỗ mẫu phi ta nói này nói nọ!

Ta hiện tại cứ đi thăm mẫu phi một lần là bị giáo huấn một lần, cái gió bên gối của ông thổi cũng tốt thật đấy!" Lý Thế Dân thấy Lý Khác không có ý định mời ngồi cũng không để ý lắm, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lý Khác.

Quan hệ giữa hai người hiện tại càng ngày càng kỳ quái, nhưng xác thực là đang duy trì một loại cân bằng vi diệu. "Yên tâm đi, lần này không phải vấn đề hậu cung, chết chút người đó vấn đề không lớn, lần này là nói chuyện tảo triều ngày mai." Lý Thế Dân vừa ngồi xuống, Tiểu Nguyệt Nhi liền nhanh chóng rót cho ông một ly nước.

Ở chỗ Lý Khác không thích uống trà, cho nên hầu như chỉ có nước lọc.

Lý Thế Dân đối với việc này cũng không có ý kiến gì, đãi ngộ ở chỗ Lý Khác ngày một kém đi, trong lòng ông cũng có chút tự hiểu lấy. "Chuyện ngày mai?

Chuyện gì a?

Ta nói trước nhé!

Muốn bảo ta xin lỗi đám tôn tử kia thì miễn bàn, ta không đánh chết bọn hắn là không tệ rồi." "Ừ..." Lý Thế Dân vừa định nói, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Từ Huệ và Vũ Mị đang đứng đối diện cúi gằm mặt, một cử động nhỏ cũng không dám. "Hai người kia là ai?

Sao trẫm chưa từng gặp?" Từ Huệ và Vũ Mị vốn dĩ đang nơm nớp

lo sợ, sợ bị Lý Thế Dân phát hiện, cho nên vẫn luôn đứng một bên cúi đầu, ngay cả tiếng thở cũng cố nén nhỏ nhất có thể.

Nhưng vẫn bị Lý Thế Dân phát hiện. "Hồi Hoàng thượng, nô tỳ..." Từ Huệ sợ đến mức không dám mở miệng nói chuyện, Vũ Mị gan lớn hơn một chút thì định nhân cơ hội mạo nhận là cung nữ để lấp liếm cho qua.

Nhưng vừa mới mở miệng, giọng nói không mặn không nhạt của Lý Khác từ bên cạnh đã truyền đến. "Hai tú nữ vừa mới tuyển vào cung lần trước, ta nhìn trúng, sau đó mang về đây!" Nguyên bản chuẩn bị lừa gạt Hoàng đế để qua ải, Vũ Mị nghe lời Lý Khác xong suýt chút nữa thì sợ đến mức bò ra đất.

Tuy rằng gan nàng lớn, nhưng cũng chưa lớn đến mức trực tiếp ở trước mặt Hoàng đế nói lung tung như vậy a!

Từ Huệ vốn nhát gan đứng bên cạnh lúc này sắp khóc đến nơi rồi. "Cái tên Lý Khác đáng chết này, đang làm cái gì vậy?

Tiêu đời rồi, lần này chết chắc rồi, nếu Hoàng thượng quái tội xuống, đừng nói cái đầu ta giữ không được, ngay cả người trong nhà cũng phải chịu liên lụy a!" Từ Huệ hiện tại hận chết Lý Khác.

Loại lời nói này cư nhiên cũng có thể trực tiếp nói ra.

Ngay trước mặt Hoàng đế nói nữ nhân của người ta ta nhìn trúng rồi mang về.

Nghe xem, đây là tiếng người sao? "Cái gì?

Hai người này là tú nữ hậu cung?

Ngươi mang về tẩm cung rồi?" Lý Thế Dân có chút phẫn nộ đứng lên khỏi ghế.

Mãn mặt lửa giận, nhưng khi nói chuyện, thanh âm lại rất nhỏ.

Nữ nhân dự định cho mình bị con trai cướp đi, chuyện này có thể lớn tiếng tuyên dương sao? "Kích động cái gì chứ?

Hậu cung kia chỉ riêng tú nữ cũng hơn năm trăm rồi đi?

Bên trên còn có mấy cái đẳng cấp tần phi các loại.

Tính ra hậu cung của ông ít nhất cũng tám chín trăm người rồi!

Thiếu đi hai người thì sẽ chết à?" Nhìn Lý Thế Dân đang bạo nộ, Lý Khác tỏ vẻ đừng nóng giận, dù sao nóng giận cũng không thể làm gì hắn. "Là vấn đề nữ nhân bao nhiêu sao?

Ngươi muốn nữ nhân, trẫm trực tiếp tuyển phi cho ngươi không được sao?

Hà tất phải chạy đến hậu cung tìm?

Ta là Hoàng đế, đó là hậu cung của ta, một Hoàng tử chạy đến đó tìm nữ nhân, chuyện này nếu truyền ra ngoài..." Lý Thế Dân lúc này cũng biết phát hỏa với Lý Khác là vô dụng, chủ yếu là phát hỏa cũng không làm gì được Lý Khác.

Hơn nữa hỏa khí của Lý Khác còn lớn hơn ông.

Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào việc giảng đạo lý. "Đừng có xàm mấy chuyện có hay không với ta, con người ta thật sự không sợ người khác nói ra nói vào.

Lại chẳng phải ông là Hoàng đế sao?

Đến lúc đó ai già mồm trực tiếp chém không phải là xong à?" Lý Khác cũng mặc kệ Lý Thế Dân. "Nhưng mà..." Lý Thế Dân còn muốn nói gì đó, Lý Khác lại trực tiếp dùng lời nói chặn họng ông. "Đừng nhưng nhị gì cả, khẩn trương lên, chuyện tảo triều ngày mai làm cho xong, ta còn phải đi ngủ đây!

Tốc độ điểm diễn tập cho tốt, đừng để ngày mai diễn hỏng thì

đừng tìm ta!" Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói chính sự xong, lập tức cũng không còn xoắn xuýt chuyện hai nữ nhân kia nữa.

Còn về danh tiếng, Lý Thế Dân còn danh tiếng sao?

Từ sau sự biến Huyền Vũ môn, tiết tháo cũng ném đi gần hết rồi.

Sau đó lại cường cưới lão bà của đệ đệ.

Những chuyện này đều làm ra được, Lý Thế Dân cũng không phải người thật sự quá coi trọng sĩ diện.

Chẳng qua nghe Lý Khác đi hậu cung cưỡng ép mang đi hai nữ nhân, trong lòng có loại cảm giác bị "đội nón xanh" mà thôi.

Những thứ này so với chính sự đều là chuyện nhỏ. "Được, tất cả đi ra bên ngoài chờ đi!" Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn thoáng qua người trong phòng, trực tiếp bắt đầu đuổi người.

Những nha hoàn thái giám kia thì dường như đã quen rồi, trực tiếp cúi đầu đi ra ngoài.

Vũ Mị và Từ Huệ thì vẻ mặt mờ mịt nhìn Lý Khác và Lý Thế Dân.

Chương 237

Tổng cảm giác, cái hình tượng Hoàng đế bệ hạ nắm giữ quyền sinh sát thiên hạ, thiên tử nhất nộ huyết lưu thiên lý trong lòng các nàng lúc này đã triệt để sụp đổ.

Thiết lập nhân vật trực tiếp sụp đổ a! "Hai người các ngươi còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau về hậu cung chờ đi?" Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn Từ Huệ và Vũ Mị, phất tay bảo hai người mau chóng về hậu cung, giống như đã quên chuyện vừa rồi. "Đừng có đánh trống lảng với ta, hai người này về sau là người của ta rồi, đừng có lằng nhằng!

Nếu không chúng ta trực tiếp miễn bàn nhé!" "Ách, không phải ngươi nói ta lớn tuổi rồi sao!

Quên quên, vậy được, hai người các ngươi về sau không cần về hậu cung, trực tiếp ở lại chỗ Lý Khác đi." Lý Thế Dân vốn định đánh trống lảng cho qua chuyện, ngày mai tìm người đào cái hố chôn hai nữ nhân này, trực tiếp chặt đứt tâm tư của Lý Khác.

Hiện tại thấy không lừa được, cũng chỉ đành thôi.

Từ Huệ và Vũ Mị không biết, vừa rồi các nàng đã thoát được một kiếp nạn sinh tử. *** Sáng sớm hôm sau, Lý Khác tay đỡ eo đi ra khỏi tẩm cung.

Một đêm ngủ không ngon, cảm giác lúc này eo mỏi lưng đau, tứ chi rã rời.

Giống như cảm giác thân thể bị móc rỗng.

Tối hôm qua, Từ Huệ và Vũ Mị đều bị giữ lại.

Trong tẩm cung lại chỉ có một cái giường êm, cuối cùng với mỹ

đức ưu tiên muội tử, Lý Khác dứt khoát chạy ra ghế sô pha ngủ, nhường giường cho bốn nha đầu.

Kết quả hình như ngủ bị sái cổ. "Ngô Vương điện hạ hôm nay dậy thật sớm a!" Lý Khác đang đứng bên ngoài tập thể dục vươn vai thì Ngô công công cũng mang theo người đến gọi đi thượng triều.

Bởi vì Lý Khác lên triều cứ "ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới", Lý Thế Dân lo lắng hôm nay hắn quên giờ, cố ý sắp xếp Ngô công công đến gọi dậy. "Ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt mà!

Đi thôi, cũng sắp đến giờ tảo triều rồi." Lý Khác không đợi Ngô công công thúc giục, trực tiếp đi đầu hướng về phía Thái Cực Điện.

Khi đứng trên triều đường, hắn luôn cảm giác sau lưng có mấy ánh mắt như dao găm đang quét qua người mình.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn, những ánh mắt kia lại thập phần thức thời nhanh chóng dời đi. "Hừ, một đám lão già khốn kiếp!" Lặp lại mấy lần, Lý Khác cũng có chút phiền.

Dù sao đám gia hỏa này nhìn hay không nhìn cũng thế, chẳng lẽ dám cùng hắn "PK" ngay tại hiện trường?

Đương nhiên, nếu thật sự dám PK, Lý Khác có thể trực tiếp đánh chết tươi ngay tại đại điện. "Hoàng thượng giá lâm!" Lý Khác bên này vừa mới đứng nghiêm chỉnh, Lý Thế Dân cũng đến. "Có việc khởi tấu, không việc bãi triều!" Sau câu khai tràng lệ hành công sự của Ngô công công, tảo triều chính thức bắt đầu. "Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần có việc khởi tấu!" "Hoàng thượng, lão thần có việc khởi tấu!" "Hoàng thượng, lão thần cũng có việc khởi tấu!" ...

Lý Thế Dân mấy ngày đều không thượng tảo triều, hôm nay triều hội vừa mở, những đại thần kia đều trước tiên đem sự tình của mình nói ra.

Lý Thế Dân cũng không nóng nảy, từng kiện từng kiện đưa ra xử lý an bài.

Cũng không biết đám đại thần này có phải đã thông đồng trước hay có sự ăn ý ngầm, ai cũng chưa vội đề cập đến chuyện liên quan tới Lý Khác.

Lý Khác cũng vui vẻ thanh nhàn, đứng một bên, một chân cứ rung rung, nhìn qua thật là khoái hoạt.

Khi những chuyện tồn đọng mấy ngày nay xử lý gần xong, không khí đại điện đột nhiên an tĩnh lại.

Giống như sự bình tĩnh trước cơn bão táp.

Cả đại điện thập phần áp lực, chỉ có Lý Khác đứng ở đó như người không liên quan, nhìn đông nhìn tây. "Chư vị khanh gia, còn có chuyện gì tấu không a?

Nếu không có việc gì, vậy liền bãi triều đi!" Lý Thế Dân nhìn đám đại thần im lặng đứng đó, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt hỏi. "Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!" Lời Lý Thế Dân vừa dứt, những đại thần chuẩn bị gây sự kia còn chưa kịp nói, thanh âm Lý Khác đã vang lên. "Có chuyện gì?!" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác mở miệng không hề báo trước, trực tiếp phất tay cho phép. "Hồi Phụ hoàng, mấy ngày trước ta nhập chức Hình bộ, lật xem án tông Hình bộ, đem một số án tông có vấn đề đều trọng thẩm lại một lần, tổng cộng phát hiện hơn hai mươi tên tội đại ác cực.

Tại pháp trường ngoài thành ngày hôm qua, lúc vấn trảm, nhi thần lo lắng thế lực sau lưng những tội phạm kia cướp pháp trường, nên trong tình huống chưa kinh động Phụ hoàng, đã tìm Tần Quỳnh tướng quân điều động một ngàn năm trăm tinh binh.

Tuy rằng thành công phục sát những loạn thần tặc tử kia, nhưng

hiện trường lại phát sinh một ít hỗn loạn, nhi thần đặc biệt thỉnh tội." Lý Khác nói xong, những đại thần vốn định phát nan hướng về Lý Khác lập tức không biết nói gì cho phải.

Chẳng lẽ nói con trai nhà mình không thể chết vô ích sao!

Sau khi thì thầm to nhỏ tam năm tụm ba, trong đó một người đứng ra. "Hồi bẩm Hoàng thượng, Ngô Vương điện hạ hoàn toàn là đang vu hãm.

Cái gọi là những kẻ tội đại ác cực kia chính là con cái của những người chúng ta có ý kiến bất hợp tại triều đường, Ngô Vương ỷ vào thân phận Hoàng tử, hoàn toàn là đang tứ ý lạm sát con cái chúng ta, ý đồ san trừ dị kỷ a!" "Hoàng thượng, ấu tử Trường Tôn Hoán của lão thần lần trước đã được Hoàng thượng kim khẩu xá miễn tội trách rồi a!

Nhưng Ngô Vương điện hạ lại cố tình đem con ta chém giết ở ngoài thành Trường An, xin Hoàng thượng làm chủ cho lão thần!" "Hoàng thượng, ngày hôm qua, con ta Tiêu Viễn bị chém ở ngoài thành Trường An, tiểu nữ Tiêu Tiêu ở trong cung nãi là thất phẩm Tài nhân, nhưng lại bị Ngô Vương vô cớ sát hại, mong Hoàng thượng có thể trả lại cho lão thần một cái trong sạch a!

Đừng để một đôi nhi nữ của ta chết oan nơi cửu tuyền a!" "Hoàng thượng..." Có người dẫn đầu, những kẻ chết con trai hoặc chết con gái kia, từng người từng người sụt sùi trực tiếp quỳ thành một mảng.

Phóng mắt nhìn lại, quá nửa người trên triều đường đều đã quỳ xuống.

Lý Thế Dân nhìn đám đại thần quỳ rạp xuống thỉnh nguyện, tuy rằng trong lòng cũng có chuẩn bị, nhưng khó tránh khỏi cảm thấy có chút giật mình.

Cái thằng ranh con này, toàn bộ quý tộc Lũng Tây đều quỳ ở đây rồi.

Ra tay cũng thật tàn nhẫn a!

Lý Thế Dân trong lòng có chút oán trách nhìn Lý Khác một cái.

Lý Khác thì hào vô tự giác nhún vai, tỏ vẻ kỳ thực cũng không nhiều lắm a!

Nếu mấy lão già này đều ủng hộ hắn, vậy có lẽ sau khi thượng vị hắn sẽ từ từ giết từng đứa một!

Chương 238

Nhưng không khéo, đám đang quỳ này đều là loại không ủng hộ hắn.

Tốt nhất cũng chỉ là loại tường đầu thảo (gió chiều nào che chiều ấy).

Không giết thì có lỗi với bản thân quá!

Không thấy những người ủng hộ hắn như Lý Tĩnh, Tần Quỳnh cùng với đám Trình Giảo Kim đứng gần đó đều đang đứng thẳng tắp sao! "Lý Khác, những lời chúng vị đại thần nói có phải sự thật hay không?" Lý Thế Dân có chút hữu khí vô lực hỏi Lý Khác.

Tuy rằng tình huống này ngày hôm qua hai người đã thương lượng, nhưng khi thật sự nhìn thấy nhiều đại thần nằm rạp trên đất thỉnh nguyện như vậy, Lý Thế Dân cũng cảm thấy đau đầu.

Những người này nắm giữ quá nửa quyền lên tiếng của Đại Đường.

Vốn là Hoàng đế, có đôi khi đưa ra quyết định cũng sẽ bị đám gia hỏa này gây trở ngại.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Thế Dân đồng ý mượn tay Lý Khác tiêu trừ thế lực quý tộc này.

Thiên hạ là thiên hạ của Hoàng đế, nhưng những thế lực quý tộc này có đôi khi lại đủ sức uy hiếp cả Hoàng đế.

Đây là chuyện mà mỗi một người đương quyền đều không thể nhẫn nhịn.

Hiện tại ông còn khoẻ, dư uy còn đó, những người này không dám làm gì.

Nhưng nếu ông quy tây, đổi một Hoàng đế khác lên đài, nếu Hoàng đế thế yếu, vậy những quý tộc này có khả năng trực tiếp lật đổ giang sơn Lý gia.

Đây là điều Lý Thế Dân không muốn thấy. "Phụ hoàng, chúng ta ngồi trong triều đường hoàng cung, làm sao biết đâu là sự thật a?

Tội chứng của bọn hắn đều ghi lại trên án tông Hình bộ rồi, ngày hôm qua lúc vấn trảm, mấy ngàn dân chúng ngoài thành đi vây xem, cũng chẳng thấy có ai nói ta chém oan a!" "Hoàng thượng, dân chúng ngu muội, chẳng qua là bị người cổ hoặc mà thôi, lời nói của bọn họ sao có thể coi là thật." "Đúng vậy Hoàng thượng, lúc ấy Ngô Vương điện hạ ở trên pháp trường, phân minh là đang yêu ngôn hoặc chúng, xúi giục những dân chúng kia đối với con cái chúng ta..." Ngay khi có hai đại thần đứng ra cưỡng ép tranh luận với Lý Khác, bên tai Lý Khác đột nhiên truyền đến thanh âm hệ thống. *"Đinh đông!

Thần cấp tuyển trạch xúc phát [Đa lựa chọn]: Mấy lão già này mở miệng đều là ngụy biện.

Lựa chọn 1: Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Trực tiếp tát.

Phần thưởng: Mỗi một cái tát thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên.

Lựa chọn 2: Mọi người đều là người hưởng giáo dục chín năm, phải chú trọng lấy đức phục người!

Cùng bọn hắn chém gió đi!

Phần thưởng: Mỗi khi làm một đại thần á khẩu không trả lời được, thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!

Lựa chọn 3: Lười so đo với bọn hắn, xoay người bỏ đi, dù sao bọn hắn cũng không làm gì được mình.

Phần thưởng: Mười rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!"* Lý Khác nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, thân thể vốn có chút vô tinh đánh thải, lưng còng xuống nháy mắt đứng thẳng lên.

Xoay người nhìn tên gia hỏa đang thao thao bất tuyệt kia, trong mắt lập tức toát ra tinh quang.

Những kẻ này trong mắt hắn lúc này, chính là bao kinh nghiệm a!

Rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên là đồ tốt, hầu như đều mở ra những món đồ hiện đại.

Thỉnh thoảng còn xuất hiện một ít đạo cụ thần kỳ, Lý Khác thích nhất phần thưởng này. "Đúng vậy Hoàng thượng, lúc ấy Ngô Vương điện hạ ở trên pháp trường, phân minh là đang yêu ngôn hoặc chúng, xúi giục những dân chúng kia đối với con cái chúng ta tâm tồn thiên kiến, cho nên mới có thể...!" *Bốp...* "Ai da!

Hoàng thượng, Ngô Vương đánh người a!" "Đánh cái lão tạp mao nhà ngươi." Lý Khác lúc đối phương nói mới được một nửa liền trực tiếp nhảy lên, giơ tay giáng một cái tát thật mạnh.

Với tố chất thân thể của Lý Khác lúc này, quả thực nhanh như tia chớp.

Vị đại thần kia còn chưa nhìn rõ bóng người lao tới trước mặt, trên mặt đã xuất hiện dấu tay của Lý Khác.

Sức mạnh to lớn kia giáng xuống, không chỉ đem lời nói của hắn tát ngược vào trong bụng, mà còn tát người ngã văng xuống đất. "Cái đồ lão già khốn kiếp a!

Giỏi bịa đặt nhỉ.

Dân chúng ngu muội?

Các ngươi nói giống như mình thông minh lắm vậy?" "Chưa nghe

câu ánh mắt của quần chúng là sáng như tuyết sao?" Lý Khác tát một cái cho ngã xuống đất xong, thuận chân bồi thêm một cước. *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công tát Hoa Thiệu Cần một cái, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!"* Cái tát này của Lý Khác trực tiếp làm cho mọi người trên đại điện đều ngẩn ra.

Lý Thế Dân nhìn Hoa Thiệu Cần sau khi bị đánh, nửa bên mặt sưng vù, khóe mắt đều giật giật.

Cùng kịch bản soạn sẵn hôm qua không giống lắm a?

Hôm qua nói là để Lý Khác trên đại điện lấy đức phục người, thiệt chiến quần hùng.

Cuối cùng Lý Thế Dân ân uy tịnh thi đem hắn tống đi biên quan phục dịch ba năm.

Kết quả vở kịch bên này mới mở đầu, Lý Khác đã bắt đầu thêm thắt tình tiết rồi.

Kịch bản phía sau chẳng phải nháy mắt toàn bộ bị đánh loạn sao! "Hoàng thượng, Lý Khác mục vô vương pháp!

Mục vô..." *Bốp...* Một đại thần khác vừa mới mở miệng, Lý Khác trực tiếp không quan tâm hắn nói gì, vén tay áo lên tát thẳng một cái. "Ta mục vô vương pháp?

Ở trên cái triều đường này lộng hành thị phi.

Coi Phụ hoàng ta là kẻ ngốc, coi Đại Đường này đều là nhà các ngươi chắc?" *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công tát Ô Thiếu Lâm một cái, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên."* Hoa Thiệu Cần - người bị tát đầu tiên lúc này cũng rốt cuộc phản ứng lại.

Một tay che mặt đứng lên, trong hai mắt lập tức toát ra lệ hoa. "Hoàng thượng, lão thần bất quá là vì con trai đòi cái công đạo a!

Ngô Vương..." Ông ta vừa mới mở miệng, bóng dáng Lý Khác lại lần nữa xuất hiện trước mặt.

Chương 239

Lần này Hoa Thiệu Cần có chuẩn bị, trực tiếp giơ tay đỡ đòn.

Lúc này Lý Thế Dân cũng phản ứng lại: "Nghịch tử, dừng tay!" Lý Thế Dân hiện tại cũng cảm giác được, Lý Khác có chút diễn quá đà rồi a!

Chỉ cần tìm một lý do hợp lý ném Lý Khác ra khỏi Trường An, để hắn và đám thế gia kia đấu ngươi chết ta sống.

Chứ đâu có bảo Lý Khác ở trên triều đường đánh người loạn xạ thế này!

Phản ứng của Hoa Thiệu Cần xác thực cũng rất nhanh.

Nhưng ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối của Lý Khác, chút tốc độ phản ứng này quả thực quá chậm.

Tay Lý Khác giống như một thanh chiến chùy, hầu như không chút trở ngại đè lên cánh tay đang giơ lên đỡ của đối phương.

Tiếng quát của Lý Thế Dân trên đài càng là hào vô tác dụng.

Tay Hoa Thiệu Cần khi tiếp xúc với tay Lý Khác, cảm giác giống như bị xe ngựa đâm trực diện.

Cánh tay trực tiếp bị đè dập vào mặt mình. *Bốp...* Lại một tiếng thanh thúy vang lên trong đại điện. "Lý Khác, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Lý Thế Dân nhìn Hoa Thiệu Cần mặt đều bị tát sưng lên, khóe miệng cũng co giật.

Ít nhất cũng là một quan viên chính tứ phẩm, đặt ở địa phương hơi xa một chút thì cũng là đẳng cấp dưới một người trên vạn người.

Nhưng lại ở trên triều đường bị người ta tát liên tiếp, cái này làm

Hoàng đế nhìn cũng có chút xấu hổ a! "Phụ hoàng, hai người này rắp tâm hại người a!

Trên triều đường cư nhiên công nhiên nói ra những lời như dân chúng ngu muội!

Dân chúng không biết chữ, không học thức, nhưng lại không ngốc!

Các ngươi không phải ý đồ lộng hành thị phi sao?

Loại người này không tát thì đều sẽ không học ngoan." Nếu đám đại thần kia nói hươu nói vượn, vậy Lý Khác đây cũng chém gió tung trời.

Trong lời nói trực tiếp đầy rẫy lỗ hổng. "Hoàng thượng, Ngô Vương căn bản là đang cãi cùn, rõ ràng là làm chuyện trái lương tâm, sợ hãi bị người vạch trần, cho nên mới ỷ vào thân phận Hoàng tử mà gây rối làm càn tại đại điện, ý đồ dùng cường quyền..." "Trường Tôn đại nhân cẩn thận a!" "Trường Tôn đại nhân mau tránh ra!" "Ngô Vương điện hạ, ngươi muốn làm gì!" *Bốp...* Trường Tôn Vô Kỵ vừa mới đứng ra nói Lý Khác dùng cường quyền khiến mọi người không dám mở miệng, sau lưng liền vang lên mấy tiếng nhắc nhở coi chừng.

Trường Tôn Vô Kỵ theo bản năng quay đầu lại xem có chuyện gì.

Nhưng vừa mới quay đầu, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt cười vô cùng xán lạn của Lý Khác ngay phía sau, một cánh tay cũng đang giơ lên cao.

Khi hắn xoay người lại, tay Lý Khác trực tiếp hướng mặt hắn tát xuống.

Nhìn cứ như thể Lý Khác đứng ở sau lưng là đặc ý căn chỉnh góc độ để hắn quay mặt lại cho dễ tát vậy.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi ăn tát, chỉ cảm giác trên mặt một trận đau rát.

Vừa đau vì bị đánh, vừa đau vì xấu hổ. *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ tát Trường Tôn Vô Kỵ một cái, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên."* "Lý Khác tiểu nhi, lão phu liều mạng với ngươi!" *Bốp...* Trường Tôn Vô Kỵ bị tát một cái xong, trực tiếp đứng lên định đánh nhau với Lý Khác.

Nhưng người vừa mới từ dưới đất đứng dậy, Lý Khác trở tay lại bồi thêm một cái tát nữa. *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ lần thứ hai tát Trường Tôn Vô Kỵ một cái, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!"* "Liều cái gì mà liều, một đống tuổi rồi mà không biết làm chút chuyện tiếng người, sinh mấy đứa con trai không lo tu chí tiến thủ, lại bao che cho con cái ở bên ngoài tai họa bách tính!

Biết vì sao Đại Đường ta được kiến lập không?

Bởi vì nhà Tùy áp bức dân chúng, khắp nơi đều phản kháng.

Đại Đường ta thuận đại thế, cho nên mới được dân chúng ủng hộ." Lý Khác tát cái thứ hai này ra tay rất độc, nhìn rõ ràng một cái răng già của Trường Tôn Vô Kỵ đều trực tiếp bay ra ngoài.

Có thể thấy được cái tát vừa rồi dùng lực lớn cỡ nào.

Trường Tôn Vô Kỵ vốn trên tay có thương tích, bị tát như vậy, người trực tiếp ngã xuống đất mấy lần đều không bò dậy nổi. "Những người này, từng người từng người sinh con trai sinh nhiều như chuột, kết quả đều đặc mã không làm chuyện tiếng người!

Hiện tại còn mặt mũi hỏi ta giết con trai các ngươi làm sao?" Lý Khác nói xong, trực tiếp chỉ vào hai người vừa bị tát: "Hai người các ngươi nói dân chúng ngu muội, ta chưa thấy ai đi yêu ngôn hoặc chúng mà nói ta ngư nhục bách tính cả?

Chỉ nghe thấy nói các ngươi thôi, không thấy mặt mình lớn quá rồi à?

Người ta nói có sai đâu?" Lý Khác vừa dứt lời, hai kẻ bị đánh trước đó lập tức á khẩu không trả lời được. *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm cho hai người không còn lời nào để nói, phần thưởng hai rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên."* Lý Khác thấy trước sau một hồi đã lấy được bảy cái rương nhỏ, tâm tình cũng một trận vui sướng a!

Thiếu chút nữa là có thể lấy mười cái rương rồi.

Lát nữa làm thêm một đợt thập liên rút, không chừng lại có thể xuất hiện mấy thứ hi kỳ cổ quái tốt cũng nên. "Ngô Vương điện hạ, lời nói của ngài có lý, nhưng cũng không thể ở trên đại điện tùy tiện động thủ đánh..." *Bốp...* Tên gia hỏa Lý Hiếu Tồn vốn định đứng ra nói câu công đạo, kết quả lời chưa nói xong, Lý Khác trực tiếp xông đến trước mặt, trở tay tát một cái. *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ tát Lý Hiếu Tồn một cái, phần thưởng một rương tiểu bảo tương ngẫu nhiên!"* "Vì sao ta cũng phải ăn đòn a?" *Bốp...* "Ai bảo ngươi lắm mồm, loại thời điểm này là lúc đứng ra nói chuyện sao?" *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công tát Lý Hiếu Tồn một cái, phần thưởng một rương tiểu bảo tương ngẫu nhiên!"* *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ thành công làm Lý Hiếu Tồn không còn lời nào để nói, phần thưởng một rương tiểu bảo tương ngẫu nhiên!"* Cái tên Lý Hiếu Tồn đứng ra nói câu công đạo này trong lòng thật sự ủy khuất a!

Hắn là phái trung lập mà!

Hi lý hồ đồ ăn một trận đòn?

Nhưng thiên thiên sau khi ăn đòn, lời của Lý Khác thật không sai tí nào.

Người ta rõ ràng là hai cái phái hệ đang xâu xé nhau, một kẻ trung

lập chui vào, không đánh ngươi thì đánh ai? "Lý Khác, đủ rồi!" Lý Thế Dân thấy sự tình cũng không sai biệt lắm, cũng mau chóng ngăn cản hành vi của Lý Khác.

Tên gia hỏa này khó khăn lắm mới thượng triều một lần, mà thượng triều là y như rằng gây chuyện.

Nhưng đối với sự kiện gây chuyện lần này, Lý Thế Dân trên mặt tuy rằng có chút không vui, nhưng trong lòng lại nở hoa.

Lý Khác hiện tại càng quai trương, thì cừu hận giữa hắn và đám người thế gia càng mãnh liệt.

Đến lúc đó hai bên một khi đấu đến không chết không thôi, nếu Lý Khác thắng, vậy hoàn toàn có thể đem ngôi vị hoàng đế thuận thế đẩy cho Lý Khác.

Với thủ đoạn của Lý Khác, những đứa con khác của ông cũng không nhất định đấu lại được.

Chương 240

Thậm chí đều bị Lý Khác nắm được mệnh môn.

Vậy dứt khoát trực tiếp đem ngôi vị hoàng đế đẩy cho Lý Khác, như vậy Lý Khác dù có khôi phục quốc hiệu Tùy, thì cũng vẫn là Tùy triều của nhà họ Lý.

Nếu Lý Khác thua, nhưng với thủ đoạn ngoan lạt của hắn, dù cuối cùng bại trận, đám thế gia kia cũng tất nhiên sẽ nguyên khí đại thương.

Lúc đó Lý Thế Dân tái xuất thủ, không chừng có thể trực tiếp nhổ tận gốc những thứ thế gia ăn sâu bén rễ trong hoàng quyền nhưng lại siêu nhiên ngoài hoàng quyền này.

Như vậy, địa vị hoàng quyền của Lý gia càng được củng cố.

Có thể nói là nhất thạch nhị điểu chi kế.

Lý Thế Dân mặc kệ thế nào cũng sẽ không lỗ. "Lý Khác, ngươi nói là bỉnh công chấp pháp, nhưng lại chấp pháp bất lợi, tạo thành hỗn loạn, hại đến nhiều vị đại thần ngộ tập, lại còn cậy sủng sinh kiêu, ngay tại triều đường ẩu đả quốc chi trọng thần.

Những tội này ngươi có nhận không?" Lý Thế Dân trên đài phát thoại, người bên dưới cũng chỉ có thể đều ngậm miệng.

Những đại thần kia nghe Lý Thế Dân đều đang vạch lá tìm sâu với Lý Khác, trong lòng cũng hơi dễ chịu một chút.

Chỉ cần có thể ban đảo Lý Khác, ăn hai cái tát cũng là vấn đề nhỏ. "Ân, những cái này ta đều nhận, bất quá ta cho rằng tát là đáng đời!" Lý Khác hoàn toàn một bộ lợn chết không sợ nước sôi.

Hào không cảm thấy làm có gì không đúng. "Bệ hạ nhìn xem, Lý

Khác y cựu tử bất hối cải!" *Bốp...* "Hoàng thượng đang nói chuyện, ngươi xen mồm vào làm gì?

Biết thế nào gọi là tôn trọng không?" *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ tát Nhan Thế Kiệt, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!"* "Ta..." *Bốp...* "Bảo ngươi đừng nói chuyện không nghe thấy sao?" *"Đinh đông, chúc mừng túc chủ lại tát Nhan Thế Kiệt, phần thưởng một rương bảo vật thần bí ngẫu nhiên!"* "..." "Lý Khác đủ rồi." Lý Thế Dân nhìn Lý Khác đang tát người, trực tiếp từ trên long ỷ đứng lên. "Người đâu, tuyên bố xuống dưới, tước bỏ phong hào Ngô Vương của Lý Khác, trục xuất khỏi Trường An, phát phối U Châu, trong vòng mười năm không được quay lại Trường An, nếu làm trái trực tiếp chém đầu thị chúng!" Lời của Lý Thế Dân vừa thốt ra, những đại thần thế gia bị tát lập tức sắc mặt vui vẻ.

Tước bỏ phong hào Ngô Vương đều là chuyện nhỏ.

Cái làm bọn họ vui sướng chính là câu "mười năm không được quay lại Trường An".

Điều này đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho Lý Thế Dân đã sinh ra ý kiến với Lý Khác.

Một hoàng tử, rời xa Trường An - nơi quyền lực tập trung, một lần đi là mười năm.

Vậy cũng đại biểu cho việc mất đi tư cách cơ bản nhất để trở thành Hoàng đế.

Lại như thế nào có thể không làm cho những đại thần kia trong lòng tràn ngập hoan hỉ?

Lý Khác viễn tại U Châu, nếu phát sinh chút ngoài ý muốn, vậy chờ đến khi Lý Thế Dân biết được, không chừng thi thể Lý Khác đều đã rữa nát.

Tuy rằng U Châu là địa bàn của Lý Khác, nhưng mười năm a!

Mười năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ!

Lý Khác nghe Lý Thế Dân tuyên án, hơi hơi nhíu nhíu mày.

Hôm qua lúc thương lượng với ông già này đâu có vụ mười năm a! "Lão già này chơi ta?

Bất quá cũng không sao cả, mười năm thì mười năm, ta Lý Khác giống người biết nghe lời như vậy sao?" Lý Khác nghe xong cũng không thật sự quá coi là to tát.

Tùy tiện đáp ứng một câu xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Đối với hành vi chưa bãi triều đã rời đi này của Lý Khác, lúc này cũng không ai dám nói gì nữa.

Vạn nhất tên gia hỏa này nổi điên, quay đầu lại tát ai một cái thì lỗ vốn to! *** Lý Khác từ trên triều đường đi xuống, trực tiếp về tẩm cung, cũng đem người trong tẩm cung đều đuổi đi.

Duy độc lưu lại một người trong phòng.

Khi xác định trong phòng chỉ còn một người, Lý Khác trực tiếp vung tay lên, một cái rương gỗ trực tiếp bằng không xuất hiện bên cạnh hắn. "Để ta xem xem, cái tên phản phúc này có chút tác dụng gì không!

Đã được gắn cái danh hiệu Thần cấp, vậy chỉ hy vọng đừng làm ta thất vọng là tốt rồi." Lý Khác lẩm bẩm một tiếng, cầm chủy thủ cạy mở rương gỗ trước mặt.

Khi cái đinh cuối cùng bị nhổ ra, rương gỗ hơi động đậy.

Lý Khác thấy vậy liền đứng sang một bên lẳng lặng chờ đợi người trong rương đi ra.

Người trong rương cũng không làm Lý Khác thất vọng.

Chờ đợi chừng bốn năm giây, rương gỗ lại hơi động.

Sau đó những tấm gỗ ép bị người từ bên trong đẩy ra.

Một nam tử trên người mặc quần áo thái giám từ trong đó bước ra. "Tiểu nhân Triệu Cao, tham kiến chủ thượng." Triệu Cao sau khi bước ra khỏi rương gỗ, đảo mắt nhìn quanh phòng một vòng, trực tiếp đi đến trước mặt Lý Khác, hai đầu gối quỳ xuống.

Hai tay và trán đều dán sát mặt đất.

Trực tiếp làm lễ ngũ thể đầu địa.

Đây là người đầu tiên sau khi gặp Lý Khác liền trực tiếp hành đại lễ như vậy.

Triệu Cao quỳ xuống, Lý Khác lại giống như không nghe thấy, chỉ dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn hắn.

Cũng không hề có ý tứ bảo đứng dậy.

Nửa canh giờ thời gian dần dần trôi qua.

Triệu Cao y cựu quỳ trên mặt đất.

Trong lúc đó ngay cả động cũng chưa từng động.

Lý Khác cũng ngồi ở trước mặt hắn cứ thế nhìn, hào không có ý tứ cho đứng lên.

Chương 241

"Ngươi cảm thấy ta nên dùng lý do gì thuyết phục bản thân giữ ngươi lại đây?" Lại qua nửa canh giờ nữa, Lý Khác rốt cuộc mở miệng.

Nhưng câu nói đầu tiên đã làm cho thân thể Triệu Cao đang nằm rạp trên mặt đất lần đầu tiên xuất hiện một tia run rẩy nhè nhẹ. "Nô chi khứ, tự chủ thượng chi ý sở định.

Nhược chủ thượng cho lưu, Triệu vãng sinh, vì chủ giải ưu, quên mình phục vụ; nhược chủ thượng cho đi, Triệu vãng tử, tự đương huy đao tự vẫn, miễn phiền lòng chủ thượng." Triệu Cao thân thể tuy rằng hơi run rẩy, nhưng cũng không có từ trên mặt đất bò dậy, chỉ có thanh âm có chút bén nhọn u u từ dưới đất truyền vào lỗ tai Lý Khác.

Lý Khác nghe lời Triệu Cao, khóe miệng hơi nhếch lên. "Đứng lên đi!" Triệu Cao nghe xong trực tiếp từ dưới đất đứng dậy.

Nhưng cũng không có làm động tác dư thừa nào, chỉ đơn giản đứng lên.

Khi thân thể hắn vừa mới đứng thẳng, một thanh kích từ bên hông trực tiếp quét tới.

Lực đạo cực lớn trực tiếp kéo theo không khí sinh ra tiếng xé gió mãnh liệt.

Triệu Cao như không phát hiện ra, ngây ngốc nhìn Lý Khác.

Thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt một tia một hào biến hóa cũng không có.

Lưỡi kích hình bán nguyệt mang theo trọng kích dừng lại ở vị trí cách mặt hắn nửa tấc.

Luồng khí lưu do trọng kích mang theo trực tiếp thổi bay tóc mai dài của Triệu Cao.

Nếu vừa rồi Lý Khác có một tia một hào do dự, vậy đầu hắn lúc này đã bị chém thành hai nửa. "Tạ chủ thượng bất sát chi ân." Triệu Cao cảm giác được trọng kích trên tay Lý Khác dừng lại, trên mặt lần nữa mỉm cười hướng về phía Lý Khác cúc cung, sắc mặt và thái độ hào không vì chuyện vừa rồi mà có bất cứ biến hóa nào. "Tốt, ta thưởng thức ngươi!" Lý Khác nhìn Triệu Cao biểu hiện hết thảy, nụ cười trên mặt cũng càng thêm xán lạn. "Nói cho ta biết, ngươi có thể làm gì cho ta?" Lý Khác tay vừa lật, trực tiếp đem Họa Can Phương Thiên Kích thu hồi vào kho hàng hệ thống.

Người cũng lần nữa ngồi xuống ghế.

Triệu Cao nghe Lý Khác hỏi, trong mắt lập tức trán phóng ra tinh quang.

Nếu vừa rồi là khảo nghiệm, vậy hiện tại là lúc thể hiện giá trị. "Chủ thượng, tiểu nhân có thể xử lý giúp ngài một số việc ngài không muốn tự mình xử lý, cũng có thể giúp ngài nghe ngóng một số thứ ngài muốn biết.

Đồng thời có thể giúp ngài tiêu trừ một số người ngài không muốn nhìn thấy!" Lý Khác hứng thú nhìn Triệu Cao đang đứng trước mặt.

Thông qua cảm ứng đặc thù do hệ thống thiết lập giữa hai người, hắn có thể rõ ràng biết được, Triệu Cao đối với màn thăm dò vừa rồi của hắn không có chút nào để bụng.

Thậm chí sau khi thăm dò một phen, tên gia hỏa này phản đối với Lý Khác càng thêm trung thành.

Nếu như Hổ Si Hứa Chử là mãnh tướng, ngươi đối tốt với hắn, hắn sẽ gấp bội đối tốt với ngươi.

Quách Gia là trung tướng, trời sinh trung thần, nếu cho rằng ngươi quyết định không đúng, nhưng lại không cách nào khuyên can, có khả năng sẽ lấy cái chết để tỏ rõ ý chí.

Lữ Bất Vi là nhân tinh, chỉ có ở phương diện sở trường của hắn mà ngươi mạnh hơn hắn, hắn mới có thể tuyệt đối trung thành.

Vậy thì Triệu Cao trước mặt Lý Khác lúc này chính là nô tướng.

Thuộc về loại sói nuôi không quen.

Ngoan lạt, ác độc, giảo hoạt, có thể ẩn nhẫn.

Nhưng loại người này dù giảo trá khó thuần, chỉ cần ngươi mạnh hơn hắn, vậy hắn sẽ không dám làm càn.

Sẽ trung thực phục vụ cho ngươi.

Nhưng một khi ngươi thế yếu, vậy bất cứ lúc nào hắn cũng có năng lực trực tiếp phản phệ. "Ta có thể cho ngươi người, cho quyền lợi, cho tiền.

Ta cần chính là tin tức và uy nhiếp lực, những thứ này, ngươi có thể cho ta không?" Lý Khác nhìn Triệu Cao, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Triệu Cao cũng rất trực tiếp, từ đầu đến cuối không có ngẩng đầu nhìn Lý Khác một cái.

Đầu vẫn luôn cúi thấp, giống như một con chó vẫy đuôi mừng chủ trước mặt chủ nhân vậy ti vi. "Hồi chủ thượng, Triệu Cao sẽ không để ngài thất vọng." Triệu Cao khi nghe Lý Khác muốn thả quyền, thân thể đều đang hơi run rẩy.

Đối với người đã mất đi thân phận nam nhân mà nói, quyền lợi và tài phú mới có thể mang đến ý nghĩa cho sinh mệnh.

Thậm chí có đôi khi trong mắt hắn quyền lợi còn giá trị hơn cả

sinh mệnh. "Sẽ không làm ta thất vọng là tốt nhất.

Bất quá phải nhớ kỹ, sự ngoan lạt và ác độc của ngươi, chỉ có thể dùng để đối phó kẻ địch.

Định nghĩa kẻ địch là hai chữ: người làm trái ý chí của ta, đều là kẻ địch." Lý Khác nói xong từ trên ghế đứng lên.

Vốn lúc bắt đầu hắn đối với Triệu Cao có chút phản cảm.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, sau này hắn còn muốn chưởng khống cả một đế quốc.

Chỉ dựa vào hệ thống cho mấy người kia hoàn toàn không đủ, vậy tự nhiên cũng phải dùng một ít người khác.

Vậy thì tác dụng của Triệu Cao cũng đột hiển ra.

Hắn muốn thành lập một tổ chức đặc thù.

Giống như "La Võng" trong Tần Thời Minh Nguyệt vậy.

Một tấm lưới được dệt nên trong vô hình, nhìn như vô hình, nhưng lại lưới trụ cả thiên hạ! *** Triệu Cao cuối cùng bị Lý Khác bí mật đưa đi.

Không để cho người ta biết Triệu Cao và hắn có một chút quan hệ nào.

Hắn muốn chính là một tấm lưới ẩn tàng trong bóng tối, làm cho người ta không cách nào nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm giác được.

Không phải một tấm lưới minh hoảng hoảng bày ra trước mặt người khác.

Chương 242

Sự kiện lưu đày lần này làm cho mọi người đều an tâm không ít.

Nhất là sau khi quyết định đày Lý Khác đi U Châu được đưa ra, Lý Thế Dân lại hạ lệnh để Lý Anh Ca làm giám quản.

Một khi phát hiện Lý Khác có ý hướng đại cử mang binh rời khỏi U Châu thành, có thể tiền trảm hậu tấu.

Đồng thời tại Định Châu thành gia tăng thêm một vạn trú thủ quân.

Những người này dùng để đề phòng Lý Khác.

Khi hai tin tức này được công bố, những đại thần kia cũng yên tâm không ít.

Tin tức Lý Khác sắp bị lưu đày cũng trong thời gian ngắn lan truyền ra.

Thậm chí ngay cả tất cả lộ tuyến có khả năng đi qua cũng được quy hoạch ra, vẻn vẹn một buổi tối, bản đồ lộ tuyến Lý Khác có khả năng đi qua đã trực tiếp xuất hiện trong tay tất cả những kẻ có thù với hắn.

Trong mắt bọn họ, Lý Khác từ Trường An thành bị lưu đày, bên người không còn những hắc giáp binh sĩ kia.

Hiện tại hắn cũng mất đi danh hiệu Ngô Vương, lại vừa lúc có hiềm khích với Thiên tử, bên người hắn tất nhiên sẽ không có quá nhiều thị vệ.

Loại thời điểm này chính là cơ hội ám sát tốt nhất.

Một khi Lý Khác về tới U Châu thành, muốn ở dưới sự bao vây của mấy vạn đại quân giết Lý Khác, đó sẽ là một chuyện thập phần

khó khăn.

Cho nên tập sát trên đường Lý Khác đi U Châu, đó là thời điểm tốt nhất.

Thời gian Lý Khác xuất phát được định vào năm ngày sau khi triều hội giải tán.

Bất quá quân quyền hai mươi vạn đại quân mà Lý Thế Dân đáp ứng cho Lý Khác thì thật sự đã cấp.

Khi quân hàm này được công bố, hầu như không có bất kỳ kẻ nào phản đối. "Trẫm chi hoàng tử Lý Khác, cam nguyện đi biên cương thủ vệ hoàng thổ liêu khoát của ta, đặc phong Thiên Tứ Đại Tướng Quân, có thể chưởng binh mã hai mươi vạn!" Lúc đó đây là nguyên văn lời Lý Thế Dân.

Trong đó chỉ đề cập một câu Lý Khác là Thiên Tứ Đại Tướng Quân, có thể chưởng binh hai mươi vạn.

Nhưng lại không có nói muốn cấp soái ấn, cũng không đề cập muốn cấp một binh một tốt nào.

Thậm chí một đồng tiền một hạt lương cũng chi tự chưa nhắc tới.

Ở trong mắt những đại thần kia, chẳng qua là Lý Thế Dân sĩ diện, không muốn bị người ta nói đem con trai trực tiếp biếm đi biên cương nên ném ra một cái cớ mà thôi.

Cho nên khi đề cập việc này, căn bản không có ai coi là chuyện to tát.

Tình huống U Châu thành bọn họ đều rõ ràng.

Tuy rằng thành trì không nhỏ, nhưng quanh năm chịu người Đột Quyết tập kích.

Cũng dẫn đến nhân khẩu U Châu thành trôi giạt nghiêm trọng.

Tuy rằng xung quanh có đại lượng thổ địa, nhưng lại không có ai nguyện ý đi nơi đó an gia.

Dưới loại tình huống này, đừng nói hai mươi vạn binh mã, hai mươi vạn nhân khẩu Lý Khác cũng tìm không ra.

Năm ngày thời gian đảo mắt đã qua.

Hôm sau, một thân kình trang Lý Khác đứng ở ngoài cửa thành Trường An.

Bên cạnh hắn, ngựa Xích Thố có vẻ không vui cào cào bùn đất trên mặt đất.

Hiển nhiên có chút tâm thần không yên. "Chủ thượng, xe ngựa truy trọng đều kiểm tra rồi.

Không có vấn đề." "Chủ thượng, có thể xuất phát." Một trăm hắc giáp binh sĩ ở phía trước kiểm tra vật tư truy trọng.

Vốn Lý Thế Dân định phát phối cho Lý Khác một ít tùy thân binh sĩ.

Bất quá Lý Khác trực tiếp cự tuyệt.

Nói đùa, hắn thiếu binh thiếu người sao?

Dùng được người của ông tặng a?

Nếu tặng thất bát thiên, thượng vạn người thì Lý Khác cười hì hì nhận lấy.

Nhưng lại cho có mấy trăm người.

Mấy người này vừa nhìn, không khéo toàn là thám tử người khác cài vào.

Đến lúc đó lười giết, hà tất phải nhận mấy thứ này, hắn lại không thiếu người. "Điện hạ, chúng ta về sau không bao giờ trở về nữa sao?"

Tiểu Nguyệt Nhi từ trong xe ngựa thò ra một cái đầu nhỏ nhìn Trường An thành gần ngay trước mắt.

Nàng lớn lên ở đây, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ rời khỏi nơi này. "Yên tâm đi, về sau muốn về, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể về." Lý Khác phiên thân lên ngựa, nhìn đoàn xe phía sau.

Trong đó có những tiểu thái giám ở Trường An thành và những cung nữ bình thường hầu hạ đều ở trong đoàn xe phía sau.

Ở bên Trường An, Lữ Bất Vi và Triệu Cao lại bị giữ lại.

Bên này có Tần Quỳnh chiếu khán, một chút cũng không hoảng.

Hiện tại Thiên Hương Các đã triệt để đánh ra danh tiếng, ở ngoài sáng, Tần Hoài Đạo chính thức tọa trấn Thiên Hương Các.

Đại biểu cho việc Thiên Hương Các về sau là thế lực của Tần gia, muốn động vào, vậy thì là khai chiến với Tần gia.

Sau lưng còn đứng một Lý Khác.

Hiện tại danh hiệu Ngô Vương không còn.

Nhưng chỉ cần một ngày chưa chết, vậy hắn vẫn là Lý Khác tay nắm mấy vạn binh mã, hơn nữa hành sự tứ vô kỵ đạn.

Không phải ai cũng dám tùy ý khiêu khích. "Được rồi Nguyệt Nhi, chỉ cần nơi nào có điện hạ thì nơi đó là nhà của chúng ta, chúng ta ở đâu không phải đều giống nhau sao?

Chương 243

Đi U Châu, cũng không cần để ý những lễ tiết phồn trọng kia, như vậy không phải cũng rất tốt sao!" Thủy Tiên Nhi thì nhìn khá thoáng.

Nàng vốn không nơi nương tựa, nếu không gặp được Lý Khác, đã sớm mang theo khuất nhục chết đi rồi.

Hiện tại có thể đi theo bên cạnh Lý Khác, nàng đã thỏa mãn.

Tiểu Nguyệt Nhi nghe Thủy Tiên Nhi nói xong, trong lòng cũng thư thản không ít.

Đồng dạng không nơi nương tựa, Lý Khác ở đâu, nơi đó chính là nhà.

Chỉ là sống ở Trường An thành mười mấy năm, đột nhiên muốn đi một nơi xa lạ, trong lòng hơi có chút không tự tại mà thôi. "Lý Khác đại ca, Lý Khác đại ca..." Lý Khác bên này vừa chuẩn bị xuất phát, Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo liền từ xa chạy tới. "Hai người các ngươi làm sao vậy?" Lý Khác nguyên bản không nói cho hai người bọn họ, hắn cũng không phải một đi không trở lại.

Hà tất làm giống như sinh ly tử biệt vậy? "A a, ta lại không phải đến tiễn hành.

Cái kia, Lý Khác đại ca, không phải huynh muốn đi U Châu sao!

Rượu ngon kia để lại cho ta chút đi!

Về sau phải rất lâu mới có thể uống được, không phải thèm chết ta a!" Trình Xử Lượng vẫn như cũ cùng Lý Khác không lớn không nhỏ.

Bất quá vẫn luôn là cái dạng này, Lý Khác cũng thích loại phương thức ở chung này. "Muốn uống thì đi tìm Hoài Đạo, ta để lại một ít ở chỗ hắn." Lý Khác nói, xuống ngựa tiến lên cùng hai người ôm một

cái.

Khi ba người ôm nhau, Trình Xử Lượng nhỏ giọng ở bên tai Lý Khác lầm bầm một câu: "Lý Khác đại ca, phụ thân ta bảo ta nói cho huynh, những tên kia định phục kích trên đường, huynh phải cẩn thận nhiều a!" Lý Khác nghe lời Trình Xử Lượng, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối đều không thay đổi. "Yên tâm đi!

Đại ca ta là loại người tùy tiện có thể bị xử lý sao?

Đến lúc đó sẽ có quả ngon để ăn!" Trình Xử Lượng và Tần Hoài Đạo nhìn nụ cười ung dung trên mặt Lý Khác, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lý Khác nắm chắc, vậy bọn họ cũng không lo lắng. "Được rồi, ta xuất phát đây, đi đường cũng phải mất rất lâu đấy." "Thuận buồm xuôi gió!" Ba người từ biệt xong, Lý Khác lần nữa phiên thân lên ngựa, quay đầu nhìn thoáng qua đám người tiễn biệt, trực tiếp cười vẫy vẫy tay với bọn họ, sau đó lặc cương ngựa, bắt đầu hướng về phía U Châu thành tiến phát. *** "Mọi người tại chỗ nghỉ ngơi, hôm nay đi đến đây thôi, chuẩn bị hạ trại đi!" Lý Khác từ Trường An xuất phát đã được ba ngày.

Nhưng do cả quãng đường Lý Khác đều vừa đi vừa chơi, cho nên tiến trình đi đường thập phần chậm chạp.

Một thương đội bình thường cũng đi nhanh hơn hắn nhiều.

Lý Khác mang theo người, dùng ba ngày thời gian mới đi hết lộ trình một ngày trong tình huống bình thường.

Hôm nay mới vừa đi đến một chỗ cách bãi sông không xa, Lý Khác lại hạ lệnh muốn nghỉ ngơi.

Trong đội ngũ, trừ những binh sĩ Lý Khác triệu hoán ra, những người còn lại đều là người hầu của Lý Khác.

Tự nhiên không có khả năng có người phản bác lời Lý Khác, tuy rằng lúc này cự ly trời tối cũng còn ít nhất hai cái rưỡi canh giờ, nhưng lại không có ai phát ra một chút thanh âm phản đối nào.

Mọi người cũng nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên nấu cơm thì nấu cơm.

Lý Khác thì một mình đi ra ngoài một lát sau đó lại trở về.

Đối với thói quen mỗi lần đều phải đơn độc đi ra ngoài một lát này của Lý Khác, cũng không có ai hỏi.

Mọi người không nên làm gì thì cứ tiếp tục làm việc nấy, chưa từng có ai đi hỏi Lý Khác.

Khi Lý Khác đang bận đào bếp nấu cơm, tại địa phương cách doanh địa mấy dặm.

Một nhóm người trên người mặc các loại quần áo đang cầm vũ khí tấn tốc hướng về bên này dựa sát vào.

Đối với việc này Lý Khác lúc này hoàn toàn không biết gì, hắn đang ngồi ở bờ sông, trong tay cầm cần câu đang câu cá.

Những người khác thì nói cười, nghỉ ngơi.

Tuy rằng mấy ngày nay khi đi đường Lý Khác đã thả chậm tốc độ.

Nhưng mấy nữ quyến có chút chống đỡ không được.

Cho nên bình thường đều nghỉ ngơi khá sớm, khi sắc trời dần dần tối xuống, trừ Lý Khác ra, người còn thanh tỉnh cũng chỉ có những binh sĩ phụ trách tuần tra ban đêm.

Khi màn đêm buông xuống, Lý Khác cũng rốt cuộc thu cần câu, từ trên ghế nhỏ đứng lên.

Khi Lý Khác vừa đứng dậy, một gã hắc giáp binh sĩ nhanh chóng chạy về phía này. "Chủ thượng, huynh đệ bên ngoài vừa mới báo lại,

có người đang nhanh chóng tiếp cận về phía chúng ta." Lý Khác nghe được tin tức này, khóe miệng hơi nhếch lên, cần câu trên tay trực tiếp thu hồi vào trong hệ thống. "Ta biết rồi, các ngươi ở đây thủ doanh địa, ta đi gặp bọn chúng." Lý Khác nói xong, trực tiếp xoay người chui vào trong rừng núi.

Tên hắc giáp binh sĩ kia nhìn bóng lưng Lý Khác đơn độc rời đi, vốn định nói gì đó, nhưng nhớ tới bản sự như thần nhân có thể làm đồ vật bằng không biến mất của Lý Khác, cuối cùng lời nói cũng đều nuốt trở về. ... "Phía sau cẩn thận một chút, đừng để đả thảo kinh xà." Một hắc y nhân ngay cả mặt cũng dùng vải đen bao lấy hạ giọng nói với người phía sau một câu.

Người phía sau cẩn thận mò mẫm tiến về phía trước.

Đêm nay bóng tối thập phần dày đặc, trên bầu trời thỉnh thoảng có mây đen che khuất ánh trăng vốn đã không sáng lắm.

Dẫn đến trong rừng núi hầu như không nhìn thấy đồ vật phía trước.

Cho nên nguyên bản cách Lý Khác tuy rằng chỉ có chưa đến một dặm lộ trình, nhưng bọn hắn đi lại thập phần chậm chạp. "Cái tên Lý Khác đáng chết này, ban ngày đều đang làm cái gì vậy?

Ba ngày mới đi được có một tí, ta còn tưởng hắn không đi con đường này.

Tên hỗn đản này, nghe nói hắn bị áp giải đi gấp, nhìn không ra còn rất biết hưởng thụ mà!" Tên đầu mục hắc y nhân một bên mò mẫm đi tới, trong miệng một bên lầm bầm.

Nhưng làm hắn không nghĩ tới chính là, lời hắn mới vừa lầm bầm xong, một thanh âm có chút hí ngược liền vang lên bên cạnh hắn.

Chương 244

"Kỳ thực nói thật nhé.

Đừng nói là ngươi, ta cũng cảm thấy ta rất biết hưởng thụ đấy.

Bất quá các ngươi cũng rất kiên trì, ta đi chậm như vậy, các ngươi còn ở trên đường chờ ta.

Cũng vất vả nhỉ!" Thanh âm âm u đột nhiên vang lên làm tên đầu mục hắc y nhân giật nảy mình, vội vàng từ sau lưng rút ra chủy thủ quan sát trái phải.

Nhưng trong màn đêm mênh mông, tầm mắt của hắn bị trở ngại nghiêm trọng, phóng mắt nhìn lại hầu như chung quanh đều là một mảnh xám xịt.

Căn bản không cách nào nhìn rõ người vừa nói rốt cuộc ở đâu. "Các ngươi có thể tôn trọng ta chút không, ta một người lớn như vậy đứng lù lù ở đây mà các ngươi nhìn tứ phía cũng không nhìn thấy ta, như vậy làm ta xấu hổ lắm a!" Khi bọn hắn đang tìm kiếm khắp nơi, thanh âm kia liền lần nữa vang lên. "Là người hay quỷ?

Đừng có giả thần giả quỷ, có bản lĩnh thì đi ra cho ta." Đầu mục hắc y nhân quan sát trái phải mấy lần, xác thực không phát hiện người nói chuyện rốt cuộc ở đâu.

Tuy rằng không nhìn thấy đối phương ở chỗ nào, nhưng lại có thể cảm giác được thanh âm của đối phương cách bọn họ cũng không xa.

Một loại trạng thái địch minh ngã ám (địch trong tối ta ngoài sáng) làm trong lòng hắn thập phần phát hoảng. "Mọi người chú ý cảnh giới.

Phụ cận có người!" Hắc y nhân lúc này thật sự có chút hoảng.

Cũng không màng nhiệm vụ hay không nhiệm vụ, trực tiếp đối với đám thủ hạ phía sau hét lớn một tiếng. "Được rồi được rồi, nhìn cái dạng mù dở của các ngươi, phỏng chừng cũng không nhìn thấy ta, hay là để ta bật đèn lên nhé." Khi đầu mục hắc y nhân nghe câu này xong, trước mặt hắn đột nhiên sáng lên một đạo bạch quang chói mắt.

Chỉ thấy một cột sáng trắng toát nháy mắt xé rách màn đêm, sau đó cột sáng kia lại giống như khai thiên thần kiếm hướng về phía bên này bổ xuống. "Thần vật bực nào, chẳng lẽ mạng ta xong rồi?" Nhìn cột sáng đang nhanh chóng bổ xuống, trong lòng đầu mục hắc y nhân không khỏi dâng lên ý niệm này.

Nhưng một giây sau, liền cảm giác đôi mắt một trận đau nhói.

Bạch quang mãnh liệt làm đôi mắt đã quen với bóng đêm trực tiếp không mở ra được. "Thế nào, hiện tại có thể nhìn thấy ta rồi chứ?" Khi đôi mắt hắc y nhân bị đâm đau đến mức trực tiếp không thể nhìn vật, cái thanh âm hí ngược trước đó lại một lần nữa vang lên.

Lúc này hắn có thể rõ ràng cảm giác được thanh âm đối phương vang lên ngay trước mặt. "Cẩn thận.

Có..." Đầu mục hắc y nhân vừa định lớn tiếng hô, nhưng mới vừa mở miệng, liền cảm giác có thứ gì đó từ trong cổ họng xuyên qua, lập tức liền cảm giác được một trận đau đớn.

Thanh âm nguyên bản vừa phát ra lập tức ách nhiên nhi chỉ (im bặt).

Giờ khắc này tầm mắt của hắn cũng khôi phục thanh minh.

Có chút không thể tin tưởng cúi đầu nhìn về phía trước ngực.

Một cành cây dài từ thân thể hắn bắt đầu hướng về phía trước duyên thân (nối dài) ra ngoài.

Tại đầu bên kia của khúc gỗ, chính là đạo bạch quang chói mắt

kia. "Ai nha, thực xin lỗi.

Vừa rồi chuẩn bị dò đường, ngại quá chọc nhầm rồi!" Khi thủ lĩnh hắc y nhân nhìn khúc gỗ trước cổ họng, phía sau bạch quang chói mắt kia, cái thanh âm hí ngược kia lại một lần nữa vang lên.

Khi thanh âm này vang lên, khúc gỗ xuyên qua cổ họng hắn cũng bị người trực tiếp rút ra.

Thân thể thủ lĩnh hắc y nhân cũng mất đi chút lực chống đỡ cuối cùng.

Hai tay che lấy cổ, hy vọng có thể ngăn lại máu tươi đang không ngừng phun trào.

Bàn tay nỗ lực hướng về phía trước vươn ra, giống như hy vọng có thể nắm lấy sinh mệnh đang dần trôi đi.

Nhưng cuối cùng thân thể hắn vô lực ngã xuống đất. "Ân, lần này mở rương ra được đồ vật quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm.

Cái kính nhìn đêm hồng ngoại này dùng tốt ngoài ý muốn, còn có cái đèn pin này nữa, đáng tiếc không mở ra được máy phát điện năng lượng mặt trời, nếu không thì càng hoàn mỹ!" Lý Khác đem khúc gỗ trong tay tùy tiện ném đi, trực tiếp tắt đèn pin trên tay, người cũng lần nữa biến mất trong bóng tối.

Sau khi Lý Khác giết chết tên đầu mục hắc y nhân, thân ảnh hắn cũng lần nữa biến mất trong bóng tối.

Tiếng động lớn cùng ánh sáng bất ngờ xuất hiện vừa rồi cũng đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Khi mấy tên hắc y nhân đứng khá gần tên đầu mục đi tới, nương theo ánh sáng yếu ớt xung quanh, sờ soạng hồi lâu mới tìm thấy thi thể của tên cầm đầu. "Lão đại?

Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" "Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?

Giờ chúng ta phải làm sao?" "Chúng ta còn muốn tiếp tục không?" Mấy tên hắc y nhân đứng bên cạnh thi thể lão đại, nhỏ giọng thì thầm.

Trong lúc nói chuyện cũng cảnh giác lắng nghe động tĩnh tứ phía.

Nhưng ngay khi bọn hắn còn đang thương lượng, một trận tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Vút vút vút...

Chỉ trong vòng bảy tám giây ngắn ngủi, mấy mũi tên nhọn từ trong bóng tối bay ra, mười phần chuẩn xác mệnh trung đầu của mấy tên hắc y nhân đang ngồi xổm trên mặt đất.

Gần như không có một mũi tên nào lạc địa chỉ.

Mấy tên kia còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì đã mệnh tang hoàng tuyền.

Tại những nơi khác, mấy chục tên hắc y nhân tản ra, đang chậm rãi tiến về phía doanh địa của Lý Khác.

Nhưng khi chỉ còn cách doanh địa chừng năm trăm mét, xung quanh doanh địa đột nhiên sáng rực lên.

Số lượng lớn đuốc được tẩm dầu hỏa lập tức được thắp sáng, chiếu rọi khu vực quanh doanh địa của Lý Khác sáng như ban ngày.

Những kẻ mặc dạ hành phục màu đen trong nháy mắt bại lộ trước tầm mắt của đám binh sĩ Hắc Giáp. "Nguy rồi, có mai phục, mau rút lui!" Một tên hắc y nhân trong đó phản ứng khá nhanh, khi lửa vừa sáng lên liền xoay người bỏ chạy.

Chương 245

Nhưng hiển nhiên, những người mai phục còn phản ứng nhanh hơn hắn. "Phóng tên!

Một tên cũng không tha!" Sau một tiếng lệnh hạ xuống, trong rừng cây lập tức vang lên hàng loạt tiếng thảm thiết.

Hàng trăm cung tiễn thủ bắt đầu bắn tên như mưa, trực tiếp lấy mạng một nửa số kẻ địch định đánh lén. "Đoản binh giao đấu!

Giết!" Sau một loạt cung tiễn là đến màn cận chiến.

Dưới sự áp chế tuyệt đối về số lượng, đám hắc y nhân kia gần như không có chút sức phản kháng, toàn bộ bị phục sát.

Khi đám hắc y nhân gần như bị giết sạch, một luồng ánh sáng trắng chói mắt đột nhiên chiếu ra từ một bên rừng cây. "Đều kiểm tra xem còn ai sống không, nếu có thì tiễn lên đường luôn đi!

Kiểm tra xong thì gom thi thể lại, đốt một mồi lửa cho sạch sẽ." Đêm thu mát mẻ, Lý Khác cầm đèn pin từ trong rừng cây đi ra, nhìn đám hắc y nhân trên mặt đất, cười khẩy một tiếng. "Mới hơn trăm người, thế mà cũng dám đêm hôm khuya khoắt tập kích ta?

Quá coi thường ta, quá coi thường Lý Khác này rồi đấy?" Lý Khác giao đại vài câu rồi trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Mấy trăm cung tiễn thủ và bộ binh thì bắt đầu nhanh chóng dọn dẹp chiến trường.

Sáng sớm hôm sau, Từ Huệ sau một đêm ngủ ngon duỗi cái eo nhỏ chui ra khỏi lều.

Nhưng vừa ra ngoài, nhìn thấy bóng người đông nghìn nghịt xung quanh, nàng lập tức hoài nghi có phải mình chưa tỉnh ngủ hay không.

"Vũ Mị, Vũ Mị, mau dậy đi!

Đại sự không ổn rồi!" Từ Huệ dụi dụi mắt, sau khi xác định mình không nhìn lầm liền lập tức quay người chui tọt vào trong lều, hai tay lay mạnh Vũ Mị đang ngủ say, miệng nhỏ thì thầm bên tai không ngừng. "Ai da, làm gì đấy?

Cho ta ngủ thêm một lát đi, xương cốt ta sắp rã rời rồi." Vũ Mị đang ngủ ngon, bị Từ Huệ gọi dậy thì hé mắt nhìn một cái đầy bất mãn, sau đó lại nhắm mắt, xoay người định ngủ tiếp. "Ai da, đại sự không ổn, đừng ngủ nữa, trong doanh địa hình như có thêm rất nhiều người!

Có khi nào xảy ra chuyện rồi không?" Từ Huệ lo lắng tiếp tục lay Vũ Mị.

Nghe đến đây, Vũ Mị mới sực tỉnh.

Nàng không ngốc.

Trước khi xuất phát, nàng đã nghe ngóng rất kỹ về Lý Khác.

Nàng biết rõ kẻ địch của Lý Khác ở thành Trường An nhiều như lông trâu.

Chuyến đi này chỉ mang theo hơn một trăm binh đinh, nếu không có ai nhân cơ hội đối phó Lý Khác thì mới là chuyện lạ. "Xác định không nhìn lầm chứ?

Chuyện này không thể đùa được đâu." Vũ Mị bò dậy, rón rén đi tới cửa lều.

Giống như làm trộm, nàng nhẹ nhàng vén màn cửa, nheo mắt nhìn ra ngoài.

Nhưng ngay khi nàng vừa chuẩn bị nhìn ra thì tấm màn che đột nhiên bị người bên ngoài vén lên. "Vũ muội muội, đang làm gì đấy?"

Giọng nói có chút kỳ quái của Thủy Tiên Nhi vang lên ngay trước mặt Vũ Mị.

Trên tay nàng cầm chậu rửa mặt, bên trong đựng nước nóng và khăn mặt. "Cái đó..." Vũ Mị nhìn Thủy Tiên Nhi đứng trước mặt, mặt lập tức đỏ bừng.

Tư thế này thật mất mặt a!

Bị người mình quen nhưng chưa thân lắm bắt gặp, sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, làm sao nhìn mặt người ta đây! "Cái đó, ta..." Vũ Mị lúc này cũng hiểu ra, mình bị Từ Huệ lừa rồi.

Thủy Tiên Nhi là người thân cận thực sự bên cạnh Lý Khác, nếu lúc này bị bao vây thì làm sao Thủy Tiên Nhi có thể ung dung bưng chậu gỗ đi lại như vậy? "Được rồi, ta biết các muội đang lo lắng về đám binh sĩ nhiều thêm bên ngoài đúng không?

Không sao đâu, Ca ca nói đó đều là thủ hạ của huynh ấy, không cần lo lắng." Thủy Tiên Nhi tâm tư linh lung, nhìn Vũ Mị đang quẫn bách liền cười cười giải vây. "Mau rửa mặt đi, rồi ra ngoài ăn cơm.

Ca ca hôm qua bắt được mấy con cá, đang nướng cá cho chúng ta ăn đấy.

Tiểu Nguyệt Nhi đều chạy ra học lỏm rồi." Thủy Tiên Nhi cười híp mắt nhìn Từ Huệ và Vũ Mị, đặt chậu gỗ xuống. "Cái đó, bên ngoài thật sự không sao chứ?" Từ Huệ nghe Thủy Tiên Nhi nói xong, khuôn mặt nhỏ cũng đỏ lựng. "Yên tâm đi, nếu Ca ca đã nói không sao thì nhất định là không sao!" Thủy Tiên Nhi cười ha ha rồi cũng đặt đồ xuống rời đi.

Nàng biết nếu mình còn đứng đó thì hai người kia nhất định sẽ lúng túng.

Khi hai người rửa mặt xong đi ra khỏi lều, Lý Khác đang khí thế

ngất trời bận rộn bên đống lửa.

Tiểu Nguyệt Nhi thì xắn tay áo đứng bên cạnh giúp đỡ.

Nói là giúp đỡ, chi bằng nói là đang ăn vụng.

Nhưng Lý Khác đối với động tác nhỏ của nàng cũng không có ý trách cứ.

Vốn dĩ Lý Khác không thích nấu cơm, nhưng hôm nay lại phá lệ muốn xuống bếp. "Nguyệt Nhi, đưa cái hộp gia vị đằng kia cho ta.

Đúng, cái màu xanh ấy." Lý Khác cầm xiên cá bằng cành cây lật qua lật lại trên than hồng.

Cảm thấy cá sắp chín, hắn chỉ tay vào một cái hộp nhựa nhỏ bảo Tiểu Nguyệt Nhi. "Trong này là cái gì a?" Tiểu Nguyệt Nhi đã sớm chú ý đến cái hộp có chất liệu kỳ quái này, lúc trước định hỏi nhưng lại mải ăn vụng nên quên mất.

Chương 246

Lần này có cơ hội, đương nhiên phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ! "Đây chính là đồ tốt, bột thì là, bột ớt, bột hoa tiêu các loại.

Tóm lại a, mấy thứ này nếu mang ra ngoài bán, có khi còn quý hơn cả hoàng kim." Tiểu Nguyệt Nhi nghe Lý Khác nói, tuy không hiểu lắm nhưng cảm thấy có vẻ rất lợi hại. "Mấy thứ này dùng làm gì vậy?" Tiểu Nguyệt Nhi cẩn thận đưa hộp gia vị cho Lý Khác, sợ không cẩn thận làm đổ. "Cái này lát nữa sẽ biết." Lý Khác nhận lấy hộp gia vị, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí.

Sở dĩ hôm nay hắn nhất định phải nấu cơm là vì tối hôm qua khi mở cái rương thần bí cuối cùng, hắn lại mở ra được một thùng lớn gia vị tổng hợp.

Lúc nhìn thấy thùng gia vị đó, Lý Khác trực tiếp bốc một nắm bột ớt cho vào miệng.

Cảm nhận được sự cay nồng như lửa đốt trong miệng, Lý Khác xúc động đến rơi nước mắt! "Ăn đồ luộc lâu như vậy, miệng ta sắp nhạt ra chim rồi!

Lần này lão tử rốt cuộc được giải phóng!" Có gia vị, Lý Khác sáng sớm hôm sau liền bò dậy, hoàn toàn phớt lờ lời khuyên quân tử xa nhà bếp của Tiểu Nguyệt Nhi và Thủy Tiên Nhi, trực tiếp cầm dao bắt đầu nấu nướng.

Khi con cá đầu tiên nướng sắp chín, Lý Khác bắt đầu nhanh chóng rắc gia vị.

Tuy cá nướng tốt nhất nên ướp trước cho ngấm, nhưng điều kiện có hạn, Lý Khác cũng không yêu cầu nhiều.

Hiện tại yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần được ăn một bữa có vị cay, có hương vị là được rồi.

Cá chín bảy phần, rắc lên bột ớt, muối, bột thì là, hoa tiêu...

Lý Khác lại nướng thêm một lần nữa.

Dưới than hồng hun đúc, mùi hương dần dần lan tỏa.

Tiểu Nguyệt Nhi bên cạnh nãy giờ vẫn tìm cơ hội ăn vụng lúc này hai mắt càng sáng rực nhìn chằm chằm con cá trên tay Lý Khác, hận không thể lập tức cướp lấy cắn một miếng. "Oa, đang làm món gì vậy!

Thơm quá!" "Ca ca, khi nào thì được ăn?

Muội không đợi kịp nữa rồi!" "Ta cũng muốn ăn." Khi ba người Thủy Tiên Nhi chạy tới thì cá cũng nướng xong.

Ngửi thấy mùi thơm câu dẫn vị giác kia, ba nha đầu đều không đợi được nữa.

Lý Khác tuy cũng muốn ăn, nhưng một con cá năm người ăn cũng không đủ!

Thế là hắn đành nhịn, đem con cá đã nướng xong đặt vào đĩa cho bốn con mèo tham ăn kia ăn trước, rồi bắt đầu nướng con cá khác bên cạnh.

Bốn nha đầu nhìn con cá nướng có hơi cháy sém, không hề ghét bỏ, trực tiếp cầm đũa ăn.

Vì nướng bằng lửa dã ngoại nên lửa hơi khó khống chế, lại không phải than không khói nên có chút mùi khói ám.

Nhưng khi bốn nữ nhân gắp miếng cá đầu tiên bỏ vào miệng, cảm giác cay nồng kích thích khẩu thiệt và mùi thơm đặc trưng của bột thì là lập tức bùng nổ trong miệng.

Cân nhắc đến cơ thể hiện tại và việc mọi người chưa từng ăn ớt, Lý Khác chỉ cho một chút xíu.

Nhưng dù chỉ một chút, đối với người chưa từng ăn cay cũng có chút quá sức.

Tuy vậy, bốn nha đầu dù bị cay đến mức thè lưỡi hít hà như cún con nhưng lại không hề có ý định dừng lại.

Quen ăn đồ thanh đạm, nay đột nhiên cảm nhận được sự kích thích của ớt mang lại, bọn họ không dừng được.

Một con cá dưới sự tranh đoạt của bốn nha đầu rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ. "Ca ca, nướng xong chưa a?

Muội sắp đói lả rồi!" "Ca ca, hay là cứ như vậy đi!

Muội cảm giác chín rồi!" "Ta cũng gọi là ca ca rồi, cho ta ăn trước được không?" Lý Khác không ngờ bốn nha đầu này lại ăn nhanh như vậy.

Cầm con cá trên tay nhìn nhìn, thấy cũng nướng xong rồi, Lý Khác cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt nước miếng, nhịn đau đưa cá cho bốn con mèo tham ăn, rồi lấy con cá khác nướng lại từ đầu. "Số ta khổ quá mà!

Nuôi bốn con mèo tham ăn thế này." Lý Khác nhìn bốn nha đầu ngồi trên ghế ăn đến bất diệc nhạc hồ, miệng tuy oán giận nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Giấc mộng của hắn chẳng phải là tỉnh nắm quyền thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân sao?

Tuy bốn nha đầu này ở thời đại này xem như đã có thể kết hôn sinh con, nhưng trong mắt Lý Khác, bọn họ vẫn chỉ là những đứa trẻ mới lớn.

Lớn nhất là Thủy Tiên Nhi cũng mới mười bảy tuổi, nhỏ nhất là Từ Huệ mới mười ba mười bốn.

Muốn hắn hiện tại cưới mấy nha đầu này về, thực sự trong lòng có chút lấn cấn. "Ca ca, vất vả rồi nha!

Đến đây, muội đút huynh ăn cá!" Lúc Lý Khác đang suy nghĩ vẩn vơ, Tiểu Nguyệt Nhi cổ linh tinh quái gắp một miếng cá cẩn thận đi tới.

Vừa dùng đũa gắp, tay kia vừa hứng bên dưới miếng cá, bước đi cũng chậm lại, sợ đi nhanh cá sẽ rơi xuống đất. "Ai da!

Nguyệt Nhi nhà ta rốt cuộc cũng trưởng thành rồi!

Đã biết quan tâm ca ca!" Lý Khác nhìn bộ dạng có chút ngốc nghếch của Tiểu Nguyệt Nhi, cảm động đến rơi nước mắt!

Nha đầu nuôi trong nhà biết quan tâm người khác rồi! "Hì hì, người ta vẫn luôn biết quan tâm Ca ca mà!

Cũng không phải một mình muội quan tâm đâu nha!

Muội chỉ là người nhặt xương cá thôi, ba tỷ ấy xấu hổ đút huynh thôi!" Tiểu Nguyệt Nhi được Lý Khác khen ngợi, vẻ mặt cũng vui vẻ, nhưng cũng không độc chiếm 'công lao', rất nghĩa khí nhắc đến ba người kia. "Trời ơi!

Ta quả thực quá cảm động rồi.

Ừm, mùi vị thật tuyệt!

Chương 247

Không uổng công thương các nàng!" Lý Khác ăn miếng cá Tiểu Nguyệt Nhi đút, trong lòng vui vẻ không kể xiết! *** "Chúng ta gặp đợt mai phục thứ mấy rồi?" "Hồi chủ thượng, đợt thứ năm!" "Ừm, được rồi!

Mấy tên này cũng thật đủ làm người ta buồn nôn, một lần ba năm trăm người, ít người như vậy thì làm được gì?" Lý Khác cưỡi ngựa, nhàn rỗi không có việc gì tán gẫu với một binh sĩ bên cạnh.

Kể từ đêm đầu tiên bị mai phục, ba ngày sau đó lại gặp thêm bốn lần tập kích.

Có kẻ giả làm sơn phỉ trực tiếp xông lên, cũng có kẻ nhân đêm tối tập kích doanh địa.

Nhưng mỗi lần số lượng đều không nhiều, ngược lại người bên cạnh Lý Khác càng đánh càng nhiều.

Từ hơn một trăm người ban đầu, đi đến hiện tại, quân số đã tăng lên hơn ba ngàn người. "Chủ thượng, thám mã phía trước truyền tin về, có đại đội kỵ binh đang tiến về phía chúng ta.

Cách không đến năm mươi dặm, quân số ước chừng năm ngàn người!" Lý Khác vừa than vãn xong, một lính trinh sát chạy về báo tin.

Nghe đối phương đông người, Lý Khác hơi hưng phấn một chút, nhưng sau đó lại xìu xuống.

Năm ngàn người, lại đều là kỵ binh, đám quyền quý thế gia kia căn bản không dám một lần xuất động nhiều người như vậy.

Tuy hiện tại hoàng quyền suy yếu nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ có thể tứ vô kỵ đạn.

Vậy thì năm ngàn người này không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là sau khi tin tức truyền về U Châu, người bên đó sắp xếp đến tiếp ứng. "Được rồi, chúng ta cũng tăng tốc, tiến lên đi!" Lý Khác hiểu ra, lập tức hạ lệnh gia tăng tốc độ hành quân, nhanh chóng đến U Châu thành.

Khoảng cách năm mươi dặm, trong tình huống cả hai bên đều tăng tốc, chưa đến một canh giờ đã gặp nhau.

Khi Lý Khác nhìn thấy chiến tướng hùng vĩ tay cầm một cây búa lớn đứng trước trận địa đối diện, hắn cũng biết người tới là ai. "Hổ Si Hứa Chử, tham kiến chủ thượng, mạt tướng hộ giá chậm trễ, mong chủ thượng thứ tội!" Khi Hứa Chử đến trước mặt Lý Khác, lập tức xoay người xuống ngựa, cúi người hành lễ.

Vốn dĩ hắn định quỳ một gối xuống đất làm đại lễ, nhưng Lý Khác không thích những lễ tiết động một chút là quỳ lạy, nên cuối cùng hắn chỉ ôm quyền cúi người. "Được rồi, mau lên ngựa đi!

Mang theo nhiều người như vậy, phỏng chừng mấy kẻ muốn tập kích ta giờ càng không dám động thủ rồi." Lý Khác nhìn khuôn mặt thô kệch của Hứa Chử, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

So với những kẻ lục đục đấu đá trong hoàng cung, Lý Khác thích giao du với những hán tử thô kệch này hơn. "Mở rộng quân ra ba dặm, cảnh giới mười dặm, mở đường!" Nghe Lý Khác nói, Hứa Chử xoay người rống lớn với đám binh sĩ phía sau.

Hứa Chử vừa mở miệng, thanh âm như hổ gầm.

Xung quanh dù không quá yên tĩnh nhưng mấy ngàn người vẫn nghe rõ mệnh lệnh của hắn.

Những binh sĩ đến nghênh đón cũng thể hiện tố chất quân sự mạnh mẽ, Hứa Chử vừa ra lệnh, bọn họ liền bắt đầu hành động

nhanh chóng.

Lại có thêm năm ngàn kỵ binh, đội ngũ của Lý Khác trong nháy mắt mở rộng lên tám ngàn người.

Tốc độ mở rộng như vậy khiến những kẻ đang đợi tập kích Lý Khác trên đường trực tiếp ngẩn ngơ.

Lượng binh giáp lớn như vậy, bảo bọn hắn tập sát kiểu gì?

Lúc này tại thành Trường An, Lý Nhị đang mặt mày âm trầm nhìn đám vương công đại thần trước mặt.

Sau khi việc tập sát Lý Khác gần như hoàn toàn thất bại, đám người này lại chuyển mục tiêu sang Lý Nhị. "Hoàng thượng, Lý Khác trên đường đến U Châu, binh lực từ hơn một trăm người, chỉ trong vài ngày đã tăng lên hơn ba ngàn người.

Căn cứ tin tức phía trước truyền về, tại U Châu thành, đại tướng thủ hạ của Lý Khác trực tiếp dẫn năm ngàn người ra nghênh đón." "Hoàng thượng, Lý Khác trong tình huống không có bất kỳ chiến sự nào lại tự ý điều động lượng lớn binh giáp, tâm này chưa rõ a!" "Hoàng thượng..." Đám đại thần này nhân lúc Lý Khác không có trên triều đình, quả thực nhảy nhót vô cùng sung sức!

Từng người tranh nhau đứng ra nói xấu Lý Khác.

Lý Nhị ngồi ở phía trên, nhìn đám người tranh nhau nhảy ra, chỉ lẳng lặng nhìn không nói gì, mặc kệ bọn hắn náo loạn. "Khởi bẩm Hoàng thượng, huyện Vạn Niên hôm nay thu hoạch kém, mùa đông này sợ là không dễ chịu a!" Đang lúc nửa cái triều đình đều đang nói chuyện của Lý Khác, Lý Tĩnh đứng ở ngoài cùng đột nhiên mở miệng nói một câu chẳng liên quan.

Lời vừa thốt ra, toàn trường đều yên tĩnh lại.

Lý Nhị càng quay đầu nhìn Lý Tĩnh đầy thâm ý. "Chuyện này vì

sao hôm nay ta mới nghe thấy?

Huyện nha Vạn Niên ăn hại à?

Các ngươi lại làm ăn cái gì?

Cả ngày chỉ lo bàn luận về cái tên hỗn trướng kia, việc dân sinh đại sự thế này lại không ai hỏi thăm.

Từng người các ngươi đều đang làm cái gì?

Chẳng lẽ phải muốn ta hạ lệnh xử tử nghịch tử kia thì các ngươi mới thuận lòng?" Lý Nhị vốn nghe đám lão già kia nói chuyện Lý Khác đã thấy phiền lòng, lúc này Lý Tĩnh làm như vô tình lôi ra một chủ đề khác, hắn lập tức bắt đầu nổi đóa.

Lý Nhị trước đây không cảm thấy đám lợi ích tập đoàn này quá phận, nhưng sau nhiều lần Lý Khác đề cập đến các loại uy hiếp và tiềm năng uy hiếp của chúng đối với hoàng tộc, Lý Nhị trong lòng cũng dần dần bắt đầu cảm thấy đám người này có chút quá trớn.

Đặc biệt là Trường Tôn Vô Kỵ, người hắn vốn tin tưởng nhất, vẫn luôn chủ trương phản đối lập Lý Khác làm Thái tử.

Nhưng sự ưu tú của Lý Khác hiện tại gần như là chuyện ai cũng thấy.

Làm việc tuy thường khiếm khuyết suy xét, nhưng so sánh ra, các hoàng tử khác của Lý Nhị dưới ánh hào quang của Lý Khác lại có vẻ tầm thường vô vi, thậm chí có thể nói là bình dung.

Dù vậy, Trường Tôn Vô Kỵ vẫn kiên trì muốn lập Lý Trị làm Thái tử.

Hiện tại Lý Khác vừa đi, hắn lại lập tức dẫn đầu nói xấu Lý Khác.

Lý Khác trên đường đi có thể nói mỗi ngày đều gặp phải một lần

ám sát, chuyện này Lý Nhị cũng có mạng lưới tin tức riêng nên biết rõ.

Nhưng chuyện Lý Khác liên tục bị phục kích ám sát lại không có một người nào báo cáo lên, ngược lại chỉ đoạn chương thủ nghĩa nói người dưới tay Lý Khác càng ngày càng nhiều, tư tàng binh mã, ý đồ bất chính các loại. "Chuyện của Lý Khác, từ nay về sau không được nhắc lại trên đại điện nữa.

Chuyện của huyện Vạn Niên, đợi người có liên quan, vào buổi tảo triều ngày mai, nhất định phải cho ta một câu trả lời, nếu không thì đều cút đi cho ta!" Lý Nhị vừa nổi giận, đám người bên dưới lập tức co vòi.

Lý Nhị tuy là Đường Nhị Đại Hoàng, nhưng mọi người đều biết, Lý Nhị và Khai quốc Hoàng đế không có gì khác biệt.

Chương 248

Sự tàn nhẫn của Lý Nhị là điều ai cũng biết, một khi thực sự chọc giận hắn, vậy thì kết cục có thể là thây phơi trăm vạn. *** Lý Nhị sảng khoái phát tiết một trận rồi trực tiếp đứng dậy rời đi.

Buổi tảo triều hôm nay có thể nói là lần sảng khoái nhất trong một thời gian dài, không có lần nào bằng.

Nhìn bộ dạng run lẩy bẩy của đám đại thần kia, trong lòng Lý Nhị vui sướng không kể xiết.

Đám đại thần kia sau khi Lý Nhị rời đi cũng trố mắt nhìn nhau đứng ngây ra tại chỗ. "Lý tướng quân, Lý Khác sắp đi U Châu, vậy mấy vạn binh mã dưới trướng hắn có thể phải đổi chủ rồi!

Ngài chẳng lẽ không lo lắng sao?" Lúc tan triều, Trường Tôn Vô Kỵ hữu ý vô ý đi tới bên cạnh Lý Tĩnh.

Từ thái độ vừa rồi của Lý Tĩnh, hắn cũng nhận ra vài điều, cho nên vừa hạ triều, Trường Tôn Vô Kỵ liền chạy tới thăm dò Lý Tĩnh. "Trường Tôn đại nhân nói gì vậy?

Bất kể là dưới trướng ta hay dưới trướng ai, đó đều là binh mã của Hoàng thượng, chỉ cần người cầm binh trung thành với Bệ hạ, vậy thì nằm trong tay ai chẳng phải đều giống nhau sao?" Lý Tĩnh nhìn lão già Trường Tôn Vô Kỵ này, trong lòng tràn đầy khinh bỉ.

Trước khi Lý Khác quật khởi mạnh mẽ, hắn chưa từng thấy lão già này tôn trọng mình bao nhiêu.

Đối với một số hành vi của Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Tĩnh sớm đã có chút trơ trẽn, bất quá ngại đại thế nên cũng không làm gì được.

Nhưng lúc này Lý Khác quật khởi, Trường Tôn Vô Kỵ sau nhiều

lần mất mặt trong triều, Lý Tĩnh cũng cảm thấy rõ ràng địa vị của Trường Tôn Vô Kỵ bắt đầu bị uy hiếp.

Thậm chí phe trung lập đều đang dần dần nghiêng về phía Lý Khác.

Lão già này lúc này có chút hoảng rồi. "Lý tướng quân, nói thì nói như thế, nhưng có đôi khi, người có kiếm trong tay có lẽ sẽ an toàn hơn người chỉ biết dùng kiếm a!" Lời của Trường Tôn Vô Kỵ không nghi ngờ gì là đang ám chỉ Lý Tĩnh.

Biết dùng binh thì thế nào, có đôi khi trên tay không có binh, dù biết dùng binh đến đâu cũng vô dụng.

Nếu trên tay không có chút binh lực nào, lỡ như thời đại thay đổi, địa vị của hắn cũng chẳng an toàn. "Đa tạ Trường Tôn đại nhân nhắc nhở!" Lý Tĩnh cũng không ngốc, lão già này đơn giản là đang nhắc nhở hắn đi tranh đoạt hơn ba vạn tinh binh ở U Châu thành với Lý Khác.

Nhưng tại sao Lý Tĩnh phải đi tranh đoạt?

Đừng nói là tranh đoạt với Lý Khác, nếu Lý Khác cần, hắn thậm chí có thể đem năm vạn binh mã đang nắm giữ trong tay giao hết cho Lý Khác.

Thẻ đánh bạc?

Thẻ đánh bạc trong tay Lý Tĩnh hiện tại so với ai cũng đủ nhiều.

Một khi Lý Khác thượng vị, Lý Tĩnh sẽ là Trường Tôn Vô Kỵ thứ hai, thậm chí còn uy phong hơn Trường Tôn Vô Kỵ hiện tại.

Nhìn xem Tần gia hiện tại, chỉ một cái nước hoa đã khiến gia tộc vốn bần cùng nghèo túng trong thời gian ngắn kiếm được một món hời lớn.

Sau này sẽ còn có tiền tài liên tục đổ vào kho.

Lần trước Lý Khác tặng hắn một củ Huyết Sâm cũng khiến khí huyết hắn mấy ngày nay càng thêm hồn hậu, những vết thương cũ thời trẻ cũng dần dần hồi phục.

Nếu để Lý Tĩnh nói một câu, hắn có thể trực tiếp khống chế giá cả toàn Đại Đường.

Uy phong như vậy, cũng chẳng kém hơn làm Tể tướng là bao. "Lý tướng quân có thể hiểu là tốt rồi, lão phu cũng xin đi trước." Trường Tôn Vô Kỵ cũng biết không thể nói nhiều.

Lý Tĩnh xưa nay là người phe trung lập, những cuộc tranh đấu trên triều đình này vốn ít tham dự.

Lần này cũng vậy.

Lý Tĩnh tuy đột nhiên đứng ra kéo lệch chủ đề, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ vẫn không hoài nghi.

Dù sao chuyện lái chủ đề kiểu này Lý Tĩnh cũng hay làm, thường xuyên đóng vai người hòa giải.

Lý Tĩnh là đại biểu được công nhận của phe trung lập, sở dĩ có thể ngồi vững ở vị trí hiện tại chủ yếu là do không bao giờ tham dự vào tranh chấp đảng phái trên triều đình.

Cộng thêm lần này trực tiếp dính dáng đến lợi ích của Lý Tĩnh, Trường Tôn Vô Kỵ không tin Lý Tĩnh có thể thực sự đại độ như vậy, chắp tay dâng binh mã.

Nhưng hiển nhiên kế hoạch của Trường Tôn Vô Kỵ phải thất bại rồi. "Đúng rồi, Lý tướng quân, lệnh ái Anh Ca ở U Châu thành có quen không?

Ngài thật khéo nuôi được một cô con gái tốt a!" Trường Tôn Vô

Kỵ khách sáo với Lý Tĩnh vài câu rồi bắt đầu lái sang chuyện khác.

Vốn dĩ trưởng tử Trường Tôn Trùng có thể kết thân với Hoàng gia, nhưng lại chết thảm.

Con trai út lại bị Lý Khác tìm cơ hội chém đầu.

Con trai thứ hai tìm Lý Nhị vài lần, hy vọng có thể tục huyền, nhưng đều bị Lý Nhị từ chối.

Đùa gì chứ, hai đứa con trai đó của Trường Tôn Vô Kỵ là loại hàng sắc gì Lý Nhị lại không biết, làm sao có thể gả đứa con gái mình thích nhất cho loại người đó.

Sau khi tục huyền Hoàng gia vô vọng, Trường Tôn Vô Kỵ chuyển mục tiêu sang chỗ khác.

Lý Tĩnh chính là lựa chọn tốt nhất. "Ha ha ha...

Trường Tôn đại nhân quá khen rồi!

Đứa con gái kia của ta a, cũng làm người ta lo lắng lắm!

Một đứa con gái, không ở nhà học nữ công gia chánh, cả ngày chỉ biết chém chém giết giết, ta làm cha kỳ thực cũng bất lực a!" Tuy không biết Trường Tôn Vô Kỵ có tâm tư gì, nhưng khi nghe hắn khen con gái mình, trên mặt Lý Tĩnh cũng hiện lên nụ cười vui vẻ và tự hào!

Trong đám 'nhị đại' ở Trường An, thật không có mấy người có thể sánh được với con gái Lý Tĩnh!

Tuy rằng trước kia Lý Tĩnh có chút oán giận đứa con gái ưu tú này nếu là con trai thì hoàn mỹ biết bao.

Nhưng khi Lý Anh Ca thành công bắt được trái tim Lý Khác, sự oán giận của hắn cũng biến mất. "Ha ha, Lý tướng quân có chút khiêm tốn rồi!

Thành Trường An có ai không biết thần uy nữ tướng quân của Lý gia chứ!" Trường Tôn Vô Kỵ cũng hùa theo Lý Tĩnh cười ha hả, sau đó lời phong xoay chuyển, lái chủ đề sang chỗ khác.

Chương 249

"Không biết Lý tướng quân đã có gia đình nào vừa ý chưa?

Anh Ca tuổi cũng không còn nhỏ nữa a!" Trường Tôn Vô Kỵ vừa nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt Lý Tĩnh lập tức biến mất, sắc mặt bình tĩnh nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, giọng điệu lạnh lùng hỏi: "Trường Tôn đại nhân có chuyện gì cứ nói thẳng!" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Tĩnh đột nhiên biến sắc, tuy trong lòng biết hơn phân nửa là không có hy vọng, nhưng lời đã nói đến nước này, tự nhiên không thể bỏ dở giữa chừng.

Không thành thì ít nhất cũng phải thử mới được! "Ha ha, Lý tướng quân, ngài xem, Nhuận nhi nhà ta tuổi cũng không nhỏ, cùng Anh Ca chênh lệch không đến nửa tuổi, hai nhà chúng ta..." Trường Tôn Vô Kỵ còn chưa nói hết, Lý Tĩnh liền trực tiếp lên tiếng cắt ngang. "Trường Tôn đại nhân, xin hãy tự trọng!" Nếu là trước đây Trường Tôn Vô Kỵ nói như vậy, Lý Tĩnh có lẽ không đồng ý nhưng ít nhất cũng sẽ hư tình giả ý vài câu.

Nhưng hiện tại sao!

Xin lỗi, tự trọng đi.

Lời này có ý gì?

Ý là Trường Tôn Vô Kỵ không biết xấu hổ, ta còn muốn giữ mặt mũi đây.

Thứ con nuôi trong nhà ngươi trong lòng không có chút tự trọng nào sao?

Con rể hiện tại của Lý Tĩnh là Lý Khác, cho nên cái vị nhạc phụ này tất nhiên phải tỏ rõ thái độ.

Nếu không mà cho Trường Tôn Vô Kỵ chút mặt mũi, để hắn ra ngoài nói lung tung, sau này để Lý Khác biết được, hắn làm nhạc phụ biết ăn nói thế nào với Lý Khác đây? *** Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Tĩnh phất tay áo bỏ đi, sắc mặt dần dần khó coi. "Lão thất phu đáng chết, thật tưởng con gái ngươi ưu tú lắm sao?

Dám coi thường Trường Tôn Vô Kỵ ta!

Cứ chờ đấy cho ta." Trường Tôn Vô Kỵ tuy cũng biết con trai mình là loại hàng sắc gì, nhưng biết là một chuyện, bị người khác nói ra lại là chuyện khác.

Lý Tĩnh cự tuyệt trước mặt mọi người như vậy, đám đại thần xung quanh tuy sẽ không nói gì, nhưng trong lòng từng người chắc chắn đang cười thầm.

Lý Tĩnh về đến nhà, nhớ lại khuôn mặt như ăn phải phân của Trường Tôn Vô Kỵ, trong lòng không nhịn được cười. "Lão gia, có thư của tiểu thư gửi về." Khi Lý Tĩnh đang một mình vui vẻ, quản gia trong nhà cầm một phong thư đi vào.

Bên trên lạc khoản là tên Lý Anh Ca.

Nội dung đơn giản là báo Lý Khác đã an toàn đến U Châu thành, bảo hắn không cần lo lắng các loại.

Bên này Lý Tĩnh nhận được tin tức thì vui vẻ, nhưng bên phía Trường Tôn Vô Kỵ lại không vui chút nào.

Về đến nhà, nhớ tới câu "Ngài hãy tự trọng" của Lý Tĩnh, lão mặt già của Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi đỏ bừng, cảm giác hôm nay đúng là tự chuốc lấy nhục.

Càng nghĩ càng giận, Trường Tôn Vô Kỵ bắt đầu đập phá đồ đạc trong nhà.

Con trai thứ hai Trường Tôn Nhuận nghe cha nổi giận trong phòng

cũng sợ hãi tìm chỗ trốn. "Lý Tĩnh, lão thất phu, thật tưởng Trường Tôn Vô Kỵ ta hiếm lạ kết thân với nhà ngươi sao?

Dám trào phúng lão phu, cứ chờ đấy cho ta!" Khi Trường Tôn Vô Kỵ đang gào thét giận dữ, một tên tiểu tư trong nhà làm như vô tình đi ngang qua phòng hắn, sau khi nghe được tiếng gào thét truyền ra, tên tiểu tư này liền xách đồ rời đi.

Sau một hồi đi lòng vòng, hắn đến một bức tường viện, nhét một tờ giấy qua cái lỗ chó dưới chân tường, sau đó xoay người rời đi.

Bên ngoài bức tường, một người hốt phân làm như vô tình nghỉ chân ở đó, ngồi xuống nhặt tờ giấy đi. ... "Cung nghênh chủ thượng hồi thành!" Bên ngoài U Châu thành, trải qua nửa tháng hành trình, Lý Khác cuối cùng cũng dẫn người về tới nơi.

Ngày đến U Châu thành, hàng vạn Hắc Giáp quân trực tiếp xuất thành hơn mười dặm đứng xếp hàng nghênh đón.

Phàm là nơi Lý Khác đi qua, đều tràn ngập binh nhung.

Tỉnh nhiên là một bầu không khí kim qua thiết mã tứ ý.

Chỉ riêng sát khí bộc phát từ đội quân bách chiến hùng sư kia cũng đủ làm chiến mã hí vang, thú chạy tán loạn. "Huynh đệ, ta lại đã về rồi!" Lý Khác nhìn dòng người sắc đen kia, trong lòng cũng dâng lên một trận hào khí.

Đây là huynh đệ của Lý Khác hắn.

Phàm là nơi trường đao của Lý Khác hướng tới, đó chính là chiến chí chung chương!

Ở cuối con đường Hắc Giáp, một bóng người màu đỏ đang cười tươi tắn đứng dưới cửa thành.

Khi Lý Khác dẫn đội đi tới chỗ này, Xích Thố dưới thân đột nhiên

tăng tốc, lao về phía bóng người màu đỏ kia.

Đối mặt với Xích Thố như mãnh thú thoát cũi, bóng người màu đỏ kia trên mặt không có chút sợ hãi nào, ngược lại vẻ mặt hạnh phúc dang rộng hai tay.

Tung mã như gió.

Lý Khác khi đi ngang qua bóng đỏ kia, eo khẽ cong, thân thể nghiêng xuống, trực tiếp ôm lấy bóng người màu đỏ dưới cửa thành lên ngựa, sau đó eo dùng sức cưỡng ép thân thể đang nghiêng trở về vị trí cũ, đồng thời đặt giai nhân trong ngực ngồi trước người mình. "Có nhớ ta không?" Lý Khác buông lỏng dây cương, mặc cho Xích Thố phi nước đại trên đường phố. "Ưm, nhớ!" Lý Anh Ca tuy một thân chiến giáp nhưng vẫn giữ tư thái nhu tình của giai nhân.

Nàng hoàn toàn thả lỏng, mặc cho Lý Khác mang theo nàng chạy như điên trong thành, thân thể như đám mây dựa hẳn vào lòng Lý Khác. "Hơn một tháng qua, nàng vất vả rồi!" "Chỉ cần là vì chàng, thiếp một chút cũng không vất vả!" Hai người giục ngựa rời khỏi hàng ngũ, Từ Huệ và những người khác ngồi trong xe ngựa tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Khi thấy Lý Khác trực tiếp mang theo Lý Anh Ca rời đi, Vũ Mị trong xe ngựa lập tức có chút không vui. "Người phụ nữ kia là ai?

Cư nhiên làm Điện hạ bỏ chúng ta lại mà đi, vừa nhìn đã biết không phải người tốt!

Đúng không?" Vốn dĩ trên đường đi Lý Khác không hề thể hiện sự thiên vị với ai, cho nên giữa bốn người phụ nữ chưa từng bộc phát mâu thuẫn.

Nhưng hiện tại vừa đến U Châu thành, Lý Khác đã nóng lòng mang theo người phụ nữ khác đi, làm cho Vũ Mị trong lòng có chút

khó chịu.

Thái độ thiên vị rõ ràng này của Lý Khác khiến Vũ Mị cảm thấy một tia uy hiếp.

Tâm cơ vốn thâm trầm, nàng tự nhiên hy vọng có thể liên hợp với ba người kia nhất trí đối ngoại.

Chương 250

Nhưng lời của nàng vừa dứt, liền cảm thấy bên cạnh đột nhiên bộc phát ra một trận sát khí. "Lời này là ý gì?" Vũ Mị bị thanh âm đột nhiên vang lên phía sau làm giật mình.

Xoay người lại, nàng thấy Tiểu Nguyệt Nhi vốn cả ngày nghịch ngợm, chỉ phụ trách bán manh làm nũng trong nhóm ba người, lúc này mặt lạnh như băng sương nhìn nàng.

Ngay cả Thủy Tiên Nhi vốn ôn nhu, ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên có chút bất thiện. "Làm... làm gì vậy?

Ta..." Vũ Mị định nói lảng sang chuyện khác, nhưng Tiểu Nguyệt Nhi lại trực tiếp cắt ngang. "Ta không quản ngươi có ý nghĩ gì, nhưng nhớ kỹ cho ta, ta là người của Điện hạ, vậy thì chỉ có thể phục tùng Điện hạ, tất cả vì Điện hạ mà suy nghĩ.

Đừng có giở những tâm tư nhỏ nhặt đó ra, Điện hạ có thể bao dung ta giảo hoạt, âm hiểm, độc lạt, nhưng những thứ đó ta chỉ dùng để đối phó kẻ địch, không dùng để đối phó người nhà." "Đây là lần đầu tiên, ta cũng hy vọng là lần cuối cùng, nếu không ta sẽ đích thân cắt cổ họng ngươi!" Tiểu Nguyệt Nhi thân hình vốn nhỏ nhắn, hơn nữa nha đầu này luôn lấy thân phận như một linh vật hoạt bát bên cạnh Lý Khác.

Thậm chí Vũ Mị sau khi tiếp xúc mấy ngày nay cũng chưa từng phát hiện mặt khác của Tiểu Nguyệt Nhi.

Lúc này Tiểu Nguyệt Nhi đột nhiên bộc phát, trực tiếp dọa Vũ Mị và Từ Huệ chết khiếp.

Thủy Tiên Nhi bên cạnh thì đưa tay nắm lấy tay Tiểu Nguyệt Nhi.

Tuy không nói gì nhưng lại im lặng biểu thị thái độ của nàng.

Tất cả của Lý Khác, bất kể Lý Khác làm gì, đều là đúng.

Đây chính là thái độ của Thủy Tiên Nhi. "Cái đó, đừng như vậy a!

Nguyệt Nhi muội muội, Vũ Mị không có ý gì khác đâu, chỉ là tùy tiện oán giận thôi, đừng tưởng thật a!" Từ Huệ tâm tư linh lung lúc này cũng đứng ra làm người hòa giải.

Vũ Mị lúc này cũng biết mình có thể đã thực sự phạm vào kiêng kị.

Chỉ là nàng không ngờ, hai người phụ nữ nhìn qua tùy hòa này lại trung thành với Lý Khác đến vậy.

Nàng tuy tâm cơ thâm trầm, nhưng hiện tại chưa có loại bá khí và tàn nhẫn của Thiên cổ nhất đế.

So với Tiểu Nguyệt Nhi mang tính cách gần như song trùng nhân cách do Lý Khác cố ý bồi dưỡng, hiện tại nàng vẫn kém hơn một chút. "Nguyệt Nhi muội muội, tỷ tỷ biết sai rồi, ta đảm bảo, tuyệt đối sẽ không có lần sau!" Vũ Mị cũng biết lúc này đã phạm vào kiêng kị, cũng không lựa chọn cứng đối cứng với Tiểu Nguyệt Nhi đang đằng đằng sát tâm, gần như không chút do dự trực tiếp phục mềm. "Ân ân, kỳ thực mọi người đều là người một nhà, tương thân tương ái có phải tốt hơn không!

Bất quá, Nguyệt Nhi thật hâm mộ đại tỷ tỷ kia a!

Ta cũng muốn Điện hạ ôm ta cưỡi ngựa!" Thấy Vũ Mị phục mềm, sát khí trên người Tiểu Nguyệt Nhi trong nháy mắt biến mất, chuyển lại thành tiểu nha đầu ngốc manh kia.

Mắt nàng đầy sao nhìn bóng lưng Lý Khác đi xa, ánh mắt tràn ngập vẻ hướng về.

Nhìn sự thay đổi đột ngột của Tiểu Nguyệt Nhi, trán Vũ Mị và Từ Huệ đều toát mồ hôi lạnh.

Vốn tưởng rằng Tiểu Nguyệt Nhi chỉ là một con mèo nhỏ, không ngờ, nàng mới là người nguy hiểm nhất trong mấy người bọn họ! *** Biết tin Lý Khác muốn quay lại U Châu thành định cư, Quách Gia gần như dừng lại mọi kế hoạch trên tay, bắt đầu thu dọn hành cung cho Lý Khác.

Cho nên khi Lý Khác đến, gần như không có chút chậm trễ nào liền dọn vào nhà mới. "Chủ thượng, tình hình phát triển quanh U Châu thành thời gian qua ta đều đã ghi chép lại!" Lý Khác và Lý Anh Ca ôn chuyện một lát, sau đó Lý Khác trực tiếp gọi tất cả những người quản sự đến.

Đáng nhắc tới là, theo lý thuyết, Vũ Mị mới gia nhập trận doanh không lâu cũng được gọi đến.

Khi nghe Lý Khác gọi đi phòng họp, Vũ Mị và Từ Huệ đều ngẩn người.

Đặc biệt là Vũ Mị, không ngờ Lý Khác lại gọi nàng.

Tuy có chút bất ngờ nhưng cuối cùng nàng cũng theo người truyền lệnh đi vào phòng họp.

Vốn dĩ buổi sáng còn chút bất mãn vì Lý Khác thiên vị Lý Anh Ca rồi bị Tiểu Nguyệt Nhi uy hiếp, nhưng sau khi bước vào sảnh nghị sự, nghe từng tiếng "Chủ mẫu" từ Hứa Chử, Quách Gia, Hàn Vấn... sự bất mãn đó trực tiếp bị đánh tan.

Đặc biệt là dưới sự ngầm thừa nhận của Lý Khác.

Điều khiến Vũ Mị không ngờ hơn nữa là Lý Khác để nàng ngồi đối diện Lý Anh Ca, giữa hai người ngoại trừ phân chia tả hữu ra thì gần như là đãi ngộ bình đẳng.

Điều này khiến Vũ Mị cảm giác dường như nàng cũng nhận được đãi ngộ đặc biệt của Lý Khác.

Thậm chí tuy không bằng người phụ nữ đối diện, nhưng ít nhất cũng không phải là nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao. "Ừm, Vũ Mị, nàng cũng cầm lấy xem đi, nói xem cái nhìn của nàng." Lý Khác xem cuốn sổ nhỏ Quách Gia đưa, lật xem rất nghiêm túc, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn đưa cuốn sổ cho Vũ Mị đang ngồi ngây ngốc bên cạnh.

Hành động này khiến Vũ Mị chết lặng. "Sao thế?

Bảo nàng xem thì xem đi!

Phát ngốc cái gì?

Lúc họp thì nghiêm túc một chút!" Lý Khác nhìn Vũ Mị ngẩn người, hơi nhíu mày.

Hắn đang nghiêm túc bồi dưỡng Vũ Mị đấy.

Người phụ nữ này chính là Thiên cổ nữ đế trứ danh hậu thế, bất kể có ngồi lên đế vị hay không, nhưng ít nhất việc nàng ngồi vững vàng là sự thật không thể chối cãi.

Điều đó chứng tỏ người phụ nữ này có thiên phú về phương diện này, Lý Khác tự nhiên phải bồi dưỡng thật tốt.

Hắn dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người, không thể chuyện gì cũng nắm trong tay, cái gì nên buông thì phải buông. "Được rồi, nàng cứ xem trước đi, xem kỹ một chút, ta tiếp tục xử lý chuyện tiếp theo." Lý Khác đưa sổ cho Vũ Mị xong, bắt đầu thương thảo chuyện lần này.

Hiện tại trong đại điện này đều là những người có thể tin tưởng, nên Lý Khác không có chút kiêng kị nào, trực tiếp nói rõ nguyên nhân lần này trở lại U Châu thành và sự tình ở kinh đô một lượt. "Mẹ kiếp,

đám vương bát đản này, cư nhiên dám phái người phục sát chủ thượng!

Chương 251

Chủ thượng, để ta dẫn người đi diệt cả nhà bọn chúng!" Nghe chuyện đám quý tộc tập đoàn phái người phục sát Lý Khác mấy lần dọc đường, Hứa Chử đập bàn đứng dậy.

Dưới man lực khủng bố, cái ghế dưới thân hắn trực tiếp bị đập nát. "Hổ Si ngồi xuống!

Trước mặt chủ thượng, sao có thể vô lễ?" So với Hứa Chử tính tình nóng nảy, người ngồi bên cạnh lại bình tĩnh hơn nhiều.

Quách Gia đảo mắt một vòng, nói: "Chủ thượng, ngoài mặt mang binh công phạt đối với chúng ta tịnh không phải thượng sách.

Phụng Hiếu cho rằng, chúng ta hoàn toàn có thể rải ám sát bộ đội của Hàn Vấn ra, trực tiếp tránh đi mũi nhọn của đám thế gia kia, bắt đầu phục sát từ căn cơ của bọn hắn!

Trực tiếp nhổ cỏ tận gốc!" Được lắm!

Hai tên này quả nhiên cùng một giuộc.

Động một chút là đòi diệt môn người ta.

Quả thực giống hệt cách làm của Lý Khác! "Khác, thiếp cảm thấy chúng ta không nên xúc động như vậy.

Đám thế gia đại tộc kia không những chiếm phân lượng rất lớn trong triều, mà gần như mỗi nhà đều nắm giữ trọng binh.

Nếu chúng ta mạo nhiên tiến công bọn họ, có thể trực tiếp dẫn đến quốc gia rung chuyển.

Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn!" Lý Anh Ca nhìn Quách Gia và Hứa Chử đang nộ hỏa công tâm, vội vàng khuyên giải Lý Khác.

Quách Gia và Hứa Chử coi Lý Khác là trung tâm, đối với Đại Đường thì gần như không quan tâm sống chết ra sao.

Trong mắt họ, thiên hạ loạn thì đã sao?

Cùng lắm là chinh chiến thêm vài năm, giúp Lý Khác đánh lại một giang sơn mới là được.

Lý Anh Ca thì khác.

Nếu có thể tránh cho quốc gia rung chuyển, tự nhiên nàng không muốn thấy chiến sự khai mở. "Yên tâm đi!

Ta hiện tại là Hoàng tử Đại Đường, tương lai sẽ là Hoàng đế Đại Đường, mảnh cương thổ này là của ta, ta tự nhiên sẽ không để nó loạn.

Nếu không thì ta đã không về U Châu mà trực tiếp đi đến phủ đệ đám thế gia kia rồi." Lý Khác tự nhiên biết Lý Anh Ca lo lắng điều gì.

Hắn cũng không hy vọng trong nước rung chuyển.

Đại Đường lúc này nhìn như ổn định nhưng thực tế xung quanh toàn cường địch.

Trên có Đột Quyết tàn phá, bên cạnh có Thổ Phiên gây họa.

Một khi căn bản quốc gia rung chuyển thì tất nhiên chiến sự sẽ nổ ra tứ phía.

Lý Khác không đến mức ngu xuẩn tự hủy căn cơ của mình. "Ta... ta có thể nói hai câu không?" Sau khi Lý Khác nói xong, Vũ Mị ngồi bên cạnh rốt cuộc cũng mở miệng.

Nhưng khi vừa mở miệng, ngẩng đầu lên thấy mọi người đều đang nhìn mình, Vũ Mị lập tức căng thẳng. "Cái đó... ta..." Vũ Mị thấy gần như tất cả mọi người đều nhìn mình, mặt đỏ bừng.

Bất kể sau này nàng là đại nhân vật thế nào, nhưng ít nhất hiện tại

nàng chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi mà thôi. "Muội muội có gì cứ nói thẳng, ở đây không có người ngoài." Lý Anh Ca tự nhiên nhìn ra Vũ Mị xấu hổ.

Tạm thời với tư cách là người phụ nữ chính thức đầu tiên của Lý Khác, nàng tự nhiên cũng phải thể hiện sự rộng lượng.

Cho nên khi Vũ Mị mở miệng, nàng không những không vì sự lo âu của đối phương mà trào phúng, ngược lại còn cổ vũ.

Một câu "ở đây không có người ngoài" thể hiện sự tin tưởng và tôn trọng của Lý Khác đối với những người đang ngồi đây.

Tuy Quách Gia và những người khác không nói gì, nhưng trong lòng cũng không khỏi ấm áp.

Sĩ vì tri kỷ giả chết. "Tại sao chúng ta nhất định phải coi tất cả bọn họ là kẻ địch a?

Chúng ta hoàn toàn có thể phân hóa bọn họ mà!

Những người này chẳng qua vì lợi ích mới đi cùng một chỗ, hình thành một đoàn thể thôi.

Chúng ta chỉ cần đưa ra đủ lợi ích lôi kéo một số người, sau đó dùng họ đối phó một bộ phận người còn lại, như vậy chúng ta sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều!

Sau này sự việc thành công, chúng ta hoàn toàn có thể 'mượn cối giết lừa', quay lại xử lý những người còn lại a!" Một kế sách của Vũ Mị vừa thốt ra, ánh mắt mọi người nhìn nàng càng thêm quái dị. "Ta... ta nói sai gì rồi sao?" Vũ Mị phát hiện mọi người đều nhìn chằm chằm mình, lập tức có chút hoảng loạn cúi đầu xuống.

Nàng cũng chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng thôi.

Lúc nói thì không nghĩ nhiều, nhưng nói xong, ngẫm lại cũng thấy

hình như hơi quá trực tiếp.

Hơn nữa cách nhìn như vậy thốt ra từ miệng một nữ nhân, liệu có vẻ tâm tư quá độc ác hay không! "Cái đó, mọi người thấy chủ ý của Vũ Mị thế nào?" Lý Khác cũng nhận ra sự lúng túng của Vũ Mị.

Kỳ thực hắn không cảm thấy cách làm này có gì không đúng, chỉ hơi kinh ngạc vì nàng ở tuổi này đã có thể nghĩ ra thủ đoạn như vậy.

Nguyên tắc của Lý Khác luôn là thủ đoạn nào tốt thì dùng thủ đoạn đó.

Nhân nghĩa đạo đức các loại, toàn là thứ tào lao.

Lịch sử được viết bởi kẻ chiến thắng.

Chương 252

"Ta cảm thấy biện pháp này khả thi.

Chúng ta chỉ cần ổn định được một bộ phận người thì trong nước sẽ không đến mức rung chuyển bất an.

Sau này chỉ cần chúng ta nắm vững đại thế, vậy thì..." Quách Gia là người đầu tiên tán thành, vốn dĩ thủ đoạn như vậy hắn cũng có thể nghĩ ra.

Chỉ là vừa rồi nghe Lý Khác bị đám người kia phục sát liên tục dọc đường nên nộ khí làm mờ đầu óc thôi.

Giờ tỉnh táo lại, đầu óc tự nhiên cũng thanh tỉnh. "Ta thấy cũng khả thi, bất quá ổn định bộ phận người nào thì chúng ta cần suy xét lại.

Dù sao lần này người tham gia ám sát cũng không ít.

Có một số người cơ bản đều bị chúng ta đắc tội chết rồi!" Lý Anh Ca cũng đã nghe Hàn Vấn kể về 'phong công vĩ nghiệp' của Lý Khác ở thành Trường An.

Từ khi đến U Châu thành, ngày nào nàng cũng thư từ qua lại với Lý Tĩnh.

Chỉ là không nói cho Lý Khác biết thôi, chuyện của hai người bọn họ tạm thời chưa thích hợp để người khác biết. "Ta là người thô kệch, đầu óc không dùng được, chủ thượng bảo sao ta làm vậy!" Hứa Chử tuy cũng ngồi trong phòng họp nhưng rất rõ ràng về vị trí của mình.

Hắn là võ nhân.

Vốn dĩ hắn nói không vào, dù sao vào rồi cũng không giúp được gì, nhưng Lý Khác bảo hắn là người đầu tiên đi theo đánh thiên hạ, lúc

này nhất định phải có mặt.

Bất đắc dĩ, Hứa Chử cũng chỉ đành đi theo.

Hàn Vấn, hiện tại với tư cách là thủ lĩnh đặc chủng bộ đội, cũng bắt buộc phải có mặt tại hiện trường.

Hắn là người do một tay Lý Khác đề bạt, có một số việc bắt buộc phải học tập.

Sau này mảng đặc chủng bộ đội sẽ giao toàn bộ cho hắn phụ trách. "Vậy được, sách lược này tạm thời quyết định như vậy.

Anh Ca, Mị Nương, hai nàng đối với đám thế lực quý tộc và nhân viên kia khá quen thuộc, danh sách nhân viên do hai nàng chế định." Lý Khác thấy phương án thứ nhất đã được đồng ý liền bắt đầu phân phối nhiệm vụ. "Hàn Vấn, về phương diện chấp hành, ngươi điều động chút nhân thủ ra phối hợp." Hàn Vấn vốn ngồi một bên lắng nghe, nghe thấy nhiệm vụ rơi xuống đầu mình, lập tức cười đứng dậy.

Hắn cũng giống Hứa Chử, thích được người khác sắp xếp nhiệm vụ rồi cứ thế mà làm, như vậy đỡ tốn não. "Chủ thượng yên tâm, bên ta nhất định theo kịp!" Hàn Vấn nói xong liền ngồi xuống. "Ừm, đến lúc đó bảo huynh đệ mang đủ đồ nghề, chúng ta cũng không đi cầu xin ai, nếu nói không thông thì trực tiếp cho một gói thuốc độc giải quyết hết!

Không cần quá để ý ảnh hưởng." Lý Khác tuy muốn một Đại Đường yên ổn, nhưng không thể vì mục tiêu này mà bó tay bó chân.

Hắn không phải thánh nhân, không vĩ đại đến mức vì thiên hạ thương sinh mà làm khó chính mình.

Nếu có thể chiếu cố thì tự nhiên cố gắng tránh hỗn loạn phát sinh.

Nếu chiếu cố không được thì thiên hạ loạn cũng cứ loạn đi.

Lê dân thương sinh chịu khổ thì cũng đành chịu khổ.

Một câu của Tào lão bản mà Lý Khác thập phần tán đồng: Thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta! "Tuân mệnh!" Hàn Vấn vốn đang nghĩ nên giao đại với huynh đệ thế nào, vừa nghe Lý Khác nói vậy liền thả lỏng.

Chỉ cần có một câu này của chủ thượng là được rồi. "Điện hạ!" Sau khi Lý Khác tạm thời phân phối xong chuyện đối phó với quý tộc, Vũ Mị lại mở miệng lần nữa.

Lần này mở miệng lại có vẻ hơi ngại ngùng.

Tuy gọi Lý Khác một tiếng nhưng lại có vẻ muốn nói lại thôi. "Có chuyện gì sao!

Không cần kiêng kị!" Lý Khác tò mò nhìn Vũ Mị. "Cái đó...

Ta thấy hiện tại U Châu thành gần như không có bình dân, ta..." Vũ Mị nói đến đây thì ngượng ngùng nhìn những người khác xung quanh. "Ta... ta có thể hay không để phụ thân ta chuyển đến U Châu thành định cư?" Vũ Mị nói xong, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Lý Khác.

Chỉ qua cuộc đàm thoại của Lý Khác, nàng có thể đại khái biết được Lý Khác muốn làm một việc vô cùng không đơn giản.

Việc này có thể liên quan đến vị trí chủ nhân thiên hạ.

Vũ gia hiện tại chỉ có thể coi là một gia tộc nhỏ, thậm chí còn không được tính là gia tộc.

Lúc này lên thuyền của Lý Khác, nếu Lý Khác thực sự trở thành nhân vật vạn người trên kia, vậy thì Vũ gia đầu quân cho Lý Khác từ sớm tự nhiên cũng có thể bình bộ thanh vân.

Đương nhiên, nếu Lý Khác thất bại, Vũ gia tự nhiên cũng có thể rơi vào vạn kiếp bất phục.

Đây là đánh cược vận mệnh của Vũ gia.

Tuy là đánh cược, nhưng Vũ Mị tin vào mắt nhìn của mình.

Nàng cảm thấy Lý Khác tất nhiên sẽ không thất bại. "Nàng nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định hiện tại!" Lý Khác mỉm cười, đồng ý với đề nghị của Vũ Mị.

U Châu thành xác thực cần nhân khẩu, cần số lượng lớn nhân khẩu.

Tuy hệ thống cũng có thể mang đến lượng lớn binh lực, nhưng cũng không thể hoàn toàn trông cậy vào hệ thống.

Tự cấp tự túc mới là vương đạo.

Ngoài binh lực ra, còn cần lượng lớn nông dân và thương hộ.

Tuy trong thời gian hắn vắng mặt, Quách Gia đã cho tướng sĩ đi khai hoang, nhưng những người này chung quy vẫn là binh sĩ, nếu để quanh năm đi làm ruộng, nhuệ khí trên người sẽ dần bị suy yếu.

Chương 253

Đến lúc đó lỡ biến tinh binh trong tay thành một đám nông binh thì Lý Khác khóc cũng không có chỗ mà khóc. "Ta thay mặt phụ thân cảm tạ Điện hạ!" Vũ Mị nghe Lý Khác nói xong, lập tức đứng dậy, định quỳ xuống tạ ơn.

Nhưng nàng vừa đứng lên, một bàn tay lớn đã đặt lên vai nàng. "Miễn lễ đi, chúng ta sau này đã là người một nhà rồi, đem người nhà mẹ đẻ tới, không có gì không đúng cả!

Huống hồ U Châu thành của ta xác thực cần dẫn tiến lượng lớn dân chúng." Vũ Mị nghe Lý Khác nói xong, mặt đỏ bừng.

Quách Gia và những người khác thì nhìn sang Lý Anh Ca đang ngồi bên cạnh.

Bọn họ đều biết, người ngồi đó mới là chính thất chủ mẫu a.

Lý Khác lúc này nói thế, bọn họ có chút lo lắng Lý Anh Ca sẽ nổi giận.

Nếu như vậy thì việc công lại thành việc nhà của Lý Khác, bọn họ đương nhiên phải chuẩn bị chuồn ngay lập tức.

Nhưng phản ứng của Lý Anh Ca lại khiến mọi người bất ngờ.

Nghe Lý Khác nói vậy, nàng không những không có ý kiến gì, ngược lại còn đi đến bên cạnh Vũ Mị. "Muội muội yên tâm đi!

Nếu phu quân đã đưa muội tới đây, vậy cũng nói rõ là đã thừa nhận muội rồi, đón người nhà đến cũng là đúng, so ra thì nơi này an toàn hơn bất cứ đâu!" Lý Anh Ca nói như vậy cũng đại biểu nàng thừa nhận địa vị và thân phận của Vũ Mị.

Vũ Mị nghe xong, trong lòng cũng có chút áy náy, uổng công nàng

lúc trước còn tính lôi kéo Tiểu Nguyệt Nhi cùng đối kháng Lý Anh Ca, kết quả người ta lại rộng lượng như vậy, ngược lại làm nàng có vẻ nhỏ nhen. "Cảm ơn tỷ tỷ!" Sau khi kế hoạch dài hạn được ấn định xong, Lý Khác lại thảo luận về kế hoạch thu hút dân cư.

Mặc dù hiện tại đất hoang xung quanh U Châu đã được khai khẩn, nhưng lại không có người trồng trọt, hiện tại ngay cả hạt giống cũng không có.

Có chút xấu hổ.

Cho nên Lý Khác hiện tại cực độ cần thu hút dân chúng vào thành U Châu.

Nhưng ở thời kỳ Đường triều, triều đình thực hành sự quản chế dân chúng rất nghiêm ngặt.

Nhân khẩu hầu như không được phép đi lại lung tung.

Một khi trở thành lưu dân, thì sẽ rất khó đạt được thân phận nông dân trở lại.

Thành U Châu sau một lần chiến loạn, người rời đi sau đó không có quay lại.

Có người vì chết rồi, có một bộ phận thì trực tiếp thành lưu dân, bị quản chế, căn bản không về được.

Cho nên cho dù chiến loạn đã qua hơn một tháng, nhưng vốn dĩ thành U Châu có hơn hai vạn nhân khẩu, đến lúc này cũng chỉ trở về không tới một nửa.

Tuy rằng một ngàn người nghe thì cũng không ít, nhưng trừ đi già yếu bệnh tật, sức lao động căn bản không có bao nhiêu.

Cho nên vấn đề lớn nhất hiện tại là làm cho thành U Châu khôi phục sức lao động và sức sản xuất.

Nếu không thể làm cho cái thành phố này và đất đai xung quanh vận chuyển trở lại, thì chỉ riêng số vạn binh giáp trong thành U Châu, Lý Khác cũng nuôi không nổi. "Ta thống kê rồi, nếu muốn an nhiên vượt qua cái mùa đông này, ít nhất cần mấy chục vạn cân lương thực, nhưng trừ lương thực ra, còn có vấn đề giữ ấm mùa đông cho các tướng sĩ.

Những cái này đều là vấn đề.

Muối của chúng ta cũng không có bao nhiêu!

Lượng lớn vũ khí hộ giáp cần duy trì thay mới." Lý Anh Ca nhìn số liệu thống kê trong tay, nhất nhất báo cáo với Lý Khác.

Những sự tình này so với việc xử lý đám quý tộc kia còn nghiêm trọng hơn.

Sắp phải vào đông rồi, một khi đại tuyết phong tỏa đường đi mà trước đó không chuẩn bị tốt những thứ này, thì cái mùa đông này, khả năng sẽ có lượng lớn binh sĩ bị chết đói, chết rét! "Lương thực mà nói, ngã có thể để phụ thân ta an bài một ít, nhưng đại bộ phận lương thực đều nắm giữ tại quốc khố và trong tay đám thế gia kia, ngã khả năng..." Lý Anh Ca nói xong, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Lý gia tuy rằng cũng có sản lượng lương thực và dự trữ, nhưng so với nhu cầu bên phía U Châu thì quá ít! "Điện hạ, ta cũng có thể để phụ thân ta chi trì, nhà ta kinh thương, cho nên ước chừng cũng có một ít môn đạo!

Bất quá khả năng cũng chi trì không được quá nhiều!" Vũ Mị cũng có chút khó xử nói một câu.

Kỳ thực nàng cũng không dám tuyệt đối nắm chắc có thể trù tập lương thực. "Phương diện nguồn lương thực ngược lại không thành vấn đề, thủ hạ Thiên Hương Các hiện tại có bốn cái Hoàng Kim hội

viên rồi, đến lúc đó đem tin tức truyền lại cho Tần Quỳnh, để Lữ Bất Vi bên kia liên hệ.

Trong đám Hoàng Kim hội viên kia ta nhớ có một thương nhân lương thực, không phải người trong thế gia, chúng ta có thể bí mật hướng hắn mua sắm.

Việc này Anh Ca viết thư cho nhạc phụ, để hắn đi cùng Tần Quỳnh câu thông một tiếng là được." Lý Khác ngược lại không lo lắng lương thực, hiện tại hắn lo lắng chính là vấn đề giữ ấm.

Mùa đông phương Bắc lạnh lắm.

Nếu không có biện pháp tốt giải quyết vấn đề giữ ấm, thì những tướng sĩ kia có khả năng không phải chết trên chiến trường, mà cuối cùng lại khuất nhục bị chết rét.

Đây không phải là điều Lý Khác muốn thấy. "Ta hiện tại đầu tiên phải suy xét là làm sao lôi kéo lưu dân đến thành U Châu chúng ta, tiếp theo là vấn đề giữ ấm.

Cái mùa đông này nếu chỉ dựa vào đốt củi, khả năng sẽ chết người đấy!" Lý Khác nghĩ đến đống sự tình này mà có chút đau đầu.

Bất quá những việc này dù đau đầu thì cái gì nên giải quyết vẫn phải đi giải quyết mới được. "Như vậy đi!

Mọi người cứ đem sự tình trong tay chuẩn bị trước, vấn đề giữ ấm mùa đông ta sẽ nghĩ cách!" Lý Khác cũng biết bên này sự tình có gấp cũng gấp không được. "Đúng rồi, sông nhân tạo bên kia đào thế nào rồi a?" Lý Khác vốn dĩ đang chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài đi dạo, đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

Lần trước hắn cho người khai thác sông nhân tạo. "Cái đó, sông nhân tạo bên kia lượng công trình thực sự quá lớn, tiến trình hơi có chút chậm!" Quách Gia nghe Lý Khác đề cập đến sông nhân tạo thì

sắc mặt cũng có chút khổ sở.

Chiếu theo yêu cầu của Lý Khác, muốn đem một con sông tên là Tang Ni Hà ở bên cạnh U Châu dẫn nước vào, yêu cầu trực tiếp vây quanh thành U Châu một nửa vòng.

Cũng không cần lòng sông có bao nhiêu rộng, khoảng hai mét là đủ rồi.

Chương 254

Nhưng Lý Khác yêu cầu lòng sông phải tận khả năng đào sâu một chút.

Ít nhất cũng phải có độ sâu một mét rưỡi.

Như vậy cũng làm cho lượng công trình biến thành hơi lớn một chút.

Tiền, hậu phạm vi mười mấy dặm địa, lại muốn khai hoang, lại muốn đào sông, nhân thủ tự nhiên có chút không quá đủ dùng. "Cái đó không vội, chúng ta từ từ làm, năm nay đào không xong chúng ta để lại năm sau đào, đến lúc đó người nhiều tự nhiên có thể nhanh chóng đào xong." Lý Khác muốn đào con sông này, chủ yếu dùng để tưới tiêu.

Hắn phát hiện cái thời đại này tạm thời chưa xuất hiện loại đồ vật như guồng nước (thủy xa), đối với kỹ thuật bánh xoay chưa có vận dụng quá lớn, cho nên liền nghĩ ra một cái biện pháp này.

Vừa lúc bên cạnh thành U Châu có con sông Tang Ni Hà kia hầu như quanh năm không khô cạn, cho dù trời đại hạn, con sông kia y nguyên có nước.

Cho nên liền đào một cái rãnh nước, đến lúc đó lại dọc theo sông tu kiến một ít guồng nước bánh xoay, dựng lên thủy đạo đơn giản để tưới tiêu ruộng đất.

Lý Khác hiện tại cũng không vội, dù sao thứ đồ chơi kia cũng chỉ là một cái biện pháp thôi, không gấp gáp trong chốc lát. "Được rồi, mọi người cứ đem sự tình trên tay xử lý đi, ta đi ra ngoài lượn một vòng!" Lý Khác nói xong, cũng trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Lý Anh Ca cùng những người khác thì mỗi người ôm một quyển sổ nhỏ đi xuống xử lý sự tình của mình. "Anh Ca tỷ!" Vũ Mị sau khi Lý Anh Ca đi ra khỏi cửa, nhanh chóng đuổi theo Lý Anh Ca, cũng gọi nàng lại.

Quách Gia thì mang theo vài người khác nhanh chóng rời đi.

Bọn hắn biết, tiếp theo người ta muốn nói chuyện việc nhà.

Những người ngoài này tránh ra xa một chút thì tốt hơn! "Sao vậy?

Có việc gì không?" Lý Anh Ca xoay người có chút nghi hoặc nhìn Vũ Mị, tuy rằng không biết nguyên nhân đối phương gọi mình lại, nhưng vẫn mặt mang tươi cười nhìn Vũ Mị. "Cái kia, xin lỗi!" Vũ Mị bắt đầu có chút do dự, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Lý Anh Ca, chút do dự cuối cùng trong lòng cũng biến mất.

Nàng cắn răng một cái, trực tiếp khom lưng cúi đầu, đối với Lý Anh Ca hành một lễ. "Muội muội làm gì vậy?" Lý Anh Ca nhìn Vũ Mị đột nhiên hành lễ với mình, tức khắc cảm giác có chút tay chân luống cuống.

Nàng cũng không nhớ mình có chỗ nào đáng để Vũ Mị hành đại lễ như vậy a! "Anh Ca tỷ, ta là muốn xin lỗi tỷ, thuận tiện cảm ơn tỷ!" Vũ Mị cũng không ngại ngùng nói ra nguyên nhân hành lễ xin lỗi.

Tổng không thể ngay trước mặt Lý Anh Ca mà, hai người mới vừa ở cùng một chỗ không bao lâu, chưa tiếp xúc nhiều đã trực tiếp náo loạn mâu thuẫn nội bộ chứ! "Được rồi, muội lại không làm sai, xin lỗi cái gì a?

Đi thôi!

Chúng ta mau đem sự tình trên tay đều xử lý, sự việc của tướng công cũng nhiều, chúng ta có thể chia sẻ cho chàng một ít!" Lý Anh Ca tuy rằng không biết vì sao Vũ Mị xin lỗi mình, nhưng cũng không cần

đi hỏi.

Hiện tại các nàng muốn làm chính là một cái tác dụng đầu tàu gương mẫu tốt.

Để Lý Khác vì sự việc bên ngoài quan tâm đồng thời, không đến mức phải bận tâm chuyện nội bộ! "Ân ân, Anh Ca tỷ, ta gọi như vậy không sao chứ?" "Không sao a!

Gọi như vậy rất tốt." "Vậy Anh Ca tỷ, tỷ cùng Lý Khác điện hạ, ân, cũng là tướng công của chúng ta lạp!

Đã thành thân chưa?" "Cái này...." Từ phòng họp đi ra, Lý Khác cũng không có về chỗ ở, mà cưỡi ngựa bắt đầu đi dạo khắp nơi.

Hiện tại thành U Châu so với các thành thị khác, quả thực có thể dùng từ "phá bại" để hình dung.

Muốn người không người, muốn nhà không nhà.

Vốn dĩ chỉ là một tòa tiểu thành hơn hai vạn người, hiện tại bị binh sĩ của Lý Khác nhét vào, trực tiếp thành cái doanh trại quân đội cá nhân của Lý Khác.

Do phòng ốc đều bị dỡ bỏ cấp bách, rất nhiều binh sĩ đều phải dựng lều trại tạm thời bên ngoài thành.

Đến lúc đó nếu một khi bắt đầu thu hút dân chúng, thì phải xây nhà, mở rộng tường thành các loại.

Tóm lại, việc phiền toái một đống lớn.

Đi ra khỏi tường thành thấp bé của U Châu, Lý Khác tức khắc có chút mê mang. "Ta muốn đi đâu đi dạo a?

Nên đi làm cái gì đây?" Lúc Lý Khác đang choáng váng, thanh âm của Hệ thống đột nhiên vang lên. "Đinh đoong!

Thần Cấp Tuyển Trạch kích hoạt, nhân sinh khắp nơi là kinh hỉ!"

"Lựa chọn 1: Đi về phía Nam, thưởng một đội nhân viên không rõ!" "Lựa chọn 2: Đi về phía Bắc, thưởng một bản mẫu công cụ không rõ!" "Lựa chọn 3: Đi về phía Tây, thưởng một tờ phối phương thần bí!" "Lựa chọn 4: Đi về phía Đông, thưởng một vị nhân tài thần bí!" Lý Khác nghe Hệ thống đưa ra bốn cái lựa chọn này, tức khắc cả người có chút ngây ngẩn. "Lựa chọn cái gì a?

Lựa chọn một cái phương hướng, sau đó nhìn xem có hay không phần thưởng?" Lý Khác lần đầu tiên gặp phải loại phương thức lựa chọn này nha.

Hỏi Hệ thống, Hệ thống lại không nói, chỉ bắt chọn. "Được rồi!

Vậy nếu là lựa chọn, không biết trước mới kích thích mà!" Nếu Hệ thống không cho gợi ý, như vậy Lý Khác cũng chỉ có thể lựa chọn bằng phương pháp loại trừ.

Căn cứ tình huống hiện tại, bản mẫu công cụ tạm thời không cần.

Phối phương thần bí, có phối phương không nhất định có dược liệu, tạm thời cũng từ bỏ đi.

Còn lại Lựa chọn 1 và Lựa chọn 4 có chút khó chọn.

Một cái là một đội nhân viên không rõ, một cái là nhân tài.

Đối với vị nhân tài thần bí cuối cùng, Lý Khác cũng có chút động tâm.

Thủ hạ hiện tại đang thiếu nhân tài. "Hệ thống huynh, ta có thể đi về một bên trước sau đó lại đi về bên kia không?" Lý Khác muốn cá và tay gấu đều chiếm được.

Chương 255

Nhưng hiển nhiên, Hệ thống hôm nay cũng không phải là người ra tay hào phóng. "Đừng nằm mơ, đây là đề bài lựa chọn đơn!" Lời nói của Hệ thống triệt để chặt đứt ý niệm của Lý Khác.

Lý Khác vốn dĩ cũng không trông cậy vào lần này là đề bài nhiều lựa chọn.

Hơi chút cân nhắc, Lý Khác trực tiếp kéo dây cương ngựa đi về hướng Nam.

Một vị nhân tài, tạm thời không biết là nhân tài gì.

Một cái khác thì là một đội nhân viên.

Tuy rằng Lý Khác cũng không biết là nhân viên gì, nhưng được Hệ thống đơn độc đánh dấu ra, vậy tổng không có khả năng là một đội bình dân thập phương.

Cho nên Lý Khác liền đánh cược một phen.

Đánh cược đội nhân viên này đối với hoàn cảnh hiện tại hữu dụng.

Thúc ngựa một đường hướng về phía Nam bôn ba xấp xỉ mười mấy dặm, khen thưởng của Hệ thống rốt cuộc phát ra. "Đinh đoong, chúc mừng túc chủ hoàn thành Thần Cấp Tuyển Trạch, thưởng 'Đội thăm dò khoáng sản' một đội!" "Vãi thật!" Lý Khác nghe Hệ thống nói xong, vốn dĩ đang phóng xe ngựa cuồng bôn trực tiếp kéo dây cương dừng lại. "Hệ thống huynh, cái này chính là đại thủ bút a!" Lý Khác không nghĩ tới cái gọi là một đội nhân viên cư nhiên là Đội thăm dò khoáng sản.

Giá trị của một đội người này có chút không tầm thường a!

Lý Khác nhìn quanh bốn phía, phát hiện xung quanh không có người, trực tiếp vung tay lên, đem Đội thăm dò khoáng sản vừa nhận được trực tiếp toàn bộ thả ra. "Chúng ta tham kiến Chủ thượng!" Lý Khác vừa vung tay lên, năm mươi người tạo thành một Đội thăm dò khoáng sản trực tiếp bị thả ra.

Lý Khác liếc mắt nhìn qua, trang bị của những người này đều tương đối quái dị.

Mỗi người một con ngựa, trên lưng ngựa thì đeo hai cái túi đeo chéo.

Trên người tuy rằng cũng mặc hắc giáp, nhưng lại chỉ dắt hai thanh dao găm nhỏ bên hông.

Trong tay thì cầm một cái xẻng Lạc Dương (Lạc Dương sạn). "Đội thăm dò?

Cái đó, là thăm dò khoáng vật a?" Lý Khác nhìn một đội người này, trong lòng hơi có chút hoài nghi.

Vốn dĩ cho rằng Đội thăm dò là bộ đội hiện đại hóa.

Kết quả không nghĩ tới cư nhiên cũng là bộ đội cổ đại.

Cái này hơi làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Tò mò đối phương thăm dò khoáng vật kiểu gì! "Bẩm Chủ thượng, chúng ta thật sự là Đội thăm dò, nơi khoáng vật phân bố, các loại thế núi hoặc là địa hình đều có chỗ dị dạng, nếu dưới lòng đất có khoáng vật, thổ chất chung quanh cũng sẽ có chỗ bất đồng!

Chúng ta lấy cái này làm tiêu chuẩn để thăm dò mạch khoáng!" Một người đứng tại phía trước nhất của Đội thăm dò có chút sốt ruột giải thích với Lý Khác.

Cái việc dựa vào kinh nghiệm này, muốn cùng Lý Khác giải thích

rõ ràng thì cũng không quá dễ dàng để nói rõ ngọn ngành.

Cho nên giải thích thật sự có chút mơ hồ.

Nhưng lại lo lắng Lý Khác không tin năng lực của bọn họ, cho nên nhìn qua có chút sốt ruột. "Nào, đừng kích động a!

Ta không phải hoài nghi năng lực của các ngươi, chỉ thuần túy là tò mò thôi!

Đúng rồi, các ngươi có thể thăm dò bao nhiêu loại quặng?

Cụ thể một chút là có những quặng gì có thể tham trắc?" Lý Khác tự nhiên cũng biết, những Đội thăm dò khoáng vật này đã là Hệ thống đưa ra, như vậy tất nhiên có sở trường.

Phải biết rằng cho đến hiện tại, Hệ thống chưa từng làm ra hàng lởm. "Chủ thượng, chúng ta bình thường có thể tham trắc có đồng, sắt, than đá, vàng, bạc các loại mạch khoáng, có đôi khi còn có thể phát hiện một ít quặng tương đối đặc thù." Khi Lý Khác nghe đám thăm dò này có thể tham tra mỏ than, sắc mặt tức khắc trở nên có chút đặc sắc. "Ý của ngươi là có thể tìm mỏ than?" "Đúng vậy!" "Quá tuyệt vời, đi, toàn bộ lên ngựa, cùng ta về doanh." Lý Khác vừa nghe có thể tìm mỏ than, trực tiếp cười to.

Chỉ cần có than đá, như vậy vấn đề mùa đông tự nhiên có thể giải quyết.

Than đá cũng không giống củi lửa, hơi chút thiêu đốt một lát sẽ tắt.

Chỉ cần than đá thêm đủ nhiều, đốt một buổi tối là một điểm vấn đề đều không có.

Đến lúc đó lại làm cái lò sưởi lớn (giường sưởi).

Vấn đề mùa đông này không phải giải quyết rồi sao!

Lý Khác mang theo Đội thăm dò về thành U Châu, sau đó đem tất cả mọi người lần nữa triệu tập lại.

Dù sao những binh sĩ kia đã khai hoang một tháng, lại đi đào than một đoạn thời gian phỏng chừng cũng không có gì vấn đề đi! "Mọi người chú ý, hiện tại việc khai hoang trên tay tạm thời dừng lại trước đi!

Bên này có sự tình quan trọng hơn muốn mọi người đi làm." Vốn dĩ mới vừa tan họp, mọi người lúc này lại bị tụ tập, hơi có chút mơ hồ.

Khi nhìn thấy bên cạnh Lý Khác lại nhiều thêm một đám người chưa từng gặp, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn đối phương. "Ta giới thiệu cho mọi người, đây là Lạc Hạp của Đội thăm dò khoáng vật.

Về sau cũng là đồng bạn của chúng ta.

Hứa Chử, hiện tại không phải trên tay vừa lúc không có việc gì sao!

Vừa lúc, đoạn thời gian này ngươi phụ trách dẫn người bảo hộ và hiệp trợ Lạc Hạp.

Chúng ta hiện tại mục tiêu hàng đầu, đào than!" Lý Khác bên này an bài xong, Đội thăm dò trực tiếp dưới sự hộ vệ của Hứa Chử xuất phát.

Năm mươi người một tổ Đội thăm dò, Lý Khác trực tiếp an bài năm trăm người đi bảo hộ.

Mấy tên này cũng đều là bảo bối a!

Chương 256

Lý Khác cần thiết phải bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Làm thăm dò khoáng vật, như vậy tất nhiên thiếu không được việc chui rúc vào núi rừng.

Vạn nhất ngộ kiến chút mãnh thú chi loại, sức chiến đấu của người trong Đội thăm dò cũng không cao.

Những ngày bận rộn luôn trôi qua nhanh.

Khi Đội thăm dò rải ra đi được ba ngày, rốt cuộc thấy được thành hiệu.

Tuy rằng không có tìm được mỏ than mà Lý Khác cần nhất, nhưng lại ngoài ý muốn tìm được một tòa mỏ bạc loại nhỏ.

Tin tức này làm cho Lý Khác có chút kích động.

Đó chính là tiền a!

Có tiền, còn sự tình gì không giải quyết được?

Khi tin tức mỏ bạc được tìm thấy truyền vào tai Lý Khác, hắn trực tiếp hạ lệnh phong tỏa tin tức này, sau đó cho người bắt đầu bí mật khai thác.

Một hơi trực tiếp đầu nhập một vạn người đi vào.

Sau đó mười mấy ngày thời gian, Đội thăm dò lại lục tục tìm được hai tòa mỏ than và một tòa mỏ sắt.

Chỉ bất quá tòa mỏ sắt kia và một trong hai tòa mỏ than đều nằm trên biên giới của thành Định Châu cách vách.

Vốn dĩ nếu ấn theo quán lệ, mỏ sắt thuộc về tài nguyên quốc hữu của Đại Đường, Lý Khác không thể tư tự khai thác.

Nhưng Lý Khác trời sinh không tuân thủ quy tắc.

Khi tìm được mỏ sắt, hắn trực tiếp đem một mảnh địa phương chung quanh rào lại.

Đối ngoại tuyên bố, nơi đó về sau là lâm trường săn thú.

Đô úy thành Định Châu đối với việc này cũng giận mà không dám nói gì a!

Định Châu tuy rằng cũng hào xưng gia tăng một vạn thủ binh.

Nhưng đó là cộng cả quân nhu và ba ngàn dân binh thủ hạ a!

Cùng bốn vạn quân tinh nhuệ của Lý Khác so sánh, thì một vạn người kia trực tiếp là ô hợp chi chúng.

Đối với vấn đề Lý Khác tư tự chiếm cứ biên giới hai huyện, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn thượng báo Trường An.

Nhưng tin tức đưa đến trong tay Lý Nhị (Lý Thế Dân), trực tiếp không giải quyết được gì. "Chủ thượng, ra than!

Ra than rồi!" Nửa tháng thời gian đảo mắt trôi qua.

Một buổi sáng sớm, khi Lý Khác vừa mặc quần áo xong từ trong phòng đi ra, Lạc Hạp với chòm râu dê nhỏ ôm một khối đá đen phát sáng chạy về phía Lý Khác. "Chủ thượng, mau nhìn a!

Rốt cuộc ra than!

Ta thăm dò không sai, dưới lòng đất không đến một trượng liền bắt đầu ra than!" Lạc Hạp mặt đầy kích động đứng ở trước mặt Lý Khác, đem khối than trong tay thật cẩn thận đặt ở trên mặt đất. "Trữ lượng mỏ than thế nào?

Có thể nhìn ra được không?" Lý Khác nhìn khối than đen bóng trên mặt đất, trên mặt cũng lộ ra sắc thái nhẹ nhõm. "Bẩm Chủ thượng, trữ lượng ta cũng không quá dám chắc, bất quá mấy chục vạn cân là ít

nhất!

Mạch khoáng thứ hai cũng bắt đầu xuất hiện đất đen!

Phỏng chừng không bao lâu nữa cũng có thể ra khoáng!

Mỏ sắt bên kia phỏng chừng cũng sắp rồi!" Nghe Lạc Hạp hối báo xong, tảng đá lớn trong lòng Lý Khác triệt để rơi xuống. "Đi tìm Quách Gia, bảo hắn lại tìm thêm một vạn người cho ngươi, đem tốc độ khai thác đề cao lên cho ta!" Lý Khác nói xong, trong đầu xuất hiện một cái ý tưởng!

Không quan tâm mỏ than khai thác hay mỏ sắt khai thác.

Khai thác có độ khó, nhưng so sánh ra, vận chuyển cũng là một vấn đề lớn.

Như vậy hà tất không mượn dùng một ít kỹ xảo vận chuyển hiện đại đâu?

Nếu ở trong hang động dựng đường ray (thiết quỹ), như vậy.... "Vũ Mị!" Ý tưởng này vừa xuất hiện, trong lòng Lý Khác tức khắc phấn khích.

Đứng ở trong viện trực tiếp xả giọng hô to. "Đến rồi đến rồi!

Sao vậy?

Gọi ta làm gì a?" Nghe được Lý Khác triệu hoán, Vũ Mị lập tức từ trong phòng vọt ra.

Lúc này trong tay nàng đang ôm một quyển sổ nhỏ thống kê lương thực và tiền tài các loại đồ vật.

Từ Huệ cũng đi theo phía sau nàng.

Từ khi Vũ Mị bắt đầu bị Lý Khác điều động hỗ trợ tiếp quản nội chính, Từ Huệ cũng bắt đầu hỗ trợ.

Lý Khác phát hiện, Từ Huệ đối với phương diện quản lý nội vụ thập phần có thiên phú.

Đối với phương diện con số thập phần mẫn cảm.

Cho nên cuối cùng Lý Khác dứt khoát đem việc thống kê giao cho hai người.

Để hai nàng phân biệt quản lý hậu cần điều độ và tài vụ thống kê. "Tiểu Huệ Nhi cũng ở đây a!

Vậy vừa lúc." Lý Khác nhìn hai nha đầu giống như thư ký nhỏ, khóe miệng tức khắc nở một nụ cười.

Chương 257

"Vũ Mị, phụ thân nàng quyết định có chuyển đến hay không?" Vũ Mị vốn dĩ nghe Lý Khác gọi thì rất cao hứng.

Nhưng khi nghe Lý Khác hỏi chuyện phụ thân, sắc mặt Vũ Mị tức khắc có chút khó coi. "Cái kia... cái kia..." Vũ Mị nhắc tới phụ thân, tức khắc trở nên ấp a ấp úng. "Không có việc gì đâu, rốt cuộc đột nhiên chuyển nhà cũng không phải ai cũng đều có thể tiếp thu!

Nàng cũng không cần tự trách." Lý Khác nhìn bộ dáng Vũ Mị, tự nhiên cũng biết ý tứ rồi.

Bất quá hắn cũng không đặc biệt để ý.

Không tới thì không tới, đối với hắn không có tổn thất gì. "Không phải như vậy đâu.

Phụ thân ta rốt cuộc đang nhậm chức bên ngoài, nếu chuyển đi...." Vũ Mị nghe Lý Khác nói lời không để ý như vậy, tưởng Lý Khác tức giận.

Liền có chút khẩn trương giải thích.

Nhưng Lý Khác lại trực tiếp cắt ngang lời nàng: "Yên tâm đi!

Ta có thể minh bạch ý tứ của phụ thân nàng, cái thời điểm này muốn cả nhà chuyển đến, thì xác thật cũng không tốt!

Không quan hệ.

Bất quá ta bên này có chút việc phỏng chừng phải làm phiền phụ thân nàng rồi!" Nghe được Lý Khác dường như thật sự không vì chuyện phụ thân cự tuyệt chuyển đến thành U Châu mà sinh khí, Vũ Mị cũng hơi hơi thở dài một hơi.

Nghe Lý Khác có việc muốn phụ thân hỗ trợ, Vũ Mị cũng lập tức lấy lại tinh thần.

Thậm chí cố ý lấy ra quyển sổ nhỏ chuẩn bị ghi chép. "Đừng có khẩn trương như vậy, không phải việc gì lớn!" Lý Khác nhìn bộ dáng nghiêm trận chờ đợi của Vũ Mị không khỏi có chút buồn cười. "Phụ thân nàng hiện tại đang ở Thái Nguyên đúng không?" Lý Khác hỏi trước, phải xác định phụ thân đối phương đang ở đâu mới được. "Đúng vậy, gia phụ hiện tại xác thật đang ở Thái Nguyên." Vũ Mị gật gật đầu. "Vậy được rồi, nàng để phụ thân nhìn xem có thể hay không giúp ta tìm một ít thợ rèn và thợ mộc, các loại thợ thủ công đến bên ta làm công, bảo hắn yên tâm, chỉ cần giúp ta tìm người là được, tiền công toàn bộ do ta xuất.

Bất quá nói với những thợ thủ công kia một chút là được.

Bên ta thời gian thi công dài, nếu có gia thất thì có thể trực tiếp mang theo gia thất, chỉ cần đến thành U Châu của ta, ta ở đây cung cấp chỗ ở và cơm nước, tiền công trả gấp đôi!" Vũ Mị nghe xong lời Lý Khác, tức khắc có chút ngây ngẩn.

Vốn dĩ nàng cho rằng Lý Khác muốn tìm phụ thân đòi tiền lương chi loại.

Thậm chí trong lòng đều bắt đầu tính toán nên khuyên phụ thân đứng về phía Lý Khác.

Nhưng không nghĩ tới cư nhiên là cái yêu cầu này.

Thợ thủ công (Tượng nhân)!

Tại cái thời đại này, địa vị quả thực thấp hèn đến đáng thương.

Địa vị thương nhân đã là thấp hèn, nhưng địa vị thợ thủ công lại so với thương nhân còn muốn thấp kém hơn mấy bậc.

Có một số thợ thậm chí sau khi giúp người làm công, không lấy

được tiền công cũng không tìm thấy chỗ đi kêu oan. "Như thế nào a?

Phụ thân nàng có thể giúp ta việc nhỏ này không?

Có khó khăn gì không?

Nếu thực sự không được, ta nghĩ biện pháp khác vậy!" Lý Khác nhìn Vũ Mị có chút ngây ngẩn, tưởng yêu cầu này có chút khó làm. "Không!

Không khó làm, cái này một chút đều không khó làm!

Chỉ là muốn bao nhiêu người a?

Bất luận là loại thợ nào đều muốn sao?" Vũ Mị nghe xong lời Lý Khác cũng liên mang lắc đầu.

Nếu mở miệng cùng trong nhà đòi tiền đòi lương thực, nàng thật không dám nhất định có thể lấy được.

Nhưng nếu hỗ trợ tìm chút thợ thủ công, thì trực tiếp là chuyện một câu nói.

Nếu chút việc này đều thỉnh bất động phụ thân nhà mình, như vậy Vũ Mị cũng chỉ có thể nhận mệnh. "Muốn bao nhiêu a?

Ta xem nào!

Mỗi một loại thợ ta đều muốn, có bao nhiêu cho ta bấy nhiêu!

Nếu có thể, tốt nhất có thể để phụ thân nàng tại các thành thị xung quanh xem xét, nếu các thành khác có người nguyện ý đến thành U Châu của ta, ta Lý Khác chiếu đơn toàn thu!" Lý Khác nói chuyện cũng không phải nói giỡn.

Bên này thật sự cần lượng lớn nhân thủ, đặc biệt là những thợ khéo tay hay làm.

Hắn tuy rằng không phải sinh viên tài cao, nhưng tri thức trong

đầu so với cái thời đại này, muốn tiên tiến hơn ngàn năm!

Chính cái gọi là khoa học kỹ thuật mang đến sức sản xuất!

Những người thợ thủ công tại thời đại này không được coi trọng, nhưng trong mắt Lý Khác đó đều là bảo bối! "Được rồi, vậy ta lập tức đi nói với phụ thân ta!" Vũ Mị cũng không hàm hồ, chút việc này, nàng nắm chắc làm được. "Tiểu Huệ Nhi, trong kho phòng chúng ta có bao nhiêu tiền?" Lý Khác từ sau khi đến thành U Châu, liền đem tiền tài và dược liệu trong kho hàng hệ thống đều để vào trong kho của thành U Châu.

Nửa tháng nay, cũng là Từ Huệ cùng Thủy Tiên Nhi đang kiểm kê những thứ này.

Hiện tại Thủy Tiên Nhi đều đang dẫn người ở trong kho hàng đối chiếu. "Tiền tài mà nói, trong kho tạm thời có hoàng kim mười vạn lượng!

Chương 258

Bạch ngân một trăm năm mươi vạn lượng tả hữu.

Bất quá chúng ta phải chi trả tiền mua lương thực và vải vóc cùng tiền sắp thuê mướn thợ thủ công.

Còn lại, khả năng có một trăm vạn lượng tả hữu!

Chủ yếu đều là mua lương thực và vải vóc." Từ Huệ chỉ hơi chút cân nhắc, trực tiếp đem những khoản chi có khả năng tồn tại đều tính ra.

Cũng cho Lý Khác một con số đại khái. "OK, còn có một trăm vạn lượng là đủ rồi, Tiểu Huệ Nhi, phụ thân muội bên kia xác thật cũng phải giúp ta một việc nhỏ, viết một phong thư gửi đi, để hắn xem có thể hay không giúp ta lộng một ít nô tỳ hoặc là nô bộc.

Nông dân và lưu dân dẫn không tới, vậy chúng ta dùng nô lệ." Lý Khác nói xong, Từ Huệ không khỏi hơi hơi nhíu mày. "Điện hạ, cái 'Ok' của ngài là có ý gì a?" Bị Từ Huệ hỏi như vậy, Lý Khác hơi hơi sửng sốt. "Cái đó hả, đừng để ý mấy chi tiết ấy, hỏi xem phụ thân muội có thể hay không giúp ta mua nô bộc là được.

Nhớ kỹ nam nữ đều muốn!

Không cần lớn lên nhiều đẹp, chỉ cần trẻ tuổi một chút, có thể làm việc là được!" Từ Huệ nghe xong cũng gật gật đầu, sau đó cũng xoay người rời đi.

Lý Khác an bài tốt những việc này, cuối cùng có chút không yên tâm, lại tự mình cưỡi ngựa đi khu mỏ nhìn xem.

Khi nhìn thấy mỏ than lộ thiên kia lúc này đang cuồn cuộn không ngừng vận chuyển than ra ngoài, nụ cười trên mặt Lý Khác trực tiếp

ức chế không được.

Có những than đá này, không chỉ vấn đề mùa đông, còn có thể làm cho hiệu suất luyện sắt và công nghiệp nặng tăng lên một bậc.

Than đá phát nhiệt lượng so với gỗ mạnh hơn nhiều.

Do là mỏ than lộ thiên, không cần lo lắng vấn đề khí ga (ngõa tư).

Đây mới là chỗ Lý Khác may mắn nhất.

Bất quá nhìn binh sĩ vừa cõng vừa khiêng đem than đá từ trong hố mỏ chuyển ra, ý tưởng Lý Khác muốn dựng đường ray càng thêm mãnh liệt. "Mọi người đều dừng lại!

Chủ thượng tới thăm mọi người!" Đội trưởng đang chỉ huy mọi người làm việc khi thấy Lý Khác tới, trực tiếp liền cho mọi người đều dừng lại.

Khi những binh sĩ kia nghe Lý Khác tới, tức khắc đem ánh mắt đều đầu hướng về phía Lý Khác.

Nhìn từng người binh sĩ vì đào than mà lấm lem tro bụi, trong lòng Lý Khác cũng một trận áy náy.

Khi đó Lý Khác cho rằng khi chiến sự bình ổn, nhân khẩu thành U Châu đều sẽ trở về.

Nhưng hiện tại xem ra, khi đó có chút đương nhiên rồi.

Ngắn ngủn hơn một tháng thời gian, căn bản không cách nào làm cho thành U Châu đang nguyên khí đại thương khôi phục bộ dáng cũ.

Nếu không phải lúc ấy từ chỗ sơn tặc Trụy Mã Nhai mang về hơn một ngàn người, làm không tốt hiện tại số lượng bình dân của thành U Châu đều đạt không tới một ngàn.

Cũng bởi vì cái sai lầm nhỏ này, mới khiến cho hiện tại những binh sĩ này từng người một đều bị bắt đi đào quặng khai hoang. "Thực

sự là ta xin lỗi mọi người, vốn dĩ đã nói mang mọi người đi địa bàn Đột Quyết cướp lão bà, kết quả hiện tại khiến cho mọi người đều biến thành cái dạng này!

Ta xin lỗi mọi người!" Lý Khác nói xong, trực tiếp ngay trước mặt hàng vạn tướng sĩ thật sâu cúc một cung.

Sự tình xác thật là tại hắn, ai bảo hắn là người chủ sự lại không chu toàn!

Nhưng Lý Khác cảm thấy xác thực là lỗi của mình, nhưng những binh sĩ kia lại không nghĩ như vậy.

Vốn dĩ đối với Lý Khác là tuyệt đối trung thành, Lý Khác bảo làm gì đều là nên làm.

Khi nhìn thấy Lý Khác cư nhiên bỏ xuống thân phận hướng bọn họ hành lễ xin lỗi, vành mắt những binh sĩ này đều có chút ươn ướt.

Tại Lý Khác xem ra là thừa nhận một cái sai lầm, cũng biểu đạt sự xin lỗi.

Nhưng tại những binh sĩ kia xem ra, là Lý Khác để ý bọn họ, có thể để bọn họ ở trong lòng. "Chúng ta thề chết đi theo Chủ thượng!" "Chúng ta thề chết đi theo Chủ thượng!" ...

Trong hố mỏ, những binh sĩ kia tại khoảnh khắc Lý Khác khom lưng xuống liền tề tề quỳ một gối xuống đất.

Một tay nắm quyền đấm vào ngực, liên tiếp ba tiếng hò hét trực tiếp biểu minh thái độ của bọn hắn. "Tiểu tể tử, đều đứng lên đi!" Vốn dĩ đang nghiêm túc nhận sai, Lý Khác đột nhiên thái độ đại biến.

Từ một vị tướng quân nghiêm túc trực tiếp lại biến trở về bộ dáng tên nhị lưu tử cả người đầy bĩ khí như lúc ban đầu. "Đi theo lão tử.

Lão tử nói được thì làm được, chờ chúng ta bên này đứng vững

gót chân, lão tử mang các ngươi đi Đột Quyết cướp vợ!

Bất quá nói trước, đến lúc đó cướp được hay không, vậy phải xem bản lĩnh của các ngươi nha!" Những tướng sĩ vốn dĩ đang cảm động rối tinh rối mù, vừa nghe Lý Khác lại nhắc đến sự tình này, từng người trong mắt đều có chút tỏa sáng.

Tục ngữ nói, độc thân lâu rồi, nhìn con heo đều sẽ cảm thấy thật gợi cảm!

Hiện tại trong thành U Châu, nam có mấy vạn, nữ lại chỉ có mấy người.

Đám sói con này sớm đã có chút chịu không nổi! "Ha ha!

Đến lúc đó ta muốn cướp hai cái!" "Nhị Lăng Tử, nhìn xem cái bộ dáng không tiền đồ của ngươi kìa.

Hai cái?

Lão tử muốn bốn cái!" "Lão Lục cứ chém gió đi!

Bộ dáng kia của ngươi, một cái đều hầu hạ không được!

Ha ha ha..." "Đánh rắm!

Lão tử lợi hại lắm đấy!" "Ha ha ha..." Lý Khác ồn ào như vậy, những binh sĩ phía dưới tức khắc lại đều cười.

Hầu như không có người phân phó, lại nhanh chóng vùi đầu vào công tác.

Chương 259

Do không phải mang tính cưỡng chế, cho nên mọi người đều một bên nói nói cười cười một bên làm việc.

Đây cũng là yêu cầu của Lý Khác.

Việc phải làm, nhưng cũng phải chú ý cảm xúc của mọi người. "Lão đại, phía trước là thành U Châu rồi!" "Lão tử lại không mù mắt, cần ngươi nhắc nhở ta a!" Tại lúc Lý Khác bên này đang bận rộn xử lý sự vụ lớn nhỏ của thành U Châu, hai cái thân ảnh quỷ quỷ túy túy xuất hiện tại rừng núi cách thành U Châu vài dặm.

Trong đó một người lớn lên ngũ đại tam thô, một trương mặt đen lớn, trên mặt lại đầy râu quai nón.

Một người khác thì nhìn gầy trơ xương.

Trong tay cầm một cây gậy trúc, nhìn như con khỉ vậy.

Hai gã này một thân trang phục ăn mày, nhìn quần áo rách tung toé, nhưng sắc mặt hồng nhuận, thân thể tinh tráng.

Hoàn toàn không giống ăn mày hoặc là nạn dân chi loại.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, vị trí bàn tay và ngón tay hai người đều có vết chai dày, hiển nhiên là quanh năm cầm thứ gì đó mới ma ra được.

Người như vậy, không phải luyện võ thì là làm ruộng! "Lão đại, chúng ta có cần hay không mò qua nhìn xem a?" Người trẻ tuổi gầy giống con khỉ nhìn thành U Châu gần trong gang tấc, có chút nóng lòng muốn thử hỏi hán tử ngũ đại tam thô bên cạnh. "Mò qua nhìn xem?

Đặc mã ngươi mù à?

Nhiều binh sĩ như vậy, mò qua không phải chờ bị người ta bắt a!" "Nhưng..." "Nhưng cái gì mà nhưng?

Đừng quên thân phận tiểu tử ngươi!

Nếu bị bắt, cái đầu tiểu tử ngươi đừng mong giữ được!" Hai gã đang tranh cãi trong rừng cây, phía sau bọn họ không biết từ khi nào xuất hiện bốn năm bóng người.

Những người này ở trong núi rừng, đi đường hầu như hào vô thanh hưởng.

Thực sự khi phải phát ra thanh âm, cũng lợi dụng lúc hai người nói chuyện để thanh âm che lấp tiếng động phát ra.

Khi mấy bóng người xuất hiện phía sau hai người, hai gã một tráng một gầy đều chút nào không có chú ý phía sau đột nhiên xuất hiện người! "Lão đại, chúng ta lúc nào mới có thể an an ổn ổn tìm một cái nhà a?

Đều trốn hơn nửa năm, loại ngày tháng này thật khó chịu!" "Khó chịu cũng phải nhịn!

Đi thôi, xem ra thành U Châu chúng ta không có cách nào đặt chân!" "Ai..." Hai người trong rừng cây nhìn một hồi những hắc giáp binh sĩ đang tuần tra và huấn luyện, cảm giác không an toàn, cũng định trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng hai người vừa mới xoay người, đột nhiên phát hiện phía sau không biết khi nào dư ra bốn năm người.

Đối phương trong tay đều cầm một loại vũ khí từ trước tới nay chưa từng gặp!

Dài nửa mét, nhìn có chút giống dao găm, nhưng lại có ba cái lưỡi dao.

Đỉnh chóp thập phần sắc nhọn, giống như một cây gai kinh cức phóng đại.

Vốn dĩ nếu đặt ở bình thường, hai người nhìn binh khí kiểu này có lẽ sẽ có chút tò mò.

Nhưng hiện tại lại tò mò không nổi.

Bởi vì loại binh khí này ngay khoảnh khắc hai người xoay người đã đỉnh tại vị trí yếu hại trên người bọn họ.

Đỉnh chóp sắc nhọn kia giống như tùy thời đều có thể đâm thủng thân thể, lấy đi tánh mạng của bọn họ. "Các vị hảo hán đừng xúc động, chúng ta có chuyện gì từ từ thương lượng a!" "Tha mạng a!

Hai chúng ta là ăn mày, trên người không có gì đáng giá a!" Hai gã này lúc này toàn thân lông tơ đều dựng đứng.

Hai người cũng là người tập võ a, kết quả mấy gã này đến sau lưng lúc nào cư nhiên một chút đều không có sát giác.

Đối phương trong tay cầm loại đồ vật cổ quái kia tuy rằng nhìn nhỏ xinh tinh xảo, nhưng vị trí đối phương đang chĩa vào đều là địa phương trí mệnh a!

Nếu bị đâm, thần tiên tới cũng cứu không sống. "Đừng nói nhảm, cùng ta đi một chuyến đi!" Mấy bóng đen này chính là những người thuộc bộ đội đặc chủng đang huấn luyện trong núi rừng.

Hàng ngày huấn luyện ám sát, tác chiến rừng rậm, trinh sát...

Cho nên bình thường, bọn họ đều trực tiếp chia làm mấy đội.

Sau đó mọi người lại chơi trốn tìm trong rừng rậm.

Không chỉ có thể huấn luyện năng lực song phương, còn có thể thuận tiện khách xuyến trinh sát (xích hậu).

Hôm nay hai gã này không khéo đụng phải một đội đặc chủng tiểu

phân đội đang đi tìm đồng đội.

Do hai gã này một đường từ trong núi rừng đi xuyên qua hầu như không có ẩn tàng dấu vết gì.

Cho nên rất dễ dàng bị những người đang huấn luyện trong rừng rậm phát hiện và bắt lấy. "Hảo hán, đừng kích động, chúng ta đi theo, đi theo!" Mười mấy phút sau, hắc kiểm tráng hán và gầy như khỉ hầu như hào vô thủ chi lực bị ngũ hoa đại bảng đưa đến trước mặt Lý Khác. "Sao thế?

Không phải đang ở huấn luyện sao?

Mang hai thứ đồ chơi này đến chỗ ta làm gì a?" Lý Khác nhìn một tráng một gầy bị đưa đến trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. "Chủ thượng, chúng ta lúc ấy đang huấn luyện, kết quả hai gã này có đường lớn không đi, ở trong rừng cây quỷ quỷ túy túy, chúng ta nhìn thấy khả nghi nên bắt về!" Đội trưởng tiểu đội kia nhìn Lý Khác có chút mộng bức, dường như cũng biết làm sai sự tình.

Tròng mắt vừa chuyển, trực tiếp đối với Lý Khác hành một lễ. "Chủ thượng, chúng ta bên kia còn đang huấn luyện, ta đi trước nha!" Nói xong, tên kia trực tiếp mang theo người chuồn êm. "Ai, không phải, hai gã này đem đi a!

Lưu tại chỗ ta là có chuyện gì a?" Khi Lý Khác phản ứng lại, một tiểu đội kia sớm đã chạy không còn bóng dáng. "Ngọa tào, mấy tên hỗn đản." Lý Khác không nghĩ tới thủ hạ binh lính cư nhiên khai nổi vui đùa với hắn.

Chương 260

"Hai ngươi, nói đi!

Là thám tử thế lực nào phái tới?

Trường Tôn gia?

Hoặc là Thôi gia?

Hay hoặc là Vương gia?" Lý Khác nhìn hai tên trước mặt ăn mặc giống ăn mày, nhưng nhìn lại rất có tinh thần, chỉ cần không mù, sẽ không thật sự cho rằng hai tên này là ăn mày. "Đại nhân, ngài hiểu lầm a!

Ngài nhìn hai chúng ta bộ dáng này, sao có khả năng là thám tử a!" "A đại nhân, ngài nhất định hiểu lầm a!

Chúng ta thật không phải thám tử a!" Hai gã vừa nghe Lý Khác coi bọn họ thành thám tử, tức khắc có chút hoảng loạn. "Không phải thám tử?" Lý Khác cố làm ra vẻ kinh ngạc nhìn hai gã đang thỉ khẩu phủ nhận suy đoán của mình, trên mặt đột nhiên phù hiện ra một nụ cười nại nhân tuân vị. "Nếu đã không phải thám tử, vậy giữ lại có tác dụng gì a!

Người đâu, đem hai gã này lôi ra ngoài chém!" "?" "Đừng a!

Đại nhân, chúng ta là thám tử, vì sao muốn chém chúng ta a!" "Đều nói không phải thám tử.

Vậy đối với ta cũng không có giá trị, ta không chém chẳng lẽ nuôi các ngươi a?" Lời Lý Khác vừa nói xong, ngoài cửa chạy vào bốn năm binh sĩ đeo đao, trực tiếp áp giải hai tên xui xẻo kia muốn đi ra phía ngoài. "Đại nhân, chúng ta sai rồi!

Chúng ta là thám tử, ngài đừng giết chúng ta a!" "A!

A!

Chúng ta là thám tử, là thám tử!" "Là thám tử a?

Vậy không sai rồi, nếu xác thật là thám tử, vậy cũng càng thêm nên kéo ra ngoài chém." "....." Hai gã này lập tức thật sự sợ cái vị đại nhân vật không ấn theo lẽ thường ra bài này rồi.

Trong đó cái tên giống khỉ ốm kia khi nhìn thấy hắc giáp binh sĩ bên cạnh đang rút đao dùng khăn lau, trực tiếp bị dọa mềm chân. "Đại nhân, đại nhân, chúng ta khai, chúng ta đều khai!

Chúng ta xác thật không phải lưu dân, nhưng chúng ta cũng không phải thám tử a!

Đừng giết chúng ta a đại nhân!" "Đem hai tên đó lôi vào đi!" Một tráng một gầy hai người bị lôi trở về đại sảnh chỗ Lý Khác, trực tiếp bị dọa mềm chân.

Vừa rồi khi Lý Khác hô đem mang vào, hai hắc giáp binh sĩ phụ trách chém đầu cố ý dùng sống dao ở trên cổ hai người chạm nhẹ.

Cái xúc cảm băng lãnh kia làm cho bọn họ suýt chút nữa cho rằng thật sự muốn đầu người rơi xuống đất. "Nào, hiện tại cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nói đi!

Hai ngươi là tình huống gì!" Lý Khác lần này cũng không có ngẩng đầu nhìn về phía hai gã, khi nói chuyện vẫn cầm bút viết viết vẽ vẽ trên bàn.

Hai gã lần này cũng không dám lại có giấu giếm nữa.

Thiếu chút nữa đem tổ tiên ba đời đều khai báo rõ ràng.

Khi biết chân tướng, Lý Khác cũng cảm thấy có chút vô ngữ.

Vốn dĩ cho rằng hai tên này là thám tử các loại, kết quả không nghĩ tới hai gã này nguyên lai là đào phạm từ Vạn Niên huyện trốn tới!

Hai gã sở dĩ bị truy nã, chủ yếu là vì giết một tiểu bối được sủng ái của Trường Tôn gia ở Vạn Niên huyện.

Vạn Niên huyện Trường Tôn gia cũng là một chi nhánh của gia tộc Trường Tôn Vô Kỵ.

Vạn Niên huyện chính là đại huyện sản lương thực, chi nhánh Trường Tôn Vô Kỵ gia đi nơi đó, chủ yếu là vì có thể khống chế sản lượng lương thực nơi đó.

Hai gã này cùng Lý Khác cũng tương đối có duyên phận, ít nhất đều cùng Trường Tôn gia có thù oán! "Người đâu, cởi trói cho hai tên này đi!" Lý Khác nghe chuyện của hai tên xui xẻo này cũng có chút bội phục bọn hắn, từ Vạn Niên huyện trốn đến thành U Châu.

Cũng là tương đối có bản lĩnh.

Vạn Niên huyện hầu như đã thành thiên hạ của Trường Tôn gia.

Hai gã này giết người Trường Tôn gia, kết quả có thể từ Vạn Niên huyện trốn ra, cũng là có chút bản lĩnh. "Đại nhân, ngài không giết chúng ta nữa sao?" Sau khi được cởi trói, tráng hán có chút không xác định nhìn Lý Khác.

Bọn họ chính là giết người Trường Tôn gia a, hiện tại đang bị truy nã, nếu bắt hai người đi giao cho Trường Tôn gia, thì chỉ riêng chỗ tốt thôi cũng không thể tưởng tượng. "Ta không những không giết, còn có thể cho các ngươi một việc làm.

Nếu có thể làm tốt, như vậy về sau các ngươi có thể sinh hoạt tại thành U Châu, không cần lo lắng bị truy nã các loại sự tình!

Thế nào, có hay không hứng thú a?" Lý Khác nhìn hai gã có chút kỳ lạ này, đột nhiên nghĩ tới một phương pháp.

Thành U Châu hiện tại không cách nào thu hút lưu dân, một là quan phủ địa phương phong tỏa lưu dân, không có thủ tục hợp pháp, những

lưu dân này kiên quyết không được cho ra ngoài.

Ở cái thời đại này, đối với những nạn dân chạy nạn, đại đa số địa phương đều giống nhau.

Nếu có thể tiêu hóa được thì toàn bộ tìm cớ bắt lại, sau đó đóng dấu nô tịch, làm nô lệ bán đi.

Tại thời đại này, buôn bán nô lệ là được quan phủ cho phép.

Thậm chí thị trường nô lệ địa phương sau lưng còn có quan phủ đứng tên.

Nếu nạn dân nhiều không tiêu hóa nổi, như vậy sẽ đánh lên cái nhãn hiệu nạn dân.

Sau đó hướng triều đình thân báo lương thực chẩn tai.

Đến lúc đó lương thực chẩn tai xuống, lại kiếm được một bút.

Đây là cách làm của đại đa số địa phương.

Cho nên những lưu dân này tại địa giới của bọn họ, trong mắt những tên kia, đó đều là tiền a!

Tự nhiên không có khả năng dễ dàng thả chạy.

Chương 261

Hai gã này nếu có thể từ Vạn Niên huyện trốn đến thành U Châu, như vậy chứng minh phương diện đào tẩu có chút bản lĩnh.

Nếu đã như vậy, như vậy nếu để bọn họ đi mang những lưu dân kia chạy đến thành U Châu thì sao?

Đến lúc đó Lý Khác lại lộng ra cái chính sách chỉ cần mang người về, sẽ cho lương thực.

Mang người về nhiều, có thể cho cơ hội thoát khỏi nô tịch hoặc là khen thưởng một lần nữa nhập hộ nông tịch các loại.

Đến lúc đó, chỉ cần sau một lần, nhìn thấy thành U Châu xác thật có loại khen thưởng này, như vậy những người đó chẳng lẽ không cần?

Phải biết rằng, cái thời đại này, một khi bị đánh lên nô tịch, như vậy chẳng khác nào chính mình cùng hậu đại đều sẽ đời đời kiếp kiếp làm nô.

Muốn thoát khỏi nô tịch, quả thực là chuyện khó như lên trời.

Nhưng nếu biết chỉ cần có thể kéo mười cái hoặc là hai mươi cái người đến thành U Châu, như vậy Lý Khác bên này có thể xóa bỏ nô tịch, cũng cấp một cái nông tịch, để bọn họ có thể tại thành U Châu an gia.

Như vậy những người đó không phải điên cuồng sao!

Cái thời điểm kia, còn sầu thành U Châu không có nhân khẩu?

Đến lúc đó chỉ cần những người này tiến vào địa giới thành U Châu, ai dám cùng Lý Khác đòi người?

Lý Nhị đòi người, hắn còn sợ hiểm mệnh dài nha! "Đại nhân, ngài không có lừa chúng ta chứ?" Tên gầy vừa nghe Lý Khác có thể che chở bọn họ, trong mắt vừa có chờ mong, lại có chút hoài nghi.

Hắn không thông, Lý Khác vì sao phải che chở bọn họ. "Ta lừa các ngươi có tiền sao?

Nhìn xem các ngươi hiện tại cái dạng này, có thể trị giá mấy đồng tiền a?

Ta rảnh quá nên bị hâm à!" Lý Khác có chút tức giận nhìn tên gầy kia, cũng phát hiện, so với tên hắc kiểm tráng hán, tên gầy này đầu óc muốn dùng tốt hơn nhiều. "...Đại nhân ngài anh minh thần võ, khí vũ hiên ngang!

Tự nhiên không thèm lừa gạt bọn ta.

Vậy đại nhân, ngài cần chúng ta làm cái gì a?" Tên gầy thấy Lý Khác có chút không kiên nhẫn, cũng biết nói lỡ lời.

Chạy nhanh xin lỗi Lý Khác, cũng dò hỏi việc Lý Khác muốn làm.

Trong đầu hắn đang tính toán, nếu muốn đánh muốn giết, hoặc là quá khó quá nguy hiểm, vậy thì giả bộ đáp ứng, sau đó chỉ cần có cơ hội, trực tiếp chuồn êm.

Hắc kiểm đại hán bên cạnh cũng biết não mình không tốt bằng tên gầy, đến lúc đó tận lượng lựa chọn không nói lời nào, để tên gầy đi cùng Lý Khác câu thông.

Miễn cho nói sai lời, đến lúc đó không cẩn thận đem đầu vứt đi. "Yên tâm đi!

Ta cũng không cần các ngươi làm sự tình gì quá khó.

Quá khó các ngươi cũng không có cái bản lĩnh kia đi làm." Đối với chút tâm tư nhỏ của tên gầy, Lý Khác tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Tên gầy bị Lý Khác nhìn thấu tâm tư cũng không cảm thấy thẹn thùng.

Ngược lại càng thêm an tâm.

Nếu đối phương đều biết cách nghĩ của hắn, lại y nguyên tính toán đem sự tình giao cho hai người đi làm, như vậy cũng chứng minh sự tình xác thật không khó. "Nghe cho kỹ, sự tình ta muốn các ngươi làm, là đi nơi khác mang người cho ta về đây.

Không phải bảo các ngươi đi bắt cóc, là dẫn dắt, hoặc là khuyên bảo.

Những người này có thể là nạn dân, cũng có thể là nô bộc, tóm lại chỉ cần là người, tứ chi kiện toàn, bất quản nam nữ đều có thể, đương nhiên, tốt nhất là trẻ tuổi, có sức lao động." Lý Khác nói đến đây, hơi dừng lại một chút. "Chỉ cần một người các ngươi có thể mang về mười người, như vậy về sau có thể tại thành U Châu ta định cư, ta sẽ cho các ngươi một thân phận mới.

Nếu có thể một người mang về năm mươi người, ta cho một mẫu đất và hạt giống, nếu có thể nhiều hơn nữa thì ta sẽ để các ngươi duy trì khẩu lương trước khi hạt giống gieo xuống thu hoạch vụ đầu tiên!" Tên gầy cùng tráng hán sau khi nghe xong lời Lý Khác, sắc mặt tức khắc trở nên đặc sắc.

Khi một tráng một gầy hai người từ trong phủ Lý Khác đi ra, hai người đều cảm giác bước chân mình đang bay bổng. "Hầu Tam, lời vị đại nhân kia nói có thể là thật hay không a?" Hắc kiểm tráng hán đi vài bước, có chút không dám tin tưởng hỏi tên gầy bên cạnh một câu. "Không phải thật thì chúng ta thử xem chẳng phải sẽ biết sao!

Một người mang về mười người chúng ta là có thể tại thành U Châu ở lại, nếu có thể mang năm mươi người thì có thể có điền sản.

Chúng ta nếu có thể một người mang hai trăm người, kia chính là một người bốn mẫu đất a!" Tên gầy vừa nói, vừa tưởng tượng hình ảnh có ruộng đất, thậm chí có phòng ở, cưới vợ.

Tạm biệt những ngày tháng nơm nớp lo sợ.

Trong mắt hiện lên một tia quyết nhiên. "Đại ca, bất quản ngươi tin hay không tin lời vị đại nhân kia, phản chính là ta tin.

Ta quyết định thử xem!" Bên cạnh hắc kiểm tráng hán nhìn Hầu Tam vẻ mặt nghiêm túc.

Cuối cùng cũng cắn răng một cái. "Tiểu tử ngươi đều tin, ta sợ cái gì a!

Vị đại nhân kia cũng nói, lừa gạt chúng ta lại không có chỗ tốt, đi, hai ta cùng đi!" Hai người sau khi bàn bạc xong, trực tiếp triều hướng thành Định Châu đi đến.

Trong khoảng thời gian đào vong, bọn họ cũng gặp không ít lưu dân nạn dân các loại.

Những người này bởi vì không muốn bị quan phủ bắt đóng dấu nô tịch, cho nên đều trốn ở trong núi.

Những người này thời gian dài cũng thành sơn tặc lưu khấu các loại.

Hai tên quyết định trước tiên bắt đầu từ những lưu dân mà bọn hắn biết.

Khi hai gã rời đi, Lý Khác cũng gọi Từ Huệ tới.

Vốn dĩ định để phụ thân Từ Huệ hỗ trợ mua nô lệ.

Nhưng hiện tại có biện pháp tốt hơn, Lý Khác tự nhiên tạm thời từ bỏ cách làm này.

Chương 262

Đem sự tình vừa rồi nói với hai gã kia kỹ càng tỉ mỉ nói cho Từ Huệ.

Khi Từ Huệ nghe Lý Khác nói về cái gọi là mô hình khuếch trương "Kim tự tháp", cũng tức khắc trước mắt sáng ngời.

Hơi chút suy nghĩ, liền minh bạch chỗ khủng bố của loại hình thức này.

Chỉ cần vẫn luôn để loại chỗ tốt này tồn tại, như vậy thậm chí sẽ xuất hiện một loại nghề nghiệp chuyên môn dẫn người đi vãng thành U Châu.

Đến thời điểm đó, nhân khẩu thành U Châu sẽ nhanh chóng phát triển. "Phụ thân muội bên kia cũng đừng dừng lại, bảo hắn cho ta ba ngàn nô bộc.

Đã nói rồi, ta đưa tiền là được!" Thư tín bên Từ Huệ sớm đã gửi đi rồi, Lý Khác tự nhiên không có khả năng hiện tại đột nhiên đổi ý không cần, đã bao nhiêu ngày, phỏng chừng bên kia đều bắt đầu mua nô lệ rồi.

Lý Khác tự nhiên không có khả năng hố phụ thân Từ Huệ. "Ân, ta đã biết." Từ Huệ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật sợ hãi Lý Khác đột nhiên đổi ý nói không cần nô lệ các loại, bằng không thật không hảo cùng gia phụ giao đại. "Vũ Mị bên kia thế nào?

Bảo phụ thân nàng tìm thợ thủ công khi nào có thể tới?" Lý Khác một bên cùng Từ Huệ nói chuyện, một bên xử lý đồ vật trước mặt.

Sau một hồi viết viết vẽ vẽ, rốt cuộc dừng bút.

Nhìn bản vẽ có chút xiêu xiêu vẹo vẹo trên bàn, mặt Lý Khác cũng

có chút khó coi. "Khi nào mới lộng được cái thiên phú hội họa ra đây, vẽ tranh thực sự quá trừu tượng một chút!" Từ Huệ nghe Lý Khác nói, ghé đầu nhìn thoáng qua đồ vật hắn vẽ.

Cuối cùng nhìn nửa ngày, cũng chỉ nhìn ra một ít đường cong và một ít hình dạng kỳ quái, hoàn toàn xem không hiểu Lý Khác đang vẽ cái gì. "Thợ thủ công bên kia phỏng chừng hôm nay có thể tới.

Bất quá cụ thể có bao nhiêu người ngược lại không nói." Từ Huệ bên này vừa nói xong, Vũ Mị từ ngoài cửa đi vào.

Tại phía sau nàng đi theo một thiếu niên lang mười bảy mười tám tuổi. "Tiểu nhân Vũ Nguyên Khánh thay mặt gia phụ, kiến quá Ngô Vương điện hạ." Khi Vũ Mị mang theo thiếu niên lang kia đi vào sảnh làm việc của Lý Khác, thiếu niên lang liền thập phần hữu lễ hướng Lý Khác cúc một cung.

Cũng đem danh xưng Ngô Vương mà Lý Khác đã bị Lý Nhị triệt bỏ gọi ra. "Ngô Vương?

A a, ta hiện tại cũng không phải là Ngô Vương." Lý Khác nhìn thiếu niên trước mặt, quả nhiên tại giữa mày cùng Võ Mị Nương có vài phần tương tự.

Xem ra là đại ca của nàng rồi. "Điện hạ, người ngài muốn ta đã mang đến cho ngài.

Trong đó thợ mộc ba trăm người, thợ rèn một trăm năm mươi người tả hữu.

Còn lại công tượng cộng ba trăm người tả hữu." Vũ Nguyên Khánh cũng không có cùng Lý Khác đàm luận vấn đề danh xưng Ngô Vương.

Cái kia chỉ là một cái xưng hô thôi.

Lý Khác lúc này không có danh xưng Ngô Vương, nhưng phân

lượng lại không kém chút nào.

Tại trong đám hoàng tử của Lý Nhị hiện tại.

Lý Khác là người duy nhất tay nắm trọng binh.

Tuy rằng bị biếm đến biên cương, nhưng Lý Khác tay nắm trọng binh cũng giống nhau không thể khinh thường. "Hảo!

Vất vả rồi.

Mị Nương, huynh trưởng nàng cũng ngựa xe mệt nhọc, trước tiên mang xuống nghỉ ngơi đi!

Ta đi xem những thợ thủ công kia." Lý Khác vừa nghe công tượng tới, tức khắc tới tinh thần.

Những công tượng này chính là một bộ phận thập phần quan trọng trong kế hoạch.

Cần thiết phải để tâm nhiều hơn một chút mới được. "Ngạch... cái đó..." Vũ Nguyên Khánh vốn định nói gì đó, nhưng Lý Khác người đã sớm như một trận gió chạy ra ngoài.

Tốc độ chi nhanh, trực tiếp làm cho hắn ngay cả cơ hội phản ứng đều không có, Lý Khác người đã biến mất tại trong đại sảnh. "Ca, điện hạ vẫn luôn là bộ dạng như vậy, quen rồi là tốt.

Chúng ta đi xuống nghỉ ngơi trước đi.

Một lát nữa đến giờ cơm có thể cùng nhau ăn cơm nga!

Ta nói cho huynh biết, cơm nước trong phủ chúng ta chính là toàn thiên hạ ăn ngon nhất!" Vũ Mị nhìn ca ca nhà mình có chút kinh ngạc, trực tiếp kéo tay áo hắn nói. "Được rồi, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy." Vũ Nguyên Khánh nhìn muội muội nhà mình, mới đến, đối với Lý Khác cũng không hiểu biết, chỉ có thể nghe muội muội nhà mình.

Lý Khác từ trong sảnh làm việc chạy ra, tại bên ngoài phủ thành

chủ nhìn thấy những công tượng trên mặt đầy vẻ thấp thỏm.

Những công tượng này đột nhiên tới một hoàn cảnh xa lạ, khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương.

Rốt cuộc hiện tại chính là rời xa quê hương, không nơi nương tựa. "Chào mọi người, ta là cố chủ của chuyến đi này, về sau các ngươi chính là công nhân làm việc cho ta.

Mọi người đi theo ta trước tiên đi xem chỗ ở chuẩn bị cho các ngươi, sau đó ta sẽ đích thân cùng các ngươi bàn bạc một chút vấn đề tiền công.

Mọi người đi theo ta." Lý Khác nhìn những công tượng này, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Những người này chính là nhóm nhân tài đầu tiên hắn dẫn tiến.

Tự nhiên phải hảo hảo giữ lại những người này.

Hiện tại hắn lấy ra thái độ tuyển dụng như công xưởng đối đãi những công tượng này, tại trước khi công tác, trước tiên triển lộ phúc lợi và thiết bị thi công các loại.

Chương 263

Đến lúc đó còn sợ giữ không được những người này?

Những cái công tượng kia nhìn Lý Khác có bộ dáng thập phần nhiệt tình, từng người nhìn nhau.

Cố chủ như vậy, lần đầu tiên gặp a.

Khi Lý Khác dẫn đội đi tuốt đằng trước, những công tượng kia còn đang do dự.

Một đội binh sĩ tay cầm trường thương và trường đao đi theo phía sau bọn họ.

Nhìn những thanh đao sáng loáng kia, chút do dự cuối cùng của đám công tượng cũng biến mất.

Chạy nhanh đuổi xe thì đuổi xe, đi theo thì đi theo.

Nhanh chóng đuổi kịp bước chân Lý Khác.

Thời đại và tư tưởng không giống nhau, Lý Khác tự nhiên không có khả năng ấn theo hình thức hiện đại rập khuôn mà làm, thích hợp hù dọa, hiệu quả ngược lại so với cái gì cũng đều chiều theo thì tốt hơn nhiều.

Sợ hãi cường quyền, là chủ đề chính của cái thời đại này.

Khi Lý Khác mang theo những người này tới địa giới đã phân chia trước, những công tượng kia nhìn thấy chỗ ở tạm thời chờ bọn họ, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lý Khác nguyên bản đem bốn năm khách sạn và nhà dân liên kết lại với nhau.

Khi chiến loạn bắt đầu, nguyên chủ nhân chạy thì chạy, chết thì

chết.

Hiện tại nguyên chủ nhân đều không có trở về.

Cho nên Lý Khác dứt khoát trực tiếp đem nơi này chiếm, hiện tại những công tượng này tới, trực tiếp đem nơi này phân chia thành chỗ ở cho bọn họ. "Nào.

Bên này về sau chính là chỗ ở của các ngươi, đương nhiên, ta xem rồi, trong các ngươi cũng không có ai mang theo gia quyến, nếu có mang theo gia quyến, ta có thể cung cấp chỗ ở đơn độc." Lý Khác lúc nói chuyện, mấy đống lầu bên trong có người đi ra an bài chỗ ở cho đám công tượng.

Những người này từng người dò hỏi chức nghiệp của công tượng, cùng với có hay không bạn bè, trong nhà bao nhiêu người các loại tin tức.

Dò hỏi xong, đem những tin tức này đều thống kê lại.

Khi thống kê hoàn thành, dựa theo chức nghiệp các loại, hoặc là dựa theo quan hệ bạn bè chi gian phân phối một chút. "Nào, tiếp theo là đãi ngộ tiền lương của các ngươi.

Tại địa phương khác làm công cho người ta, một ngày bao nhiêu tiền công?

Hoặc là làm xong một việc cấp bao nhiêu tiền công?" Lý Khác vừa hỏi, những thợ thủ công kia tức khắc không biết nên trả lời thế nào.

Tiền công kỳ thực cơ bản không có một cái tiêu chuẩn, do địa vị thấp hèn, có đôi khi đều không biết tiền công bao nhiêu, trực tiếp bắt đầu làm.

Cuối cùng làm xong việc, toàn dựa vào hứng thú của chủ nhân gia cấp tiền.

Có đôi khi nhiều một chút, có đôi khi cấp một ít đại hộ nhân gia làm việc, làm đến cuối cùng ngay cả tiền công đều không lấy được cũng có!

Lý Khác hiện tại hỏi bình thường làm việc bao nhiêu?

Bọn họ biết thế nào a?

Lý Khác nhìn từng người công tượng á khẩu không trả lời được, tức khắc có chút mộng bức.

Cái này cùng kịch bản thương lượng tốt không quá giống nhau a!

Lý Khác nhìn những thợ thủ công đều không biết tính sao cho tốt này, cuối cùng dứt khoát nói.

Tính toán đổi cái phương thức cùng bọn họ câu thông thử xem.

Hiện tại giá gạo thị trường xấp xỉ hai mươi mấy văn một đấu.

Một đấu gạo đại ước chừng sáu cân hơn một chút.

Chiếu theo một quan tiền, một ngày 20 văn có thể mua ba trăm cân gạo tả hữu.

Lý Khác hơi hơi tính toán, khóe miệng nhếch lên. "Được rồi, nếu các ngươi không biết tiền công như thế nào, như vậy để ta định một cái là được.

Ở chỗ ta làm việc, ta một tháng trả hai lượng, đương nhiên, cũng có thể lựa chọn lấy hai quan tiền.

Đây là lương cơ bản." Nghe Lý Khác nói, những công tượng kia tức khắc bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Một tháng hai lượng bạc.

Có đôi khi hai tháng cũng không nhất định có thể kiếm được một lượng bạc a!

Ý niệm đầu tiên của những người này là: Vị đại nhân này sẽ không phải đang nói giỡn đi?

Cũng không tính theo số lượng công việc mà phản án chiếu theo tháng.

Chẳng lẽ không lo lắng bọn họ quang lấy tiền không làm việc sao?

Lý Khác cũng không có quản những người này nói nhỏ, trực tiếp bắt đầu giảng lời còn lại. "Trừ bỏ lương cơ bản ra, mỗi tháng có thể nghỉ ngơi bốn ngày, thời gian bốn ngày nghỉ ngơi ta giống nhau trả tiền công.

Đương nhiên, nếu không nghỉ ngơi, ta có thể cấp tiền thưởng, một tháng mỗi ngày đều đi làm, một tháng khen thưởng..." Lý Khác trực tiếp đem một bộ chế độ khen thưởng công xưởng trong đầu toàn bộ dời ra.

Căn cứ cái thời đại này tu sửa một chút.

Tóm lại, thưởng năng suất, thưởng chất lượng, thưởng nhân viên ưu tú từ từ.

Tổng cộng lại, một tháng xuống, tối đa có thể lấy ba lượng bạc.

Đối với bên thợ rèn, Lý Khác đề xuất chế độ hoa hồng.

Luyện chế quặng sắt, chế tạo đường ray (thiết quỹ) các loại.

Chỉ cần chế tạo ra, mỗi chế tạo một cái được bao nhiêu tiền, những cái này đều ghi lại.

Nếu sản lượng có thể vượt qua tiền lương bảo đảm, nhiều ra một cái cấp bao nhiêu tiền vân vân.

Chương 264

Lý Khác quy định từng hạng mục ra, những công tượng kia trực tiếp nghe đến mê hồ.

Những người này cơ bản đều không biết chữ, đối với con số cũng chỉ có thể có một chút vận dụng thường thức cơ bản.

Tuy rằng không có cách nào tính ra nếu dựa theo Lý Khác nói đi làm, một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền.

Nhưng bọn họ đều nghe minh bạch một điểm.

Đó là làm nhiều hưởng nhiều!

Nhưng chỉ nghe Lý Khác nói từng cái khen thưởng kia, làm cho bọn họ có chút nhiệt huyết sôi trào.

Lý Khác nhìn những công tượng ánh mắt nhiệt thiết kia, khóe miệng cũng hơi hơi nhếch lên.

Muốn kéo động sản xuất, như vậy phải kéo động cảm xúc và nhiệt độ của những nhân viên sản xuất tầng dưới chót này lên điểm thứ nhất.

Tại sau khi an bài xong những thợ thủ công này, Lý Khác liền từ trong đó chọn lựa vài thợ rèn già để cho bọn họ bắt đầu thực nghiệm.

Tại vị trí bên phía nam thành.

Đoạn thời gian này khai thác ra quặng sắt và than đá đều chồng chất tại nơi đó.

Lý Khác bước tiếp theo kế hoạch bắt đầu xây dựng một dây chuyền sản xuất.

Trước để thợ nề xây dựng lò rèn, sau đó dùng than đá làm nhiệt

nguyên rèn sắt.

Có sắt, phải thử dựng đường ray, cũng thử chế tác trục thừa, bánh răng các loại đồ vật.

Muốn làm giàu, trước tiên phải tu sửa đường xá.

Phải làm cho sản lượng mấy khu mỏ tiến thêm một bước đề thăng.

Thợ mộc và thợ nề thì kiến tạo phòng ốc.

Vì mùa đông làm chuẩn bị.

Mùa đông đến, tổng không có khả năng để tướng sĩ đều đi ở tại trong lều trại đi!

Than đá sau khi thiêu đốt thành tro Lý Khác cũng không cho vứt bỏ.

Những thứ này nghiền nát sau đó hòa với vôi, bột than gỗ hỗn hợp lại, có thể biến thành vật liệu kết dính kiến trúc loại tự xi măng (thủy nê).

Tuy rằng so không bằng xi măng, nhưng lại muốn so với đất sét thì dùng tốt hơn.

Đến lúc đó có thể dùng những thứ này kiến tạo tường thành hoặc là phòng ốc.

Sau khi các thợ thủ công đã vào vị trí, Lý Khác gần như lập tức bắt đầu kế hoạch sản xuất.

Hắn không yêu cầu họ bắt tay vào làm đường ray sắt ngay, mà trước tiên chọn cách để thợ rèn và thợ mộc phối hợp chế tạo ra các loại vòng bi và giá nâng, cần cẩu đơn giản.

Sau khi than đá được khai thác trong hầm mỏ, hầu như đều dựa vào sức người cõng hoặc dùng dây thừng kéo lên mặt đất.

Nếu có giá nâng, ròng rọc và vòng bi, bánh răng trợ lực, thì không những có thể lắp đặt cho xe ngựa mà còn có thể dùng ngay trong hầm mỏ.

Đây chính là sức mạnh của khoa học kỹ thuật.

Khi Lý Khác giải thích nguyên lý hoạt động của vòng bi và truyền động bánh răng cho đám thợ thủ công, mắt của những lão thợ già đều sáng rực lên.

Những người thợ này tuy địa vị thấp kém, nhưng không có nghĩa là họ không yêu thích nghề nghiệp của mình.

Làm thợ rèn hay thợ mộc cả nửa đời người, họ sớm đã nảy sinh tình cảm với nghề.

Nghe xong những phương pháp chưa từng nghe thấy của Lý Khác, đám thợ rèn và thợ mộc già lập tức bắt tay vào thử nghiệm.

Tuy không biết chữ, nhưng trí tuệ của nhân dân lao động luôn là vĩ đại nhất.

Sau khi được Lý Khác gợi ý, mô hình giá nâng đầu tiên đã được làm ra.

Lý Khác lại đi xem xét, đưa ra một số ý kiến, đám thợ mộc liền nhanh chóng điều chỉnh.

Cuối cùng, một mô hình được tất cả mọi người nhất trí đã được dựng xong.

Sau khi xác định mục tiêu, thợ rèn cũng bắt đầu toàn tốc sản xuất, chủ yếu là chế tạo vòng bi và bánh răng.

Thợ mộc thì bắt đầu chế tạo khung giá.

Lý Khác lo lắng nhân thủ không đủ, đặc biệt điều động thêm mấy trăm người đến giúp đỡ.

Mất ba ngày, chiếc giá nâng đầu tiên được đưa đến bên cạnh hầm mỏ than số một để tiến hành lắp đặt thử nghiệm.

Khi nhìn thấy giỏ than đầu tiên được kéo lên bờ hầm mỏ một cách nhanh chóng, những lão thợ thủ công cùng đến xem thành quả thử nghiệm đều rưng rưng nước mắt.

Đối với những người nhiệt huyết với nghề, đôi khi niềm vui của sự thành công còn vượt xa cả tiền bạc thưởng cho họ.

Dưới sự điều tiết tỷ lệ tốc độ của các bánh răng lớn nhỏ và khả năng giảm ma sát của vòng bi, một chiếc giá nâng chỉ cần bốn người thao tác.

Nhưng không chỉ giúp con người nhẹ nhàng hơn, bốn người này còn có thể làm được khối lượng công việc mà mười người bình thường chưa chắc đã làm xong.

Sự gia tăng sản lượng này cũng giúp Lý Khác chứng thực được suy nghĩ trong lòng: Khoa học kỹ thuật mang lại năng suất.

Sau khi có kinh nghiệm chế tạo lần đầu, Lý Khác lại giúp đám thợ thủ công thiết lập phương thức sản xuất dây chuyền.

Mỗi nhóm người phụ trách sản xuất một bộ phận linh kiện.

Như vậy không những giảm thiểu độ khó của công việc mà còn quản lý tốt hơn.

Bộ phận nào xảy ra vấn đề, lập tức có thể tìm ra người chế tạo để nhắc nhở.

Dưới nửa tháng sản xuất, hàng chục chiếc giá nâng đã được lắp đặt trên các hầm mỏ.

Đồng thời với việc nâng cao năng suất, một lượng lớn sức lao động cũng được giải phóng.

Thế nhưng khi sản lượng tăng lên, vấn đề mới lại xuất hiện: Tốc độ vận chuyển không theo kịp năng suất!

Ngựa mà Lý Khác có được từ Hệ thống phần lớn là ngựa chiến, hầu như không có ngựa thồ.

Quặng sắt và than đá đều là những thứ rất nặng.

Chương 265

Dù đã lắp vòng bi cho bánh xe ngựa, nâng cao khả năng thồ hàng, nhưng vẫn không đuổi kịp sản lượng.

Hơn nữa sau khi chở nặng khối lượng lớn, vòng bi căn bản không chịu nổi sự mài mòn.

Khi vấn đề này nảy sinh, Lý Khác cũng đưa việc kiến tạo đường ray sắt vào lịch trình.

Trong khi đúc đường ray, Lý Khác cũng vẽ ra nguyên mẫu của "Lò hồi phong".

Đây có thể nói là một thần khí khác để các tướng sĩ qua mùa đông.

Than đá tuy thời gian cháy lâu, nhưng sự nguy hiểm tương đối cũng vượt xa than củi.

Khi than đá cháy sẽ sinh ra một lượng lớn khí CO (Carbon monoxide), CO2 cũng như SO2, đều là khí độc hại cho cơ thể người.

Những khí này thường được gọi là khói than.

Buổi tối để giữ ấm, người đốt than tất nhiên sẽ đóng kín phòng hết mức có thể.

Nhưng nếu làm vậy, khí độc sẽ tích tụ trong phòng, cuối cùng vô thanh vô tức giết chết người đang ngủ say.

Tác dụng của Lò hồi phong là vừa đảm bảo nhiệt lượng khi than cháy, lại vừa có thể đưa khói than thông qua ống xả thải ra khỏi căn phòng kín.

Lý Khác định dùng thứ này cho gia dụng.

Thứ này nhìn thì có vẻ huyền hoặc, nhưng thực tế kết cấu vô cùng

đơn giản.

Một cái đế, dùng để chứa xỉ than sau khi cháy rơi xuống theo độ nghiêng, bên trên là hai cái ống tròn một lớn một nhỏ lồng vào nhau.

Ống nhỏ bên trong thấp hơn ống lớn một đoạn.

Trên đỉnh dùng một cái nắp tròn đậy kín cả hai ống lại.

Như vậy, giữa hai ống tròn lớn nhỏ sẽ sinh ra một khoảng không gian rỗng.

Khí sinh ra sau khi than cháy sẽ bị nắp bên trên chặn lại, sau đó chảy ngược xuống khoảng không gian giáp ranh này.

Lúc đó lại mở một cái lỗ ở bên ngoài lớp vỏ giáp ranh làm ống xả, khói than tự nhiên sẽ thuận theo dòng khí nóng bị đẩy ra ngoài từ ống xả này.

Đây chính là nguyên lý hoạt động của Lò hồi phong.

Sau khi nói nguyên lý này cho đám thợ rèn, Lý Khác lại kéo mấy lão thợ rèn lại, vừa giảng vừa vẽ hình trên mặt đất.

Chỉ riêng việc giảng cho hiểu, Lý Khác đã mất nửa ngày trời.

Tuy nhiên khi sản phẩm mẫu xuất hiện, Lý Khác khá hài lòng.

Mặc dù nhìn hơi xấu, nhưng sau khi Lý Khác dùng thử, trong phòng tuy vẫn có chút ít mùi khói than, nhưng những ngôi nhà mái ngói và rơm rạ thời này có độ thoáng khí mạnh, chút khói than đó không đủ để tạo thành uy hiếp.

Khi thực nghiệm thông qua, Lò hồi phong cũng bắt đầu được đưa vào sản xuất đại trà.

Nhưng cứ như vậy, nhân thủ thợ thuyền lại không đủ! "Chủ thượng, căn cứ theo tin tức đội đặc chiến huấn luyện trong rừng núi truyền về, phát hiện một lượng lớn người đang tiến về phía chúng ta

tại khu rừng cách thành ba mươi dặm." Khi Lý Khác đang ngồi bên lò lửa vừa sưởi ấm vừa suy tính bước tiếp theo, một binh lính truyền tin vội vã chạy vào. "Báo!

Chủ thượng, phía Nam phát hiện đại lượng nhân mã đang tiến về phía chúng ta, quân số ước chừng vài ngàn người." Tin tức này vừa báo xong, lại một binh lính truyền tin khác xông vào.

Lý Khác nghe xong hai tin tức này, lập tức kích động. "Hahaha, đến thật đúng lúc, ta đang buồn ngủ thì lại có người đưa gối đầu đến rồi!" Lý Khác cười lớn một tiếng, "soạt" cái đứng dậy, sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

Khi vừa rời khỏi phòng, một luồng gió lạnh thổi thốc vào mặt.

Lạnh đến mức Lý Khác theo bản năng rùng mình một cái. "Mùa đông càng ngày càng gần rồi a!" Lý Khác cảm thán một tiếng, siết chặt y phục trên người, rồi đi về phía ngoài thành.

Là thành chủ, hắn phải đi nghênh đón những vị khách sắp tới này. "Hệ thống, hôm nào làm mới một cái lựa chọn đi, thưởng một ít vật tư mùa đông bổ sung cho kẻ nghèo hèn là ta đi mà!" Lý Khác đứng ngoài cửa thành, nhìn bóng người thấp thoáng phía xa, có chút làm bộ làm tịch than nghèo kể khổ với Hệ thống. "Đinh đông!

Lựa chọn Thần cấp kích hoạt!...." "Vãi chưởng, thật sự có thể như vậy sao?

Không nói sớm à?....." "Lựa chọn Thần cấp kích hoạt.

Rời khỏi Trường An đã lâu, vẫn luôn bận trong bận ngoài, đi thôi, gây sự đi thôi!

Lựa chọn 1: Chạy ngàn dặm tập kích, về Trường An tát Trường Tôn Vô Kỵ một cái thật mạnh!

Phần thưởng: Mười vạn bộ áo khoác quân dụng màu xanh (quân

lục đại y)!

Lựa chọn 2: Nơi này nằm cách Phạm Dương Lư gia không xa, đi Lư gia cưỡng ép mượn mười vạn cân lương thực đi!

Phần thưởng: Mười vạn cái chăn bông dày!

Lựa chọn 3: Tọa trấn trong nhà, cướp sạch đoàn sứ tiết Đột Quyết sắp tới!

Phần thưởng: Mười vạn tấn xi măng!" Đứng ngoài cửa thành hứng gió lạnh chờ người nhà Từ Huệ đưa nhân khẩu nô lệ tới, Lý Khác nghe Hệ thống đưa ra lựa chọn xong, lập tức có chút không đỡ nổi. "Huynh đệ Hệ thống, ta chọn nhiều cái có được không?

Ta về Trường An tát Trường Tôn Vô Kỵ sưng mặt trước, sau đó lúc về thì thuận tay đi mượn lương, mượn lương xong xuôi, thuận đường về cướp luôn cái đoàn sứ tiết Đột Quyết gì gì đó.

Thấy thế nào hả?" So với Lò hồi phong, thì chăn bông và áo khoác quân dụng mới là vương đạo nha!

Còn mười vạn tấn xi măng kia, khá lắm, thứ đó mà rơi vào tay, hắn có thể mở rộng phạm vi U Châu thành lên gấp đôi, xây tường thành cao mười mét.

Lúc đó U Châu thành thực sự sẽ trở thành tòa thành thiên hiểm! "Huynh đệ Hệ thống, cho câu trả lời chắc chắn đi!

Có được không?" Lý Khác lần đầu tiên hy vọng Hệ thống có thể ném ra một chữ OK như vậy!

Nếu để hắn ra ngoài lượn một vòng, vậy thì quả thực lãi to rồi!

Chương 266

"Không phải muốn phù trì kẻ nghèo hèn sao?

Bây giờ lại tham lam thế?

Lần này là câu hỏi chọn một, những cái dư thừa kia đều đừng nghĩ, khẩn trương đưa ra lựa chọn đi!" Một câu của Hệ thống trực tiếp dội gáo nước lạnh từ đầu xuống chân Lý Khác, dập tắt ý định cưỡi ngựa Xích Thố chạy về Trường An ngay lập tức.

Nhân sinh khó khăn nhất chính là không được lựa chọn a.

Nếu đặt vào lúc bình thường, Lý Khác khẳng định sẽ muốn xi măng.

Dù sao hiện tại đang làm xây dựng thành phố, nếu có thứ đó, tốc độ xây thành có thể tăng lên mấy lần.

Nhưng trong tình huống hiện nay, Lý Khác lại cần phải suy xét thật kỹ.

U Châu thành hiện tại quang binh lính đã có mấy vạn người, mắt thấy thời tiết dần dần lạnh đi.

Tuy Lý Khác cũng đã hạ lệnh toàn tốc đúc Lò hồi phong, nhưng hơn một trăm người, cộng thêm một số binh lính không biết nghề giúp đỡ, ngày đêm không ngừng làm việc, trước khi tuyết rơi cũng không thể làm ra bao nhiêu cái lò.

Đến lúc mùa đông khắc nghiệt ập đến, các tướng sĩ dưới tay không khéo sẽ xuất hiện tình trạng chết cóng hoặc thương tổn do lạnh trên diện rộng. "Được rồi!

Ta biết rồi!" Lý Khác cũng biết, Hệ thống có thể làm mới ra một lựa chọn như vậy đã là không tệ rồi.

Tự nhiên cũng không nên quá tham lam.

Đứng trong gió lạnh hơi cân nhắc một chút, Lý Khác cuối cùng quyết định lấy chăn bông.

Tuy rằng lấy áo khoác quân dụng cũng có thể dùng làm chăn đắp, nhưng thứ đó dù sao cũng không phải chăn, bình quân ngắn hơn một đoạn so với người.

Nếu lấy cái đó làm chăn đắp, người ta chỉ có thể cuộn thành một đoàn mà ngủ.

Cho nên Lý Khác cuối cùng lựa chọn từ bỏ áo khoác quân dụng.

Đã đưa ra lựa chọn, vậy tự nhiên phải nhanh chóng hành động.

Tuy Hệ thống không cho hắn tham lam, nhưng cũng đồng thời cung cấp một tin tức giá trị.

Đoàn sứ tiết thứ hai của Đột Quyết sắp đến.

Sắp có dê béo đi qua rồi.

Vậy chẳng lẽ không thể thừa cơ kiếm chác một chút sao?

Không có vấn đề lựa chọn của Hệ thống, nhưng lần trước đoàn sứ tiết bị tàn sát sạch trơn, hiện tại còn lại một công chúa bị giam lỏng ở Trường An thành.

Những người Đột Quyết lần này chỉ cần không thật tâm muốn cùng Đại Đường xảy ra chiến tranh cấp độ diệt quốc, thì tất nhiên sẽ mang theo đủ thành ý để trấn an Đại Đường.

Đây chính là con dê béo hiếm có a!

Chỉ cần có thể làm thịt con dê béo này, vậy thì mùa đông năm nay có thể ngày ngày uống canh xương hầm rồi!

Loại dê béo này không hay gặp đâu!

Lần này đi mượn lương thực, không biết phải mất bao nhiêu ngày mới có thể về.

Tự nhiên phải lên kế hoạch thật tốt mới được. "Này, người đưa tới xong thì dẫn đi tìm Quân sư trước đi, ta có chút việc, không đợi được nữa!" Ban đầu Lý Khác đứng ở cửa thành chờ xem đám nô bộc và nô tỳ mà nhà họ Từ lần này đưa tới có tạo hình ra sao.

Nhưng hiện tại sau khi Hệ thống làm mới phần thưởng, tự nhiên cũng không còn cái thời gian rảnh rỗi ở đây đợi đám người này nữa.

Phải đi mưu cầu phúc lợi cho tướng sĩ thôi.

Khi người nhà họ Từ mang nô lệ đến, dẫn người đi một mạch tới ngoài thành U Châu, thì Lý Khác đã sớm chạy mất dạng.

Cuối cùng cũng chỉ có thể nhờ binh lính canh giữ cửa thành dẫn vào trong.

Quách Gia nhìn đám nô lệ mới đến hôm nay bị tống hết vào đây, quay người lại nhìn đống kế hoạch thư và văn kiện chất chồng sau lưng, mặt đều có chút xanh mét.

Lý Khác từ ngoài cửa thành vội vã xông về phủ thành chủ hiện tại hắn đang ở, vừa hay nhìn thấy Tiểu Nguyệt Nhi đang bưng thức ăn vừa ngửi vừa đi về phía thiên điện.

Từ khi lấy được các loại gia vị từ chỗ Lý Khác, nha đầu này triệt để yêu thích việc nấu ăn.

Tuy cũng biết chữ biết số, nhưng thiên tính nghịch ngợm lại không thích suốt ngày đối mặt với mấy quyển sổ sách kia.

Ngược lại nàng thích cảm giác hạnh phúc khi mỗi ngày nấu cơm xong chạy đi gọi Lý Khác ăn cơm hơn. "Phu quân!

Về thật đúng lúc, mau ăn cơm thôi!" Tiểu Nguyệt Nhi cười hì hì

gọi Lý Khác một câu, sau đó bưng món ăn cuối cùng lên bàn. "Cái gì, phu quân cái quỷ gì?

Không phải bảo gọi là 'hảo ca ca' sao?" Lý Khác vốn định ăn cơm xong sẽ dẫn người xuất phát đi Lư gia cướp... phi, mượn lương thực.

Kết quả nghe Tiểu Nguyệt Nhi gọi một câu "phu quân", suýt chút nữa làm Lý Khác kinh ngạc ngã nhào ra đất. "Anh Ca tỷ dạy ta đó!

Trước tình huống này của chàng, mỗi ngày đều đấu khẩu một trận, về sau dù sao cũng đều phải gả cho chàng, mọi người muốn thống nhất xưng hô, gọi như vậy mới thuận tiện!" Tiểu Nguyệt Nhi sát có kỳ sự giải thích với Lý Khác.

Nói đến chuyện sau này gả cho Lý Khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc bình thường hào sảng này cũng đỏ bừng lên. "Không phải chứ!

Anh Ca đều dạy cái gì thế này?

Suốt ngày..." Lý Khác vốn tưởng rằng sau khi dọn vào U Châu thành, không nói là đêm nào cũng "ấy ấy", ít nhất thỉnh thoảng cũng có thể "ấy ấy" chứ.

Nào ngờ, trừ ngày đầu tiên "tiểu biệt thắng tân hôn" ra, Lý Anh Ca lấy lý do hiện tại chị em nhiều rồi, phải công bằng, nên dọn sang ở chung với mấy nha đầu kia.

Lý Khác đáng thương nhìn thì tưởng hậu cung giai lệ ba bốn người, kết quả buổi tối ngay cả người làm ấm giường cũng không có.

Mấy nha đầu toàn chen chúc trong một căn phòng, làm cho Lý Khác muốn buổi tối trộm hương cũng không có cơ hội.

Chương 267

Nhắc đến chuyện này trong lòng gọi là khổ a! "Được rồi phu quân, người ngồi trước đi, ta đi tìm các tỷ muội ăn cơm đây!" Tiểu Nguyệt Nhi nhìn thấy Lý Khác có chút ngơ ngác, nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai liền nhanh chóng cúi người hôn trộm lên má Lý Khác một cái, sau đó xoay người chạy vọt ra ngoài.

Đợi những người bận rộn bên ngoài đều tập hợp ở thiên điện sảnh ăn, lúc này Lý Khác mới tới.

Hôm nay trong nhà có thêm hai người, cũng coi như là nửa người thân thích.

Đại ca của Võ Mỵ Nương là Vũ Nguyên Khánh cùng nhị ca của Từ Huệ là Từ Triệt, hai người vì là khách nên trực tiếp ngồi xuống hai bên Lý Khác.

Lần đầu tiên thấy một hoàng tử ăn cơm theo kiểu đứng vị như thế này, hai người tỏ ra có chút cục súc, gò bó. "Nào, người chỗ ta cũng không thích làm mấy cái tục lễ này nọ, hai vị cũng đừng để ý nhé!

Tùy tiện ăn uống, cứ coi như ở nhà là được!" Lý Khác nhìn hai vị đại cữu tử (anh vợ), thật không biết phải chung sống với hai tên này thế nào.

Vì thế dứt khoát tùy tiện nói qua loa mấy câu, rồi trực tiếp bắt đầu động thủ.

Hắn thật sự có chút đói rồi. "Tam hoàng tử điện hạ quả nhiên là người tính tình thẳng thắn, vậy ta cũng không câu nệ nữa!" So với Từ Triệt, Vũ Nguyên Khánh có vẻ buông thả hơn một chút.

Dù sao hắn cũng từng nói chuyện với Lý Khác vài câu.

Lúc Lý Khác ra ngoài đợi Từ Triệt, hắn cũng từ chỗ muội muội nghe ngóng được không ít chuyện liên quan đến Lý Khác.

Cho nên đối với lời mở đầu gần như cho có lệ của Lý Khác, hắn không hề để ý.

Ngược lại, hắn vô cùng hứng thú với những món ăn kỳ lạ trên bàn.

Khi Lý Khác là chủ nhân đã động đũa, hắn cũng gắp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Thức ăn vừa vào miệng, một luồng vị cay nhẹ liền lan tỏa khắp đầu lưỡi.

Hai mắt Vũ Nguyên Khánh lập tức sáng lên.

Nhưng xuất phát từ lễ phép, hắn không phát ra tiếng động.

Cố gắng khống chế trạng thái khi ăn, hết sức để bản thân trông văn nhã hơn một chút.

Ngồi đối diện, Từ Triệt tự nhiên cũng chú ý đến sự khác lạ của hắn.

Thấy Lý Khác đang chuyên tâm lùa cơm, cũng không có cách nào bắt chuyện, hắn đành phải chọn im lặng.

Tốc độ gắp thức ăn dần tăng nhanh của Vũ Nguyên Khánh cũng gợi lên sự tò mò của hắn.

Vì thế ôm tâm thái tò mò, hắn cũng bắt đầu động đũa.

Kết quả Từ Triệt cũng sáng mắt lên, bắt đầu gắp thức ăn lia lịa. "Đúng rồi, ta nói cái chuyện này, lát nữa ta ăn cơm xong phải đi Phạm Dương Lư gia một chuyến.

Dự tính phải đi vài ngày, U Châu thành bên này do các nàng tạm thời trông coi trước nhé." Vốn dĩ trên bàn ăn phải giảng cứu "thực bất

ngôn, tẩm bất ngữ" (ăn không nói, ngủ không nói).

Nhưng Lý Khác lại thích bàn chuyện trên bàn cơm hơn.

Cho nên mấy quy định này ở đây trực tiếp không tồn tại.

Ăn cơm tâm tình thư sướng, lúc này bàn chuyện cũng không có gì không thích hợp. "Đi Lư gia?

Đột nhiên chàng đòi đi đến đó làm gì?

Lư gia cũng không phải địa phương tốt lành gì đâu!" Lý Khác vừa nói ra hành trình của mình, Lý Anh Ca ngồi ở vị trí phía dưới cũng dừng động tác trên tay, có chút nhíu mày nhìn Lý Khác.

Phạm Dương Lư gia, một trong Ngũ tính Thất vọng (năm dòng họ, bảy gia tộc lớn).

Nói thật ra, trong mắt Lý Khác thì Ngũ tính Thất vọng đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Đặc biệt là sau khi đụng chạm đến lợi ích của đối phương, lại càng như thế. "Cũng không có gì, định đi đến đó mượn chút lương thực." Lý Khác vừa ăn vừa hào sảng nói.

Nghe lời của Lý Khác, cả Vũ Nguyên Khánh và Từ Triệt đều đồng thời dừng tay.

Cảm giác như vừa nghe thấy thứ gì đó ghê gớm lắm. "Mượn lương thực?

Lương thực tồn kho của chúng ta hiện tại cũng đủ chi dùng cả mùa đông rồi mà!

Vì sao còn phải đi mượn với họ?" "Đúng a!

Ta và Tiên Nhi tỷ tỷ đã thống kê rồi, theo mức tiêu hao dân số hiện tại thì lương thực của chàng ít nhất cũng có thể duy trì tiêu hao bốn tháng nữa!

Hoàn toàn không cần thiết đi mượn lương thực của người khác a?" Nghe Lý Khác nói muốn đi mượn lương, Từ Huệ và Thủy Tiên Nhi phụ trách quản lý kho tàng và tài vụ cũng có chút mơ hồ.

Hiện tại tuy không nói là lương thực tồn kho dư dả bao nhiêu, nhưng ít nhất có thể kiên trì đến khi xuân về hoa nở!

Hơn nữa, hà tất phải đi mượn người khác chứ.

Thân là hoàng tử và chủ nhân U Châu thành, Lý Khác đích thân tới cửa đi tìm người khác mượn.

Một khi đi mượn, vậy thì phải nhìn sắc mặt người ta rồi!

Lư gia và Lý Khác vốn có xích mích, nếu Lý Khác đi tìm họ mượn lương, đám người kia chẳng phải sẽ sỉ nhục Lý Khác một trận sao!

Các nàng cũng không hy vọng Lý Khác đi tìm loại tội nợ này mà chịu! "Tam hoàng tử điện hạ, kỳ thực nếu ngài cần lương thực, Từ gia ta có thể ủng hộ một hai!

Hoàn toàn không cần thiết phải ngửa tay với người ngoài!

Lần này đến, gia phụ đặc biệt bảo ta mang theo mười vạn cân lương thực, làm của hồi môn cho tiểu muội!" Từ Triệt lúc này cũng chen vào chủ đề của Lý Khác rất đúng lúc.

Vừa mở miệng đã là mười vạn cân lương thực.

Chương 268

Nghe khẩu khí này, ba ngàn nô bộc kia phỏng chừng ngay từ đầu cũng không định lấy tiền của Lý Khác.

Một câu "của hồi môn cho tiểu muội", trực tiếp biểu lộ thái độ của Từ gia.

Từ Huệ nghe ca ca nói vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nở nụ cười vui vẻ.

Phụ thân có thể làm như vậy, thì ít nhất cũng là chúc phúc cho nàng rồi.

Vũ Nguyên Khánh nghe Từ Triệt nói xong, sắc mặt hơi co giật.

Võ gia tuy cũng chuẩn bị lương thực các thứ, nhưng chỉ có năm vạn cân.

Hơn nữa hiện tại còn chưa đưa tới.

Nếu trước đó không có Từ Triệt để so sánh thì cũng sẽ không có vẻ quá đột ngột.

Nhưng hiện tại Từ Triệt nói vậy, hắn có chút xấu hổ.

Võ Mỵ Nương cũng nhìn về phía ca ca mình, thấy sắc mặt hắn khó coi, cũng hiểu được ý tứ.

Thấy thế, nàng có chút thất vọng cúi đầu.

Lý Khác tự nhiên cũng chú ý tới biến hóa biểu cảm của mấy người.

Không ngờ tùy miệng nói một câu, cư nhiên lại lòi ra nhiều lương thực như vậy. "Được rồi, nói đi đâu thế?

Ta đi Lư gia mượn lương thực, đó là nể mặt bọn họ, bọn họ dám

không cho sao?" Lý Khác tràn đầy ngạo khí nói một câu, sau đó trên mặt lại hiện lên một nụ cười xấu xa. "Hơn nữa, ai nói nhà ta không thiếu lương thực?

Mượn được loại lương thực không cần trả này, có bao nhiêu chúng ta cũng thiếu!" Lời này của Lý Khác vừa ra khỏi miệng, Lý Anh Ca là người đầu tiên phản ứng lại. "Ý của chàng là... muốn đi đánh cướp Lư gia!" Lý Anh Ca kinh hô thành tiếng, những người khác cũng lập tức hiểu ý Lý Khác.

Mượn lương thực cái gì, toàn là nói hươu nói vượn.

Mục đích chân chính của Lý Khác là đi đánh cướp! "Oa!

Phu quân muốn đi làm thổ phỉ sao?

Vậy ta chẳng phải là áp trại phu nhân à?" "Phu quân, bên này chúng ta tạm thời chưa an định, những thế gia kia tạm thời cũng chưa ra tay với chúng ta, nếu lúc này chúng ta đi cướp Lư gia, thì khả năng đám người kia sẽ liên hợp đối phó chàng đó!" "Ta cảm thấy cũng đúng, hiện tại U Châu thành chưa ổn định, hay là phu quân đợi sau khi khai xuân hẵng đi cướp đi!" "Ta lại cảm thấy hiện tại cướp cũng không vấn đề gì, U Châu thành chúng ta hiện tại có tiền có lương có người, cũng không lo bọn họ làm gì được?

Đám người kia vô phi chỉ giở chút thủ đoạn hạ lưu bẩn thỉu thôi!" Lý Anh Ca mở đầu, đám Võ Mỵ Nương, Từ Huệ, Tiểu Nguyệt Nhi lập tức gia nhập thảo luận.

Nhưng nghe mấy nàng một câu lại một chữ "cướp", trên mặt Lý Khác dần dần hiện lên hắc tuyến. "Nói bậy bạ gì đó?

Ta đường đường là một hoàng tử, đến mức đi làm chuyện đánh cướp hạ lưu này sao?

Là MƯỢN!

Không phải cướp!

Uổng cho các nàng từng người đều là người có đọc sách!

Phải chú ý cách dùng từ!

Hình tượng!

Biết không!

Ta tối đa là mượn xong không có cách nào trả thôi!" "....." Ăn cơm xong, Lý Khác trực tiếp dẫn theo Hứa Chử và năm trăm binh sĩ xuất phát.

Vốn định chỉ mang theo Hứa Chử, hai người trực tiếp xuất phát.

Nhưng nghĩ lại, dù sao đám người này ở lại trong thành cũng chẳng có việc gì.

Chi bằng mang ra ngoài.

Đi rồi có người chiêu đãi ăn uống, không đi phí của giời.

Vì thế liền trực tiếp dẫn năm trăm người xuất phát.

Khi dẫn người đến cửa thành, tại một gian chòi đăng ký dựng tạm, một đám binh sĩ biết chữ đang bận rộn đăng ký cho một đám dân tị nạn.

Hai gã một béo một gầy rời đi từ chỗ Lý Khác mấy ngày trước lúc này đang đứng giữa mười mấy người mà diễn thuyết.

Nói đến mức nước bọt bay tứ tung.

Những người xung quanh càng nghe càng nhiệt huyết sôi trào.

Lý Khác cố ý lại gần một chút, nghe xem hai gã này đang giảng cái gì.

Khi Lý Khác đến gần, nghe thấy tên gầy đang xé họng nói với những dân tị nạn đang xếp hàng chờ đăng ký kia: "Biết hiện tại U

Châu thành ai đang chủ sự không?

Đó là đương kim Tam hoàng tử, Ngô Vương điện hạ.

Ngô Vương điện hạ hiện tại nói là muốn cứu tế đám dân đen chúng ta, nhưng khổ nỗi không có biện pháp lan truyền tin tức ra ngoài.

Cho nên mới để huynh đệ chúng ta dẫn mọi người tới." "Hiện tại mọi người đều ở bên kia đăng ký, về sau chúng ta là cư dân U Châu thành, đều là nông tịch, không phải nô tịch.

Ngô Vương điện hạ nói rồi, sau này sẽ chia cho chúng ta ruộng đất, cấp cho chúng ta hạt giống trồng lương thực.

Thu hoạch chỉ cần nộp lên một phần mười làm quan thuế, còn lại đều là của chúng ta!

Cuộc sống như vậy có tốt không?" "Tốt a!" "Thật vậy sao?

Chỉ cần nộp một phần mười thôi sao?

Trời ạ!

Chương 269

Ngô Vương điện hạ thật là người tốt a!" "Ngô Vương điện hạ giản trực là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn a!" ...

Tên gầy kia nhìn vào những ánh mắt tràn đầy khát vọng đối với tương lai của đám dân tị nạn, trong mắt cũng tràn đầy tiếu ý.

Ba bốn mươi người này là nhóm đầu tiên hắn và tên tráng hán kia mang về.

Để có thể mang được nhóm người này về, hai gã đã tốn không ít công phu.

Khi rời khỏi chỗ Lý Khác, hai người men theo đường cũ lúc chạy nạn quay lại, tìm được đám người này trong một cái hang động.

Lúc đó bọn họ đều đói đến mức phải đi đào rễ cây mà ăn.

Thế là hai người nói U Châu thành có cháo kê và cơm hạt dẻ ăn.

Kết quả đám người này lại một chút cũng không lay động.

Hào không tin lời hai người.

Thậm chí có người còn nói bọn họ định lừa người đi làm nô lệ để bán.

Hai gã tốn cả một ngày trời cũng không thuyết phục được đám người này.

Cuối cùng tên gầy xoay chuyển đầu óc, nghĩ ra một cách.

Đó là "mượn oai hùm".

Lôi danh tiếng Lý Khác ra làm cờ lớn.

Đám người này rất nhiều đều là dân bản địa U Châu, hoặc dứt

khoát là người U Châu thành cũ.

Chỉ là sau khi chiến sự xảy ra, đám người này mới bị ép phải di dời.

Nhưng di dời xong thì thành dân tị nạn.

Vốn dĩ U Châu thành cũng đổi chủ rồi, bọn họ vẫn luôn trốn trong núi, đâu biết hiện tại U Châu thành ra sao, ngẫu nhiên xuống núi nhìn cửa thành đóng chặt, mới không dám đi qua mà thôi.

Hai gã khiêng danh hiệu Lý Khác ra, đám dân tị nạn kia vừa nghe Ngô Vương đang quản lý U Châu thành, sự đề phòng trong lòng cũng nhỏ đi nhiều.

Sau đó hai gã lại chỉnh lý những lời đồn đại liên quan đến Lý Khác nghe được lúc chạy trốn, rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng cho đám dân tị nạn.

Quả thực là trực tiếp thần thánh hóa Lý Khác lên.

Nói Lý Khác các loại tốt đẹp a!

Đám dân tị nạn kia dưới sự tẩy não hết lần này đến lần khác như vậy, cuối cùng rốt cuộc cũng đi theo ra khỏi rừng núi.

Khi mang theo tâm trạng thấp thỏm đi theo hai người cùng về U Châu thành, quả thực được uống cháo kê, ăn bánh bao trắng.

Lúc này rốt cuộc bọn họ cũng tin lời hai người, sau đó hai gã trực tiếp bắt đầu càng thêm ra sức "giương cờ lớn".

Bắt đầu không ngừng tẩy não cho đám người này, trực tiếp nói Lý Khác giống như chúa cứu thế vậy.

Khi đã hòm hòm rồi, lại nói chính sách của Lý Khác một lượt.

Sau đó bảo đám người này cũng đi kéo người về U Châu thành.

Theo chính sách của Lý Khác, người do bọn họ kéo về mà lại đi kéo thêm người khác về, mỗi một trăm người sẽ được thưởng mười văn tiền.

Cho nên hai gã mới ra sức như vậy.

Có lợi có lộc, hai gã có thể nói là không từ thủ đoạn nào.

Lý Khác nghe xong biện pháp của hai tên này, trực tiếp trong lòng phong cho tên gầy kia danh hiệu "nhân tài". "Ngươi!" Lý Khác vẫy tay với một binh lính bên cạnh, sau đó chỉ vào tên gầy đang đứng trong đám người khẳng khái kích ngang miêu tả viễn cảnh tương lai tốt đẹp cho đám dân tị nạn. "Bảo Quách Gia chú ý tên kia, tên đó là một nhân tài." Lý Khác nói một câu, rồi trực tiếp giật cương ngựa rời đi.

Tên binh lính kia nghe Lý Khác nói xong, quay đầu nhìn về phía tên gầy đứng trong đám người nói không ngừng nghỉ kia.

Trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. "Tên này chỉ được cái mồm mép tép nhảy?

Vì sao chủ thượng lại nói hắn là nhân tài cơ chứ?" Nghĩ mãi không hiểu. "Thôi kệ, ta khẩn trương đi báo cho Quân sư là được, cái đầu óc này của ta cũng không hiểu được suy nghĩ của chủ thượng!" Khi tên binh lính kia truyền lời của Lý Khác đến chỗ Quách Gia, Quách Gia ngay lập tức đi đến vị trí cửa thành.

Khi đến nơi, đám dân tị nạn bị hai người kia kéo về đã được phân phối đi ra ngoài kéo người khác.

Một béo một gầy hai người thì mặt mày hớn hở đứng ở chỗ đăng ký đếm số người kéo về.

Tuy rằng hầu như mọi chủ ý đều do tên gầy nghĩ ra, nhưng hai người vẫn cứ chia đều số người cho nhau.

Nhìn tin tức hai người đăng ký, sắc mặt Quách Gia cũng đẹp hơn

một chút. "Tiểu tử, làm tốt lắm, chủ thượng nhà ta rất coi trọng hai người!" Quách Gia cũng biết ý của Lý Khác bảo chú ý hai gã này là gì, vô phi là khảo sát, nếu phẩm hạnh không tệ thì tìm cách thu nhập làm thủ hạ.

Sự xuất hiện đột ngột của Quách Gia làm cho hai gã mặt mày đang hí hửng lập tức có chút khẩn trương.

Bọn họ không quen biết Quách Gia, nhưng chỉ cần nhìn thấy binh lính khi gặp Quách Gia đều sẽ tự chủ hành lễ là biết địa vị người trước mắt tất nhiên không thấp.

Cho nên hai gã đều không khỏi có chút khẩn trương. "Đừng căng thẳng, vừa rồi chủ thượng nhìn thấy biểu hiện của hai người, rất hài lòng!

Cố lên (Gia du), làm cho tốt!" "Cái đó, vị đại nhân này, 'cố lên' là ý gì a?

Còn nữa, chủ thượng là chỉ Ngô Vương điện hạ sao?" Hai người nghe Quách Gia nói một câu "cố lên" (Gia du), lập tức có chút mộng bức.

Gọi là "thêm dầu" à? "Đúng, chủ thượng của ta là Ngô Vương điện hạ. 'Cố lên' có nghĩa là nỗ lực!

Đó là từ do Ngô Vương điện hạ phát minh.

Chương 270

Rất coi trọng hai người đấy nhé!" Quách Gia nói xong, học theo dáng vẻ bình thường Lý Khác cổ vũ cấp dưới, vươn tay vỗ vỗ vai đối phương, rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Nhưng chỉ cái vỗ vai này, lại làm cho hai gã trực tiếp kích động.

Thời đại này vô cùng giảng cứu thân phận địa vị.

Hai người trên thân mặc đồ khất cái rách rách rưới rưới, toàn thân trên dưới đều bẩn thỉu, kết quả Quách Gia lại có thể không hề chê bai mà vươn tay vỗ vai.

Đây là đã cho bọn họ sự tôn trọng tột bậc!

Lý Khác dẫn người từ U Châu ra xong, trực tiếp toàn tốc tiến về phía Nam.

Hiện tại sự tình còn nhiều lắm, tốc độ tự nhiên phải nhanh một chút mới được.

Nếu không đến lúc đó không kịp chạy về thì phiền toái.

Lý Khác dẫn người một đường giục ngựa đi gấp.

Qua Thương Châu, nhập Tề Châu.

Cuối cùng một đường sát khí đằng đằng tiến về phía Lư gia.

Khi dẫn người tiến vào địa giới Lư gia, gia chủ Lư gia lập tức nhận được tin tức.

Tuy rằng mấy đại thế gia và Lý Khác đều ở vào cảnh địa như nước với lửa, nhưng Lý Khác dù mất đi tước hiệu Ngô Vương thì vẫn cứ là một hoàng tử.

Trước khi bị Lý Nhị (Lý Thế Dân) giáng làm thứ dân, hắn vẫn

luôn đại diện cho một trong những dòng máu cao quý nhất quốc gia này.

Cho nên khi biết được Lý Khác trực tiếp sát khí đằng đằng tiến vào địa giới Lư gia, công phu mặt mũi của Lư gia vẫn làm rất đầy đủ.

Bên ngoài thành Phạm Dương, tổ địa của Lư gia, người chủ sự đương đại của Lư gia là Lư Xa Linh trực tiếp dẫn theo cả trăm tộc nhân đích thân đứng đợi Lý Khác ngoài cửa thành.

Lý Khác cũng không làm bọn họ thất vọng.

Sau một hồi bôn ba, cuối cùng cũng dẫn người tới ngoài thành Phạm Dương. "Chủ thượng, đám người kia cũng khá hiểu chuyện đấy chứ!

Cư nhiên biết dẫn người nghênh đón chúng ta!" Hứa Chử nhìn thấy cả trăm người đứng ngoài cửa thành, trên mặt lộ ra nụ cười hàm hậu. "Ha ha, kẻ đến thì không có ý tốt, kẻ có ý tốt thì không đến.

Nhiều người như vậy tự nhiên là để phòng bị chúng ta một chút, thuận tiện cho chúng ta cái ra oai phủ đầu thôi.

Lát nữa chạm mặt phải nghiêm túc chút, chúng ta phải lấy khí thế ra!" Lý Khác xách cây trường kích trong tay, hai chân kẹp bụng ngựa, trực tiếp đi về phía thành Phạm Dương.

Hứa Chử nghe Lý Khác giao đại xong, sắc mặt cũng nháy mắt đanh lại.

Cái búa lớn dọa người trong tay vung lên, đi theo sau Lý Khác từ từ tiến về phía thành Phạm Dương.

Những binh sĩ hắc giáp phía sau cũng trực tiếp tiến lên theo đội hình chiến đấu.

Tranh thủ khi Lý Khác phát lệnh tấn công, có thể ngay lập tức phát

động xung kích. "Tiểu nhân Phạm Dương Lư Xa Linh, tham kiến Tam hoàng tử điện hạ!" Khi Lý Khác đến ngoài cửa thành, Lư Xa Linh dẫn đầu chắp tay, hành một cái lễ ra mắt với Lý Khác. "Lư lão gia tử hữu lễ!

Bản hoàng tử lần này không mời mà đến, mong là không quấy rầy Lư lão gia tử a!" Lư Xa Linh là người chủ sự đương đại của Lư gia, cũng là người có vai vế cao nhất Lư gia, nhưng lại không có chút quan chức nào.

Cho nên Lý Khác tự nhiên cũng dùng xưng hô "lão tiên sinh" với đối phương.

Đến cửa thành, Lý Khác trực tiếp xoay người xuống ngựa.

Phía sau Hứa Chử và những người khác cũng đồng thời xoay người xuống.

Động tác thập phân chỉnh tề, hầu như ngay cả thời gian chạm đất cũng nhất trí.

Chi tiết này Lư Xa Linh tự nhiên nhìn ở trong mắt.

Khi nhìn thấy sát phạt chi khí vô hình tản mát ra trên người những binh sĩ hắc giáp kia, mắt lão hơi nheo lại.

Tuy nghe đồn Lý Khác thủ hạ đều là tinh binh cường tướng, nhưng lại chưa từng thực sự nhìn thấy.

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Kinh thán năng lực cầm quân của Lý Khác đồng thời, tâm lão cũng trầm xuống.

Lư gia cự ly U Châu của Lý Khác rất gần.

Cái tên Lý Khác này thủ hạ nghe nói có mấy vạn tinh binh.

Hiện tại lão có chút lo lắng cái tên không mời mà đến này thừa cơ

gây sự.

Nếu Lý Khác ở thành Phạm Dương gặp chút bất trắc gì, tên này một mực khẳng định Lư gia giở trò quỷ, vậy thì thật có chút không nói rõ được a! "Tam hoàng tử điện hạ có thể tới thành Phạm Dương ta du ngoạn, đó là vinh hạnh của Phạm Dương Lư gia ta a!

Lại làm sao có chuyện quấy rầy chứ.

Tam hoàng tử điện hạ mau mau mời vào trong thành đàm đạo!" Lư Xa Linh tuy rằng kiêng kị Lý Khác, hận không thể để hắn khẩn trương rời đi.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, nếu muốn nói ra khỏi miệng thì lão không có cái gan đó a!

Ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ loại cáo già quyền khuynh triều chính như vậy, trước mặt Hoàng đế mà Lý Khác còn dám đánh người.

Nếu lỡ không cẩn thận đắc tội Lý Khác, tên này trực tiếp ở ngoài thành Phạm Dương tẩn cho một trận, thì Lư gia sau này mặt mũi quét rác. "Lư lão gia tử mời dẫn đường phía trước!" Điều làm Lư Xa Linh không cảm thấy may mắn là, Lý Khác tịnh không có chút ý tứ muốn kiếm chuyện nào.

Tuy không nói là văn chất bân bân, nhưng ít nhất cũng có thể tâm bình khí hòa.

Nhưng Lý Khác càng như vậy, Lư Xa Linh càng lo lắng. "Đi thôi các huynh đệ, mọi người vào thành!" Quả nhiên, Lư Xa Linh vừa mới xoay người chuẩn bị dẫn đường.

Lý Khác trực tiếp quay người hô một tiếng.

Chương 271

Sau đó năm trăm binh sĩ phía sau liền dưới sự dẫn dắt của Hứa Chử, trực tiếp bước những bước chân hầu như nhất trí đi về phía cửa thành. "Tam hoàng tử điện hạ,..." Lư Xa Linh thấy thế, trực tiếp mộng bức.

Phải biết rằng, phi thủ thành chi binh giáp, binh giáp quá trăm đều không được phép vào thành.

Lý Khác một lần kéo năm trăm người vào, đây rõ ràng là chuyện phá hoại quy củ a! "Sao thế?

Lư lão gia tử có ý kiến với mấy huynh đệ này của ta sao?" Lý Khác nghe Lư Xa Linh nói, bất động thanh sắc hỏi một câu. "Hát." Lý Khác vừa dứt lời, Hứa Chử như tòa thiết tháp cầm chiến chùy đập mạnh xuống đất.

Những binh sĩ phía sau cũng dùng cán thương kích xuống đất, phát ra một tiếng vang trầm muộn.

Năm trăm người dùng ánh mắt như đao nhận tề tề nhìn về phía Lư Xa Linh đang đứng phía trước.

Một cỗ mùi máu tanh bắt đầu dần dần khuếch tán ra. "Ngạch... không... không có, tuyệt đối không có!" Lư Xa Linh thấy thế, đâu dám nhiều lời.

Trực tiếp dẫn tộc nhân mở đường phía trước.

Một đám người hạo hạo đãng đãng đi vào trong thành Phạm Dương.

Trong thành Phạm Dương tuy cũng có một bộ hệ thống quản lý hoàn chỉnh, trên có Đô úy, dưới có phủ nha.

Nhưng hầu như toàn là người Lư gia, cho nên, cả cái thành Phạm Dương gần như là Lư gia đang quản lý.

Mấy huyện thành xung quanh cũng hầu như đều do Lư gia âm thầm thao túng.

Lý Khác dẫn người vào thành Phạm Dương xong, phát hiện trong thành rất tường hòa.

Ít nhất không xuất hiện tình trạng dân chúng lầm than.

Đương nhiên cũng có khả năng nghe nói Lý Khác sắp đến nên đặc biệt xử lý rồi cũng nên.

Phải biết Lý Khác không ít lần mượn cớ những chuyện xấu xa của đám con cháu thế gia để gây sự.

Cho nên cũng có khả năng lo lắng Lý Khác mượn đề tài để nói chuyện, đã sớm dọn dẹp sạch sẽ những thứ khó coi rồi.

Khi đến bên ngoài đình viện Lư gia, Lư Xa Linh nhìn những binh sĩ sau lưng Lý Khác, trên mặt lại lần nữa xuất hiện vẻ khó xử. "Cái đó, Tam hoàng tử điện hạ, tiểu viện khách phòng của Lư gia ta không đủ, những tướng sĩ này hay là..." Ý tứ rất rõ ràng: Hoàng tử ngài thì tự nhiên ở trong nhà ta làm khách được rồi, còn đám binh sĩ này thì đi doanh trại quân đội ở đi thôi!

Nhưng lời nói có rõ ràng đến đâu, cũng phải xem người nghe có giả ngu hay không mới được a! "Không sao, huynh đệ của ta đều thích dựng trại nghỉ ngơi rồi, đột nhiên ở nhà đẹp sẽ ngủ không được, lát nữa cứ chừa cho một chỗ trong sân, để họ dựng trại nghỉ ngơi là được!

Chúng ta lần này ra ngoài cũng là du ngoạn một chuyến, khai xuân là về U Châu rồi, yên tâm đi!

Ta sẽ không để ý đâu!" Lư Xa Linh nghe xong lời này suýt chút

nữa nhảy dựng lên chửi mẹ.

Ngươi không để ý, nhưng ta để ý a!

Mang mấy trăm binh lính cắm trại trong sân nhà ta là cái kiểu gì?

Không để ý hay để ý cũng không quan trọng nữa rồi.

Bởi vì Lý Khác thập phân tự nhiên dẫn người chui tọt vào trong tổ trạch Lư gia.

Tổ trạch của dòng họ thất vọng, trải qua hết lần này đến lần khác mở rộng và tu sửa, diện tích chiếm đất lên đến mấy mẫu.

Chỉ riêng phòng ốc và đình viện đã có hàng chục tòa, xét về khí thế còn vượt xa đại đa số phủ thành chủ.

Khi nhìn thấy Lý Khác dẫn người đi vào Lư gia, Lư Xa Linh cũng có giận mà không có chỗ trút.

Cuối cùng cũng chỉ có thể đi theo Lý Khác vào trong. "Tam hoàng tử điện hạ, binh giáp nhập phủ, sợ là có nhiều điều không thỏa đáng đi!

Hay là..." "Lư lão gia tử yên tâm, ta sẽ bảo họ chú ý một chút, nếu thực sự làm hỏng cái gì, ta chiếu theo giá bồi thường là được.

U Châu thành của ta hiện tại binh giáp đã có hơn bốn vạn rồi.

Sợ ta không đền nổi sao?" Lư Xa Linh chưa nói hết câu, Lý Khác trực tiếp cắt ngang.

Khi nghe Lý Khác nói U Châu thành có binh giáp hơn bốn vạn, Lư Xa Linh cũng có chút nhíu mày.

Ai cũng biết binh lực U Châu thành trên mặt nổi kỳ thực nằm trong tay con gái Lý Tĩnh là Lý Anh Ca.

Từ khi Lý Khác đến U Châu, tin tức về U Châu thành trực tiếp bị

cắt đứt từ bên trong.

Các phương thế lực đều mưu toan cho thám tử vào th dò tin tức U Châu thành, nhưng thám tử tung ra đều mạc danh kỳ diệu mất liên lạc.

Căn cứ theo tin tức do một số thám tử may mắn sống sót trở về từ phạm vi bên ngoài U Châu thành tán bố, thì trong phạm vi mười dặm quanh U Châu thành dường như có một nhóm người thần bí tồn tại.

Những người này ai nấy đều thần bí vô cùng, kỹ thuật ám sát và thủ đoạn trinh sát thập phân lợi hại.

Phàm là thám tử trong bóng tối tiến vào phạm vi U Châu thành th dò, đều sẽ bị những người này vô thanh vô tức giết sạch.

Hai ngày sau thi thể sẽ bị vứt ra quan đạo.

Cho nên sau khi Lý Khác đến U Châu, U Châu thành dường như biến mất vậy.

Đó cũng là nguyên nhân khiến những thế gia kia tạm thời không dám xuống tay đen với Lý Khác.

Đám bộ đội ám sát trong tay hắn thực sự làm cho người ta có chút da đầu tê dại.

Cho nên hiện tại rốt cuộc Lý Khác có nắm giữ toàn bộ binh lực U Châu hay không vẫn là một ẩn số chưa có lời giải.

Lý Anh Ca cũng sau khi Lý Khác đến U Châu thì hầu như bặt vô âm tín, thậm chí có người đồn rằng nàng đã bị Lý Khác giam lỏng!

Chương 272

Thế nhưng Lý Tĩnh ở tận Trường An lại chẳng hề lo lắng chút nào.

Hiện tại Lư Xa Linh nghe Lý Khác nói thủ hạ ở U Châu thành có binh giáp bốn vạn, trong lòng càng không nắm chắc tình trạng thực sự của U Châu lúc này. "Tam hoàng tử điện hạ nói đùa, trong phủ đều là mấy vật kiện không đáng tiền, tổn hại thì cứ để tổn hại, đâu cần Tam hoàng tử ngài bồi thường a!" "Xoảng..." Lư Xa Linh vừa dứt lời, một tiếng vang giòn giã truyền vào tai lão.

Quay người lại nhìn, chỉ thấy Hứa Chử đang mặt đầy hắc tuyến nhìn một cái chậu hoa lớn vỡ tan tành bên cạnh. "Cái thứ này cũng quá không bền chắc rồi!

Ta không cẩn thận chạm vào, nó liền hỏng!

Ta thật không cố ý đâu!" Giọng Hứa Chử vốn thô trầm, cộng thêm thân thể như tháp sắt kia nhìn qua cho người ta cảm giác ngốc nghếch to xác.

Cho nên khi nói ra lời này cơ bản khiến người ta tin là hắn thật sự không cố ý.

Nhưng nếu nói không cố ý, thì thời gian cái chậu hoa này vỡ cũng thực sự quá trùng hợp đi!

Phía trước vừa bảo không cần đền, bên này chậu hoa liền vỡ? "Khụ khụ, không cẩn thận chút à!

Cái chậu hoa này vừa nhìn là biết hàng cao cấp, làm vỡ rồi thật đáng tiếc a!" Lý Khác có chút giả bộ làm tịch huấn xích hai câu, sau đó quay người nói với Lư Xa Linh. "Cái đó, Lư lão gia tử, thực sự ngại

quá!

Hay là bao nhiêu tiền ta đền cho vậy!" Lư Xa Linh nghe Lý Khác nói, tuy trong lòng muốn bảo: Được a, đền đi.

Nhưng ngoài miệng cũng đành thôi. "Không cần không cần, cũng chỉ là một cái chậu hoa thôi mà, không ngại gì!" Lư Xa Linh cười xua xua tay, ngữ khí tuy nhẹ nhàng, nhưng nụ cười lại có chút miễn cưỡng.

Tuy hiện tại vỡ một cái chậu hoa, đối với Lư gia gia đại nghiệp đại, đừng nói một cái, một vạn cái thì như thế nào?

Hiện tại lão có chút lo lắng mục đích Lý Khác đến đây. "Vậy được rồi!

Ký nhiên Lư lão gia tử đều nói như vậy, thì ta cũng không khách sáo nữa!" "Hả?...." "Khụ khụ... lỡ lời lỡ lời, ý ta là đã Lư lão gia tử nói như vậy, thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!" Lư Xa Linh hiện tại hầu như có thể xác định, Lý Khác đến kiếm chuyện.

Vốn tưởng sau khi an đốn cho đám binh sĩ xong, Lý Khác sẽ bắt đầu phóng đại chiêu.

Kết quả Lý Khác cũng để tướng sĩ an đốn một chút xong, liền chui đầu vào phòng khách không có hạ văn.

Điều này làm cho người Lư gia vốn đã nghiêm trận dĩ đãi chuẩn bị ứng đối Lý Khác phát nan có chút không biết làm sao. "Thái gia, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?" Một tên tiểu bối trẻ tuổi sau khi đưa Lý Khác vào phòng khách nghỉ ngơi, đặc biệt đứng ngoài cửa phòng khách đợi nửa canh giờ.

Kết quả thấy Lý Khác dường như thật sự không có động tĩnh gì, mới quay về tìm Lư Xa Linh báo cáo. "Chúng ta cứ xem tên này muốn làm cái gì đã!

Còn nữa, cho người trông chừng nhà Tam thúc các ngươi, loại thời điểm này đừng có gây chuyện cho ta!" "Vâng, Thái gia!" Người Tam thúc trong miệng Lư Xa Linh, nhà có ba người con trai.

Lão đại bảy tuổi thì rơi xuống sông chết đuối.

Lão nhị bệnh chết.

Khó khăn lắm mới nuôi được một đứa lão tam.

Đưa đến Trường An thành tạm trú hai năm, kết quả trước đó không lâu bị Lý Khác chém đầu.

Nhà đó coi như bị Lý Khác làm cho tuyệt tự rồi.

Lúc này nghe tin Lý Khác đến thành Phạm Dương, tên kia không đỏ mắt mới lạ!

Cho nên khi biết tin Lý Khác sắp đến, Lư Xa Linh đã hạ lệnh giam lỏng trực tiếp hai vợ chồng nhà đó. "Cái tên Lý Khác này, rốt cuộc muốn làm gì?" Suy tư một hồi không hiểu mục đích của Lý Khác, Lư Xa Linh cuối cùng cũng chỉ có thể chọn cách dĩ bất biến ứng vạn biến.

Nhưng khi ăn cơm tối, Lư Xa Linh để phòng ngừa Lý Khác kiếm chuyện, ngay cả cơm nước cho năm trăm binh sĩ kia cũng làm theo quy cách cao nhất.

Lão đích thân đi dặn dò, không cho phép bất cứ ai giở trò, nếu không trực tiếp đuổi khỏi gia môn.

Khó khăn lắm mới đợi được trời tối.

Lư Xa Linh vốn tưởng rằng một ngày cứ thế yên tĩnh trôi qua, thì đến nửa đêm giờ Tý, một trận tiếng hò hét chém giết ngập trời vang lên từ hậu viện nhà mình. "Chuyện gì thế?" Lư Xa Linh vốn lớn tuổi, buổi tối ngủ không ngon.

Vất vả lắm mới vừa ngủ được, kết quả suýt chút nữa bị tiếng hò

hét đột ngột vang lên dọa chết!

Nhưng khi vội vội vàng vàng khoác áo chạy ra hậu viện, vừa vặn nhìn thấy Hứa Chử như tòa thiết tháp đang cùng Lý Khác cầm Phương Thiên Họa Kích chém giết nhau.

Trọng chùy và họa can Phương Thiên Kích mỗi lần va chạm đều phát ra một tràng tiếng nổ chói tai.

Những tiếng hò hét chém giết kia là do đám binh sĩ phát ra.

Những binh sĩ này hai người một nhóm đang vật lộn.

Từng người từng người đánh đến bất diệc nhạc hồ! "Dừng tay!

Mau dừng tay a, các ngươi đang làm cái gì vậy?" Lư Xa Linh hét lên, Lý Khác cũng dừng lại.

Lý Khác và Hứa Chử dừng tay, những binh sĩ còn lại tự nhiên cũng dừng tay.

Lư Xa Linh nhìn đám binh sĩ và Lý Khác ai nấy đều mồ hôi đầy đầu, trên mặt đầy vẻ khó hiểu. "Tam hoàng tử điện hạ!

Ngài làm cái gì vậy?

Cả đêm hôm khuya khoắt..." Thực ra lão muốn hỏi một câu, mẹ nó có bệnh à!

Chương 273

Nửa đêm nửa hôm không ngủ mà ở đây làm loạn cái gì?

Nhưng lời này nếu là Lý Khác thì còn nói được, đặt vào thân Lư Xa Linh, lão thật không dám nói ra.

Một khi nói ra, trò đùa này sẽ mở lớn chuyện. "A!

Binh sĩ U Châu thành ta có thiết luật, để phòng ngừa kẻ địch ban đêm đánh lén, cho nên ta mỗi đêm đều phải luyện tập chiến đấu ban đêm hai lần.

Yên tâm đi!

Ta đang luyện binh, thuận tiện có thể giúp các ngươi trông nhà hộ viện, tốt biết bao a!

Không có việc gì đâu, cứ an tâm về ngủ đi!

Không cần cảm ơn ta đâu!" Lý Khác nói chuyện mà nụ cười trên mặt gọi là chân thành, nhìn Lư Xa Linh muốn trực tiếp tát cho một cái. 'An tâm mà ngủ?

Ta an tâm cái đại gia nhà ngươi a?

Mẹ nó ồn ào thế này, ta an tâm?

An tâm đi chết thì có!' Lý Khác nói với Lư Xa Linh một câu xong, quay đầu vẫy tay với đám tướng sĩ. "Mọi người đừng dừng lại a!

Tiếp tục luyện." Đám binh sĩ hắc giáp kia chỉ nghe lệnh Lý Khác, Lý Khác vừa lên tiếng, tiếng hò hét lập tức lại vang lên lần nữa.

Nghỉ ngơi xong, tiếng hô càng thêm vang dội. "Thái công, đám người này ồn ào quá!

Sao mà ngủ đây?" "Đúng a Thái gia, đám người này cũng quá quá

đáng rồi!" "Hoàn toàn là đến Lư gia chúng ta kiếm chuyện mà.

Thái gia, chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn bọn họ làm loạn sao?" ...

Lư Xa Linh muốn giao thiệp lại với Lý Khác, nhưng khi nhìn Lý Khác và Hứa Chử đánh nhau, sau những cú trọng kích rơi xuống đất tạo ra những cái hố to tướng, lão túng rồi.

Người ta chỉ lo đối luyện, nếu đột nhiên chạy vào, với quái lực của hai tên quái vật kia, cái thân già này chỉ dính một chút thôi cũng phải chết a! "Không nhìn bọn họ làm loạn, thế các ngươi đi đuổi bọn họ ra ngoài đi!

Ai có thể đuổi bọn họ ra ngoài, ta lập tức cho kẻ đó đi Hoành Châu thành phụ trách bên kia." Lư Xa Linh vốn đang bốc hỏa, cộng thêm đám tiểu bối bên cạnh cứ lải nhải không dứt, càng thêm bực mình.

Trực tiếp rống lên với đám tiểu bối phía sau một câu, rồi quay người về chỗ ở nghỉ ngơi.

Để lại đám tiểu bối đưa mắt nhìn nhau không biết phải làm sao mới tốt.

Trong đó mấy kẻ gan lớn chút quay người nhìn Lý Khác và Hứa Chử đang đối luyện.

Lúc này vừa khéo nhìn thấy Lý Khác vung trường kích trong tay, lưỡi kích như nhập phong chém về phía Hứa Chử.

Hứa Chử lách người tránh được.

Nhưng trường kích trong tay Lý Khác lúc này thu thế không kịp.

Lưỡi kích sắc bén trực tiếp chém đứt ngang lưng một cây đào già to bằng miệng bát bên cạnh.

Nhìn cây đào từ từ đổ xuống, mấy tên tiểu bối Lư gia đột nhiên

rụt cổ lại.

Sau đó không nói một lời quay đầu chạy về phòng.

Mẹ nó đi đuổi á?

Chán sống mới đi.

Đám công tử ca thì về rồi.

Nhưng đám nha hoàn tiểu thư trong phủ Lư gia thì không rời đi.

Dù sao bên ngoài ồn ào cũng không ngủ được.

Chi bằng xem đám binh sĩ này đối luyện giết thời gian còn hơn.

Dưới thời đại này, công tử ca có thể mỗi ngày ra ngoài uống rượu hoa, cưỡi ngựa bắn cung săn thú.

Nhưng đám nha hoàn tiểu thư này thì chỉ có thể ở nhà thôi.

Cả ngày không nữ công thì cầm kỳ thi họa.

Lúc nào thấy được trận trượng thế này a.

Hiện tại hiếm có cơ hội xem, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Lý Khác cũng không biết xuất phát từ tâm tư gì, rõ ràng là đối luyện, nhưng lại mặc một thân bạch y.

Giữa lúc múa may trường kích, trường bào màu trắng phiên nhiên bay lượn.

Nhìn đám tiểu thư nha hoàn kia trong mắt lấp lánh đầy sao nhỏ.

Từng người mặt như hoa đào ghé vào lan can nhìn Lý Khác, càng nhìn càng xuất thần.

Thậm chí trong đầu không ít người đều vô tri vô giác đem hình bóng Lý Khác gán vào hình tượng "thiên mệnh phu quân" trong mộng của mình.

Làm loạn một giờ sau, tướng sĩ cũng mệt mỏi.

Lý Khác thấy cũng hòm hòm rồi liền cho dừng tay.

Đám người này đến Lư gia xong thì bắt đầu nghỉ ngơi.

Ăn cơm tối xong trực tiếp đi ngủ.

Lúc này tuy là đêm khuya, nhưng lại y nguyên tinh thần phấn chấn. "Được rồi, mọi người ai cần nghỉ thì nghỉ, lát nữa rạng sáng lại luyện thêm một trận!" Nghe Lý Khác nói xong, đám tướng sĩ kia cũng nhao nhao nhìn nhau, sau đó hắc hắc cười quái dị chui vào lều trại dựng tạm bắt đầu hô hô đại ngủ.

Chương 274

Lý Khác thì đưa mắt nhìn về phía đám nha hoàn tiểu thư Lư gia đang hoặc trắng trợn, hoặc lén lút nhìn về phía này. "Hải, tiểu thư tỷ tỷ, hẹn hò không?" Vốn định nhìn thêm một lúc nữa, đám tiểu thư nha hoàn kia thấy Lý Khác vẫy tay gọi về phía này, lập tức thẹn thùng đỏ mặt giải tán hết.

Hứa Chử bên cạnh thấy thế, có chút lo lắng nhìn về phía Lý Khác. "Chủ thượng, dung Chử nói nhiều một câu, ngài hiện tại đại nghiệp chưa thành, chớ nên trầm mê vào hoan du thế này thì hơn!

Một là phân tâm đại nghiệp, hai là hại thân a!" Lý Khác nghe Hứa Chử nói xong thật muốn quay lại cho một cước. "Ngươi thấy ta trầm mê lúc nào a?

Ta đây là sách lược biết không?" Lý Khác có chút không tức giận lườm Hứa Chử một cái, sau đó cũng đi về phía khách phòng Lư gia chuẩn bị.

Người Lư gia vốn bị quấy nhiễu cả đêm vất vả lắm mới đợi được yên tĩnh, trong cơn mê man cuối cùng cũng chìm vào giấc mộng.

Cảm giác mới vừa ngủ được một lát.

Đột nhiên trong giấc mộng lại nghe thấy một trận tiếng hò hét chém giết.

Không ít người mộng đẹp đang dang dở, trong tiếng hò hét đột ngột vang lên bỗng biến thành chiến trường thiết mã kim qua.

Bi thảm nhất là, bị tàn sát một lượt.

Trong giấc ngủ, phảng phất nhìn thấy thiên quân vạn mã đang lao về phía mình.

Dọa cho đám người này bắt đầu bỏ chạy trong mơ.

Người ta khi bỏ chạy trong mơ, người ngoài hiện thực cũng sẽ theo bản năng động đậy theo.

Cuối cùng không ít người đều trong tiếng hò hét chấn thiên kia trực tiếp lăn xuống đất. "Có để cho người ta ngủ ngon giấc không hả?" "Đám người này rốt cuộc muốn làm cái gì?" "Mẹ..." Vốn dĩ một số kẻ thò đầu ra cửa sổ định chửi bới, nhưng lời chửi mắng chưa kịp thoát ra khỏi miệng, vừa thò đầu ra đã nhìn thấy Lý Khác tay cầm một cây cung cường lực màu đỏ đang nhắm thẳng về phía bên này.

Thân cung kia đã bị kéo căng tròn, mũi tên xoắn ốc đặc chế dưới tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai lấp lánh phát quang, làm cho mấy kẻ đang định chửi bới kia mồ hôi lạnh trên trán túa ra như suối.

Vội vàng rụt đầu trở về.

Sợ rằng chậm một giây thôi thì mũi tên kia sẽ xuất hiện trên trán mình vậy. "Ngay cả lão tử cũng dám mắng, sống chán rồi à?" Lúc ăn tối, Lý Khác, vị khách không mời mà đến, tuy không được chào đón nhưng Lư gia vẫn bày tiệc chiêu đãi.

Nhưng trên bàn tiệc hơn chục người, gần như ai cũng uể oải.

Ngáp ngắn ngáp dài liên tục.

Trán một số người còn có vết bầm tím rõ rệt.

“Này các vị, sao ai nấy đều ủ rũ thế?

Như vậy không được đâu!

Phải ngủ sớm dậy sớm, thân thể mới khỏe được!” Lý Khác dĩ nhiên biết tình hình của đám người này, bởi vì chính hắn cố ý khiến họ không ngủ ngon được.

Biết thì biết vậy thôi, nhưng điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến

việc hắn đứng nói chuyện không biết ngượng mồm.

“Tam hoàng tử điện hạ nói phải!

Thời gian nghỉ ngơi của chúng ta quả thực phải điều chỉnh lại rồi!” Lư Xa Linh lúc này ngay cả tinh thần mắng người cũng không có.

Lão chỉ nghe nói Lý Khác là người làm việc không chút kiêng dè, sát phạt quả đoán.

Nhưng sau một thời gian ngắn tiếp xúc, lão lại phát hiện ra một điểm sáng khác trên người Lý Khác.

Đó là, gã này vô cùng không biết xấu hổ.

Tuy Lý Khác miệng lưỡi lanh lợi, nhưng lại hoàn toàn xứng với bốn chữ “đồ vô sỉ” a!

Cả bữa cơm, cũng chỉ có Lý Khác ăn ngon lành.

Những người khác đều cảm giác miệng như bôi một lớp mỡ lợn, ăn gì cũng như nhai sáp, không có chút mùi vị nào.

Ăn cơm xong, Lư Xa Linh và Lý Khác ngồi lại tán gẫu.

Bây giờ lão vô cùng cấp thiết muốn biết mục đích của Lý Khác.

Gã này mới ở trong phủ một đêm mà đã khiến cả gia tộc có chút không chịu nổi rồi.

Nếu gã này ở đây thêm mấy ngày nữa, chẳng phải là gặp quỷ sao!

“Không biết chuyến này Tam hoàng tử điện hạ có việc gì quan trọng không ạ?

Nếu có việc gì Lư gia chúng tôi có thể giúp được, Tam hoàng tử điện hạ cứ việc nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực, Lư gia chúng tôi nhất định...” Lư Xa Linh còn chưa nói xong, Lý Khác đã thở dài một

hơi nặng nề.

“Ai!

Không giấu gì Lư lão gia tử!

Gần đây trong thành U Châu của ta, ai...

đừng nói nữa, nói ra chỉ khiến ta thêm mệt lòng!” Lư Xa Linh nhìn bộ dạng than ngắn thở dài của Lý Khác, cứ cảm thấy gã này đang diễn.

Nhưng lúc này dù biết Lý Khác đang diễn, lão cũng không thể không thuận theo lời hắn mà leo lên.

“Tam hoàng tử điện hạ có nỗi niềm khó nói chăng?

Nếu có, không ngại nói với lão hủ, biết đâu lão hủ có thể giúp giải quyết một hai.” Lư Xa Linh miệng thì nói biết đâu có thể giúp, nhưng chỉ cần Lý Khác nói ra, vậy thì xin lỗi, bất kể là việc gì, chúng ta đều bất lực!

Bây giờ cũng chỉ là moi lời của Lý Khác mà thôi.

“Không giấu gì Lư lão gia tử, trong thành U Châu của ta chẳng phải có mấy vạn binh sĩ đó sao!” Lư Xa Linh vừa nghe Lý Khác lại bắt đầu lấy chuyện binh lực ở U Châu ra nói, trong lòng liền thót một cái.

“Những binh sĩ đó của ta, ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, có thể cưỡi ngựa bắn cung, một khi ra trận đều là hạng người không chết không thôi, nhưng gần đây không có chiến sự, ta không lo binh sĩ lâu ngày không sát phạt sẽ lười biếng sao!

Tìm chút việc cho họ làm, không biết Lư lão gia tử có thể giúp được không?” Lý Khác nói xong, cười hì hì nhìn Lư Xa Linh.

Nụ cười đó quả thực chân thành hết mức.

Chương 275

“Khụ khụ, Tam hoàng tử điện hạ, việc này Lư gia chúng tôi thật sự không giúp được!

Xung quanh thành Phạm Dương của chúng tôi một mảnh yên tĩnh tường hòa, nơi này để luyện binh, e là...” Trán Lư Xa Linh đã có chút rịn mồ hôi lạnh.

Ý Lý Khác là gì?

Muốn gây sự à?

Lư gia là thế gia văn học, ở triều đình có tiếng nói.

Nhưng về đường binh đao, Lư gia xưa nay không mạnh.

Lý Khác lấy binh ép người, thật sự khiến lão không có cách nào!

“Ai, Lư lão gia tử đừng vội từ chối!

Từ khi ta rời U Châu, bên đó luôn có vài tên trộm vặt đến gây rối, lần này ta chủ yếu là đuổi theo mấy tên trộm vặt đó!

Đối phương hạ độc ta, thất bại lại định ám sát ta, lúc đó cái mạng nhỏ của ta suýt nữa là mất rồi.

Sau đó có mấy tên tiểu tặc chạy thoát, ta đuổi theo suốt đường, không biết chuyện này Lư lão gia tử có biết không?” Lý Khác nói, nụ cười trên mặt cũng trầm xuống.

Giọng điệu dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lư Xa Linh ngồi bên cạnh đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi.

Mặc dù trước mặt hai người có một lò lửa, than củi bên trong đang cháy từ từ.

Nhưng Lư Xa Linh vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân bốc thẳng lên đầu.

"Tam hoàng tử điện hạ, ngài nghi ngờ thích khách là do Lư gia chúng tôi sắp xếp sao?

Đây là vu khống!

Lư gia chúng tôi sao có thể làm chuyện đó?

Tuyệt đối có người giá họa cho Lư gia chúng tôi, ly gián quan hệ giữa chúng tôi và ngài!" Lư Xa Linh không biết Lý Khác nói thật hay không, hay mấy chuyện hạ độc, thích khách gì đó đều là do Lý Khác bịa ra.

Nhưng lúc này, nắm đấm của Lý Khác cứng hơn, có nói là có, không có cũng thành có!

Nếu Lý Khác cứ một mực cắn chặt rằng Lư gia phái người ám sát, thì cũng không phải không có động cơ.

Con cháu Lư gia bị Lý Khác chém một người, Lư gia có người muốn ám sát Lý Khác, cũng là chuyện hợp lý.

"Vu khống hay không, chúng ta cũng không rõ phải không.

Vấn đề hiện tại là sự việc đã xảy ra." Lý Khác lần này đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi.

Cưỡng ép mượn lương thực, đó đều là chuyện tào lao.

Bất kể dùng lý do gì để mở miệng mượn, Lư gia đều không thể cho mượn.

Cho nên Lý Khác dứt khoát dùng sách lược vòng vo này.

Hiện tại người đã ở trong Lư gia.

Mỗi tối gây náo, ban ngày cũng gây náo, làm Lư gia gà chó không

yên.

Lại thêm bịa ra một cái cớ bị ám sát suýt thành công để làm lá chắn.

Tạo ra một bộ dạng muốn báo thù.

Cái mũ ám sát này, Lư gia đội cũng phải đội, không đội cũng phải đội.

Trước hết dọa hổ rồi nói sau.

"Tam hoàng tử điện hạ, Lư gia chúng tôi không thể làm chuyện đó được!

Thích khách ngài cũng không bắt được, không thể vì họ chạy về hướng thành Phạm Dương của chúng tôi mà nói Lư gia đứng sau giở trò được!" Lư Xa Linh lúc này cũng có chút bốc hỏa.

Cái mũ này Lư gia tuyệt đối không thể đội.

Một khi để Lý Khác xác thực, vậy thì có khả năng sẽ vạn kiếp bất phục.

Lý Khác ra tay tàn nhẫn, đó không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Trước kia đối với Đột Quyết, sau lưng có gần bảy tám vạn phu tù, kết quả sau khi chiến tranh kết thúc, gần như không có người sống sót.

Thủ đoạn như vậy không phải tướng lĩnh nào cũng có thể dùng được.

"Ý của Lư lão gia tử là, không bắt được hung thủ thì không tính sao?

Hừm, người ta quả nhiên sống đến già, học đến già!" Lý Khác nói xong câu cuối, âm u cười với Lư Xa Linh một cái, rồi đứng dậy khỏi

ghế.

"Đi, thông báo cho tướng sĩ, khởi hành về U Châu thôi!" Lư Xa Linh ngồi bên cạnh nghe Lý Khác đột nhiên muốn khởi hành về U Châu, đầu óc đột nhiên thót một cái.

Trong đầu không ngừng vang vọng câu nói "sống đến già, học đến già" của Lý Khác.

Học được gì chứ?

"Tam hoàng tử điện hạ xin dừng bước!

Không phải như vậy, nghe lão phu giải thích đã!" Trong tay Lý Khác có một đội ám sát bí ẩn, đây gần như là một bí mật công khai.

Lư gia quả thực cũng đã phái không ít mật thám đi, nhưng phàm là những kẻ dùng thủ đoạn phi chính thường để tiếp cận thành U Châu, gần như đều không có tin tức truyền về.

Những kẻ giả làm dân tị nạn đến thành U Châu, về cơ bản cũng chỉ có thể truyền về được một hai lần tin tức, rồi sau đó biến mất không dấu vết.

Cho đến nay, đội ám sát dưới trướng Lý Khác trông như thế nào, các thế gia vẫn không biết.

Hôm nay câu nói "không bắt được hung thủ thì không tính" và câu "sống đến già, học đến già" của Lý Khác chẳng qua là đang nói với Lư Xa Linh.

Nếu các ngươi không nhận, vậy thì ta cũng không nói nhiều nữa.

Chuẩn bị đón nhận sự trả thù của ta đi!

Nếu Lư gia thật sự hạ quyết tâm ám sát Lý Khác, chuẩn bị tử chiến với Lý Khác, Lư Xa Linh tự nhiên cũng sẽ không lo lắng.

Chương 276

Nhưng vấn đề hiện tại là, Lư gia không có chuẩn bị tử chiến với Lý Khác.

Nếu Lý Khác thật sự bị ám sát, vậy thì có khả năng cả hai bên đều bị người ta tính kế rồi.

Lư gia tuy không giỏi về binh võ, nhưng cũng không phải không có sức chống cự.

Nếu Lý Khác thật sự tử chiến với họ, vậy tất nhiên sẽ là cảnh tượng lưỡng bại câu thương.

Vậy thì bất kể cuối cùng ai thắng, Lư gia cũng chắc chắn sẽ đi đến suy bại.

Cảnh tượng như vậy không phải là điều Lư Xa Linh muốn thấy.

"Lư lão gia tử còn giải thích gì nữa?

Ta thấy ngài giải thích vừa rồi rất hợp lý rồi!" Lý Khác bây giờ đã hoàn toàn chiếm thế chủ động.

Lư gia quả thực có phái thám tử đi điều tra tình hình thành U Châu, những thứ này chỉ cần điều tra là có thể biết.

Cho nên nếu Lý Khác thật sự cắn chặt vào điểm này không buông, Lư gia không khai chiến cũng không được.

Nhưng Lư gia hiện tại không muốn khai chiến với Lý Khác.

Một khi khai chiến, trong bảy gia tộc lớn, là người đầu tiên khai chiến với Lý Khác, tất nhiên cuối cùng sẽ bị thương thảm nhất, Lư gia và Lý Khác không có xung đột quá lớn, xung đột duy nhất có lẽ là Lý Khác đã chém một hậu bối của nhà họ.

Vì chút chuyện vặt vãnh đó mà tử chiến với Lý Khác, thật quá không đáng.

"Tam hoàng tử điện hạ, ngài rốt cuộc phải làm thế nào mới tin chúng tôi!

Lư gia chúng tôi tuyệt đối không có ý định ám sát ngài!

Ngài nhất định phải điều tra rõ ràng!

Không thể mắc lừa kẻ gian được!" Lư Xa Linh nhìn bóng lưng dừng lại của Lý Khác, trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lý Khác không đi thẳng, mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu Lý Khác đi thẳng, sự việc thật sự không thể làm rõ được nữa.

"Ý của Lư lão gia tử là, có người ly gián quan hệ giữa chúng ta?

Là ta hiểu lầm?" Lý Khác xoay người mỉm cười nhìn lão, trong mắt đầy vẻ dò hỏi.

"Tam hoàng tử điện hạ, Lư gia chúng tôi chắc chắn sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Chắc chắn có người ở giữa vu oan hãm hại!" Sau một hồi dọa dẫm của Lý Khác, Lư Xa Linh bây giờ đã có chút tin vào cái gọi là ám sát của Lý Khác.

Trong lòng đã có mấy mục tiêu rồi.

"Vậy được, nếu Lư lão gia tử đã nói vậy, ta tạm tin một lần, nhưng thích khách đó bây giờ có thể đang ở thành Phạm Dương, ta phải tìm cho kỹ, có lẽ phải làm phiền Lư gia thêm mấy ngày nữa!

Lư lão gia tử chắc sẽ không phiền chứ?" Lư Xa Linh nghe lời Lý Khác xong cũng yên tâm hơn một chút.

Chỉ cần Lý Khác không mang lòng báo thù rời khỏi thành Phạm

Dương.

Vậy thì trong lòng không còn lo lắng như vậy nữa.

“Tam hoàng tử cứ việc ở lại!

Ngài có thể ở lại phủ chúng tôi một thời gian, đó là vinh hạnh cho phủ chúng tôi!” Cuộc nói chuyện giữa Lư Xa Linh và Lý Khác kết thúc, Lý Khác liền trực tiếp rời khỏi Lư phủ, dưới sự đồng hành của một hậu bối lanh lợi của Lư gia, bắt đầu dạo chơi trong thành Phạm Dương.

Lần này không chỉ đơn giản là mượn lương thực.

Đã đến rồi, vậy thì tự nhiên phải khảo sát xem địa phương có nhân tài gì không.

Hiện tại dưới trướng hắn rất thiếu người.

“Lư công tử, thành Phạm Dương thật là một mảnh tường hòa a!” Lý Khác nhìn tiểu bối Lư gia có chút mập mạp, trên mặt luôn treo nụ cười vô hại bên cạnh.

Trên mặt hắn cũng đầy nụ cười rạng rỡ.

Hai người tuy trên mặt đều treo nụ cười, nhưng thứ ẩn giấu sau nụ cười lại hoàn toàn khác nhau.

“Để Tam hoàng tử điện hạ chê cười rồi.” Lư Tri Nhân thái độ vô cùng khiêm tốn, mỗi lần nói chuyện với Lý Khác đều khẽ cúi người, trông giống như một người hầu vậy.

Trên mặt cũng luôn mang theo nụ cười, Lý Khác thật không dễ tìm ra khuyết điểm trên người hắn.

“Ở đây có nơi nào tập trung phương sĩ hoặc thợ rèn không?” Lý Khác thấy không tìm được khuyết điểm gì trên người gã này để nổi giận, cũng chuyển mục tiêu sang nơi khác.

Phương sĩ, trong thời đại này một số người xem họ là những kẻ lừa đảo, những kẻ lừa ăn lừa uống.

Thậm chí đôi khi những phương sĩ này còn là công cụ mà một số người có quyền thế dùng để loại bỏ dị kỷ.

Trong mắt Lý Khác, một số phương sĩ có điểm đáng lấy.

Ví dụ như luyện đan.

Những kẻ này để lừa người, cái gì cũng dám cho vào cái gọi là lò đan.

Có lúc, thật sự có thể bị những gã này làm ra chút đồ vật hay ho.

Ví dụ như; thuốc súng!

"Tam hoàng tử điện hạ cũng có hứng thú với thuật pháp sao?

Nếu vậy, ở phường Tây có không ít đấy!" Lư Tri Nhân chủ yếu phụ trách đi cùng Lý Khác, để phòng Lý Khác một mình đi lung tung bên ngoài, tùy tiện tìm cớ gây phiền phức cho Lư gia.

Hai là để phòng có kẻ không có mắt nào đó nhân cơ hội gây phiền phức cho Lý Khác, sau đó đổ vạ lên người mình.

Lúc ra ngoài Lư Xa Linh đã dặn dò.

Chỉ cần Lý Khác yêu cầu, cố gắng hết sức đáp ứng.

"Không phải là có hứng thú, chỉ là có chút tò mò thôi!" Lý Khác ha ha cười một tiếng, cũng không nói nhiều, sau khi Lư Tri Nhân đi trước dẫn đường, cũng im lặng đi theo.

"Rèn sắt đây!" "Bánh nướng đây!

Mua bánh nướng đây!" "Bói cát hung họa phúc, xem phong thủy nhà cửa tứ tượng đây!".

Chương 277

..

Cái gọi là phường Tây này cũng là một khu chợ tạp nham.

Gần như thành nào cũng có một phường chợ như vậy.

Đủ loại người rồng rắn lẫn lộn đều có.

Lư Tri Nhân sau khi đưa Lý Khác vào đây, thần kinh cũng bắt đầu căng thẳng.

Ở nơi đông người chen chúc này, trộm cắp, côn đồ không ít.

Nơi này cũng là nơi tốt để ám sát.

Lúc Lư Xa Linh ra ngoài đã nói, nếu gặp phải thích khách, chết cũng không thể để Lý Khác bị thương một chút nào.

Nếu không Lư gia sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Cho nên lúc này hắn vô cùng căng thẳng.

Mặc dù xung quanh không ít gia binh Lư gia cải trang đi theo bên cạnh, nhưng hắn vẫn có chút lo lắng.

"Vị đại nhân nào có thể bố thí cho tiểu nữ tử, giúp ta chôn cất gia phụ, tiểu nữ tử nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp!" Khi Lý Khác đang nhìn những cửa hàng và người đi đường hai bên đường, hy vọng có thể tìm được nhân tài hữu dụng, một giọng nói lọt vào tai hắn.

"Tiểu nương tử, không phải muốn bán thân chôn cha sao?

Ta đã nói rồi chỉ cần theo ta, sau này làm tiểu thiếp của ta, ta sẽ giúp nàng chôn cất phụ thân!

Thế nào?

Không suy nghĩ sao?" "Ta không cần ngươi ở đây giả nhân giả nghĩa, ta chết cũng không theo loại đồ vô sỉ như ngươi!" Lý Khác nghe thấy tiếng cãi vã bên kia, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia tò mò.

Hình như gặp phải chuyện gì đó thú vị.

Khi Lý Khác nghe thấy tiếng cãi vã bên kia, tự nhiên hắn cũng nghe thấy, nhưng khi thấy Lý Khác đi về phía đó, sắc mặt hắn có chút khó coi.

"Tam hoàng tử điện hạ, bên đó đông người hỗn loạn, phải cẩn thận!

Để ta mở đường cho ngài!" Lư Tri Nhân cũng biết, lúc này không thể khuyên Lý Khác đừng đi, nếu không Lý Khác ngược lại sẽ cho rằng chuyện này có liên quan đến Lư gia.

Cho nên Lư Tri Nhân cũng không có ý định ngăn cản Lý Khác đi xem náo nhiệt, trực tiếp vung tay, bên cạnh liền có mấy gia đinh Lư gia cải trang đi ra.

"Mọi người nhường một chút!

Nhường một chút!" "Phiền nhường đường, cho đi nhờ!" Những gia đinh này lúc ra ngoài cũng được dặn dò, bất kể bình thường thế nào, lần này ra ngoài phải tỏ ra khiêm tốn, không thể tác oai tác phúc như bình thường.

Cho nên dù trước mặt đứng xem náo nhiệt đều là thường dân, nhưng cũng không có chút ý khinh thường nào, ai nấy đều tỏ ra lịch sự.

Lý Khác thì đứng phía sau với vẻ mặt cười cợt nhìn đám người này diễn trò.

Khi đám đông tản ra, Lý Khác cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh

tượng giữa đám đông.

Một nữ tử mặc đồ tang bằng vải thô đang quỳ trên đất, một nam tử trông tuấn tú, nhưng đôi mắt nhỏ có chút gian xảo lại khiến người ta cảm thấy có chút âm hiểm, đang đứng trước mặt người phụ nữ này.

Nhìn nữ tử quỳ trên đất, trong mắt hắn đầy vẻ tham lam và khát vọng.

Nữ tử quỳ trên đất nhìn hắn, trong mắt lại đầy sát ý và oán hận.

"Tú Hòa, nói vậy là không đúng rồi!

Ta sao lại thành người vô sỉ rồi?

Gia đình nàng sa sút cũng đâu phải do ta gây ra!" Nam tử nhìn nữ tử quỳ trên đất, nụ cười đầy vẻ trêu chọc trên môi.

"Đồ vô sỉ, chẳng phải ngươi lợi dụng lòng tin của phụ thân ta đối với ngươi để lừa hết gia sản nhà ta sao?

Loại người vô sỉ hạ tiện này.

Ta hận không thể giết ngươi!" Nữ tử vừa nhắc đến sự sa sút của gia đình, vành mắt liền đỏ lên.

Trên mặt cũng đầy sát ý.

"Ta lúc nào lừa hết gia sản nhà nàng?

Ta chỉ bán cho nhà nàng một ít dược thạch, là nhà nàng muốn mua, ta lại không ép, xem kìa, ta bây giờ ngay cả ngọn núi sản xuất dược thạch cũng bán cho nhà nàng, ta hào phóng biết bao!" Nam tử nói xong, lấy ra một tảng đá.

Lý Khác bên cạnh ban đầu chỉ xem náo nhiệt, tình tiết bán thân chôn cha này hắn cũng chỉ thấy trên ti vi, lúc nào được thấy thật đâu!

Bây giờ có cơ hội tự nhiên phải xem nhiều hơn.

Nhưng khi nam tử lấy tảng đá trong tay ra, mắt Lý Khác liền nheo lại.

"Xem đi, bây giờ dược thạch chỉ có nhà nàng có, sau này có thể là chuyện một vốn vạn lời đó!

Thế này đi, chỉ cần nàng theo ta, ta không những giúp nàng chôn cất phụ thân, sau này còn cho nàng làm chính phòng!

Thế nào?" Nam tử vừa nói, vừa ném tảng đá trong tay về phía nữ tử đang quỳ trên đất.

Trong mắt toàn là vẻ trêu đùa.

Nhưng tảng đá đó còn chưa rơi xuống đất đã bị một bàn tay lớn tóm lấy.

"Ha ha, tiểu nương tử, nếu không muốn theo tên rác rưởi này, có thể chọn theo ta nha!

Ta vừa hay thiếu một nha đầu rửa chân, thế nào?" Khi Lý Khác tóm được tảng đá đó, trong lòng quả thực vui như hoa nở.

Nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười xấu xa.

Tảng đá trong tay không phải là thứ đơn giản.

Tiêu thạch, một trong những nguyên liệu quan trọng nhất của thuốc súng.

Theo đối thoại của hai người trước mặt, có lẽ nam tử này dùng thủ đoạn lừa gạt gia đình nữ tử này, khiến họ mua một lượng lớn tiêu thạch, thậm chí cuối cùng còn mua cả ngọn núi sản xuất tiêu thạch.

Nhưng cuối cùng gia đình người phụ nữ lại bị lừa hết gia sản, cha chết, Lý Khác đoán, khả năng tự sát rất lớn.

“Vị công tử này, bán thân không chỉ đơn giản là chôn cha đâu, nhà cô ta còn nợ tôi một khoản nợ lớn.

Chương 278

Nếu muốn mua cô ta, vậy thì phải trả hết nợ cho tôi đã.

Đó là mười vạn lạng bạc đó!" Nam tử kia thấy có người đứng ra tranh giành người mình để ý, liền 'thiện ý' nhắc nhở đối phương.

Người phụ nữ quỳ trên đất nghe thấy mười vạn lạng, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

"Mộc Tu Xích, nhà ta nợ ngươi một vạn lạng, sao giờ lại biến thành mười vạn lạng?" "Hừ, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, chẳng lẽ định quỵt nợ sao?

Giấy nợ ta còn mang theo người đây, nhà ngươi vay ta một vạn lạng bạc, nếu không trả đúng hạn, mỗi ngày lãi suất tăng một thành!

Bây giờ đã bao lâu rồi, ngươi không biết sao.

Mười vạn lạng là ta đã bỏ đi số lẻ rồi đấy!" Nam tử vừa nói, vừa lấy ra một tờ giấy nợ từ trong tay áo.

Mở ra rồi huơ huơ trước mặt nữ tử.

"Thấy chưa, đây là cha ngươi đích thân điểm chỉ, đừng có mà quỵt nợ." Nữ tử nhìn tờ giấy nợ trắng đen rõ ràng, trong mắt cũng lộ ra một tia tuyệt vọng.

Toàn bộ gia sản của nhà họ đều đã đặt cược vào ngọn núi gọi là dược thạch kia rồi.

Nhưng những tảng đá đó căn bản không phải dược thạch, hoàn toàn không có bất kỳ giá trị nào, cho nên ngọn núi đá lớn đó căn bản không đáng một đồng tiền.

Nhưng lúc đó phụ thân vì mua ngọn núi đá đó, đã vay tên này một

khoản tiền lớn.

Nhưng tất cả lại chỉ là cái bẫy của tên đàn ông này mà thôi.

Tên này dùng chiêu "tiên nhân khiêu ba dây" để lừa nhà nữ tử, cuối cùng không những toàn bộ gia sản bị lừa đi, còn nợ một khoản nợ lớn.

Kết quả trong tay chỉ còn lại một ngọn núi đá gần như vô giá trị.

Cái gọi là "tiên nhân khiêu ba dây", là một vụ làm ăn, được chia thành ba phần: bên cung cấp hàng, bên trung gian và bên mua.

Nhưng bên cung cấp và bên mua thực chất là cùng một người.

Bên mua tỏ ý muốn mua một thứ gì đó từ bên trung gian, và ra giá rất cao.

Sau đó bên trung gian ghi nhớ thứ đó, tình cờ lại phát hiện có người có loại hàng này.

Cho nên thử mua một ít, rồi bán cho bên mua kia.

Nhưng thực chất món hàng này là do bên mua làm ra.

Ba bên qua lại vài lần đã quen thân, bên mua đột nhiên đề nghị muốn mua số lượng lớn món hàng này.

Giá cả lại tăng thêm một chút.

Và yêu cầu số lượng nhất định, không đủ sẽ không mua.

Sau đó bên cung cấp liền nói có hàng, nhưng bên trung gian không có tiền.

Kết quả là sau khi bên trung gian bỏ ra cái giá rất lớn để mua toàn bộ hàng hóa một lần, bên mua lại nhảy kèo không mua nữa.

Bên cung cấp cũng không hỗ trợ trả hàng.

Thực chất món hàng đó chẳng có giá trị gì.

Như vậy chẳng khác nào bên trung gian đã bỏ ra số tiền lớn để mua một đống rác từ tay mình.

Một trò rất thất đức.

Rõ ràng gia đình nữ tử này đã bị lừa như vậy.

Thậm chí còn nợ một khoản nợ cao ngất ngưởng.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Lý Khác không khỏi cảm thán, trí tuệ của nhân dân thật mạnh mẽ, hóa ra trò "tiên nhân khiêu ba dây" này không phải là độc quyền của người hiện đại, mà là một nghề cổ xưa truyền từ thời cổ đại xuống!

"Vị công tử này, đừng nghe cô ta nói bậy, ta không có làm chuyện đó!

Ngươi xem, bây giờ cô ta nợ ta mười vạn lạng, trong nhà lại chỉ có một ngọn núi rách nát, không đáng đâu!" Nam tử có chút dụ dỗ nhìn Lý Khác, trong mắt đầy vẻ tự tin.

Người phụ nữ này hắn thế nào cũng phải có được.

Hắn không tin có người nào bỏ ra mười vạn lạng để mua một người phụ nữ như vậy.

"Ừm, nói cũng có lý, mười vạn lạng mua một người phụ nữ quả thực không đáng!

Cho nên ta thấy, ta mua cô ta đi!" "Đúng rồi mà...?" Nam tử vốn tưởng Lý Khác sẽ nói không mua hay gì đó, nhưng không ngờ Lý Khác lại mua!

Sự tương phản này khiến hắn có chút trở tay không kịp.

"Vị công tử, ngài không đùa chứ?

Đó là mười vạn lạng đấy!

Vì mua một người phụ nữ?" Nam tử có chút không dám tin nhìn Lý Khác, thật sự không hiểu được gã trước mắt này.

Mười vạn lạng là khái niệm gì!

Đó không phải là mười lạng hai mươi lạng!

Ngay cả người phụ nữ quỳ trên đất cũng có chút không dám tin.

"Vị công tử... nô, nô tỳ không đáng mười vạn lạng đó đâu!

Ngài..." Cô lúc này cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Mặc dù cô không muốn cúi đầu trước tên đã hại nhà cô tan cửa nát nhà.

Nhưng trong nhà còn có mẹ già, có em gái, nhà cửa bị tên này chiếm đoạt, cả nhà bây giờ đều chen chúc trong một ngôi miếu nhỏ rách nát.

Nếu cô đi, vậy thì người nhà không phải sẽ bị tên này ép chết hết sao?

Nếu cô chỉ có một mình, thà chết đi cho xong.

"Không sao, chuyện nhỏ, chẳng phải mười vạn lạng sao!

Chương 279

Có gì to tát đâu.

Dù sao ta cũng không có!" Tên họ Mộc kia ban đầu nghe Lý Khác nói "có gì to tát đâu" còn tưởng gặp được người giàu thật.

Kết quả giây tiếp theo Lý Khác lại nói một câu "dù sao ta cũng không có".

Lập tức cảm thấy bị người ta trêu đùa!

"Mẹ nó chứ, trêu ta vui lắm sao?

Ta thấy ngươi sống ngán rồi!" Nam tử vừa mắng một câu, khóe miệng Lý Khác khẽ nhếch lên, sau đó nhìn về phía Lư Tri Nhân vẫn đứng bên cạnh không nói gì.

"Này, ngươi cũng nghe thấy rồi đó, công khai sỉ nhục hoàng gia, phải xử lý thế nào ngươi biết rồi chứ!" "Xin Tam hoàng tử điện hạ yên tâm, tiểu nhân biết phải làm gì rồi!" Lư Tri Nhân nhìn nụ cười trên mặt Lý Khác, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống!

Hắn nhìn nam tử có chút bối rối kia, giơ ngón tay cái về phía đối phương.

"Hoàng tử cũng dám mắng!

Thằng nhóc này có gan!" Lý Khác cũng không quan tâm tên đó sẽ ra sao, đó không phải là vấn đề hắn cần chú ý.

Hiện tại điều hắn cần quan tâm là người phụ nữ đang quỳ trên đất... và ngọn núi tiêu thạch khổng lồ sau lưng cô.

Ba nguyên liệu chính của thuốc súng là tiêu thạch, lưu huỳnh và than củi.

Lưu huỳnh dễ tìm, hiện tại trên thị trường có bán.

Còn than củi thì khỏi phải nói.

Tiêu thạch này Lý Khác cũng đã chú ý một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa tìm thấy.

Không ngờ bây giờ vừa phát hiện đã là cả một ngọn núi.

"Tiểu cô nương, bây giờ nợ nần của nhà cô không còn nữa, có thể theo ta đi được rồi chứ?" Lý Khác khẽ điều chỉnh giọng điệu, để mình trông hòa nhã nhất có thể.

Như vậy trông sẽ không quá đường đột.

"Ngài... ngài thật sự là hoàng tử sao?" Cô gái quỳ trên đất không lập tức trả lời Lý Khác, cô vẫn còn nhớ lời của Lư Tri Nhân vừa rồi.

Ban đầu Lư Tri Nhân vẫn đứng sau đám đông không nói gì, nên không ai để ý.

Nhưng bây giờ đứng trước mặt mọi người, tự nhiên cũng bị phát hiện.

Lư Tri Nhân là một nhân vật có tiếng trong thế hệ trẻ của Lư gia, ở thành Phạm Dương cũng là một nhân vật công chúng.

Chỉ cần là người có chút thế lực đều nhận ra.

Cho nên lời nói của hắn gần như không có ai nghi ngờ.

Bởi vì sau lưng có Lư gia là ngọn núi lớn, không có lý do cũng không thèm lừa gạt những thương nhân này.

"Được rồi!

Nếu không từ chối, vậy ta xem như cô đồng ý rồi!" Lý Khác cũng không nói nhiều lời vô ích.

Hắn không phải thánh nhân, tự nhiên sẽ không giống như những

nhân vật chính trong tiểu thuyết, làm việc tốt không để lại tên, rồi để lại một câu "sau này có duyên sẽ gặp lại".

Đã đứng ra, vậy thì thứ cần lấy phải lấy đi.

Đây là nguyên tắc của Lý Khác.

Tuyệt đối không làm việc không có lợi ích, con người sống trên đời, cái gì cũng có thể có, không thể có bệnh, cái gì cũng có thể không có, không thể không có mạng, cái gì cũng có thể ăn, nhưng không chịu thiệt!

"Nô tỳ xin nghe theo sự sắp xếp của điện hạ." "Vậy được, sau khi chôn cất phụ thân xong, đưa người nhà đến Lư phủ tìm ta!" Người phụ nữ quỳ trên đất dập đầu thật mạnh cho Lý Khác một cái, sau đó Lý Khác trực tiếp xoay người rời đi.

Lư Tri Nhân thì để lại hai người giúp thiếu nữ thu dọn đồ đạc.

Thực ra cũng là để trông chừng, đừng để cô chạy mất.

Nếu Lý Khác đã không thả đi, vậy thì cô là người của hắn rồi.

Lư Tri Nhân tự nhiên phải để ý một chút.

Nếu người phụ nữ này không biết điều mà bỏ trốn, lỡ như Lý Khác trút giận lên mình thì sao?

Sau tình tiết bán thân chôn cha, trên mặt Lý Khác cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Trong tay hắn thì nghịch tảng tiêu thạch, tiếp tục đi dạo lung tung.

"Bán thân chôn cha bây giờ ta đã trải qua rồi, để ta xem còn những tình tiết nổi tiếng nào ta chưa trải qua nào!

Tỉ võ chiêu thân, ừm, đây là một, tỉ văn chiêu thân, đây cũng là một, còn có anh hùng cứu mỹ nhân... không đúng, anh hùng cứu mỹ nhân ta cứu rồi, Tiên Nhi là vậy mà!

Đúng rồi, mỹ nhân cứu anh hùng!

Ha ha ha, ta thật là một nhân tài!" Lý Khác vừa đi vừa lẩm bẩm.

Lư Tri Nhân luôn cười hì hì đi theo sau lưng, nghe Lý Khác lẩm bẩm, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng lại.

Sao một hoàng tử lại cứ nghĩ đến chuyện chiêu thân vậy?

Hắn cảm thấy có chút không theo kịp suy nghĩ của Lý Khác.

Đi một đoạn đường, một trận tiếng rèn sắt dồn dập truyền vào tai Lý Khác.

Tiếng búa sắt đập rất có tiết tấu và số lượng.

Tiếng hò hét ồn ào nghe có chút chói tai.

Lý Khác mới kéo suy nghĩ của mình trở lại.

Ánh mắt nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Chương 280

Phát hiện lúc này đã sắp đi hết phường Tây rồi.

Bên cạnh lúc này người đi đường cũng ít đi, ở một nơi hơi trống trải trên đường.

Hơn chục thợ rèn đang vung mồ hôi như mưa đập vào những khối sắt trên tay.

Tiếng hò hét có chút ồn ào đó được hét lên khi búa rơi xuống.

Khi thấy sự phối hợp ăn ý của họ, Lý Khác không khỏi dừng bước.

Lý Khác dừng lại, Lư Tri Nhân phía sau cũng tự giác dừng lại.

"Điện hạ, có phải những thợ rèn đó làm phiền hứng thú của ngài không?

Hay để tiểu nhân đi bảo họ dừng lại?" Lư Tri Nhân nhìn theo ánh mắt của Lý Khác, phát hiện hắn đang nhìn sạp thợ rèn phía trước, liền thử hỏi một câu.

"Không cần, thực ra tiếng đập cũng khá hay." Lý Khác ha ha cười một tiếng, tự nhiên không phải vì bị làm phiền nhã hứng mà dừng lại.

Lý do dừng lại là vì hắn cảm thấy con phố này không tồi.

Bởi vì từ cửa hàng thợ rèn đó trở đi, gần như đều là thợ rèn và thợ mộc.

Ngay cả cửa hàng cũng không có mấy.

Gần như đều là những cửa hàng thủ công.

"Lư công tử, thợ rèn trong thành Phạm Dương đều tập trung ở đây sao?" Lý Khác nhìn xa, phát hiện gần như không thấy điểm cuối, đều

là những sạp hoặc cửa hàng của thợ rèn.

"Bẩm điện hạ, thợ rèn ở thành Phạm Dương đa số đều ở đây, tập trung lại sẽ tiện cho việc quản lý!" Lư Tri Nhân nghe Lý Khác hỏi, tuy không biết hắn hỏi vì mục đích gì, nhưng vẫn trả lời thật.

"Ừm, đi thôi, hôm nay cũng mệt rồi, về thôi!" Lý Khác nghe xong gật đầu, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Con phố này, hắn để ý rồi!

Khi Lý Khác trở về phủ, còn chưa vào Lư gia đã nghe thấy tiếng hô giết vang trời.

Giọng oang oang của Hứa Chử lúc có lúc không hô khẩu hiệu.

"Ừm, xem đám người này chăm chỉ chưa kìa!

Thời điểm này đúng là lúc ban ngày người ta buồn ngủ nhất, dễ có người ngủ trưa, lúc này cũng chính là lúc huấn luyện tốt nhất!" Lư Tri Nhân bên cạnh đột nhiên nhớ lại cảnh tượng tối qua.

Phòng của hắn cách vị trí của Lý Khác khá xa, cộng thêm ngủ cũng khá say, nên không sao.

Nhưng những người khác tối qua bị hành hạ không nhẹ!

Hôm nay sau khi tỉnh dậy ai nấy đều uể oải.

Hắn là một trong số ít người ở xa trông có vẻ tỉnh táo hơn, đó cũng là một lý do hắn được chọn đi cùng Lý Khác dạo phố.

Vốn tưởng trong quân đội của Lý Khác thật sự có quy củ hành hạ người ta nửa đêm như vậy, nhưng bây giờ nghe lời Lý Khác xong, hắn nghiêm trọng nghi ngờ Lý Khác là cố ý.

Bước vào Lư phủ, Lý Khác liền nhìn thấy những đệ tử Lư gia đang nhìn mình với vẻ mặt ai oán.

Đôi mắt gần như díp lại của họ dường như đang tố cáo với Lý Khác nỗi oán hận trong lòng.

"À, ta đi xem thuộc hạ của ta trước, Lư công tử, không cần đi cùng ta!" Đối với ánh mắt đầy oán hận của đám người này, Lý Khác trực tiếp làm lơ.

Hắn đi thẳng đến nơi binh sĩ của mình đóng quân.

Vốn những người này tưởng Lý Khác đi rồi, có lẽ đám điên kia sẽ dừng lại.

Kết quả.

"Chưa ăn cơm à?

Ai nấy đều câm, biến thành đàn bà hết rồi sao?" Lý Khác vừa đến, một tiếng chất vấn hùng hồn vang lên, tiếng hô của những binh sĩ đó lập tức tăng lên tám độ.

"Tri Nhân, có phát hiện gì không?" Lư Xa Linh nghe tiếng hô giết của những binh sĩ đó không ngừng vang bên tai, cũng biết giấc ngủ trưa hôm nay coi như bỏ.

Chỉ có thể đợi đám điên đó la hét đủ rồi, tranh thủ thời gian ngủ một chút.

"Thái gia, hôm nay hắn cũng chỉ ra ngoài dạo lung tung, không phát hiện tình huống bất thường, nhưng ta phát hiện hắn có vẻ tham luyến nữ sắc, và khá coi trọng bình dân." Lư Tri Nhân khi nói chuyện, nụ cười vô hại trên mặt trực tiếp biến mất.

Thay vào đó là một vẻ nghiêm túc và sắc sảo khác thường.

"Ngoài ra, hắn có vẻ khá hứng thú với các thợ thủ công, suốt đường đi ánh mắt hắn gần như đều di chuyển trên người những người qua đường đó, có lẽ thật sự đang tìm người." Lư Xa Linh nghe

báo cáo của tiểu bối này, lông mày cũng nhíu lại.

"Nếu thật sự đang tìm người, vậy thì chuyện ám sát có lẽ là thật.

Người đó cũng có khả năng thật sự đã chạy đến Phạm Dương của chúng ta.

Hắn hứng thú với thợ thủ công, chẳng lẽ người của hắn cải trang thành thợ thủ công sao?" Lư Xa Linh và Lư Tri Nhân, một già một trẻ, bắt đầu suy đoán về hành vi của hắn trong ngày.

Nếu Lý Khác ở đây, chắc sẽ phải hô lên "ngầu thật"!

Cư nhiên không đoán đúng một chút nào.

Hôm nay hắn đi ra ngoài là để xem có nhân tài gì không.

Đồng thời cũng đi xem cuộc sống của những thợ thủ công ở thành Phạm Dương ra sao.

Nếu sống không tốt, Lý Khác tự nhiên có cách lừa những người này đi.

Về phần người phụ nữ kia, nếu nhà cô ta không có một mảnh đất quý, Lý Khác cũng lười quản.

Thiên hạ người đáng thương nhiều lắm.

Hắn có thể quản hết được sao!

Nhưng những mục đích này dưới sự thành kiến của Lư gia, toàn bộ đều bị não bổ thành một phiên bản khác.

Cũng là một mục đích khá tốt đẹp.

"Thái gia, nếu thật sự tìm được thích khách đó, đối phương cứ một mực nói là do chúng ta phái đi, lúc đó chúng ta phải làm sao?" Lư Tri Nhân là một trong những nhân vật đỉnh cao của thế hệ trẻ, có một số chuyện tự nhiên cũng biết một chút.

Sớm tiếp xúc với chuyện của gia tộc, như vậy cũng tốt cho việc rèn luyện những hậu bối này.

Chương 281

Cho nên gần như tất cả các gia tộc lớn ít nhiều đều có sự bồi dưỡng đối với những hậu bối này.

"Đây quả thực là một vấn đề.

Hoặc là chúng ta tìm một người trước, và để hắn trực tiếp biến mất, hoặc là chúng ta tìm cách để hắn tin rằng không phải nhà chúng ta làm!

Nhưng cả hai cách này đều có chút khó khăn!" Một già một trẻ bây giờ đều tin vào cái gọi là ám sát của Lý Khác.

Thậm chí còn đang nghĩ cách đi tìm tên thích khách hư cấu kia.

"Chúng ta tạm thời chỉ có thể đi một bước xem một bước thôi.

Cũng không biết tên khốn nào cố ý hãm hại Lư gia chúng ta, nếu để ta biết được, chuyện này ta và hắn chưa xong đâu!" Lư Xa Linh có chút hung hăng mắng một câu.

Sau đó tiếng hô giết ở hậu viện cuối cùng cũng dừng lại.

Lư Xa Linh thấy vậy, trực tiếp xua tay cho đám người hầu lui ra, sau đó về phòng ngủ bù.

Nửa đêm giờ Tý, lúc con người buồn ngủ nhất, tiếng hô giết kinh thiên động địa lại vang lên.

Lư gia trên dưới nghe thấy, đều giận mà không dám nói.

Những tiểu thư nha hoàn kia thì lại bò dậy.

Ban ngày không có việc gì làm lại ngủ không ngon.

Lúc này cũng vừa hay có tinh thần, dứt khoát trực tiếp dời một cái lò nhỏ, ngồi trong đình hóng mát xem Lý Khác luyện binh.

Cuối cùng, Lý Khác thành công trà trộn vào.

Với tài ăn nói dí dỏm và vẻ ngoài đẹp trai, hắn trực tiếp dỗ cho đám con gái cười cả đêm.

Khi Lư Xa Linh tỉnh dậy vào ngày thứ hai, vừa hay thấy Lý Khác trong lòng đang ôm hai cô cháu gái ngủ say, dựa vào đình hóng mát nói chuyện phiếm với mấy cô gái khác.

Khi thấy cảnh này, lão suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Thoáng một cái, đã là ngày thứ ba Lý Khác ở thành Phạm Dương.

Với hai quầng thâm mắt, nói một câu ngáp một cái, Lư Xa Linh ngồi trong đại sảnh tiếp khách có chút mệt mỏi nhìn Lý Khác.

Lý Khác ngồi đối diện thì vẫn tinh thần phấn chấn.

Mấy ngày nay hắn lúc nào nên ngủ thì ngủ, một khi đã ngủ, về cơ bản không ai dám làm phiền.

Người Lư gia thì về cơ bản chỉ cần vừa ngủ, Lý Khác gần như bắt đầu luyện binh.

Ba ngày qua, đám người này ai nấy đều bị hành hạ đến giống như người chết sống lại.

Nhìn Lý Khác, ngay cả một ánh mắt oán hận cũng không thể cho ra được.

“Chào buổi sáng mọi người!

Ngủ sớm dậy sớm không phải rất tốt sao!

Gần đây trông mọi người đều tỉnh táo hơn nhiều mà!” Lý Khác cười hì hì từ ngoài cửa đi vào.

Nụ cười trên mặt trông thật chân thành.

“Mẹ nó chứ ngươi thấy mắt nào của ta tỉnh táo hơn hả?” Những

người ngồi trong đại đường nghe lời Lý Khác, không tự chủ được mà mắng thầm trong lòng một câu.

Sau đó trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Chào buổi sáng Tam hoàng tử điện hạ!" Lư Xa Linh bị Lý Khác hành hạ ba ngày, thật sự có chút không chịu nổi.

Bây giờ cảm giác đứng cũng có thể ngủ được rồi.

Lão không nhớ bao nhiêu năm rồi chưa buồn ngủ như vậy.

Bây giờ lão chỉ mong Lý Khác có thể sớm rời khỏi nhà mình.

Thật sự chịu đủ rồi.

Lão còn nghi ngờ, nếu Lý Khác ở trong phủ thêm mấy ngày nữa, những cô gái trong tộc gần như đều sẽ bị Lý Khác lừa đi mất.

Lý Khác vừa ngồi xuống, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân trầm đục.

"Chủ thượng!" Thân hình cao lớn của Hứa Chử có chút vội vã đi đến bên cạnh Lý Khác, sau đó nhìn xung quanh một lượt, cúi đầu nói thầm vào tai Lý Khác một câu.

Mặc dù giọng của hắn dường như đã hạ xuống mức thấp nhất.

Nhưng giọng oang oang của Hứa Chử, dù hạ thấp đến đâu cũng không thể thấp đi được bao nhiêu.

"Đưa ta đi xem!" Lý Khác nghe lời Hứa Chử xong, nụ cười trên mặt đột nhiên lạnh đi.

Sau đó đứng dậy cũng không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

Người Lư gia vốn đang buồn ngủ rũ rượi, khi thấy một loạt thay đổi này cũng tỉnh táo lại.

“Vừa rồi hắn nói gì vậy?

Ta không nghe rõ?” “Ta hình như nghe thấy chút gì đó, hình như có người đến!” “Ta nghe cũng giống vậy, giọng đại ca đó tuy nhỏ, nhưng ta cũng nghe được một chút.” “Chẳng lẽ thành U Châu xảy ra chuyện?” “Tri Nhân, ngươi ngồi gần nhất, có nghe thấy không?”. ..

Người Lư gia vừa thảo luận vừa đi ra ngoài cửa.

Khi đi đến cổng lớn Lư gia, vừa hay thấy một người ăn mặc như bình dân đang vội vã rời đi.

Lý Khác xoay người đi vào trong đại viện.

“Tam hoàng tử điện hạ, vừa rồi thấy ngài vội vã như vậy, không phải có chuyện gì xảy ra chứ?” Những người Lư gia đó thấy người kia vội vã rời đi, sau đó biến mất không dấu vết trong đám đông, lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Thám tử dưới trướng Lý Khác đều đã đến tận cửa nhà, kết quả lại không nhận được chút tin tức nào.

Nếu đó không phải là người đưa tin, mà là thích khách, tử sĩ thì sao?

Vậy chẳng phải chết lúc nào cũng không biết sao?

Chương 282

“Bên thành U Châu của ta lại bị ám sát một lần nữa!

Lần này người bị ám sát là quân sư, nhân vật số hai của thành U Châu, đã bị thương rồi!” Lý Khác nhìn đám người Lư gia xông ra, mặt gần như đóng băng.

Người Lư gia nghe Lý Khác nói vậy, sắc mặt cũng khó coi.

“Tam hoàng tử điện hạ!

Ngài...” Lư Xa Linh có chút lo lắng nói.

Lý Khác bây giờ cái điệu bộ này, rõ ràng vụ ám sát lần này có lẽ lại đổ lên đầu Lư gia rồi.

Nếu không Lý Khác cũng sẽ không dùng ánh mắt muốn ăn thịt người đó nhìn lão.

“Không cần nói nhiều nữa, chuyện này trong lòng ta tự có quyết định.

Có người nhất định muốn lấy cái mạng nhỏ của Lý Khác ta rồi!

Người ta mà, nếu mạng cũng không có, vậy cũng không biết còn lại được gì!” Lý Khác nói, trực tiếp đi xuyên qua đám đông vào trong Lư gia.

Năm trăm binh sĩ đó cũng đã tập hợp đầy đủ.

“Lư lão gia tử, phiền ông dắt chiến mã của ta và tướng sĩ ra đây!

Ta phải về thành rồi.” Giọng điệu của Lý Khác tràn đầy sát khí, âm thanh lạnh lẽo đó khiến Lư Xa Linh cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

“Tam hoàng tử điện hạ không ở lại phủ thêm mấy ngày nữa sao?

Thích khách cũng chưa tìm được mà!" Lư Xa Linh tuy muốn Lý Khác cút khỏi nhà mình.

Nhưng lại không muốn hắn đi trong cơn giận dữ như vậy!

Bây giờ hắn đi, chuyện này không thể làm rõ được!

"Hừ hừ!

Trận chiến này có lẽ đã định trước là phải tay không trở về, ở lại đây tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Ta về thành U Châu của ta tìm cách thôi!" Ý của Lý Khác rất rõ ràng, ta đang nghi ngờ Lư gia, đây là địa bàn của các ngươi, nếu muốn giấu người, ta cũng không tìm được, nếu đã như vậy, vậy thì dùng cách của ta xử lý là được rồi!

Lý Khác nói xong, trực tiếp chắp tay sau lưng rời đi.

Lư Xa Linh và mọi người thì nhìn nhau ngơ ngác.

Lư Xa Linh cuối cùng cũng thuyết phục được Lý Khác đồng ý ở lại thêm một đêm nữa, sáng sớm ngày mai mới đi.

Sau khi Lý Khác đồng ý, những người của Lư gia ở lại trong tổ địa gia tộc đều tụ tập lại một chỗ, bắt đầu bí mật thương lượng.

"Lý Khác này rõ ràng đã có thành kiến sâu sắc với Lư gia chúng ta.

Người thì đang ở bên ngoài, kết quả U Châu lại xảy ra chuyện, ta đoán hắn rất có khả năng sẽ đổ hết lên đầu chúng ta, bây giờ mọi người phải giữ bình tĩnh!

Chúng ta tuy không sợ Lý Khác, nhưng cũng tuyệt đối không thể là người đầu tiên đối địch với hắn.

Như vậy tổn thất sẽ quá lớn!" "Đúng vậy!

Lý Khác này làm việc không kiêng nể gì, nếu hắn quyết định khai

chiến với chúng ta, có lẽ sẽ không dùng thủ đoạn quyền chức, ta thấy hắn sẽ trực tiếp cho đội ám sát giải quyết vấn đề." "Lư gia chúng ta theo chính trị, thiếu quân đội, nếu hắn chỉ dùng tử sĩ để đối phó chúng ta, chúng ta khó mà chống đỡ được!" "Bây giờ người đang ở chỗ chúng ta, hay là chúng ta dứt khoát làm tới cùng!

Giết hắn..." "Ngu à?

Lúc này mà còn nghĩ ra cái ý tồi tệ đó?" "Cút ra ngoài cho ta, nếu ta còn nghe thấy lời này nữa, trực tiếp trục xuất khỏi gia tộc!" "Thái gia, con..." "Cút..." Một đám người thương lượng cả nửa ngày, vẫn không đưa ra được quyết định nào.

Một là không chắc Lý Khác bây giờ rốt cuộc muốn gì, hai là cũng không biết Lý Khác rốt cuộc có tử chiến với họ không.

Cho nên bây giờ vấn đề có chút phức tạp.

"Thái gia, hay là chúng ta đổi một hướng suy nghĩ khác." Khi mọi người đang bó tay hết cách, thân hình có chút mập mạp của Lư Tri Nhân đứng dậy khỏi ghế.

Ba ngày qua, về cơ bản hắn đều đi cùng Lý Khác dạo lung tung.

Cho nên lúc này hắn đứng ra, những người khác cũng tạm thời im lặng, xem hắn nói gì.

"Tri Nhân, con thấy nên chuyển hướng suy nghĩ thế nào?" Lư Xa Linh cũng rất coi trọng hậu bối khéo léo này, xem thử hắn có thể nghĩ ra cách nào khả thi hơn không.

"Thái gia, thay vì chúng ta ngồi đây đoán mò, vậy không bằng trực tiếp đi hỏi.

Nếu chúng ta chủ động làm hòa với hắn, thậm chí tỏ ý nguyện ý ngầm ủng hộ hắn, vậy thì hắn còn có lý do gì nghi ngờ chúng ta không?" "Nếu không được, chúng ta có thể đẩy một con dê thế tội ra,

đẩy nhà họ Thôi hoặc nhà họ Trường Tôn ra.

Mối thù của hai nhà đó với Lý Khác là lớn nhất, bất kể chúng ta đẩy ai ra, đều sẽ đáng tin hơn Lư gia chúng ta nhiều.

Thậm chí, chúng ta có thể kết thân." Lời của Lư Tri Nhân vừa nói ra, những người khác đều có chút im lặng.

Cách này thực ra có thể dùng hai chữ để hình dung: nhận thua!

Nhưng đây dường như cũng là cách ổn thỏa nhất hiện tại.

Nếu nhà họ chủ động nhận thua, Lý Khác tự nhiên sẽ không còn nhìn chằm chằm vào họ nữa.

Chuyện ám sát quả thực không liên quan đến Lư gia.

Chuyện này chỉ cần bình tĩnh lại một chút là có thể suy ra được, theo Lư Tri Nhân thấy, với trí tuệ của Lý Khác không đến mức không hiểu.

Hiện tại sở dĩ cứ bám lấy Lư gia không buông, có lẽ chỉ vì không xuống đài được mà thôi.

Nếu nhà họ chủ động nhận thua, vậy thì Lý Khác tự nhiên cũng có thể xuống đài.

Như vậy một cách tự nhiên cũng không còn cần thiết phải bám lấy Lư gia nữa.

"Cách này có vẻ khả thi hơn một chút, chúng ta cứ làm theo cách của Tri Nhân trước đi!

Nhưng vấn đề hiện tại là, chúng ta cũng không thể tay không đi nói chuyện với Lý Khác được?" "..." Lần này Lý Khác không ở trong phòng khách do Lư gia chuẩn bị, mà chọn ngủ trong một cái lều trong sân.

Thậm chí cả việc luyện binh thường ngày vào buổi trưa cũng bị

hủy bỏ.

Sự bất thường như vậy càng khiến những người Lư gia lo lắng hơn.

Sự việc khác thường ắt có yêu ma.

Chương 283

"Chủ thượng, nếu ngày mai Lư gia không có biểu hiện gì, chẳng lẽ chúng ta cứ thế đi sao?" Hứa Chử ngồi đối diện Lý Khác, có chút mơ hồ hỏi.

"Yên tâm đi!

Lư gia là một gia tộc chính trị, trong mắt họ ta là một tên lính!

Dù ta có bao nhiêu binh lực trong tay, họ cũng sẽ không coi ta là một kẻ thô lỗ, nếu đã là kẻ thô lỗ, vậy thì ít nhiều cũng có chút cố chấp.

Nếu họ không nhận thua, không sợ ta nổi cơn điên lên giết hết cả nhà họ sao?" Lý Khác nghe lời Hứa Chử, rất bình tĩnh đáp lại một câu.

Mấy ngày nay hắn đã hành hạ Lư gia đến chết đi sống lại, vừa không cho ngủ lại vừa dọa dẫm.

Bề ngoài trông có vẻ như đang báo thù, trút giận.

Tại sao phải trút giận?

Bởi vì không tìm được chứng cứ, cũng chưa hạ quyết tâm đối phó, cho nên dứt khoát dùng cách này để dọa dẫm.

Nhưng bây giờ không dọa dẫm nữa, vậy thì là không buông tha, chuẩn bị đối phó.

Thông qua những ám chỉ mấy ngày trước, Lư gia chắc chắn sẽ cảm thấy hắn muốn ám sát họ.

Đám người này nếu lúc này không chịu thua, vậy không chừng thật sự có gan phái người ám sát.

"Chủ thượng, bên ngoài có người của Lư gia cầu kiến!" Lý Khác

bên này vừa dứt lời, một tiểu binh vén lều đi vào.

"Ồ!

Chẳng phải đến rồi sao!" Đưa người của Lư gia vào, cảm giác bình thường khi Lý Khác nói chuyện với Hứa Chử lại biến mất.

Thay vào đó là một thái độ có chút xa cách.

"Lư lão tiên sinh không biết có việc gì không?" Thấy Lư Xa Linh đi vào lều của mình, Lý Khác cũng không cho người mời ngồi.

Cứ để một gia chủ của Lư gia đứng trước mặt mình như vậy.

Lư Xa Linh nghe thấy Lý Khác ngay cả cách xưng hô cũng đã thay đổi, trong lòng càng thêm chắc chắn Lý Khác đã có ý định ra tay với mình.

Lúc này cũng càng thêm may mắn vì đã giữ Lý Khác lại thêm một ngày.

"Tam hoàng tử điện hạ, lão đầu tử ta cũng biết tâm trạng của ngài bây giờ không tốt, cho nên ta cũng không vòng vo nữa, Lư gia chúng tôi quả thực đã phái thám tử đến thành U Châu của ngài, nhưng những thám tử chúng tôi phái đi đều đã chết.

Không có một ai trở về, ý định ban đầu của chúng tôi cũng chỉ là muốn biết một chút tình hình của thành U Châu thôi, tuyệt đối không có ý định bất lợi đối với ngài." Lư Xa Linh nói xong, ngẩng đầu nhìn Lý Khác, phát hiện sắc mặt đối phương vẫn không có chút chuyển biến tốt nào, cũng vội vàng cúi đầu nói tiếp.

"Tam hoàng tử điện hạ, Lư gia chúng tôi có mấy cô cháu gái đều nói với lão đầu tử này, đối với điện hạ ngài là nhất kiến khuynh tâm, lão phu nghe nói điện hạ chưa thành hôn, không biết có thể để chúng vào phủ điện hạ làm thị thiếp không?" Lý Khác nghe vậy, mắt khẽ nheo lại.

Chén rượu trên tay vô tình hay cố ý mà nghịch ngợm.

“Lư lão tiên sinh, ông thấy lúc này nói những lời đó có thích hợp không?

Bên cạnh ta không an toàn đâu!

Ta là người sợ chết, đặc biệt sợ chết trên giường, như vậy không những mất mạng, ngay cả danh dự cũng mất!” Lý Khác nói, ý trêu chọc rất rõ ràng.

Nói trắng ra là, lão tử không tin, lúc này mà hòa thân, ai biết người các ngươi đưa đến có phải lại là một thích khách không?

Lỡ như lão tử hôm nay động phòng, ngày mai đột tử thì sao?

“...” Lư Xa Linh nghe lời Lý Khác xong lập tức có chút ngớ người.

Hòa thân, nhưng nếu Lý Khác không tin, vậy thì tất cả đều là chuyện tào lao.

“Tam hoàng tử điện hạ, tiểu nhân có thể nói vài câu được không?” Khi Lư Xa Linh không còn lời nào để nói, Lư Tri Nhân đi cùng đứng ra.

Mấy ngày nay ban ngày gần như đều đi cùng Lý Khác dạo lung tung, cho nên trong Lư phủ này, hắn là người có thể nói chuyện với Lý Khác nhất.

“Ừm, từ bây giờ đến sáng mai, các ngươi có lý do và cớ gì đều có thể tùy tiện bịa, ta đều nghe!” Lư Tri Nhân nghe lời Lý Khác xong, lập tức cũng thấy đau đầu.

Lý Khác bây giờ thái độ này trông như đang chui vào ngõ cụt.

Tiên nhập vi chủ trực tiếp không tin cớ và lý do nữa.

Mặc dù tình hình hiện tại khá tệ, nhưng người Lư gia lại cho rằng

như vậy mới đúng.

Lý Khác tỏ ra thái độ ngang ngược không nói lý lẽ như vậy, càng phù hợp với hình tượng kẻ thô lỗ cầm quân đánh trận trong lòng họ.

“Tam hoàng tử điện hạ, Lư gia chúng tôi là một thế gia văn học, trong nhà có nuôi một ít gia binh, đó cũng chỉ là những người trông nhà giữ cửa thôi!

Sao có thể có năng lực ám sát ngài dưới sự bảo vệ của mấy vạn đại quân được chứ?

Rõ ràng có người đang ly gián quan hệ giữa hai nhà chúng ta.” Thái độ của Lý Khác tuy có chút tệ, nhưng trên mặt Lư Tri Nhân vẫn là một vẻ tự tin.

Bởi vì hắn đã dự liệu được tình huống này từ đầu.

Theo hắn thấy, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của mình.

“Tam hoàng tử điện hạ, ta cũng không nói những lời khách sáo đó nữa.

Lư gia chúng tôi có thể trực tiếp ngầm ủng hộ đại nghiệp của ngài, chuyện lần này, chắc chắn có người định gây ra cuộc đấu tranh giữa hai nhà chúng ta, để từ đó trục lợi, nếu chúng ta thật sự đấu đá, chẳng phải là trúng kế của người ta sao?” Theo Lư Tri Nhân thấy, với loại binh lính đầu to như Lý Khác, đừng nói đạo lý lớn.

Trực tiếp đưa ra con bài tẩy, chỉ cần con bài tẩy đưa ra đủ, vậy thì tự nhiên có thể lay động được hắn.

“Hừ, ủng hộ đại nghiệp của ta?

Ngươi thấy ta thiếu người thiếu lương thực sao?

Trúng kế của người khác?

Ha ha... nếu không phải là các ngươi, vậy thì nói xem, là ai?” Lý

Khác nghe lời Lư Tri Nhân, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường.

Cho người ta một cảm giác vô cùng ngạo mạn.

Nhưng khi thấy sự ngạo mạn này của Lý Khác, Lư Xa Linh và Lư Tri Nhân trong lòng đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lý Khác đủ ngạo mạn, vậy thì chắc chắn sẽ sĩ diện.

Chương 284

Bây giờ đã cho Lý Khác đủ mặt mũi rồi, vậy thì lửa giận của Lý Khác tự nhiên sẽ từ từ nguôi xuống.

"Tam hoàng tử điện hạ, rốt cuộc là ai đứng sau ly gián, điểm này chúng tôi cũng không dám đoán bừa, nhưng người này chắc chắn là người có thù oán với ngài, nhất định là người có thể đắc lợi sau khi chúng ta tử chiến!" Lư Tri Nhân tự nhiên sẽ không ngốc đến mức nói thẳng với Lý Khác là ai ai đó đứng sau ly gián.

Hắn trực tiếp ám chỉ, để Lý Khác tự đoán là được.

"Tam hoàng tử điện hạ, không biết chuyện hòa thân?" Lư Xa Linh thấy Lý Khác có chút trầm tư, cũng biết bây giờ hắn không còn nhắm vào Lư gia như vậy nữa.

Cho nên lúc này liền một lần nữa đứng ra biểu thị thái độ của mình.

Dù sao Lư Tri Nhân chỉ là một tiểu bối, tộc trưởng đương đại của Lư gia cũng phải đứng ra biểu thị thái độ, nếu không sẽ tỏ ra Lư gia không tôn trọng Lý Khác.

"Hòa thân thì miễn đi, Lý Khác ta chưa đến mức phải dựa vào phụ nữ để duy trì lợi ích, còn về cái gọi là ủng hộ, ha ha...

Lý Khác ta cũng không nhận không, ta mượn các ngươi, mượn năm mươi vạn cân lương thực là được rồi!

Tiện thể, thợ thủ công ở thành Phạm Dương ta cũng phải mang đi hết, phải giao cho ta xử trí!" Lý Khác nói, vẻ mặt đầy tàn nhẫn.

Sát khí gần như bùng phát ra như thực chất.

"Được... có... có thể..." Lư Tri Nhân và Lư Xa Linh cảm nhận

được sát khí trên người Lý Khác, không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

Họ tưởng Lý Khác muốn giết hết tất cả thợ thủ công ở thành Phạm Dương để trút giận.

Cho nên lúc này cũng không dám ngăn cản.

Dù sao những thợ thủ công đó chết hay không, vấn đề cũng không lớn. "Tam hoàng tử điện hạ, sao có thể nói là mượn được chứ?

Sự ủng hộ của Lư gia ta đối với ngài, cũng là chút tâm ý nhỏ bé của ta..." "Không cần đâu, Lý Khác ta há lại là loại người lấy không đồ của người khác sao?

Ta nói mượn là mượn, sau khi tra rõ sự việc, nếu thích khách thực sự không có liên quan đến Lư gia, vậy thì tiền của năm mươi vạn cân lương thực này, Lý Khác ta một xu cũng sẽ không thiếu!" "...Được rồi!" Lư Xa Linh tuy rằng có chút tiếc của, nhưng nhìn thái độ Lý Khác kiên quyết như vậy, cuối cùng cũng không tiện nói thêm gì nữa, vạn nhất lại chọc giận Lý Khác, vậy thì có chút được không bù mất. "Hổ Si, cho một huynh đệ đi thông báo, bảo người phái ra đều thu về đi!

Bên này không cần người nữa!" Lý Khác có chút ra vẻ phân phó một câu, Hứa Chử cũng rất phối hợp đi ra ngoài, sau đó truyền đến tiếng hô lớn: "Hai người các ngươi, liên dạ trở về U Châu đi, nói cho bên kia biết không cần phái người tới nữa!" Sau khi tiếng Hứa Chử bên ngoài vang lên, trong doanh trướng, Lý Khác cười hì hì nhìn Lư Xa Linh. "Lư lão gia tử, làm phiền giúp đỡ chuẩn bị mấy con ngựa tốt nhé!" Lư Xa Linh nghe hai người đối thoại xong, cũng không khỏi toát ra một đầu mồ hôi lạnh. 'Cái tên này quả nhiên định cho người ám sát Lư gia ta a!

Lúc tin tức truyền ra ngoài, ta cư nhiên một chút tin tức đều không

có.' "Không phiền, một chút cũng không phiền.

Ta sai người hầu chuẩn bị ngựa tốt nhất." Người Lư gia cuối cùng tâm mãn ý túc đi ra khỏi doanh trướng của Lý Khác, sau đó liền bắt đầu ai nấy bận rộn đi trù bị lương thực.

Đợi khi người đi xa, Lý Khác rốt cuộc cũng có chút nín không được cười. "Mấy tên này thật thú vị.

Tranh nhau muốn tặng lương thực cho ta!

Ha ha ha, lần này lại ăn không được năm mươi vạn cân lương thực, lương thực dự trữ cho mùa đông của chúng ta đã đủ rồi a!" Hứa Chử ở bên cạnh nghe Lý Khác nói mấy lời tiện hề hề kia, cũng hắc hắc cười xấu xa.

Loại chuyện hố người lừa gạt này, làm quả thực quá sướng rồi.

Một đêm này, Lý Khác rốt cuộc không có luyện binh nữa, Lư gia đại viện rốt cuộc nghênh đón một đêm yên tĩnh nhất trong khoảng thời gian này.

Bất quá sau khi an tĩnh lại, vẫn như cũ có người ngủ không được, chính là những vị Lư gia tiểu thư buổi tối hay tìm Lý Khác nói chuyện phiếm để vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người Lý Khác khi trời vừa tờ mờ sáng đã dậy. "Hứa Chử, thu thập một chút, chúng ta phải đi thôi, nếu không để người ta cảm thấy chúng ta đối với chuyện U Châu thành không vội vã thì không tốt lắm!" Lý Khác a a cười một tiếng, trực tiếp chuẩn bị chuồn êm.

Nếu không có lẽ sẽ làm cho người Lư gia cảm thấy hắn đối với sự kiện ám sát tái xuất hiện ở U Châu thành không để tâm như vậy.

Cho nên dứt khoát trực tiếp giả bộ dáng vẻ sốt ruột muốn đi.

Khi Lý Khác đi nói với người Lư gia, người Lư gia lần này cũng không liều mạng giữ lại nữa.

Dù sao hiện tại nguy cơ của gia tộc tạm thời giải trừ, như vậy Lý Khác đi sớm một chút cũng là chuyện tốt, nếu không vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, lại có cái để đau đầu. "Tam hoàng tử điện hạ, ngài phải đi rồi sao?" "Lý đại ca, sau khi đi rồi sẽ còn trở lại sao?" "Lý đại ca, ta còn muốn nghe huynh kể chuyện Bạch Tuyết công chúa mà!" ...

Lúc Lý Khác phải đi, tuy rằng người Lư gia cơ bản đều tương đối vui vẻ, nhưng cũng không phải toàn bộ!

Ít nhất những nha đầu Lư gia thiệp thế chưa sâu kia vừa nghe hắn phải đi, từng người từng người quấn lấy không buông.

Bất quá Lý Khác cuối cùng vẫn ngoan tâm rời đi.

Đùa gì chứ, trong nhà còn có mấy người chưa xử lý tốt đâu, lần này trở về lỡ bị bới lông tìm vết thì xong đời...

Lý Khác lúc đi xoay người nhìn nhìn chiếc xe ngựa phía sau. "Điện hạ, cần gọi Tú Hòa xuống không?" Thuận theo ánh mắt Lý Khác nhìn lại, một mỹ nhân đình đình ngọc lập đang khiếp sinh sinh đứng hầu ở bên xe ngựa.

Trong xe ngựa còn có muội muội và mẫu thân của nàng.

Lần này đi ra có thể nói là mang cả nhà người ta về rồi a!

Nếu lại từ Lư gia kéo thêm một xe ngựa về nữa thì, a a... "Tam hoàng tử điện hạ, những thợ thủ công kia tiểu nhân đã an bài cho người bắt hết rồi, ngài hiện tại muốn toàn bộ mang đi?" Lư Tri Nhân có chút tiếu lý tàng đao cúc cung trước mặt Lý Khác, hiện tại chỉ cần Lý Khác gật đầu một cái, như vậy gương mặt cười như gió xuân kia lập tức sẽ biến thành đao phủ lạnh lùng, đem những thợ thủ công vô tội kia trực tiếp giết sạch. "Không cần phiền toái, giúp ta bắt hết lại là

được, đến lúc đó ta tự mình thẩm vấn là được rồi." Lý Khác cũng a a cười một tiếng, trong nụ cười đồng dạng tràn ngập âm hiểm và sát ý. "Ta cũng không hy vọng khi chưa xác định rõ ràng đã trực tiếp kết án, có một số việc còn chưa kết thúc đâu!

Cho nên chuyện này ta cũng không hy vọng có người nhúng tay vào!" Lời này của Lý Khác là muốn biểu đạt cho Lư Tri Nhân hai ý tứ.

Một, ta không tin tưởng Lư gia, cho nên tốt nhất đừng di diệt khẩu, một người cũng đừng thiếu!

Hai, ta không hy vọng nhìn thấy các ngươi nhúng tay thẩm vấn những thợ thủ công kia, chỉ cần phụ trách giải bọn họ đến biên giới U Châu cho ta là được, tốt nhất là hoàn chỉnh mang về cho ta!

Chương 285

Nhưng thực tế thượng... "Lão tử lại không phải bắt về để giết chơi, đây đều là nhân tài, lão tử xây dựng thành phố cần dùng người, làm hỏng thì các ngươi bồi thường không nổi đâu!" Lư Tri Nhân hiển nhiên chỉ hiểu rõ hai ý tứ trước, đối với ý tứ phía sau phỏng chừng trong thời gian ngắn sẽ không hiểu được. "Tam hoàng tử điện hạ yên tâm, tiểu nhân biết nên làm thế nào!" "Biết là tốt, cái thời điểm này tốt nhất đừng tự tác thông minh.

Nếu không để ta hiểu lầm thì không tốt lắm!" Lý Khác cảnh cáo lần cuối cùng, rốt cuộc dưới ánh mắt nhẹ nhõm của người Lư gia bước lên đại đạo rời khỏi Phạm Dương thành. ... "Phu quân, cuối cùng cũng về rồi a!

Nhớ chàng chết mất!" "Phu quân, lần này về có mang quà cho Nguyệt Nhi không a!" Lý Khác rời đi một khoảng thời gian, lần này trở về phát hiện số lượng bình dân bên trong U Châu thành rõ ràng gia tăng.

Đều đã đầu nhập vào công tác.

Đối với những bình dân này, Quách Gia sắp xếp rất tốt.

Vì cải thiện địa vị thợ thủ công tại U Châu thành, phàm là thợ thủ công biết tay nghề, làm việc tại U Châu thành đều có tiền công.

Những bình dân không biết tay nghề thì chỉ có thể bao ăn bao ở.

Bất quá cũng không phải cả đời đều chỉ có thể làm cu li như vậy.

Sau khi hoàn thành mỗi một hạng mục công việc, đều sẽ ghi lại cống hiến cho những bình dân này.

Khi giá trị cống hiến đạt tới số lượng nhất định, sau khi mở xuân

sang năm cũng giống như vậy có thể kiến lập điền địa.

Lý Khác rất cổ vũ những bình dân này trồng trọt.

Dù sao lương thực loại đồ vật này, có thổ địa, cũng có sức lao động, có thể tự cấp tự túc kia tự nhiên là tốt nhất rồi.

Một khi đánh giặc, cũng cần lượng lớn lương thực vật tư làm hậu cần.

Sau khi làm ra cái chế độ khen thưởng, người làm việc lười biếng cũng ít hơn.

Bình dân ở thời đại này có đôi khi xác thực có thể dùng từ ngu muội để hình dung, nhưng cái ngu muội này lại không phải là ngốc, chỉ là tin tức không đủ linh thông, không có chủ kiến, dễ dàng chịu sự cổ hoặc của người khác.

Nhưng loại ngu muội này cũng có chỗ tốt.

Ít nhất không có lòng tham quá lớn.

Đại đa số người đều chỉ cầu có thể ăn no bụng, nuôi sống người nhà, có thể an ổn sống qua ngày.

Lý Khác cho bọn họ một cơ hội như vậy, không chỉ có như thế, còn cho một cái cơ hội có thể sống tốt hơn.

Những người này làm việc tự nhiên càng thêm nỗ lực.

Vì tiến thêm một bước cải thiện địa vị thợ thủ công, để càng nhiều người đi học tập một môn tay nghề, Lý Khác đặc biệt ban bố một điều mệnh lệnh đặc thù.

Phàm là người có một kỹ năng sở trường, cũng đi báo bị chứng minh xác thực là thợ thủ công, không chỉ có thể trực tiếp được một mẫu đất làm phần thưởng, còn có thể mở cửa truyền nghề, chỉ cần dạy được bao nhiêu đồ đệ, để những đồ đệ này thành công xuất sư,

như vậy còn có thể nhận được phần thưởng ngạch ngoại.

Khi điều mệnh lệnh này ban bố xuống, thợ thủ công lập tức thành chức nghiệp đắt giá nhất U Châu thành.

Người ta coi thường thợ thủ công, chẳng qua là chịu ảnh hưởng từ những tư tưởng méo mó của Nho gia mà thôi.

Nhưng khi đại đa số người ăn cơm đều thành vấn đề, những thợ thủ công bình thường bị coi thường kia không chỉ có thể ăn ngon ngủ yên, còn có tiền cầm, có đất thưởng, thì ai còn dám coi thường nữa?

Thậm chí người bái sư còn phải xếp hàng.

Dưới sự đái động của không khí này, trong số những nạn dân Lý Khác thu nhận, cũng toát ra không ít thợ thủ công giỏi.

Điều này cũng làm cho tốc độ thực hiện các kế hoạch của Lý Khác tăng lên không ít. "Lúc ta không ở đây, trong thành có phát sinh đại sự gì không?" Lý Khác nhìn trong thành có không ít phòng ốc bị dỡ bỏ đều đang bắt đầu xây dựng lại, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Năm nay muốn đem toàn bộ trong thành trùng kiến thì không kịp.

Để cho binh sĩ và bình dân chạy nạn có thể có cái địa phương che mưa chắn gió qua mùa đông, Lý Khác liền quyết định trước tiên đem phòng ốc tu sửa, đợi qua mùa đông lại một lần nữa chỉnh cải lớn. "Trong thành đảo không có đại sự phát sinh, bất quá đoạn thời gian này có không ít kẻ trà trộn vào trong đám bình dân, nhưng mấy tên này lúc muốn truyền lại tin tức ra ngoài đều đã bị xử lý rớt." Loại tin tức huyết tinh này, tự nhiên do Lý Anh Ca phụ trách truyền đạt với Lý Khác.

Bởi vì Quách Gia hầu như bao làm toàn bộ việc xây dựng U Châu thành và điều động nhân sự, hiện tại việc phòng thủ U Châu thành cơ bản đều do Lý Anh Ca quản lý.

Xử lý thám tử bên ngoài tự nhiên cũng không thể thiếu bàn tay của nàng.

Lý Anh Ca xuất thân thế gia tướng quân, ở phương diện đối phó địch nhân tự nhiên cũng sẽ không có một chút nương tay.

Chiến trường tàn khốc, nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng. "Thám tử sao?

Ha ha ha..." Lý Khác vừa nghe hai chữ thám tử không khỏi nghĩ đến Lư gia.

Mấy tên kia phỏng chừng từ các nơi an bài không ít thám tử đi!

Cũng phỏng chừng bởi vì những thám tử này đều không có tin tức truyền về, cho nên Lư gia mới có thể nhanh chóng biết điều như vậy đi! "Bên kia thế nào a?

Khả biệt nói cho ta biết cái kia chính là toàn bộ thu hoạch lần này đi ra ngoài của chàng nha!" Lý Anh Ca nói chuyện, chỉ chỉ mấy người từ trên xe ngựa đi xuống.

Nhìn về phía Lý Khác, trong ánh mắt tràn ngập vẻ ai oán. "Khụ khụ, cái này chúng ta về nhà từ từ nói được không!

Sự tình không phải như vậy!" Lý Khác thuận theo hướng ngón tay Lý Anh Ca nhìn lại, trên mặt cũng hơi có chút xấu hổ.

Lý Anh Ca hiện tại chính là hậu cung chi chủ được công nhận a!

Nói là đi mượn lương thực, kết quả gạo thóc chưa mang về được hạt nào, lại lộng mấy nữ nhân trở về.

Lý Anh Ca mà một chút ý kiến cũng không có thì đó mới là quái sự. "Ân!

Ta đều nghe chàng." Lý Anh Ca tuy rằng có chút ý kiến nhỏ, nhưng ở bên ngoài sẽ không náo loạn tỳ khí.

Chương 286

Thân phận nhất gia chi chủ của Lý Khác cần phải củng cố, nhất là nàng làm nữ chủ nhân số một, khi hai người đơn độc ở chung có thể phát phát lao tao, đùa giỡn tính tình.

Nhưng ở trước mặt người ngoài, cần phải cho nam nhân đủ mặt mũi. "Đi thôi!

Phu quân đi đường cũng mệt mỏi, chúng ta về trước đi!" Lý Anh Ca vung tay lên, Lý Khác trực tiếp trong sự vây quanh của quần hoa, đi về phía phủ thành chủ. ...

Ở Lư gia ở vài ngày, Lý Khác vừa về tới cái phủ thành chủ có chút lạc phách so với Lư phủ, trong lòng xác thực dị thường cao hứng.

Bởi vì ở trong này, đều là người nhà của hắn, không cần cả ngày giả bộ này nọ, có cơm canh ngon, có lão bà thể thiếp. "Nói đi, chuyện lần này là thế nào." Lý Khác ngồi ở bên lò sưởi du tai nướng lửa.

Lý Anh Ca thì ngồi ở đối diện, mang theo vẻ mặt thẩm thị nhìn hắn.

Ba mẹ con Lý Khác mang về thì đứng ở ngoài cửa có chút trù trừ không dám tiến vào. "Nột, sự tình là như vậy..." Lý Khác cũng không có giấu giếm cái gì.

Trực tiếp đem chuyện gặp gỡ ba mẹ con này nói ra.

Bất quá đối với tác dụng của tiêu thạch cũng không có nói tỉ mỉ.

Đảo không phải là không yên tâm Lý Anh Ca.

Cái đồ vật này tạm thời chưa có phổ biến, Lý Khác cũng không muốn quá sớm tiết lộ ra ngoài.

Thuận tiện Lý Khác đem thu hoạch chuyến đi này cũng nói một lần.

Khi nghe Lý Khác mang theo mấy trăm người đi Lư gia đại trạch giằng co một trận, cuối cùng không những thực sự khiến người ta dâng lên lương thực, đồng thời thuận tay đem thợ thủ công Phạm Dương thành đều lộng về, Lý Anh Ca cười đến mi khai nhãn tiếu.

Ba mẹ con đứng ở ngoài cửa khi nghe được mấy người trong phòng nói chuyện, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Các nàng là người bản địa Phạm Dương thành, thâm tri uy vọng của Lư gia tại Phạm Dương.

Nhưng không ngờ quái vật khổng lồ như Lư gia, cư nhiên bị mấy cái bán đại hài tử đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nhưng nương theo khiếp sợ là sự kinh khủng.

Loại bí mật này, hiển nhiên không thể ngoại tiết.

Nhưng mấy người các nàng đã biết, như vậy bọn họ có lẽ phải bảo thủ bí mật.

Trên thế giới này, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật tốt nhất. "Mấy người vào đi!" Lý Khác nhàn liêu kết thúc, đem tầm mắt nhìn về phía ba mẹ con vẫn đứng ở ngoài cửa.

Mỉm cười vẫy vẫy tay, ra hiệu các nàng tiến vào.

Mẫu nữ ba người nghe Lý Khác triệu hoán, liền đầy mặt nơm nớp lo sợ đi vào, cũng không đợi Lý Khác mở miệng, ba người liền trực tiếp quỳ trên mặt đất. "Tam hoàng tử điện hạ, cầu ngài tha cho muội muội và mẫu thân của ta!

Ta, ta nguyện ý một người chịu chết, các nàng là vô tội a!" "Điện hạ, hai cái nữ nhi của ta còn nhỏ tuổi, ngài nể tình chúng ta cô nhi quả

mẫu... thả hai đứa nó đi!" "Đại ca ca, sẽ không thật sự muốn giết ta chứ!

Ta...

ô ô..." Ba người đi vào xong liền trực tiếp bắt đầu khóc.

Nhìn Lý Khác sửng sốt một hồi.

Cái quỷ gì?

Lúc nào nói muốn giết người a?

Từng người từng người não bổ cái gì vậy? "Đều đứng lên đi!

Ta lúc nào nói ta muốn giết người a?

Đều nói bậy cái gì thế?" Lý Khác có chút vô ngữ mắng một tiếng, để mẫu nữ ba người đứng lên. "Các nàng nói chuyện trước, ta có việc phải xử lý, đi trước." "Phu quân nhiều ngày như vậy không có về rồi, nhất định nhớ cơm Nguyệt Nhi nấu, ta phải đi chuẩn bị trước, buổi tối chúng ta ăn lẩu!" "Từ Huệ muội muội, ta cũng đi an bài một chút!

Phỏng chừng vài ngày nữa năm mươi vạn cân lương thực sẽ tới, ta phải đi an bài kho hàng trước!" "Ân, chỗ ở của những thợ thủ công kia cũng phải để Phụng Hiếu an bài.

Đi thôi!" Thấy Lý Khác muốn nói chuyện với ba mẹ con kia, Lý Anh Ca mang theo tỷ muội rời đi.

Có một số việc, lảng tránh sẽ tốt hơn.

Khi các nàng đều rời đi, Lý Khác cũng xác thực thả lỏng không ít.

Nhìn ba mẹ con trước mặt, trên mặt Lý Khác cũng nở nụ cười. "Gọi là gì, nhiều ngày như vậy rồi, ta còn chưa biết tên các ngươi đâu, nói đi!" Khi trong phòng chỉ còn lại bốn người, mẫu nữ ba người rõ ràng so với lúc mới bắt đầu câu thúc hơn nhiều.

Độc tự đối mặt Lý Khác, áp lực thừa nhận càng thêm lớn. "Dân phụ Thu Thường Như, đây là đại nữ nhi của ta Hạ Tú Hòa.

Đây là tiểu nữ nhi Hạ Tú Sương!" Tuy rằng không biết Lý Khác định xử lý các nàng thế nào, nhưng nghe Lý Khác hỏi chuyện, người lớn tuổi nhất là Thu Thường Như thuận tòng đem tên ba người đều nói ra. "Ân, tốt, như vậy ta hỏi các ngươi, ba người các ngươi, ai nguyện ý đại biểu ta phản hồi Phạm Dương thành chủ trì đại cục, đem ngọn núi đá kia của nhà các ngươi khai thác và vận chuyển về U Châu thành cho ta!" Mẫu nữ ba người nghe Lý Khác nói xong, hơi hơi nhíu nhíu mày. "Điện hạ, ý của ngài là, ba mẹ con chúng ta chỉ có thể có một người phản hồi Phạm Dương thành sao?" Thu Thường Như có chút lo lắng hỏi một câu. "Đúng vậy, cái tảng đá kia đối với người khác không có tác dụng, nhưng đối với ta lại là đồ vật hữu dụng, người của ta không tiện đi bên kia, cho nên ta cần trong các ngươi chọn một người đi giúp ta xử lý." Lý Khác nói xong, ánh mắt lần thứ hai nhìn về phía ba người. "Nói đi!

Chuyện này đối với ta rất quan trọng, cho nên chỉ có thể đi một người, còn lại hai người tắc cần thiết lưu tại chỗ ta làm con tin!

Chương 287

Có một số việc không thể để người ngoài biết." Nghe xong lời của Lý Khác, cô gái bán thân táng phụ kia không có chút nào do dự trực tiếp đứng ra. "Điện hạ, để cho ta trở về đi!

Muội muội ta tuổi còn nhỏ, cần mẫu thân ta chiếu cố!" "Có thể, đã quyết định muốn đi Phạm Dương thành, như vậy buổi tối tới phòng ta một chút!

Ta chỉ tín nhiệm nữ nhân của ta!" Lý Khác nói xong trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Lưu lại ba mẹ con mặt sắc thương bạch trong phòng vô thanh khóc thảm. ...

Buổi tối, Lý Khác xử lý một ít sự vụ tích áp trong khoảng thời gian hắn không ở đây, bận đến đầu đại đều có chút phát vựng, vì thế liền định đi tắm rửa chuẩn bị về phòng mỹ mỹ ngủ một giấc.

Nhưng vừa mới mở cửa, một trận mùi thơm thoang thoảng chui vào trong lòng hắn.

Ngửi mùi hoa oải hương nhàn nhạt kia, Lý Khác cho dù không thắp đèn cũng biết người này là ai.

Khi Lý Khác ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, đối phương cư nhiên chủ động ghé sát vào, Lý Khác tự nhiên cũng không khách khí.

Chầm chậm cúi đầu xuống.

Hồi lâu sau, Lý Khác cảm giác đối phương hầu như đều sắp hít thở không thông mới buông ra. "Anh Ca, hiện tại không phải chú trọng mưa móc đều dính, tỷ muội chi gian phải công bằng sao?" Lý Khác có

chút trêu ghẹo đem đèn trong phòng thắp lên.

Kết quả trong phòng vừa sáng đèn, sắc mặt Lý Khác có chút cổ quái. "Hạ Tú Hòa?

Sao ngươi lại ở trong phòng ta?

Còn có, trên người ngươi có..." Lý Khác nhìn nữ nhân trong ngực, còn tưởng là Lý Anh Ca.

Dù sao loại nước hoa hiện đại sinh ra từ sự phối hợp giữa hoa oải hương và hương tinh đặc thù trên người đối phương, ở thế giới này là sản vật duy nhất.

Cho nên Lý Khác lúc mới bắt đầu mới sẽ cảm thấy trong lòng sẽ là Lý Anh Ca.

Nhưng không ngờ cư nhiên lại là nữ nhân vừa mang về.

Điều làm cho Lý Khác kinh ngạc nhất là trên người nàng cư nhiên có mùi nước hoa của Lý Anh Ca. "Là, là điện hạ ngài bảo ta tới a!

Mùi hương này, mùi hương này là chủ mẫu cho ta dùng, nói ngài thích mùi hương này." Hạ Tú Hòa nguyên bản định nhân lúc trong phòng không có đèn một cổ làm khí đem sự tình làm xong, cho nên mới cố ý lúc Lý Khác vừa vào phòng liền trực tiếp chui vào trong lòng hắn.

Chủ động... cái kia.

Bất quá không ngờ Lý Khác sẽ thắp đèn lên.

Khi tầm mắt khôi phục, nhìn Lý Khác ngồi ở trước mặt, mặt nàng đỏ bừng.

Nguyên bản dũng khí cũng lập tức tiêu tán.

Khi dũng khí tản đi, nàng có chút nữu niết đứng ở trước mặt Lý Khác, hai tay vô ý thức nhu nát y phục.

Đầu cúi thấp, hai mắt có chút trốn tránh nhìn Lý Khác. "Nga, ta nhớ ra rồi, là ta bảo ngươi tới!" Lý Khác giữa trưa bận rộn xử lý đại tiểu sự vụ trong thành, nhất thời gấp đến độ hồ đồ.

Cho nên lúc mới bắt đầu nhìn thấy Hạ Tú Hòa có chút kinh ngạc.

Hiện tại nhớ ra rồi, ánh mắt hắn lại khôi phục vẻ thoải mái tự nhiên. "Đã tới rồi, thì lại đây đi!" Lý Khác nhìn Hạ Tú Hòa có chút nữu niết, khóe miệng sinh ra một tia cười xấu xa. "Ta...

ô ô..." Hạ Tú Hòa vừa mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã bị chặn trở về.

Ngoài cửa phòng, dưới chân tường, bốn thân ảnh cầm đầu là Võ Mị Nương nguyên bản định nhìn lén học chút kinh nghiệm.

Nhưng đèn trong phòng lại đột nhiên tắt ngúm.

Điều này làm cho bốn người nhìn lén lập tức mất hứng thú. "Ta đều nhìn không thấy cái gì cả!

Hai người các tỷ cứ đòi tới!" Dưới màn đêm bao phủ, Từ Huệ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút phát hồng đẩy đẩy Tiểu Nguyệt Nhi bên cạnh. "Hư hư... nhỏ giọng chút a!

Nếu để cho phu quân biết mấy người chúng ta chạy tới nhìn lén, phỏng chừng sẽ bị chê cười cả đời!" Thủy Tiên Nhi nghe tiếng Từ Huệ, có chút lo lắng hướng về phía sau Từ Huệ và Tiểu Nguyệt Nhi ra hiệu im lặng.

Trong lúc ba người đang vì không nhìn thấy gì mà tiếc nuối, Võ Mị Nương lại áp lỗ tai sát vào cửa sổ nghe đến hăng say. "Ai ai, Võ Mị, ngài đi thôi!

Lạnh như vậy, sắp đông chết ta rồi!" "Đúng a!

Đã nhìn không thành, chúng ta trở về ngủ đi!

Nếu một lát nữa Anh Ca tỷ tuần đêm về phát hiện chúng ta không ở đó, chạy đi tìm thì phiền toái!" "Ai nha, đừng vội mà!

Ta lại nghe một chút.

Ai ai...

đừng đi a, chờ ta, chờ ta với a!" Khi bốn cái nha đầu lén lút chạy về phòng mình, Lý Anh Ca đang tứ bình bát ổn ngồi bên lò lửa chờ. "Về rồi a?

Nhìn thấy gì không a!" Bốn nha đầu vừa vào cửa, Lý Anh Ca liền đầy mặt ý cười nhìn các nàng.

Chương 288

Trong ánh mắt tràn ngập vẻ trêu chọc. "Không có, Anh Ca tỷ, phu quân tắt đèn, ta cái gì cũng chưa thấy!" Tiểu Nguyệt Nhi tính cách vốn tương đối thô chi đại diệp, nguyên bản có điểm sợ đại tỷ tỷ như Lý Anh Ca, hiện tại đi làm việc xấu bị bắt quả tang, Lý Anh Ca vừa hỏi, lập tức lỡ miệng. "Ai nha!

Nguyệt Nhi nói bậy gì đó!

Anh Ca tỷ, ta cảm thấy ở trong phòng quá buồn chán, cho nên đi ra ngoài đi dạo thôi, ta không có đi nhìn lén!" "Từ Huệ!..." Võ Mị Nương và Thủy Tiên Nhi nhìn hai người không có tiền đồ, mới một cái đối mặt đã trực tiếp lộ tẩy, sắc mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Trong lòng cũng không khỏi dán lên trán hai người cái nhãn hiệu "heo đồng đội". "Được rồi, ta cũng không trách các ngươi đi nhìn lén, đi nghe góc tường ngồi lâu như vậy, đều đông lạnh hỏng rồi đi!

Mau ngồi xuống sưởi ấm, cho ấm người, ta đã đun canh gừng, đều uống chút đi!

Đừng để đông lạnh hỏng rồi!" Lý Anh Ca nhìn bốn tiểu muội muội tuổi so với nàng nhỏ hơn một chút với dáng vẻ ngốc nghếch kia cũng lắc đầu cười khổ.

Vẫy vẫy tay bảo các nàng chạy nhanh sưởi ấm thân thể. "Mấy người các ngươi a, từng người từng người cả ngày trong đầu đều đang suy nghĩ cái gì vậy?" Lý Anh Ca nhìn bốn người đang bọc áo bông ngồi bên lò lửa uống canh gừng, trên mặt đầy vẻ trách cứ. "Tỷ tỷ, cái này cũng không thể trách chúng ta a!

Ta đều đi theo điện hạ nhiều năm như vậy rồi, trước kia ta tuổi còn nhỏ, điện hạ cũng chưa bao giờ chú ý tới ta, hiện tại điện hạ rốt

cuộc chú ý tới ta, thế nhưng... người ta muốn sớm học tập một chút nha..." Tiểu Nguyệt Nhi có chút ủy khuất nhìn Lý Anh Ca.

Không biết Lý Khác có nữ nhân thì không cảm thấy gì, nhưng hiện tại đột nhiên xuất hiện một Lý Anh Ca, tiếp theo lại tới một Hạ Tú Hòa.

Tiểu nha đầu có chút ngồi không yên. "Anh Ca tỷ, có phải điện hạ kỳ thực không thích ta hay không a!

Nếu không vì sao lâu như vậy rồi đều không có..." Tiểu Nguyệt Nhi càng nói càng ủy khuất.

Rõ ràng nàng mới là người đi theo Lý Khác thời gian dài nhất, kết quả hiện tại đều...

Lý Anh Ca nhìn Tiểu Nguyệt Nhi sắp khóc, cũng một trận đau đầu a! "Được rồi, nhìn xem cái dạng kia, giống như con mèo nhỏ, là điện hạ cảm thấy ngươi tuổi còn nhỏ, sợ làm ngươi bị thương, cái đầu nhỏ kia một ngày thiên mã hành không suy nghĩ cái gì đâu?" Lý Anh Ca nói xong, vươn tay điểm lên trán Tiểu Nguyệt Nhi.

Sau đó lại nhìn về phía Võ Mị Nương và Thủy Tiên Nhi. "Hai người các ngươi cũng thế, Từ Huệ và Nguyệt Nhi tuổi còn nhỏ, thích hồ nháo cũng thôi, hai người các ngươi làm tỷ tỷ cũng dẫn đầu đi nghe góc tường, nếu để cho tên kia phát hiện, có các ngươi chịu!" "Anh Ca tỷ, ta cũng tò mò mà!

Người ta đều nói cái kia, ta tò mò mà!"...

Lý Anh Ca cũng biết chuyện này cũng không thể toàn trách mấy nha đầu.

Nếu dựa theo bình thường, nữ tử thời đại này do vấn đề vệ sinh và y tế, đều qua đời khi còn trẻ.

Cho nên tuổi thành niên có thể cưới gả bình thường cũng là mười

hai tuổi.

Vượt qua hai mươi không có cưới gả, đều có thể tính là bà cô già.

Lý Anh Ca cũng nói với Lý Khác.

Nhưng Lý Khác dù sao từ nhỏ chịu phương thức giáo dục không giống người thường.

Một là tâm lý thượng có chút tiếp thu không được.

Hai là hắn cũng biết, tuổi quá nhỏ mà làm chuyện đó, đối với bản thân nữ nhân là một loại thương tổn.

Cho nên mới vẫn luôn kéo dài.

Chỉ bất quá nguyên nhân trong đó Lý Khác vẫn luôn không có nói.

Chủ yếu cũng là không tiện nói a. "Cũng đừng nghĩ nhiều, phu quân người này tuy rằng bình thường nhìn có chút cà lơ phất phơ, nhưng con người hắn là cái tính tình gì các ngươi còn không biết sao?

Cũng đừng lo lắng hắn sẽ bỏ rơi các ngươi, đã mang theo bên người, như vậy chạy cũng chạy không thoát." Lý Anh Ca nói tới đây cũng có chút vô ngữ, hiện tại đều cảm thấy nàng cái chính thất này có phải hay không có chút quá chiều chuộng Lý Khác rồi a?

Không phản đối hắn trêu hoa ghẹo nguyệt cũng thôi, kết quả còn phải giúp hắn an ủi thê thất! "Võ Mị, Tiên Nhi, hai người các ngươi cũng thế!

Dẫn đội đi nghe trộm phu quân hành phòng, chuyện này nếu bị người khác nhìn thấy, mấy người các ngươi không phải xấu hổ chết a?" Võ Mị Nương và Thủy Tiên Nhi cũng biết lần này làm có chút trẻ con.

Ở trước mặt đại tỷ tỷ Lý Anh Ca này, thật đúng là không có tự tin phản bác. "Được rồi mà, Anh Ca tỷ, ta biết sai rồi mà!

Lần sau ta không hồ nháo như thế nữa có được hay không a?" "Anh Ca tỷ, ta đi đánh nước cho tỷ ngâm chân nhé?

Đi tuần tra về nhất định mệt mỏi đi!

Ngâm ngâm chân giải giải phạp!" Từ Huệ và Tiểu Nguyệt Nhi cũng biết chủ yếu nàng tức giận vấn đề phía sau.

Lý Anh Ca tuy rằng sắc mặt tương đối lãnh tuấn, nhưng nàng cũng biết làm làm dáng vẻ.

Cho nên hai người biết sai xong, cũng sôi nổi tiến lên bắt đầu làm nũng. "Được rồi được rồi, ta cũng không tức giận, chạy nhanh thu thập một chút ngủ đi!

Mùa đông mắt thấy càng ngày càng gần, chúng ta đoạn thời gian này muốn làm chuyện còn nhiều lắm đấy." "Anh Ca tỷ tốt nhất!" "Vậy Anh Ca tỷ, nói cho ta biết lúc làm cái đó là dáng vẻ gì có được hay không a!

Kỳ thực ta cũng tò mò a!" "Đúng a!

Có thể hay không đau a!

Có thể hay không có tiểu bảo bảo a?" "Anh Ca tỷ hiện tại mang thai tiểu bảo bảo rồi sao?"...

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Khác đẩy cửa ra, phát hiện trên mặt đất đều bắt đầu kết sương.

Một tầng sương trắng dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa ra quang mang mỹ lệ.

Chương 289

Nhưng khi gió lạnh thổi qua, Lý Khác rùng mình một cái cũng không có hứng thú thưởng thức cảnh đẹp này nữa.

Nếu hiện tại cho hắn lựa chọn, hắn thà chui lại vào trong ổ chăn nằm đó.

Đến sảnh làm việc, Quách Gia đã ở đó chờ. "Chủ thượng, Trường An bên kia có người đưa tới tin tức!" Quách Gia nguyên bản đang sưởi ấm, nhưng vừa thấy Lý Khác tới, liền vội vàng đứng lên.

Cũng đem phong thư đưa cho hắn. "Thôi khỏi xem, trực tiếp nói cho ta biết phát sinh chuyện gì là được." Mấy loại tin tức thư tín này, Quách Gia đều muốn xem, sau đó xét duyệt một lần.

Nếu là một ít chuyện nhỏ không quan trọng, hắn đều tự mình xử lý.

Chỉ có gặp phải một ít chuyện không quyết định được, hoặc là tình báo tương đối quan trọng mới có thể đưa cho Lý Khác xem. "Chủ thượng, Ám Bộ truyền đến tin tức, có người hướng Ám Bộ ban bố ám sát huyền thưởng đối với ngài!" "Dùng người của ta ám sát ta?

Có chút ý tứ a!

Xem ra Triệu Cao làm không tồi a!

Mới chút thời gian đã có thể tiếp nhiệm vụ ám sát ta rồi!

Tên này là cá nhân tài a!" Lý Khác nghe Quách Gia nói xong, trong mắt không những không có chút nào khí phẫn, ngược lại lộ ra nụ cười nại nhân tầm vị. "Đều là những kẻ nào ban bố huyền thưởng biết không?" Biết cái đầu của mình bị người treo thưởng, Lý Khác không chỉ không tức giận, ngược lại có chút hưng phấn.

Đây chính là lần đầu tiên trong đời bị người treo thưởng a. "Từ tin tức Ám Bộ truyền đến, trong đó Thôi gia và Trường Tôn gia đều ban bố.

Trừ cái đó ra còn có Tiêu gia, cùng với mấy hoàng tử trong hoàng cung.

Trừ bỏ huyền thưởng ngài ở ngoài, còn có mấy cái huyền thưởng chủ mẫu!" Quách Gia đem người được nhắc đến trong thư tỉ mỉ đếm một lần.

Lý Khác nghe tên những người này, nụ cười dần dần xán lạn. "Tốt, thông tri Triệu Cao, bảo hắn phái sát thủ đi!" Sát thủ bên phía Triệu Cao cũng không biết lão bản phía sau màn là Lý Khác.

Biết một chút chỉ có Triệu Cao.

Ký nhiên Lý Khác bên này bảo phái sát thủ, như vậy có thể thật sự là ám sát. "Ta đi làm ngay!" Quách Gia đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Nhưng Lý Khác lại gọi hắn lại. "Phụng Hiếu, gọi tiểu tử thúi Hàn Vấn kia tới đây." Quách Gia nghe Lý Khác nói xong, hơi hơi gật gật đầu, trực tiếp đi ra ngoài.

Không bao lâu, Hàn Vấn liền xuất hiện ở trong nghị sự đại sảnh của Lý Khác. "Chủ thượng!

Có phải có nhiệm vụ rồi không a?" Từ lần trước thương nghị đối phó những thế gia kia xong, tuy rằng chế định kế hoạch cơ bản, nhưng vẫn luôn không có ra tay.

Tùy ý Hàn Vấn đoạn thời gian này cơ bản đều đang luyện binh, nhàn đến mức sắp mọc cỏ rồi. "A a, hiện tại thủ hạ có bao nhiêu người có thể dùng được rồi?" Đối với Hàn Vấn, Lý Khác cho quyền hạn rất lớn, trong mấy vạn tướng sĩ dưới trướng, Hàn Vấn nhìn trúng ai đều có thể trực tiếp biên vào đội ngũ của hắn.

Bất quá nếu sau khi huấn luyện không đạt được yêu cầu, những người này lại sẽ bị điều về vị trí cũ. "Tinh nhuệ nhân số đạt tới ba trăm người, ngoại vi có thể dùng huynh đệ có hai ngàn." Hàn Vấn nghe Lý Khác dò hỏi thủ hạ, thập phần tự hào hối báo với Lý Khác. "Tốt, lần này mang theo một trăm tinh nhuệ, một ngàn ngoại vi huynh đệ cho ta tản ra ngoài, đây là mục tiêu nhiệm vụ." Lý Khác nói, đem một tờ giấy đưa cho Hàn Vấn.

Phía trên viết tên những thế gia mà Quách Gia vừa hối báo. "Mấy cái gia tộc này, bất luận nam nữ già trẻ, chỉ cần có cơ hội, vặn đầu xuống cho ta!" Lý Khác lúc nói chuyện trên mặt vẫn luôn bảo trì mỉm cười, giống như đang nói đùa vậy. "Chí vu mấy cái ca ca xui xẻo của ta!

Ai..." Lý Khác nhắc tới mấy hoàng tử phía trên kia, thân mình hơi hơi dựa ra sau. "Ký nhiên đều đối với ta nảy sinh sát tâm, vậy cũng không thể trách ta a!

Chỉ cần có khả năng, vậy đem đầu bọn hắn treo trên cửa thành Trường An đi!

Để cho bọn hắn cuối cùng lộ mặt một lần đi!" Hàn Vấn xem xong danh sách trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất đem tên những người này ghi nhớ, sau đó trực tiếp ngay trước mặt Lý Khác đem tờ giấy kia nuốt xuống. "Yên tâm đi chủ thượng, ta sẽ không để ngài thất vọng!" Hàn Vấn nuốt tờ giấy xong, khóe miệng liệt khai, lộ ra một nụ cười như kẻ điên, sau đó xoay người muốn đi ra ngoài.

Tên này lấy Lý Khác làm thần tượng, thậm chí là tín ngưỡng.

Hắn nhất thiết động tác tập quán đều đang học tập Lý Khác.

Hiện tại, trên người hắn thậm chí đều có thể nhìn ra bóng dáng Lý Khác. "Nhớ kỹ, cái nhiệm vụ này không tồn tại thất bại hay không, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, mệnh của bọn hắn không có giá

trị bằng ngươi, không được hi sinh vô nghĩa!

Nhất là, phải sống sót trở về cho ta!

Đây là quân lệnh." Lý Khác an bài nhiệm vụ lần này cũng không đơn giản, trên tờ giấy kia, ghi lại đều là những thế lực tầng lớp thượng tầng nhất của quốc gia này.

Một khi xảy ra vấn đề, vậy cũng không phải là bị mấy chục người truy sát.

Một khi hành tung bại lộ, như vậy nghênh đón ít nhất cũng là truy sát đẳng cấp số ngàn người. "Yên tâm đi chủ thượng, ta sẽ cẩn thận!" Hàn Vấn vốn dĩ đều đi tới cửa nghe Lý Khác nói, cũng không có hốc mắt ướt át, sái nhiệt lệ linh tinh.

Bất quá nụ cười trên mặt hơi hơi thu liễm một chút.

Sau đó đầu cũng không ngoảnh lại rời đi. "Huynh đệ của ta a!

Làm chi phải cho ta một cái cớ trừ bỏ các ngươi đâu?

Chương 290

Sống sót chẳng lẽ không tốt sao?" Lý Khác nói xong, một thân ảnh chậm rãi từ cửa hông đi vào. "Làm sao vậy?

Trong lòng có gánh nặng sao?" Lý Anh Ca chậm rãi đi tới phía sau Lý Khác, vươn tay ôn nhu ấn huyệt thái dương hai bên cho hắn. "Ta có thể có gánh nặng gì?

Bọn hắn muốn chết, ta tự nhiên phải thành toàn cho bọn hắn." Lý Khác đem đầu dựa ra sau, hai mắt híp lại.

Lý Khác chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt.

Hắn cũng sẽ không giống như những nhân vật chính trong phim truyền hình hoặc tiểu thuyết, rõ ràng biết đối phương đối với mình nảy sinh sát tâm, cũng trả giá hành động, lại dùng các loại lý do hoặc là dứt khoát trực tiếp làm lơ.

Nhượng đối phương một lần lại một lần ám sát mình hoặc là người bên cạnh.

Ký nhiên đối phương đã trả giá hành động, như vậy Lý Khác sẽ trả lại gấp trăm lần.

Không phải là ám sát sao?

Ai mà không biết?

Phải trả giá đại giới! "Chỉ cần không có gánh nặng là tốt rồi, ta lo lắng chàng mềm lòng." Lý Anh Ca vươn tay ấn bả vai cho Lý Khác thì một tên truyền lệnh binh từ bên ngoài đi vào. "Chủ thượng, dê béo của ngài đã tới!" Nghe truyền lệnh binh nói, Lý Khác nguyên bản nhắm mắt lẳng lặng hưởng thụ Lý Anh Ca mát xa hai mắt lập tức mở ra. "Đợi mấy ngày như vậy, cuối cùng đã tới a!

Đi, chúng ta đi xem một chút!" Lý Khác đợi cái đoàn sứ tiết Đột Quyết này đã đợi thật lâu.

Mấy tên này thỏa thỏa đều là tiền a! "Làm gì?

Ta muốn gặp chủ tướng các ngươi!

Dựa vào cái gì giam giữ ta?

Ta là sứ tiết đoàn Đột Quyết quốc!

Các ngươi không có quyền lợi giam giữ ta!" Lý Khác vừa mới từ trong thành đi ra, đã thấy một vòng lớn hắc giáp binh sĩ đang vây quanh một đám người ở giữa.

Hai bên lượng ra binh khí, tùy thời đều có ý tứ một lời không hợp trực tiếp khai chiến. "U a, tiểu dạng nhi rất hung ma!

Gặp ta làm gì a?

Nếu muốn cùng ta giảng đạo lý thì thôi đi, ta con người này cái gì cũng giảng, chính là không thích giảng đạo lý!" Lý Khác nhìn tên thống soái Đột Quyết bị bao vây đang kêu gào không ngừng kia, trực tiếp tách đám người ra đi tới tuốt đằng trước. "Ngươi là U Châu thành thủ tướng?

Ta chỉ tới U Châu thành bổ cấp, đây là văn thư thông quan của ta, phía trên có Đường hoàng đích thân đóng văn ấn, chẳng lẽ các ngươi ngay cả mệnh lệnh của hoàng đế cũng không nghe sao?" Tên kia sau khi thấy Lý Khác đi ra, phát hiện đối phương là cái tiểu mao hài mười mấy tuổi, trực tiếp không để Lý Khác vào mắt.

Trên tay trực tiếp lấy ra một bản tấu chương in hoa nạm vàng ở trước mặt Lý Khác dương dương.

Trên mặt tràn đầy vẻ ngạo mạn.

Ở hắn xem ra, mấy cái thủ tướng thành biên quan nhỏ bé này chỉ

cần nhìn thấy trong tay hắn có ấn giám hoàng đế, như vậy không phải trực tiếp dọa quỳ trên mặt đất sao.

Nhưng hiển nhiên, Lý Khác thuộc về loại người ngoài dự đoán.

Khi nhìn thấy đồ vật trong tay đối phương, trên mặt Lý Khác một chút phản ứng đều không có.

Thậm chí nhìn về phía hắn, giống như đang nhìn một kẻ ngu si vậy. "Ngay cả ta là ai cũng không biết, cư nhiên còn không biết xấu hổ ở trên địa bàn của ta kiêu ngạo như vậy.

Cũng không biết là ai cho ngươi cái loại dũng khí này a!" Lý Khác có chút vô ngữ nhìn cái tên cho rằng cầm ấn giám của Lý Nhị là có thể ở trước mặt hắn diệu võ dương oai, chỉ cảm thấy vô tri quả thực là cái tội lớn nhất a! "Hiện tại ta chính thức nói cho ngươi biết, ta hoài nghi các ngươi mưu đồ mang theo gian tế tiến vào Đại Đường ta, ta muốn đối với các ngươi tiến hành toàn diện soát người!

Tất cả ngoan ngoãn cho ta bắt lại, nếu có kẻ nào to gan dám phản kháng, giết không tha!" Sau khi mệnh lệnh của Lý Khác đưa ra, những binh sĩ Đột Quyết kia có chút hoảng loạn. "Các ngươi dám bắt người?

Các ngươi biết làm như vậy có hậu quả gì không?" Tên Đột Quyết dẫn đội cũng không ngờ, cầm cái thông quan văn điệp có thể nói là từ Trường Thành một đường thông suốt không trở ngại.

Đột nhiên gặp phải cái tên này...

Nhìn dáng vẻ những binh sĩ chung quanh, hoàn toàn không giống nói giỡn.

Đó là thật sự có khả năng động thủ a!

Một đội bọn hắn hai ngàn nhân viên áp vận.

Chung quanh quang vây quanh cũng không chỉ hai ngàn.

Nếu thật sự cùng mấy tên này động thủ, kia cũng không phải nói giỡn a. "Ngay cả ta là ai cũng không biết còn ở trên địa bàn của ta trang bức?

Cái này không phải là tìm chết thì là cái gì!

Hiện tại lão tử nói lại một lần nữa, đều buông vũ khí xuống cho ta, tiếp thu lão tử kiểm tra.

Nếu không thì để đầu lại đi!" Lý Khác nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Bởi vì hắn nhìn thấy Quách Gia mang theo người đi kiểm kê vật tư. "Các huynh đệ động thủ nhanh nhẹn một chút, đếm mười tiếng, đến lúc đó trên tay ai còn cầm đồ vật thì trực tiếp giết.

Không cần khách khí!" Quách Gia tới xong, cùng Lý Khác trao đổi ánh mắt, sau đó liền bắt đầu thét to. "Cung tiễn thủ chuẩn bị!" Cung tiễn thủ và trọng giáp bộ binh bên cạnh trực tiếp kéo ra phòng tuyến.

Chương 291

Trường cung trên tay kéo ra, đem mũi tên nhắm ngay những người Đột Quyết thân mặc áo da cừu kia.

Nhìn rậm rạp chằng chịt mũi tên chung quanh, những người Đột Quyết kia mồ hôi lạnh trên trán đều dọa toát ra.

Cung kéo căng, kia cũng không phải nói giỡn đâu!

Mấy tên này đánh thật a! "Đừng xúc động, chúng ta buông vũ khí tiếp thu kiểm tra!

Chúng ta tiếp thu soát người!" "Huynh đệ buông vũ khí, đều buông vũ khí!" Lĩnh đầu nhân sứ tiết đoàn Đột Quyết nhìn những hắc giáp binh sĩ chung quanh nguyên một đám trường cung kéo căng, xung quanh trọng thuẫn san sát, quả đoán lựa chọn hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

Cái thời điểm này cũng không phải lúc sái khí tiết, cái mạng nhỏ muốn không còn, khí tiết có cái rắm dùng.

Dưới sự dẫn dắt của lĩnh đội Đột Quyết, những binh sĩ Đột Quyết kia cũng rốt cuộc thở dài một hơi.

Cục diện hiện tại, nếu muốn cùng đám người Đường này khai chiến, có mười cái mạng cũng không đủ giết a!

Có thể sống sót tự nhiên là tốt nhất rồi.

Quách Gia nhìn mấy tên này từng người từng người đem vũ khí trên tay ném xuống đất, ánh mắt liền bắt đầu đánh giá trên người hai ngàn người sứ tiết đoàn Đột Quyết. "Chủ thượng, mấy tên này nhìn qua nguyên một đám thân cường thể tráng, hay là tống đi đào mấy ngày khoáng đi?" "Nhìn mà an bài." Lý Khác chưa đi xa nghe Quách

Gia nói, cũng hồi thân vẫy vẫy tay.

Biểu thị tùy tiện lộng. ...

Thảo nguyên sâu trong, từng đỉnh trướng bồng thật sâu cắm rễ tại đây, mênh mông vô bờ.

Trong trướng bồng ở trung ương, người ngồi nằm ngổn ngang lộn xộn, ai nấy đều bộ dáng tinh bì lực tẫn.

Hiệt Lợi nhìn thủ hạ bộ dáng như thế, nhịn không được đau lòng nói: "Chư vị thủ lĩnh, trận chiến này cùng Tứ Diệp Hộ tên cẩu tặc kia, đánh đến phi thường xinh đẹp, đánh ra uy phong Đông Đột Quyết ta, đánh ra phong thái nam tử Đông Đột Quyết ta.

Cuối cùng, bọn hắn bị bách cắt đất bồi khoản đầu hàng." Hiệt Lợi một phen lời nói, ý khí phong phát, hào khí mười phần.

Nhưng hơn bốn mươi tên bộ lạc thủ lĩnh trong trướng, lại không có chịu chút nào cổ vũ, ngược lại oán thanh tái đạo. "Đại Hãn, Tây Đột Quyết những tên ngu xuẩn cùng đần độn kia, có cái rắm dùng, quả thực ném hết mặt mũi Đột Quyết ta." "Đối phó bọn hắn quả thực dễ như trở bàn tay, có cái gì buồn cười." "Cùng bọn hắn đánh giặc, một điểm ý tứ đều không có, tiền tài không đoạt được, nữ nhân bọn hắn lớn lên, làm cho ta vốn có cảm giác, lập tức xìu." "Đúng a, đâu có thú vị như chinh phạt đám 'dê hai chân' phú thứ ở phía nam." Nguyên bản ý khí phong phát Hiệt Lợi, hoàn toàn không ngờ thủ hạ của hắn, như thế không nể tình.

Tức giận đến tay uống rượu đều có chút run rẩy, cắn chặt hàm răng không nói lời nào.

Trong lòng không khỏi than: Xem ra muốn thống nhất nội bộ, nhân tâm tan rã, bộ đội không dễ mang a!

Đệ nhất cẩu thối tử của Hiệt Lợi, Chấp Thất Tư Lực đem thần

tình Hiệt Lợi nhìn đến rành mạch, mở miệng nói: "Các vị thủ lĩnh, nói như vậy không đúng, Đại Hãn đích thân dẫn dắt chúng ta công kích Tây Đột Quyết, không phải chính là vì để chúng ta không bị phúc bối thụ địch sao?" Lúc này có người khẽ nói: "Không phải là vì hai mươi vạn đại quân bị giết rớt ở U Châu, sợ hãi rồi đi." Thanh âm của hắn tuy rằng không lớn, nhưng lại bị tất cả mọi người tại ngồi nghe thấy được.

Hiệt Lợi làm người tâm ngoan thủ lạt, nếu không cũng không có khả năng sau khi thống nhất các bộ lạc, trong vòng ngắn ngủn năm năm, ba lần tiêu diệt bộ tộc bất phục.

Mọi người sôi nổi tìm tiếng nhìn lại, cái loại ánh mắt kia, rõ ràng là cái loại ánh mắt nhìn người chết.

Hiệt Lợi mày ngang mắt lạnh, đem chén rượu trong tay hung hăng ném trên mặt đất, giận dữ hét: "Thổ Cáp lão thất phu, chỉ biết sính cái dũng nhất thời, lần này cùng Tây Đột Quyết chi chiến, nếu không phải ngươi bộ kích tiến, hại ta tổn thất đông đảo huynh đệ, bằng không ta khẳng định hoàn thắng.

Người đâu, lôi hắn ra ngoài chém, sau đó vứt ra dã ngoại cho sói ăn!" "Đại Hãn tha mạng, Đại Hãn tha mạng a!

A!" Nguyên bản ngổn ngang lộn xộn không có kỷ luật các bộ thủ lĩnh, lập tức thân đoan chính tọa, tai quan mũi, mũi quan tâm!

Nhị Hãn Đột Lợi, thấy tình huống không đúng, lập tức đứng ra nói: "Các vị thủ lĩnh, dụng ý của Đại Hãn, hẳn là mọi người đều rõ ràng.

Cư thám tử tại U Châu thành báo lại, tướng lĩnh của trận chiến U Châu là con trai thứ ba của Đường hoàng, Ngô Vương Lý Khác.

Lý Khác này, tác chiến phi thường dũng mãnh, dụng binh thập

phần giảo hoạt, ta hai mươi vạn đại quân trong khoảnh khắc bị tàn sát hầu như không còn, người này không thể khinh thường." Mọi người vừa nghe, sôi nổi cảm thấy có lý.

Đột Lợi lại nói: "Năm nay thảo nguyên thời tiết không tốt, nửa năm đầu đại hạn, hiện giờ bất quá tháng mười một, bão tuyết một ngày một ngày rơi không ngừng, thật sự không thích hợp xuất binh chinh thảo." Thổ Mạt bộ lạc thủ lĩnh nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy con ta chết ở ngoài thành U Châu, 20 vạn đệ huynh thù này không báo sao?" "Đúng a, thù này không báo, ta nuốt không trôi khẩu ác khí này." "Bắt sống Lý Khác!" Hiệt Lợi cười nhìn thoáng qua Đột Lợi, đối với lời hắn nói thập phần hài lòng.

Sau đó, nói: "Các vị thủ lĩnh không cần kích động, cư thám tử nói Lý Khác hiện tại cuồng vọng đến cực điểm, không chỉ đem hai con trai của Tả tướng Đường triều Trường Tôn Vô Kỵ giết, còn dám ngay mặt mắng Phụ hoàng hắn, gọi là lão đầu tử." Mọi người vừa nghe, sôi nổi ha ha cười to.

Lý Khác hành xử như vậy, không tìm đường chết thì là gì?

Trường Tôn Vô Kỵ là ai, đó là đệ nhất đại công thần phò tá Lý Thế Dân, tồn tại đứng đầu Lăng Yên Các.

Thân ca ca của đương kim Trường Tôn Hoàng Hậu, thân cữu cữu của Tấn Vương Lý Trị, đại cữu tử của đương kim hoàng đế.

Người có quyền thế như vậy, Lý Khác lại đem hai đứa con trai của hắn giết.

Khả tri, Trường Tôn Vô Kỵ có bao nhiêu hận.

Trên triều đường, người kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, kiêu ngạo không được mấy năm, sẽ bị diệt.

Nhưng đồng thời!

Lại đột nhiên gian cảm thụ thật sâu sợ hãi!

Trách không được có thể đem 20 vạn đại quân, tàn sát hầu như không còn.

Trách không được dám mắng thiên mắng địa mắng không khí.

Trách không được có thể ngay cả mặt mũi lão tử cũng không cho.

Bởi vì!

Lý Khác là một kẻ điên!

Một kẻ điên giết người như ngóe.

Một kẻ điên không màng hậu quả.

Hiệt Lợi, Đột Lợi cùng với Chấp Thất Tư Lực đám người, lúc này không hẹn mà cùng toát ra mồ hôi lạnh.

Chấp Thất Tư Lực là người đầu tiên từ trong kinh hách tỉnh lại, mở miệng nói: "Đại Hãn quả nhiên anh minh, lựa chọn biện pháp tốt nhất là để bọn hắn tự tương tàn sát." "Đúng a, Đại Hãn thật không hổ là văn võ song toàn a!" "Đại Hãn, hay là chúng ta lại tặng chút lễ vật gì đó đút lót Lý Khác đi!" Đột Lợi cười nói. "Các vị thủ lĩnh có thể nghĩ đến, Đại Hãn đã sớm nghĩ đến.

Đại Hãn một tháng trước đã phái ra đội hòa thân thứ hai đi U Châu, để tỏ vẻ hữu hảo!

Dẫn đội chính là đệ đệ của cơ thiếp mà Đại Hãn sủng ái nhất, Tra Cáp!" "Tra Cáp là ai, kia chính là thân tín trong thân tín của Hiệt Lợi!

Tuyệt đối là người mình." Mọi người sôi nổi đứng dậy, nâng chén rượu nói: "Đại Hãn anh minh!" Hiệt Lợi ha ha cười to, uống một hơi cạn sạch.

Chương 292

Ngoài lều hàn phong lẫm liệt, bão tuyết phân phi.

Hiệt Lợi và Đột Lợi nhìn nhau một cái, trong lòng đồng thời hiện lên nỗi lo lắng nùng trọng.

Điềm chẳng lành a! ...

U Châu!

Tra Cáp vừa nghe Quách Gia muốn đem hắn đưa đi đào mỏ, sợ đến tè ra quần. "Vị công tử anh tuấn tiêu sái, phong độ phiên phiên, tài cao bát đấu, học phú ngũ xa, đọc sách phá vạn quyển, hạ bút như có thần này, xin nghe ta một lời được không?" Lý Khác xuyên việt Đại Đường lâu như vậy, lần đầu tiên nghe thấy có người không biết xấu hổ khen người như thế.

Lý Khác cười, nói: "Biết nói chuyện thì nói thêm hai câu." Tra Cáp tuy rằng là tay thông thạo Đại Đường hiếm có của Đột Quyết, đối với văn hóa Đại Đường tương đương quen thuộc.

Nhưng!

Lúc này, bởi vì sợ hãi cũng không biết nên khen như thế nào nữa.

Lý Khác thất vọng nói: "Ai, vậy thì đi đào mỏ đi." Tra Cáp lúc này lại đột nhiên phúc chí tâm linh: "Vị công tử này, cao to uy mãnh, uy vũ hùng tráng, mi lộc hưng vu tả mục bất thuấn, Thái Sơn băng vu tiền diện bất cải sắc, lâm nguy bất cụ, thực nãi đại tài a!" Lý Khác ha ha cười to, sau đó đối với Quách Gia nói: "Thú vị như vậy, là cá nhân tài.

Vậy để cho hắn đi đào cái mỏ khổ nhất mệt nhất đi!" Tra Cáp nghe nửa câu đầu không khỏi đại hỉ, nghe nửa đoạn sau sợ tới mức mặt đều trắng bệch, giận dữ hét: "Ngươi biết ta là ai không?

Ta là đệ đệ cơ thiếp sủng ái nhất của Hiệt Lợi Đại Hãn, không cho phép đối với ta vô lễ!" Lý Khác vừa nghe, tức khắc tới tinh thần!

Nguyên lai là đại nhân vật, vậy phải hảo hảo tra tấn tra tấn!

A phi, hảo hảo lợi dụng lợi dụng.

Nên tra tấn thế nào đây?! "Đinh đông, chúc mừng ký chủ xúc phát Thần cấp tuyển trạch, như thế nào xử trí Tra Cáp?" "Lựa chọn một: Giả giai khách, nước ta nãi thiên triều thượng bang, luôn luôn lấy nhân nghĩa xưng, ăn ngon uống tốt chiêu đãi!

Phần thưởng: Đối với địch nhân nhân nghĩa chính là tàn nhẫn với chính mình, thưởng cái trứng!" "Lựa chọn hai: Để hắn đi đào than, làm việc khổ nhất mệt nhất.

Phần thưởng: Mỗi ngày sản lượng than +10000 cân." "Lựa chọn ba: Giết đồng bào ta, chiếm lãnh thổ ta, hủy nông điền ta, để hắn tiếp thu nhân dân xử phạt.

Phần thưởng: Vạn dân quy tâm, vĩnh không phản bội!" Lý Khác phỉ một tiếng, nộ mạ hệ thống: "Phá hệ thống không hậu đạo, cái thứ nhất kia cũng gọi là lựa chọn sao?

Hố ta một cái tuyển hạng, thật vô sỉ." Lý Khác hiện tại có đội thăm dò chuyên nghiệp, tuy rằng người đào mỏ không nhiều lắm, nhưng cũng không thiếu Tra Cáp mấy ngàn người này.

Rõ ràng, Lý Khác lựa chọn cái thứ ba.

Lúc này, chung quanh Lý Khác trong ba tầng ngoài ba tầng vây đến chật như nêm cối.

Cho dù thời tiết hàn lãnh, gió lạnh thổi đến da mặt người phát đau.

Nhưng vẫn có từng đám người, liên tục không ngừng tụ tập.

Trừ bỏ quân đội U Châu vũ trang đến tận răng, còn có không ít lão

bách tính mặc rách mướp.

Nhưng không một ngoại lệ, trên mặt bọn họ, đều toát ra một cỗ sát ý nồng đậm.

Ánh mắt càng dọa người, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tra Cáp cùng đám chó Đột Quyết.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì Tra Cáp đã bị thiên đao vạn quả rồi.

Tra Cáp cũng cảm giác được sát ý nùng nùng, nhịn không được vãng trong đám tù binh chen vào.

Hàm răng đánh nhau, đối với Lý Khác nói: "Vị công tử này, ta đột nhiên cảm thấy đào mỏ là một chuyện hạnh phúc.

Đào mỏ làm ta vui sướng.

Đào mỏ làm ta trưởng thành.

Có thể vì ngài hiệu lao, là vinh hạnh tất sinh của ta." Lý Khác hắc hắc cười lạnh, cao giọng nói: "Các vị phụ lão hương thân, có biết bọn chúng là ai không?" "Chó Đột Quyết!" "Đáng hận sao?" "Đáng hận!" "Xử phạt như thế nào?" "Rút gân chúng, lột da chúng!" Lý Khác lắc lắc đầu, đi đến trước mặt một lão nãi nãi lưng còng, hỏi: "Vị lão nhân gia này, lớn tuổi như vậy, đã sớm nhìn thấu sinh tử, vì sao tức giận như vậy?" Lão nãi nãi nước mắt tuôn đầy mặt, chậm rãi nói: "Lão đầu tử nhà ta bị ngựa của bọn chúng dẫm chết, con trai ta bị băm thành thịt vụn, cháu trai chưa đầy tháng của ta, bị bọn chúng nấu, ăn..." Lý Khác mày nhăn lại, một trận an ủi xong, lại đối với một nam tử trẻ tuổi nói: "Ngươi cùng người Đột Quyết có thù oán gì?" Nam tử trẻ tuổi, cắn nát môi, từng chữ từng câu nói: "Bọn chúng quả thực không phải người, súc sinh, nương tử của ta.....

ô ô ô ô....." Trong ánh mắt Lý Khác bắt đầu mục lộ hung quang.

Không đợi Lý Khác mở miệng dò hỏi, một người mặc tơ lụa thống khổ nói: "Ta vốn là thương nhân tơ lụa lớn nhất U Châu thành, chó Đột Quyết vừa đến, phá thành đồ thành, nhân khẩu kịch giảm, nhu cầu giảm thiểu, thương lộ bị đoạn.

Cửa hàng tơ lụa của ta đóng cửa rồi." Một binh sĩ đầy mặt vết sẹo nói: "Ngô Vương điện hạ, ngài không biết, ở trước khi ngài tới, có biết binh sĩ chúng ta bị khi dễ thảm bao nhiêu, một ngày chỉ cấp một cái bánh, mỗi ngày phải bị coi như chó, cho nhau cắn xé, cung cấp bọn chúng tiêu khiển!" Mọi người một lời ta một ngữ, sôi nổi lên án hành vi súc sinh của người Đột Quyết.

Lý Khác cũng trải qua không ít chiến đấu.

Nhưng!

Đó cũng là chuyện trên chiến trường.

Không có trải qua thảm liệt tràng cảnh như vừa rồi, lúc này hắn cũng không khỏi giận dữ.

Lý Khác hai tay đè xuống, ra hiệu mọi người im lặng.

Nguyên bản ồn ào huyên náo mọi người, lập tức đình chỉ lên án, ngậm nhiệt lệ nhìn Lý Khác.

Lý Khác chắp tay nói: "Các vị phụ lão hương thân, Bản vương tới chậm, Bản vương không có bảo hộ tốt các ngươi.

Hiện tại, ta đã tới.

Ta ở đây tuyên bố, chỉ cần Lý Khác ta còn ở một ngày, như vậy U Châu là của chủ nhân, chó Đột Quyết là nô lệ." Nô lệ?

Tìm thanh âm đến Lý Anh Ca, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Khác.

Quách Gia, cùng với Hàn Vấn vẫn luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn chủ thượng, đều lộ ra thần sắc cuồng hỉ.

Lý Anh Ca hỏi: "Điện hạ, ý của chàng là, có thể coi bọn chúng là nô lệ của chúng ta sao?" Lý Khác nhìn Lý Anh Ca, khó hiểu hỏi: "Đúng a, chẳng lẽ nàng cũng....." Khuôn mặt tuấn tú của Lý Anh Ca đột nhiên hoạt lạc một giọt nước mắt nóng hổi, than nói: "Một năm trước, bạn tốt của ta Thôi Lệ, vì bảo hộ ta, đem địch nhân dẫn đi, sau đó bị bọn chúng cấp tao đạp.....

Giản trực không phải người!" Lý Khác đi đến trước mặt Lý Anh Ca, nhẹ nhàng giúp nàng lau đi nước mắt, nhu thanh nói: "Thù của nàng, ta giúp nàng báo!" Sau đó, Lý Khác xoay người đối với mọi người nói: "Các vị phụ lão hương thân, người Đột Quyết việc ác bất tận, táng tận thiên lương, quả thực thiên lý nan dung, tội đáng chết vạn lần.

Mọi người nói, nên xử trí như thế nào?" Lý Anh Ca giận dữ hét: "Giết cấp đại gia báo thù!" Quách Gia lắc đầu nói: "Xử phạt quá nhẹ, há không phải tiện nghi bọn chúng?" Hứa Chử đứng lên phía trước, khoe khoe cơ bắp, nói: "Chủ thượng, hay là để ta từng đứa từng đứa đấm chết là được." Những người khác sôi nổi kêu lên: "Lăng trì, lăng trì, lăng trì!" "Hạ vạc dầu, hạ vạc dầu, hạ vạc dầu." Lý Khác đột nhiên lộ ra một nụ cười tà, nhàn nhạt nói: "Ai, các ngươi quá thiện lương." Lý Anh Ca tú mi hơi nhíu, đầy mặt khó hiểu: "Chẳng lẽ điện hạ có biện pháp tốt hơn?

Lăng trì hạ vạc dầu đã đủ tàn nhẫn rồi." Lý Khác hỏi: "Mọi người mỗi ngày công tác có mệt hay không, có đôi khi có muốn phát tiết phát tiết hay không?" "Có đôi khi có muốn không cần giặt quần áo nấu cơm, có muốn có người hầu hạ mát xa hay không?" "Hiện tại có phải hay không thân vô phân văn, không có tiền mua lương thực ăn?" Mọi người sôi nổi gật đầu.

U Châu thành kinh qua liên phiên chiến loạn, trải qua nhiều lần tàn sát, hiện tại chỉ còn lại có khoảng ba ngàn lão bách tính.

Tuy rằng trú đóng năm vạn tinh binh, nhưng nhân thủ tu trúc tường thành U Châu cùng với tu kiến phòng ốc sụp đổ vẫn như cũ xa xa không đủ.

Chương 293

Mỗi ngày năm canh rời giường, vẫn luôn lao lụy đến khi mặt trời lặn, mới có thời gian nghỉ ngơi.

Trở lại cái nhà nghèo rớt mồng tơi, nhà chỉ có bốn bức tường, còn phải nhẫn thụ đói khát!

Nhật tử quá khó khăn, muốn phát tiết đều không có con đường.

Lý Khác tiếp tục nói: "Ta biết mọi người mỗi ngày đều vất vả, cho nên ta tìm cho các ngươi một cái người giúp đỡ.

Chỗ này đại khái có hai ngàn tên chó Đột Quyết, mỗi một thanh tráng niên và mỗi một hộ nhà, đều có thể lĩnh đi một con chó Đột Quyết.

Công tác của các ngươi có thể do bọn chúng làm.

Không vui, có thể ẩu đả phát tiết.

Công tác mệt mỏi, có thể để bọn chúng đấm lưng bóp chân.

Mọi người cảm thấy ý này như thế nào a?" Mọi người tiên là cả kinh, sau đó sôi nổi nhảy nhót khánh chúc: "Ngô Vương điện hạ uy vũ, Ngô Vương điện hạ uy vũ." Lý Khác cười nói: "Mọi người đừng kích động!

Còn có chuyện tốt hơn đang chờ đợi đây.

Bản vương biết mọi người bần khổ, cho nên tiền chuộc đám chó Đột Quyết này, đều quy về các ngươi sở hữu." Lời này vừa nói ra, lập tức bạo phát ra tiếng vỗ tay vang vọng chân trời.

Mọi người tề thanh nói: "Ngô Vương điện hạ, xin nhận của chúng ta một lạy." Nhìn rậm rạp chằng chịt con dân quỳ trên mặt đất, Lý

Khác từ thế kỷ 21 tới, tức khắc cảm giác khoái cảm bễ nghễ thiên hạ!

Loại cảm giác được người tôn trọng nhất, sùng bái như thần này.

Thật mẹ nó sướng!

Lý Anh Ca vẻ mặt sùng bái nhìn Lý Khác, nhu thanh hỏi: "Hiệt Lợi là người hung tàn như vậy, chúng ta đối đãi binh sĩ hắn như thế, có thể hay không chọc giận hắn a?" Lý Khác ôm eo nàng nói: "Ta chính là muốn chọc hắn tức giận, nếu hắn không đủ tức giận, ta đây sẽ thêm một mồi lửa nữa!" Lý Anh Ca lập tức khuyên nhủ: "Hiện tại chúng ta cần nhất là hưu dưỡng sinh tức, cũng đừng làm loạn." Lý Khác vừa đi tới, đã thấy một hành động khiến mọi người cười rộ lên.

Chỉ thấy Tra Cáp bị trói chặt, đang bị một đứa bé năm tuổi cưỡi trên người.

Bên cạnh, Hứa Chử đang tận tình chỉ bảo. "Nhóc con, mau hô 'giá giá giá' đi, có biết con ngựa dưới thân là loại ngựa gì không?" "Là ngựa Đột Quyết đó?

Chạy rất nhanh, biết lúc nào nó chạy nhanh nhất không?" Cậu bé non nớt hỏi lại. "Thúc thúc, vì sao ạ?" Hứa Chử cười nói: "Lúc thấy phân thì nó chạy nhanh." "Ui, bẩn quá, ăn phân à." "Phụt." Chỉ nghe thấy tiếng cười duyên dáng của Lý Anh Ca truyền đến, Lý Khác quay đầu nhìn thoáng qua, cũng bất giác mỉm cười.

Hứa Chử này, đúng là một tay cao thủ chọc tức người khác.

Những người khác cũng cười nghiêng ngả.

Tra Cáp hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ ngầu, gầm lên. "Hừ, đồ dê hai chân, đừng có khinh người quá đáng.

Đợi Đại Hãn của ta tới, mối thù hôm nay nhất định sẽ trả lại gấp bội." Hứa Chử thấy khó có dịp làm mọi người vui vẻ cười một trận.

Cái đầu vốn đần độn trì trệ của hắn lập tức hoạt bát hẳn lên.

Hắn đạp một phát lên đầu Tra Cáp, trong nháy mắt Tra Cáp đã có một cú tiếp xúc thân mật với bùn đất. "Loại ngựa Đột Quyết này còn có thể nhanh hơn nữa đó, biết lúc nào nó nhanh nhất không?" "Lúc nào ạ?" Mọi người đồng thanh hỏi lại.

Hứa Chử chỉ vào Lý Khác nói: "Khi nhìn thấy Tam hoàng tử, nó chạy nhanh nhất." Lời vừa dứt, mọi người đồng loạt hướng về Lý Khác.

Người thì quỳ xuống, người thì vái lạy, người thì chắp tay làm điệu bộ cung phụng.

Họ đồng thanh hô lớn: "Tam hoàng tử là thần hộ mệnh của chúng ta!" "Có Tam hoàng tử ở đây, bầu trời U Châu đều sáng bừng!" "Vương phi điện hạ, mau sinh cho Tam hoàng tử một đứa con trai đi ạ." Lý Anh Ca vốn đang ngẩng mặt cười, vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Lý Khác.

Nghe câu đó xong, mặt đẹp lập tức đỏ bừng, véo vào hông Lý Khác rồi che mặt chạy đi.

Thực ra không cần những người đó nói, nàng cũng muốn sinh con cho hắn.

Nhưng lúc này đại sự của Lý Khác chưa thành, nếu mang thai thì làm sao giúp hắn được?

Nhìn Lý Anh Ca chạy đi, khóe miệng Lý Khác khẽ nhếch lên.

Trong đầu không khỏi hiện ra một khung cảnh xấu xa nhưng lại vô cùng thú vị.

Hồi lâu sau, từng trận tiếng ồn ào đánh đập mới kéo Lý Khác tỉnh lại từ trong mộng tưởng. "Đánh chết con chó Đột Quyết này." "Đánh cho nó chết đi, chỗ nào chưa đánh thì đánh, không chừa một chỗ nào."

"Ha ha ha, không ngờ, con dân Đại Đường ta cũng có ngày xem chó Đột Quyết như súc sinh." "Ting tong, chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ, mời nhận thưởng." "Vạn dân quy tâm, vĩnh không phản bội." Lý Khác hỏi: "Hệ thống à, không phải ta nói đâu, phần thưởng này quá vô dụng rồi, chẳng có tác dụng gì cả." Hệ thống phản pháo: "Hệ thống đã ra tay, tất là hàng cực phẩm, ký chủ coi thường ai thế?

Có biết tác dụng của 'Vạn dân quy tâm' không?" Không đợi Lý Khác trả lời, hệ thống nói ngay: "Vạn dân quy tâm, trừ những kẻ có thâm cừu đại hận với ngài, chỉ cần ở trong lãnh thổ do ký chủ thống lĩnh, tất cả mọi người sẽ tán thành việc ngài làm, tất cả mọi người sẽ một lòng một dạ trung thành với ngài." Lý Khác ngẩn người.

Hiện tại thành U Châu chỉ có gần ba nghìn dân, dân số không nhiều.

Muốn giữ được U Châu, chống lại Đột Quyết và sự khiêu khích của Cao Câu Ly.

Tương lai còn có thể xảy ra xung đột với Trường An.

Phải nghỉ ngơi lấy lại sức.

Muốn nghỉ ngơi lấy lại sức, phải có người.

Thế kỷ 21, quan trọng nhất là gì?

Nhân tài!

Vậy ở Đại Đường thế kỷ thứ 7.

Quan trọng nhất là gì?

Người!

Vạn dân quy tâm, chẳng phải là có thể không ngừng thu hút người ngoài lãnh thổ đến đầu quân sao?

Bao gồm cả người Đột Quyết, Cao Câu Ly, Trường An?

Và cả những người Giang Nam, nơi phồn hoa phát triển và ấm áp hơn phương Bắc rất nhiều?

Trong lòng Lý Khác, hào khí trỗi dậy.

Quách Gia đi đến bên cạnh Lý Khác, nói: "Chủ thượng, gió lớn nổi lên, thời tiết lạnh giá, chúng ta về vương phủ thôi, ngài là xương sống của chúng ta, không thể để bị lạnh được." Sau đó lẩm bẩm: "Mới tháng mười một mà thời tiết đã lạnh thế này, mùa đông năm nay e là không dễ chịu rồi.

Chương 294

E rằng lại có nhiều người chết cóng." Hắn mang vẻ thương cảm nhìn những người dân ăn mặc rách rưới, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Lý Khác đương nhiên biết trong lòng hắn nghĩ gì, nhìn ra xa, cười nói: "Phụng Hiếu không cần vội.

Mùa đông này, thành U Châu của chúng ta sẽ không có ai bị chết cóng cả." Lý Khác đã chuẩn bị không ít cho mùa đông này.

Hiện tại, toàn bộ lực lượng lao động của thành U Châu có thể nói đều đang chuẩn bị cho mùa đông.

Nhà cửa, lò hồi phong, than đá, lương thực, và cả một lượng lớn bò dê và da lông mà phái đoàn sứ thần Đột Quyết lần này mang tới.

Còn có năm mươi vạn cân lương thực và thợ thủ công của Lư gia sắp đến nữa.

Hiện tại trong thành U Châu, trong hơn ba nghìn dân, quá nửa đều là thợ thủ công hoặc thợ học việc.

Thêm vào mấy trăm người của Phạm Dương, năng lực sản xuất bên này sẽ lại được nâng cao.

Đến lúc đó, sau khi sản xuất ra một lượng lớn lò hồi phong, mùa đông này người dân ít nhất sẽ không cảm thấy lạnh đến thế.

Chỉ cần lương thực từ thành Phạm Dương đến nơi, trong kho hệ thống sẽ có thêm mười vạn cái chăn bông.

Đó mới là sự đảm bảo lớn nhất để không có ai chết cóng trong mùa đông này!

Quách Gia đã đi theo Lý Khác một thời gian, thấy dáng vẻ của Lý

Khác thì biết trong lòng hắn đã có kế hoạch, cũng không nói nhiều nữa.

Nhưng là một trong số ít mưu sĩ bên cạnh Lý Khác, hắn vẫn nói ra nỗi lo của mình. "Chủ thượng, so với thời tiết lạnh giá, có một việc còn quan trọng hơn." Lý Khác vừa đi vừa quay một vòng, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Quách Gia nói: "Chủ thượng, việc cấp bách hơn bây giờ là làm thế nào để mọi người được ăn no.

Lạnh thì có thể mấy người chen chúc vào nhau, chống đỡ được một thời gian.

Nhưng không có lương thực, con người không có tinh thần, thì đừng nói đến việc làm nông, xây nhà." Khi Quách Gia còn chưa nói xong, Lý Khác đã tìm thấy mục tiêu của mình. "Phụng Hiếu, nhìn kia.

Đàn bò dê mà sứ đoàn hòa thân Đột Quyết mang đến, đủ cho chúng ta ăn một thời gian rồi." Lý Khác liếc nhìn Tra Cáp, ánh mắt đầy ý dò hỏi.

Tra Cáp bị người dân U Châu phẫn nộ hành hạ đến chết đi sống lại.

Nhưng thấy ánh mắt của Lý Khác, hắn lập tức nói: "Tam hoàng tử điện hạ, lần này ta mang theo một trăm con bò và ba nghìn con dê." Hứa Chử, Quách Gia và mọi người nghe xong, ai nấy đều mừng rỡ ra mặt.

Hứa Chử còn nói: "Người Đột Quyết cũng hào phóng thật đấy, ra tay thật rộng rãi." Quách Gia cũng gật đầu.

Quần chúng thì thèm đến chảy cả nước miếng.

Lý Khác lại cau mày, tức giận nói: "Thành ý của người Đột Quyết?

Giả danh hòa thân, mang chiến mã nhiễm bệnh dịch đến hại ta.

Bị phát hiện rồi, sau đó lấy chút đồ ra bồi lễ xin lỗi?

Cũng dám mang ra à.

Đến lúc đó ta sẽ tìm lão già Hiệt Lợi tính sổ." Mọi người kinh ngạc đến rớt cả răng.

Tam hoàng tử ơi, đó là một trăm con bò thật sự, không ít đâu.

Ba nghìn con dê, đủ ăn cả tháng rồi.

Đối với hành vi cường đạo này của Lý Khác, họ không những không khinh bỉ mà ánh mắt nhìn hắn còn thêm phần sùng bái!

Trên đại lục này, Đột Quyết là một tồn tại cấp bá vương.

Đại Đường tuy danh tướng lớp lớp, nhưng cũng không có mấy người có thể đánh cho Đột Quyết phải sợ.

Vậy mà vị hoàng tử trẻ tuổi này không chỉ tàn sát sạch hai mươi vạn đại quân Đột Quyết, lại còn xem bá chủ đương thời như con kiến.

Một người cuồng vọng đáng yêu như vậy, cũng chỉ có một mà thôi.

Lúc này, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa. "Bẩm Tam hoàng tử điện hạ, ở biên giới, Lư gia ở Phạm Dương đã gửi tới năm mươi vạn cân gạo, phía sau đội vận chuyển còn có mấy trăm thợ thủ công." Năm mươi vạn cân gạo?

Ngay cả Quách Gia kiến thức rộng rãi, từng trải qua nhiều cảnh tượng lớn, lúc này cũng kinh ngạc há hốc mồm. "Năm, năm mươi vạn cân gạo?" Lý Khác vỗ vai hắn, nói: "Phụng Hiếu, đều là chuyện nhỏ, cần gì phải kinh ngạc như vậy?

Đi, cùng bản vương đi kiểm tra." ...

Quản sự của đoàn xe Lư gia lúc này đang đứng ngoài biên giới, tức giận gầm lên với Mã giáo úy đang canh giữ: "Ta phụng mệnh mang lương thực đến cho Tam hoàng tử điện hạ, không cho ta vào, lỡ mất giờ giấc, ngươi gánh nổi không?" Mã giáo úy lạnh lùng nói: "Tam hoàng tử điện hạ của ta đã nói, U Châu là U Châu của đông đảo bình dân bá tánh, không phải là nơi cho những kẻ táng tận lương tâm, không việc ác nào không làm, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, làm bại hoại triều cương.

Không được vào." Quản sự Lư gia vừa định chửi người thì thấy Lý Khác dẫn theo một đám đông hùng hậu đi tới.

Vừa nhìn thấy Lý Khác, quản sự nhớ lại những gì Lý Khác đã làm ở Lư phủ mấy ngày trước.

Đó là khổ nạn mà cả đời này hắn cũng không muốn trải qua lần nữa.

Cộng thêm lời dặn dò của gia chủ, hắn vội vàng quỳ xuống trước Lý Khác, toàn thân run rẩy. "Bẩm Tam hoàng tử điện hạ, năm mươi vạn cân gạo do gia chủ chuẩn bị đều ở đây cả, mời điện hạ kiểm nghiệm." Sau khi Lý Khác xác nhận số lượng không sai, liền nói với quản sự: "Nói với gia chủ của ngươi, không cần vào U Châu đâu, để tránh sau này lại xảy ra hiểu lầm không hay.

Đồ ta cũng nhận rồi, vất vả cho ngươi chạy một chuyến rồi.

Không tiễn." Quản sự cũng biết thiếu niên trước mắt lúc này nói chuyện còn có trọng lượng hơn bất kỳ ai.

Vì vậy hắn cũng không dám nói thêm gì, trực tiếp lảo đảo chạy đi.

Quách Gia nhìn từng xe gạo, bẻ ngón tay kích động nói: "Bây giờ hoàn toàn không cần lo về lương thực nữa rồi." Lý Khác lại cau mày, chậm rãi nói: "Không cần lo?

Quân đội U Châu năm vạn, dân chúng ba nghìn, sau này còn thu hút thêm vài nghìn, thậm chí hàng vạn lưu dân, năm mươi vạn cân gạo cũng chỉ đủ ăn tám ngày thôi." Quách Gia hỏi: "U Châu là vùng đất tứ chiến, nguy hiểm trùng trùng, lưu dân nào dám đến đây, trừ phi không muốn sống.

Không thể nào chiêu mộ được mấy nghìn, mấy vạn người đâu." Lý Khác chỉ cười nói: "Phụng Hiếu, ta nói còn ít đấy, ta dự đoán, qua một mùa đông, thành U Châu ít nhất sẽ có mười vạn dân.

Đến lúc đó cứ chờ xem." Lúc này, Lý Khác không có thời gian giải thích quá nhiều với Quách Gia.

Vì hắn đã thấy thứ còn quan trọng hơn cả lương thực.

Chương 295

Năm trăm thợ thủ công.

Mặc dù xã hội phong kiến, đẳng cấp nghiêm ngặt, sĩ, nông, công, thương, địa vị luôn cố định.

Nhưng năm trăm thợ thủ công này lại là bảo bối quan trọng để Lý Khác xưng bá sau này.

Bởi vì, khoa học kỹ thuật mới là sức sản xuất số một.

Hắn nói với các thợ thủ công: "Đối với chuyện trước đây, ta sẽ không truy cứu nữa.

Chỉ cần các ngươi làm việc tốt, làm tốt, có thể cho các ngươi làm quan!" Thợ thủ công làm quan, điều này khiến các thợ thủ công vui mừng khôn xiết.

Họ lập tức bày tỏ rằng nhất định sẽ nỗ lực làm việc.

Lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên: "Ting tong, chúc mừng ký chủ thành công tiếp nhận năm mươi vạn cân gạo của Lư gia, nhận được phần thưởng mười vạn chăn bông." Chuyện tốt liên tiếp, tâm trạng của Lý Khác cũng tốt hơn hẳn.

Hắn nói với Quách Gia: "Ta coi người Đột Quyết là nô lệ, có nên báo cho lão đầu tử và lão tặc Hiệt Lợi biết không nhỉ?

Nên chọc tức họ thế nào đây?

Đúng là một vấn đề nan giải." Trên đường trở về thành U Châu, Lý Khác cuối cùng cũng nghĩ ra cách viết thư cho Lý Thế Dân và Hiệt Lợi.

Trước án thư, hắn vừa viết vừa cười, cuối cùng không nhịn được

mà phá lên cười ha hả. "Sướng, sướng, sướng quá!" Gần đây chiến sự giảm nhiều, không còn áp lực, Lý Anh Ca lúc này hiếm khi mặc nữ trang.

Mặc nữ trang, nàng tuy không có vẻ anh khí như khi mặc chiến bào, nhưng lại đầy vẻ nữ tính, vô cùng yêu kiều quyến rũ.

Nàng cùng Từ Huệ và những người khác, khó hiểu nhìn Lý Khác đang cười lớn. "Viết thư thì viết thư đi, sao lại cười như vậy chứ.

Thần thần bí bí, còn không cho ta xem." Lý Khác nhìn những mỹ nhân mỗi người một vẻ, cùng với Quách Gia vẻ ngoài tự tin nhưng lại trông như người ốm yếu, và Hứa Chử ngốc nghếch nhưng lại có vẻ ngoài đáng sợ, nói: "Tới cả rồi thì ngồi đi." Hắn sắp xếp người đưa hai bức thư đi, rồi nói tiếp: "Trời sắp vào đông rồi, ta phải tranh thủ thời gian, thu hút càng nhiều người đến U Châu càng tốt.

Nếu không đợi đến mùa đông, tuyết rơi dày đặc, gió lạnh thấu xương, họ sẽ không đến được nữa." Tiểu Nguyệt Nhi dễ thương chu môi nói: "Không đến được thì thôi, ai bảo huynh không làm sớm hơn!" Lý Anh Ca xoa đầu Tiểu Nguyệt Nhi nói: "Nguyệt Nhi, muội nói vậy là không đúng rồi, bây giờ thành U Châu cần nhất là nhân lực để phát triển, chiêu mộ được thêm một người là thêm một người.

Hơn nữa, xem ra năm nay là một mùa đông vô cùng lạnh giá, những người không ở thành U Châu, nếu không đến đây, có khả năng sẽ bị chết cóng, muội có muốn thấy có người bị chết cóng không?" Tiểu Nguyệt Nhi hiểu ra lý do, nói với Lý Khác: "Muội biết lỗi rồi..." Lý Khác cười ha hả: "Muốn dẫn người đến U Châu, phải có sức hấp dẫn, nếu không ai lại muốn đến nơi khổ hàn, vùng đất tứ chiến này chứ?

Mọi người có đề nghị gì hay không?" Lý Anh Ca trầm tư.

Từ Huệ chau mày.

Quách Gia cũng nhất thời không có ý kiến gì hay.

Còn Hứa Chử... có lẽ chỉ có việc đếm xem trong nhà có mấy cái ghế là hắn làm được.

Thấy mọi người đều đăm chiêu suy nghĩ, Lý Khác cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói ra phương pháp của mình. "Ta có bảy chính sách, mọi người xem có khả thi không.

Thứ nhất: Thuế sáu mươi thu một, ba năm sau miễn hoàn toàn." Mọi người đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Ngay cả thời Văn Cảnh chi trị của nhà Hán, thời kỳ thuế má nhẹ nhất, cũng là ba mươi thu một.

Bây giờ chiến sự liên miên, cần gấp tiền lương, sáu mươi thu một liệu có được không?

Huống hồ sau này còn không thu thuế, miễn giảm trực tiếp.

Không có thuế thì lấy gì nuôi quân đội, nuôi quan lại, quản lý thành trấn?

Ánh mắt Lý Anh Ca nhìn Lý Khác đã thay đổi, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Lý Khác không thèm để ý đến vẻ mặt của mọi người, nói tiếp: "Thứ hai: Mỗi người trên cơ sở một trăm mẫu ruộng thụ điền của Đại Đường, sẽ được tăng thêm gấp đôi.

Thứ ba: Thợ thủ công có thể làm quan.

Thứ tư: Có thể đi học miễn phí.

Thứ năm: Tặng nhà.

Thứ sáu: Bao cưới vợ.

Thứ bảy: Có thể không có việc gì thì đánh người Đột Quyết để xả

giận." Lý Khác nói một hơi xong, Lý Anh Ca cuối cùng cũng có cơ hội chen vào: "Lý Khác, huynh đúng là hồ đồ.

Chính sách của huynh, điều nào cũng nực cười hơn điều nào.

Tạm không nói chuyện thuế má, chỉ riêng điều thứ sáu, bao cưới vợ, huynh định làm thế nào?

Đại Đường lấy đâu ra nhiều phụ nữ như vậy để gả cho người ta?" Lý Khác nhìn khắp người Lý Anh Ca, cười gian xảo: "Đại Đường không có nhiều phụ nữ, có thể đi cướp của Đột Quyết mà." Lý Anh Ca tức giận nói: "Huynh giỏi khoác lác nhỉ!

Không biết huynh lấy tự tin ở đâu ra!" Quách Gia nói: "Sĩ, nông, công, thương, để thợ thủ công làm quan, liệu có điểm nào không ổn không?" Lý Khác đáp: "Thợ thủ công có lúc còn biết làm việc thực tế hơn những kẻ nho sinh chỉ biết nói 'chi hồ giả dã'." Quách Gia suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý.

Từ Huệ nói: "Tặng nhà, phải xây đến bao giờ?

Mùa đông năm nay chắc chắn không kịp." "Người đến trước thì phân cho những căn nhà có sẵn, người đến sau thì tập thể ở chung một chỗ, từ từ chờ đợi." Hứa Chử nói: "Đánh người Đột Quyết, ta thấy cái này khá thú vị.

Nhưng người khác có thấy thú vị không?" Lý Khác đạp hắn một cái văng ra ngoài. "Hừ, đây mới là pháp bảo lớn nhất của ta, không có điều này, số người đến chắc chắn không nhiều." Lúc này, Hầu Tam mình đầy bụi đất đi vào. "Tham kiến Tam hoàng tử điện hạ." Lý Khác vừa thấy, lập tức nói: "Hầu Tam, lần này ngươi dẫn được bao nhiêu người về?" Hầu Tam đột nhiên quỳ xuống đất, dập đầu bình bịch. "Thần có lỗi với điện hạ, lần này thần chia đội ngũ thành 100 nhóm.

Mỗi nhóm phụ trách một châu huyện.

Nhưng nhóm nhiều nhất cũng là nhóm của thần, cũng chỉ dẫn về được 1000 người.

Các nhóm còn lại, đa phần chỉ vài chục người, những châu huyện ít hơn, ví dụ như Thanh Châu, Mật Châu, Lai Châu ở phía nam, một người cũng không chiêu mộ được.

Lần này, thần tổng cộng chiêu mộ được 2000 người!" Nghe số người ít như vậy, Lý Anh Ca đang hờn dỗi cũng không nhịn được thở dài: "Phải làm sao đây.

Thiếu một người, có thể sẽ có thêm một người bị chết cóng!

Lý Khác, huynh mau nghĩ cách, cố gắng chiêu mộ thêm người về." Lý Khác đối với kết quả này không hề cảm thấy bất ngờ.

Chương 296

Bởi vì lúc hắn để Hầu Tam đi chiêu mộ người, chính sách còn chưa nhiều như bây giờ.

Chỉ dựa vào đất đai và tiền lương thì không thu hút được nhiều người.

Dù sao, U Châu mỗi năm đều bị tàn sát một lần, ai dám đến chứ?

Nhưng bảy chính sách chiêu mộ người vừa công bố, tuyệt đối có thể phát huy tác dụng tích cực.

Hầu Tam mang theo lời dặn của Lý Khác, một lần nữa lên đường chiêu mộ người.

Lý Khác nhìn Lý Anh Ca, cười gian nói: "Chúng ta cá cược được không?

Nếu lần này ta có thể chiêu mộ được năm vạn người, thì..." Hắn thì thầm một câu vào tai Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca xấu hổ mặt đỏ bừng, liếc hắn một cái, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Lý Khác gian kế đã thành, cười nhìn những bông tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: Không biết lần chiêu mộ người này, liệu có thể mang đến cho ta bất ngờ thú vị nào không? "Phu quân, bây giờ thực thi chính sách miễn thuế có thật sự tốt không?

Bây giờ ít người có lẽ không sao, nhưng đến lúc đông người rồi, miễn thuế sẽ là một tổn thất lớn cho chúng ta đó.", Lý Anh Ca xoa đầu cho Lý Khác, có chút lo lắng hỏi. "Yên tâm đi, chuyện miễn thuế, ta tự có sắp xếp.

Đến lúc đó, trong lãnh thổ U Châu của ta cấm xuất hiện thương

nhân lương thực tư nhân.

Quyền mua bán lương thực chỉ có thể do ta nắm giữ.

Thậm chí bao gồm cả sau này, cả Đại Đường tương lai, chỉ có ta mới được mua bán lương thực.

Không chỉ lương thực, còn có muối, sắt, những thứ này đều chỉ có ta mới được nắm giữ.

Lúc đó, không có thuế ruộng đất, ta cũng không thiếu tiền.

Tầm mắt phải nhìn xa hơn một chút.", Lý Khác đầy ẩn ý nói với Lý Anh Ca.

Tư tưởng của nàng vẫn còn gốc rễ phong kiến, nên Lý Khác phải từ từ thay đổi tư tưởng của nàng. "Ta biết sai rồi, phu quân đừng giận được không?" "'Ta giỏi khoác lác, ta không biết tự tin ở đâu ra?' Sao, không tin phu quân của nàng à?", Lý Anh Ca xoa bàn tay ngọc đỏ ửng, e thẹn cười đáp lại Lý Khác. "Người ta không phải là lo lắng cho huynh sao!" Ban ngày, Lý Anh Ca dẫn đầu phản đối chính sách của hắn, điều này là Lý Khác không thể dung thứ.

Cho nên, buổi tối, hắn đã trừng phạt Lý Anh Ca một trận ra trò.

Để nàng hiểu được, cái giá của việc không tin tưởng hắn.

Tiện thể cũng giải tỏa một chút vấn đề ở phương diện kia.

Lý Khác đột nhiên nghĩ ra một chuyện, thần bí nói: "Nếu không muốn ta giận, để ta làm như vậy được không?" Lý Anh Ca vừa nghe, lập tức nhảy dựng lên, ôm chăn co ro vào góc giường. "Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

Huynh đã đồng ý với ta là chiêu mộ được năm vạn dân, mới, mới có thể, mới có thể làm như vậy." Giọng Lý Anh Ca càng lúc càng nhỏ, như tiếng muỗi kêu.

Lý Khác hận không thể tự tát mình một cái, tự mình gài bẫy mình. "Được rồi mà.

Chúng ta không vội.

Dù sao nàng cũng không chạy thoát được đâu...", Lý Khác cười ha ha.

Cũng không vội vàng nhất thời.

Nhưng trong lòng không khỏi âm thầm mong đợi.

Hầu Tam, hạnh phúc của lão tử trông cậy cả vào ngươi.

Ngươi phải cố gắng lên đó.

Ngày hôm sau, Tiểu Nguyệt Nhi dễ thương kéo Lý Anh Ca hỏi: "Anh Ca tỷ tỷ, phu quân chiêu mộ được năm vạn dân, tỷ đã đồng ý làm gì vậy ạ?" Lý Anh Ca vừa tức vừa thẹn, gõ mạnh vào đầu cô bé một cái. "Con bé này không học cái tốt, dám nghe lén ta." Từ Huệ, người luôn biết lễ nghĩa, cười rất ý nhị, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ đã đồng ý với phu quân chuyện gì vậy?

Nói cho muội biết đi, muội sẽ không nói cho người khác đâu." Lý Anh Ca xấu hổ mặt đỏ bừng, lườm biếng để ý đến hai cô bé ngây thơ này.

Chuyện như vậy, có thể tùy tiện nói lung tung được sao? ...

Đức Châu, một thôn trang nhỏ rách nát, hôm nay lại đặc biệt náo nhiệt. "Mọi người mau nghe, mau xem này, có chuyện tốt tày trời đây." "Đến đó là được tặng hai trăm mẫu ruộng à?

Thuế sáu mươi thu một?

Ba năm sau thì được miễn?" "Chắc là thật, U Châu bây giờ ít người mà." "Nhưng, U Châu một năm bị tàn sát mấy lần, sợ không có mạng mà hưởng." "Hừ, đúng là ngốc, ở lại đây thì sống được chắc?

Ruộng đất đều bị người ta cướp hết rồi, mỗi ngày như chó nô tài đi cày ruộng cho người ta, cuối cùng, ăn còn không no!" "Nói cũng đúng, ta đi!" ...

Lai Châu!

Trương Tam lêu lổng, cả ngày không làm gì, đang bị người ta chỉ vào mũi mắng! "Hừ, đồ vô dụng, hai mươi mấy tuổi rồi, cả ngày ăn không ngồi rồi, có xứng với cha mẹ ngươi không?" Trương Tam ngoáy mũi nói: "Không ăn không ngồi rồi thì làm được gì, dù sao cũng không có phụ nữ nào ngủ với ta!" "Ngươi không đi làm công, cô gái nào chịu gả cho ngươi?" "Làm công là có phụ nữ chịu gả chắc?

Đừng ngốc nữa!" "Làm công không chắc có phụ nữ chịu gả, nhưng không làm công, chắc chắn không có phụ nữ nào chịu gả." "Thôi đi, lời này lão tử nghe mấy trăm mấy nghìn lần rồi, cuối cùng thì sao?

Lão tử vẫn là một gã độc thân." Lúc này, một người tốt bụng nói: "Trương Tam, bây giờ trên phố dán đầy cáo thị, chỉ cần có người chịu đến U Châu, sẽ được bao cưới vợ!" Trương Tam vốn đang uể oải, lập tức mở bừng mắt. "Gì?

Bao cưới vợ?

Đến U Châu?

Thiên hạ có chuyện tốt như vậy, ta đăng ký đi!" ...

Chương 297

Thanh Châu!

Một tiệm may. "Biểu ca, huynh có nghe bảy chính sách chiêu mộ người đang lan truyền ầm ĩ bên ngoài không?" "Nghe đồn vị Tam hoàng tử điện hạ anh minh thần võ đang chiêu mộ người?

Cho ruộng cho nhà đó!" "Không đi!" "Có thể được bao cưới vợ đó." "Không đi, trong lòng biểu ca chỉ có biểu muội thôi." "Nghe nói có thể đánh người Đột Quyết nữa đó?" "Gì?

Đỡ ta dậy, ta muốn báo thù cho cha mẹ!" ...

Thôn Tu, huyện Long Môn, Giáng Châu, đạo Hà Đông.

Một người đàn ông cao lớn vừa đi làm đồng về, nói với phu nhân: "Nương tử, ta muốn di dời mộ tổ tiên, không biết ý nàng thế nào." Người vợ họ Liễu nói: "Chàng có tài năng xuất chúng, phải chờ thời cơ mới có thể phát huy.

Nay Tam hoàng tử điện hạ đang ở U Châu chiêu binh mãi mã, là thời cơ hiếm có, sao chàng không tranh thủ lập công dương danh?

Sau khi phú quý trở về nhà, lúc đó di dời mộ cũng không muộn." Người đàn ông cao lớn nói: "Tam hoàng tử chiêu binh mãi mã?

Ta không biết!" Liễu thị cười nói: "Nghe nói Tam hoàng tử điện hạ đã ban bố bảy chính sách chiêu mộ người, có nhiều lợi ích lắm đó, đặc biệt là điều thứ bảy, chàng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú." "Có thể không có việc gì thì đánh người Đột Quyết để xả giận." Người đàn ông cao lớn ngẩn người!

Đây là lời người nói sao?

Không có việc gì thì đi tìm người Đột Quyết để xả giận?

Xem người Đột Quyết là gì chứ?

Là đồ chơi của người Đột Quyết sao?

U Châu mấy năm nay không phải đã bị tàn sát rất nhiều lần sao?

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, vị Tam hoàng tử điện hạ này lại dám ban bố chính sách như vậy?

Trong chính sách khiến người ta dở khóc dở cười này, rõ ràng mang theo sự tự tin vô tận.

Một vị Tam hoàng tử điện hạ như vậy, thật sự khiến người ta mong đợi.

Người đàn ông cao lớn hạ quyết tâm, từ biệt vợ, đi về phía đông bắc đến U Châu. ...

Vài ngày sau, người đàn ông cao lớn đến dưới thành U Châu, nói với binh lính giữ thành: "Tại hạ Tiết Nhân Quý, xin hỏi..." Lý Khác đang cùng Lý Anh Ca tuần thành, nghe thấy giọng nói từ phía sau, lập tức quay người lại nói: "Ai?

Ai cơ?" Tiết Nhân Quý chắp tay nói: "Tại hạ là Tiết Nhân Quý, không biết vị công tử này gọi ta có việc gì?" Lý Khác không nói hai lời, quay sang Lý Anh Ca bên cạnh nói: "Mau chuẩn bị yến tiệc, để đón gió tẩy trần cho vị tướng quân này.

Ta đã đợi ngài lâu lắm rồi." Tiết Nhân Quý không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nói: "Công tử có nhận nhầm người không?

Ta chỉ là một nông phu trồng ruộng, hoàn toàn không phải tướng quân." Lý Khác suy nghĩ một chút, trên đời này người trùng tên trùng họ không phải chỉ có một hai người.

Hắn bèn hỏi: "Lệnh tôn có phải là Tiết Quỹ không?" "Lệnh đường có phải họ Liễu không?" "Ngài có phải là người thôn Tu, huyện Long

Môn, Giáng Châu, đạo Hà Đông không?" Tiết Nhân Quý nghe xong, đầu óc càng thêm hồ đồ.

Do cha mất sớm, gia cảnh sa sút, thời niên thiếu gia cảnh bần hàn, địa vị thấp kém.

Hắn vẫn luôn làm nghề trồng ruộng để nuôi sống gia đình.

Từ nhỏ đến lớn cũng chưa làm được việc gì đặc biệt.

Chuyện đáng nói nhất, cũng chỉ là một mình đánh cho tên lưu manh đang bắt nạt một cô gái chưa chồng một trận.

Cô gái chưa chồng đó, chính là vợ hắn sau này, Liễu thị!

Cho nên, hắn hoàn toàn không hiểu, vì sao Lý Khác lại quen thuộc với mình như vậy.

Tiết Nhân Quý gật đầu: "Đúng vậy, sao ngài biết?" Điều khiến hắn càng không ngờ tới là, sự kinh hỉ còn chưa kết thúc. "Anh Ca, đi sắp xếp mấy nữ tướng quân đắc lực, đến thôn Tu đón phu nhân của Tiết tướng quân về đây." "Còn nữa, tòa phủ đệ xa hoa nhất ở phía tây thành, dọn dẹp sạch sẽ, để Tiết tướng quân sớm ngày vào ở." "À, Tiết tướng quân mới đến U Châu, cần sắm sửa quần áo và các vật dụng khác, đến kho tìm Huệ Nhi, cấp cho Tiết tướng quân 10000 quan tiền đồng." Lý Anh Ca vốn định phản bác, nhưng nghĩ đến hậu quả của lần phản bác trước, lập tức ngoan ngoãn "vâng" một tiếng, quay người đi làm.

Không chút do dự, vô cùng dứt khoát.

Tiết Nhân Quý vốn luôn trầm ổn, lúc này cũng ngây người.

Anh Ca?

Lý Anh Ca?

Vị chủ tướng mà bên ngoài đồn rằng đang thống lĩnh năm vạn tinh

binh ở thành U Châu, hiệp trợ Ngô Vương Lý Khác?

Vị nữ chiến thần đã nhiều lần tham gia đại chiến mà không hề sợ hãi?

Nữ anh hùng của Đại Đường ngang hàng với Bình Dương công chúa Lý Tú Ninh?

Một nhân vật như vậy, lại nghe lời thiếu niên này đến thế.

Lẽ nào đây là người khiến Đột Quyết nghe danh đã sợ mất mật, Tam hoàng tử Lý Khác?

Tiết Nhân Quý lúc này mới cẩn thận quan sát Lý Khác một lượt.

Anh tuấn uy vũ, trẻ tuổi khí thế.

Thong dong không vội, hào khí tự sinh.

Tự tin tràn đầy, coi thường thiên hạ!

Tiết Nhân Quý không nói hai lời, lập tức chắp tay cúi người nói: "Thảo dân tham kiến Tam hoàng tử điện hạ, vô cùng cảm tạ ân tri ngộ của điện hạ, nhưng thảo dân chưa từng lập được quân công, phần thưởng như vậy, thảo dân thực sự không dám nhận." Lý Khác đâu thèm quan tâm, hiện tại dưới trướng hắn không nhiều nhân tài.

Thiếu nhất chính là tướng tài thống lĩnh ba quân!

Hứa Chử chỉ là một vệ sĩ, chỉ có sức mạnh vũ phu.

Lý Anh Ca tuy có chiến công với Đột Quyết nhưng cũng chỉ là một đại tướng, chưa chứng minh được năng lực thống lĩnh.

Quách Gia là quân sư, mưu sĩ.

Hàn Vấn, Hầu Tam thì càng không cần phải nói.

Tiết Nhân Quý là ai?

Trong lịch sử, ông đầu quân vào cuối thời Trinh Quan.

Chương 298

Từng đại phá Cửu Tính Thiết Lặc.

Hàng phục Cao Câu Ly.

Diệt Đột Quyết.

Công lao hiển hách, chiến tích lẫy lừng, uy chấn An Lạc.

Để lại những điển cố "Lương sách tức can qua", "Tam tiễn định Thiên Sơn", "Thần dũng thu Liêu Đông", "Nhân chính Cao Lệ quốc", "Ái dân Tượng Châu thành", "Thoát mạo thoái vạn địch".

Đối với nhân tài có năng lực như vậy, lại là người hắn đang rất cần, Lý Khác sao có thể không trân trọng? "Tiết tướng quân, ở U Châu, sẽ có lúc để ngài thể hiện tài năng, đừng từ chối nữa." Nhưng Tiết Nhân Quý vô cùng kiên định, lắc đầu nói: "Vô công bất thụ lộc, nếu không thảo dân quyết không nhận." Điều này làm Lý Khác tức giận, lập tức bật chế độ phản bác: "Cho đồ mà không nhận, lằng nhà lằng nhằng, đàn bà lề mề, có phải là nam tử hán đại trượng phu không?

Muốn chứng minh bản thân, giành lấy quân công chứ gì?

Được, ta cho ngươi cơ hội." "Ting tong, chúc mừng ký chủ đã kích hoạt lựa chọn thần cấp, làm thế nào để giao nhiệm vụ cho Tiết Nhân Quý?" "Lựa chọn một: Tiết Nhân Quý cao to uy mãnh, là đối tượng tốt để làm gay." "Thưởng: Một lọ thuốc mỡ bôi trĩ (cung cấp vô hạn tại U Châu)" "Lựa chọn hai: Ngài là chủ của U Châu, là chúa tể thế giới tương lai, mạng sống của ngài là quan trọng nhất, hãy để hắn làm hộ vệ tướng quân giống Hứa Chử!" "Thưởng: Một bộ thần cấp chiến bào, có thể miễn một lần sát thương chí mạng!" "Lựa chọn ba: Thử xem vị danh tướng khoáng thế này có thực tài hay không."

"Thưởng: Đại tài nội chính, Tuân Úc!" Đối với sự vô liêm sỉ của hệ thống, Lý Khác đã quá hiểu rồi.

Không chút do dự, hắn tự động bỏ qua lựa chọn thứ nhất.

Cái quái gì mà thuốc bôi trĩ, lại còn cung cấp vô hạn!

Đồ hệ thống chó chết, biến thái.

Đối với lựa chọn hai và ba, Lý Khác rơi vào trầm tư ngắn ngủi.

Nhưng rất nhanh, hắn đã đưa ra lựa chọn.

Một người có hệ thống, thể năng ít nhất cũng hơn một trăm, Lý Khác không nghĩ mình dễ dàng mất mạng như vậy.

Hơn nữa, có Hứa Chử ở đây, ai dám làm càn?

Cho nên lựa chọn thứ hai, hắn cũng từ bỏ.

Nhân tài như Tiết Nhân Quý, nên ở trên chiến trường chém giết, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Hơn nữa, hiện tại U Châu cần tiếp tục phát triển, cần có một người giỏi nội chính, giúp hắn ổn định hậu phương.

Tuân Úc, hắn cần.

Lý Khác cười nói với Tiết Nhân Quý: "Tiết tướng quân, nếu ngài có lòng báo quốc, vậy ta sẽ giúp người thành việc tốt." Mệnh cho Tiết Nhân Quý suất lĩnh năm nghìn tinh binh, lên phía bắc tập kích Đột Quyết.

Nhiệm vụ: Hễ gặp bộ lạc nào, phụ nữ thì mang về cho ta, đàn ông thì một người không chừa, phải trở về U Châu trước khi tuyết lớn phong tỏa đường đi, nhớ kỹ, không được tử chiến." Tiết Nhân Quý tuy không hiểu vì sao Lý Khác lại trọng dụng mình như vậy.

Nhưng hắn cũng là một hán tử cốt khí, có cơ hội tốt như vậy,

đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Còn về việc, nhiệm vụ mang về phụ nữ, giết sạch đàn ông có đúng đắn hay không.

Hắn không hề nghi ngờ.

Quân nhân, không cần nghi ngờ mệnh lệnh, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh!

Lúc này, Trương Tam và những gã độc thân khác, nghe được mệnh lệnh này, lập tức reo hò nhảy cẫng lên. "Quả nhiên là thật!

Thật sự có phụ nữ, thật sự bao cưới vợ!" ...

Lý Khác nhìn dòng người nối đuôi nhau không dứt, ùn ùn kéo về thành U Châu, không khỏi cảm thấy hào khí dâng trào.

Có người rồi, có thể tha hồ thi triển tài năng!

Đột nhiên, hắn không khỏi nghĩ đến hai bức thư đã viết cho Lý Thế Dân và Hiệt Lợi mấy ngày trước.

Nghĩ đến nội dung của hai bức thư đó, nụ cười của Lý Khác càng thêm rạng rỡ.

Ngày mười lăm tháng mười một âm lịch.

Giờ Mão.

Đại Đường.

Thành Trường An.

Thái Cực Điện!

Buổi chầu sớm!

Lý Thế Dân ngáp một cái nói: "Các vị ái khanh, hôm nay có việc gì quan trọng cần khởi tấu không?" Mọi người nhìn nhau, đều lựa chọn im lặng.

Ngay cả vị Ngự sử bình thường thích tìm chuyện phiền phức nhất, lúc này cũng chọn cách im lặng.

Không phải không có chuyện lớn xảy ra, mà bây giờ căn bản không phải lúc tìm chuyện phiền phức.

Bởi vì, kể từ khi Lý Thế Dân đày Lý Khác ra khỏi thành Trường An, tính tình của ngài trở nên vô cùng cáu kỉnh.

Thấy ai cũng chọc, nhìn ai cũng không vừa mắt!

Còn về lý do, không ai rõ cả.

Nhất thời, cả Thái Cực Điện rộng lớn, lập tức im phăng phắc.

Sự im lặng kéo dài, cộng với hơi ấm từ than củi trong điện, khiến mọi người đều bắt đầu gà gật.

Ngay cả người chính trực nhất là Ngụy Chinh cũng vậy. "Báo!" "Báo!" "Báo!" Ba tiếng hô liên tục và gấp gáp, khiến mọi người lập tức tỉnh táo.

Bởi vì trong giọng nói đó, ai cũng có thể nghe ra sự sợ hãi!

Rõ ràng!

Có quân tình vô cùng trọng đại.

Lý Thế Dân giật mình tim đập thình thịch, lập tức hỏi: "Mau nói, xảy ra chuyện gì?

Có phải U Châu xảy ra chuyện lớn không?" Binh lính truyền lệnh quỳ rạp trên đất, thở hổn hển nói: "U Châu, tám trăm dặm khẩn, khẩn cấp chiến báo!" Mọi người vừa nghe, lập tức xúm lại.

Chương 299

Binh bộ thượng thư Lý Tĩnh, mở phong thư ra, nhanh chóng liếc qua, rồi lập tức quay đầu đi, vai run lên!

Dường như...

Đang cười?

Thượng thư tả phó xạ Phòng Huyền Linh, khó hiểu liếc Lý Tĩnh một cái, rồi cầm chiến báo xem, vẻ mặt cũng vô cùng kỳ quái.

Ngũ quan co rúm lại, trông như một chú hề.

Thượng thư hữu phó xạ Trường Tôn Vô Kỵ, xem xong lập tức hô lớn: "Đúng là hồ đồ!" Lý Thế Dân thấy phản ứng của ba người không giống nhau, trong lòng càng thêm sốt ruột, lớn tiếng nói: "Phụ Cơ, đừng úp mở nữa, mau đọc chiến báo lên." Trường Tôn Vô Kỵ có chút khó xử nói: "Bệ hạ, đọc trước mặt mọi người, không hay lắm đâu?" Lý Thế Dân nổi giận: "Bảo ngươi đọc thì đọc, sao nói nhiều thế." Trường Tôn Vô Kỵ do dự một chút, cuối cùng quyết tâm đọc lên: "Phụ hoàng lão đầu tử..." Vừa nghe câu này, trái tim đang treo lơ lửng của Lý Thế Dân lại thả xuống.

Công thức quen thuộc, hương vị quen thuộc.

Cách xưng hô đặc biệt của đứa con trai thứ ba không nên thân đó.

Lý Thế Dân không để ý đến các đại thần, cố nén nụ cười, thúc giục: "Mau đọc tiếp đi." "Phụ hoàng lão đầu tử, con viết thư cho cha, thực ra không có chuyện gì lớn, chỉ hỏi thăm một chút thôi.

Lúc con không ở đây, không có ai chọc giận cha, cuộc sống chắc bớt đi chút niềm vui nhỉ.

Thực ra, con nói cho cha biết.

Đoàn hòa thân thứ hai của Đột Quyết, vật tư bị con giữ lại rồi, hai nghìn người đều bị con bắt làm nô lệ, mỗi ngày đều bị con dân Đại Đường bắt nạt và đánh đập.

Con đã viết thư cho Hiệt Lợi, bảo hắn nộp tiền chuộc.

Cho nên, hy vọng phụ hoàng lão đầu tử, có thể chuẩn bị sẵn sàng để bị Hiệt Lợi đánh, tuyệt đối đừng để bị vây ở Trường An, dốc cạn quốc khố cầu hòa nữa, mất mặt lắm đó, biết không!

Chuyện của con ở đây, không cần cha lo đâu, nhớ chăm sóc bản thân nhé.

Con trai tốt của cha, Lý Khác kính bút." Mọi người khi nghe đến việc bắt người Đột Quyết làm nô lệ, kinh ngạc đến hai mắt trợn trừng.

Nghe đến cuối, lại có chút đồng cảm với hoàng đế Lý Thế Dân.

Có một đứa con trai không nghe lời, hay gây chuyện, trông có vẻ không chút hiếu thảo nào.

Thật đáng thương!

Ngược lại, Lý Thế Dân đối với hành vi hoang đường này của Lý Khác, sớm đã quen rồi.

Hiện tại điều ngài quan tâm nhất là, Lý Khác bắt người của đoàn hòa thân làm nô lệ, đòi tiền chuộc từ Hiệt Lợi.

Kẻ thù không đội trời chung của Lý Khác, Trường Tôn Vô Kỵ, thấy vẻ mặt của Lý Thế Dân, lập tức tiến lên một bước nói: "Bẩm bệ hạ, Tam hoàng tử đúng là hồ đồ hết sức.

Sao có thể đối xử với sứ giả Đột Quyết như vậy chứ?

Đòi tiền chuộc từ Hiệt Lợi, đối phương đến hòa thân, mà Đại Đường ta lại xem như trò đùa, đúng là làm mất mặt Đại Đường!" Tả

kiêu vệ đại tướng quân kiêm hình bộ thượng thư, Vân quốc công Trương Lượng đứng ra phụ họa: "Hữu tướng nói đúng lắm ạ, Tam hoàng tử cuồng vọng tự đại, ác ý gây chiến giữa hai nước, đúng là tội không thể tha thứ." Đệ nhất đại phun tử của Đại Đường, Ngụy Chinh cũng không nhìn nổi nữa: "Tam hoàng tử bảo bệ hạ chuẩn bị sẵn sàng, không phải sao, sức phòng thủ của Trường An, mạnh hơn U Châu mấy chục lần cơ mà?" Lễ bộ thượng thư Vương Khuê tức giận nói: "Tam hoàng tử coi thường vương pháp, không biết liêm sỉ, đạo đức bại hoại, không coi bề trên ra gì, lão thần khẩn cầu bệ hạ trừng phạt Tam hoàng tử, để làm gương cho kẻ khác." Nhạc phụ tương lai của Lý Khác, binh bộ thượng thư Lý Tĩnh đứng ra nói: "Bệ hạ, lão thần lại thấy, Tam hoàng tử là một người có hiếu." "Lý đại nhân, hồ đồ rồi." "Lý tướng quân, mở mắt nói mò à, có hiếu ở đâu chứ?" "Dược Sư, hồ đồ rồi!" Nhưng Lý Tĩnh một câu nói, đã phản bác lại tất cả mọi người: "Tam hoàng tử đã tàn sát 20 vạn đại quân Đột Quyết, thử hỏi Hiệt Lợi có dám tấn công U Châu không?

Hiệt Lợi chịu uất ức lớn như vậy, tìm ai để trút giận?

Không phải là vùng Quan Trung của chúng ta, là thành Trường An sao?

Thử hỏi, các vị đang ngồi đây, có ai có thể đánh cho Hiệt Lợi phải sợ?" Mọi người nghe xong, đều cúi đầu.

Tuy rằng, kể từ năm Võ Đức thứ chín trở đi trong hơn mười năm, Hiệt Lợi không còn tấn công Trường An nữa.

Nhưng mỗi lần tấn công, đều thu hoạch đầy đủ trở về, Đại Đường chỉ có thể đuổi hắn đi, chứ không thể tiêu diệt hắn.

Mất mặt quá.

Sau khi Lý Tĩnh nói xong, Phòng Huyền Linh cũng đứng ra nói: "Lão thần cảm thấy Tam hoàng tử làm đúng!" Lời vừa dứt, Lý Thế

Dân và những người khác đều đồng loạt nhìn về phía Phòng Huyền Linh.

Như thể đang nhìn một con quái vật.

Lão cáo già này không phải luôn im lặng trong vấn đề của Lý Khác sao!

Sao lúc này cũng đứng ra nói giúp Lý Khác vậy?

Lẽ nào tuổi già đột nhiên hồ đồ rồi?

Lý Thế Dân không nén được nghi vấn, vội nói: "Huyền Linh, sao lại nói vậy?" Phòng Huyền Linh chắp tay nói: "Lão thần ít nhất có thể từ bốn phương diện, chứng minh Tam hoàng tử không những không sai, mà còn thông minh hết sức." Bốn phương diện?

Hành vi nóng nảy không màng hậu quả như vậy, lại có thể từ bốn phương diện chứng minh tính đúng đắn?

Lý Thế Dân ngẩn người.

Đỗ Như Hối trong 'Phòng mưu Đỗ đoạn' cũng chau mày, không nhìn ra nguyên do.

Chiến thần kiêm nhạc phụ tương lai của Lý Khác là Lý Tĩnh, lúc nãy nói giúp Lý Khác, hoàn toàn là vì con gái mình.

Trong lòng ông, thực ra ông phản đối việc làm của Lý Khác.

Dù sao, sự cường đại của Đột Quyết, sự hung ác của Hiệt Lợi!

Mức độ khó đối phó của hắn.

Ông đã chứng kiến không chỉ một lần.

Cả trên dưới Đại Đường, vì chuyện này mà không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, gặp bao nhiêu tai nạn.

Đột Quyết là dân tộc du mục, chỉ cần yếu thế là lui xa ngàn dặm,

đợi phát triển rồi lại quay về gây rối.

Đây là điểm khó đối phó nhất của Đột Quyết.

Trường Tôn Vô Kỵ âm u cười lạnh nói: "Huyền Linh, lão phu ngược lại nguyện ý rửa tai lắng nghe, xem ngươi biện minh thế nào." Phòng Huyền Linh lắc đầu, thở dài nói: "Phụ Cơ à, đừng để hận thù che mờ đôi mắt, đừng vì yêu ghét cá nhân mà làm lỡ xã tắc Đại Đường!" Trường Tôn Vô Kỵ tức giận nói: "Huyền Linh, ngươi..." Oa...

Mọi người một trận kinh ngạc, vô cùng chấn động trước lời nói của Phòng Huyền Linh.

Tả tướng hôm nay sao vậy?

Vốn là người không đứng về phe nào, cũng chưa bao giờ không nể mặt người khác trước công chúng như vậy.

Tả tướng và hữu tướng đối đầu nhau, buổi chầu sớm hôm nay có vẻ thú vị rồi!

Lý Thế Dân cũng hoàn toàn không ngờ, Phòng Huyền Linh hôm nay lại hai lần nói ra những lời khiến ngài chấn động.

Có chút kích động, ngài uống một ngụm trà, rồi vội nói: "Phòng ái khanh, mau mau nói từng điều một." Phòng Huyền Linh cũng không úp mở nữa, cao giọng nói: "Bệ hạ, các vị đồng liêu.

Chương 300

Hành động này của Tam hoàng tử, có thể phân tích từ chiến lược, chiến thuật, thời cơ, và lòng dân.

Về mặt chiến lược, uy hiếp Hiệt Lợi, chứng minh thực lực của Đại Đường ta.

Kể từ cuối thời Tùy, Đột Quyết dần dần trỗi dậy.

Cộng thêm Hiệt Lợi thực sự là một kiêu hùng hiếm có, càng làm chiến lực của Đột Quyết tăng lên không chỉ vài lần.

Khu vực Trung Nguyên, từ cuối thời Tùy đã chinh phạt liên miên, dân sinh điêu đứng, dân số giảm sút, thực lực tổng hợp tuy hơn Đột Quyết, nhưng do ưu thế tốc độ của kỵ binh Đột Quyết, chúng ta thực ra không thể ngăn chặn họ xâm chiếm.

Cho nên, các nơi ở phương bắc, mới liên tiếp thất thủ.

Nhân dân mới nhiều lần bị tàn sát.

Đây không phải là tội của chiến tranh, mà là do kỵ binh chiếm hết ưu thế." Phòng Huyền Linh nói rất khéo, vừa khẳng định sự cường đại của Đột Quyết, lại đổ lỗi cho tốc độ nhanh của kỵ binh, không đổ lỗi lên đầu Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân nghe xong cũng liên tục gật đầu.

Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác, cũng không tìm ra sơ hở.

Phòng Huyền Linh nói tiếp: "Nhưng Tam hoàng tử, một thời gian trước, trong tình huống không có ngoại viện, đã một mình tàn sát sạch 20 vạn kỵ binh Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến.

Đã đánh ra thần uy của quân đội Đại Đường, đánh ra uy phong của người Đại Đường, khiến người Đột Quyết nghe danh đã sợ mất mật, tranh nhau chạy trốn.

Tam hoàng tử bây giờ lại coi người Đột Quyết là nô lệ, có phải đang phát ra một tín hiệu cho tất cả mọi người không.

Ta dám coi các ngươi là nô lệ, là vì ta có thực lực để coi các ngươi là nô lệ.

Như vậy, Hiệt Lợi có dám dễ dàng động thủ với Đại Đường nữa không?" Đỗ Như Hối là người đầu tiên gật đầu.

Sau đó Lý Thế Dân và Lý Tĩnh cũng liên tục tán thành.

Phòng Huyền Linh nói tiếp: "Về mặt chiến thuật: Tam hoàng tử ra tay trước, buộc Hiệt Lợi phải ra chiêu.

Nếu Hiệt Lợi nổi giận, mạo muội xuất binh, thì Tam hoàng tử dĩ dật đãi lao, nhất định có thể khiến Hiệt Lợi nếm đủ khổ đau.

Về mặt thời cơ: Năm nay thành Trường An lạnh vô cùng, thì trên thảo nguyên phương bắc, chắc chắn còn gian khổ hơn.

Bò dê chiến mã chết cóng hàng đàn, không chừng một số bộ lạc nhỏ cũng vì lạnh giá mà thương vong vô số.

Tam hoàng tử nhân lúc chiến lực của Đột Quyết giảm sút mà gây khó dễ, thực là thông minh hết sức.

Về mặt lòng dân: Đại Đường bất luận là bệ hạ, các vị tướng quân đại thần, những binh lính không sợ sinh tử, và những người dân đáng thương nhất, nay không ai không hận Đột Quyết đến nghiến răng nghiến lợi.

Tam hoàng tử coi người Đột Quyết là nô lệ, có thể khiến mọi người hả một hơi giận không?" Mọi người đều gật đầu, tuy rằng đại

đa số trong họ chưa từng bị Đột Quyết sỉ nhục.

Nhưng sự thất vọng của người dân, càng khiến họ cảm thấy khó chịu và nhục nhã.

Nay người Đột Quyết làm nô lệ cho người Đại Đường, cảm giác này quả thực khiến người ta phấn chấn.

Đỗ Như Hối mở miệng nói: "Huyền Linh nói có lý." Lý Tĩnh gật đầu nói: "May mà Tam hoàng tử có tài năng như vậy, thực là may mắn của Đại Đường ta!" Lý Thế Dân cười ha hả: "Ừ, không hổ là con trai của trẫm, giống trẫm!" Vua tỏ vẻ Lý Thế Dân đã nói vậy, các đại thần có thể làm gì?

Chỉ có thể lớn tiếng hô: "Bệ hạ uy vũ, Tam hoàng tử uy vũ, Đại Đường may mắn, chúng thần may mắn!" Phòng Huyền Linh cười nói với Ngụy Chinh: "Còn về việc Huyền Thành nói, Tam hoàng tử không có hiếu, lão thần lại không cho là vậy." Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến là Lý Thế Dân lại tức giận: "Huyền Linh à, nó đã gọi trẫm như vậy, sao lại gọi là có hiếu chứ?" Phòng Huyền Linh cười nói: "Bệ hạ, bách thiện hiếu vi tiên không sai.

Nhưng lòng hiếu thảo không nhất định phải thể hiện ra bên ngoài, lão thần lại thấy lòng hiếu thảo của Tam hoàng tử cảm động đến trời xanh, chỉ là mọi người không biết mà thôi.

Thậm chí, lão thần còn cảm thấy uất ức thay cho Tam hoàng tử." Nói xong, Phòng Huyền Linh thật sự dùng tay lau mắt.

Lại thật sự khóc!

Phòng Huyền Linh là ai?

Tể tướng nổi tiếng của Đại Đường, thậm chí trong lịch sử, mưu sĩ trứ danh, nói một không hai, chưa bao giờ nói dối.

Lý Thế Dân biết con người ông, lập tức hỏi: "Huyền Linh, mau

nói trẫm nghe!" Lý Thế Dân, người đang chịu đủ uất ức, thật sự muốn nghe xem Phòng Huyền Linh phân tích Lý Khác như thế nào.

Phòng Huyền Linh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Dám hỏi bệ hạ, Tam hoàng tử trước đây là người như thế nào?" Trong đầu Lý Thế Dân, hiện lên đủ loại hình ảnh của Lý Khác trước đây.

So sánh với tính cách hiện tại, không khỏi có chút xót xa nói: "Khác nhi trước đây ôn văn nhã nhặn, đối xử với người hòa nhã, không thích tranh giành, mọi việc đều tự mình làm." Lý Thế Dân nói xong, các đại thần cũng một trận cảm khái.

Tam hoàng tử trước đây tốt biết bao?

Sao lại không biết trân trọng chứ?

Đặc biệt là những người bị Lý Khác hành hạ đến chết đi sống lại, càng cảm thấy đau khổ. "Tam hoàng tử thấy hạ thần, sẽ chủ động chào hỏi, không có chút kiêu ngạo nào." "Đúng vậy, nhà của vi thần trước đây bị cháy, Tam hoàng tử đã tự bỏ tiền túi ra sửa chữa cho thần đó!" "Ta thật không phải là người, không biết trân trọng một vị Tam hoàng tử như vậy." Ngay cả kẻ thù không đội trời chung của Lý Khác, Trường Tôn Vô Kỵ.

Lúc này cũng cảm thấy như đã qua một đời.

Lý Khác trước đây, đối với ông cung kính hết mực, không có bất kỳ hành động bất nhã nào.

Tại sao trong thời gian ngắn, từ một người tốt, lại biến thành một tên hỗn đản tính cách bạo lực, ngay cả phụ hoàng cũng không nể mặt?

Phòng Huyền Linh đã giải đáp thắc mắc trong lòng mọi người.

Ông nhắm mắt lại, dường như có chút khó xử: "Bệ hạ, các vị đồng liêu, một vị Tam hoàng tử lương thiện chính trực như vậy, các ngài đã đối xử với ngài ấy như thế nào?

Tài năng của ngài ấy, rõ ràng vượt xa các vị hoàng tử khác.

Phẩm đức của ngài ấy, rõ ràng khiến các vị hoàng tử khác phải hổ thẹn.

Mọi việc ngài ấy làm, đều có thể gọi là vì nước vì dân.

Tại sao các ngài lại hết lần này đến lần khác phớt lờ ngài ấy?

Thậm chí công kích xuất thân của ngài ấy, còn lấy lý do huyết thống tiền Tùy, kịch liệt phản đối ngài ấy làm thái tử.

Mọi người nghĩ xem, người bị tổn thương là ai?

Không phải, người bị tổn thương là Dương phi nương nương!" Lời nói của Phòng Huyền Linh như sấm động bên tai, khiến người ta phải suy ngẫm!

Liên quan đến Dương phi nương nương? "Nếu Dương phi nương nương không phải là công chúa tiền Tùy, đổi thành bất kỳ một quý tộc nào, thậm chí chỉ là một cô gái bình dân, thì Tam hoàng tử do bà sinh ra, có phải sẽ không vì vấn đề huyết thống mà bị loại khỏi vị trí kế thừa thái tử không?

Dương phi nương nương một lòng hướng Phật, vô dục vô cầu.

Chương 301

Nhưng bà có thật sự vô dục vô cầu không?

Con trai thông minh tài giỏi của mình, vì vấn đề của bà mà không thể làm thái tử, lòng bà có thể dễ chịu không?

Tam hoàng tử thấy mẫu phi đau lòng, tất nhiên phải ra tay với kẻ đầu sỏ, cũng đã ra tay.

Cho nên, Tam hoàng tử vì muốn trút giận cho mẫu phi, dám một mình đối đầu với những người quyền cao chức trọng, không sợ bị trả đũa, không sợ bị hãm hại, không sợ bị liên thủ chèn ép.

Vì muốn giải hận cho mẫu phi, các ngài nói xem, ngài ấy có thật sự không có hiếu không?" Trường Tôn Vô Kỵ mở miệng biện bác: "Nhưng ngài ấy quả thực có huyết thống tiền Tùy, kế thừa ngôi vị thái tử sẽ khiến tiền Tùy phục quốc!" Phòng Huyền Linh lập tức nói: "Nhưng trước hết ngài ấy là con trai ruột của bệ hạ, là cốt nhục của bệ hạ!" Các vị thần suy nghĩ kỹ, cũng quả thực như vậy. "Thì ra là vậy, thì ra là vậy!" "Ta thật sự sai rồi." "Là ta tự chuốc lấy!" Lý Thế Dân nghĩ đi nghĩ lại, cũng cảm thấy có lý.

Nhưng nghĩ đến cách Lý Khác xưng hô, lại tức giận không thôi. "Huyền Linh à, ngươi nói quả thực có lý.

Nhưng đó cũng không phải là lý do để nó hồ đồ như vậy." Phòng Huyền Linh nói: "Bệ hạ, một người khi bị kích động, hành vi có chút khác thường cũng có thể hiểu được.

Nhưng xin bệ hạ suy nghĩ kỹ, ngoài việc khiến ngài tức giận, ngài ấy có chỗ nào không đúng không.

Theo lão thần được biết, ngài đã từng hai lần trừng phạt thân thể

Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử có từng phản kháng không?

Phải biết rằng võ lực của Tam hoàng tử, nổi tiếng là lợi hại.

Nếu Tam hoàng tử là kẻ bất hiếu, bệ hạ cho rằng bây giờ ngài có thể yên ổn ngồi ở đây không?" Nghe đến đây, Lý Thế Dân sợ toát mồ hôi lạnh.

Trong lịch sử, chuyện hoàng tử giết cha không phải là chưa từng xảy ra.

Trong tình huống đó, theo thực lực của hai người, muốn giết ngài quả thực dễ như trở bàn tay.

Phòng Huyền Linh liếc nhìn Lý Thế Dân, nói tiếp: "Bệ hạ, lão thần vừa đột nhiên nghĩ ra một chuyện." Lý Thế Dân nói: "Chuyện gì?" Phòng Huyền Linh chỉ vào bức thư nói: "Trong phong thư này, cũng có thể thấy được lòng hiếu thảo của Tam hoàng tử, sự quan tâm của ngài ấy đối với bệ hạ, thể hiện rõ qua từng câu chữ." "Huyền Linh, mau mau nói." "Bệ hạ, Tam hoàng tử bắt giữ người của đoàn hòa thân, coi họ là nô lệ, đòi tiền chuộc, là muốn thu hút sự thù hận của Hiệt Lợi." Lý Thế Dân phúc chí tâm linh, nhanh chóng nói: "Huyền Linh, ý ngươi là Khác nhi cố tình chọc giận Hiệt Lợi, để Hiệt Lợi tức giận đến mức căm hận mà tấn công nó, để giảm bớt áp lực cho khu vực Quan Trung?" Phòng Huyền Linh gật đầu: "Dù sao cả Đại Đường, cũng chỉ có Tam hoàng tử có thể đối đầu thậm chí tiêu diệt toàn bộ kỵ binh đi lại như gió của Đột Quyết." Đỗ Như Hối nghe xong, lập tức vỗ tay tán thưởng: "Tam hoàng tử quả nhiên dụng tâm lương khổ, Huyền Linh có thể thấu hiểu Tam hoàng tử, sự sáng suốt trong việc nhìn người của Huyền Linh, Khắc Minh cam bái hạ phong!" "Phòng đại nhân quả thật là người thông minh nhất Đại Đường ta." "Nghe lời quân tử một buổi, hơn đọc sách mười năm." Lý

Thế Dân vành mắt có chút ẩm ướt, ngẩng đầu cố gắng để nước mắt không chảy xuống.

Sau đó nói: "Uất ức cho Khác nhi rồi!" Lý Tĩnh, Tần Quỳnh thấy vẻ mặt tự trách của Lý Thế Dân, tuy không biết đây là hai người đang diễn kịch hay là tình cảm thật sự bộc lộ.

Nhưng hai người nhìn nhau một cái, nắm lấy cơ hội hiếm có, đứng ra đồng thanh nói: "Bệ hạ, Tam hoàng tử nhẫn nhục chịu đựng, lại có lòng hiếu thảo như vậy, thần thỉnh cầu bệ hạ trọng thưởng." "Thần đẳng thỉnh cầu bệ hạ trọng thưởng Tam hoàng tử!" Lý Thế Dân hôm nay được Phòng Huyền Linh làm cho sáng tỏ, đối mặt với lời thỉnh cầu rầm rộ, trong lòng cũng hào khí dâng trào.

Sinh được đứa con trai tốt như vậy, cũng có công lao của trẫm a!

Ngài vui vẻ ra mặt, ngồi thẳng người, hỏi: "Các vị ái khanh, ý các vị thế nào?" Nhạc phụ tương lai của Lý Khác, chiến thần Lý Tĩnh lập tức đứng ra nói: "Bệ hạ, lão thần cho rằng, nên khôi phục vương vị cho Tam hoàng tử." Bất luận thưởng gì, cũng không quan trọng bằng tương lai của con gái.

Chỉ cần Lý Khác khôi phục vương tước, thì vẫn có khả năng tranh đoạt ngôi vị thái tử.

Vậy thì con gái Lý Anh Ca của ông, sau này sẽ là thái tử phi.

Hôm nay Phòng Huyền Linh lại bất ngờ nói giúp Lý Khác.

Điều đó chứng tỏ, vị nguyên lão của Đại Đường, vị tể tướng số một triều đình đã đứng về phía Lý Khác.

Điều này không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm vốn liếng để Lý Khác tranh đoạt hoàng vị sau này.

Phòng Huyền Linh đã đứng về phe, thì Đỗ Như Hối, người cùng được xưng là 'Phòng mưu Đỗ đoạn', quan điểm chắc chắn cũng không

khác Phòng Huyền Linh là mấy.

Có sự ủng hộ của hai người Phòng-Đỗ, tương lai của Lý Khác có thể nói là xán lạn.

Lý Thế Dân nghe xong gật đầu: "Dược Sư nói có lý.

Nhưng khôi phục vương tước vẫn chưa đủ, các vị có gì muốn bổ sung không?" Phòng Huyền Linh lại đứng ra, cười nói: "Bệ hạ, nếu Tam hoàng tử có tài năng như vậy, có thể chống lại sự xâm phạm của Đột Quyết, đủ để chứng minh ngài ấy có thể một mình đảm đương một phương, sao không giao chiến trường phía đông cho Tam hoàng tử luôn ạ?" "Thần đẳng phụ nghị..." Đỗ Như Hối tiếp lời: "Bệ hạ, tiêu diệt 20 vạn đại quân Đột Quyết, cũng có công lao của tướng sĩ, vi thần cho rằng nên khen thưởng ba quân ở U Châu." "Thần đẳng phụ nghị..." Đỗ Như Hối lại nói: "Bệ hạ, nếu thành U Châu đã trở thành một trong những lực lượng chủ lực chống lại Đột Quyết, có nên cấp cho U Châu đủ vật tư, tiền lương và vũ khí không ạ?" "Thần đẳng phụ nghị..." Ngụy Chinh lúc này cũng không đứng yên được nữa.

Ông vuốt bộ râu dài nói: "Bệ hạ, Tam hoàng tử tài trí hơn người, văn võ song toàn, trong đó có công lao không nhỏ của Dương phi nương nương.

Thần tấu nghị, tấn phong Dương phi nương nương làm quý phi..." "Thần đẳng phụ nghị..." Thời gian còn lại của buổi chầu sớm, đều trôi qua trong những lời phát biểu của Lý Tĩnh, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối và Tần Quỳnh.

Những người còn lại, chỉ có thể làm một con cá muối đủ tiêu chuẩn, hô to "Thần đẳng phụ nghị".

Cuối cùng, Lý Thế Dân cao giọng nói: "Nghĩ chỉ.

Tam hoàng tử Lý Khác, tiêu diệt 20 vạn đại quân xâm phạm của

Đột Quyết, công lao to lớn, từ hôm nay khôi phục tước vị Ngô Vương.

Tái phong làm U Châu đại đô đốc, tổng lĩnh quân chính các chiến trường phía đông như U Châu, Vân Châu, Dịch Châu.

Thưởng hoàng kim vạn lượng, tiền đồng 10 vạn quan, tơ lụa thượng đẳng nghìn tấm!

Tướng sĩ U Châu, không sợ sinh tử, tác chiến dũng mãnh, tất cả tướng lĩnh thăng một cấp, tất cả binh sĩ lương hướng tăng thêm một quan.

Lệnh cho Hộ bộ lập tức chuẩn bị 100 vạn thạch lương thảo, lệnh cho Công bộ chuẩn bị quân nhu cho 10 vạn đại quân, lập tức vận chuyển đến U Châu.

Tấn phong Dương phi làm Dương Quý phi, tăng thêm 20 cung nữ, thưởng ngọc khí thượng hảo 10 đôi, tơ lụa thượng hảo trăm tấm!

Đem sự tích của Ngô Vương, thông cáo toàn quốc, để toàn quốc tử dân học tập.

Khâm thử!" Lời vừa dứt, Lý Tĩnh liền dẫn đầu hô lớn: "Hoàng thượng thánh minh!" Nghe tiếng tung hô của các vị thần, và những lời phát biểu của Phòng Huyền Linh hôm nay.

Sự u uất của Lý Thế Dân trong thời gian gần đây đã tan biến hết, cả người lập tức sảng khoái, sắc mặt cũng tốt hơn không ít.

Vì vui mừng, cả người như trẻ ra mười tuổi.

Lý Tĩnh, người đã tranh thủ được nhiều phần thưởng cho con rể tương lai, trong lòng càng vui mừng khôn xiết.

Không khỏi thầm nghĩ: Với biểu hiện của ta hôm nay, cộng thêm quan hệ của con gái bảo bối, trong trận chiến diệt Đột Quyết sau này,

ta xứng đáng làm thống lĩnh chủ tướng rồi!

Sau đó ông nhìn về phía Phòng Huyền Linh, đột nhiên nhớ ra ông ta cũng có một cô con gái lớn khuynh quốc khuynh thành, vô cùng dịu dàng hiền thục.

Lại không khỏi cảm thấy có nguy cơ, hạ quyết tâm sau khi tan triều, phải nhanh chóng dặn dò con gái Lý Anh Ca.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối thì nhìn nhau, cả hai đều như trút được một gánh nặng lớn. ...

Có người vui mừng có người sầu, Lý Thế Dân, Lý Tĩnh và những người khác cười vui không ngớt.

Kẻ thù lớn nhất của Lý Khác, quốc cữu đương triều của Đại Đường, thượng thư hữu phó xạ Trường Tôn Vô Kỵ, nội tâm thì như lửa đốt, phẫn uất không thôi.

Hai đứa con trai bị Lý Khác hại chết, bản thân không biết đã chịu bao nhiêu lần sỉ nhục và đánh đập từ Lý Khác.

Khó khăn lắm mới liên hợp được với người của thế gia Quan Lũng, tước bỏ vương tước của Lý Khác, đuổi hắn ra khỏi Trường An, để hắn tránh xa trung tâm chính trị.

Chương 302

Ai ngờ, ai ngờ.

Chỉ vì một phen nói của Phòng Huyền Linh, không những khôi phục vương tước cho hắn, địa vị còn cao hơn, quyền thế còn nặng hơn.

Con trai không thể chết vô ích.

Không thể để hắn ở U Châu một cách dễ dàng như vậy.

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể đi nước cờ hiểm.

Trường Tôn Vô Kỵ do dự một chút, sắp xếp lại lời nói, rồi chắp tay cười nói: "Bệ hạ, lão thần có lời muốn nói.

Ngô Vương là trọng thần của Đại Đường ta, sự an nguy của ngài ấy liên quan đến xã tắc Đại Đường.

Xét đến sự an toàn của Ngô Vương và U Châu, lão thần kiến nghị, phái Tần Quỳnh, Tần tướng quân, đóng quân ở bắc đô Thái Nguyên, bảo vệ U Châu, cùng Ngô Vương phòng vệ kẻ địch ở Vân Châu phía bắc!" Phòng Huyền Linh nghe xong sững sờ, cũng chỉ trong hai ba hơi thở, đã hiểu ra nguyên do.

Ông nhìn sâu vào Trường Tôn Vô Kỵ, thầm nghĩ: Phụ Cơ thật âm hiểm, nhưng, ngươi thật sự cho rằng có thể thành công sao?

Ngươi đã xem thường Ngô Vương rồi!

Lý Thế Dân cười nói: "Phụ Cơ nói có lý, cứ sắp xếp như vậy đi.

Bãi triều!" ...

Ít ngày sau, Lý Khác nhìn bức thư của Lý Tĩnh, không khỏi rơi vào trầm tư!

Lý Khác vẫn luôn nỗ lực nhớ lại, nhớ xem rốt cuộc mình đắc tội Phòng Huyền Linh từ lúc nào.

Thời gian xuyên việt đến Đại Đường chưa lâu, vì Phòng Huyền Linh bình thường ít nói, nên sự hiểu biết của Lý Khác về ông ta cũng không nhiều.

Thực sự nghĩ không ra, Phòng Huyền Linh vì sao lại muốn hại ta!

Lý Khác ném mạnh phong thư vừa dài vừa nặng trong tay xuống đất, hung tợn nói: "Phòng Huyền Linh lão thất phu, bản vương cùng ngươi thế bất lưỡng lập." Thấy Lý Khác nổi giận, Lý Anh Ca sợ đến mặt mày trắng bệch.

Nàng biết Phòng Huyền Linh là người học rộng tài cao, đối với Đại Đường trung thành cảnh cảnh, cẩn trọng làm việc.

Nếu Lý Khác lại gây chuyện, cùng lúc đắc tội hai vị Tể tướng của Đại Đường, thì cho dù có cha nàng là Lý Tĩnh ở đây, cũng khó có thể chiến thắng cả Phòng Huyền Linh và Trường Tôn Vô Kỵ.

Nàng nhanh chóng đọc lướt qua lá thư, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hung hăng trừng mắt nhìn Lý Khác một cái.

Nhưng rất nhanh, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lại tràn ngập nhu tình.

Không ngờ phu quân trong lòng lại có nhiều toan tính như vậy.

Vì Mẫu phi, chàng một mình đối kháng công kích của chúng đại thần.

Người có hiếu tâm như vậy, tất định không phải kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Dưới những hành vi hoang đường quái đản, lại ẩn giấu những kế sách tuyệt diệu đến thế.

Quả nhiên nam tử ta nhìn trúng là một bậc anh hùng.

Nàng khẽ dời gót sen, khoan thai đi về phía Lý Khác, giúp hắn xoa bóp vai, nhu thanh nói: "Phu quân thâm mưu viễn lược, nhẫn nhục phụ trọng, thiếp thân trước kia đối xử với chàng như vậy, thật là thiếp sai rồi." "Phu quân của ta, nương tử của ta, ta sao có thể nhẫn tâm để nàng, để một người con gái một mình gánh vác áp lực lớn như vậy chứ?" "Phu quân, sau này chàng cứ ngồi ở nhà, cùng các muội muội trò chuyện, uống trà, thuận tiện lên lên giường, chuyện còn lại cứ để ta làm!" Dứt lời, nàng hôn lên má Lý Khác một cái, lớn tiếng nói: "Nương tử quân đâu, theo bản tướng quân đi tuần thị U Châu, quản lý trị an, huấn luyện quân đội!" Lý Khác nhìn bóng lưng yểu điệu thướt tha của Lý Anh Ca, vô lực vươn tay nói: "Này, quay lại cho ta.

Không thể như vậy được..." Trong lúc Lý Anh Ca và Lý Khác nói chuyện, Từ Huệ và Tiểu Nguyệt Nhi cũng đã xem xong thư.

Từ Huệ, người mang đậm tình điệu mỹ nữ sông nước Giang Nam, đôi mắt ngọc đỏ hoe, ngẩng đầu vẻ mặt sùng bái nhìn Lý Khác nói: "Phu quân, không ngờ chàng lại khổ như vậy.

Để chia sẻ áp lực với chàng, Huệ nhi sau này nhất định không lười biếng nữa, nhất định giúp chàng quản lý tốt sổ sách tiền lương." "Nguyệt nhi muội muội, sau này phu quân giao cho muội chăm sóc." Trong mấy người, Từ Huệ là người có phong tình nữ tử nhất cũng chậm rãi rời xa Lý Khác.

Tiểu Nguyệt Nhi nghe xong, đau lòng "oa" một tiếng khóc òa lên: "Phu quân, chàng thật đáng thương.

Còn đáng thương hơn Tiểu Nguyệt Nhi.

Để khao thưởng phu quân, Tiểu Nguyệt Nhi đi làm món ngon cho chàng." Hai phút trước, còn có Lý Anh Ca bóp vai, Từ Huệ đấm chân,

Tiểu Nguyệt Nhi đút trà, Lý Khác đang hưởng thụ sự phục vụ hạnh phúc nhất nhân gian.

Đột nhiên, tam đại mỹ nữ toàn bộ rời đi.

Chỉ còn lại một mình trơ trọi, đãi ngộ khác biệt như thiên đường và địa ngục khiến Lý Khác tức giận gầm lên: "Phòng Huyền Linh, ta cùng ngươi có cừu oán gì a?

Tại sao lại đối xử với ta như vậy?" "Lại còn nói hươu nói vượn, ta lúc nào nhẫn nhục phụ trọng?" "Ta lại lúc nào có thành phủ sâu như vậy chứ?" "Cái gì mà dụng tâm lương khổ, đúng là toàn chém gió tào lao." Lý Khác vô lực dựa vào ghế, nghĩ đến việc sau này không thể tùy tiện đánh người xả giận, lập tức cảm thấy nhân sinh tại thế cũng chẳng còn gì thú vị, các loại cảm xúc tiêu cực ùa đến.

Nhưng đột nhiên đầu óc xoay chuyển, Lý Khác lại một lần nữa tinh thần phấn chấn.

Đã mọi người đều biết ta dụng tâm lương khổ, chẳng lẽ không thể mượn cớ này để ẩu đả sao?

Ta thật là một thiên tài cơ trí!

Phòng đại nhân a Phòng đại nhân, xem ra ta phải cảm tạ ngài thật tốt mới được.

Nhưng nghĩ đến ánh mắt kiên quyết của Lý Anh Ca, Từ Huệ, Tiểu Nguyệt Nhi khi rời đi, kiên tin rằng hắn đang chịu khổ, Lý Khác biết sau này chắc phải độc thủ phòng không rồi.

Hắn hung tợn nói: "Hừ, Phòng đại nhân, tổng có một ngày, ta sẽ không buông tha bảo bối nữ nhi của ngươi." ...

Xa xôi tại Trường An, Lương Quốc Công phủ.

Đang ăn cơm, Phòng Huyền Linh không khỏi hắt hơi một cái thật

mạnh.

Phòng Phụng Châu đầy mặt quan thiết hỏi: "Cha, bị cảm sao?

Sao không mặc thêm chút y phục a?" "Tiểu Thúy, mau chóng lấy thêm cho lão gia một cái áo khoác." Phòng Huyền Linh liếc mắt nhìn trộm "mẫu lão hổ" (vợ) một cái, trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất.

Haizz, sinh ra nữ nhi thì ôn nhu thể thiếp như vậy, vì sao vợ lại là một con sư tử Hà Đông chứ?

Ngay cả tiểu thiếp cũng không chuẩn cho ta nạp!

Phòng Huyền Linh vẻ mặt sủng nịch, nhìn bảo bối nữ nhi có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, không tự chủ được hỏi một câu: "Phụng Châu a, con cảm thấy Ngô Vương người này thế nào?" Nguyên bản đang an tĩnh tú nhã, Phòng Phụng Châu nghe xong thì mày ngài khẽ nhíu, tay ngọc run rẩy, bờ vai rung động, cuối cùng ném đôi đũa xuống, rưng rưng muốn khóc nói: "Hắn... là một tên hỗn đản!" Phòng Huyền Linh nghe xong thì cuống lên, trong lòng mắng Lý Khác vô số lần.

Lý Khác a Lý Khác, cái tên tiểu tử thối này, rốt cuộc ngươi đã làm gì con gái ta?

Cái tên hỗn đản, uổng công ta ở trên triều đình nói giúp cho ngươi.

Lão phu cùng ngươi thế bất lưỡng lập! ...

Chương 303

Trong thâm cung, Dương Phi nhìn thấy có thêm 20 danh cung nữ, cùng với những ngọc khí thượng hảo hạng và vải vóc được ban thưởng, trong lòng thập phần an ủi.

Con trai của bà, trưởng thành rồi! ...

Lúc Lý Khác đang sinh khí, Quách Gia cầm một tấm bản đồ, vẻ mặt hân hoan chạy vào: "Chủ thượng, đại hỉ a chủ thượng!" Kể từ khi Quách Gia đi theo hắn, đây là lần đầu tiên Lý Khác thấy Quách Gia cao hứng như vậy.

Không khỏi khiến Lý Khác cảm thấy phi thường mong chờ, muốn biết đại hỉ mà Quách Gia nói là gì.

Khi Quách Gia đi tới gần, Lý Khác mới phát hiện trên mặt y đã lấm tấm mồ hôi. "Phụng Hiếu, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy, chạy gấp làm gì, mau lau mồ hôi đi, ngàn vạn lần đừng để cảm phong hàn." Quách Gia hào không để ý, trước tiên từ trong tay áo móc ra một phong thư, sau đó nói: "Chủ thượng quả nhiên có mắt nhìn người, vị tướng quân trẻ tuổi Tiết Nhân Quý kia liên chiến liên tiệp, tám trận tám thắng, đã đem bộ lạc Đột Quyết Lặc Nã tiêu diệt toàn bộ rồi." Lý Khác bình tĩnh uống một ngụm trà nóng, chỉ "a" một tiếng. "Chủ thượng đối với việc này tảy hào không kinh ngạc?" Lý Khác cười nói: "Tiết tướng quân có phong thái đại tướng, có gì đâu mà kinh ngạc." Đồng thời, Lý Khác thầm nghĩ trong lòng: Tiết Nhân Quý a, người hậu thế thích lịch sử có mấy ai không biết chứ.

Không so văn trị võ công, chỉ riêng sức ảnh hưởng thì tảy hào không kém gì Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn đâu nhỉ.

Lý Khác liếc nhìn tấm bản đồ trong tay Quách Gia, hỏi: "Phụng

Hiếu kích động như vậy, chắc chắn không phải chỉ vì tiệp báo của Tiết tướng quân đâu.

Phụng Hiếu có phát hiện gì, mau mau nói đi." Quách Gia trải rộng tấm bản đồ ra, ngón tay chỉ vào một chỗ nói: "Chủ thượng, Tiết tướng quân hiện tại đã vượt qua Trường Thành, công đánh Quy Châu, trấn Bạch An cùng với trấn Hoài An." Quách Gia vẻ mặt hân hoan nhìn Lý Khác, dường như đang đợi Lý Khác nói tiếp.

Nhưng hiển nhiên, Lý Khác cũng đang trừng mắt ếch đợi Quách Gia nói tiếp.

Quách Gia thấy Lý Khác không lĩnh hội được ý đồ của mình, thần tình rõ ràng thất vọng.

Y cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp chỉ vào Vân Trung nói: "Hắn đang ở ngoại vi Vân Trung du dặc." Vân Trung, cũng gọi là Vân Châu, chính là Đại Đồng của hậu thế.

Lý Khác hiện tại cũng hiểu ý đồ của Quách Gia, trực tiếp nói: "Phụng Hiếu muốn công đánh Vân Trung?

Đánh thì đánh thôi, Vân Trung cũng đáng để Phụng Hiếu kích động như vậy sao?" Quách Gia không vui, mở ra hình thức dạy học: "《Sử Ký》 có ghi chép, Triệu Tương Tử vượt núi Câu Chú, công khắc Tịnh Châu, đến Đại Hạc.

Đại Hạc nãi là vùng Vân Trung ngày nay.

Thời Chiến Quốc, vùng Đại Đồng là biên cương của nước Yên, Triệu.

Việc Triệu Vũ Linh Vương học 'Hồ phục kỵ xạ' (mặc quần áo người Hồ, bắn cung trên ngựa) chính là phát sinh tại khu vực Vân Trung.

Cường Tần uy hiếp Yên, Triệu, cũng thường tại vùng Vân Trung

tuyên chiến.

Sau khi Tần diệt sáu nước, thiết lập quận Nhạn Môn, Đại Đồng thuộc về quận Nhạn Môn. 《Thủy Kinh Chú》 viết 'Trúc Vũ Chu tắc nội, dĩ bị Hồ', là do Mông Điềm suất quân bắc kích Hung Nô mà làm.

Đầu thời Hán, tại Vân Trung phát sinh 'Bạch Đăng chi vây', Cao Tổ hầu như bị Hung Nô bắt sống.

Sau đó, Hán tại vùng Vân Trung thiết lập quận huyện, sai tướng đóng quân." "Một vùng chiến lược quan trọng như vậy, hiện tại chính là thời cơ tốt để công chiếm, chẳng lẽ chủ thượng không nên kích động sao?" Thì ra là như vậy.

Lý Khác mới biết tại sao Quách Gia lại cấp thiết như thế.

Vị trí chiến lược của Đại Đồng xác thực quan trọng, nhưng cái Quách Gia không biết là Đại Đồng sau thời Tây Kinh, trong lịch sử còn có những câu chuyện đặc sắc hơn phát sinh.

Đại Đồng sau gọi là Bình Thành, là quốc đô Bắc Ngụy.

Nhưng địa vị chiến lược không phải là thứ Lý Khác coi trọng nhất.

Hắn coi trọng chính là trữ lượng than đá lộ thiên phong phú ẩn giấu tại Đại Đồng.

Sơn Tây nổi tiếng sản xuất than, Đại Đồng càng là hộ nghèo sản xuất than lớn nhất Sơn Tây.

Lý Khác muốn có mỏ than, nhưng với điều kiện hiện tại rất khó đào than chôn sâu dưới lòng đất.

Hiện tại Đại Đồng có mỏ than lộ thiên khai thác thập phần dễ dàng, hiệu suất khai thác khoáng sản sẽ tăng lên bao nhiêu lần a.

Hắn nắm lấy tay Quách Gia nói: "Phụng Hiếu quả nhiên là quân

sư tốt của ta.

Đúng rồi, Phụng Hiếu vừa nói, lúc này chính là thời cơ tốt công đánh Vân Trung, lời này giải thích thế nào?" Quách Gia thấy Lý Khác rốt cuộc cũng hiểu chiến lược ý đồ của mình, trên mặt tái hiện vẻ kích động: "Chủ thượng, hiện tại Tiết tướng quân đang du dặc ở ngoại vi Vân Trung, lúc này trời đông giá rét, tuyết lớn đầy trời.

Tin tức bất thông, quân thủ Đột Quyết tại Đại Đồng khẳng định không biết quân đội của Tiết tướng quân lúc này đang ở ngay bên cạnh bọn chúng." "Cộng thêm mùa đông bất lợi cho việc xuất binh, nhất định sẽ khiến chúng sơ hở phòng thủ." "Nếu Tiết tướng quân lúc này xuất binh, định có thể xuất kỳ bất ý, nhất cử bắt lấy Vân Trung." "Vân Trung đắc thủ, thì U Châu có thể chuyển nguy thành an." "Đoạt được Vân Trung, thế tất có thể chấn phấn quân tâm, làm cho uy danh chủ thượng viễn dương thiên hạ." "Thế nhân ngưỡng mộ uy danh chủ thượng, sợ không phải tranh nhau đến đầu quân sao?" Lý Khác ngẫm nghĩ kỹ, cảm thấy thập phần có lý.

Hắn nắm tay Quách Gia nói: "Phụng Hiếu ngưu bức!" Quách Gia vẻ mặt mờ mịt: "Chủ thượng, từ này có ý gì?" Lý Khác cười không nói, lớn tiếng ra lệnh: "Truyền lệnh, mệnh Tiết Nhân Quý đại quân tây hạ, đột kích Vân Trung.

Ngoài ra, U Châu Bộ bát binh giáp năm ngàn, gấp rút đến dưới trướng Tiết Nhân Quý, tùy nghi chinh chiến." ...

Quy Châu.

Tuyết lớn đầy trời.

Phó tướng của Tiết Nhân Quý là Quách Lệnh gian nan nói: "Khởi bẩm tướng quân, mạt tướng phái người tứ xứ dò xét, hoàn toàn xác nhận, bộ lạc Lặc Nã từ nay về sau đã biến mất trên thế giới này rồi." Hắn quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt chân thành: "Tướng quân thần

dũng, dụng binh như thần, lúc trước mạt tướng có mắt không tròng, mạo phạm tướng quân, mong tướng quân hải hàm!" Quách Lệnh năm nay hơn 40 tuổi, Tiết Nhân Quý năm nay mới 27.

Đối mặt với Tiết Nhân Quý từ trên trời rơi xuống, vị nguyên bản chủ tướng này đối với Tiết Nhân Quý pha chút lời ra tiếng vào.

Lúc mới bắt đầu còn không ít lần cho Tiết Nhân Quý sắc mặt khó coi.

Nhưng dần dần, hắn phát hiện Tiết Nhân Quý không chỉ võ nghệ cao cường, mà dụng binh cũng thập phần to gan.

Nhiều lần kỳ tập bộ lạc Lặc Nã, thu được chiến quả cực lớn.

Càng làm cho hắn bội phục chính là kỹ thuật bắn cung thần hồ kỳ kỹ của Tiết Nhân Quý.

Một mũi tên bắn chết địch tướng đang cưỡi trên tuấn mã bôn đằng tốc độ cao, quả thực có thể xưng là bách bộ xuyên dương!

Tiết Nhân Quý vội vàng đỡ Quách Lệnh dậy nói: "Quách tướng quân không cần như vậy, đều là công lao của ta cùng tất cả các chiến sĩ." Sau đó hắn hỏi: "Quách tướng quân, con số thương vong của quân ta đã có chưa?

Trảm địch bao nhiêu?

Có nhổ cỏ tận gốc không?" Quách Lệnh hưng phấn nói: "Tiết tướng quân, do chúng ta thừa dịp chúng ngủ say mới động thủ, cho nên quân ta thương vong cực nhỏ, chỉ có 20 người bị thương, trong đó một danh huynh đệ trọng thương nhưng hắn là sẽ không nguy hiểm tính mạng.

Từ khi chúng ta công đánh bộ lạc Lặc Nã đến nay, quân ta tử vong 100 người, bị thương 457.

Cộng trảm bộ lạc Lặc Nã 5264 người, bắt giữ nữ tử 6232 người..." Tiết Nhân Quý nghe xong có chút tiếc nuối nói: "Ai, nếu không phải tuyết lớn phong sơn, ta có thể tiếp tục tiến lên, định có thể hoàn thành nhiệm vụ cướp đoạt nữ tử Đột Quyết mà Tam hoàng tử điện hạ giao phó càng thêm xinh đẹp!

Đáng tiếc thiên công bất tác mỹ a!" "Như hôm nay thời tiết thế này, sao tiến quân được?

Nhiệm vụ chủ thượng an bài xem ra ta chỉ có thể làm được một bước thôi a!" Tuy rằng chiến quả hoàn toàn có thể xưng là huy hoàng, nhưng Tiết Nhân Quý hiếu thắng và Quách Lệnh vẫn cảm thấy không thống khoái.

Lúc này, một binh sĩ vội vàng chạy vào nói: "Tướng quân, tướng quân, U Châu phát tới quân lệnh." Tiết Nhân Quý lập tức tiếp lấy, mở ra xem, vui vẻ ra mặt.

Chương 304

"Tam hoàng tử quả nhiên anh dũng, không hổ là khắc tinh của Đột Quyết.

Mệnh ta đánh lén Vân Châu, càng nhanh càng tốt.

Đồng thời hậu tục có năm ngàn bộ đội đang phi tốc đến chi viện ta!" Quách Lệnh lại thập phần khổ não, nhịn không được nói ra cái nhìn của mình: "Tướng quân, thành Vân Châu tường cao hào sâu, có trọng binh trấn giữ, mệnh lệnh này có thể nói là khó càng thêm khó a!" Tiết Nhân Quý ném lá thư cho Quách Lệnh, cười nói: "Quách tướng quân, hãy nhớ kỹ, chúng ta là đánh lén, không phải tấn công chính diện.

Hơn nữa quân đội Vân Châu cũng không nhiều, cộng lại đỉnh điểm cũng chỉ ba vạn người mà thôi.

Trong đó lại đa phần là kỵ binh, cũng không am hiểu thủ thành chiến, cho nên trận này cũng không phải là không thể thắng!

Huống chi, Tam hoàng tử đã cho ta một cái cẩm nang diệu kế.

Xem qua liền biết." Quách Lệnh cầm lấy xem, cười đến mắt cũng híp lại: "Kế này rất diệu, kế này rất diệu a!

Trách không được Tam hoàng tử có thể lực chiến 20 vạn đại quân Đột Quyết, tàn sát bọn chúng hầu như không còn, Tam hoàng tử quả nhiên danh bất hư truyền!" Tiết Nhân Quý phủi phủi tuyết trên người, sau đó nói: "Chúng tướng sĩ nghe lệnh, đình chỉ đi tới, toàn quân tây tiến." ...

Thành Vân Châu.

Vào đêm, Thứ sử phủ lúc này đèn đuốc sáng trưng.

Tiếng cười đùa vui vẻ không dứt bên tai. "Tướng quân, uống cạn ly rượu của ta đi mà!" "Tướng quân tướng quân, rượu của ả uống rồi, rượu của ta ngài cũng phải uống!" "Hảo hảo hảo, rượu của mỹ nhân, ta toàn bộ uống, toàn bộ uống." Cách đó không đến mười mét, trong gian phòng ngủ nhỏ thê lãnh vô cùng, Tùy Vương Dương Chính Đạo hữu khí vô lực nói: "Hoàng nãi nãi, Lặc Mạc Nhĩ tầm hoan tác nhạc như vậy, sơ hở phòng phạm, nhất định sẽ nếm mùi đau khổ." "Hoàng nãi nãi" chính là chính thất của Tùy Dương Đế - Tiêu Hoàng Hậu.

Bà cũng chính là mẹ vợ của đương kim Hoàng đế Lý Thế Dân, mẹ ruột của Dương Phi, bà ngoại của Lý Khác.

Tiêu Hoàng Hậu lịch kinh tang thương, lúc này đã già đi nhiều.

Bà khẽ nói: "Người Đột Quyết vô ác bất tác, định bị trời phạt.

Hoàng nãi nãi muốn về Trường An, gặp Hoàng cô cô của con." ...

Khi hai người đang thổn thức không thôi, phủ ngoài đột nhiên lửa cháy ngút trời, tiếng hò giết vang tứ phía. "Xông lên a, giết sạch chó Đột Quyết." "Bên trái, bên trái, còn có bên phải nữa, mau chóng phong tỏa cửa sau, ngàn vạn lần đừng để lọt lưới bất kỳ kẻ nào." "Chính diện công vào, bắt sống chủ tướng, những kẻ còn lại một tên cũng không lưu." Không bao lâu, có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên ngoài cửa.

Tiêu Hoàng Hậu rốt cuộc không kìm nén được kích động chi tình, dùng hết khí lực lớn nhất nói: "Người đâu a, mau cứu ta.

Ta là Tiền Tùy Hoàng đế Hoàng hậu, mẹ ruột đương kim Dương Phi!" ...

Tiết Nhân Quý kề dao lên cổ Lặc Mạc Nhĩ, nói: "Có dạng tướng lĩnh như ngươi, Đột Quyết không bao lâu nữa sẽ diệt vong." Lặc Mạc Nhĩ giận dữ nói: "Hừ, người Đường giảo hoạt, có bản lĩnh thì chân

đao chân thương đánh một trận a, giả trang đưa củi lửa, đêm khuya lừa mở cửa thành thì có bản lĩnh gì!" Tiết Nhân Quý cười nói: "Binh bất yếm trá, ngươi tất nhiên không hiểu đâu.

Ngoan ngoãn chịu hàng đi.

Người đâu, trói hắn lại cho ta, giải về U Châu, chờ Tam hoàng tử phát lạc." "Tướng quân, tướng quân, có một lão bà tự xưng là mẹ ruột Dương Phi nương nương, Tiêu Hoàng Hậu, xin hỏi nên xử lý thế nào?

Trên người bà ấy còn có Truyền Quốc Ngọc Tỷ." Tiết Nhân Quý nghe xong thì giật mình, vội vàng đi kiểm tra.

Sau khi Tiết Nhân Quý rời đi, một tên Đột Quyết lặng lẽ chạy trốn, biến mất trong màn tuyết trắng xóa. ...

Thảo nguyên thâm xứ, quân trướng của Hiệt Lợi. "Lý Khác giản trực khinh người quá đáng, bản Hãn không giết hắn, thề không làm người!" "Đại Hãn, chuyện gì khiến ngài tức giận như vậy?" Hiệt Lợi ném lá thư cho Chấp Thất Tư Lực, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lý Khác thật to gan, bắt trói Tra Cáp rồi, bắt đi làm nô lệ 'dê hai chân'.

Đột Quyết nam nhi ta, khi nào phải chịu nỗi nhục nhã thế này?" Lời còn chưa dứt, một giọng nói thánh thót khóc lóc truyền vào.

Theo đó là một thân thể kiều tiểu nhu nhuyễn.

Vừa nhìn thấy người này, mắt của Hiệt Lợi và Chấp Thất Tư Lực lập tức sáng lên.

Đây là tiểu thiếp được Hiệt Lợi sủng ái nhất.

Tỷ tỷ của Tra Cáp, Tra Mẫn.

Hiệt Lợi gắt gao ôm lấy nàng, nhìn dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ kia, tim đều sắp tan nát.

Nàng tuy không có vẻ đẹp tuyệt mỹ như Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu, nhưng ở cái đại thảo nguyên hiếm mỹ nhân như gấu trúc này, dung mạo thế này đã có thể xưng là đệ nhất mỹ nữ rồi.

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Hiệt Lợi tuy là kiêu hùng lấy chinh phục bộ tộc làm vui, giết người như ngóe, nhưng nhìn thấy nàng, tâm sát phạt lập tức tiêu giảm, tình thương hương tiếc ngọc dâng lên. "Đừng khóc, đừng khóc, bản Đại Hãn nhất định sẽ chuộc đệ đệ của nàng về." Tra Mẫn khóc lóc kể lể: "Cha mẹ mất sớm, ta đã đáp ứng cha mẹ phải để đệ đệ sống những ngày tốt lành.

Ta và đệ đệ nương tựa lẫn nhau, gian nan lớn lên.

Ta nhớ có một lần, ta gặp phải bầy sói, đệ đệ còn nhỏ tuổi đã liều mạng bảo vệ ta, lôi kéo tộc nhân tới mới nhặt về được một cái mạng.

Vì chuyện này, trên mặt và tay đệ đệ đầy những vết sẹo do sói cắn năm xưa.

Đại Hãn, không có đệ đệ thì không có ta của hiện tại.

Xin Đại Hãn cứu lấy đệ đệ ta." Tra Mẫn khóc như vậy, tim Hiệt Lợi đều tan nát.

Hắn vội vàng an ủi: "Mỹ nhân yên tâm, bản Đại Hãn nhất định bất chấp mọi giá, đem đệ đệ nàng chuộc về, nàng lui xuống trước đi, ta thương lượng phương pháp giải cứu đệ đệ." Tra Mẫn mang theo nước mắt rời đi, trước khi đi còn quay đầu nhìn lại một cái, ánh mắt tràn ngập vẻ khẩn cầu.

Hiệt Lợi muốn ra oai trước mặt mỹ nhân, gầm lên: "Chấp Thất Tư Lực, mau chóng phân phó xuống dưới, triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc thương nghị, làm thế nào chinh thảo tên tiểu tử Lý Khác kia, cứu đệ đệ về." Đối mặt với Hiệt Lợi "xung quan nhất nộ vi hồng nhan", Chấp Thất Tư Lực vội vàng khuyên: "Đại Hãn không thể, không thể nha."

Hiệt Lợi chỉ vào mũi hắn đại mắng: "Chẳng lẽ ngươi muốn ta mất mặt trước mỹ nhân?

Làm sao an ủi trái tim nàng?" Chấp Thất Tư Lực vội vàng khom lưng nói: "Đại Hãn thiết chớ tức giận, không phải mạt tướng không cho Đại Hãn xuất chinh, mà là điều kiện thực tại không cho phép a." Hiệt Lợi tìm không được chỗ phát tiết, lúc này bạo nộ cảm xúc cũng chậm rãi tỉnh táo lại.

Thấy Hiệt Lợi không còn tức giận, Chấp Thất Tư Lực lau mồ hôi lạnh, chậm rãi nói: "Đại Hãn, năm nay thời tiết cực kỳ cổ quái, mới tháng chạp mà lạnh như tháng giêng.

Tuyết tích trên thảo nguyên ngập đến đùi, đi đường còn không đi được, càng đừng nói xuất chinh." Hiệt Lợi rốt cục tỉnh táo lại, sờ trán hữu khí vô lực hỏi: "Tình huống các bộ tộc hiện tại thế nào rồi?" "Đại Hãn cùng với mấy bộ lạc lân cận, chết cóng 20 người, dê chết cả ngàn con, chiến mã chết cả trăm.

Cũng giống như năm ngoái, vẫn bình thường." Chấp Thất Tư Lực nói tiếp: "Bởi vì bộ lạc chúng ta tương đối gần phía nam, thời tiết ấm áp hơn một chút, củi lửa sung túc, cho nên tổn thất không lớn.

Nhưng 20 bộ lạc phía tây, tổng cộng chết cóng khoảng ba ngàn người, trâu bò dê tổn thất 10000 đầu, chiến mã 2000 con." Hiệt Lợi nghe xong thì cuống lên, thất thanh nói: "Sao lại nghiêm trọng như vậy?" Chấp Thất Tư Lực nhắm mắt lại, phảng phất thập phần khó khăn nói: "Đại Hãn, 15 bộ lạc ở phương bắc hàn lãnh nhất, trâu bò dê tổn thất hơn một nửa, ngựa ít nhất chết ba thành.

Nghiêm trọng nhất là bộ Bắc Hải, trâu bò dê chết sạch, chiến mã chết sáu thành, nhân khẩu cũng chết một nửa rồi." Hiệt Lợi nghe xong thì than đảo tại chỗ ngồi, thần tình thập phần ủ rũ.

Mới tháng chạp thôi a, còn chưa đến lúc lạnh nhất.

Mùa đông trên thảo nguyên phương bắc phải đến tháng tư năm sau mới hết.

Còn năm tháng nữa, cứ thế này thì Đột Quyết chưa bị Đại Đường tiêu diệt đã bị chết rét rồi.

Chấp Thất Tư Lực thấy Hiệt Lợi bộ dáng này, lập tức an ủi: "Đại Hãn, tin tốt là 12 bộ lạc phương nam, bởi vì thời tiết tương đối ấm áp, cây cối cũng nhiều, củi lửa đủ dùng, cho nên tình huống phi thường tốt." "Vậy các bộ lạc phía đông thì sao?" "Đại Hãn, vừa mới nhận được tin của bộ Đặc Nạp, bộ Lặc Nã lân cận đã bị quân Đường tập kích, tất cả nam tử bị giết chết, nữ tử toàn bộ bị bắt đi U Châu rồi." Hiệt Lợi đối với tin tức dạng này đã chết lặng, hồi lâu không nói gì.

Chương 305

Trầm mặc thật lâu sau, Hiệt Lợi rốt cuộc mở miệng nói: "Đi gọi Nhị Hãn Đột Lợi, còn có A Sử Na Tư Ma, Khế Tất Hà Lực bọn họ về đây.

Bản Đại Hãn muốn nghe ý kiến của bọn họ." ...

Không bao lâu sau, Đột Lợi phủi phủi tuyết đọng đầy người, thở dài nói: "Không ngờ mới đi một đoạn đường mà trên người đã tích tuyết dày như vậy, năm nay cuộc sống không dễ dàng a." Sau đó A Sử Na Tư Ma và Khế Tất Hà Lực tiến vào, cũng đầy người tuyết đọng.

Mọi người nhất nhất kiến lễ lạc tọa xong, Hiệt Lợi nói: "Vừa rồi mọi người xem thư Lý Khác viết chưa, thấy thế nào?" Khế Tất Hà Lực tính cách bạo táo, hung hăng ném cái bát xuống nói: "Lý Khác coi dũng sĩ Đột Quyết ta là cái gì?

Dám đòi tiền chuộc, thật là phản rồi.

Đại Hãn, chờ năm sau khai xuân, ta thân suất 10 vạn Đột Quyết mãnh sĩ, định có thể đem thủ cấp Lý Khác hiến cho Đại Hãn, giúp Đại Hãn xả cục tức này." A Sử Na Tư Ma tuy rằng võ lực không phải cao cường nhất, nhưng tuyệt đối là người đánh giặc lợi hại nhất.

Hắn lắc đầu nói: "Đừng kích động, Lý Khác có thể trong khoảnh khắc tiêu diệt 20 vạn kỵ binh tộc ta, cũng không phải là một người dễ đối phó." Khế Tất Hà Lực phỉ một tiếng nói: "Hừ, là do đám tửu nang phạn đại bộ Bất Thốc La không biết cầm quân mới thua thảm như vậy, giản trực làm mất hết mặt mũi nam nhi Đột Quyết ta." Hiệt Lợi chế chỉ Khế Tất Hà Lực nộ mạ, hỏi Đột Lợi đang trầm tư: "Đột Lợi có cách gì không?" Đột Lợi thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Đại Hãn, năm nay mọi người tổn thất đều lớn, cục tức này chúng ta chỉ có thể

tạm nhẫn xuống thôi." Hiệt Lợi, Chấp Thất Tư Lực và A Sử Na Tư Ma đều gật đầu, Khế Tất Hà Lực hung hăng đập bàn, thập phần phẫn nộ.

Đột Lợi tiếp tục nói: "Mạt tướng biết Đại Hãn yêu thương mỹ nhân, không muốn để nàng khó chịu.

Đối với điều kiện của Lý Khác, ta toàn bộ đáp ứng, đồng thời để hiển thị thành ý của chúng ta, ta có thể gia tăng tiền chuộc.

Tăng thêm mỗi người 10 con dê, năm con chiến mã." Khế Tất Hà Lực chưa kịp tức giận, Hiệt Lợi đảo lại nổi giận trước: "Đột Lợi, ngươi điên rồi sao?" Đột Lợi vội vàng đứng dậy, an phủ Hiệt Lợi nói: "Đại Hãn đừng vội, xin hãy nghe mạt tướng nói hết đã.

Thời tiết hàn lãnh, cỏ khô nghiêm trọng thiếu hụt, dê và chiến mã để ở chỗ chúng ta cũng sẽ bị chết rét và chết đói, vì sao không thuận nước đẩy thuyền, biểu đạt thành ý của chúng ta chứ?

Như vậy xác suất chuộc người về sẽ lớn hơn nhiều." "Ta biết mọi người đều tức giận, Lý Khác không chọc nổi, nhưng ta không chọc nổi đám người Quan Trung kia sao?

Nơi đó vật tư phong nhiêu, khí hậu ôn nhu, tìm cơ hội cướp chút vật tư về không phải dễ như trở bàn tay sao?" "Ha ha ha, Nhị Hãn quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh a." "Sao ta không nghĩ ra nhỉ." "Đột Lợi, ngươi đúng là đệ nhất quân sư của bản Đại Hãn." Trong nháy mắt, bầu không khí tử khí trầm trầm trong trướng Đại Hãn lập tức hoạt bát hẳn lên. ...

Hiệt Lợi cười vui vẻ, Lý Khác cười càng vui vẻ hơn. "Ha ha ha ha, Văn Nhược quả nhiên là vương tá chi tài a, có ngươi ở đây, bản vương nhẹ nhõm hơn nhiều." Lý Khác ngồi bên cạnh Hồi Phong Lô, ăn cơm canh ngon miệng, uống rượu ngon thuần hương, dựa vào Lý Anh Ca nhu nhuyễn thơm ngát, cảm giác nhân sinh đã đạt đến đỉnh

phong.

Tiết Nhân Quý trước dùng năm ngàn binh mã, nhất cử tiêu diệt bộ lạc Đột Quyết Lặc Nã.

Sau đó lại dưới tình huống Lý Khác tăng binh năm ngàn, kỳ tập trọng trấn phương bắc Vân Trung.

Trảm địch hơn ba vạn, thu hoạch vật tư trong kho Vân Trung vô số.

Trong đó gạo lương sáu mươi vạn thạch, áo giáp hơn hai vạn bộ, cung tiễn hàng vạn, chiến mã năm vạn con.

Không chỉ như thế, còn ngoài ý muốn tìm được Tiêu Hoàng Hậu đang định cư ở Đột Quyết, cùng với thế lực tàn dư của Tiền Tùy là Dương Chính Đạo.

Quan trọng nhất là tìm được thứ mà ngay cả Lý Thế Dân cũng luôn nhớ mãi không quên, ngày ngày mơ tưởng - Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ nãi dùng Hòa Thị Bích trứ danh tạo thành.

Mỗi triều đại phải có nó mới được coi là vương triều chính thống.

Sau khi Dương Quảng bị giết, Tiêu Hoàng Hậu mang theo Truyền Quốc Ngọc Tỷ, lĩnh tàn dư tông thất Tiền Tùy, trước đầu quân cho Đậu Kiến Đức, sau đó được Nghĩa Thành Công Chúa đón đi Đột Quyết.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Uyên và Lý Thế Dân mãi không tìm được Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Trong thời gian chưa đầy một tháng, Tiết Nhân Quý trẻ tuổi liền lập công lao lớn như vậy, tuyệt đối có thể nhất chiến thành danh.

Tuân Úc cũng là phần thưởng hệ thống mà Lý Khác đạt được sau

khi đưa ra lựa chọn lúc trước.

Tuân Úc chắp tay nói với Lý Khác: "Chủ thượng, đây là khái quát về U Châu thành.

Hiện nay U Châu thành dưới sự cai trị của chủ thượng, có 31245 hộ, dân số 114564 người.

Trong phủ khố hiện có hoàng kim 22324 lượng, đồng tiền 1134452 quan.

Gạo lương tổng cộng hơn 120 vạn thạch.

Áo giáp hơn mười vạn bộ, chiến mã 11 vạn con, binh khí nhiều không đếm xuể.

Ruộng đất cộng lại hơn 200 vạn mẫu.

Đại thương gia tổng cộng 120 hộ, trung đẳng thương gia 500 người, tiểu thương tiểu phiến không đếm hết.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi một tháng, chủ thượng có thể đem U Châu thành từ một tòa thành nhỏ rách nát chỉ có chưa đến ba ngàn tử dân, phát triển thành quy mô như thế này, Văn Nhược bội phục." Lý Khác ăn một miếng rau, lau miệng nói: "Văn Nhược, đều là chút ý tứ.

Ngươi cũng đừng chỉ lo nói chuyện, ăn chút đồ ngon, uống chút rượu nóng cho ấm người." Thừa dịp mọi người không chú ý, hắn nhéo đùi Lý Anh Ca bên cạnh một cái, tà cười nói: "U Châu thành hiện nay có tử dân hơn mười vạn, Anh Ca, xem ra ước định của chúng ta, lời hứa của nàng có phải hay không nên thực hiện rồi?" Lý Anh Ca nghe xong mặt càng ngày càng đỏ, gật gật đầu.

Lý Khác cười lớn một tiếng, đột nhiên nhớ tới một chuyện liền hỏi: "Văn Nhược, hiện tại trong thành có bao nhiêu nam tử chưa từng hôn phối?

Bản vương là người giữ chữ tín, đã đáp ứng mọi người chỉ cần đến U Châu thành là bao hôn phối, bản vương không thể nuốt lời." Tuân Úc nhìn thoáng qua tư liệu trong tay, đáp: "Chủ thượng, trong thành hiện có nam tử hơn 52000 người, nữ tử hơn 62000 người." Nam tử tuyệt đại đa số đã cưới vợ, nữ tử chưa từng hôn phối đảo lại có không ít.

Đối với kết quả này, Lý Khác hào không cảm thấy kinh ngạc.

Chiến tranh niên đại, chinh phạt không ngừng, nam tử đa số bị bắt lính nhập ngũ đánh giặc, tỷ lệ tử vong cực cao.

Nữ nhiều nam ít là bình thường!

Điều này làm cho Lý Khác, người xuyên việt từ thế kỷ 21, thập phần hâm mộ.

Thời đại hắn sống, nam nhiều nữ ít, "liếm chó" hoành hành, sính lễ cực cao, khiến cho thanh niên 26 tuổi vẫn phải dựa vào "truyền thống thủ nghệ" mà sinh hoạt.

Lý Khác nhìn Lý Anh Ca bên cạnh, lại nhìn Từ Huệ đang giúp nhặt xương cá, còn có Tiểu Nguyệt Nhi vẫn luôn đấm chân, trong lòng giản trực sướng phiên thiên.

Nhưng một đoạn lời nói tiếp theo của Tuân Úc làm cho Lý Khác không còn vui vẻ được nữa. "Chủ thượng, U Châu thành mỗi ngày sẽ có tiếp cận một ngàn người đến, việc sắp xếp chỗ ở cũng như cái ăn cái mặc là một vấn đề lớn.

Trong kho tiền lương tuy nhiều, nhưng dựa theo đà chi tiêu hiện tại, tin rằng không bao lâu sẽ tiêu hao hết sạch.

Xin chủ thượng sớm nghĩ biện pháp giải quyết." Tuân Úc nói không sai, mười vạn người dùng độ cũng không phải là con số nhỏ.

Hơn nữa, Lý Khác vì xây dựng U Châu thành, vì đề cao tính tích

cực của mọi người, cổ vũ mọi người cần lao công tác, đã cấp cho mọi người rất nhiều chỗ tốt.

Không chỉ như thế, kiến tạo cũng như tu phục phòng ốc cần gỗ cùng các loại dược liệu đều cần tiêu tốn tiền lương thật sự.

Việc sản xuất Hồi Phong Lô vẫn luôn tăng ca tăng điểm tiến hành.

Đều là vì để tử dân U Châu thành, mỗi nhà mỗi hộ đều có thể có một cái, an nhiên vượt qua mùa đông cực kỳ hàn lãnh này.

Trừ bỏ Hồi Phong Lô, còn có một đại lợi khí khác của phương bắc là "lò sưởi giường" (kháng).

Chương 306

Lý Khác yêu cầu mỗi nhà mỗi hộ cũng nhất định phải có.

Hơn nữa những gia đình đông người sẽ không chỉ có một cái lò sưởi.

Như vậy, chi tiêu lại tăng thêm không ít.

Đương nhiên, Lý Khác cũng không đối với ai cũng hào phóng như vậy.

Ví dụ như đám gian thương kia, Lý Khác đối với bọn họ nghiêm khắc đến cực điểm.

Không chuẩn độn hóa, tư tự khống chế giá cả.

Còn thiết định mức thuế cực cao, dù rằng mức thuế này so với thế kỷ 21 hoàn toàn không thể so sánh.

Nhưng như vậy cũng đủ để đám gian thương kia an phận thủ thường.

Bất quá U Châu thành hiện tại đã là một đại đô thị đông dân.

Chỉ đứng sau Trường An với gần 50 vạn nhân khẩu, so với Dương Châu ở Giang Nam, Thành Đô ở Ích Châu cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên, đám gian thương kia mới chịu ở lại U Châu dưới tình huống thuế thương nghiệp cao như vậy.

Dù sao thị trường lớn, có thể lấy số lượng bù giá cả.

Lý Khác hỏi mọi người: "Chư vị có kiến nghị gì hay không?

Làm sao gia tăng thuế thu, làm sao hấp dẫn càng nhiều người đến U Châu, làm sao để mọi người sống những ngày hạnh phúc an khang,

vì sau này tiêu diệt Đột Quyết làm chuẩn bị đây?" Tuân Úc lắc đầu nói: "Muốn gia tăng phú thuế, chỉ có thể thông qua tăng thuế.

Nhưng hiện nay chiến loạn tần phồn, nhân dân khốn khổ, tăng thuế sẽ dẫn đến động loạn.

Khó a!" Từ Huệ nhu thanh nói: "Hay là chúng ta ăn tiêu tiết kiệm một chút đi?" Lý Khác phỉ một tiếng: "Không được, không được, tuyệt đối không được!

Ăn to uống lớn, cập thời hành lạc là hành vi chuẩn tắc của bản vương.

Huống chi bản vương là một đường đường đại trượng phu, lại để nữ nhân ăn tiêu tiết kiệm, chịu khổ chịu lụy, thế ta còn mặt mũi nào làm người lãnh đạo?" "Nghĩ cái khác!" Lý Anh Ca mày ngài khẽ nhíu, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Khác, trong mắt tràn ngập mê mang.

Lý Khác thầm nghĩ: Haizz, Tuân Úc tuy kiến thức uyên bác, tài hoa xuất chúng, nhưng hạn chế của thời đại khiến đầu óc hắn không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Quách Gia từ sau khi có Tuân Úc thì đối với sự tình nội chính không bao giờ hỏi đến nữa.

Hắn mỗi ngày chỉ nghĩ xem bước tiếp theo nên đánh thành phố nào.

Thập túc một tên chiến tranh cuồng ma, bất quá đây chẳng phải là việc một quân sư hợp cách nên làm sao?

Suy nghĩ một hồi, não Lý Khác đột nhiên linh quang nhất thiểm.

Hắn hắc hắc cười nói: "Nên làm gì thì đi làm đi.

Bản vương đã có biện pháp tốt.

Đều lui xuống hết đi." Sau đó, hắn kéo Lý Anh Ca đi về phía phòng

ngủ. ...

Từ ngày hôm đó bắt đầu, tất cả lãnh thổ đều bị Lý Khác khai phá.

Thời gian hiền giả.

Lý Anh Ca sau khi nghe biện pháp của Lý Khác và bị "đánh" một trận, chỉ nói với Lý Khác một câu: Đến Trường An, không được tìm Phòng Phụng Châu!

Lý Khác miệng đáp ứng, trong lòng lại thập phần nạp muộn.

Rốt cuộc giữa nàng và Phòng Phụng Châu có cố sự gì mà Lý Anh Ca phản ứng lớn như vậy?

Trước khi đi, Lý Anh Ca kéo tay Lý Khác dặn dò: "Nhớ kỹ lời ta nói chưa, không được trêu chọc Phòng Phụng Châu, nghe chưa?" Lý Khác hừ một tiếng nói: "Nàng không cho ta tìm thì ta không tìm a.

Coi ta là cái gì!" Lý Anh Ca tức giận xoay người bỏ đi, bộ dáng sinh khí lại có một phen phong vị khác biệt.

Đi chưa được hai bước, nàng lại quay lại khẽ nói với Tiểu Nguyệt Nhi: "Trông chừng hắn, đừng để hắn làm loạn, nếu không lại phải có thêm một tỷ tỷ nữa, hiểu chưa.

Lúc cần thiết, dùng phương pháp ta dạy để đối phó hắn!" Tiểu Nguyệt Nhi mơ mơ màng màng gật đầu.

Lý Khác nói với Quách Gia và Tuân Úc: "U Châu thành các ngươi cứ nhìn mà làm, áp lực đừng lớn quá.

Người Đột Quyết không dám đối với nơi này thế nào đâu, bản vương sẽ sớm quay lại." Trong những người đồng hành, trừ Tiểu Nguyệt Nhi thiếp thân phục thị ra, còn có đệ nhất bảo tiêu Hứa Chử.

Đương nhiên, Tiêu Hoàng Hậu và Dương Chính Đạo bị bắt giữ cũng được Lý Khác chuẩn bị đưa về Trường An.

Dù sao Tiêu Hoàng Hậu cũng là mẹ ruột Dương Phi, trên danh nghĩa là bà ngoại hắn.

Phim truyền hình rác rưởi của hậu thế biên tập lung tung, tô vẽ Tiêu Hoàng Hậu thành một nữ tử dâm loạn không chịu nổi, có quan hệ với sáu vị hoàng đế, thậm chí có một chân với lão cha Lý Thế Dân của hắn.

Lý Khác xem mà muốn nôn.

Tiêu Hoàng Hậu trong lịch sử uyển thuận thông tuệ, tri thư đạt lễ.

Sau khi nhà Tùy thành lập, bà trở thành chính phi của Tấn Vương Dương Quảng.

Bà tinh thông y thuật, khá biết bói toán, thâm đắc Tùy Văn Đế phu phụ niềm vui và trượng phu Dương Quảng sủng ái.

Sau khi nhà Tùy diệt vong, bà vẫn luôn định cư ở Đột Quyết, năm 630 Lý Tĩnh diệt Đột Quyết xong mới được đưa về Trường An.

Lúc đó bà đã 64 tuổi rồi.

Lý Thế Dân lúc đó vừa tròn 32 tuổi.

Tiêu Hoàng Hậu chính xác là gấp đôi tuổi Lý Thế Dân.

Phàm là một người bình thường cũng sẽ không đối với một bà lão lớn tuổi như vậy cảm thấy hứng thú.

Hơn nữa, Dương Quảng là biểu đệ của Lý Uyên.

Nói cách khác, Tiêu Hoàng Hậu là biểu thẩm của Lý Thế Dân, cũng là nhạc mẫu.

Tiêu Hoàng Hậu trong lịch sử kỳ thật là một người chính phái.

Dương Quảng ba lần đi Giang Đô, Tiêu Hoàng Hậu đều đi theo.

Chương 307

Bà cũng từng đối với những hành vi của Dương Quảng có khuyến gián, nhưng toàn bộ thất bại.

Lý Khác nhìn Tiêu Hoàng Hậu trong xe ngựa, phân phó: "Thêm một cái Hồi Phong Lô vào trong xe ngựa, ngàn vạn lần đừng để bà ấy bị lạnh." Theo sau xe ngựa là một đoàn xe thật dài, bên trong chở đầy than đá cùng với Hồi Phong Lô đã chế tạo xong.

Gió lạnh thổi qua, Lý Khác khỏa chặt y phục trên người, hào tình vạn trượng nói: "Trường An, ta về rồi đây.

Xuất phát!" ...

Thành Trường An, lại một buổi tảo triều.

Giờ Dần!

Sắp đến giờ thượng triều, các vị đại thần đang đợi ở cửa.

Đỗ Như Hối bước đi tập tễnh đến trước mặt Phòng Huyền Linh, hắt hơi một cái thật to. "Năm nay thời tiết làm sao vậy, vì sao lại hàn lãnh như thế?

Cứ đà này, bách tính nghèo khổ sống sao nổi a?" Thượng thư tả phó xạ Phòng Huyền Linh chủ quản Hộ bộ, Lại bộ và Lễ bộ.

Nghe Đỗ Như Hối than vãn, sắc mặt vốn dĩ đang nhíu mày của ông càng thêm khó coi.

Ông lẩm bẩm tự nói: "Ai, xảy ra đại sự rồi." Lý Tĩnh thì để ý thân thể Đỗ Như Hối hơn, đỡ lấy ông nói: "Khắc Minh a, nếu thân thể khá hơn chút thì múa đao lộng thương một phen, có đại hảo xử cho thân thể đấy.

Không tìm lương y sao?

Tôn Tiên nhân chưa về Trường An à?

Phải chi có Ngô Vương ở đây thì tốt rồi, Thúc Bảo thân thể là do hắn trị khỏi đấy." Lý Tĩnh, Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đồng thời rùng mình một cái, dị khẩu đồng thanh nói: "Thôi bỏ đi, nhất chuẩn không có chuyện tốt." Lúc này, Trường Tôn Vô Kỵ đi tới.

Hắn lãnh đạm chào hỏi Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối một tiếng, sau đó giúp Lý Tĩnh phủi tuyết trên quan bào, cười nói: "Dược Sư, trong nhà nhân khẩu đông đúc, than củi có đủ không?

Không đủ có thể sang nhà ta lấy." Mọi người nghe xong nhao nhao ném ánh mắt hâm mộ về phía Lý Tĩnh.

Năm nay mùa đông Trường An đến đặc biệt sớm, thời tiết đặc biệt lạnh.

Mọi nhà đều sớm dùng hết than củi tích trữ, dẫn đến than củi trong thành Trường An khan hiếm, giá cả tăng cao vô số lần.

Chết người nhất là dù có tiền cũng chưa chắc mua được.

Đây cũng là nguyên nhân mọi người hâm mộ Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh cười cười, thuận tay gạt tay Trường Tôn Vô Kỵ ra nói: "Đa tạ Phụ Cơ hậu ái, bất quá than củi nhà lão phu đủ dùng, không cần lo lắng." Trường Tôn Vô Kỵ xấu hổ cười cười, sau đó liếc nhìn Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối, ngẩng cao đầu đi xa.

Đỗ Như Hối lắc đầu nói: "Phụ Cơ thay đổi rồi, không còn là hắn của nguyên lai nữa." Phòng Huyền Linh cười khổ nói: "Hai đứa con trai chết đi, hắn đã triệt để thay đổi.

Nghe nói hắn nghiêm cấm đứa con trai duy nhất là Trường Tôn Nhuận ra khỏi cửa rồi.

Ai." Ba người thở dài một tiếng, nghe tiếng chuông thượng triều vang lên, liền kề vai đi vào Thái Cực Điện. ...

Lý Thế Dân an tọa, sau khi quân thần hành lễ với nhau, Ngô công công theo thông lệ hô: "Có việc thì tâu, không việc bãi triều." Mọi người vừa định nói chuyện thì Lý Thế Dân đột nhiên đứng dậy, lại ngoài ý muốn ngã xuống. "Bệ hạ, bệ hạ!" "Bệ hạ, ngài sao vậy?" "Mau, mau truyền thái y." Trường Tôn Vô Kỵ là người đầu tiên xông lên, hét lớn với Thiên Ngưu Vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt.

Lý Thế Dân lại giơ tay lên, tự giễu nói: "Ai, người già rồi, chân cẳng không tốt, đứng lên hoạt động một chút thôi, không ngờ chân đau lợi hại.

Chư vị ái khanh không cần kinh hoảng, bắt đầu nghị sự đi." Lý Thế Dân bệnh cũ tái phát.

Năm đó chinh chiến sa trường làm bị thương chân phải.

Lại cư trú ở tẩm cung Thừa Khánh Điện, địa thế trũng thấp, thấp khí cực trọng, càng làm thương thế nặng thêm.

Tiền Thái tử Lý Thừa Càn hiếu tâm đại phát, vì ông xây dựng một tòa cung điện mới, lại dùng sai phương pháp, từ đó đi lên con đường không lối về.

Chúng đại thần thấy chỉ là bệnh cũ tái phát liền thở phào nhẹ nhõm, ai về chỗ nấy chuẩn bị nghị sự.

Phòng Huyền Linh đầu tiên đứng ra tâu: "Bệ hạ, xảy ra đại sự rồi." Phòng Huyền Linh vừa nói xong, suýt chút nữa dọa Lý Thế Dân ngã sấp xuống lần nữa.

Không chỉ có ông, những người khác cũng phi thường kinh ngạc.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến Tả tướng vốn luôn trầm ổn lại kinh hoảng thất thố thành dạng này?

Chỉ nghe Phòng Huyền Linh nói: "Bệ hạ, hôm qua nhận được tình báo của Phủ doãn Trường An, 108 phường trong thành Trường An tổng cộng có hơn 1000 người bị chết rét, gia súc tử thương vô số.

Hộ bộ báo, than củi trong thành Trường An đã thấy đáy, trên thị trường không mua được than củi nữa rồi." Chưa nói xong, cả đại điện lập tức ồn ào. "Thật như vậy sao?

Hạ quan chỉ biết than củi khó mua, lại không biết đã đến mức thấy đáy." "Trương đại nhân, xem ra nhà ngài còn than củi a.

Cho ta mượn một ít đi, ta về nhà dỡ một gian phòng cho ngài, giá cả hảo thương lượng, 1 quan một cân thế nào?" "Hảo hảo, nhà ta than củi nhiều lắm, trở về bán cho ngài." "Trương đại nhân, ngài ngốc a.

Hiện tại than củi trên thị trường là 3 quan một cân..." "A???" Cuộc đàm thoại của họ, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Giá than củi đắt hơn gạo (mười văn tiền một cân) không biết bao nhiêu lần, rẻ hơn một nửa so với gạo thì đúng là chuyện lạ.

Hình thức nghiêm túc khiến Lý Thế Dân và chúng vị đại thần đều mặt mày nghiêm túc.

Trong nháy mắt, Thái Cực Điện vốn đang ồn ào trở nên yên tĩnh như đêm đông, không nghe thấy một tiếng động.

Hồi lâu, Lý Thế Dân mới từ trong chấn kinh tỉnh lại.

Ông nhíu mày nói: "Huyền Linh, vì sao trước đó chưa từng có tấu chương dạng này?

Vì sao sự việc lại phát sinh đột ngột như vậy?" Phòng Huyền Linh vội vàng cúi đầu, bồi tội nói: "Bệ hạ, nhiệt độ giảm xuống thực sự quá mãnh liệt, nhu cầu lượng một ngày bạo tăng, lão thần đối với việc này sơ suất, lại tính sai lượng tồn kho của thị trường mới dẫn đến bộ dáng như ngày hôm nay." "Phịch" một tiếng quỳ xuống, đầu hung

hăng dập xuống đất. "Bành bành bành...

Đều là lỗi của tội thần, xin bệ hạ trách phạt!" Tiếng dập đầu liên miên không dứt lại vang vọng thiên địa, không ngừng quanh quẩn trong đầu Lý Thế Dân cùng chúng đại thần.

Đại Đường không hưng quỵ lễ, thượng triều đều đứng.

Chỉ khi tế trời hoặc quỳ lạy trưởng bối mới phải quỳ.

Phòng Huyền Linh lúc này chủ động quỳ xuống, đem hết thảy trách nhiệm ôm vào mình.

Chương 308

Lý Thế Dân đương nhiên biết chuyện này không chỉ là lỗi của một mình Phòng Huyền Linh.

Ít nhất, ông làm Hoàng đế cũng là hôm nay mới biết sự tình nghiêm trọng.

Ông vội vàng từ trên long ỷ lao xuống, do chân phải có bệnh cũ khiến nhất thời không đứng vững, lảo đảo chạy đến trước mặt Phòng Huyền Linh đỡ ông dậy.

Tư thế của Lý Thế Dân thập phần chật vật, nhưng không có một ai phát ra tiếng cười.

Không chỉ vì không dám, mà cũng vì hành động của Lý Thế Dân làm bọn họ thập phần cảm động.

Quan hệ quân thần hòa hợp như vậy, lịch triều lịch đại hiếm lại càng hiếm.

Lý Thế Dân nắm tay Phòng Huyền Linh, nhìn cái trán sưng đỏ lại bầm tím, đau lòng nói: "Huyền Linh, đây không phải lỗi của một người, không cần tự trách.

Người đâu, chuyển cho Tả tướng một cái ghế." An ủi xong Phòng Huyền Linh, Lý Thế Dân ngồi lại long ỷ, nhíu mày nói: "Phòng ái khanh có lòng yêu dân, trẫm thập phần cảm động, hy vọng các ngươi đều giống như Phòng ái khanh, yêu dân như con, như vậy trẫm cũng yên tâm." Chúng thần vội vàng cúi đầu tề thanh hô: "Thần đẳng hoàng khủng, thần đẳng ngày sau tất định cần chính yêu dân, để an ủi bệ hạ." Lý Thế Dân phất tay, hỏi: "Chư vị ái khanh xem, làm thế nào giải quyết đề bài khó này?" "Trực tiếp chặt cây a!" "Lý đại nhân, ngài nói nghe nhẹ nhàng quá, ngài đi xem xung quanh Trường An có bao nhiêu

cây có thể chặt, trên núi đều trọc lóc một mảnh, lấy đâu ra cây a!" "Vậy đi châu huyện phụ cận Trường An chặt!" "Từ đại nhân, tuyết đọng cản trở đường đi, cộng thêm đường xá xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần a!" "Vậy phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!" Trong Thái Cực Điện, mỗi khi một đại thần đề xuất một phương án liền nhanh chóng bị phủ quyết.

Bầu không khí thập phần áp ức.

Đỗ Như Hối đứng ra nói: "Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ chỉ có thể đem những gì dỡ được ra đốt." Trường Tôn Vô Kỵ rốt cuộc tìm được lỗ hổng của Đỗ Như Hối, kích động vội vàng phản vấn: "Khắc Minh, dỡ nhà đi đốt, chẳng phải uống rượu độc giải khát sao?

Phương pháp này không thỏa, không thỏa!" Đỗ Như Hối đáp lại một câu: "Phụ Cơ nhà than củi sung túc, hay là quyên hiến cho mọi người một ít." Quyên hiến?

Lý Thế Dân nghe được từ này, lập tức tỉnh táo tinh thần.

Ông vỗ đùi nói: "Khắc Minh thật là hảo thần tử của trẫm, thập phần quả đoán.

Trẫm cảm thấy phương pháp của Khắc Minh phi thường tốt, chúng ái khanh thấy thế nào a?" Chúng thần phân phân phúc phỉ: Các ngài đều nói tốt rồi, ta còn có thể làm sao?

Ta có quyền lựa chọn và gan dạ để phản đối sao?

Chúng thần phân phân đại hô "Bệ hạ thánh minh".

Lý Thế Dân lại hỏi: "Chúng ái khanh chuẩn bị quyên hiến bao nhiêu than củi a?" Ông vừa uống trà nóng vừa dùng khóe mắt quét nhìn phản ứng của mọi người.

Lúc này ai cũng không dám mở miệng.

Nhiều quá thì sẽ bị người khác mắng sau lưng là chết sĩ diện khổ thân.

Ít quá thì bị mắng là quỷ keo kiệt, đồng thời cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trước mặt Hoàng đế.

Vậy sau này thăng quan phát tài, xuất tướng nhập tướng, lưu danh sử sách thế nào?

Thấy mọi người đều không nói, Lý Thế Dân cười lạnh hắc hắc: "Chúng ái khanh đã không dám mở miệng, vậy dùng viết đi.

Người đâu, chuẩn bị tốt bút mực giấy nghiên, để các vị đại nhân hiến chút tình thương." Không còn đường lui, chúng thần đành phải cắn răng viết xuống con số.

Không bao lâu sau, Lý Thế Dân nhất nhất đọc lên: "Từ Nguyên, 100 cân, hừ..." Từ Nguyên lập tức quỳ rạp xuống đất, lau mồ hôi lạnh nói: "Bệ hạ, vi thần, vi thần viết sai rồi, viết sai rồi, vi thần nguyện ý quyên hiến 1000 cân." "Lục Thanh, 200 cân." Lục Thanh cũng "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, biểu thị mình cũng viết sai rồi. "Ngưu Tiến Đạt 3000 cân." "Lý Tĩnh 10000 cân." "Phòng Huyền Linh 12000 cân." "Trường Tôn Vô Kỵ 3000 cân..." Lý Thế Dân trừng mắt nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái, biểu tình thập phần bỉ thị.

Không chỉ có ông, những người khác nghe thấy 3000 cân cũng phát ra tiếng cười nhạo không lớn không nhỏ.

Trường Tôn Vô Kỵ chưởng quản hai đại mua bán muối và sắt của Đại Đường, lại keo kiệt chỉ quyên 3000 cân.

Xa xa ít hơn Phòng Huyền Linh cùng chức vị...

Trường Tôn Vô Kỵ cũng xấu hổ không thôi, liền vội nói mình cũng viết sai chữ rồi.

Cả buổi tảo triều đều tiêu tốn vào việc thảo luận chuyện này.

Cuối cùng, qua thống kê, triều đình đại viên tổng cộng quyên hiến khoảng 30 vạn cân than củi.

Phòng Huyền Linh lắc đầu nói: "Bệ hạ, chút than củi này xa xa không đủ a." Lý Thế Dân vô lực nói: "Trẫm quyên hiến 20 vạn cân than." Ngô công công đứng ra nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, quyên hiến ra rồi thì trong cung dùng không đủ nữa." Lý Thế Dân gầm lên: "Vậy đem cây trong cung chặt hết đi, thực sự không được thì đem những cung điện không có người ở dỡ hết.

Trước kia Cao Minh xây cho trẫm cung điện không phải đang để trống sao, dỡ đi." Mọi người nghe thấy Hoàng đế muốn dỡ cung điện Lý Thừa Càn xây, lập tức xuất ngôn ngăn cản: "Bệ hạ, xin tam tư." "Khẳng định có biện pháp khác." "Dung chúng ta suy nghĩ lại chút." ...

Cứ như vậy, từ lúc thượng triều đến giờ đã qua chỉnh chỉnh năm cái thời thần (10 tiếng), vẫn không tìm ra biện pháp giải quyết.

Mọi người đều đói đến bụng dán vào lưng, thực sự không còn tinh lực cũng không còn thể lực để nghĩ biện pháp khác nữa.

Lý Thế Dân dùng ngọ thiện, chợp mắt một lát rồi quay lại Thái Cực Điện. "Chúng ái khanh đã có diệu kế chưa?" Mọi người đói đến hữu khí vô lực, lấy đâu ra sức lực trả lời Lý Thế Dân.

Lúc này, có một người đột nhiên nhỏ giọng nói một câu: "Ai, Ngô Vương có thể một mình tiêu diệt 20 vạn đại quân Đột Quyết, tất nhiên cũng có thể giải quyết nan đề này đi." "Đúng a, Ngô Vương tuy rằng hành vi hoang đản, nhưng lại là một người cực kỳ thông minh a." "Ngô Vương rời khỏi Trường An ngày thứ 66, nhớ ngài ấy quá." Ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ hận Lý Khác nhất, lúc này cũng vô cùng hoài niệm Lý Khác.

Dù sao, biểu hiện của Lý Khác năm nay thực sự quá chói sáng.

Lý Thế Dân nghe chúng thần đàm thoại, không khỏi ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn ra ngoài điện, trong ánh mắt tràn ngập kỳ đãi!

Ông kỳ đãi đứa con trai bị ông trong cơn nóng giận đuổi khỏi Trường An kia.

Nhưng liệu nó có về không?

Liệu có một lần nữa giống như trước kia, lực vãn cuồng lan, cứu vớt vạn dân trong nước sôi lửa bỏng không?

Nó, liệu có tha thứ cho ta không?

Lý Thế Dân hốc mắt có chút ươn ướt, đột nhiên cảm giác mình có lỗi với Lý Khác, có lỗi với Dương Phi, có lỗi với thiên hạ. "Phụ hoàng lão đầu tử, ngài khỏe không?

Ta lại về chọc giận ngài đây.

Kích không kích động, vui không vui vẻ, bất ngờ không bất ngờ?" Thanh âm quen thuộc, ngữ điệu nhất quán, Lý Thế Dân xác định nhất định cùng với khẳng định.

Là tên hỗn trướng nhi tử kia, Lý Khác!

Chúng đại thần nghe thấy thanh âm quen thuộc, nhao nhao than đảo trên mặt đất, ngồi bệt xuống quay đầu nhìn ra ngoài điện.

Có người thậm chí rơi xuống giọt nước mắt kích động. "Ngô Vương, rốt cục ngài đã về rồi!" "Ngô Vương, cứu mạng a!" "Thương thiên có mắt, cứu tinh về rồi!" Lý Khác bước vào Thái Cực Điện, nhìn thấy các đại thần tam ngũ thành quần ngồi dưới đất, ánh mắt hoặc kích động, hoặc kỳ hứa, hoặc trông mong nhìn mình, dọa hắn giật mình một cái.

Ánh mắt này giống như đứa trẻ con đói khát ngao ngao đợi vú, đói chỉnh chỉnh một ngày nhìn thấy mẹ về nhà vậy.

Lý Khác kinh ngạc nói: "Vương đại nhân, ngồi dưới đất làm gì a?

Chương 309

Xem kiến đánh nhau hả?" "Hứa đại nhân, ngài khóc cái gì?

Lớn tướng rồi còn khóc lóc trước mặt mọi người, mất mặt quá!" "Thật to gan Trương Sĩ Quý, dám ngủ gật trên tảo triều, ai cho ngươi cái gan đó?

Thiên Ngưu Vệ đâu?

Lôi hắn ra ngoài đánh một trăm gậy." Nhưng phản ứng của mọi người lại nằm ngoài dự đoán của Lý Khác.

Có người còn lăn lê bò toài đến bên cạnh Lý Khác, nịnh nọt nói: "Ngô Vương, dạo này khỏe không?

Hạ quan nhớ ngài muốn chết." "Ngô Vương, con gái lão thần tuổi vừa đôi tám, người đẹp ngực to, tri thư đạt lễ, thiện giải nhân ý, khuynh quốc khuynh thành, am hiểu nữ công..." "Ngô Vương, ngài về rồi, ngài về rồi thì ta yên tâm a." Lý Khác không hiểu ra sao, vốn định hỏi xem vì sao lại kích động như vậy thì trong đầu vang lên thanh âm hệ thống. "Đinh đông, chúc mừng túc chủ xúc phát Thần cấp tuyển trạch.

Đối mặt thảm trạng như vậy, ngài nên làm gì? (Đa hạng tuyển trạch đề) Tuyển hạng một: Phê bình chúng thần, làm quan không có dáng vẻ làm quan. (Phần thưởng: Từ chỗ Lý Thế Dân biết được phần thưởng) Tuyển hạng hai: Phê bình Hoàng đế lão nhi, không biết thể tuất chúng thần. (Phần thưởng: Một vị đại thần hảo cảm độ +20) Tuyển hạng ba: Phê bình bản thân, đều là lỗi của ta a. (Phần thưởng: Tảo miêu thuật - vật phẩm dùng một lần)" Lý Khác nhất thời có chút mông lung, bởi vì phát hiện cái tuyển hạng thứ ba có chút lưu manh.

Lý Khác trước đó vẫn luôn ở U Châu, chuyện phát sinh ở đây có

quan hệ cái chim gì với hắn chứ.

Nhưng nể mặt phần thưởng, không có quan hệ cũng phải tìm cớ cho có quan hệ.

Lý Khác cười cười, sau đó nói với chúng đại thần: "Nhìn xem, các ngươi từng người một ăn mặc ra dáng người nhưng làm toàn chuyện gì đâu.

Đứng không có tướng đứng, ngồi không có tướng ngồi, lễ nghĩa liêm sỉ đâu?

Vi quan chuẩn tắc đâu?

Tự mình tu dưỡng của người làm quan đâu?" "Còn nữa, đừng nhìn nữa, nói ngươi đấy.

Phòng Huyền Linh đúng không?

Dựa vào cái gì người khác đứng, bò trên mặt đất, ngươi lại được thư thái ngồi trên ghế, có đặc quyền a?" Phòng Huyền Linh vừa nhìn thấy Lý Khác lại nhớ đến lời bảo bối nữ nhi mấy hôm trước. "Lý Khác, Lý Khác chính là một tên hỗn đản." Phòng Huyền Linh tức giận đến ngón tay run rẩy, vừa định nhịn không được mắng hai câu thì thấy Lý Khác chỉ vào mũi Trường Tôn Vô Kỵ đại mắng: "Từng người các ngươi nha, làm quan bao nhiêu năm nay, ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng giải quyết không được.

Ăn bổng lộc triều đình, các ngươi có thấy ngại không?" Cửu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, Trường Tôn Vô Kỵ lạnh lùng nói: "Hừ, nói cứ như ngươi có thể giải quyết phiền não cho bệ hạ vậy!" Lý Khác phỉ một tiếng, túm lấy người bên cạnh hỏi qua nguyên ủy sự tình.

Nghe xong lập tức hướng Trường Tôn Vô Kỵ phun một bãi nước bọt: "Ta phi, một lũ quan viên, đồ quỷ keo kiệt, không có lòng dạ, mục quang thiển cận, thấy chết mà không cứu.

Mấy trăm mấy ngàn cân than cũng mặt mũi nào mà đem ra cho được.

Nhất là ngươi, Đại Đường Hữu tướng kiêm Triệu Quốc Công, chưởng quản mua bán muối sắt Đại Đường, mỡ màng một năm không biết bao nhiêu chục vạn trăm vạn quan, thế mà mặt mũi nào chỉ quyên 3000 cân?" Trường Tôn Vô Kỵ nổi giận: "Lý Khác, chuyện không có chứng cứ không được nói hươu nói vượn.

Ta khi nào tham ô mấy chục trăm vạn quan tiền dầu mỡ?" Lý Khác không thèm để ý, bởi vì hệ thống khen thưởng đã tới: "Đinh đông, chúc mừng túc chủ, thành công châm chọc chúng đại thần, lát nữa Lý Thế Dân sẽ ban thưởng." Hệ thống nhắc tới Lý Thế Dân, Lý Khác vừa vặn thuận tiện hoàn thành tuyển hạng thứ hai. "Phụ hoàng lão đầu tử, ngài nhìn xem, nhìn xem." Lý Thế Dân đối với đứa con thứ ba này vừa yêu vừa hận.

Lúc không thấy thì nhớ, lại hoài niệm những ngày hắn ở đây giúp giải quyết nan đề.

Hai người gặp mặt thì đứa nghịch tử này ngày ngày chống đối ông, vấn đề mấu chốt là mỗi lần đều nói không lại Lý Khác.

Lý Thế Dân giận dữ nói: "Nghịch tử, đây là thái độ đối với Phụ hoàng sao?

Cẩn thận trẫm đánh ngươi!" Lý Khác hoàn toàn không để ý tới cảnh cáo của Lý Thế Dân, ngược lại càng thêm to gan: "Phụ hoàng lão đầu tử, ngài còn có lý a?

Nhìn xem ngài làm chuyện tốt gì, không thể tuất đại thần, để bọn họ đói bụng thượng triều, cái gì mà quân thần thản thành tương kiến, đồng chu cộng tế?

Không phải là bắt bọn họ bồi ngài chịu đói sao?" Chúng thần nghe

xong liên liên gật đầu, có người thậm chí khẽ nói: "Đúng thế, bệ hạ dù tức giận cũng không thể không cho chúng ta ăn cơm a.

Đói bụng thế này lấy đâu thể lực mà nghĩ đối sách!" Phòng Huyền Linh, Lý Tĩnh bọn họ cũng không tự giác gật đầu.

Mãi đến khi Lý Thế Dân trừng mắt một cái mới vội vàng lắc đầu ra hiệu phản đối Lý Khác.

Lý Khác tiếp lời: "Hừ, ngày ngày hô hào muốn làm Thiên cổ nhất đế, ngày ngày muốn cần chính yêu dân.

Thời khắc mấu chốt, ngay cả Trường An thiếu hụt than củi cũng không biết, cái bộ dáng cần chính này là giả vờ đấy à?" Một câu nói chọc trúng chỗ đau của Lý Thế Dân, ông luôn lấy mục tiêu làm Thiên cổ nhất đế, bình thường cũng xác thực cần chính.

Lý Khác nói vậy trực tiếp làm tâm thái ông nổ tung. "Lý Khác, câm miệng cho trẫm.

Mau cút về chỗ Mẫu phi ngươi lĩnh phạt." Lý Khác ngoáy ngoáy mũi, cho ông một cái xem thường: "Phụ hoàng lão đầu tử, ta còn chưa nói xong đâu, đợi ta nói xong rồi đi cũng không muộn.

Biết người không rõ, nuôi một đám tửu nang phạn đại, có một đám người như vậy, trách không được năm nào cũng bị Đột Quyết bắt nạt." "Đinh đông, chúc mừng túc chủ hoàn thành tuyển hạng thứ hai.

Xin hãy nghe ban thưởng.

Đinh đông, chúc mừng túc chủ Đỗ Như Hối đối với ngài hảo cảm độ gia tăng 20.

Đinh đông, chúc mừng túc chủ Phòng Huyền Linh đối với ngài hảo cảm độ gia tăng 20.

Đinh đông, chúc mừng túc chủ Ngụy Chinh đối với ngài hảo cảm độ gia tăng 20." Lý Khác nghe xong, cảm thấy vụ mua bán này thập phần có lời.

Mắng Hoàng đế một trận, xả được cục tức bị đuổi đi U Châu.

Mắng Hoàng đế lại được hảo cảm của Phòng, Đỗ cùng với Đại Đường đệ nhất "thánh chửi" Ngụy Chinh.

Cảm giác thật sảng a.

Cao hứng một đoạn thời gian ngắn sau, Lý Khác đột nhiên từ trong ngực Trường Tôn Vô Kỵ móc ra một cái gương đồng - món quà sinh nhật Trường Tôn Vô Kỵ chuẩn bị tặng cho tiểu thiếp.

Trường Tôn Vô Kỵ vừa định mắng người, lại thấy Lý Khác làm ra một động tác khiến người ta nhịn không được bật cười.

Tay trái cầm gương đồng, tay phải chỉ vào người trong gương nói: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi, đều là lỗi của ngươi a." Hành vi phản thường của Lý Khác khiến Lý Thế Dân đại vi bất giải, hỏi: "Khác nhi, đầu óc con có phải có vấn đề không?

Đang yên đang lành tự mắng mình làm gì?" Chúng thần cũng đầy mặt mờ mịt nhìn hắn.

Lý Khác tịnh không để ý tới Lý Thế Dân, tiếp tục mắng: "Đều tại ngươi, đang yên đang lành chạy đi U Châu làm gì?

Nếu ngươi không chạy đi U Châu, thì 1000 người ở Trường An thành kia có bị chết rét không?

Chương 310

Trường An thành có xuất hiện tình trạng thiếu hụt than củi không?

Có xuất hiện việc các vị đại nhân đói đến mức bò ra đất thế này không?

Lý Khác a Lý Khác, đều tại ngươi a!" Lý Thế Dân vừa bực mình vừa buồn cười, phỉ một tiếng: "Tên tiểu tử thối này, thật đúng là không biết xấu hổ." Phòng Huyền Linh đều sắp bị hắn làm cho cười ngất, người tự khen mình vòng vo như vậy cũng không nhiều a.

Lý Tĩnh cắn môi, liều mạng nhịn cười.

Nhưng nội tâm lại vì bảo bối nữ nhi Lý Anh Ca mà cảm thấy cao hứng.

Có phu quân hoang đản lại thú vị như vậy, những ngày sau này chắc sẽ không tịch mịch vô liêu đâu.

Trường Tôn Vô Kỵ thực sự nhìn không nổi nữa, trào phúng nói: "Hừ, lão phu chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ như thế.

Cuồng vọng tự đại, khoa trương khoác lác, cứ làm như mình là Gia Cát tái sinh không bằng.

Vậy ngươi nói xem, làm thế nào giải quyết nguy cơ hiện nay của Trường An thành, nếu ngươi có thể giải quyết, lão phu mặc ngươi xử trí." Lý Khác hôm nay nói nhiều như vậy, chính là đợi câu nói này của Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Khác đột nhiên nghiêm mặt nói: "Bao gồm cả việc thiến bảo bối nhi tử của ngươi sao?" Lý Khác là người mà Trường Tôn Vô Kỵ căm ghét nhất, hai người con trai vừa mới qua đời của lão.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Lý Khác đã khiến lão trải

nghiệm nỗi đau đớn của người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đến hai lần.

Bây giờ, Lý Khác lại muốn thiến nốt đứa con trai độc nhất còn lại của nhà họ Trường Tôn, Trường Tôn Nhuận.

Làm như vậy, chẳng phải là muốn nhà họ Trường Tôn tuyệt tự sao?

Trường Tôn Vô Kỵ hung hăng nói: "Lý Khác khá lắm, không chỉ giết con trai ta, khiến nhà ta tuyệt tự, lòng dạ rắn rết, lão phu sẽ giết ngươi, báo thù cho Trùng nhi và Hoán nhi!" Dứt lời, lão vội vàng lao về phía Lý Khác.

Nhưng, một văn thần gầy gò.

Một lão già yếu ớt, tốc độ có thể nhanh đến đâu chứ.

Hơn nữa, lão đã đói suốt năm canh giờ, làm gì còn sức lực mà đánh người.

Còn Lý Khác, một người có hệ thống.

Một mãnh nhân có chỉ số thể năng hơn 100.

Một thiếu niên trẻ trung khỏe mạnh.

Mười Trường Tôn Vô Kỵ cũng không đủ cho hắn đánh.

Lý Khác chỉ nhẹ nhàng né tránh, Trường Tôn Vô Kỵ liền ngã mạnh xuống sàn đá của điện Thái Cực, phát ra một tiếng "bịch" vang dội.

Vân Quốc Công kiêm Hình bộ thượng thư Trương Lượng lập tức chạy đến trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ, đỡ lão dậy.

"Ngô Vương, Trường Tôn đại nhân dù sao cũng là trưởng bối của ngài, Ngô Vương đối đãi như vậy sao?

Một chút cũng không biết tôn trọng người lớn tuổi?" Lý Khác túm

lấy cổ áo Trương Lượng, âm u nói: "Trương Lượng, ta không biết tôn trọng người lớn tuổi?

Vậy ta xin hỏi, Trường Tôn Vô Kỵ, có từng biết hai chữ 'yêu trẻ' không?" Hắn quay người một vòng, chắp tay nói với mọi người: "Phụ hoàng lão đầu tử, các vị đại nhân." "Khi xưa Cao Minh hoàng huynh còn là Thái tử, Trường Tôn Vô Kỵ khắp nơi chèn ép, lúc nào cũng hãm hại ta, có từng biết yêu trẻ không?" "Sợ ta cướp mất vị trí Thái tử của Cao Minh hoàng huynh, bao nhiêu lần gài bẫy ta, muốn dồn ta vào chỗ chết?" "Chẳng phải là lão không biết tôn trọng người lớn, không yêu thương trẻ nhỏ trước sao?" Nghe đến đây, Lý Thế Dân vội vàng đứng ra nói: "Được rồi Khác nhi, chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa." Nhìn Trường Tôn Vô Kỵ đang nằm liệt trên đất, ông có chút không nỡ.

Trường Tôn Vô Kỵ tuy tài năng không bằng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, học rộng tài cao như vậy.

Nhân phẩm không bằng Ngụy Chinh cương trực công chính.

Nhưng, không có công lao cũng có khổ lao.

Năm đó, nếu không phải lão và Lưu Văn Tĩnh nhắc nhở nắm bắt thời cơ, cũng sẽ không ép được Lý Uyên khởi binh.

Trong cuộc chiến giành ngôi vị Thái tử với Lý Kiến Thành, trận chiến quan trọng nhất là Sự biến Huyền Vũ Môn, lão cũng là một trong những người mưu hoạch chính!

Lão còn là anh ruột của ái thê của ông, Trường Tôn Hoàng hậu.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ xảy ra chuyện lớn, thân thể ốm yếu của nàng sẽ không chịu nổi.

Nghĩ vậy, Lý Thế Dân vội vàng an ủi Trường Tôn Vô Kỵ, sau đó chuyển chủ đề: "Khác nhi, mau nói đối sách, sớm ngày giải quyết việc

này, thành Trường An sẽ bớt đi một người chết." Ông vuốt râu, lẩm bẩm: "Cây cối ở Trường An không nhiều, các đại thần quyên góp cũng không thấm vào đâu, vận chuyển gỗ từ xa lại quá khó khăn và tốn thời gian, thời tiết lại càng ngày càng lạnh." "Trẫm thật không nghĩ ra nên giải quyết việc này thế nào, Khác nhi mau đưa ra đối sách đi." Đột nhiên, từng tràng tiếng bụng kêu òng ọc vang vọng khắp điện Thái Cực.

Lý Khác liếc nhìn Lý Tĩnh ở không xa, chỉ thấy ông đang xoa bụng, nhíu mày, có vẻ rất khó chịu.

Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói đến hoảng.

Con người chỉ khi ăn no uống đủ mới có tinh lực làm việc, đầu óc mới linh hoạt.

Hắn đề nghị trước tiên để mọi người dùng bữa trưa, sau đó sẽ bàn bạc chi tiết.

Vừa dứt lời, mọi người liền ném cho hắn ánh mắt cảm kích, ngay cả ánh mắt của Trường Tôn Vô Kỵ nhìn hắn, sự căm hận cũng giảm đi không ít.

Không lâu sau, dưới sự thúc giục của mọi người, Lý Khác mới mở miệng nói: "Việc này, nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp.

Bản vương có đối sách, giải quyết được việc này, mọi người không cần kinh hoảng." Lý Thế Dân đã sớm không chịu nổi, nhanh chóng hỏi: "Đơn giản ở chỗ nào, lại khó ở chỗ nào?" Lý Khác đáp: "Đơn giản ở chỗ, chỉ cần lão đầu tử và những người khác đều tin tưởng ta, vậy ta có thể nhanh chóng giải quyết triệt để việc này." "Còn khó ở đâu ư?

Sợ có người sau lưng giở trò, vậy thì bản vương cũng đành bất

lực.” Lý Thế Dân là người khôn khéo, làm sao không hiểu ý của Lý Khác.

Lập tức hạ chỉ: “Soạn chỉ, đặc mệnh Lý Khác giải quyết việc thiếu than củi, nếu gặp khó khăn, có thể tùy nghi hành sự.

Nếu có người cản trở, chém trước tâu sau.” Có thánh chỉ này, ý định giở trò sau lưng của Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác hoàn toàn biến mất.

Những người khác nghe vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ mọi người chỉ nghĩ rằng, Lý Khác chỉ đưa ra phương pháp để thảo luận giải quyết.

Nhưng không ngờ, hắn lại tự tin như vậy, tuyên bố có đối sách.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười kích động.

Bởi vì họ đều biết, Lý Khác tuy tính tình nóng nảy, nhưng chưa bao giờ khoác lác.

Những việc hắn nói, đều đã làm được từng việc một.

Cũng có nghĩa là, dân chúng thành Trường An, bây giờ đã được cứu rồi.

“Ngô Vương thánh minh.” “Dân chúng thành Trường An, mùa đông này có thể yên ổn vượt qua rồi.” “Bệ hạ sinh được một người con trai tốt a.” Phòng Huyền Linh vuốt bộ râu dài, vô cùng vui mừng.

Đỗ Như Hối thì nhìn Lý Khác từ trên xuống dưới, như thể đang nhìn một viên ngọc thô thượng hạng.

Một viên ngọc thô thượng hạng có thể xử lý quốc gia đại sự.

Chương 311

Lý Tĩnh thì cười đến nỗi mắt sắp híp lại.

Có một người con rể như vậy, lão trượng nhân này cũng được thơm lây không ít.

Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác thì ở một bên cười lạnh.

“Nói thì hay lắm, nhưng miệng nói không bằng chứng, ai biết có phải đang khoác lác không!

Nói ra cách của ngươi đi.” “Đúng vậy, Ngô Vương, mau nói cách đi.” “Thời gian không đợi người, lãng phí một giây có thể là một mạng người.” “Ngô Vương, quỳ xin ngài mau nói ra.” Nhưng Lý Khác vẫn không nói thẳng, bởi vì hắn biết, Lý Thế Dân và các đại thần càng gấp, thì con bài mặc cả của hắn càng lớn.

Trước khi lên triều, hắn đã bắt đầu điều tra tình hình các phường thị trong thành Trường An trên đường đi.

Nơi nào tình hình nghiêm trọng, nhà nào cần than củi để duy trì sự sống, hắn đều nắm rất rõ.

Đợi đoàn xe than đá đến Trường An, hắn sẽ lệnh cho người nhanh chóng đưa đến những nhà cần.

Cho nên, hắn không vội!

Lý Khác rung chân, đầu ngẩng lên trời, huýt sáo nói: “Phụ hoàng lão đầu tử, trước khi nói ra đối sách cụ thể, con có hai điều kiện.” Lý Thế Dân bất lực tựa vào long ỷ, phất tay.

“Thằng nhóc thối, nói nhanh lên, bao nhiêu điều kiện trẫm cũng đồng ý!” Lý Khác chớp lấy cơ hội, nhanh chóng nói: “Điều kiện thứ nhất: cho phép con bán than đá ở Trường An, dĩ nhiên con cũng sẽ nộp

thuế, cũng sẽ không cố ý tăng giá." "Trẫm đồng ý!

Còn gì nữa không?" "Điều kiện thứ hai: cho phép con mang đi những người không muốn ở lại thành Trường An." "Kể cả những tên côn đồ, lưu manh, vô lại, người tàn tật, kẻ lười biếng." Không đợi Lý Thế Dân đồng ý, Trường Tôn Vô Kỵ đã nhảy ra nói: "Bệ hạ, đây là chuyện tốt a." Lý Thế Dân gật đầu, đồng ý.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Khác thầm mắng một tiếng "đồ ngu", sau này có khóc cũng muộn.

Sau đó, Lý Khác liền hét lớn một tiếng, bảo khiêng đồ lên.

Lý Thế Dân đứng dậy, nhìn vào điện Thái Cực, vô cùng tò mò.

Rốt cuộc Lý Khác sẽ mang thứ gì lên, có thể giải quyết được vấn đề nan giải mà các đại thần đều không giải quyết được.

Người con trai thứ ba Lý Khác này, thật sự có thể một lần nữa xoay chuyển tình thế sao?

Lý Khác hét lớn một tiếng: "Khiêng lên!" Mọi người nhìn thấy một cái sọt đựng đầy những thứ đen đen tròn tròn, ai nấy đều lộ vẻ khó hiểu.

Lý Thế Dân không nén nổi tò mò, đứng dậy từ long ỷ, đi đến trước cái sọt hỏi: "Khác nhi, đây là vật gì?

Sao lại có hình thù kỳ lạ như vậy?" Trong sọt đựng đầy những viên than tổ ong đã được gia công.

Hình trụ tròn, trên bề mặt có 20 lỗ khí.

Lỗ khí dùng để thông gió, giúp than tổ ong cháy hoàn toàn.

Phòng Huyền Linh với tư cách là Thượng thư Tả phó xạ của Đại Đường, càng quan tâm đến những vấn đề dân sinh.

Ông cầm một viên than tổ ong, lật qua lật lại xem mấy lần rồi hỏi:

“Ngô Vương điện hạ, vật này tuy không cứng như sắt đá, nhưng cũng gần bằng đá.” “Thật sự có thể cháy sao?

Thật sự có thể giúp người ta sưởi ấm, đun nước nấu cơm sao?” Trường Tôn Vô Kỵ cũng cầm một viên lên xem, thử độ cứng của than tổ ong, sau đó mỉa mai nói: “Bệ hạ, lão thần không cho rằng vật này có thể cháy, chắc chắn là Lý Khác nói bậy, xin bệ hạ định tội khi quân cho Lý Khác.” Lý Khác đã sớm không chịu nổi Trường Tôn Vô Kỵ, nghe lão lại một lần nữa gây sự với mình.

Hắn cầm một viên than tổ ong, ấn mạnh vào mặt lão, mắng: “Trường Tôn Vô Kỵ, lão già này.

Lần nào cũng gây sự với ta, rốt cuộc là vì sao?” “Nhiều lần gọi thẳng tên húy của ta, muốn tạo phản hay sao?” Trường Tôn Vô Kỵ tức đến nhảy dựng lên, vừa định chỉ vào mặt Lý Khác mắng lớn, thì thấy ánh mắt âm u của Lý Thế Dân.

Trong nháy mắt, Trường Tôn Vô Kỵ liền sợ hãi.

Sự tàn nhẫn của Lý Thế Dân, lão đã từng chứng kiến.

Ngay cả anh em ruột cũng dám giết, ngay cả phụ hoàng cũng dám ép thoái vị.

Không thể chọc vào!

Trong mắt ông, không có ai là không thể giết?

Trong mắt ông, không có ai có thể ngang ngược trước mặt mình.

Trong sự biến Huyền Vũ Môn, Uất Trì Cung công lao đệ nhất, chính là ví dụ tốt nhất.

Trong một bữa tiệc mấy năm trước, vì không hài lòng việc Vũ Văn Sĩ Cập được xếp ngồi trước mình.

Lão liền nhân men rượu, gây náo loạn trong bữa tiệc, còn đánh cả

Lý Đạo Tông đến can ngăn.

Lý Thế Dân vô cùng tức giận, nhắc nhở lão về chuyện của Hàn Tín.

Sau đó Uất Trì Cung, liền an phận ở nhà luyện đan dược.

Từ đó về sau không còn cơ hội xuất hiện trong các cuộc chiến chống lại Đột Quyết nữa.

Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến đây, trán lập tức đổ mồ hôi lạnh.

May mà Lý Thế Dân không truy cứu sâu việc này, hỏi: "Đừng nói nhiều nữa, trẫm tin Khác nhi sẽ không nói bừa.

Mau mang lò lửa đến, thử xem, rốt cuộc có thể cháy không." Lý Khác đi đến trước lò lửa, đặt than tổ ong vào.

"Xì....." Lửa trong lò vốn đang cháy lớn, sau khi đặt than vào lửa liền nhỏ đi.

Nhưng đám người đang vây quanh Lý Khác ba trong ba ngoài, không hề phát ra tiếng nghi ngờ, mà lặng lẽ chờ đợi sự thay đổi.

Dù sao, trước mặt Lý Khác, bị vả mặt đâu chỉ một hai lần?

Mặt đều bị đánh sưng cả rồi.

Quả nhiên, không lâu sau, than tổ ong trở nên đỏ rực, bắt đầu cháy.

Tuy ngọn lửa của than tổ ong trông không hoành tráng bằng lửa củi.

Nhưng nhiệt độ cháy cao hơn, nên những người đứng gần, lập tức cảm thấy mặt bị nướng nóng rát, đều khôn ngoan lùi lại vài bước.

Lý Tĩnh hỏi: "Một viên cầu nhỏ như vậy, mà cháy lâu đến thế, thật kỳ lạ." "Đúng vậy, không ngờ đá cũng có thể cháy." "Viên cầu nhỏ như vậy, sau này phòng củi sẽ gọn gàng hơn nhiều.

Củi gỗ vừa dài vừa rộng, chiếm quá nhiều chỗ." "Vương đại nhân nói đúng, viên cầu này lúc đầu không dễ cháy, tình huống phòng củi bị cháy, sẽ giảm đi." "Đúng vậy, thành Trường An mỗi năm có mấy trăm vụ hỏa hoạn, đều là do phòng củi bị cháy gây ra, bây giờ có than tổ ong, mỗi năm không biết cứu được bao nhiêu tổn thất, cứu được bao nhiêu mạng người." Lý Khác nhìn một đám lương tướng, đại tướng nổi tiếng trong lịch sử, đối mặt với một viên than tổ ong vô cùng bình thường ở hậu thế mà lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cảm giác này, thật sự rất sảng khoái.

Lý Khác không hề để tâm mà nói: "Các vị đại nhân, bản vương còn phát minh ra một vật, có thể giảm đáng kể lượng than tổ ong sử dụng." "Có thể để mọi người tùy ý sử dụng, lúc xào rau nấu cơm thì mở ra, để nó cháy hoàn toàn." "Lúc không dùng thì đóng lại, chỉ chừa một lỗ nhỏ." "Như vậy, không những không làm than tổ ong bị tắt, tiết kiệm cho mọi người phiền phức phải đốt lại than tổ ong, mà còn giúp mọi người tiết kiệm không ít tiền mua than." Phòng Huyền Linh vừa nghe có chuyện như vậy, vô cùng kích động.

Chương 312

Ông kéo tay Lý Khác nói: "Ngô Vương điện hạ, mau khiêng lên, để lão thần được mở mang tầm mắt." Lý Thế Dân cũng vô cùng mong đợi.

Lý Khác lại hét lớn một tiếng: "Đều khiêng lên đi." Mọi người chỉ thấy một thứ giống như cái bàn tròn được khiêng lên, liền lần lượt đi đến xem.

"Ngô Vương điện hạ, đây không phải là một cái bàn bình thường sao?

Có gì thần kỳ đến vậy?" "Vương đại nhân, hôm nay ngài thật ngốc.

Đồ của Ngô Vương, có cái nào là hàng tầm thường, trong đó chắc chắn có điều huyền diệu." Đỗ Như Hối nhanh tay nhanh mắt, chỉ vào một cái lỗ lớn ở giữa nói: "Ngô Vương, cái lỗ tròn sâu này, có phải dùng để đặt than tổ ong không?" Lý Khác cười gật đầu.

"Đỗ đại nhân quả nhiên thông minh, đúng như ngài nói, dùng để đặt than tổ ong, cũng tương tự như bếp." "Chỉ cần ta đặt củi hoặc than tổ ong vào trong, là có thể đốt cháy, sau đó đặt nồi sắt lên trên, là có thể nấu đồ ăn." Lý Thế Dân hỏi: "Vậy nếu không nấu cơm, thì có thể đóng ở đâu?" Lý Khác chỉ vào một cái lỗ nhỏ dưới đáy bếp hồi phong: "Chỉ cần ta dùng một cái nắp, đậy cái lỗ nhỏ này lại, chừa một khe hở nhỏ để thông khí, như vậy sẽ không lãng phí than tổ ong hay củi lửa, để nó cháy âm ỉ." Lý Khác hôm nay nói nhiều đến khô cả họng.

Cho nên hắn không nói nhiều nữa, cũng không úp mở, một hơi giải đáp hết thắc mắc của mọi người.

“Vào mùa đông lạnh giá, phụ hoàng thử nghĩ xem, con ngồi trước bếp hồi phong ấm áp, ăn cơm canh thơm phức, uống rượu ngon ấm nồng, đó là một việc hạnh phúc biết bao.” “Ăn cơm xong, con có thể đọc sách viết chữ trên bàn tròn, không cần phải chịu đựng sự lạnh lẽo tấn công nữa, chẳng phải rất tuyệt sao?” Lý Khác như thể đưa mọi người vào một thế giới chân thực, ai nấy đều lộ ra vẻ khao khát.

Do than tổ ong cháy ngày càng mạnh, nhiệt độ cũng ngày càng cao.

Mọi người vừa ăn no uống đủ, lại có lửa lò ấm áp sưởi ấm, đầu óc vốn vì đói mà không hoạt động được, lập tức trở nên linh hoạt.

Nhạc phụ tương lai của Lý Khác, Lý Tĩnh.

Lúc này là người đầu tiên đứng ra nói: “Bệ hạ, lão thần gần đây đang suy nghĩ một việc, chúng ta có nên xuất binh chiếm lấy Vân Trung không?

Đó là một địa điểm chiến lược quan trọng.” Lý Khác nghe đến hai chữ Vân Trung, theo bản năng buột miệng nói: “Vân Trung à, không lâu trước ta đã phái người đi chiếm rồi!” “Choang…” Chén trong tay mọi người đồng loạt rơi xuống đất, há hốc mồm nhìn Lý Khác.

Lý Khác ngoáy mũi, thản nhiên nói: “Có gì lạ đâu, không chỉ vậy, ta còn mang cả Tiêu Hoàng hậu và Dương Chính Đạo về rồi.” “Choang…” Lần này là tiếng chén ngọc trong tay Lý Thế Dân rơi xuống.

Có người không nhịn được nói: “Ngô Vương, ngài có phải là thần tiên toàn năng không?” Vân Trung cũng chính là Đại Đồng ở hậu thế, là vùng đệm chiến lược quan trọng giữa các triều đại Trung Nguyên và các dân tộc du mục, tầm quan trọng không cần phải nói.

Đột Quyết nhiều lần tàn sát U Châu, trạm tiền tiêu đầu tiên, chính là xuất phát từ Vân Trung.

Lý Thế Dân nhiều lần phái binh tấn công, đều không công mà lui.

Vì Vân Trung, Lý Thế Dân thậm chí nhiều lần, thương thảo với chiến thần bách chiến bách thắng Lý Tĩnh, mượn danh tiếng của ông, công hạ vùng đất chiến lược cực kỳ quan trọng này.

Nhưng Lý Tĩnh không đánh trận không chuẩn bị, mỗi lần đều lấy lý do thời cơ chưa chín muồi để từ chối.

Lý Tĩnh mấy năm gần đây ngày đêm mong ngóng, đợi đến khi hai bên tóc mai ngày càng bạc trắng, cuối cùng cũng đợi được thời cơ tốt hiếm có.

Nhân lúc Đột Quyết vừa bị Lý Khác tiêu diệt 20 vạn đại quân, nhân lúc sĩ khí sa sút, nhân lúc gặp phải thời tiết cực kỳ lạnh giá để đột kích, một trận thành danh.

Lý Khác ngoáy mũi, nhẹ nhàng thản nhiên nói một câu: "Vân Trung à, ta chiếm được không lâu trước đây rồi?" Đây có phải là người không?

Lý Tĩnh nắm chặt tay Lý Khác, kích động không nói nên lời.

Ánh mắt của ông như đang nói: Tiểu tử khá lắm, cướp mất chiến công của ta rồi!

Lý Tĩnh không chỉ am hiểu binh pháp, võ nghệ cũng vô cùng cao cường.

Sức lực của ông cực lớn, làm Lý Khác đau đến suýt kêu lên.

"Nhạc phụ đại nhân, sức của ngài lớn quá!" Nhạc phụ đại nhân?

Trường Tôn Vô Kỵ là người phản ứng đầu tiên.

Kể từ khi Trường Tôn Trùng bị Lý Khác hại chết, hôn sự với Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất cũng bị cắt đứt.

Lão cầu xin Lý Thế Dân đồng ý, cho con trai duy nhất Trường Tôn

Nhuận kết duyên với Trường Lạc, nhưng bị Lý Thế Dân từ chối.

Không cam tâm, Trường Tôn Vô Kỵ đành phải nhắm đến thiên kim của Lý Tĩnh, người có uy vọng cao nhất trong quân đội Đại Đường, Lý Anh Ca.

Nhưng Lý Tĩnh, cũng thẳng thừng từ chối lời đề nghị của lão.

Trường Tôn Vô Kỵ không hề nản lòng, nhiều lần quan hệ tốt với Lý Tĩnh, cũng nhiều lần gửi không ít đồ đến phủ Lý Tĩnh.

Chỉ để con trai mình có thể bám vào ngọn núi lớn Lý Tĩnh.

Không ngờ, không ngờ.

Lý Khác lại gọi Lý Tĩnh là nhạc phụ đại nhân rồi?

Xong rồi.

Ánh mắt Trường Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Khác, sự căm hận lại sâu thêm mấy phần.

May mà Lý Tĩnh đầu óc linh hoạt, vội nói: "Ngô Vương điện hạ, tiểu nữ tính cách thô lỗ, quen chốn sa trường, thiếu đi sự quyến rũ và dịu dàng của nữ tử, tiểu nữ không xứng với ngài đâu." Lý Khác trong lòng cười lớn, phối hợp diễn tiếp: "Lý đại nhân, con gái ngài ta lấy chắc rồi." Hai người diễn vô cùng đặc sắc, nhưng khán giả lại không có mấy người.

Dù sao sự kết hợp của Lý Khác và Lý Anh Ca, tuy có đáng xem.

Nhưng còn lâu mới chấn động bằng việc Vân Trung bị Đại Đường chiếm được.

Lý Thế Dân kích động ấn vai Lý Khác, hỏi: "Khác nhi, lời con nói là thật sao?

Vân Trung ít nhất có mấy vạn quân đội, Khác nhi làm thế nào được?" Lý Khác gạt tay Lý Thế Dân ra, có chút không vui nói: "Phụ

hoàng lão đầu tử, làm hoàng đế cũng mười mấy năm rồi, tuổi cũng gần bốn mươi, sao lại không giữ được bình tĩnh thế?" Vân Quốc Công Trương Lượng thì nhíu mày nói: "Ngô Vương, ngài chắc chắn không đùa chứ?

Nếu là thật, đó là một đại hỉ sự!" Trương Lượng sớm đã cùng Hầu Quân Tập thân thiết với Trường Tôn Vô Kỵ.

Có thể nói là người của Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng lúc này, lão cũng không nén được vẻ kích động, mặt đầy vui mừng hỏi Lý Khác.

Lý Khác sau khi xuất phát từ U Châu, đã đi với tốc độ nhanh nhất, chỉ để có thể sớm đến Trường An, cứu được người nào hay người đó.

Mấy ngày liền rong ruổi, khiến tinh thần Lý Khác vô cùng sa sút, lúc này càng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Hắn hất tay Trương Lượng ra, sau đó không quay đầu lại mà đi.

Chỉ để lại một câu.

"Đừng nghi ngờ ta, thiên hạ này không có việc gì ta không làm được!" Bá khí!

Tự tin!

Chính lúc mọi người đang bị sức hút nhân cách của Lý Khác hấp dẫn, bên ngoài điện Thái Cực truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

"Bệ hạ, bệ hạ, tin thắng trận từ Vân Trung." "Là thư của Tần Quỳnh tướng quân." Lý Thế Dân vội vàng nhận lấy xem, một lúc lâu sau, mới phát ra một tràng cười lớn.

"Ha ha ha ha, lời Khác nhi nói quả không sai.

Chương 313

Công hạ Vân Trung, từ nay về sau phía bắc có Thái Nguyên, U Châu, và Vân Trung có thể tạo thành thế chân vạc, chiến trường phía đông, ổn định rồi." "Chiến trường phía đông đã ổn định, vậy thì ngày tận thế của lão tặc Hiệt Lợi cũng sắp đến rồi." "Trời giúp ta, trời giúp ta!" "Trẫm sinh được một người con trai tốt!" Vân Trung bị công hạ, khiến tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Đồng thanh hô lớn: "Chúc mừng bệ hạ, hạ hỉ bệ hạ.

Đại Đường chúng ta cuối cùng cũng có thể ngẩng mặt tự hào." "Giết chết Hiệt Lợi, báo thù cho những tử dân và tướng sĩ đã chết của Đại Đường!" "Ngô Vương thật là cứu tinh của Đại Đường ta!"…. Khoảng thời gian gần đây, sự thay đổi của Lý Khác, khiến Lý Thế Dân không thể không thừa nhận, ông đã xem thường hắn.

Có lúc khiến ông hối hận, hối hận đã đày hắn đến U Châu.

U Châu lạnh lẽo nghèo khó, đó không phải là nơi dành cho người ở.

Đối xử với hắn quá nghiêm khắc, thiếu đi sự quan tâm.

Trước đây lại không có mẫu phi sủng ái, hắn là hắn sẽ oán trách mình lắm.

Nên bù đắp cho Như Ý thật tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân đột nhiên nhớ lại lời của Lý Khác.

Đã mang Tiêu Hoàng hậu và tàn dư tiền Tùy Dương Chính Đạo về.

Truyền thuyết nói rằng Ngọc tỷ truyền quốc, đang ở trên người Tiêu Hoàng hậu.

Lý Thế Dân để tìm Ngọc tỷ truyền quốc, đã không biết huy động bao nhiêu nhân lực vật lực.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân liền mang tâm trạng mong đợi, nhanh chóng nói: "Hôm nay các vị ái khanh cũng mệt rồi, đều về nghỉ ngơi đi.

Trẫm cho nghỉ một ngày." Nói xong, Lý Thế Dân liền lập tức đi về phía cung điện của Dương Phi. … Xa xa, Lý Thế Dân nghe thấy từng tràng tiếng khóc.

"Mẫu hậu, con gái cuối cùng cũng gặp được người rồi." "Tỷ tỷ, trời có mắt, trời có mắt, tỷ tỷ còn sống." "Như Ý, đệ Bát, em sống có tốt không?

Chị nhớ em chết đi được." Lý Khác vừa về đến Trường An, liền sắp xếp người đưa Tiêu Hoàng hậu đến cung điện của Dương Phi, và cho người thông báo cho đệ Bát của Tiêu Hoàng hậu là Tiêu Vũ.

Lý Thế Dân đợi họ khóc xong, mới từ từ đi vào.

Tiêu Hoàng hậu vội vàng hành lễ.

Lý Thế Dân thì cười nói: "Miễn lễ miễn lễ, ngài không chỉ là biểu thẩm của trẫm, mà còn là nhạc mẫu đại nhân của trẫm, không cần khách sáo như vậy." Nhìn Dương Phi, Tiêu Hoàng hậu và Tiêu Vũ đang khóc đến sưng húp cả mắt, ông có chút xấu hổ nói: "Nhạc mẫu đại nhân xin thứ tội, không đánh bại Đột Quyết, sớm đón người về Trung Nguyên, là lỗi của trẫm, để ngài chịu khổ rồi." Tiêu Hoàng hậu thụ sủng nhược kinh, vội xua tay nói: "Bệ hạ không cần tự trách, Đại Đường nước lớn nhà lớn, quốc sự quan trọng, không trách ngài." "Nhưng bệ hạ và Như Ý sinh được một người con trai tốt, Khác nhi văn võ song toàn, yêu dân như con, đều là do hai người dạy dỗ tốt." Lý Thế Dân cười cười, cũng không vòng vo nữa, hỏi thẳng: "Nhạc mẫu đại nhân, nghe đồn, Ngọc tỷ truyền quốc vẫn luôn ở trên người

ngài, không biết lời đồn có thật không?" Tiêu Hoàng hậu thầm nghĩ: Ngọc tỷ truyền quốc là biểu tượng của chính thống, ai có được người đó là vương triều chính thống, nếu nói cho ông biết ngọc tỷ đã bị Khác nhi lấy đi.

E rằng sẽ bất lợi cho việc tranh giành ngôi vị Thái tử sau này, Trường Tôn Vô Kỵ âm hiểm độc ác, phải đề phòng lão nói lời gièm pha, ly gián.

Tiêu Hoàng hậu lắc đầu.

Lý Thế Dân thở dài một hơi, nói vài câu khách sáo, rồi khập khiễng rời đi.

Dương Phi nhìn bóng lưng của ông, nước mắt lại không tự chủ mà tuôn ra.

"Người đâu, mau đi mời Ngô Vương đến cho bản cung." Không lâu sau, Lý Khác dụi mắt ngáp dài đi vào.

"Mẫu phi, tìm con có việc gì ạ?" Vừa thấy Lý Khác, Dương Phi vốn đang mặt mày sầu não, trên mặt lập tức tràn đầy vẻ cưng chiều.

"Khác nhi đến rồi, đến rồi, mau mang một tách trà nóng cho Ngô Vương, ấm người đi, trời lạnh thế này, đừng để bị cóng." Sau đó Dương Phi kéo tay Lý Khác, muốn nói lại thôi.

Lý Khác thấy vẻ mặt khó xử của Dương Phi, liền mở miệng hỏi: "Mẫu phi có chuyện gì khó xử, cứ nói thẳng.

Thiên hạ này không có việc gì nhi thần không làm được." Dương Phi bật cười, nhẹ nhàng điểm vào đầu Lý Khác một cái, giả vờ tức giận nói: "Mẫu phi biết nửa năm gần đây, con đã làm không ít chuyện lớn." "Nhưng tuyệt đối không được kiêu ngạo tự mãn, cậy công kiêu ngạo.

Khi ngày càng bành trướng, cũng là ngày diệt vong." Thấy Lý

Khác mặt mày không quan tâm, Dương Phi lại điểm vào đầu Lý Khác một cái, kéo tâm hồn đang bay lơ lửng của hắn trở về.

Lý Khác "ừm" một tiếng, thật sự quá buồn ngủ, cũng không nói nhảm nữa, hỏi thẳng: "Mẫu phi có việc gì muốn nhi thần làm không?" Dương Phi gật đầu, nói thẳng: "Khác nhi, chắc gần đây con cũng phát hiện ra rồi, sức khỏe của phụ hoàng ngày càng không tốt." Lý Khác hừ một tiếng.

"Đó là tự làm tự chịu, đang yên đang lành lại đày con ra khỏi Trường An, bên cạnh lại không có mấy người có thể làm được việc lớn.

Người làm được việc lớn thì cũng lần lượt ngậm miệng không nói, không mệt mới lạ." Dương Phi biết lý do Lý Khác oán trách Lý Thế Dân, nhẹ giọng nói: "Khác nhi, phụ hoàng con dù sao, cũng có lý do để làm vậy.

Nếu trách chỉ có thể trách chúng ta thực lực không đủ, đấu không lại thế gia và Trường Tôn Vô Kỵ." Dừng một chút, bà đổi giọng nói: "Khác nhi, phụ hoàng con là biểu ca của mẫu phi, mẫu phi từ nhỏ đã ngưỡng mộ ngài ấy." "Sau khi gả cho phụ hoàng con, tuy trước đây ngài thường xuyên đi đánh trận, sau khi làm hoàng đế lại bận rộn chính sự, cho dù có thời gian cũng phần lớn đến chỗ mẫu hậu con." "Nhưng mẫu phi không trách, chỉ cần thỉnh thoảng ngài ấy đến thăm mẫu phi một cái, mẫu phi cũng đã mãn nguyện rồi." Lau nước mắt ở khóe mắt, bà lẩm bẩm: "Mẫu phi chỉ muốn phụ hoàng được thoải mái một chút." Lý Khác tuy xuyên không từ hậu thế đến, Dương Phi không phải là mẹ ruột của hắn.

Nhưng Dương Phi ngày thường, thể hiện sự cưng chiều đối với Lý Khác, người ngoài đều có thể nhìn ra.

Càng không cần phải nói, hắn là người trực tiếp được hưởng lợi.

Nghe lời tỏ tình chân thành của Dương Phi, trái tim Lý Khác cũng bị xúc động.

Trong xã hội phong kiến, làm vợ, phần lớn đều phải chia sẻ chồng với những người phụ nữ khác.

Nếu là người không được sủng ái, sẽ không nhận được nhiều sự bầu bạn của chồng.

Cho nên, những người phụ nữ như Dương Phi, có thể được người mình yêu, tranh thủ đến thăm, đó cũng là một việc vô cùng hạnh phúc.

Lý Khác nghĩ, nếu Lý Thế Dân có mệnh hệ gì, Dương Phi mới ba mươi mấy tuổi, mấy chục năm sau này sống trong cảnh cô đơn lẻ loi, về già không có bạn đời, cuộc sống cô quạnh.

Đó thật sự là một chuyện vô cùng bi thương.

Nghĩ vậy, Lý Khác an ủi Dương Phi: "Mẫu phi, người muốn con làm gì?" Dương Phi vừa nghe, vẻ mặt lập tức trở nên vui vẻ.

"Khác nhi, mẫu phi biết cách đây không lâu, con đã chữa khỏi bệnh cho Dực Quốc Công Tần Thúc Bảo." "Mẫu phi tuy không biết, con học được y thuật từ lúc nào, nhưng mẫu phi tin Khác nhi, nhất định có thể chữa khỏi bệnh chân cho phụ hoàng con, đúng không?" Lý Khác ha ha cười lớn: "Mẫu phi, hóa ra là chuyện này, đơn giản thôi.

Con đã sớm có cách rồi." "Chỉ là nhi thần đang đợi phụ hoàng lão đầu tử chủ động tìm con, nói thật, nhi thần cũng đợi không nổi rồi." "Nhưng, nếu đã mẫu phi đã bảo con đi, nhi thần cũng không đợi nữa, nhi thần sẽ đi.

Mẫu phi không cần quá lo lắng." Dương Phi lườm Lý Khác một cái, cố ý giả vờ mắng: "Này, này, đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi phụ hoàng như thế nữa.

Nghe chưa.” Lý Khác phối hợp cười cười, nhưng trong lòng lại khổ não.

Chữa khỏi cho Tần Thúc Bảo, đó là dựa vào phần thưởng của hệ thống mới chữa được, hắn biết y thuật cái quái gì.

Nhưng để không làm Dương Phi lo lắng, cũng đành phải đồng ý trước.

Nhưng theo lịch sử hắn học, cái chết của Lý Thế Dân là do ăn đan dược của đạo sĩ, chứ không phải bệnh về chân.

Điều này cũng khiến áp lực của Lý Khác giảm đi không ít.

Lúc này, bên ngoài có tiếng nói vừa dài vừa mảnh truyền đến.

“Hoàng hậu nương nương và Trường Lạc công chúa giá đáo.” Lý Khác và Dương Phi đều kinh ngạc, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Thân thể Trường Tôn Hoàng hậu không tốt, là chuyện ai cũng biết.

Chương 314

Kể từ khi bị bệnh, bà hiếm khi ra khỏi điện Lập Chính.

Trong tiết trời đại hàn như thế này, thời tiết lạnh lẽo như vậy, bà đến đây làm gì?

"Hoàng hậu tỷ tỷ đến rồi sao?

Mau ngồi mau ngồi, tinh thần của tỷ tỷ tốt hơn nhiều rồi, tin rằng không lâu nữa sẽ khỏi bệnh." "Lệ Chất đã lớn thành một cô nương rồi, càng ngày càng xinh đẹp." Mọi người cười lớn, Lệ Chất xấu hổ đến mức chui vào lòng Trường Tôn Hoàng hậu.

Lý Khác gọi một tiếng "Mẫu hậu", sau đó hỏi: "Mẫu hậu có việc gì, cứ gọi con đến là được, sao phải đích thân đến đây, trời lạnh, bị cóng thì không tốt." Trường Tôn Hoàng hậu, mặt mày vui mừng nhìn Lý Khác, ánh mắt tràn đầy tự hào.

"Thành tựu gần đây của Khác nhi, thật khiến mẫu hậu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Khác nhi thật sự rất giỏi." Giọng điệu của Trường Tôn Hoàng hậu chân thành, vẻ mặt chân thật.

Lý Khác có thể thấy, bà là từ đáy lòng vui mừng cho Lý Khác.

Lý Khác cười cười nói: "Đều là nhờ công lao giáo dục của mẫu hậu và mẫu phi." Lý Khác trời không sợ đất không sợ, ngông cuồng, lúc này sao lại khiêm tốn như vậy?

Trường Tôn Hoàng hậu ngẩn người một lúc, đột nhiên kéo Lệ Chất cúi người nói với Lý Khác: "Khác nhi, mẫu hậu và Lệ Chất xin con giúp một việc." Lần này đến lượt Lý Khác ngẩn người?

Tình huống gì thế này?

Hoàng hậu và công chúa đích thân đến cửa, cầu xin giúp đỡ?

Không chỉ Lý Khác ngẩn người, ngay cả Dương Phi cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Vội vàng đứng dậy, đỡ Trường Tôn Hoàng hậu và Lệ Chất nói: "Tỷ tỷ, làm vậy, sẽ khiến Khác nhi bị trời đánh sét đánh.

Tỷ tỷ có lời cứ nói thẳng, tuyệt đối không cần khách sáo như vậy." Trường Tôn Hoàng hậu khách sáo như vậy, chẳng lẽ là cầu xin hắn tha cho anh ruột của bà, Trường Tôn Vô Kỵ?

Lý Khác có chút khó xử.

Mối thù của hắn với Trường Tôn Vô Kỵ, quả thực là thù sâu như biển máu, không đội trời chung.

Mối hận thù một mất một còn đó, cả đời này không thể hóa giải.

Nhưng tiếp theo, lời của Trường Tôn Hoàng hậu, lại khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Khác nhi, gần đây bệnh chân của phụ hoàng con đau rất lợi hại, cả đêm không ngủ được, mẫu hậu nhìn mà đau lòng." Lệ Chất xinh đẹp, lúc này không nhịn được rơi lệ: "Hoàng huynh, phụ hoàng gần đây đi lại cũng khập khiễng, Lệ Chất sợ lắm!" Nàng lao vào lòng Lý Khác, thân thể run lên từng hồi, khóc vô cùng thương tâm.

Ai.

Lý Khác trong lòng thở dài một hơi.

Lý Thế Dân rốt cuộc có đức có năng gì?

Khiến ba mỹ nhân lịch sử, đều vì ông mà đau lòng rơi lệ.

Ôm Lệ Chất đang khóc vô cùng thương tâm, trong tình huống này.

Lý Khác thật sự không nỡ, nói ra lời từ chối.

Mặt mày tự tin, cười nói: "Mẫu hậu, mẫu phi và Lệ Chất tiểu

muội muội, yên tâm.

Con sẽ đi chữa bệnh cho phụ hoàng lão đầu tử.” Lệ Chất vừa nghe, vui mừng khôn xiết, nhảy cẫng lên nói: “Vậy Lệ Chất cũng đi cùng hoàng huynh, đi chữa bệnh cho phụ hoàng lão đầu tử.” “Hồ đồ, hai đứa càng ngày càng không có lớn nhỏ.” Trường Tôn Hoàng hậu và Dương Phi đồng thanh giáo huấn Lý Khác và Lệ Chất, nhưng trong mắt lại đầy vẻ cưng chiều.

Cung nữ thái giám không khỏi mừng rỡ.

Nếu tình cảm trong cung đình đều chân thành như vậy, thì tốt biết bao.

Ra khỏi cung điện của Dương Phi, Lý Khác rơi vào trầm tư.

Nên chữa cho Lý Thế Dân như thế nào đây?

Thật là một vấn đề nan giải.

Lý Khác không hề biết y thuật, nên hoàn toàn không biết phải làm sao.

Lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Hệ thống phát hiện ký chủ gặp khó khăn, có cần hệ thống đưa ra gợi ý không, là loại không có phần thưởng đâu nhé.” Lý Khác trợn mắt trắng dã, “phì” một tiếng nói: “Cái hệ thống thối tha này, mày nghĩ lão tử quan tâm đến lựa chọn mày cung cấp à?” “Không, lão tử quan tâm đến phần thưởng của mày.” “Hệ thống chó má không có phần thưởng, chẳng có tác dụng gì.

Ngoài việc làm người ta ghê tởm ra thì còn làm được gì?

Mấy hôm trước cái viên thuốc giảm đau cúc hoa chết tiệt, mẹ nó còn cung cấp không giới hạn, coi lão tử là gì?” Lý Khác lúc này đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn hỏi hệ thống: "Hệ thống chó má, không lâu trước ta phản bác các đại thần, Lý Thế Dân sẽ cho ta phần thưởng, sao bây giờ vẫn chưa cho?" Hệ thống nói: "Ký chủ đừng vội, tin rằng muộn nhất là ngày mai, sẽ nhận được, hoàn toàn là thứ không ngờ tới." Hệ thống nói như vậy, ngược lại khiến Lý Khác vô cùng mong đợi phần thưởng của Lý Thế Dân.

Lặng lẽ vui mừng một lúc, Lý Khác tiếp tục với chuyện đau đầu hiện tại.

Đã không trông cậy được vào hệ thống, Lý Khác đành phải đi hỏi các thái y ở Thái Y Viện.

Thái Y Thự, cách cung điện của Dương Phi một khoảng.

Đợi đến khi đi bộ đến Thái Y Viện, chân đã mỏi nhừ.

Lý Khác đập đập vào đôi chân mỏi nhừ, thầm nghĩ.

Ta nhất định phải tống tiền Lý Thế Dân lão đầu tử một phen, vì bệnh của ông ta mà chân ta đau chết đi được.

Khuôn viên của Thái Y Thự rất lớn, có hơn mười gian phòng, diện tích đều không nhỏ.

Lý Khác bước vào, xộc vào mũi là mùi các loại thảo dược khác nhau.

Có loại làm người ta cảm thấy sảng khoái.

Có loại làm người ta đau đầu không thôi.

Có loại thì làm người ta buồn nôn chửi thề.

Lý Khác bịt mũi, đi về phía căn phòng có tiếng người ồn ào nhất.

Lý Khác đi vào xem, ôi, trực tiếp làm hắn bật cười.

Có người đọc sách.

Có người giã thuốc.

Có người thảo luận bệnh lý, cãi nhau đỏ mặt tía tai suýt nữa thì động thủ đánh nhau.

Chương 315

Càng quá đáng hơn, có người cầm sách ngủ gật trên ghế mây.

Điều khiến Lý Khác cảm thấy tò mò nhất là, ở nơi sâu nhất trong phòng, tụ tập không dưới năm mươi người.

Không khí vô cùng kỳ lạ, người người đều vuốt râu ra vẻ suy tư, nhíu mày.

Rõ ràng, đang gặp vấn đề.

Lý Khác vô cùng khâm phục tố chất nghề nghiệp của họ, thái y yêu thích nghiên cứu như vậy, lo gì y học không tiến bộ.

Lý Khác đi về phía họ, càng đến gần càng cảm thấy không đúng.

Tình cờ, Lý Khác qua khe hở của đám người, nhìn thấy sự thật.

Hóa ra, đang chơi cờ.

Làm Lý Khác tức điên.

Vừa rồi hắn vẫn đang suy nghĩ, làm sao chữa khỏi bệnh chân cho Lý Thế Dân.

Đầu óc hắn tê dại, đầu óc căng thẳng, thậm chí còn có ý định đập đầu vào tường.

Không ngờ, không ngờ.

Những thái y đáng lẽ phải tốn nhiều tâm tư nhất, suy nghĩ làm sao chữa bệnh cho Lý Thế Dân, lúc này lại đang vắt óc suy nghĩ vì chơi cờ.

Thật là vô lý.

Lý Khác một tay đẩy một thái y ra, dễ dàng nhìn thấy hai người

đang chơi cờ.

Tuổi tác đều khoảng năm mươi, tóc đã hoa râm, nhưng sắc mặt trông rất tốt.

Vừa nhìn đã biết, rất biết dưỡng sinh.

Thấy hai người nhíu chặt mày, mãi không thắng được đối phương.

Lý Khác liền nói với thái y cầm quân trắng trước mặt: "Đi vào đây." Thái y cầm quân trắng nghe xong, lập tức vui vẻ nói: "A, hay quá.

Hạ vào đây, quân cờ sống rồi." Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau một hồi thao tác chóng mặt, đã giết đối phương không còn mảnh giáp, dễ dàng giành chiến thắng.

Người cầm quân đen, tức giận nói: "Xem cờ không nói mới là quân tử, có hiểu quy tắc không?" Lý Khác cười lạnh: "Quy tắc của Thái Y Viện, chẳng lẽ không phải là chữa bệnh cứu người, nghiên cứu phương pháp chữa bệnh sao?" "Vậy ai là người không tuân thủ quy tắc?" Trong giọng nói của Lý Khác, uy nghiêm xen lẫn phẫn nộ.

Các thái y đều là người khôn khéo, làm sao không biết đây là một nhân vật lớn.

Một người trong số họ, sau khi liếc nhìn Lý Khác một cái, lập tức cúi đầu, giọng nói run rẩy: "Ngô, Ngô Vương điện hạ, sao ngài lại đến Thái Y Viện?" Mọi người vừa nghe, là Ngô Vương Lý Khác đến, sợ đến suýt ngã xuống đất.

Mọi người hô một tiếng "Ngô Vương hảo", rồi ngoan ngoãn đứng đó, không ít người trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ngô Vương bây giờ, không còn là Ngô Vương đối xử hiền lành với mọi người nữa.

Ngô Vương bây giờ, một lời không hợp là giết người.

Trước có hai người con trai của Hữu tướng Trường Tôn Vô Kỵ, và hậu bối của thế gia làm bài học xương máu.

Sau có chiến báo tàn sát 20 vạn đại quân Đột Quyết bên tai.

Ai dám ngang ngược!

Lý Khác cười lạnh: "Các vị thật là nhàn rỗi." "Hoàng hậu nương nương phượng thể không khỏe, Lệ Chất muội muội cả ngày ho không dứt, phụ hoàng đi lại cũng khó khăn." "Không nghĩ cách chữa bệnh cho phụ hoàng, mẫu hậu và Lệ Chất muội muội, lại ở đây chơi cờ, đầu óc các người không cần nữa à?" Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, cùng hô Ngô Vương tha mạng.

Lý Khác tìm người hỏi bệnh tình của Lý Thế Dân, chứ không phải đến để giáo huấn.

Hắn hỏi: "Ai là thị ngự y, cút ra đây cho bản vương." Thị ngự y, là thái y chuyên phụ trách công tác y tế và bảo vệ sức khỏe cho hoàng đế vào thời Đường Tống.

Đồng thời, cũng là thái y có chức quan cao nhất trong Thái Y Viện thời Đường.

Dứt lời, người chơi cờ cầm quân đen vừa rồi, vừa lăn vừa bò đến bên cạnh Lý Khác.

"Hồi bẩm Ngô Vương, tôi là thị ngự y Hạ Thượng, ti chức chỉ biết mình sai rồi, xin Ngô Vương tha mạng." "Tôi trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi đều trông cậy vào tôi nuôi sống, cầu xin Ngô Vương tha cho tôi một mạng." Lý Khác tức đến nỗi đá vào lưng lão một cái, cười nói: "Bản vương khi nào muốn mạng chó của ngươi.

Nói cho bản vương, bệnh chân của phụ hoàng rốt cuộc thế nào

rồi, có chữa khỏi được không?" Hạ Thượng dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên mặt, lập tức đáp: "Hồi bẩm Ngô Vương điện hạ, bệnh chân của bệ hạ không phải là chuyện lớn." "Sở dĩ bệ hạ hiện nay đi lại khó khăn, là do nhất thời thấp khí hàn khí xâm nhập cơ thể, cộng thêm trước đây bệ hạ trên chiến trường chân phải bị thương, mới tạo thành bộ dạng như bây giờ." Lý Khác hỏi: "Đã biết nguyên nhân bệnh, sao không kê đơn thuốc cho phụ hoàng, sao phụ hoàng bây giờ ngay cả đi lại cũng khó khăn?" Hạ Thượng nói: "Ngô Vương điện hạ, bệ hạ chỉ cần giữ ấm, không làm việc quá sức sẽ không phát tác, không cần dùng thuốc điều trị." "Thần và những người khác đều đã thông báo cho bệ hạ, nhưng bệ hạ mãi không chịu dời khỏi điện Thừa Khánh thấp bé, ẩm ướt, lạnh lẽo, chân phải của ngài mới xuất hiện tình huống như hiện nay." Lý Khác hiểu ý của Hạ Thượng, tổng kết: "Ý của ngươi là, chỉ cần để phụ hoàng rời xa nơi ẩm ướt lạnh lẽo, chân phải sẽ có thể hồi phục như cũ?" Hạ Thượng gật đầu như gà mổ thóc.

"Ngô Vương thật là trí giả đệ nhất thiên hạ." Đối với những lời tâng bốc như vậy, Lý Khác đã sớm quen.

Hắn quay người rời khỏi Thái Y Thự, không lâu sau liền nói với Hứa Chử bên cạnh: "Phân phó xuống, tìm những người ta cần.

Càng nhiều càng tốt.

Ta đi làm một việc lớn." Hứa Chử gãi đầu hỏi: "Việc lớn?" Lý Khác cười lạnh: "Đập tẩm cung của hoàng đế, có làm không?" Hứa Chử vừa nghe, sợ đến suýt ngã xuống đất.

Hắn không phải là người chưa từng trải sự đời, nhưng muốn đập tẩm cung của hoàng đế, là lần đầu tiên gặp phải.

Hứa Chử tuy không phải người thông minh, nhưng phân biệt đúng sai cơ bản và tính nghiêm trọng của sự việc, chắc chắn là biết.

Đây là tạo phản, sẽ bị chém đầu.

Nếu không phải tạo phản, đập tẩm cung làm gì?

Trực tiếp chém hoàng đế, không phải là giải quyết được mọi chuyện sao?

Hứa Chử vội vàng kéo tay áo Lý Khác, vô cùng nghiêm túc nói: "Chủ thượng, tôi sẽ không để ngài mạo hiểm như vậy." "Chủ mẫu dặn tôi hai việc, một là nhất định phải bảo vệ an toàn cho ngài, hai là…" Hứa Chử buột miệng, suýt nữa nói ra chuyện không nên nói cho Lý Khác biết.

Lý Khác tò mò: "Hai là gì?

Anh Ca dặn dò gì?

Mau nói." Thấy Lý Khác có dấu hiệu tức giận, Hứa Chử thức thời bán đứng Lý Anh Ca.

"Chủ mẫu dặn tôi, nhất định không được để ngài tiếp xúc với một người phụ nữ tên là Phòng Phụng Châu, nếu không đưa ngài về U Châu, sẽ hỏi tội tôi." Hắn bí mật hỏi: "Chủ thượng, Phòng Phụng Châu đó rốt cuộc là ai, sao chủ mẫu nhiều lần nhắc đến, ngài và cô ta đã xảy ra chuyện gì?" Đừng nói Hứa Chử, ngay cả Lý Khác cũng không biết.

Rốt cuộc hắn và Phòng Phụng Châu có mối quan hệ gì.

Khiến hắn vốn không có hứng thú với Phòng Phụng Châu, bỗng dưng mong đợi được gặp mặt.

Lý Khác lắc đầu, sau đó nói: "Đừng nói nhảm nữa, bản vương đã quyết tâm rồi, nhất định phải đập tẩm cung của phụ hoàng lão đầu tử." Hứa Chử thấy Lý Khác kiên quyết như vậy, cũng không tiện nói gì thêm.

Hai người đi xa, một thái giám sợ đến run rẩy không ngừng, lập tức chạy hết sức về hướng Lý Khác vừa đi.

Chương 316

"Quý phi nương nương, đại sự không hay rồi." "A, Hoàng hậu nương nương cũng ở đây, Công chúa điện hạ cũng ở đây." "Hoàng hậu nương nương ở đây thì tốt rồi, ngài mau đi xem đi." "Ngô Vương muốn tạo phản." Trường Tôn Hoàng hậu, Dương Phi và Lệ Chất vừa mới khen Lý Khác, lập tức mặt mày tái mét.

"Mau đi mau đi, thằng nhóc hỗn xược này lại nổi điên rồi.". … Thành Trường An, Chu Tước Nhai.

Chu Tước Nhai là con đường chính lớn nhất của thành Trường An, hai bên đường cửa hàng san sát, vô cùng phồn hoa.

Mặc dù là mùa đông, thời tiết lạnh lẽo, nhưng vẫn không làm giảm đi sự phồn hoa của Chu Tước Nhai.

Lý Thế Dân sau khi thăm Tiêu Hoàng hậu, đi dạo trong hoa viên một lúc, liền đến Thượng thư tỉnh gọi Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh ra.

Ông mang theo hai người, vi hành tư phóng, xem xét tình hình cơ bản của dân chúng thành Trường An.

Xem thử Lý Khác có làm như những gì hắn nói không.

Xem thử thành Trường An, thật sự không mua được than củi và củi lửa nữa sao?

"Huyền Linh, nhà ngươi cũng hết than củi rồi sao?" Sắc mặt Phòng Huyền Linh tái mét, gật đầu nói: "Hồi bẩm bệ hạ, đúng vậy.

Lão thần vừa hỏi thêm một câu, chủ tiệm bảo tôi đừng phí công vô ích nữa, thành Trường An thật sự không mua được than củi và củi lửa." Lý Tĩnh vuốt râu nói: "Bệ hạ, Huyền Linh, ta luôn cảm thấy có

gì đó kỳ lạ, cho dù lượng than củi tiêu thụ có nhiều đến đâu.

Cũng không thể trong một ngày, nhiều cửa hàng than củi như vậy ở Trường An, đều bán hết.

Xem ra trong đó chắc chắn có điều mờ ám." Lý Thế Dân và Phòng Huyền Linh đều gật đầu.

Sau đó, Lý Thế Dân dẫn hai người đi qua một con hẻm nhỏ, đến một con phố nhỏ nát không thể tả, dừng bước.

Ven đường không một bóng người, đường phố cũng lộn xộn bừa bãi.

Những ngôi nhà hai bên đường, không có một gian nào còn nguyên vẹn.

Hoặc là cửa sổ bị vỡ, hoặc là ngói bị nát.

Tóm lại, tất cả các ngôi nhà đều không thể để người ta yên ổn trải qua mùa đông lạnh lẽo.

Lý Thế Dân xấu hổ nói: "Huyền Linh, Dược Sư, đều là lỗi của trẫm." Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh vội vàng an ủi: "Cho dù là thời Văn Cảnh chi trị, cũng có người nghèo khổ, đây không phải là lỗi của bệ hạ.

Bệ hạ không cần tự trách." Đột nhiên, một tràng tiếng cười vui vẻ từ một ngôi nhà nhỏ nát truyền ra.

Ba người nhìn nhau, không hẹn mà cùng bước về phía ngôi nhà nhỏ đó.

Bởi vì thật sự quá kỳ lạ, trong mùa đông lạnh lẽo như vậy, trong ngôi nhà nhỏ nát như vậy, dưới điều kiện gian khổ như vậy.

Tại sao, một gia đình lại có thể cười vui vẻ đến thế?

Ba người đi vào xem, quả nhiên phát hiện bên trong nhà trống

không, khiến người ta từng hoài nghi với điều kiện như vậy, có thể sống sót được không.

Nhưng ba người quan sát kỹ sắc mặt của gia đình, ngoài sự kinh ngạc ra, không hề phát hiện có vẻ phiền não.

Ngược lại, trông rất vui vẻ.

Chủ nhà là một người đàn ông trung niên, thân hình gầy gò, cao cao, trông rất yếu ớt.

Thấy ba người Lý Thế Dân, khí chất ăn mặc phi phàm thoát tục, liền cúi người hỏi: "Ba vị lão gia, đến nơi rách nát của tôi, có việc gì quan trọng không?" Đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nói: "Lão gia, lão gia, tôi không biết gì cả, không liên quan đến tôi.

Người không phải do tôi giết." Lý Thế Dân vội vàng đỡ dậy, an ủi: "Đừng sợ, chúng ta chỉ hỏi một chút, vừa rồi tại sao các người lại cười vui vẻ như vậy." Người đàn ông thấy sắc mặt Lý Thế Dân hòa ái, liền yên tâm.

Cười nói: "Ba vị lão gia, mời xem!" Hắn né sang một bên, ba người Lý Thế Dân lập tức phát hiện ra một thứ quen thuộc.

Bếp hồi phong.

Vật mà không lâu trước đó trên triều đường, Lý Khác đã cho họ xem.

Tuy bếp hồi phong này, không lớn bằng của Lý Khác, cũng không đẹp bằng của Lý Khác.

Nhưng hình dạng và công dụng trông đều giống nhau, nên xác định là bếp hồi phong không nghi ngờ gì.

Lý Thế Dân hỏi: "Đây là bếp hồi phong, thật sự có tác dụng sao?" Người đàn ông nhanh chóng gật đầu: "Rất có tác dụng, trưa nay chúng

tôi dùng nó ăn trưa, bây giờ đã qua hai canh giờ rồi, trong lò vẫn còn nóng." "Một nhà ba người chúng tôi ngồi đây, vô cùng ấm áp, tuy bên ngoài có gió lạnh thổi vào, nhưng có nó ở đây, chúng tôi không cảm thấy lạnh, lúc cười vui vẻ, còn nóng đến mức phải cởi áo." Lý Thế Dân đi đến bên cạnh bếp hồi phong, quả nhiên như lời người đàn ông nói, vô cùng ấm áp.

Vừa rồi Phòng Huyền Linh không tìm được than củi, Lý Thế Dân không khỏi thắc mắc: "Thành Trường An không phải không mua được than củi nữa sao?

Các người lấy than củi ở đâu ra để sinh hoạt nấu cơm?" Người đàn ông chỉ vào một đống than tổ ong bên cạnh.

"Lão gia, cho dù thành Trường An có than củi, chúng tôi cũng không mua nổi.

Ba quan một cân, người nghèo như chúng tôi làm sao mua nổi?" "Nhưng may mắn, có người đến cửa giới thiệu cho tôi bếp hồi phong, giới thiệu cho tôi một thứ gọi là than tổ ong." "Cái bếp hồi phong này chỉ cần 500 văn là mua được, than tổ ong còn rẻ hơn, chỉ cần hai văn tiền." Hai văn tiền?

Cũng quá rẻ rồi?

Ba người không tin, sau khi ra khỏi nhà người đàn ông, mỗi người hỏi thăm những gia đình nghèo khổ khác.

Phát hiện quả nhiên như lời người đàn ông nói, giá cả rẻ.

Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh ngầm hiểu ý nhau, nói với Lý Thế Dân: "Bệ hạ, xem ra lời Ngô Vương nói không sai, ngài ấy thật sự đã làm được." Phòng Huyền Linh tán thưởng: "Bệ hạ, Ngô Vương yêu dân như con, thông cảm dân tình, thật là một nhân tài hiếm có." Sau đó, Phòng Huyền Linh nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, thật ra sau khi hạ triều,

lão thần đã phát hiện ra nguyên nhân than củi ở thành Trường An khan hiếm và giá cả tăng vọt, cũng đã tìm ra kẻ chủ mưu." Lý Thế Dân ra hiệu cho ông nói tiếp.

Phòng Huyền Linh nói: "Là người của thế gia, còn có người đứng sau chống lưng…" Chưa đợi Phòng Huyền Linh nói ra tên người chống lưng, đã thấy một Thiên Ngưu Vệ, loạng choạng chạy đến.

"Bệ hạ không hay rồi, Ngô Vương đã đập tẩm cung Thừa Khánh Điện của ngài rồi." Lý Thế Dân nhất thời không nghe rõ, ngơ ngác nói: "Cái gì?

Trẫm không nghe nhầm chứ?" Lý Thế Dân tức giận đến cực điểm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nghịch tử đang tạo phản, càng ngày càng ngang ngược, hoàn toàn không coi trẫm ra gì." Phòng Huyền Linh lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Ông hỏi: "Mau nói rõ tình hình cụ thể cho bệ hạ, rốt cuộc là chuyện gì?" Tên Thiên Ngưu Vệ đó nói: "Ngô Vương dẫn theo hai mươi mấy người, ai nấy đều vác theo cuốc sắt và xẻng, nhắm vào long sàng mà đập một trận." Lý Thế Dân tức đến bật cười.

"Lý Khác trông không giống người như vậy, đầu óc có vấn đề à?

Tạo phản không mang binh khí?

Đang thị uy với trẫm sao?" "Tạo phản mà thái độ và phương thức như vậy à?" Phòng Huyền Linh lại hỏi: "Vậy Thiên Ngưu Vệ đang làm gì, sao lại để Ngô Vương vào điện Thừa Khánh?" "Thủ lĩnh của các ngươi, Thiên Ngưu Vệ đại tướng quân Ngưu Tiến Đạt đâu?" Tên Thiên Ngưu Vệ run rẩy nói: "Hồi bẩm bệ hạ, hồi bẩm Tả tướng và Đại tướng quân.

Ngưu tướng quân vừa mới hô một tiếng, đã bị một đại hán dưới trướng Ngô Vương đánh ngã." "Những người khác cũng bị người của

Ngô Vương, trong nháy mắt khống chế." "Ngô Vương là hoàng tử, chúng tôi cũng không dám động thủ." "Điện hạ ngoài việc đập giường ra, cũng không động đến những thứ khác trong điện Thừa Khánh, nên chúng tôi cũng không dám phản kháng." Lý Tĩnh thì phân tích: "Bệ hạ, không đúng, tạo phản nên thừa lúc bệ hạ có mặt mới ra tay, bệ hạ không có mặt, tạo phản cũng không có hiệu quả." Phòng Huyền Linh lại hỏi: "Vậy ngươi ra ngoài bằng cách nào?" Tên Thiên Ngưu Vệ đó đột nhiên khóc.

"Hồi bẩm Tả tướng, tiểu nhân bị thị vệ của Ngô Vương áp giải ra ngoài, nếu không tôi căn bản không ra được." "Đúng rồi, bệ hạ.

Ngô Vương bảo tôi mang một câu đến cho bệ hạ." "Ngô Vương nhất định sẽ cho bệ hạ một bất ngờ, xin bệ hạ đừng quá sốt ruột." Lý Thế Dân bây giờ đầu óc như hồ dán, hoàn toàn không biết nên phân tích sự việc này thế nào.

Theo bản năng buột miệng nói: "Hừ, trẫm không sốt ruột, trẫm sẽ kiên nhẫn chờ nghịch tử cho trẫm một lời giải thích." Ông lớn tiếng nói: "Huyền Linh, Dược Sư, theo trẫm về cung, xem thử thằng nhóc thối Lý Khác, rốt cuộc đang làm chuyện kinh thiên động địa gì." Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh, lại không tức giận như Lý Thế Dân, nên đầu óc tỉnh táo.

Chương 317

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều có vẻ bất đắc dĩ.

Một vị hoàng tử hiếm thấy từ xưa đến nay, trong và ngoài nước, không biết lại giở trò gì mới lạ.

Còn về tạo phản?

Hoàn toàn là nói bừa.

Bệ hạ gần đây quá mệt mỏi, tinh thần căng thẳng, cả ngày suy nghĩ lung tung.

Ai. … Lý Thế Dân mang theo Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh, tức giận đùng đùng đến điện Thừa Khánh.

Vừa vào cửa, cảnh tượng trong điện Thừa Khánh khiến Lý Thế Dân vô cùng kinh ngạc.

Ái thê Trường Tôn Hoàng hậu có mặt, mẹ ruột của nghịch tử Dương Phi cũng ở đây.

"Hoàng huynh, hay là nghỉ một chút đi, xem kìa, mồ hôi chảy xuống rồi." Lý Khác mất kiên nhẫn nói: "Lệ Chất, đừng quậy nữa, qua một bên chơi đi, hoàng huynh đang bận!" Ồ, cô con gái cưng nhất của ông, Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất cũng ở đây.

Lý Khác, lúc này đang ở kia ra lệnh cho người khác.

"Này, mau dỡ gỗ ra, năm nay Trường An lạnh, mang cái này đi làm củi đốt." "Còn nữa, đúng, mau thay bằng đá, nhanh lên, bản vương cho các ngươi một canh giờ, nếu không làm xong, mang đầu đến gặp." Lý Thế Dân nhìn điện Thừa Khánh lộn xộn, tức đến nỗi rút kiếm xông vào chỉ vào Lý Khác nói: "Nghịch tử, nạp mạng." Nhưng điều khiến mọi người vô cùng kinh ngạc là.

Trường Tôn Hoàng hậu xông ra giữ tay ông lại.

Dương Phi chắn trước mặt Lý Khác.

Lệ Chất thì ôm lấy đùi ông.

Ba người đồng thanh hét lên: "Dừng tay!" Trong nháy mắt, Lý Thế Dân bi thương từ trong lòng dâng lên, không khỏi rơi lệ.

Mười mấy năm qua, từng chút từng chút, từng cảnh từng cảnh hiện về trong đầu.

Kể từ năm 617, ép cha Lý Uyên khởi binh, suốt đường gió bụi, cúc cung tận tụy, vì việc thành lập Đại Đường, đã lập nên công lao hãn mã.

Sau khi Đại Đường định đô ở Trường An, lại mang binh mã đi chinh chiến khắp nơi, công huân hiển hách.

Chinh phạt Tiết Nhân Cảo, đánh Lưu Vũ Chu, diệt Đậu Kiến Đức, giết Vương Thế Sung.

Không dám nói Đại Đường do một mình ông thành lập, nhưng ít nhất một nửa lãnh thổ Đại Đường đều có công lao của ông.

Võ Đức năm thứ chín, đại ca và tứ đệ của ông, liên thủ chuẩn bị giết ông.

Bị ép đến đường cùng, đành phải phát động sự biến Huyền Vũ Môn.

Mặc dù thành công giết chết kẻ thù, mặc dù cuối cùng trở thành Thái tử, thậm chí lên ngôi hoàng đế.

Cũng vì chuyện này, bị người trong thiên hạ sau lưng khinh bỉ.

Tự biết có lỗi, Lý Thế Dân, để xây dựng lại hình ảnh trong lòng thế nhân, đã quyết tâm trở thành một vị vua thiên cổ.

Vì thế mà ông dốc hết tâm sức, cần chính yêu dân.

Khiêm tốn tiếp thu lời can gián, không dám hưởng thụ quá nhiều.

Vì thế mà ngày nào cũng bị đại thần mắng, đặc biệt là đại phun tử số một Ngụy Chinh, gần như chỉ vào mũi ông, gọi thẳng tên húy, đối đầu với ông.

Lý Thế Dân có tức giận không?

Có lúc sai, tức đến nỗi chạy đi tìm Trường Tôn Hoàng hậu khóc lóc, ngược lại còn bị Hoàng hậu mắng cho một trận.

Lý Thế Dân khổ.

Lý Thế Dân khổ tuy khổ, trong số các hoàng đế cũng là người đáng thương.

Nhưng may thay, có Trường Tôn Hoàng hậu bầu bạn, Dương Phi dịu dàng đối đãi, Lệ Chất thông minh đáng yêu.

Ba người phụ nữ, cũng có thể khiến ông trong cuộc đời hoàng đế khổ cực, có được một chút an ủi.

Không ngờ, ba người phụ nữ mà ông tin tưởng nhất, lúc này vì một nghịch tử, lại hát ngược lại với ông.

Lý Thế Dân càng ngày càng bi ai, cảm thấy cuộc đời này thật vô nghĩa.

Lập tức, tinh thần của ông sụp đổ, ngã quỵ xuống đất.

Lý Khác nghe thấy tiếng động, liếc nhìn Lý Thế Dân nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, chân lại không ổn rồi à?

Đừng sợ, có giường sưởi là sẽ khỏe ngay." Sau đó liền thúc giục các thợ thủ công.

"Nhanh lên, mau làm xong đi, làm xong phụ hoàng lão đầu tử sẽ

trọng thưởng.” Lý Thế Dân mặt mày ngơ ngác, trong đầu lặp đi lặp lại một chữ.

Giường sưởi?

Đó là cái quái gì?

Nghe giọng điệu, thằng nhóc thối này không giống đang tạo phản?

Ai, gần đây áp lực quá lớn, cả ngày suy nghĩ lung tung.

Tuổi lớn rồi, cơ thể không còn khỏe nữa.

Trường Tôn Hoàng hậu, Dương Phi và Lệ Chất, ba người phụ nữ, dìu Lý Thế Dân ngồi xuống, rồi im lặng chờ Lý Khác bận rộn.

Không lâu sau, Lý Khác đã xây xong giường sưởi.

Hắn ra lệnh cho người trải chiếu chăn lên, đặt than củi vào bếp, rồi nói với Lý Thế Dân: “Phụ hoàng lão đầu tử, lên xem thử giường sưởi thế nào, có ấm không?” Lý Thế Dân hồ đồ lên giường sưởi.

Từng luồng hơi ấm, dần dần lan vào cơ thể.

Ông mệt mỏi, không kìm được mà ngủ thiếp đi.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân đã ngủ, liền nói với Trường Tôn Hoàng hậu: “Mẫu hậu, có giường sưởi này, tin rằng bệnh chân của phụ hoàng lão đầu tử, sau này sẽ không tái phát nữa.” “Giường sưởi rất ấm, nhi thần sẽ lệnh cho thợ thủ công làm cho người một cái.” “Không nói nữa, buồn ngủ chết đi được, về nhà ngủ đây.” Không để ý đến tiếng gọi của Dương Phi, hắn mang theo Hứa Chử rời đi.

Lúc đi, không khỏi nghĩ.

Để lão đầu tử ngủ thoải mái như vậy, không biết ngày mai sẽ cho ta phần thưởng gì đây?

Chương 318

Mong đợi quá!

Lý Khác sức cùng lực kiệt trở về Ngô Vương phủ, lập tức ngã vật ra giường sưởi.

Chiếc giường sưởi này là do hắn đã lệnh cho người phi ngựa báo trước về Trường An để làm sẵn từ trước khi xuất phát.

Kiếp trước, Lý Khác là người Giang Nam, mùa đông giữ ấm cơ bản đều dựa vào việc run rẩy, chưa từng được nếm trải cảm giác ngủ trên giường sưởi.

Không thể không nói, khả năng giữ ấm của giường sưởi quả thật rất tốt.

Vì vậy, Lý Khác vừa nằm xuống đã chìm sâu vào giấc mộng.

Trái ngược với việc Lý Khác đi ngủ sớm, phủ Triệu Quốc Công lại bao trùm một màu thê lương ảm đạm.

Vì Trường Tôn Trùng và Trường Tôn Hoán qua đời chưa lâu nên linh đường đến giờ vẫn chưa được dỡ bỏ.

Nguyên nhân cụ thể có hai điểm: một là Trường Tôn phu nhân vì quá thương nhớ con trai nên tinh thần đã đến mức bất thường.

Ai dám dỡ linh đường, bà sẽ vác dao chém người đó.

Hai là Trường Tôn Vô Kỵ dùng điều này để tạo động lực cho mình, thời thời khắc khắc không quên mối thù với Lý Khác.

Hai chiếc linh bài, Trường Tôn phu nhân khóc đến hai mắt gần như mù lòa, không còn nhìn rõ nữa.

Lúc này đã là nửa đêm, bà vẫn đang khóc lóc nỉ non.

Những người hầu bên cạnh từ chỗ bi thương ban đầu, đến nay đã thành quen.

Vì vậy họ cũng thấy lạ mà không lạ nữa, có người thậm chí còn ngáp ngủ.

Trường Tôn phu nhân khóc xong, lần mò đi ra ngoài.

Lúc xuống bậc thềm, do không bước trúng nên đã bị ngã.

"A, đau quá, đau quá, chân của ta…" Trong một nơi sâu kín trong phủ Triệu Quốc Công, hơn chục người sau khi chào hỏi lẫn nhau liền lần lượt ngồi vào chỗ.

"Quốc cữu, không biết đêm khuya triệu chúng tôi đến quý phủ là có việc gì?" Trường Tôn Vô Kỵ nhìn những người trước mặt, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Hừ, Lý Khác à Lý Khác, những gia chủ của các thế gia danh tiếng nhất Đại Đường, Ngũ Tính Thất Vọng, đều ở trong tay ta, đều bị ta chiêu mộ rồi.

Chỉ cần có sự ủng hộ của họ, ngươi cả đời này cũng đừng mong leo lên ngôi vị Thái tử.

Ngươi có biết vì sao Bệ hạ không hạ chỉ để ngươi làm Thái tử không?

Bởi vì toàn bộ huyết mạch của Đại Đường đều nằm trong tay của Ngũ Tính Thất Vọng.

Trước đây, đại ca của ngươi là Lý Thừa Càn, Bệ hạ vì hắn mà cầu hôn con gái nhà họ Vương ở Thái Nguyên, vậy mà họ cũng dám từ chối thẳng mặt.

Phụ hoàng tức đến nỗi mắng chửi om sòm, ban hành chính sách nhắm vào các thế gia.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Cho nên, ta có được sự ủng hộ của họ, Tấn Vương cũng sẽ có được sự ủng hộ của họ.

Ngươi muốn làm Thái tử ư, cửa cũng không có đâu.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn mọi người, nói một cách vô cùng thân thiết: "Các vị gia chủ, đêm khuya làm phiền, tại hạ thực sự hổ thẹn.

Nhưng không thể không báo cho mọi người một tin tốt, số than củi mà ta tích trữ trước đó, hai ngày nữa ta sẽ tung ra thị trường.

Sau đó, từng mớ tiền lớn sẽ chảy vào túi của chúng ta." Để lôi kéo các thế gia, Trường Tôn Vô Kỵ không ngần ngại dùng đến những thủ đoạn thương thiên hại lý như vậy để đạt được mục đích của mình.

Các gia chủ nghe xong vô cùng kích động, tới tấp chắp tay nói: "Quốc cữu đã hậu đãi chúng tôi như vậy, sau này chúng tôi nhất định sẽ kết cỏ ngậm vành, sinh tử đi theo." Gia chủ Lư thị ở Phạm Dương hỏi: "Nhưng Quốc cữu, thảo dân hình như nghe nói Ngô Vương Lý Khác đã vận chuyển một thứ gọi là than đá từ U Châu và Vân Trung về, thứ đó có ảnh hưởng đến việc chúng ta tích trữ than củi không?" Trường Tôn Vô Kỵ cười nói: "Không cần lo lắng, từ U Châu và Vân Trung xa xôi như vậy, có thể vận chuyển được bao nhiêu than đá về Trường An chứ?

Dân số thành Trường An đông như vậy, chưa đến hai ngày là dùng hết thôi.

Mùa đông ở Trường An ít nhất cũng kéo dài bốn tháng." Thôi thị ở Bác Lăng nói: "Nếu chúng ta làm vậy mà bị Bệ hạ tra ra, thì phải xử lý thế nào?" Trường Tôn Vô Kỵ xua tay nói: "Đây là chuyện nhỏ, đến lúc đó lôi vài thương nhân ra chịu tội là được." Mọi người nghe vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

“Quốc cữu từng bước tính toán, chúng tôi vô cùng khâm phục.” Trong bóng tối, có hai người nhìn nhau một cái.

Ngay lập tức, họ đều biết lập trường của đối phương.

Lúc này, quản gia đột nhiên xông vào, lớn tiếng nói: “Lão gia, không hay rồi, phu nhân bị ngã gãy chân.” Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, tức giận gầm lên: “Lý Khác, lão phu đời này thề không đội trời chung với ngươi!” … Sáng hôm sau, lại một buổi tảo triều nữa.

Sau khi các đại thần tiến vào Thái Cực Điện, nhìn thấy Lý Thế Dân bước vào với vẻ mặt phấn chấn, ai nấy đều kinh ngạc.

Chỉ thấy ngài mặt mày rạng rỡ, tươi cười, trạng thái tinh thần vô cùng tốt.

Điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa là Lý Thế Dân hôm qua đi đường còn phải cà nhắc, hôm nay bước đi lại vững chãi như vậy, thật khiến người ta vô cùng bất ngờ.

Ngô công công lớn tiếng nói: “Có việc thì tấu, không việc thì bãi triều.” Trường Tôn Vô Kỵ thấy Lý Thế Dân cười vui vẻ như vậy, tưởng là vì bệnh chân đã khỏi, liền bước ra nói: “Bệ hạ, bệnh chân của ngài đã khỏi rồi ạ?

Là kiệt tác của vị thái y nào vậy, lão thần đề nghị trọng thưởng.” Trương Lượng cũng bước ra: “Bệ hạ là vua một nước, là trụ cột của Đại Đường, chữa khỏi bệnh cho Bệ hạ là một đại công.

Lời của Trường Tôn đại nhân rất đúng, nên trọng thưởng cho người đã chữa khỏi bệnh cho Bệ hạ.” Lễ Bộ Thượng Thư Vương Khuê cũng gật đầu: “Bệ hạ, ăn lộc vua, lo việc vua, mọi người nhất định phải lấy đó làm gương, cống hiến cho xã tắc Đại Đường.” Lý Thế Dân vẻ mặt có chút ý vị sâu xa, hỏi: “Thật sự muốn ban thưởng sao?” Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê đồng thanh

nói: “Ban thưởng.” Lý Tĩnh và Phòng Huyền Linh thì lại cười rất vui vẻ.

Thấy mọi người không có ai phản đối, Lý Thế Dân liền nói: “Ngô Vương Lý Khác, trước có dùng than tổ ong giúp đỡ dân nghèo qua mùa đông, sau lại chữa khỏi bệnh nan y cho trẫm, đặc biệt ban thưởng một trong Lục Tuấn của trẫm, Bạch Đề Ô.” Trường Tôn Vô Kỵ ngây người.

Trương Lượng kinh ngạc đến mức mắt trợn trừng.

Vương Khuê thì có chút không biết phải làm sao.

Hóa ra chúng ta nói nhiều như vậy, lại đi xin thưởng cho đại cừu nhân Lý Khác ư?

Trường Tôn Vô Kỵ lập tức bước ra nói: “Bệ hạ, không được ạ!” Trường Tôn Vô Kỵ vừa nói xong, trong đám đông không khỏi có người bật cười chế nhạo.

Mới lúc trước còn luôn miệng nói người có công với Đại Đường, có công với xã tắc.

Khen người ta như thể “người này chỉ có trên trời, nhân gian mấy ai được thấy”.

Sao vừa nghe là Lý Khác, đã vội vàng phản đối như vậy.

Thật không biết xấu hổ.

Ngụy Chinh, người vốn luôn trung lập, lúc này cũng không nhìn nổi nữa, bước ra nói: “Trường Tôn đại nhân có chút không nói lý lẽ rồi.

Chính ngài là người ủng hộ ban thưởng, cũng chính ngài là người không ủng hộ, rốt cuộc là vì sao?

Chương 319

Chẳng lẽ vì hai đứa con trai mà bỏ bê việc công sao?

Lời của Huyền Linh trước đây rất đúng, đừng để thù hận che mờ mắt.

Bây giờ ta xin thêm một câu, đừng làm lỡ việc xã tắc Đại Đường.

Huống hồ, những việc làm của hai đứa con trai ngài quả thực trời đất khó dung, Ngô Vương làm không có gì sai cả." Ngụy Chinh vừa nói xong, có vài người cũng đứng ra.

"Ngụy đại nhân nói rất đúng, vi thần cũng cho là như vậy." "Thần phụ nghị." "Thần cũng phụ nghị." Triều chính Đại Đường hiện nay chia làm ba phe.

Một phe do Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê đứng đầu.

Họ là những người ủng hộ kiên định của cựu Thái tử Lý Thừa Càn, cũng là chỗ dựa lớn nhất cho Tấn Vương Lý Trị tranh đoạt ngôi vị Thái tử.

Số người của họ chiếm một nửa tổng số quan viên, thực lực mạnh nhất.

Tiếp theo là phe ủng hộ Lý Khác.

Bề ngoài họ tỏ ra trung lập, nhưng thực chất là người của Lý Khác.

Ví dụ như nhạc phụ tương lai của Lý Khác, Binh bộ Thượng thư Lý Tĩnh.

Dù sao con gái cũng đã là người của Lý Khác rồi, ông ta còn có thể

ủng hộ ai được nữa?

Còn có Tần Quỳnh, Lý Khác đã cứu mạng ông ta.

Ơn cứu mạng, đương nhiên phải báo đáp.

Trình Giảo Kim cũng là một trong số đó, không chỉ con trai Trình Xử Lượng thân thiết với Lý Khác.

Số người ủng hộ Lý Khác tuy không nhiều, nhưng đa phần là võ tướng.

Họ có binh quyền, biết đánh trận, nên thế lực cũng không thể xem thường.

Những người này chiếm khoảng một phần mười tổng số quan viên.

Bốn phần còn lại là phe trung lập, hay còn gọi là gió chiều nào che chiều ấy.

Có người tùy tình hình mà đứng về phe nào, hôm nay ủng hộ người này, ngày mai ủng hộ người kia, chơi rất vui vẻ.

Đương nhiên trong đó cũng có những người thực sự trung lập do Ngụy Chinh đứng đầu.

Họ không ủng hộ ai, cũng không phản đối ai.

Tóm lại, chỉ cần ai làm không đúng, họ sẽ là kẻ địch của người đó.

Trong đám người này, thấy Trường Tôn Vô Kỵ làm vậy, lại thấy thần tượng của mình là Ngụy Chinh đã đứng ra, đương nhiên họ cũng không chịu kém cạnh.

Trong đó có Ngự sử Hạ đại nhân là một người chính trực như vậy, ông bước ra nói: "Trường Tôn đại nhân, ngài nói không đúng rồi." Công bộ Thị lang Trương đại nhân nói: "Trường Tôn đại nhân, chẳng lẽ ngài cho rằng Ngô Vương không đáng được ban thưởng

sao?" Binh bộ Lý thị lang nói: "Trường Tôn đại nhân, vậy phải làm sao, nên xử lý thế nào?

Chẳng phải chỉ là một con tuấn mã thôi sao, hà tất phải ngăn cản?" Trường Tôn Vô Kỵ bị phản bác đến á khẩu không trả lời được.

Bình thường, ông ta tài ăn nói xuất chúng, có tài hùng biện.

Nhưng lúc này, ông ta cũng không thể biện bạch được gì.

Dù sao mình cũng sai trước, không thể trách người khác mắng.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ cũng có cái khó của Trường Tôn Vô Kỵ.

Bởi vì trên thế giới này, có những thứ ý nghĩa thực tế lớn hơn ý nghĩa tinh thần, và cũng có những thứ ý nghĩa tinh thần lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Chiêu Lăng Lục Tuấn chính là như vậy.

Chiêu Lăng Lục Tuấn là sáu con tuấn mã mà Lý Thế Dân từng cưỡi.

Chúng đã cùng Lý Thế Dân nam chinh bắc chiến, đông chinh tây thảo, tình cảm của Lý Thế Dân đối với chúng vô cùng sâu nặng.

Lý Thế Dân đối xử với chúng, có lúc còn tốt hơn cả đối với hoàng tử công chúa.

Trước đây khi có thời gian rảnh, ngài sẽ tự tay tắm rửa chải lông cho chúng.

Sau khi lên làm hoàng đế, ngài cũng không quên công việc này.

Đối với hoàng tử công chúa, Lý Thế Dân chưa từng tự tay tắm cho ai.

Ngay cả Trường Lạc công chúa được sủng ái nhất, lúc nhỏ muốn

cưỡi tuấn mã, dù khóc lóc lăn lộn trên đất, Lý Thế Dân cũng không cho cưỡi.

Lý Thái trước đây vì Đại Đường mà đo đạc vẽ ra «Khoát Địa Chí», cống hiến to lớn, xin thưởng một con tuấn mã, cũng bị Lý Thế Dân từ chối.

Bởi vì trước đây khi lập Lý Thừa Càn làm Thái tử, Lý Thế Dân đã ban thưởng cho hắn một con, và lúc đó đã nói với Trường Tôn Hoàng hậu: Chiêu Lăng Lục Tuấn chỉ ban cho Thái tử và hoàng đế tương lai.

Nói cách khác, Chiêu Lăng Lục Tuấn chỉ có Thái tử và hoàng đế tương lai mới được sở hữu.

Cho nên, nếu Lý Thế Dân ban thưởng một trong Chiêu Lăng Lục Tuấn là Bạch Đề Ô cho Lý Khác, điều đó chứng tỏ trong lòng ngài, Lý Khác đã có tư cách làm Thái tử.

Như vậy, những quan viên gió chiều nào che chiều ấy, những kẻ có mắt nhìn, nhất định sẽ thấy gió đổi chiều, đầu quân cho Lý Khác.

Trong lòng con dân Đại Đường, cũng sẽ bất giác coi hắn là Thái tử, là hoàng đế tương lai của Đại Đường!

Có được lòng dân, con bài để Lý Khác làm Thái tử sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý Khác mà làm Thái tử, đám người Trường Tôn Vô Kỵ liệu còn có ngày lành không?

Đây chính là lý do vì sao dù bị mọi người khinh bỉ phỉ nhổ, ông ta vẫn phải đứng ra phản đối.

Lý Thế Dân lúc này cũng nhíu chặt mày.

Thực ra, ngài vừa nói ra đã có chút hối hận.

Dù sao hiện tại trong triều đình, thế lực thế gia do Trường Tôn Vô

Kỵ đứng đầu vẫn mạnh hơn Lý Khác rất nhiều.

Nếu xử lý không tốt, e rằng sẽ gây ra phiền phức lớn.

Lý Thế Dân hỏi ngược lại: "Vậy Phụ Cơ cho rằng nên làm thế nào?" Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, lập tức lấy lại tinh thần.

Chỉ cần không thưởng tuấn mã, thưởng cái gì cũng được.

Chương 320

Nên thưởng cái gì đây?!

Trường Tôn Vô Kỵ lập tức chìm vào suy tư.

Bởi vì cống hiến của Lý Khác quả thực rất lớn.

Nếu thưởng ít quá, sẽ không thể bịt được miệng của mọi người.

Nếu thưởng nhiều quá, trong lòng ông ta lại không thoải mái.

Ông ta thầm mắng Lý Khác một trận trong lòng, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn nói: "Bệ hạ, Ngô Vương lao khổ công cao, hay là thăng quan đi ạ?" Phòng Huyền Linh hỏi ngược lại: "Phụ Cơ, ngài cho rằng nên thăng chức quan gì thì tốt?" Trường Tôn Vô Kỵ nhất thời cứng họng.

Trương Lượng thấy Trường Tôn Vô Kỵ gặp khó khăn, lập tức đứng ra nói: "Bệ hạ, Ngô Vương sắp đến tuổi thành niên, đến nay vẫn chưa thành hôn, thực sự không có lợi cho giang sơn xã tắc Đại Đường ta, hay là Bệ hạ chọn phi cho Ngô Vương điện hạ đi ạ?" Lý Tĩnh lập tức vỗ tay tán thưởng: "Trương tướng quân nói rất đúng, Bệ hạ, Ngô Vương nên thành hôn rồi." Vương Khuê cũng đứng ra giải vây cho Trường Tôn Vô Kỵ: "Bệ hạ, người đời không ai không yêu vàng ngọc châu báu.

Hiện nay quốc lực Đại Đường ta cường thịnh, tuy có Đột Quyết quấy nhiễu, nhưng không ảnh hưởng đến việc Đại Đường ta là một triều đại thịnh thế.

Ngô Vương cống hiến không nhỏ, ban thưởng vàng bạc châu báu là một trong những lựa chọn tốt nhất.

Đặc biệt là những vật phẩm như trang sức, càng nên ban thưởng

nhiều thì càng tốt." Lý Tĩnh lại bày tỏ ý kiến của mình: "Bệ hạ, lão đại nhân nói rất đúng." Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối ngơ ngác nhìn Lý Tĩnh.

Dược sư từ khi nào lại quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của Ngô Vương như vậy?

Nói Ngô Vương thành thân, liên quan đến xã tắc Đại Đường, là vì Đại Đường, cũng có thể cho qua.

Nhưng một người chưa bao giờ quan tâm đến tiền bạc, đột nhiên nói ra những lời như vậy, cũng quá khiến người ta kinh ngạc rồi.

Nực cười nhất là, còn nói ban thưởng nhiều trang sức.

Ngô Vương lại không có phi tử, cần nhiều trang sức như vậy làm gì, thật kỳ lạ.

Lý Tĩnh hoàn toàn không để ý đến sự ngạc nhiên của Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối, bởi vì lúc này, nội tâm ông ta đang dâng trào.

Con gái bảo bối của ta, tuy không giống những cô gái khác, thích ra trận giết địch.

Nhưng con hồ ly tinh kia, lại thích trang sức nhất.

Nếu sau này, nó biết lão cha đã tranh thủ được nhiều trang sức như vậy cho nó, chắc chắn sẽ thổi gió bên gối Ngô Vương, để ta làm nguyên soái diệt Đột Quyết thôi.

Lý Thế Dân nghe đến đây, trong lòng đã có chủ ý.

Ngài nghiến răng nói: "Lý Khác, cái tên nghịch tử đó, không đến dự triều sao?

Không đúng giờ trẫm cũng nhịn rồi, nhưng đã lâu như vậy rồi, còn chưa thấy đâu, rốt cuộc có muốn đến không đây…" Lời còn chưa dứt, một giọng nói uể oải truyền đến: "Phụ hoàng lão đầu tử, sáng sớm đã

nổi giận lớn như vậy làm gì, có phải đang mắng con không?" Lý Khác ngáp một cái, ánh mắt mơ màng chắp tay với mọi người.

Lý Thế Dân nhìn Lý Khác, vô cùng tức giận.

Nhưng nghĩ lại Lý Khác lý lẽ cùn rất nhiều, tài ăn nói cũng cực tốt, tranh luận với hắn chỉ có thiệt, Lý Thế Dân liền kiên nhẫn nói: "Khác nhi, gần đây con đã có cống hiến to lớn cho Đại Đường, muốn ban thưởng gì, cứ việc nói, trẫm đều đồng ý.

Các vị đại nhân, có người muốn thăng quan cho con, có người muốn chọn phi cho con, có người muốn ban vàng bạc châu báu, trẫm thì muốn ban Bạch Đề Ô, con chọn một cái đi." Lý Khác đứng không ra đứng, run chân, ngoáy mũi nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, con sắp thành niên rồi.

Trẻ con mới làm bài tập lựa chọn, con muốn tất cả." Lý Thế Dân nghe vậy, lập tức xua tay nói: "Không được, không được, chỉ có thể chọn thăng quan, chọn phi, vàng bạc châu báu, hoặc là chọn Bạch Đề Ô, không thể chọn tất cả." Trường Tôn Vô Kỵ cũng bày tỏ ý kiến tương tự với Lý Thế Dân.

Lý Khác thầm nghĩ: Một con ngựa rách thì có gì tốt, làm sao thực tế bằng vàng bạc châu báu được.

Vừa nghĩ đến đây, hệ thống vội vàng nhắc nhở về tầm quan trọng của Bạch Đề Ô.

Lý Khác nghe xong, mồ hôi lạnh cũng sắp toát ra.

Hắn vốn không quan tâm đến những thứ hư danh này.

Ngôi vị Thái tử, thậm chí là hoàng vị, hắn muốn tự mình giành lấy.

Hoàn toàn không cần người khác ban cho, mà là chuẩn bị để hắn cướp lấy.

Như vậy mới có ý nghĩa!

Nhưng những gì Trường Tôn Vô Kỵ phản đối, hắn phải ủng hộ.

Những gì Trường Tôn Vô Kỵ ngăn cản, hắn nhất định phải có được.

Không có gì khiến hắn vui vẻ hơn việc làm cho kẻ thù tức đến bốc hỏa.

Nghe hệ thống miêu tả, tốc độ của Bạch Đề Ô cực nhanh, quả thực là thiên lý mã.

Sức bền dồi dào, là ngựa tốt cần có khi ra trận.

Nghe nói Bạch Đề Ô có một thân lông trắng muốt, vóc dáng vô cùng cao lớn.

Tuy đã có Hãn Huyết Bảo Mã, không cần Bạch Đề Ô, nhưng Lý Anh Ca thích tuấn mã lại chưa có.

Đem tặng cho Lý Anh Ca cũng tốt!

Lý Khác nghĩ đến đây, liền nói với Lý Thế Dân: "Phụ hoàng lão đầu tử, chính cái gọi là, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, quân vô hí ngôn a." Ngụy Chinh nghe vậy, cũng đứng ra nói: "Bệ hạ, Ngô Vương nói rất có lý, Bệ hạ đã mở kim khẩu, không thể thay đổi." Phòng Huyền Linh cũng gật đầu nói: "Bội tín khí nghĩa, sẽ bị người đời khinh bỉ.

Bệ hạ cứ ban thưởng đi, chẳng phải chỉ là một con ngựa sao?

Trong tay Bệ hạ không phải vẫn còn bốn con sao?" Lý Thế Dân bất đắc dĩ, liền lớn tiếng tuyên bố: "Gia phong Lý Khác làm Tư Không, chính nhất phẩm quan chức.

Mệnh Lễ bộ sớm ngày chọn phi cho Ngô Vương Lý Khác.

Thưởng vàng bạc châu báu một số, trang sức trong quốc khố Đại

Đường, tùy ý chọn một trăm bộ.

Ban thưởng Bạch Đề Ô." Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ tức đến nghiến răng nghiến lợi, âm u nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, con phát hiện gần đây có người ngấm ngầm tích trữ than củi, đẩy giá than lên cao, phụ hoàng lão đầu tử, nên tra xét cho kỹ." Lý Thế Dân liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái, lạnh lùng nói: "Mệnh Hình bộ Thượng thư Trương Lượng, lập tức tra rõ việc này, xử lý nghiêm khắc." Các quan thần vừa nghe, ai nấy đều hoan hô nhảy nhót.

"Bệ hạ thánh minh." "Thì ra là vậy, thảo nào thành Trường An lớn như vậy mà lại không mua được than củi." "Đúng vậy, những năm trước than củi nhiều như vậy, dù năm nay có lạnh hơn, dùng nhiều hơn, cũng không thể nào dùng hết sạch được." "Những kẻ phát tài trên quốc nạn, tội không thể tha." "Bệ hạ, nhất định phải vì dân trừ hại." Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng khó coi, sau một hồi suy nghĩ, đột nhiên đứng ra nói: "Bệ hạ, loại người này quả thực là sâu mọt của Đại Đường, không màng đến sống chết của dân chúng, chỉ vì kiếm tiền.

Nếu bắt được, nhất định phải trừng phạt nặng." "Bệ hạ, ta thân là Thượng thư Hữu phó xạ của Đại Đường, có trách nhiệm giám sát việc này, lão thần nguyện ý góp một phần sức lực." Lý Thế Dân nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng sau một lúc suy nghĩ, liền khẽ thở dài nói: "Phụ Cơ đã có tấm lòng này, vậy trẫm giao việc này cho ngươi và Trương Lượng ái khanh.

Hy vọng các ngươi nhất định phải sớm phá án, trả lại công đạo cho dân chúng thành Trường An.

Bắt được nhất định phải nghiêm trị, biết chưa?" Trường Tôn Vô Kỵ lớn tiếng nói: "Lão thần dù thức trắng đêm, cũng nhất định phải mau chóng phá án, xin Bệ hạ và các vị đại nhân yên tâm." Lúc cúi đầu,

ông ta không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thế Dân thấy việc này đã sắp xếp xong, liền nói với Lý Khác đang gà gật ở dưới: "Khác nhi, có rảnh thì làm cho mẫu phi con một cái giường sưởi.

Thứ đó thật sự rất ấm áp, mẫu phi sợ lạnh, chắc chắn sẽ rất cần vật này." Lý Khác mắt cũng không thèm mở, nhàn nhạt nói: "Hừ, cần gì lão đầu tử người giao phó, con đã sớm xây cho mẫu phi một cái giường sưởi rồi.

Tối qua mẫu phi đã ngủ trên đó.

Chương 321

Xem ra tối qua người lại không ở bên mẫu phi, đồ vô tình vô nghĩa." Lý Thế Dân nghe xong lập tức nổi giận: "Nghịch tử, là một hoàng tử, ngươi lại nói chuyện với phụ hoàng như vậy sao?

Thật tức chết trẫm mà." Nói xong, ông quay đầu đi thẳng về phía hậu điện, không ngoảnh lại.

Bãi triều.

Sau khi tan triều, Lý Thế Dân nghe những lời của Lý Khác, trong lòng chợt có chút áy náy, liền đi về phía cung của Dương Phi.

Các đại thần lúc này lần lượt đến trước mặt Lý Khác, chúc mừng: "Chúc mừng Ngô Vương nhận được một con Bạch Đề Ô, đó là một con ngựa thượng hạng đó." "Ngô Vương điện hạ, Bệ hạ ban thưởng cho ngài một người vợ ngực to eo thon, ngài thật sự không cân nhắc sao?" "Phì, con gái nhà đó, ngực thì đủ to, nhưng dung mạo đó, có thể chúc mừng sao?

Coi Ngô Vương là gì vậy?" "Ngô Vương điện hạ, giường sưởi mà Bệ hạ nói là gì vậy?

Có phải Ngô Vương điện hạ dùng vật này chữa khỏi bệnh chân cho Bệ hạ không?" "Ngô Vương điện hạ, có thể phái người đến xây cho tôi một cái không?

Tiểu thiếp của tôi sợ lạnh, không chịu chung phòng với tôi." … Trường Tôn Vô Kỵ lạnh lùng nhìn những quan viên trước đây còn nịnh nọt mình, trong lòng càng thêm căm hận Lý Khác.

Phòng Huyền Linh đi đến nói với Lý Khác: "Ngô Vương có thời gian không, đến phủ ta uống một chén?" Nói xong, ông ta còn nháy

mắt với Lý Khác.

Rõ ràng là có chuyện muốn bàn bạc với hắn.

Lý Khác vốn định về ngủ, nhưng vừa nghĩ đến Phòng Phụng Châu, hắn lập tức tỉnh táo.

Lý Anh Ca lúc nào cũng nhắc nhở, nhắc nhở hắn không được qua lại với Phòng Phụng Châu.

Điều này khiến Lý Khác ngay lập tức có hứng thú với Phòng Phụng Châu.

Rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mà khiến Lý Anh Ca kiêng dè như vậy?

Nghĩ đến đây, Lý Khác liền đồng ý lời mời của Phòng Huyền Linh. … Phủ Lương Quốc Công.

Lý Khác ngơ ngác nhìn bài trí trong nhà Phòng Huyền Linh, thầm nghĩ: Phòng Huyền Linh thân là Thượng thư Tả phó xạ kiêm Lương Quốc Công của Đại Đường, chắc chắn không thể nghèo đi đâu được.

Nhưng bài trí trong nhà ông ta, lại chẳng khác gì nhà của một địa chủ bình thường.

Đồ đạc cũng được làm từ gỗ thông thường, chứ không phải đồ gỗ hồng mộc như đại đa số nhà quan viên khác.

Vào nhà họ Phòng lâu như vậy, cũng không thấy mấy nha hoàn và nô bộc.

Điều này không khỏi khiến Lý Khác giơ ngón tay cái tán thưởng nhân cách của Phòng Huyền Linh.

Một quan viên thanh liêm như vậy, thật sự không còn nhiều.

Nhưng Lý Khác không để tâm trí vào chuyện này, hắn sờ sờ đầu, mặt mày hớn hở nói: “Phòng đại nhân, đại tiểu thư Phụng Châu nhà

ngài có ở nhà không?

Ta muốn hỏi nàng ấy xem giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì." Phòng Huyền Linh nghe vậy, tức đến mặt đỏ bừng, tay nắm chặt thành quyền, hung hăng nhìn hắn nói: "Lão thần còn đang muốn hỏi điện hạ đây, rốt cuộc ngài đã làm gì con gái ta, khiến nó vừa nghe đến tên ngài đã khóc lớn.

Nếu điện hạ có hành vi bất kính, lão thần nhất định sẽ đòi lại công đạo cho con gái." Lý Khác ngồi trên ghế, vắt chéo chân phải, thản nhiên nói: "Phòng đại nhân có thể làm gì ta chứ?

Dù ta và nàng ấy có lên giường, cùng lắm thì sau này gọi ngài một tiếng nhạc phụ thôi." Lý Tĩnh nghe vậy, vội vàng nói: "Điện hạ, ngài đừng quên ở thành U Châu, có một mỹ nhân có ước định với ngài đó." Phòng Huyền Linh là người thông minh nhất Đại Đường, nghe lời của Lý Tĩnh, sao lại không hiểu được đại khái.

Xem ra Ngô Vương và Anh Ca thật sự có quan hệ, thảo nào Dược sư gần đây luôn bảo vệ hắn.

Nhưng Phòng Huyền Linh cũng không vạch trần, mà chuyển chủ đề: "Điện hạ, lão thần mời ngài đến, là để thương lượng cách đối phó với những thương nhân tích trữ than củi." Lý Khác cười hắc hắc, hỏi ngược lại: "Phòng đại nhân có diệu kế gì không?" Phòng Huyền Linh lắc đầu, sau đó lại thở dài nói: "Bẩm Ngô Vương điện hạ, việc này cực kỳ khó khăn, lão thần tạm thời không có biện pháp nào tốt." Lý Tĩnh cả đời lần đầu tiên thấy Phòng Huyền Linh lộ ra vẻ mặt bất lực như vậy, không khỏi hỏi: "Huyền Linh, ngươi là bậc trí giả đệ nhất Đại Đường, trên đời này còn có chuyện gì có thể khiến ngươi bó tay sao?" Phòng Huyền Linh vô cùng lúng túng nói: "Dược sư, đệ nhất trí giả Đại Đường, đó là mọi người quá yêu mến ta thôi, thực ra ta cũng có những chuyện không giải quyết được." Ông ta chậm rãi nói: "Hình

bộ Thượng thư Trương Lượng là người cùng phe với Phụ Cơ, hai người có quan hệ cá nhân rất tốt.

Dù có tra ra, Trương Lượng cũng sẽ không bẩm báo sự thật.

Huống hồ Bệ hạ không phản đối yêu cầu của Phụ Cơ, để ông ta làm người giám sát.

Nói cách khác, Bệ hạ thực ra đã biết ai là kẻ chủ mưu đứng sau.

Nhưng Bệ hạ làm vậy, ngài có biết nguyên nhân không?" Lý Tĩnh tuy là một võ tướng, nhưng mưu lược thực ra cũng rất giỏi.

Phòng Huyền Linh đã nói đến mức này, sao ông ta lại không đoán ra được ý định của Lý Thế Dân?

Lý Tĩnh thở dài, có chút thất vọng nói: "Để kẻ phạm pháp giám sát kẻ phạm pháp, Bệ hạ muốn Phụ Cơ xử lý kín đáo chuyện này.

Nếu Huyền Linh đã đoán ra được tâm tư của Bệ hạ, tại sao lại phải kéo Ngô Vương điện hạ và ta đến phủ thương thảo đối sách?" Phòng Huyền Linh nhìn thẳng về phía trước, nhắm mắt nói: "Phụ Cơ bây giờ, không còn là Phụ Cơ của trước đây nữa.

Ông ta đã bị thù hận làm cho mê muội, lòng dạ đã đen tối rồi.

Dược sư, ngài nghĩ ông ta tích trữ than củi, chỉ để kiếm tiền sao?" Lý Tĩnh lắc đầu nói: "Lão phu đoán không ra, ông ta là Quốc cữu của Đại Đường, Thượng thư Hữu phó xạ kiêm Triệu Quốc Công, chủ quản quyền chuyên bán muối và sắt kiếm nhiều tiền nhất Đại Đường.

Bất luận là quyền lực, danh vọng hay tiền tài, ông ta đều là người đứng thứ hai sau Bệ hạ, thật sự không hiểu tại sao ông ta lại làm như vậy." Phòng Huyền Linh nhìn Lý Khác đang thản nhiên uống trà nóng ở bên cạnh, cười nói: "Phụ Cơ làm vậy, hoàn toàn là vì Ngô Vương điện hạ đó." "Ồ?" Lý Khác nhìn Phòng Huyền Linh, cười hỏi: "Phòng đại nhân sao lại nói vậy?" Thực ra, cuộc đối thoại vừa rồi của Phòng

Huyền Linh và Lý Tĩnh, hắn đều nghe thấy cả, phân tích không sai.

Những lời tiếp theo của Phòng Huyền Linh, hắn cũng có thể đoán ra được.

Hắn hỏi Phòng Huyền Linh, là để xác định, xem Phòng Huyền Linh có thật sự phân tích chính xác không.

Mặc dù bây giờ Lý Khác gần như có thể khẳng định, Phòng Huyền Linh không hổ là danh tướng trong lịch sử, phân tích hoàn toàn không sai sót.

Phòng Huyền Linh nói: "Ngô Vương điện hạ, nếu Phụ Cơ đã có quyền lực, danh vọng và cả tiền tài đều đạt đến đỉnh cao, vậy tại sao lại bất chấp sống chết của dân chúng Đại Đường mà tích trữ than củi?

Ông ta làm vậy, hoàn toàn là để lôi kéo những đệ tử của các thế gia đó.

Thế lực của các thế gia, tuy trên triều đường đã bị tập đoàn quân sự Lũng Tây của chúng ta khống chế, thế lực rất nhỏ, nhưng ngoài triều đường, vòi bạch tuộc của họ gần như đã vươn đến mọi ngóc ngách của Đại Đường.

Cho nên, Phụ Cơ muốn mượn sức mạnh của các thế gia để đối phó với ngài.

Vì vậy Phụ Cơ mới cấu kết với người của thế gia, tích trữ than củi." Lý Tĩnh nghe đến đây, ha ha cười lớn: "Huyền Linh à Huyền Linh, thông minh một đời hồ đồ một lúc.

Người của thế gia, tài sản có thể giàu ngang một nước, sao lại vì một chút than củi mà động lòng chứ?

Huyền Linh, điểm này ngài đã lo xa rồi." Lý Khác lắc đầu, cười nói: "Lý tướng quân, điểm này thực ra ngài suy nghĩ chưa đủ chu toàn,

Huyền Linh nói đúng đó.” Lý Tĩnh không hiểu, nói: “Xin Ngô Vương điện hạ chỉ điểm một hai.” Lý Khác uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Trường Tôn Vô Kỵ không thiếu danh lợi và uy vọng, các thế gia không thiếu tài sản.

Nhưng người của thế gia, lại thiếu sự khống chế trên triều đường.

Bởi vì trong các thế gia, gần như không có ai làm quan trên triều.

Trước triều đại của chúng ta, cục diện triều đình gần như bị các thế gia độc chiếm.

Sự phồn hoa của kiếp trước nay đã lụi tàn, các thế gia không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này.

Cho nên họ nhất định sẽ tìm kiếm sự che chở và giúp đỡ của các quan lớn trong triều, giúp họ tái lập chỗ đứng trên triều đường.

Trường Tôn Vô Kỵ và các thế gia đều có nhu cầu riêng, như vậy mới cấu kết với nhau, làm ra quyết định thương thiên hại lý như vậy.

Chương 322

Cho nên, năm nay thành Trường An lạnh bất thường, đã cho họ một cơ hội, tích trữ than củi để giăng bẫy ta.

Họ biết ta sẽ không thể không quản việc này, nên dùng cách này để dụ ta về Trường An.

Tích trữ than củi, tạo ra cảnh thiếu than ở thành Trường An, dụ ta về Trường An, sau đó giết ta mới là mục đích thật sự của họ.

Chắc chắn Trường Tôn Vô Kỵ và các thế gia đã mời sẵn sát thủ, chẳng bao lâu nữa sẽ ra tay thôi." Phòng Huyền Linh nghe đến đây, sợ hết hồn: "Lão thần chỉ đoán được nguyên nhân họ cấu kết là vì có nhu cầu riêng.

Nhưng không ngờ Phụ Cơ lại độc ác như vậy, dùng cách này để ám sát ngài.

Lão thần chỉ nghĩ Phụ Cơ sẽ làm cho ngài thân bại danh liệt, sau đó xin Bệ hạ lập hoàng tử khác làm Thái tử, không ngờ ông ta lại chọn cách này." Phòng Huyền Linh lo lắng, hỏi: "Ngô Vương điện hạ, phải làm sao bây giờ, cứ thế này không chỉ dân chúng Trường An gặp nguy hiểm, mà điện hạ cũng sẽ bị uy hiếp tính mạng." Lý Khác tiếp tục uống trà, nhàn nhạt nói: "Việc này đơn giản vô cùng, Phòng đại nhân hà tất phải phiền não?" Phòng Huyền Linh kinh ngạc, chuyện mà ông vắt óc cũng không tìm ra phương án giải quyết.

Ngô Vương lại không hề lo lắng, ngược lại còn bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ có kế sách hay?

Phòng Huyền Linh nghĩ đến đây, liền kéo tay Lý Khác nói: "Ngô Vương quả nhiên có diệu kế, mau nói cho ta nghe với." Lý Khác hất tay Phòng Huyền Linh ra, cười tà nói.

“Bản vương có thể giúp ngài, nhưng Phòng đại nhân phải đồng ý với ta một điều kiện.” Phòng Huyền Linh kích động không thôi, xoa tay nói: “Ngô Vương điện hạ, chỉ cần ngài chịu giúp, điều kiện gì cũng được.

Dù ngài có động đến con gái ta, lão thần cũng sẽ không ngăn cản, cũng tuyệt đối không so đo.” Lý Khác dở khóc dở cười nói: “Phòng đại nhân, có thể đừng nói chuyện này nữa được không?

Bản vương thật sự không có bất kỳ hành vi bất kính nào với tiểu thư nhà ngài.” Lý Tĩnh cũng ở bên cạnh thêm dầu vào lửa: “Huyền Linh à, lão phu chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như ngươi, đây không phải là đang bán con gái sao?” Phòng Huyền Linh phỉ một tiếng nói: “Dược sư, chẳng phải ngươi cũng vì muốn làm đại nguyên soái diệt Đột Quyết mà ngày ngày nịnh nọt Ngô Vương sao?

Ngươi còn gửi con gái đến U Châu, năm mươi bước cười trăm bước, lúc mắng ta, sao không nhìn lại mình trước đi?” Lý Tĩnh nổi giận, nhanh chóng đứng dậy, chỉ vào Phòng Huyền Linh nói: “Nói bậy, ta làm sao có thể gửi con gái đi được?” Nhưng giọng của Lý Tĩnh càng ngày càng nhỏ.

Rõ ràng là thiếu tự tin, bị Phòng Huyền Linh nói trúng tim đen rồi.

Chỉ yên tĩnh được vài giây, Lý Tĩnh cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hỏi: “Không đúng, sao Huyền Linh lại biết con gái ta là người của Ngô Vương?” Phòng Huyền Linh không trả lời trực tiếp, mà hỏi ngược lại: “Dược sư à, nếu Bệ hạ biết Anh Ca là người của Ngô Vương, ngài sẽ thế nào?

Bệ hạ ban đầu để kiềm chế Ngô Vương, mới để nàng ta lĩnh binh từ tay Ngô Vương.

Dược sư, con gái ngài gửi đi thật hay.” Lý Tĩnh dù sao cũng là võ tướng, tài ăn nói không bằng văn quan như Phòng Huyền Linh.

Chỉ có thể phản bác: "Ngươi mới gửi con gái đi!" Lý Khác đối với biểu hiện của Lý Tĩnh và Phòng Huyền Linh, cảm thấy vô cùng bất lực.

Hắn uể oải nói: "Hai vị đại nhân à, các ngài coi Lý Khác ta là người thế nào?

Là sắc lang sao?

Ta và Anh Ca ngưỡng mộ lẫn nhau, hơn nữa, chuyện giữa hoàng tử, có thể gọi là gửi sao?

Phòng đại nhân, ngài không thể làm ô danh thanh bạch của ta!" Phòng Huyền Linh nói: "Ngô Vương, con gái ta tri thư đạt lễ, tính tình thiện lương, thực ra có thể có những suy nghĩ không đứng đắn với ngài." Phòng Huyền Linh bất chấp sự khinh bỉ của Lý Khác và Lý Tĩnh, liên tục ca ngợi con gái mình tốt như thế nào, thực ra là có nguyên nhân.

Thông qua biểu hiện gần đây của Lý Khác, Phòng Huyền Linh đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc về hắn.

Từ việc ban đầu trên triều đường, phản bác Trường Tôn Vô Kỵ đến không nói nên lời, đến việc ở U Châu đồ sát 20 vạn đại quân Đột Quyết.

Rồi đến mấy ngày trước, giải quyết nguy cơ thiếu than củi ở thành Trường An.

Vô số sự tích, đủ để chứng minh.

Lý Khác đã không còn là người của trước đây nữa.

Lý Khác của trước đây, ôn văn nhã nhặn, đối xử với người thiện lành.

Văn tài xuất chúng, cần chính yêu dân.

Nhưng, luôn thiếu một loại khí chất.

Một loại khí chất vương giả có thể thống ngự thiên hạ.

Đây cũng là lý do vì sao mấy năm gần đây, Phòng Huyền Linh vẫn không đứng về phe nào trong cuộc tranh đoạt đế vị giữa Lý Khác và Lý Thừa Càn.

Bởi vì, Lý Khác thật sự không thể cho mọi người một lý do để tin tưởng.

Nhưng, Lý Khác của hiện tại đã khác.

Hắn của hiện tại, tài trí không giảm so với năm xưa.

Đã từ bỏ những ràng buộc trước đây, không còn vì tranh thủ sự ủng hộ của người khác mà làm những việc không nên làm, không dám làm những việc không dám làm nữa.

Hắn của hiện tại, dũng mãnh quả cảm.

Bá khí không mất đi nhân đức, là một người thừa kế đế vị thực sự.

Dám khẳng định, thành tựu sau này của Lý Khác, tuyệt đối sẽ tốt hơn hoàng đế hiện tại gấp mấy lần.

Nghĩ đến đây, Phòng Huyền Linh tiếp tục nói: "Chỉ cần Ngô Vương điện hạ có thể đánh đổ Phụ Cơ, điện hạ làm gì cũng được." Lý Khác uống trà đủ rồi, biết Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh sẽ không có chuyện gì khác, liền đứng dậy nói: "Về việc này, hai vị lão đại nhân không cần phải lo nữa, Trường Tôn Vô Kỵ trong tay ta, không nhảy nhót được bao lâu đâu.

Được rồi, ta về phủ đây." Phòng Huyền Linh đứng dậy cung kính tiễn, lớn tiếng nói: "Ngô Vương điện hạ, ngài đi thong thả.

Ngày mai ta sẽ cho tiểu nữ đến hầu hạ điện hạ." Lý Tĩnh hung

hăng nói: “Phòng Huyền Linh, không được phép cho con gái ngươi tranh giành ngôi vị vương phi với Anh Ca nhà ta.” “Lý Tĩnh thất phu, Phụng Châu nhà ta ôn nhu đáng yêu, yêu kiều mê người, nhất định sẽ được sủng ái hơn Anh Ca nhà ngươi.” “Phòng Huyền Linh, lấy mạng ngươi...” Ngoài phòng, một tiểu nha hoàn gắt gao bịt miệng mình lại, sau khi Lý Khác đi xa, liền lập tức xông ra ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi, đại sự không hay rồi.” Phòng Phụng Châu hai chân khép lại, tư thế ngồi vô cùng ưu nhã đang đọc sách.

Nàng quay đầu nhìn tiểu nha hoàn, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cửu, có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?

Ta đã nói với ngươi rồi mà?

Một cô gái phải văn tĩnh, không được la hét, không được nói năng nhanh nhẩu, như vậy không có chút thục nữ nào cả, không được như vậy nữa, biết chưa?” Tiểu Cửu sắp khóc đến nơi rồi: “Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này.

Vừa rồi ta đi ngang qua phòng lão gia, lão gia muốn gả người cho tên khốn đó!” Phòng Phụng Châu nghe vậy lo lắng: “Tên khốn đó?” Tiểu Cửu gật đầu.

Phòng Phụng Châu nhận được câu trả lời chính xác, tức giận dậm chân một cái, khóc lóc nằm úp trên giường, dùng chăn che đầu.

“Tiểu thư, tiểu thư, đừng khóc nữa.

Việc này còn có thể cứu vãn, đừng vội.” Nhưng không ngờ, tiếng khóc của Phòng Phụng Châu càng ngày càng lớn.

“Tiểu thư, hay là người đi làm nũng với lão gia đi, lão gia thương người nhất mà.” “Tiểu thư, đừng trùm đầu nữa, sẽ ngạt chết đó.” “Tiểu thư, tiểu thư?” “Tiểu thư, người đang cười sao?” Tiểu Cửu

nhìn Phòng Phụng Châu mặt mày tươi cười, vẻ mặt e thẹn, tam quan lập tức sụp đổ!

Sáng hôm sau.

Trời quang mây tạnh, nắng mai rực rỡ.

Do đường từ U Châu về Trường An xa xôi, gập ghềnh, nên Lý Khác trên đường đã phi ngựa không ngừng nghỉ, cộng thêm hai ngày liên tục xử lý chính sự, khiến thân tâm Lý Khác vô cùng mệt mỏi.

Sau một đêm nghỉ ngơi, Lý Khác đã hồi đầy máu.

Chương 323

Theo cách nói của đời sau, lúc này chính là nắng vừa đẹp, gió không hanh.

Hôm nay là một ngày tốt để ra ngoài du ngoạn.

"Hổ Si, dẫn huynh đệ theo, hôm nay chúng ta đến ngoại ô phía tây thành chơi một chuyến." Hứa Chử sờ đầu, cười tà nói: "Chủ thượng, ngài muốn đi tìm cô nương sao?

Yên tâm, tôi đã dặn dò huynh đệ rồi, chuyện này không ai được nói cho chủ mẫu biết." Lý Khác phỉ một tiếng nói: "Hổ Si sao lại nói vậy, chẳng lẽ bản vương không thể ra ngoài giải sầu sao?" Hứa Chử trả lời: "Chủ thượng, sau nhiều ngày tuyết lớn, trời quang mây tạnh, đại đa số tiểu thư con nhà giàu đều sẽ ra ngoài du ngoạn." Lý Khác nghe vậy, cảm thấy rất có lý.

Nhưng Hứa Chử nói như vậy, trong lòng Lý Khác có chút ngứa ngáy.

Từ khi rời xa Lý Anh Ca đến nay đã được năm ngày.

Trong năm ngày này, hắn giữ mình trong sạch, không tìm phụ nữ giải quyết vấn đề, ban đêm thật sự quá khó chịu.

Thời tiết như thế này, có lẽ có thể gặp được Phòng Phụng Châu mà hắn vẫn luôn muốn gặp.

Nếu gặp được, vậy thì có kịch hay để xem rồi.

Lý Khác cười hiểm ác.

Hứa Chử lập tức lặng lẽ nói với thuộc hạ: "Xem đi, xem đi, chủ thượng lại đang nghĩ đến chuyện bậy bạ rồi." Mọi người bịt miệng, sợ cười ra tiếng rồi bị Lý Khác đánh một trận.

Lý Khác liếc nhìn một cái, thầm nghĩ: Ai, bị nhìn thấu rồi, thật thất bại. … Lý Khác cùng một nhóm người phi ngựa đến thảo nguyên lớn ở ngoại ô phía tây thành.

Lúc này trên thảo nguyên là một màu trắng xóa, tuyết trắng ngần vô cùng mê người.

Gió lạnh thổi qua, khiến Lý Khác rùng mình.

Trời tuyết tan, quả nhiên lạnh đến chảy nước mắt.

Đột nhiên, một bóng người màu đỏ sẫm lọt vào mắt hắn.

Theo sau đó, một giọng nói trong trẻo truyền vào tai.

"Ai da, Tuyết Nhi, chậm một chút, chậm một chút, người ta theo không kịp." "Phụng Châu à, đại tiểu thư của tôi ơi, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng cả ngày ở trong nhà, thân thể yếu đi rồi thấy chưa." "Ừm ừm, Tuyết Nhi nói đúng đó, sau này Phụng Châu nhất định sẽ rèn luyện nhiều hơn, đánh bại Lý Anh Ca." Lý Khác kinh ngạc.

Phụng Châu?

Phòng Phụng Châu?

Lý Anh Ca?

Chẳng lẽ cô gái áo đỏ này, chính là Phòng Phụng Châu mà hắn vẫn luôn muốn gặp mà chưa có cơ hội?

Người mà Lý Anh Ca đã ba lần bảy lượt nhấn mạnh, ba lần bảy lượt nhắc nhở, ba lần bảy lượt uy hiếp, không cho phép liên lạc?

Lý Khác nhìn kỹ, trong lòng không khỏi có chút rối loạn.

Chỉ thấy Phòng Phụng Châu mặc một bộ đồ màu đỏ, thân hình nhỏ nhắn, dáng người thon thả.

Gương mặt tinh xảo bị lạnh đến đỏ ửng, vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là dáng đi của nàng, yểu điệu thướt tha, không nhanh không chậm, đúng chuẩn một thục nữ.

Khiến Lý Khác hai kiếp làm người, cũng không nhịn được mà phải giơ ngón cái khen cho dáng đi của nàng.

Đây mới là dáng vẻ của một thục nữ nên có!

So với Lý Anh Ca nhanh như chớp, dáng đi của Phòng Phụng Châu càng có vẻ nữ tính hơn.

Lý Khác bây giờ cuối cùng cũng hiểu, vì sao Lý Anh Ca cứ một mực yêu cầu hắn, không được tìm Phòng Phụng Châu.

Bởi vì, Lý Anh Ca cho rằng, trước mặt Phòng Phụng Châu, mình sẽ thua!

Vẻ nữ tính, phong thái thục nữ của Phòng Phụng Châu, quả thực không phải Lý Anh Ca lăn lộn trên chiến trường có thể so sánh được.

Nhưng mỗi người đều có ưu điểm riêng, hai người phụ nữ này, Lý Khác đều thích!

Chính cái gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Lý Khác bước lên trước, giả vờ ra vẻ vô cùng phong độ chào hỏi: "Phụng Châu tiểu thư, đã lâu không gặp, không biết hiện tại có khỏe không?" Phòng Phụng Châu nghe thấy giọng nói sau lưng, rõ ràng là giật mình.

Nàng quay người, nhìn thấy Lý Khác, lập tức sợ đến ngã ngồi trên đất.

"Ngươi, ngươi cái tên đại hỗn đản, không được qua đây." Nhìn phản ứng này của Phòng Phụng Châu, Lý Khác không khỏi có chút

đau lòng và tủi thân.

Hắn xuyên không từ kiếp trước, có rất nhiều ký ức không được kế thừa, nên căn bản không biết, trước đây mình đã làm gì với Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu đối xử với hắn như một tên lưu manh, khiến hắn bị tổn thương.

Tuyết Nhi mặc một bộ đồ màu trắng, nghe Phòng Phụng Châu nói vậy, liền lập tức chắn trước mặt nàng, chỉ vào Lý Khác nói: "Ngươi là tên khốn nào?

Hừ, không được bắt nạt Phụng Châu, nếu không ngươi sẽ không yên đâu." Nàng ta ra thế đánh nhau, tức giận nhìn Lý Khác.

Lý Khác căn bản không để ý, tránh nàng ta đi thẳng đến chỗ Phòng Phụng Châu.

Tuyết Nhi thấy Lý Khác không để ý mình, liền lớn tiếng nói: "Hừ, tên khốn này, bản tiểu thư nói cho ngươi biết, nữ tướng quân nổi tiếng của Đại Đường, Lý Anh Ca ngươi biết chứ, nàng ta là bại tướng dưới tay ta đó, khuyên ngươi nên biết điều một chút, mau chóng rời khỏi nơi này đi." Lý Khác đẩy nàng ta ra, sau đó nhìn chằm chằm vào Phòng Phụng Châu hỏi: "Ta khốn nạn ở chỗ nào, ngươi nói cho rõ ràng đi." Phòng Phụng Châu vội vàng đứng dậy, ngay cả tuyết trên người cũng không kịp phủi, lập tức trốn sau lưng Tuyết Nhi, ló đầu ra nói: "Ngươi là đồ khốn, cả đời này không gặp lại nữa, đi đi.

Đi tìm Lý Anh Ca của ngươi đi." Lý Khác nổi hứng trêu chọc, quay người liền đi: "Vậy được thôi, ta đi tìm Anh Ca, Anh Ca đối với ta tốt hơn ngươi nhiều." Phòng Phụng Châu thấy Lý Khác muốn rời đi, lập tức hét lên: "Này này, không được đi.

Quay lại cho ta." Lý Khác vừa định nói, chỉ thấy một người hầu

vội vã chạy đến.

"Tiểu thư, mau về nhà đi.

Lão gia và phu nhân đều bị bắt đi rồi." Tuyết Nhi không nói hai lời, lên ngựa liền đi.

Phòng Phụng Châu nhìn Tuyết Nhi một cái, sau đó liền cúi đầu nói với Lý Khác: "Khác ca ca, đưa muội đến nhà Tuyết Nhi được không?" "Phụt…" Lý Khác kinh ngạc đến mức suýt hộc máu.

Người phụ nữ này đang làm cái gì vậy?

Thay đổi cũng quá nhanh rồi đi?

Cô gái trông vô cùng dịu dàng thục nữ này, lúc thì gọi người ta là "đại hỗn đản", lúc thì gọi người ta là "Khác ca ca", sự chuyển biến này, người bình thường thật sự không thể chấp nhận được.

Nhưng sự ngạc nhiên của Lý Khác không kéo dài được bao lâu, đã bị giọng nói vừa gấp gáp vừa dễ nghe của Phòng Phụng Châu cắt ngang: "Nhanh lên đuổi theo đi, nhà Tuyết Nhi e là sẽ gặp đại nạn." Lý Khác nghe ra sự lo lắng trong lời nói của Phòng Phụng Châu, liền lập tức nói với Hứa Chử: "Hổ Si, mau xuống ngựa, nhường cho Phòng tiểu thư." Hứa Chử rất nghe lời xuống ngựa, đưa dây cương lên.

Chương 324

Nhưng Phòng Phụng Châu lại xấu hổ vò vạt áo, yếu ớt nói: "Ta, ta không biết cưỡi ngựa…" Lý Khác nghe vậy vui mừng khôn xiết, một tay ôm lấy eo Phòng Phụng Châu, hơi dùng sức một chút, Phòng Phụng Châu đã ngồi trên ngựa của Lý Khác.

Lý Khác thúc ngựa liền đi, để lại Hứa Chử và những người khác ở phía sau, ngơ ngác nhìn nhau.

"Nghe rõ chưa, chuyện này không được nói với chủ mẫu, biết chưa?" Một tiểu binh lại hỏi: "Vậy nếu chủ mẫu biết, không tha cho chúng ta thì phải làm sao?" Hứa Chử nghe xong đầu óc quay cuồng, hoàn toàn không biết nên xử lý thế nào.

Hứa Chử phiền não.

Trong khi đó Lý Khác lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Làn da của Phòng Phụng Châu mịn màng, trắng nõn, hương thơm độc đáo trên người nàng thỉnh thoảng lại bay vào mũi hắn, không khỏi khiến Lý Khác tâm viên ý mã.

Lúc này, Phòng Phụng Châu không biết có phải vì xấu hổ không, đột nhiên gương mặt đỏ ửng, vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Lý Khác trêu chọc: "Phòng tiểu thư, mặt cô đỏ rồi?

Ai da, cổ cô cũng đỏ rồi?

Bị cảm lạnh sao?" Phòng Phụng Châu nhẹ nhàng véo vào chân Lý Khác, nhưng đột nhiên lại khóc.

Lý Khác vô cùng thắc mắc, cô gái này cũng quá truyền thống rồi đi.

Đùa như vậy cũng khóc sao?

Nhưng những lời tiếp theo của Phòng Phụng Châu lập tức chứng minh suy đoán của Lý Khác là sai.

Phòng Phụng Châu nghẹn ngào nói: "Cưỡi nhanh lên, đuổi theo." Mặc dù giọng nói mang theo tiếng khóc, nhưng Lý Khác có thể nghe ra, hiện tại nàng đang rất lo lắng.

Lý Khác tăng tốc, thuận tiện hỏi ra thắc mắc của mình: "Tuyết Nhi là ai vậy, nghe ra được cô rất quan tâm đến cô ấy." Phòng Phụng Châu nói: "Tuyết Nhi ở tiệm gạo Trương thị phía đông thành là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của ta, cô ấy luôn đối xử rất tốt với ta, nên nhà cô ấy xảy ra chuyện, ta rất lo lắng." Lý Khác lại hỏi: "Tiệm gạo Trương thị?

Nói cách khác, cô ấy chỉ là con gái của một thương nhân thôi, cô là con gái của Tể tướng Đại Đường, địa vị hai người chênh lệch như vậy, sao lại quen biết nhau?" Phòng Phụng Châu hồi tưởng: "Đừng nhìn Tuyết Nhi thân hình nhỏ nhắn hơn ta, nhưng sức lực lại rất lớn.

Mùa hè năm ta tám tuổi, ta một mình chạy ra bờ sông chơi nước, không cẩn thận bị rơi xuống sông.

Lúc đó gia phó không ở bên cạnh, xung quanh không có một ai, lúc ta sắp chết đuối không còn ý thức, Tuyết Nhi đột nhiên xuất hiện, ta mới giữ được mạng sống." Phòng Phụng Châu tiếp tục: "Thực ra cô ấy cũng không biết bơi lắm, nhưng vì cứu ta, đã không ngần ngại nhảy xuống nước.

Vì vậy, trong ngực cô ấy bị vào quá nhiều nước, ngày hôm đó đã sốt cao, hôn mê nửa tháng mới tỉnh.

Ngươi nói xem, ta có thể không lo lắng sao?" Lý Khác nghe vậy, ấn tượng về Tuyết Nhi tốt lên không ít.

Thân hình nhỏ nhắn như vậy, lại có một trái tim thấy việc nghĩa

hăng hái làm.

Phòng Phụng Châu tiếp tục nói: "Không chỉ vậy, vì Lý Anh Ca lúc nhỏ thường xuyên bắt nạt ta.

Sức của Tuyết Nhi rất lớn, nên ta thường tìm cô ấy để đối phó với Lý Anh Ca.

Cô ấy có dũng, ta có mưu, nên Lý Anh Ca lợi hại như vậy, lúc chúng ta liên thủ, luôn bị chúng ta bắt nạt rất thảm." Lý Khác nghe đến đây cười.

Không ngờ Lý Anh Ca mạnh mẽ như vậy, cũng có lúc gặp phải đối thủ.

Lý Khác hỏi: "Cô và Anh Ca rốt cuộc có thù oán gì, tại sao trong miệng hai người đều không có lời tốt đẹp về đối phương?" Phòng Phụng Châu đột nhiên quay đầu nhìn Lý Khác một cái, bĩu môi nói: "Hừ, gọi thân thiết như vậy, xem ra ở U Châu, quả nhiên có một chân.

Quả nhiên là đồ khốn.

Hơn nữa, ân oán của con gái, con trai không được hỏi." Không xong rồi, nàng vừa nói xong, lòng hiếu kỳ của Lý Khác lại trỗi dậy.

Lời nói của Phòng Phụng Châu, luôn dịu dàng tinh tế, dùng từ cũng hàm súc ôn nhu, ít khi dùng những từ ngữ mang tính công kích như vậy.

Sao vừa nhắc đến Lý Anh Ca, sắc mặt và ngữ khí lại thay đổi thế?

Hơn nữa, tại sao cứ gọi ta là đồ khốn?

Ta rốt cuộc đã làm gì ngươi chứ?

Trong lúc Lý Khác đang suy nghĩ, hai người đã đến nhà Tuyết Nhi ở phía đông thành.

Lý Khác bế Phòng Phụng Châu xuống ngựa, nàng xách váy vội vã

xông vào nhà Tuyết Nhi.

Lý Khác ngẩng đầu nhìn, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Chỉ thấy nhà Tuyết Nhi, cửa lớn bị phá nát, biển hiệu bị dỡ xuống.

Bàn ghế trong đại sảnh bị phá, cửa sổ bị đập vỡ, cây cối trong sân cũng ngổn ngang đổ rạp.

Cả ngôi nhà, giống như bị cướp sạch.

Lúc này, Phòng Phụng Châu hét lên một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của Lý Khác.

Không lẽ gặp phải kẻ xấu rồi?

Lý Khác tìm theo tiếng hét chạy đến, đi vào một phòng ngủ, nhìn cảnh tượng bên trong, mày nhíu chặt, tay cũng nắm chặt thành quyền.

Quả thực quá đáng.

Ta biết các ngươi sẽ ra tay, nhưng không ngờ lại ti bỉ như vậy!

Quả thực trời đất khó dung!

Trong lúc Lý Khác đang phẫn nộ, Phòng Phụng Châu vừa khóc vừa hét: "Tuyết Nhi, sao em lại thành ra thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Khác nhìn kỹ, dù đã kinh qua sa trường, đã quen nhìn thấy sự tàn khốc trên chiến trường, lúc này nhìn thảm trạng của Tuyết Nhi, cũng không khỏi nhắm mắt lại.

Người chết trên chiến trường đều là nam nhi, nhìn nhiều cũng quen rồi.

Nhưng Lý Khác hai kiếp làm người, lần đầu tiên thấy một cô gái thê thảm như vậy.

Chỉ thấy bộ y phục trắng như tuyết ban đầu của Tuyết Nhi, lúc này đã dính đầy máu ở phần lớn các nơi.

Quần áo vốn chỉnh tề, cũng trở nên rách nát không chịu nổi.

Nhìn lên mặt nàng, lạnh đến tím tái, môi khô nứt, ánh mắt đờ đẫn trống rỗng.

Hoàn toàn là bộ dạng bị kẻ xấu lăng nhục.

Lúc này, nàng giống như người mất trí, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Báo thù, báo thù, báo thù!

Oan uổng, oan uổng, oan uổng!” Phòng Phụng Châu nhìn người bạn thân thời thơ ấu thê thảm như vậy, không nhịn được mà ôm chặt lấy nàng.

Chương 325

Vừa không ngừng an ủi, nàng cũng ngẩng đầu nhìn Lý Khác.

Trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Phòng Phụng Châu, những giọt lệ lớn như hạt đậu lăn dài, đôi mắt mê người biết nói, lúc này cũng bi thương vạn phần.

Nàng cắn môi, nghẹn ngào nói: "Đại hỗn đản, không không, Ngô Vương điện hạ, cầu xin ngài, xin ngài hãy giúp Tuyết Nhi." Dáng vẻ của một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, cắn môi cố nén không khóc trước mặt mình, là điều khiến đàn ông cảm thấy đau lòng nhất.

Một cô gái bình thường như vậy, đối với người luôn đồng cảm với kẻ yếu, đều sẽ không nhịn được mà dâng lên lòng bảo vệ mãnh liệt.

Huống hồ, Phòng Phụng Châu là một thiếu nữ dịu dàng xinh đẹp như vậy.

Dù nàng không cầu xin, Lý Khác cũng sẽ không do dự mà giúp đỡ.

Bởi vì từ khi Phòng Phụng Châu nói ra gia thế của Tuyết Nhi, biết nhà nàng mở tiệm gạo, hắn đã đoán ra ai là kẻ chủ mưu đứng sau.

Các tiệm gạo ở Đại Đường, nghề chính đều là bán gạo bán lương thực.

Nghề phụ thường là thu mua than củi, chuẩn bị cho mùa đông bán kiếm một khoản.

Chuyện liên quan đến than củi, ngoài đại cừu nhân số một của Lý Khác là Trường Tôn Vô Kỵ, còn ai có thể thoát khỏi liên quan?

Lúc này, đầu óc Tuyết Nhi đột nhiên tỉnh táo lại.

Nàng vô cùng hối hận nói: "Đều tại ta, đều tại ta không nghe lời Phụng Châu, nếu không nhà ta đã không xảy ra chuyện như thế này.

Cha mẹ ta cũng sẽ không bị đánh đập rồi tống vào nhà lao." Lý Khác không khỏi sững sờ, hỏi: "Cô biết sẽ có chuyện này xảy ra sao?" Tuyết Nhi nhìn Phòng Phụng Châu đã khóc đến mắt sưng đỏ, vô cùng mừng rỡ.

Nàng cũng ôm chặt lấy Phòng Phụng Châu, nói với nàng: "Đều là Phụng Châu nói cho ta biết, ta nào biết sẽ có chuyện gì.

Ta ngoài việc giúp Phụng Châu đánh Lý Anh Ca, còn có thể làm gì chứ?" Lý Khác kinh ngạc nhìn Phòng Phụng Châu một cái, không nhịn được hỏi: "Cô có căn cứ gì, mà lại đoán được nhà Tuyết Nhi sẽ gặp tai nạn này?" Phòng Phụng Châu nhíu mày nói: "Tháng mười, thời tiết lúc đó có chút bất thường rồi.

Nên ta đoán lượng than củi sử dụng chắc chắn sẽ tăng mạnh, nhưng kỳ lạ là, lại không có mấy cửa hàng bán than.

Hơn nữa, giá than cũng cao ngất ngưởng.

Vì vậy, ta đã bí mật lệnh cho người hầu đi điều tra.

Quả nhiên phát hiện có người muốn tích trữ than củi, sau đó đẩy giá lên cao." Lý Khác buột miệng hỏi: "Nếu Phụng Châu đã nói cho cô biết chuyện này, tại sao cô lại giúp giặc làm ác?" Lý Khác vừa nói xong, thầm mắng mình đã hỏi một câu thừa thãi.

Quả nhiên, Tuyết Nhi nghiến răng nói: "Ngô Vương điện hạ, cha ta thuận theo dòng nước cũng có nguyên nhân.

Tất cả các tiệm gạo và tiệm bán than trong thành, đều bị tập trung lại ký một bản đồng minh.

Nếu có nhà nào không đồng ý, thì tất cả các cửa hàng sẽ cắt đứt quan hệ làm ăn.

Thương nhân, quan trọng nhất không phải là quan hệ sao?

Nếu không có quan hệ, mọi người đều không làm ăn với mình, sau này làm sao có thể kinh doanh tiếp được?" Tuyết Nhi nói đến đây, thân thể đột nhiên không khỏi run rẩy.

"Không chỉ vậy, nhà ta liên tục nửa tháng nhận được thư dính máu, liên tục nửa tháng, nửa đêm canh ba có người gõ cửa.

Cha ta từng nói với ta, ông phát hiện có người đã theo dõi ta suốt một tháng trời." Nói xong những điều này, Tuyết Nhi không khỏi siết chặt vòng tay ôm Phòng Phụng Châu.

Rõ ràng là, sợ hãi, kinh hoàng!

Lý Khác cuối cùng cũng hiểu.

Trước mặt một số thế lực, một thương nhân nhỏ bé, giống như con kiến lay cây đại thụ, không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Phòng Phụng Châu đưa tay sờ mặt Tuyết Nhi, nhẹ nhàng nói: "Ngô Vương điện hạ, cha của Tuyết Nhi là một người tốt.

Trong lúc vạn bất đắc dĩ, cha cô ấy đã bí mật gửi than củi cứu mạng cho những gia đình nghèo khổ.

Chính vì vậy, trong 108 phường của thành Trường An, dưới tình hình mỗi phường trung bình có 10 người chết cóng, phường Thanh Tu, nơi nghèo khó nhất thành Trường An, lại không có một người nào chết cóng.

Đều là nhờ cha của Tuyết Nhi có lòng thiện." Phòng Phụng Châu vừa nói xong, Tuyết Nhi hung hăng đập xuống sàn nhà: "Hừ, đợi ta tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau, ta nhất định sẽ không tha cho hắn." Lý Khác nhìn sàn nhà bị nứt bởi một cú đập, cuối cùng cũng hiểu ra.

Tại sao Lý Anh Ca, một nữ tướng quân lợi hại như vậy, lại đấu

với hai cô gái nhỏ này có qua có lại.

Bởi vì Phòng Phụng Châu thông minh, còn Trương Tuyết Nhi có võ công.

Cô gái nhỏ nhắn này, sức lực cũng quá lớn rồi.

Phòng Phụng Châu nhìn Lý Khác một cái, cầu xin: "Ngô Vương điện hạ, cầu xin ngài hãy cứu cha mẹ Tuyết Nhi.

Nếu ngài cứu được họ, sau này ta sẽ không đấu với Anh Ca nữa, được không?" Lý Khác nghe vậy, lập tức xua tay nói: "Không được, không được, cứ tiếp tục đấu đi.

Như vậy mới có ý nghĩa…" Phòng Phụng Châu khó hiểu nhìn Lý Khác một cái, dường như cảm thấy rất khó hiểu với lời nói của hắn.

"Nàng thích xem ta và Lý Anh Ca cãi nhau à?" Lý Khác cười hắc hắc, bất giác gật đầu.

Viết văn biên truyện đều có câu "văn hỉ sơn bất hỉ bình", nghĩa là văn chương thích gập ghềnh chứ không thích bằng phẳng.

Trong cuộc sống, đương nhiên phải có đấu tranh, có cãi vã mới thú vị chứ!

Lý Anh Ca anh khí bức người, Phòng Phụng Châu dịu dàng hiền thục.

Một văn một võ, một tĩnh một động.

Đúng là một cặp trời sinh để cãi nhau.

Lý Khác không khỏi có chút mong đợi những ngày tháng thú vị sau này.

Phòng Phụng Châu quả không hổ là nữ tử nổi tiếng có tính tình tốt.

Cô không hỏi sâu, càng không tức giận, ngược lại còn lắc đầu một cách bất ngờ, sau đó nói: "Trước tiên không nói chuyện đó nữa, Ngô Vương điện hạ rốt cuộc có đối sách gì không?" Nói xong, Tuyết Nhi cũng nhìn sang với ánh mắt mong đợi, tinh thần phấn chấn trở lại.

Lý Khác nghe Phòng Phụng Châu nhắc nhở, lập tức dẹp bỏ tâm trạng đùa giỡn, gật đầu, quay lưng về phía hai nàng nói: "Biện pháp ta đã nghĩ ra rồi, nhưng cần sự phối hợp của hai người." Hai nàng nhanh chóng gật đầu: "Ta nhất định sẽ phối hợp tốt với Ngô Vương điện hạ." Lý Khác xoay người, nói với Phòng Phụng Châu đang tràn đầy hy vọng: "Phụng Châu, chuyện này nàng là một trong những mấu chốt, phải nhớ kỹ lời ta dặn." Phòng Phụng Châu nghe Lý Khác gọi thẳng tên mình thân mật như vậy, không khỏi có chút đỏ mặt.

Nàng đỏ mặt nói: "Vâng vâng, ta nhất định sẽ ghi tạc trong lòng, không quên một chữ một câu nào." Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu nói: "Được, bây giờ nàng mau về tìm cha, kể lại mọi chuyện cho ông ấy, sau đó bảo ông ấy tâu lên với phụ hoàng già của ta vào buổi triều sớm mai." Phòng Phụng Châu cắn môi suy nghĩ, một lúc lâu sau cuối cùng cũng gật đầu.

"Cha tuy không cho ta xen vào chuyện triều chính, nếu không sẽ phạt ta.

Nhưng vì Tuyết Nhi, ta liều mình vậy." Tuyết Nhi nghe vậy lập tức ôm chặt lấy nàng, luôn miệng cảm tạ.

Sau đó, Lý Khác nói với Tuyết Nhi: "Bây giờ, cô mau đi khắp các nơi trong phường Thanh Tu, tìm những người có thể chứng minh cho cha cô, càng nhiều càng tốt." "Nhớ kỹ, càng nhiều càng tốt." Tuyết Nhi không nói hai lời, lập tức chạy ra ngoài.

Phòng Phụng Châu vội nói: "Tuyết Nhi, thay bộ quần áo khác đã..." Phòng Phụng Châu chưa nói hết câu, bóng lưng Tuyết Nhi đã

biến mất khỏi tầm mắt của nàng và Lý Khác.

Chương 326

Phòng Phụng Châu dậm chân, ánh mắt thêm phần kiên định.

“Hừ, dù thế nào đi nữa, ta nhất định phải thuyết phục cha, để ông ấy giúp Tuyết Nhi giải oan.” Lý Khác thích nhất là dáng vẻ này của các thiếu nữ.

Những cô gái chưa bị thế sự vẩn đục như vậy mới là quyến rũ nhất.

Phòng Phụng Châu như đột nhiên nhớ ra điều gì, quay người nói với Lý Khác: “Phải rồi, Ngô Vương điện hạ không phải nên đi tìm đám thương nhân kia sao?” Lý Khác cười gật đầu, lại có thêm một bước nhận thức về sự thông minh của nàng.

Một thiếu nữ mới mười lăm, mười sáu tuổi, trong tình huống này lại có đầu óc như vậy, quả nhiên không tầm thường.

Quả nhiên là người có thể đấu qua đấu lại với Lý Anh Ca.

Lý Khác đưa Phòng Phụng Châu ra khỏi nhà Tuyết Nhi, ra lệnh cho hộ vệ hộ tống nàng về nhà.

Sau đó, hắn dẫn theo Hứa Chử và những người khác, nhanh chóng đi về phía một cửa hàng lớn. ...

Phòng Phụng Châu vừa về đến nhà đã đi khắp nơi tìm Phòng Huyền Linh.

“Vân Nhi, có thấy lão gia đâu không?” “Không thấy ạ.” “A Tam, lão gia đã về chưa?” “Thưa đại tiểu thư, tiểu nhân không thấy ạ.” “Mẹ, cha đang ở đâu vậy ạ?” “Con gái ngoan của ta, sao lại vội vã tìm cha con thế, có chuyện gì sao?

Mau lau mồ hôi trên trán đi.” “Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi, là

một tiểu thư khuê các thì phải có dáng vẻ của tiểu thư khuê các.

Cứ hấp tấp điên cuồng như vậy làm sao gả đi được?" "Cha con vừa về, đang đọc sách trong thư phòng đấy, con gái ngoan qua đó tìm đi." Phòng Phụng Châu ngoan ngoãn gật đầu, sau đó liền nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi đi về phía thư phòng.

Phòng phu nhân rất hài lòng với sự ngoan ngoãn nghe lời của Phòng Phụng Châu, không khỏi lẩm bẩm: "Ai, con gái sắp đến tuổi gả chồng rồi, phải tìm cho nó một chàng rể tốt mới được.

Nhưng con gái mình vừa ưu tú vừa xinh đẹp như vậy, ai mới xứng với nó đây?" Một lúc lâu sau, Phòng Phụng Châu cuối cùng cũng đến bên ngoài thư phòng.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhanh chóng nở một nụ cười rồi bước vào.

"Cha, cha đang đọc sách ạ?" Phòng Huyền Linh vốn đang khổ sở suy nghĩ đối sách đối phó với Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhưng vừa nhìn thấy con gái bảo bối Phòng Phụng Châu, mọi phiền não lập tức tan biến, trong đầu chỉ còn lại mấy chữ: Con gái của lão phu, thật xinh đẹp!

Phòng Phụng Châu đi ra sau lưng ông, giúp ông xoa bóp vai, nói: "Cha, con có một chuyện muốn nhờ cha." Phòng Huyền Linh nghe vậy, lập tức nhảy dựng lên: "Tên nhóc Lý Khác kia lại giở trò sàm sỡ với con à?" Phòng Phụng Châu vừa tức vừa buồn cười, sau đó lại đỏ mặt, dậm chân nói: "Cha, cha nói bậy gì vậy?

Con nói không phải chuyện đó." Phòng Huyền Linh đầu óc rối bời.

"Con nói không phải chuyện đó, vậy là có chuyện đó rồi!

Lẽ nào tên nhóc đó thật sự sàm sỡ con?" Phòng Phụng Châu sắp bị cha mình làm cho choáng váng, ngẩn người một lúc rồi mới thủ thỉ:

“Cha... con xin cha hãy giúp Tuyết Nhi.” Phòng Phụng Châu kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Phòng Huyền Linh nghe xong trước tiên thở phào một hơi dài, cuối cùng cũng thể hiện được khí chất trầm ổn của một vị tể tướng Đại Đường.

“Tuyết Nhi?

Là cô bé năm tám tuổi đã chăm sóc con suốt nửa tháng khi con bị sốt cao phải không?” “Cha nhớ rồi, lễ tạ nhà chúng ta gửi đến, con bé đều từ chối hết.” “Người có tình cảm cao thượng như vậy, không giống một thương nhân tham tài.” “Không nói gì khác, chỉ riêng phần tình cảm năm xưa, cha cũng sẽ giúp một tay.” Phòng Phụng Châu nghe vậy, lập tức mừng rỡ ra mặt.

Nàng ngoan ngoãn lui ra khỏi phòng, không làm phiền Phòng Huyền Linh viết tấu chương. ...

Có Phòng Huyền Linh giúp đỡ, cha mẹ Tuyết Nhi đã được cứu rồi!

Phòng Huyền Linh dường như đoán được suy nghĩ trong lòng con gái, ông thở dài nói: “Phụng Châu à, việc này không dễ đâu, con phải chuẩn bị tâm lý.” Phòng Phụng Châu trong lòng kinh ngạc, bi thương nói: “Cha, bọn họ sẽ cấu kết với nhau, quan quan bao che cho nhau sao?

Cha mẹ Tuyết Nhi, cho dù không phạm tội, cũng sẽ bị vu oan đến chết sao?” Phòng Huyền Linh vuốt râu, vui mừng nhìn con gái, thầm nghĩ: Lão phu tuy đã cấm Phụng Châu không được bàn luận chuyện triều chính, nhưng kiến thức của con bé lại xuất chúng như vậy.

Quả nhiên là con gái do Phòng Huyền Linh ta sinh ra, thật thông minh.

Không giống như con bé Anh Ca nhà tên vũ phu Lý Tĩnh kia, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, không có chút nữ tính nào.

Phòng Huyền Linh cười xong, lại nghĩ đến thảm cảnh mà cha mẹ Tuyết Nhi sắp phải đối mặt, lại không khỏi thở dài.

"Con gái, việc này cha sẽ cố hết sức, nhưng con đừng hy vọng quá nhiều.

Nhưng mà, cha làm không được, có một người chắc chắn làm được." Phòng Phụng Châu trước tiên vui mừng, sau đó một bóng hình quen thuộc lập tức hiện lên trong đầu nàng.

Người đó cao lớn uy mãnh, anh tuấn uy vũ.

Mặc dù bá đạo, mặc dù phong lưu háo sắc, nhưng Phòng Phụng Châu không khỏi nghĩ đến, mặt lại đỏ bừng.

Phòng Huyền Linh biết người mà Phòng Phụng Châu nghĩ đến chính là hắn.

Nhìn cây cải trắng xinh đẹp như vậy lại đem lòng yêu một con heo vừa có học thức, vừa có tài năng lại có sức hút, làm một người cha, trong lòng Phòng Huyền Linh có chút khó chịu.

Nhưng, nghĩ kỹ lại.

Cải trắng bị con heo kia ủi cũng không tệ.

Biết đâu có thể sinh con trước Lý Anh Ca, vậy thì vị trí Vương phi sẽ là của con gái mình.

Sau này vị trí Hoàng hậu cũng không phải là không thể! ...

Cùng lúc đó, tại phường Thanh Tu, thành Trường An.

Trước một căn nhà rách nát không thể rách nát hơn.

"Lý bá, bá có nhà không?

Con là Tuyết Nhi đây ạ.” Lý bá tóc bạc phơ nghe tiếng, lập tức mở cửa phòng.

Thấy Tuyết Nhi quần áo rách rưới, mặt đầy vết máu, không khỏi giật mình.

“Tuyết Nhi, sao con lại ra nông nỗi này?” Tuyết Nhi cười khổ nói: “Lý bá, chuyện dài lắm.

Tình hình khẩn cấp, Tuyết Nhi xin nói ngắn gọn.

Cha con bị quan phủ bắt đi rồi, tội danh là tích trữ than củi, nâng giá vật phẩm.

Con hy vọng Lý bá có thể ra làm chứng, chứng minh cha con trong sạch, tốt nhất là có thể nói cha con đã lén bán than củi giá cực thấp cho bá, được không ạ?” Lý bá gật đầu đồng ý.

Chương 327

Tuyết Nhi thấy Lý bá đồng ý, khuôn mặt xinh đẹp cuối cùng cũng có lại chút huyết sắc.

Sau khi cúi đầu cảm ơn, nàng lập tức lảo đảo chạy sang nhà kế bên.

Tuyết Nhi đi rồi, Lý đại nương trách móc Lý bá: "Ông già này, ông đồng ý rồi, sau này không muốn sống nữa à?" Lý bá lau nước mắt, nhắm mắt nói: "Bà đem hết số than củi còn lại trong nhà vứt đi đi, than bánh và than đá trong thành tuy phải tốn tiền, nhưng giá rẻ, tôi vẫn chịu được." "Đối với ân nhân Trương gia, tôi cũng lực bất tòng tâm." ...

Tuyết Nhi đến nhà tiếp theo.

"Vương mụ mụ, mụ có nhà không ạ, con nhờ mụ giúp một việc." Không đợi nàng nói xong, Vương mụ mụ đã quỳ phịch xuống trước mặt nàng, dập đầu nói: "Tuyết Nhi à, Vương mụ mụ bất tài.

Cầu xin con tha cho Vương mụ mụ đi." "Người của quan phủ đã nói rồi, nếu ta nói bậy, sang năm họ sẽ cho đứa con trai út của ta ra chiến trường, đi đánh người Đột Quyết." "Tuyết Nhi à, con cũng biết tình hình nhà Vương mụ mụ mà, ta có sáu đứa con trai, năm đứa đã chết trên chiến trường Đột Quyết, Cẩu Nhi là đứa con duy nhất của ta, ta phải để nó nối dõi tông đường cho Vương gia ta chứ..." Tuyết Nhi khóc lóc đỡ Vương mụ mụ dậy, cúi đầu một cái rồi xoay người đi sang nhà bên cạnh.

"Hạ ca ca, Tuyết Nhi đáng thương quá." Hạ Đặc là một nho sinh nghèo khổ, từ nhỏ cha mẹ đều mất, sống nhờ vào người anh trai vô dụng và chị dâu thực dụng nuôi lớn.

Nói là nuôi lớn, thà nói là Tuyết Nhi từ nhỏ đã giúp đỡ hắn nhiều hơn.

Dưới sự giúp đỡ của Tuyết Nhi, học vấn của Hạ Đặc tiến bộ rất nhanh, thơ từ văn chương đều tinh thông, khoa cử năm sau có khả năng cao sẽ đỗ.

Lúc này, hắn nhìn thân thể Tuyết Nhi nói: "Tuyết muội, chỉ cần tối nay muội theo ta, ta đảm bảo sẽ làm chứng cho muội." Tuyết Nhi nghe xong, ánh mắt lập tức kinh ngạc vô cùng.

Nàng không ngờ, người thanh mai trúc mã trước đây đối xử tốt với mình như vậy, vào lúc khó khăn nhất lại đưa ra yêu cầu hoang đường vô sỉ như thế.

Nàng vốn tưởng rằng, Hạ Đặc là chỗ dựa duy nhất.

Nhưng lúc này, ánh mắt dâm tiện của Hạ Đặc khiến hy vọng của Tuyết Nhi hoàn toàn tan vỡ.

Nàng đấm mạnh cho Hạ Đặc một quyền, mắng một tiếng "cầm thú" rồi chạy đi không ngoảnh đầu lại.

Hạ Đặc sờ sờ sống mũi bị vỡ, lớn tiếng hét: "Hừ, bây giờ cô là con gái của tội phạm, phải phục vụ ta cho tốt.

Biết đâu còn có ngày lành, nếu không thì lưu lạc đầu đường, hoặc bán thân vào thanh lâu đi." Sau đó, hắn siết chặt nắm đấm, trông có vẻ rất kích động.

"Vương đại nhân là chủ khảo năm sau, chỉ cần ta không làm chứng, vậy thì sang năm ta có thể đỗ rồi..." Tuyết Nhi đã chạy cả ngày, một hạt cơm cũng chưa vào bụng.

Lúc này đã đêm khuya, nhiệt độ càng lúc càng lạnh.

Vừa đói vừa rét, tinh thần gần như suy sụp, Tuyết Nhi ngã quỵ

bên con đường lởm chởm.

Nàng hét lớn: "Trời cao, quá bất công, quá bất công." Nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng để gào thét.

Tiếng gào thét của nàng, thê lương lại bi thương, khiến người nghe không ai không che mặt khóc.

Khiến mây gió vì thế đổi sắc, cỏ cây vì thế ngậm ngùi! ...

Tại phường Việt Tú không xa, Lý Khác đang dẫn Hứa Chử và những người khác đi rất nhanh.

Phường Việt Tú, tuy không giàu có như phường Vĩnh Gia nơi con em quan lại ở, nhưng cũng không rách nát như phường Thanh Tu.

Ngược lại, nơi đây chỉ sau Đông Thị và Tây Thị của Trường An, là một trong những nơi phồn hoa náo nhiệt nhất thành Trường An.

Bởi vì đây là nơi ở của các thương nhân lớn nhỏ, thương nghiệp cực kỳ phát triển.

Lý Khác đi trên con đường đông đúc chen chúc của phường Việt Tú, đột nhiên vỗ đầu một cái: "Không ổn, bản vương quên mất một chuyện quan trọng... các ngươi, mau đi làm cho bản vương một việc." Lý Khác giao phó xong, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Chử không khỏi hỏi: "Chủ thượng, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến ngài lo lắng như vậy?

Đây là lần đầu tiên ta thấy chủ thượng như thế này đấy?" Hắn gãi đầu, sau đó cười nói: "Lẽ nào là vì Phòng tiểu thư?" Lý Khác đá Hứa Chử một cái, cười nói: "Nói nhảm nhiều quá, mau tìm người cho ta." Hứa Chử "ồ" một tiếng, sau đó liền lớn tiếng quát: "Tất cả tránh ra cho ta, Ngô Vương có việc quan trọng cần làm." Không lâu sau, đoàn người của Lý Khác dừng lại trước một tòa nhà lớn, Lý Khác hỏi: "Hổ si, là nhà này sao?" Hứa Chử gật đầu: "Đúng vậy, chủ thượng, nhà

này làm loạn hung hăng nhất, gia đình này và nhà Tuyết Nhi cô nương có thù truyền kiếp.

Chu gia, không sai đâu." Hắn nhìn xung quanh, hỏi: "Chủ thượng, ta đi gọi cửa." Lý Khác tùy ý phất tay, nói: "Gọi cửa làm gì, đối với loại người này cần gì lễ tiết, đập cửa là được rồi." Đã lâu không ra chiến trường, Hứa Chử nghe vậy mừng rỡ, một cước đá nát cửa lớn Chu phủ.

"Tên mù nào không có mắt vậy, không biết đây là Chu phủ sao?" "Ngươi có biết đại tiểu thư Chu phủ vừa mới được Trương đại tướng quân thu làm tiểu thiếp không?" "Nạp mạng đi!" Người đó hùng hổ xông ra cửa, thấy Lý Khác bá khí ngời ngời, thấy Hứa Chử mặt mũi hung tợn, sợ đến mức lập tức ngã nhũn ra đất.

"Lão gia, lão gia không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi." Chu lão gia nghe có người lớn tiếng ở cửa, biết tính cách quản gia, vội vàng chạy ra.

Nhìn thấy Lý Khác, thiếu chút nữa quỳ xuống, lập tức khúm núm nói: "Dám hỏi vị công tử đây quý danh là gì, có việc gì chỉ giáo?

Bên ngoài trời lạnh, hay là vào phủ uống chút rượu, làm ấm người?" Một trong những đặc tính của gian thương, cực kỳ giả dối, hai mặt.

Không có một câu thật lòng.

Lý Khác tát một bạt tai vào mặt ông ta, lập tức trên mặt Chu lão gia hiện ra một dấu tay rõ ràng.

"Hừ, tên nhóc thối, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Ngươi có biết ta là ai không?" "Ta là Chu An, là chủ tiệm gạo lớn nhất thành Đại Đường." Bốp.

Lý Khác lại ban cho Chu An một bạt tai nữa.

"Trương Lượng, Trương tướng quân, vừa mới nạp con gái lớn của ta làm tiểu thiếp, ngươi dám đối xử với ta như vậy, ngươi đắc tội với Trương tướng quân rồi!" Lý Khác ghét nhất là người khác ồn ào, liền nói với Hứa Chử: "Chặt tay hắn đi, nếu còn ồn ào nữa thì cắt luôn cái lưỡi chó của hắn, sinh ra đã sủa bậy khó nghe." Chỉ nghe Chu An "a" một tiếng hét thảm, cửa Chu phủ liền rơi vào im lặng chết chóc.

Lý Khác rung chân, hỏi: "Bản vương hỏi ngươi, ngoài việc liên hợp vu hãm Trương gia ở thành đông, còn có ai cùng ngươi đồng lưu hợp ô, mau nói ra, nếu không cẩn thận cái mạng chó của ngươi." Chu An yếu ớt ngẩng đầu lên, nhìn Lý Khác nói: "Ngô Vương Lý Khác?" Cơn đau tột cùng khiến ông ta một lúc lâu mới phản ứng lại được.

"Là đại ma vương Lý Khác đã giết hai vị công tử nhà họ Trường Tôn, cùng nhiều công tử thế gia khác?" Ông ta không màng đến đau đớn, vội vàng van xin: "Ngô Vương tha mạng, tha mạng ạ, tôi sẽ viết danh sách ra cho ngài..." ...

Không lâu sau, Lý Khác cầm một danh sách dài.

Hắn trước tiên nở một nụ cười mãn nguyện, sau đó lại thấy khó xử.

"Danh sách dài như vậy, phải tìm từng nhà thì đến bao giờ mới xong?" Nhưng vừa nghĩ đến quan hệ tốt đẹp giữa Phòng Phụng Châu và Tuyết Nhi, biết rằng sau khi làm xong việc này, Phòng Phụng Châu nhất định sẽ cảm ơn mình.

Vừa nghĩ đến đây, ý chí chiến đấu của Lý Khác lại dâng trào.

Mặc dù chìm đắm trong nữ sắc không tốt, nhưng loại tuyệt thế đại mỹ nữ như Phòng Phụng Châu, Lý Khác sống hai đời cũng chưa từng

gặp, Lý Khác rất muốn có chuyện gì đó xảy ra với nàng.

Không chỉ vì nàng xinh đẹp, mà còn vì kẻ chủ mưu đằng sau chuyện này chính là kẻ thù số một của hắn, Trường Tôn Vô Kỵ.

Làm xong việc này vừa có thể được lòng mỹ nhân, lại có thể khiến kẻ thù lớn tức tối.

Chuyện một công đôi việc như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không làm!

Lý Khác ý chí chiến đấu dâng trào, nói với Hứa Chử: "Hổ si, dẫn đường phía trước, đến nhà tiếp theo, Lương Độ gia!" Khi đoàn người Lý Khác đến Lương phủ, cảnh tượng trước mắt khiến Lý Khác có chút kinh ngạc.

Đây là tình huống gì vậy?

Chương 328

Chỉ thấy cả nhà Lương phủ già trẻ lớn bé, nam nam nữ nữ, đều ngay ngắn quỳ trước phủ.

Lương Độ sau khi hỏi rõ thân phận của Lý Khác, lập tức hung hăng dập đầu xuống đất nói: "Tội nhân Lương Độ, xin Ngô Vương điện hạ trách phạt, đồng thời xin Ngô Vương đòi lại công đạo cho người bạn tốt của tôi là Trương Tiến." Lý Khác cầm huyết thư của ông ta xem, tức đến nghiến răng nói: "Thật quá tàn nhẫn, chuyện này bản vương quản chắc rồi." ...

Đêm khuya.

Thành Trường An, Triệu Quốc Công phủ.

Trong thư phòng.

Trường Tôn Vô Kỵ nói với hạ nhân: "Đêm nay dù xảy ra chuyện gì, cũng không được làm phiền ta và hai vị đại nhân thương thảo đại sự, biết chưa?" Hạ nhân nghe vậy, vội vàng đáp ứng, và làm tốt công tác canh gác.

Mặc dù là đêm đông tháng chạp, nhưng trong thư phòng của Trường Tôn Vô Kỵ lúc này lại ấm áp như mùa xuân.

Tả Vũ Vệ đại tướng quân kiêm Hình bộ thượng thư Trương Lượng, Lễ bộ thượng thư Vương Khuê, hai người sau khi gặp Trường Tôn Vô Kỵ, liền chắp tay nói: "Quốc cữu đêm khuya mời chúng thần đến, thật khiến chúng thần thụ sủng nhược kinh." Trường Tôn Vô Kỵ phất tay nói: "Hai vị đại nhân đến tệ phủ, thật khiến tệ phủ rồng đến nhà tôm." Ba người tâng bốc nhau một hồi, sau khi ngồi xuống, Trương Lượng đầu tiên nâng ly rượu nói: "Quốc cữu, hạ quan xin kính ngài một ly vì sự bi thương của ngài!" Trường Tôn Vô Kỵ và

Vương Khuê nghe vậy, không hiểu tại sao, không biết Trương Lượng tại sao lại nói như vậy.

Trương Lượng hung hăng uống cạn một ly rượu, mắt rưng rưng lệ.

"Quốc cữu, con trai cả của ngài sắp trở thành phò mã của bệ hạ, lại bị Lý Khác giết chết." "Con trai thứ hai của ngài, thông minh lanh lợi, hiếu thuận hiểu chuyện, cũng bị Lý Khác giết chết." "Trong thời gian ngắn ngủi, quốc cữu hai lần người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nỗi bi thương này, người thường không thể chịu đựng nổi." Hắn liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, thấy ông ta có vẻ bi thương, liền nói tiếp: "Quốc cữu, Tôn phu nhân đau đớn mất con, từ một quý phu nhân ung dung hoa quý, biến thành bộ dạng như bây giờ, thật khiến người ta thổn thức không thôi." "Thảm cảnh như vậy, thật bi ai biết bao." Trường Tôn Vô Kỵ vốn đã vô cùng đau khổ về chuyện này, Trương Lượng lúc này lại xát muối vào vết thương, tức giận gầm lên: "Trương Lượng, đừng quá đáng." Trương Lượng vội vàng đứng dậy, cúi người xin lỗi: "Trường Tôn đại nhân, hạ quan nói không phải, xin quốc cữu tha thứ." Hắn lại thở dài một hơi, nói: "Thảm kịch như vậy, đều là lỗi của Ngô Vương Lý Khác." Vương Khuê lúc này cũng nước mắt lưng tròng.

Ông ta lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Phụ Cơ à, ta và ngươi cùng làm quan trong triều nhiều năm, nhân phẩm và con người của ngươi, lão phu đều biết." "Từ ngày ở Thái Nguyên cùng bệ hạ khởi binh, ngươi luôn cần cù chăm chỉ, luôn ở bên cạnh phụng sự, bày mưu tính kế, công lao vất vả." "Trong sự biến Huyền Vũ Môn, ngươi càng là người có công đầu, Phòng Huyền Linh hà đức hà năng, có thể nhậm chức Tả tướng, còn ngươi lại chỉ là Hữu tướng?" Trường Tôn Vô Kỵ nghe đến đây, hung hăng uống một ngụm rượu, vô cùng uất ức.

Đại Đường lấy bên trái làm tôn, cho nên Thượng thư Tả phó xạ

của Phòng Huyền Linh, quyền lực luôn cao hơn Thượng thư Hữu phó xạ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Ông ta không có gì, làm nhiều việc như vậy, lại không bằng Phòng Huyền Linh.

Đó chính là nguyên nhân của sự buồn bực.

Vương Khuê liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, tiếp tục nói: "Phụ Cơ à, Lý Khác trước tiên làm nhục ngươi trên triều đường, sau đó lại liên tiếp giết chết hai đứa con trai yêu quý của ngươi.

Bệ hạ không những không trách phạt, ngược lại còn cho hắn nhiều phần thưởng như vậy." "Phụ Cơ, bệ hạ quá thiên vị rồi, ngươi chịu uất ức rồi." Trương Lượng lắc đầu nói: "Vương đại nhân, ngài già rồi trí nhớ không tốt.

Bệ hạ trước đây không phải đã tước bỏ tước vị thân vương của Lý Khác, đày hắn ra khỏi Trường An, gửi đến U Châu lạnh lẽo hẻo lánh sao?" Vương Khuê "phì" một tiếng nói: "Trương tướng quân, tuy ngài trên chiến trường dũng mãnh vô cùng, người Đột Quyết nghe tin đều phải tránh xa, nhưng chuyện trên triều đường, ngài không hiểu đâu." "Bệ hạ bề ngoài tước bỏ tước vị của Lý Khác, để hắn rời xa trung tâm chính trị Trường An." "Thực chất là để hắn tránh xa vòng xoáy chính trị, để hắn đến U Châu lánh nạn." "Sau khi Lý Khác trở về, không những khôi phục tước vị thân vương, mà còn được gia phong chức Tư không." "Nghĩ mà xem, một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, quan chức đã cao hơn ta rồi." Trường Tôn Vô Kỵ nghe đến đây, tức đến tóc dựng ngược, gầm lên: "Ta với Lý Khác không đội trời chung." Trương Lượng nói: "Quốc cữu, Tôn phu nhân đã ra nông nỗi này, sao không tục huyền?

Quốc cữu tuổi còn trẻ sức còn khỏe, thân thể cường tráng, tin rằng nhất định có thể đông con nhiều cháu." Vương Khuê cười nói:

“Trương tướng quân, nghe nói ngài mới nạp tiểu thiếp nhà họ Chu, người đẹp ngực to, chắc Trương tướng quân đêm đêm động phòng hoa chúc nhỉ?” Trương Lượng cười rất sảng khoái, trong tiếng cười đó vẻ đắc ý ai cũng nghe ra được.

Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến người vợ điên điên khùng khùng của mình, lại thấy Trương Lượng đắc ý hồng quang mãn diện như vậy, có chút động lòng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, ông ta phất tay nói: “Việc này không vội, bây giờ quan trọng nhất là báo thù.

Phải rồi, hai vị đại nhân, chuyện đã làm đến đâu rồi?” Trương Lượng cười nói: “Quốc cữu xin yên tâm, tôi đã tìm được con dê thế tội rồi, tất cả các thương nhân đều phải thống nhất khẩu cung, nếu dám không nghe lời, hậu quả nhất định không chịu nổi.” Trường Tôn Vô Kỵ lại hỏi: “Miệng của đám dân nghèo kia đã bịt lại chưa?” Trương Lượng vỗ ngực, vô cùng tự tin nói: “Đám tiện dân đó, chỉ cần dọa một chút là ngoan ngoãn ngậm miệng lại rồi.

Không đáng nhắc đến.” Hắn chắp tay với Trường Tôn Vô Kỵ nói: “Quốc cữu từng bước tính toán, không một sai sót, việc này nhất định không xảy ra vấn đề.” Vương Khuê lúc này đột nhiên cười ha hả: “Ài, nói đến đây, lão phu có một chuyện muốn báo cho hai vị đại nhân nghe.” Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng đều chấn động, hỏi: “Chuyện gì khiến lão đại nhân vui vẻ như vậy?” Vương Khuê nói: “Nghe xong chuyện này, chắc chắn có thể yên lòng hai vị đại nhân.” ...

Vương Khuê gắp một miếng thức ăn, uống một ngụm rượu, mới từ từ nói: “Phụ Cơ, Trương tướng quân, hai vị đều biết lão phu là chủ khảo khoa cử năm sau, nắm trong tay vận mệnh của các cử nhân khoa cử năm sau.” “Con dê thế tội kia họ Trương, có một cô con gái tên là Trương Tuyết Nhi.” “Trương Tuyết Nhi có một người bạn thanh mai

trúc mã là nho sinh, nho sinh đó nghèo khổ túng quẫn, hoàn toàn dựa vào Trương Tuyết Nhi cứu tế." "Tên đó là một kẻ phụ bạc, một chút học thức cũng không có, lớn lên lại học đòi ăn chơi trác táng, đúng là một tên cặn bã." "Lão phu sau khi điều tra thân phận của hắn, lập tức hứa hẹn lợi ích lớn, cho hắn nhiều tiền, để hắn ăn chơi trác táng." "Không lâu sau, hắn chìm đắm trong ôn nhu hương không thể tự thoát ra, trong nháy mắt đã quên mất Trương Tuyết Nhi không có chút nữ tính nào." "Muốn để hắn giúp làm chứng, đúng là khó hơn lên trời." Ba người cùng nhau phá lên cười, đều cảm thấy khinh bỉ con người của Hạ Đặc.

Cười xong, Trường Tôn Vô Kỵ thở dài một hơi.

"Tiếc quá, tiếc quá, vốn là một mưu lược cực kỳ lợi hại, để Lý Khác gặp xui xẻo, lại bị tên nhóc thối Lý Khác đó phá giải, đúng là trời không giúp ta!" Hắn gãi đầu nói: "Than bánh và than đá đó, tại sao sản lượng lại cao như vậy?

Cái lò hồi phong kia, nghe nói ở thành Trường An cũng bán rất chạy, thật sự tốt như vậy sao?" Trương Lượng hung hăng đập bàn, "phì" một tiếng nói: "Hừ, mấy thứ đó làm sao tốt bằng than củi, lò hồi phong cũng chẳng có gì tốt, toàn là đồng nát sắt vụn." "Ta, Trương Lượng này, dù có ăn phân, cũng không dùng mấy thứ linh tinh đó." *Lách tách...* Một tràng tiếng than bánh cháy vang lên, thu hút ánh mắt của ba người.

Một vật thể hình trụ màu đen, lúc này đang được đốt đến đỏ rực.

Chính là than bánh.

Ba người lại đồng thời nhìn về phía chiếc bàn trước mặt.

Ở giữa đang cháy hừng hực.

Ở giữa là lò, bên ngoài là bàn, chẳng phải là hình dáng của lò hồi

phong sao?

Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy mất mặt.

Trương Lượng càng xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Trường Tôn Vô Kỵ phản ứng nhanh, phất tay nói: "Trước tiên không nói chuyện này nữa, qua được cửa ải này, ta sẽ tiếp tục thiết kế hại Lý Khác.

Mưu kế đã có rồi, chắc chắn sẽ qua được một cửa ải, Lý Khác tất chết!" Hắn cười ha hả nói: "Đến lúc đó Tấn Vương được phong làm Thái tử, công lao của hai vị nhất định sẽ được ghi nhớ." "Trương Lượng, làm thống soái diệt Đột Quyết." "Vương đại nhân, vị trí Tả tướng là của ngài." Trương Lượng và Vương Khuê lập tức đứng dậy, tay chân run rẩy kích động nói: "Đa tạ Trường Tôn đại nhân ưu ái, thề chết trung thành với Trường Tôn đại nhân." Trương Lượng đã vô số lần ra chiến trường, nhưng chưa từng có kinh nghiệm đơn độc lĩnh binh tác chiến, càng không có tư cách đảm đương thống soái diệt kẻ thù không đội trời chung của Đại Đường là Đột Quyết.

Nhưng mỗi đại tướng có chút tham vọng, ai mà không muốn thống lĩnh mấy chục vạn quân, cùng kẻ địch mạnh quyết một trận thư hùng chứ?

Vương Khuê đã gần bảy mươi tuổi, theo lý, tuổi này có thể cáo lão về hưu dưỡng già.

Nhưng ông ta vẫn chưa cáo lão, ngược lại càng già càng có chí phấn đấu.

Trở thành tể tướng một triều, trở thành danh tướng lưu danh sử sách như thần tượng Tiêu Hà và Gia Cát Lượng.

Trường Tôn Vô Kỵ, quý là Thượng thư Hữu phó xạ của Đại Đường, lại là mãnh nhân xếp thứ nhất trong Lăng Yên Các nhị thập tứ

công thần, càng là anh trai ruột của Trường Tôn Hoàng hậu, là cậu của bệ hạ, là cậu của Tấn Vương, Ngụy Vương và Phế Thái tử Lý Thừa Càn.

Người có quyền có thế như vậy, Trương Lượng và Vương Khuê vì thực hiện giấc mơ của mình, đương nhiên sẽ không do dự mà nương tựa.

Bởi vì trong mắt họ, Trường Tôn Vô Kỵ chính là bàn đạp để thực hiện nguyện vọng.

Nhưng, đáng tiếc.

Kẻ địch của Trường Tôn Vô Kỵ, là Lý Khác!

Ba người uống đến nửa đêm giờ Tý mới rời đi.

Trường Tôn Vô Kỵ càng uống say như chết, hoàn toàn không nghe thấy bên ngoài cửa phủ có người gọi cửa ầm ĩ thế nào. ...

Tại phủ của Phòng Huyền Linh không xa, đèn nến cũng sáng suốt đêm chưa tắt!

Phòng Phụng Châu vừa che miệng nhỏ ngáp, vừa bóp vai cho Phòng Huyền Linh.

"Cha, con thay mặt Tuyết Nhi cảm ơn cha." Phòng Huyền Linh lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Cha chỉ dọn đường thôi, đến lúc đó vẫn phải dựa vào tên nhóc thối kia.

Con muốn cảm ơn, thì hãy cảm ơn hắn cho tốt!" Trong đầu Phòng Phụng Châu hiện lên một bóng người, trong lòng cảm động vạn phần, lẩm bẩm: "Vậy sau này Phụng Châu phải cảm ơn thế nào đây?" ...

Ngày hôm sau, buổi triều sớm!

Lý Thế Dân ngáp dài đi đến trước long ỷ, nhìn các thần tử bên dưới, lập tức sợ đến mức hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn nói với Thiên Ngưu vệ đại tướng quân Ngưu Tiến Đạt: "Ngưu ái khanh, tại sao Trường Tôn ái khanh và Phòng ái khanh không có ở đây?" Các thần tử nhìn lại, quả nhiên là vậy.

Chương 329

"A, tại sao vậy?" "Trường Tôn đại nhân thân thể khỏe mạnh, chưa từng bị bệnh, Phòng đại nhân tuy thân thể không tốt, nhưng nếu không phải bệnh nặng, sẽ không dễ dàng đến muộn buổi triều sớm." "Nghe Vương đại nhân nói như vậy, hình như đúng là thế?" "Từ khi Đại Đường thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên hai vị đại nhân cùng lúc đến muộn, đừng xảy ra chuyện lớn gì chứ." Có người cười lạnh một tiếng nói: "Đúng là ít thấy mà cứ làm như lạ, Ngô Vương điện hạ không phải cũng chưa đến sao?" Lời vừa dứt, có người cười.

"Ngô Vương điện hạ từ sau khi tính cách đại biến, lúc nào không đến muộn buổi triều sớm mới là lạ.

Không thể so sánh được." Lý Thế Dân nghe vậy, trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Trường Tôn Vô Kỵ mình đầy mùi rượu đi vào.

Phòng Huyền Linh ngáp dài, quầng thâm mắt rất rõ ràng.

Càng khiến người ta kinh ngạc, thậm chí là á khẩu, là Lý Khác, người chưa từng đến triều đúng giờ, sớm đã đứng ở một góc, phát ra tiếng cười lớn.

"Ha ha ha, các vị đại nhân buổi sáng tốt lành!" Sự bất an trong lòng Lý Thế Dân càng lúc càng mãnh liệt, nghĩ thầm, buổi triều sớm hôm nay không thể mở được rồi.

Nhưng không thể mở miệng nói ra!

Bởi vì, hắn biết một ngày này, không thể trốn tránh được! ...

Để xoa dịu tâm trạng bực bội, Lý Thế Dân giả vờ thoải mái nói: "Khác nhi, hôm nay tại sao lại đến triều sớm như vậy?

Không phải là do mẫu phi con dạy dỗ, nên mới sớm như vậy chứ?" "Khác nhi quả nhiên là một đứa con hiếu thuận." Lý Khác "phì" một tiếng, sau đó ngoáy mũi nói: "Phụ hoàng già, người thật biết nói bừa." "Con hôm nay đến triều sớm như vậy, chỉ là nghe nói hôm nay có kịch hay để xem thôi, suy nghĩ lung tung nhiều như vậy làm gì?" Lý Thế Dân đối với hành vi vô lễ này của Lý Khác đã sớm miễn dịch.

Nhưng vì mặt mũi của mình, hắn hung hăng trừng mắt một cái.

Sau đó lại vô cùng đau lòng nói với Phòng Huyền Linh: "Phòng ái khanh, tại sao mắt ngài lại có quầng thâm nghiêm trọng như vậy?

Tối qua không ngủ ngon sao?" "Phòng ái khanh, ngài là trụ cột của Đại Đường ta, nhất định phải chú ý sức khỏe của mình." "Thân thể mới là quan trọng nhất, tuyệt đối đừng vì một chút chuyện nhỏ mà tổn thương gân cốt, tổn hại thân thể." "Những chuyện nhỏ đó, giao cho người khác làm là được rồi." Phòng Huyền Linh thầm nghĩ: Bệ hạ hôm nay nói nhảm nhiều quá, rất giống lời phê bình của Ngô Vương điện hạ, nhưng thần không dám nói ra.

Ông chắp tay, có chút qua loa nói: "Lão thần chỉ chuẩn bị một chuyện, thời gian chuẩn bị hơi lâu một chút, đa tạ bệ hạ quan tâm." Lý Thế Dân tuy có chút bất mãn với sự qua loa của Phòng Huyền Linh, nhưng nể mặt ông, cũng không nói thêm.

Lý Thế Dân lại nói với Trường Tôn Vô Kỵ: "Phụ Cơ, trẫm phải phê bình ngươi một trận.

Say khướt đến dự triều sớm, còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì!" "Trẫm ở xa như vậy, còn ngửi thấy mùi rượu trên người ngươi.

Các đồng liêu bên cạnh, chắc khó chịu lắm." Trường Tôn Vô Kỵ ợ một tiếng, lảo đảo nói: "Bệ hạ, lão thần vui mừng quá, là vì ăn mừng trước việc bắt được kẻ chủ mưu tích trữ than củi." Lý Thế Dân nghe vậy, lập tức mừng rỡ ra mặt.

“Phụ Cơ, ngươi vừa nói có thật không?

Không phải là lời nói sau khi say chứ?” Gần đây, từ miệng của cung nữ và thái giám, hắn nghe được những lời bàn tán của dân gian về vụ việc quan viên tích trữ than củi, gây ra cái chết của hàng ngàn người ở thành Trường An.

Con dân của hắn, đang mắng chửi quan lại không biết đến sự sống chết của bá tánh, khiến hắn thất vọng.

Quyết tâm muốn trở thành thiên cổ nhất đế, muốn trở thành Lý Thế Dân yêu dân như con, hắn đối với những lời bàn tán này cảm thấy vô cùng tự trách và đau lòng.

Cho nên, mới ra lệnh cho Hình bộ thượng thư Trương Lượng, và giám sát là Trường Tôn Vô Kỵ mau chóng phá án.

Cho bá tánh một lời giải thích.

Cho những con dân đã chết một lời công bằng.

Một sự trong sạch.

Trường Tôn Vô Kỵ liếc nhìn Trương Lượng phía sau, Trương Lượng hiểu ý, lập tức đứng ra.

“Thần Trương Lượng có lời muốn tâu.” Lý Thế Dân gật đầu, ra hiệu hắn có thể nói tiếp.

Trương Lượng nói: “Dưới sự quan tâm lãnh đạo của bệ hạ, dưới sự giúp đỡ hết mình của các vị đại nhân, dưới sự nỗ lực làm việc của các hạ thuộc, chúng thần cuối cùng đã bắt được thủ phạm chính.” Lý Thế Dân đối với những lời lẽ quan phương của Trương Lượng cảm thấy có chút bất mãn, lớn tiếng nói: “Đừng nói nhảm nữa, vào thẳng chuyện chính đi.” Trương Lượng rượu vẫn chưa tỉnh hẳn, tiếng quát đột ngột của Lý Thế Dân khiến hắn suýt nữa ngã xuống đất.

Tiếng quát này, cũng khiến cho cơn say chưa tỉnh hẳn của hắn lập tức tỉnh táo lại.

Trương Lượng nghiêm mặt nói: "Bệ hạ, qua điều tra của thần, thủ phạm chính là thương nhân tiệm gạo Trương Tiến ở thành đông." "Trương Tiến là thương nhân lương thực hàng đầu của thành Trường An, vì mưu cầu lợi nhuận tối đa, đã cấu kết với các thương nhân khác, tích trữ than củi, sau đó nâng giá than củi, khiến hàng ngàn người ở thành Trường An chết cóng, hàng chục vạn gia súc chết." Trương Lượng vừa nói xong, các thần tử liền bắt đầu nghị luận xôn xao.

"Quả nhiên là thương nhân gây rối." "Vô thương bất gian!" "Trời đất khó dung, trời đất khó dung a!" "Bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho những người đáng thương đó." Lý Thế Dân giơ tay, ra hiệu cho các thần tử im lặng.

Sau đó, hắn hỏi: "Chỉ là một thương nhân nhỏ, tại sao lại có thế lực và uy nghiêm như vậy, có thể liên hợp tất cả các thương nhân than củi của thành Trường An?" Trương Lượng đáp: "Bệ hạ, Trương Tiến người này, bình thường giao du rộng rãi, uống rượu vui vẻ." "Khi uống đến cao hứng, liền sẽ tìm ra điểm yếu của người khác, sau đó ghi lại từng cái, để dùng làm uy hiếp." "Thần đã điều tra, Từ lão bản ở thành nam thích nam phong.

Từ lão bản lại là một thương nhân nổi tiếng, cho nên vì không muốn người khác biết chuyện xấu hổ, liền bị Trương Tiến uy hiếp." "Bành lão bản ở thành bắc, là người hào sảng trượng nghĩa, thích uống rượu." Từng sau khi uống say, giúp người khác ra mặt đánh chết con trai của một địa chủ, đã được Trương Tiến bảo lãnh." "Đinh lão bản ở thành tây, thích nữ sắc, nhưng lại vô cùng sợ vợ, cho nên đã nhờ Trương Tiến nhiều lần gọi nữ tử thanh lâu đến, để vui chơi." "Lương lão bản ở thành đông, từng tự ý buôn bán muối sắt, Trương

Tiến có chứng cứ buôn bán của ông ta." Trương Lượng cuối cùng tổng kết: "Chính vì có những chứng cứ này, cho nên các thương nhân trong thành liền bị uy hiếp, cùng nhau bàn bạc tích trữ than củi, cùng nhau phát tài." Đỗ Như Hối lại nghe ra được sơ hở trong đó.

"Không đúng, có chứng cứ của một hai người, mười mấy người, còn có thể nói được, nhưng muốn có chứng cứ của nhiều thương nhân như vậy ở thành Trường An, làm sao có thể trong một mùa đông mà thu thập đủ tất cả chứng cứ được?" "Trừ phi đã có mưu đồ từ lâu." Trương Lượng cười lớn một tiếng: "Đỗ đại nhân, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh." "Ngài nói không sai, đằng sau hắn, có người của Ẩn Thái tử chống lưng." Ẩn Thái tử?

Lý Kiến Thành? ...

Lời vừa dứt, Thái Cực Điện vốn đang yên tĩnh, lập tức "ầm" một tiếng.

Nổ tung!

Ẩn Thái tử, Lý Kiến Thành?

Đây là một cái tên không thể bị nhắc đến.

Các thần tử đều dùng khóe mắt liếc nhìn hoàng đế đương kim Lý Thế Dân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, biểu cảm của Lý Thế Dân bây giờ vô cùng kỳ quái.

Nói là kinh ngạc, cũng không kinh ngạc.

Nói là phẫn nộ, khóe miệng lại dường như có chút ý cười.

Nói là lo lắng, đúng là có vẻ rất lo lắng.

Phòng Huyền Linh sau khi quan sát xong biểu cảm của Lý Thế Dân, không nhịn được liếc nhìn về phía Lý Khác.

Thấy Lý Khác đang nhìn đông ngó tây, thần sắc vô cùng bình tĩnh, lòng lo lắng của ông cũng lập tức yên tĩnh lại.

Bởi vì, khi Trương Lượng nói ra câu đó, biểu cảm của hắn vô cùng trấn định, vô cùng tự tin.

Khiến người ta có một loại ảo giác, cảm thấy bây giờ chứng cứ xác thực, Trương Tiến đã cấu kết với dư đảng của Ẩn Thái tử Lý Kiến Thành.

Nếu thật sự xác định như vậy, thì án tử của Trương Tiến, trăm phần trăm không thuốc chữa, không còn đường lui.

Vậy ông sẽ phải phụ lòng con gái bảo bối, sẽ phải thất hứa trước mặt nàng.

Lý Khác bình tĩnh như vậy, lại từ một góc độ khác cho thấy, Lý Khác căn bản không thèm để ý đến lời của Trương Lượng.

Chương 330

Cũng tức là, chứng cứ của Trương Lượng là bịa đặt.

Ít nhất, trong mắt Lý Khác, chứng cứ của hắn là như vậy.

Lý Khác, lúc nào đã sai?

Phòng Huyền Linh sau khi lòng tĩnh lại, lập tức lại hung hăng khinh bỉ mình một trận.

Phòng Huyền Linh à Phòng Huyền Linh, từ lúc nào ngươi lại coi một hoàng tử vị thành niên mười mấy tuổi làm chỗ dựa của mình?

Ngươi được xưng là người thông minh nhất Đại Đường cơ mà, nếu để người khác biết được, cái mặt già này của ngươi để đâu cho hết! ...

Trường Tôn Vô Kỵ thấy Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh đều không còn nghi vấn, liền lập tức đứng ra nói: "Trương Lượng đại nhân không chỉ tìm ra được kẻ đầu sỏ đứng sau việc tích trữ than củi, nâng giá vật phẩm, mà còn tìm ra được tung tích dư đảng của Ẩn Thái tử." "Lão thần tuy biết không thể vì uống rượu mà lỡ buổi triều sớm, nhưng lão thần vì bệ hạ, vì Đại Đường, vì con dân thiên hạ, không nhịn được uống rượu ăn mừng, lỡ buổi triều sớm, xin bệ hạ trách phạt." Lý Thế Dân từ sau khi giết anh giết em, vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng của bộ hạ cũ.

Sợ họ hình thành thế lực trong dân gian, có người dẫn đầu tạo phản.

Bởi vì Đột Quyết ở phía bắc đang lăm le, nội bộ Đại Đường không thể loạn thêm được nữa.

Lúc thái bình, Đại Đường ứng phó với Đột Quyết đã lực bất tòng

tâm.

Nếu lại xảy ra nội loạn, Đại Đường cách diệt vong cũng không xa.

Lý Thế Dân vui mừng nhìn Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng, chưa kịp mở miệng nói, những thần tử giỏi đoán ý vua kia liền đồng thanh hô lớn: "Trường Tôn đại nhân không sai." "Nếu là ta ta cũng sẽ làm như vậy." "Tấm lòng của Trường Tôn đại nhân lo cho triều đình, khiến chúng thần hổ thẹn." "Xin bệ hạ trọng thưởng Trương Thượng thư và Hữu tướng đại nhân." Lý Thế Dân nghe xong cũng có chút cảm động, đang định nói, Phòng Huyền Linh trước tiên liếc nhìn Lý Khác, sau đó vội vàng nói trước khi Lý Thế Dân phát ngôn: "Bệ hạ, lão thần có lời muốn tâu." Lý Thế Dân vội nói: "Phòng ái khanh, có lời cứ nói." Phòng Huyền Linh từ trong tay áo lấy ra một bản tấu chương, nói: "Bệ hạ, lão thần thay thương nhân Trương Tiến kêu oan!" "Ân?" Lý Thế Dân vừa rồi còn mặt đầy tươi cười, lập tức ngẩn người.

Tình huống gì đây?

Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng hai người, không phải chứng cứ đã xác thực rồi sao?

Phòng Huyền Linh lúc này đứng ra là có ý gì?

Không chỉ Lý Thế Dân, tất cả các thần tử cũng đều ngẩn người.

"Chứng cứ xác thực, oan khuất gì nữa?" "Ở đâu ra chứng cứ xác thực, không thể nghe lời một phía." "Phòng đại nhân xưa nay cẩn thận, lời của ngài tuyệt đối không sai." "Lẽ nào Trương Tiến thật sự bị oan?" "Không thể tha cho một kẻ xấu là đúng, nhưng cũng không thể vu oan cho một người tốt." "Đúng, ủng hộ Phòng đại nhân." Lý Tĩnh và Đỗ Như Hối đối với việc này lại không quá kinh ngạc.

Điều khiến họ kinh ngạc là một chuyện khác.

Vừa rồi trước khi Phòng Huyền Linh phát ngôn, đã liếc nhìn Lý

Khác một cái.

Cả hai đều đã thấy.

Cả hai đối với việc này đều cảm thấy chấn kinh.

Lẽ nào Phòng đại nhân và Ngô Vương điện hạ, đang cùng nhau âm mưu gì đó?

Từ lúc nào họ lại đứng chung một phe?

Càng khiến họ không hiểu là, trước khi Phòng Huyền Linh phát ngôn, tại sao lại phải liếc nhìn Ngô Vương một cái.

Làm như vậy, dễ gây cho người ta một loại ảo giác, khiến người ta tưởng rằng Phòng đại nhân là do Ngô Vương chỉ thị làm như vậy.

Nhưng, Phòng Huyền Linh là người thông minh nhất Đại Đường.

Ai mà không nhìn ông ta mà làm, ngược lại còn nghe lời của Lý Khác sao?

Ngô Vương Lý Khác rốt cuộc đã làm gì, khiến một người thông minh như Phòng Huyền Linh cũng phải khâm phục?

Lúc này, Lý Thế Dân ý thức được, mình suýt nữa đã phạm phải một sai lầm trời giáng.

Sai lầm tương tự này, suýt nữa đã khiến hắn mất mạng.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, có chút may mắn nói: "Huyền Linh, tại sao lại nói như vậy?

Có chứng cứ gì không?" Phòng Huyền Linh chắp tay nói: "Bệ hạ, theo điều tra, Trương Tiến là người hòa thiện, từng nhiều lần bố thí làm việc thiện, trong mắt người nghèo khổ, giống như chúa cứu thế." "Cho nên, nói Trương Tiến tham lam lợi nhuận liên hợp với các thương nhân tích trữ than củi, việc này đáng để bàn lại!" Mọi người gật đầu.

Phòng Huyền Linh lại nói: “Hai, Trương Tiến chỉ là một thương nhân nhỏ, một không phải con em thế gia, hai không phải nhà quyền quý, làm sao có thế lực lớn như vậy để khống chế người khác?” Mọi người lại gật đầu, cho dù có người của Ẩn Thái tử chống lưng, chỉ là một thương nhân, cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Lời tiếp theo của ông, trực tiếp khiến Trương Lượng á khẩu. ...

“Ba, lão phu xin hỏi Trương Thượng thư, Trương Tiến đã từng nhận tội chưa?” Khi Phòng Huyền Linh nói câu này, giọng nói như chuông đồng, vang dội như sấm, dư âm vang vọng mãi trong Thái Cực Điện.

Khí thế của Phòng Huyền Linh, đã giáng một đòn rất lớn vào Trương Lượng.

Hắn có vẻ hơi lo lắng, nói lắp bắp: “Phòng đại nhân nói sai rồi, nếu một người biết rõ là tội chết, liệu có nhận tội không?” “Nhận tội thì chắc chắn chết, không nhận còn có khả năng sống sót, ai lại ngốc đến mức nhận tội chứ?” Mọi người nghe xong, đều cảm thấy có chút đạo lý.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối cũng nhất thời không nói nên lời, không biết nên phản bác thế nào.

Lý Tĩnh càng không nói ra được lý do nào có thể giải thích.

Lý Thế Dân thấy những người thông minh nhất là Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đều không còn lời nào, cũng đành thở dài nói: “Nếu đã có phán quyết, vậy chắc chắn có chứng cứ, cứ theo quy trình mà làm thôi.” Lý Khác đã im lặng từ lâu, nghe Lý Thế Dân nói vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt giận vì không tranh.

“Ai, phụ hoàng già, thật hồ đồ a!” Lý Thế Dân vừa nghe cái giọng điệu cà khịa đó, liền biết kẻ thù cũ lại đến đấu khẩu.

Hắn giận dữ nói: "Tên nhóc thối này, nói bậy gì đó, trẫm sai ở đâu?" "Nếu ngươi không nói ra được, xem trẫm mách mẫu phi ngươi, để bà ấy trừng phạt ngươi một trận." Lý Khác "hừ" một tiếng nói: "Có giỏi thì đừng tìm mẫu phi ta, tìm phụ nữ để trừng phạt con cái, không phải đàn ông!" Lý Tĩnh nghe xong lắc đầu, thầm nghĩ: Con trai ta mà dám nói với ta như vậy, xem ta có tát chết nó không.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đều tràn đầy sự đồng tình với Lý Thế Dân.

Làm cha mà đến mức này, thật đáng thương.

Lại nghĩ đến Lý Thế Dân là hoàng đế, Lý Khác là hoàng tử.

Ánh mắt hai người nhìn Lý Thế Dân, lại càng thêm nhiều sự đồng tình.

Nỗi khổ của người cha có con trai mạnh hơn mình.

Lý Thế Dân đối với lời nói của Lý Khác hoàn toàn không tức giận, nắm bắt được mâu thuẫn chính, hỏi: "Ngươi tự tin như vậy, lẽ nào thông minh hơn trẫm sao?" Lý Khác ngoáy mũi, lại thở dài một hơi: "Phụ hoàng già, tại sao người cứ phải tự chuốc khổ ăn thế?

Cứ phải so sánh với con, có ý nghĩa gì không?" "So lại không bằng, chỉ thêm phiền não, có tốt không chứ." Các đại thần đối với cảnh tượng cha con Lý Thế Dân và Lý Khác cãi nhau trên triều đình, đã thấy nhiều lần.

Họ rất phối hợp, cố ý giả vờ như không thấy, không nghe thấy gì.

Có người nhìn đông ngó tây.

Có người quan sát chân mình.

Chương 331

Có người nghịch ngón tay.

Nhưng biểu cảm của mọi người, đều mang theo một tia mong đợi và ý cười.

Lý Khác sau khi hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày là đấu khẩu với Lý Thế Dân, liền trực tiếp hỏi Trương Lượng: "Trương đại nhân, vậy bản vương hỏi ngài, nếu một người đã trải qua hình phạt tàn khốc, trải qua cảnh sống không bằng chết, vẫn không nhận tội, vậy nên phán thế nào?" Phòng Huyền Linh nghe vậy, kích động vỗ mạnh vào tay mình.

"Ngô Vương diệu kế, đúng là điểm mấu chốt." Đỗ Như Hối cũng lập tức hiểu ra.

"Không nhận tội, còn có một tia hy vọng sống sót, cho nên không nhận tội." "Nhưng nếu đã trải qua những hình phạt còn hơn cả cái chết, khiến người ta không thể chịu đựng nổi, trong tình trạng hơi tàn, vẫn kiên trì mình không có tội, kiên quyết nói mình bị oan?" "Vậy có thể dựa vào đó để phán định, hắn có tội không?" Lý Thế Dân nghe xong, cuối cùng cũng hiểu ra những khúc mắc trong đó.

Hắn có chút kích động nói: "Vậy Khác nhi, mau nói, án này nên xử lý thế nào?" Lý Khác chắp tay nói: "Phụ hoàng già, xét thấy vụ án này ảnh hưởng trọng đại, nhiều điểm nghi vấn, con cảm thấy phụ hoàng già, nên vì dân làm chủ." "Tạm gác lại những việc chính sự khác, làm chủ thẩm quan, cho con dân một sự thật." "Cho hàng ngàn người đã chết một cơ hội yên nghỉ." Trường Tôn Vô Kỵ lập tức đứng ra: "Vụ án này chứng cứ xác thực, không cần xét xử lại." "Hơn nữa, bệ hạ có bao nhiêu chuyện triều chính phải xử lý, đâu có tinh lực quản những

chuyện này?" "Ngô Vương thân là một hoàng tử, không những không quan tâm đến sức khỏe của phụ hoàng, mỗi lần đều đối với bệ hạ vô lễ, dám hỏi Ngô Vương điện hạ, có biết tam cương ngũ thường, nhân luân thiên lý không?" Vương Khuê cũng đứng ra nói: "Bệ hạ, lão thần thân là Lễ bộ thượng thư, quyết không cho phép Ngô Vương điện hạ, có hành vi vô lễ với bệ hạ như vậy xuất hiện." "Lão thần khẩn thiết xin bệ hạ, trọng phạt Ngô Vương, để cảnh cáo những kẻ không biết hiếu thuận trong thiên hạ." Phòng Huyền Linh lập tức đứng ra: "Bệ hạ, hiện tại là thời khắc mấu chốt, nhất định phải phân biệt chính phụ.

An toàn tính mạng của con dân Trường An quan trọng hơn, quyết tâm muốn biết sự thật càng quan trọng hơn." Đỗ Như Hối đứng ra phụ họa: "Bệ hạ, Huyền Linh nói không sai.

Ngô Vương điện hạ tuy hành vi có chút kỳ quái, nhưng trong vụ án này, có rất nhiều điểm sáng." Lý Tĩnh cũng đứng ra.

"Bệ hạ, xét xử vụ án quan trọng hơn." Ba người vừa đứng ra, những người khác cũng lần lượt ra phụ họa.

"Thần đẳng phụ nghị." Lý Thế Dân dù có ngu ngốc đến đâu, cũng không thể không tìm ra sơ hở của Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác.

Hắn nhìn sâu một cái vào Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác, sau đó nói: "Các ái khanh nói rất có lý, vụ án này quan hệ trọng đại." "Vì để cho con dân Trường An một lời công bằng, trẫm quyết định đích thân đến Đại Lý Tự, chủ thẩm vụ án tích trữ than củi." Hắn nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài Thái Cực Điện, tâm trạng rất tốt.

"Hôm nay nắng đẹp, vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, chọn hôm nay đi." "Cũng hy vọng ánh nắng hôm nay, có thể báo hiệu trẫm có thể mang lại ánh sáng và hy vọng cho con dân Đại Đường!" Các

thần tử đồng thanh hô lớn: “Bệ hạ thánh minh!” ...

Lý Thế Dân dẫn đầu các thần tử, đoàn người hùng dũng đi qua con đường phồn hoa nhất của thành Trường An, Chu Tước Nhai.

Mọi người trong lúc kính sợ, cũng không khỏi bắt đầu nghị luận xôn xao.

“Đó là bệ hạ đương kim phải không?

Quả nhiên anh minh vô cùng.” “Đúng vậy, là bệ hạ đương kim.” “Vậy hôm nay, bệ hạ dẫn nhiều đại nhân như vậy đến Chu Tước Nhai làm gì?

Cũng không phải lúc tế trời.” “Tôi hình như nghe người ta nói, bệ hạ hôm nay đặc biệt gác lại công việc chính sự trong tay, để xét xử vụ án tích trữ than củi mấy ngày trước.” “Hả?

Không phải vụ án này sắp kết thúc rồi sao?

Bệ hạ tại sao lại muốn chủ thẩm vụ án này?” “Nghe nói Ngô Vương điện hạ, tuệ nhãn như đuốc, tìm ra được một chút manh mối.

Mạnh mẽ yêu cầu bệ hạ, đích thân xét xử lại vụ án này.” Mọi người nghe xong liền nhón chân, xem trong đám người có bóng dáng của Lý Khác không.

“Đó là Ngô Vương điện hạ đã tàn sát 20 vạn kỵ binh của chó Đột Quyết ở U Châu sao?” “Người nào, người nào?” “Thiếu niên cưỡi ngựa trắng, đi bên trái bệ hạ kia.” Lời vừa dứt, đã nghe thấy một đám giọng nói trong trẻo vang lên.

“Oa, không ngờ Ngô Vương điện hạ lại anh tuấn như vậy.” “Đúng vậy, nếu gả cho ngài ấy, cả đời dù mỗi ngày chỉ ngắm nhìn, cũng không bị đói.

Dù sao thì sắc đẹp cũng có thể ăn mà!” “Ngô Vương điện hạ, ta

người đẹp ngực to, chọn ta làm Vương phi của ngài được không?" Phòng Phụng Châu dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của hộ vệ nhà mình, đứng một bên thản nhiên nhìn Lý Khác.

Lời nói của mọi người, nàng đều nghe thấy.

Điều càng khiến nàng cảm thấy tự hào và hạnh phúc là, Lý Khác.

Quả nhiên như cha đã nói, thật sự đã làm được việc mà ngay cả cha nàng cũng không làm được.

Điều này khiến cho hảo cảm của Phòng Phụng Châu đối với Lý Khác, lại sâu thêm mấy phần.

Lúc này đột nhiên có một người cười khẩy: "Cũng không nhìn lại mình xem, có xứng không?" "Nghe nói Ngô Vương điện hạ, sớm đã ở bên cạnh nữ tướng quân duy nhất của Đại Đường ta, con gái của Đại tướng quân Lý Tĩnh, Binh bộ thượng thư Đại Đường, Lý Anh Ca rồi." "Xem các ngươi, có phải là đối thủ của Lý Anh Ca không?" Các cô gái quay đầu nhìn kẻ lắm lời một cái, đồng thanh nói: "Liên quan gì đến ngươi, chị em, đánh cho ta!" Nam tử lắm lời kêu khổ không ngừng, bên cạnh Phòng Phụng Châu lại hiếm khi lộ ra vẻ giận dữ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Nàng xưa nay đều dịu dàng, rất ít khi tức giận.

Cả đời này, số lần có thể gọi là tức giận, chỉ có ba lần.

Hôm nay là một lần, trước đó Lý Khác trở về từ U Châu tìm Lý Anh Ca là một lần.

Còn có một lần, là ba năm trước.

Phòng Phụng Châu vừa nghĩ đến chuyện ba năm trước, mặt liền đỏ bừng.

Nàng "phì" một tiếng: "Hừ, tên xấu xa, tên khốn kiếp." Phòng

Phụng Châu nghĩ kỹ lại, ba lần tức giận, đều vì cùng một người.

Cùng một nam tử.

Nghĩ đến đây, Phòng Phụng Châu không nhịn được nhìn về phía Lý Khác.

Sau khi nhìn một cái, Phòng Phụng Châu liền lần đầu tiên trong đời đưa ra một quyết định.

Đó là cướp Lý Khác từ tay Lý Anh Ca về. ...

Đoàn người của Lý Khác đến đại đường Đại Lý Tự, Đại Lý Tự khanh nghe nói hoàng đế đích thân xét xử vụ án này, sợ đến mức vừa lăn vừa bò nói: "Bệ hạ, vi thần hoảng sợ, vi thần làm việc không hiệu quả, làm phiền bệ hạ đích thân xét xử vụ án." Xin bệ hạ trị tội vi thần." Lý Khác sớm đã nhận được tình báo của Triệu Cao, biết Đại Lý Tự khanh Hoàng Bằng, là người của phe Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn liền hung hăng đá Hoàng Bằng một cước, đau đến mức hắn nhe răng trợn mắt, hận không thể tại chỗ tự sát, để chấm dứt nỗi đau khổ mà người thường khó có thể chịu đựng này.

Các văn thần đứng đầu là Phòng Huyền Linh đều hít một hơi lạnh, ánh mắt nhìn Lý Khác cũng có chút bất mãn.

Ngô Vương chưa miễn cũng quá bạo lực, người ta lại không đắc tội với ngài, hà tất phải hạ chân nặng như vậy?

Các võ tướng đứng đầu là Lý Tĩnh, thì lại giơ ngón tay cái lên.

Ngô Vương điện hạ một cước này đá rất có trình độ, tư thế chính xác, ra chân nhanh chóng, làm rất đẹp!

Lý Thế Dân trừng mắt nhìn Lý Khác một cái, sau đó dùng tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

"Khác nhi, đừng quậy nữa.

Trương Lượng, mau từ trong lao dẫn Trương Tiến ra đi.” Trương Lượng đáp một tiếng, đích thân xuống lao phòng dẫn Trương Tiến ra.

Khoảnh khắc Trương Tiến xuất hiện, tất cả mọi người có mặt, đều không nhịn được che mắt lại.

“Cha?” Sau một tiếng gọi gấp gáp, lại trở nên yên tĩnh.

Lý Khác liếc nhìn một cái, ở bên ngoài đại đường Đại Lý Tự, Phòng Phụng Châu đang ôm chặt lấy Tuyết Nhi.

Lại nhìn một cái vào Trương Tiến toàn thân không một chỗ da lành, hắn âm thầm thề.

Ta, Lý Khác, nếu không thể giúp ngươi lật lại vụ án này, thề không làm người!

Lý Thế Dân che mắt, răng cũng có chút run rẩy nói: “Người dưới công đường là ai, có biết tội không?” Trương Tiến hơi tàn như người chết, lúc này chậm rãi giơ bàn tay phải đầy máu tươi lên, chậm rãi nhưng vô cùng kiên định nói: “Thảo dân bị oan, xin đại nhân làm chủ cho tôi!” Trường Tôn Vô Kỵ vừa định nhắc nhở, người ngồi trước bàn là hoàng đế đương kim, thì Lý Thế Dân đã nhanh chóng chạy về phía Trương Tiến.

Chương 332

Hắn nắm tay Trương Tiến nói: "Trẫm là hoàng đế đương kim, ngươi có oan khuất gì, cứ việc nói ra." Quần chúng xem ở bên ngoài, thấy Lý Thế Dân thân dân như vậy.

Lại nhìn Trương Tiến thương tích đầy mình, sắp chết đến nơi.

Không khỏi nước mắt lưng tròng, đồng thanh hô lớn: "Cầu bệ hạ một lời công bằng." "Cầu bệ hạ một lời công bằng." "Cầu bệ hạ một lời công bằng." Hô đến cuối cùng, ngay cả Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh cũng hô theo.

"Cầu bệ hạ một lời công bằng!" Lý Thế Dân nhìn cảnh tượng cảm động như vậy, cảm giác chính nghĩa trong lòng lập tức dâng trào.

Hắn đi về trước bàn, nặng nề đập mạnh kinh đường mộc: "Trẫm hôm nay sẽ cho các ngươi một lời công bằng!" Lý Thế Dân đập mạnh tỉnh mộc, chính thức vén màn thẩm lý vụ án oan này.

Điều này cũng dự báo rằng một số kẻ vô pháp vô thiên sắp phải trả giá thảm khốc cho những việc làm của mình.

Rượu của Trường Tôn Vô Kỵ lúc này đã hoàn toàn tỉnh hẳn.

Hắn hoàn toàn không ngờ, một vụ án nhỏ, một vụ án chứng cứ xác thực, một vụ án được sắp xếp kín kẽ không một kẽ hở lại khiến đương kim Hoàng đế đích thân thẩm vấn.

Làm quan nhiều năm, đi theo Lý Thế Dân cũng đã lâu, hắn đương nhiên hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

Lý Thế Dân không phải là kẻ dễ bị lừa gạt, càng hiếm có ai che mắt được tuệ nhãn của ngài.

Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi toát mồ hôi trán, trong lòng vô

cùng sợ hãi.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, tối hôm qua Trương Lượng và Vương Khuê đã nói với hắn, tất cả chứng cứ và nhân chứng đều đã được sắp xếp và lo lót ổn thỏa.

Muốn lật lại bản án cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao, nhân chứng nhìn thấy thế lực của nhóm Trường Tôn Vô Kỵ cũng không dám đứng ra nói sự thật.

Nghĩ đến đây, Trường Tôn Vô Kỵ vốn đang hoảng sợ tột độ lập tức buông lỏng nỗi sợ hãi trong lòng.

Thậm chí hắn còn hơi buồn cười.

Hừ, muốn lật án, muốn tra lên đầu lão phu sao?

Không có cửa đâu!

Hắn liếc mắt, nhìn Lý Khác với vẻ miệt thị.

Cũng giống như Trường Tôn Vô Kỵ, kẻ đang chịu kinh hách còn có người chịu trách nhiệm chính của vụ án này: Vân Quốc Công, Hình Bộ Thượng Thư kiêm Tả Vũ Vệ Đại Tướng Quân - Trương Lượng.

Là Hình Bộ Thượng Thư, hắn bắt buộc phải trực tiếp đối mặt với sự chất vấn của Lý Thế Dân.

Bất quá, xuất thân võ tướng khiến hắn không suy nghĩ sự việc sâu xa đến thế.

Hắn hiển nhiên cho rằng: Ta đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, sao có thể xuất hiện sai sót được?

Hắn quay đầu lại, nhìn Lý Khác đang sờ cằm, coi Lý Khác như con mồi.

Lễ Bộ Thượng Thư Vương Khuê, tuy là một trong ba chủ lực

vạch kế hoạch tối qua, nhưng ngoại trừ việc sai Hạ Đặc ra, những việc còn lại ông ta đều không trực tiếp tham gia.

Cho nên, dù vụ việc có xuất hiện phản chuyển, Bệ hạ long nhan đại nộ thì ông ta cũng chỉ chịu một chút liên lụy.

Mức độ liên lụy đó, đối với một lão thần cúc cung tận tụy vì Đại Đường, căn bản không đáng nhắc tới.

Đơn giản là Lý Thế Dân căn bản sẽ không làm gì ông ta, cùng lắm cũng chỉ phạt bổng lộc mà thôi.

Nhưng ông ta vẫn khẽ thở dài một hơi.

Bởi vì ông ta thấy Lý Khác đang nhìn Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng với ánh mắt đầy ẩn ý.

Với kinh nghiệm làm quan nhiều năm, ông ta thấy lần này Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng e là sẽ chịu thiệt thòi.

Ông ta than thở vì khó khăn lắm mới tìm được một cái cây lớn đáng tin cậy để dựa vào, vậy mà cây lớn này sắp đổ rồi.

Giấc mộng Tể tướng, giấc mộng danh lưu thanh sử như Tiêu Hà, Gia Cát Lượng e là lại phải lùi lại, hoặc có lẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Lúc này, Lý Thế Dân nói với Trương Lượng: "Trương Lượng, ngươi hãy thuật lại vụ án này, sau đó đem chứng cứ ra cho tất cả mọi người cùng xem một chút." Trương Lượng không tự chủ được liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái, sau đó tự cổ vũ bản thân trong lòng, cắn răng nói: "Thần tuân chỉ." "Năm nay thời tiết lạnh giá, khí hậu vô cùng bất thường.

Trường An vào hạ tuần tháng mười đã lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Trương Tiến nhìn thấy tình huống này, liền nghĩ ra một phương pháp độn tích than củi, chỉ cho một lượng nhỏ than củi vào thị trường.

Hắn tạo ra giả tượng năm nay than củi kỳ khuyết, khiến mọi người tranh cướp lượng than ít ỏi đó, từ đó đẩy giá than lên cao." Hắn trừng mắt nhìn Trương Tiến một cái rồi nói tiếp: "Chính vì vậy, giá than củi ở thành Trường An mới từ năm văn tiền một cân tăng lên đến ba quán một cân hiện tại.

Giá cả tăng lên túc túc mấy trăm lần." Lời còn chưa dứt, mọi người bắt đầu xôn xao. "Hóa ra là tên đầu sỏ gây họa này a." "Đánh chết tên gian thương này đi, loại người này đáng phải xuống mười tám tầng địa ngục, thiên đao vạn quả." "Đáng thương cho cữu cữu của ta a, vì nghèo khổ không mua nổi than củi mà bị chết cóng.

Cữu cữu của ta thật khổ mệnh." Nhưng cũng có những người dân thông minh hơn, có người hỏi: "Chỉ là một thương nhân, lấy đâu ra năng lượng lớn đến thế, có thể khiến than củi ở Trường An tăng giá nghiêm trọng như vậy chứ?

Những thương lái khác liệu có nghe lời hắn không?" Trương Lượng lập tức đáp: "Vị tiểu ca này nói có lý, chỉ là một thương lái nhỏ bé, vì sao có thể trực tiếp khống chế giá than củi chứ?" Trương Lượng cố tỏ ra huyền bí nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó từ trong ngực móc ra một tờ giấy: "Bệ hạ, các vị đại nhân cùng các vị hương thân phụ lão, xin mọi người xem cái này!" Tờ giấy được truyền duyệt trước mặt Lý Thế Dân cùng các đại thần, đám đông vây xem bên ngoài cũng có người nhìn thấy. "Một tờ đồng minh thư." Trương Lượng chỉ vào tờ giấy trong tay, "Phạm nhân Trương Tiến đã cấu kết với các thương nhân khác, cùng nhau lập ra phương án độn tích than củi này, nhằm mục đích đẩy giá than lên cực đại để thu lợi nhuận tối đa." Lý Thế Dân lúc này mở miệng hỏi: "Vậy tại sao chỉ bắt một mình Trương Tiến, những thương nhân khác vì sao không bị

bắt?" Thấy Lý Thế Dân hỏi, Trương Lượng vội vàng chắp tay nói: "Hồi bẩm Bệ hạ, bởi vì cái đồng minh thư này hoàn toàn là do một mình Trương Tiến uy bức lợi dụ những thương nhân khác ký tên.

Cho nên, ta chỉ bắt một mình Trương Tiến." Lý Thế Dân lại hỏi: "Có chứng cứ không?" Trương Lượng tự tin tràn đầy nói: "Dẫn nhân chứng!" Bên ngoài, Phòng Phụng Châu một mặt chăm sóc Tuyết Nhi đang hôn mê, một mặt đầy vẻ ưu sầu nhìn Lý Khác.

Trương Lượng tự tin như vậy, nhân chứng vật chứng dường như đều có đủ, vụ án này liệu có lật lại được không?!

Lý Khác cảm nhận được sự lo lắng của Phòng Phụng Châu, nhưng hắn lại không hề hoảng hốt, bởi vì tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn nói với Lý Thế Dân: "Phụ hoàng lão đầu tử, ta mệt rồi, muốn một cái bàn và một cái ghế." Lý Thế Dân chưa kịp nói gì, Lý Khác đã nhanh chóng bảo Hứa Chử: "Đi sắp xếp đi, đúng rồi, hai cái ghế." Lý Thế Dân xấu hổ phất phất tay, cũng không quan tâm đến chuyện mất mặt hay không nữa.

Ai bảo cái người làm Phụ hoàng này không có đứa con trai nào lợi hại như hắn chứ.

Không bao lâu sau, một cái bàn và hai cái ghế đã được đặt trước mặt Lý Khác.

Lý Khác từ trong đám người đưa Phòng Phụng Châu và Tuyết Nhi đang ngất xỉu vào, để hai người ngồi xuống ghế.

Hắn quay lại đi đến trước mặt Trương Lượng nói: "Trương đại nhân, có thể mời nhân chứng rồi." Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng nhìn Lý Khác hồ nháo, trong lòng vô cùng tức giận.

Nhưng không còn cách nào khác, lão cha của hắn, đương kim Bệ

hạ cũng bó tay với hắn.

Loại người làm thần tử như bọn họ lại có thể làm gì được chứ?

Trương Lượng ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: "Dẫn nhân chứng!" Một trận tiếng bước chân nhanh chóng đi tới.

Lý Khác nhìn theo tiếng động, liếc mắt một cái rồi đột nhiên bật cười.

Chương 333

Phòng Phụng Châu không hiểu tại sao, nhưng nhìn thấy biểu cảm này của Lý Khác, nàng thực tâm không còn lo lắng như trước nữa.

Trương Lượng đi đến trước mặt một nam tử trung niên dáng người thấp bé, hỏi: "Tên họ là gì?" Nam tử trung niên đáp: "Hồi Bệ hạ, hồi đại nhân.

Ta nãi Đinh Yếu ở thành Tây, cũng giống như Trương Tiến, làm nghề buôn bán gạo và than củi." Trương Lượng hỏi: "Trước đây, tại trang viên nhà ngươi mua xuân, bị hắn uy hiếp sẽ nói cho phu nhân ngươi biết, chuyện này là thật sao?" Đinh Yếu tiên sinh xấu hổ không thôi, sau đó toàn thân run rẩy kịch liệt, vô lực gật đầu.

Phòng Phụng Châu khó hiểu hỏi Lý Khác: "Ngô Vương điện hạ, tại sao huynh lại có phản ứng như vậy?" Lý Khác chỉ lắc đầu, không trả lời nàng.

Lý Thế Dân cùng các đại nhân vật khác cũng đều cảm thấy khó hiểu trước phản ứng của Lý Khác.

Trương Lượng lại quay sang một nam tử cao to vạm vỡ, râu quai nón đầy mặt hỏi: "Thành Bắc Bành lão bản phải không?

Có phải ngươi bị Trương Tiến uy hiếp, muốn đem chuyện ngươi thay người khác xuất đầu, ngộ sát con trai địa chủ tiết lộ ra ngoài không?" Bành lão bản phỉ nhổ một tiếng, vỗ vỗ ngực nói: "Xác thực có việc này!" Sau đó hắn lại chỉ vào Trương Lượng, nộ mục nói: "Kẻ thất tín bội nghĩa!" Câu nói này vừa thốt ra, biểu cảm của mọi người vô cùng phức tạp.

Lý Thế Dân cũng lập tức tỉnh táo tinh thần, tụ tinh hội thần nhìn Trương Lượng tiếp tục đưa ra chứng cứ.

Trương Lượng lại không hề có phản ứng gì trước sự vô lễ của Bành lão bản, ngược lại còn cười ha hả quay sang người bên cạnh nói: "Thành Nam Từ lão bản phải không?

Dáng vẻ quả nhiên anh tuấn tiêu sái, phong độ phiên phiên, khá có phong thái quân tử a." Từ lão bản còn rất trẻ, khoảng chừng hai mươi tuổi.

Thân hình thon dài, cầm một cái quạt, quả thực dễ khiến người ta có hảo cảm.

Hắn phe phẩy quạt nói: "Đều là mọi người ưu ái ta mà thôi, bất luận nhan sắc, bỉ nhân chỉ thắng các vị một chút đỉnh." Phòng Phụng Châu là người đầu tiên bày tỏ sự dị nghị.

Nàng phì cười, ý tứ trào phúng nồng đậm vô cùng.

Trương Lượng hận không thể tát chết tên này, đã lúc nào rồi còn ở đó nói hươu nói vượn.

Thảo nào hắn thích nam phong, cái tình thương này, cô nương nào đi theo hắn cũng xui xẻo cả đời.

Trương Lượng khẽ thở dài, sau đó hỏi: "Từ lão bản, bản quan vẫn luôn không hiểu, tại sao ngươi lại bị Trương Tiến uy hiếp.

Bởi vì ngươi gia thế hiển hách, nãi là địa chủ nổi tiếng thành Trường An.

Ngươi không tham gia khoa cử, chọn làm thương nhân đệ tứ đẳng, chỉ vì thích kết giao bằng hữu, theo lý không nên sợ Trương Tiến, một thương nhân nhỏ bé a." Từ lão bản liếc trắng mắt nhìn Trương Tiến đang nằm trên mặt đất, giận dữ nói: "Trương Tiến cái lão thất phu này, phẩm hạnh bất đoan, thích tạo dao sinh sự, ta sợ ảnh hưởng chuyện làm ăn của ta nên mới bị hắn uy hiếp." Trương Lượng đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: "Có phải hắn

tung tin đồn ngươi thích nam phong?" Lời này của Trương Lượng khiến Từ lão bản vốn đang ôn văn nhã nhặn, khá có phong thái quân tử lập tức bùng nổ tâm thái! "Đừng nói hươu nói vượn, ai thích nam phong chứ?" Nhưng mọi người lại tin là thật sự nghi vấn của Trương Lượng, thi nhau cười trộm không thôi.

Ngay cả Ngụy Chinh vốn nghiêm túc cũng phải bật cười: "Huyền Linh, cho ta dựa vào một chút, thực sự quá buồn cười rồi." Từ lão bản vừa kích động, giọng nói từ ôn nhuận liền biến thành giọng nữ tử lanh lảnh.

Cái ngón tay lan hoa chỉ chói mắt kia càng chứng minh sự thật hắn thích nam phong là vô cùng chắc chắn.

Rất có khả năng là một cái "thụ".

Bên dưới vang lên một mảnh tiếng ai thán. "Thật đáng tiếc a.

Người đẹp trai như vậy lại thích nam tử, loại đại gia khuê tú như ta không thơm sao?" "Trường An đệ nhị mỹ nam tử, đọa lạc nha!

May mà còn có đệ nhất mỹ nam tử ở đây." "Ai là đệ nhất mỹ nam tử?" "Trừ Ngô Vương Lý Khác ra, còn có ai có thể đẹp hơn hắn a?" Phòng Phụng Châu nghe xong, nhịn không được liếc nhìn Lý Khác một cái.

Nhưng lúc này Lý Khác cũng đang nhìn trộm nàng.

Phòng Phụng Châu vội vàng quay đầu đi, xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Lý Khác lại có chút tiếc nuối, thầm nghĩ: "Mùa đông này thật không tốt chút nào, không thể nhìn thấy vóc dáng mỹ nữ.

Cũng không biết 'sự nghiệp tuyến' của Phòng Phụng Châu có phát triển không nữa." Lý Khác tự mắng thầm trong lòng, đều là lúc nào rồi còn ở đó soi ngực con gái nhà người ta?

Hắn sờ sờ mũi, nói với Trương Lượng: "Trương đại nhân a, nhân chứng cũng có thể nói dối, không đủ làm bằng chứng a!" Trương Lượng cười đắc ý, từ trong tay thị vệ bên cạnh lấy ra một vật nói: "Bệ hạ, Ngô Vương điện hạ, xin mời xem!" Lý Thế Dân và Trương Lượng cách nhau quá xa, không nhìn rõ vật trong tay hắn. "Đừng nói nhảm, mau dâng lên." Trương Lượng dâng vật đó lên xong liền nói: "Bệ hạ, Ngô Vương điện hạ, các vị đại nhân, các vị phụ lão hương thân.

Vừa rồi ta đã trình lên Bệ hạ bản đồng minh thư có chữ ký của Từ Tiến và các thương nhân.

Đây là bản gốc.

Còn về bút tích có phải là của tội phạm Trương Tiến hay không, ta có thể lấy bút tích trước đây của Trương Tiến ra đối chiếu liền biết." Hắn cầm bút tích cũ của Trương Tiến, nói với Tuyết Nhi vừa mới tỉnh lại: "Tuyết Nhi cô nương, xem bút tích này, có phải là của cha ngươi không?" Tuyết Nhi trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng sau khi nhìn vật trong tay, nàng thành thật gật đầu: "Đúng, bút tích này xác thực là của cha ta." Trương Lượng trình bút tích lên, chắp tay nói: "Bệ hạ, ngài có thể so sánh hai bút tích này, có thể thấy rõ ràng là giống hệt nhau." Lý Thế Dân xem xong gật đầu, để Phòng Huyền Linh và những người khác cùng hỗ trợ kiểm chứng.

Phòng Huyền Linh, Ngụy Chinh và Đỗ Như Hối xem xong cũng chứng thực bút tích là giống nhau.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối nhìn nhau, cả hai đồng thanh nói: "Chẳng lẽ thật sự có việc này?" Biểu cảm của Lý Thế Dân lúc này cũng có chút dao động, ném ánh mắt bất mãn về phía Trương Tiến đang nằm rạp trên mặt đất.

Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê đại hỉ, thấy

sự việc đã có chuyển cơ.

Trương Lượng với tư cách là Hình Bộ Thượng Thư càng thêm tự tin.

Giọng hắn vang dội, ngôn ngữ tràn đầy vẻ vui mừng: "Bệ hạ, Hình bộ của ta không chỉ tìm được vật chứng, ngoại trừ ba vị thương nhân kia ra, còn có nhân chứng khác chứng minh Trương Tiến căn bản là một tên y quan cầm thú, kẻ hai mặt!" Nói xong, hắn ra lệnh cho thị vệ: "Mau chóng đưa phạm nhân ra, tranh thủ giải quyết vụ án này cho xong.

Không thấy Bệ hạ, Ngô Vương điện hạ và các vị đại nhân đều mệt rồi sao?" Thị vệ vội vàng gật đầu, nhanh chóng dẫn nhân chứng ra.

Tuyết Nhi vừa nhìn thấy hai người này, kinh ngạc đến mức đứng bật dậy. "Bà, Hạ Đặc?" Nhưng hai người kia căn bản không chào hỏi Tuyết Nhi đang kích động, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất nói: "Bệ hạ, các vị đại nhân, cầu xin hãy làm chủ cho ta a.

Lão phụ từng có sáu người con trai, trong đó năm người đã chiến tử trên chiến trường chống Đột Quyết, chỉ còn lại đứa con trai duy nhất.

Tên Trương Tiến kia uy hiếp ta, nếu không giúp hắn nói tốt, hắn sẽ bỏ tiền nhờ người tuyển binh bắt đứa con trai duy nhất của ta ra chiến trường." Bà lão khóc đến hôn thiên ám địa, thật sự khiến người ta rơi lệ không ngừng.

Lý Thế Dân cũng có chút khó xử, mắng: "Đều là lỗi của Trẫm, Trẫm không quản tốt người dưới, mới khiến bà mất đi năm người con trai." Ngài nói với Phòng Huyền Linh: "Huyền Linh a, xem ra bà ấy nói đúng rồi.

Chuyện này khiến Trẫm thật thất vọng." Phòng Huyền Linh vội vàng chắp tay tạ tội: "Bệ hạ, lão phu làm việc bất lực, xin Bệ hạ trách phạt." Nhưng sau đó ông có chút không cam lòng bồi thêm một câu: "Vạn nhất vị lão phu nhân này đang làm giả chứng thì sao?" Trương Lượng cười ha hả nói: "Phòng tướng a, Phòng tướng a.

Ngài quá tin tưởng con gái mình rồi, bị con gái chi phối rồi.

Bản năng cho rằng bạn tốt của con gái thì cha nàng ta cũng là người tốt, nhưng ngài đã thực sự đi điều tra kỹ lưỡng về con người hắn chưa?" Hắn nói với Vương mụ mụ: "Đừng sợ hãi, Bệ hạ ở trên cao sẽ làm chủ cho ngươi, Trương Tiến đã uy hiếp gì ngươi, cứ việc nói ra, ta bảo đảm ngươi sẽ không sao." Vương mụ mụ liếc nhìn Lý Thế Dân, hiểu ý, sau đó nhắm mắt lại nói: "Bệ hạ, cái tên Trương Tiến này thấy lão phụ còn chút phong vận bán lão, mấy lần nhân lúc say rượu đã động tay động chân với lão phụ, cầu Bệ hạ làm chủ cho ta a." Bà ta vừa nói xong lại một phen khóc lóc thảm thiết.

So với bà ta, người chịu kích kích hơn cả là Tuyết Nhi đang đứng ngây người một bên.

Nàng không hề la hét, cũng không đứng ra phản bác, chỉ tức giận cắn nát môi, nhắm chặt hai mắt để mặc nước mắt tuôn rơi.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ta ban đầu thật mù mắt, không nên đối tốt với các người như vậy." Quần chúng bên dưới cũng bắt đầu đồng tình với Vương mụ mụ.

Trương Lượng rất hài lòng với tình hình hiện tại, liền đi đến trước mặt một nhân chứng khác hỏi: "Vị công tử này, đối với Trương Tiến, ngươi có gì muốn nói không?" Tuyết Nhi nhìn nam tử kia một cái, liền quay đầu gục vào lòng Phòng Phụng Châu, không thèm nhìn lại lần thứ hai.

Nam tử này chính là thanh mai trúc mã của Tuyết Nhi - Hạ Đặc.

Chương 334

Hạ Đặc lúc này có chút lắp bắp nói: "Hồi Bệ hạ, hồi, hồi đại nhân.

Ta... cái tên Trương Tiến này quả thực là y quan cầm thú, heo chó không bằng." "Ngươi..." Lý Thế Dân nổi giận, vội vàng thúc giục: "Trương Tiến rốt cuộc làm sao, nói mau!" Nghe tiếng Lý Thế Dân nộ mắng, Hạ Đặc lập tức một hơi nói hết mọi chuyện: "Ta từng nhìn thấy Trương Tiến động tay động chân với con gái ruột của hắn, quả thực khiến ta ghê tởm đến cực điểm.

Ta vốn ái mộ Trương Tuyết Nhi đã lâu, vẫn luôn khắc khổ đọc sách vì nàng, mong có một ngày thi đỗ làm quan rồi cưới nàng làm vợ.

Không ngờ cha con bọn họ lại làm ra chuyện xấu xa như vậy.

Chính vì thế, tín ngưỡng của ta sụp đổ, tâm như tro tàn, nhìn thấu hồng trần.

Từ đó ta lưu luyến chốn thanh lâu, không thể tự kiềm chế!" Tuyết Nhi không đợi hắn nói xong, lập tức thống mạ: "Hạ Đặc, ngươi ở đây hồ ngôn loạn ngữ, nói hươu nói vượn, không sợ thiên lôi đánh chết sao?

Không sợ xuống địa ngục sao?

Trương gia ta sai rồi, ta không nên coi ngươi như ca ca ruột thịt, cha ta cũng không nên coi ngươi như con đẻ.

Trương gia ta thật mù mắt a!" Nói xong, nàng phun ra một ngụm máu đen, lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh. "Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, muội sao rồi?

Không thể xảy ra chuyện a!" Phòng Phụng Châu vội vàng đỡ lấy Tuyết Nhi, sợ nàng xảy ra chuyện lớn.

Lý Khác lập tức quát thái y: "Này, đám thái y các ngươi ăn phân mà lớn à?

Cái tên Hạ thị ngự y kia đứng đó làm gì?

Còn không mau qua xem tình hình." Hạ thị ngự y trước đó đã bị Lý Khác giáo huấn, sớm biết sự lợi hại của hắn, vội vàng chạy tới xem xét tình hình cho Tuyết Nhi.

Cùng lúc đó, vẻ đắc ý trên mặt Trương Lượng càng thêm nồng đậm.

Hắn tổng kết lại: "Bệ hạ, Ngô Vương điện hạ, các vị đại nhân cùng các vị phụ lão hương thân.

Từ lời khai của hai trong ba vị thương giả vừa rồi, cùng với bản đồng minh thư có chữ ký thân bút của Trương Tiến, có thể thấy Trương Tiến căn bản là tên tiểu nhân vô ác bất tác, vì lợi ích của bản thân mà coi rẻ tính mạng người khác.

Hắn vì tư lợi không tiếc uy hiếp người khác.

Ẩn dưới vẻ ngoài chính nhân quân tử là cái tâm dâm dục không chịu nổi.

Không chỉ có ý đồ xấu với bà lão, hắn còn làm ra chuyện thương thiên hại lý với chính con gái ruột của mình.

Quả thực nhân thần cộng phẫn, ai ai cũng có thể giết.

Ta, Trương Lượng, xin lấy danh nghĩa một người dân thường, thỉnh cầu Bệ hạ lập tức xử tử tên ác đồ tội ác tày trời này.

Để trả lại công đạo cho hơn một ngàn người dân Trường An đã chết, trả lại môi trường ổn định cho thị trường Trường An, trả lại bầu trời trong sạch cho Đại Đường lễ nghi đạo đức." Hắn vừa dứt lời, dân thường bên dưới cũng hùa theo hô hào: "Trương Tiến thật

lang tâm cẩu phế a, đại huyên đản." "Gian thương a, trả lại mạng cho bạn tốt của ta." "Ngay cả con gái cũng không tha, loài cầm thú này thiên lôi đánh chết còn nhẹ." Không chỉ dân thường la hét, thậm chí một số quan viên cũng lên tiếng khiển trách Trương Tiến. "Bệ hạ, loại người làm loạn thị trường này không trừ khử, e rằng sẽ có hậu họa a." "Đúng đúng đúng, nếu không nghiêm trị, sao xứng đáng với bách tính đã chết chứ?" "Lễ nghi đạo đức một chút cũng không có, thương nhân quả nhiên chỉ thích hợp ở tầng lớp thấp nhất." Trương Lượng vô cùng hài lòng với phản ứng của mọi người, liếc nhìn Phòng Huyền Linh nói: "Cho nên a, Phòng tướng vẫn kiên trì cho rằng Trương Tiến là một người tốt, vui làm việc thiện, tuân thủ pháp luật sao?" Phòng Huyền Linh lúc này cũng có chút dao động, bởi vì dưới tầng tầng lớp lớp chứng cứ, chuyện này thực sự không thể tẩy trắng được nữa.

Chẳng lẽ chỉ dựa vào chuyện gần mười năm trước con gái hắn cứu con gái mình, tặng tạ lễ hắn không nhận mà chứng minh hắn là người tốt sao?

Lý Thế Dân vốn định hỏi ý kiến Phòng Huyền Linh, thấy ông ta âu sầu ủ dột thì biết ông ta cũng hết cách rồi.

Lý Thế Dân thở dài, khẽ nói: "Xem ra ta thật sự nhìn lầm người rồi a." Phòng Phụng Châu nghe Lý Thế Dân nói vậy, lại nhìn dáng vẻ của cha mình, biết chuyện này không còn đường cứu vãn.

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt Lý Khác, không tự chủ được nắm lấy tay hắn, không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Khác đương nhiên hiểu ý nàng, bởi vì vẻ cầu khẩn cấp thiết kia không chỉ khiến hắn hiểu, mà còn khiến hắn đau lòng.

Một nữ nhân xinh đẹp, giương đôi mắt to tròn long lanh, ngẩng đầu cầu xin như vậy, nam nhân nào có thể nhẫn tâm từ chối chứ?

Hơn nữa, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của

hắn!

Vốn dĩ hắn muốn để nhóm người Trường Tôn Vô Kỵ cao hứng trước, để bọn hắn nếm trải niềm vui chiến thắng, sau đó dội một gáo nước lạnh xuống, cho bọn hắn trải nghiệm cảm giác thống khổ từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Đây mới là phương thức tốt nhất để đối đãi với tử địch!

Không chỉ phải đánh bại về kết quả, mà còn phải cho bọn hắn trải nghiệm sự kích thích như đi tàu lượn siêu tốc trong quá trình đó.

Không thể không nói, Lý Khác tìm thấy niềm vui cực lớn trong việc này.

Trong khi Lý Khác đang vui vẻ, Lý Thế Dân đã cầm lấy tỉnh mộc, chuẩn bị đập xuống.

Trường Tôn Vô Kỵ ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm tỉnh mộc trong tay Lý Thế Dân, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Mau tuyên án, mau tuyên án.

Bởi vì hắn biết, chỉ cần Lý Thế Dân đích thân tuyên án thì cái hố sâu gây ra bởi vụ án này coi như hắn đã bước qua được.

Bước qua cái hố này, hắn - Trường Tôn Vô Kỵ - lại là một quyền thần dưới một người trên vạn người tại Đại Đường!

Nhưng nếu bước không qua, hắn cũng không đoán được mình sẽ có kết cục gì.

Nhưng may mắn thay!

Sắp qua rồi.

Trương Lượng cũng không chớp mắt nhìn tỉnh mộc trong tay Lý Thế Dân.

Vì hắn cũng biết, nếu vụ án này kết thúc, cái án oan do hắn thân

thủ sắp đặt sẽ hoàn toàn trôi qua.

Dù sao Hoàng đế kim khẩu đã khai, không thể nào có người dám đứng ra tra xét lại!

Bởi vì có kẻ ngốc nào dám đánh vào mặt Hoàng đế chứ!

Như vậy, giấc mộng làm Thống soái diệt Đột Quyết của hắn cũng có khả năng tiếp tục thực hiện.

Vương Khuê lúc này cũng giống như Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng, vô cùng kích động và mong chờ sự tuyên phán tiếp theo của Lý Thế Dân.

Bởi vì một khi tuyên phán, các đồng minh của ông ta là Trường Tôn Vô Kỵ và Trương Lượng có thể chuyển nguy thành an.

Thiết tam giác có thể tiếp tục tồn tại.

Giấc mộng làm Thượng Thư Tả Phó Xạ Đại Đường, sánh ngang với danh tướng thiên cổ Tiêu Hà và Gia Cát Lượng của ông ta có khả năng thành hiện thực.

Thế nhưng, việc đời mười phần thì tám chín phần không như ý.

Ngay khi giấc mộng của Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê sắp thành hiện thực, kẻ thù lớn nhất của họ đã đứng ra!

Chương 335

Lý Khác chậm rãi nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, tỉnh mộc này mà đập xuống thì người chính là hôn quân đấy." Lý Khác vừa dứt lời, Lý Thế Dân ngược lại lại tỏ ra rất cao hứng: "Nha nha, xem ra Khác nhi có cách nhìn khác, mau nói ra cho Phụ hoàng và mọi người cùng nghe." Dân chúng Trường An chứng kiến cảnh này đều kinh ngạc đến ngây người, thi nhau bàn tán nhỏ to. "Ta không nằm mơ chứ, tình huống gì đây?" "Trời đất ơi, Ngô Vương điện hạ dám mắng Bệ hạ trước mặt mọi người." "Lễ Bộ Thượng Thư Vương đại nhân nói đúng a, Ngô Vương điện hạ thật sự không có bao nhiêu hiếu tâm." "Bé mồm chút, dám nói Ngô Vương như thế, không muốn sống nữa à?" So với sự nghị luận ầm ĩ của dân chúng, triều thần Đại Đường lại bình tĩnh hơn nhiều.

Bởi vì tình huống Lý Khác làm Lý Thế Dân mất mặt trước đám đông đâu chỉ một hai lần?

Từ cực độ chấn kinh ban đầu, hiện tại họ đã tê liệt rồi.

Nhưng Phòng Huyền Linh lại kích động đứng dậy, trong lòng như sông cuộn biển gầm, tư vị trong đó không ai có thể thấu hiểu.

Từ khi Lý Thế Dân bức bách Lý Uyên nhường ngôi đến nay, chưa đầy hai năm ông đã ngồi lên vị trí văn thần đệ nhất Đại Đường.

Luận công lao lập quốc, ông không bằng Trường Tôn Vô Kỵ.

Luận quan hệ với Lý Thế Dân, ông cũng không thân mật bằng.

Luận nhân mạch, Trường Tôn Vô Kỵ ngầm liên kết với thế gia, địa chủ và đông đảo thương nhân, ông càng không thể so sánh.

Nhưng hiện tại quan vị của ông cao hơn Trường Tôn Vô Kỵ,

quyền lực lớn hơn.

Tất cả dựa vào mưu lược xuất chúng và chính tích huy hoàng chưa từng sai sót.

Thế nhưng lần này, vì cô con gái yêu quý, ông đã phiến diện tin tưởng, không hề điều tra mà tin ngay Trương Tiến.

Đến mức hiện tại ông cũng không biết Trương Tiến có sai hay không.

Cũng vì thế, tâm trạng ông lúc này vẫn thấp thỏm lo âu.

Nếu Trương Tiến không phạm pháp thì còn đỡ.

Nhưng nếu hắn phạm pháp, vết nhơ này sẽ lưu lại trong quan trường, khiến một người cực kỳ nghiêm khắc với bản thân như Phòng Huyền Linh thực sự không thể chấp nhận.

Tuy nhiên, hiện tại!

Lý Khác - người dường như không gì không làm được - đã đứng ra.

Chỉ cần hắn đứng ra, Phòng Huyền Linh hiểu rõ con người và học thức của Lý Khác, lại nhìn dáng vẻ tự tin vô cùng kia, liền biết hôm nay ắt có thể lật án.

Ông không tự chủ được liếc nhìn cô con gái bảo bối, lúc này càng cảm thấy kiêu ngạo.

Con gái a, nhan sắc quán tuyệt Đại Đường, hắn là có thể câu được chàng rể vàng Lý Khác này về cho cha chứ?

Bị Phòng Huyền Linh chú ý, Phòng Phụng Châu lúc này mắt đẹp sáng ngời, nhìn Lý Khác đến si mê.

Dù hiện trường có hàng ngàn đôi mắt đang nhìn chằm chằm, có tổn hại đến hình tượng thục nữ bao lâu nay, nàng cũng hào không để

ý, bởi vì nàng tin Lý Khác.

Lý Tĩnh lúc này cũng đang nhìn Phòng Phụng Châu, càng nhìn, nguy cơ cảm càng sâu.

Là một người từng trải, lại thêm Trương Xuất Trần thời trẻ phong tình cũng không kém Phòng Phụng Châu, biểu hiện này của nàng sao ông không đoán ra thiếu nữ tâm cơ chứ?

Càng khiến Lý Tĩnh phiền não là ánh mắt Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu cũng ôn nhu vô cùng.

Lý Tĩnh thầm nghĩ: Phải mau chóng triệu hồi bảo bối con gái của ta về, nếu không bị Phòng Huyền Linh cướp mất con rể thì kỳ vọng làm Đại Nguyên Soái diệt Đột Quyết sau này của lão phu chẳng phải đổ sông đổ bể sao?

Trong khi Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh đang suy tính viển vông, phe đối lập gồm Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê lúc này lại có chút hoảng hốt.

Bởi vì biểu hiện của Lý Khác thời gian qua thực sự quá đáng kinh ngạc, ai cũng biết hắn có năng lực hô mưa gọi gió.

Trương Lượng có chút gấp gáp, nhịn không được mở miệng hỏi: "Nghe ý tứ của Ngô Vương điện hạ, Trương Tiến vô tội, là bị người hãm hại sao?" Hắn cầm tờ đồng minh thư trong tay, chỉ vào nhóm Từ lão bản nói: "Nhân chứng vật chứng đều ở đây, vi thần đảo ngược lại rất mong chờ Ngô Vương điện hạ có thể chứng minh Trương Tiến không có tội!" Lý Khác nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người đều lộ vẻ mong chờ, liền chỉnh lại tóc, cười nói: "Được, vậy Bản vương sẽ chứng minh cho các ngươi thấy, Trương Tiến không những không có tội, mà ngược lại còn có công với xã tắc Đại Đường." Hắn cầm lấy tờ đồng minh thư trong tay Trương Lượng, giơ lên đỉnh đầu nói: "Hắn là đại đa số mọi người đều bị tờ đồng minh thư có chữ ký thân

bút của Trương Tiến này làm cho lầm tưởng, cho rằng hắn là kẻ chủ mưu đứng sau đúng không?" Bao gồm cả Lý Thế Dân, mọi người đều gật đầu.

Có chữ ký thân bút, tự tích cũng đã được chứng minh, còn có thể phản cung sao?

Lý Khác lắc đầu, khẽ nói: "A, có đôi khi, tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật a." Hắn sai người lấy hai tờ giấy trắng, nhanh chóng sao chép lại nội dung đồng minh thư một lần.

Sau đó hắn đi đến trước mặt Phòng Phụng Châu, đặt tờ đồng minh thư lên bàn, nói với nàng: "Nàng hãy đọc tờ đồng minh thư này một lần, sau khi đọc xong thì ký tên vào." Phòng Phụng Châu tuy không biết Lý Khác muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đọc: "Cuối thu, Trường An lạnh lẽo dị thường..." Ngay khi nàng đọc đến câu cuối cùng, Lý Khác từ từ cúi người xuống.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ, trắng nõn mịn màng, hắn rốt cuộc không nhịn được hôn lên. "Chụt..." Cùng lúc đó, nhân cơ hội Phòng Phụng Châu đang đầy mặt kinh ngạc nghiêng đầu nhìn mình, tay trái Lý Khác nhanh chóng đánh tráo tờ đồng minh thư trên bàn...

Tiếng hôn của Lý Khác khiến mọi người từ trong chấn kinh bừng tỉnh.

Nó cũng khiến Phòng Phụng Châu từ trong ý niệm chấn kinh, xấu hổ và muốn tự vẫn để chứng minh sự trong sạch bừng tỉnh lại.

Lý Thế Dân hoảng nhiên đại ngộ, reo lên vui mừng: "Hóa ra là như thế, hóa ra là như thế a!" Không chỉ có Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh vốn luôn nghiêm túc giữ gìn hình tượng lúc này cũng đập mạnh vào đùi mình.

Do quá kích động, sức lực không kiểm soát được nên đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng ông nén đau nói: "Tại sao ta lại không nghĩ ra, tại sao không nghĩ ra một chút nào chứ?" Đỗ Như Hối thì nhắm mắt lắc đầu, chậm rãi nói: "Đúng là thanh xuất vu lam thắng vu lam, Ngô Vương thông minh tột bậc, thực sự khiến vi thần hổ thẹn." Phòng Phụng Châu thấy phản ứng khác thường của mọi người, tinh thần lập tức khôi phục bình thường.

Thật khéo làm sao, dư quang của nàng quét trúng một chỗ dị thường.

Nàng nhịn không được đứng dậy, kích động nắm tay Lý Khác nói: "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Hóa ra huynh đã tráo tờ đồng minh thư." Tuyết Nhi được Hạ thị ngự y cấp cứu cũng đã tỉnh lại lần nữa.

Tuy rằng đến giờ vẫn còn mơ hồ, nhưng từ khi quen biết Phòng Phụng Châu, nàng vẫn luôn tin tưởng vào cách nhìn và mệnh lệnh của cô nương này.

Biết Phòng Phụng Châu thông minh sẽ không sai, nàng không nói hai lời, lảo đảo đứng dậy rồi "phịch" một tiếng quỳ xuống: "Ngô Vương điện hạ, cảm ơn ngài đã cứu mạng cha ta!" Trương Lượng cười ha hả nói: "Tiểu cô nương, đừng vui mừng quá sớm, ai nói cha ngươi được cứu mạng, hiện tại đã an nhiên vô sự rồi hả?

Cái này cũng chẳng chứng minh được gì cả!" Trường Tôn Vô Kỵ và Vương Khuê nhìn nhau, cả hai đồng thời cúi đầu thở dài. "Trương Lượng a, đừng làm chuyện vô ích nữa, chúng ta thực sự thua rồi." Trương Lượng đương nhiên biết mình thua, nhưng hắn vẫn tâm tồn nghiêu hạnh, hy vọng Lý Khác chưa phát hiện ra huyền bí trong đó.

Dù sự phản kháng hiện tại giống như tự lừa mình dối người, nhưng đó là cọng rơm cứu mạng duy nhất của hắn.

Lý Khác thất vọng trừng mắt nhìn Trương Lượng một cái, sau đó nói với dân chúng: "Các vị phụ lão hương thân, vừa rồi Bản vương lén hôn đại tiểu thư nhà họ Phòng, nhân lúc nàng nhìn ta, vào thời cơ dư quang mắt nàng không nhìn thấy, ta đã lén đánh tráo một bản đồng minh thư trông gần giống với bản trước đó.

Hai bản đồng minh thư nội dung tuy không khác biệt nhiều, nhưng chỉ vài chữ bất đồng lại là thiên sai địa biệt.

Bản đồng minh thư trước đó nói hàng trăm thương nhân liên danh bán hạ giá và cung cấp than củi không giới hạn.

Còn bản mà ta dùng để đánh tráo thì viết là độn tích than củi, bán giá cao...

Bản vương vừa rồi hôn Phòng đại tiểu thư là để phân tán sự chú ý của nàng.

Vậy những tên thương lái bất pháp kia, liệu có phải cũng dùng phương pháp tương tự như ta, ví dụ như không cẩn thận làm đổ rượu lên người Trương Tiến để phân tán sự chú ý của hắn, rồi người khác nhân cơ hội tráo đổi một bản đồng minh thư khác không?" Lão bách tính lúc này mới phát ra tiếng vỡ lẽ: "Hóa ra là như vậy." "Cái tên Trương Tiến này bị người ta gài bẫy rồi." "Thì ra là bị hãm hại a." "Thủ đoạn cũng quá ghê tởm rồi đi." "A, chúng ta chỉ là dân thường nhỏ bé, quản nhiều chuyện lớn như vậy làm gì.

Chương 336

Sao không chú ý đến việc Ngô Vương điện hạ vừa cưỡng hôn Phòng đại tiểu thư xinh đẹp ôn nhu kia chứ..." Mọi người cười hi hi ha ha, ánh mắt nhìn về phía Phòng Phụng Châu cũng tràn đầy ý vị.

Phòng Phụng Châu lần đầu tiên bị nhiều người vây xem như vậy, xấu hổ vội vàng chạy ra sau lưng Phòng Huyền Linh trốn đi.

Nhưng nàng vẫn len lén nhìn Lý Khác, vì nàng biết đòn phản kích của hắn chắc chắn không chỉ có một.

Trương Lượng có chút gấp, vội nói: "Cho dù là như thế cũng không thể phủ nhận hắn không phải tội phạm a.

Vạn nhất không phải như ngài vừa diễn, mà xác thực hắn là kẻ chủ mưu thì sao?

Ngài có chứng cứ chứng minh hắn không phải không?" Lý Khác đương nhiên biết Trương Lượng đang giãy chết.

Nhưng để Trương Lượng hết hy vọng, Lý Khác tung ra đòn thứ hai.

Hắn thản nhiên nói: "Náo nhiệt cũng xem đủ rồi, đã đến lúc nhân chứng xuất hiện chứng minh rồi." Lời còn chưa dứt, một đám người lăn lộn bò trườn xuất hiện trước mặt mọi người. "A, đây không phải Hạ lão bản sao?" "Vương lão bản cũng ở đây a?" "Tiểu cữu tử, ngươi ở đây làm gì?" Các quan viên thi nhau nhận người quen, hoàn toàn bị dọa sợ trước sự xuất hiện này.

Có một người xuất hiện khiến Trương Lượng suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ. "Chu An, ngươi... ngươi muốn làm gì?

Tay phải ngươi quấn vải làm gì?

Tay phải của ngươi đâu?" Chu An nhìn con rể cao cao tại thượng của mình, nhưng lúc này ông ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói ra sự thật: "Bệ hạ, ta chiêu cung, ta chịu sự sai khiến của Trương Lượng Trương Thượng Thư.

Vào đêm cách đây nửa tháng, ta cùng tất cả thương nhân trong Thương hội Trường An tổ chức tiệc tối.

Khi mọi người uống đã ngà ngà say, làm theo chỉ thị của Trương Thượng Thư, ta đã đánh tráo bản đồng minh thư đã soạn sẵn trước đó thành bản độn tích than củi bán giá cao.

Trương Tiến vì uống nhiều, cộng thêm trước đó đã xem kỹ đồng minh thư rồi nên liền không do dự ký tên vào.

Bệ hạ, tha mạng a, ta biết sai rồi." Những thương nhân khác cũng nhao nhao phụ họa: "Bệ hạ, Chu An Chu lão bản nói không sai." "Bệ hạ, chúng ta đều là bị chỉ sử a." "Bệ hạ, tha cho chúng ta đi!" Trương Lượng lúc này mồ hôi đầy đầu, gấp đến độ nhảy dựng lên: "Tất cả đều là nói bậy, thông thông đều là nói hươu nói vượn.

Bệ hạ, bọn họ đang vu hãm vi thần a." Trường Tôn Vô Kỵ thấy Trương Lượng như vậy, nhịn không được nói đỡ: "Bệ hạ, Trương đại nhân nói cũng có lý.

Bọn họ đang vu hãm...

Cái bà Vương mụ mụ kia còn có Hạ Đặc, đều chứng minh Trương Tiến là tên cầm thú a.

Cái này giải thích thế nào?" Lý Khác chỉ ra bên ngoài nói: "Vậy Trường Tôn đại nhân hãy nhìn ra bên ngoài xem." Trường Tôn Vô Kỵ chưa kịp quay đầu, Tuyết Nhi đã nhanh chóng phát hiện sự dị thường bên ngoài, đột nhiên gào khóc nức nở: "Thiện nhân hữu thiện báo a, người xưa thật không lừa ta!" Mọi người bao gồm cả Trường Tôn Vô

Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê nhìn tình hình bên ngoài đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bên ngoài phủ nha Đại Lý Tự, hàng ngàn hàng vạn người dân mặc quần áo mỏng manh rách rưới đang giơ cao các loại vải vóc và cờ xí.

Bên trên viết đầy những lời ủng hộ Trương Tiến.

Tuy chữ viết rất xấu nhưng Lý Khác và Phòng Phụng Châu vẫn có thể nhận ra: "Trương lão bản vô tội." "Trương lão gia là người thiện tâm nhất ta từng gặp." "Không thể chém Trương lão gia a." "Trương lão gia là ân nhân cứu mạng của ta." Trương Lượng làm cú giãy chết cuối cùng, gầm lên: "Lũ tiện dân này đều bị Lý Khác mua chuộc, nói hươu nói vượn cả đấy." Lý bá đứng ở hàng đầu tiên đột nhiên quỳ xuống hướng về phía Tuyết Nhi: "Tuyết Nhi cô nương, tối qua ta cũng thực sự không còn cách nào khác.

Quan sai đến từng nhà gõ cửa báo tin, không những không được nói đỡ cho Trương lão gia mà còn bắt chúng ta phải hắt nước bẩn vào ông ấy.

Ta bị bức vô nại, chỉ có thể làm như vậy." Tuyết Nhi nghe thế liền nở nụ cười: "Hóa ra là như vậy, ta nói tại sao nhà ta đối tốt với mọi người như thế, vì sao khi ta đi gõ cửa từng nhà đều bị từ chối chứ." Phòng Phụng Châu ôn nhu nhìn Lý Khác một cái, ôm ngực hỏi: "Vậy ai đã cho các người dũng khí để giúp cha Tuyết Nhi làm chứng?" Lý bá lau nước mắt nói: "Tối hôm qua đêm khuya, lại có một nhóm người đến từng nhà nói với chúng ta, bảo chúng ta hôm nay giờ Tỵ đến đây làm chứng cho Trương lão gia.

Bọn họ nói là người của Ngô Vương Lý Khác, sau lưng Ngô Vương Lý Khác có Phụ hoàng lão đầu... ngạch, có Phụ hoàng chống lưng, cho nên chúng ta mới dám tới." Tuyết Nhi vừa nghe xong, lại

một lần nữa quỳ xuống hướng về phía Lý Khác, dập đầu một cái thật mạnh, tiếng vang như chuông đồng khiến Lý Khác hoảng sợ vội vàng đỡ nàng dậy.

Phòng Phụng Châu thì bình sinh lần đầu tiên rốt cuộc buông xuống sự e thẹn, dựa vào người Lý Khác.

Lý Thế Dân nhìn cảnh con trai ruột của mình đích thân bình phản một vụ án oan và nhận được sự yêu mến sâu sắc của đông đảo người dân như vậy, trong lòng cảm thấy tự hào.

Đứa hoàng tử yêu dân như con thế này, Trẫm mới yên tâm giao giang sơn cho hắn nha.

Vui vẻ một hồi, ngài lại lạnh mặt nói với bọn người Trường Tôn Vô Kỵ, Trương Lượng và Vương Khuê: "Giỏi cho một tên Trương Lượng, thân là Hình Bộ Thượng Thư lại dẫn đầu tri pháp phạm pháp, vu hãm thiết kế hại người, ngươi có biết tội không?" Trương Lượng lúc này sớm đã sợ đến mức hai chân mất cảm giác, tê liệt ngã xuống đất, khóc lóc: "Bệ hạ, vi thần biết tội, vi thần biết tội a.

Hy vọng Bệ hạ nể tình chiến công trước đây của vi thần mà tha cho ta một mạng đi." Lý Thế Dân phỉ nhổ một tiếng, lớn tiếng ra lệnh: "Trước tiên lôi Trương Lượng xuống, chờ đợi phát lạc." Sau đó Lý Thế Dân nói với Trường Tôn Vô Kỵ: "Trường Tôn Vô Kỵ, nhìn xem chuyện tốt ngươi làm kìa.

Tối qua còn có mặt mũi uống nhiều rượu như vậy, sáng nay tảo triều còn có mặt mũi nói những lời hồ đồ đó với Trẫm.

Dám thay Trương Lượng đòi công lao, mắt ngươi mù rồi sao?" Trường Tôn Vô Kỵ vội vàng quỳ xuống: "Bệ hạ, lão thần biết tội, xin Bệ hạ trách phạt." Lý Thế Dân nghe vậy liền xông tới, đá mạnh một cước vào vai trái của hắn.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân vốn luôn khoan dung với Trường Tôn Vô Kỵ nay lại ra chân đá mạnh, kích động vội nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, đừng chỉ đá vai trái, vai phải cũng có thể đá mà.

Đá mông ấy, để hắn mất mặt trước đám đông.

Đá nhiều cũng không thú vị, hay là tát cho hắn một cái đi." Nhìn đệ nhất cừu nhân lạc phách đến mức bị Lý Thế Dân đánh đập giữa chốn đông người, Lý Khác vô cùng kích động.

Vừa định nhân cơ hội bồi thêm một cước thì một trận hương thơm thổi tới, theo đó là cảm giác tay phải chạm vào bàn tay ngọc ngà mềm mại trơn bóng.

Là tay của Phòng Phụng Châu!

Khi Lý Khác phản ứng lại thì đã bị Phòng Phụng Châu yểu điệu thướt tha kéo ra khỏi Đại Lý Tự.

Lý Khác hai đời làm người, lần đầu tiên gặp phải trải nghiệm được một thục nữ ôn nhu e thẹn như Phòng Phụng Châu chủ động nắm tay chạy giữa thanh thiên bạch nhật, mặt đỏ bừng.

Cảm giác khoái cảm mà trải nghiệm này mang lại thực sự quá sướng rồi.

Giống như thời trung học, cả ngày mơ tưởng đến cô hoa khôi thuần khiết xinh đẹp được bao nam sinh mê mẩn, đột nhiên trong giờ thể dục giữa giờ, ngay trước mặt hiệu trưởng, thầy cô và toàn thể học sinh, nàng nắm tay mình chạy đến trước bục chào cờ.

Cảm giác khiến bao kẻ sắc lang ghen tị ấy thật khiến người ta tâm khoáng thần di, hạnh phúc vô cùng.

Sự rời đi của Lý Khác và Phòng Phụng Châu không dập tắt được lửa giận của Lý Thế Dân.

Ngài tiếp tục gầm lên: "Trường Tôn Vô Kỵ, Trẫm phạt ngươi cấm túc ở nhà sám hối một tháng, trong thời gian đó không được tham dự triều chính.

Vương Khuê, ngươi mở miệng là tam cương ngũ thường, ngươi đã làm tròn đạo quân thần chưa?

Còn có mặt mũi đàn hặc Khác nhi của Trẫm?

Về nhà chép tứ thư ngũ kinh một lần, chưa chép xong đừng đến gặp Trẫm.

Vương mụ mụ làm giả chứng, nhốt vào quan đi.

Còn có Hạ Đặc, khoa cử năm sau tước bỏ tư cách tham gia, vào lao ngục mà ngồi đi." Trong tiếng hô vang dậy đất trời, Lý Thế Dân tâm mãn ý túc nói: "Dược Sư a, hôm nay tâm trạng Trẫm rất tốt, hay là đến nhà ngươi ăn cơm phu nhân ngươi nấu?

Trẫm cũng hai ba năm không được ăn rồi." Lý Tĩnh khó xử nói: "Thực không dám giấu diếm, Bệ hạ, lão thần cũng hai ba năm rồi chưa được ăn cơm Xuất Trần nấu." Lý Thế Dân vô cùng thất vọng lắc đầu, sau đó nói với Phòng Huyền Linh: "Huyền Linh a, cơm phu nhân nhà ngươi nấu cũng không tệ, đến nhà ngươi đi." "Thần tuân chỉ." ...

Chương 337

tại Phủ Phòng Huyền Linh.

Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu đang trang điểm nhẹ nhàng, miệng đắng lưỡi khô nói: "Nàng... nàng làm gì vậy?

Đừng, đừng, không, xin hãy dùng sức, Bản vương chịu được." Mãi lâu sau, Lý Khác thở hồng hộc nhìn Phòng Phụng Châu mở cửa chạy trốn, vô cùng thất vọng nói: "Ta tưởng tiểu yêu tinh này vì Bản vương anh minh thần võ mà định đầu hoài tống bão chứ, không ngờ chỉ là như vậy." Lý Khác chỉnh lại kiểu tóc, tiếp tục cười: "Cô nương đơn thuần hay xấu hổ như vậy thật khiến người ta mê luyến và hoài niệm a, y hệt cô hoa khôi ta thích hồi mới biết yêu." Lúc này, giọng nói hưng phấn của Lý Thế Dân truyền đến: "Trẫm hôm nay vui quá, vui quá a.

Di, phòng của ai đây?

Cổ sắc cổ hương, được lắm, Trẫm vào xem thử." Lý Khác đại dao đại bãi đi ra, bất mãn nói: "Kêu cái gì mà kêu, có để cho người ta nghỉ ngơi không?" Phòng Huyền Linh vừa nhìn thấy hắn, tức giận mắng: "Lý Khác, lão phu liều mạng với ngươi." Lý Khác mạc danh kỳ diệu nhìn Phòng Huyền Linh đang vô cùng kích động, không biết tại sao ông ta lại có phản ứng này.

Đang lúc không biết làm sao thì may thay, Đại Đường đệ nhất "phún tử" Ngụy Chinh đã giữ chặt Phòng Huyền Linh lại.

Những người khác cũng lập tức đứng ra khuyên can: "Phòng tướng, xin bớt giận a." "Sự tình chân tướng chưa điều tra rõ ràng thì không nên kích động như vậy." "Phòng tướng, Bệ hạ đang ở đây.

Đánh Hoàng tử trước mặt Bệ hạ là không tốt đâu." Phòng Huyền

Linh ngẩng đầu ưỡn ngực, thị tử như quy hỏi Lý Thế Dân: "Bệ hạ, lão thần mạo muội hỏi một câu, nếu như có một tên tiểu tử thối chà đạp Trường Nhạc công chúa của Bệ hạ, Bệ hạ sẽ làm thế nào?" Lý Thế Dân nãy giờ vẫn dùng nụ cười đầy ẩn ý nhìn Lý Khác.

Khi nghe câu hỏi của Phòng Huyền Linh, sắc mặt ngài lập tức trở nên thiết thanh, hung tợn nói: "Nếu có tên tiểu tử thối nào dám bất kính với Tiểu Trường Nhạc của Trẫm, Trẫm sẽ đánh gãy chân chó của hắn." Trường Nhạc công chúa Lý Lệ Chất là trưởng nữ của Lý Thế Dân và Trường Tôn Hoàng Hậu.

Từ nhỏ nàng đã ở bên cạnh Lý Thế Dân và Trường Tôn Hoàng Hậu, là tâm đầu nhục, là hòn ngọc quý trên tay Trường Tôn Hoàng Hậu.

Lý Lệ Chất sinh ra xinh đẹp yểu điệu, thông minh lanh lợi, đoan trang khả ái, đa tài đa nghệ, là niềm kiêu ngạo trong lòng mỗi người làm cha.

Nếu một cây cải trắng non nớt như vậy bị một con heo ủi mất, cảm giác nghẹt thở đó người cha nào chịu nổi a.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân lập tức đổi giọng: "Không không, Trẫm không những đánh gãy chân chó, mà còn phải chặt đầu chó của hắn để giải mối hận trong lòng Trẫm." Phòng Huyền Linh cảm đồng thân thụ, đau lòng nhức óc nói: "Lão thần từ nhỏ đã coi Phụng Châu như chưởng thượng minh châu.

Lão thần nuôi nấng mười sáu năm, khó khăn lắm mới đợi được nàng lớn thành một đóa hoa tươi xinh đẹp, chưa kịp để ở nhà thưởng thức mấy ngày đã bị tên tiểu tử thối Lý Khác hái mất.

Bệ hạ, ngài nói xem lão thần có thể không tức giận sao?" Lý Khác thấy Lý Thế Dân nhanh chóng gật đầu, trong lòng có dự cảm cực kỳ không tốt ập đến.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ nghe Lý Thế Dân cười nói: "Huyền Linh a, nghiệt tử này cứ tùy tiện đánh, nhưng Trẫm có một điều kiện.

Ngàn vạn lần đừng đánh hỏng bộ vị quan trọng a, Trẫm còn muốn bế hoàng tôn đấy." Lý Khác tức giận mắng lớn: "Lão đầu tử, có ai làm cha như ông không?

Lại phạm bệnh hồ đồ rồi hả?

Phòng đại nhân đánh ta là đang đánh vào mặt ông đấy, không biết sao?" Lý Thế Dân cứ nhìn chằm chằm vào mặt Lý Khác, phỉ nhổ một tiếng: "Đều đã đụng vào con gái người ta rồi còn già mồm.

Phải đổi là Trẫm thì xem Trẫm có đánh gãy chân chó của ngươi không." Lý Khác đầy mặt không phục, có chút không hiểu đầu đuôi, không biết mọi người cứ nhìn mặt mình làm gì.

Lý Tĩnh hảo tâm nhắc nhở: "Ngô Vương điện hạ, trước tiên hãy lau vết son trên miệng đi đã." Vừa nói xong, mọi người lập tức cười ha hả.

Đặc biệt là Lý Thế Dân, cười đến mức chẳng còn chú ý gì đến hình tượng Hoàng đế.

Lý Khác vào phòng lấy gương ra soi.

Khá lắm, chỉ thấy trong gương, trên môi và trên mặt hắn đều chi chít dấu môi son nhỏ nhắn của Phòng Phụng Châu.

Lý Khác mới hiểu tại sao vừa rồi Phòng Phụng Châu bắt hắn đứng ngoài mấy phút mới cho vào phòng.

Hóa ra là để trang điểm tô son điểm phấn a.

Lúc này, từng trận cười lại truyền vào tai Lý Khác. "Ngô Vương diễm phúc không cạn a." "Chậc chậc chậc, Ngô Vương thật hạnh

phúc." "Trên miệng trên mặt chỗ nào cũng có dấu môi son, lúc đó chiến huống kịch liệt, chắc là tình nồng ý mật lắm nhỉ?" Tất cả mọi người bao gồm cả Lý Khác đều cười vui vẻ, nhưng duy độc Phòng Huyền Linh lúc này mặt mày xanh mét.

Nghe tiếng cười trào phúng như có như không của vài người, Phòng Huyền Linh tức đến toàn thân phát run.

Mất mặt a!

Đều tại mình không quản tốt con gái, gia giáo không tốt mới làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, để người ta chê cười.

Nhưng hiện tại, bất luận thế nào cũng không phải lúc truy cứu con gái bảo bối.

Việc Phòng Huyền Linh cần làm nhất bây giờ là đánh cho Lý Khác một trận nhừ tử.

Mặc kệ Lý Thế Dân, mặc kệ có đánh lại hay không, Phòng Huyền Linh hôm nay nhất định phải đánh Ngô Vương Lý Khác.

Ông dùng hết sức bình sinh vùng thoát khỏi sự kìm kẹp của mọi người, nhanh chóng lao về phía Lý Khác.

Lý Tĩnh chỉ ngăn cản lấy lệ, sau đó liền chuẩn bị xem kịch vui.

Thật ra lúc mới nhìn thấy dấu son trên mặt Lý Khác, ông vô cùng chấn kinh.

Lý Khác thật sự có quan hệ với Phòng Phụng Châu.

Sau đó giận dữ xông lên đầu.

Quan hệ của hai người sao lại tiến triển nhanh như vậy?

Hiện tại ông cảm thấy áp lực như núi.

Nếu cứ tiếp tục thế này, vị trí Vương phi của con gái ông là Lý

Anh Ca sẽ không giữ được nữa.

Nếu không làm được Vương phi thì hy vọng làm Đại Nguyên Soái diệt Đột Quyết e là sẽ tan vỡ a!

Lý Tĩnh tuy xuất chiến sớm nhưng chiến công vẫn luôn không lớn.

Thời Võ Đức, ông luôn đi theo Lý Hiếu Cung đánh trận ở Giang Nam, chưa có kinh nghiệm thống lĩnh đại quân độc lập.

Lý Tĩnh kiêu ngạo, dũng cảm, có mưu lược, càng có tâm nguyện muốn dương danh lập vạn, bức thiết muốn làm Đại Nguyên Soái, độc lập thống binh, đánh bại Đột Quyết, danh dương tứ hải.

Nếu Phòng Huyền Linh đánh Lý Khác, liệu Lý Khác có còn cưới con gái ông ta làm Vương phi không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Tĩnh vui như nở hoa.

Huyền Linh, nhớ ra tay nặng một chút nhé!

Trên đường lao về phía Lý Khác, Phòng Huyền Linh đột nhiên phúc chí tâm linh, bỗng nhiên hiểu ra.

Tại sao Lý Tĩnh không ngăn cản ta?

Thân là võ tướng sức lực cực lớn, không thể nào không ngăn được một thư sinh văn nhược như ta.

Cho dù không dùng toàn lực, cho dù nhân lúc ta không chú ý để ta vùng thoát, nhưng hắn hoàn toàn có thể ngăn ta lại, tại sao không làm thế?

Chương 338

Trong đó nhất định có huyền bí.

Với tư cách là người thông minh nhất Đại Đường trước đây, Phòng Huyền Linh trong nháy mắt đã rõ ràng bí mật bên trong.

Lý Tĩnh muốn ta làm vậy sao?

Vì sao hắn muốn ta làm vậy, vì sao hy vọng ta đánh Ngô Vương Lý Khác?

Bởi vì nếu đánh rồi, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Không phải Bệ hạ sẽ trừng phạt ta hay thất vọng về ta.

Bệ hạ căn bản sẽ không làm gì ta, vì đánh Ngô Vương là do Bệ hạ cho phép.

Thậm chí có thể Bệ hạ còn mong ta giúp ngài xả giận, bởi gần đây Ngô Vương quá nổi bật, lúc nào cũng có hành động bất kính với Bệ hạ.

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Bởi vì làm vậy rồi, Ngô Vương sẽ nhìn ta thế nào?

Một người tự tin hiếu thắng, khắp nơi vì sĩ diện mà đấu với Trường Tôn Vô Kỵ quyền thế nhất Đại Đường như hắn, nếu ta đối xử với hắn như vậy, trong lòng hắn khẳng định sẽ không sướng.

Trong lòng không sướng thật ra cũng là chuyện nhỏ, nhưng nếu ảnh hưởng đến quan hệ với Phụng Châu thì vấn đề lớn rồi.

Dù Phụng Châu không làm được Vương phi, nhưng con gái đã thương tâm, danh tiếng cũng bị Lý Khác làm hỏng, sau này chắc chắn không gả được cho ai!

Chẳng phải con gái bảo bối xinh đẹp thông minh của ta sau này phải cô độc chung lão, sống thê thảm sao?

Nghĩ đến đây, Phòng Huyền Linh lập tức xác định đối sách tiếp theo.

Vậy thì, không những không thể đánh Lý Khác, mà còn phải đối xử với hắn tốt gấp bội.

Trong nháy mắt, sắc mặt Phòng Huyền Linh liền từ phẫn nộ chuyển thành vui mừng, cuối cùng thậm chí có thể nói là siểm mị.

Ông xoa xoa tay, giọng nói cực kỳ ôn nhu hỏi: "Ngô Vương điện hạ, trên đầu ngài có cọng cỏ, để lão phu giúp ngài lấy xuống.

Từ lúc thượng triều đến giờ đã lâu, Ngô Vương điện hạ chắc đói bụng rồi, lão thần bây giờ sẽ bảo phu nhân đích thân xuống bếp tẩy trần cho ngài a." Sau đó ông quay sang nói với hạ nhân bên cạnh: "Mau đi bảo phu nhân chuẩn bị tiệc rượu, nghênh đón Bệ hạ và Ngô Vương." Lý Khác thấy thái độ của Phòng Huyền Linh thay đổi nhanh như vậy, nhất thời có chút ngây người, không biết nên nói gì cho phải.

Lý Tĩnh đang tràn đầy mong đợi thấy Phòng Huyền Linh không mắc bưu thì cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Lại nhìn vẻ ti cung khuất tất của Phòng Huyền Linh, ông càng giận từ trong tâm: "Huyền Linh, cái lão thất phu này, ngươi nãi là Thượng Thư Tả Phó Xạ đương kim Đại Đường, phải chú ý thân phận của mình chứ." Phòng Huyền Linh đối mặt với Lý Tĩnh - ông bố của tình địch lớn nhất của con gái mình - cũng không hề nể mặt nói: "Lý Tĩnh mãng phu, lão phu như thế nào can hệ gì tới ngươi?

Mau tránh ra, đừng cản đường." Mọi người nhìn thấy tình huống này lập tức tỉnh cả ngủ.

Đại Đường đệ nhất văn thần và Đại Đường đệ nhất Chiến thần

sắp đánh nhau sao?

Thú vị a, thú vị!

Lý Thế Dân nhìn cảnh này thì vô cùng ghen tị với Lý Khác.

Đã bao giờ ngài được hưởng cái đãi ngộ để Phòng Huyền Linh và Lý Tĩnh công khai cãi nhau vì mình chưa?

Lý Thế Dân càng nghĩ càng giận, liền hỏi Phòng Huyền Linh: "Huyền Linh a, cái tên tiểu tử thối này rốt cuộc có gì tốt, tại sao ngươi lại đối đãi với nó như vậy?" Ngài còn chưa nói xong câu 'trong lòng thầm kêu khổ thay cho trẫm'.

Phòng Huyền Linh lúc này sao lại khúm núm với ta như vậy chứ?

Phòng Huyền Linh lại không hề trả lời câu hỏi của Lý Thế Dân, trong lòng thầm nghĩ: Làm những việc này còn xa mới đủ đâu!

Vì hạnh phúc của con gái, vì địa vị của con gái, lão phu phải gia bội đối tốt với Ngô Vương Lý Khác.

Lúc này, hạ nhân vào báo: "Báo cáo lão gia, phu nhân nói, bà ấy sẽ không vì Bệ hạ mà đích thân xuống bếp." Mọi người nghe xong thi nhau che miệng cười trộm, trong lòng cũng vô cùng khâm phục tác phong trước sau như một của Phòng phu nhân.

Ở Đại Đường, người dám năm lần bảy lượt không nể mặt Bệ hạ cũng chỉ có một mình bà ta.

Ngụy Chinh tuy là đệ nhất "phún tử" Đại Đường, mắng Lý Thế Dân đến chết đi sống lại, nhưng ông ta chỉ mắng những chính sách sai lầm, hành vi bất đương của Lý Thế Dân, còn những việc khác thì không.

Nhưng vị Phòng phu nhân này thì lợi hại rồi, bà ta thực sự không nể mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân nghe hạ nhân hồi báo, trên mặt cũng xấu hổ không thôi.

Không còn cách nào a.

Tại Huyền Vũ Môn giết huynh sát đệ, bức bách Phụ hoàng thoái vị, thanh danh trong dân gian của ngài không tốt.

Để bù đắp ấn tượng xấu trong lòng mọi người, ngài quyết định làm một thiên cổ nhất đế, một Hoàng đế cần chính ái dân.

Cho nên đối với thái độ của Phòng phu nhân, ngài cũng chỉ đành cười gượng cho qua chuyện.

Nếu đổi lại là biểu thúc Dương Quảng của ngài, Phòng phu nhân không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Hơn nữa, ai bảo năm xưa ngài chủ động đắc tội với Phòng phu nhân chứ!

Phòng Huyền Linh lúc này lại nói: "Vậy ngươi hãy đi nói với phu nhân, bảo bà ấy nể mặt Ngô Vương Lý Khác mà làm một bữa trưa thịnh soạn cho Ngô Vương đi." Hạ nhân nghe xong lập tức chạy đi bẩm báo.

Mọi người thì đầy mặt không tin, đối với chuyện này càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả mặt mũi Bệ hạ mà phu nhân nhà ông cũng không nể, liệu bà ấy có nể mặt Ngô Vương không?

Nào ngờ không bao lâu sau, tên hạ nhân kia lại chạy vào báo: “Lão gia, phu nhân, Ngô Vương đang được mời ngồi chờ trong đại sảnh, phu nhân đã đích thân xuống bếp để chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Ngô Vương điện hạ.” Lý Thế Dân xoa đầu, đau đầu không thôi.

Lý Tĩnh thì cảm thấy vô cùng khó tin.

Cả nhà này rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Phòng Huyền Linh lại chẳng hề kinh ngạc chút nào.

Bởi vì, tính cách của phu nhân, ông không biết sao?

Có thể không vì ông, thậm chí không vì Phòng Huyền Linh này.

Nhưng chắc chắn sẽ vì đứa con gái bảo bối của bà, Phòng Phụng Châu mà suy nghĩ.

Là một người phụ nữ, cũng là một người mẹ.

Sinh được con gái, dĩ nhiên biết rõ tính cách và suy nghĩ của con gái mình.

Con gái đã trót lòng yêu Lý Khác, vì hạnh phúc của nó, bà nhất định phải nể mặt Lý Khác.

Chương 339

Phải tạo cho Lý Khác một ấn tượng rằng bà là một người mẹ vợ tốt, còn chồng bà Phòng Huyền Linh là một người cha vợ tốt.

Như vậy, Ngô Vương Lý Khác mới đối xử tốt với con gái bà gấp bội, và con gái bà mới có thể sống một đời hạnh phúc mỹ mãn, vui vẻ không lo không nghĩ.

Là người trong cuộc, Lý Khác cảm thấy một vị tể tướng nổi tiếng trong lịch sử lại phải cúi mình nịnh bợ mình như vậy.

Là một kẻ tầm thường từ thế kỷ 21 xuyên qua, cảm giác thỏa mãn lúc này, thật là một cảm giác vô cùng tuyệt diệu.

Hơn nữa, việc khiến Lý Thế Dân nảy sinh lòng ghen tị càng khiến hắn vô cùng vui sướng.

Lý Khác gật đầu nói: "Vậy thì làm phiền Phòng đại nhân rồi." Nhưng lúc này, hắn lại muốn đi xem Phòng Phụng Châu, người đã trêu ghẹo hắn rồi bỏ chạy giữa đường.

Hại hắn bây giờ một chỗ nào đó vô cùng khó chịu.

Phải tìm nàng tính sổ cho ra lẽ.

Hắn nói với mọi người: "Lão đầu tử, các vị đại nhân.

Bản vương đi cùng Phòng tiểu thư thảo luận thơ từ ca phú một chút, các vị cứ đến đại sảnh đợi cơm trước đi." Vừa dứt lời, hắn nghe thấy có người bên dưới khẽ xì xào.

"Ngô Vương điện hạ đang lừa ai vậy chứ?" "Đúng vậy, lúc này mà Ngô Vương còn có tâm trạng thảo luận thơ từ ca phú sao?" "Các vị có mặt ở đây, ai mà chẳng tung hoành tình trường mấy chục năm, mấy trò vặt vãnh này ai mà không biết chứ?" Lý Khác nghe thấy,

không khỏi đỏ mặt.

Mẹ kiếp, đám người này thật không nể mặt gì cả.

Dù có biết thì cũng đừng nói ra được không?

Nhưng vẫn có người sẵn lòng đứng ra giải vây cho hắn.

Phòng Huyền Linh cười nói: "Vậy lão thần cung tiễn Ngô Vương điện hạ.

Người đâu, dẫn Ngô Vương điện hạ đi tìm đại tiểu thư.

Sau khi tìm được đại tiểu thư, không có việc gì thì đừng làm phiền họ thảo luận thơ từ ca phú, hiểu chưa?" Nha hoàn đáp một tiếng, dẫn Lý Khác đang vô cùng lúng túng đi xa.

Mọi người đều liếc nhìn Phòng Huyền Linh với ánh mắt khinh bỉ.

Lý Tĩnh còn nói thẳng: "Huyền Linh à, ông thật sự muốn con gái mình cùng Ngô Vương thảo luận thơ từ ca phú sao?" Phòng Huyền Linh vô cùng bất mãn với Lý Tĩnh, người mấy hôm nay vẫn luôn tính kế với ông.

Ông liếc mắt một cái, nói: "Không thì sao?

Ngài muốn thế nào?

Ngô Vương văn võ song toàn, là một tài tử hiếm có của Đại Đường.

Tiểu nữ cũng đa tài đa nghệ, thơ từ ca phú cũng đều tinh thông.

Hai người trẻ tuổi có chung sở thích, cùng nhau thảo luận thơ từ ca phú không được sao?" Cuối cùng ông chắp tay nói: "Bệ hạ, ngài nói có đúng không?" Lý Thế Dân là một tay chơi tình trường, làm sao không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo chứ!

Nhưng ông lại rất hài lòng với hành động của Phòng Huyền Linh,

liền gật đầu lia lịa: “Huyền Linh, ông sinh được một cô con gái ngoan.

Trẫm rất hài lòng.” Phòng Huyền Linh rèn sắt khi còn nóng: “Nếu Ngô Vương có tình ý với tiểu nữ, hay là...” Lý Thế Dân vừa nghe, lập tức nắm lấy tay ông nói: “Hay là...” Lý Tĩnh thấy vậy, hoảng hồn.

Nếu Bệ hạ đã mở kim khẩu, chuyện này coi như thành thật.

Vậy con gái bảo bối của ông Lý Anh Ca phải làm sao?

Lý Tĩnh vội xen vào: “Hay là chúng ta đến đại sảnh vừa ngồi vừa nói chuyện đi, Huyền Linh à, ông là chủ nhà, sao có thể đãi khách như vậy chứ?” Phòng Huyền Linh nghe vậy, cảm thấy Lý Tĩnh nói đúng.

Bèn dẫn Lý Thế Dân và đám người đến đại sảnh. ...

Cùng lúc đó, Lý Khác ngồi trong đình, ngắm nhìn cảnh tuyết trắng xóa, lòng dạ thảnh thơi.

Đời trước, hắn ở Giang Nam ấm áp ẩm ướt.

Mùa đông ở Giang Nam mưa nhiều tuyết ít.

Hiếm khi được ngắm cảnh tuyết nên Lý Khác mới vui như vậy.

Trong lúc hạ nhân đi tìm Phòng Phụng Châu, Lý Khác suy nghĩ về những việc cần làm tiếp theo.

Vụ án tích trữ than củi, tuy Lý Thế Dân chưa công bố kết quả xử phạt.

Nhưng Lý Khác biết, vụ án này không mang lại cho hắn quá nhiều lợi ích.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ không bị liên lụy quá nhiều, vì dù sao ông ta cũng chỉ là người giám sát, cùng lắm cũng chỉ là giám quản không nghiêm.

Ngoài kẻ thù lớn nhất là Trường Tôn Vô Kỵ ra, nền tảng của các

thế gia cũng không bị lung lay bao nhiêu.

Vì vậy, Lý Khác không thể lơ là, phải cho Trường Tôn Vô Kỵ và các thế gia nếm mùi một chút.

Về đối sách, hắn đã sớm có rồi.

Chỉ chờ Trường Tôn Vô Kỵ và người của các thế gia tự mình chui vào bẫy.

Dĩ nhiên, qua vụ án này, lợi ích hắn nhận được cũng có.

Ví dụ như một trong những tay sai của Trường Tôn Vô Kỵ là Trương Lượng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Một tay sai khác là Vương Khuê, trong lòng Lý Thế Dân cũng sẽ có ấn tượng không tốt.

Hơn nữa, qua vụ án này, hắn đã xây dựng được hình ảnh tốt đẹp trong mắt người dân thành Trường An.

Điều này sẽ có tác dụng thúc đẩy tốt cho chính sách chiêu mộ người dân Trường An đến U Châu sắp được ban hành.

Quan trọng nhất là, hắn đã chiếm được trái tim của Phòng Phụng Châu xinh đẹp thuần khiết. ...

Nghĩ đến Phòng Phụng Châu, Lý Khác trong lòng cười nở hoa.

Nhưng niềm vui chẳng tày gang, không lâu sau, hạ nhân báo lại.

Phòng Phụng Châu đã đến Trương phủ thăm Trương Tuyết Nhi.

Điều này khiến Lý Khác vô cùng thất vọng, nhưng cũng khiến hắn càng thêm mong đợi Phòng Phụng Châu.

Chương 340

Dáng vẻ e thẹn của cô gái này chính là thứ hắn muốn.

Bữa tiệc sau đó diễn ra trong tình huống Phòng Huyền Linh cực kỳ nịnh nọt.

Lý Khác vui vẻ, Lý Thế Dân ghen tị, trong lòng Lý Tĩnh lửa giận ngùn ngụt.

Phủ Vệ Quốc Công, cũng là phủ đệ của Binh bộ Thượng thư Lý Tĩnh.

Phủ đệ của ông không hề giản dị như phủ của Phòng Huyền Linh.

Trang trí vô cùng xa hoa.

Trong phủ có đình đài lầu các, có hòn non bộ, có suối nhỏ, mang đậm nét kiến trúc Giang Nam.

Lý Tĩnh là người phương Bắc, không hề hứng thú với kiểu kiến trúc này.

Ban đầu khi Công bộ trình lên bản thiết kế, vốn không phải như vậy.

Nhưng sở dĩ cuối cùng lại thiết kế thành thế này, hoàn toàn là ý của phu nhân ông, cũng là Hồng Phất Nữ.

Hồng Phất Nữ quê ở Giang Nam.

Bà rất nhớ cảnh vật Giang Nam, Lý Tĩnh vì muốn làm vui lòng Hồng Phất Nữ, bèn cho Công bộ xây dựng phủ Vệ Quốc Công theo kiến trúc đặc sắc của vùng sông nước Giang Nam.

Lý Tĩnh đối với Hồng Phất Nữ, tốt đến không còn gì để nói.

Hồng Phất Nữ muốn gì ông cho nấy, thậm chí ngày thường còn

bưng trà rót nước, cực kỳ nghe lời.

Theo cách nói thông dụng của thế kỷ 21, Lý Tĩnh chính là fan cuồng của Hồng Phất Nữ.

Lý Tĩnh ở phủ Phòng Huyền Linh, ăn một bữa trưa trông có vẻ vô cùng thịnh soạn mỹ vị, nhưng lại chẳng có chút tâm trạng nào, quả thực là nuốt không trôi.

Cộng thêm tên Phòng Huyền Linh vô sỉ, cố ý vô tình khiêu khích, càng khiến Lý Tĩnh cảm thấy vô cùng phiền não.

Lúc này, ông vừa mới về đến phủ, đã nghe thấy một giọng nói vô cùng dễ nghe truyền đến.

Giọng nói này, ông đã nghe hai mươi mấy năm, nhưng chưa bao giờ nghe chán, ngược lại còn cảm thấy như tiếng trời.

Nhưng hôm nay, Lý Tĩnh nghe thấy giọng nói quen thuộc tuyệt diệu của Hồng Phất Nữ, lại hiếm khi cảm thấy chán ghét.

Vị trí Vương phi của con gái sắp bị cướp mất, con gái sẽ phải gả cho người mình không yêu.

Không chỉ hạnh phúc của con gái sẽ trở thành một vấn đề lớn, mà nguyện vọng được một mình thống lĩnh quân đội tác chiến của ông cũng khó mà thực hiện được.

Phu nhân của ông, mẹ của con gái ông, Hồng Phất Nữ.

Trong lúc nguy nan thế này, lại cười vui vẻ như vậy.

Lý Tĩnh càng nghĩ càng tức, nhanh chóng đi đến trước mặt Hồng Phất Nữ, chỉ vào mũi bà gầm lên: "Đã đến lúc nào rồi, mà bà còn có tâm trạng huyên náo ở đây?" "Cười cười nói nói, điên điên khùng khùng, có ra dáng phụ nữ không hả?" "Con gái của bà, sắp phải cô độc cả đời, bà là mẹ, lại không quan tâm đến sự sống chết của con

gái, bà có xứng làm mẹ không?" Hồng Phất Nữ và đám người hầu, nhìn Lý Tĩnh ngày thường rất dễ nói chuyện.

Hôm nay lại trước mặt mọi người mắng phu nhân của mình, khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Hồng Phất Nữ, đều trợn tròn mắt nhìn ông.

Như thể đang nhìn một con quái vật.

Hồng Phất Nữ là ai chứ?

Là một nhân vật nổi danh trong Phong Trần Tam Hiệp.

Nếu không phải mê mẩn sự quyết đoán và dũng mãnh của Lý Tĩnh, si mê nhân phẩm của ông.

Bà đã không gả vào nhà quan, làm phu nhân quan viên.

Sớm đã cùng những người khác, tung hoành giang hồ tự do rồi.

Sau cơn kinh ngạc, đầu óc Hồng Phất Nữ dần tỉnh táo.

Hay cho một Lý Tĩnh, Lý Dược Sư, lúc trước theo đuổi lão nương, miệng thì luôn nói lão nương là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Bây giờ lại chê ta, bắt đầu cãi vã với ta?

Lão nương không có dáng vẻ của một người phụ nữ, tên phụ bạc nhà ngươi có biết ai khen ta không?

Lão nương là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, lấy được ta là vinh hạnh cả đời ngươi, là tu tám kiếp mới có được ta.

Điểm thứ ba càng khiến ta tức giận không thôi.

Lý Anh Ca là ta sinh ra, mười tháng mang thai, nỗi khổ trong đó, đàn ông các người không biết được.

Sự bảo bọc của ta đối với Lý Anh Ca tuyệt đối không thua Lý

Tĩnh, võ nghệ mưu lược, càng là ta tự mình dạy dỗ, ta không yêu con gái sao?

Hồng Phất Nữ nghĩ đến đây, liền chỉ vào Lý Tĩnh chửi ầm lên: "Hay cho một Lý Tĩnh, hôm nay ông ăn gan hùm mật gấu rồi phải không?

Dám mắng ta?" "Nói, có phải ông ở bên ngoài có hồ ly tinh rồi không?

Cho nên mới nảy sinh tình cảm chán ghét với người vợ tào khang này?" "Tên vô lương tâm nhà ông, con gái vừa sinh ra không bao lâu, ông đã ra ngoài đánh trận mấy năm trời, một ngày cũng không về.

Ông ở bên nó bao lâu, ta ở bên nó bao lâu?" "Ta đến hai đứa con trai còn không quản, ngày ngày bảo vệ con gái của ông, ông nói ta không quan tâm đến con gái, một chút cũng không quản, đầu óc ông không phải bị heo ăn rồi chứ?" Càng nói càng tức, bà đi đến góc sân, bẻ một cành cây, hùng hổ nói: "Hừ, Lý Tĩnh.

Hôm nay ta, Trương Xuất Trần, phải vì mình tranh một hơi, lấy mạng ngươi." Lý Tĩnh đường đường là đại tướng quân, trước mặt bao nhiêu người, sao có thể mất mặt như vậy.

Không nói hai lời, cũng không cầm binh khí, nghênh đón Hồng Phất Nữ.

Hai người võ nghệ không phân cao thấp, đánh đến khí thế ngất trời, khó phân thắng bại, trời đất đảo lộn.

Hai người con trai, Lý Đức Khiên và Lý Đức Tưởng, thấy cha mẹ vốn luôn kính yêu nhau, hai mươi mấy năm chưa từng nổi giận.

Hôm nay lại động thủ, vội vàng la lớn: "Cha, mẹ, mau dừng tay lại." "Cha, mẹ, có gì từ từ nói, đừng động đao động thương." Nhưng hai người đang trong cơn thịnh nộ, sao có thể nghe lời họ.

Ngược lại, động tác của hai người càng thêm sắc bén, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu.

Hai người từ hoa viên đánh vào đại sảnh, từ đại sảnh đánh vào phòng ngủ.

Không bao lâu, Lý phủ trở nên hỗn loạn.

Hòn non bộ bị bẻ gãy ngang lưng.

Cổng lớn đổ sầm xuống.

Chương 341

Cầu nhỏ sụp đổ.

Phòng ngủ lộn xộn không thể tả.

Nửa canh giờ sau, hai người thở hổn hển, cuối cùng sau khi trút hết cơn giận, đã bình tĩnh lại.

Hồng Phất Nữ thầm nghĩ: Lão gia luôn yêu thương mình hết mực, tại sao hôm nay sau khi bãi triều về nhà lại có vẻ mặt khó coi như vậy.

Lão gia có nhắc đến Anh Ca, hạnh phúc của Anh Ca.

Lẽ nào con gái của mình đã xảy ra chuyện lớn?

Nghĩ đến đây, bà liền hỏi Lý Tĩnh: "Lão gia, hôm nay sao ông lại tức giận như vậy?

Chẳng lẽ Anh Ca đánh thua trận?" "Không đúng, thiếp thân đối với Anh Ca quản giáo nghiêm khắc, dẫn nó đọc binh pháp, tự mình dạy võ công, không thể nào thua trận được!" Lý Tĩnh sau khi đánh một trận với Hồng Phất Nữ, sự phẫn nộ đã tan thành mây khói.

Ông lắc đầu nói: "Cái đó thì không, con gái của Lý Tĩnh ta, sao có thể thua trận chứ?

Chuyện đó vĩnh viễn không thể xảy ra." Hồng Phất Nữ lại hỏi: "Vậy thì mau nói đi, Anh Ca đã xảy ra chuyện gì?" Lý Tĩnh cười khổ nói: "Con gái của chúng ta, bây giờ đã là người của Ngô Vương Lý Khác rồi." Hồng Phất Nữ "chậc" một tiếng nói: "Chuyện này thôi à?

Có gì mà phải tức giận, Ngô Vương Lý Khác hiền danh vang xa, theo hắn cũng là chuyện tốt.

Chẳng lẽ ông không thích Ngô Vương?

Chính kiến của lão gia không hợp với ta?" Lý Tĩnh lại lắc đầu nói: "Ý của vi phu là, con gái của chúng ta đã phát sinh quan hệ với Ngô Vương Lý Khác rồi." Hồng Phất Nữ vừa nghe, quay người định đi.

Lý Tĩnh vội ôm lấy eo bà nói: "Phu nhân, bà định đi đâu, làm gì?

Nhất định phải bình tĩnh." Hồng Phất Nữ nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên tiểu tử thối Lý Khác, dám động đến con gái của ta, xem ta có chặt chân chó của hắn không.

Hắn cưỡng bức con gái ta phải không?" Lý Tĩnh vội lắc đầu: "Không không không, phu nhân nghe ta giải thích...

Ngô Vương Lý Khác không phải người như vậy, con gái của chúng ta là tự nguyện theo hắn, trái tim của nó sớm đã thuộc về Ngô Vương điện hạ rồi." Hồng Phất Nữ nghe đến đây mới dừng bước.

Bà cười nói: "Ngô Vương ta cũng rất thích, tuấn tú phóng khoáng, văn tài cũng xuất chúng.

Gần đây ta nghe nói, hắn đã làm không ít chuyện lớn, nhân vật như vậy, xứng với Anh Ca của chúng ta cũng tàm tạm.

Ta miễn cưỡng có thể đồng ý." Lý Tĩnh cũng không nói nhiều nữa, đem hết những lời muốn nói ra.

"Phu nhân, bà hiểu lầm ý của ta rồi.

Điều vi phu muốn nói là, có người muốn tranh giành Ngô Vương với con gái chúng ta, phu nhân nói xem phải làm sao?" Hồng Phất Nữ nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là ai ăn gan hùm mật gấu, dám tranh giành phu quân với con gái của Trương Xuất Trần ta, đi, ta đánh vào phủ của nó." Lý Tĩnh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với cái tính giang hồ vẫn còn của phu nhân.

Lại lần nữa ôm chặt eo bà nói: "Phu nhân, phu nhân, là con gái của Phòng Huyền Linh, Phòng Phụng Châu." Hồng Phất Nữ vừa nghe, sắc

mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lý Tĩnh cảm thấy rất khó hiểu, hỏi: "Phu nhân, sao vậy?" Hồng Phất Nữ thở dài một hơi nói: "Lần này gay go rồi, tiểu yêu tinh nhà Phòng Huyền Linh đó, trông xinh đẹp động lòng người, phong tình vạn chủng, còn biết thu hút sự chú ý của đàn ông hơn con gái nhà mình, lần này phiền phức rồi." Hồng Phất Nữ không nói ra, là ba năm trước bà đã thấy Lý Khác và Phòng Phụng Châu ở cùng nhau làm một việc, càng khiến bà có chút lo lắng.

Lý Tĩnh nghe đến đây, cũng không khỏi nhíu mày, thở dài một hơi.

Hồng Phất Nữ cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện của Lý Tĩnh, thầm nghĩ: Lão gia cũng thương con gái mà!

Bà có chút đau lòng nhìn Lý Tĩnh, cuối cùng dịu dàng nói: "Lão gia không cần lo lắng, thiếp thân ba năm trước đã biết sẽ có kết quả như vậy." Lý Tĩnh nghe ngữ khí của bà, lập tức vui mừng ra mặt: "Phu nhân quả nhiên là nữ trung hào kiệt, vi phu bội phục." Hồng Phất Nữ cười duyên liếc ông một cái, ưỡn ngực nói: "Đó là đương nhiên, muốn làm phu nhân của Lý Tĩnh Lý Dược Sư, không có chút nhãn lực và kiến thức, sao xứng với ông được?" Lý Tĩnh cũng không nói nhiều, vội hỏi: "Phu nhân có diệu kế gì không?" Hồng Phất Nữ đi đến bên cạnh Lý Tĩnh, sau đó nhào vào lòng ông, dịu dàng nói: "Lão gia, chuyện này à, ta làm mẹ, sớm đã lên kế hoạch rồi.

Lão gia yên tâm đi." Lý Tĩnh ôm eo thon của Hồng Phất Nữ, hỏi: "Phu nhân, đừng úp mở nữa, mau tiết lộ cho vi phu đi." Hồng Phất Nữ véo Lý Tĩnh một cái, rồi ghé vào tai Lý Tĩnh, nói ra kế hoạch.

Lý Tĩnh nghe xong, lập tức vỗ đùi nói: "Phu nhân quả là diệu kế, vi phu bội phục.

Phu nhân nếu là nam tử, nhất định có thể vì Đại Đường kiến công lập nghiệp!" Hồng Phất Nữ nghe xong, cười rạng rỡ nói: "Đó là

đương nhiên, được rồi lão gia, mau đi viết tấu chiết đi.

Chuyện này không thể kéo dài thêm nữa, kéo dài nữa sẽ xảy ra chuyện lớn đấy." Lý Tĩnh nghe xong, vội gật đầu, quay người đi về phía thư phòng.

Trên đường đến thư phòng, Lý Tĩnh cười không khép được miệng.

Lẩm bẩm một mình: "Huyền Linh à Huyền Linh, ông ngàn vạn lần đừng bại dưới diệu kế của nương tử nhà ta.

Hừ..." Hôm sau.

Giờ Dần.

Thành Trường An.

Thái Cực Cung.

Thái Cực Điện.

Ngô công công theo lệ thường nói: "Có việc thì tấu, không việc thì bãi triều." Đệ nhất văn thần Đại Đường, Thượng thư Tả phó xạ Phòng Huyền Linh, ý khí hăng hái, mặt mày tươi cười nói: "Khải bẩm Bệ hạ, liên quan đến vụ án tích trữ than củi, có phải nên đưa ra phán quyết tương ứng cho tất cả những người phạm tội, cho người dân Đại Đường một lời giải thích không ạ." Lý Thế Dân suy nghĩ hồi lâu, lúc Phòng Huyền Linh không nhịn được, lần nữa nhắc lại.

Lý Thế Dân mới thở dài nói: "Chuyện này quan hệ trọng đại, tạm gác lại sau sẽ bàn.

Các vị ái khanh, có chuyện gì khác cần tấu không?" Lý Tĩnh thấy những người khác đều không nói gì.

Bèn đứng ra nói: "Khải bẩm Bệ hạ, lão thần có việc muốn tấu." Lý Thế Dân nhìn Lý Tĩnh, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lý Tĩnh xưa nay không chủ động bàn luận triều chính, hôm nay lại phá lệ mở miệng?

Thật là một chuyện kỳ lạ.

Lý Thế Dân vô cùng kích động nói: "Lý ái khanh, có việc gì cần tấu, mau nói mau nói?" Mọi người cũng mong chờ lần chủ động lên tiếng này của Lý Tĩnh, không biết chuyện gì đã khiến ông mở miệng.

Lý Tĩnh từ trong lòng lấy ra một bản tấu chiết nói: "Bệ hạ, tiểu nữ Lý Anh Ca, tài năng không đủ, mưu lược không sâu, tư lịch còn nông cạn, thực sự không thể đảm đương chức thống soái ba quân U Châu.

Xin Bệ hạ bổ nhiệm người khác, thay thế tiểu nữ trấn thủ trọng địa U Châu, bảo vệ chiến sự tuyến đông bắc." Ngụy Chinh tuy là gián thần, đối với quân sự cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng ông hiểu rõ tầm quan trọng của một trọng địa quân sự, và thông lệ cần phải phái một viên đại tướng trấn thủ.

Ông đứng ra nói: "Bệ hạ, Lý tướng quân nói rất có lý.

Nữ tướng quân tuy tác chiến dũng mãnh, công không thể không phá, chiến không thể không thắng.

Nhưng công kiên thì lợi hại, thủ thành lại chưa từng có kinh nghiệm.

Địa vị chiến lược quân sự của thành U Châu vô cùng quan trọng, nếu bị Đột Quyết, thậm chí Cao Câu Ly ở phía đông tập kích, sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lão thần đồng ý với đề nghị của Lý tướng quân." Phòng Huyền Linh đương nhiên biết Lý Tĩnh trong lòng nghĩ gì, vì hạnh phúc của con gái, Phòng Huyền Linh cuối cùng cũng đứng ra nói: "Dược Sư huynh, lời này sai rồi.

Lý Anh Ca là nữ tướng nổi danh của Đại Đường ta, không chỉ dũng mãnh, mà còn chưa từng có thất bại.

Chương 342

Hiện tại U Châu có năm vạn đại quân, vừa mới trải qua đại chiến, sĩ khí dâng cao.

Thêm vào đó thành U Châu tường cao hào sâu, Lý Anh Ca sao có thể không giữ được?

Hơn nữa, Đột Quyết vừa mới thất bại, thảo nguyên lạnh giá, chắc chắn còn nghiêm trọng hơn Trường An nhiều, gia súc không biết sẽ chết cóng bao nhiêu, người trong bộ tộc cũng sẽ tổn thất mấy vạn, sao có thể vào lúc này tập kích U Châu?" Phòng Huyền Linh cuối cùng nói: "Hơn nữa, Đại Đường chúng ta hiện tại cũng không có tướng quân nào có thể thay thế." Lý Thế Dân nghe xong, cảm thấy Phòng Huyền Linh nói có lý.

Từ sau khi Hầu Quân Tập theo Lý Thừa Càn tạo phản bị giết, Uất Trì Cung lại vì nói năng bất kính với Vũ Văn Sĩ Cập, bị ngầm cảnh cáo một phen, chỉ biết ở nhà luyện đan dược, mong trường sinh bất lão.

Lý Hiếu Cung, người đã bình định phương Nam, lại không dám giao phó trọng trách.

Lý Đạo Tông, cũng đã bị tước đoạt binh quyền.

Hiện tại Đại Đường, quả thực không còn nhiều tướng lĩnh giỏi cầm quân đánh trận.

Lý Tĩnh thông thạo Tôn Tử binh pháp, đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Lý Thế Dân.

Sớm đã theo lời Hồng Phất Nữ dặn, ông nói y nguyên văn từng chữ: "Bệ hạ, tiểu nữ có lợi hại đến đâu, cũng sao bằng được Thúc

Bảo?

Trước mặt Thúc Bảo, tiểu nữ căn bản không đáng nhắc tới.

Thúc Bảo, lúc này đang ở Bắc đô Thái Nguyên không xa U Châu.

Để Thúc Bảo thay thế tiểu nữ làm thống soái U Châu, hoàn toàn có thể đảm đương trọng trách." Mọi người nghe xong, đều cho là phải.

Lý Thế Dân suy nghĩ một lát, cảm thấy đề nghị này rất tốt.

Bèn hạ chỉ: "Mệnh cho Tần Thúc Bảo ngay lập tức, tiếp quản phòng vụ của Lý Anh Ca, Lý Anh Ca trở về Trường An tu chỉnh chờ lệnh." Lý Tĩnh nghe xong, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Ông liếc nhìn Phòng Huyền Linh, nào ngờ Phòng Huyền Linh lúc này cũng đang nhìn ông.

Hai người đối mắt một cái, lập tức tránh ánh mắt của nhau.

Hai vị đại thần vì hạnh phúc của con gái, vào giờ phút này cuối cùng cũng có khoảng cách. ...

Phủ Ngô Vương.

Tiểu Nguyệt Nhi tuổi còn nhỏ, nghe các nha hoàn trong phủ thảo luận, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Đều tại mình, đều tại mình chỉ biết làm đồ ăn ngon cho phu quân, quên mất mệnh lệnh của tỷ tỷ, không thể để ngài tiếp xúc với Phòng Phụng Châu, giờ thì hay rồi, hai người họ đã hôn nhau.

Phải làm sao bây giờ?

Tiểu Nguyệt Nhi cố gắng suy nghĩ, cuối cùng nhớ lại lời Lý Anh Ca nói với mình, xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng.

Cuối cùng, nàng hung hăng gật đầu, chậm rãi đi về phía phòng ngủ

của Lý Khác.

Lý Khác đang trong giấc mộng, đột nhiên bị một thân hình nhỏ bé chạm vào làm tỉnh giấc.

Mở mắt ra nhìn, hắn sợ đến mức hét lên: "Tiểu Nguyệt Nhi, em làm gì vậy?

Mau mặc quần áo vào." Tiểu Nguyệt Nhi nói: "Không được, Anh Ca tỷ tỷ nói với em, nếu Nguyệt Nhi không thể ngăn cản ngài đi gặp Phòng Phụng Châu, thì bảo em làm như vậy, ngài sẽ không đi gặp nữa." Lý Khác trong lòng mắng Lý Anh Ca mấy trăm lần, vội dùng chăn che Tiểu Nguyệt Nhi lại: "Hồ đồ, em mới bao lớn chứ, mau mặc quần áo vào." Lý Khác trong lòng gào thét.

Thật là tạo nghiệt, Tiểu Nguyệt Nhi còn nhỏ như vậy, chưa đủ mười bốn tuổi, nếu đụng vào ở đời sau, là phải ngồi tù đó.

Dù ở Đại Đường có thể, nhưng thân thể nhỏ bé như vậy, sao chịu nổi chuyện này?

Đối với cơ thể không tốt chút nào.

Lý Anh Ca, xem ngươi làm chuyện tốt chưa.

Đợi ngươi về, xem ta xử lý ngươi thế nào.

Sau khi Tiểu Nguyệt Nhi về phòng, suy nghĩ một lúc, cuối cùng cầm bút lên.

Không lâu sau, hai lá thư được gửi đi với tốc độ cao nhất, ngựa nhanh phi nước đại về phía U Châu.

Thành U Châu, trong giáo trường.

Quân sĩ U Châu, thở hổn hển nhìn đội Nương Tử Quân đang luyện tập hăng say ở một bên, oán giận nói: "Trời lạnh thế này, còn thao luyện, điên rồi sao?" "Đúng vậy, cứ thế này sẽ bị cảm lạnh, đến lúc

đó đừng nói thao luyện, đi đường cũng không nổi." "La hét cái gì, Nương Tử Quân người ta chân yếu tay mềm còn đang khổ luyện, mấy người đàn ông năm to ba thô, da dày thịt béo, có mặt mũi mà kêu khổ ở đây không, mất mặt quá đi?" Bên kia.

Đội trưởng đội thị vệ, trời đông giá rét chạy đến mồ hôi đầm đìa, nói với Lý Anh Ca cũng đang mồ hôi nhễ nhại: "Tướng quân, thời tiết thế này, một ngày thao luyện ba lần, các cô nương e là không chịu nổi.

Hay là cho họ nghỉ mấy ngày đi?" Lý Anh Ca lạnh lùng nói: "Người Đột Quyết sẽ cho chúng ta cơ hội nghỉ ngơi sao?

Chẳng lẽ ngươi đã quên, người tình trước đây của ngươi chết thảm thế nào, cha mẹ ngươi bị sỉ nhục ra sao?

Bây giờ chúng ta chịu khổ, sẽ chuyển hóa thành vị ngọt tương lai." Nói xong, nàng liền gầm lên: "Này, bốn người kia, chưa ăn cơm no à, sao động tác đâm chém chậm chạp như vậy?" Đội trưởng nhìn Lý Anh Ca làm việc quyết đoán, thầm nghĩ: Chắc là vì người tình tốt của nàng, Ngô Vương Lý Khác rồi.

Luyện binh vào lúc này, chẳng phải là để tăng cường chiến lực hết mức có thể, chiếm thêm nhiều thành trì, giảm bớt áp lực cho hắn, để hắn sớm hoàn thành tâm nguyện sao?

Bên kia Tuân Úc và Quách Gia, nhìn Lý Anh Ca thao luyện quân đội như vậy, đều không khỏi nhíu mày.

"Phụng Hiếu à, chủ mẫu cứ luyện binh thế này, không phải là cách hay.

Ai cũng biết, mùa đông là lúc dưỡng tinh tích nhuệ.

Luyện binh trong mùa đông lạnh giá, trước nay chưa từng nghe thấy." Quách Gia ho một tiếng nói: "Không có cách nào, tính cách chủ mẫu vốn như vậy, lòng hiếu thắng cực mạnh, làm vậy phù hợp với

tác phong của người." Tuân Úc lắc đầu nói: "Hay là viết thư cho chủ thượng một tiếng, không thể để người luyện như vậy nữa." Quách Gia gật đầu nói: "Chỉ có thể hy vọng chủ thượng có thể khuyên được người." Rồi như bừng tỉnh, ông nói với Tuân Úc: "Văn Nhược, huynh rất ít khi đến thao trường, hôm nay lại đến đây, có phải đã xảy ra chuyện lớn gì không?" Tuân Úc nghe lời ông, lập tức vui mừng ra mặt.

Lúc này Lý Anh Ca vừa lúc nghỉ ngơi, Tuân Úc và Quách Gia lập tức đi đến trước mặt nàng nói: "Chủ mẫu, có chuyện tốt vô cùng." Lý Anh Ca vừa nghe, thân thể vốn mệt mỏi lập tức tràn đầy sức mạnh.

Nàng vội vàng hỏi: "Rốt cuộc có hỷ sự gì, mau nói mau nói." Tuân Úc mở tờ giấy trong tay, giọng nói vô cùng kích động đọc: "Mấy ngày nay, người dân đến thành U Châu ngày càng nhiều.

Theo thống kê, hiện nay thành U Châu đã là một thành lớn với 30 vạn dân.

Cùng với dân số mới không ngừng tăng, đến nay đã có hơn 1000 trẻ sơ sinh ra đời, tỷ lệ sống sót hơn một nửa.

Ở thời đại Đại Đường vật chất, dược phẩm và y thuật cực kỳ lạc hậu, có được tỷ lệ sống sót như vậy, đã là rất tốt rồi." Lý Anh Ca nghe xong cũng vô cùng vui vẻ.

Những đứa trẻ sơ sinh này là tương lai của U Châu, thậm chí là tương lai của Đại Đường.

Tuân Úc tiếp tục nói: "Số lượng thợ thủ công ở thành U Châu cũng ngày càng nhiều, do đó sản xuất lò hồi phong và xây dựng giường sưởi đã đạt đến mức mỗi nhà đều có.

Cả mùa đông này, thành U Châu đến nay không có một người nào bị chết cóng, quả thực là kỳ tích.

Số lượng thương nhân cũng tăng lên từng ngày, thương nghiệp của thành U Châu cũng ngày càng phồn hoa.

Chương 343

Thuế thương mại mấy ngày nay đã thu được mấy vạn quan.

À còn nữa, tường thành U Châu mấy ngày nay đã được xây cao thêm ba thước.

Hào thành cũng đang được gấp rút đào sâu." Tuân Úc càng nói càng phấn khích, cuối cùng kéo Quách Gia cùng chắp tay với Lý Anh Ca nói: "Chủ thượng thật là đại tài, trong thời gian ngắn, đã xây dựng lại thành U Châu đổ nát, trải qua vô số lần chiến hỏa thành quy mô như vậy, thật khiến chúng thần bội phục." Quách Gia tiếp lời Tuân Úc: "Chủ thượng đại tài, chủ mẫu hiền thục, phụ tá có công lớn, thật là vợ chồng đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn." Lý Anh Ca nghe vậy, xấu hổ cúi đầu.

Vô cùng khiêm tốn nói: "Đều là công lao của hai vị đại nhân và toàn thể dân chúng U Châu, mọi người đã vất vả rồi." "Nhưng..." Tuân Úc đột nhiên thở dài một hơi nói: "Dân số tăng vọt, lượng lương thực dự trữ đang không ngừng giảm xuống.

Tuy thuế thương mại tăng lên, nhưng trong thời gian ngắn cần dùng tiền ở quá nhiều nơi, nên vấn đề tiền bạc còn nghiêm trọng hơn cả vấn đề lương thực." Lý Anh Ca đánh trận thì lợi hại, nhưng về nội chính, nàng thật sự không hiểu!

Đành bất lực thở dài: "Chuyện này ta cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ Ngô Vương giải quyết." Đang nói chuyện, cùng lúc có hai lá thư và một phong chiếu thư được đưa đến.

Nghe xong chiếu thư, Lý Anh Ca cười càng thêm rạng rỡ.

Bởi vì, cuối cùng nàng cũng có thể gặp Lý Khác.

Mười mấy ngày Lý Khác rời đi, ngày nào nàng cũng nhớ hắn.

Nàng đầy hy vọng mở lá thư ra, mong đợi thư có thể mang đến nhiều niềm vui hơn.

Nhưng tay nàng bắt đầu run rẩy.

Gương mặt tươi cười bắt đầu phẫn nộ.

Răng nàng bắt đầu nghiến ken két.

"Tên khốn Lý Khác, quả nhiên không nghe lời ta, lại đi dây dưa với tiểu yêu tinh Phòng Phụng Châu đó." "Phòng Phụng Châu, lão nương về Trường An, xem ta xử lý ngươi thế nào." "Chuẩn bị ngựa, về Trường An!" Nàng chỉ dặn dò qua loa vài việc, ngay cả quần áo cũng không thay, một mình một ngựa lao vào trong màn tuyết trắng xóa, xông về phía Trường An xa xôi.

Phủ Ngô Vương.

Lý Khác vừa mới ăn no uống đủ, dục vọng đột nhiên dâng lên.

Nhìn Tiểu Nguyệt Nhi đang bận rộn bên cạnh, thấy nàng ngày càng đầy đặn, trong lòng nảy sinh một số ý nghĩ xấu xa.

Nhưng cuối cùng Lý Khác đã nhịn được.

Dù sao Tiểu Nguyệt Nhi thật sự quá nhỏ, còn chưa tròn mười bốn tuổi.

Hành vi cầm thú như vậy, Lý Khác thật sự không làm được.

Nhưng Lý Khác vừa mới trải qua chuyện nam nữ, nhịn lâu như vậy, thật sự sắp không chịu nổi nữa.

Lúc này, hắn vô cùng nhớ người phụ nữ đầu tiên của mình!

Lý Anh Ca.

Triệu Cao bên cạnh, cung kính nói với Lý Khác: "Chủ thượng,

những sát thủ muốn ám sát ngài, đã lỡ mất ngài trên đường đi.

Khi chúng đến U Châu, biết chủ thượng đã trở về Trường An thì đã không kịp nữa.

Theo tình báo, chúng hiện đang trên đường trở về Trường An, tin rằng không lâu nữa sẽ đến, xin chủ thượng nhất định phải chú ý.

Thuộc hạ không biết chủ nhân của chúng là ai, nên xin chủ thượng vạn phần cẩn thận, tuyệt đối không được sơ suất." Lý Khác gật đầu, không nói gì.

Bởi vì hắn sớm đã có chủ ý.

Đám sát thủ này là do Trường Tôn Vô Kỵ và các thế gia thông qua tổ chức ám sát của Triệu Cao thuê.

Chúng đều là người trong dân gian Đại Đường, không phải là sát thủ được hệ thống thưởng, nên đối phó với đám sát thủ này, Lý Khác cũng sẽ không nương tay.

Nhưng đối với đám sát thủ này, không thể chỉ giải quyết là xong.

Lý Khác đã sớm có kế hoạch, phải lợi dụng tốt đám sát thủ này, để Trường Tôn Vô Kỵ và các thế gia nếm mùi khổ sở.

Lúc này, Lữ Bất Vi bên cạnh thở dài nói: "Chủ thượng, là Bất Vi làm ăn không tốt, xin chủ thượng trách phạt.

Hiện nay việc kinh doanh nước hoa ở Trường An ngày càng khó khăn.

Lợi nhuận ngày càng thấp, tiền kiếm được cũng ngày càng ít." Lý Khác an ủi: "Bản vương sớm biết sẽ như vậy, thị trường Trường An chỉ lớn bấy nhiêu, dân số chỉ có bấy nhiêu, thị trường sớm muộn cũng có ngày bão hòa, sụt giảm là bình thường, không phải lỗi của ngươi, không cần tự trách." Nhưng Lữ Bất Vi có chút không vui: "Kiếm

không được tiền sẽ ảnh hưởng đến đại sự của chủ thượng, Bất Vi thật sự áy náy." Lý Khác cười nói: "Bản vương sớm đã có đối sách, điểm này không cần lo lắng.

Đến lúc đó, bản vương sẽ nói cho ngươi biết đối sách." Lời Lý Khác chưa dứt, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà mỹ diệu truyền đến.

Mặc dù trong giọng nói, có thể cảm nhận được sự tức giận nồng đậm.

"Lý Khác, cút ra đây cho ta." Người phụ nữ dám gọi thẳng tên húy của Lý Khác trước mặt bàn dân thiên hạ.

Trong thế giới Đại Đường này, ngoài Lý Anh Ca có quan hệ đặc biệt ra, không còn ai khác!

Lý Khác đang lúc dục vọng dâng trào, nghe thấy giọng nói của nàng, kích động gào lên một tiếng, nhanh chóng chạy về phía giọng nói của Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca vừa thấy Lý Khác, đã chửi ầm lên: "Hay cho một Lý Khác, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không được tiếp xúc với tiểu yêu tinh Phòng Phụng Châu đó, ngươi có nghe lời ta không?" Nàng còn quay sang Tiểu Nguyệt Nhi: "Tiểu Nguyệt Nhi, tỷ tỷ đã dặn dò ngươi ngàn vạn lần, nhất định phải trông chừng ngài ấy, không được để ngài ấy và Phòng Phụng Châu gặp mặt, ngươi đã làm chưa?" Lý Khác nhìn đôi môi Lý Anh Ca không ngừng mấp máy, không nhịn được mà hôn lên trước mặt mọi người.

Sau đó một tay ôm lấy Lý Anh Ca, đi về phía phòng ngủ.

"Này, làm gì vậy?

Đang là ban ngày ban mặt đó, tên khốn này." "Ta suốt đêm chạy về Trường An, người mệt lắm, thả ta ra được không?" Lý Khác "phì"

một tiếng nói: “Trông thì đẹp, mà nghĩ cũng đẹp đấy!” ...

Thật lâu sau, Lý Anh Ca lòng đầy thỏa mãn, ôm chặt lấy Lý Khác, ghé vào tai hắn nói: “Phu quân, những ngày không có chàng, Anh Ca nhớ chàng chết đi được.” Lý Khác cười hắc hắc, đem những chiêu tán gái học được ở đời sau ra dùng.

“Tiểu bảo bối của ta, trái tim nhỏ của ta, bầu trời của ta, tất cả của ta.” “Ta trông sao trông trăng, cuối cùng cũng trông được nàng trở về.” Những lời tỏ tình sến súa này, trong mắt những nữ tài xế già ở thế kỷ 21, tuyệt đối không có hiệu quả.

Không những không có hiệu quả, còn bị chế giễu là trai thẳng.

Nhưng ở thế giới Đại Đường này, những lời tỏ tình ngọt ngào trần trụi như vậy, một người phụ nữ như Lý Anh Ca chưa từng nghe qua.

Do đó, Lý Anh Ca nghe xong cảm thấy vô cùng ngọt ngào hạnh phúc.

Nàng ôm chặt lấy Lý Khác, đem những lời vốn định chất vấn Lý Khác, tất cả đều quên sạch.

Nàng cũng lười, không muốn chất vấn nữa.

Dù sao, Phòng Phụng Châu, dù có hôn Lý Khác thì đã sao?

Ta và Lý Khác sớm đã phát sinh quan hệ vô số lần rồi.

Hai chúng ta tranh đấu cả đời, trên người người đàn ông Lý Khác này, nàng đã thua ta.

Chương 344

Cùng lúc đó, Phòng Phụng Châu mặt mày hớn hở đi vào phủ Ngô Vương.

Tiểu Nguyệt Nhi thấy Phòng Phụng Châu, lập tức chặn trước mặt nàng nói: "Ngô Vương đang nghỉ ngơi, không được vào." Một đứa trẻ con như Tiểu Nguyệt Nhi, sao có thể lừa được Phòng Phụng Châu thông minh lanh lợi?

Nàng suy nghĩ một chút, rồi nói với Tiểu Nguyệt Nhi: "Tiểu muội muội, ta tìm Ngô Vương là để chuyên trình cảm tạ, tiểu muội muội cho tỷ tỷ vào cảm tạ một tiếng được không?" Phòng Phụng Châu xinh đẹp, rộng lượng, là người hòa nhã, dùng từ khiêm tốn, cộng thêm giọng nói mỹ diệu mà ai nghe cũng cảm thấy hưởng thụ.

Khiến cho Tiểu Nguyệt Nhi, một người coi nàng là kẻ thù, cũng phải nể mặt cho vào.

Có thể thấy sức hút nhân cách của Phòng Phụng Châu mạnh đến mức nào.

Khi Phòng Phụng Châu đến bên ngoài phòng Lý Khác, vừa định gọi.

Thì thấy Lý Khác với vẻ mặt mãn nguyện bước ra.

Nàng bất giác tiến lên, vừa mở miệng, đã thấy kẻ thù duy nhất trong đời mình, Lý Anh Ca đứng trước mặt.

Lý Anh Ca y phục không chỉnh tề, tóc tai rối bù.

Nàng là người thông minh, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Trong lòng có chút chua xót, nhưng vẫn cười nói: "Ngô Vương điện hạ, bây giờ ngài đói chưa, chúng ta cùng đi ăn cơm đi." Lý Khác

gật đầu, rồi dẫn hai người phụ nữ cùng đi ăn cơm.

Trong bữa ăn.

Phòng Phụng Châu thổi một muỗng canh nói: "Ngô Vương điện hạ, canh Phụng Châu đã thổi nguội rồi, có thể uống rồi, không bị bỏng đâu." Lý Anh Ca không chịu thua kém, gắp một miếng cá, sau đó gỡ sạch xương cá bên trong nói: "Ngô Vương điện hạ, bên trong không còn xương cá nữa, cứ yên tâm ăn đi." Cứ như vậy, Lý Khác dưới sự phục vụ luân phiên của Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu, ăn một bữa trưa hạnh phúc mà lại vô cùng bất hạnh.

Cuối cùng, Lý Anh Ca nổi trận lôi đình: "Tại sao ngài ăn mười một miếng rau của cô ta, mà chỉ ăn mười miếng của ta, hừ..." Nói xong Lý Anh Ca quay người bỏ đi.

Lý Khác nhịn lâu như vậy, tối nay còn muốn cùng nàng ôn tồn một phen.

Đương nhiên không chịu để nàng đi, nhưng Lý Anh Ca phẫn nộ vô cùng, ý đã quyết, Lý Khác kéo cũng không kéo lại được.

Cảnh này, bị một người đang trốn trong góc tối bên đường phát hiện.

Hắn nhanh chóng chạy về một nơi, bước chân đó như có linh hồn, chạy rất vui vẻ và kích động. ...

Phủ Trường Tôn Vô Kỵ, trong thư phòng.

Trường Tôn Vô Kỵ vừa mới bị Lý Thế Dân cấm túc phản tỉnh, lúc này đang đắc ý nói với một người: "Hừ, Lý Khác tốn nhiều công sức để đối phó ta, cuối cùng Bệ hạ chỉ phạt ta cấm túc suy nghĩ.

Nhưng dưới sự cầu tình của Hoàng hậu nương nương, hôm nay ta đã được tự do.

Ta biết mà, ta lao khổ công cao, Bệ hạ chắc chắn không nỡ phạt nặng ta.

Ta là anh ruột của Hoàng hậu nương nương, Bệ hạ cũng sẽ nể mặt nương nương mà nương tay với ta.

Hừ, đấu với ta, Lý Khác còn non lắm." Người mà Trường Tôn Vô Kỵ nói chuyện, chính là con trai của Trương Lượng, một trong bộ ba sắt, Trương Thận Vi.

Trương Thận Vi nghe xong, gật đầu khom lưng nói: "Đúng đúng đúng, Hữu tướng văn tài xuất chúng, là trụ cột của Đại Đường.

Là thân tín của Bệ hạ, ai có thể làm gì được ngài?

Tên tiểu tử thối Lý Khác kia, sao là đối thủ của ngài được.

Dám lấy trứng chọi đá, sớm muộn cũng tiêu đời." Trường Tôn Vô Kỵ nghe Trương Thận Vi mắng Lý Khác mà ông ghét nhất như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng.

Vô cùng hài lòng nhìn hắn: "Hiền điệt à, cứ yên tâm, chuyện của cha ngươi, cứ để ta lo, có ta ở đây, cha ngươi sẽ không sao đâu." Trương Thận Vi vội quỳ xuống, dập đầu nói: "Cảm tạ ơn cứu mạng của Hữu tướng đại nhân, Trương gia chúng tôi không có gì báo đáp, chỉ có thể kết cỏ ngậm vành, thề chết đi theo." Trương Thận Vi là con trai duy nhất của Trương Lượng, tướng mạo của hắn rất giống Trương Lượng.

Một bộ râu quai nón, thân hình cao lớn, khôi ngô lực lưỡng, võ nghệ cao cường.

Tuy đánh trận không giỏi, nhưng đánh nhau lại rất lợi hại.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn thân hình của hắn, rồi nghĩ đến đứa con trai duy nhất của mình Trường Tôn Nhuận, một chút võ công cũng không có, sợ sẽ giống như hai người anh, bị Lý Khác ám sát.

Bèn khách khí nói với Trương Thận Vi: "Hiền điệt à, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp." Trương Thận Vi vội cúi người, luôn miệng nói không dám không dám.

Trường Tôn Vô Kỵ nghiêm túc nói: "Hiền điệt à, ngươi cũng biết Nhuận nhi của ta không có võ công, ta sợ nó ở thành Trường An bị bắt nạt, ngươi có thể ở bên cạnh nó làm hộ vệ, thời thời khắc khắc bảo vệ nó không?" Trương Thận Vi dù không muốn, cũng không thể từ chối.

Vì cha mình, hắn cũng phải đồng ý.

Trương Thận Vi vội nói: "Vãn bối vinh hạnh, Hữu tướng đại nhân xin yên tâm, tôi nhất định thề chết bảo vệ công tử, sẽ không để công tử bị một chút thương tổn nào." ...

Lúc này, một tên hạ nhân vội vã chạy vào báo: "Đại hỷ lão gia, vừa rồi tiểu nhân thấy Lý Khác và Lý Anh Ca cãi nhau, Lý Anh Ca tức giận bỏ đi, Lý Khác kéo cũng không kéo lại được." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, cười đến không thẳng được lưng.

"Đúng là trời giúp ta, trời giúp ta mà." Trước đây vẫn luôn có tin đồn, Lý Khác và Lý Anh Ca sớm đã lén lút ở bên nhau.

Ông lo lắng nếu chuyện này thành thật, thì Lý Khác đang nổi như cồn, thế lực chắc chắn sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Ông không thể cho phép điều đó xảy ra.

Bây giờ thì tốt rồi, Lý Khác và Lý Anh Ca mâu thuẫn, là cơ hội của Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Tĩnh là đại tướng quân, Lý Anh Ca cũng là nữ anh hùng nổi danh của Đại Đường, Đột Quyết thấy cũng phải khiếp sợ.

Nếu nhà Trường Tôn và nhà Lý Tĩnh liên hôn, thì tuyệt đối có thể trở thành gia tộc lợi hại nhất Đại Đường.

Ông nói với Trường Tôn Nhuận đang chỉ lo ăn uống ở bên cạnh: "Nhuận nhi à, cha giúp con lấy Lý Anh Ca làm vợ được không?" Trường Tôn Nhuận "phì" một tiếng nói: "Hừ, Lý Anh Ca có gì tốt?

Tính tình nóng nảy, là một con cọp cái.

Con mới không muốn lấy cô ta làm vợ đâu.

Cha, hay là đi giúp con lấy Phòng Phụng Châu đi, con từ nhỏ đã thích cô ấy.

Trông như tiên nữ, thật đẹp vô cùng." Trường Tôn Vô Kỵ tát một cái, giận dữ nói: "Tên tiểu tử thối nhà ngươi biết cái gì, bảo ngươi lấy ai thì lấy người đó, không được nói nhiều.

Ở nhà ngoan ngoãn, không được ra ngoài.

Cha vào cung, cầu Hoàng hậu cô cô của con làm mai." Lập Chính Điện.

Trường Tôn Hoàng hậu nhíu mày nói: "Huynh trưởng, huynh thật sự muốn cầu hôn Lý Anh Ca nhà Lý Tĩnh cho Nhuận nhi?" Trường Tôn Vô Kỵ mặt mày bất đắc dĩ nói: "Muội muội cũng biết, huynh trưởng vẫn luôn cầu xin Bệ hạ, để Nhuận nhi thay thế anh trai nó, cùng Lệ Chất kết thành liên lý, nhưng Bệ hạ vẫn luôn không đồng ý." Trường Tôn Hoàng hậu lập tức ngắt lời: "Huynh trưởng, việc không cho Nhuận nhi cầu hôn Lệ Chất, là chủ ý của bản cung.

Huynh trưởng đừng trách Bệ hạ." Trường Tôn Vô Kỵ nhất thời á khẩu, không biết nên nói gì cho phải.

Trường Tôn Hoàng hậu là người biết cách cư xử, để giải tỏa sự lúng túng của huynh trưởng, lập tức hỏi: "Huynh trưởng tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ này?" Trường Tôn Vô Kỵ nhắm mắt nói: "Muội muội, muội cũng biết hai đứa cháu trai của muội, đều bị tên tiểu tử Lý Khác kia giết rồi, hiện tại chỉ còn lại một mình Nhuận nhi.

Chương 345

Huynh trưởng tuổi đã cao, chỉ mong nó có thể mau chóng vì nhà Trường Tôn chúng ta truyền tông tiếp đại." Trường Tôn Hoàng hậu nghe xong gật đầu.

Lại nhíu mày, hỏi: "Vậy tại sao huynh trưởng lại nhất quyết cầu hôn con gái nhà Lý Tĩnh, Lý Anh Ca?" Trường Tôn Vô Kỵ lập tức thay đổi sắc mặt, kích động nói: "Anh Ca võ nghệ cao cường, có sự bảo vệ của nó, cùng với uy vọng của nhà Lý Tĩnh, tin rằng sau này sẽ không còn kẻ tiểu nhân nào dám động đến Nhuận nhi." Trường Tôn Hoàng hậu lập tức rơi vào trầm tư.

Nhuận nhi là người nhu nhược, nhát gan sợ việc, nếu không có uy vọng của huynh trưởng, sớm muộn cũng bị người ta hại chết.

Nhưng có Lý Anh Ca ở đó, thì lại khác.

Là nữ anh hùng nổi danh của Đại Đường, chỉ sau Bình Dương Công chúa Lý Tú Ninh, đại cô của nàng.

Có nàng ở sau lưng Nhuận nhi, ai dám làm càn.

Hơn nữa, Anh Ca tuy nhiều năm chinh chiến sa trường, nhưng lại trông như hoa như ngọc, xinh đẹp động lòng người, Nhuận nhi lấy được nàng, là chuyện không thể tốt hơn.

Lại nữa.

Cái chết của Trường Tôn Trùng, đã khiến cuộc hôn nhân với Lệ Chất tan vỡ, huynh trưởng muốn Nhuận nhi cầu hôn Lệ Chất, lại bị mình lấy cái chết ép buộc Lý Thế Dân, mới cắt đứt suy nghĩ đồng ý lời thỉnh cầu của Trường Tôn Vô Kỵ.

Tính ra, Nhuận nhi bây giờ chưa thành thân, người cô ruột này

cũng có trách nhiệm.

Để bù đắp cho sự thiếu sót với nhà mẹ đẻ, Trường Tôn Hoàng hậu bèn đồng ý lời thỉnh cầu của Trường Tôn Vô Kỵ.

Bà nói với Trường Tôn Vô Kỵ: "Huynh trưởng, Anh Ca xinh đẹp động lòng người, có phong thái của cha mình, hy vọng có thể quản chế được Nhuận nhi." Không đợi Trường Tôn Vô Kỵ phản ứng, bà lập tức nói: "Huynh trưởng, muội muội lấy thân phận Hoàng hậu cảnh cáo huynh, huynh ở trên triều, tuyệt đối không được có những tính toán chính trị.

Quyền lực của huynh trưởng đã đủ lớn, không thể tiếp tục như vậy, nên khiêm tốn làm người làm việc rồi." Trường Tôn Vô Kỵ vội vàng đồng ý, sẽ ghi nhớ lời của Hoàng hậu nương nương.

Trường Tôn Hoàng hậu ngập ngừng, dường như có nỗi niềm khó nói.

Trường Tôn Vô Kỵ khó hiểu hỏi: "Muội muội, có chuyện gì khác muốn nói sao?

Cứ nói thẳng." Trường Tôn Hoàng hậu cúi đầu thở dài, dùng một giọng điệu gần như cầu xin nói: "Huynh trưởng, đừng đấu với Khác nhi nữa.

Khác nhi không phải là Khác nhi của ngày xưa, tuyệt đối không phải vật trong ao, huynh không phải là đối thủ của nó đâu.

Huynh trưởng tuyệt đối đừng làm loạn nữa, nếu không gia tộc Trường Tôn e rằng có tai họa diệt vong!" Nói xong những lời này, Trường Tôn Hoàng hậu rơi lệ.

"Từ khi Cao Minh bị phế, Thanh Tước bị cấm túc, ba đứa con trai của bản cung, hiện tại chỉ còn một mình Trị nhi bên cạnh.

Bản cung không có bất kỳ hy vọng nào về việc Trị nhi tranh đoạt

hoàng vị.

Chỉ hy vọng nó có thể làm một vương gia thái bình, sống một cuộc đời bình an vui vẻ.

Bản cung đã mãn nguyện rồi.” Trường Tôn Vô Kỵ nghe muội muội nói những lời chán nản như vậy, không màng đến thân phận và địa vị của hai người, vẻ mặt có chút phẫn nộ.

Nhưng lời chưa kịp nói ra, Trường Tôn Hoàng hậu đã ôm ngực, ho không ngừng.

Cung nữ thái giám trong Lập Chính Điện một phen hỗn loạn, Trường Tôn Vô Kỵ lúc này cũng không tiện nói thêm, an ủi Trường Tôn Hoàng hậu một phen, rồi rời khỏi Lập Chính Điện.

Vừa ra khỏi Lập Chính Điện, Trường Tôn Vô Kỵ đã nghiến răng nghiến lợi nói: “Hừ, đàn bà nông cạn, muội muội biết cái gì chứ.

Ta không đấu với Lý Khác, không tranh với nó.

Đợi nó làm Hoàng đế rồi, nó sẽ tha cho ta sao?

Sẽ tha cho kẻ thù không đội trời chung, tha cho ba đứa con trai của muội sao?” Trường Tôn Vô Kỵ tức giận một lúc, cuối cùng nghĩ đến Hoàng hậu muội muội đã đồng ý giúp mình cầu xin Bệ hạ cầu hôn Lý Anh Ca.

Tâm trạng của ông lập tức tốt lên.

Thậm chí còn vui vẻ ngâm nga một khúc hát, trên đường đi vui mừng hớn hở, khiến người khác tưởng Trường Tôn Vô Kỵ gặp được chuyện tốt lành gì. ...

Hôm sau, buổi chầu sớm.

Sau những thủ tục thông thường, Lý Thế Dân nhìn khắp Thái Cực Điện một lúc lâu, mới hỏi: “Ai, tên tiểu tử thối Khác nhi, hôm nay lại

không lên triều!" Lễ bộ Thượng thư Vương Khuê, chép Tứ thư Ngũ kinh mấy ngày nay, tay sắp gãy rồi.

Nghe Lý Thế Dân nhắc đến Lý Khác, người khiến ông ta khổ sở, bèn chớp thời cơ, muốn tâu một bản.

Nhưng Lý Thế Dân dường như biết trước, nhanh chóng mở miệng: "Các vị ái khanh, gần đây triều đình không có đại hỷ sự nào để ăn mừng, không biết các vị ái khanh, có hỷ sự nào có thể chia sẻ với trẫm không?" Mọi người đều im lặng, hoàn toàn không để ý đến Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân có chút lúng túng, ho một tiếng nói: "Các vị ái khanh, Hoàng hậu hôm qua có nói với trẫm, con trai của Trường Tôn ái khanh, Trường Tôn Nhuận, muốn cầu hôn con gái của một vị đại thần, trẫm cũng có ý này." Ông nói với Lý Tĩnh: "Dược Sư, phụ cơ muốn cầu hôn Anh Ca nhà ngươi làm con dâu, không biết ý ngươi thế nào?" Lý Tĩnh nghe xong, sợ đến suýt ngã quỵ!

"Bệ hạ, ngài nói gì?" Người trong cuộc là Lý Tĩnh còn chưa có phản ứng, các đại thần khác đã như ong vỡ tổ.

"Bệ hạ đang nói gì vậy?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi đi?" "Đúng là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân bò.

Phí của trời mà, không được!" "Công tử nhà Trường Tôn, sao xứng với con gái nhà Lý đại tướng quân chứ.

Thật là hoang đường." Đám người này phần lớn là phe của Lý Khác, nên hoàn toàn không cần kiêng nể tình cảm của Trường Tôn Vô Kỵ, nói ra suy nghĩ thật nhất của mình.

Phe của Trường Tôn Vô Kỵ thì nhảy ra phản bác: "Đúng là chó không mọc được ngà voi, xem các người nói có ra lời người không?

Đúng là nói bậy!" "Trường Tôn công tử văn nhã lịch sự, đối xử với người ôn hòa lễ độ, không xứng sao?" "Cha ngài ấy là Hữu tướng đó, con trai của Hữu tướng cầu hôn con gái của Binh bộ Thượng thư, không thích hợp sao?

Hoang đường sao?" Lập tức, phe của Lý Khác và phe của Trường Tôn Vô Kỵ cãi nhau không dứt, suýt nữa thì đánh nhau trong Thái Cực Điện.

Lý Thế Dân hoàn toàn không ngờ, một câu nói vừa rồi của mình lại gây ra phản ứng lớn như vậy.

Thực ra đối với chuyện này, ông cũng có ý kiến phản đối.

Nhưng tối hôm qua, ái thê của ông Trường Tôn Hoàng hậu lê tấm thân bệnh nặng, đội tuyết đến Thừa Khánh Điện.

Khổ sở cầu xin hồi lâu, nể mặt Hoàng hậu, ông mới đồng ý giúp Trường Tôn Vô Kỵ nói một tiếng trên triều.

Lý Thế Dân buồn bực, Phòng Huyền Linh thì nhìn Lý Tĩnh với vẻ mặt đồng cảm.

Trường Tôn Nhuận, ông hiểu rõ.

Ăn chơi cờ bạc đều giỏi, thơ từ ca phú không biết, nhân phẩm không tốt.

Lý Anh Ca mà gả cho hắn, thật đúng là đổ tám kiếp huyết môi.

Tuy Lý Anh Ca là đối thủ lớn nhất của con gái ông Phòng Phụng Châu trong việc tranh giành vị trí Ngô Vương phi.

Nhưng ông cũng không muốn nhìn thấy một cô gái hoàn mỹ như Lý Anh Ca, lại gả vào cái hố lớn nhà Trường Tôn.

Chương 346

Đột nhiên, ông có chút may mắn.

May mắn là khoảng thời gian trước đã trở mặt với Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu không trở mặt, thì người bị cầu hôn, có lẽ đã là con gái bảo bối của ông Phòng Phụng Châu rồi.

Nghĩ đến đây, tim Phòng Huyền Linh đập thình thịch không ngừng.

Nguy hiểm quá! ...

Lý Tĩnh sau khi nghe lời của Lý Thế Dân, đầu óc vẫn luôn hỗn loạn.

Diệu kế của phu nhân Hồng Phất Nữ, là tìm một đồng liêu, trên buổi chầu sớm giúp Lý Anh Ca và Lý Khác định thân.

Con gái và Lý Khác tình cảm mặn nồng, chắc chắn sẽ rất hài lòng với việc này.

Như vậy, hiệu quả tiên phát chế nhân của Hồng Phất Nữ, nhất định sẽ thành công.

Cuộc chiến tranh giành vị trí Ngô Vương phi, cũng sẽ kết thúc với chiến thắng của Anh Ca.

Nhưng, hôm nay lời của Lý Thế Dân vừa nói ra.

Kế hoạch của ông và Hồng Phất Nữ hoàn toàn đổ bể, thậm chí còn không thể nhắc đến nữa.

Nếu không, Hoàng thượng đương kim sẽ nghĩ thế nào?

Có trách ông không nể mặt không?

Lúc Lý Tĩnh không biết phải làm sao, Lý Thế Dân đột nhiên hỏi: "Lý ái khanh, đối với việc phụ cơ cầu thân, ý của khanh thế nào?" Lý Tĩnh suy nghĩ hồi lâu, thực sự không nghĩ ra cách nào để từ chối, đành phải nói: "Lão thần con gái từ trước đến nay đều có chủ kiến của riêng mình, chỉ cần con gái đồng ý, lão thần không có ý kiến." Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, lập tức đứng ra cười ha hả: "Dược Sư à Dược Sư, lời này sai rồi.

Từ xưa đến nay hôn nhân đại sự của nam nữ, đều là mệnh của cha mẹ, lời của người mai mối.

Sao có thể để con cái hồ đồ được?

Dược Sư xin yên tâm, lão phu nhất định sẽ quản tốt con trai của mình, sẽ không để Anh Ca chịu khổ.

Lão phu cũng dám khẳng định, sẽ giống như Phinh Đình, coi Anh Ca như con gái ruột của mình, sẽ không để nó chịu một chút ấm ức nào.

Nhuận nhi là con trai duy nhất của ta, sau này nhà Trường Tôn đều là của Nhuận nhi và Anh Ca." Trường Tôn Vô Kỵ hào tình vạn trượng, tự tin tràn đầy.

Bởi vì Hoàng đế đương kim đã mở lời, thì tương đương với ban hôn.

Nếu không theo tính cách của Lý Tĩnh, cái tính cách cao ngạo đó, đổi lại là người khác.

Nhất định sẽ từ chối ngay tại chỗ.

Nhưng tình hình bây giờ, lại không giống.

Có kim khẩu ngọc ngôn của Bệ hạ, ông đoán chắc Lý Tĩnh sẽ không từ chối.

Bởi vì, Lý Tĩnh không có tính khí của Ngụy Chinh.

Không có đầu óc và tài ăn nói của Phòng Huyền Linh.

Càng không có gan dạ và phản ứng của Lý Khác.

Hôn sự của Nhuận nhi và Anh Ca, đã là ván đã đóng thuyền.

Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến vẻ đẹp của Lý Anh Ca, thay con trai cảm thấy vui mừng.

Tuy con trai quản không được, nhưng, Lý Anh Ca xinh đẹp mà.

Cô gái xinh đẹp như vậy, có chút tính khí, cưỡi lên đầu đàn ông, cũng là bình thường thôi.

Ban đầu, khi ông cưới phu nhân, chẳng phải cũng ngày ngày mặt dày mày dạn đối đãi, ngày ngày dỗ dành sao.

Mạnh như Lý Tĩnh, trước vẻ đẹp của Hồng Phất Nữ, cũng ngày ngày bưng trà rót nước, hầu hạ không biết mệt.

Nếu Lý Anh Ca tính tình nóng nảy, vấn đề thực ra cũng không lớn.

Đánh thì đánh thôi, bị bắt nạt thì bị bắt nạt thôi.

Dù sao lên giường, sinh con rồi, cũng sẽ vì con mà suy nghĩ, sẽ không còn tác oai tác quái trên đầu chồng, sẽ nể mặt chồng.

Còn về việc để nàng quản gia, chỉ cần ta Trường Tôn Vô Kỵ còn sống một ngày, vĩnh viễn không có cơ hội.

Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến đây, trong lòng như uống mật ngọt.

Đương nhiên, việc cầu hôn Lý Anh Ca cho con trai, chủ yếu nhất là vì bản thân ông.

Với quyền thế và địa vị của Trường Tôn Vô Kỵ, muốn lấy con gái nhà ai làm con dâu, thì lấy con gái nhà đó làm con dâu.

Tại sao lại phải chọn người khó khăn và không xứng đôi nhất là

Lý Anh Ca?

Tính cách mạnh mẽ như vậy, dù là ông, sau này muốn áp chế, cũng không phải là chuyện dễ.

Càng không cần nói đến đứa con trai vô dụng của ông.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ không tiếc hy sinh hạnh phúc của con trai, và sự ổn định của gia đình, lựa chọn cầu hôn Lý Anh Ca, tự nhiên có suy nghĩ của mình.

Bởi vì cha của Lý Anh Ca, là Binh bộ Thượng thư đương nhiệm của Đại Đường, Lý Tĩnh.

Trong tình hình Lý Hiếu Cung rút lui khỏi quân đội Đại Đường, Lý Đạo Tông bị tước đoạt quân quyền, Hầu Quân Tập bị xử tử, Lý Tích chưa có chiến tích thuyết phục, Lý Tĩnh chính là trụ cột của quân đội Đại Đường hiện nay, đại diện cho quân phương.

Lý Tĩnh tác chiến dũng mãnh, mưu lược xuất chúng, trăm trận trăm thắng.

Uy vọng cực cao, tướng sĩ đều phục.

Còn Trường Tôn Vô Kỵ, là Thượng thư Hữu phó xạ của Đại Đường, Triệu Quốc Công, công thần đệ nhất Lăng Yên Các, anh ruột của Hoàng hậu, cậu ruột của ba vị hoàng tử, là người thân tín nhất của Lý Thế Dân.

Tuy về quan chức không bằng Phòng Huyền Linh, nhưng trong thực tế, ông mới là đệ nhất văn thần của Đại Đường.

Văn thần có quyền thế nhất Đại Đường, và chiến thần có uy vọng nhất Đại Đường, hai nhà liên hôn.

Thì sau này, thế lực và uy vọng của hai nhà sẽ tăng mạnh.

Chương 347

Có thể đứng vững trong triều đình Đại Đường, vĩnh viễn không đổ.

Đó mới là suy nghĩ thật sự của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu không, theo phong cách làm quan khéo léo của ông, lúc trước khi Phòng Huyền Linh biện giải cho Lý Khác, để hắn trở lại trung tâm chính trị Trường An, cũng sẽ không dễ dàng trở mặt với Phòng Huyền Linh như vậy.

Cũng sẽ không hết lần này đến lần khác, hạ mình đi giao hảo với Lý Tĩnh.

Mục đích cuối cùng của Trường Tôn Vô Kỵ.

Chính là lôi kéo Lý Tĩnh, biến tướng ngăn chặn khả năng mở rộng thế lực tương lai của Lý Khác.

Cứ như vậy, thế lực của Trường Tôn Vô Kỵ và Lý Khác một bên tăng một bên giảm, thực lực của hai người sẽ dần dần kéo xa.

Thì sau này muốn phế Lý Khác lần nữa, thậm chí giết chết, quả thực dễ như trở bàn tay.

Do đó, mối thù giết con, nỗi hận sỉ nhục mình có thể cùng lúc giải quyết.

Nghĩ đến đây, Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi cười ha hả trong lòng, không ngừng gào thét trong lòng.

Lý Khác, ngày chết của ngươi không xa nữa rồi.

Lý Thế Dân buồn bực, sau khi bãi triều liền trực tiếp đến Lập Chính Điện.

“Tham kiến Bệ hạ.” “Miễn lễ, đều lui ra đi, đừng làm phiền Hoàng hậu nói chuyện.” “Vâng.” Sau khi cung nữ thái giám rút khỏi Lập Chính Điện, Trường Tôn Hoàng hậu nhìn sắc mặt tái xanh của Lý Thế Dân, hỏi: “Bệ hạ sao lại như vậy, chẳng lẽ hôm nay trên triều đã xảy ra chuyện lớn gì sao?” Lý Thế Dân nhìn gương mặt trắng bệch không có huyết sắc của Trường Tôn Hoàng hậu, vốn không định nói cho bà biết chuyện xảy ra trên triều hôm nay.

Nhưng lại thực sự không nhịn được, trên thế giới này, người duy nhất có thể nói chuyện, cũng chỉ có một mình Trường Tôn Hoàng hậu.

Ông ôm lấy Trường Tôn Hoàng hậu nói: “Quan Âm Tỳ, rất nhiều đại thần đều phản đối Lý Anh Ca gả cho Nhuận nhi, phải làm sao bây giờ?” Trường Tôn Hoàng hậu vội hỏi: “Tại sao lại phản đối?” Lý Thế Dân đem những nguyên nhân nghe được từ các đại thần phản đối kể cho Trường Tôn Hoàng hậu nghe.

Sau đó, tổng kết: “Thực ra trẫm cũng phản đối, nhưng Quan Âm Tỳ tối qua thân thể không tốt, trẫm cũng đã đồng ý rồi.” Trường Tôn Hoàng hậu ho dữ dội một lúc lâu, mới có thời gian hỏi: “Bệ hạ tại sao lại phản đối, nhà Trường Tôn và nhà Lý Tĩnh kết thành Tần Tấn chi hảo, đó không phải là một chuyện tốt sao?” Lý Thế Dân thở dài nói: “Phụ cơ là đệ nhất văn thần của Đại Đường, Lý Tĩnh thì là người đứng đầu trong quân đội Đại Đường hiện nay.

Vạn nhất hai người liên hợp, thì thế lực của họ không ai có thể ngăn cản được.” Trường Tôn Hoàng hậu cười nói: “Bệ hạ lo xa rồi, Bệ hạ văn võ song toàn, đức cao vọng trọng, ân uy tịnh thi, ai dám làm loạn trước mặt ngài chứ.” Lý Thế Dân dịu dàng vuốt tóc cho Trường Tôn Hoàng hậu, lắc đầu nói: “Quan Âm Tỳ, bọn họ đương nhiên không dám làm loạn trước mặt trẫm, nhưng sau trăm năm của trẫm, Trị nhi lên làm Hoàng đế, họ sẽ nghe lời như vậy sao?

Trị nhi tính tình nhân hậu, bá khí không đủ, sau này e là không trấn áp được.” Trường Tôn Hoàng hậu nghe xong, sợ đến sắc mặt tái xanh.

Ngay cả việc Lý Thế Dân gợi ý rõ ràng như vậy, gợi ý về đứa con trai thứ ba của họ, Tấn Vương Lý Trị, là Hoàng đế tương lai của Đại Đường, bà cũng không chú ý.

Ngược lại loạng choạng đứng dậy, cúi người nói: “Bệ hạ, xin lỗi, thần thiếp kiến thức nông cạn, không nghĩ được sâu xa như vậy, đã bỏ qua điểm này.

Thần thiếp đã mang lại phiền não cho Bệ hạ.

Thần thiếp hoàng khủng.” Lý Thế Dân vội đỡ Trường Tôn Hoàng hậu, dịu dàng nói: “Quan Âm Tỳ, không cần như vậy, trẫm biết ý định ban đầu của nàng là tốt.

Cũng không cần tự trách.

Trẫm chỉ hy vọng, Phụ cơ và Dược Sư, sau này có thể an phận thủ thường, đừng làm ra những chuyện để lại tiếng xấu muôn đời.” Trường Tôn Hoàng hậu, nghe xong cũng gật đầu.

Lúc này, Lý Thế Dân nhìn Trường Tôn Hoàng hậu, không khỏi sống mũi có chút cay, đột nhiên khóc.

Vị Hoàng hậu từng thông minh hiểu chuyện, bị bệnh tật giày vò thành ra thế này.

Nói không đau lòng, là không thể.

Bệnh ma à, cầu xin ngươi đừng mang Quan Âm Tỳ của ta đi.

Tôn tiên nhân, khi nào ngài có thể trở lại thế gian, mau cứu Quan Âm Tỳ đi. ...

Phủ Lương Quốc Công.

Phòng Phụng Châu chưa nghe hết lời của Phòng Huyền Linh,

chiếc cốc trong tay kinh ngạc rơi xuống đất.

"Sao có thể như vậy?

Đây chẳng phải là đẩy Anh Ca vào hố lửa sao?

Cha, cha, mau nghĩ cách cứu cô ấy đi." Phòng Phụng Châu lo lắng đi đi lại lại trong phòng, dáng vẻ vô cùng hoảng hốt.

Phu nhân Phòng thị thấy nàng không có chút dáng vẻ con gái nào, liền nghiêm mặt nói: "Phụng Châu, con là con gái, sao lại kinh hoảng thất thố như vậy?

Phải giữ được bình tĩnh khi gặp chuyện lớn!

Như vậy mới có thể trở thành một thục nữ thực sự." Phòng Huyền Linh không nói gì, ung dung nhàn nhã uống trà, thỉnh thoảng liếc nhìn con gái mình.

Phòng Phụng Châu thấy đa đa như vậy, tức đến mức giậm chân nũng nịu nói: "Đa đa, bây giờ là lúc nào rồi, người còn có tâm tình ngồi đây uống trà sao?" Kể từ ba năm trước, sau khi Phòng Phụng Châu đột nhiên trưởng thành, đây là lần đầu tiên Phòng Huyền Linh thấy con gái nũng nịu với mình.

Dù trong lòng rất kích động, nhưng Phòng Huyền Linh vẫn phải để ý đến cảm xúc của con gái.

Ông nghiêm mặt lại, hỏi: "Phụng Châu à, Lý Anh Ca gả cho Trường Tôn Nhuận, vậy là không còn ai tranh giành ngôi vị Ngô Vương phi với con, chẳng lẽ con không nên vui mừng sao?" Phòng Phụng Châu nghe vậy, lập tức đỏ bừng mặt, lí nhí nói: "Từ nhỏ con đã nói rồi, con mới không thèm gả cho tên khốn đó.

Con không thích hắn, một tên háo sắc, củ cải lăng nhăng." Nói xong, sự quan tâm dành cho Lý Anh Ca lại dâng lên.

“Đa đa, bất kể mối quan hệ từ nhỏ của con và Lý Anh Ca như thế nào, con cũng không thể trơ mắt nhìn một người như vậy, sống sờ sờ bước vào hố lửa.

Con phải nghĩ cách thật tốt để giúp đỡ chị ấy.” Nói xong, nàng vội vã đi về khuê phòng của mình.

Phu nhân Phòng thị ở sau lưng mắng: “Lão gia, ông xem con gái của ông kìa, có giống con gái không?

Hấp tấp vội vàng, còn ra thể thống gì nữa?” Phòng Huyền Linh nói: “Phu nhân à, dáng đi của con gái chúng ta đủ ưu nhã rồi, yêu cầu của bà cao quá, sẽ khiến con bé mệt mỏi đấy.” Phu nhân Phòng thị chỉ quen miệng phê bình Phòng Phụng Châu chứ không thực sự tức giận.

Vừa rồi nghe trượng phu và con gái nói chuyện, bà liền hỏi: “Lão gia, chuyện này không còn đường cứu vãn sao?” Phòng Huyền Linh lắc đầu, có chút đau lòng nói: “Nếu là Ngụy Chinh và Đỗ Như Hối thì còn có khả năng, nhưng Dược Sư, e rằng sẽ không từ chối.” Phu nhân Phòng thị không hiểu, bèn hỏi: “Lão gia, lời này có ý gì?” Phòng Huyền Linh chỉ lắc đầu không ngừng, không trả lời thắc mắc của phu nhân.

Tuy không có cách nào giải quyết chuyện này, tính cách của Lý Tĩnh cũng không cho phép ông làm ra hành vi trái ý Lý Thế Dân.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là chuyện này đã ván đóng thuyền.

Thậm chí ông còn tin chắc, và có một dự cảm mãnh liệt.

Trường Tôn Vô Kỵ sắp gặp đại nạn rồi.

Loại đại nạn tổn hại đến gốc rễ.

Còn về ai có năng lực tổn hại đến gốc rễ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Đáp án!

Chương 348

Trong lòng ông đã sớm có.

Thậm chí ông không khỏi nghĩ, giờ này năm sau, có lẽ nên đi tảo mộ cho Trường Tôn Vô Kỵ rồi. .....

Phủ Vệ Quốc Công.

Hồng Phất Nữ nhìn trượng phu từ lúc thượng triều về vẫn luôn cầm chén trà uống.

Lại nhìn chiếc chén vỡ nát dưới chân, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao người cứ im lặng mãi vậy?" Lý Tĩnh thực ra vẫn luôn suy nghĩ cách giải quyết vấn đề nan giải này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không tìm ra được biện pháp nào hay.

Hồng Phất Nữ thấy ông không chịu nói, bèn chủ động hỏi: "Chẳng lẽ Bệ hạ đã phủ quyết diệu kế của ta, không đồng ý sao?" Lúc này, một nha hoàn từ ngoài đại sảnh bước vào.

Hồng Phất Nữ gọi: "Tiểu Vân, dọn dẹp chỗ này đi, rồi rót lại một chén trà mới cho lão gia làm ấm người." Tiểu Vân "dạ" một tiếng rồi bước vào dọn dẹp sàn nhà.

Lý Tĩnh lúc này mới phát hiện, hóa ra nãy giờ mình đang cầm không khí.

Ông ngượng ngùng sờ râu, sau đó nhíu mày nói: "Phu nhân, xảy ra chuyện lớn rồi, Bệ hạ đã mở kim khẩu, giúp con trai của Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Nhuận, cầu hôn con gái chúng ta." Hồng Phất Nữ nghe vậy, kinh ngạc đến mức lập tức đứng bật dậy, vội vàng đi đến trước mặt Lý Tĩnh nói: "Lão gia, người không đùa đấy chứ.

Sao có thể?

Con gái chúng ta thân thiết với Ngô Vương Lý Khác, tại sao Bệ hạ lại giúp Trường Tôn Vô Kỵ?" Vừa nói xong, bà biết mình đã nói một câu thừa thãi.

Chuyện con gái Lý Anh Ca của bà ở bên Lý Khác, ở Đại Đường căn bản không có mấy người biết.

Nếu không, khoảng thời gian trước Lý Khác bị biếm khỏi Trường An, bị Lý Thế Dân tước đoạt binh quyền U Châu quân.

Nhưng Lý Thế Dân lại rất trùng hợp để Lý Anh Ca tiếp nhận.

Từ chuyện này có thể thấy, Lý Thế Dân hoàn toàn không biết mối quan hệ của hai người họ.

Không đợi Lý Tĩnh trả lời, Hồng Phất Nữ lại liên tiếp hỏi mấy câu.

"Lão gia, vậy người trả lời Bệ hạ thế nào?" "Phản ứng của các đại nhân khác ra sao?" "Chuyện này có hy vọng cứu vãn không?" Lý Tĩnh thấy Hồng Phất Nữ lo lắng như vậy, liền nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy không ngừng của bà, an ủi: "Vi phu tuy không có cách nào, nhưng trước khi Bệ hạ chính thức tứ hôn, vẫn còn một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này ta sẽ suy nghĩ kỹ, nhất định sẽ có cách ngăn cản chuyện này, phu nhân không cần lo lắng." Đột nhiên có chút khát nước, ông liền hỏi: "Tiểu Vân vẫn chưa mang trà tới sao?" Nói xong, Lý Tĩnh và Hồng Phất Nữ nhìn nhau, đồng thanh hô lớn: "Không ổn, mau đi xem con gái." Là nha hoàn thân cận của Lý Anh Ca, Tiểu Vân hiểu chuyện sớm đã quên mất lời dặn của Hồng Phất Nữ, chạy thẳng đến khuê phòng của Lý Anh Ca.

"Đại tiểu thư, có chuyện lớn không hay rồi!" Lúc này Lý Anh Ca

đang luyện kiếm, một thân trang phục bó sát người, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ trước sau lồi lõm một cách trọn vẹn.

Khiến một "gái thẳng" như Tiểu Vân cũng phải nhìn mà ngưỡng mộ không thôi.

Lý Anh Ca liếc nhìn một cái, có chút bực bội nói: "Chuyện gì mà kinh ngạc hoảng hốt như vậy.

Theo ta bao nhiêu năm rồi, sao vẫn chưa học được cách trấn tĩnh?" Tiểu Vân lại bất ngờ ôm chặt lấy nàng, khóc lóc nói: "Tiểu thư, nô tỳ không muốn đi chết đâu?

Nô tỳ không nỡ rời xa tiểu thư!" Lý Anh Ca vỗ mạnh vào đầu cô bé, trách mắng: "Nói bậy bạ gì vậy, tiểu thư ta đang yên đang lành, sao lại phải đi chết chứ?" Tiểu Vân lúc này mới đem những gì nghe được, một năm một mười kể hết cho Lý Anh Ca nghe.

Khi Lý Anh Ca nghe đến việc Lý Thế Dân giúp Trường Tôn Vô Kỵ cầu hôn, thanh kiếm trong tay nàng rơi xuống đất.

Khi nghe tin đa nương của mình cũng kinh hoảng thất thố, nàng suýt nữa thì ngất đi.

Cuộc đời nàng xưa nay luôn thuận buồm xuôi gió.

Từ nhỏ có Lý Tĩnh sủng ái, và Hồng Phất Nữ không lúc nào là không bảo vệ.

Vì vậy xưa nay chưa từng gặp trắc trở, ngay cả khi ra chiến trường.

Cũng chưa bao giờ bất lực như hôm nay.

Bởi vì, chỗ dựa vững chắc nhất của nàng, đa nương mà nàng luôn cho rằng sẽ không bao giờ sợ hãi.

Hôm nay, dường như cũng đã hết đường xoay sở.

Tiểu Vân thấy tiểu thư của mình mất hết tinh thần, sợ đến mức khóc lớn: “Tiểu thư, giờ phải làm sao đây?

Sao lão gia không từ chối yêu cầu của Bệ hạ?” “Tiểu Vân nhớ, ba năm trước Bệ hạ hướng tới người nhà thế gia, thay mặt cựu thái tử Lý Thừa Càn cầu hôn con gái trong gia tộc họ, họ còn dám từ chối thẳng mặt.” “Lão gia thân là Binh bộ Thượng thư Đại Đường, nam chinh bắc chiến, trăm trận trăm thắng, tại sao lão gia lại không thể từ chối?” Lý Anh Ca cười thảm một tiếng: “Bởi vì lão gia là một trung thần, bởi vì lão gia thông thạo kinh điển Nho gia, biết tam cương ngũ thường, biết chuẩn tắc vua bảo thần chết, thần không thể không chết.” Tiểu Vân bĩu môi, nhỏ giọng phản bác: “Rõ ràng biết là chuyện sai, không phản kháng, chẳng phải là ngu trung sao?” Lý Anh Ca bây giờ hoàn toàn không có tâm trí để cùng Tiểu Vân thảo luận vấn đề ngu trung hay không ngu trung.

Việc cần làm nhất bây giờ là đi tìm Lý Khác.

Nàng tinh thần hoảng hốt, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, lật mình lên ngựa, phi nhanh đi mất.

“Tiểu thư, mặc thêm một chiếc áo nữa đi, cẩn thận cảm lạnh.” .....

Vụ án than củi kết thúc, Lý Khác không còn phải lên triều sớm nữa.

Lý Thế Dân vì sợ bị hắn phản bác, nên cũng không gọi.

Cứ như vậy, Lý Khác hiếm khi được ngủ nướng một giấc.

Lúc này, hắn vẫn đang ngủ say, vô cùng yên tĩnh, mang theo một nụ cười hạnh phúc.

Bởi vì hắn đang có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ.

Lý Khác ôm Phòng Phụng Châu xinh đẹp vô ngần, dắt theo Lý Anh Ca đang ghen tuông, Tiểu Nguyệt Nhi thì đấm chân, Từ Tuệ thì quạt gió, Võ Tắc Thiên thì ca hát, Thủy Tiên Nhi thì nhảy múa.

Tiếng cười nói vui vẻ, vô cùng hạnh phúc.

Hắn vừa mới nắm được một đôi tay trắng ngần, lại bị chủ nhân đôi tay đó né đi.

Sau đó, hắn liền tỉnh dậy khỏi giấc mơ đẹp.

Vừa mở mắt, đã thấy Lý Anh Ca một thân trang phục bó sát xuất hiện trước mặt.

Lý Anh Ca nhắm mắt đứng trước mặt Lý Khác, Lý Khác vừa tỉnh giấc như mơ, thấy ngọc nhân đứng trước mặt, trong lòng không khỏi rung động.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Nhưng trong nháy mắt, hắn phát hiện ra điểm kỳ lạ của Lý Anh Ca.

Chỉ thấy Lý Anh Ca hai mắt nhắm nghiền, lệ thơm từ từ rơi xuống.

Thấy cảnh này, dục vọng của Lý Khác trong nháy mắt chạy tót đến nước Oa.

Chương 349

Hắn vội vàng hỏi: "Tiểu mỹ nhân, sao vậy?

Ai bắt nạt nàng?

Lại vì Phòng Phụng Châu à?

Ta nói này, hai người không thể hòa thuận với nhau được sao, sao cứ gặp mặt là cãi nhau?" Lý Anh Ca trả lời: "Không sao, ta chỉ muốn thấy chàng được hạnh phúc." Lý Khác tuy đã sống hai đời, nhưng vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương.

Nhưng ít kinh nghiệm yêu đương, không có nghĩa là kẻ ngốc.

Lý Anh Ca bất thường rõ ràng như vậy, nếu hắn không nhận ra thì mới là lạ.

Lý Khác hừ một tiếng, không nói gì, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca nhìn vẻ ngoài anh tuấn của Lý Khác, lại nhìn ánh mắt chân thành của hắn.

Liên tưởng đến vẻ ngoài xấu xí, nhân phẩm vô sỉ của Trường Tôn Nhuận.

Dưới sự so sánh mãnh liệt giữa cực tốt và cực xấu, Lý Anh Ca nghĩ đến sau này, phải gả cho một người như Trường Tôn Nhuận, làm vợ hắn cả đời, ấm ức đến nghẹn ngào.

"Phu quân, sau này có lẽ em không thể gặp lại chàng được nữa." Lý Khác xuyên không từ hậu thế, kế thừa một phần ký ức của tiền thân từ hệ thống.

Thật trùng hợp, phần ký ức được kế thừa đó, lại có tất cả những

gì liên quan đến Lý Anh Ca.

Vì vậy, tính cách và con người của Lý Anh Ca từ nhỏ đến lớn, Lý Khác đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Trong ấn tượng của hắn, Lý Anh Ca là một người cực kỳ hiếu thắng, chưa bao giờ thấy nàng khóc trước mặt hắn.

Vì vậy Lý Anh Ca vừa khóc, liền khiến Lý Khác cảm thấy.

Lý Anh Ca nhất định đã gặp phải chuyện không thể giải quyết.

Lý Khác hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi, không thì ta đi tìm Phụng Châu chơi đây!" Nhưng phương pháp kích thích Lý Anh Ca vốn luôn hiệu quả trước đây, lúc này lại không có tác dụng gì.

Ngược lại, Lý Anh Ca khóc càng lúc càng dữ dội.

Lý Anh Ca trước mắt, cắn chặt đôi môi ngọc, máu tươi chảy ròng.

Rõ ràng, nàng đang cố gắng khống chế, không để mình rơi lệ trước mặt Lý Khác.

Nhưng cũng rõ ràng, nàng đã thất bại.

Lý Anh Ca lao vào lòng Lý Khác, khóc lớn: "Em không muốn xa chàng." Một nữ tướng quân Đại Đường chưa bao giờ khóc lóc, dũng cảm kiên cường, rốt cuộc đã chịu bao nhiêu ấm ức, mới có thể thể hiện khoảnh khắc khó xử nhất trước mặt người khác.

Giờ phút này, Lý Anh Ca khóc đến đứt từng khúc ruột, khản cả giọng.

Gần như sắp ngất đi.

Lý Khác đến tận bây giờ, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này, hắn cũng biết, muốn có được đáp án từ chính miệng Lý Anh Ca, là điều không thể.

Lý Khác ôm chặt Lý Anh Ca, dịu dàng an ủi.

Cuối cùng, có lẽ Lý Anh Ca khóc mệt rồi.

Nàng ngủ thiếp đi.

Lý Khác bế nàng lên giường, chăm sóc nàng ngủ.

Nhìn vệt nước mắt vẫn còn trên mặt Lý Anh Ca, lòng Lý Khác không khỏi đau như dao cắt.

Nàng là người phụ nữ đầu tiên của hắn sau hai kiếp làm người, cũng là người phụ nữ duy nhất cho đến nay.

Lý Khác bây giờ không chỉ xem nàng là bạn đời, là người vợ tương lai, mà còn xem nàng là người quan trọng nhất.

Dù nàng không xinh đẹp bằng Phòng Phụng Châu, dù nàng không dịu dàng bằng Phòng Phụng Châu, dù nàng không có sức hấp dẫn như Phòng Phụng Châu.

Nhưng, nàng vẫn có thể được coi là người quan trọng nhất của Lý Khác.

Rốt cuộc là ai, dám làm cho người quan trọng nhất trong lòng Lý Khác.

Phải khóc!

Lý Khác cười một cách âm u, bước ra khỏi phòng ngủ.

Hắn phải tìm người hỏi cho rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến Lý Anh Ca bi thương và bất lực đến vậy.

Khi hắn vừa bước ra khỏi cửa phòng, Tiểu Nguyệt Nhi vội vàng nói với Lý Khác: "Phu quân, phu quân, không hay rồi.

Bệ hạ đã giúp Trường Tôn Vô Kỵ cầu hôn Lý Tĩnh đại nhân." Lý Khác nghe xong, mới hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng theo cách hiểu của Lý Khác, Lý Thế Dân thay Trường Tôn Vô Kỵ cầu hôn thì có gì đáng sợ, trực tiếp từ chối không được sao.

Khi Lý Khác nói ra thắc mắc của mình, Tiểu Nguyệt Nhi nhíu mày nói: "Phu quân, chuyện này nếu đổi lại là người khác, ví dụ như Phòng đại nhân, ví dụ như Đỗ Như Hối đại nhân, ví dụ như Ngụy Chinh đại nhân, đều sẽ tìm lý do từ chối." "Nhưng Lý đại tướng quân vĩnh viễn sẽ không làm vậy." Lý Khác cảm thấy rất tò mò về lời nói của Tiểu Nguyệt Nhi.

Theo lý giải thông thường của người đời, võ tướng thường có tính khí nóng nảy, tính cách càng thẳng thắn, không có nhiều tâm cơ như văn thần.

Tại sao sự thật lại ngược lại, ngược lại Lý Tĩnh không dám từ chối?

Tiểu Nguyệt Nhi lúc này đương nhiên biết Lý Khác đang nghĩ gì, liền một năm một mười kể hết những gì mình biết về Lý Tĩnh.

"Phu quân, chẳng lẽ người quên rồi sao?

Lý Tĩnh Lý đại nhân, xưa nay là người không biết từ chối." "Khi xưa lúc đánh Giang Nam Tô Châu, Bệ hạ khi đó là Nhị hoàng tử, cùng với Đại quân thống soái lúc đó là Lý Hiếu Cung ý kiến không thống nhất." "Bệ hạ cho rằng nên thừa thắng truy kích, Lý Hiếu Cung vương gia lại cho rằng cùng khấu mạc truy." "Lý đại tướng quân bị kẹp ở giữa, tiến thoái lưỡng nan." "Mặc dù ông ấy cũng cho rằng không nên truy kích, nhưng thực sự không nỡ từ chối mệnh lệnh của Bệ hạ." "Thật trùng hợp, Bệ hạ lúc đó đã hạ lệnh, lệnh cho ông ấy cùng xuất chiến, truy kích địch quân." "Kết quả Bệ hạ và Lý đại tướng quân bị địch quân phục kích, nếu không phải Lý đại tướng quân dụng binh như thần, không chỉ cứu vãn đại quân khỏi nước sôi lửa bỏng, mà còn bất ngờ phát hiện ra nơi trữ lương thảo của địch

quân.” “Mới có thể phản bại vi thắng, giữ được danh hiệu thường thắng tướng quân.” Lý Khác trong lòng khinh bỉ Lý Tĩnh một phen, rõ ràng quá rồi.

Lý Tĩnh có hiềm nghi nịnh bợ Lý Thế Dân.

Chỉ vì là hoàng tử, nên mọi mệnh lệnh sai lầm đều phải chấp hành.

Lý Khác hỏi: “Tại sao không phản kháng?” Tiểu Nguyệt Nhi cười nói: “Bởi vì Lý đại tướng quân là trung thần, thân là thần tử, nên vô điều kiện phục tùng chỉ lệnh của Bệ hạ, đó là việc mà trung thần bắt buộc phải làm!” Lý Khác cười lạnh: “Trung thần chó má, vì làm trung thần mà ngay cả hạnh phúc của con gái cũng không màng?

Loại người ngay cả con gái mình cũng không bảo vệ được, đúng là một kẻ nhu nhược.” “Bản vương khinh bỉ.” Lý Khác khinh bỉ Lý Tĩnh một phen xong, liền chĩa mũi nhọn vào thủ phạm của chuyện này.

Trường Tôn Vô Kỵ.

Dám động đến ý đồ của nữ nhân hắn.

Chương 350

Ai cho ngươi lá gan làm vậy.

Chính vì ngươi, mà nữ nhân của ta Lý Anh Ca mới khóc thương tâm như vậy trước mặt ta.

Lý Khác có một đặc điểm, đó là ngươi có thể làm bất cứ điều gì với hắn.

Bất luận là vu oan giá hoạ, ám sát vu khống, hắn đều không quan tâm.

Nhưng nếu ngươi dám động đến nữ nhân của hắn, vậy thì không xong rồi.

Ngươi sắp gặp đại họa.

Lý Khác nhớ lại dáng vẻ khóc lóc thương tâm tuyệt vọng của Lý Anh Ca vừa rồi, lòng lại không tự chủ được mà đau nhói.

Lý Khác càng nghĩ càng tức, nghiến răng nghiến lợi nói: "Trường Tôn Vô Kỵ, bản vương và ngươi không đội trời chung!

Chuẩn bị chịu chết đi!" "Đinh đông, chúc mừng túc chủ đã kích hoạt nhiệm vụ thần cấp tuyển trạch, đối đãi với cha con Trường Tôn Vô Kỵ như thế nào." Tiếng thông báo của hệ thống đã lâu không xuất hiện, khiến sự phẫn nộ của Lý Khác vơi đi không ít.

Ngược lại còn thêm phần khoái ý.

Bởi vì hắn biết, cái hệ thống thần cấp tuyển trạch này, thực ra cũng là một hệ thống bỉ ổi.

Không chỉ có thể giúp hắn giải quyết vấn đề, cung cấp phần thưởng, mà đôi khi còn có thể làm người khác buồn nôn.

Đương nhiên, phần lớn thời gian là làm người khác buồn nôn.

Nhưng, lựa chọn đầu tiên mà hệ thống ngu ngốc này đưa ra, suýt nữa khiến Lý Khác chửi mẹ nó.

Chỉ nghe giọng nói bỉ ổi của hệ thống vang lên.

"Lựa chọn một: Quân tử có lòng tác thành cho người khác, có một loại yêu gọi là buông tay.

Đối với việc Trường Tôn Vô Kỵ cầu hôn, không nghe không hỏi, và rộng lượng chúc phúc Lý Anh Ca tân hôn hạnh phúc.

Phần thưởng: Võ công thiên hạ, duy khoái bất phá.

Thưởng thuộc tính 'chuyện giường chiếu cả đời ba giây'." Lý Khác vừa nghe xong, hận không thể lôi hệ thống ra đánh một trận.

Đây là lựa chọn quái quỷ gì vậy.

Không phải là làm người khác buồn nôn sao?

Hệ thống không để ý đến những lời phàn nàn và oán giận của Lý Khác, tiếp tục đọc.

"Lựa chọn hai: Đánh cho cha con Trường Tôn Vô Kỵ một trận, vì tình yêu đích thực của ngài là Lý Anh Ca trút một hơi giận.

Phần thưởng: Ba vạn Nhạc Gia Quân!

Lựa chọn ba: Mơ giấc mơ đẹp nhất, chịu trận đòn độc nhất.

Nhất định không thể tha cho cha con Trường Tôn Vô Kỵ, để chúng nếm thử sự lợi hại của Ngô Vương.

Phần thưởng: Báo thù càng lợi hại, phần thưởng càng nhiều." Đối với ba lựa chọn này, Lý Khác không chút do dự tự động bỏ qua lựa chọn đầu tiên.

Loại hành vi nhu nhược này, chắp tay dâng người phụ nữ mình

yêu cho người khác.

Dù là trên mạng tiểu thuyết Phi Lư, những tác giả chó má nhất cũng không viết ra được tình tiết buồn nôn như vậy.

Huống chi là một người có lòng tự trọng như Lý Khác?

Về phần lựa chọn thứ hai, nói thật có chút động lòng.

Không phải vì có cảm giác khoái trá khi đánh cha con Trường Tôn Vô Kỵ, mà vì phần thưởng thực sự quá hấp dẫn.

Ba vạn Nhạc Gia Quân!

Đó là phần thưởng thần cấp đấy.

Lý Khác từ nhỏ đã thông thạo Nhạc Toàn Truyện, đối với nhân phẩm và tình cảm cao thượng của Nhạc nguyên soái, hắn vô cùng khâm phục.

Nếu có thể tận mắt chứng kiến, Nhạc nguyên soái huấn luyện Nhạc Gia Quân.

Đó là một việc có ý nghĩa biết bao.

Nhưng đáng tiếc.

Lý Khác kiên định lựa chọn phương án thứ ba.

Bởi vì chỉ có phương án thứ ba, mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng Lý Khác.

Mới có thể khiến lòng hắn dễ chịu hơn một chút.

Đối phó với loại người như Trường Tôn Vô Kỵ, dám động đến ý đồ của nữ nhân hắn.

Nên để hắn nếm thử nắm đấm của Lý Khác.

Để hắn biết, nữ nhân của Lý Khác, không thể chọc vào.

Lý Khác nghĩ vậy, liền nói với hệ thống: "Hệ thống chó, bản

vương chọn phương án thứ ba." "Mau gửi phần thưởng trả trước cho ta, để bản vương xem xem, ngươi có đang qua loa với ta không!" Hệ thống "phì" một tiếng, sau đó liền nói: "Đinh đông, chúc mừng túc chủ, phần thưởng trả trước đã được gửi vào kho hệ thống, mời túc chủ tự mình lấy." Nói xong, hệ thống liền lập tức ngắt điện, chấm dứt liên lạc.

Lý Khác khinh bỉ hệ thống một cái, sau đó với tâm trạng kích động, vừa mở kho hàng ra.

Đã nghe thấy giọng nói trong trẻo như tiếng trời truyền đến.

Theo sau đó, là một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

Gương mặt tinh xảo, làn da trắng nõn mịn màng.

Thân hình nàng nhỏ nhắn, dáng đi ưu nhã khoan thai.

Hoàn toàn là một mỹ nhân cổ điển.

Điều thu hút nhất, là bộ y phục màu đỏ thẫm bắt mắt, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của Lý Khác.

Người đến chính là đệ nhất mỹ nhân Đại Đường, Phòng Phụng Châu!

Nàng xưa nay luôn khoan thai điềm tĩnh, nhưng lúc này, lại có vẻ hoảng hốt rõ rệt.

Chương 351

Phòng Phụng Châu vừa thấy Lý Khác, liền vội vàng kéo tay hắn đi ra ngoài.

"Ngô Vương điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi, mau đi theo ta.

Nếu đi muộn, e rằng Lý Anh Ca sẽ gặp chuyện lớn." Lý Khác lúc này đã biết xảy ra chuyện gì, càng rõ hơn Lý Anh Ca trong miệng nàng, đang ngủ trên giường của hắn.

Vì vậy Lý Khác không chút hoảng hốt, nổi hứng trêu chọc Phòng Phụng Châu: "Phụng Châu, bản vương có một thắc mắc, nàng và Anh Ca xưa nay như nước với lửa.

Đều hận không thể bóp chết đối phương, tại sao Anh Ca gặp nạn, vẻ mặt của nàng lại hoảng hốt như vậy?" "Đối với nàng, chẳng phải đây là một chuyện tốt sao?" Phòng Phụng Châu nghe xong ngẩn người, một người thông minh như nàng, trong nháy mắt không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng dù sao cũng là một người phụ nữ thông minh lanh lợi.

Không đầy một hơi thở, cũng không phải ba giây, Phòng Phụng Châu đã tìm được một cái cớ hoàn hảo.

"Ta mới không lo cho Lý Anh Ca, ta biết chàng thích Lý Anh Ca, bây giờ nàng ấy gặp nạn, ta sợ chàng thương tâm mà thôi." Lý Khác đương nhiên biết nàng đang nói bậy, nhưng cũng biết việc quan trọng nhất bây giờ, không phải là ở đây trêu chọc Phòng Phụng Châu, mà là nhanh chóng tìm ra điểm đột phá để đối phó với gia đình Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn cũng biết Phòng Phụng Châu, vô sự bất đăng tam bảo điện.

Vì vậy Lý Khác liền hỏi: "Phụng Châu hôm nay đến vương phủ của bản vương, không phải là có chuyện quan trọng muốn nói với ta sao." Phòng Phụng Châu ưu nhã gật đầu nói: "Đúng vậy, Ngô Vương điện hạ, mau xem ta mang đến kinh hỉ gì cho chàng này." Vừa nói xong, liền dịu dàng nói ra ngoài: "Vị vương đại tỷ này, mau đem những chuyện chị biết, kể hết cho Ngô Vương điện hạ nghe đi." "Ngô Vương điện hạ là người tốt, sẽ đòi lại công đạo cho chị." Lý Khác định thần nhìn kỹ, không khỏi cười khổ một tiếng.

Phòng Phụng Châu thật biết cách làm người, tìm được một người phụ nữ mập mạp ăn mặc như một tú bà.

Chỉ thấy tú bà đó "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, sau đó ra sức dập đầu nói: "Xin Ngô Vương điện hạ giúp ta đòi lại một công đạo." Lý Khác thấy bà ta dập đầu mạnh như vậy, liền biết bà ta đã gặp phải oan khuất cực lớn.

Lý Khác lập tức nghiêm mặt nói: "Mau mau kể, bản vương nhất định sẽ làm chủ cho bà." Tú bà đó khóc lóc nói: "Ngô Vương điện hạ, Trường Tôn Nhuận không phải người!

Đúng là cầm thú không bằng!" Lý Khác vừa nghe, lập tức tỉnh táo hẳn!

Chẳng phải, cơ hội tìm đến gây phiền phức cho cha con Trường Tôn Vô Kỵ.

Đã đến rồi sao!

Lý Khác hỏi tú bà: "Trường Tôn Nhuận cầm thú đến mức nào, bà cứ kể hết ra, yên tâm, bản vương nhất định sẽ đòi lại công đạo cho bà." Tú bà đó vừa khóc vừa nói: "Ngô Vương điện hạ, ta tuy là nữ tử thanh lâu, bán thân.

Nhưng đại đa số người trong chúng ta, đều vì gia cảnh bần hàn,

cha mẹ không đủ sức nuôi sống, mới bán chúng ta vào thanh lâu.

Có một số chị em, vì gia đình nợ nần.

Đặc biệt là vì đa đa nợ tiền cờ bạc, bị ép bán con gái để trả nợ.

Tóm lại, chúng ta không phải trời sinh dâm tiện, chúng ta cũng có lòng tự trọng." Lý Khác nghe đến đây, gật đầu.

Nữ tử thanh lâu ở hậu thế, còn được gọi là tiểu thư, hoặc là gà.

Tuy hắn ở hậu thế, chưa từng đến những nơi đó.

Nhưng tuyệt đại đa số người trong đó, lại không giống như tú bà này nói.

Vì gia cảnh bần hàn, mà sa vào chốn phong trần.

Mà là vì lười biếng!

Vì vậy đối với những người đó ở hậu thế, Lý Khác rất khinh bỉ.

Dù sao cũng có tay có chân, tìm một công việc lương thấp một chút, cũng đủ để nuôi sống bản thân.

Dù không đi làm, cũng có thể tìm một người chồng tốt mà gả, ở nhà hưởng thụ.

Nhưng nữ tử thanh lâu thời cổ đại, vì kinh tế không phát triển.

Cơ hội kiếm sống không nhiều, nên có nhiều người bị ép bán vào kỹ viện.

Vì vậy, đối với một số người trong số họ, Lý Khác đồng cảm nhiều hơn là khinh bỉ.

Tú bà là một người từng trải, rất biết quan sát sắc mặt.

Thấy Lý Khác lộ vẻ đồng tình, lập tức nói: "Ngô Vương điện hạ, vì để sinh tồn, các chị em chúng ta đã luôn cố gắng hết sức, cố gắng để mỗi khách nhân đều có được trải nghiệm tốt nhất." "Thực ra, ba

năm trước Trường Tôn Nhuận thường xuyên ra vào thanh lâu." "Nhưng ba năm trước, vì giữ thể diện cho gia đình Trường Tôn, hoặc để tỏ ra ôn văn nhã nhặn." "Khi đó, hắn rất có phong độ, đối xử với các chị em chúng ta rất tốt.

Vì vậy, có mấy chị em đã thầm thương trộm nhớ hắn." "Ngô Vương điện hạ, ngài biết đấy, kỹ nữ động lòng luôn là điều đại kỵ trong nghề, nhưng. ....." Lý Khác càng nghe càng kỳ lạ, cuối cùng ngắt lời bà ta: "Bảo ta biết gì?

Bản vương chưa bao giờ đến thanh lâu, sao biết được đại kỵ trong nghề của các người, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa." Phòng Phụng Châu bên cạnh cười nói: "Ây da, Ngô Vương điện hạ chẳng lẽ đã quên, không lâu trước đây ngài đã cùng công tử nhà họ Trường Tôn, tranh giành danh kỹ Thủy Tiên Nhi sao?" Trong lời nói của Phòng Phụng Châu, có chút âm dương quái khí.

Rõ ràng, nàng có chút bất mãn với việc Lý Khác đến thanh lâu.

Lý Khác thấy đại mỹ nhân có chút tức giận, hình như mình đúng là có làm chuyện đó, tự biết đuối lý, liền lập tức chuyển chủ đề hỏi: "Bà nói tiếp đi." Tú bà đó gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng một ngày ba năm trước, không biết bị kích động gì, tính tình hắn bắt đầu thay đổi lớn, tính khí đột nhiên trở nên nóng nảy, từ một công tử ôn văn nhã nhặn, biến thành một tên côn đồ không việc ác nào không làm." Lý Khác biết trọng điểm đã đến, liền ngồi thẳng dậy, chuẩn bị lắng nghe chứng cứ đẩy Trường Tôn Nhuận đến con đường chết.

Tú bà đó vừa lau nước mắt vừa nói: "Đúng là cầm thú không bằng." "Kể từ đó, hắn bắt đầu nghiện rượu, uống rượu là nhất định sẽ say." "Say rồi nhất định sẽ đánh người." "Mỗi lần đều dùng roi da, đánh các chị em chúng tôi đến da tróc thịt bong, khiến chúng tôi kêu khổ không ngớt." "Đó không phải là điều ghê tởm nhất." "Điều ghê

tởm nhất là, không biết vì sao, khi dùng roi đánh chúng tôi, hắn lại thích nhỏ dầu." Lý Khác nghe đến đây, không khỏi bật cười.

Roi da, nhỏ dầu?

Cảnh tượng như vậy, Lý Khác dường như đã thường xuyên thấy trong một số bộ phim con heo của Nhật Bản.

Nói thật, cũng khá kích thích.

Lý Khác cười hỏi lại: "Vậy cũng không sao chứ?" Phòng Phụng Châu trợn tròn đôi mắt đẹp, kinh ngạc trước lời nói của Lý Khác.

Tú bà đó nghe xong, lập tức nói: "Nhỏ dầu roi da quả thực không sao, nhưng nếu là mỡ động vật đun sôi thì sao?

Sẽ như thế nào?" Nụ cười của Lý Khác lập tức cứng lại, người cũng bắt đầu nghiêm túc.

Mỡ động vật hoặc dầu ăn, nếu đun sôi, nhiệt độ có thể lên đến hàng trăm, hàng nghìn độ.

Nhiệt độ cao như vậy không giống như nhỏ nến, người ta có thể chịu đựng được.

Quá biến thái rồi.

Tú bà tiếp tục khóc lóc nói: "Ngô Vương điện hạ, tội ác của hắn không chỉ có vậy." "Trường Tôn Nhuận thích dùng những con chữ bằng sắt đã được đúc sẵn, ấn lên người chúng tôi để sỉ nhục chúng tôi." "Ngô Vương điện hạ, mời xem." Tú bà kéo tay áo lên, để lộ những vết sẹo chi chít.

Những vết sẹo này, đều có một đặc điểm.

Đó là, đều là từng con chữ.

Ví dụ như dâm phụ, tiện nhân, đãng phụ, kỹ nữ!

Cùng những lời lẽ sỉ nhục người khác như vậy.

Chương 352

Phòng Phụng Châu nhìn những vết sẹo này, không nhịn được bắt đầu nôn khan, sắc mặt tái nhợt.

Lý Khác cũng nhìn mà thấy rất khó chịu, bảo tú bà mau kéo tay áo xuống.

Lý Khác sau đó nói: "Những gì bà nói, bản vương đều ghi nhớ trong lòng.

Đến lúc đó sẽ có người yêu cầu bà ký tên làm chứng, nhiều nhất là năm ngày, bản vương nhất định sẽ trả lại cho bà một sự trong sạch." Những vết sẹo trên người tú bà vừa rồi, khiến hắn cảm thấy ghê tởm.

Trường Tôn Nhuận lấy việc hành hạ người khác làm vui, Lý Khác sẽ gậy ông đập lưng ông, để hắn cũng nếm thử mùi vị bị người khác hành hạ.

Nhưng, hành hạ như thế nào mới tốt?

Đây là một vấn đề lớn.

Đột nhiên, Lý Khác nhớ ra phần thưởng trả trước của hệ thống, vẫn chưa xem.

Lập tức mở kho hệ thống ra, nhìn thấy phần thưởng, hắn cười thành tiếng.

Trường Tôn Nhuận, lần này ngươi sẽ bị bản vương hành hạ đến mức sống không bằng chết.

Phần thưởng trả trước của hệ thống.

Ngân Tuyến Cổ!

Ngân Tuyến Cổ, trong truyền thuyết là loại cổ trùng chuyên dùng

để khống chế não người.

Chỉ cần có loại cổ trùng này, muốn khống chế một người là có thể khống chế một người.

Vô cùng đáng sợ.

Loại cổ trùng như Ngân Tuyến Cổ, là đặc sản của vùng tây nam Đại Đường.

Nơi đó nổi tiếng về việc nuôi cổ trùng, bất kể là thời cổ đại hay thế kỷ 21 mà Lý Khác xuyên không tới.

Đều có rất nhiều truyền thuyết về cổ thuật tây nam.

Tương truyền người nuôi cổ đa số là người Miêu.

Họ giỏi nhất trong việc khống chế người khác, trong đó cổ thuật là nổi tiếng nhất.

Trong dân gian và sách vở, những loại cổ được người đời biết đến nhiều nhất.

Ví dụ như Tình Cổ.

Ví dụ như Băng Tằm Cổ.

Ví dụ như Mã Hoàng Cổ.

Trong đó Tình Cổ là đáng sợ nhất.

Tương truyền Tình Cổ là một cặp cổ trùng một đực một cái, nữ lấy con cái, nam lấy con đực.

Những người yêu nhau, nếu một bên chết hoặc phản bội, thì người còn sống, và kẻ phản bội, đều sẽ bị cổ trùng phản phệ, sống không bằng chết.

Loại cổ trùng này, được luyện chế ra, chuyên dùng để khống chế người mình thích.

Để thể hiện tình yêu, cũng như quyết tâm vĩnh viễn không phản bội, đồng sinh cộng tử.

Còn Băng Tằm Cổ, sẽ khiến người ta toàn thân như băng, không lâu sau sẽ toàn thân đông cứng mà chết.

Mã Hoàng Cổ, như tên gọi, là loại cổ trùng dùng để hút máu người.

Ngân Tuyến Cổ trong kho của Lý Khác, là một con trùng bạc.

Nhưng loại trùng này, lại sống bằng máu tươi của con người.

Truyền thuyết về các bước luyện chế Ngân Tuyến Cổ vô cùng phiền phức, cực kỳ phức tạp.

Cần tìm 100 con trùng bạc bỏ vào một cái chén, không cho bất kỳ thức ăn nào.

Để chúng tự tàn sát lẫn nhau, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, con sống sót cuối cùng, sẽ được dùng để nuôi dưỡng thành cổ trùng.

Để nó biến thành Ngân Tuyến Cổ thực sự, cũng vô cùng phiền phức.

Phải dùng kinh nguyệt của xử nữ để cho ăn, phụ trợ bằng sương sớm, và phải được hun đúc dưới máu tươi của trẻ sơ sinh được nung nấu.

Sau ba năm dài đằng đẵng, mới có thể trở thành Ngân Tuyến Cổ thực sự.

Ngân Tuyến Cổ cực kỳ nhỏ, khó bị người ta phát hiện.

Vì vậy đây là một trong những loại cổ trùng thường được dùng để hại người nhất.

Thông thường qua miệng, mũi và tai của người để xâm nhập vào cơ thể.

Sau đó men theo mạch máu từ từ bò lên, bò đến nơi cao nhất của con người, cũng chính là não bộ.

Bắt đầu dừng lại không tiến nữa, lấy não người làm thức ăn.

Nói đơn giản, là dùng để khống chế thần kinh não bộ của con người, khiến người ta, hành hạ người ta.

Đọc xong phần giới thiệu này, Lý Khác cười toe toét.

Hóa ra, đây là một thứ tốt để khống chế người khác.

Lý Khác thu lại tâm trạng vui vẻ, tiếp tục đọc.

Nội dung tiếp theo, càng khiến Lý Khác cười thành tiếng.

Chẳng lẽ Ngân Tuyến Cổ do hệ thống cung cấp có gì đặc biệt, phiên bản Ngân Tuyến Cổ này lại có những năng lực này sao.

Hình thức biểu hiện cụ thể khi Ngân Tuyến Cổ hại người có ba loại.

Loại thứ nhất: Tiếng sủa của chó và hành vi của chó.

Rõ ràng, khi Ngân Tuyến Cổ xâm nhập vào cơ thể người, người bị xâm nhập, sẽ bắt đầu giống như một con chó, làm những việc mà chó thường làm.

Ví dụ như sủa như chó.

Chương 353

Ví dụ như vẫy đầu lắc đuôi như chó.

Ví dụ như, ăn phân chó như chó. .....

Loại thứ hai: Mắt không có tôn ti trưởng bối, đối với tất cả mọi người đều khinh thường, đặc biệt là đối với trưởng bối của mình, lại càng ngông cuồng không thể tả, sẽ làm mưa làm gió trước mặt họ.

Loại thứ ba: Phá hoại bừa bãi.

Cái này dễ hiểu.

Thấy gì đập nấy.

Lý Khác từng nghe Triệu Cao nói, trong phủ của Trường Tôn Vô Kỵ có đồ cổ, thư họa danh quý. .....

Lúc này, một đôi tay ngọc ấm áp mềm mại, nhẹ nhàng đặt lên trán Lý Khác.

Lý Khác hoàn hồn, liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời, đang lo lắng nhìn hắn.

"Ngô Vương điện hạ, đang yên đang lành, sao lại một mình ở đây cười trộm làm gì?

Không phải là bị cảm lạnh, sốt hỏng não rồi chứ?" Giọng của Phòng Phụng Châu trong trẻo dễ nghe, ngữ điệu ôn hòa, khiến Lý Khác không nhịn được mà nắm lấy đôi tay ngọc của nàng.

Hắn cười tà mị: "Bởi vì trước mắt bản vương có một tuyệt thế đại mỹ nữ, nên bản vương mới lén lút cười chứ!" Tú bà kia là người từng trải, thấy cảnh này liền vội vàng cáo lui.

Thấy trong phòng không còn người ngoài, Lý Khác liền một tay

ôm lấy vòng eo thon của Phòng Phụng Châu, đặt nàng lên đùi mình, hỏi: "Phụng Châu, sao nàng tìm được những chứng cứ này?" Một tiểu thư con gái của phủ tể tướng, con người chính trực, sao lại quen biết tú bà trong thanh lâu.

Lại còn kéo bà ta đến làm chứng chống lại Trường Tôn Nhuận?

Thực sự quá khiến người ta cảm động.

Phòng Phụng Châu dùng sức giãy giụa, biết không thể thoát khỏi vòng tay của Lý Khác.

Lại nhìn xung quanh, thấy trong phòng không còn ai khác.

Cũng liền thả lỏng cơ thể.

Dù sao, hôm qua nàng cũng đã chủ động hôn Lý Khác, sau này cũng sẽ là người của Lý Khác.

Bây giờ có một số hành động thân mật, cũng không có gì đáng ngại.

Ngay cả kẻ thù lớn nhất của nàng, Lý Anh Ca cũng đã như vậy với người trong lòng của mình, nàng càng có tâm lý muốn tranh cao thấp.

Cắn cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm.

Hai tay vòng qua cổ Lý Khác, trán tựa vào trán Lý Khác nói: "Hừ, chàng tưởng chỉ có Lý Anh Ca lợi hại sao?

Ta cũng không kém cạnh đâu." Lý Khác nghe vậy, cười nói: "Ồ, vậy sao, nàng lợi hại ở đâu?

Vậy nàng có thể giúp ta đối phó với Trường Tôn Vô Kỵ không?" Phòng Phụng Châu tinh nghịch lè lưỡi, ra vẻ thần bí nói: "Sau này chàng sẽ phát hiện ra, chàng sẽ không thể rời xa ta được đâu." Phòng Phụng Châu xưa nay luôn có dáng vẻ thục nữ, nhưng sự tinh nghịch

bất ngờ này, lại khiến Lý Khác càng thêm hứng thú với nàng.

Đang định dạy dỗ Phòng Phụng Châu một phen, thì Triệu Cao đột nhiên xông vào.

Thấy hành động thân mật của Lý Khác và Phòng Phụng Châu, hắn quay đầu định chạy.

Lý Khác liếc thấy, biết không có chuyện gì thì hắn sẽ không làm phiền.

Hắn gọi Triệu Cao lại: "Có chuyện gì sao?" Triệu Cao sợ Phòng Phụng Châu xấu hổ, liền quay lưng lại với hai người nói: "Chủ thượng, theo báo cáo của thám tử, đã phát hiện ra bóng dáng của Trường Tôn Nhuận." Lý Khác không hiểu hỏi: "Tìm Trường Tôn Nhuận sao lại mất nhiều thời gian như vậy, theo bản vương được biết, hắn xưa nay thích đi dạo phố, trêu ghẹo phụ nữ nhà lành mà." Triệu Cao đáp: "Chủ thượng, được biết Trường Tôn Vô Kỵ đã hạn chế nghiêm ngặt hành động của hắn, mấy ngày nay đều bị nhốt ở nhà." "Hôm nay sở dĩ ra ngoài, hình như là con trai của Trương Lượng là Trương Thận Vi, dạy hắn một chút võ công tự vệ.

Trường Tôn Vô Kỵ mới yên tâm để hắn ra ngoài." Lý Khác có mỹ nhân trong lòng, không muốn mất cơ hội thân mật với Phòng Phụng Châu, liền nói: "Bản vương hôm nay mệt rồi, tạm thời không dạy dỗ hắn, để hôm khác đi." Triệu Cao vội vàng nói: "Chủ thượng, nếu hôm nay không đi, sau này muốn dạy dỗ hắn, sẽ phải đợi rất lâu." Phòng Phụng Châu vừa nghe, lập tức dùng hết sức bình sinh, thoát ra khỏi lòng Lý Khác.

Nàng sửa lại mái tóc có chút rối, dịu dàng nói: "Ngô Vương điện hạ, cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian không quay trở lại.

Chúng ta đi gặp Trường Tôn Nhuận đi." Lý Khác có chút tiếc nuối thở dài, nhưng đại mỹ nhân đã nói vậy, hắn cũng không thể để nàng

xem thường được.

Hắn đứng dậy, sau đó nắm lấy tay ngọc của Phòng Phụng Châu nói: "Nữ Gia Cát của ta, vậy tiếp theo hãy xem nàng có thể chứng minh được, sau này ta không thể không có nàng hay không." .....

Thành Trường An.

Con đường chính, Chu Tước Nhai.

Lúc này là buổi chiều, hai chợ Đông Tây đều đã mở.

Vì vậy Chu Tước Nhai lúc này, người qua kẻ lại, chen vai thích cánh, vô cùng náo nhiệt.

Lý Khác, Phòng Phụng Châu và Hứa Chử cùng một nhóm người, dưới sự dẫn dắt của Triệu Cao, đang đi trên Chu Tước Nhai.

Phòng Phụng Châu thể hiện một cách hoàn hảo, thái độ của một đại mỹ nhân bình thường.

Đi đâu ăn đó.

Đi đâu mua đó.

Đi đâu dạo đó.

Hoàn toàn quên mất mục đích đến đây, là để tìm đến gây phiền phức cho Trường Tôn Nhuận.

Vốn dĩ Lý Khác không đồng ý đi dạo phố cùng nàng.

Nhưng nàng đã lén lút nói một câu vào tai Lý Khác, lập tức khiến hắn thay đổi thái độ ban đầu.

Trong đầu Lý Khác đối với lời nói của nàng, đã tưởng tượng ra mười mấy cảnh tượng rồi.

He he he. .....

Lý Khác thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười bỉ ổi, khiến Phòng

Phụng Châu không khỏi liếc nhìn.

Trong lúc Lý Khác đang suy nghĩ lung tung, sau lưng hắn truyền đến một trận ồn ào.

Lý Khác bị đánh thức, quay đầu lại nhìn, lập tức vui ra mặt.

Chỉ thấy đám người sau lưng, khoảng mười mấy người.

Chương 354

Chia thành hai đội, ở giữa hai đội có một thanh niên mặc áo hoa trắng cầm một chiếc quạt trắng.

Nam tử áo trắng, chính là Trường Tôn Nhuận mà Lý Khác đang tìm.

Một đám người, ai nấy đều vênh váo tự đắc, lỗ mũi hếch lên trời.

Thấy ai không vừa mắt liền đá một cái, người dân bị đánh nhìn thấy, giận mà không dám nói.

Lý Khác gọi: "Nam tử áo trắng phía trước kia, có nhận ra ta không?" Trường Tôn Nhuận nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang gọi, ngẩng đầu nhìn kỹ.

Lập tức sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

"Là Lý Khác, mau chạy đi." Mọi người đều ngơ ngác.

Chẳng phải đám người này rất ngông cuồng sao?

Sao thấy một thiếu niên lại bỏ chạy?

Đừng nói là đám đông ăn dưa, ngay cả bản thân Lý Khác, cũng không biết tại sao Trường Tôn Nhuận lại như vậy.

Không đúng lắm!

Trường Tôn Nhuận không màng hình tượng mà chạy cực nhanh, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ với hắn.

"Nhuận nhi, nếu con muốn sống, muốn kế thừa tài sản của gia tộc Trường Tôn, thì sau này thấy Lý Khác là phải chạy, bất luận thế nào, bất kể ra sao, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn, biết chưa?" "Nếu

con chạy chậm, cẩn thận cái đầu của con dọn nhà đấy.” Đồng thời hiện lên, còn có hai người anh trai đã chết của hắn.

Hắn trước đây, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sống những ngày tháng vô cùng hạnh phúc.

Nhưng chưa được hưởng thụ bao nhiêu thời gian tốt đẹp, đã bị Lý Khác giết chết.

Có nhiều tiền hơn nữa, cũng không có phúc hưởng thụ.

Vì vậy, để không đi vào vết xe đổ, hắn liền thấy Lý Khác là tránh xa càng xa càng tốt.

Lý Khác vì có Phòng Phụng Châu bên cạnh, cũng không tiện đuổi theo.

Bảo Hứa Chử đi đuổi, nếu có kẻ xấu muốn liều mạng với hắn, chẳng phải là bi kịch sao.

Không phải là không đánh lại, mà là lười ra tay.

Nguyên nhân quan trọng nhất, Lý Khác muốn thử Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu, rất trùng hợp biết được ý nghĩ của Lý Khác.

Nàng mỉm cười, hét lớn với mọi người: “Người chạy phía trước kia, vừa mới trộm trẻ con của người ta, mọi người đừng để hắn chạy thoát.” Lý Khác cười nói: “Cách này cũng quá tệ rồi, mọi người sẽ giúp sao?” Nhưng khi Lý Khác ngẩng đầu nhìn, thế giới quan của hắn sụp đổ.

Chỉ thấy người trên Chu Tước Nhai, ai nấy đều như được tiêm máu gà, lớn tiếng gầm lên: “Ai, tên khốn nào trộm trẻ con?” “Cái tên mặc áo trắng kia, đứng lại cho lão tử, lão tử không đánh chết cái tên cầm thú này.” “Trẻ con là hy vọng của cả gia đình, thứ chó má này

làm vậy lương tâm không đau sao?" "Con của nhà hàng xóm Giác gia của ta bị trộm mất, đầu óc bắt đầu không bình thường, hôm qua đã nhảy giếng tự tử rồi." "Ai, gần đây sao lại có nhiều vụ án mất tích trẻ em như vậy." Không lâu sau, Trường Tôn Nhuận và một đám người đã bị đám đông ăn dưa đang phẫn nộ bắt lại.

Lý Khác không hiểu gì đi đến bên cạnh Trường Tôn Nhuận, nhìn đám đông đang sôi sục xung quanh, hỏi: "Phụng Châu à, mọi người sao vậy?

Sao nàng không hô có người trộm tiền, mà lại hô có người trộm trẻ con." Phòng Phụng Châu vẫn ra vẻ huyền bí, chỉ cười nói: "Đó là một bí mật không thể nói." Lý Khác thấy miệng của Phòng Phụng Châu rất kín, biết nhất thời cũng không hỏi ra được nguyên nhân cụ thể.

Liền trực tiếp đi đến trước mặt Trường Tôn Nhuận, hỏi: "Ây da, mặc quần áo đẹp như vậy, sao lại đi trộm trẻ con của người ta?" "Làm vậy không sợ bị trời phạt sao?" Trường Tôn Nhuận rất bất mãn với sự châm biếm cố ý của Lý Khác, vừa định châm biếm lại, trong đầu lại hiện lên bóng dáng của Trường Tôn Vô Kỵ và hai người anh trai.

Hắn sợ đến mức, lập tức gật đầu cúi lưng, cười lấy lòng: "Hóa ra là Ngô Vương điện hạ, đã lâu không gặp.

Ngô Vương anh tư hơn xưa nhiều." Anh tư?

Lý Khác đang lo không tìm được cớ để đánh Trường Tôn Nhuận, nghe xong, một bạt tai tát tới.

"Ngươi coi bản vương là ai?

Anh tư?

Đó là từ dùng để hình dung phụ nữ." Khi một bạt tai đó đánh ra,

Ngân Tuyến Cổ trong lòng bàn tay hắn, cũng thuận lợi từ tai của Trường Tôn Nhuận chui vào.

Trường Tôn Nhuận thấy Lý Khác không chịu mềm, liền nghiến răng lạnh lùng nói: "Lý Khác, đây là Trường An, Chu Tước Nhai, dù ngươi là hoàng tử, cũng không thể nói bậy nói bạ như vậy." "Ta là con trai của Hữu tướng Đại Đường, Triệu Quốc Công Đại Đường, Quốc cữu đương kim Trường Tôn Vô Kỵ, ta sao có thể trộm trẻ con?" Mọi người vừa nghe, đồng loạt hét lớn: "Hóa ra là người nhà Trường Tôn Vô Kỵ, mọi người đánh cho ta!" "Nghe nói mùa đông vừa rồi không có than củi để mua, là do Trường Tôn Vô Kỵ đi đầu tích trữ than củi." "Không có than củi để sưởi ấm, có lạnh không?" ""Chính vì nhà họ Trường Tôn, mà 1000 linh hồn ở Trường An, mới mãi mãi không chịu tan đi." "Trả mạng đây." Trương Thận Vi và các hộ vệ của gia đình Trường Tôn Vô Kỵ, liều mạng che chắn cho Trường Tôn Nhuận.

Sợ hắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lý Khác để mọi người trút hết lửa giận trong lòng xong, thấy thời cơ đã đến, liền nói: "Các vị phụ lão hương thân, bản vương là Ngô Vương Lý Khác, người nhà họ Trường Tôn giao cho bản vương xử lý được không?" Lý Khác minh oan cho đại thiện nhân Trương Tiến, đã gây ra một cuộc bàn tán sôi nổi ở thành Trường An.

Ấn tượng tốt của mọi người đối với hắn, lại càng sâu sắc hơn.

Thấy Lý Khác ôn văn nhã nhặn, lễ phép, lại thêm ngữ khí chân thành.

Mọi người liền dừng tay chân lại, nhường ra một con đường cho Lý Khác.

Lý Khác dùng chân đá đá Trường Tôn Nhuận, dùng một biểu cảm vô cùng khó hiểu hỏi: "Trường Tôn Nhuận, nhà ngươi giàu như vậy,

sao lại phải đi trộm trẻ con?

Chẳng lẽ tâm lý không bình thường?" Trường Tôn Nhuận là tam công tử nhà họ Trường Tôn, sống những ngày tháng luôn thuận buồm xuôi gió, làm gì có chuyện bị người khác vu khống như vậy?

Hắn dùng hết sức bình sinh, gầm lên: "Lý Khác, ngươi đừng nói bậy nữa.

Nếu bản công tử trộm trẻ con, thì bản công tử là một con chó." Không ngờ, vừa nói xong, hắn hoàn toàn không khống chế được, hai tay đưa ra phía trước, lưỡi thè ra.

"Gâu gâu gâu." "Ai, ta sao vậy?

Gâu, gâu gâu, gâu gâu gâu gâu gâu gâu. ....." "Gâu gâu (cứu mạng), gâu gâu gâu (cứu mạng a)." Mọi người bị cảnh tượng hoang đường này làm cho cười ngất.

"Thật sự học chó sủa à." "Không phải chứ, học cũng giống quá.

Chẳng lẽ hắn thật sự trộm trẻ con?" "Đừng nói bậy.

Dù có, cũng không thể học giống như vậy." Mọi người lúc này mới phản ứng lại, lần lượt dùng ánh mắt như gặp ma nhìn Lý Khác.

Không lâu sau, một người đi đầu hét lên một tiếng rồi bỏ chạy.

Vừa chạy vừa hét lớn: "Gặp ma rồi, gặp ma rồi, mọi người mau chạy đi." "Một bạt tai có thể đánh người ta học chó sủa, người này có phương thuật.

Mau chạy đi!" "Gặp phải thần nhân rồi, không chọc được.

Mau rút lui." Trong nháy mắt, Chu Tước Nhai vốn đang đông nghịt người, chỉ còn lại một nhóm người của Lý Khác, và một nhóm người của Trường Tôn Vô Kỵ.

Phòng Phụng Châu mặt đầy sùng bái nhìn Lý Khác, trong lòng cảm

thấy vô cùng hạnh phúc.

Chương 355

Đột nhiên, ngón tay ngọc của nàng chỉ về phía trước nói: "A, hắn sắp chạy rồi, chúng ta mau đi xem đi." Lý Khác vội vàng nắm lấy tay ngọc của nàng, và vỗ vào mông nàng một cái nói: "Sắp làm chuyện không thể xem, người ta ăn phân có gì hay mà xem." Phòng Phụng Châu lườm Lý Khác một cái, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Quả nhiên, phản ứng tiếp theo của Trường Tôn Nhuận, hoàn toàn giống như Lý Khác nói.

Hắn, thật sự đang ăn phân!

Ăn một cách ngon lành.

Trương Thận Vi vội vàng dẫn người trói hắn lại, đưa về nhà họ Trường Tôn.

"Công tử à, thứ đó không ăn được đâu.

Chúng ta về nhà ăn đồ ngon!" Phủ Triệu Quốc Công.

Trường Tôn Vô Kỵ mặt đầy chán ghét, nhìn đứa con trai đang giống như một con chó thè lưỡi, làm nũng với mình.

Càng nhìn càng tức, nổi trận lôi đình nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy?" Trương Thận Vi run rẩy bước lên trước, nói: "Hữu tướng đại nhân, hôm nay công tử được ngài cho phép ra ngoài chơi." "Thần đã hết lời khuyên can công tử, bảo ngài ấy nhất định không được đến những nơi đông người như Chu Tước Nhai." "Nhưng công tử đang lúc cao hứng, không nghe lời khuyên của thần, ngược lại còn khăng khăng muốn đi dạo Chu Tước Nhai." "Chúng thần không khuyên được công tử, mười mấy người

chúng thần đành phải theo sát bên cạnh công tử." "Trên đường đi không ai dám bất kính với công tử." "Cho đến khi gặp phải Lý Khác." Trường Tôn Vô Kỵ nghe đến đây, hung hăng đập bàn, nghiến răng nói: "Ta biết nhất định là hắn làm chuyện tốt, Lý Khác thật đúng là oan gia ngõ hẹp." Lại nói: "Ta không cảnh cáo các ngươi sao?

Gặp phải Lý Khác nhất định phải bất chấp mọi giá mà tránh xa." ""Các ngươi đều coi lời của ta như gió thoảng bên tai sao?" Trương Thận Vi thấy Trường Tôn Vô Kỵ nổi giận, sợ đến mức vội vàng quỳ xuống đất.

Trường Tôn Vô Kỵ cố gắng bình tĩnh lại, bảo Trương Thận Vi tiếp tục nói.

Trương Thận Vi lau mồ hôi trên trán, nói: "Sau khi gặp Lý Khác, Lý Khác một mực khẳng định công tử là kẻ trộm trẻ con, sau đó mượn cớ công tử dùng từ không đúng, hung hăng tát công tử một bạt tai." "Sau đó công tử biến thành như vậy." Trường Tôn Vô Kỵ vừa tức vừa cười nói: "Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Một bạt tai có thể đánh người ta thành như vậy?" Hắn liếc nhìn Trương Thận Vi, ý có điều muốn nói: "Trương Thận Vi à Trương Thận Vi, đa đa của ngươi hiện đang ở trong lao của Hình bộ, ngươi qua loa với ta như vậy, có phải là không muốn cứu đa đa của ngươi ra không?" Trương Thận Vi nghe vậy, biết rồi.

Vội vàng dập đầu, biện giải cho mình: "Hữu tướng đại nhân, tiểu nhân nói câu nào cũng là thật, nào dám lừa ngài!" Hắn vội vàng chỉ vào các hộ vệ trong phủ Trường Tôn, nói: "Hữu tướng đại nhân, bọn họ đều có thể làm chứng." Không đợi Trường Tôn Vô Kỵ hỏi, họ đã mỗi người một câu: "Lão gia, Trương công tử nói đều đúng.

Trên đường đi không gặp người quen nào, trừ Lý Khác." "Thật sự là một bạt tai, đã đánh công tử thành như vậy." "Không chỉ đáng sợ,

mà còn rất tà môn.” Trường Tôn Vô Kỵ cũng đã lăn lộn trong quan trường mấy chục năm, năng lực quan sát sắc mặt thuộc hàng nhất lưu.

Thân thể run rẩy không ngừng của Trương Thận Vi, vẻ mặt sợ hãi của các hộ vệ, đều rõ ràng chứng minh, họ không nói dối.

Vì vậy, thế giới quan của Trường Tôn Vô Kỵ sụp đổ.

Đột nhiên chú ý đến một chi tiết nhỏ, vừa định hỏi, thì thấy một cái chân đá về phía mình.

Chủ nhân của cái chân đó, giọng nói, không thể quen thuộc hơn.

Trường Tôn Vô Kỵ sờ cái mông đau điếng, mặt đầy kinh ngạc nhìn Trường Tôn Nhuận, giận dữ nói: “Nghịch tử, ngươi làm gì vậy?” Trường Tôn Nhuận “phì” một tiếng.

“Thứ chó má, mắt chó của ngươi mù rồi sao?

Để bản công tử quỳ, ngươi lại ngồi.

Lão già, ngươi là cái thá gì?

Mau đi, đi rót cho bản công tử một chén trà.” Trường Tôn Nhuận trừ đối với hạ nhân, xưa nay đối với người khác đều khúm núm, làm gì có lúc nào bá khí như vậy.

Nhưng điều Trường Tôn Vô Kỵ kinh ngạc không phải là cái này, mà là tại sao hắn lại đột nhiên biến thành như vậy?

Vừa rồi không phải là một con chó sao?

Bây giờ khí thế vương bá coi thường thiên hạ, từ đâu mà có vậy?

Còn nữa, dám đánh lão tử, đúng là phản trời rồi.

Hồi lâu, Trường Tôn Vô Kỵ cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hắn một cước hung hăng đá về phía Trường Tôn Nhuận, mắng:

“Đúng là phản trời rồi, xem lão tử chế ngự ngươi.” Nào ngờ, Trường Tôn Nhuận như có thần trợ, nhẹ nhàng bắt được chân phải đang đá nhanh của Trường Tôn Vô Kỵ, sau đó một chân hung hăng đá vào chân trái đang trụ.

Phịch. .....

Trường Tôn Vô Kỵ lại một lần nữa ngã xuống, chỉ là lần này ngã chổng vó lên trời, tư thế vô cùng mất mặt.

Con gái của Trường Tôn Vô Kỵ, đại tiểu thư nhà họ Trường Tôn, Trường Tôn Phinh Đình, sau khi nghe hạ nhân bẩm báo chuyện không thể tin nổi, vội vàng đến đại sảnh.

Nhìn thấy cảnh tượng hoang đường, nàng vốn không có biểu cảm.

Không nhịn được mà che miệng lại.

“Đa đa, sao người lại ngã trên đất vậy?

Mấy người sao không đỡ lão gia dậy?” Nghe Trường Tôn Phinh Đình nói vậy, các hộ vệ mới từ trong cơn chấn động cực độ tỉnh lại, vội vàng đỡ Trường Tôn Vô Kỵ dậy.

Trường Tôn Vô Kỵ sờ sờ đầu, phủi bụi trên người, sau đó nói với hộ vệ: “Mau bắt tên nghịch tử này lại cho ta.” Các hộ vệ đồng thanh, vừa định trói Trường Tôn Nhuận lại, hắn lại biến thành một con chó nhỏ.

Học theo chó, nhảy tưng tưng đến bên cạnh Trường Tôn Phinh Đình, thè lưỡi làm nũng.

Trường Tôn Phinh Đình lại một lần nữa che miệng, khó tin nhìn cảnh tượng hoang đường này.

Sau khi nghe những lời của Trương Thận Vi và những người khác, Trường Tôn Phinh Đình lại cẩn thận nhìn Trường Tôn Nhuận,

bất đắc dĩ nói: “Đa đa, có rất nhiều chỗ không hợp lý, nhưng kế hoạch bây giờ, biện pháp cuối cùng chỉ có thể là mời bác sĩ xem, tốt nhất là cũng nên mời thầy cúng đến xem, có phải là bị trúng tà không?” Nghe tin Trường Tôn Nhuận xảy ra chuyện lớn, là cậu ruột, Lý Thế Dân lập tức sắp xếp Hạ thái y y thuật cao minh nhất trong cung đến chữa bệnh.

Trường Tôn Vô Kỵ cúi lưng, đầy mong đợi nhìn Hạ thái y.

Đương nhiên là phải lo lắng rồi.

Trường Tôn Nhuận là con trai duy nhất của hắn, việc nối dõi tông đường của gia tộc Trường Tôn đều trông cậy vào hắn.

Nếu không có tiền có quyền có thế đến đâu, không có con trai kế thừa, thì bao nhiêu năm tích lũy và phấn đấu, đều sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Không chỉ vậy, Trường Tôn Nhuận còn là mối liên kết quan trọng nhất để gia tộc Trường Tôn và gia tộc Lý Tĩnh liên hôn.

Bây giờ hắn một bộ dạng chó như vậy, liên hôn thế nào?

Không liên hôn được, thì thế lực của Trường Tôn Vô Kỵ làm sao tăng cường.

Làm sao đánh bại Lý Khác, báo thù giết con, sỉ nhục bản thân?

Hạ thái y lúc này đột nhiên lắc đầu nói: “Thật là kỳ lạ, khí tức của công tử bình thường, mạch tượng trầm ổn hữu lực, không có bất kỳ điểm kỳ lạ nào, tại sao lại trở thành bộ dạng như bây giờ?” Trường Tôn Phinh Đình đột nhiên nghĩ đến một khả năng, hỏi: “”Hạ thái y, đệ đệ của ta có phải là bị chó cắn, nên mới mắc bệnh dại không?” Hạ thái y vội vàng xua tay nói: “Không không không, tuyệt đối không thể.

Triệu chứng của bệnh dại không phải như vậy.

Nhưng nếu không phải bệnh dại, thì sao lại có những hành động giống như chó?

Thật kỳ lạ.” Trường Tôn Vô Kỵ nghe đến đây, vội vàng hỏi: “Vậy Hạ thái y, có phương thuốc nào cứu chữa cho khuyển tử không?” Hạ thái y cúi người, thở dài một tiếng nói: “Xin thứ cho hạ quan tài sơ học thiển, không thể trị cho Trường Tôn công tử.” Trường Tôn Phinh Đình vội vàng hỏi: “Vậy ở Đại Đường có kỳ nhân dị sĩ nào khác, có thể cứu chữa cho tiểu đệ không?” Hạ thái y sờ sờ râu, gật đầu nói: “Tiền bối Trương thái y, là người tập đại thành về khoa não, nếu có ông ấy ở đây, bệnh của công tử nhất định sẽ được cứu chữa.

Chương 356

Đáng tiếc a đáng tiếc, mấy ngày trước đã tiên thệ." Trường Tôn Vô Kỵ một tay túm lấy cổ áo của Hạ thái y, gầm lên: "Ngươi đùa ta à?" Hạ thái y sợ đến mức liên tục cầu xin tha thứ: "Trường Tôn đại nhân, ta vừa mới nhớ ra, Tôn tiên nhân nhất định có thể cứu chữa cho công tử." Trường Tôn Phinh Đình thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Đa đa, bây giờ biện pháp duy nhất, là tìm đạo sĩ trừ tà." "Hành tung của Tôn tiên nhân xưa nay phiêu hốt bất định, biết tìm ở đâu." "Hoàng hậu cô cô hiện đang bệnh nặng, Bệ hạ tìm đâu chỉ một hai ngày." Trường Tôn Vô Kỵ, mặt đầy bi thương, yếu ớt nói: "Xem ra chỉ có thể như vậy." .....

Trong một thời gian, cả thành Trường An gà bay chó sủa, các đạo sĩ lòng người hoang mang.

Một chút không chú ý là bị bắt vào phủ họ Trường Tôn.

Có một đạo sĩ đang uống rượu, bị người ta bịt mắt đưa về.

Có một đạo sĩ đang bế quan, lại bị hạ nhân ép nuốt năm bát cơm.

Lý do là sợ lúc làm phép, đói không có sức.

Có một đạo sĩ còn thảm hơn.

Đang ở thanh lâu cùng một kỹ nữ làm chuyện không thể miêu tả, bị trực tiếp cởi truồng đưa về.

Hiện tại, cả đại sảnh của phủ Trường Tôn Vô Kỵ, đứng đầy các đạo sĩ mặt mày không vui.

Lắc chuông, niệm chú, đốt bùa, múa kiếm gỗ đào.

"Cấp cấp như luật lệnh. ....." Hơn trăm người cùng lúc làm phép, nhưng vì không có chỉ huy thống nhất, nên hiện trường vô cùng ồn ào.

Vẻ mặt của Trường Tôn Nhuận càng lúc càng không kiên nhẫn, cuối cùng hét lớn một tiếng, lao về phía đám đạo sĩ cắn.

"Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu. ....." "A, tà linh hiện hình rồi, chúng ta mau chạy đi." "Làm đạo sĩ lâu như vậy, lần đầu tiên gặp chuyện ma quái." "Sau này không bao giờ làm đạo sĩ nữa." Trường Tôn Vô Kỵ nhìn cảnh này, trong lòng như gương sáng biết rõ, con đường tìm đạo sĩ trừ tà này.

Cũng không đi được.

Trường Tôn Phinh Đình mặt đầy đau lòng nhìn phụ thân của mình.

Nàng đi tới dịu dàng nói: "Đa đa, con biết ở Trường An có một kỳ nhân dị sĩ, tin rằng nhất định có thể cứu chữa cho đệ đệ.

Đa đa xin hãy yên tâm, người ở đây đợi con, con đi rồi sẽ về ngay." Trường Tôn Vô Kỵ như nhìn thấy suối trong trong sa mạc, mắt lập tức tràn đầy ánh sáng.

Hắn đứng dậy nắm lấy tay Trường Tôn Phinh Đình định đi.

"Đúng là con gái ngoan của đa đa, đi, chúng ta cha con cùng đi." Trường Tôn Phinh Đình vội vàng xua tay nói: "Đa đa, người đó tính tình cô ngạo, không phải bạn bè của người đó thì không tiếp, đa đa đi, có khả năng sẽ có tác dụng ngược lại." Lời này đương nhiên là giả, nhưng không thể không nói giả.

Bởi vì, người nàng muốn tìm, chính là kẻ thù lớn nhất của phụ thân.

Ngô Vương Lý Khác!

Cho nàng mượn một vạn lá gan, nàng cũng không dám nói với đa đa Trường Tôn Vô Kỵ, kỳ nhân dị sĩ mà nàng muốn tìm là Lý Khác. .....

Phủ Ngô Vương.

Lúc này Lý Khác đang nằm trên ghế bập bênh giả vờ ngủ.

Bên cạnh hắn ngồi hai đại mỹ nữ tuyệt thế của Đại Đường.

Bên trái Phòng Phụng Châu giúp hắn đấm chân.

Bên phải Lý Anh Ca giúp hắn xoa vai.

Cuộc sống vô cùng sung túc và thú vị.

Trường Tôn Phinh Đình vừa vào đại sảnh, đã thấy hai oan gia nhỏ đang đấu khí.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, hai người đều quay lưng về phía đối phương, không nói một lời nào.

Là đại tỷ tỷ thân thiết của hai người, Trường Tôn Phinh Đình hiếm khi cười nói: "Hai tiểu muội muội, từ nhỏ đã đấu đến lớn, khi nào mới có thể hòa hảo đây?

Tỷ tỷ còn nhớ trước đây, hai em là bạn bè rất thân thiết." Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đồng thời hừ một tiếng, thể hiện sự khinh thường và bất mãn đối với đối phương.

Trường Tôn Phinh Đình bất đắc dĩ, trước tiên cúi người xin lỗi Lý Anh Ca.

"Anh Ca muội muội, sự phiền phức mà gia đình ta gây ra cho em, tỷ tỷ ở đây xin lỗi em." "Ta đã nói với đa đa rồi, em và tiểu đệ của ta không hợp, nhưng ông ấy không nghe.

Ai. ....." Lý Anh Ca vội vàng đỡ nàng dậy, an ủi: "Phinh Đình tỷ tỷ, muội muội không trách tỷ, tỷ tỷ không cần tự trách." Trường Tôn Phinh Đình gật đầu, sau đó nhàn nhạt nói: "Lý Khác, ngươi còn giả vờ ngủ đến bao giờ?" Lý Khác: .....

Lý Khác đâu phải kẻ ngốc, Trường Tôn Phinh Đình đã gọi đến thế

rồi.

Nếu bây giờ mở mắt ra, chẳng phải là tự thừa nhận mình vừa giả vờ ngủ hay sao.

Vì vậy, Lý Khác làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục ngáy.

Trường Tôn Phinh Đình đột nhiên lộ ra vẻ mặt đặc trưng khiến Lý Khác vừa nhìn đã kinh hãi.

Quả nhiên, Trường Tôn Phinh Đình ung dung nói: "Lý Khác, eo của Phụng Châu muội muội có thon không?" "Chân của Anh Ca muội muội có dài không?" Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca nghe vậy, cả hai đều quay đầu lại, chăm chú nhìn vào mắt Lý Khác, muốn biết hắn có đang nhìn trộm hay không, có đang giả vờ ngủ hay không.

Lúc này, Lý Khác không thể giả vờ được nữa.

Hắn vươn vai một cái thật dài, khi nhìn Trường Tôn Phinh Đình, hắn giả vờ kinh ngạc giật mình nói: "Ôi, không phải Phinh Đình tả tả sao?

Sao lại có thời gian đến Ngô Vương phủ vậy?" Thực ra, Lý Khác giả vờ ngủ còn có một lý do sâu xa khác.

Đó là, Lý Khác cảm thấy có chút áy náy.

Trường Tôn Phinh Đình tuy là con gái của Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng từ ký ức được kế thừa từ hệ thống, Lý Khác biết rằng.

Trước đây, quan hệ giữa Lý Khác và Trường Tôn Phinh Đình vô cùng tốt đẹp.

Thậm chí còn tốt hơn cả mối quan hệ với Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu.

Nàng không chỉ là bạn của Lý Khác, mà còn là người chị tốt mà Lý Khác thật lòng công nhận.

Trường Tôn Phinh Đình đối xử với hắn quá tốt!

Giống như chị ruột, chăm sóc, an ủi hắn.

Chương 357

Đặc biệt là khi Lý Khác bắt đầu hiểu chuyện, biết mình có khả năng không được làm hoàng đế, biết người khác vẫn luôn cản trở mình.

Càng biết mẫu phi của mình, dù yêu sâu sắc phụ hoàng, nhưng lại không nhận được tình yêu đáng lẽ phải có.

Điều khiến hắn đau khổ nhất là khi mẫu phi vì mang trong mình huyết thống của tiền triều Tùy, khiến hắn gần như hoàn toàn vô duyên với việc tranh đoạt ngôi vị mà bật khóc.

Lý Khác khi ấy còn nhỏ tuổi.

Đã sụp đổ.

Hắn đã trốn khỏi thâm cung đại viện, chạy đến bên bờ sông Vị rộng lớn và chảy xiết.

Dùng tính mạng của mình để bày tỏ sự bất mãn với sự bất công của ông trời.

Hắn mất tích suốt một tháng, ngay cả khi Dương phi cũng đã từ bỏ.

Trường Tôn Phinh Đình, một mình cưỡi ngựa, đuổi theo những dấu vết mờ nhạt, đã tìm thấy Lý Khác đang định tự vẫn bên bờ sông Vị.

Đêm đó, nàng đã cho Lý Khác cảm nhận được hạnh phúc khi được quan tâm.

Từ đó về sau, Trường Tôn Phinh Đình giống như chị ruột của hắn, luôn an ủi và động viên hắn.

Dạy hắn đọc sách viết chữ, giảng cho hắn những đạo lý lớn trong đời.

Khi Trường Tôn Phinh Đình 16 tuổi, Lý Khác 14 tuổi.

Lý Khác hỏi Trường Tôn Phinh Đình. "Phinh Đình tả tả, năm nay tỷ đã 16 tuổi rồi, sao còn chưa lấy chồng?" Trường Tôn Phinh Đình nghe xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lý Khác.

Cứ như vậy nhìn hồi lâu, nhìn đến mức Lý Khác sắp tê cả da đầu.

Trường Tôn Phinh Đình cười nói. "Bởi vì tả tả đang đợi một người, một người đáng để chờ đợi." Cứ như vậy, Lý Khác lớn lên dưới sự chăm sóc và quan tâm của nàng cho đến tận bây giờ.

Cho đến một ngày trước khi Lý Khác xuyên không.

Lý Khác của hiện tại không phải là Lý Khác của nguyên bản.

Lý Khác hiện tại là người của thế kỷ 21.

Hắn biết kết cục, biết mình sẽ bị Trường Tôn Vô Kỵ hãm hại đến chết.

Vì vậy, không cam tâm bị số phận trêu đùa, Lý Khác đã thay đổi hoàn toàn tính cách hiền lành trước đây.

Hắn chọn cách đoạn tuyệt với vị thần tử quyền thế nhất Đại Đường, Trường Tôn Vô Kỵ.

Vì vậy, có một ngày, Lý Khác đã sỉ nhục Trường Tôn Vô Kỵ trên triều đình.

Vì vậy, có một ngày, Trường Tôn Trùng đã bị Lý Khác giết chết.

Vì vậy, có một ngày, Trường Tôn Hoán cũng bị Lý Khác chém đầu.

Cho nên, Lý Khác hiện tại căn bản không dám đối mặt với Trường

Tôn Phinh Đình.

Bởi vì, theo lẽ thường.

Lý Khác và Trường Tôn Phinh Đình.

Là kẻ địch cả đời! ...

Trường Tôn Phinh Đình, dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn Lý Khác nói: "Tả tả đến phủ của đệ, xem Lý Khác đệ đệ có cần ta giúp gì không." "Nhưng bây giờ xem ra, đệ đã có Phụng Châu muội muội và Anh Ca muội muội rồi.

Bắt đầu chê tả tả già rồi, không cần tả tả nữa." Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca nghe vậy, xấu hổ vội vàng chạy ra ngoài.

Trong mắt Lý Khác, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, Trường Tôn Phinh Đình chính là đại tỷ.

Lý Khác vô cùng lúng túng, hoàn toàn không biết phải làm sao.

May mà Trường Tôn Phinh Đình lớn tuổi hơn, biết cách kiểm soát tình hình.

Nàng khẽ thở dài một hơi nói: "Đệ đệ, xin hãy cho phép tả tả gọi đệ như vậy lần cuối cùng." "Tả tả biết đệ và đa đa đã kết thù hận không thể xóa nhòa." "Nhưng tả tả cầu xin, hy vọng đệ có thể nể mặt tả tả, giải trừ bệnh trạng cho tam đệ, được không?" Trường Tôn Phinh Đình cả đời không thích cười, nhưng dù không thích cười, nàng lại khiến Lý Khác cảm thấy, không ai ấm áp và gần gũi hơn nàng.

Bởi vì, ánh mắt của nàng, dịu dàng biết bao!

Lý Khác hiện tại tuy tiếp xúc với nàng không nhiều, nhưng trong khoảng thời gian ít ỏi đó, nàng đã dễ dàng chinh phục được Lý Khác.

Hắn không nỡ từ chối lời thỉnh cầu của một người phụ nữ dịu dàng như vậy.

Lý Khác suy nghĩ quá lâu, Trường Tôn Phinh Đình tưởng hắn có khúc mắc.

Nàng bèn cắn môi, nhắm mắt nói: "Chỉ cần đệ chịu cứu tam đệ, điều kiện gì của đệ tả tả cũng đều đồng ý." Lý Khác vừa nghe, lập tức từ trên ghế xích đu nhảy xuống, kích động nói: "Phinh Đình tả tả, tỷ đã 20 tuổi rồi, mau tìm người mà gả đi, không gả nữa là già đấy." Trường Tôn Phinh Đình cắn chặt môi, mắt nhìn chằm chằm vào Lý Khác không rời.

Cuối cùng, nàng hét lên tiếng hét sư tử hống Hà Đông của mình. "Lý Khác, ngươi là đồ khốn nạn!" ...

Phủ Triệu Quốc Công.

Trong hoa viên.

Lý Khác xoa xoa tai phải đau buốt, nói với cả nhà Trường Tôn Vô Kỵ: "Vấn đề của hắn có hơi nghiêm trọng, không dễ chữa trị." Trường Tôn Vô Kỵ trừng mắt giận dữ với Trường Tôn Phinh Đình. "Đây là năng nhân dị sĩ của con sao?" "Lẽ nào con đã quên hai đệ đệ của mình hiện vẫn xương cốt chưa lạnh?" "Lẽ nào con đã quên mẹ ruột của mình, chính là bị hắn làm cho phát điên sao?" Trường Tôn Phinh Đình bị mắng đến lùi lại một bước lớn, cúi đầu, tay vặn vạt váy, đứng đó khóc không dám khóc. "Đa đa, nhưng, nhưng trong thành Trường An, cũng chỉ có một mình hắn có thể chữa khỏi cho tam đệ." Trường Tôn Vô Kỵ khinh bỉ hừ một tiếng. "Hừ, nếu hắn có thể chữa khỏi, ta sẽ xin lỗi hắn ngay tại chỗ.

Trước mặt hắn, ta sẽ học tiếng chó sủa." "Vượng Tài, sủa một tiếng xem nào." Lý Khác cầm một cọng cỏ đuôi chó, trêu chọc Trường Tôn Nhuận đang biến thành một con chó. "Gâu gâu gâu..." Trường Tôn Nhuận phối hợp.

Lý Khác lấy một khúc xương trên bàn, nói với Trường Tôn

Nhuận: "Lăn một vòng đi, khúc xương này là của ngươi." Trường Tôn Nhuận liên tục lăn năm vòng, lăn thẳng đến chân Trường Tôn Vô Kỵ bị chặn lại mới dừng.

Chương 358

Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn không ngờ mình lại bị vả mặt nhanh đến vậy.

Hắn sờ sờ mũi, để giải tỏa sự lúng túng.

Lý Khác nhìn Trường Tôn Phinh Đình đang đứng đó ấm ức, muốn khóc nhưng lại cắn chặt môi không dám khóc, trong lòng có chút đau.

Hắn liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái rồi nói: "Nói thật với ông, con trai ông ta có thể cứu." Trường Tôn Vô Kỵ nghe vậy, lập tức vui mừng ra mặt.

Sau khi các danh y và đạo sĩ đều thất bại, hắn là người duy nhất mang lại hy vọng cho ông.

Ông cũng tạm thời quên đi, Lý Khác chính là kẻ đại thù đã giết con và sỉ nhục mình.

Trường Tôn Vô Kỵ mặt đầy kích động nói: "Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Ngươi không được lừa ta." Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ thêm một cái cũng cảm thấy đang lãng phí sinh mệnh của mình.

Hắn tranh thủ thời gian nói: "Bản vương có ba điều kiện.

Thứ nhất, xin lỗi Phinh Đình tả tả.

Thứ hai, không được vô lễ với ta.

Thứ ba, bất kể ta trị liệu thế nào, đều không được can thiệp và làm gián đoạn." Trường Tôn Vô Kỵ đương nhiên sẽ không chấp nhận điều kiện như vậy, ông ta khoanh tay, đầy hoài nghi nói: "Ta làm sao biết ngươi có năng lực, có thể chữa khỏi bệnh cho Nhuận nhi." Lý Khác

cười lớn một tiếng, sau đó vỗ vào đầu Trường Tôn Nhuận một cái rồi nói: "Ra!" Trong nháy mắt, Trường Tôn Nhuận vốn đang giả làm một chú chó dễ thương, lập tức đứng dậy khóc lớn: "Đa đa, tả tả cứu con, con không muốn làm chó..." Lời còn chưa nói xong, Lý Khác lại ra lệnh.

Trường Tôn Nhuận trong nháy mắt lại biến thành một chú chó chỉ biết gặm xương.

Trường Tôn Vô Kỵ lúc này đâu còn dám nghi ngờ Lý Khác.

Ông ta vội vàng nói: "Phinh Đình, mau rót một chén trà cho Ngô Vương điện hạ giải khát, tiện thể giúp ngài ấy đấm lưng." Lý Khác nghe xong lắc đầu.

Tư tưởng trọng nam khinh nữ của Trường Tôn Vô Kỵ cũng quá nghiêm trọng rồi.

Vì con trai mà ngay cả tôn nghiêm của con gái cũng không màng.

Lý Khác lại càng thêm chán ghét con người của Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Đến lúc cho ông ta một bài học rồi.

Hắn điều khiển Ngân Tuyến Cổ, để Trường Tôn Nhuận chuyển sang trạng thái mục vô tôn trưởng.

Quả nhiên, Trường Tôn Nhuận vứt khúc xương đi, đứng dậy đi đến trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ, chỉ vào mũi ông ta mắng chửi: "Bất hiếu tử tôn, mau quỳ xuống!" Trường Tôn Vô Kỵ và Trường Tôn Phinh Đình đều ngơ ngác.

Thay đổi cũng quá nhanh rồi, ai mà chịu nổi.

Trường Tôn Nhuận thấy Trường Tôn Vô Kỵ không có phản ứng,

liền tức giận nói: "Trường Tôn Vô Kỵ, ngươi bất tài vô học, cậy công kiêu ngạo, dùng người thân quen, bài trừ dị kỷ." "Ngươi có mặt mũi nào làm Hữu tướng, lại càng không xứng với tổ tông dòng họ Trường Tôn." "Không biết tự lượng sức mình, tầm nhìn hạn hẹp, lại dám đối đầu với Ngô Vương." "Ngô Vương điện hạ, anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời, tài cao tám đấu, học rộng năm xe, đọc sách vạn quyển, hạ bút như có thần." "Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, Thái Sơn sụp trước mặt không đổi sắc, hươu nai chạy bên cạnh mắt không chớp." "Ngô Vương là người xuất chúng như vậy, ngươi lấy đâu ra tự tin để khiêu chiến?" Trường Tôn Vô Kỵ đâu chịu nghe những lời khinh miệt như vậy, tức giận giơ tay định đánh.

Nhưng Trường Tôn Nhuận không biết từ khi nào đã học được võ công, nhẹ nhàng chặn tay ông ta lại.

Sau đó, đột nhiên cười hì hì nói: "Mau gọi đa đa, không thì ta không buông tay." Trường Tôn Vô Kỵ đau đến nhe răng trợn mắt, cảm giác xương cốt của mình sắp gãy.

Vô cùng bất đắc dĩ, ông ta đành phải gọi một tiếng đa đa.

Lúc này, tâm trạng đùa giỡn của Lý Khác cũng đã tan biến hết, hắn không muốn nhìn Trường Tôn Vô Kỵ thêm một khắc nào nữa.

Hắn liền điều khiển Ngân Tuyến Cổ, để Trường Tôn Nhuận ở trạng thái thứ ba.

Phá hoại.

Trường Tôn Phinh Đình và Trường Tôn Vô Kỵ đều không nhìn thấy tình hình.

Cho nên khi Trường Tôn Nhuận hét lớn rằng "đa đa, con trai muốn vào thư phòng đọc sách", vẻ mặt của hai người đều vô cùng vui vẻ.

Nhưng khi những tiếng đồ sứ vỡ loảng xoảng truyền vào tai.

Họ mới biết rằng, đây mới là trạng thái tổn thất lớn nhất.

Khi Lý Khác, Trường Tôn Phinh Đình và Trường Tôn Vô Kỵ bước vào thư phòng, họ thấy Trường Tôn Nhuận đang đập phá đồ đạc. "Nhuận nhi à, đó là đồ gỗ hồng mộc quý giá, không được đập đâu." "Mau đặt nghiên mực xuống, đó là đồ Bệ hạ ngự ban, nếu làm vỡ thì phiền phức lớn đấy." "Ôi, tim ta, đau chết mất.

Ấm tử sa ta thích nhất, sao lại vỡ rồi..." Trường Tôn Nhuận đã hoàn toàn khỏi bệnh, nhưng Trường Tôn Vô Kỵ vì tổn thất thảm trọng, nhất thời không chấp nhận được, cùng với Trường Tôn Nhuận vì bị Ngân Tuyến Trùng hành hạ quá thảm, cả hai cùng ngất đi.

Trường Tôn Phinh Đình, sau khi biết đa đa và tam đệ của mình hoàn toàn không sao, liền đi đến bên cạnh Lý Khác, hỏi: "Chuyện của tam đệ, đa tạ đệ.

Sau này chúng ta có lẽ sẽ không gặp lại nữa, chúc đệ mọi điều tốt lành." Lý Khác biết vì nguyên nhân của hai gia đình, quan hệ giữa Trường Tôn Phinh Đình và hắn.

Sẽ không bao giờ có thể trở lại như xưa.

Thân như chị em!

Lý Khác gật đầu, cuối cùng lại buông một câu tiện miệng. "Phinh Đình tả tả, tỷ 20 tuổi rồi, nên lấy chồng đi." "Cút!

Lý Khác, ngươi là đồ khốn lớn, đồ ngốc lớn, đồ ngu lớn!" ...

Thành Trường An gần đây vẫn luôn có tin đồn.

Tam công tử nhà họ Trường Tôn, gần đây mắc một loại bệnh dại, nhưng sau khi được Ngô Vương Lý Khác anh minh thần võ chữa trị, đã khỏi bệnh một cách kỳ diệu.

Mọi người bàn tán xôn xao về tình hình phát bệnh của Trường

Tôn Nhuận, trong đó có một số lời đồn kỳ quặc, càng khiến Trường Tôn Vô Kỵ tức giận không thôi.

Vì vậy, Trường Tôn Vô Kỵ đột nhiên nghĩ ra một cách hay.

Một cách hay có thể chấm dứt những lời đồn vớ vẩn này.

Trường Tôn Phinh Đình nghe xong không hiểu nói: "Đa đa, chuyện xấu của đệ đệ đã cả thế gian đều biết, việc chúng ta nên làm bây giờ, chẳng phải là nên hành sự kín đáo sao?" "Vụ án than củi chưa qua bao lâu, dân tình phẫn nộ, bây giờ lại tổ chức ăn mừng rầm rộ việc đệ đệ khỏi bệnh, phô trương lãng phí, e rằng sẽ gây ra sự bất mãn." Trường Tôn Vô Kỵ cười lớn nói: "Phinh Đình à, tuy con luôn thông minh, là niềm kiêu hãnh và tự hào của đa đa." "Nhưng dù sao con còn quá trẻ, chưa biết sự đời." "Đa đa làm vậy, ăn mừng là giả, rửa sạch sỉ nhục là thật, giải thích bệnh tình là quan trọng." "Nói là bị kẻ ác hạ lời nguyền, mới có thảm trạng như vậy, để giảm hình ảnh xấu xuống mức thấp nhất." "Như vậy, nhà họ Lý mới cam tâm tình nguyện gả Lý Anh Ca cho nhà ta." Trường Tôn Phinh Đình vừa nghe đến Lý Anh Ca, liền khuyên nhủ lần nữa: "Đa đa, tam đệ và Anh Ca thật sự không hợp nhau.

Ở bên nhau sẽ không hạnh phúc.

Lẽ nào đa đa muốn nhìn tam đệ bị bắt nạt cả đời sao?" Trường Tôn Vô Kỵ lạnh lùng nói: "Nhuận nhi có hạnh phúc hay không, không quan trọng, quan trọng là Nhuận nhi phải gánh vác sứ mệnh hy sinh vì gia tộc Trường Tôn." Trường Tôn Phinh Đình biết, nhà họ Trường Tôn biến thành như vậy.

Hoàn toàn là vì Lý Khác.

Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, Lý Anh Ca là bảo bối trong lòng Lý Khác.

Chương 359

Ai dám cướp bảo bối của hắn, sẽ phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Trường Tôn Phinh Đình vì tính mạng của đệ đệ, cũng vì gia tộc Trường Tôn, để có thể có con cháu nối dõi.

Nàng liền quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin Trường Tôn Vô Kỵ nói: "Đa đa, đừng đấu với Lý Khác nữa được không, cứ đấu mãi như vậy, nhà Trường Tôn của chúng ta sẽ tiêu mất!" Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ, xem Lý Khác như kẻ thù không đội trời chung.

Giữa kẻ thù với nhau, đều sẽ so bì với nhau.

Một chút cũng không muốn bị kẻ địch vượt qua.

Nghe con gái mình, nâng cao chí khí người khác, hạ thấp uy phong nhà mình.

Ông ta tức giận đến mức đá một cước vào người Trường Tôn Phinh Đình.

Sức của Trường Tôn Vô Kỵ thực sự quá lớn, Trường Tôn Phinh Đình lại mảnh mai yếu ớt.

Nàng bị đá mạnh vào góc bàn, trán lập tức bị đập rách một lỗ, máu tươi chảy ròng ròng.

Trường Tôn Vô Kỵ rõ ràng đã thấy con gái bị thương, nhưng không hề có phản ứng, ngược lại lạnh lùng nói: "Hừ, là người nhà họ Trường Tôn, không được nói tốt cho Lý Khác một câu nào nữa." Nói xong, ông ta quay đầu bỏ đi không ngoảnh lại.

Trường Tôn Phinh Đình, mặt đầy bi thương nhìn bóng lưng cha rời đi, lòng như tro tàn!

Nàng hoàn toàn không để ý đến vết thương đang chảy máu như suối, lẩm bẩm nói: "Đa đa bây giờ điên rồi, nhà họ Trường Tôn!" "Cũng sắp tiêu rồi!" "Khác đệ, đến lúc đó, xin hãy nương tay!" ...

Buổi tối ngày thứ hai.

Phủ Trường Tôn đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt. "Trường Tôn đại nhân, chúc mừng chúc mừng, chúc mừng công tử đại bệnh khỏi hẳn." "Kẻ ác nào mà to gan lớn mật, dám đối xử với công tử như vậy." "Rốt cuộc là tình hình thế nào, Trường Tôn đại nhân?" Trường Tôn Vô Kỵ chắp tay cười nói: "Gần đây thành Trường An xuất hiện một tên vu sư, có năng lực thông thiên, biết khống chế tinh thần của người khác." "Vì vậy khuyển tử mới tinh thần thất thường, làm ra những chuyện không hay." Mọi người nghe vậy, lần lượt khuyên nhủ: "Thì ra là vậy, thật dọa chết chúng ta." "Kẻ ác như vậy, phải mau chóng bắt giữ, chém hết giết sạch, để trừ hậu hoạn." "Công tử không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" "Không nói đến chuyện khác, Trường Tôn công tử thật là một công tử anh tuấn đa tài đa học, Trường Tôn đại nhân, ngài đã sinh được một kỳ lân nhi." "Trương đại nhân nói đúng, kết hợp với nữ tướng quân nhà Đại tướng quân, thật là một đôi trời sinh đất tạo." Trường Tôn Vô Kỵ cười lớn nói: "Cảm ơn các vị đại nhân đã ưu ái, đến lúc cưới xin, hy vọng các vị đại nhân, có thể đến phủ của ta uống chén rượu mừng." ...

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn một vòng, nhíu mày nói: "Không gửi thiệp mời đến phủ Đại tướng quân và phủ Phòng đại nhân sao?" Ngụy Chinh và Đỗ Như Hối cũng không đến.

Ngụy Chinh không đến là chuyện bình thường, nhưng Đỗ Như Hối trước nay không làm mất lòng ai, sao cũng không đến?

Quản gia biết nguyên nhân, nhưng cũng không dám nói.

Trường Tôn Vô Kỵ cười lạnh một tiếng. "Đám người này, đều là người của tên tiểu tử thối đó." ...

Một phía khác trong phủ Trường Tôn. "Công tử, công tử, ngài lại muốn đi đâu vậy?

Trèo tường làm gì, cẩn thận ngã đấy." Trường Tôn Nhuận nói: "Ra ngoài dạo lầu xanh chứ còn làm gì được." "Bản công tử chưa cưới vợ, không có phụ nữ để chơi.

Nha hoàn trong nhà ta đã chơi hai vòng rồi, sớm đã chán ngấy." "Đến lầu xanh nếm thử đồ tươi, xem có cô nương nào mới không." Hộ vệ vội vàng giữ hắn lại: "Công tử à, lỡ gặp phải Lý Khác thì phải làm sao?" Trường Tôn Nhuận vừa nghe hai chữ Lý Khác, thân thể không khỏi run rẩy.

Hai ngày trước, hắn đã hại mình mất mặt như vậy, càng nghĩ càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng dục vọng của Trường Tôn Nhuận khó mà dập tắt.

Hắn nói: "Sợ gì chứ!

Lý Khác buổi tối sẽ không ra ngoài đâu." Hộ vệ không hiểu hỏi: "Vì sao vậy?" Trường Tôn Nhuận nhíu mày nói: "Bởi vì Lý Khác háo sắc, buổi tối sớm đã hú hí với Lý Anh Ca rồi, đâu có ra ngoài chơi nữa?" Vừa nhắc đến Lý Anh Ca, Trường Tôn Nhuận cảm thấy đầu mình như đột nhiên xanh hơn rất nhiều.

Nếu không có gì bất ngờ, Lý Tĩnh sẽ không dám từ chối lời cầu hôn của hoàng thượng.

Vì vậy, Lý Anh Ca rất có thể sẽ trở thành vợ chưa cưới của hắn, chính phòng phu nhân.

Nhưng vị hôn thê của hắn, mẹ của con hắn sau này.

Lại đang đêm hôm hú hí với kẻ tử địch số một của nhà hắn, Lý Khác.

Điều này khiến Trường Tôn Nhuận tức đến nghiến răng: "Hừ, dù sao cũng không phải người ta thích, không quan tâm nữa." "Nhưng đã là vị hôn thê của ta, lại làm ra chuyện xấu xa như vậy, đến lúc đó nhất định không tha cho cô ta, xem ta hành hạ chết con tiểu tiện nhân đó." Nói về cách hành hạ người khác, Trường Tôn Nhuận xếp thứ hai, thì có ai dám xếp thứ nhất?

Hắn sớm đã có đối sách.

Lạnh nhạt xa lánh chỉ là món khai vị.

Hạ độc, chuốc thuốc mê rồi ném vào ổ ăn xin...

Nghĩ đến đây, Trường Tôn Nhuận cười. ...

Thế mới thú vị chứ!

Ha ha ha...

Hắn nói với hộ vệ: "Mấy người đừng lôi thôi nữa, mau theo ta đến Hồng Tụ Các.

Những người còn lại nhớ kỹ, nếu lão gia hỏi ta, thì nói ta đã ngủ rồi, biết chưa?" Một hạ nhân theo Trường Tôn Nhuận cùng trèo tường ra ngoài, không nhịn được hỏi: "Công tử à, hôm nay lão gia đãi khách, chúng ta ra ngoài như vậy không hay lắm đâu?" Trường Tôn Nhuận không hề để ý, phất tay nói: "Không sao, không sao, bản công tử là nam nhân duy nhất của phủ Trường Tôn, đa đa cưng chiều ta không hết, sao có thể phạt ta được?" "Cứ yên tâm đi." Các hộ vệ nghe vậy, không khỏi rơi lệ nói: "Ai, lúc trước tiền tháng của mấy người chúng ta, thấp hơn nhiều so với hộ vệ của đại công tử và nhị công tử." "Đúng vậy đúng vậy, không chỉ thế, mỗi ngày còn bị châm chọc mỉa mai, thật tức chết người." "Không đâu, điều đáng ghét nhất là, khi ngài

ấy tâm trạng không tốt, sẽ đánh chúng ta, khoảng thời gian đó thật tăm tối." Có một hộ vệ, cảm khái nói: "Đại công tử và nhị công tử, chết rất đáng." Vừa nói xong, hắn liền biết mình đã gây họa lớn.

Hắn vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu xin tha.

Điều khiến mọi người không ngờ là, Trường Tôn Nhuận không những không trừng phạt.

Ngược lại còn tự mình đỡ hắn dậy nói: "Ngươi nói đúng, nếu không phải lão đại và lão nhị chết thảm, bản công tử cũng không có được địa vị như bây giờ." "Lúc trước, tất cả những thứ mới mẻ trong phủ, đều phải để chúng nó chọn xong, mới đến lượt ta." "Bây giờ chúng nó đều thành ma chết rồi, tất cả mọi thứ, cũng không ai dám tranh với ta." "Lão đại lão nhị, chết thật hay!" Hắn cảm khái, vô cùng kích động, giọng nói cực lớn.

Các hộ vệ vội vàng bịt miệng hắn lại: "Công tử, công tử, nói nhỏ thôi, không thể để đại tiểu thư nghe thấy." Trường Tôn Nhuận vừa nghe, trong đầu lập tức hiện ra một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng chưa bao giờ thấy nụ cười.

Hắn sợ đến run rẩy! ...

Lúc này đã đến giờ giới nghiêm, ban ngày người qua lại tấp nập trên Chu Tước Nhai giờ đây không một bóng người.

Trường Tôn Nhuận cùng tám người đi trên Chu Tước Nhai vắng vẻ, vô cùng thu hút sự chú ý.

Trong bóng tối có một bóng đen, theo sát phía sau.

Khi nghe thấy Trường Tôn Nhuận đi đến Hồng Tụ Các, hắn lập tức biến mất trong màn đêm mịt mùng. ...

Hồng Tụ Các, nằm ở khu đèn đỏ lớn nhất thành Trường An, Bình Khang Phường.

Chương 360

Bình Khang Phường có không dưới trăm nhà lầu xanh.

Bởi vì Đại Đường không cấm những nơi ăn chơi, dạo lầu xanh cũng không phải là chuyện phạm pháp.

Thậm chí có một số văn nhân thi sĩ, càng có không ít quan viên cũng lấy việc dạo lầu xanh làm vinh.

Vì vậy, Bình Khang Phường vô cùng sầm uất.

Có câu nói "ban ngày có hai chợ Đông Tây, ban đêm có Bình Khang say đắm lòng người".

Trong đó, Hồng Tụ Các là một trong những nơi nổi bật nhất trong số hàng trăm lầu xanh.

Hồng Tụ Các, mỹ nữ đông đảo, tài nghệ xuất chúng, việc hầu hạ đàn ông lại càng tuyệt vời.

Vì vậy, giá cả ở đây vô cùng đắt đỏ, người bình thường căn bản không thể tiêu phí nổi.

Nhưng Trường Tôn Nhuận là ai, hắn của bây giờ, không phải là hắn của trước kia.

Trước kia hắn vì không được sủng ái, túi tiền eo hẹp, phải tiết kiệm tiền mấy tháng, mới có thể ở đây chơi vui một lần.

Nhưng, bây giờ hắn đã phất lên rồi.

Không bị tiền bạc ràng buộc, muốn làm gì thì làm, muốn ai thì có người đó.

Vì vậy, Trường Tôn Nhuận vừa bước vào Hồng Tụ Các, liền hét lớn một tiếng: "Vương má má, tìm cho bản công tử cô nương Phượng

Hoàng xinh đẹp và quyến rũ nhất ở đây." Vương má má đương nhiên nhận ra, người gần đây đang rất nổi tiếng, Trường Tôn Nhuận.

Bà ta cười nói: "Ối, không phải là Trường Tôn công tử lừng danh sao?

Cơn gió nào đã thổi ngài đến đây vậy?" "Trường Tôn công tử đến, thật khiến Hồng Tụ Các của chúng ta vẻ vang vô cùng." Nói nhiều như vậy, cuối cùng bà ta cười làm lành nói: "Trường Tôn công tử, tối nay Phượng Hoàng có chút bất tiện, xin công tử lượng thứ!

Nàng ấy đang tiếp khách rồi..." Trường Tôn Nhuận tát một cái, giận dữ nói: "Thế thì sao, bảo cô ta mau lên, tắm rửa sạch sẽ rồi đến tìm ta." Hắn quay đầu nói với hộ vệ phía sau: "Tên quy công kia, đánh cho ta một trận ra trò, dám động vào người phụ nữ ta muốn, không muốn sống nữa rồi." ...

Danh kỹ Phượng Hoàng, sớm đã nhận được tin tức.

Nhìn vật trong tay, nàng lạnh lùng nói: "Cuối cùng cũng đến rồi, lão nương đã đợi lâu rồi..." Ngô Vương phủ.

Lý Khác nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ sự mát xa của Tiểu Nguyệt Nhi.

Đột nhiên nhớ ra một việc, hắn liền triệu Hứa Chử đến nói: "Hổ Si, vừa rồi Triệu Cao báo tin, Trường Tôn Nhuận đang đi đến Hồng Tụ Các." "Theo kế hoạch của ta, và tính cách của cô nương Hồng Tụ Các, chắc chắn Trường Tôn Nhuận tối nay sẽ gặp nạn." "Như vậy, tối nay thành Trường An chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn." "Ngươi đến Hồng Tụ Các, đợi Phượng Hoàng báo thù xong, đưa cô ấy ra ngoài an toàn, tuyệt đối đừng để cô ấy bị bắt.

Biết chưa?" Hứa Chử nghe xong, lập tức đi đến Hồng Tụ Các.

Vệ Quốc Công phủ.

Lý Tĩnh và Hồng Phất Nữ, nhìn Lý Anh Ca vẻ mặt vô cùng vui vẻ, ngân nga hát.

Hồng Phất Nữ không hiểu hỏi: "Con gái, con không sao chứ?

Tuyệt đối đừng nghĩ quẩn nhé, nương và đa nhất định sẽ không để con gả vào phủ Trường Tôn đâu." Lý Tĩnh liếc nhìn Hồng Phất Nữ một cái, lẩm bẩm nói: "Ta có thể có cách gì?

Lẽ nào lại đi tìm Ngô Vương điện hạ sao?" "Nàng có biết mấy ngày trước, rõ ràng biết ngài ấy có cách giải quyết chuyện này, ta lại không đi tìm không?" Hồng Phất Nữ và Lý Anh Ca đồng thanh nói: "Vì sao?" Lý Tĩnh thở dài nói: "Bởi vì Trường Tôn Vô Kỵ đã tìm đến Hoàng hậu nương nương, Bệ hạ trước nay luôn sủng ái Hoàng hậu nương nương." "Huống hồ hiện tại Hoàng hậu nương nương đang trọng bệnh, Bệ hạ càng không thể làm chuyện khiến Hoàng hậu nương nương đau lòng, làm bệnh tình thêm nặng." "Như vậy, nếu Ngô Vương điện hạ ra mặt, theo tính cách của ngài ấy, chắc chắn sẽ có một phen xung đột với Bệ hạ." "Ngô Vương tuy so với Ngô Vương trước kia, ưu tú hơn, càng có khí chất bá vương." "Nhưng dù thế nào, ngài ấy cũng chỉ là một hoàng tử mà thôi, một hoàng tử không có bất kỳ binh quyền nào." "Khi xưa tiền thái tử Lý Thừa Càn tạo phản, có Đông cung thập lục suất và binh mã của Hầu Quân Tập trợ giúp, còn không thành công." "Ngô Vương hiện nay, có thể nói là cô gia quả nhân.

Vì vậy, một khi trở mặt với Bệ hạ, chắc chắn sẽ thất bại." Ông có chút đau lòng nhìn Lý Anh Ca, nói: "Con gái, đa biết con yêu Ngô Vương, tin tưởng ngài ấy.

Nhưng đa cảm thấy, con nên khuyên Ngô Vương, lúc này không thể có bất kỳ hành động nào." Lý Anh Ca thấy cha mình, lo lắng cho Lý Khác như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nhưng Lý Khác đã cho nàng biết kế hoạch, hoàn mỹ không tì vết, không những không khiến Lý Khác gặp nguy hiểm, mà còn có thể khiến Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn từ bỏ ý định để nàng vào phủ Trường Tôn.

Nàng cười vô cùng vui vẻ nói: "Đa nương, yên tâm đi, Khác lang đã có kế hoạch tốt rồi." Lý Tĩnh và Hồng Phất Nữ, thấy con gái mình tự tin như vậy, cũng không tiện nói thêm.

Bây giờ chỉ hy vọng, có thể kéo dài thêm một ngày, tốt nhất là con gái và Lý Khác có con. ...

Hồng Tụ Các.

Các hộ vệ canh gác bên ngoài cho Trường Tôn Nhuận, đã bị các kỹ nữ khác dụ đi.

Lúc này, chỉ có một mình Trường Tôn Nhuận trong phòng.

Nhìn Phượng Hoàng mặc y phục mỏng manh, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu, hắn không nhịn được nuốt nước bọt.

Lại liếm liếm môi nói: "Phượng Hoàng cô nương, quả nhiên là đệ nhất danh kỹ Đại Đường, so với Thủy Tiên Nhi cách đây không lâu, càng thêm quyến rũ, càng mê người hơn." Phượng Hoàng trước khi Trường Tôn Nhuận vào phòng, đã giấu sẵn một công cụ, và trong rượu, đã hạ một loại thuốc.

Ánh mắt mê ly, nàng liếc mắt đưa tình với Trường Tôn Nhuận, dịu dàng nói: "Trường Tôn công tử, thật biết nói chuyện, miệng của ngài bôi mật sao?" "Những lời ngọt ngào như vậy, ngài đã nói với bao nhiêu cô nương rồi?" Nàng uyển chuyển bước đi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trường Tôn Nhuận, cầm chén rượu trên bàn, nói với hắn: "Trường Tôn công tử, nói chuyện suông có gì thú vị?

Hay là chúng ta uống chút rượu trợ hứng nhé." Đại mỹ nhân ở gần

như vậy, Trường Tôn Nhuận cảm thấy càng thêm khát.

Hắn vội vàng lấy chén rượu từ tay nàng, một hơi uống cạn, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Phượng Hoàng thầm nghĩ.

Thật là một tên háo sắc vội vàng, trong đầu toàn những thứ quỷ quái.

Bản cô nương tuy là một nữ tử chốn lầu xanh, nhưng cũng có tôn nghiêm, trao thân cho kẻ vô sỉ như ngươi, quả thực là sỉ nhục cả đời.

Huống hồ, cảnh ngộ bi thảm của hảo tỷ muội Thước Nhi của ta, đến bây giờ ta vẫn không dám quên, để ta đi vào vết xe đổ của muội ấy, tuyệt đối không thể.

Ta không những không đi vào vết xe đổ của muội ấy, mà còn phải báo thù cho muội ấy.

Phượng Hoàng trước khi Trường Tôn Nhuận lao tới, đã nhẹ nhàng né tránh, sau đó mắt quyến rũ như tơ nói: "Trường Tôn công tử, đừng vội vàng như vậy mà!

Uống thêm chút rượu trợ hứng, thú vị hơn nhiều." Trường Tôn Nhuận bây giờ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, càng biết rằng dùng cường bạo, không thú vị bằng việc được nàng phối hợp.

Hắn liền uống hết rượu mà Phượng Hoàng đưa cho.

Hắn thực sự quá vội vàng, để tiết kiệm thời gian, một miếng thức ăn cũng không ăn.

Khi uống hết rượu, Trường Tôn Nhuận cười nói: "Không còn rượu nữa, mỹ nhân bây giờ ta có thể an giấc được chưa?" Vừa đứng dậy, hắn lại cảm thấy thân thể đột nhiên không còn sức lực, nặng nề ngồi trở lại ghế, sợ đến mức tỉnh cả rượu. "Ngươi, trong rượu có

độc!" Phượng Hoàng thay đổi vẻ mặt quyến rũ, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Trong rượu không có độc, nhưng ta đã bỏ thuốc." Thập Hoang Lại Cân Tán, uống xong không bao lâu, sẽ toàn thân vô lực." Nói xong, không để ý đến ánh mắt kinh hoàng của Trường Tôn Nhuận, nàng dùng khăn tay bịt miệng Trường Tôn Nhuận lại, sau đó từ dưới gầm bàn lấy ra một chiếc kéo sắc bén. ...

Đồng tử của Trường Tôn Nhuận phóng đại cực độ, ý thức được chuyện sắp xảy ra.

Nhưng lúc này hắn, một chút sức lực phản kháng cũng không có.

Chương 361

"A..." Trường Tôn Nhuận đau đến ngất đi. ...

Phượng Hoàng làm xong chuyện này, hướng lên trời vái lạy, khóc nói: "Thước Nhi muội muội, tỷ tỷ đã báo thù cho muội rồi.

Tên cầm thú này, không còn dùng được nữa!" Nàng khóc một lúc, sau đó dưới sự giúp đỡ của Hứa Chử, đã trốn thoát qua một ngăn tối.

Một canh giờ sau.

Trường Tôn Nhuận tỉnh lại sau khi hết tác dụng của thuốc, chịu đựng cơn đau dữ dội, ôm lấy đũng quần, loạng choạng chạy ra khỏi phòng. "A Tam, A Tứ, các ngươi chạy đi đâu hết rồi." Người bên cạnh thấy hắn người đầy máu tươi, sợ đến mức vội vàng hét lớn: "Có người, giết người rồi." Một tiếng hét, lập tức khiến Hồng Tụ Các vừa mới chìm trong men say, lập tức rơi vào hoảng loạn.

Khách làng chơi trốn thì trốn, chạy thì chạy, dáng vẻ vô cùng buồn cười, hoàn toàn không có vẻ nho nhã điềm nhiên như ngày thường. "Mau chạy đi, ở đây có hung thủ giết người." "Hung thủ cũng quá đáng sợ rồi, giết người thì giết người, cắt cái đó của người ta làm gì?

Đây có phải là chuyện người làm không?" "Sau này không dám đến lầu xanh nữa.

Không thì sau khi chết, ngay cả một thân thể hoàn chỉnh cũng không có." "Đúng rồi, có nhìn rõ tên xui xẻo đó là ai không?

Ta thấy có chút quen mắt?" "Có chút quen mắt, mấy ngày trước thấy trên Chu Tước Nhai." "Ta nhớ ra rồi, là tam công tử của Hữu tướng đại nhân, Trường Tôn Nhuận." "Cái gì?

Thật sao?

Thế thì, Trường Tôn Nhuận bị thiến rồi?

Ba người con trai của gia tộc Trường Tôn, hai chết một thái giám, gia tộc Trường Tôn tiêu rồi." ...

Trong phủ Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ ngồi ở ghế chủ vị, cầm chén rượu nói với mọi người: "Các vị, rượu đã quá nửa tuần, lão phu có vài lời muốn nói với các vị." Mọi người thấy Trường Tôn Vô Kỵ khách sáo như vậy, lần lượt đứng dậy chắp tay nói: "Trường Tôn đại nhân khách sáo rồi, có lời xin cứ nói." "Hạ quan thích nhất là nghe Trường Tôn đại nhân dạy bảo." "Nghe Trường Tôn đại nhân nói một canh giờ, hơn mười năm đèn sách khổ đọc." "Chúng thần nguyện rửa tai lắng nghe." Theo thống kê của quản gia.

Tối nay tham gia yến tiệc của Trường Tôn Vô Kỵ, có lớn nhỏ quan viên 200 người, con cháu thế gia gần 500 người, thương nhân và các nhân sĩ khác, gần 1000 người.

Hoa viên sau nhà của Trường Tôn Vô Kỵ rộng lớn như vậy, lại bị gần 2000 người lấp đầy.

Có thể thấy số lượng người đông đảo, cũng đủ thấy, sức hiệu triệu của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn hoa viên sau nhà đông nghịt người, hào khí dâng trào. "Cảm ơn các vị đã quang lâm, lão phu vô cùng vui mừng." "Thực ra, hôm nay lão phu mời các vị đến, là để mọi người biết rằng, con gái của Đại tướng quân Lý Tĩnh, sắp trở thành con dâu của ta, Trường Tôn Vô Kỵ." Mọi người nghe vậy, đồng loạt xôn xao, bắt đầu thì thầm bàn tán. "A, thật sao?" "Sao lại nhanh như vậy?

Đại tướng quân đã đồng ý rồi sao?" "Nói thật, đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu." "Nói nhỏ thôi, không muốn sống nữa à?" Mấy bàn

đầu, hoặc là quan lớn nhất nhị tam phẩm trong triều, hoặc là người đứng đầu của các thế gia đại tộc đã trải qua mấy trăm năm không suy tàn.

Ai nấy đều là người tinh ranh, vừa nghe Trường Tôn Vô Kỵ nói vậy, đã cho rằng chuyện đã chắc như đinh đóng cột.

Họ lần lượt chắp tay chúc mừng: "Chúc mừng Trường Tôn đại nhân, hạ hỉ Trường Tôn đại nhân." "Nhà Trường Tôn và nhà Đại tướng quân, thật là châu liên bích hợp, cường cường liên thủ, sau này chắc chắn sẽ được sủng ái bậc nhất Đại Đường." "Trường Tôn đại nhân, đến lúc đó ta đến xin mấy chén rượu mừng, không biết có được không?" Trường Tôn Vô Kỵ cười nói: "Vương Thị lang, đương nhiên là được rồi.

Yến tiệc đầy năm của cháu trai lão phu, ngài cũng nhất định phải đến đấy nhé." Vương Thị lang nghe vậy, vội vàng kích động đáp lại. "Vậy hạ quan xin chúc mừng trước Trường Tôn đại nhân, sớm ngày bế cháu trai." "Ha ha ha ha ha, mọi người uống nhiều rượu, ăn nhiều thức ăn vào!" "Không say không về, không say không về!" ...

Giữa lúc chén thù chén tạc, một hộ vệ lảo đảo chạy đến bên cạnh Trường Tôn Vô Kỵ, lớn tiếng hét lên: "Lão gia, lão gia không hay rồi.

Công tử, công tử, công tử, bị thiến rồi!" Lời vừa dứt, hoa viên sau nhà Trường Tôn Vô Kỵ vốn đang vô cùng vui vẻ náo nhiệt, lập tức im phăng phắc, kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Trường Tôn Vô Kỵ tát một cái, giận dữ gầm lên: "Nói bậy bạ gì đó, không được nói lung tung ở đây." Nhưng hộ vệ đó hiển nhiên đã bị dọa sợ, vô cùng khẳng định nói: "Lão gia, là thật!

Tôi tận mắt thấy công tử ôm lấy đũng quần đẫm máu đi ra." Trường Tôn Vô Kỵ lúc này mới phản ứng lại, hộ vệ nói thật!

Nhìn gần hai ngàn quyền quý trong hoa viên bên dưới, với vẻ mặt hoặc đồng tình, hoặc kinh ngạc, hoặc hoảng hốt, hoặc hả hê.

Vì con trai duy nhất bị thiến, hy vọng duy nhất liên hôn với nhà Lý Tĩnh đã tan vỡ.

Biết rằng mối thù giết con, hận bị sỉ nhục của Lý Khác, sẽ không bao giờ báo được, Trường Tôn Vô Kỵ.

Cầm chén rượu, từ từ đi về phía bài vị tổ tiên nhà mình, vừa đi vừa nói: "Không thể nào, các ngươi đều nói bậy." "Nhuận nhi của ta vẫn khỏe, không thể bị thiến được." "Nó còn phải sinh cháu cho ta, là hy vọng của nhà Trường Tôn ta." "Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." "Sao có thể xảy ra chuyện được chứ?" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, trong đầu đồng thời hiện lên một ý nghĩ.

Trường Tôn đại nhân, điên rồi!

Sáng sớm ngày thứ hai, trước buổi chầu.

Trong Thái Cực Điện, các đại thần lần lượt tụ tập lại bàn tán xôn xao. "An ninh Trường An sao lại kém như vậy, Huyện lệnh Vạn Niên rốt cuộc làm ăn kiểu gì." "Trường Tôn đại nhân thật sự điên rồi sao?" "Thật đáng thương, ba người con trai, hai người bị giết, người còn lại bị thiến, đổi lại là ta, sớm đã sụp đổ rồi." "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, Bệ hạ đến rồi." Sắc mặt Lý Thế Dân tái mét, khí sắc vô cùng khó coi.

Chuyện Trường Tôn Nhuận bị thiến, tối qua đã truyền đến Thừa Khánh Điện, truyền đến Lập Chính Điện.

Là cô ruột của Trường Tôn Nhuận, Trường Tôn Hoàng hậu nghe tin, đau buồn bệnh cũ tái phát, một lần suýt nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi được Hạ thái y và mọi người cứu chữa suốt một đêm, Trường Tôn Hoàng hậu cuối cùng cũng được cứu tỉnh.

Nhưng dù đã được cứu tỉnh, Hạ thái y và mọi người sau khi quan sát kỹ khí sắc của Hoàng hậu, đã bạo gan đưa ra thời hạn tử vong cho Trường Tôn Hoàng hậu.

Ngắn thì một tháng, dài thì nửa năm, Trường Tôn Hoàng hậu sẽ hương tiêu ngọc vẫn. ...

Lý Thế Dân nghe tin Trường Tôn Nhuận bị thiến, lại nghe Hạ thái y nói vậy, lúc đó suýt nữa ngất đi.

Thân tín số một của mình, Trường Tôn Vô Kỵ phát điên, càng khiến ông đau khổ không thôi.

Không khỏi nghĩ rằng, thân tín số một của mình, hết lần này đến lần khác, gặp phải khổ nạn như vậy.

Mình làm hoàng đế, làm anh rể, lại một chút cũng không giúp được gì.

Ngay cả thân tín của mình cũng không bảo vệ được, thiên hạ con dân sẽ nhìn mình như thế nào?

Lý Thế Dân trong lòng, càng nghĩ càng tức, cũng không làm theo lẽ thường.

Vừa ngồi lên long ỷ, đã phát ra tiếng gầm giận dữ như sấm: "Huyện lệnh Vạn Niên, Hình bộ Thị lang, Đại Lý Tự khanh, ba người các ngươi cút ra đây cho trẫm." Thành Trường An do huyện Vạn Niên và huyện Trường An tạo thành, lấy Chu Tước Nhai làm ranh giới.

Bình Khang Phường ở phía đông, chính là trong phạm vi của huyện Vạn Niên.

Chương 362

Hình bộ Thượng thư Trương Lượng, vì vụ án than gỗ, hiện vẫn bị giam trong đại lao Hình bộ, nên Hình bộ do người thứ hai là Hình bộ Thị lang chủ trì công việc hàng ngày.

Đại Lý Tự khanh, thì tương tự như tòa án của hậu thế, là pháp quan xử án.

Ba người nghe thấy giọng nói giận dữ như vậy của Lý Thế Dân, sợ đến run rẩy, không dám thở mạnh một tiếng, đứng ra.

Lý Thế Dân bước xuống long ỷ, đi đến giữa ba người, lạnh lùng nói: "Tốt, tốt lắm!

Đều là thần tử tốt của trẫm, an ninh gần đây của Trường An tốt như vậy, đều là nhờ phúc của các ngươi.

Quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của trẫm đối với các ngươi." Có thể ngồi ở vị trí quan lại như vậy, nếu ngay cả lời nói ngược của Lý Thế Dân cũng không nghe ra, thì cũng không cần làm quan nữa.

Ba người vội vàng quỳ xuống đất, đồng thanh hô lớn: "Bệ hạ xin bớt giận!

Bệ hạ tha mạng!" Lý Thế Dân lạnh lùng nói: "Bớt giận?

Bảo trẫm bớt giận?" "Quăng cổ chi thần của trẫm, tam công tử của Trường Tôn Vô Kỵ Đại Đường, ở lầu xanh bị người ta thiến, ông ta cũng điên rồi, bảo trẫm bớt giận?" Ông giơ chân, đá vào người Huyện lệnh Vạn Niên. "Huyện lệnh Vạn Niên ngươi làm cái gì?

Dưới sự cai trị của ngươi, an ninh sao lại kém như vậy?" Không chỉ một mình Huyện lệnh Vạn Niên bị liên lụy, người thứ hai của Hình bộ, Hình bộ Thị lang cũng bị Lý Thế Dân đá một cú trời giáng.

Vừa định đá Đại Lý Tự khanh, thì bị Lý Khác đang ngáp ngắn ngáp dài ngăn lại. "Hôn quân, ngoài việc bao che thân tín, mưu hại trung lương ra còn biết làm gì?" Lý Thế Dân đang lúc tức giận, nhìn Lý Khác trước nay luôn không đủ tôn kính mình, nghe hắn mắng mình là một hôn quân, tức giận gầm lên: "Lý Khác, ngươi hết lần này đến lần khác xung đột với trẫm, thật sự cho rằng trẫm không dám giết ngươi sao?" Ông lớn tiếng hét ra ngoài điện: "Ngưu Tiến Đạt, bắt tên nghịch tử Lý Khác này lại cho trẫm." Lý Thế Dân vốn tưởng rằng như vậy sẽ dọa được Lý Khác, cho hắn một bài học.

Nhưng không ngờ, Lý Khác không hề sợ hãi, thậm chí còn có chút mỉm cười.

Hắn kìm nén cảm xúc, nhàn nhạt nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, chuyện giết con tạm thời không vội, để con vạch trần tội trạng của một người trước, được không?" Nhưng vẻ mặt của Lý Khác, trong mắt Lý Thế Dân, là đang khiêu chiến hoàng uy.

Lý Thế Dân đang tức giận không cho Lý Khác cơ hội nào, nói với Ngưu Tiến Đạt đang do dự: "Ngẩn ra đó làm gì, mau bắt tên nghịch tử này lại." Đột nhiên, một người mà Lý Thế Dân vĩnh viễn không thích nhìn thấy, đã đứng ra.

Ông ta chỉ vào Lý Thế Dân mắng lớn. "Lý Thế Dân, ngươi không nghe lời can gián, lão thần hôm nay liều chết cũng phải nói với ngươi một phen." Quan viên bên cạnh lập tức ngăn lại: "Ngụy đại nhân à, Bệ hạ đang lúc tức giận, đừng hồ đồ." Ngụy Chinh gạt tay người đó ra, lạnh lùng nói: "Hoàng đế tức giận, ta không tức giận sao?

Ngô Vương vạch trần tội chứng của một người, tại sao không cho phép?" "Bởi vì tâm trạng của ngài không tốt?

Làm vua một nước, không kiểm soát được tình riêng, không kiềm chế được hành vi, làm sao trở thành vua một nước." "Lý Thế Dân, lão

phu hôm nay muốn đàn hặc ngươi." Lý Thế Dân nghe xong lời của Ngụy Chinh, mục tiêu phấn đấu trước đây, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Ông quay trở lại long ỷ, cố gắng bình ổn tâm trạng, nói với Ngưu Tiến Đạt: "Ngưu Tiến Đạt, ngươi lui xuống trước đi." Sau đó liền hỏi Lý Khác. "Khác nhi, phụ hoàng tha thứ cho con lần này va chạm, nhưng nếu có lần sau, nhất định sẽ trọng phạt.

Nói đi, lần này con đàn hặc ai?" Lý Khác cười nói: "Con đàn hặc Trường Tôn Nhuận." Lý Thế Dân nghe xong, lửa giận vô danh lại bùng lên. "Không thể bỏ qua sao?" Sắc mặt Lý Khác đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hắn nói từng chữ một: "Không, thể, được!" Đã quen với việc Lý Khác gây rối, Lý Thế Dân lần đầu tiên thấy Lý Khác, dùng giọng điệu và sắc mặt nghiêm túc như vậy để nói chuyện.

Ông đoán rằng Lý Khác tiếp theo sẽ có bằng chứng, liền thở dài nói: "Trường Tôn Nhuận bị thiến rồi, Trường Tôn Vô Kỵ điên rồi, thế nào, nghịch tử câm miệng được chưa." Cuối cùng, Lý Thế Dân không kiểm soát được cảm xúc của mình, lại mắng Lý Khác một trận.

Ngụy Chinh đối với thái độ của Lý Thế Dân vô cùng bất mãn, vừa đứng ra, Lý Thế Dân lập tức đổi giọng: "Khác nhi, vậy con mau nói đi, con muốn đàn hặc Trường Tôn Nhuận, rốt cuộc có tội nghiệt gì!" "Nếu chứng cứ xác thực, trẫm nhất định sẽ không tha." Ngụy Chinh đối với biểu hiện của Lý Thế Dân, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Xuất thân là Ngự sử, ông thấy lời can gián của mình có hiệu quả tích cực, trong lòng vô cùng vui mừng.

Các Ngự sử khác, thấy thần tượng của mình, khiến Bệ hạ cao cao tại thượng, bị nói đến mức á khẩu không trả lời được, và nhanh chóng thay đổi giọng điệu.

Vì vậy, họ đều hướng ánh mắt sùng bái về phía Ngụy Chinh.

Ánh mắt nhìn về phía Lý Thế Dân, thì đầy vẻ sắc bén.

Lý Thế Dân nhìn đám Ngự sử và một số người khác, nhìn mình như sói nhìn cừu, không khỏi bi thương.

Hôn quân tốt không làm, lại đi làm thiên cổ nhất đế.

Mắng người không được mắng.

Nổi giận không được nổi.

Giết người không được giết.

Mỗi ngày phải chịu sự phê bình và soi mói của các đại thần này.

Cuộc sống này, sao mà khó khăn thế?

Trẫm là Bệ hạ mà!

Lý Thế Dân lần đầu tiên trong đời, có ý định thoái vị.

Lý Khác lúc này không quan tâm đến Lý Thế Dân, chỉ muốn nhanh chóng công bố tội trạng của Trường Tôn Nhuận ra công chúng, dựa vào sức mạnh của mọi người, một lần tiêu diệt chính địch.

Hắn từ trong lòng lấy ra một bản tấu chương, nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, hôm nay con muốn đàn hặc ba tội lớn của Trường Tôn Nhuận." "Thứ nhất: Ba năm trước, ở lầu xanh Trường An, hắn đã ngược đãi lâu dài hàng trăm nữ tử lầu xanh." "Trong đó, tử vong 33 người, trọng thương 12 người, những người còn lại đều có thương tích trên người." "Trên tấu chương có ghi chi tiết danh sách những người bị hại." Hắn lại từ trong lòng lấy ra một miếng vải.

Trên đó viết nguệch ngoạc đầy tên.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trên miếng vải có đầy những dấu tay chi chít.

Miếng vải này, chính là huyết thư và dấu tay của các nhân chứng.

Tấu chương và miếng vải, lần lượt được đặt trước mắt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân nhanh chóng liếc qua tấu chương, sau đó nhìn miếng vải đầy vết máu, mày nhíu chặt.

Ông ra lệnh cho Ngô công công đưa tấu chương và miếng vải cho các đại thần xem, sau đó hỏi: "Chỉ là lời nói một phía của con, chứng cứ không đủ." Lý Khác cười cười nói: "Con chỉ thay mặt các nữ tử lầu xanh bị hại ở thành Trường An, chuyển đạt tình cảnh bi thảm của họ mà thôi." "Còn về chứng cứ, tin rằng nha môn và Hình bộ, nhất định sẽ nhanh chóng điều tra rõ sự thật." "Đến lúc đó, thật giả, tự nhiên sẽ biết." Lý Khác tiếp theo lại từ trong lòng lấy ra tấu chương. "Án mạng mà Trường Tôn Nhuận đã phạm phải." Trên đó viết rằng, Trường Tôn Nhuận vì đánh bạc thua, lòng mang oán hận, nên đã âm thầm giết người. "Vụ án Trường Tôn Nhuận cướp đoạt dân nữ, hại một đôi vợ chồng song song tuẫn tình." Lý Thế Dân nghe xong, cũng không xem một mình nữa.

Ông ra lệnh cho người đọc to trước mặt các đại thần.

Mọi người nghe xong, có người tức đến nghiến răng nghiến lợi, có người tức đến đấm ngực dậm chân, có người đa sầu đa cảm, tuyến lệ phát triển, càng khóc ngay tại chỗ. "Hành vi cầm thú, trời đất không dung." "Kỹ nữ tuy thân phận thấp kém, nhưng cũng là người, sao có thể lăng nhục như vậy?" "Vợ chồng kia thật thảm, con của họ ở đâu?

Ta nhận nuôi!" Ngụy Chinh nghe xong, cũng có chút lệ mắt lưng tròng.

Chương 363

"Bệ hạ, thần chờ sơ suất, mới để cho tên ác đồ như Trường Tôn Nhuận, dám ở dưới chân thiên tử, làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Xin Bệ hạ trách phạt." Các đại thần đồng thanh hô lớn: "Là cha mẹ của thiên hạ con dân, không bảo vệ được con dân, là lỗi của chúng thần." "Bệ hạ, không nói gì khác, Trường Tôn Nhuận đáng bị lăng trì xử tử, vi thần kiến nghị không cần đợi đến sau thu vấn trảm, hôm nay có thể lôi ra Thái Thị Khẩu ở chợ Đông, lăng trì xử tử." "Trường Tôn Nhuận sống thêm một ngày, lòng dân sẽ tan rã thêm một ngày, đừng đợi đến khi lòng dân nguội lạnh, thì đã muộn rồi.

Bệ hạ, chuyện này không thể đợi thêm nữa." Lý Thế Dân cũng tức đến mức răng va vào nhau lập cập.

Lòng chính nghĩa trỗi dậy, ông lập tức hét lên: "Người đâu, đến phủ Trường Tôn, bắt Trường Tôn Nhuận, Hình bộ và Đại Lý Tự khanh, lập tức thẩm tra.

Nếu những gì trên tấu chương đều là thật, lập tức lôi ra Thái Thị Khẩu xử tử." Sau đó ông nói với Lý Khác: "Khác nhi, sau khi xác định tội trạng, con làm giám trảm quan." Lý Khác gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng.

Khiến cha con Trường Tôn Vô Kỵ càng bị giày vò, phần thưởng của hệ thống Thần cấp tuyển trạch càng phong phú.

Những việc ta làm mấy ngày nay, chắc hẳn sẽ nhận được phần thưởng tốt.

Lý Tĩnh và Phòng Huyền Linh, trong ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

Bởi vì, Trường Tôn Vô Kỵ tính tình đại biến sắp sụp đổ, giang sơn Đại Đường, sẽ ổn định hơn nhiều.

Lý Tĩnh nghĩ rằng, cha con Trường Tôn Vô Kỵ thảm như vậy, con gái của mình cuối cùng cũng không cần phải gả cho hắn nữa.

Trong lòng họ, đồng thời nảy sinh một ý nghĩ.

Ngày Ngô Vương tỏa sáng rực rỡ, không còn xa nữa!

Vừa kết thúc buổi chầu, Lý Khác đích thân dẫn đội, chuẩn bị tìm chứng cứ phạm tội của Trường Tôn Nhuận. "Huyện lệnh Vạn Niên, đến Hồng Tụ Các tìm Vương má má, ở đó có chứng cứ Trường Tôn Nhuận ngược đãi nữ tử lầu xanh." "Hình bộ Thị lang, đi điều tra vụ án Trường Tôn Nhuận cướp đoạt dân nữ." "Đại Lý Tự khanh, đi tra vụ án Trường Tôn Nhuận đánh bạc giết người." "Nhớ kỹ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không được tiêu cực lười biếng, dây dưa dài dòng." "Nếu bản vương phát hiện có người thông báo tin tức, có người không làm việc cần làm, kết quả các ngươi biết rồi đấy." Huyện lệnh Vạn Niên, Hình bộ Thị lang và Đại Lý Tự khanh, đối với Ngô Vương Lý Khác gần đây đang nổi như cồn, hoàn toàn nghe theo răm rắp, căn bản không dám có nửa điểm dương phụng âm vi. "Ngô Vương điện hạ xin yên tâm, huyện nha chúng tôi nhất định sẽ dùng hết toàn lực, dùng tốc độ nhanh nhất điều tra rõ chân tướng." "Hình bộ chúng tôi, cũng sẽ coi vụ án của Trường Tôn Nhuận, là vụ án quan trọng nhất hiện nay." "Ngô Vương điện hạ, nếu Đại Lý Tự của tôi làm không tốt, xin hãy lấy đầu của vi thần đi." Lý Khác đối với thái độ của ba người vô cùng hài lòng.

Quả nhiên, mệnh lệnh mà Lý Khác ban bố sau khi tan chầu, đến giờ Mùi buổi chiều, Huyện lệnh Vạn Niên và những người khác, đã tìm được tất cả chứng cứ phạm tội của Trường Tôn Nhuận.

Lý Khác dẫn theo nhân chứng, vật chứng và ba người của phủ

nha, hùng hổ đi về phía phủ của Trường Tôn Vô Kỵ. "Bành bành bành." "Mở cửa, mở cửa." Quản gia phủ Trường Tôn, mở cửa ra nhìn, thấy Lý Khác dẫn theo hàng trăm người đứng trước mặt mình, lập tức sợ đến tè ra quần. "Ngô Vương điện hạ, xin đợi một chút, tôi đi bẩm báo đại tiểu thư." Lý Khác một cước đá ông ta ngã xuống đất, đi đầu bước vào phủ Trường Tôn.

Trường Tôn Vô Kỵ dù sao cũng có ảnh hưởng cực lớn trong triều, quan hệ với các thế gia cũng không tệ.

Thực ra sau khi tan chầu, sớm đã có quan viên phe Trường Tôn Vô Kỵ, đến phủ thông báo tin tức rồi.

Nhưng Lý Khác, đối với việc này sớm đã có phòng bị.

Hắn sớm đã ra lệnh cho Hứa Chử dẫn người, bao vây phủ Trường Tôn Vô Kỵ kín như bưng, việc thông báo cho Trường Tôn Vô Kỵ, căn bản là không thể.

Vì vậy, người trong phủ Trường Tôn, đối với chuyện xảy ra vào buổi chầu hôm nay, hoàn toàn không biết.

Điều bất ngờ hơn là, người trong phủ Trường Tôn không hề có bất kỳ sự phản kháng nào.

Sở dĩ thuận lợi như vậy, hoàn toàn là vì Trường Tôn Vô Kỵ hiện đang ở trong trạng thái nửa điên nửa tỉnh.

Từ khi biết Trường Tôn Nhuận bị thiến được một canh giờ, ông ta bắt đầu sốt cao, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Trường Tôn phu nhân, sớm đã điên rồi.

Trường Tôn Phinh Đình, tuy thông minh lanh lợi, nhưng chưa bao giờ quản lý những việc này trong phủ.

Vì vậy, lúc này phủ Trường Tôn, không có một người nào có thể

chủ trì đại cục.

Không lâu sau, Trường Tôn Nhuận thân thể cực độ suy yếu, liền bị đưa đến trước mặt Lý Khác. "Lý Khác, ngươi muốn làm gì?" "Mau ra lệnh cho thủ hạ của ngươi thả ta ra, ngươi có biết ta là ai không?" "Ngươi muốn đưa ta đi đâu, ta không có tội, không thể bắt ta." "Đợi đa đa của ta tỉnh lại, từng người các ngươi đều không thoát khỏi trừng phạt." Lý Khác tát một cái, lạnh lùng nói: "Câm miệng cho ta, để dành chút sức lực mà uống canh Mạnh Bà đi.

Sớm quên đi kiếp này, những chuyện khuất tất ngươi đã làm, để sớm đầu thai." Hắn phất tay, nói: "Đưa hắn đến Chu Tước Nhai, Thái Thị Khẩu." Trường Tôn Nhuận tuy bất tài vô học, nhưng trong tình huống này bị trói đến Thái Thị Khẩu, sớm đã ý thức được kết cục của mình.

Hắn đột nhiên la hét với quản gia: "Quản gia, quản gia, mau đi tìm đại tiểu thư, đại tiểu thư quan hệ tốt với Lý Khác, vẫn luôn coi hắn như em trai ruột, có đại tỷ cầu xin, Lý Khác nhất định sẽ tha mạng cho ta." Quản gia nghe xong lập tức đi về phía nội viện phủ Trường Tôn.

Hình bộ Thị lang và những người khác nghe xong, lại liên tục lắc đầu.

Xem ra Trường Tôn Nhuận đã hoảng đến mức nói năng lung tung rồi.

Lúc này nói những lời này có ích gì.

Nói những lời này trước mặt mọi người, chẳng phải là đang tạo cớ cho người ta sao?

Như vậy, muốn giúp cũng không giúp được.

Trường Tôn Nhuận chịu đựng cơn đau kịch liệt ở hạ bộ, cười làm

lành nói: "Ngô Vương điện hạ, có thể tha cho ta được không?

Nếu ngài tha cho ta, ta làm mai cho ngài được không?" Lý Khác nghe vậy, lập tức hỏi: "Ồ?

Lời này nói thế nào?" Dù sao Trường Tôn Nhuận hôm nay chắc chắn phải chết, lúc này trêu chọc hắn một chút, cũng là một chuyện khá thú vị.

Trường Tôn Nhuận lén lén lút lút, thần thần bí bí nói: "Ngô Vương điện hạ, ngài có biết vì sao đại tỷ của ta đã 20 tuổi mà vẫn chưa lấy chồng không?" Nếu Trường Tôn Nhuận nói chuyện khác, Lý Khác một chút hứng thú cũng không có.

Nhưng nếu là chuyện vì sao Trường Tôn Phinh Đình chưa lấy chồng, thì hắn có hứng thú lớn.

Theo phong tục Đại Đường, 12 tuổi đã có thể lấy chồng.

Ví dụ nổi tiếng nhất, Trường Tôn Hoàng hậu 12 tuổi đã gả cho Lý Thế Dân.

Nữ tử bình thường, đều 14, 15 tuổi lấy chồng. 17, 18 tuổi lấy chồng, đều thuộc về kết hôn muộn.

Cô nương 20 tuổi chưa lấy chồng như Trường Tôn Phinh Đình, có thể được gọi là, gái ế phiên bản Đại Đường.

Lý Khác không nhịn được hỏi lại: Tuy nhiên, Lý Khác tiếp xúc với Trường Tôn Phinh Đình không nhiều.

Nhưng qua vài lần tiếp xúc ít ỏi, hắn có thể cảm nhận được sự quan tâm xuất phát từ nội tâm của nàng.

Lý Khác thật sự có chút khó chịu, trong lòng vô cùng bức bối.

Trường Tôn Phinh Đình tuy không hay cười, nhưng lại có thể trở thành chất keo gắn kết hai người Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca,

đủ để chứng minh sức hút nhân cách của nàng.

Phòng Phụng Châu có dung mạo quán tuyệt Đại Đường, vẻ đẹp thanh thuần mỹ lệ.

Chương 364

Lý Anh Ca anh tư hiên ngang, vẻ đẹp năng động.

Còn Trường Tôn Phinh Đình, đối xử với người hòa nhã, ở chung với ai cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái và vui vẻ.

Đó là vẻ đẹp dịu dàng.

Một Trường Tôn Phinh Đình dịu dàng đáng yêu như vậy lại có người trong lòng, Lý Khác trong lòng cảm thấy khó tả.

Nàng sắp trở thành vợ người ta.

Sự dịu dàng của nàng sẽ không còn dành cho hắn nữa.

Buổi tối sẽ phải ngủ chung giường với người khác...

Nghĩ đến đây, Lý Khác không chỉ khó chịu nữa, mà là bùng nổ và phẫn nộ.

Hắn một tay tóm lấy Trường Tôn Nhuận bên cạnh, ngữ khí không một chút tình cảm nào nói: "Đi, đến Chu Tước Nhai, Thái Thị Khẩu, những bá tánh chịu khổ nạn ở đó không đợi được nữa rồi." Tất cả mọi người có mặt đều có thể cảm nhận rõ ràng sát khí trong lời nói của Lý Khác.

Càng không cần phải nói đến đương sự sắp bị xử tử, Trường Tôn Nhuận.

Hắn khóc lớn la hét: "Đại tỷ, đại tỷ mau cứu đệ đệ với." Nhưng trong phủ Triệu Quốc Công rộng lớn như vậy, lại không một ai dám đi thông báo cho Trường Tôn Phinh Đình nữa.

Càng không có ai đến nghe ngóng.

Nội viện phủ Triệu Quốc Công.

Nhìn Trường Tôn Vô Kỵ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nắm chặt tay, nàng thở dài một hơi nói: "Cha, Khác đệ, tại sao hai người không thể hòa thuận với nhau chứ?" "Mối quan hệ như vậy, khiến Phinh Đình bị kẹt ở giữa, Phinh Đình thật khó xử." Một bên là người sinh ra, nuôi nấng mình từ nhỏ.

Một bên là Lý Khác, người khiến mình cảm thấy vui vẻ, cảm thấy hạnh phúc.

Trong lòng nàng, cả hai đều là người thân yêu nhất.

Nhưng, tại sao không thể hòa thuận, cùng nhau vì Đại Đường cống hiến chứ?

Quản gia lồm cồm bò dậy chạy vào phòng ngủ của Trường Tôn Vô Kỵ, nói với Trường Tôn Phinh Đình đang tinh thần uể oải, mặt đầy nước mắt: "Đại tiểu thư, Ngô Vương dẫn người áp giải công tử đến Chu Tước Nhai, Thái Thị Khẩu rồi!

Đại tiểu thư, mau đi cứu công tử đi." Trường Tôn Phinh Đình nghe xong, kinh ngạc đến mức bật dậy khỏi giường, mặt đầy kinh hoàng nói: "Thái Thị Khẩu?

Đó là nơi hành hình mà!" Cũng trong khoảnh khắc đó, Trường Tôn Phinh Đình cười khổ nói: "Đi thì cứ đi thôi, những việc tam đệ đã làm trước đây, quả thực tội ác tày trời." "Sớm đã phải có ngày hôm nay, chết không đáng tiếc." Nàng lau nước mắt trên mặt, cuối cùng bảo quản gia chuẩn bị một chút đồ đạc...

Chu Tước Nhai, Thái Thị Khẩu.

Các bá tánh nhận được tin tức, lúc này đều co giò chạy về phía Thái Thị Khẩu.

"Mọi người mau đến Thái Thị Khẩu xem náo nhiệt đi, đại ác côn Trường Tôn Nhuận sắp bị chém đầu rồi!" "Có chuyện tốt như vậy,

thật là trời có mắt." "Làm ăn gì nữa, Trường Tôn Nhuận luôn bắt nạt chúng ta hôm nay bị chém đầu, đi xem kẻ thù bị giết không sướng sao?" Trong thời gian cực ngắn, Thái Thị Khẩu vừa nãy còn không có bao nhiêu người, lúc này đã ồn ào náo nhiệt, đầu người chen chúc.

Do người quá đông, Thái Thị Khẩu vô cùng ồn ào.

"Trường Tôn công tử hôm qua vừa bị thiến, hôm nay lại bị chém đầu, cũng đáng thương quá nhỉ!" "Đáng thương?

Mấy chục mạng người không đáng thương sao?" "Trường Tôn Nhuận tác oai tác quái, bắt nạt bá tánh, chết hay lắm!" "Chúc hắn sớm ngày đoàn tụ với hai người ca ca ở âm gian." "Ngô Vương điện hạ liên tiếp chém ba đại hoàn khố của thành Trường An, thật là phúc của Đại Đường ta, phúc của vạn dân." Lý Khác ngồi trên đài giám trảm, từ trên cao nhìn xuống các bá tánh mặt mày kích động, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Danh tiếng của Trường Tôn Nhuận thật tệ, trong thời gian ngắn như vậy mà đã tụ tập được nhiều người đến mắng chửi, xem hắn bị chém đầu.

Dưới sự nhắc nhở của Hứa Chử, Lý Khác nói: "Các vị phụ lão hương thân, hôm nay bản vương phụng mệnh tra xử tội chứng của Trường Tôn Nhuận, cho vạn dân một lời giải thích, cho tử dân Đại Đường một bầu trời trong sạch." "Qua sự hợp tác của nha môn Vạn Niên, nha môn Hình bộ và Đại Lý Tự, hiện đã tra rõ tội chứng của Trường Tôn Nhuận như sau." "Làm nhục, ngược đãi nữ tử thanh lâu." "Vì thua bạc, tàn sát người nhà họ Trương ở thành đông." "Cậy thế bắt nạt người, trêu ghẹo nương tử nhà họ Lý ở thành bắc, hại vợ chồng nàng phải cùng nhau tuẫn tình." "Vụ án đầu độc ở phường An Dương năm ngoái, khiến mười lăm người tử vong, đến nay vẫn còn bảy mươi tử dân bị trúng độc không thể xuống giường." "Trường

Tôn Nhuận đã phạm phải nhiều tội chứng như vậy, hành vi tàn nhẫn, bản tính ác độc.

Hôm nay tra rõ tất cả sự thật, tội đáng tru di, phán trảm lập quyết." Ba chữ "trảm lập quyết" của Lý Khác vừa thốt ra, hàng vạn người ở Thái Thị Khẩu lập tức phát ra tiếng reo hò vang trời dậy đất.

"Giết hay lắm!" "Ngô Vương anh minh!" "Trời Đại Đường sáng rồi." Trường Tôn Nhuận lúc này đã sợ đến tè ra quần, tinh thần uể oải nhìn về phía phủ Triệu Quốc Công, hy vọng người của gia tộc có thể cứu mạng mình.

Nhưng, cuối cùng, nguyện vọng của hắn đã tan thành mây khói.

Một thanh đại đao sắc bén vô cùng, phản chiếu ánh mặt trời, chém xuống cổ hắn.

Đao phủ ra tay, đầu rơi xuống đất.

Tên ác bá nổi danh thành Trường An, Trường Tôn Nhuận cuối cùng đã phải đền tội.

Có người ở Thái Thị Khẩu, ngã xuống đất khóc lóc thảm thiết.

Có người chạy đi báo tin.

Có người vui mừng múa tay múa chân.

Lý Khác nhìn cảnh này, trong lòng cũng vô cùng kích động.

Bởi vì, hệ thống đã thưởng rồi!

"Ting, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ của Hệ thống Thần cấp tuyển trạch." "Hiện tại phát phần thưởng." "Phần thưởng một: Thần cấp dự ngôn thuật (kỹ năng vĩnh cửu)" "Phần thưởng hai: Thần cấp y thuật (kỹ năng vĩnh cửu)" "Phần thưởng ba: Thuật chế tạo xi măng" Lý Khác vừa nghe, trong lòng đã cười nở hoa.

Ba lựa chọn đều vô cùng lợi hại.

Đầu tiên, Thần cấp dự ngôn thuật.

Đúng như tên gọi, thứ này có thể dự đoán được các sự kiện trong tương lai.

Có thể giúp hắn tránh được những nguy hiểm sau này.

Đương nhiên, đối với hắn thì thực ra cũng không có tác dụng gì.

Dù sao hắn là một người có hệ thống, thể năng hơn một trăm, ai có thể làm gì được hắn chứ!

Thuật dự ngôn, tác dụng lớn nhất, chính là dành cho Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu.

Dù sao các nàng không có hệ thống, lại là những nữ tử yếu đuối, hơn nữa còn là những nữ tử yếu đuối vô cùng xinh đẹp.

Thuật dự ngôn này có thể giúp các nàng tránh được tai nạn.

Không chỉ vậy, thuật dự ngôn còn có thể dự báo thời tiết bất thường trong tương lai, có thể giúp hắn chuẩn bị đối phó.

Thần cấp y thuật thì càng không cần phải nói, bất kể là ở hậu thế hay ở Đại Đường nơi y thuật cực kỳ kém cỏi, nó đều là sự tồn tại như đấng cứu thế.

Có nó, bao nhiêu người một chân đã bước vào điện Diêm Vương, có thể sống lại.

Trong đó người cần nó cấp bách nhất, chính là Trường Tôn Hoàng Hậu.

Theo báo cáo của thám tử, thái y tối qua đã hạ thông báo tử vong cho Trường Tôn Hoàng Hậu.

Chương 365

Trường Tôn Hoàng Hậu không chỉ không phải mẹ ruột của hắn, mà còn là mẫu hậu của những người tranh đoạt hoàng vị.

Càng là em gái ruột của kẻ thù số một Trường Tôn Vô Kỵ.

Là đối tượng tranh sủng số một của mẫu phi Dương Phi.

Nhưng qua việc thông thạo sử sách ở hậu thế, cũng như qua khoảng thời gian xuyên không đến Đại Đường, Lý Khác hiểu về Trường Tôn Hoàng Hậu.

Bà thực sự là một người tốt.

Đối với mẫu phi của hắn không hề chèn ép, ngược lại còn có quan hệ tốt, trong số đông đảo các tần phi hậu cung, là người tốt nhất.

Đối với hắn, bà cũng không hề có thù hận.

Ngược lại còn thường xuyên răn dạy ba người con trai của mình, phải hòa thuận với hắn.

Nhưng Lý Thừa Càn, Lý Thái và Lý Trị ba người, vì có Trường Tôn Vô Kỵ ở phía sau giở trò, nên không nghe lời bà.

Vì vậy, Trường Tôn Hoàng Hậu liền để con gái được sủng ái nhất của mình, Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất, chơi đùa nhiều hơn với hắn, tăng tiến tình cảm.

Đó cũng là lý do vì sao Lệ Chất không thân thiết với hai người anh ruột và một người em ruột của mình, ngược lại lại có quan hệ tốt nhất với Lý Khác, người anh cùng cha khác mẹ này.

Không chỉ vậy, Lý Khác nhiều lần nghe Dương Phi kể, Trường Tôn Hoàng Hậu có lần yêu cầu Trường Tôn Vô Kỵ, từ bỏ địch ý với

hắn.

Bà cũng nhiều lần khuyên can Lý Thế Dân, đừng ban thưởng cho Trường Tôn Vô Kỵ nữa.

Vì vậy, Thần cấp y thuật này, thật lợi hại.

Còn về thuật chế tạo xi măng, rõ ràng là có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với việc xây dựng Đại Đường.

Hôm nay Lý Khác không chỉ chém được người con trai duy nhất còn lại của kẻ thù số một Trường Tôn Vô Kỵ, mà còn nhận được ba phần thưởng vô cùng lợi hại.

Vì thế, Lý Khác trong lòng vô cùng vui vẻ, vừa ngân nga khúc hát vừa đi về vương phủ.

Hắn không chú ý rằng, hôm nay ở Thái Thị Khẩu không chỉ có bình dân bá tánh dưới đài.

Mà còn có những nhân vật tầm cỡ.

Trong đó có Lễ Bộ Thượng Thư Vương Khuê.

Hộ Bộ Thượng Thư Đường Kiệm.

Kẻ thích phun người số một Đại Đường, Thị trung Ngụy Chinh.

Thượng thư Tả phó xạ của Đại Đường Phòng Huyền Linh, cùng Binh Bộ Thượng Thư Lý Tĩnh, và con gái của họ, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, đều có mặt tại hiện trường.

Trên một tửu lầu đối diện Thái Thị Khẩu.

Lý Tĩnh thở ra một hơi dài, nâng chén rượu nói với Phòng Huyền Linh: "Trường Tôn Nhuận chết rồi, Anh Ca coi như an toàn." Phòng Huyền Linh cười, cụng ly với ông.

Phòng Phụng Châu hiếm khi nói với Lý Anh Ca: "Anh Ca, chúc

mừng nàng thoát một kiếp, kiếp sau sống sót." Lý Anh Ca trong ngày vui đặc biệt này, cũng lần đầu tiên trong đời cười với Phòng Phụng Châu, nói: "Cảm ơn đã quan tâm." Phòng Huyền Linh nhìn thi thể của Trường Tôn Nhuận, thở dài một hơi nói: "Phụ Cơ trong thời gian ngắn chưa đầy một năm, liên tiếp mất đi ba người con trai yêu quý." "Tuổi già sức yếu, xem ra Trường Tôn nhất tộc sắp không có người nối dõi rồi." Ông lại thở dài một hơi: "Phụ Cơ sau này tất định tính tình đại biến, cộng thêm bản tính vốn âm hiểm, không thể không đề phòng." Phòng Phụng Châu có chút không hiểu nói: "Cha, không phải có tin tức, Trường Tôn đại nhân điên rồi sao?

Chẳng lẽ tin đồn là giả?" Phòng Huyền Linh lắc đầu, chậm rãi nói: "Lời này không sai, tối qua gần hai ngàn người tận mắt chứng kiến, không thể là giả được." Ông tiếp tục giải thích: "Tâm lý của Phụ Cơ rất mạnh, tuy sẽ tạm thời vì mất con mà mất đi khả năng sinh dục, tinh thần thất thường." "Nhưng ta tin rằng nghỉ ngơi vài ngày sẽ hồi phục như cũ." Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy có lý.

Đồng thời, trong lòng họ lại có những lo lắng không nhỏ.

Một người không còn con cái, liệu có vì không còn gì để lo ngại, mà làm ra những chuyện càng kinh khủng và tàn nhẫn hơn không?

Vậy đối với Lý Khác, người đã liên tiếp giết ba người con của ông, khiến ông nhà tan cửa nát, ông ta sẽ có báo thù như thế nào?

Đúng lúc này, một bóng áo trắng bắt mắt xuất hiện trước mắt họ.

Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu định thần nhìn lại, trong nháy mắt nước mắt tuôn rơi.

"Phinh Đình tỷ tỷ thật đáng thương." "Ai, Phinh Đình tỷ tỷ là người tốt duy nhất trong nhà họ Trường Tôn rồi." "Phinh Đình tỷ tỷ đối với Ngô Vương tốt như vậy, bây giờ Ngô Vương lại đối xử với nhà họ Trường Tôn như thế, sau này nàng sẽ nhìn Ngô Vương như

thế nào đây?" Hai người muốn xuống an ủi Trường Tôn Phinh Đình, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào.

Bèn mặt mày bi thương, nhìn Trường Tôn Phinh Đình, thu dọn thi thể của Trường Tôn Nhuận mang về.

Trở về Ngô Vương phủ, Lý Khác nằm trên chiếc giường sưởi ấm áp vô cùng, chìm vào suy tư.

Mấy ngày trước từ U Châu trở về Trường An, đã xảy ra không ít chuyện.

Ảnh hưởng lớn nhất, chấn động nhất.

Chính là việc hắn làm cho Trường Tôn Vô Kỵ phát điên, rồi lại giết chết người con trai duy nhất còn lại của ông ta.

Đương nhiên, với sự hiểu biết của Lý Khác về Trường Tôn Vô Kỵ, ông ta không thể nào điên được.

Dù sao, ông ta cũng là một nhân vật nổi danh trong lịch sử, một kẻ âm hiểm.

Người như vậy, không thể vì một chút đả kích mà phát điên, nhiều nhất chỉ là tinh thần không bình thường một hai ngày mà thôi.

Vài ngày nữa sẽ khỏe lại.

Thứ hai: Điều khiến Lý Khác cảm thấy tiếc nuối là, trong khoảng thời gian Lý Khác và Trường Tôn Vô Kỵ xung đột, không có nhiều bóng dáng của các thế gia xuất hiện.

Vì vậy, Lý Khác cũng không đả kích được bao nhiêu thế gia.

Điều này sẽ để lại một mầm họa cho sau này, vì một trợ lực lớn của Trường Tôn Vô Kỵ, chính là sự ủng hộ của các thế gia.

Thứ ba: Mồi lửa cho cuộc xung đột giữa Lý Khác và Trường Tôn Vô Kỵ, vụ án tích trữ than củi ở Trường An, cũng vì hắn phát hiện

mỏ than ở U Châu.

Cộng thêm Tiết Nhân Quý nhanh chóng công phá Đại Đồng, chiếm được vô số mỏ than lộ thiên ở Đại Đồng.

Khiến sản lượng than tăng mạnh, giải quyết được nguy cơ mùa đông thiếu than củi, cũng như không mua được than củi của tử dân thành Trường An.

Cộng thêm lò sưởi hồi phong do Lý Khác phát minh, cũng như sự phổ biến của giường sưởi.

Bá tánh thành Trường An có thể yên ổn trải qua một mùa đông ấm áp, sẽ không xuất hiện tình huống người chết cóng quy mô lớn.

Thứ tư: Gần mười ngày ở Trường An, đều không nhận được thư cầu cứu của Quách Gia và Tiết Nhân Quý, Quan Vũ về việc Đột Quyết xâm phạm.

Điều đó có nghĩa là, Đột Quyết hiện tại có lẽ đang gặp phải nguy cơ rét đậm nghiêm trọng.

Nếu không theo thói quen của chúng, mùa đông chính là thời điểm tốt để cướp bóc quy mô nhỏ ở biên giới.

Thứ năm: Đột Quyết là một mầm họa lớn của Lý Khác, nhưng kẻ cần phải trừ khử trước, chính là những kẻ đe dọa trực tiếp đến tính mạng của hắn.

Chương 366

Tuy hắn không sợ, nhưng chỉ cần bọn chúng còn tồn tại một ngày, Lý Khác cũng không thể yên ổn sống một ngày tốt đẹp.

Thứ sáu: Thuật quét hình được hệ thống thưởng lần trước, Lý Khác chưa dùng, phải tìm một cơ hội dùng đi.

Thứ bảy: Vì gần đây vô cùng bận rộn, nên con Bạch Đề Ô do Lý Thế Dân ban tặng, mang tính đặc thù lớn, hắn vẫn chưa kịp tặng cho người phụ nữ duy nhất của mình hiện tại, Lý Anh Ca.

Sau khi Lý Khác tổng kết lại những chuyện trong mấy ngày qua, liền bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

Thứ nhất: Trường Tôn Vô Kỵ không thể bỏ qua, có thời gian có cơ hội, nhất định phải xử lý.

Dù sao đó là kẻ địch lớn nhất, loại kẻ địch không chết thì ta vong.

Lý Khác, nhất định sẽ không tha cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Thứ hai: Là một trợ lực lớn của Trường Tôn Vô Kỵ, các thế gia cũng không thể bỏ qua.

Bọn chúng cấu kết với nhau, gây họa cho bá tánh Đại Đường, phải diệt trừ tận gốc.

Thứ ba: Đột Quyết ở phương bắc, cũng phải giải quyết càng sớm càng tốt, nếu không Lý Anh Ca ngày nào cũng đòi đánh trận, đòi đi huấn luyện quân đội.

Hại hắn ngay cả thời gian ôn tồn với Lý Anh Ca cũng không có.

Đột Quyết à, trong mắt Lý Khác, căn bản không phải là thứ gì lợi hại.

Chỉ là một trở ngại lớn ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của hắn và Lý Anh Ca.

Đã là trở ngại, vậy thì phải loại bỏ.

Thứ tư: Mỏ diêm tiêu ở Phạm Dương, phải nhanh chóng sắp xếp người đi khai thác.

Khai thác mỏ, đương nhiên không phải để làm đá lạnh vào mùa hè, mà là để có thể chế tạo ra thuốc súng.

Như vậy, đối phó với kỵ binh Đột Quyết đến đi như gió, sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Thứ năm: Thời tiết năm nay thật sự quá bất thường, sang năm e rằng sẽ có đại nạn.

Phải chuẩn bị sớm cho tai nạn có thể xảy ra vào năm sau.

Nghĩ đến đây, Lý Khác hung hăng vỗ đùi mình một cái.

Muốn biết sang năm có tai nạn gì, dùng Thần cấp dự ngôn thuật vừa nhận được chẳng phải là xong sao?

Lý Khác đầy mong đợi mở kho hàng hệ thống, nhanh chóng bấm sử dụng Thần cấp dự ngôn thuật.

Lý Khác hỏi: "Dự ngôn những sự kiện trọng đại sẽ xảy ra ở Đại Đường vào năm sau!" Nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến Lý Khác không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Hệ thống chó má, mẹ nó lừa người.

Đây là phần thưởng mày cho tao à?

Căn bản không dùng được!" Nghe Lý Khác phàn nàn, hệ thống lập tức đứng ra nói: "Túc chủ, có thể sỉ nhục ta, có thể chửi ta, nhưng không thể sỉ nhục tôn nghiêm của hệ thống." "Từ xưa đến nay sản phẩm của hệ thống, đều là hàng tuyển.

Ngươi có thể xem thường hệ thống sao?" Không đợi Lý Khác nói ra lời của mình, hệ thống liền lập tức trả lời: "Thuật dự ngôn mà hệ thống thưởng, là kỹ năng vĩnh cửu, cho nên có thể nâng cấp." "Túc chủ vừa mới nhận được thuật dự ngôn, phạm vi thời gian có thể dự đoán, chắc chắn sẽ không quá xa." "Túc chủ muốn dự đoán chuyện của năm sau, vậy thì phải kích hoạt nhiều nhiệm vụ thần cấp tuyển trạch hơn, chỉ cần nhiệm vụ thần cấp tuyển trạch nhiều lên, thì số lần có thể kích hoạt nâng cấp thuật dự ngôn cũng sẽ nhiều hơn, thời gian túc chủ có thể dự đoán cũng sẽ xa hơn." "Không tin, chúng ta cứ chờ xem." Lý Khác nghe đến đây, bừng tỉnh ngộ.

Để kiểm chứng xem hệ thống có nói dối không, Lý Khác liền thử nghiệm: "Dự ngôn chuyện sẽ xảy ra trong vòng một phút tới!" "Thuật dự ngôn đang có hiệu lực, đang dự đoán." "Ting, dự đoán thành công." "Trong vòng một phút tới, Lý Anh Ca sẽ ăn mặc xinh đẹp đến Ngô Vương phủ." Lý Khác nghe vậy, lập tức nói với Hứa Chử: "Hổ Si, mau phân phó xuống dưới, chuẩn bị đồ ăn ngon, nghênh đón Anh Ca." Nghe Lý Khác phân phó, Hứa Chử không khỏi lắc đầu, hỏi: "Chủ thượng, làm sao ngài biết chủ mẫu sẽ đến?

Chẳng lẽ đã hẹn trước rồi sao?" Lý Khác cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không có, nhưng bản vương biết nàng ấy nhất định sẽ đến." Hứa Chử vẫn không tin, nhưng hắn có một ưu điểm, đó là Lý Khác bảo làm gì, hắn sẽ làm nấy.

Cho nên, Hứa Chử theo bản năng hỏi một câu xong, liền mang theo vẻ nghi ngờ đi ra khỏi đại sảnh, đi phân phó hạ nhân chuẩn bị đồ ăn ngon.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ tại sao Lý Khác lại tự tin như vậy, đột nhiên cảm thấy một luồng khí thế mạnh mẽ, khiến hắn có chút khó thở.

Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy Lý Anh Ca đang bước vào Ngô Vương phủ.

Miệng hắn kinh ngạc, có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng.

Lập tức, trong lòng Hứa Chử đối với Lý Khác bội phục không thôi.

Chủ thượng không chỉ biết đánh trận, biết mưu lược, mà còn có thể dự đoán!

Theo bước chân Lý Anh Ca tiến vào Ngô Vương phủ, trong đầu Lý Khác lập tức vang lên một tràng tiếng nhắc nhở.

"Ting, chúc mừng túc chủ, dự đoán Lý Anh Ca thành công, hiện tại thuật dự ngôn được thưởng bởi Hệ thống Thần cấp tuyển trạch, mở ra lần nâng cấp đầu tiên." "Nâng cấp thành công, phạm vi dự đoán của thuật dự ngôn, mở rộng thêm một ngày." "Xét thấy đây là lần đầu tiên dự đoán thành công, hệ thống đặc biệt miễn phí thưởng một lần dự đoán..." Lý Khác nghe được một nửa thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Anh Ca hiếm khi mặc trang phục nữ nhi, lập tức ngắt lời hệ thống: "Dự ngôn cái con khỉ, cút..." Hệ thống nghẹn ngào.

"Túc chủ, một lần từ chối, sẽ phải trả giá đắt đó." Lý Khác lười để ý đến lời phàn nàn của hệ thống, vì lúc này Lý Anh Ca đã thu hút toàn bộ ánh mắt của hắn.

Lý Anh Ca vóc dáng cao ráo, vì quanh năm đánh trận.

Trên người nàng không có một chút mỡ thừa nào, cho nên là một vóc dáng người mẫu tiêu chuẩn, mặc quần áo gì cũng đẹp.

Hôm nay nàng thay đổi cách ăn mặc gọn gàng trước đây, mặc một chiếc váy lông ngỗng màu đỏ sẫm, trông vô cùng diễm lệ.

Hôm nay nàng còn trang điểm đậm, khiến nàng càng thêm rạng rỡ.

Thực ra hoàn toàn là do góc nhìn của Lý Khác, trong mắt những người khác ở Ngô Vương phủ.

Lý Anh Ca là một nữ tướng quân uy nghiêm vô cùng, cao cao tại thượng, không hay nói cười, vô cùng nghiêm túc.

Cho nên, bao gồm Hứa Chử và Tiểu Nguyệt Nhi, tất cả mọi người, nhìn Lý Anh Ca với ánh mắt.

Đều tràn đầy kính sợ.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, hình tượng của Lý Anh Ca trong lòng họ, hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ thấy Lý Anh Ca vừa nhìn thấy Lý Khác, trên khuôn mặt không biểu cảm, lập tức hiện lên vẻ e thẹn và dịu dàng mà lứa tuổi này nên có.

Nàng đi chậm lại, yểu điệu bước đến trước mặt Lý Khác, sau đó nhanh chóng nhào vào lòng hắn.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa ngã ngửa.

Một giây trước còn là nữ tướng quân có khí thế cực lớn, một giây sau đã biến thành một thiếu nữ yếu đuối.

Càng kỳ lạ hơn, nàng đang làm nũng.

Mọi người, đặc biệt là Hứa Chử, nhìn Lý Khác với ánh mắt, giống như nhìn một vị thần.

Ngô Vương lợi hại quá, nữ tướng quân uy danh lừng lẫy như vậy, đã bị ngài ấy thu phục, dạy dỗ tốt đến thế.

Chương 367

Lý Khác đối với ánh mắt của mọi người, đặc biệt là của Hứa Chử, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cảm giác được người khác sùng bái này, thật sự quá sướng.

Lý do hắn thích Lý Anh Ca nhất, chính là vì Lý Anh Ca có thể mang lại cho hắn cảm giác chinh phục nồng nàn.

Thử nghĩ xem, một nữ tướng quân tung hoành sa trường, giết người như ngóe, uy nghiêm vô cùng, khiến vô số nam nhân hổ thẹn, được vô số nam nhân tôn sùng.

Ở trước mặt Lý Khác, lại không chút do dự thể hiện ra vẻ nữ nhi hiếm khi thể hiện.

Hướng hắn làm nũng!

Cảm giác này có sướng không?

Lý Khác đối với biểu hiện của Lý Anh Ca vô cùng hài lòng, vung tay một cái, nói với mọi người: "Tất cả lui xuống đi, đừng làm phiền ta và Anh Ca bàn chuyện quan trọng..." Mọi người đáp một tiếng, lần lượt đi ra khỏi đại sảnh.

Lý Anh Ca thấy mọi người đã lui ra ngoài, liền không nhịn được hôn lên môi Lý Khác...

Hồi lâu, Lý Anh Ca đắm đuối nhìn Lý Khác, dịu dàng nói: "Cảm ơn phu quân đã giết Trường Tôn Nhuận, nếu không theo tính cách của cha ta, nhất định sẽ gả ta cho hắn." Lý Khác cười nói: "Giữa vợ chồng với nhau, đừng nói mấy lời cảm ơn này.

Nàng phải cho ta một chút phần thưởng chứ." Lý Anh Ca nhìn ánh mắt của Lý Khác, sao có thể không hiểu ý hắn, liền lại hôn Lý Khác.

Ban ngày ban mặt Lý Khác cũng không muốn làm quá, liền chuyển chủ đề: "Đúng rồi, Anh Ca, ta thấy chiến mã của nàng đã già yếu, không thích hợp ra chiến trường nữa, hay là đổi một con khác đi, ta tặng nàng một con chiến mã tốt!" Lý Anh Ca không hổ là nữ nhân trên chiến trường, vừa nghe đến chiến mã, lập tức kích động nhảy ra khỏi lòng Lý Khác, nói: "Chẳng lẽ phu quân định tặng ta một trong Chiêu Lăng Lục Tuấn của bệ hạ sao?" Lý Khác gật đầu nói: "Đúng vậy, một trong Chiêu Lăng Lục Tuấn, Bạch Đề Ô, nàng thích không?" Lý Khác từ từ dụ dỗ: "Anh Ca thử nghĩ xem, cưỡi một con tuấn mã trắng cao lớn, tung hoành trên chiến trường đối đầu với Đột Quyết, đó là một cảnh tượng đẹp biết bao..." Lý Khác nói mãi, lại phát hiện Lý Anh Ca căn bản không có hứng thú lắm, không hiểu hỏi: "Tại sao nàng trông không vui chút nào vậy?" Lý Anh Ca cắn môi nói: "Phu quân cưỡi Bạch Đề Ô mới đẹp, vì như vậy mới là bạch mã hoàng tử." "Thực ra người ta thích, là một con khác trong Chiêu Lăng Lục Tuấn của bệ hạ, Táp Lộ Tử." Lý Khác thấy nàng đã có ý trung nhân, vẻ mặt rất muốn có, liền vỗ ngực, tự tin nói: "Không phải là Táp Lộ Tử sao?

Ta đảm bảo có thể lấy nó từ tay lão già đó cho nàng..." Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm phàn nàn.

Nàng nói thì nhẹ nhàng, có biết lúc đầu để có được con Bạch Đề Ô, lão cha của ta và Phòng Huyền Linh đã tốn bao nhiêu công sức không?

Nàng thật sự coi Chiêu Lăng Lục Tuấn là chiến mã bình thường sao?

Lý Anh Ca vừa nghe, kích động lại dâng lên một nụ hôn thơm.

"Khụ khụ khụ..." Một tiếng ho quen thuộc, vang lên sau lưng Lý Khác và Lý Anh Ca.

Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Mẫu phi, sao người lại đến đây?” Không chỉ hắn, mà các cung nữ phía sau bà, cũng dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn hắn.

Lý Anh Ca bị nhìn đến mức ngày càng xấu hổ, mặt sắp đỏ bừng lên.

Lý Khác không hiểu hỏi: “Mẫu phi sao lại đến Ngô Vương phủ của con, chẳng lẽ phụ hoàng lão già kia đã đồng ý cho người ra khỏi cung?

Đây quả là một chuyện lạ đời!” Lý Khác nói vậy là có lý do.

Bởi vì theo quy định, tần phi muốn ra khỏi cung, phải được hoàng đế cho phép.

Nếu không, không được phép tự ý ra khỏi cung.

Nếu bị phát hiện tự ý ra khỏi cung, nhẹ thì bị đánh roi, nặng thì bị tống vào lãnh cung, cả đời cũng đừng hòng ra ngoài.

Dương Phi lườm Lý Khác một cái nói: “Khác nhi, mẫu phi đã nói với con bao nhiêu lần rồi.

Không được gọi phụ hoàng như vậy, phải biết hiếu thuận với cha mẹ, hiểu chưa?” Dương Phi cũng biết, câu nói của mình chỉ là nói suông.

Cho nên bà cũng không đợi Lý Khác phản ứng, trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn.

“Đương nhiên là phụ hoàng cho phép, nếu không mẫu phi làm sao có thể tự ý ra khỏi cung được, mẫu phi không muốn bị phạt đâu.” “Phụ hoàng không chỉ cho phép mẫu phi ra khỏi cung, mà còn bảo mẫu phi đến nhờ con giúp một việc.” Lý Khác nghe vậy, có chút kinh ngạc.

Lý Thế Dân cũng có lúc phải nhờ hắn giúp đỡ, đây thật là một

chuyện kỳ lạ.

Rốt cuộc là chuyện gì, mà có thể khiến Lý Thế Dân phải nhờ vả chứ?

Lý Khác rất tò mò.

Dương Phi lúc này thở dài một hơi, đột nhiên có nước mắt rơi xuống.

Bà nghẹn ngào nói: "Mẫu hậu của con từ sau khi Trường Tôn Nhuận bị thiến, sức khỏe vẫn luôn không tốt." "Bây giờ, mẫu hậu đã hôn mê bất tỉnh rồi." Lý Khác và Lý Anh Ca nghe xong đồng thời kinh hô.

"Sao lại có thể như vậy?" Lý Khác lại hỏi một câu.

"Hạ thái y đã cứu sống mẫu hậu chưa?" Dương Phi lau nước mắt, giải thích: "Hạ thái y y thuật cao minh, đã cứu sống mẫu hậu.

Nhưng chưa đầy một canh giờ trước, bệnh tình của bà lại đột nhiên trở nặng, lại hôn mê bất tỉnh." Dương Phi trông vô cùng đau lòng, cắn răng ngẩng đầu, cố gắng không để nước mắt rơi xuống.

"Bây giờ Lập Chính Điện loạn thành một đoàn, bệ hạ không ăn không uống, không nói một lời." "Em gái Lệ Chất của con đã khóc ngất đi." "Con trai út của bà cũng đang khóc đòi tìm mẫu hậu." "Cảnh tượng đó thật sự khiến người ta không chịu nổi, mẫu phi mới lấy cớ ra ngoài." Lý Khác tuy đối với Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng tàn độc và bá đạo, nhưng đối với người khác lại rất có tình người.

Hắn cũng là người có tình cảm, cảnh sinh ly tử biệt như vậy, đừng nói là Dương Phi một người phụ nữ, mà ngay cả một hán tử cốt khí, nhìn thấy cảnh đó cũng sẽ không chịu nổi.

Lý Khác không nhịn được hỏi: "Vậy mẫu phi đến đây, chỉ là để tránh mặt thôi sao?

Thông báo cho nhi thần, đến gặp mẫu hậu lần cuối?" Trên mặt Dương Phi có chút tức giận, nhưng trong nháy mắt, khuôn mặt bà lại tràn đầy hy vọng.

Khiến Lý Khác cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Dương Phi mở miệng giải thích: "Mẫu phi ra khỏi cung đương nhiên không chỉ để tránh mặt, đương nhiên, càng không phải để con gặp mẫu hậu lần cuối, nếu thật sự như vậy, mẫu phi chỉ cần gọi một người đến nhắn tin là được, cần gì phải đích thân ra khỏi cung tìm con." Bà tiếp tục nói: "Mẫu phi ra khỏi cung, là để thay bệ hạ truyền lời, cũng là để thay người cầu xin Khác nhi giúp một việc." Lý Khác liền nói không dám.

Dương Phi đối với sự lễ phép của Lý Khác, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Bà vui mừng nhìn Lý Khác một cái, tiếp tục nói: "Phụ hoàng và mẫu phi đều biết con biết y thuật." "Khác nhi đã từng chữa khỏi bệnh cho Tần Thúc Bảo tướng quân, người phải chịu đựng sự dày vò của bệnh tật, lại mấy ngày trước chữa khỏi chân phải cho phụ hoàng, không còn đi cà nhắc nữa." "Đủ để chứng minh, Khác nhi có y thuật cao minh." "Cho nên mẫu phi hy vọng Khác nhi, có thể phát huy hết sở học của mình, giúp mẫu hậu của con xem bệnh, được không?" Nhìn vẻ mặt chân thành của Dương Phi, Lý Khác buột miệng nói: "Mẫu phi, chỉ cần có mẫu hậu ở đó, người sẽ không bao giờ là phi tử được sủng ái nhất, tại sao lại muốn nhi thần đi cứu chữa bà ấy?" Dương Phi tức giận nói: "Khác nhi nói bậy bạ gì vậy?" Lý Anh Ca thấy Dương Phi tức giận, lập tức đứng ra an ủi: "Dương phi nương nương, Ngô Vương điện hạ không có ý đó đâu." Dương Phi nghe Lý Anh Ca nói vậy, lại nhìn vào mặt Lý Khác, vẻ tức giận trên mặt, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Bà giải thích: “Bây giờ là thời kỳ quan trọng, căn bản không phải lúc tranh sủng, sao Khác nhi có thể nghĩ mẫu phi như vậy chứ?” “Huống hồ, mẫu phi và mẫu hậu tình như chị em, tình cảm vô cùng tốt, sao lại không hy vọng mẫu hậu của con có thể khỏe mạnh sống tiếp chứ?” Lý Khác nhìn vẻ mặt chân tình của Dương Phi, không khỏi thầm khen tấm lòng của bà.

Thực ra theo việc Trường Tôn Vô Kỵ tinh thần tạm thời không bình thường.

Cộng thêm Trường Tôn Hoàng Hậu lúc này bệnh nặng, nếu lúc này qua đời.

Thì Dương Phi, có một trăm phần trăm khả năng, trở thành hoàng hậu mới.

Lý Khác không ngờ Dương Phi đối với việc này không hề tỏ ra một chút vui mừng nào, ngược lại còn mở miệng cầu xin con trai mình cứu hoàng hậu.

Không khỏi khiến Lý Khác đối với con người của Dương Phi, cảm thấy vô cùng khâm phục.

Lúc này Dương Phi đột nhiên nói: “Ai, Hạ thái y đã nói, thực ra bệnh của mẫu hậu có thể cứu, Tôn Tư Mạc Tôn tiên nhân, nhất định có thể chữa khỏi cho mẫu hậu.” Lý Khác bây giờ tuy đã có Thần cấp y thuật, nhưng hiện tại hắn không rõ.

Thần cấp y thuật này, liệu có giống như thuật dự ngôn, cần phải nâng cấp hay không.

Vì vậy Lý Khác theo bản năng hỏi: “Không tìm Tôn Tư Mạc, Tôn tiên nhân sao?” Dương Phi lắc đầu nói: “Phụ hoàng đã phái người đi tìm rồi, nhưng đến nay, vẫn chưa tìm thấy!” Lý Khác đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Chương 368

Hắn lập tức sử dụng thuật dự ngôn, hỏi: "Một ngày sau, Tôn Tư Mạc sẽ xuất hiện ở đâu." Lý Khác thông qua thuật dự ngôn, đã biết được Tôn Tư Mạc đang ở đâu.

Kết quả dự đoán, khiến Lý Khác vô cùng hài lòng.

"Ting, chúc mừng túc chủ dự đoán thành công." "Tôn Tư Mạc hiện đang ở trên đường đến Trường An tại huyện Lam Điền." Huyện Lam Điền, cách thành Trường An chưa đầy trăm dặm.

Con Bạch Đề Ô do Lý Thế Dân ban tặng, có thể đi ngàn dặm một ngày.

Tức là, cưỡi Bạch Đề Ô đi đi về về nhiều nhất cũng chỉ mất nửa ngày, là có thể đón được Tôn Tư Mạc về.

Cứu người như cứu hỏa, bệnh tình của Trường Tôn Hoàng Hậu không thể trì hoãn thêm nữa.

Lý Khác lập tức gọi Hứa Chử: "Hổ Si, mau cưỡi Bạch Đề Ô, đến Lam Điền tìm Tôn thần y về." "Hổ Si, nhớ kỹ.

Sau khi đến huyện Lam Điền, nhất định phải hô lớn: Trường Tôn Hoàng Hậu bệnh nguy, mời Tôn thần y đến cứu chữa, làm như vậy, có thể nhanh chóng tìm được Tôn thần y." Hứa Chử luôn nghe lời Lý Khác, không nói hai lời liền rời đi.

Không lâu sau, Lý Khác nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, sau đó ngày càng xa.

Dương Phi ngạc nhiên nói: "Khác nhi, làm sao con biết, Tôn thần y đang ở Lam Điền?" Lý Anh Ca thì không hề nghi ngờ Lý Khác, trực tiếp nói với hắn: "Ta đi bẩm báo với cha, bảo cha nhường đường cho

Tôn thần y, cố gắng tránh bị cản đường." Lý Khác đối với sự tin tưởng của Lý Anh Ca, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Sau khi nhắc nhở Lý Anh Ca một vài điều cần chú ý, liền để nàng đi.

Dương Phi nhìn Lý Anh Ca đi xa, sau đó nhìn chằm chằm vào mặt Lý Khác, ánh mắt vô cùng thú vị.

Lý Khác đối với ánh mắt của Dương Phi, cảm thấy có chút không quen, liền mở miệng hỏi: "Mẫu phi, hôm nay người lạ quá, tại sao mẫu phi cứ nhìn chằm chằm vào mặt nhi thần vậy, thật ngại quá." Cung nữ bên cạnh Dương Phi cười nói: "Vương gia, trên mặt ngài có rất nhiều dấu son, Ngô Vương bây giờ, giống như một con heo hoa nhỏ." Dương Phi thì trêu chọc: "Xem ra, vị trí Ngô Vương phi, không ai khác ngoài Anh Ca rồi." Lý Anh Ca lúc này chưa đi xa, nghe Dương Phi nói vậy, trong lòng vui mừng không thôi.

Nàng lẩm bẩm: "Hôm nay ăn mặc một phen, cuối cùng cũng có hiệu quả, ta vốn định dùng nó để chọc tức Phòng Phụng Châu, không ngờ lại bị Dương phi nương nương bắt gặp." "Phòng Phụng Châu con hồ ly tinh nhỏ, lần này thua triệt để rồi nhé." Lý Khác nghe cung nữ và Dương Phi nói vậy, dù mặt dày như hắn, cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Trong lúc hắn đang cố gắng lau đi dấu son trên mặt, Ngô công công đột nhiên xông vào.

Hai mắt ông đỏ hoe, thần sắc vô cùng hoảng hốt.

Lý Khác vừa nhìn, trong lòng chùng xuống, đột nhiên có một dự cảm vô cùng xấu.

Đại công công này, vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Lý Thế Dân.

Thường thì không có chuyện lớn, sẽ không dễ dàng rời khỏi Lý

Thế Dân.

Nếu ông xuất hiện trước mặt mọi người, chứng tỏ, đã có chuyện lớn xảy ra.

Không chỉ Lý Khác có dự cảm không lành, Dương Phi dường như cũng đã đoán ra.

Bà có chút sợ hãi nhìn Ngô công công, giọng mếu máo hỏi: "Ngô công công, Ngô Vương, có chuyện quan trọng gì sao?" Ngô công công nghe xong, lập tức quỳ xuống đất nói: "Bẩm quý phi nương nương và Ngô Vương điện hạ, Hoàng hậu nương nương sắp không qua khỏi rồi." "Bệ hạ bảo nương nương và vương gia lập tức đến Lập Chính Điện, gặp Hoàng hậu nương nương lần cuối." Ầm...

Lý Khác nghe tin này, trong đầu như nổ tung, tư duy tạm thời mất kiểm soát.

Dương Phi phản ứng còn lớn hơn.

Bà hét lớn một tiếng "tỷ tỷ" xong, liền lùi lại một bước lớn, người thẳng đơ ngã về phía sau.

Lý Khác mắt nhanh tay lẹ, đỡ lấy bà.

Lý Khác hét lớn với hạ nhân bên ngoài: "Mau chuẩn bị xe ngựa, đến Lập Chính Điện." Trên đường đi, Lý Khác ngoài việc không ngừng an ủi Dương Phi, không nhịn được thở dài.

Hoàng hậu sắp không qua khỏi rồi sao?

Thật đáng tiếc.

Lý Khác và Dương Phi vừa đến Lập Chính Điện, đã cảm thấy không khí không đúng.

Không khí bi thương, tiếng khóc vang thành một mảnh.

Lý Khác định thần nhìn lại, chỉ thấy Lý Thế Dân hai mắt đờ đẫn,

tinh thần vô cùng uể oải.

Lệ Chất ngã lên người hoàng hậu, không ngừng gọi mẫu hậu.

Lý Trị thì quỳ trước giường, nước mắt không ngừng rơi.

Dương Phi nhìn thấy cảnh này, lập tức chạy lên phía trước, nắm chặt tay Trường Tôn Hoàng Hậu nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ, nhất định phải cố gắng lên." Lý Thế Dân nghe thấy tiếng Dương Phi, liền hồi phục thần trí.

Lại nhìn thấy Lý Khác, liền lập tức tiến lên cầu xin: "Khác nhi, phụ hoàng biết con biết y thuật, Khác nhi mau cứu mẫu hậu của con đi." Lý Khác có chút đau lòng nhìn Lý Thế Dân một cái.

Tuy Lý Thế Dân là một tên khốn, không chỉ giết anh giết em, ép cha thoái vị.

Cưỡng ép nạp tứ đệ Tề Vương phi tử.

Nhưng sự si tình của ông đối với Trường Tôn Hoàng Hậu, người sáng mắt đều có thể nhìn ra.

Trong lịch sử, từ sau khi Trường Tôn Hoàng Hậu bệnh mất, Lý Thế Dân liền không lập hoàng hậu nữa.

Có thể thấy tình cảm của ông đối với Trường Tôn Hoàng Hậu sâu đậm đến mức nào.

Lý Khác chưa kịp đáp lời, chỉ nghe Trường Tôn Hoàng Hậu đột nhiên ho không ngừng, hô hấp không thông, giãy giụa hai cái rồi không còn tiếng động nữa.

Lệ Chất vừa nhìn, lập tức hét lớn: "Mẫu hậu, mẫu hậu, người sao vậy?" "Thái y, thái y, mau xem mẫu hậu sao rồi!" Hạ thái y, người đã liên tục ba ngày ba đêm túc trực ở Lập Chính Điện, lập tức tiến lên xem.

Sau khi quan sát một hồi, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lý Thế Dân nói: “Xin bệ hạ, quý phi nương nương, Ngô Vương điện hạ, Tấn Vương điện hạ, Trường Lạc công chúa điện hạ.” “Nén bi thương!!!” Lời vừa dứt, tiếng khóc trong điện lập tức vang vọng khắp trời.

Trường Tôn Hoàng Hậu, băng hà?

Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất, nghe xong lập tức khóc lớn.

Lý Trị cũng khóc lóc thảm thiết, khóc vô cùng đau lòng.

Lý Thế Dân thì ngược lại, cười ha hả.

Cười xong, ông gầm lên: “Thiên Ngưu Vệ đâu?

Mau bắt hết tất cả thái giám và cung nữ trong Lập Chính Điện, toàn bộ lôi ra Chu Tước Nhai, Thái Thị Khẩu, chém đầu thị chúng.” Các thái giám và cung nữ nghe xong, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Lý Khác thì đối với sự huyên náo trong Lập Chính Điện lúc này, không hề để tâm.

Hắn hiện tại, đang cố gắng ghi nhớ lại các triệu chứng trước khi chết của Trường Tôn Hoàng Hậu.

Ho không ngừng, hô hấp không thông, đột nhiên tử vong.

Lúc này, Lý Khác đột nhiên nhớ lại kiến thức thường thức đã học ở hậu thế.

Chương 369

Lý Khác hét lớn một tiếng: "Tất cả im miệng cho bản vương, mẫu hậu chưa chết đâu!

Khóc cái gì mà khóc!" Lý Khác tuy không chắc chắn, nhưng tiếng hét này, lại cho mọi người hy vọng.

Cho nên, một tiếng hét, lập tức dập tắt tình trạng hỗn loạn trong Lập Chính Điện, cũng như tiếng khóc ồn ào đó.

Lý Khác không hề để ý đến vẻ hy vọng của Lý Thế Dân và những người khác, lúc này hắn đang cố gắng tìm kiếm kiến thức về đột tử và phương pháp cấp cứu ở hậu thế.

Hắn ra lệnh cho Lý Thế Dân: "Lão già, mau bế mẫu hậu xuống giường, để bà nằm ngửa trên đất." Lý Thế Dân ban đầu có chút do dự, nhưng khi nhớ lại trước đó, hắn đã chữa khỏi bệnh nan y cho Tần Thúc Bảo, cũng như mấy ngày trước đã chữa khỏi chân phải vẫn luôn đi cà nhắc của ông.

Lý Thế Dân liền lập tức làm theo, bế Trường Tôn Hoàng Hậu xuống giường.

Lý Khác tiếp tục phân phó Lý Thế Dân: "Trước tiên gõ vào ngực trái của mẫu hậu ba cái, sau đó bóp chặt lỗ mũi của mẫu hậu, thổi ngạt miệng đối miệng một lần." Lý Thế Dân tuy không biết làm vậy có tác dụng gì, nhưng vẫn nghe lời làm theo.

Lý Khác tiếp tục nói: "Đặt hai bàn tay của ngươi chồng lên nhau, sau đó đặt vào giữa hai ngực của mẫu hậu." Bước này có chút khó, động tác của Lý Thế Dân trở nên vô cùng không đúng chỗ.

Hai tay ông cong queo vô lực, trông không có chút sức lực nào.

Nhìn bộ dạng của Lý Thế Dân, Lý Khác tức đến mức mắng lớn: "Đồ ngốc, tránh ra để ta." Lý Khác một tay đẩy Lý Thế Dân ra, sau đó hai tay ấn vào giữa ngực của Trường Tôn Hoàng Hậu, hai khuỷu tay duỗi thẳng, ấn thẳng xuống ba đến năm centimet.

Lý Khác ấn như vậy mấy lần.

Ra lệnh cho Lý Thế Dân: "Đừng chỉ lo nhìn, mau thổi ngạt cho mẫu hậu đi." Lý Thế Dân "ờ" một tiếng, rất nghe lời.

Mọi người đối với cảnh này, nhìn đến mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Ngô Vương điện hạ ra lệnh cho bệ hạ?

Ngô Vương dám mắng bệ hạ!

Bệ hạ bị con trai mình mắng, mà không tức giận?

Dưới sự chú ý vô cùng kinh ngạc của mọi người, Lý Khác và Lý Thế Dân bận đến đầu bù tóc rối.

Năm phút sau, Trường Tôn Hoàng Hậu đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Hạ thái y dùng một ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lý Khác một cái, sau đó nhanh chóng đi đến trước mặt Trường Tôn Hoàng Hậu, cẩn thận quan sát.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của mấy vị thái y khác, châm cứu, bắt mạch, kê đơn thuốc cho Trường Tôn Hoàng Hậu.

Bệnh tình của Trường Tôn Hoàng Hậu cuối cùng cũng ổn định lại.

Lúc này Lý Khác mồ hôi đầm đìa.

Một là vì lo lắng, hai là vì ấn nhanh mệt, ba là bị Lý Thế Dân làm cho tức.

Hắn vừa mắng Lý Thế Dân, lại thấy ông vỗ mạnh lên vai hắn.

Ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Nhìn vào sự si tình của Lý Thế Dân đối với Trường Tôn Hoàng Hậu, Lý Khác nhịn không mắng Lý Thế Dân nữa.

Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất, sau khi thấy bệnh tình của mẫu hậu ổn định, kích động nhào vào lòng Lý Khác, khóc không ngừng.

"Hoàng huynh, cảm ơn huynh đã cứu mẫu hậu, sau này Lệ Chất nhất định sẽ nghe lời hoàng huynh, nhất định không làm hoàng huynh tức giận." Lý Khác véo véo khuôn mặt ngẩng đầu nhìn hắn của Lý Lệ Chất, cười nói: "Cô bé ngốc, mẫu hậu của muội cũng là mẫu hậu của ta mà, hoàng muội làm gì vậy!" Dương Phi mặt mày vui mừng nhìn Lý Khác, đối với việc con trai mình có năng lực như vậy, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào.

Bà đầy mong đợi hỏi: "Khác nhi, nếu con có thể cứu tỉnh mẫu hậu, vậy cũng có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh tình của mẫu hậu, đúng không?" Lý Khác lắc đầu, trong lòng thở dài.

Nhìn bộ dạng của Trường Tôn Hoàng Hậu, bà có thể bị hen suyễn nặng.

Đó là căn bệnh mà ngay cả ở hậu thế y thuật vô cùng phát triển, cũng khó chữa khỏi.

Trường Tôn Hoàng Hậu bị hen suyễn nặng lâu ngày, có thể sẽ dẫn đến bệnh tim do phổi.

Cơn đột tử hôm nay, có lẽ là do nguyên nhân này gây ra.

Lý Khác nói: "Bệnh tình của mẫu hậu rất nặng, lần sau ta không chắc có may mắn như vậy đâu, dù sao ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh mẫu hậu trông chừng được." Hạ thái y nghe xong nói: "Tôn tiên nhân tinh thông về tạng phủ, nếu có ông ấy ở đây, tuyệt đối có thể

chữa khỏi bệnh cho hoàng hậu nương nương." "Tiếc quá, tiếc quá." "Nếu không tìm được Tôn tiên nhân, nhiều nhất là hai ngày nữa, hoàng hậu nương nương e rằng lại có nguy hiểm đến tính mạng." Lý Thế Dân nghe xong ngồi phịch xuống đất, đấm mạnh xuống sàn nhà, vô cùng hối hận.

"Sớm biết như vậy, lúc trước không nên để Tôn tiên nhân rời khỏi hoàng cung." Đều là lỗi của trẫm." Lý Khác nghe nhắc đến Tôn Tư Mạc, liền mỉm cười nói: "Tôn tiên nhân à, bản vương tìm được rồi!" Gần đây Lý Khác đã làm rất nhiều chuyện lớn, ấn tượng của Lý Thế Dân đối với hắn, có thể nói là rất tốt.

Lúc này ông, đối với Lý Khác gần như tin tưởng tuyệt đối.

Cho nên Lý Thế Dân nghe xong kích động nắm lấy tay Lý Khác, hỏi: "Khác nhi, Tôn thần y ở đâu, mau nói cho phụ hoàng biết, phụ hoàng phái người đi tìm." Lý Khác cười nói: "Ông ấy đang trên đường đến Trường An, chiều nay có thể đến." Lý Thế Dân nghe vậy, vẻ mặt kích động lại trở nên có chút khó khăn.

"Đang trên đường đến Trường An à, vậy Tôn thần y có kịp đến không?

Bệnh của mẫu hậu không thể trì hoãn thêm một ngày nữa." Lệ Chất thì không nghĩ xa như Lý Thế Dân.

Nàng vui mừng rạng rỡ, vì lúc này giống như một người đi đường thiếu nước đã lâu trong sa mạc, đột nhiên nhìn thấy một con suối trong, cảm thấy cuộc đời lại tràn đầy hy vọng.

"Lệ Chất tin tưởng hoàng huynh, hoàng huynh làm người luôn một lời chín đỉnh, chưa bao giờ lừa người." Khác với sự tin tưởng của Lý Thế Dân và Lý Lệ Chất, Lý Trị thì ở một bên lạnh lùng nói: "Hừ, quả là chuyện cười lớn nhất thiên hạ, ngươi biết Tôn thần y sẽ đến vào giờ Mùi ba khắc, ngươi đâu phải thần tiên, cũng không biết thần cơ

diệu toán, ngươi đang nói bậy...” Lý Khác sớm đã không ưa Lý Trị, lúc này nghe hắn công khai làm mình mất mặt, công khai làm mình khó xử.

Hắn hung hăng tát Lý Trị một cái.

Bốp...

Một cái tát bao gồm cả sự oán hận trước đó của Lý Khác, cũng như sự tức giận hiện tại.

Một cái tát có thể đánh đến kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Ngay cả Lý Thế Dân, người luôn can đảm, cũng bị dọa cho một phen hú vía.

Nhưng phản ứng tiếp theo của ông, lại khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy khó hiểu.

Chỉ thấy ông dùng sức đá một cước vào vai Lý Trị, gầm lên: “Thứ khốn nạn, mau cút ra ngoài cho trẫm.” Trường Lạc công chúa, người luôn yêu thương Lý Trị nhất, cũng mắt đẹp ánh lên vẻ giận dữ, lườm một cái nói: “Trị nhi nói bậy bạ gì vậy, mau ra ngoài tự kiểm điểm đi, đừng ở đây làm phiền.” Lý Trị ôm má trái nóng rát, vô cùng uất ức đi ra khỏi Lập Chính Điện.

Lúc này hắn, vô cùng không hiểu.

Phụ hoàng, người vô cùng yêu thương mình, tại sao lại vì Lý Khác mà đánh mình?

Phải biết rằng, ông ấy, ngay cả mắng cũng chưa từng mắng mình.

Bây giờ vì một tên dư nghiệt của triều Tùy, mà nặng nề đá mình một cước.

Càng khiến hắn cảm thấy phẫn nộ và uất ức là, hoàng tỷ luôn yêu thương mình nhất, hôm nay cũng phá lệ, lần đầu tiên mắng mình.

Lý Trị trong lòng mắng lớn.

Chương 370

Đều là vì Lý Khác, bản vương nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Đột nhiên.

Lúc Thái tử lão huynh chưa bị phế, lúc Ngụy Vương lão ca chưa bị cấm túc.

Lý Khác, lúc nào dám kiêu ngạo ngang ngược như vậy?

Lý Khác lúc đó, nhìn thấy ba hoàng tử bọn họ, đều tươi cười chào đón, chưa bao giờ dám ở nơi công cộng, đối xử với họ như vậy.

Tại sao Lý Khác lại ngông cuồng như vậy?

Tại sao hắn dám liên tiếp giết ba người biểu huynh nhà họ Trường Tôn?

Tại sao mẫu hậu lại đột nhiên bệnh nặng, suýt chút nữa mất mạng?

Đều là vì hai vị hoàng huynh không có ở triều đình, Lý Khác đắc thế gây họa.

Lý Trị lúc này hạ một quyết định gian nan.

Nhất định phải cố gắng kìm hãm bước chân bành trướng của Lý Khác.

Để mình có thể ngẩng đầu trước mặt Lý Khác.

Để tên hoàng tử thứ xuất này biết, vị thế của Đại Đường, là của hoàng tử đích xuất.

Phải để Lý Khác hiểu, mình vĩnh viễn cao quý hơn hắn!

Lý Khác nhìn Lý Trị ngày càng đi xa, tâm trạng lập tức tốt lên

không ít.

Hắn nói với Lý Thế Dân, Lệ Chất và những người khác: "Để Tiểu Đào và Tiểu Hạnh ở lại đây chăm sóc mẫu hậu, những người khác, đều ra ngoài đi, đừng làm phiền mẫu hậu nghỉ ngơi." Lúc này, Lý Khác đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Hắn vội vàng mở thuật dự ngôn, sau đó hỏi: "Bản vương dự đoán Tôn thần y khi nào đến Lập Chính Điện." Hắn có ý nghĩ này, là sợ tên ngốc Hứa Chử không đón được Tôn Tư Mạc, vậy thì mất mặt lắm.

Tiếng của hệ thống vang lên.

"Ting, chúc mừng túc chủ thành công mở thuật dự ngôn." "Dự đoán bắt đầu." "Kết quả dự đoán đã có." "Tôn Tư Mạc, sẽ đến Lập Chính Điện vào giờ Mùi ba khắc hôm nay." Nghe hệ thống nói vậy, trái tim treo lơ lửng của Lý Khác liền lập tức hạ xuống.

Xem ra Hứa Chử có thể tìm được Tôn Tư Mạc, cũng có nghĩa là, Trường Tôn Hoàng Hậu có thể được cứu.

Lý Thế Dân và Lệ Chất, đều không tán thành đề nghị của Lý Khác, đồng thời nói: "Không rời khỏi Lập Chính Điện." Lý Khác nói: "Dù ở đây, Tôn thần y cũng không thể lập tức xuất hiện." "Nói thật cho các người biết, Tôn thần y sẽ đến Lập Chính Điện vào giờ Mùi ba khắc hôm nay, bây giờ yên tâm chưa?" Lý Thế Dân và Lệ Chất đều lắc đầu không ngừng, rõ ràng, không tin lời của Lý Khác.

Lý Khác cũng lười giải thích với họ, vì chuyện này cũng không dễ giải thích.

Tổng không thể nói với họ, mình biết thuật dự ngôn, loại chuẩn xác một trăm phần trăm chứ.

Dù có nói với họ, họ cũng sẽ không tin.

Dù sao, cũng quá hoang đường.

Lý Khác không để ý đến vẻ mặt của mọi người, đi đầu rời khỏi Lập Chính Điện.

Lý Thế Dân và những người khác nhìn thấy, sau khi cẩn thận suy nghĩ lời của Lý Khác, cảm thấy rất có lý, liền cũng ngoan ngoãn rời đi.

Chiều giờ Mùi hai khắc, mọi người lại tập trung ở cửa Lập Chính Điện.

Mắt ai cũng mở to, nhìn về phía lối vào Lập Chính Điện.

Lý Thế Dân lúc này toàn thân run rẩy, hỏi Lý Khác bên cạnh: "Khác nhi à, Tôn thần y thật sự có thể đến vào giờ Mùi ba khắc sao?" Lý Khác lườm ông một cái, tức giận nói: "Không tin thì thôi, tin hay không tùy ngươi." Lệ Chất thấy Lý Khác đang tức giận, liền lập tức nhào vào lòng hắn, ngẩng đầu lên với vẻ mặt sùng bái nói: "Hoàng huynh đừng giận, Lệ Chất tin rằng Tôn thần y nhất định sẽ đến vào giờ Mùi ba khắc." Lý Khác véo véo má Lệ Chất, trong lòng biết rằng lúc này nàng thực ra vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Nàng sợ Tôn Tư Mạc không giống như hắn nói, có thể đến vào giờ Mùi ba khắc.

Càng sợ hơn, Tôn Tư Mạc căn bản sẽ không đến.

Nếu không, nàng cũng sẽ không căng thẳng đến mức lúc nói chuyện, răng cũng va vào nhau.

Lý Khác dịu dàng an ủi: "Hoàng muội đừng sợ, lời của hoàng huynh nhất định đúng, nếu không tin, chúng ta có thể cá cược.

Hoàng muội thích nhất là cá cược với hoàng huynh mà." Lệ Chất thấy Lý Khác tự tin như vậy, tâm trạng lo lắng cũng giảm đi không ít.

Lúc này, Ngô công công nhỏ giọng bên cạnh Lý Thế Dân, nhắc nhở: "Bệ hạ, đã giờ Mùi ba khắc rồi, nhưng Tôn thần y..." Tiếng của Ngô công công chưa dứt, Lý Khác đã nghe thấy tiếng nói hùng hồn

của Lý Tĩnh truyền vào.

“Ha ha ha ha, chúc mừng bệ hạ, hạ hỉ bệ hạ, Tôn tiên nhân đã đến.” Mọi người nghe vậy vui mừng khôn xiết, lần lượt nhìn về phía Lý Tĩnh.

Lý Thế Dân càng khoa trương hơn.

Kích động vạn phần, vội vàng chạy đến.

Vì quá kích động và vội vàng mà hụt chân cầu thang.

Lý Thế Dân ngã lăn đến trước mặt Lý Tĩnh và một người trẻ tuổi.

Lý Thế Dân lòng nóng như lửa đốt muốn cứu người, cũng không để ý đến sự xấu hổ, vội vàng nắm lấy tay Lý Tĩnh nói: “Dược Sư, Tôn thần y ở đâu?

Trẫm không thấy?” Lý Tĩnh có chút xấu hổ, nói với người trẻ tuổi bên cạnh: “Bệ hạ, đây chính là Tôn thần y.” Lý Thế Dân nhìn về phía tay Lý Tĩnh chỉ, đợi khi nhìn rõ là ai, vô cùng thất vọng nói: “Lý Tĩnh giỏi lắm, dám lừa trẫm.” “Rõ ràng là một người trẻ tuổi chưa đầy hai mươi, sao có thể là Tôn thần y y thuật cao minh được!” Ông không nhịn được hỏi người trẻ tuổi trước mặt.

“Ngươi thật sự là Tôn thần y?” Tôn Tư Mạc mỉm cười gật đầu: “Lão phu Tôn Tư Mạc tham kiến bệ hạ.” Động tác này vừa làm ra, mọi người sao dám nghi ngờ nữa.

Trong chốc lát, cửa Lập Chính Điện vốn ồn ào, trở nên im phăng phắc, kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Không chỉ Lý Thế Dân và những người cổ đại này cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả Lý Khác, cũng đối với dung mạo của Tôn Tư Mạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Theo trí nhớ của Lý Khác.

Tôn Tư Mạc sinh năm 541, vào thời Trinh Quán của Lý Thế Dân, đã hơn bảy mươi tuổi.

Sao có thể có dung mạo của một người trẻ tuổi được?

Lúc này ông, chẳng phải nên tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, rồi lưng còng sao?

Tại sao giọng nói lại hùng hồn như vậy?

Tại sao bước chân của ông lại vững chãi mạnh mẽ như vậy?

Dù có biết dưỡng sinh, cũng không nên trẻ đến mức này chứ.

Chương 371

Nhưng Lý Khác cẩn thận suy nghĩ, lập tức hiểu ra.

Tôn Tư Mạc là một danh y nổi tiếng thời cổ đại, bảo dưỡng trẻ như vậy, là có khả năng.

Tôn Tư Mạc trong lịch sử, sinh năm 541, mất năm 682.

Tức là, ông đã sống tròn 141 tuổi.

Lý Thế Dân đoản mệnh, thì chỉ sống được chưa đầy 50 tuổi.

Đúng là người so với người tức chết người.

Tôn Tư Mạc sinh ra ở Hoa Nguyên, không xa thành Trường An.

Ông là một nhà y học, đạo sĩ và dược vương nổi tiếng của triều Đường.

Từ nhỏ đã thông minh, bảy tuổi đã biết hơn một ngàn chữ.

Khi còn nhỏ, mỗi ngày còn có thể đọc thuộc lòng hàng ngàn chữ văn chương.

Độc Cô Tín, một người rất nổi tiếng của triều Tùy, đã từng gọi ông là thánh đồng.

Có thể thấy Tôn Tư Mạc lúc trước lợi hại đến mức nào.

Tôn Tư Mạc tuy rất thông minh, nhưng ông trời lại cho ông một hình phạt lớn.

Đó là từ nhỏ đã thể yếu nhiều bệnh.

Cha mẹ ông để chữa bệnh cho ông, đã tốn rất nhiều tiền.

Nghiêm trọng đến mức gia đình vốn khá giả, vì chữa bệnh mà gia đạo sa sút.

Tôn Tư Mạc hiểu chuyện, để không gây gánh nặng cho gia đình, liền lập chí trở thành một bác sĩ xuất sắc.

Từ đó về sau, ông nỗ lực học y.

Cuối cùng sau mười mấy năm, học thành tài, trở thành một lang trung nổi tiếng ở địa phương.

Người khác học y phải mất cả đời mới có thành tựu, nhưng Tôn Tư Mạc chỉ dùng mười mấy năm.

Sở dĩ như vậy, ngoài việc Tôn Tư Mạc thông minh có thiên phú ra.

Ông còn rất coi trọng kinh nghiệm dân gian, tích lũy bằng cách đi khắp nơi, ghi lại tất cả các bệnh tình có thể gặp.

Vì những kinh nghiệm này, mà ông nhanh chóng hoàn thành việc biên soạn Thiên Kim Yếu Phương.

Năm 659, ông còn hoàn thành bộ dược điển quốc gia đầu tiên trên thế giới 《Đường Tân Bản Thảo》.

Thành tựu của Tôn Tư Mạc càng nhiều không kể xiết.

Ông tinh thông nội khoa, giỏi phụ khoa, nhi khoa, ngoại khoa và ngũ quan khoa.

Coi trọng việc phòng bệnh, chủ trương kiểm soát bệnh tật ngay từ khi còn manh nha.

Ông cũng coi trọng nghiên cứu các bệnh thường gặp và đa phát, trong đó việc điều trị bệnh bướu cổ, cũng có một phần công lao của ông.

Thuật châm cứu của Tôn Tư Mạc cũng vô cùng nổi tiếng.

Không chỉ trong y học, mà trong quá trình nghiên cứu y học, ông đã đặt diêm tiêu, than củi và lưu hoàng vào nhau, chế thành bột để luyện đan, vô tình đã có ghi chép về thuốc súng.

Ghi chép này, là ghi chép sớm nhất trong các văn hiến hiện có của Thiên triều.

Hậu thế để kỷ niệm ông, đã đặc biệt xây dựng một ngôi miếu Dược Vương ở quê hương ông.

Rất nhiều điển cố nổi tiếng, cũng được hậu thế như Lý Khác biết đến.

Ví dụ như huyền ti chẩn mạch nổi tiếng.

Hay là một châm hai mạng.

Lý Khác nghĩ đến đây, đối với việc Tôn Tư Mạc có thể có dung mạo trẻ như vậy, không còn cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu nữa.

Dù sao người lợi hại như vậy, dưỡng sinh chắc chắn xuất sắc.

Lý Thế Dân sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lý Tĩnh, lại nhìn thấy dung mạo trẻ trung như vậy của Tôn Tư Mạc, càng vui mừng khôn xiết.

Ông vội nói: "Tôn thần y quả nhiên là thần nhân." "Ở tuổi thất tuần, mà có dung mạo như mười bảy, thật khiến người khác ghen tị." Ông lập tức phân phó: "Mau đón thần y, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo." "Thông báo cho Ngự thiện phòng, làm những món ăn ngon nhất cho Tôn thần y." Lý Thế Dân còn định nói gì đó, đột nhiên cúi người nói: "Bệnh của hoàng hậu, phiền Tôn thần y rồi." Lệ Chất cũng đi tới hành lễ: "Lệ Chất khẩn cầu Tôn thần y cứu chữa mẫu hậu." Đối mặt với đại lễ của hoàng đế đương kim và công chúa được sủng ái nhất, Tôn Tư Mạc sao dám nhận.

Ông lập tức cúi người hành lễ: "Bệ hạ, Trường Lạc công chúa điện hạ, không cần như vậy." "Lão phu là một lang trung, y giả phụ mẫu tâm.

Chữa bệnh cứu người là chức trách của ta, lão phu nhất định sẽ

dốc hết toàn lực cứu chữa hoàng hậu nương nương." "Hoàng hậu nương nương vì nước vì dân, vì bệ hạ, vì Đại Đường đã có những cống hiến to lớn, công đức của hoàng hậu nương nương lớn như vậy, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho bà." Ông nhìn Lập Chính Điện một cái, lập tức nói: "Việc không thể chậm trễ, cứu người như cứu hỏa, ta bắt đầu ngay bây giờ." Lý Thế Dân đối với thái độ của Tôn Tư Mạc cảm thấy vô cùng hài lòng.

Ông chỉ vào Lý Khác nói với Tôn Tư Mạc: "Sáng nay, hoàng hậu đột nhiên hôn mê bất tỉnh, và hô hấp tạm thời ngừng lại." "May mà Khác nhi đã dạy trẫm phương pháp thổi ngạt ấn ngực, mới cứu được mạng hoàng hậu." Tôn Tư Mạc kinh ngạc nhìn Lý Khác một cái, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

"Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên." "Ngô Vương điện hạ, không chỉ văn có thể phá án than củi, võ có thể diệt kỵ binh Đột Quyết." "Bây giờ còn có thuật cứu thế huyền diệu, thật là vạn hạnh của Đại Đường ta." Lý Khác được dược vương nổi tiếng trong lịch sử ca ngợi, trong lòng lập tức có chút bay bổng.

Đang chuẩn bị nhận thêm những lời ca ngợi từ Tôn Tư Mạc, không ngờ Tôn Tư Mạc đột nhiên chuyển chủ đề: "Ta vào trong chữa bệnh đây." Nói xong câu này, Lý Khác mới biết được ý định của ông.

Nếu Tôn Tư Mạc thật sự khâm phục Lý Khác, thì theo tính cách của ông, nhất định sẽ cùng nhau nghiên cứu thảo luận.

Nhưng nếu chỉ là vì xã giao, tùy ý ca ngợi, thì sẽ giống như bây giờ, lấy cớ xem bệnh không để ý nữa.

Lúc này Lý Khác mới nhớ đến Thần cấp y thuật được hệ thống thưởng.

Hắn hỏi hệ thống: "Thần cấp y thuật có cần nâng cấp giống như thuật dự ngôn không?" Hệ thống trả lời: "Túc chủ, Thần cấp y thuật

không cần nâng cấp, là y thuật cấp cao nhất, có thể chữa trị mọi bệnh nan y." "Không chỉ vậy, khi Thần cấp y thuật được kích hoạt, sẽ cung cấp bệnh tình của bệnh nhân, phương án điều trị và đơn thuốc." Nghe vậy, Lý Khác trong lòng cười không ngớt.

"Ha ha ha, sớm biết như vậy đã không đợi Tôn Tư Mạc.

Tiếc quá, công lớn cứu chữa hoàng hậu bị Tôn Tư Mạc cướp mất rồi." Lúc này, bên cạnh Lý Khác, đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhỏ.

Lý Khác nhìn theo tiếng cười, liền nói với người đàn ông trung niên vừa cười: "Ngươi là ai, tại sao lại cười ở đây?" Lý Khác mắt tinh, sớm đã phát hiện ra, người này vừa nãy đã lén lườm hắn một cái, lộ ra vẻ khinh thường và coi rẻ.

Người đàn ông trung niên đó nghe Lý Khác hỏi, liền trả lời: "Bẩm Ngô Vương, hạ quan là Hứa Kính Tông, giữ chức Lang trung." Hứa Kính Tông!

Lý Khác nghe thấy cái tên này, lập tức vui mừng rạng rỡ.

Hắn nắm chặt tay Hứa Kính Tông nói: "Bản vương đã ngưỡng mộ đại danh của ngài từ lâu!" Hứa Kính Tông vô cùng không hiểu, nhưng khi nghe câu nói tiếp theo của Lý Khác, suýt chút nữa đã khóc.

Chương 372

"Lát nữa chuẩn bị bị bệ hạ trị tội đi, ai cho ngươi cái gan chó, dám trào phúng bản vương." Hứa Kính Tông vội vàng giải thích: "Ngô Vương điện hạ nói gì vậy, hạ quan làm gì có cái gan đó, dám trào phúng Ngô Vương điện hạ." "Hạ quan vừa nãy chỉ là nghĩ đến một chuyện buồn cười, nên mới cười ra tiếng, căn bản không có ý mạo phạm Ngô Vương điện hạ." Lý Khác căn bản không nghe hắn giải thích, trực tiếp phất tay áo bỏ đi.

Bất kể Hứa Kính Tông có bất kính với hắn hay không, bất kể là vô tình hay cố ý, hôm nay bị Lý Thế Dân định tội, là không thoát được.

Bởi vì Lý Khác cần tìm một người, để chứng minh Thần cấp y thuật lợi hại.

Con quỷ xui xẻo này, ngoài tên ngốc trong lịch sử, dám cười trộm trong tang lễ của Trường Tôn Hoàng Hậu ra, còn có thể là ai nữa?

Lý Khác tự tin bước vào Lập Chính Điện, thầm nghĩ.

Đã đến lúc thể hiện thực lực chân chính rồi.

Dưới sự dẫn dắt của đích thân Lý Thế Dân, Tôn Tư Mạc nhanh chóng bước vào Lập Chính Điện.

Tôn Tư Mạc cảm thấy vô cùng hài lòng với bố cục và điều kiện thông gió của Lập Chính Điện.

Lý Thế Dân chỉ vào Hạ thái y nói: "Thần y, đây là Hạ thái y chủ trị cho Hoàng hậu, có vấn đề gì, thần y có thể hỏi ông ấy." Tôn Tư Mạc chào hỏi Hạ thái y một tiếng rồi đi thẳng vào vấn đề: "Phiền Hạ thái y cho biết tình hình cơ bản." Hạ thái y nhìn Tôn Tư Mạc với vẻ sùng bái, sau đó cung kính đáp: "Bẩm Tôn thần y, theo lời Hoàng hậu

nương nương nói với hạ quan, người đã mắc chứng khí tật từ nhỏ." "Vào năm Võ Đức thứ tư, cũng là năm Trường Lạc công chúa điện hạ ra đời, bệnh tình của người bắt đầu phát tác rõ rệt." "Sau sáu năm tu dưỡng, người hạ sinh Tấn Vương điện hạ.

Vì thời gian tu dưỡng này, bệnh tình của Hoàng hậu nương nương không những không nặng thêm mà còn có dấu hiệu thuyên giảm." "Năm Trinh Quán thứ tám, Hoàng hậu nương nương lâm trọng bệnh tại Cửu Thành cung, bệnh tình lại một lần nữa trở nặng." "Năm thứ chín, do Thái thượng hoàng băng hà và mẫu thân của Hoàng hậu nương nương là Triệu Quốc thái phu nhân qua đời." "Hoàng hậu nương nương lao lực quá độ, bi thương thành bệnh, thuốc thang không còn hiệu quả như trước." "Mười ngày trước, Hoàng hậu nương nương ngẫu nhiên cảm phong hàn, nằm liệt giường." "Năm ngày trước, do gia tộc Trường Tôn đại nhân đột ngột gặp biến cố, Hoàng hậu nương nương đau buồn quá độ, đột nhiên hôn mê bất tỉnh cho đến tận hôm nay." Hạ thái y nói một hơi dài, nghỉ một chút rồi nói tiếp: "Hạ quan vẫn luôn tuân theo bệnh lý và phương thuốc trong «Thương hàn tạp bệnh luận» của Trương tiên nhân để chẩn trị cho Hoàng hậu nương nương, nhưng vẫn không thấy hiệu quả." "Kính xin Tôn thần y cứu chữa Hoàng hậu nương nương.

Đây là ghi chép chẩn trị và phương thuốc của hạ quan." Tôn Tư Mạc nhận lấy từ tay ông ta, xem xét kỹ lưỡng.

Lý Thế Dân hỏi: "Thần y, việc chẩn trị của Hạ thái y có sai sót không, phương thuốc có không chuẩn không?" Tôn Tư Mạc lắc đầu đáp: "Hạ thái y y thuật cao minh, chẩn trị và phương thuốc đều không sai." Hạ thái y nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng lập tức thả xuống.

Nếu Tôn Tư Mạc nói phương thuốc của ông ta sai, với tình cảm sâu đậm của Bệ hạ dành cho Hoàng hậu nương nương, chắc chắn cái đầu của ông ta sẽ bị chém bay.

Nhưng ông ta chưa vui được bao lâu, câu nói tiếp theo của Tôn Tư Mạc suýt nữa làm ông ta sợ đến đau tim.

"Nhưng mà Hạ thái y à, phương thuốc và kinh nghiệm của tiền nhân, ở Đại Đường ngày nay chưa chắc đã chính xác hoàn toàn, dù sao thì hoàn toàn tin vào sách còn không bằng không có sách mà..." Lý Thế Dân nghe vậy, hai mắt sáng rực lên, như thể nhìn thấy đấng cứu thế.

"Nghe khẩu khí của thần y, thần y đã có phương pháp chữa trị cho Hoàng hậu rồi sao?" Tôn Tư Mạc chắp tay nói: "Để lão phu quan sát kỹ một phen rồi nói sau." Trung y chú trọng vọng, văn, vấn, thiết, là một người có vị trí quan trọng trong lịch sử trung y, Tôn Tư Mạc đương nhiên cũng sẽ làm như vậy.

Vọng trong trung y là quan sát khí sắc.

Văn là nghe hơi thở.

Vấn đương nhiên là hỏi triệu chứng của bệnh nhân.

Thiết là bắt mạch.

Tôn Tư Mạc quan sát một hồi, nhíu mày nói: "Hoàng hậu nương nương sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái, mồ hôi đầm đìa.

Hơi thở không thông suốt, hô hấp dồn dập.

Khó rồi đây.

Để lão phu xem mạch tượng của Hoàng hậu nương nương thế nào." Lý Thế Dân nghe vậy, lập tức đặt tay của Trưởng Tôn Hoàng hậu trước mặt Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc vội xua tay: "Bệ hạ không được, nam nữ thụ thụ bất thân, huống hồ đây là phượng thể của Hoàng hậu nương nương." Ông lấy ra một sợi chỉ đỏ từ trong lòng, nói với Lý Thế Dân: "Bệ hạ chỉ cần buộc sợi chỉ đỏ này vào cổ tay Hoàng hậu nương nương, lão phu

có thể bắt mạch cho người.” Huyền ti chẩn mạch?

Lý Khác đứng cách đó không xa, lần đầu tiên được chứng kiến thứ trong truyền thuyết, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thật sự có thể sao?

Lý Thế Dân ngoan ngoãn làm theo, chưa đầy ba giây sau, Tôn Tư Mạc đã nắm lấy sợi chỉ đỏ trong tay, rơi vào trầm tư.

Sắc mặt ông dần dần trở nên tái mét.

Lý Thế Dân thấy vậy, lòng lập tức nguội lạnh đi một nửa, vội hỏi: “Thần y, bệnh tình của Hoàng hậu rốt cuộc thế nào rồi?

Có cứu được không?” Tôn Tư Mạc thở dài một hơi, quỳ một gối xuống đất nói: “Bệ hạ, xin thứ cho lão phu bất tài, Hoàng hậu nương nương e là không còn nhiều thời gian nữa.” Nhìn biểu cảm của Tôn Tư Mạc, trong lòng Lý Thế Dân đã sớm có chuẩn bị, nên không cảm thấy quá kinh ngạc trước lời nói của ông.

Hắn cắn răng, nhắm mắt hỏi: “Cụ thể còn mấy ngày?” Tôn Tư Mạc lại thở dài một hơi: “Chỉ còn ba ngày.” “Nếu dùng thuốc, có thể kéo dài thêm mấy ngày?

Để trẫm được nhìn nàng thêm vài lần, để trẫm được ở bên nàng thêm chút thời gian.” Tôn Tư Mạc cũng cảm thấy có chút đau lòng trước phản ứng của Lý Thế Dân.

Nói dối thêm mấy ngày, nhưng ông trước giờ không nói dối, chỉ có thể thành thật đáp: “Mười ngày!” Lý Thế Dân nghe xong lập tức ngã quỵ xuống đất.

Lý Lệ Chất thì bịt miệng, cố gắng kìm nén tiếng khóc.

Trên má Dương Phi cũng đã giàn giụa nước mắt.

Lý Thế Dân thất thanh nói: “Ngay cả thần y cũng không cứu được,

vậy thiên hạ này còn ai có thể cứu được nàng chứ?

Chẳng lẽ Hoàng hậu thật sự sắp rời xa trẫm sao?

Ông trời thật bất công!" Ngay lúc Lý Thế Dân đang điên cuồng, Lệ Chất khóc đến ngất đi, mọi người cũng mắt ngấn lệ, một trận cười lớn vang lên, phá vỡ bầu không khí bi thương.

"Ha ha ha, Bệ hạ, ha ha ha..." Chỉ thấy Hứa Kính Tông đang ở bên cạnh Lý Khác, lúc này lại đang nằm lăn trên đất.

Hai tay ôm bụng, cong lưng, co chân, thỉnh thoảng lại phát ra những tràng cười chói tai.

Lý Thế Dân đang lúc đau buồn, lại có kẻ dám cười to.

Lý Thế Dân tức giận gầm lên: "Ngưu Tiến Đạt, mau lôi thứ súc sinh không bằng này ra ngoài chém cho ta!" Ngưu Tiến Đạt đằng đằng sát khí bước tới, nói với Hứa Kính Tông: "Hứa Kính Tông khá lắm, dám cười không ngớt vào lúc Hoàng hậu nương nương đang nguy kịch, chuẩn bị chịu chết đi." Nhưng Lý Khác không ngờ, Hứa Kính Tông lại vô cùng coi trọng cái mạng chó của mình, lập tức có một hành động khiến Lý Khác cũng phải giơ ngón tay cái tán thưởng.

Chỉ thấy Hứa Kính Tông trước tiên nằm ì ra đó không đi, sau đó lại nhanh chóng quỳ xuống đất, dùng sức dập đầu.

"Ha ha ha, Bệ hạ, lão thần, ha ha ha ha..." Hắn dập đầu vang lên tiếng "bình bịch", âm thanh vang vọng khắp Lập Chính Điện, không dứt bên tai.

Không lâu sau, trán của hắn đã dập nát, máu tươi đầy mặt.

Lý Thế Dân thấy Hứa Kính Tông điên cuồng như vậy, không khỏi thầm nghĩ: Nếu nói là có lòng, nhưng cũng không nên làm như vậy.

Dù sao cũng là người làm quan trong triều, không nên thất thố như

thế.

Nhìn hắn dập đầu đến chảy cả máu, liệu có phải là có ẩn tình gì không?

Nhưng, nhìn thế nào cũng không thấy có ẩn tình gì!

Chẳng lẽ đột nhiên phát điên?

Chỉ có thể giải thích như vậy.

Vì thế, Lý Thế Dân hỏi Tôn Tư Mạc: "Thần y, ông ta có phải tinh thần không bình thường, đột nhiên phát điên không?" Tôn Tư Mạc không trả lời, chỉ lén liếc nhìn Lý Khác một cái.

Rõ ràng, những gì Lý Khác làm, Tôn Tư Mạc đều đã thấy hết.

Chương 373

Lý Thế Dân có chút không vui vì Tôn Tư Mạc không trả lời nghi vấn của mình.

Nhưng nghĩ ông ta là người duy nhất có khả năng cứu ái thê của mình, nên cũng không tiện nổi giận.

Lý Thế Dân nói với Lý Khác, người vẫn luôn ở bên cạnh Hứa Kính Tông: "Khác nhi, con có biết vì sao ông ta lại như vậy không?" Lý Khác thầm nghĩ: Ta đương nhiên biết vì sao ông ta như vậy, sở dĩ tên vô tình thương này dám cười vào lúc Hoàng hậu nguy kịch, đều là do ta điểm vào huyệt cười của hắn.

Thực ra, lúc đầu khi Lý Khác tra cứu Thần cấp y thuật, phát hiện có chức năng điểm huyệt cười, hắn cũng không tin.

Nhưng khi hắn nhẹ nhàng điểm vào huyệt cười của Hứa Kính Tông, Hứa Kính Tông liền cười không ngớt.

Lý Khác cũng có chút kinh ngạc.

Thần cấp y thuật đúng là trâu bò!

Lý Khác cười nói với Lý Thế Dân: "Phụ hoàng già, Hứa Kính Tông tướng mạo xấu xí, có lẽ ghen tị với vẻ anh tuấn của con, nên tinh thần thất thường, cười không ngớt đấy ạ." Mọi người nghe vậy, liền biết sự bất thường của Hứa Kính Tông không thoát khỏi liên quan đến Lý Khác.

Làm gì có cách nói như vậy.

Cho dù là thật, cho dù Hứa Kính Tông không anh tuấn bằng hắn, thì cũng nên khóc lớn chứ, không nên cười.

Thấy mọi người đều mang vẻ mặt vô cùng khó hiểu, Lý Khác lại

tỏ ra bình tĩnh.

Đối xử với Hứa Kính Tông như vậy, thực ra là có nguyên nhân.

Đầu tiên, hắn vô cùng khinh thường con người của Hứa Kính Tông.

Hứa Kính Tông trong lịch sử, quả thực là một tên xấu xa mà người người oán giận, ai ai cũng muốn trừ khử.

Thứ nhất, một tên đại gian thần, chuyên hãm hại không ít trung lương.

Trong lịch sử, vì ủng hộ Võ Tắc Thiên làm Hoàng hậu, hắn có mâu thuẫn với Trử Toại Lương, Hàn Viện.

Sau khi Võ Tắc Thiên lên làm Hoàng hậu, hắn liền cấu kết, bày ra không ít chiêu trò để đối phó với Trử Toại Lương và Hàn Viện.

Cuối cùng hại Trử Toại Lương, Hàn Viện bị biếm đi lưu đày.

Trử Toại Lương còn thê thảm hơn, cuối cùng bệnh chết ở nơi bị đày.

Thứ hai: Kẻ này vô cùng tham tài, vì lợi ích của mình, không hề quan tâm đến chuẩn mực làm quan.

Lúc làm quan, hắn đã thả tiếng ra ngoài.

Chỉ cần cho ta tiền, ta sẽ viết tốt cho ngươi trong sử sách.

Nếu không cho, vậy thì xin lỗi, chuẩn bị bị ta vu hãm đi.

Rất nhiều người vì danh tiếng của mình, không thể không dâng lên vàng bạc châu báu.

Thứ ba: Không xứng làm cha mẹ.

Hứa Kính Tông từng vào lúc con gái gả đi, vì nhà trai ở Lĩnh Nam xa xôi sính lễ vô cùng hậu hĩnh, hắn không màng đến sống chết của

con gái, gả nàng đến Lĩnh Nam hoang vu chịu khổ chịu cực.

Vì cùng con trai mình đều để ý đến một nha hoàn, hắn khóc lóc trước mặt Lý Trị, thỉnh cầu biếm con trai mình đi lưu đày Lĩnh Nam...

Cuối cùng hại chết đứa con trai duy nhất, bệnh chết ở nơi đất khách quê người.

Thứ hai, điều khiến Lý Khác hạ sát thủ, là vì hắn là người của thế gia.

Dựa theo tình báo Triệu Cao đưa cho tối qua, phát hiện Hứa Kính Tông vẫn luôn ngấm ngầm cấu kết qua lại với thế gia, âm thầm làm không ít chuyện vu hãm Lý Khác.

Điều khiến Lý Khác tức giận nhất, là hắn thèm muốn vẻ đẹp của Thủy Tiên Nhi và Tiểu Nguyệt Nhi.

Phải biết, động đến nữ nhân của hắn, đó là chuyện Lý Khác tuyệt đối không thể dung thứ.

Ví dụ gần nhất là Trường Tôn Nhuận vừa bị chém đầu.

Xa hơn một chút là Trường Tôn Trùng và Trường Tôn Hoán.

Một kẻ đạo đức bại hoại như Hứa Kính Tông, chém đầu còn là nhẹ cho hắn.

Vì vậy, Lý Khác liền nhân cơ hội Hoàng hậu đang nguy kịch, trừ khử Hứa Kính Tông.

Sở dĩ dùng huyệt cười để đối phó, là vì không có chuyện gì khiến Lý Thế Dân tức giận hơn việc cười lớn vào lúc Hoàng hậu hấp hối.

Nhưng Lý Khác không ngờ, Hứa Kính Tông lại quyết đoán như vậy, dập đầu đến vỡ trán để chứng minh mình bị oan.

Nhưng Lý Khác căn bản sẽ không cho hắn cơ hội kêu oan.

Lý Khác bước tới, một cước đá vào mặt hắn, giận dữ nói: "Hứa Kính Tông, ngươi đã đến tuổi bất hoặc, lại làm ra hành động không đứng đắn như vậy.

Mẫu hậu của ta đã đắc tội gì với ngươi, mà ngươi lại vui vẻ cười lớn vào lúc người đang nguy kịch?

Ngươi có ý đồ gì!" Lý Khác tin rằng, nói như vậy, Hứa Kính Tông chắc chắn sẽ chết!

Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói vậy, liền nói: "Khác nhi, nếu Hứa Kính Tông cố ý làm vậy, tại sao lại phải liều mạng dập đầu như thế!

Nhìn sức lực kia, cảm giác như đang thành tâm hối lỗi." Hứa Kính Tông nghe Lý Thế Dân nói vậy, lập tức lên tiếng biểu thị đồng ý.

Chỉ là cách lên tiếng không giống bình thường.

"Bệ hạ, ha ha ha, đúng, ha ha ha, anh minh, ha ha ha." Lý Khác dùng vẻ mặt hận sắt không thành thép nhìn Lý Thế Dân, thở dài một hơi nói: "Đây chính là chỗ đáng sợ của kẻ xấu Hứa Kính Tông.

Kỳ thực ông ta cảm thấy rất vui mừng trước bệnh tình nguy kịch của Mẫu hậu, vì thế mới không kìm được mà cười lớn như vậy.

Nhưng vì Phụ hoàng già tức giận, sợ bị người trách tội, liền dùng phương pháp tự tàn này để che giấu suy nghĩ trong lòng.

Kẻ xấu xa như vậy, không nên lôi ra ngoài chém đầu sao?" Lý Thế Dân nhìn Hứa Kính Tông vẫn đang cười ha hả, chưa hạ quyết tâm.

Lý Khác biết vì Hứa Kính Tông hiện tại đang cười ha hả nên hắn không hạ được quyết tâm, vì trông có vẻ thực sự hoang đường.

Dù sao người bình thường biết Hoàng đế tức giận như vậy, chắc chắn sẽ ngừng cười.

Lúc này lại cười vui vẻ như thế, lớn tiếng như thế, không phải tìm

chết thì là gì?

Lý Khác hiểu Lý Thế Dân, liền nói với Lý Thế Dân: "Chẳng lẽ người cho rằng ông ta điên rồi sao?" Lý Thế Dân nhanh chóng gật đầu, nói ra suy nghĩ thật của mình: "Trẫm quả thực cho rằng ông ta điên rồi, nếu không chuyện này thực sự quá hoang đường." Lý Khác trước mặt mọi người, điểm vào huyệt cười của Hứa Kính Tông, nói: "Nếu là vì ông ta thực sự quá vui mừng, không thể khống chế được, vậy thì có thể hiểu được không?" Lý Thế Dân nghe vậy, cảm thấy có khả năng này.

Hắn chinh chiến tứ phương, đọc đủ loại sách, có những chuyện kỳ quái căn bản không thể giải thích rõ ràng.

Chương 374

Hứa Kính Tông có lẽ thật sự có khả năng, nếu là vì quá vui mừng không thể khống chế được, vậy thì quả thực quá đáng ghét.

Lý Khác vừa điểm huyệt xong, lập tức giải trừ trạng thái bất thường cho Hứa Kính Tông.

Hắn không còn cười ha hả nữa, vội vàng quỳ xuống đất giải thích: "Xin Bệ hạ minh giám, dù cho vi thần một vạn lá gan, vi thần cũng không dám cười lớn vào lúc phượng thể của Hoàng hậu nương nương không khỏe, thực sự không hợp lẽ thường." Lý Thế Dân thấy Hứa Kính Tông đã khôi phục bình thường, liền càng tin vào lời của Lý Khác.

Hắn giận không thể át, một cước đá Hứa Kính Tông ngã lăn ra đất, quát: "Ngưu Tiến Đạt, còn đứng đó làm gì?

Mau lôi tên súc sinh này vào đại lao, đợi thẩm vấn, nhất định phải tra rõ ngọn ngành." Hứa Kính Tông nghe vậy, suýt nữa ngất đi.

Thiên hạ này ai mà không có chút sai lầm, ai có thể chịu được tra xét nghiêm ngặt như vậy?

Huống hồ, những chuyện xấu xa hắn làm sau lưng, quả thực không thể kể xiết.

Lần này xong đời rồi.

Nhưng điều hắn vạn lần không ngờ tới, Lý Khác đột nhiên rút kiếm từ chỗ Ngưu Tiến Đạt, một kiếm đâm vào tim Hứa Kính Tông.

Hứa Kính Tông mặt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Lý Khác, giãy giụa hai cái rồi tắt thở.

Lý Thế Dân đối với hành vi này của Lý Khác, không hề trách

mắng, ngược lại trong lòng còn vui mừng.

Bởi vì một kiếm của Lý Khác, không chỉ giúp hắn trút một hơi giận dữ, mà đối với hắn căn bản không có tác dụng phụ nào.

Ngược lại, còn có thể nhận được không ít lợi ích.

Bởi vì nếu có dân oán, hắn có thể đổ hết tội lên người Lý Khác.

Nếu Hứa Kính Tông là kẻ không chính phái, lúc mọi người khen ngợi, chắc chắn sẽ có người cho rằng hắn quả cảm, không ngăn cản hành động hoang đường của Ngô Vương Lý Khác.

Thật là nhất cử lưỡng tiện, không hề chịu thiệt.

Lý Khác chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang cười thầm của Lý Thế Dân, đương nhiên hiểu được suy nghĩ của hắn lúc này!

Hắn cười lạnh trong lòng: Lão già, muốn cướp đồ từ tay ta, đó là chuyện không thể.

Bất kể là nữ nhân, tài phú, thậm chí là danh tiếng, muốn chiếm lợi từ trên người ta, ta căn bản sẽ không cho bất kỳ cơ hội nào.

Đối với cách làm tiếp theo của Lý Thế Dân, Lý Khác trong lòng đã sớm có đối sách.

Lúc này, Tôn Tư Mạc lặng lẽ đi đến trước mặt Lý Khác, nhẹ giọng nói: "Ngô Vương điện hạ, ngài học được một thủ pháp điểm huyệt thật tốt." Lý Khác cười hắc hắc một tiếng, cuối cùng tìm được cơ hội châm chọc Tôn Tư Mạc: "Đó là đương nhiên, bản vương không gì là không biết.

Nào giống kẻ bất tài vô học, lừa đời lấy tiếng.

Tự xưng là thần y, lại ở đây nguyền rủa Mẫu hậu của bản vương, đáng tội gì?" Lý Thế Dân vẫn luôn coi Tôn Tư Mạc là người duy nhất cứu sống thê tử mình.

Để Tôn Tư Mạc có thể yên tâm dốc sức cứu chữa Hoàng hậu, liền vào lúc này nói đỡ cho ông: "Khác nhi, không được hồ đồ.

Thần y đã gần bảy mươi tuổi, mà vẫn như một thiếu niên.

Thần y chắc chắn có y thuật cao siêu, nếu không không thể trẻ như vậy.

Trẫm từng nghe nói Tôn thần y, một mình dẹp yên ôn dịch ở Giang Nam, cứu sống mấy vạn người.

Còn có lời đồn, có một lần ông gặp một đoàn đưa tang, thông qua máu tươi chảy ra từ quan tài, phán định người trong quan tài chưa chết.

Sau khi thương lượng với người nhà, ông đã giúp mở quan tài cho người sản phụ đã chết, rồi cứu sống nàng.

Càng thần kỳ hơn, người phụ nữ mang thai đó, dưới sự giúp đỡ của ông, đã sinh ra được đứa bé.

Thần y sao có thể bất tài vô học?

Sao có thể lừa đời lấy tiếng?" Tôn Tư Mạc đối với lời tán dương của Lý Thế Dân, cảm thấy vô cùng vui vẻ và kiêu ngạo.

Ông ngẩng đầu ưỡn ngực, đắc ý nói: "Bệ hạ quá khen rồi, đây là việc lão phu nên làm, không đáng nhắc tới." Sau đó, ông hỏi Lý Khác: "Ngô Vương điện hạ, dám hỏi vì sao lão phu lại nguyền rủa Hoàng hậu nương nương chứ?

Nương nương quả thực không còn nhiều thời gian nữa mà!" Lý Khác trong lòng vui mừng khôn xiết.

Bởi vì mục đích của hắn là làm Tôn Tư Mạc tức giận, sau đó đạt được bí mật không thể cho ai biết.

Lý Khác nói với Tôn Tư Mạc: "Tên lang băm nhà ngươi, hại

người không ít.

Mẫu hậu tuy bệnh nặng, nhưng không phải không có thuốc chữa, sao lại nói là không còn nhiều thời gian?" Tôn Tư Mạc từ trước đến nay luôn được người người kính trọng, đi đến đâu cũng được coi như thần tiên.

Ngay cả Hoàng đế trước mặt cũng đối với ông lễ phép có thừa, chưa từng tỏ vẻ mặt khó chịu.

Ngô Vương này vì sao lại cứ gây khó dễ cho ta!

Nghĩ đến đây, Tôn Tư Mạc có chút tức giận nói: "Hừ, Hoàng hậu nương nương khí tức không thông, khí huyết không đủ, mạch tượng cũng cực kỳ suy yếu.

Dựa theo «Thương hàn tạp bệnh luận» của Trương tiên nhân và tác phẩm của Hoa thần y, Hoàng hậu nương nương đã bệnh nguy kịch, căn bản vô phương cứu chữa." Lý Khác cười lạnh: "Vừa nãy còn nói với Hạ thái y là tin hết vào sách không bằng không có sách, bây giờ lại dựa vào y thuật của người xưa để phán đoán bệnh tình của Mẫu hậu, ngươi không thấy xấu hổ à?" Lý Thế Dân mừng rỡ, Tôn Tư Mạc tức giận.

Hai người đồng thời nói: "Vậy ngươi chữa đi!" Lý Khác chính là đợi câu này.

"Ta chữa thì ta chữa, bản vương muốn để thế nhân nhìn rõ bộ mặt thật của tên lang băm nhà ngươi." Tôn Tư Mạc thật sự sốt ruột.

Ông nói: "Nếu ngài có thể chữa khỏi, lão phu tâm cam tình nguyện làm đồ đệ của ngài." Nói như vậy, mục đích của Lý Khác đã hoàn toàn đạt được.

Bởi vì sau khi cứu sống Hoàng hậu, danh tiếng của Lý Khác sẽ càng thêm lẫy lừng.

Người đến phủ cầu y, chắc chắn cũng sẽ nườm nượp không ngớt.

Điều đó sẽ khiến hắn ứng phó không xuể, thân tâm mệt mỏi.

Lý Khác là một người trẻ tuổi, dục vọng vô cùng mãnh liệt, chắc chắn phải dành thời gian đi tán gái.

Không chỉ vậy, hắn còn có những việc quan trọng hơn phải làm.

Diệt Đột Quyết, giết Trường Tôn, diệt thế gia, thảo phạt Cao Câu Ly.

Nhiều việc như vậy phải bận rộn, chắc chắn không có thời gian chữa bệnh cho người khác.

Nhưng nếu có người bị bệnh, đặc biệt là những người vô cùng quan trọng với Lý Khác, hắn tuyệt đối không thể không quan tâm.

Vì vậy, dưới mâu thuẫn lớn như vậy, có Tôn Tư Mạc, một thần y nổi tiếng trong lịch sử, giúp hắn chia sẻ áp lực, đó tuyệt đối là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Lý Khác từ đầu đã châm chọc Tôn Tư Mạc là có mục đích.

Chương 375

Tôn Tư Mạc thực sự quá cao ngạo, Lý Thế Dân từng nhiều lần dùng bổng lộc cao và tước vị để giữ ông lại, đều bị ông từ chối.

Ông không cầu danh lợi, thứ duy nhất ông cầu là tình yêu đối với y học.

Nếu Lý Khác có thể khiến Tôn Tư Mạc sùng bái mình trên phương diện y học, còn lo ông ta bỏ đi sao?

Lý Khác bây giờ thậm chí còn có một dự cảm mãnh liệt, sau này Tôn Tư Mạc tuyệt đối sẽ làm phiền hắn, hận không thể một dao giải quyết cho xong chuyện.

Nhưng dù sao đi nữa, đây là do Tôn Tư Mạc tự tìm lấy.

Phải cho ông ta nếm chút khổ sở.

Vì vậy, Lý Khác dùng một giọng điệu quan tâm nói với Tôn Tư Mạc: "Tổ tông đã dạy rất hay, chữa bệnh cứu người, phải vọng, văn, vấn, thiết, dám hỏi Tôn thần y đã làm chưa?

Có hỏi thăm bệnh tình của Mẫu hậu không?" Tôn Tư Mạc mặt đầy vẻ không phục: "Hừ, Hoàng hậu nương nương nằm liệt giường, làm sao hỏi thăm bệnh tình của người được?" Lý Khác thất vọng nhìn Tôn Tư Mạc một cái, thở dài nói: "Thần y sống hơn bảy mươi năm, không biết hỏi những người bên cạnh Mẫu hậu sao?

Chẳng lẽ ông không biết, người bên cạnh bệnh nhân, đôi khi còn rõ hơn cả bản thân họ về quá trình mắc bệnh sao?" Tôn Tư Mạc "ai da" một tiếng, vỗ vỗ đầu mình: "Lão phu quá lo lắng cho bệnh tình của Hoàng hậu nương nương, nên quên mất điểm này.

Đều là lỗi của lão phu, xin Bệ hạ trách phạt." Lý Thế Dân nào dám

trách phạt, cầu xin Tôn Tư Mạc còn không kịp!

Hắn vội vàng an ủi Tôn Tư Mạc một phen, sau đó tiếp tục nghe Lý Khác giảng giải về việc chữa bệnh cứu người ở bên cạnh.

Hắn toàn tâm toàn ý nhìn Lý Khác, lần đầu tiên trong đời có cảm giác sùng bái đối với Lý Khác.

Mặc dù suy nghĩ này, trong nháy mắt đã bị hắn dập tắt.

Nhưng khi ý thức được sự tồn tại của chuyện này, Lý Thế Dân bị hành vi của mình dọa cho một phen hú vía.

Hắn không khỏi tự mừng thầm trong lòng: May mà không bị người khác phát hiện, nếu không thì mất mặt quá.

Không chỉ Lý Thế Dân, Trường Lạc công chúa Lý Lệ Chất, lúc này cũng giống như một fan cuồng, si ngốc nhìn Lý Khác.

Nàng còn thành thật hơn Lý Thế Dân, trực tiếp nói ra: "Hoàng huynh giỏi quá, đã phát hiện ra sai sót của thần y!" Dương Phi không biết là lần thứ mấy, cảm thấy kiêu ngạo tự hào vì đứa con trai mình sinh ra.

Có con trai như vậy, đời này còn cầu gì hơn!

Lý Khác đối với phản ứng của mọi người, cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Tâm lý thích thể hiện được thỏa mãn, hắn chắp hai tay sau lưng nói với mọi người: "Tiểu Đào, là cung nữ thân cận của Mẫu hậu, tin rằng ngươi đối với mọi chuyện của Mẫu hậu đều nắm rõ như lòng bàn tay nhỉ!" Tiểu Đào mặc bộ y phục cung nữ màu hồng, có màu sắc khác với các cung nữ khác.

Loại phục sức này là biểu tượng phân biệt với các cung nữ khác, tượng trưng cho địa vị khác biệt.

Có nhiều nhân vật lớn ở đây, Tiểu Đào đầu cũng không dám ngẩng lên, đáp: "Hồi bẩm Ngô Vương điện hạ, từ khi Hoàng hậu nương nương sinh bệnh đến nay, Tiểu Đào chưa từng rời khỏi nương nương, mọi chuyện của nương nương, Tiểu Đào đều biết, Ngô Vương điện hạ ngài cứ việc hỏi, Tiểu Đào sẽ trả lời tường tận." Lý Khác hài lòng gật đầu, hỏi: "Đêm hôm Mẫu hậu bị phong hàn mười ngày trước, rốt cuộc người đã làm gì?" Lý Khác vừa hỏi xong, Tiểu Đào đã khóc lớn.

Khóc vô cùng thương tâm.

Lý Khác vô cùng khó hiểu, rốt cuộc Hoàng hậu đã làm gì khiến nàng khóc thành ra thế này?

Lý Thế Dân lòng dạ rối bời vì an nguy của thê tử, không đợi Tiểu Đào ngừng khóc, liền lạnh lùng nói: "Còn khóc nữa, nếu làm lỡ bệnh tình của Hoàng hậu, trẫm nhất định không tha cho ngươi." Nghe Lý Thế Dân nói vậy, Tiểu Đào lập tức ngừng khóc: "Hồi bẩm Bệ hạ, hồi bẩm Ngô Vương điện hạ, đêm đó mười ngày trước, Hoàng hậu nương nương cả đêm không ngủ.

Không chỉ vậy, Hoàng hậu nương nương còn mở cửa sổ cả đêm, hứng gió lạnh thổi suốt một đêm.

Hoàng hậu nương nương đêm đó ưu thương không dứt, khóc suốt cả đêm." Lý Thế Dân nghe đến đây, không khỏi chen vào hỏi: "Hoàng hậu vì sao lại như vậy, sao các ngươi không ngăn cản Hoàng hậu?" Nước mắt của Tiểu Đào lúc này lại chảy xuống: "Bệ hạ, đêm đó chúng thần đều quỳ xuống cầu xin Hoàng hậu nương nương, xin người bảo trọng phượng thể.

Nhưng Hoàng hậu nương nương nói, người có lỗi với Bệ hạ, có lỗi với Ngụy Vương và Cựu Thái tử, có lỗi với giang sơn Đại Đường.

Người không dạy dỗ tốt con trai, không giúp Bệ hạ san sẻ áp lực.

Ngược lại còn vì nhà mẹ đẻ mà làm khó Bệ hạ.

Đều là lỗi của người!" Nghe đến đây, Lý Khác đã hiểu ra nguyên do.

Trường Tôn Hoàng hậu vì những chuyện này mà đau lòng khó chịu.

Bệnh của bà là khí tật.

Khí tật, cũng là các bệnh về phổi mà hậu thế hay nói.

Thu hẹp phạm vi lại, thì thực ra là bệnh hen suyễn.

Hen suyễn ở người trưởng thành có hai loại.

Một trong số đó là di truyền.

Cả Lý Thế Dân và Trường Tôn Hoàng hậu, đều chết vì hen suyễn.

Con gái mà họ yêu thương nhất, Trường Lạc công chúa, mới 23 tuổi đã hương tiêu ngọc vẫn.

Sách sử đa số ghi chép, nguyên nhân cái chết của nàng cũng tương tự như Trường Tôn Hoàng hậu, đều là vì khí tật.

Ngoài di truyền ra, còn có những nguyên nhân khác.

Ví dụ như lao lực quá độ, quá ưu thương, bi quan, hoặc cảm mạo.

Đều sẽ gây ra hoặc làm nặng thêm bệnh hen suyễn.

Cho nên Trường Tôn Hoàng hậu, mười ngày trước không chỉ hứng gió lạnh, sầu xuân bi thu, cả đêm không ngủ.

Với những hành vi tự hủy hoại này, bệnh tình của bà không nặng thêm mới là lạ!

Lý Khác liếc nhìn Tôn Tư Mạc một cái, nói: "Thần y, những nguyên nhân gây bệnh này của Mẫu hậu, ông có biết không?" Tôn Tư

Mạc lập tức cứng họng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Những người khác nhìn đến đây, mắt đều sáng lên.

Họ đều nhìn Lý Khác như nhìn đấng cứu thế.

Bởi vì, hắn đã làm cho danh y đệ nhất đương thời Tôn Tư Mạc không nói nên lời.

Điều đó chẳng phải gián tiếp chứng minh, y thuật của hắn còn cao minh hơn ông ta sao?

Vậy Tôn Tư Mạc không cứu được Hoàng hậu, Lý Khác không thể chữa khỏi sao?

Mọi người mang theo tâm trạng mong đợi, tiếp tục nhìn Lý Khác và Tôn Tư Mạc nói chuyện.

"Mẫu hậu đột nhiên phát bệnh, một đêm ngã bệnh, là vì một ngày trước khi phát bệnh, bản vương đã gặp Mẫu hậu.

Mẫu hậu hô hấp dồn dập, trong miệng có đờm.

Chương 376

Tiểu Đào, tính khí của Mẫu hậu đêm đó thế nào?" Tiểu Đào đáp: "Hồi Ngô Vương điện hạ, tính khí của Hoàng hậu nương nương đêm đó quả thực có chút kỳ quái, không cho phép chúng thần lại gần.

Hoàng hậu nương nương từ trước đến nay chưa bao giờ mắng chúng thần, nhưng đêm đó, không biết vì sao, nương nương đột nhiên nổi trận lôi đình, mắng nhiếc từng người chúng thần một trận.

Mấy người tuổi nhỏ hơn, còn trốn ở một bên khóc thầm cả đêm." Lý Khác nghe đến đây, nói với Tôn Tư Mạc: "Một người chưa từng mắng ai lại mắng cung nữ, chứng tỏ Mẫu hậu đêm đó phiền não bất an.

Những dấu hiệu này cho thấy, Mẫu hậu mắc bệnh hàn suyễn." Lý Khác vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc tán thưởng, lần lượt vỗ tay cho Lý Khác.

Mặc dù không hiểu, cũng không biết hắn nói đúng hay sai, nhưng cảm thấy Lý Khác rất lợi hại.

Nhưng duy chỉ có một người không vỗ tay cho Lý Khác.

"Ủa, Tôn thần y đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ bị Hoàng huynh nói cho xấu hổ, bỏ đi rồi?" "Lệ Chất, không được hồ đồ, Tôn thần y đâu phải người như vậy?" Mọi người bắt đầu từ từ tìm kiếm.

Lý Tĩnh tìm một vòng, đột nhiên hô lên: "Tôn thần y đang viết như bay." Lý Khác đi qua xem, quả nhiên thấy Tôn Tư Mạc đang nhanh chóng viết trên giấy.

Tôn Tư Mạc thấy Lý Khác, liền đứng dậy cầm bút giấy nói với Lý Khác: "Ngô Vương điện hạ, nói chậm thôi, ta ghi không kịp.

Còn nữa, bệnh của Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc nên chữa trị thế nào?" Lý Khác nói: "Mẫu hậu hô hấp không thông, khí tức cực yếu.

Cho nên chúng ta nên thông hô hấp trước, bảo vệ cơ thể." Hắn lấy một bộ kim châm bạc từ trong túi của Tôn Tư Mạc, sau đó đi đến trước giường bệnh của Hoàng hậu, cầm tay bà lên rồi châm vào.

Lý Thế Dân kinh ngạc nói: "Bệnh về phổi, tại sao không châm ở ngực, mà lại châm ở lòng bàn tay?" Tôn Tư Mạc cười nói: "Không phải, không phải.

Bệ hạ, lòng bàn tay có vùng tương ứng với tim phổi, cho nên châm ở lòng bàn tay cũng được.

Hơn nữa tình trạng cơ thể của Hoàng hậu nương nương không cho phép, không thể chịu thêm sự tấn công của giá lạnh nữa.

Vì vậy không thể châm trên ngực." Trong lúc Lý Thế Dân hỏi chuyện, Lý Khác đã sớm châm đầy kim bạc vào vùng phản ứng phổi trên lòng bàn tay Hoàng hậu.

Hắn thở phào một hơi, cười nói: "Tin rằng chẳng mấy chốc hô hấp của Mẫu hậu sẽ thông suốt." Quả nhiên, chưa đầy một phút, hô hấp của Trường Tôn Hoàng hậu bắt đầu có lực.

Vô cùng có quy luật.

Tốc độ nhanh như vậy khiến Lý Khác có chút bất ngờ, hắn khó hiểu hỏi: "Hệ thống, vì sao hiệu quả của kim châm lại tác dụng nhanh như vậy?" Hệ thống trả lời: "Thần cấp y thuật, không chỉ có thể giúp ký chủ chữa trị mọi bệnh tật, mà còn có thể tăng tốc độ lên gấp mấy chục đến hàng trăm lần." Lý Khác nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Lý Khác nói với Hạ thái y: "Lát nữa hãy ghi lại phương thuốc ta nói, không được sót một chữ nào, không được có bất kỳ thiếu sót nào,

biết chưa?" Hạ thái y vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Khác nói: "Chỉ cần uống một thang thuốc của bản vương, đảm bảo Mẫu hậu có thể thuốc đến bệnh trừ, sau này sẽ không tái phát." "Tử tô tử, bán hạ (rửa với nước thuốc bảy lần) mỗi vị 75g, cam thảo (nướng) 60g, tiền hồ (bỏ rễ), hậu phác (bỏ vỏ thô, sao với nước gừng) mỗi vị 30g, xuyên đương quy (bỏ rễ), nhục quế (bỏ vỏ) mỗi vị 45g.

Trần bì (bỏ lớp trắng) 45g." "Hạ thái y, mau dẫn Tiểu Đào đi lấy thuốc theo phương." "Đi nhanh lên." Tôn Tư Mạc ghi lại phương thuốc của Lý Khác, sau đó rơi vào trầm tư, thậm chí cả lời hỏi của Lý Thế Dân cũng không trả lời, một lòng nghiên cứu bí mật của phương thuốc.

Lý Khác nói tiếp: "Phương thuốc này cần uống mỗi ngày một lần, liên tục trong mười ngày, bệnh tình của Mẫu hậu sẽ có thể khôi phục như cũ, không còn bị khí tật hành hạ nữa." Nghe Lý Khác nói vậy, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Trường Tôn Hoàng hậu bị khí tật hành hạ nhiều năm, có lúc thực sự sống không bằng chết.

Nghe nói sau này sẽ không còn bị hành hạ nữa, ai cũng mừng cho bà.

Không lâu sau, các dược liệu cần thiết cho phương thuốc đều đã được chuẩn bị xong.

Lý Khác dẫn tất cả mọi người đến một căn phòng cách khá xa Trường Tôn Hoàng hậu.

Hắn rửa tử tô tử và bán hạ một lần.

Nước lạnh buốt làm tay hắn có chút khó chịu, nhìn Lý Thế Dân và những người khác đang ngồi một bên.

Lý Khác trong lòng bực bội, giận dữ nói: “Ai tình nguyện rửa tử tô tử, bán hạ liên tục 20 lần?” Lệ Chất, Lý Thế Dân và Tôn Tư Mạc tranh nhau chạy tới, ngoan ngoãn rửa tử tô tử và bán hạ.

Đổi lại là Lý Khác ngồi trên ghế, chỉ huy mọi người: “Đốt cam thảo thành tro.” Lý Thế Dân lon ton cầm cam thảo đến bên lò...

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Lý Thế Dân kích động hỏi: “Khác nhi, tiếp theo phải làm sao?” Lý Khác đứng dậy từ ghế, chỉnh lại quần áo rồi nói: “Bỏ tất cả vào ấm sắc.” Trong chốc lát, tử tô tử và tất cả các dược liệu đã được xử lý đều được bỏ vào ấm.

Lý Thế Dân đích thân thêm củi bên lò.

Để Trường Tôn Hoàng hậu có thể sớm ngày bình phục, hắn liều mạng thêm củi vào lò.

Khiến Lý Khác tức giận mắng lớn: “Lão già, làm gì vậy?

Không biết làm thì đừng làm loạn.

Đun lửa có kỹ xảo, làm như vậy chẳng phải hại chết Mẫu hậu sao?

Cái này phải dùng lửa nhỏ đun một khắc.

Sau đó dùng lửa lớn đun một khắc.

Rồi lửa vừa đun ba khắc.

Cuối cùng dùng lửa nhỏ từ từ hầm một canh giờ.” Tôn Tư Mạc cầm quạt, lập tức lâm vào thế khó.

Bây giờ ông, rốt cuộc nên quạt mạnh, hay từ từ quạt?

Đúng là một vấn đề lớn!

Lệ Chất nghe Lý Khác phân phó, không nhịn được lẩm bẩm một bên: “Cũng phiền phức quá.” Lý Khác gõ vào đầu nàng một cái: “Sắc

thuốc là khâu quan trọng nhất trong việc chữa bệnh.

Dù cho vọng văn vấn thiết có chính xác đến đâu, phương thuốc kê ra có hiệu quả đến đâu.

Nhưng nếu cách sắc thuốc không đúng, lương dược có thể sẽ không có tác dụng, thậm chí biến thành độc dược giết người.

Lệ Chất muội muội, hiểu chưa?" Lệ Chất vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Thế Dân nghe xong, thì vô cùng lúng túng và sợ hãi.

Không biết bây giờ nên thêm củi, hay làm thế nào!

Thêm nhiều, giảm ít, đều có thể khiến Quan Âm Tỳ của hắn xuống hoàng tuyền.

Vì vậy, Lý Thế Dân, đường đường là vua một nước, trước lò lửa lại lúng túng, bắt đầu rụt rè.

Lý Khác ngồi trên ghế, thấy Lý Thế Dân đang ăn gian bớt việc, tức giận mắng lớn: "Lão già, thêm củi vào.

Ai da, thêm nhiều quá, nước cạn hết rồi, sắc thế nào?

Đúng là đồ ngốc, không biết là ai sinh ra nữa!

Nếu không biết làm, để Tiểu Đào làm có được không, chỉ tổ giúp ngược." Lý Thế Dân vội xua tay: "Không cần, không cần, trẫm có thể.

Chương 377

Sắc thuốc cho Quan Âm Tỳ, trẫm chỉ tin trẫm.” Lý Thế Dân bận rộn đến mồ hôi đầy đầu, nhưng không một lời oán thán.

Bởi vì hắn biết, hắn đang sắc thuốc cho Hoàng hậu.

Mọi nỗ lực hắn bỏ ra đều đáng giá.

Tiểu Đào và các cung nữ thái giám kinh ngạc bàn tán một bên, hoàn toàn quên mất quy tắc không được nghị luận về Bệ hạ và Hoàng tử: “Cấu ta một cái xem, ta có đang mơ không.” “Ngô Vương lợi hại quá, ngay cả Bệ hạ cũng dám mắng.” “Bệ hạ đáng thương quá.” “Chuyện này ta thấy quen rồi không lạ nữa.” Tôn Tư Mạc nghe Tiểu Đào và mọi người bàn luận, ở một bên cười trộm.

Lý Khác thấy vậy, liền mắng to: “Chưa ăn cơm à?

Quạt nhanh lên, lửa sắp tắt rồi.

Lão già không đứng đắn, không ở nhà trông cháu, làm bác sĩ gì chứ.

Bất tài vô học, còn dám uy hiếp ta.” Dương Phi đẩy đẩy Lý Khác: “Không thể nói với Bệ hạ và Tôn thần y như vậy.

Khác nhi, đừng nằm đó nữa, con cũng đi làm đi.” Lý Khác lắc đầu: “Chuyện nhỏ này, cần gì đến ta ra tay!

Để bọn họ làm là được rồi.” Mọi người, bao gồm cả Lý Thế Dân, đều tức giận mà không dám nói.

Ai bảo Lý Khác lợi hại, làm được cả chuyện mà Tôn thần y cũng không làm được.

Một canh giờ rưỡi sau, Lý Khác đang ngủ say sưa, giọng nói của

hệ thống đột nhiên vang lên: "Ký chủ, phương thuốc đã sắc xong, nên bảo họ đổ nước thuốc ra." Lý Khác ngáp một cái, nói với mọi người đã kiệt sức: "Được rồi, thời gian cũng gần đủ rồi, có thể đổ nước thuốc ra." Lý Thế Dân nghe vậy, không màng đau đớn, trực tiếp dùng tay cầm chiếc ấm đang nóng bỏng.

Một tiếng hét thảm thiết lập tức vang vọng khắp căn phòng.

Rõ ràng, tiếng hét thảm này là của Lý Thế Dân.

Lý Khác dở khóc dở cười nói: "Phụ hoàng già, đúng là đồ ngốc, sao có thể dùng tay trực tiếp cầm ấm chứ?

Chẳng lẽ không biết dùng giẻ lót à?" Nhưng Lý Khác suy nghĩ kỹ, cũng thấy thông cảm.

Lý Thế Dân là hoàng đế trên lưng ngựa, đông chinh tây thảo, nam chinh bắc chiến.

Từ nhỏ trên chiến trường, làm sao biết được những chuyện nhỏ nhặt này.

Hơn nữa, trước khi làm hoàng đế, hắn cũng là một quan nhị đại, ăn sung mặc sướng, từ nhỏ có nha hoàn hầu hạ.

Không biết những thứ này, có thể hiểu được.

Lý Thế Dân nghe Lý Khác phê bình, lúng túng không thôi.

Nhưng hắn không hề tức giận, ngược lại gật đầu nói: "Khác nhi nói đúng, là Phụ hoàng sai.

Khác nhi đúng là người thông minh!" Lý Thế Dân nói xong, liền đổ nước thuốc ra, sau đó tiện tay vứt bã thuốc đi.

Hành động này, dọa Tôn Tư Mạc không màng tuổi già bảy mươi, phi thân lao tới đỡ lấy ấm bã thuốc.

Ông cũng không màng ấm nóng thế nào, đợi đến khi cầm chắc rồi,

mới ôm hai tay đau đến nhe răng trợn mắt.

Mọi người đối với phản ứng này của Tôn Tư Mạc, cảm thấy vô cùng khó hiểu, lần lượt nói: "Thần y, ngài không sao chứ?" "Thần y tại sao lại phải đỡ cái ấm nóng như vậy?

Bã thuốc có tác dụng gì đâu." "Chắc chắn thần y làm vậy, là có lý do của mình." "Tay của thần y bị bỏng rồi sao?

Hạ thái y, mau lấy thuốc cao trị bỏng cho thần y bôi đi." Lý Thế Dân mặt đầy vẻ đau lòng nhìn Tôn Tư Mạc, hỏi: "Thần y, ngài liều mạng bảo vệ bã thuốc, chẳng lẽ nó có tác dụng quan trọng gì sao?" Tôn Tư Mạc thổi thổi hai bàn tay bị thương, lắc đầu nói: "Hồi bẩm Bệ hạ, lão phu không biết." Lý Thế Dân tiếp tục hỏi: "Vậy thần y tại sao lại làm vậy?" Mặt già của Tôn Tư Mạc đột nhiên đỏ lên, liếc nhìn Lý Khác một cái rồi nói: "Sợ Ngô Vương điện hạ mắng, lỡ như nó có tác dụng thì sao?" Lý Thế Dân và những người khác đều khinh bỉ nhìn Tôn Tư Mạc, trong lòng đều thầm mắng một tiếng đồ nhát gan.

Lý Thế Dân còn cười lớn nói: "Thần y à, Khác nhi chắc chắn sẽ không nói bã thuốc có tác dụng đâu, ..." Đột nhiên hắn cảm thấy sau lưng có một luồng sát khí.

Lý Thế Dân quay đầu lại nhìn, sợ đến da đầu tê dại.

Chỉ thấy Lý Khác đang lạnh lùng nhìn hắn, nghiến răng nói: "Lão già, muốn hại chết Mẫu hậu thế nào đây?

Chẳng lẽ vừa nãy không sợ nóng, không biết xấu hổ khóc lóc vì Mẫu hậu, đều là giả vờ?

Giả vờ si tình?" Lý Thế Dân vội xua tay giải thích: "Khác nhi, Phụ hoàng tưởng nó không có tác dụng, nên mới làm vậy!" Lý Khác đáp trả: "Bã thuốc không có tác dụng?

Ai nói với người thế?

Không có văn hóa thật đáng sợ, có thời gian thì bớt chơi với phi tử đi.

Ta đã có 11 người đệ đệ, 21 người muội muội rồi.

Phụ hoàng già, người nên đọc thêm sách đi." Dương Phi thực sự không nhìn nổi nữa, véo Lý Khác một cái, sau đó nói với Lý Thế Dân: "Bệ hạ, thần thiếp không quản giáo tốt Khác nhi, xin Bệ hạ trách phạt thần thiếp." Lý Thế Dân cười khổ không thôi.

Hắn cũng muốn trừng phạt, nhưng có gan không?

Đứa con trai thứ ba này, gần đây nổi bật vô cùng, cũng đã có những cống hiến to lớn cho Đại Đường.

Trong mắt Lý Thế Dân, Lý Khác chính là phiên bản Ngụy Chinh toàn năng.

Mặc dù giọng điệu với hắn không tốt.

Nhưng những cống hiến hắn làm ra, đã giải quyết cho hắn cực kỳ nhiều phiền phức.

Điểm này, còn lợi hại hơn lão già Ngụy Chinh kia nhiều.

Lý Thế Dân có thể chịu được Ngụy Chinh chỉ vào mũi hắn mắng xối xả, chẳng lẽ không chịu được con trai ruột của mình hồ đồ sao?

Lý Thế Dân cười nói: "Ái phi không cần như vậy, Khác nhi nói rất đúng.

Trẫm nên cần chính yêu dân hơn, đọc nhiều sách để trau dồi bản thân, vì trẫm muốn làm thiên cổ nhất đế!" Lý Khác bất lực.

Nhưng hắn cũng phải tán thưởng cho nghị lực của Lý Thế Dân.

Để có thể trở thành thiên cổ nhất đế, đã phải chịu đựng bao nhiêu lời của Ngụy Chinh và sắc mặt khó coi.

Nếu học theo ông cậu Dương Quảng của hắn, thì Ngụy Chinh không biết phải chết bao nhiêu lần mới đủ.

Lý Khác nhìn nước thuốc màu đỏ trong bát, nói với Lệ Chất: "Hoàng muội, mau nhân lúc còn nóng đổ thuốc cho Mẫu hậu uống." Hắn lại đưa bã thuốc cho Dương Phi, nói: "Mẫu phi, phiền người đặt cái này trước ngực Mẫu hậu." Dương Phi theo bản năng hỏi: "Khác nhi, tại sao phải làm vậy?" Lý Khác không trả lời nghi vấn của bà, chỉ cười mà không nói.

Dương Phi thấy Lý Khác như vậy, ngây người một lúc rồi cuối cùng gật đầu.

Bà thầm nghĩ: Khác nhi, gần đây liên tục cứu chữa cho Tần Thúc Bảo Tần tướng quân bệnh tật, mấy hôm trước lại chữa khỏi chân phải cho Bệ hạ.

Bây giờ lại làm được chuyện mà người được xưng là thiên hạ đệ nhất thần y Tôn Tư Mạc cũng không làm được, giúp Hoàng hậu tỷ tỷ hô hấp thông suốt.

Khác nhi nhất định là một thần y có y thuật cực cao, những gì nó dặn dò tuyệt đối không sai.

Chương 378

Lệ Chất cho uống thuốc xong, Dương Phi đặt bã thuốc lên ngực Hoàng hậu, Lý Khác liền dẫn Lý Thế Dân và những người khác đi vào.

Giây phút lòng người kích động, sắp đến rồi.

Lý Khác nhìn vào mặt Trường Tôn, thấy không có sắc thái gì, liền hỏi hệ thống: "Hệ thống, tại sao bây giờ Hoàng hậu chưa tỉnh?" Hệ thống thản nhiên đáp: "Ký chủ, đừng vội, đạo lý vội vàng không ăn được bánh bao nóng, chắc ký chủ biết.

Ký chủ xin yên tâm, một phút sau Hoàng hậu tự nhiên sẽ tỉnh." Không chỉ Lý Khác quan tâm đến thời gian Trường Tôn tỉnh lại, mà là trượng phu Lý Thế Dân, càng lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại lại trước giường.

"Khác nhi à, tại sao Mẫu hậu của con không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ phương án điều trị của Khác nhi có vấn đề?" Lý Khác liếc Lý Thế Dân một cái, vừa định mắng một câu, thì bị Lệ Chất giỏi quan sát sắc mặt ngăn lại.

Nàng nhẹ giọng an ủi Lý Thế Dân đang căng thẳng: "Phụ hoàng, người đừng quá lo lắng, Mẫu hậu cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ tỉnh lại.

Huống hồ Hoàng huynh lợi hại như vậy, Phụ hoàng phải tin tưởng huynh ấy chứ." Tôn Tư Mạc cũng rất đồng tình với suy nghĩ của Lệ Chất: "Bệ hạ, theo kinh nghiệm của lão phu, thời gian thuốc thang có hiệu lực, ngắn thì nửa ngày, dài thì mười ngày nửa tháng, đều là bình thường.

Bệ hạ cả đêm lao lực, suy nghĩ nhiều, lão phu đề nghị Bệ hạ tốt nhất nên mau đi nghỉ ngơi một lát...” Dương Phi đột nhiên hét lớn một tiếng, cắt ngang lời khuyên của Tôn Tư Mạc: “A, Bệ hạ mau nhìn, môi của tỷ tỷ động rồi.” Lệ Chất cũng kinh ngạc hét lên liên hồi, quên sạch những gì Trường Tôn đã dạy về nữ tắc nữ huấn, không còn chút hình tượng thục nữ nào.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, lông mi của Mẫu hậu vừa nãy cũng động đậy, nhi thần vừa mới nhìn thấy, tuyệt đối không sai.” Quả nhiên, chưa đầy một giây, Trường Tôn Hoàng hậu liền từ từ mở mắt.

Lý Thế Dân thấy vậy, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

“Quan Âm Tỳ, Hoàng hậu tốt của trẫm, nàng cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Trường Tôn Hoàng hậu vừa tỉnh lại, đầu óc có chút mơ hồ.

“Bản cung nhanh như vậy đã xuống địa ngục rồi sao?

Ủa, Bệ hạ tại sao cũng ở đây?

Lệ Chất?

Con cũng ở đây?

A, muội muội, Khác nhi, các ngươi đều ở đây à?” Lý Thế Dân thấy Trường Tôn Hoàng hậu không chỉ tỉnh lại, mà còn nhận ra bọn họ.

Điều đó đủ chứng minh, Trường Tôn Hoàng hậu không còn vấn đề gì lớn.

Lý Thế Dân cười ha hả, kích động nhảy cao ba thước.

Sau đó ôm chặt vai Lý Khác, nói: “Khác nhi, con đúng là con trai tốt của trẫm!” Lý Khác mặt đầy vẻ ghét bỏ đẩy Lý Thế Dân ra.

Trường Tôn Hoàng hậu nhìn mọi người, lại hỏi lần nữa: “Bản cung không đến điện Diêm Vương sao?

Ta không chết sao?

Tại sao Bệ hạ, Lệ Chất và muội muội đều ở đây?" Lệ Chất biết Mẫu hậu của mình, đến giờ vẫn không tin rằng, một người bệnh nguy kịch như bà, có thể sống lại.

Nàng nhào vào lòng Trường Tôn Hoàng hậu, nói: "Mẫu hậu, người không chết, người sống lại rồi!" Hoàng hậu cảm nhận được hơi ấm của Lệ Chất, không khỏi có chút sững sờ.

Bà lắc đầu, rồi lại véo vào khuôn mặt mịn màng của Lệ Chất.

Cảm nhận được nhiệt độ và da thịt của Lệ Chất, bà mới tin rằng mình không chết.

Mặt đầy vẻ vui mừng nói: "Lệ Chất, đúng là Lệ Chất, Mẫu hậu có thể cảm nhận được hơi ấm của con, có thể chạm vào khuôn mặt của con." Lý Thế Dân nghe xong nước mắt lưng tròng, nắm chặt tay Hoàng hậu nói: "Quan Âm Tỳ, nàng tỉnh là tốt rồi, trẫm sợ chết đi được." Hoàng hậu bị chân tình của hắn cảm động, nhưng thấy Lệ Chất ở bên cạnh, liền có chút ngượng ngùng nói: "Bệ hạ, Lệ Chất đang ở đây.

Bệ hạ, đừng đau lòng nữa, thần thiếp không phải đang sống sao?

Nhiều người nhìn như vậy, xấu hổ lắm." Sau đó bà nói với Dương Phi: "Muội muội, Khác nhi đâu?

Chắc chắn là Khác nhi đã cứu bản cung trở về phải không?" Lệ Chất lúc này đã trở thành fan cuồng của Lý Khác, cướp lời, gật đầu nói: "Đúng vậy, Mẫu hậu, là Hoàng huynh đã cứu người, Hoàng huynh lợi hại lắm." Trường Tôn Hoàng hậu tìm kiếm Lý Khác trong đám đông, nói với hắn: "Khác nhi." Lý Khác bước tới, cười nói: "Mẫu hậu, đừng cảm động quá, cẩn thận cảm lạnh đấy.

Người không thể bị lạnh nữa đâu." Hoàng hậu trêu chọc: "Không

sao, nếu Mẫu hậu lại bị lạnh, không phải có Khác nhi thông minh tuyệt đỉnh, không gì không làm được ở đây sao?

Mẫu hậu có thể sống sót, đều là công lao của Khác nhi.

Mẫu hậu cảm ơn con!" Sau đó, mặt bà đầy vẻ vui mừng: "Khác nhi không chỉ văn võ song toàn, hôm nay còn có thể cứu Mẫu hậu từ trước điện Diêm Vương trở về, Khác nhi đúng là đệ nhất toàn tài trong thiên hạ." Nhìn Lý Khác, bà lại nghĩ đến huynh đệ của mình, Trường Tôn Vô Kỵ.

Bà hỏi Lý Thế Dân: "Bệ hạ, huynh trưởng bây giờ thế nào rồi?" Lý Thế Dân trả lời: "Phụ Cơ đã khôi phục lại từ trạng thái điên cuồng, đợi nghỉ ngơi vài ngày, là có thể lại vì Đại Đường cống hiến." Trường Tôn Hoàng hậu vừa lau nước mắt, vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Lý Khác, thầm nghĩ: Khác nhi bây giờ đã thể hiện ra thực lực, càng ngày càng khiến người ta sợ hãi.

Nhưng quan hệ của nó với huynh trưởng, cũng ngày càng tệ.

Cứ đấu đá như vậy, cũng không phải là cách.

Nếu không, không chỉ ba đứa cháu trai của ta đều chết, mà tính mạng của huynh trưởng e rằng cũng khó giữ.

Bà hạ một quyết định khó khăn.

Đã đến lúc phải ngăn chặn tất cả.

Không thể để bi kịch, xảy ra trên gia tộc Trường Tôn nữa.

Nghĩ đến đây, Trường Tôn Hoàng hậu nói với Lý Thế Dân: "Bệ hạ, thần thiếp có một chuyện, hy vọng Bệ hạ có thể chấp thuận." Lý Thế Dân vội vàng gật đầu: "Quan Âm Tỳ, có chuyện gì cứ nói, trẫm đều sẽ đáp ứng.

Đừng nói một chuyện, trăm chuyện, trẫm cũng sẽ đáp ứng."

Hoàng hậu hài lòng cười cười, ánh mắt lướt qua người Lý Khác, nghiến răng nói: "Bệ hạ, quyền thế của huynh trưởng ngày càng lớn, nhưng tài sơ học thiển, đức không xứng vị, không kham nổi trọng trách.

Bệ hạ lại trọng dụng huynh trưởng, e rằng sẽ làm tổn hại đến nền tảng của Đại Đường.

Đột Quyết ở phương bắc hổ báo rình rập, tây bắc Thổ Cốc Hồn, đông bắc Cao Câu Ly cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

Trong triều hạn hán lũ lụt xảy ra thường xuyên, nhưng huynh trưởng lại không có một kế sách hay, không có cống hiến gì cho Đại Đường.

Cho nên, thần thiếp hy vọng Bệ hạ có thể bãi bỏ chức vị của huynh trưởng." Lý Thế Dân nghe vậy, ngây người, làm hắn khó xử.

Trường Tôn Vô Kỵ là anh vợ lớn, khởi binh ở Thái Nguyên cũng có công lao của hắn.

Hơn nữa, hắn từng vì mình mà đỡ tên, là ân nhân cứu mạng.

Trong sự biến Huyền Vũ Môn, hắn càng là người có công lao đệ nhất trong các văn thần.

Sau khi mình lên làm hoàng đế, hắn cũng tận tâm tận lực phò tá.

Có thể nói là nanh vuốt, thường xuyên cùng mình diễn kịch cho quyền thần xem, thu được hiệu quả rất tốt.

Không chỉ vậy, hắn còn là một người biết nịnh nọt, dỗ dành mình rất vui vẻ.

Nếu lúc này, đặc biệt là trong tình huống hắn vừa liên tiếp mất ba người con trai, lại bãi bỏ chức vị của hắn, đối với hắn đả kích chẳng phải quá lớn sao?

Lý Thế Dân nghĩ đến đây, liền có chút khó xử nói: “Hoàng hậu, Phụ Cơ cũng không đến nỗi tệ như nàng nói.

Chương 379

Mặc dù không có tài học như Huyền Linh và Khắc Minh, nhưng so với các văn thần khác, vẫn lợi hại hơn.

Nếu không có lý do và thời cơ thích hợp, bãi bỏ chức vị của hắn, e rằng không ổn." Trường Tôn Hoàng hậu nghe Lý Thế Dân từ chối thỉnh cầu, nào chịu đáp ứng.

Bà giả vờ ho một tiếng, yếu ớt nói: "Bệ hạ, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Vừa nãy Bệ hạ đã đáp ứng thần thiếp, sao có thể nuốt lời?

Bệ hạ như vậy, thần thiếp sao có thể yên tâm dưỡng bệnh?" Tôn Tư Mạc lúc này cũng đứng ra nói: "Bệ hạ, thân thể của nương nương không thể chịu thêm kích thích nữa, cẩn thận tái phát." Lệ Chất cũng vội vàng khuyên nhủ: "Phụ hoàng, người đáp ứng Mẫu hậu đi, con không muốn không có Mẫu hậu!" Lý Tĩnh, người vẫn luôn không lên tiếng, lúc này đương nhiên càng không có ý kiến.

Dương Phi càng im lặng không nói.

Nếu lúc này bà phát biểu quan điểm của mình, tuyệt đối sẽ bị người ta mắng.

Dù sao ai cũng biết Trường Tôn Vô Kỵ và con trai bà từ trước đến nay không hòa thuận, nếu lúc này công khai ủng hộ hạ thủ với chính địch của con trai, người khác không biết sẽ mắng sau lưng bà thế nào!

Lý Thế Dân vừa trải qua cảnh bi thảm Hoàng hậu hấp hối, nỗi đau như dao cắt đó, cả đời này hắn cũng không muốn trải qua lần nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân liền hạ quyết tâm.

"Người đâu, thảo chỉ.

Bãi bỏ tước vị Triệu Quốc Công của Trường Tôn Vô Kỵ." Trường Tôn Hoàng hậu nghe vậy, biết Lý Thế Dân vẫn còn ảo tưởng về huynh trưởng của mình.

Bà cũng biết tính khí của Lý Thế Dân, không ai có thể lay chuyển được suy nghĩ của hắn.

Bây giờ đã bãi bỏ tước vị của huynh trưởng, đối với quyền thế và dã tâm của ông ta, đều là một đả kích lớn.

Dùng bệnh thể của mình, đổi lấy một kết quả như vậy, đã là rất không dễ dàng.

Dù sao thời gian còn dài, để Bệ hạ hết hy vọng với huynh trưởng của mình, không còn trọng dụng, vẫn còn có cơ hội.

Không cần quá vội vàng.

Lý Thế Dân thấy Trường Tôn Hoàng hậu lộ ra vẻ mặt hài lòng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn liếc nhìn Lý Khác một cái nói: "Khác nhi à, Mẫu hậu của con có thể sống sót, công lao của con là lớn nhất, trẫm sẽ thưởng lớn cho con.

Sáng mai lên triều, trẫm sẽ cùng quần thần bàn bạc kỹ lưỡng, cho con một bất ngờ lớn." Lý Khác vẻ mặt không quan tâm nói: "Ai thèm những phần thưởng đó của người." Mặc dù Lý Khác nói vậy, nhưng trong lòng, hắn vô cùng mong đợi.

Dù sao người có thưởng mà không cần, đó tuyệt đối là một kẻ ngốc.

Thực ra, hôm nay Lý Khác đã có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đó là, Lý Thế Dân dưới sự uy hiếp của Trường Tôn Hoàng hậu, đã bãi bỏ tước vị của tên nanh vuốt đệ nhất Trường Tôn Vô Kỵ.

Chuyện tốt như vậy, khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Tước vị Quốc công, không phải tùy tiện có thể có được!

Trong số các quốc công của Đại Đường, hoặc là đã trải qua sự tôi luyện của chiến trường, có cống hiến to lớn cho Đại Đường.

Hoặc là trong quá trình xây dựng Đại Đường, bày mưu hiến kế đạt được thành công to lớn.

Lý Thế Dân thì hay rồi, một câu nói đã bãi bỏ tước vị quốc công của người ta.

Cũng quá điên cuồng.

Dù sao quan vị dễ có, tước vị khó cầu.

Trường Tôn Vô Kỵ không còn tước vị, thế lực của hắn tuyệt đối sẽ bị suy giảm.

Vậy sau này Lý Khác động thủ với Trường Tôn Vô Kỵ, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngay khi Lý Khác đang chìm đắm trong tâm trạng vui mừng, Tôn Tư Mạc ở bên cạnh đột nhiên chắp tay với hắn nói: "Ngô Vương sư phó, xin nhận của đồ nhi một lạy!" Mọi người nghe Tôn Tư Mạc nói ra một câu như vậy, đều nhìn về phía ông, ánh mắt tràn đầy vẻ khó hiểu?

Đường đường là đệ nhất thần y Đại Đường, một thần y đã hơn bảy mươi tuổi.

Lại nhận một vị Hoàng tử chưa từng học y thuật, tuổi mới mười tám, làm sư phó?

Thần y à, đầu óc của ngài cũng không bình thường rồi sao?

Lý Khác liếc nhìn Tôn Tư Mạc một cái, lộ ra vẻ mặt vô cùng

không kiên nhẫn nói: “Cút ngay, bản vương không nhận đồ đệ nam.

Còn nữa, nếu không phải vì ngươi chẩn đoán sai, Mẫu hậu có thể đã bị ngươi hại chết rồi, tên lang băm, ngươi đáng tội gì!

Phụ hoàng già, sao không lôi ông ta ra ngoài chém đầu đi, dù sao ông ta ở trên thế giới này cũng vô dụng, chỉ biết xem bệnh lung tung.” Lý Thế Dân nghe Lý Khác nói vậy, sợ hết hồn.

Hắn vội vàng ôm chặt Lý Khác, khuyên nhủ: “Khác nhi à, con đừng kích động, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói.

Thần y có công không có tội, dù không có công lao cũng có khổ lao.

Ông ấy là thần y nổi tiếng của Đại Đường, chúng ta không thể làm bừa.

Nếu bị bá tánh biết được, sẽ gây ra dân phẫn đấy.” Lệ Chất cũng đứng ra: “Thần y tuy không lợi hại bằng Hoàng huynh, nhưng ở Thái y viện cũng là người mạnh nhất, Hoàng huynh tha cho ông ấy được không?” Dương Phi cũng nói tốt cho Tôn Tư Mạc: “Khác nhi, con không thể lấy tiêu chuẩn của mình để đo lường người khác, trên thế giới này có mấy ai bì được với con, như vậy là không đúng đâu.” Lý Tĩnh vuốt râu, nói: “Ngô Vương điện hạ, Tôn thần y rất giỏi về vết thương do đao kiếm, không chừng sau này có thể cứu người trong quân đội, như vậy, Tôn thần y cũng rất tốt.” Tôn Tư Mạc vô cùng cần cù hiếu học, đối với y thuật thần kỳ mà Lý Khác vận dụng, đã sớm sùng bái không thôi.

Quyết tâm nhận Lý Khác làm sư phó, học tập y thuật của hắn, sẽ không thay đổi.

Tôn Tư Mạc cúi người chắp tay nói: “Ngô Vương sư phó, không chữa khỏi bệnh cho Hoàng hậu nương nương, là lỗi của đồ nhi, đồ

nhi nguyện ý chịu phạt.

Nhưng Ngô Vương sư phó, có thể để đồ nhi theo ngài học y thuật, hoàn thành tâm nguyện cả đời, rồi hãy chém đầu đồ nhi được không?" Lý Khác không nhịn được nói: "Ngươi là lão già bảy mươi tuổi, bản vương mới mười tám tuổi, một lão giả bảy mươi tuổi, nhận một thiếu niên mười tám tuổi làm sư phó, không hợp lẽ thường." Tôn Tư Mạc cung kính nói: "Học vấn không liên quan đến tuổi tác, chỉ cần có người giỏi hơn đồ nhi, đồ nhi đều sẽ khiêm tốn cầu học.

Xin sư phó thu nhận đồ nhi!" Lý Khác hừ một tiếng, không thèm để ý đến Tôn Tư Mạc, ngược lại phất tay áo bỏ đi.

Lúc bước ra ngoài, khóe miệng hắn không nhịn được, cười trộm không ngớt.

Bản vương đang câu một con cá lớn, hy vọng Tôn Tư Mạc đừng làm bản vương thất vọng.

Tôn Tư Mạc nhìn Lý Khác đi xa, không khỏi có chút thất thần.

Lý Thế Dân thấy bộ dạng của ông, liền tốt bụng an ủi: "Thần y hiếu học như vậy, trẫm nhất định sẽ giúp ngài hoàn thành tâm nguyện.

Đứa con trai thứ ba của trẫm à, miệng dao găm lòng đậu hũ.

Chỉ cần Tôn thần y có thể thể hiện ra thành ý của mình, kiên trì không bỏ cuộc bày tỏ nguyện vọng làm đồ đệ, tin rằng không lâu sau nó nhất định sẽ đồng ý.

Hay là thần y, bây giờ nhậm chức ở Thái y viện, sau đó trẫm sẽ tìm cho ngài một hiệu thuốc lớn nhất, tốt nhất ở thành Trường An, cung cấp cho thần y một nơi tốt để nghiên cứu y học.

Chương 380

Thần y thấy thế nào?" Nghe Lý Thế Dân nói vậy, mọi người đều thầm nghĩ trong lòng: Đúng là một con cáo già, rõ ràng muốn giữ người ta lại, lại lấy danh nghĩa vì người ta, cũng quá âm hiểm.

Dương Phi cười nói: "Thần y, Khác nhi còn trẻ khí thịnh, kiêu căng ngạo mạn, nó làm sư phó thì còn tạm được, sao có thể để ngài làm sư phó của nó chứ!

Bản cung về sẽ giáo huấn nó." Tôn Tư Mạc vội xua tay: "Dương phi nương nương, không phải, không phải, Ngô Vương điện hạ tài trí hơn người, thuật dược lý châm cứu cử thế vô song, y thuật cao siêu, khiến lão phu hổ thẹn.

Y đức của Ngô Vương càng cao thượng vô cùng, là tấm gương cho lão phu suốt đời, không nói nữa, lão phu đi đuổi theo sư phó đây." Ông vội vàng bỏ đi, ngay cả lời gọi của Lý Thế Dân cũng lười để ý: "Ngô Vương sư phó, đợi ta với, đồ nhi nhất định sẽ nhận ngài làm sư phó, xin Ngô Vương sư phó thu nhận ta đi." Hoàng hậu vẫn luôn nhắm mắt tĩnh dưỡng, lúc này cười khổ nói: "Thần y tuổi tác đã cao như vậy, lại tràn đầy tinh thần cầu tiến, thật khiến người ta khâm phục." Lý Thế Dân gật đầu nói: "Nếu có Khác nhi ở đây, Tôn Tư Mạc cũng sẽ không rời đi.

Có hai vị thần y y thuật cao siêu ở đây, vậy trẫm chẳng phải không có chút lo lắng nào về tính mạng, ta có thể vui vẻ, khỏe mạnh sống tiếp rồi." Lệ Chất thì nhỏ giọng nói: "Tôn thần y mặt dày thật, bị Hoàng huynh từ chối nhiều lần như vậy, cũng không lùi bước.

Đúng là không biết xấu hổ." ...

Trước cửa Ngô Vương phủ.

“Này, người kia là ai vậy?

Dám chặn cửa Ngô Vương phủ, không muốn sống nữa à?” “Trên áo ông ta viết gì thế, ta không biết chữ, không hiểu.” “Viết là, Ngô Vương sư phó tại thượng, xin nhận của đồ nhi Tôn Tư Mạc một lạy.” Hít...

Nghe thấy đại danh Tôn Tư Mạc thần y, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Tôn, Tôn thần y?

Dược Vương?

Cam tâm tình nguyện làm đồ đệ của Ngô Vương, Ngô Vương có đức có tài gì chứ!” “Ngươi biết cái gì, ta có một người bạn tốt làm việc trong cung, Hoàng hậu nương nương bệnh nặng, ngay cả Tôn thần y cũng bó tay, lúc đó, Ngô Vương đã đứng ra, cứu tỉnh Hoàng hậu nương nương.” “Ngay cả Tôn thần y cũng không chữa được bệnh, Ngô Vương điện hạ lại có thể, Ngô Vương lợi hại không?” “Ngô Vương rốt cuộc là yêu quái gì vậy?

Cái gì cũng biết.” Tôn Tư Mạc hoàn toàn không để tâm đến những lời bàn tán của mọi người, vẫn cứ la lối om sòm.

“Ngô Vương sư phụ, xin nhận của đồ nhi một lạy.” Nhưng Ngô Vương phủ không có động tĩnh gì.

“Ngô Vương sư phụ, đồ nhi ngày nào cũng sẽ dâng trà rót nước, hầu hạ ngài.” Lý Khác vẫn không hề động lòng.

Tôn Tư Mạc đột nhiên nảy ra một ý hay.

Tuy ý tưởng này có hơi mất mặt, nhưng để có thể trở thành đồ đệ của Lý Khác, học được y thuật của hắn, ông ta chẳng thèm bận tâm nữa.

Trong lòng Tôn Tư Mạc nghĩ vậy, lập tức dùng hết sức bình sinh đập cửa rầm rầm.

"Lý Khác, có bản lĩnh lợi hại như vậy, sao không có bản lĩnh mở cửa nhận ta làm đồ đệ đi." Mọi người nghe vậy, ai nấy đều lắc đầu cười khổ.

"Tôn thần y, ngài chú ý thân phận của mình một chút được không?

Lời lẽ vô liêm sỉ như vậy mà cũng nói ra được." "Tôn thần y đến cả mặt mũi cũng không cần nữa, quyết bái Ngô Vương làm sư phụ.

Thành ý này đủ để cảm động trời đất, chỉ duy nhất không cảm động được Ngô Vương." "Ngô Vương điện hạ rốt cuộc lợi hại đến mức nào mà khiến Tôn thần y phải làm như vậy!" Trong Ngô Vương phủ, Lý Khác và Lý Anh Ca nghe Tôn Tư Mạc gào thét, không khỏi nhìn nhau cười.

Lý Anh Ca ngồi nghiêng trên đùi Lý Khác, hai tay ôm lấy cổ hắn, ánh mắt đong đầy tình ý nói: "Không ngờ phu quân của ta lại có sức hút lớn đến vậy, khiến cho đệ nhất thần y Đại Đường phải nói ra những lời hoang đường đến thế.

Phu quân, chàng thật khiến thiếp thân không nhịn được mà muốn tìm hiểu chàng nhiều hơn nữa!" Lý Khác nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Hay là chúng ta vào phòng ngủ...?" Lý Khác chưa nói dứt lời, môi hắn đã bị bàn tay mềm mại của Lý Anh Ca bịt lại.

Nàng đỏ bừng mặt, hiển nhiên đã bị những lời đường mật của Lý Khác làm cho ý loạn tình mê.

Nàng ho nhẹ một tiếng rồi chuyển chủ đề: "Phu quân, chàng đối xử với Tôn thần y như vậy thật sự ổn sao?

Dù gì Tôn thần y cũng là một lão nhân bảy mươi tuổi, ít nhất cũng nên nể mặt một chút chứ." Lý Khác véo nhẹ chiếc mũi xinh của nàng,

thở dài nói: “Anh Ca à, nàng có biết ông ta đáng ghét nhất ở điểm nào không?” Lý Anh Ca lắc đầu, hỏi lại: “Tôn thần y bất kể y thuật hay nhân phẩm đều có thể xem là xuất chúng nhất Đại Đường, phu quân vì sao lại nói ông ấy đáng ghét?” Lý Khác giải thích: “Tôn Tư Mạc rõ ràng có y thuật cao siêu, lại không mở tiệm cứu người ở thành Trường An, cứ nhất quyết phải đi chu du bốn biển.” “Không chịu dạy dỗ y thuật, truyền bá y học, cứ khư khư giữ lấy cái suy nghĩ không truyền cho người ngoài.” “Thành Trường An có bao nhiêu người cần cứu chữa, ông ta lại lãng phí thời gian ở đây, có đáng ghét không?” Lý Anh Ca nghe vậy lập tức hiểu ra ý hắn.

“Phải chăng phu quân muốn ông ấy ở lại kinh thành mãi mãi, chữa bệnh cứu người, truyền bá y thuật?” Lý Khác gật đầu: “Đúng vậy.

Tuy rằng điều này không công bằng với ông ta, nhưng từ xưa đến nay, người tài luôn phải làm nhiều việc, đó là sứ mệnh của ông ta.” “Ta phải mài giũa tính tình của ông ta một chút, để ông ta nếm chút khổ cực, như vậy mới có thể giữ chân ông ta lại.” Lý Anh Ca tán thưởng: “Phu quân quả nhiên suy nghĩ thấu đáo!” Nàng cắn cắn đôi môi quyến rũ, sau đó giả vờ thờ ơ nhìn sang chỗ khác, hỏi: “Gần đây con hồ ly tinh Phòng Phụng Châu đó có tìm chàng không?” Lý Khác thấy vẻ mặt của nàng, trong lòng bật cười.

Rõ ràng là rất để ý, nhưng lại cố tỏ ra không quan tâm chút nào, vòng vo tam quốc để dò hỏi mối quan hệ giữa hắn và tình địch lớn nhất – Phòng Phụng Châu.

Kiểu phụ nữ ghen tuông thế này thật khiến người ta không thể ngừng yêu thương.

Lý Khác cũng không nỡ trêu chọc nàng, bèn thành thật đáp: “Không có, cũng không biết gần đây nàng ta đang làm gì!” Lý Anh Ca nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng thoáng chốc biến

mất.

Nàng đột nhiên trở nên tươi cười, liếc mắt đưa tình với Lý Khác.

“Phu quân...” Theo như Lý Khác hiểu về Lý Anh Ca, rõ ràng là nàng đang có chuyện muốn nhờ vả.

Lý Khác bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm, ừ một tiếng.

“Anh Ca có gì cứ nói thẳng, bản vương nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng.” Nàng vốn là một nữ anh hùng, vốn dĩ còn dũng mãnh quả cảm hơn cả nam nhi bình thường.

Nhưng lại vì hắn mà làm nũng, một việc nàng không hề giỏi, làm những hành động nàng không thích để khiến hắn vui vẻ.

Người phụ nữ như vậy, không đối tốt với nàng thì còn đối tốt với ai nữa?

Lý Anh Ca nghe vậy cười vô cùng rạng rỡ, nhanh chóng nói: “Phu quân, con ngựa Táp Lộ Tử kia, khi nào chàng lấy về cho ta?” Lý Khác khó hiểu hỏi: “Anh Ca, vì sao nàng lại yêu thích Táp Lộ Tử đến vậy, chẳng lẽ nó có gì đặc biệt sao?” Lý Anh Ca nghe Lý Khác hỏi vậy, lập tức phấn chấn hẳn lên, ánh mắt tràn đầy kích động.

“Phu quân, chẳng lẽ chàng không biết sao?” “Táp Lộ Tử là con ngựa đẹp nhất, ưa nhìn nhất trong Chiêu Lăng Lục Tuấn đấy.” Lý Khác trong lòng khinh bỉ một tiếng.

Quả nhiên, quả nhiên, Lý Anh Ca dù có anh dũng đến đâu, dù có là nữ anh hùng, thì suy cho cùng vẫn là một cô gái, thích những thứ xinh đẹp.

Lý Anh Ca xoa tay, giọng điệu vô cùng vui vẻ.

“Nó có một bộ lông màu tím, dưới ánh nắng mặt trời, trông thật quá đẹp.” “Không chỉ vậy, nó còn rất thông minh, bảo nó làm gì là nó

làm nấy!" Lý Khác vừa nghe thông minh, hứng thú lập tức tăng vọt.

Trên đời lại có súc vật như vậy, thật quá thú vị.

Nhìn vẻ mặt kích động và khao khát của Lý Anh Ca, Lý Khác đột nhiên nảy ra một ý hay, muốn kiếm chút lợi lộc từ nàng.

Lý Khác giả vờ rất khó xử nói: "Nhưng mà, Anh Ca cũng biết đấy, phụ hoàng là một lão già keo kiệt, chuyện này e là khó làm, trừ phi..." Lý Anh Ca hiểu ý trong ánh mắt gian xảo của Lý Khác, mặt lập tức đỏ bừng.

Nàng đi đi lại lại trong phòng hơn mười vòng, nội tâm giằng xé hồi lâu, cuối cùng đỏ mặt gật đầu: "Ta đồng ý..." Lý Khác nghe vậy cũng vô cùng kích động.

"Người đâu, chuẩn bị ngựa đến hoàng cung.

À, kéo lão già ồn ào ngoài cửa vào đây, bản vương đồng ý rồi." Lý Khác vừa đứng dậy đã bị Lý Anh Ca với khuôn mặt đỏ bừng kéo lại.

Lý Khác ở kiếp trước tuy chưa từng yêu đương, nhưng ở thế giới Đại Đường này, tình cảm với Lý Anh Ca đã trải qua quá trình mài giũa, trở nên vô cùng thuần thục.

Đối với từng cử chỉ, từng ánh mắt của Lý Anh Ca, hắn đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Lý Khác hiểu ý, liền bế bổng Lý Anh Ca lên, đi về phía phòng ngủ phía sau...

Nhưng vì một sự trì hoãn, Lý Khác đã không đi ngay, phải đợi năm ngày sau mới có cơ hội vào cung lần nữa.

Chương 381

Mấy ngày nay, Lý Thế Dân vì phượng thể của Trường Tôn Hoàng hậu đã bình phục nên lòng vui phơi phới.

Ông đã liên tiếp năm ngày đến chùa Tây Sơn để tạ lễ, cảm tạ Phật tổ phù hộ.

Vì vậy, toàn bộ triều sự của Đại Đường đều tạm dừng trong năm ngày.

Lý Khác cũng không có cơ hội vào hoàng cung.

Nhưng đó không phải là nguyên nhân quan trọng nhất.

Nguyên nhân quan trọng nhất là Lý Anh Ca không biết vì sao mấy ngày nay ham muốn vô cùng mãnh liệt, cứ dính lấy Lý Khác không rời.

Cứ như vậy, Lý Khác cùng Lý Anh Ca triền miên quấn quýt, chàng chàng thiếp thiếp suốt năm ngày.

Lý Khác cũng vô cùng đắm chìm trong ôn nhu hương này, không thể tự thoát ra được.

Vì thế mới trì hoãn việc vào cung, cướp Táp Lộ Tử từ tay Lý Thế Dân.

Trong năm ngày này, Lý Khác lấy cớ khảo nghiệm y thuật của Tôn Tư Mạc, phái ông ta đến huyện Vạn Niên để chữa bệnh cho dân nghèo.

Không còn phiền não vì Tôn Tư Mạc cứ lải nhải đòi dạy y thuật, Lý Khác cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lý Khác đột nhiên nhận được bẩm báo của Hứa Chử.

Nguyên lai, ngoài Tôn Tư Mạc, Ngô Vương phủ còn có một người khác vô cùng cấp bách muốn gặp Lý Khác.

Nhưng Lý Khác đang đắm chìm trong ôn nhu hương, một lần cũng không tiếp kiến.

Hứa Chử báo cho Lý Khác biết, vị Hộ bộ thượng thư đó trông có vẻ rất gấp gáp.

Lý Khác hừ một tiếng, gấp nữa cũng vô dụng.

Vị Hộ bộ thượng thư này có chuyện không đi tìm Lý Thế Dân, tìm một Ngô Vương như hắn làm gì.

Ngoài hai người đó, hành tung của một người lại khiến Lý Khác cảm thấy bất ngờ.

Phòng Phụng Châu trước đây luôn tìm hắn, liên tục năm ngày không xuất hiện trước mặt hắn.

Lý Khác lệnh cho Tiểu Nguyệt Nhi đến phủ Phòng Huyền Linh để dò la.

Tiểu Nguyệt Nhi cho biết, nàng ta đã liên tục sáu ngày ở lì trong khuê phòng, chưa từng ra ngoài.

Cơm nước mỗi ngày đều do hạ nhân đặt trước cửa phòng.

Càng khiến người ta khó hiểu hơn là, nàng ta không cho phép bất kỳ ai vào khuê phòng của mình.

Ngay cả Phòng Huyền Linh và mẫu thân của nàng ta cũng không được vào.

Những hành động kỳ quái này của nàng ta khiến Lý Khác không hiểu mô tê gì, vô cùng thắc mắc.

Lý Khác nằm trên chiếc giường sưởi ấm áp đến mười giờ sáng mới chịu rời giường.

Dưới sự hầu hạ chu đáo của Tiểu Nguyệt Nhi, hắn rửa mặt xong xuôi, mặc quần áo chỉnh tề.

Sau khi ăn xong bữa sáng thịnh soạn, hắn liền tiến về phía hoàng cung.

Để có được lời hứa của Lý Anh Ca, hắn bắt buộc phải cướp được Táp Lộ Tử.

Còn việc Lý Thế Dân có đồng ý hay không, đó không phải là chuyện hắn cân nhắc.

Không lâu sau, Lý Khác đến Ngự Mã Uyển do Lý Thế Dân đặc biệt thiết lập, nhưng khi vào Ngự Mã Uyển, hắn gặp phải một chút trở ngại nhỏ.

"Ngô Vương điện hạ xin dừng bước, ngài chưa được Bệ hạ cho phép, không thể vào Ngự Mã Uyển." Lý Khác nhìn tên Thiên Ngưu Vệ trẻ tuổi chỉ lớn hơn mình một chút trước mặt, khó hiểu hỏi: "Ngươi đã biết bản vương là Ngô Vương, còn dám cản đường bản vương?

Không muốn sống nữa à?" Tên Thiên Ngưu Vệ ưỡn ngực đáp: "Bẩm Ngô Vương, tiểu nhân phụng mệnh Bệ hạ hành sự, không có lệnh của Bệ hạ, không cho phép bất kỳ ai tiến vào Ngự Mã Uyển." Lúc này, một tên Thiên Ngưu Vệ trông khá mập mạp đi tới.

Hắn hung hăng đá vào tên Thiên Ngưu Vệ trẻ tuổi một cái, sau đó khom lưng nói với Lý Khác: "Ngô Vương điện hạ xin bớt giận, thằng nhóc này mới vào Thiên Ngưu Vệ, không hiểu quy củ, xin Ngô Vương điện hạ tha cho hắn một mạng." Lý Khác trừng mắt nhìn hắn, mắng: "Bản vương thấy ngươi mới là kẻ không có quy củ.

Sao có thể vì ta là Ngô Vương mà dễ dàng cho ta vào chứ?

Lần sau không được tái phạm, biết chưa?" Dưới ánh mắt ngơ ngác của hai người, hắn nghênh ngang bước vào Ngự Mã Uyển.

Lý Khác đưa mắt nhìn một vòng, tức thì hai mắt sáng rực.

Chỉ thấy Ngự Mã Uyển này chiếm một diện tích vô cùng rộng lớn, ngựa tốt bên trong nhiều không đếm xuể.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Lý Thế Dân hạ lệnh, không có chỉ thị của ông thì không cho ai vào.

Bởi vì những con ngựa trong Ngự Mã Uyển này thật sự làm người ta lóa mắt.

Con nào con nấy cũng cường tráng vô cùng, khiến người ta yêu thích không buông tay.

Lý Khác nhìn ngó trong Ngự Mã Uyển hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy Táp Lộ Tử trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Táp Lộ Tử cao lớn uy mãnh, khí chất cao ngạo.

Bộ lông màu tím của nó vô cùng lộng lẫy, chói mắt.

Đứng cùng bốn con ngựa khác trong Chiêu Lăng Lục Tuấn, quả thật là khác biệt giữa phượng hoàng và gà.

Không chỉ dễ dàng vượt qua bốn con ngựa kia, mà ngay cả con Bạch Đề Ô mà hắn nhận được mấy hôm trước cũng kém xa Táp Lộ Tử.

Lý Khác không kìm được lòng nói: "Mắt nhìn của Anh Ca quả nhiên tốt, con Táp Lộ Tử này quả thật trông rất đẹp." "Không biết có giống như nàng ấy nói không, Táp Lộ Tử là một con ngựa vô cùng có linh tính?" Lý Khác chậm rãi đi về phía Táp Lộ Tử, còn về phương pháp thử nghiệm, hắn đã sớm nghĩ ra rồi.

Lý Khác nghênh ngang đi về phía Táp Lộ Tử, ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Táp Lộ Tử dường như cảm nhận được điều gì đó, liền lùi lại mấy

bước.

Nhưng Lý Khác không chịu bỏ cuộc, nhanh chóng áp sát, nắm lấy dây cương của Táp Lộ Tử.

Lý Khác cười hì hì nói: "Táp Lộ Tử, bản vương là Ngô Vương lừng lẫy đại danh, chẳng lẽ ngươi vì biết uy danh của bản vương nên mới sợ hãi lùi lại sao?" Táp Lộ Tử liếc Lý Khác một cái.

Lý Khác tiếp tục: "Thấy ngươi trông đẹp như vậy, sau này bản vương gọi ngươi là A Tử, thế nào?" Táp Lộ Tử nghe vậy, lập tức hí một tiếng, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Lý Khác thấy phản ứng của nó, lập tức phấn chấn hẳn lên.

Lý Khác cười nói: "Con ngựa này có chút thú vị, không hổ là con ngựa mà Anh Ca để ý.

Chương 382

A Tử à A Tử, sau này theo ca đây có được không?" Táp Lộ Tử lập tức lắc đầu, rồi quay đầu đi, không thèm nhìn Lý Khác nữa.

Trông nó có vẻ vô cùng khinh thường Lý Khác.

Lý Khác thấy vậy, mắt sáng rực lên.

Con ngựa chết tiệt này, còn biết từ chối người khác sao?

Thật không thể tin được.

Đúng là một con ngựa quý!

Lý Khác đi đến trước mặt Táp Lộ Tử, lại gian xảo nói: "A Tử, vì sao ngươi lại từ chối ta?

Chẳng lẽ vì bản vương thật sự quá anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời, tài cao tám đấu, học rộng năm xe, đọc vạn quyển sách, hạ bút như có thần?" "Cho nên ngươi quá tự ti, cảm thấy không xứng làm ngựa của bản vương sao?" Lý Khác thân mật vuốt đầu Táp Lộ Tử: "A Tử à, đừng tự ti.

Tuy ngươi không bằng con ngựa hồng nhỏ nhà ta, nhưng so với những con ngựa khác thì vẫn hơn một bậc." "Yên tâm, bản vương nhất định sẽ coi ngươi như bảo bối." Táp Lộ Tử nghe vậy, hí một tiếng còn to hơn.

Lý Khác ngày càng hài lòng với Táp Lộ Tử, vì hắn phát hiện Táp Lộ Tử thật sự hiểu tính người.

Sau này dù không dùng làm chiến mã, mỗi ngày trêu chọc nó cũng là một việc khá thú vị.

Ít nhất có thể coi nó như một quả vui, một gia vị cho cuộc sống.

Cứ như vậy, Lý Khác nói với Táp Lộ Tử những lời mà hắn nghĩ sẽ làm Táp Lộ Tử hài lòng.

Nhưng kết quả lại khiến Lý Khác đau buồn.

Táp Lộ Tử ngoài việc hí mũi với Lý Khác, thì quay đầu đi không thèm để ý.

Lý Khác không phải là Lý Khác của trước kia, càng không phải là Lý Khác của kiếp sau.

Lý Khác hiện tại trời không sợ, đất không sợ, làm những gì muốn làm, muốn những gì muốn có, chưa từng có một lần thất bại.

Lý Khác tức giận nói: "Chỉ là một con ngựa, bản vương không tin không trị được ngươi." Lý Khác đi vòng quanh Táp Lộ Tử hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Hắn cười hì hì nói với Táp Lộ Tử: "A Tử, trong phủ của bản vương có một vị tiểu thư xinh đẹp, ngươi có muốn đến xem không?

Miễn phí nhé!" Lời này vốn là Lý Khác nói bừa, chỉ là lời nói tạm thời.

Nhưng không ngờ, lại thành công.

Chỉ thấy mắt Táp Lộ Tử sáng lên, ngửa mặt lên trời hí dài, vẻ mặt cũng có vẻ vui vẻ.

Không chỉ vậy, nó còn dùng cổ liên tục cọ vào người Lý Khác để tỏ vẻ thân mật.

Cuối cùng, nó dùng thân mình đẩy Lý Khác về phía cửa Ngự Mã Uyển.

Lý Khác kinh ngạc đến ngây người, hỏi: "Ngươi không phải là mê đắm nữ sắc, để ý tiểu thư trong phủ bản vương đấy chứ?" "Ngựa háo sắc!" Lý Khác nhẹ nhàng vỗ Táp Lộ Tử một cái để tỏ vẻ tức

giận.

Lý Khác không biết vì sao, theo bản năng cúi người xuống nhìn.

Hắn giật nảy mình.

Mẹ kiếp, Táp Lộ Tử là một con ngựa cái!

Điều này khiến Lý Khác không hiểu nổi.

Bởi vì theo những gì Lý Khác biết và học được, thông thường, ngựa trên chiến trường đều là ngựa đực, rất ít ngựa cái.

Ngựa cái vì vấn đề động dục, ít được dùng làm chiến mã.

Không chỉ vậy, ngựa cái so với ngựa đực, bất kể chiều cao, cân nặng, tốc độ và sức bền, cũng như sức bật, đều không thể so sánh với ngựa đực.

Đương nhiên, trong lịch sử, thực ra sau thời Đường Tống, ngựa đực làm chiến mã đều bị thiến, cũng gọi là ngựa thiến...

Cho nên, điều Lý Khác không hiểu là, Táp Lộ Tử rõ ràng là một con ngựa cái, hoàn toàn không thích hợp làm chiến mã.

Vậy tại sao lúc đầu khi Lý Thế Dân đông chinh Lạc Dương đánh Vương Thế Sung, lại cưỡi Táp Lộ Tử ra trận, khiến Táp Lộ Tử bị trúng mấy mũi tên vào ngực.

Lý Thế Dân là một hoàng đế trên lưng ngựa, đạo lý ngựa cái không thể làm chiến mã chắc chắn ông ta hiểu.

Vậy mà ông ta cưỡi Táp Lộ Tử đi đánh Vương Thế Sung, chắc chắn phải có lý do của mình, khiến Lý Thế Dân lật đổ nhận thức ngựa cái không thể làm chiến mã.

Lý Khác mang theo đủ loại nghi vấn, cưỡi lên lưng Táp Lộ Tử, sau đó đi tìm Lý Thế Dân hỏi cho rõ ràng.

“Chuyện này...” Lý Khác cũng không quan tâm đến vẻ mặt của đám Thiên Ngưu Vệ ở Ngự Mã Uyển, cưỡi Táp Lộ Tử lao ra ngoài.

Kẻ xui xẻo không chỉ có Thiên Ngưu Vệ ở Ngự Mã Uyển, mà còn có cả Thiên Ngưu Vệ ngoài điện Thái Cực.

Lý Khác cưỡi Táp Lộ Tử một mạch xông thẳng đến cổng cung điện Thái Cực.

“Ngô Vương điện hạ, cầu xin ngài làm người đi, không được cưỡi ngựa vào điện Thái Cực đâu.” “Ngô Vương tha mạng!” “Đừng nói tha mạng nữa, Ngô Vương điện hạ đã xông vào điện Thái Cực rồi.” “Không phải, ngài ấy cưỡi con tuấn mã màu tím kia, chẳng phải là con Táp Lộ Tử mà Bệ hạ yêu thích nhất sao, quả nhiên là một con ngựa tốt!” Bên trong điện Thái Cực, Lý Thế Dân đang thao thao bất tuyệt.

Sau khi kể xong chuyện tình cảm với Trường Tôn Hoàng hậu, cuối cùng ông tổng kết: “Các vị ái khanh, sau này phải đối tốt với phu nhân của mình, nhất định phải trân trọng người trước mắt.” “Nếu không đến lúc đó, khóc cũng không kịp.” Nói chưa đã, ông bưng chén trà trên bàn uống một ngụm, tiếp tục: “À, trẫm và Dương phi...” Đang lúc nói đến cao hứng, người mà Lý Thế Dân không muốn nhìn thấy thứ hai trên triều đình đã đứng ra.

Lý Thế Dân hôm nay vừa lên triều, chuyện gì cũng không quản, chỉ ở đây thao thao bất tuyệt về tình cảm của mình với Trường Tôn Hoàng hậu.

Thật chân thành làm sao.

Thật cảm động làm sao.

Thật khiến người ta rơi lệ làm sao.

Ông đã nói suốt ba canh giờ.

Lúc đầu, Ngụy Chinh, người luôn vô cùng cương trực, lấy việc

khuyên can những hành vi không đúng đắn của Lý Thế Dân làm niềm vui, nể tình phượng thể của Trường Tôn Hoàng hậu vừa mới bình phục nên không so đo với Lý Thế Dân.

Nhưng nói về Hoàng hậu nương nương ba canh giờ, giờ lại bắt đầu nói về tình cảm với Dương phi nương nương.

Đây là chuyện người làm sao?

Đây là hành vi cử chỉ mà một quân chủ nên có sao?

Đây là chủ đề nên bàn luận trên buổi chầu sớm sao?

Ngụy Chinh càng nghĩ càng tức, cuối cùng đứng ra chỉ vào Lý Thế Dân, giận dữ nói: "Lý Thế Dân, tên hôn quân nhà ngươi..." Ông trời dường như không nể mặt Ngụy Chinh, ông vừa vắt óc nghĩ ra từ ngữ để khuyên can Lý Thế Dân, nhưng một giọng nói vô cùng quen thuộc đã cắt ngang.

Chương 383

Giọng nói của người này tràn đầy từ tính, có sức xuyên thấu mạnh mẽ.

Giọng nói của người này gần đây đã làm rất nhiều việc tốt cho bá tánh nghèo khổ của Đại Đường.

Giọng nói của người này là chỗ dựa vững chắc nhất để châm chọc Lý Thế Dân.

Giọng nói đó, đương nhiên là do Lý Khác phát ra.

Chỉ nghe Lý Khác kích động nói: "Ngụy đại nhân, ngài tuổi cao sức yếu, bản vương trẻ khỏe, ngài cứ đứng sang một bên nghỉ ngơi đi.

Việc châm chọc lão đầu tử cứ để bản vương làm thay cho." Mọi người nghe xong đều lộ vẻ kinh ngạc.

Điều khiến họ kinh ngạc không chỉ là những lời đại nghịch bất đạo của Lý Khác, mà còn là hành vi của hắn.

"Oa, hạ quan không nhìn lầm chứ, Ngô Vương điện hạ cưỡi ngựa lên điện Thái Cực." "Ngô Vương điện hạ điên rồi, hồ đồ rồi." "Đúng vậy, điện Thái Cực là nơi chúng ta bàn luận quốc gia đại sự, sao có thể cưỡi ngựa vào được!" "Không phải chứ, con Táp Lộ Tử thật đẹp quá, hạ quan cũng muốn cưỡi một lần." Lý Thế Dân đã sớm miễn nhiễm với những lời đại nghịch bất đạo của Lý Khác.

Nhưng Lý Khác cưỡi tuấn mã lên buổi chầu sớm thì tuyệt đối là chuyện Lý Thế Dân không thể chấp nhận được.

Lý Thế Dân tức đến mức suýt ngã khỏi long ỷ, trong nháy mắt, ông nhanh chóng đứng dậy, chỉ vào Lý Khác nói: "Tên nghịch tử này,

ngươi xem xem, đó là lời người nói sao?" "Điện Thái Cực là nơi nào, sao có thể hồ đồ như vậy?" "Ôi trời, con Táp Lộ Tử của trẫm, sao lại ở chỗ ngươi?" "Trẫm còn không nỡ cưỡi, ngươi không được cưỡi." "Buông ra, để phụ hoàng xem." Lý Khác cưỡi trên lưng con Táp Lộ Tử cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, nhi thần đã để mắt đến con ngựa này rồi, sau này nó là của ta." Lý Thế Dân vội vàng xua tay từ chối.

"Không được, phụ hoàng không phải đã ban cho con một con Bạch Đề Ô rồi sao?

Vì sao còn nhòm ngó Táp Lộ Tử của trẫm." Các đại thần nghe xong liền gật đầu bàn tán.

"Đúng vậy, Chiêu Lăng Lục Tuấn không phải là tuấn mã bình thường." "Bệ hạ từng nói, Chiêu Lăng Lục Tuấn chỉ có thể ban cho Thái tử và hoàng đế tương lai.

Đó cũng là lý do tại sao lúc đầu Trường Tôn đại nhân liều mạng phản đối việc ban thưởng Bạch Đề Ô cho Ngô Vương điện hạ." "Một con không đủ, còn muốn hai con, khẩu vị của Ngô Vương lớn thật." "Thứ Ngô Vương điện hạ muốn là con Táp Lộ Tử mà Bệ hạ yêu thích nhất, Bệ hạ coi nó như bảo bối, sắp có kịch hay để xem rồi." Lý Khác cười nói: "Phụ hoàng lão đầu tử, ngài nghĩ nhi thần là ai chứ, giống như những người khác, cũng thích Chiêu Lăng Lục Tuấn của ngài sao?" "Trong mắt nhi thần, Chiêu Lăng Lục Tuấn của ngài không bằng một con ngựa của nhi thần." "Nếu không phải Anh Ca thích, ta cũng chẳng thèm con Bạch Đề Ô của ngài đâu!" "Sở dĩ ta có Bạch Đề Ô, rồi lại muốn Táp Lộ Tử của ngài." "Hoàn toàn là vì Anh Ca không thích Bạch Đề Ô, mà thích Táp Lộ Tử." Lý Thế Dân nghe vậy, vốn đang rất tức giận, nhưng suy nghĩ kỹ lại, ông phát hiện ra một chuyện lớn.

“Nghịch tử, ngươi vừa nói gì?

Ngươi làm những việc này đều là vì Lý Anh Ca?

Ngươi và Lý Anh Ca có quan hệ gì?

Tại sao lại vì Lý Anh Ca mà làm những chuyện này?” “Chẳng lẽ?” Lý Khác đương nhiên hiểu rõ nghi vấn của Lý Thế Dân, gật đầu nói: “Phụ hoàng lão đầu tử, ngài đoán đúng rồi, Anh Ca bây giờ là nữ nhân của ta.” Lý Thế Dân cảm thấy ngực hơi đau, ông ôm ngực nói: “Vậy lúc đầu trẫm phái Lý Anh Ca đi thay thế, nắm quyền U Châu đại quân, tất cả đều là công cốc rồi.” Lý Khác lại gật đầu, chỉ cười không nói.

Lý Thế Dân thấy Lý Khác thừa nhận, tức đến mức ngã ngồi trên long ỷ, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

“Trẫm thật ngu ngốc!” Lý Khác vội vàng muốn về phủ, sau đó tìm Lý Anh Ca đòi lời hứa đã chờ đợi từ lâu, liền chắp tay nói: “Phụ hoàng lão đầu tử, hôm nay nhi thần đến đây, chỉ là muốn nói với ngài một tiếng là Táp Lộ Tử ta lấy.

Tạm biệt!” Nói xong, Lý Khác liền quay đầu ngựa, một đường phi như bay, rời khỏi điện Thái Cực...

Nhìn Lý Khác cưỡi Táp Lộ Tử nghênh ngang rời đi, Lý Thế Dân tức đến run cả người, bộ râu run rẩy kia không gì không thể hiện rõ sự phẫn nộ của Lý Thế Dân!

“Nghịch tử!

Đồ nghịch tử!” Lý Thế Dân tức giận đến cực điểm liền bắt đầu gào thét ngay trên triều đình.

Lúc Lý Thế Dân đang thịnh nộ, không ai dám đi vuốt râu hùm.

Người ta thường nói nhà đế vương vô tình nhất.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Lý Thế Dân bây giờ, đâu có chút nào là

nhà đế vương vô tình?

Rõ ràng là một lão nông nổi giận!

Thật khiến người ta dở khóc dở cười, không biết làm sao!

Trên triều đình, các đại thần đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi đầu đếm xem hoa văn trên giày có mấy đường.

Lý Thế Dân tức giận không thể kiềm chế, thầm nghĩ.

Nghịch tử, tên nghịch tử này!

Không chỉ công khai cướp đi con tuấn mã Táp Lộ Tử, một trong những con Chiêu Lăng Lục Tuấn mà trẫm yêu quý nhất!

Còn lên triều đình dương oai diễu võ một phen!

Như vậy còn chưa đủ, còn phải châm chọc trẫm một phen!

Tên nghịch tử này!

Hắn đang công khai khiêu chiến uy tín của trẫm, đặt thể diện của trẫm ở đâu?

Đặt uy danh của Đại Đường ở đâu?

Sau này trẫm làm sao có thể chấn nhiếp bá quan, uy hiếp bốn phương trên triều đình?

Nghịch tử à!

Ngươi khiến trẫm mất mặt quá rồi!

Miệng tuy mắng Ngô Vương Lý Khác là nghịch tử.

Nhưng Lý Thế Dân cũng không thể không suy nghĩ.

Hiện tại Thái tử vị vẫn còn trống.

Ông cũng từng nói, Chiêu Lăng Lục Tuấn chỉ ban cho Thái tử hoặc thiên tử tương lai.

Trước đó ban thưởng cho Ngô Vương Lý Khác con Bạch Đề Ô kia đã là phá lệ rồi.

Nếu không phải trước đó Lý Khác làm một số chuyện, khiến ông không thể không ban thưởng, Lý Thế Dân tuyệt đối sẽ không đem con chiến mã yêu quý nhất, Bạch Đề Ô, ban cho Lý Khác.

Chiến mã là gì?

Đối với một võ tướng, đó là một vị 'lão bà' yêu quý nhất!

Không chỉ cướp đi Bạch Đề Ô từ tay trẫm, còn muốn cướp cả Táp Lộ Tử!

Uy tín của trẫm ở đâu?

Còn uy tín để thống lĩnh văn võ bá quan không?

Bá quan sẽ nghĩ thế nào?

Dung túng cho Ngô Vương Lý Khác làm càn, làm bậy?

Chương 384

Hay là nghiêm khắc đàn áp Ngô Vương Lý Khác?

Cách nhìn của quan võ bá quan, Lý Thế Dân chỉ cần đưa ra một mồi lửa, không khỏi một trận đau đầu.

Phiền phức.

Phiền phức thật sự là những thế gia thuộc Ngũ tính thất vọng kia.

Chuyện hôm nay chắc chắn không giấu được.

Chắc chắn sẽ bị lan truyền ra ngoài.

Dù Lý Thế Dân có hạ lệnh bịt miệng cũng không được.

Trên triều đình có bao nhiêu người của Ngũ tính thất vọng, Lý Thế Dân cũng không thống kê hết, huống chi là những người chưa bị moi ra!

Khi đối với những việc làm của Ngô Vương Lý Khác, ông không tiến hành trừng phạt, thì những gia tộc Ngũ tính thất vọng đã lật đổ triều Tùy trước đây có nổi điên không?

Thậm chí là ám sát?

Đây đều là những chuyện có thể xảy ra.

Tất cả các yếu tố chỉ vì Ngô Vương Lý Khác là con trai của Dương phi triều Tùy trước đây!

Đừng bao giờ đánh giá thấp giới hạn của những thế gia Ngũ tính thất vọng, bọn họ không có giới hạn!

Rốt cuộc, Ngô Vương Lý Khác hiện tại là người duy nhất có tư cách, cũng có năng lực kế thừa hoàng vị!

Chẳng lẽ thật sự phải sắc phong Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử?

Không được, một khi sắc phong Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử.

Nội tâm Lý Thế Dân có chút đau đớn.

Ý nghĩ như kim đâm sâu vào trái tim nhỏ bé của Lý Thế Dân.

Một mặt là cảm giác khủng hoảng về việc Đại Đường xử lý những gia tộc Ngũ tính thất vọng này, mặt khác là khả năng chọc tức người khác của Ngô Vương Lý Khác.

Hắn có thể chọc tức người ta đến chết!

Lý Thế Dân thở dài một hơi.

Đối với những thế gia này.

Ông quyết định trước tiên cứ theo dõi đã rồi nói sau!

Sắc phong Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử.

Có thể trì hoãn ngày nào hay ngày đó.

Nghĩ đến việc Táp Lộ Tử bị Ngô Vương Lý Khác cưỡi đi.

Nội tâm Lý Thế Dân không khỏi lại đau thêm một phần.

Táp Lộ Tử là con tuấn mã mà ông yêu quý nhất, cưng chiều nhất.

Địa vị của nó thậm chí không thua kém một số phi tần trong hậu cung.

Thứ nhất là vì lúc đông chinh Lạc Dương đánh Vương Thế Sung, trên chiến trường, Táp Lộ Tử vì dự cảm được hơi thở của cái chết, đã liều mình nhảy lên cao, trực tiếp chặn sáu mũi tên độc bắn tới.

Nếu không phải Táp Lộ Tử dùng cổ ngựa của mình để chặn sáu mũi tên độc đó, không biết hôm nay có còn nhân vật Lý Thế Dân này hay không.

Táp Lộ Tử đối với Lý Thế Dân không chỉ có địa vị ‘lão bà’, mà còn có ơn cứu mạng!

Thứ hai, Táp Lộ Tử vô cùng có linh tính.

Cái linh tính đó thật sự càng nhìn càng khiến người ta đau lòng.

Táp Lộ Tử trước kia linh tính nhẹ nhàng, thông minh hiểu chuyện, giống như con của mình vậy, thường xuyên quấn quýt bên ông.

Nhưng kể từ sau trận chiến đó, vì chặn sáu mũi tên độc, tuy Táp Lộ Tử được cứu sống, nhưng đầu óc cũng bị thương, có chút ngơ ngác, cũng không hẳn là ngơ ngác, mà là thường xuyên ngẩn người.

Mỗi lần ông đến thăm Táp Lộ Tử, Táp Lộ Tử luôn cười ngây ngô với ông.

Nhìn Táp Lộ Tử cười ngây ngô, nội tâm Lý Thế Dân càng thêm đau đớn.

Cũng vì như vậy, Lý Thế Dân đã nuôi nó, cũng nuôi Táp Lộ Tử mấy chục năm, đối đãi với Táp Lộ Tử còn tốt hơn cả mấy đứa con của mình.

Tình cảm đó không thể dùng lời để hình dung!

Thế mà, Lý Khác, tên nghịch tử này, lại ngang nhiên cướp đi con ngựa yêu Táp Lộ Tử của ông.

Không được, càng nghĩ càng tức.

Thở dài một hơi, Lý Thế Dân cuối cùng cũng từ bỏ ý định đoạt lại Táp Lộ Tử.

Khi nó bước vào triều đình, Lý Thế Dân rõ ràng đã nhìn thấy một tia sáng trong mắt Táp Lộ Tử.

Đó là ánh mắt giống như muốn trở lại chiến trường.

Có lẽ, vì trẫm hiện tại ở vị trí cao, không còn dẫn Táp Lộ Tử ra trận sa trường, không còn lập công dựng nghiệp.

Cho nên Táp Lộ Tử mới có chút ngẩn ngơ, ngẩn ngơ vì điều gì?

Có lẽ là vì nhiệt huyết sôi trào trên chiến trường!

Giao Táp Lộ Tử cho Ngô Vương Lý Khác, có lẽ là nơi nương tựa tốt nhất.

U Châu, dù sao cũng là một nơi chiến sự thường xuyên xảy ra!

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân cũng không còn cố chấp với chuyện Táp Lộ Tử nữa.

Dù sao thì Khác nhi cũng là con trai của trẫm, trước đây cũng đã nhiều lần khiến trẫm mất mặt trước mặt các đại thần, đã quen rồi.

Ban thưởng Bạch Đề Ô đã phá lệ, phá lệ thêm một lần nữa cũng không sao, dù sao vì Lý Khác, đây cũng không phải lần đầu tiên trẫm thất tín.

Hơn nữa Khác nhi cũng là con trai của mình, sau này muốn gặp Táp Lộ Tử, có thể đến vương phủ xem.

Chương 385

Sau khi thông suốt mọi chuyện, Lý Thế Dân liền bắt đầu xử lý những mớ hỗn độn trên triều đình.

Ngô Vương Lý Khác tuy đã cưỡi Táp Lộ Tử nghênh ngang rời đi, nhưng hậu quả và một số ảnh hưởng mà hắn để lại cần phải được xử lý.

Suy nghĩ một chút, Lý Thế Dân liền quyết định phương án trong lòng.

"Khụ khụ ~" Nhìn những đại thần bắt đầu ghé tai thì thầm, nói nhỏ, Lý Thế Dân mặt mày tối sầm lại.

"Lũ người này, quả thật không coi trẫm ra gì!" Nghe tiếng ho của Lý Thế Dân, các đại thần đều giật mình.

Vội vàng đứng ngay ngắn vào hàng, cung kính lắng nghe Lý Thế Dân tuyên bố!

Đúng lúc Lý Thế Dân định vớt vát lại thể diện, giải thích với các đại thần rằng Táp Lộ Tử là do ông chủ động cho Lý Khác, thì Lý Tĩnh ở khu vực võ tướng đột nhiên đứng ra.

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần có việc bẩm báo!" Nhìn Lý Tĩnh đột nhiên đứng ra muốn bẩm báo, Lý Thế Dân thật sự có chút đau đầu.

Không thấy trẫm đang muốn thoái thác chuyện này sao?

Đứng ra làm gì?

"Ái khanh có gì muốn tấu?

Mau nói đi!" Lý Thế Dân với vẻ mặt cười mỉm, nghiến răng nghiến lợi nói từng chữ một với Lý Tĩnh.

Ông không tin Lý Tĩnh không hiểu ý mình.

Lý Tĩnh chắc chắn đang gây sự.

Không, nên nói là, Lý Tĩnh mười phần thì có đến tám chín phần là lại muốn trải đường cho Ngô vương!

Mẹ kiếp, càng nghĩ càng tức!

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần muốn tấu Ngô Vương Lý Khác!" Dường như không nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Thế Dân, Lý Tĩnh không kiêu ngạo cũng không tự ti nói với Lý Thế Dân!

Ầm ~ Lời tấu của Lý Tĩnh muốn tấu Lý Khác, trực tiếp làm nổ tung cả triều đình.

Văn võ bá quan đều ghé tai thì thầm.

Tất cả mọi người đều có chút không hiểu.

Lý Tĩnh tại sao lại muốn tấu Ngô Vương Lý Khác?

Giữa hai người dường như không có xung đột gì!

"Ái khanh xin mời!" Nghe Lý Tĩnh nói muốn tấu Ngô Vương Lý Khác, mặt mày Lý Thế Dân lạnh đi.

Lý Thế Dân và Lý Khác tuy có đủ loại không vui, đủ loại chuyện tức giận.

Nhưng Lý Khác dù sao cũng là người con trai mà ông ngưỡng mộ nhất trong lòng.

Muốn trở thành hoàng đế, điều đầu tiên là lòng phải đủ cứng rắn.

Người con trai này, còn cứng rắn hơn ông nhiều!

Cũng vì vậy, Lý Thế Dân đối với Lý Khác vừa hài lòng lại vừa tức giận.

Nghịch tử Lý Khác!

“Vi thần muốn tấu Lý Khác.

Lý Khác đã giết Trường Tôn Nhuận trong thành Trường An, trừ đi một tai họa lớn cho thành Trường An.” “Khiến cho thành Trường An của chúng ta không còn loại ác thiếu làm càn làm bậy này nữa.

Đồng thời khiến cho các ác thiếu trong thành Trường An đều phải đóng cửa ở nhà, không dám bước ra khỏi cửa nửa bước để làm bậy!” “Đây là tấu thứ nhất.

Có thể coi là đại công!” “Tấu thứ hai, là tấu Ngô Vương Lý Khác vì cứu chữa cho Trường Tôn Hoàng hậu mà không quản ngại vất vả.” “Ngày đêm bào chế dược thảo cho Hoàng hậu, đồng thời không ngừng chẩn đoán bệnh tình của Trường Tôn Hoàng hậu!” “Cưỡng ép kéo Trường Tôn Hoàng hậu từ âm phủ địa phủ trở về.

Đây là công lao cứu thế cứu người to lớn!” “Đây là tấm lòng tận lực cứu quốc mẫu, cứu mẫu thân.

Lòng hiếu thảo của ngài ấy cảm động trời đất.” “Thần cho rằng, nên trọng thưởng!” Bất ngờ thay, Lý Tĩnh nói là muốn tấu Ngô Vương Lý Khác, nhưng lại có một màn lật ngược tình thế ngoạn mục, một lần nữa nâng Lý Khác lên!

Nghe lời tấu của Lý Tĩnh, lông mày Lý Thế Dân không khỏi nhíu lại.

Hai công lao này, điều thực sự khiến Lý Thế Dân coi trọng là việc cứu Trường Tôn Hoàng hậu.

Trường Tôn Nhuận, tên khốn đó, nói thật, nếu không vì quan hệ với Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Thế Dân đã sớm tự tay phế bỏ hắn rồi.

Làm người tốt không làm.

Cứ nhất quyết phải làm một tai họa lớn ở thành Trường An!

Thật sự là bôi nhọ thành Trường An!

Bôi nhọ Đại Đường!

Trường Tôn Hoàng hậu, Quan Âm Tỳ, mới là người mà Lý Thế Dân thực sự yêu thương hết lòng, giống như Dương phi và những người khác.

Đừng nhìn hậu cung ba cung sáu viện bảy mươi hai phi tần, người phụ nữ thực sự có thể bước vào trái tim Lý Thế Dân, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một bàn tay có thể đếm hết!

Sau khi Lý Tĩnh tấu xong.

Trực tiếp lui về một bên.

Nhưng bên dưới triều đình quả thực đã nổ tung.

Các đại thần bàn tán xôn xao.

Có người tán thành, có người phản đối, có người bình luận.

Tóm lại là muôn mặt cuộc đời, mỗi người một vẻ.

"Haiz, theo tôi thấy, Ngô Vương Lý Khác thật sự đã làm được một việc tốt.

Trước đây, con gái nhà tôi không dám ra khỏi cửa, bây giờ thì tốt rồi, con bé nhà tôi có thể yên tâm ra ngoài dạo phố rồi!" "Ai nói không phải chứ?

Vợ của một thuộc hạ của tôi trước đây cũng không dám ra khỏi cửa, bây giờ còn thường xuyên dắt con đi dạo phố." "Theo tôi thấy, Trường Tôn Nhuận tác oai tác quái, các vị xem, chẳng phải trong thành Trường An đã có thêm nhiều cô nương xinh đẹp sao?" "Hoàng hậu nương nương hiền lương thục đức, mẫu nghi thiên hạ, bản thân là quốc mẫu, lại là mẫu hậu của Ngô Vương điện hạ.

Chương 386

Ngô Vương điện hạ đã cứu mạng Hoàng hậu nương nương, quả thực nên thưởng!" "Đúng, quả thực nên thưởng, công lao lớn đối với Đại Đường, đối với xã tắc, đối với vạn dân không chỉ nên thưởng, mà phải trọng thưởng!" "Đúng vậy, vị thần y Tôn Tư Mạc thường xuyên đi chu du bên ngoài kia, cũng vì kính trọng Ngô Vương điện hạ mà ở lại Trường An lâu dài.

Như vậy, sau này có bệnh, dù tôi không có cách nào cầu xin Ngô Vương điện hạ, ít nhất cũng có thần y Tôn Tư Mạc!

Sau này không còn sợ những bệnh tật tai ương đó nữa." "Đúng đúng đúng, tôi cũng có phúc rồi, Ngô Vương điện hạ, thật sự đã để lại cho Trường An một vị thần y!" "Bệ hạ, vi thần khẩn cầu Bệ hạ trọng thưởng Ngô Vương điện hạ, không thể làm nguội lạnh tấm lòng của công thần!" "Bệ hạ, vi thần cũng tán đồng Bệ hạ trọng thưởng Ngô Vương điện hạ, tấm lòng của công thần như vậy, không thể làm nguội lạnh được!" Nhìn những lời tấu của các đại thần bên dưới, Lý Thế Dân không khỏi gật đầu.

Nhưng Lý Thế Dân lại trừng mắt nhìn Lý Tĩnh một cách hung dữ.

Lão già này dám chơi trẫm như vậy.

Hừ, thật là lên mặt rồi!

Nhìn thái độ hài lòng của Lý Thế Dân, muốn trọng thưởng Ngô Vương Lý Khác, các trọng thần trên triều không khỏi lộ ra một nụ cười thiện ý.

"Vậy không biết nên thưởng cho Ngô Vương Lý Khác như thế nào?

Nhân lúc bây giờ còn sớm, các vị ái khanh hãy đưa ra một phương án đi!" Nói rồi Lý Thế Dân trực tiếp đá quả bóng này cho các triều thần.

Muốn thưởng thì thưởng, nhưng thưởng như thế nào, cũng phải có một phương án.

Nếu không đừng trách trẫm độc đoán!

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần cho rằng nên thăng quan cho Ngô Vương điện hạ..." Lời của một vị đại thần vừa dứt, một vị Ngự sử đại phu khác lập tức đứng ra phản đối!

"Khải tấu Bệ hạ, thần phản đối, Ngô Vương điện hạ đã là quan viên nhất phẩm của Đại Đường rồi, nếu lại thăng quan, thì thăng thế nào?

Đại Đường chúng ta không có quan hàm trên nhất phẩm đâu!" Người này trực tiếp bác bỏ yêu cầu ban thưởng, rồi lui về phía sau.

Nghe lời của vị Ngự sử đại phu, các triều thần cũng gật đầu.

Đúng vậy, Ngô Vương điện hạ đã là nhất phẩm rồi, ban thưởng nữa cũng không còn gì để thưởng, quan trên nhất phẩm?

Không có đâu!

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần cho rằng tước vị..." Một vị triều thần khác lúc này đứng ra, đang định nói hoàn chỉnh việc ban thưởng tước vị cho Ngô Vương Lý Khác, thì một vị Ngự sử đại phu khác của Ngự sử đài lại đứng ra phản bác!

"Khải tấu Bệ hạ, Ngô Vương điện hạ hiện tại tước vị đã là Ngô Vương rồi.

Nếu lại muốn ban thưởng tước vị, vậy thì..." Lời chưa nói hết, nhưng các triều thần đều hiểu!

Nếu ban thưởng nữa, đó chính là tước vị Tần Vương.

Tước vị Tần Vương chính là tước vị mà Lý Thế Dân từng có.

Nói cách khác, ban thưởng tước vị Tần Vương, dù chưa được sắc phong làm Thái tử, thì ngôi vị Thái tử cũng đã chắc chắn.

Hiện tại, danh hiệu Tần Vương chính là đại danh xưng của chuẩn Thái tử.

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần cho rằng việc thăng tước vị quá nhỏ, chi bằng trực tiếp phong ngài ấy làm Thái tử?" Nhìn vị quan ngũ phẩm vừa đứng ra, ánh mắt Lý Thế Dân khẽ nheo lại.

Có người muốn gây chuyện rồi!

"Khải tấu Bệ hạ, thần phản đối!" "Khải tấu Bệ hạ, thần phản đối!" "Khải tấu Bệ hạ, thần phản đối!" Trước khi Lý Thế Dân kịp phản ứng, rất nhiều người thuộc phe cánh của Trường Tôn Vô Kỵ, cũng như những người của các thế gia, đã lần lượt đứng ra liên tục phủ quyết với Lý Thế Dân.

Loại ban thưởng này tuyệt đối không thể có.

Tuyệt đối không thể!

Phe cánh của Trường Tôn Vô Kỵ phản đối vì một khi Lý Khác trở thành Thái tử, đó sẽ là tai họa.

Đó sẽ là ngày tàn của phe cánh Lý Thừa Càn trước đây của bọn họ!

Còn những thế gia kia phản đối, là vì Lý Khác là con trai của Dương phi triều Tùy.

Là dư nghiệt của triều Tùy!

Tuyệt đối không thể đồng ý!

“Khải tấu Bệ hạ, vi thần phản đối, Ngô Vương Lý Khác tuy công lao to lớn, nhưng vì ngài ấy không phải là con trưởng.

Cho nên không thể phong ngài ấy làm Thái tử.

Nếu không sẽ vi phạm chế độ của Đại Đường chúng ta!” Một vị quan viên thuộc thế gia môn phiệt trực tiếp đứng ra, nói với Lý Thế Dân một cách nghiêm nghị.

Lúc này, mặt Lý Thế Dân đã đen sì.

Không phải con trưởng?

Không thể phong làm Thái tử?

Vi phạm chế độ Đại Đường?

Đây không phải là đang mắng trẫm sao?!

Tên khốn này!

Tức giận rồi, khoảnh khắc này Lý Thế Dân thật sự có chút tức giận.

Nhưng dù tức giận, Lý Thế Dân vẫn kiềm chế tốt tính khí của mình.

Những người của thế gia này, bây giờ không thể động đến!

Không thể động!

“Khải tấu Bệ hạ, thần phản đối, Lý Khác mang huyết thống triều Tùy, là dư nghiệt của triều Tùy, không thể lập Thái tử.

Nếu không Đại Đường tất loạn!” “Khải tấu Bệ hạ, Lý Khác đức hạnh có thiếu sót, hành vi phẩm hạnh thiếu nghiêm trọng, đức thể không nhất quán.

Đối với Bệ hạ vô lễ, đối với Đại Đường bất kính.

Không thể thống ngự thiên hạ.” “Khải tấu Bệ hạ...” Một người

tiếp một người phản bác, đứng ra trên triều đình.

Nhìn những môn nhân thế gia nhiều như vậy bên dưới, gương mặt Lý Thế Dân lạnh đi.

Bức cung.

Đây là bức cung!

Chương 387

Tức quá hóa cười, Lý Thế Dân lúc này thật sự muốn lật bàn.

Xem đi, xem đi, thiên hạ Đại Đường.

Quan viên Đại Đường.

Có lòng khoan dung mới là vĩ đại, thân là Đại Đường nên bao dung thiên hạ.

Nhưng lại không dung được Khác nhi!

Lại không dung được một Ngô Vương không có lợi cho các ngươi!

Đại Đường, là Đại Đường của nhà họ Lý ta, hay là Đại Đường của thế gia?

Nhìn gần một nửa triều thần lần lượt đứng ra bên dưới, Lý Thế Dân thật sự muốn lật bàn, giết hết bọn chúng.

Nhưng không thể, vì bá tánh Đại Đường.

Vì thiên hạ an ổn, bây giờ không thể giết!

Rất nhiều thuộc hạ cũ theo Lý Thế Dân, lúc này sắc mặt cũng có chút không tốt.

Những người này đã đứng ra, vậy những người chưa đứng ra thì có bao nhiêu?

Khoảnh khắc này, mọi người không còn tin vào những quan viên được gọi là trung lập, liệu họ có thật sự trung lập không.

Những trọng thần do triều Tùy trước đây để lại, lúc này cũng không ủng hộ, cũng không phản đối việc sắc phong Ngô Vương Lý Khác làm Thái tử.

Bởi vì họ không thể xác nhận, một khi Lý Khác lên ngôi hoàng đế, liệu có tiến hành thanh trừng những trọng thần của triều Tùy trước đây hay không.

Họ không dám cược!

"Khải tấu Bệ hạ, thần nhận thấy, Ngô Vương quả thực có công lao!

Nhưng những phần thưởng này đối với Ngô Vương Lý Khác thực sự không đáng giá nhất!" "Ngô Vương Lý Khác ở U Châu, U Châu nghèo nàn, Ngô Vương điện hạ vừa phải gánh vác trọng trách phòng ngự Đột Quyết, lại vừa phải gánh vác trọng trách phát triển vùng đất U Châu." "Cho nên, thần cho rằng, có thể trao cho Ngô Vương Lý Khác một chút quyền lực nhỏ, ngoài ra ban thưởng thêm một ít tiền tài lương thảo, để làm việc khác!" Là cánh tay phải của Lý Thế Dân, người có danh xưng mưu lược thiên hạ, Đỗ Như Hối trực tiếp đứng ra, dõng dạc nói ra yêu cầu đề nghị của mình với Lý Thế Dân.

"Các vị đại thần, cảm thấy thế nào?" Ánh mắt khẽ nheo lại, suy nghĩ một chút, Lý Thế Dân cảm thấy phần thưởng mang tính thỏa hiệp này là cách tốt nhất để ngăn chặn tình hình hiện tại!

"Bệ hạ, thần tán thành!" "Bệ hạ, thần tán thành!" "Bệ hạ, thần tán thành!" Khi Lý Thế Dân bắt đầu hỏi ý kiến, các bá quan trong triều cũng bắt đầu suy nghĩ.

Ngô Vương Lý Khác này bản thân không phải là kẻ dễ chọc!

Trước đó, nhiều triều thần đã đắc tội với Ngô Vương Lý Khác.

Nếu thật sự ép quá căng.

Sau này, nếu không có cơ hội được Tôn Tư Mạc khám bệnh, lòng mọi người không khỏi có chút căng thẳng.

Những quan viên thuộc phe Trường Tôn và đệ tử thế gia cũng bắt

đầu suy nghĩ.

Cuối cùng, họ quyết định đồng ý với điều kiện này.

Việc ban thưởng một ít tiền tài lương thảo, những người này vốn dĩ ban đầu không định đồng ý.

Dù sao thì tiền tài lương thảo, nói cho hay là dùng để phát triển quân bị U Châu.

Trên thực tế, dùng để làm gì, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Đại quân U Châu, trong lòng những người này như một thanh Ỷ Thiên Đồ Long kiếm treo lơ lửng trên không.

Lúc nào cũng có thể chém giết họ!

Nhưng, nhìn gương mặt lạnh lùng của Lý Thế Dân, dường như đang nói, nếu còn không đồng ý.

Lý Thế Dân sẽ lật bàn cho các ngươi xem!

Suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng họ đã thỏa hiệp giữa việc ban thưởng tước vị Tần Vương Thái tử và một ít tiền tài lương thảo.

Đối với những người này, kế sách hiện tại chỉ có thể chọn thỏa hiệp một phần.

"Nếu các vị ái khanh đều không có ý kiến.

Vậy trẫm bắt đầu tuyên bố!" "Ngô Vương Lý Khác, tố giác Trường Tôn Nhuận có công với Đại Đường.

Cứu chữa Hoàng hậu có công." "Thưởng, hoàng kim vạn lượng, tiền đồng mười vạn quan, lương thảo mười vạn đam!" Ngừng một chút, Lý Thế Dân trực tiếp, mở miệng nói ra phần thưởng lớn như vậy.

Hoàng kim vạn lượng, tiền đồng mười vạn quan, những thứ này

đều không là gì!

Điều thực sự quan trọng là mười vạn đam lương thảo kia.

Đại Đường từ trước đến nay đều liên tiếp xảy ra thiên tai nhân họa.

Thêm vào đó là việc không ngừng dùng binh với các nơi như Đột Quyết, Thiết Lặc.

Khiến cho lương thực trong kho lương của Đại Đường không thực sự nhiều!

"Bệ hạ thánh minh!" "Bệ hạ thánh minh!" "Bệ hạ thánh minh!" Khi một đạo lệnh ban thưởng được ban ra, các triều thần đều cung kính chắp tay bái lạy Lý Thế Dân!

Nhưng lại có một người mặt mày khổ sở.

Vô cùng không cam tâm hô lên một câu Hoàng thượng thánh minh.

Chính là Lý Thế Dân đang ở trên đài cao tận hưởng những lời cung kính của các triều thần, lông mày khẽ nhíu lại.

Quay đầu nhìn xuống.

Lại phát hiện Hộ bộ thượng thư đang với vẻ mặt khổ sở, đứng đó lo lắng không yên.

"Ái khanh có khó xử gì sao?" Lý Thế Dân vung tay, trực tiếp cười nói với Đường Kiệm bên cạnh.

Đường Kiệm là Hộ bộ thượng thư của Đại Đường!

Việc ban thưởng tiền tài như vậy quả thực cần Hộ bộ thượng thư gật đầu xác nhận!

"Bệ hạ!

Lão thần xin từ quan về quê, dưỡng lão!" Bộ râu dài của Đường

Kiệm run rẩy đến mức sắp rụng cả ra!

Chương 388

“Không được nha!

Ái khanh, nếu ngài về rồi, tiền lương của Đại Đường sẽ loạn mất!” “Đại Đường không thể không có ngài!” Lý Thế Dân kinh hãi, vội vàng khuyên giải!

Đại Đường có thể không có thượng thư của năm bộ khác.

Nhưng tuyệt đối không thể không có Hộ bộ thượng thư.

Hộ bộ thượng thư không chỉ quản lý hộ khẩu tịch quán của quốc gia, mà còn quản lý lương thảo, thuế má và một loạt vấn đề khác của Đại Đường.

Hộ bộ thượng thư, nếu một quan viên tham lam một chút ngồi lên vị trí đó, sẽ là tai họa cho Đại Đường!

“Đúng vậy, Đường đại nhân sao vậy?” “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, Đường đại nhân!” Thấy Hộ bộ thượng thư Đường Kiệm muốn từ quan về nhà, các đại thần đều khuyên giải.

Ngay cả những người thuộc phe Trường Tôn và phe thế gia thèm muốn vị trí Hộ bộ thượng thư này, nhưng bây giờ cũng không dám có chút lòng tham nào.

Vị trí này không thể động vào!

“Bệ hạ, vi thần khổ quá!

Vi thần thật sự khổ quá!” “Mấy ngày trước, Bệ hạ cấp tiền, thần đã cấp rồi!” “Bệ hạ muốn chinh chiến Đột Quyết, là chuyện tốt, thần cũng đã cấp phát rồi!” “Cứu tế tai dân những chuyện này, thần cũng đã cấp phát rồi!” “Nhưng Bệ hạ ơi, Đại Đường nghèo quá!!” “Đại Đường hết tiền rồi.

Quốc khố trống rỗng rồi!" Lúc này, Hộ bộ thượng thư Đường Kiệm giống như một đứa trẻ mất đi bảo bối, trực tiếp gào khóc thảm thiết trên triều đình Đại Đường.

Nghe Hộ bộ thượng thư Đường Kiệm khóc lóc kể lể, Lý Thế Dân không khỏi có chút ngượng ngùng.

Suy nghĩ kỹ lại, chi tiêu năm nay quả thực không ít!

"Quốc khố thật sự hết tiền rồi sao?" Dù biết rõ các khoản chi tiêu đều không phải là con số nhỏ!

Lý Thế Dân nhíu mày hỏi.

Dù sao thì cũng phải ban thưởng cho Ngô Vương Lý Khác.

Ban thưởng phong tước lúc trước không được.

Nếu ngay cả ban thưởng tiền tài nhỏ nhoi cũng không được.

Vậy thì Đại Đường còn uy tín gì?

Nếu có một số người có ý đồ xấu ra ngoài tuyên truyền một phen!

Đại Đường có thể rơi vào tình cảnh không có nhân tài.

Đến lúc đó, lấy gì để đối kháng với thế gia?

"Bệ hạ, vi thần cũng biết Ngô Vương Lý Khác lập công, nên trọng thưởng!" "Nhưng, tiền tài không phải vi thần không cấp, mà trong quốc khố quả thực không có tiền!" "Nếu có, tôi tuyệt đối sẽ không do dự!" Nghe Lý Thế Dân hỏi lại, Hộ bộ thượng thư Đường Kiệm dứt khoát lắc đầu.

Giống như một con gà trống sắt, trực tiếp từ chối chuyện này!

Nhưng các triều thần Đại Đường quả thực có chút không tin.

Một số người thậm chí còn trực tiếp bắt đầu công kích Hộ bộ thượng thư Đường Kiệm!

“Đại Đường hiện nay nơi nào bị thiên tai nhân họa?” “Đại Đường mấy năm gần đây, năm nào cũng mưa thuận gió hòa!

Kho lương quốc khố theo lý nên phải đầy ắp.

Sao lại không có tiền?” “Sợ là vị Hộ bộ thượng thư này đã lén lút buôn bán một phần, tham ô vào túi riêng của mình rồi?” “Đúng vậy, ai bảo vị trí Hộ bộ thượng thư này béo bở như vậy!” Một hai đệ tử thế gia môn đồ không có chút nhãn lực nào, trực tiếp bắt đầu công kích Hộ bộ thượng thư.

Hỏng rồi!

Khi hai tên ngốc này công kích, trong lòng các đại thần đều hiện ra hai chữ này!

Sắc mặt những người thuộc phe Trường Tôn và phe thế gia đều đen lại.

Hai tên thiểu năng này làm sao vào được triều đình vậy!

“Hỗn xược!!!” Trên đài cao, Lý Thế Dân nổi giận!

Lý Thế Dân nổi giận, cả gương mặt đều đen lại!

“Công kích đồng liêu như vậy sao?” “Sao các ngươi biết người ta đã tham ô?” “Không phải đang ám chỉ rằng, các ngươi cũng tham ô sao?” “Hả!

Trả lời trẫm!” Nổi giận rồi.

Lý Thế Dân trong cơn thịnh nộ như một con sư tử, trực tiếp nhe nanh múa vuốt!

Thế gia.

Các ngươi thật sự nghĩ rằng, trẫm sẽ không ra tay với các ngươi sao?

Đừng hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại của trẫm!

Sự kiên nhẫn của trẫm thật sự có hạn!

"Bệ hạ, vi thần oan uổng!" Đột nhiên, bị công kích, Đường Kiệm nước mắt lưng tròng quỳ xuống.

Ông khóc lóc kể lể với Lý Thế Dân.

Chuyện gì cũng có thể thương lượng.

Duy chỉ có chuyện này.

Không có chút dư địa thương lượng nào!

Cần cù chăm chỉ vì Đại Đường, Đường Kiệm đột nhiên bị đối xử như vậy.

Cả người ông sắp đứng không vững!

"Ái khanh đứng lên, chuyện này, ái khanh có tham ô hay không, trẫm biết rõ!" "Không liên quan đến ngươi!" Nói rồi, Lý Thế Dân trực tiếp đỡ Đường Kiệm dậy.

Đường Kiệm cũng là một đại công thần của Đại Đường, sao có thể chịu đối xử như vậy!

Nói ra không hay chút nào.

Nếu không phải Đường Kiệm này đắc lực.

Chương 389

Lý Thế Dân làm sao có năng lực chinh chiến Đột Quyết?

Không phải là dựa vào túi tiền lớn của Đường Kiệm sao?

Thấy cảnh này, hai viên quan thiểu năng kia ngơ ngác.

Chết tiệt, có gì đó không ổn.

Lúc này, hai viên quan thiểu năng nhìn về phía chỗ dựa sau lưng mình, những đệ tử thế gia kia.

Nhưng các quan viên thế gia lúc này lại đều quay mặt đi!

Hoàn toàn không cho hai tên ngu ngốc một chút cơ hội cầu cứu nào!

Xong rồi.

Khoảnh khắc này, ý nghĩ xong đời đã hằn sâu trong đầu hai viên quan ngu ngốc!

Không ai, có thể cứu được hai người họ.

Càng không có ai sẽ cứu hai người họ khi hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân đang nổi giận!

Lúc này, hai viên quan ngu ngốc tay chân lạnh ngắt.

Mắt tròn miệng dẹt.

Hoàn toàn không biết nên làm gì.

Cảm xúc căng thẳng trực tiếp tràn ngập đại não của họ.

Lý Thế Dân gầm lên giận dữ, kích thích hai tên ngu ngốc đến mức sắp sụp đổ!

“Người đâu!

Lôi chúng xuống cho trẫm.

Tước bỏ quan phục!" "Giam vào ngục cho ta.

À, giao cho Tam ti nghiêm tra cho ta!" "Ta muốn xem hai tên này rốt cuộc có ý đồ gì!" Lý Thế Dân đang trong cơn thịnh nộ, nhìn về phía quan viên thế gia ở một bên, trong lòng khẽ động.

Trực tiếp ra lệnh giam giữ hai tên ngu ngốc.

Việc bãi miễn hai tên ngu ngốc này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng Lý Thế Dân không tin chuyện này không có chút liên quan nào đến những thế gia kia!

Tra, phải tra!

Không chỉ tra, mà phải nghiêm tra!

Phải moi ra cả một đường dây.

Ghê tởm, Lý Thế Dân cũng phải làm cho các thế gia ghê tởm một phen!

Hỏng rồi!

Nghe lệnh tử của Lý Thế Dân.

Trong lòng các quan viên thế gia dâng lên một ý nghĩ hỏng rồi.

Không cần nghĩ cũng biết sau khi bị lôi xuống sẽ làm gì.

Chắc chắn sẽ tra ra một đường dây.

Nếu như vậy, phải vứt bỏ một số thứ.

Nhổ củ cải lôi cả bùn.

Dù sao cũng sẽ gây ra một số chuyện!

"Vâng!" Các tướng sĩ đang chờ lệnh ngoài cửa đã lôi hai tên ngốc kia xuống.

Thấy cảnh này, các triều thần vội vàng chắp tay đáp lại: "Bệ hạ thánh minh!" "Bệ hạ thánh minh!" "Bệ hạ thánh minh!" Thánh minh hay không, các quan viên thế gia không biết.

Nhưng trong tình huống hiện tại, nếu không tâng bốc.

Vậy thì có khả năng sẽ bị Lý Thế Dân đang nổi giận cưỡng ép bắt đi.

Đến lúc đó khóc cũng không có chỗ mà khóc!

"Ái khanh, rốt cuộc là chuyện gì!" Lý Thế Dân sau khi bình tĩnh lại, bắt đầu hỏi Đường Kiệm.

Có một số chuyện, phải làm rõ một chút!

"Bẩm Bệ hạ!" "Những năm gần đây, Đại Đường chúng ta không ngừng dùng binh với Đột Quyết!" "Việc dùng binh, vi thần không phản đối, thậm chí còn ủng hộ.

Đó là đại công lao, đại hảo sự!" "Nhưng hành quân đánh trận, vi thần không hiểu.

Nhưng binh mã xuất quân, đó đều là tiền lương!" "Vi thần đã tính toán, mỗi khi tiến quân một trăm dặm, tiền lương phải tăng thêm một thành chi xuất!" "Hơn nữa, trong đó còn có quân lương tăng thêm, và một số chi phí an gia, vân vân, những thứ này vi thần sẽ không cắt giảm!

Nhưng chi phí chung quy vẫn tăng lên!" "Đây chỉ là một phương diện!" "Mặt khác, vì chinh chiến Đột Quyết, nên các tường thành biên quân không thể không tiến hành sửa chữa!" "Việc sửa chữa các tường thành này, phải huy động không ít dân phu." "Đây lại là một khoản chi!" "Ngoài ra, việc nuôi dưỡng những con chiến mã đó cũng là một khoản chi không nhỏ." "Khí giới quân bị lại là một phương diện khác!" "Thêm vào đó là bổng lộc của các quan viên, và mấy năm nay

tuy không có tai nạn lớn, nhưng vấn đề nhỏ không ngừng!" "Cho nên, trong quốc khố thật sự hết tiền rồi!" "Hiện tại trong quốc khố, cũng chỉ còn lại hoàng kim hai vạn lượng, tiền đồng mười lăm vạn quan, lương thảo không đủ năm mươi vạn thạch!" Nguy hiểm.

Một con số cực kỳ nguy hiểm.

Hoàng kim hai vạn lượng, tiền đồng mười lăm vạn quan, lương thảo không đủ năm mươi vạn đam.

Những con số này, nếu thật sự lại bùng phát một cuộc chiến tranh, vậy thì thật sự không chống đỡ nổi!

"Bệ hạ, chư vị đại nhân, chỉ thấy được những năm gần đây mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an!" "Nhưng không thấy được những khoản tiền lớn nhỏ như nước chảy ra ngoài!" Nói rồi Đường Kiệm không khỏi thở dài.

Lúc này, làm sao cho phải đây!

Những gì nên nói, đều đã nói hết rồi!

Nghe xong, lông mày Lý Thế Dân càng nhíu chặt hơn!

"Nếu đã như vậy, vì sao không sớm bẩm báo?" Tuy không hề nghi ngờ năng lực của Đường Kiệm với tư cách là quản gia tiền lương.

Chương 390

Nhưng với tư cách là quản gia tiền lương, tại sao không bẩm báo những chuyện này lên!

Nếu sớm bẩm báo, ông cũng có thể chuẩn bị trong lòng!

Làm sao đến nỗi hôm nay xảy ra chuyện ngượng ngùng như vậy?

Nghe câu hỏi chất vấn của Lý Thế Dân, Đường Kiệm bất đắc dĩ báo cáo!

"Trong đó có mấy nguyên nhân!" "Thứ nhất, sổ sách quá nhiều, nhân lực không đủ, lúc đối chiếu khá phiền phức!

Thậm chí có một số sổ sách để đảm bảo độ chính xác, đã liên tục kiểm tra gần ba năm lần mới xong!" "Thứ hai, người hiểu biết về con số này quá ít.

Phải mất đến năm ngày mới tra ra được!" "Thứ ba, trong năm ngày đó, vi thần vẫn luôn tìm cơ hội để gặp bệ hạ.

Nhưng gần đây bệ hạ thường xuyên đến chùa miếu cầu phật, nên thần cũng không có cơ hội!" "Thứ tư, mỗi lần vi thần đến tìm Ngô Vương Lý Khác đều bị đuổi ra ngoài!" Nói đến đây, Đường Kiệm có chút bất đắc dĩ dang tay ra.

Lý Thế Dân ngồi ở trên cũng có chút hơi lúng túng.

Dù sao chuyện này, quả thực có liên quan không nhỏ đến ông!

Vừa dứt lời của Đường Kiệm.

Các triều thần bên dưới lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Không khí trong triều vô cùng ngột ngạt.

Phần lớn đều là những lời bất lực về chuyện này.

Thấy cảnh này, Lý Thế Dân cũng nhíu mày.

Ngồi trên long ỷ, ông nghiêm nghị hỏi các triều thần!

"Các vị ái khanh có diệu kế gì để giải quyết vấn đề này không?" Nghe Lý Thế Dân hỏi, các triều thần nhìn nhau.

Có người im lặng không nói.

Có người lại hăm hở muốn thử!

"Bệ hạ, thần cho rằng quốc khố đã khó khăn như vậy, tại sao không trì hoãn việc ban thưởng cho Ngô Vương?" Một vị triều thần không biết là thông minh hay đầu óc có vấn đề, trực tiếp lên tiếng góp ý với Lý Thế Dân!

"Thần phản đối.

Phần thưởng của Ngô Vương, phải ban cho Ngô Vương.

Hôm nay nếu chúng ta trì hoãn việc ban thưởng cho Ngô Vương!" "Vậy ngày sau, chẳng phải chúng ta cũng sẽ trì hoãn phần thưởng cho các tướng sĩ đang chinh chiến với Đột Quyết sao?" Bỗng nhiên, một vị quan ở Ngự sử đài trực tiếp nhảy ra phản bác.

Một ví dụ này đã làm nổ tung cả triều đình.

Các võ tướng vốn đang im lặng, lần lượt bước ra nói!

"Bệ hạ, thần phản đối!

Phần thưởng không những không thể trì hoãn mà còn phải ban phát ngay lập tức!" "Đúng vậy, bệ hạ, phần thưởng không thể trì hoãn!" "Nếu phần thưởng cũng bị trì hoãn, vậy phải để các tướng sĩ chinh chiến vì Đại Đường nhìn nhận thế nào?" Trong khoảnh khắc, các võ tướng lần lượt tiến lên, bày tỏ sự phản đối.

Sự phản đối chỉ có một mục đích, đó là phần thưởng không thể trì hoãn.

Không những không thể trì hoãn, mà còn phải ban phát đủ số đủ lượng!

Trong lòng các võ tướng này, có lẽ chỉ có những chuyện liên quan đến tướng sĩ Đại Đường mới khiến họ xúc động như vậy!

Không chỉ các võ tướng xúc động.

Mà một bộ phận văn thần cũng bị lay động!

"Không được, chuyện này thần không đồng ý!" "Dù sao đi nữa, công lao của Ngô Vương rất lớn, lúc Hoàng hậu nương nương tỉnh lại, bệ hạ đã từng nói, phải tiến hành ban thưởng." "Bệ hạ không thể nói mà không giữ lời!" "Quan trọng hơn là, Ngô Vương điện hạ ghét nhất có người lừa gạt, nếu bây giờ không đổi thưởng, một khi bị Ngô Vương điện hạ biết được là do nguyên nhân con người!" "Vậy thì lúc đó sẽ không có quả ngon mà ăn đâu!" "Vậy phải làm sao?

Bây giờ quốc khố không có tiền lương!

Ban thưởng thế nào đây?" Nhìn các đại thần tranh cãi không ngớt, Lý Thế Dân cũng không khỏi đau đầu.

Nhân cơ hội này, ông trực tiếp triệu mưu sĩ Phòng Huyền Linh lên trước, khẽ hỏi!

"Ái khanh, chuyện này, phải làm sao?" Nghe Lý Thế Dân hỏi, Phòng Huyền Linh cũng đau cả răng.

Chuyện này trả lời thế nào?

Trả lời thế nào cũng không đúng!

"Bệ hạ, việc dùng binh ở Đột Quyết không thể dừng lại.

Nhưng quân sự không ngừng thì không thể yên tâm phát triển!" "Phải nhanh chóng diệt Đột Quyết, chuyện này cần phải..." Nói đến đây, Phòng Huyền Linh liếc nhìn Lý Tĩnh đang ngáp, chuẩn bị ngủ

gật.

Thân là Binh Thần của Đại Đường, chuyện như thế này không hỏi Lý Tĩnh, lại hỏi Phòng Huyền Linh, có thích hợp không?

"Chẳng lẽ không thể vừa diệt Đột Quyết, vừa phát triển sao?" Như có chút suy nghĩ viển vông.

Lý Thế Dân khẽ lắc đầu hỏi Phòng Huyền Linh.

Sỉ nhục mà Đột Quyết mang lại cho Lý Thế Dân.

Nhất định phải dùng máu tươi để trả, phải để Đột Quyết trả lại gấp trăm lần.

Ngừng dùng binh?

Đừng có mơ!

"Khó!

Thưa bệ hạ, vi thần không có cách nào làm được chuyện như vậy!" Như nhìn một kẻ thiểu năng, Phòng Huyền Linh vô cùng cạn lời nhìn bệ hạ trước mặt.

Bây giờ trông ông có vẻ không được thông minh cho lắm nhỉ?

Nhưng ánh mắt đó rất kín đáo, không hề biểu lộ ra ngoài.

Nếu không để Lý Thế Dân biết được, e là sẽ có chút thảm thương!

"Ai, thật sự khó giải quyết!" Khẽ thở dài một tiếng, Lý Thế Dân cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chương 391

Tiền lương thiếu thốn quá.

Thiếu thốn một cách nghiêm trọng!

Có chút bó tay, Lý Thế Dân trực tiếp quát lớn, ngăn chặn cuộc cãi vã của các đại thần!

"Được rồi.

Các vị đại thần, đều phải giải quyết vấn đề tiền lương!" "Không thể hứa hẹn ban thưởng, mà Đại Đường ta lại không thể đưa ra nổi phần thưởng đó!" "Muốn thiên hạ chê cười sao?" Hơi xúc động, Lý Thế Dân thật sự có chút tức giận.

Bọn đại thần này, không thể đưa ra một kiến nghị thực tế nào sao?!

"Hay là... chúng ta quyên góp?" Ngay lúc này, một vị triều thần cứng rắn da đầu, dưới ánh mắt của Lý Thế Dân, chậm rãi đứng ra!

Nghe kiến nghị của vị triều thần này.

Những người có mặt không khỏi tỏ vẻ khinh bỉ, thậm chí cạn lời!

Quyên góp, đi đâu mà quyên góp?

Văn võ bá quan trên triều đình Đại Đường ai mà chẳng cần cù chăm chỉ, người nào không cầm chút bổng lộc ít ỏi để nuôi sống cả gia đình?

Hơn nữa, cho dù có nhiều tiền, ai sẽ vì chuyện này mà đứng ra quyên góp chứ?

Tình huống này mà đứng ra quyên góp?

Không sợ đắc tội với cả triều đình Đại Đường sao.

Vị đại thần này cũng hết cách rồi!

Ánh mắt của Lý Thế Dân chiếu tới, cũng không còn cách nào khác!

“Bệ hạ, quyên góp không phải là không được.

Chỉ là hiệu quả chắc không lớn!” “Dù sao các vị đại thần, đều dùng bổng lộc để nuôi sống cả gia đình!” “Số tiền lương có thể quyên góp được ít đến đáng thương!” Lúc này, một vị đại thần đứng ra giữa ánh mắt không cam lòng của nhiều triều thần.

Không đợi Lý Thế Dân nói gì.

Các đại thần vội vàng tiến lên phụ họa!

“Thưa bệ hạ, bổng lộc một năm của vi thần cũng chỉ vừa đủ nuôi sống gia đình.

Thậm chí muốn tuyển thêm một hai người hầu để chăm sóc mẹ già trong nhà cũng có chút khó khăn!” “Ai mà không vậy chứ!

Nhà ta có một phòng tiểu thiếp, vừa mới sinh một cô con gái.

Cũng không có tiền dư để chăm sóc.

Phu nhân nhà ta phải tự tay chăm sóc hai mẹ con!” “Nhưng, nếu có nhu cầu, vi thần nguyện thắt lưng buộc bụng, quyên góp nửa năm bổng lộc cho Đại Đường!” “Vi thần cũng nguyện ý thắt lưng buộc bụng, cho dù phu nhân muốn mua một ít trang sức cũng không mua nữa.

Cầm cố một ít tranh chữ trong nhà để quyên góp!” “Vi thần cũng nguyện ý quyên góp ba tháng bổng lộc!” Trong khoảnh khắc, cả triều đình bỗng trở thành một đại hội kể khổ!

Không có thảm nhất, chỉ có thảm hơn.

Cứ như vậy, các đại thần kể khổ lần lượt cúi đầu trước Lý Thế Dân.

Nguyện ý để chúng thần làm như vậy, thì hạ chỉ quyên góp đi!

Nhìn các triều thần đang ra sức kể khổ, Lý Thế Dân cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh!

Mấy tên này, sao trước đây chưa từng thấy giỏi ăn nói như vậy?

Bây giờ kể khổ, thật sự là mỗi người một cảnh thảm không nỡ nhìn.

Có thể nói là tình cảnh nhà chỉ có bốn bức tường cũng sắp nói ra rồi.

Không còn mặt mũi, từng người từng người đều không còn mặt mũi nữa.

Nhưng Lý Thế Dân cũng biết tình hình thực tế.

Quan viên Đại Đường tương đối mà nói, quả thực không có ai thiếu tiền!

"Được rồi, chuyện quyên góp tạm thời gác lại!" Khẽ phất tay, Lý Thế Dân tạm thời bác bỏ ý định quyên góp.

Dù sao hoàng cung cũng đã lâu không có thu nhập gì.

Tiền lương của Đại Đường, đều dùng vào việc chinh chiến, cứu tế thiên tai và các phương diện khác.

"Bệ hạ, hay là... tạm thời tăng thuế?" Ngay lúc này, không biết vị triều thần nào đầu óc chập mạch, khẽ hỏi một cách yếu ớt!

Nghe kiến nghị như vậy, các triều thần đều bùng nổ!

"Bệ hạ, thần phản đối!" "Bệ hạ, thần phản đối!" "Bệ hạ, thần phản đối!" "Bệ hạ, thuế khóa nặng nề như hổ dữ, tăng thuế vạn vạn lần không thể!" "Thưa bệ hạ, ngài không thấy các triều đại trong lịch sử đều vì vấn đề thuế má mà diệt vong sao?" "Bệ hạ, vấn đề của nhà Tùy trước đây, không thể không coi trọng!

Không thể quên bài học diệt vong của nhà Tùy!" Các đại thần lần lượt tiến lên khuyên giải Lý Thế Dân!

Kiến nghị hay.

Chúng ta không đưa ra được.

Nhưng những kiến nghị như thế này.

Phải dập tắt.

Tuyệt đối phải dập tắt một cách tàn nhẫn!

Một là có thể giành được danh tiếng tốt.

Hai là có thể kiên trì giữ vững đạo đức, danh dự và các vấn đề khác.

Làm quan, chẳng phải vì danh lợi sao?

"Được rồi, kiến nghị này cũng bác bỏ, sau này những kiến nghị tăng thuế tương tự đừng đề cập nữa!" Nói rồi, Lý Thế Dân xoa xoa thái dương, có chút khó chịu!

Chương 392

"Nếu các ái khanh không có phương pháp nào khác!" "Khai nguồn tiết kiệm, khai nguồn không thành.

Vậy thì tiết kiệm thôi!

Chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng nhau chịu chút khổ cực!" "Bổng lộc, trẫm quyết định cùng các ngươi giảm xuống một chút.

Chi tiêu trong hoàng cung, trẫm quyết định giảm đi khoảng hai thành!" "Đồng thời cho một số cung nữ thái giám xuất cung!" Nói rồi, Lý Thế Dân mang theo một chút hy vọng nhìn các triều thần!

Những vị triều thần vừa rồi còn nói có thể vì quyên góp mà cống hiến, giờ phút này lại im lặng không nói.

Nói miệng thì ai cũng giỏi.

Nhưng một khi thật sự phải lấy tiền lương ra, các triều thần này lại giả câm giả điếc còn giỏi hơn.

Kiến nghị như vậy, không thể đồng ý.

Bởi vì một khi đồng ý, mình sẽ gặp xui xẻo!

Sẽ trở thành kẻ thù của các triều thần trên triều đình.

Nhưng nếu phản đối?

Cũng không thể công khai phản đối.

Nếu không, tội danh coi thường hoàng quyền, ai mà gánh nổi!

Cũng chính vì vậy, các đại thần lúc này như những con đà điểu.

Nhìn quanh bốn phía, không nhìn vào khuôn mặt già nua đang dần đen lại của Lý Thế Dân.

Khai nguồn không thành, thì tiết kiệm.

Tiết kiệm, tiết kiệm lâu dài.

Không làm.

Tuyệt đối không làm!

Nếu chỉ là một lần quyên góp nhỏ, có thể đổi lấy danh tiếng tốt thì được!

Dù sao bên dưới cũng sẽ có đủ loại hiếu kính!

Nhưng nếu giảm bổng lộc, tuyệt đối không thể đồng ý!

Tất cả mọi người trong lòng đều không đồng ý, nhưng không một ai đứng ra nói lời nào!

Thấy cảnh này, Lý Thế Dân sao lại không biết vấn đề trong lòng bọn họ!

Trong phút chốc, khuôn mặt già của Lý Thế Dân hoàn toàn đen lại.

Một đám khốn kiếp, làm cái gì vậy, lại im lặng không nói.

Trong chốc lát, cả triều đình bỗng im phăng phắc.

Tràn ngập một bầu không khí ngột ngạt.

Bầu không khí chết chóc này lan tỏa khắp triều đình!

Ngay khi Lý Thế Dân sắp nổi giận!

Một vị triều thần thuộc phe Trường Tôn trực tiếp bước ra!

"Bệ hạ, nếu chúng ta đều không biết phải làm sao?

Sao không mời Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân đến để cùng bàn bạc?" Người nói, không phải ai khác.

Chính là tên chân chó trung thành của phe Trường Tôn Vô Kỵ.

Vương Khuê.

Khi Vương Khuê đứng ra.

Mọi người trong phe Trường Tôn Vô Kỵ đều sáng mắt lên.

Đúng vậy, tình huống này có thể mời Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân quay lại.

Một khi Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân có thể quay lại triều đình lần thứ nhất.

Vậy thì, có thể quay lại lần thứ hai.

Thậm chí lần thứ ba, vân vân.

Chỉ cần đến lúc đó, phe Trường Tôn Vô Kỵ lo gì không có thời gian để trỗi dậy!

"Bệ hạ, thần cho rằng, nếu chúng ta đều không có cách giải quyết.

Sao không mời Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân quay lại?" "Đúng vậy, bệ hạ, Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân cũng là trọng thần của Đại Đường." "Bệ hạ, thần phụ nghị!" Trong chốc lát, các quan viên phe Trường Tôn Vô Kỵ lần lượt đứng ra góp ý với Lý Thế Dân.

Nghe những lời góp ý này, Lý Thế Dân đau cả răng.

Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Thế Dân không thích sao?

Thích chứ.

Có năng lực, lại còn là anh vợ!

Nhưng người anh vợ này luôn có những suy nghĩ kỳ quái.

Lúc trước thì ủng hộ Lý Thừa Càn cũng thôi đi.

Nhưng bây giờ nhìn lại những chuyện tồi tệ mà Lý Thừa Càn đã làm xem?

Đó là chuyện gì vậy?

"Bệ hạ, thần phản đối!" "Bệ hạ, thần phản đối!" "Bệ hạ, thần

phản đối!" Khi nghe kiến nghị để Trường Tôn Vô Kỵ trở lại triều đình.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối vội vàng đứng ra kháng nghị.

Chương 393

Những người này đã đấu tranh trên triều đình lâu như vậy.

Không thể để một tên như Trường Tôn Vô Kỵ trở lại triều đình.

Dù sao chèn ép một thế lực, đôi khi cũng không dễ dàng như vậy.

Khó khăn lắm mới để Trường Tôn Vô Kỵ bình tĩnh, rời khỏi triều đình.

Để thực lực của ông ta giảm xuống điểm thấp nhất.

Bây giờ muốn quay lại?

Làm chuyện gì?

Tranh quyền đoạt thế?

"Bệ hạ, thần cũng phản đối!" Lúc này, với tư cách là đại lão võ tướng, Lý Tĩnh trực tiếp đứng ra phản đối.

Lý Tĩnh đứng ra, đại diện cho ý kiến của nhóm võ tướng.

Trong chốc lát, các võ tướng lần lượt đứng ra, tranh cãi về việc để Trường Tôn Vô Kỵ trở lại triều đình.

Những chuyện Trường Tôn Vô Kỵ đã làm.

Có một số chuyện, đã chèn ép võ tướng một cách tàn nhẫn.

Nếu không bỏ đá xuống giếng, không chèn ép một phen, thật có lỗi với thời khắc này!

"Vậy các vị ái khanh cho rằng nên làm thế nào?" Nhìn triều đình lại sắp cãi nhau, Lý Thế Dân thật sự đau đầu.

Chưa bao giờ phát hiện, lần nào họp triều cũng đau đầu.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, cái nọ cũng

không có!

Ta đặc biệt cần mấy tên này để làm gì!

Muốn lật bàn, Lý Thế Dân trực tiếp đứng dậy.

Nếu không cho ông một câu trả lời thỏa đáng.

Thì cứ chờ lật bàn đi!

"Bệ hạ, nếu chuyện này, có liên quan đến Ngô Vương điện hạ, Lý Khác!" "Vậy chúng ta sao không ném vấn đề cho Ngô Vương điện hạ, Lý Khác?" "Có hay không, đều là chuyện của Ngô Vương điện hạ.

Đến lúc đó muốn ban thưởng gì cũng là chuyện của Ngô Vương điện hạ." "Dù sao, chúng ta cũng là ban thưởng theo ý của Ngô Vương." "Toàn thiên hạ bá tánh cũng sẽ không nói gì, đúng không?" Thấy Lý Thế Dân khó xử, với tư cách là mưu thần, Đỗ Như Hối chỉ có thể cứng rắn đưa ra kiến nghị.

Kiến nghị này, là một kiến nghị tốt, nhưng thực ra cũng không phải là một kiến nghị tốt.

Dù sao cũng là đá quả bóng về phía Ngô Vương Lý Khác.

Nếu Ngô Vương Lý Khác sư tử ngoạm.

Đại Đường lại không có, cho hay không?

Ví dụ như, tước vị chuẩn Thái tử kia, Tần Vương!

Nghe kiến nghị của Đỗ Như Hối, các đại thần phản ứng khác nhau.

Có người mỉm cười, gật đầu.

Có người lại do dự!

"Vậy nếu Ngô Vương Lý Khác chọn tước vị Tần Vương thì sao?" Lúc này, một quan viên thuộc thế gia không khỏi ngẩng đầu chất vấn.

Nghe câu chất vấn này, tất cả mọi người đều ngẩn người!

Đúng vậy, nếu Ngô Vương Lý Khác muốn tước vị đó thì sao?!

Nghe những lời này, mặt Đỗ Như Hối cũng muốn đen lại.

Mẹ nó!

Có thể đừng nhiều lời được không?

Đá quả bóng cho Ngô Vương Lý Khác, là muốn Ngô Vương Lý Khác yêu cầu một phần thưởng.

Đến lúc đó trực tiếp vòng qua, tiến hành ban thưởng bắt buộc.

Nhìn đám cặn bã này nói chuyện.

Nhưng đám cặn bã này, thật sự quá không biết xấu hổ rồi?

"Chuyện này đến lúc đó hãy nói!

Nhưng Ngô Vương Lý Khác chắc sẽ không muốn một phần thưởng là tước vị không có giá trị gì đâu!" Nói rồi, Phòng Huyền Linh kịp thời đứng ra giải thích với mọi người.

Nhưng một số kẻ cặn bã không chịu bỏ qua, trực tiếp nhìn vào khuôn mặt già nua đã đen lại của Lý Thế Dân.

Tại chỗ không nói thêm gì nữa.

Chỉ có thể hy vọng Ngô Vương Lý Khác thật sự không tham lam tước vị Tần Vương đó.

Nếu không, thì chuyện đó giải quyết thế nào!

"Đúng vậy, bệ hạ, vi thần cũng cho rằng chuyện này trực tiếp tìm Ngô Vương Lý Khác là tốt nhất!" "Dù sao Ngô Vương Lý Khác có thể diệt hai mươi vạn đại quân Đột Quyết.

Hơn nữa, Ngô Vương Lý Khác còn có thứ than đá kia giải quyết được một loạt vấn đề khó khăn mùa đông của Đại Đường.

Không chỉ vậy, cứu sống Hoàng hậu, gọi là thần y diệu thủ cũng không ngoa.

Một nhân tài văn võ song toàn như vậy, hỏi ngài ấy tuyệt đối không sai!" "Có thể nhận được phần thưởng gì, muốn phần thưởng gì, trong lòng Ngô Vương Lý Khác rõ ràng nhất!" Nói rồi, Lý Tĩnh trực tiếp dẫn đầu chắp tay nói.

Theo sau giọng nói của Lý Tĩnh, các đại thần thuộc phe võ tướng cũng đều gật đầu tán thành.

Trong khoảnh khắc, trên triều đình, mọi người nhìn thấy tình huống này cũng suy ngẫm.

Đúng vậy, Ngô Vương Lý Khác không chỉ giữ lại thần y Tôn Tư Mạc.

Chương 394

Người như vậy sau này có nhu cầu gì, chẳng phải dễ giải quyết sao?

Thêm vào đó, y thuật của Ngô Vương Lý Khác.

Nếu có thể được Ngô Vương Lý Khác thưởng thức một chút, xây dựng mối quan hệ tốt.

Sau này lỡ có bệnh nặng tai ương lớn, không chừng có thể được Ngô Vương Lý Khác cứu chữa.

Đó là một mạng người đó!

Thử hỏi trên đời này có gì quan trọng hơn, quý giá hơn mạng sống không?

Trong chốc lát, điều mà các triều thần nói nhiều nhất không phải là công tích của Ngô Vương Lý Khác, mà là y thuật của ngài ấy.

Đó mới là nơi hấp dẫn bọn họ nhất!

"Thần phụ nghị!" "Thần phụ nghị!" "Thần phụ nghị!" Theo sự gợi ý liên tục của Lý Tĩnh, các đại thần cuối cùng cũng hiểu được yếu tố quan trọng trong đó.

Công lao không công lao không quan trọng, nhà ai mà không có bệnh nặng?

Tình huống này ai dám phản đối?

Cút đi!

"Vậy được, vậy tìm Ngô Vương Lý Khác, để hắn muốn phần thưởng gì thì muốn!" Thấy chiều gió đột ngột thay đổi.

Lý Thế Dân cũng có chút không hiểu ra sao.

Mấy vị triều thần này đều thuộc giống lừa sao?

Xua không đi, đánh thì lùi lại!

Một phương diện khác.

Trong lúc các triều thần đang thương lượng.

Lý Khác đã sớm cưỡi con Sáp Lộ Tử của mình, trực tiếp lao ra khỏi hoàng cung.

Các thị vệ hoàng cung, Thiên Ngưu Vệ đều không dám ngăn cản nửa bước.

Thậm chí từ xa thấy Lý Khác xuất hiện, liền trực tiếp mở toang cánh cửa cung cấm, để Lý Khác ra ngoài.

Vẻ mặt đắc ý của Lý Khác sau khi giành được Sáp Lộ Tử từ tay Lý Thế Dân.

Khuôn mặt đó tràn đầy sự đắc ý như gió xuân.

Có mấy phần cảm giác lại lừa được lão già một lần.

Cưỡi trên lưng Sáp Lộ Tử, Lý Khác tránh né đám đông bá tánh Đại Đường, trực tiếp trở về Ngô Vương phủ.

"Vương gia, ngài đã về!" Vừa về đến Ngô Vương phủ, Lý Khác thấy một tên gia nhân tiến lên định cầm lấy dây cương của Sáp Lộ Tử.

Lý Khác vung tay, trực tiếp gạt tay hắn ra!

"Đừng vội.

Sáp Lộ Tử lát nữa hãy cho vào chuồng ngựa!" "Đúng rồi, Anh Ca có ở đây không?" Đang định tìm Lý Anh Ca để thực hiện lời hứa, Lý Khác trực tiếp hỏi ra vấn đề quan trọng.

Dù sao để giành được Sáp Lộ Tử từ tay phụ hoàng.

Hoàn toàn là vì nàng!

Ai bảo Lý Anh Ca từng nói thích bảy con tuấn mã chứ.

Tất nhiên rồi, Lý Khác cũng tuyệt đối không nói ra, rằng mình chỉ muốn thưởng thức Lý Anh Ca thổi sáo dưới trăng.

Khúc phổ hay dở, Lý Khác không quan tâm.

Điều Lý Khác quan tâm là có thể biểu diễn cho mình không.

Cái này quan trọng!

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, khóe miệng Lý Khác khẽ nhếch lên một nụ cười tà mị.

Nụ cười tà mị này, e rằng chỉ có những tay lái xe già đời mới hiểu được.

Nhưng nhìn thấy nụ cười tà mị của Lý Khác, tên gia nhân kia có chút ngẩn người.

Vương gia hôm nay sao vậy?

Sao lại có bộ dạng này!

"Vương gia!

Lý tiểu thư đã về rồi!" "Đã về phủ của Lý Tĩnh Lý đại nhân!" Nói rồi, vị gia nhân kia không khỏi cúi đầu nói!

"Về rồi à?" Nghe vậy, động tác của Lý Khác khẽ khựng lại.

Lúc này lại về rồi?

Không phải nên chờ mình về sao?

Có chuyện gì gấp vậy?

Có chút không hiểu, Lý Khác dứt khoát không nghĩ nữa.

Dù sao hai người cái gì nên có đều đã có, cái không nên có cũng đã

có.

Còn lại...

“Nếu đã vậy, vậy mang nó xuống chăm sóc cho tốt!” Nói rồi, Lý Khác trực tiếp đưa dây cương của Sáp Lộ Tử cho tên gia nhân.

Lý Khác vừa chép miệng, vừa có chút nhớ Lý Anh Ca.

Dù sao cũng có câu nói đúng mà!

No cơm ấm cật thì dâm dục nổi lên.

Chương 395

Không được, không được.

Lý Khác đang suy nghĩ vẩn vơ thì bỗng nghe thấy một giọng nói dịu dàng, ngọt ngào truyền đến!

“Cười gì thế?

Giống như thằng ngốc vậy?” Nhìn nụ cười bỉ ổi của Lý Khác.

Phòng Phụng Châu thướt tha bước tới.

Nhìn Phòng Phụng Châu đã nhiều ngày không gặp.

Lý Khác phát hiện Phòng Phụng Châu hôm nay, thật sự đã có chút thay đổi.

Tuy trang phục so với trước đây rực rỡ hơn nhiều, nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt thì có thể thấy rõ.

Quầng thâm mắt đã lâu không thấy, nay lại xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp đó.

Mức độ nghiêm trọng của quầng thâm mắt thật sự khiến người ta vô cùng đau lòng!

“Sao vậy?

Sao lại thành ra thế này?” Lý Khác vội vàng kéo Phòng Phụng Châu vào trong lương đình, ngồi xuống rồi vội rót cho nàng một ly nước.

Đồng thời, vẻ mặt đau lòng véo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Phòng Phụng Châu, khẽ hỏi!

“Đừng động.

Ta cho ngươi một tin tức!" "Tin tức đặc biệt quan trọng.

Quan trọng đến mức lúc ta đến đây không ai biết!" Nhìn vẻ mặt quan tâm của Lý Khác, trong lòng Phòng Phụng Châu khẽ ấm lại.

Có thể làm một vài việc cho người mình thích.

Là điều cầu còn không được!

"Ta không muốn nghe!" Cứng miệng, Lý Khác nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt xinh đẹp của Phòng Phụng Châu.

Lớp phấn kia, vốn dùng để che đi quầng thâm mắt dày cộp.

Nhưng trong khoảnh khắc này, lại bị Lý Khác từng chút một lau đi!

"Aiya!

Đừng làm nữa!

Phấn của ta sắp bị ngươi làm trôi hết rồi!" Cảm nhận sự thay đổi trên mặt, Phòng Phụng Châu đập vào tay Lý Khác.

Cuối cùng cũng thoát khỏi tay hắn!

"Mấy ngày nay làm gì vậy?

Sao lại tiều tụy thế này." Mang vẻ mặt đau lòng, Lý Khác không nén nổi lòng hỏi Phòng Phụng Châu!

"Mấy ngày nay ta đang tra sổ sách!" "Tra sổ sách?

Tra của ai?" Nghe Phòng Phụng Châu nói đang tra sổ sách, Lý Khác không khỏi khựng lại!

"Sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ!" Nghe Phòng Phụng Châu nói liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Khác khẽ nhướng mày.

Lập tức có hứng thú.

Phải biết rằng, Trường Tôn Vô Kỵ và hắn vẫn luôn không đội trời chung.

Nếu có thể nhân cơ hội này, hạ gục Trường Tôn Vô Kỵ.

Hạ gục triệt để.

Vậy cũng giải quyết được một chuyện trong lòng Lý Khác.

Dù sao có những lúc, đả xà bất tử, phản thụ kỳ hại.

Chính là tình huống này.

Trường Tôn Vô Kỵ chưa bị đánh gục hoàn toàn.

Vậy thì sau này tất sẽ phải đối mặt với sức mạnh phản công của Trường Tôn Vô Kỵ.

Không thể không đề phòng!

"Xem ra, sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, đáng để nàng không màng tất cả mà tra xét như vậy!" Mang vẻ mặt thương tiếc, Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu khẽ hỏi!

"Trường Tôn Vô Kỵ chuyên doanh muối sắt của Đại Đường, chắc ngươi cũng biết rõ chứ?" Nói rồi, Phòng Phụng Châu trực tiếp lấy ra mấy cuốn sổ sách từ trên người!

"Chuyện này, ta biết rõ.

Dù sao chuyện này là việc vặt mà phụ hoàng, lão già đó, giao cho Trường Tôn Vô Kỵ!

Chẳng lẽ, hắn ra tay từ trong đó?" Nói rồi, mang vẻ mặt không thể tin được, Lý Khác ngẩng đầu hỏi Phòng Phụng Châu.

Trường Tôn Vô Kỵ quản lý việc chuyên doanh muối sắt, chuyện này ai cũng biết.

Nhưng chính vì biết, cho nên, trong tình huống này, Trường Tôn

Vô Kỵ làm việc càng ‘quang minh lỗi lạc’ hơn.

Đúng vậy, là quang minh lỗi lạc trong ngoặc kép.

Tiếp nhận một việc vặt như vậy, Trường Tôn Vô Kỵ thậm chí có thể nói, sổ sách đều dễ dàng tra xét!

Nếu có người công kích Trường Tôn Vô Kỵ buôn lậu muối sắt, e rằng cũng chỉ bị Trường Tôn Vô Kỵ một miệng bác bỏ.

Lý Khác, cũng từng có ý định tra sổ sách, nhưng cuối cùng đã từ bỏ.

Dù sao chuyện này, nếu chen chân vào, cảm giác có chút được lý không tha người.

“Không sai.

Chương 396

Chuyện này ta đã tra rồi.

Không chỉ tra, mà còn có thể khẳng định!

Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, làm sổ sách giả!" Nói rồi, Phòng Phụng Châu lấy ra từng cuốn sổ sách, đối chiếu với Lý Khác.

Lý Khác cũng có hứng thú, trực tiếp tiến lên xem.

Cú va chạm này, Phòng Phụng Châu như bị Lý Khác ôm vào lòng.

Trông vừa xinh đẹp đáng yêu, lại có chút rung động lòng người.

Bị Phòng Phụng Châu xông vào lòng như vậy, Lý Khác không còn hứng thú xem sổ sách nữa.

Cứ thế nhìn Phòng Phụng Châu đang ở trong lòng mình, chỉ vào mấy cuốn sổ sách để đối chiếu.

Một luồng khí chất của nữ cường nhân tự nhiên nảy sinh!

"Nhìn gì vậy?" Đang giải thích cho Lý Khác nửa ngày, Phòng Phụng Châu phát hiện Lý Khác không nhìn sổ sách, mà lại nhìn mình.

Điều này làm Phòng Phụng Châu tức giận.

Làm gì vậy?

Ta đang giảng sổ sách cho ngươi nghe đó!

"Không, không có gì.

Nàng lấy sổ sách này ở đâu?" Xoa xoa cánh mũi, Lý Khác liếc mắt nhìn xung quanh, rồi hỏi Phòng Phụng Châu.

Phải có được cuốn sổ sách này cũng là một chuyện cực kỳ không dễ dàng.

“Ừm.

Đáng tiếc chỉ lấy được cuốn này.

Những cuốn còn lại cơ bản đều là ta tự tính toán, dùng để đối chiếu.

Nhưng không có đủ chứng cứ để chứng minh Trường Tôn Vô Kỵ tham ô!” “Chỉ có thể chứng minh Trường Tôn Vô Kỵ tham ô từ một phía!” Nói đến đây, Phòng Phụng Châu có chút không cam lòng.

Như thể chưa triệt để nắm được điểm yếu tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu có thể nắm được điểm yếu đó, chắc chắn có thể trực tiếp hạ gục Trường Tôn Vô Kỵ, đúng không?

“Mấy ngày nay... nàng vẫn luôn làm chuyện này?” Vì sao?” Ném thẳng sổ sách lên bàn đá, Lý Khác hai mắt cười nhìn Phòng Phụng Châu trước mặt.

Khẽ hỏi.

Nhìn Lý Khác đang cười trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp của Phòng Phụng Châu không khỏi đỏ ửng.

Bị người mình yêu nhìn như vậy, cô gái nào cũng sẽ cảm thấy một trận xấu hổ.

“Ta biết ngươi và Trường Tôn Vô Kỵ thế như nước với lửa.

Hai người đều đang tính toán hạ gục đối phương!” “Cho nên...” Nói đến đây, giọng Phòng Phụng Châu nhỏ dần.

Dù sao cũng là một cô gái.

Đặc biệt là cô gái thời đại này, dù có cởi mở đến đâu cũng không bằng hậu thế.

Một số cô gái ở hậu thế, trong những chuyện như thế này vẫn còn e thẹn!

“Cho nên?” Cảm giác trêu chọc trong lòng dần dâng lên, Lý Khác ngẩng đầu khẽ hỏi Phòng Phụng Châu.

Như thể nếu không hỏi được câu trả lời từ Phòng Phụng Châu, sẽ không chịu bỏ qua!

“Aiya!

Tên khốn!” Nhìn Lý Khác từng bước ép sát.

Phòng Phụng Châu bị kinh động, trực tiếp lùi lại.

Dứt khoát làm tới cùng, trực tiếp ném sổ sách cho Lý Khác.

Mang vẻ mặt e thẹn, khẽ phản bác!

“Chẳng phải thấy ngươi và Trường Tôn Vô Kỵ đấu đá.

Nên mới thu thập chứng cứ cho ngươi, xem làm thế nào để hạ gục Trường Tôn Vô Kỵ sao!” “Hừ!” Khi lời trong lòng cuối cùng cũng được nói ra.

Cả khuôn mặt xinh đẹp của Phòng Phụng Châu đều đỏ bừng.

Thấy cảnh này, Lý Khác không khỏi mỉm cười!

“Ồ?

Vậy ta có nên cảm ơn tiểu Phụng Châu của ta không nhỉ!” Đặt sổ sách xuống, Lý Khác cười gian đến trước mặt Phòng Phụng Châu, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, khẽ hỏi.

Lại bị Lý Khác giở trò lưu manh, Phòng Phụng Châu có chút không chống đỡ nổi.

Những lời tỏ tình và thủ đoạn trêu chọc này, tuy ở hậu thế có vẻ hơi sến súa.

Nhưng ở thời cổ đại, đối với một cô gái khuê các, đây là lần đầu tiên!

“Hừ!

Không thèm để ý đến ngươi!” Nói rồi, mang vẻ mặt hơi giận dỗi, Phụng Châu dẫm mạnh lên chân Lý Khác một cái.

Rồi trực tiếp xách váy rời đi.

Nhìn Phòng Phụng Châu có chút kiêu ngạo này.

Khóe miệng Lý Khác không khỏi nhếch lên một nụ cười ý tứ.

Chậc chậc ~ phụ nữ à!

Chương 397

Nụ cười tuy nở trên môi.

Nhưng trong lòng Lý Khác lại ẩn chứa sự cảm động sâu sắc.

Vẻ mệt mỏi thoáng qua trước khi nàng rời đi.

Lý Khác có thể thấy được.

Sao không giữ Phòng Phụng Châu lại nghỉ ngơi?!

Nhưng phụ nữ đều kiêu ngạo, hoặc phụ nữ đều mạnh mẽ.

Đặc biệt là những người phụ nữ có năng lực.

Yêu một người, sẽ dùng cách của mình để giúp đỡ người mình yêu.

Tuyệt đối không làm một bình hoa di động.

Đó mới là người con gái thực sự có tài có đức!

Phòng Phụng Châu chính là một người con gái như vậy.

Mệt hay không mệt, so với việc có thể giúp được Lý Khác hay không, căn bản không phải là vấn đề!

"Về nghỉ ngơi cho tốt nhé!

Tiểu Phụng Châu!" Nói rồi, khóe miệng Lý Khác khẽ nhếch lên, trực tiếp lấy mấy cuốn sổ sách từ sau lưng ra xem.

Sổ sách thời cổ đại, thật lòng mà nói, Lý Khác xem mà đau cả đầu.

Nếu có thể du nhập chữ số Ả Rập vào, thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi lật xem qua loa một lúc.

Trong lòng Lý Khác không khỏi nảy sinh một tia cười lạnh.

Sổ sách, quả thực có động tay động chân.

Bị động tay động chân.

Người thời đại này xem, có thể không thấy gì.

Nhưng ở hậu thế, sau khi đã trải qua những sổ sách nghìn tỷ, triệu triệu của một trang thương mại điện tử nào đó.

Lý Khác không thể nhìn ra vấn đề cụ thể nằm ở đâu!

Nhưng cũng có thể thấy, sổ sách thật sự có vấn đề!

"Trường Tôn Vô Kỵ, lần này, để ngươi lột một lớp da.

Mạng chó của ngươi sau vụ án này cũng sắp kết thúc rồi!" Khép sổ sách lại, khóe miệng Lý Khác nảy sinh một tia cười lạnh, khinh thường!

Trường Tôn Vô Kỵ sắp xong đời rồi.

Nhịp điệu này nhanh quá!

Nhưng sau khi Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn xong đời, kẻ thù thực sự của Đại Đường sẽ xuất hiện.

Lý Khác, từ trước đến nay chưa bao giờ coi người Đột Quyết trên thảo nguyên, hay thậm chí Trường Tôn Vô Kỵ là đối thủ.

Kẻ được coi là đối thủ chỉ có những gia tộc được nhắc đi nhắc lại trong các tiểu thuyết ở kiếp trước, Ngũ tính thất vọng.

Một thế lực khổng lồ.

Thậm chí ngang nhiên, dấy lên làn sóng chống Tùy, một đám khốn kiếp!

Muốn trong tình hình Đại Đường ổn định, triệt để hạ gục một thế lực khổng lồ như vậy.

Khó!

Quá khó!

Lắc đầu, dọn dẹp những suy nghĩ linh tinh trong đầu, Lý Khác trực tiếp cất những cuốn sổ sách này đi.

Những thứ này đều là chứng cứ.

Chứng cứ để đánh bại Trường Tôn Vô Kỵ, để hắn chết.

Tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai sót nào!

Nói hai lời.

Trong lúc Lý Khác và Phòng Phụng Châu đang tình tứ.

Trên triều đình, các đại thần cũng không thảo luận ra được một kết quả nào.

Cuối cùng lại quay về con đường tìm Ngô Vương.

Nhưng con đường này tuy đã được đề xuất.

Lại không có một vị đại thần nào nguyện ý đi.

Tất cả mọi người đều sợ.

Đều sợ Ngô Vương điện hạ!

"Ai, nếu các vị ái khanh đều không muốn đi." "Vậy thì triều hội hôm nay đến đây là kết thúc!" Nói rồi, theo một tiếng thở dài của Lý Thế Dân, các triều thần đều thở phào nhẹ nhõm.

Chết tiệt, chuyện này giải quyết xong rồi.

Dù chưa giải quyết.

Vậy thì những người đi đến Ngô Vương phủ chắc cũng là mấy vị đại lão ở phía trước.

Không có quan hệ gì lớn với một kẻ vô danh tiểu tốt như mình.

Tất nhiên rồi, những chuyện này không liên quan gì đến các triều

thần nhỏ bé chức thấp quyền nhẹ.

Chương 398

Nhưng những người như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tĩnh đều cảm thấy đau đầu.

Chuyện này, chẳng lẽ lại ném lên đầu mình sao?

Theo tiếng hô lui triều của thái giám.

Các vị đại lão vốn đang chờ Lý Thế Dân phái thái giám triệu kiến.

Ai ngờ chờ mãi.

Thái giám cũng không được phái ra!

"Được rồi!

Đều giải tán đi!

Xem ra lát nữa không cần chúng ta thương nghị nữa!" Dựa theo nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Phòng Huyền Linh tại chỗ phất tay áo, chuẩn bị rời đi.

Dù sao tình huống này, thái giám cũng không xuất hiện.

Có thể thấy, bệ hạ đối với chuyện này cũng có chút đau đầu.

Đến Ngô Vương phủ tìm Ngô Vương?

Chuyện này, cho dù bệ hạ đích thân đi, không chừng cũng bị xách gậy đánh ra ngoài.

Đừng nghi ngờ.

Ngô Vương thật sự có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Theo lời của Phòng Huyền Linh.

Các đại thần cũng đều từ biệt, rời khỏi Thái Cực Điện.

Một bên khác, Lý Thế Dân không triệu tập mấy vị đại thần thương nghị, bởi vì Lý Thế Dân đã nghĩ đến một vấn đề khác.

Thế gia!

Động thái tiếp theo của những thế gia đó.

Hoặc là những thế gia đó sẽ làm gì đối với Đại Đường.

Những điều này đều là ẩn số.

Đại Đường trỗi dậy, đã mượn sức mạnh của một phần thế gia.

Nhưng cũng không hoàn toàn dựa vào sức mạnh của thế gia.

Lý Thế Dân hiểu rõ, mượn sức mạnh của thế gia không sai.

Nhưng dễ xuất hiện tình huống đuôi to khó vẫy.

Tình huống này, là điều mà nhà Lý Đường tuyệt đối không cho phép!

"Khác nhi à!

Tiếp theo con phải cùng phụ hoàng đối mặt với những thế gia này rồi!" "Bất luận trước đó con đã gây ra bao nhiêu họa, làm bao nhiêu chuyện lừa gạt!" "Những chuyện đó, cha con ta đều có thể chịu đựng, thậm chí chấp nhận." "Nhưng, duy chỉ có chuyện hợp tác với thế gia, cha con ta tuyệt đối không thể chấp nhận!" "Mấy hoàng huynh của con, tầm nhìn hạn hẹp, tầm nhìn hạn hẹp.

Hợp tác với thế gia là đang đùa với hổ, đang đùa với hổ." "Những chuyện này, trẫm, nên xử lý thế nào đây!

Đều là con của trẫm cả!" Nghĩ đến những hoàng tử bị Lý Khác phế đi.

Lòng Lý Thế Dân không khỏi đau nhói.

Về chuyện này, có thể một phương diện là do bọn họ đã chọc giận

Lý Khác!

Một phương diện khác, Lý Khác tuyệt đối không điều tra sâu hơn!

Không điều tra sâu hơn có nghĩa là.

Nghĩa là Lý Khác căn bản không biết ngọn nguồn.

Nhưng cũng không sao cả.

Lúc này, Lý Thế Dân thật sự chuẩn bị đánh cược một phen.

Trong số các con, người thật sự khiến Lý Thế Dân vừa mắt.

Chỉ có một mình Lý Khác!

Lý Khác, ngoài việc quá tức người ra, các phương diện khác đều vô cùng ưu tú.

Cũng chính vì vậy.

Đứa con Lý Khác này, ông bảo vệ chắc rồi!

"Không đúng!" "Có gì đó không ổn!" Về đến nhà, Phòng Huyền Linh bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Trước tiên không nói đến những chuyện vớ vẩn, không có tác dụng gì!

Chỉ riêng lần này, chuyện liên quan đến Ngô Vương.

Bệ hạ không giữ lại để thương thảo.

Không bình thường!

Không bình thường... bệ hạ đang lo lắng điều gì?

Ngồi trong thư phòng suy nghĩ, Phòng Huyền Linh đột nhiên ngẩng đầu!

Thế gia!

Nguyên nhân là thế gia.

Chương 399

Nghĩ đến đây, Phòng Huyền Linh không khỏi toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Người của thế gia có bao nhiêu, Phòng Huyền Linh không rõ.

Thậm chí không biết.

Nhưng thế gia tuyệt đối là kẻ địch lớn nhất của nhà Lý Đường!

Nếu bị người của thế gia biết được, Lý Thế Dân sẽ để lại.

Bất luận trong đó thương thảo như thế nào.

Vậy thì kết quả cuối cùng là thế gia sẽ đề phòng.

Thậm chí có một số thế gia đầu óc nóng nảy sẽ trực tiếp bắt đầu ám sát Lý Khác!

Đừng nghi ngờ tiết tháo của thế gia!

Không có tiết tháo.

Dù sao, Ngô Vương Lý Khác, cũng có huyết mạch của nhà Tùy.

Dùng lời của họ, đó là dư nghiệt của nhà Tùy!

"Chết tiệt!

Những người này không thể không phòng!

Nhưng lại phòng không xuể!" Đối với các thế gia này, Phòng Huyền Linh thật sự cảm thấy đầu óc sắp nổ tung.

Cả Đại Đường cần bao nhiêu chức quan?

Hàng vạn?

Vài vạn?

Mười mấy vạn?

Nhiều, quá nhiều!

Thật sự là, mỗi năm quốc khố chi ra một khoản tiền lớn, đều dùng vào bổng lộc.

Đại Đường nuôi quá nhiều quan viên.

Nhưng như vậy, Đại Đường thực sự có thể kiểm soát được bao nhiêu?

Số còn lại chẳng phải đều là những thế gia, đang gây ảnh hưởng trên nhiều phương diện sao?

Sức mạnh của thế gia thật đáng sợ!

Nhưng thế gia cũng thật khốn nạn!

Đại Đường thật sự không thể rời xa thế gia!

Người không ngừng cung cấp quan viên cho Đại Đường, không phải ai khác, chính là những thế gia nắm giữ mạch máu tri thức này!

Đau đầu quá!

Tình huống này, Phòng Huyền Linh thật sự cảm thấy đau đầu.

Có một số chuyện, thật sự không phải nói một tiếng, làm một việc là có thể giải quyết!

Trị nước lớn như nấu món cá nhỏ!

Câu nói này thật không sai.

Kiên nhẫn, thật sự cần kiên nhẫn.

Có thể một đời hoàng đế cũng không thể triệt để loại bỏ những thế gia này!

"Cha!" Ngay khi Phòng Huyền Linh đang có chút đau đầu.

Phòng Phụng Châu đột nhiên gõ cửa thư phòng của ông!

Khi cửa phòng bị gõ, Phòng Huyền Linh vội vàng thu lại cảm xúc, khẽ đáp!

"Vào đi, cha đang ở đây!

Mau vào đi!" Lúc này, Phòng Huyền Linh với vẻ mặt từ phụ, thật sự như một người cha già.

Nhìn Phòng Phụng Châu thướt tha bước vào, có chút...

Dù sao con gái cũng lớn rồi.

Không thể giữ được nữa!

Sắp bay đi rồi!

Nhưng khi thấy hướng bay của con gái là Ngô Vương Lý Khác.

Phòng Huyền Linh cũng chọn thái độ ngầm thừa nhận.

Dù sao trên triều đình, nếu nói ai sẽ không hãm hại, vậy chỉ có bệ hạ!

Bệ hạ cũng ngầm thừa nhận con cái của các đại lão giao du với Ngô Vương Lý Khác.

Chẳng phải là để bồi dưỡng thái tử đời sau sao?

Cũng chính vì vậy, Phòng Huyền Linh đối với việc con gái cưng theo đuổi Ngô Vương Lý Khác.

Đã chọn thái độ ngầm thừa nhận.

Chỉ cần con gái cưng đủ giỏi!

Vậy thì chiếm được vị trí Ngô Vương phi.

Đủ để ông vui vẻ cười không ngớt.

Chương 400

Phòng gia có khả năng sẽ có một vị Hoàng hậu!

Đó mới là vinh dự lớn nhất!

“Sao vậy con gái!” Nhìn Phòng Phụng Châu bước vào không nói một lời.

Phòng Huyền Linh không khỏi có chút nghi hoặc hỏi!

“Cha, cha không muốn hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ sao?” Nhìn quanh một lượt, Phòng Phụng Châu có chút thì thầm với Phòng Huyền Linh.

Nếu không thì thầm, ai biết hai cha con đang định làm gì!

“???” “Ý gì vậy?” Bây giờ Phòng Huyền Linh thật sự có chút bối rối.

Ta và Trường Tôn Vô Kỵ không hợp nhau.

Cũng đang nghĩ cách hạ bệ hắn!

Nhưng bây giờ con nói với ta là muốn làm gì?

Có chuyện gì vậy!

“Cha không muốn sao?” Nhìn người cha có chút đề phòng.

Phòng Phụng Châu bắt đầu làm nũng, hỏi lại Phòng Huyền Linh!

“Ồ ~” “Cha hiểu rồi!” Trong nháy mắt thông suốt, Phòng Huyền Linh quay lại ghế trong thư phòng, cười ha ha nói với Phòng Phụng Châu!

“Không phải là vấn đề cha có muốn hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ hay không!” “Mà là Ngô Vương muốn hạ bệ, đúng không?” “Sao vậy, đột

nhiên lại làm thuyết khách cho Ngô Vương điện hạ rồi?" Nói rồi, Phòng Huyền Linh cười tủm tỉm nhìn Phòng Phụng Châu bị chọc thủng.

Làm thuyết khách cho Ngô Vương Lý Khác, được thôi!

Nhưng Phòng Huyền Linh sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy!

Nếu không, mặt mũi của Phòng Huyền Linh để đâu!

"Hừ!

Con hỏi cha có đồng ý hay không!" Bị vạch trần, Phòng Phụng Châu trực tiếp quát khẽ.

Làm nũng với Phòng Huyền Linh!

Nhìn con gái cưng làm nũng.

Phòng Huyền Linh cũng đau đầu!

"Được được được!

Cha đồng ý.

Nhưng nói trước, nếu không phải là một đòn chí mạng, cha sẽ không tấu lên triều đình!" Như tiêm một liều thuốc cảnh cáo, Phòng Huyền Linh thấp giọng nói một cách nghiêm túc với Phòng Phụng Châu.

Dù sao có một số tình huống, thật sự không đơn giản như vậy để xử lý!

Đả xà bất tử, phản thụ kỳ hại.

Đạo lý đơn giản này, Phòng Huyền Linh hiểu rõ hơn ai hết!

Cũng chính vì vậy, cho dù biết con gái cưng muốn giúp Ngô Vương điện hạ!

Nhưng Phòng Huyền Linh vẫn không hề động lòng!

Có một số chuyện, không phải là không được!

Hậu quả ảnh hưởng cũng rất lớn!

"Hì hì, cũng không phải vấn đề lớn, chỉ cần cha tấu Trường Tôn Vô Kỵ một bản!" Nghe Phòng Huyền Linh đồng ý, Phòng Phụng Châu hì hì cười.

Trực tiếp đến gần, đưa ra yêu cầu!

"Nói mau!" Nhìn Phòng Phụng Châu đang cười toe toét.

Khuôn mặt già của Phòng Huyền Linh đen lại.

Đã là lúc nào rồi còn cười toe toét.

Có thể nghiêm túc một chút không!

"Con đã tra được chứng cứ tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ rồi!" Nói đến đây, vẻ mặt Phòng Phụng Châu có chút nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng của con gái cưng.

Phòng Huyền Linh không khỏi động lòng!

"Không thể nào!

Trường Tôn Vô Kỵ tuy là đối thủ của cha, nhưng cũng không cần thiết phải tham ô chứ?" "Dù sao có một số thứ, ví dụ như những cuốn sổ sách đó.

Cha cũng có thể điều tra bất cứ lúc nào!" Nếu nói Trường Tôn Vô Kỵ làm chuyện khác, Phòng Huyền Linh có lẽ sẽ động lòng!

Nhưng chuyện tham ô này.

Phòng Huyền Linh theo bản năng phất tay, chọn không tin!

Nhìn vẻ mặt không tin của cha.

Phòng Phụng Châu không giải thích, chỉ mỉm cười nhìn người cha già.

Bị Phòng Phụng Châu nhìn như vậy.

Phòng Huyền Linh ngẩn người!

"Chẳng lẽ..." "Chẳng lẽ là thật sao?" Trong khoảnh khắc này, Phòng Huyền Linh thật sự sắp động lòng rồi.

Nếu là thật.

Vậy thì những hành động vừa rồi, không, là nằm trong dự liệu của Trường Tôn Vô Kỵ.

Chương 401

Muốn để đối thủ tin tưởng, vậy thì để đối thủ che đậy cho mình!

Nghĩ đến đây, Phòng Huyền Linh toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chuyện này thật đáng sợ!

"Thật!" Nhìn Phòng Huyền Linh đã phản ứng lại.

Phòng Phụng Châu rót cho ông một ly nước, mỉm cười đáp lại.

Nghe lời của Phòng Phụng Châu, cả người Phòng Huyền Linh không khỏi tê dại!

Bị lừa rồi.

Không chỉ mình bị lừa.

Cả triều đình Đại Đường cũng đều bị lừa.

Hoàng thượng cũng bị lừa!

"Cụ thể!" "Theo lý thì không thể nào.

Trường Tôn Vô Kỵ tuy âm hiểm xảo trá, nhưng bất luận xét từ phương diện nào, cũng sẽ không làm chuyện như vậy!" "Cũng không có lý do để làm chuyện như vậy, hắn cũng không phải là người tham tài!" Cho dù bị con gái nói như vậy, Phòng Huyền Linh vẫn đầy vẻ không thể tin được.

Không nên.

Trường Tôn Vô Kỵ bất luận nhìn từ phương diện nào, cũng không phải là người tham tài!

Không đúng.

Thật sự không đúng!

Hoặc là Trường Tôn Vô Kỵ lừa gạt tất cả mọi người.

Hoặc là con gái đang nói đùa!

Nhưng con gái mình cũng tuyệt đối không làm chuyện lừa gạt như vậy!

Vậy, chuyện này là thật?

"Chậc, biết người biết mặt không biết lòng!

Ai biết được!

Lỡ như hắn giả vờ thì sao?" "Phải biết, Trường Tôn Vô Kỵ quản lý việc chuyên doanh muối sắt đó!" "Chỉ cần hơi có chút tham lam, ai có thể biết được?" Khẽ liếc mắt.

Phòng Phụng Châu trực tiếp bĩu môi phản bác!

Chuyện này, sao có thể nhìn ra được?

Quá nhiều rồi!

"Con gái có chứng cứ không?" "Phải biết chuyện này, là phải có chứng cứ.

Nếu không đó là vu cáo đồng liêu!" "Cha có thể chèn ép Trường Tôn Vô Kỵ ở các phương diện khác.

Duy chỉ có mảng này, không được.

Không có chứng cứ thật sự không được!" "Hắn xây dựng hình tượng quá tốt rồi.

Trên triều đình xây dựng hình tượng quá tốt rồi!" Một vẻ mặt rối rắm, Phòng Huyền Linh khẽ nói với Phòng Phụng Châu.

Nếu con gái chỉ tra ra được một chút manh mối, không có chứng cứ.

Vậy thì hoàn toàn là nói nhảm.

Không chừng sẽ vì chuyện này, mà để Trường Tôn Vô Kỵ trở lại triều đình!

Nhìn Phòng Huyền Linh mặt mày rối rắm.

Phòng Phụng Châu chỉ có thể bất đắc dĩ đảo mắt!

"Trường Tôn Vô Kỵ rất được bệ hạ tin tưởng!

Cho dù tham ô, vậy thì chắc chắn cũng không thể quá nhiều!" "Nhưng nếu số lượng không nhiều.

Vậy thì đối với Trường Tôn Vô Kỵ cũng không tạo thành đả kích chí mạng!" Dù sao trong lòng Phòng Huyền Linh.

Trường Tôn Vô Kỵ không phải là người không có chút suy nghĩ nào.

Nếu tham lam một chút, trong phạm vi chịu đựng của mọi người.

Vậy thì mức độ đả kích gây ra cho Trường Tôn Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không cao.

Nếu mức độ đả kích không cao, vậy cũng vô dụng!

"Vậy thì chưa chắc đâu!

Lần này số tiền tham ô không nhỏ đâu!" Nói đến đây, Phòng Phụng Châu khẽ che miệng cười nói!

"Bao nhiêu?" Nghe lời của con gái.

Phòng Huyền Linh vội vàng ngẩng đầu hỏi!

Nếu số lượng lớn, vậy thì có thể trực tiếp đánh chết Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu số lượng không lớn, vậy không những không đánh chết được, mà còn có thể khiến mình gặp rắc rối!

Thân là một con cáo già mưu sâu kế hiểm, tuyệt đối không cho

phép chuyện như vậy xảy ra!

"Con số này!" Nói rồi, Phòng Phụng Châu trực tiếp giơ tay ra, ra hiệu cho Phòng Huyền Linh!

Khi thấy bàn tay của Phòng Phụng Châu liên tục lật qua lật lại.

Phòng Huyền Linh không khỏi hít một hơi khí lạnh!

"Không phải thật sự nhiều như vậy chứ?" Sững sờ.

Chương 402

Phòng Huyền Linh thật sự sững sờ.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ thật sự tham ô nhiều như vậy!

Vậy thì đừng nói người khác, e rằng các võ tướng cũng sẽ lột da rút gân, nghiền xương thành tro hắn.

Nếu có số tiền này, đừng nói là tái chinh phạt Đột Quyết, cho dù trực tiếp ổn định Tây Vực cũng không thành vấn đề!

"Không chỉ vậy!" Nói rồi, Phòng Phụng Châu khẽ bĩu môi, thản nhiên nói!

"Con gái, chuyện này, con tra ra sao?" Thấy con gái cưng tra ra được chuyện như vậy.

Phòng Huyền Linh nếu không bị chấn động, đó là chuyện không thể.

Nhưng chính vì tra ra được, Phòng Huyền Linh mới có chút chấn động!

"Chuyện này, là một sự trùng hợp tình cờ thôi!" "Con gái có một số năng lực.

Rồi tình cờ một vị kế toán đưa cho Trường Tôn Vô Kỵ một cuốn sổ sách." "Dưới sự trùng hợp, vị kế toán này, đã về dưới trướng con gái." "Cũng chính vì vậy, con gái mới có thể biết được những tình huống này!" "Vị kế toán này cũng là lúc ta đối chiếu sổ sách chuyên doanh muối sắt của Trường Tôn Vô Kỵ, phát hiện những sổ sách này giống với một cuốn sổ sách trước đây!" "Sau đó, ta dùng một chút thủ đoạn, cuối cùng vị kế toán đã đưa ra cuốn sổ sách đó.

Sau khi đối chiếu." "Cuối cùng có thể xác nhận, cuốn sổ sách của

vị kế toán đó, từng là một cuốn sổ sách tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ!" Nói đến đây, Phòng Phụng Châu không khỏi thở dài.

Ai có thể ngờ được, Trường Tôn Vô Kỵ vì cuốn sổ sách này, mà không dùng người của mình!

Qua tay nhiều lần, dùng người ngoài.

Ai mà ngờ được.

Nhưng chính vì không ngờ được, cho nên vị kế toán này mới trong một sự trùng hợp, đến dưới trướng Phòng Phụng Châu!

"Vậy lập tức gọi hắn đến.

Cha muốn hỏi chuyện hắn!!" Có chút sững sờ, Phòng Huyền Linh vội vàng thấp giọng nói với Phòng Phụng Châu.

Tình huống này, phải bắt được nhân chứng.

Sau đó hỏi rõ một số tình huống.

Nếu có thể, có thể trực tiếp lấy được sổ sách.

Vậy thì Trường Tôn Vô Kỵ không chết cũng mất nửa cái mạng!

"Không được rồi!" Nghe nói gọi vị kế toán kia, Phòng Phụng Châu bất đắc dĩ bĩu môi, không vui nói!

"Sao lại không được?" Có chút ngạc nhiên, Phòng Huyền Linh ngẩng đầu hỏi.

Dù sao nếu vị kế toán còn sống, vậy thì sự việc tuyệt đối sẽ phát triển theo một hướng khác!

"Vị kế toán đó sau khi trả lại sổ sách cho con, buổi tối hôm đó đã bị giết!

Con vốn có một số chuyện chưa kịp hỏi!" "Ai, sau đó manh mối hoàn toàn bị cắt đứt." "Dù sao vị kế toán đó là người duy nhất con

biết về những chuyện này!" Khẽ thở dài, Phòng Phụng Châu không khỏi có chút bất lực.

Nếu sớm sắp xếp, an bài tốt vị kế toán đó.

Vậy thì quyết không xảy ra cục diện bị ám sát sau khi về nhà.

Nói đến đây, Phòng Phụng Châu cũng không khỏi một trận bi thương.

Nước mắt từng giọt lăn tròn trong hốc mắt!

"Được rồi, đừng khóc nữa, con trai!" Nhìn con gái cưng sắp khóc.

Phòng Huyền Linh vô cùng đau lòng lấy một chiếc khăn tay đưa qua.

Cầm lấy khăn tay, Phòng Phụng Châu lau đi hốc mắt có chút ướt át sắp khóc!

Nhìn con gái đang lau nước mắt, nếu Phòng Huyền Linh không đau lòng là chuyện không thể.

Con gái cưng của ông thông minh lanh lợi đến mức nào ông cũng biết rõ.

Nhưng ngay cả con gái cưng cũng không ngờ được, lại gặp phải chuyện ám sát như vậy.

Phòng Huyền Linh chìm vào suy tư.

Trường Tôn Vô Kỵ này quả nhiên thủ đoạn cao tay!

Luôn luôn giám sát người ghi chép sổ sách cho mình.

Một khi phát hiện có dấu hiệu không ổn, liền trực tiếp ám sát.

Thật là một người tàn nhẫn!

Nhưng nghĩ lại, những chuyện này đều là công lao của con gái cưng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phòng Huyền Linh không khỏi một trận vui mừng.

Phải biết, mức độ thông minh của con gái cưng, ngay cả ông đôi khi cũng phải khen ngợi.

Nếu con gái cưng là con trai.

Vậy thì tiến vào triều đình, trở thành một ngôi sao đang lên.

Tuyệt đối không phải nói suông.

Dù sao con gái cưng đã giúp ông giải quyết không ít phiền phức.

Rất nhiều thủ đoạn thi chính, cũng như chính sách nhân từ đều do con gái cưng khơi gợi, mới có thể liên kết được.

Nếu trên triều đình, ông chiếm năm phần công lao.

Vậy thì con gái cưng của ông đã chiếm hơn ba phần.

Không có sự khơi gợi của con gái cưng, ông cũng quyết không nghĩ đến những phương diện đó!

Cũng chính vì vậy.

Phòng Huyền Linh tuy miệng không nói, nhưng trong lòng lại vô cùng khâm phục con gái cưng của mình!

Chương 403

Nguyện cam bái hạ phong cũng không ngoa!

Cũng chính vì vậy, Phòng Huyền Linh đối với chuyện này của con gái cưng không hề có bất kỳ nghi ngờ nào.

Dù sao cũng chưa bao giờ nói dối, đúng không?

Nếu con gái cưng không đáng tin, vậy thì còn ai đáng tin nữa?

"Đúng rồi, con gái.

Chứng cứ có trong tay con không?" Bỗng nhiên, Phòng Huyền Linh trực tiếp ngẩng đầu hỏi.

Muốn chơi Trường Tôn Vô Kỵ một vố, chứng cứ phải có!

"Chứng cứ không ở trong tay con.

Con đã đưa cho Ngô Vương điện hạ rồi!" "Cha nghĩ xem.

Nếu cha tấu Trường Tôn Vô Kỵ một bản, sau đó đệ trình chứng cứ này, vậy thì các đại thần trên triều đình sẽ nghĩ thế nào?" "Chi bằng chia công lao lớn này thành hai!" "Như vậy, các đại thần cũng sẽ không nói nhiều, đúng không?" "Đương nhiên rồi." Phòng Phụng Châu tinh nghịch nháy mắt.

Nhìn cô con gái yêu kiều dễ thương đang đứng trước mặt, Phòng Huyền Linh không khỏi bật cười ha hả.

"Được, được!" Ánh mắt Phòng Huyền Linh tràn ngập nụ cười vui vẻ, ông gật đầu lia lịa.

"Nhưng mà, con gái yêu, con sốt sắng với chuyện của Trường Tôn Vô Kỵ như vậy, e rằng không phải vì cha đâu nhỉ?" Phòng Huyền Linh cười tủm tỉm hỏi.

Phòng Phụng Châu xấu hổ, mặt đỏ bừng lên.

“Cha à, cha xấu quá!

Con không thèm nói chuyện với cha nữa!” Thấy cha trêu chọc mình, Phòng Phụng Châu càng thêm e thẹn, lườm ông một cái rồi định quay đi.

Nhưng khi đến cửa, nàng lại dừng bước, quay đầu lại nhìn ông.

“Cha, đừng quên dâng tấu chương nhé!” Nhìn dáng vẻ của con gái, Phòng Huyền Linh mỉm cười gật đầu đáp ứng.

“Yên tâm đi.

Tấu chương đó cha sẽ viết!” “Lát nữa cha sẽ viết một bản, ngày mai trực tiếp trình lên, được không?” Như để dỗ dành con gái yêu, Phòng Huyền Linh cười hề hề gật đầu, hỏi lại một cách khẳng định.

“Hừ!

Con đi đây!” Bị cha trêu chọc lần nữa, Phòng Phụng Châu chỉ đành bất lực hờn dỗi rồi rời khỏi thư phòng.

Nhìn Phòng Phụng Châu rời đi, Phòng Huyền Linh đột nhiên nói vọng theo với giọng trầm thấp.

“Con gái à, cha biết con làm vậy là vì Ngô Vương điện hạ.

Nhưng con cũng phải nỗ lực lên, tranh thủ giành lấy vị trí Vương phi!” “Đừng để cho Lý Anh Ca nhà họ Lý được hời nhé!” Phòng Phụng Châu vừa bước ra khỏi thư phòng đã nghe thấy những lời của cha, mặt bất giác càng đỏ ửng lên.

“Con biết rồi, cha!” Mang theo vẻ ngượng ngùng, Phòng Phụng Châu khẽ dậm chân rồi nhanh chóng rời khỏi thư phòng của Phòng Huyền Linh.

“Ôi, con gái ta cái gì cũng tốt, chỉ là da mặt mỏng quá!” “Nếu

không thì cứ trực tiếp tranh giành với Lý Anh Ca, chắc chắn sẽ nắm chắc phần thắng cho vị trí Vương phi kia!" Phòng Huyền Linh mỉm cười nhìn con gái yêu rời đi, bất giác khẽ gật đầu, đồng thời bắt đầu trầm tư.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi giết người diệt khẩu chắc chắn sẽ xử lý một số việc hậu kỳ.

Bây giờ chỉ hy vọng cuốn sổ sách trong tay Ngô Vương điện hạ đủ sức để triệt hạ hoàn toàn Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu không, đánh rắn không chết, tự rước lấy họa!

Câu nói đó, vĩnh viễn không bao giờ sai!

Ổn định lại tâm thần, Phòng Huyền Linh lập tức cầm bút mực lên, bắt đầu miệt mài viết.

Lại một đêm phải thức trắng rồi!

Trong lúc Phòng Huyền Linh đang cặm cụi viết lách, thì ở một nơi khác, Trường Tôn Vô Kỵ quả nhiên đã ra tay.

"Đã dọn dẹp sạch sẽ cả chưa?" Trong thư phòng, nhìn lão quản gia, Trường Tôn Vô Kỵ lạnh lùng hỏi, ánh mắt lóe lên tia hàn quang.

"Thưa lão gia, những người đó đều đã được dọn dẹp sạch sẽ!" "Tất cả những ai có liên quan đến chuyện này, đều đã xử lý xong!" Đối với một lão quản gia như ông, tự nhiên biết rõ nguyên nhân tại sao vị kế toán kia bị trừ khử.

Vốn dĩ, vị kế toán từ bên ngoài này không được biết nguồn gốc của những sổ sách đó, chỉ là một chuỗi các con số.

Sau đó, ông ta được yêu cầu làm giả, tạo ra một cuốn sổ sách giả mạo.

Ai ngờ, vị kế toán này lại đầu quân cho Phòng Phụng Châu.

Ban đầu, khi nghe tin này, Trường Tôn Vô Kỵ có chút nghi ngờ, thậm chí đã nảy sinh ý định trừ khử.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, bản thân bị cấm túc làm việc tại nhà, ông ta chỉ có thể chọn cách tạm thời quan sát.

Nếu vị kế toán kia không tiết lộ chuyện này ra ngoài, thì sẽ để hắn sống.

Nếu đã tiết lộ, vậy thì phải chết!

Trường Tôn Vô Kỵ là một kẻ tàn nhẫn!

"Ta cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn!" Nghe lão quản gia trả lời, Trường Tôn Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Nhưng càng như vậy, ông ta lại càng cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

"Chắc là không bỏ sót ai đâu ạ, lão gia!" Dù sao cũng là châu chấu trên cùng một sợi dây với Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ toi đời, thì lão quản gia cũng chẳng khá hơn là bao.

Mười phần thì có đến tám chín phần là phải bồi táng!

Nhưng không một ai chọn cái chết, ai cũng sẽ cố gắng hết sức để sống sót.

"Hy vọng là ta nghĩ nhiều rồi, ngươi lui xuống trước đi!" Nói rồi, Trường Tôn Vô Kỵ phất phất tay.

"Vâng, lão gia!" Thấy Trường Tôn Vô Kỵ như vậy, lão quản gia cũng gật đầu đáp lại rồi lui ra ngoài.

"Ngô Vương Lý Khác!

Hừ!" Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Trường Tôn Vô Kỵ,

ngọn lửa giận dữ trên mặt ông ta không che giấu được nữa.

Chương 404

Tất cả mọi chuyện đều là do tên khốn Ngô Vương Lý Khác gây ra.

Nếu không phải vì hắn, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Nếu theo bố cục ban đầu, Lý Thừa Càn cuối cùng sẽ đăng lên ngôi cửu ngũ chí tôn dưới sự ủng hộ của ông ta.

Nhưng bây giờ, Lý Thừa Càn đã bị phế!

Vậy thì ông ta có thể ủng hộ ai đây?

Những vị hoàng tử còn lại?

Đừng đùa!

Những người đó chẳng có quan hệ gì nhiều với ông ta cả.

Trường Tôn Vô Kỵ ủng hộ Lý Thừa Càn, một phần là vì Lý Thừa Càn là con trai của Trường Tôn Hoàng Hậu, cũng tức là cháu trai ruột của ông ta!

Nhưng bây giờ cháu trai không còn nữa!

"Lão gia, có người xin gặp ở cửa sau!" Ngay lúc Trường Tôn Vô Kỵ đang tức giận, lão quản gia vừa rời đi chưa được bao lâu đã đột nhiên đẩy cửa phòng vào, thì thầm báo cáo.

"Ai?" Nghe nói có người xin gặp, Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi nhíu mày.

Phải biết rằng, những kẻ đến tìm ông ta vào lúc này đều không phải hạng tốt đẹp gì, hoặc đều là có mục đích.

Dù sao thì tình cảnh hiện tại của ông ta chẳng khác nào đi trên băng mỏng.

Những kẻ gió chiều nào che chiều nấy trên triều đình đều tránh ông ta không kịp, huống chi là đến xin gặp?

Ngay cả những người trong phe phái của ông ta, chẳng phải đều thông qua quản gia, gia nhân để bí mật qua lại sao?

"Là người của Ngũ vọng Thất tính!" Lời lão quản gia vừa dứt, trong con ngươi của Trường Tôn Vô Kỵ lóe lên một tia sáng kỳ lạ!

Lại đến nữa rồi sao?

Đầu óc lúc tỉnh lúc mê của Trường Tôn Vô Kỵ khiến ông ta có chút đau đầu.

"Chết tiệt!

Đầu lại sắp đau nữa rồi!" Đột nhiên, Trường Tôn Vô Kỵ cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung.

"Ai hê hê ~ Ai hê hê ~" "Ọe a ~ ọe a ~" Khi lão quản gia vừa dẫn một môn nhân của Ngũ vọng Thất tính vào trong nhà, lại thấy cảnh Trường Tôn Vô Kỵ đang phát điên.

Cả người ông ta trông như một kẻ ngốc điên điên khùng khùng, thật dở khóc dở cười!

"Ôi!

Vị đại nhân này, chúng ta đi thôi!" "Lão gia nhà tôi lại phát bệnh rồi!" Thấy cảnh này, trong lòng lão quản gia không khỏi cảm thấy bi thương.

Kết cục, lẽ nào đã được định sẵn rồi sao?

"Haiz!

Đi thôi!" Tận mắt chứng kiến, đệ tử thế gia thấy Trường Tôn Vô Kỵ phát điên cũng không khỏi khẽ thở dài.

Trường Tôn Vô Kỵ sắp hết giá trị lợi dụng rồi.

Vẫn còn một chút tác dụng, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ!

Mặc dù mang theo mệnh lệnh của thế gia đến đây giao thiệp, nhưng đối với thế gia mà nói, Trường Tôn Vô Kỵ không chỉ là một người có thể giao thiệp, mà còn là một con tốt thí, có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào!

Một kẻ đáng thương, hợp tác với thế gia, phải chuẩn bị sẵn sàng bị thế gia nuốt chửng, thậm chí là vứt bỏ!

Sáng hôm sau.

Triều đình Đại Đường lại bắt đầu náo nhiệt!

Tất cả mọi người đều đang im lặng chờ đợi kết quả xử lý chuyện ngày hôm qua.

Phần thưởng cho Ngô Vương Lý Khác, rốt cuộc nên tiến hành như thế nào!

"Các vị ái khanh, đã suy nghĩ cả một đêm rồi, nên làm thế nào đây?

Đưa ra một phương án đi chứ!" "Cứ kéo dài mãi thế này cũng không phải là cách, đúng không?" Nhìn các triều thần đang cúi đầu im lặng, Lý Thế Dân ngồi trên cao không khỏi có chút khó chịu.

Lũ khốn này, bảo chúng đưa ra phương án thì từng đứa một cứ lề mề như rùa!

"Haiz!" "Nếu có tấu chương khác, thì cứ tâu báo chuyện khác trước đi." Nhìn đám người này im lặng không nói, Lý Thế Dân cũng đành bất lực thở dài.

Tình huống này thật sự không có cách nào giải quyết!

"Khải tấu Bệ hạ, thần có việc muốn tâu!" Khi Lý Thế Dân vừa

mở lời, Phòng Huyền Linh biết mình nên đứng ra.

Nếu không, tất cả mọi người sẽ tiếp tục khó xử vì chuyện thưởng phạt.

Nếu đã như vậy, chi bằng nhân cơ hội này lại đặt thêm một phần lợi thế cho Ngô Vương.

"Ái khanh có chuyện gì muốn tâu?" Nghe Phòng Huyền Linh có tấu chương khác, không chỉ Lý Thế Dân có chút kinh ngạc, mà ngay cả các triều thần phía dưới cũng vậy.

Phải biết rằng, Phòng Huyền Linh tuy không phải là người ủng hộ Ngô Vương một cách sắt đá, nhưng cũng là người không thể thoát khỏi quan hệ với Ngô Vương.

Trong tình huống này, lại có thể bỏ qua cơ hội tranh thủ lợi ích cho Ngô Vương mà tâu báo chuyện khác, chắc chắn là Phòng Huyền Linh có việc quan trọng.

Nghĩ đến đây, những người có mâu thuẫn hoặc khúc mắc với phe Ngô Vương đều đứng ngồi không yên, cảm thấy có một cảm giác bất an khó tả!

"Khải tấu Bệ hạ, vi thần muốn tố cáo Tể tướng Đại Đường, Trường Tôn Vô Kỵ!" Không chút do dự, thậm chí Phòng Huyền Linh còn không báo trước cho ai một tiếng, trực tiếp ném ra một quả bom tấn ngay trên triều đình!

Oanh!

Một quả bom tấn trực tiếp làm cho mọi người choáng váng.

Tất cả đều bị nước cờ này của Phòng Huyền Linh làm cho đầu óc quay cuồng.

Tố cáo Trường Tôn Vô Kỵ?

Ông ta muốn làm gì?

Chương 405

Muốn giáng đòn cuối cùng lên Trường Tôn Vô Kỵ sao?

Chưa kể đến những phe phái trung lập đang ngồi trên hàng rào, ngay cả những người thuộc phe Ngô Vương cũng có chút ngỡ ngàng.

Phòng Huyền Linh hôm nay uống nhầm thuốc à?

Chuyện lớn như vậy mà không báo trước một tiếng?

Làm sao chúng ta phối hợp được?

Thậm chí, có vài triều thần thuộc phe Ngô Vương liên tục ra hiệu bằng mắt với Phòng Huyền Linh, cố gắng thăm dò ý tứ của ông.

Nhưng lão thần Phòng Huyền Linh hoàn toàn không thèm để ý đến những ánh mắt đó!

Phòng Huyền Linh biết, lần tố cáo này, nhất định phải đánh chết Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu bàn bạc với những người này, tất nhiên sẽ bị mang tiếng là bè cánh kết đảng.

Tiếng xấu này không thể có được!

Quan trọng hơn, Phòng Huyền Linh chuẩn bị nhân cơ hội này để tích vốn cho con gái yêu của mình.

Vấn đề giữa con gái nhà mình và con gái Lý Tĩnh, Phòng Huyền Linh rõ như ban ngày.

Nếu đã rõ ràng trong lòng, vậy thì tất nhiên phải tích vốn cho con gái mình.

Người làm cha mà không suy nghĩ cho con mình sao?

Trên long ỷ, Lý Thế Dân thật sự ngỡ ngàng!

Sau một thoáng sững sờ, Lý Thế Dân nhìn tấu chương được giơ cao mà không khỏi có chút khó xử!

Tấu chương này, nếu dâng lên riêng tư thì còn đỡ.

Có vấn đề gì lớn thật, chúng ta cũng dễ giải quyết!

Nhưng bây giờ ở trên triều đình, thật sự có cảm giác cưỡi trên lưng cọp khó xuống!

Quan trọng hơn là phải cân nhắc đến tâm trạng của Quan Âm Tỳ!

Lý Thế Dân sợ!

Thật sự sợ một phong tấu chương này sẽ trực tiếp phán án tử hình cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu vậy, Lý Thế Dân biết ăn nói thế nào với Quan Âm Tỳ đây!

Người ta thường nói, vô tình nhất chính là nhà đế vương.

Nhưng chút ôn tình hiếm hoi trong nhà đế vương, lại có mấy ai hiểu được?

Lỡ như Trường Tôn Hoàng Hậu vừa mới từ quỷ môn quan trở về lại xảy ra chuyện gì, vậy thì Lý Thế Dân thật sự sẽ lương tâm bất an!

"Trình lên!" Nhìn Phòng Huyền Linh kiên quyết như sắt, Lý Thế Dân chỉ có thể để hoạn quan trình tấu chương lên.

Lập tức, có một vị hoạn quan mang tấu chương trình lên.

Khi tấu chương được mở ra, Lý Thế Dân bắt đầu xem từng chút một.

Càng xem, trong lòng càng kinh ngạc vạn phần.

Xem đến cuối cùng, càng liên tục lắc đầu.

Không thể nào, không thể nào!

Phía dưới triều đình, các triều thần nhìn sắc mặt biến đổi liên tục của Lý Thế Dân mà càng thêm phỏng đoán.

Rốt cuộc trong tấu chương viết gì?

Tại sao lại khiến sắc mặt Lý Thế Dân thay đổi đến vậy?

Mọi người đều đang do dự, đang chờ đợi!

Khi Lý Thế Dân xem xong tấu chương, ông liên tục lắc đầu: "Không thể nào, không thể nào!

Huyền Linh, có phải ngươi nhầm lẫn gì không?

Vô Kỵ sao có thể tham ô được?

Hắn không phải là người ham tiền tài mà!" "Bệ hạ, mọi chuyện đều có thể xảy ra!" Nghe ý phủ định liên tục của Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh dõng dạc đáp lại!

Phía dưới triều đình, các triều thần lập tức xôn xao.

Tham ô?

Sao có thể?

Trường Tôn Vô Kỵ sao có thể tham ô được chứ?

Tấu chương này còn gây chấn động hơn cả những chuyện mà Ngô Vương điện hạ gây ra trước đây!

Dù sao thì, Trường Tôn Vô Kỵ phụ trách việc chuyên doanh muối sắt, một món tiền khổng lồ.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, làm sao có thể không để lại dấu vết gì!

Các triều thần bàn tán sôi nổi.

Trong chốc lát, cả triều đình náo nhiệt như khu chợ Thái Thị!

"Bệ hạ, tuyệt đối không thể nào, Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân, sao

có thể tham ô được chứ?" "Đúng vậy, Bệ hạ, con người của Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân, các vị đại thần đều biết rõ!" "Đúng, không thể nào!" Lập tức, có mấy vị triều thần thuộc phe Trường Tôn không thể ngồi yên được nữa.

Tình huống này nếu không nhanh chóng đứng ra, vậy thì chờ đợi họ sẽ là cảnh Trường Tôn Vô Kỵ bị triệt để đánh cho đến chết.

Đến lúc đó, phe Trường Tôn còn có ngày nào ngóc đầu lên được?

"Ồ?

Không thể nào?

Chương 406

Không thể nào!" "Đúng vậy, vạn sự đều có khả năng!

Ai biết được Trường Tôn Vô Kỵ có phải là kẻ ngoài mặt một đằng, sau lưng một nẻo không!" "Cũng đúng nhỉ!" "Cho nên à, chuyện này, tuyệt đối có khả năng!" Khi phe của Trường Tôn Vô Kỵ đứng ra, những triều thần đối địch với ông ta cũng bắt đầu phản bác!

Khi các triều thần bắt đầu tranh cãi, nhiều người khác vội vàng lùi ra xa.

"Các ngươi có ý đồ gì?

Dám công khai vu khống triều thần Đại Đường như vậy?" "Đây là vu hãm!

Tuyệt đối là vu hãm!" "Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân sao có thể tham ô được!" "Nếu Trường Tôn Vô Kỵ không tham ô, tại sao các người lại liên tục phủ nhận?" "Chứng cứ đâu!

Cho chúng tôi xem chứng cứ đi!" "Chuyện vốn không tồn tại, lấy đâu ra chứng cứ?" Trong chốc lát, triều đình trở nên hỗn loạn.

Hai phe phái bắt đầu cãi vã, đối đầu nhau!

Cảnh tượng tức thì hỗn loạn!

Cả triều đình Đại Đường trong phút chốc trở nên gà bay chó sủa.

Thấy cảnh này, Phòng Huyền Linh không hề có biểu cảm gì, sắc mặt cũng không hề thay đổi.

Cuộc tranh đấu trên triều đình này, sớm đã nằm trong dự liệu của ông.

Những vị triều thần nóng nảy thậm chí đã chuẩn bị xắn tay áo lên

để lao vào ẩu đả!

Lý Thế Dân ngồi trên cao, khuôn mặt già nua đã lạnh đi.

Đánh nhau?

Dám đánh nhau trên triều đình sao?

"Đủ rồi!" Thấy cảnh này, Lý Thế Dân không thể chịu đựng được nữa, đập mạnh một cái xuống bàn.

Một tiếng động lớn vang lên, trực tiếp trấn áp sự ồn ào trên triều đình, khiến tất cả trở nên im phăng phắc!

"Cãi, còn cãi nữa sao?

Hả!" "Coi đây là chợ trời ngoài dân gian sao?" "Đây là triều đình Đại Đường, không phải đầu đường xó chợ để các ngươi cãi nhau!" Dưới tiếng quát giận dữ của Lý Thế Dân, sự hỗn loạn trên triều đình lập tức chấm dứt.

Các triều thần đều rụt đầu lại!

"Bệ hạ thứ tội!" "Bệ hạ thứ tội!" "Bệ hạ thứ tội!" Những triều thần vừa cãi nhau cũng biết mình đã hơi quá trớn, vội vàng chắp tay xin Lý Thế Dân tha tội!

"Hừ!" Thấy tất cả các triều thần đều đã bình tĩnh lại, Lý Thế Dân không nhịn được hừ lạnh một tiếng!

Chuyện hôm nay lớn rồi!

Vấn đề lớn rồi!

Lớn đến mức Lý Thế Dân cũng phải đau đầu!

Vụ án tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ một khi được điều tra ra, chắc chắn sẽ là một vụ bê bối lớn trên triều đình Đại Đường!

"Khắc Minh, ngươi giỏi quyết đoán nhất, chuyện này nên làm thế

nào cho phải?" Ánh mắt lướt qua các triều thần phía dưới, Lý Thế Dân thấy tâm phúc của mình, lão thần Đỗ Như Hối, đang đứng đó khẽ gật gù ngủ gật.

Trong lòng không khỏi tức giận.

Trẫm đang vì chuyện này mà tức đến sôi gan.

Ngươi thì hay rồi!

Dám ngủ gật ngay trên triều đình.

Khắc Minh à, ngươi thật không hổ là ngươi!

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân tức đến bật cười!

"Khải tấu Bệ hạ, chuyện này hiện nay, thần cũng không rõ rốt cuộc Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân có tham ô hay không!" Bị Lý Thế Dân gọi tỉnh, Đỗ Như Hối trong lòng không khỏi khẽ thở dài.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến.

Thật sự, không thể đến muộn hơn một chút sao?

Thời điểm này không thích hợp chút nào!

Phòng Huyền Linh, lão già này thật biết gây chuyện!

Mặc dù trong lòng thầm oán trách Phòng Huyền Linh, nhưng Đỗ Như Hối vẫn thành thật bước ra, chắp tay nói với Lý Thế Dân.

Vừa mở miệng, Đỗ Như Hối cũng không nói Trường Tôn Vô Kỵ có tham ô hay không, mà đứng ở một góc độ trung lập, bắt đầu phát biểu ý kiến của mình!

"Việc cấp bách hiện nay, là đình chỉ chức vụ của Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân trước đã!" "Dù sao thì, hiện tại Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân nghi là đang bị bệnh ở nhà.

Nếu để ngài ấy gánh vác trọng trách quan chức, e rằng sẽ ảnh

hưởng đến việc phục hồi sức khỏe!" Không nói thì thôi, vừa mở miệng, Đỗ Như Hối đã lấy ngay sức khỏe của Trường Tôn Vô Kỵ ra làm cớ!

"Đỗ đại nhân..." "..." "Nhưng mà..." Nghe những lời của Đỗ Như Hối, các quan viên thuộc phe Trường Tôn Vô Kỵ đều không khỏi cứng họng.

Nếu không có vụ án tham ô này làm mồi dẫn, chức quan của Trường Tôn Vô Kỵ thật sự không dễ gì bãi bỏ.

Nhưng vụ án tham ô, bản thân nó đã là một sự kiện trọng đại.

Vì vậy, chức quan không đình chỉ cũng phải đình chỉ!

"Thứ hai, tạm thời đình chỉ việc kiểm tra sổ sách của tất cả quan viên Hộ bộ!" "Tất cả quan viên có liên quan đến muối sắt, đều bị cấm tiếp xúc với những sổ sách đó!" "Cây ngay không sợ chết đứng!

Có những chuyện, không phải chúng ta nói không có là không có!" "Vì sự công bằng, công chính, những quan viên đã tiếp xúc với sổ sách, không chỉ phải dừng lại, mà còn phải bị giám sát!" "Tuy làm vậy sẽ không công bằng với một số quan viên hết lòng vì Đại Đường, nhưng không thể lo được nhiều như vậy nữa!

Tính nghiêm trọng của sự việc này quá lớn!" Đỗ Như Hối không hổ là Đỗ Như Hối, trực tiếp loại bỏ các quan viên của Ty chuyên doanh muối sắt ra ngoài.

Có vấn đề thì là có vấn đề, không có vấn đề thì sợ gì?

Không phải là không cho kiểm tra sổ sách, chỉ là không cho tiếp xúc với sổ sách mà thôi.

Nước cờ này của Đỗ Như Hối, cứng rắn đến mức khiến tất cả mọi người đều nghẹn họng.

Phủ nhận cũng không được, tán thành cũng không xong.

Chương 407

Dù sao thì vào triều làm quan, là vì cái gì?

Chẳng phải là vì danh lợi sao?

Ai dám đảm bảo tay mình sạch sẽ!

Nước cờ này của Đỗ Như Hối đã nắm chặt phe của Trường Tôn Vô Kỵ!

"Thứ ba, thời gian cấp bách, chúng ta cần tìm người để kiểm tra sổ sách!" "Thành Trường An lớn như vậy, trong đó có vô số thương hành, cửa hàng.

Chắc chắn có không ít kế toán giỏi!" "Để không làm xáo trộn hoạt động bình thường của các thương hội và cửa hàng đó!" "Vi thần kiến nghị, tạm thời hoán đổi vị trí của các quan viên Ty muối sắt với những người này!" "Trích một bộ phận kế toán trong thành Trường An để kiểm tra sổ sách!

Cứ để các quan viên Ty muối sắt giúp kiểm tra sổ sách của các cửa hàng khác trước đi!" "Dù sao thì, đây là chuyện của triều đình Đại Đường!

Tất cả đều vì mục đích sớm ngày tra rõ vấn đề Trường Tôn Vô Kỵ đại nhân có tham ô hay không!" Vừa nói, Đỗ Như Hối vừa chắp tay với Lý Thế Dân.

Nước cờ này của Đỗ Như Hối không chỉ điều các quan viên Ty muối sắt ra ngoài, mà còn mượn được một lượng lớn kế toán từ các thương hành, cửa hàng trong thành Trường An, đồng thời ngăn chặn được khả năng có người trà trộn vào!

"Cuối cùng, vì danh tiếng của triều đình Đại Đường, chuyện này

chúng ta không thể làm một cách công khai!" "Có thể giao tiếp với các cửa hàng đó rằng, để kiểm tra vấn đề liêm chính của quan viên Đại Đường, nên đặc biệt trích một bộ phận nhân viên thương hội dân gian để thử nghiệm phương pháp kiểm tra sổ sách!" "Đồng thời, tất cả các sổ sách đều bị xáo trộn thứ tự, các sổ sách, mục lục trong đó, ngoài chúng ta ra, những kế toán kia không thể biết được chuyện này!" Nói đến đây, Đỗ Như Hối trực tiếp chắp tay lùi lại.

Lời đã nói xong.

Các triều thần trên triều đình đều im lặng.

Lý Thế Dân trên triều đình cũng im lặng!

Phương pháp này của Đỗ Như Hối cố nhiên có thể điều tra rõ ràng sự việc này!

Nhưng vấn đề cũng xuất hiện.

Độ khó!

Và thời gian!

Giao tất cả sổ sách đã bị xáo trộn cho các kế toán dân gian thống kê!

Được thôi!

Nếu chỉ có một vài sổ sách.

Vậy thì tìm một nhóm người như vậy thì có sao?

Nhưng muốn điều tra triệt để vụ án tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ, thì cần phải tra từ lúc Trường Tôn Vô Kỵ tiếp nhận Ty chuyên doanh muối sắt!

Trong đó còn có một số sổ sách rối rắm tồn đọng nhiều năm!

Những sổ sách này muốn thanh lý rõ ràng, không có một hai năm e

rằng không xong!

Mượn kế toán dân gian một hai tháng, không vấn đề gì.

Mượn kế toán dân gian ba năm, năm năm!

Dễ gây ra hỗn loạn, thậm chí gây ra một số chuyện không hay!

"Phương pháp cố nhiên khả thi, nhưng thời gian tiêu tốn quá dài!" Sau một lúc im lặng, Lý Thế Dân khẽ thở dài nói với Đỗ Như Hối.

Thời gian quá dài, dài đến mức Lý Thế Dân cũng không thể chấp nhận được!

"Các vị ái khanh có phương pháp nào rút ngắn thời gian không?" Nói rồi, Lý Thế Dân hỏi các đại thần trong triều!

Có những chuyện, không thể không cân nhắc!

"Cái này..." "..." Vốn dĩ đã đau đầu với Cửu Chương thuật, mọi người cũng biết vấn đề của các kế toán.

Dù sao thì có những sổ sách, không phải nói có thể làm tốt là làm tốt được!

Muốn kiểm tra rõ ràng tất cả các sổ sách, ít nhất cũng phải lặp lại kiểm tra ba bốn lần!

Nhưng mà, Cửu Chương thuật đúng là một thứ chết tiệt.

Thật sự chết tiệt!

Những người thuộc phe Ngô Vương, muốn gây phiền phức cho Trường Tôn Vô Kỵ, cũng không khỏi cau mày.

Tốc độ thanh toán của kế toán không nhanh, không có cách nào trực tiếp đánh chết Trường Tôn Vô Kỵ!

Thời gian kéo dài.

Một khi để người của Trường Tôn Vô Kỵ phản ứng, thậm chí hồi

phục tinh thần.

Vậy thì mọi chuyện đều vô ích!

Nhưng cách tính sổ sách nhanh, những người này cũng không có.

Tuy nhiên, ngoài những kẻ này ra.

Những người thuộc phe Trường Tôn Vô Kỵ, cũng như các quan viên là con em thế gia thì trong lòng lại mong thời gian này có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

Dù sao thì chỉ cần không có kết quả trong một hai tháng là được!

Dù sao thì vụ án tham ô này, thật sự có thể lớn có thể nhỏ!

Ở đầu sóng ngọn gió, đó là chuyện lớn nhất.

Ở vị trí quyền khuynh triều chính, tham ô là gì?

Cấp dưới hiếu kính.

Có thể gọi là tham ô sao?

Cũng chính vì vậy.

Triều đình Đại Đường lúc này đang khổ não.

Lý Thế Dân phiền não về tốc độ kiểm tra sổ sách có thể tăng nhanh hơn không.

Phòng Huyền Linh khổ não vì không có cách nào một hơi hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ.

Chương 408

Những người thuộc phe Trường Tôn Vô Kỵ lại khổ não làm sao để chuyện này được giải quyết êm đẹp!

"Bệ hạ, có lẽ Ngô Vương điện hạ có một chút biện pháp!" Đột nhiên, Phòng Huyền Linh nhớ ra con gái yêu của mình dường như đã được Ngô Vương dạy cho một số kiến thức về toán học.

Từ đó về sau, cô con gái yêu quý này đối với những sổ sách, con số đặc biệt nhạy bén!

Nói không hay, có những sổ sách mà các kế toán cần phải tính nhẩm khoảng một khắc đồng hồ, con gái yêu của ông có thể đọc ra ngay.

Hình như là nhờ phép tính cộng trừ nhân chia gì đó!

Không rõ tại sao.

Nhưng con gái yêu của mình tuy có chút thông minh, nhưng nếu để con bé đi dạy những kế toán đó, mười phần thì có đến tám chín phần là sẽ bị Phòng Phụng Châu hận chết.

Phòng Huyền Linh, nghiến răng một cái, trực tiếp đẩy Lý Khác ra.

Dù sao thì phương pháp toán học này cũng là do Lý Khác dạy cho con gái yêu của ông.

Vậy thì để Lý Khác dạy lại cho các kế toán của Đại Đường là được rồi.

Chuyện đơn giản biết bao!

Không chỉ vậy, còn có thể để Lý Khác lập thêm một công lao nữa.

Tốt biết bao!

Tốt thì tốt!

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong phe Ngô Vương mà thôi!

Lý Thế Dân mặt lạnh như tiền!

Thật lòng, Lý Thế Dân thật sự không muốn vì một số chuyện mà tìm đến Ngô Vương Lý Khác!

Thật sự chết tiệt!

Không phải là chết tiệt bình thường!

Lý Khác cái gì cũng tốt, chỉ là quá chọc tức người khác!

Cái kiểu chọc tức người khác này, thật sự khiến người ta càng ngày càng tức!

"Chuyện này, có thể được!

Nhưng ai đi tìm Ngô Vương thương thảo đây?" "Đừng quên, phần thưởng cho Ngô Vương vẫn chưa phát đâu!" Ở một bên, lão thần Đỗ Như Hối mỉm cười nói với mọi người.

Vừa nghe đến chuyện này, sắc mặt của mọi người không khỏi khẽ biến đổi.

Phần thưởng của Ngô Vương Lý Khác chưa phát, không sai!

Nếu tiếp xúc với Ngô Vương Lý Khác, dùng thân phận cá nhân thì tốt hơn.

Lý Khác ít nhiều sẽ nể mặt một chút.

Nhưng không được!

Việc mượn các kế toán này, dùng thân phận cá nhân chắc chắn không được.

Chỉ có thể dùng thân phận chính thức của Đại Đường.

Nếu dùng thân phận chính thức của Đại Đường, vậy thì phần

thưởng này, cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi!

"Bệ hạ, Ngô Vương từng dạy tiểu nữ Cửu Chương thuật, có lẽ có thể giúp được." Phòng Huyền Linh suy đi tính lại, cuối cùng nghiến răng đẩy Lý Khác ra.

Trên triều đình, các quan đều trố mắt kinh ngạc!

Vừa nhắc đến hai chữ Lý Khác, các lão thần trong triều đều thở dài liên tục.

Ấn tượng mà Lý Khác để lại, thật sự quá chọc tức người khác.

Nhưng mà, chuyện phiền phức như tra sổ sách nếu giao cho Lý Khác làm, vậy thì tự nhiên là mọi người đều vui mừng.

Các quan không cần lo lắng tra ra vấn đề sẽ liên lụy đến gia đình, cũng không cần lo lắng đắc tội với quan viên nào đó!

"Bệ hạ, chuyện tra sổ sách không ai thích hợp hơn Ngô Vương Lý Khác!" "Bệ hạ, chuyện tra sổ sách không ai thích hợp hơn Ngô Vương Lý Khác!" "Bệ hạ, chuyện tra sổ sách không ai thích hợp hơn Ngô Vương Lý Khác!" "..." Văn võ bá quan trong triều, nhất trí đề cử Lý Khác, cho rằng Lý Khác mới là người lựa chọn tốt nhất.

Lý Thế Dân trầm tư, luận về tài trí, Lý Khác quả thật rất phù hợp với điều kiện.

Nhưng tính cách của Lý Khác... yêu tự do, chắc chắn sẽ không làm những việc phiền toái như tra án.

Nhưng mà...

Lý Thế Dân có ý muốn để Lý Khác rèn luyện một phen, chi bằng nhân cơ hội này, để Lý Khác lãnh đạo tra sổ sách, xem biểu hiện thế nào.

Lý Thế Dân nói với Phòng Huyền Linh: "Huyền Linh, chuyện tra

sổ sách, giao cho Lý Khác toàn quyền xử lý.

Nếu thật sự tra ra có người tham ô, trẫm tuyệt đối không tha nhẹ." "Thần tuân chỉ, lập tức đi tìm Ngô Vương thương lượng chuyện này." Lý Thế Dân nhíu mày: "Đi nhanh về nhanh." Phòng Huyền Linh sau khi rời khỏi triều đình mới cảm thấy mồ hôi đầm đìa, vừa rồi thật nguy hiểm, lỡ như Lý Thế Dân bắt ông ta tra sổ sách, vậy thì phiền phức to rồi.

Vừa rồi trong sổ sách tìm được hai phong thư, định đưa cho Lý Khác xem.

Ông cảm thấy Lý Khác chắc chắn sẽ rất hứng thú với chuyện này.

Dù sao thì... người mà Lý Khác muốn lật đổ nhất chính là Trường Tôn Vô Kỵ.

Ngay lúc Phòng Huyền Linh đang cau mày khổ sở đi đến phủ của Lý Khác, thì Lý Khác đang rất thảnh thơi đứng trong sân, luyện tập thần tiễn.

Mấy ngày nay, tiễn thuật của hắn đã đạt đến đỉnh cao, đạt được hiệu quả bách phát bách trúng.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng kéo dây cung, mũi tên sắt rời khỏi dây bay ra!

Vèo ~ một mũi tên cắm thẳng vào hồng tâm.

Ngay cả thị tòng bên cạnh cũng kinh ngạc.

Chương 409

"Phòng Huyền Linh cầu kiến!" Thị tòng cao giọng hô.

Lúc này, Phòng Huyền Linh vừa hay thấy cảnh Lý Khác một mũi tên bắn trúng hồng tâm, không khỏi khen ngợi: "Ngô Vương tiễn pháp thật cao siêu, e rằng đệ nhất thần tiễn thủ của Đại Đường không ai khác chính là Ngô Vương." Lý Khác nghe xong lại lắc đầu thở dài.

Phòng Huyền Linh cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Ngô Vương tại sao lại thở dài như vậy, lẽ nào không hài lòng với tiễn thuật của mình sao?

Theo thần thấy, tiễn pháp của Ngô Vương đã sớm đạt đến đỉnh cao, thiên hạ không ai địch nổi." Lý Khác bất lực nói: "Tiễn pháp vô địch thì có ích gì, quan viên tham ô trong triều, cũng không thể một mũi tên bắn chết được." Phòng Huyền Linh chấn kinh, trong lòng thầm đoán, lẽ nào chuyện Trường Tôn Vô Kỵ tham ô đã bị Ngô Vương phát hiện rồi sao?

Không hổ là Ngô Vương, tin tức thật linh thông, chuyện thiên hạ đều không qua mắt được ngài ấy.

Lý Khác lại bắn một mũi tên, lần này dùng sức mạnh hơn, một mũi tên bắn xuyên qua hồng tâm.

Phòng Huyền Linh nhìn ra Lý Khác có tâm sự, mượn việc bắn tên để phát tiết sự bất mãn trong lòng.

"Ngô Vương, ta có thứ quan trọng muốn cho ngài xem, có lẽ có thể khiến tâm tình ngài thoải mái hơn một chút." "Ồ, thứ gì vậy?" Lý Khác lại bắn ra một mũi tên.

Mỗi một mũi tên đều bách phát bách trúng.

Nhìn mà Phòng Huyền Linh tim đập chân run, nếu là người bị Lý

Khác một mũi tên bắn trúng, e rằng phải bụng rách ruột tung.

Lý Khác đặt cung tên xuống, cẩn thận xem bức thư mà Phòng Huyền Linh đưa.

Vừa xem, lông mày Lý Khác đã giãn ra, bởi vì nội dung thư là một quan lại địa phương đã biếu Trường Tôn Vô Kỵ một vạn lượng bạc.

Đây là một khoản tiền khổng lồ.

Trong thư còn đề cập đến việc nhờ Trường Tôn Vô Kỵ thả con trai của quan lại đó.

Một vạn lượng chỉ là quà biếu cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Đừng xem thường một vạn lượng.

Trong thời thịnh thế, Đường Vương Lý Thế Dân chủ trương cần kiệm.

Đừng nói là tham ô một vạn lượng, dù chỉ tham ô 100 lượng thôi cũng sẽ khiến Đường Vương Lý Thế Dân long nhan đại nộ!

Bởi vì, Đường Vương Lý Thế Dân tuyệt đối không cho phép quan viên có bất kỳ hành vi tham ô nào.

Chỉ tiếc là... chỉ có một bức thư, một bức thư không thể định tội được Lý Thế Dân.

Bằng chứng này quá ít, đến lúc đó Trường Tôn Vô Kỵ chỉ cần nói một câu, bức thư là do người khác ngụy tạo, hắn cũng là người bị hại.

Vậy thì chuyện này chỉ có thể cho qua.

Điều Lý Khác muốn, là khiến Trường Tôn Vô Kỵ vĩnh viễn hạ đài, không bao giờ có thể hô phong hoán vũ trong triều nữa.

“Thư như vậy thì thu lại đi, chứng cứ quá ít, trị tội một tiểu quan

thì được, nhưng muốn trị tội Trường Tôn Vô Kỵ thì vạn vạn lần không được." Lý Khác không hài lòng.

Phòng Huyền Linh tự nhiên không phải vì một bức thư.

Vừa rồi chỉ là để Lý Khác hiểu sơ qua tình hình.

Tiếp theo, mới là ném ra quả bom hạng nặng.

"Ngô Vương đừng vội, xem xong bức thư này sẽ hiểu." Phòng Huyền Linh lại lấy ra bức thư thứ hai.

Lý Khác nhận lấy bức thư thứ hai xem, trên mặt thoáng lộ ra một chút nụ cười.

Là thư Trường Tôn Vô Kỵ bí mật hồi âm cho vị tiểu quan kia.

Nội dung thư rất đơn giản, không ngoài việc Trường Tôn Vô Kỵ đã nhận bạc, sau đó để cho vị tiểu quan yên tâm, nên đã hồi âm.

Trên thư còn có chữ ký và quan ấn của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu kết hợp với bức thư của vị tiểu quan trước đó, vậy thì hai bức thư này có thể khiến Trường Tôn Vô Kỵ triệt để hạ đài.

Lý Khác như nhặt được báu vật, trong lòng phấn chấn không thôi.

Lý Khác như nhặt được báu vật, trong lòng phấn chấn không thôi.

Nhưng suy nghĩ sâu hơn một chút, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bởi vì hắn biết, chỉ dựa vào hai bức thư cũng khó mà lật đổ được Trường Tôn Vô Kỵ.

Thư tín có thể ngụy tạo, trừ phi tìm ra được bằng chứng trực tiếp hơn, nếu không không thể dễ dàng định tội Trường Tôn Vô Kỵ.

"Lần này tìm ta, chẳng lẽ là muốn ta tra vụ này?" Lý Khác lại cầm cung tên, nhắm vào hồng tâm ở xa bắn một phát.

Tiễn pháp bách phát bách trúng, đã sớm siêu thần vô địch, một mũi

tên lại một lần nữa bắn xuyên hồng tâm!

Phòng Huyền Linh đứng bên cạnh nhìn mà tim đập chân run, thầm nghĩ may mà đó không phải là mình, nếu không đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Đồng thời, Phòng Huyền Linh cũng khâm phục tài trí thông minh của Lý Khác.

Ông còn chưa nói rõ, Lý Khác đã biết phải làm gì.

"Ngô Vương quả thật là người trời sinh thông tuệ tài trí, Bệ hạ hy vọng ngài dẫn đầu điều tra triệt để tất cả sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ!

Đối với Ngô Vương, đây là một cơ hội tuyệt vời." Phòng Huyền Linh ngầm gợi ý.

Ý là muốn Lý Khác nhân cơ hội này lật đổ Trường Tôn Vô Kỵ.

Phòng Huyền Linh biết rõ, Lý Khác chắc hẳn đã chờ cơ hội này từ lâu rồi.

Bây giờ nói thẳng ra, Lý Khác chắc chắn sẽ đồng ý.

"Bảo ta tra sổ sách?

Đừng đùa, ta đang luyện tiễn pháp chuẩn bị đi săn bắn trong tuyết, người lông bông, không lo chính sự như ta, e rằng không thể đảm nhận trọng trách này, xin hãy bẩm báo lại với Bệ hạ." Phòng Huyền Linh tưởng mình nghe nhầm.

Lý Khác không phải vẫn luôn muốn trừ khử Trường Tôn Vô Kỵ sao?

Bây giờ cơ hội ở ngay trước mắt, lại đòi đi săn bắn!!

Đang đùa giỡn lão phu sao?

Chương 410

Coi lão phu như chó mà đùa!

“Ngô Vương, đừng đùa với ta nữa, đây là ý chỉ của Bệ hạ, Trường Tôn Vô Kỵ làm trái pháp luật tham ô, là vết nhơ của bá quan triều đình.

Bệ hạ cho rằng Ngô Vương trời sinh thông tuệ, chắc chắn có thể đảm nhận được việc này.

Cho nên mới sai vi thần đến mời Ngô Vương vào cung.” Phòng Huyền Linh nói năng cẩn thận, sợ nói sai một từ sẽ khiến Lý Khác tức giận.

Thực tế, Lý Khác quả thực muốn lật đổ Trường Tôn Vô Kỵ... nhưng, chuyện tra sổ sách trước mắt, rõ ràng là cục diện rối rắm mà người khác không muốn dính vào, hắn sao có thể tùy tiện nhận lấy?

Nếu nhận, bá quan triều đình sau này chắc chắn sẽ coi hắn như mũi tên để sai khiến.

Hơn nữa, Lý Khác không có thời gian đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho người khác.

Bây giờ hắn chỉ muốn đi săn, nghe nói mùa này thỏ hoang ở ngoại ô rất nhiều, chân ngắn thịt mềm, nướng lên chắc chắn rất ngon.

Cho nên giữa tra sổ sách và đi săn, Lý Khác tự nhiên chọn đi săn.

“Về nói với Bệ hạ, vi thần năng lực có hạn, tư chất ngu dốt, không thể đảm nhận việc này.” Lý Khác từ chối một cách không mất lễ độ.

Thấy Phòng Huyền Linh mãi không đi, hắn lại gọi hạ nhân ra tiễn khách.

Phòng Huyền Linh trong lòng uất ức vô cùng.

Vốn tưởng có thể nhẹ nhàng để Lý Khác nhận lấy mớ hỗn độn này.

Ai ngờ Lý Khác quá thông minh, cố ý giả ngốc, từ chối việc này.

"Mùa này nhất quyết phải đi săn, haiz, toàn là viện cớ cả!!" Phòng Huyền Linh không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn quay về bẩm báo sự thật với Lý Thế Dân.

"Đại nhân, mời." Hạ nhân của Lý Khác đặc biệt ra mời khách.

Tâm trạng của Phòng Huyền Linh suýt nữa thì bùng nổ.

Nhưng qua chuyện này, Phòng Huyền Linh lại có một ấn tượng mới về Lý Khác.

Ngô Vương Lý Khác, e rằng không phải là hạng tầm thường.

Vào thời khắc mấu chốt này, từ chối tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, nhìn có vẻ hồ đồ, thực ra lại vô cùng thông minh.

Phải biết rằng, toàn bộ văn võ trong triều đều biết mối quan hệ giữa Trường Tôn Vô Kỵ và Lý Khác.

Nếu Lý Khác dễ dàng nhận việc tra sổ sách, sau này tất sẽ bị người ta nói là công báo tư thù.

Nhưng, Lý Khác bây giờ đẩy việc này đi, thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Văn võ bá quan sẽ cho rằng Ngô Vương là một công tử bột không thích chính sự, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ buông lỏng phòng bị đối với Lý Khác.

Phòng Huyền Linh được mời ra khỏi phủ, đứng ở cửa cảm thán: "Ngô Vương à Ngô Vương, có lúc thật không biết ngươi là cố ý giả ngốc, hay là ngốc thật, cơ hội tốt như vậy... haiz." Phòng Huyền Linh

bất lực than thở, lên xe ngựa rồi vào cung.

Lý Thế Dân và văn võ bá quan đã đợi từ lâu, đặc biệt là Lý Thế Dân hy vọng Lý Khác nhận việc tra sổ sách.

"Bệ hạ, thần vô năng, xin Bệ hạ thứ tội." Phòng Huyền Linh vừa vào triều đình, lập tức quỳ xuống đất, đầu cũng dán chặt trên mặt đất.

Lý Thế Dân cảm thấy khó hiểu, đi mời một người, về lại quỳ xuống là sao?

"Nói mau!" Lý Thế Dân có chút không kiên nhẫn, thấy Lý Khác không đến, biết chuyện này có biến.

Phòng Huyền Linh bẩm báo sự thật: "Bệ hạ, Ngô Vương muốn đi săn, không thể đảm nhận trọng trách này, xin Bệ hạ hãy mời người khác." "Phóng túng!!" Lý Thế Dân một tay đập mạnh lên bàn.

Bá quan triều đình trong lòng vô cùng chấn kinh.

Không ngờ Lý Khác lại dám từ chối yêu cầu của hoàng đế, đây là kháng chỉ!!

Bá quan triều đình thấy Lý Thế Dân thần tình phẫn nộ, từng người đều run rẩy liên tục, sợ chuyện này liên lụy đến mình.

"Thật sự muốn đi săn?" Lý Thế Dân nhanh chóng bình tĩnh lại, ông là quân vương, chút chuyện nhỏ này không đến mức khiến long nhan đại nộ.

Phòng Huyền Linh cũng từ từ trả lời: "Bệ hạ, lúc vi thần đến, Ngô Vương đang luyện tiễn, chuẩn bị đi săn trong tuyết." "Luyện tiễn?" Lý Thế Dân đột nhiên cười, ông và bá quan triều đình đều đang phiền não vì chuyện tra sổ sách.

Lý Khác thì hay rồi, bây giờ còn có tâm trạng thảnh thơi luyện tập bắn tên!

Cuộc sống thật là thảnh thơi a!

Bá quan triều đình đều lắc đầu.

"Đúng là một công tử bột, lúc này rồi mà còn đi săn!" "Haiz, thật phụ lòng Bệ hạ một phen, đúng là A Đẩu không thể nâng đỡ nổi." "..." Những lời này, tự nhiên là bá quan triều đình nói thầm với nhau.

Không thể nào công khai nói xấu Lý Khác... tuyệt đối không thể, đẩy đi mớ hỗn độn, Lý Khác cũng sẽ không nhận.

Bá quan đều muốn biết Lý Thế Dân sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Lại nghe Lý Thế Dân hỏi Phòng Huyền Linh: "Bắn tên thế nào?" Bá quan một trận im lặng.

Bệ hạ, lúc này rồi mà còn quan tâm đến tình hình luyện tiễn của tên công tử bột Lý Khác kia, chẳng lẽ không cần giang sơn xã tắc nữa sao?

Phòng Huyền Linh trả lời thành thật: "Hồi bẩm Bệ hạ, Ngô Vương ở phương diện bắn tên tư chất trác việt, bách phát bách trúng, tuyệt không bắn trượt." "Không tồi, cũng kế thừa được bản lĩnh bắn tên của ta..." Lý Thế Dân trong lòng có chút xấu hổ, kỹ thuật bắn tên của ông tuy chính xác, nhưng cách bách phát bách trúng còn một khoảng cách xa!

Không ngờ tiễn thuật của Lý Khác lại giỏi hơn ông, hoàn toàn vượt qua ông rồi.

Chỉ là trước mặt bá quan triều đình, để duy trì uy nghiêm của hoàng đế, ông không nói thẳng ra mà thôi.

Lý Thế Dân nhanh chóng quay lại vấn đề chính, dù sao chuyện Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, hôm nay phải có một kết luận.

Ông đã nhắm Lý Khác, vậy nhất định phải để Lý Khác đi tra.

Đổi người khác đi tra, ông cũng không yên tâm.

Lý Thế Dân cũng nhận ra Lý Khác cố ý né tránh chuyện này, cho nên Phòng Huyền Linh đi mời, cũng bị từ chối.

Lý Thế Dân không khỏi nhíu mày, ngay cả Phòng Huyền Linh cũng bị Lý Khác đuổi về, có thể thấy Phòng Huyền Linh hoàn toàn không thuyết phục được Lý Khác.

Chương 411

"Khắc Minh." Nếu Phòng Huyền Linh không phải là đối thủ của Lý Khác, vậy thì để Đỗ Như Hối thử xem.

Lý Thế Dân thật không tin, cử đi hai đại thần của Đại Đường, lại không mời nổi một Lý Khác về!!

"Thần có mặt." Đỗ Như Hối có dự cảm không lành, lúc này Bệ hạ gọi, chắc chắn có đại sự.

Cái tên Phòng Huyền Linh chết tiệt, chuyện không giải quyết được, bây giờ lại đẩy lên người mình!!

Đỗ Như Hối thầm kêu khổ, trong lòng uất ức.

Lý Thế Dân tiếp tục: "Trẫm lệnh cho ngươi đi thuyết phục Lý Khác tra sổ sách, nếu không làm được, đừng quay về.

Trẫm không muốn người bên cạnh mình đều là đồ vô dụng." Đỗ Như Hối trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tình huống gì đây?

Chuyện Phòng Huyền Linh không giải quyết được, ta phải hoàn thành.

Bệ hạ, tính cách của Ngô Vương kia thật quá chọc tức người khác, hay là đổi người khác đi.

Vi thần thật sự không thể đảm nhận trọng trách này, người có thể thuyết phục được Lý Khác, e rằng chỉ có thần tiên trên trời!!

Đỗ Như Hối trong lòng hung hăng mắng mấy câu, chỉ vì Lý Khác quá chọc tức người khác, ông đã bị chọc tức mấy lần rồi.

Đương nhiên, những lời này tự nhiên chôn trong lòng, không thể

nói ra!

“Thần tuân chỉ.” Đỗ Như Hối nói xong, liền rời khỏi triều đình.

Ngồi xe ngựa nhanh chóng đến cửa phủ của Lý Khác.

Nhưng, hạ nhân của Lý Khác nói Lý Khác đã đi săn ở ngoại ô rồi, không có ở trong phủ.!!

Sao lại trùng hợp vậy, rõ ràng là đang trốn ta!!

Đỗ Như Hối trong lòng không vui, tiếp tục hỏi hạ nhân của Lý Khác: “Ngô Vương săn ở đâu?” Hạ nhân của Lý Khác nhanh chóng báo cho Đỗ Như Hối vị trí chính xác Lý Khác đi săn.

Đỗ Như Hối tốn chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng tìm được vị trí Lý Khác đi săn!

Để gặp được Lý Khác, thậm chí phải trèo non lội suối... cuối cùng... cũng gặp được Lý Khác.

Giống như lời Phòng Huyền Linh nói trên triều đình, Lý Khác quả thực đang đi săn.

Đỗ Như Hối ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lý Khác tay cầm cung tên, nhẹ nhàng bắn chết một con thỏ béo.

“Tiễn pháp cao siêu, tiễn pháp của Ngô Vương bách phát bách trúng, xứng danh thần tiễn thủ vô địch của Đại Đường, vi thần cam bái hạ phong.

Cũng vui mừng vì Đại Đường xuất hiện một thần tiễn thủ như Ngô Vương.” Đỗ Như Hối vừa đến đã nịnh nọt Lý Khác.

Làm vậy, tự nhiên là để kéo gần khoảng cách với Lý Khác!

Dù sao ngay cả Phòng Huyền Linh cũng không giải quyết được Lý Khác, Đỗ Như Hối không thể không tốn chút tâm tư.

Lý Khác lại cười: "Tiễn pháp bình thường thôi, cũng không phải bách phát bách trúng, toàn dựa vào vận khí." Lý Khác nói vậy, nhưng lại bắn ra một mũi tên.

Một mũi tên không chỉ chính xác, mà còn bắn trúng hai con thỏ béo đang ở cùng nhau.

Đỗ Như Hối ở một bên nhìn mà kinh ngạc liên tục!!

Đúng là một tiễn pháp bình thường, một bắn trúng hai!

Đúng là bắn tên toàn dựa vào vận khí, tay vừa buông tên đã trúng hai con thỏ hoang, không hề có sai sót.

Nếu người khác bắn tên kém, Đỗ Như Hối chắc chắn sẽ tin.

Nhưng Lý Khác bắn tên kém, Đỗ Như Hối ngàn vạn lần không tin.

Bởi vì ông chưa từng thấy tiễn thuật nào vô địch chính xác như của Lý Khác.

Có thể nói, cả Đại Đường không một ai có tiễn thuật cao hơn Lý Khác!

"Đỗ đại nhân lần này tìm ta có việc gì?" Lý Khác giả vờ không biết, lúc hỏi câu này, đang nhóm lửa, chuẩn bị nướng thịt.

Đỗ Như Hối lúc này dở khóc dở cười.

"Ta đói rồi, có thể mời ta ăn thỏ hoang không?" Đỗ Như Hối rõ ràng thông minh hơn Phòng Huyền Linh nhiều, tự nhiên không vừa đến đã nói chuyện với Lý Khác, mà nỗ lực tạo cơ hội để kéo gần khoảng cách với Lý Khác.

Chỉ có quan hệ tốt rồi, mọi chuyện mới trở nên đơn giản.

"Tiếc là, hai con thỏ hoang này không có phần của ngươi, ta đưa cung tên cho ngươi tự đi bắn đi." Lý Khác thật sự đưa cung tên cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối suýt nữa thổ huyết.

Đây là lời người nói sao?

Hai con thỏ hoang cũng không chia cho một con!

Mẹ nó cũng quá chọc tức người khác rồi!

Đỗ Như Hối cũng không ngờ Lý Khác sẽ bảo mình đi săn.

"Ngô Vương đã nói vậy, vậy thì ta đành thử một lần." Đỗ Như Hối liền cầm cung tên của Lý Khác, không cầm thì thôi, vừa cầm mới biết cây cung này của Lý Khác rất nặng.

Điên rồi sao, Lý Khác mỗi ngày đều cầm cây cung nặng như vậy luyện tập?

Đỗ Như Hối gắng sức cầm cây cung sắt, sau đó học theo tư thế vừa rồi của Lý Khác.

Vừa hay thấy một con thỏ hoang đi qua không xa, liền bắn ra một mũi tên...

đáng tiếc, một mũi tên bắn rất tệ!

So với mũi tên vừa rồi của Lý Khác, quả là một trời một vực.

Đỗ Như Hối không tin mình ngay cả một con thỏ hoang cũng bắn không trúng, sau đó lại liên tục bắn thêm mấy mũi tên, nhưng kết quả thì sao...

Chương 412

lại không một con thỏ nào bị bắn trúng, ngược lại còn dọa cho những con thỏ khác chạy mất.

Sắc mặt Đỗ Như Hối có chút khó coi, lúc này mới biết tiễn thuật của Lý Khác cao siêu đến mức nào, nhớ lại vừa rồi Lý Khác tùy tay một phát, liền nhẹ nhàng bắn trúng con thỏ béo.

Đỗ Như Hối thử mấy lần, cuối cùng mới quay lại bên cạnh Lý Khác.

Lý Khác đã nướng xong hai con thỏ hoang, đang chuẩn bị ăn.

"Còn ăn không?" Lý Khác nhìn Đỗ Như Hối ngay cả một con thỏ hoang cũng không bắt được, không khỏi lắc đầu.

Đường đường Đỗ Như Hối, lại không bắt được một con thỏ hoang.

Mà mình lại bắt được hai con.

Lý Khác trước mặt Đỗ Như Hối, bắt đầu ăn thịt thỏ, thịt thỏ mùa này vừa béo vừa thơm mềm, cộng thêm bột tiêu đặc chế của Lý Khác, mùi vị đó thật không thể tả.

Đỗ Như Hối vốn đến mời Lý Khác, nhưng ngửi thấy mùi thịt thỏ nướng thơm lừng, cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt, đặc biệt là khi nghe Lý Khác hỏi có ăn không, không nhịn được nữa: "Ngô Vương, ta cũng ăn." Lý Khác lại cắn một miếng thịt thỏ, mùi thịt thỏ nướng thơm lừng hòa quyện với vị tiêu, khiến Đỗ Như Hối phải nuốt nước bọt, món thịt thỏ nướng ngon nhất thiên hạ, e rằng cũng chỉ đến thế này...

"Ngô Vương, cho ta ăn một miếng đi!" Đỗ Như Hối không nhịn

được nữa.

Lý Khác lại nói câu đó: "Muốn ăn?

Tự đi bắt đi." Lý Khác lại đưa cung tên cho Đỗ Như Hối, ý là, ta đều có thể săn được con mồi, ngươi tự nhiên cũng có thể.

Đỗ Như Hối suýt nữa phát điên...

Ta là văn thần, biết cái quái gì về bắn tên.

Nếu ta biết bắn thỏ hoang, ta có cần ngồi đây nhìn ngươi ăn không?

Dù sao ngươi cũng là Ngô Vương, có hai con thỏ, chia cho ta một con không được sao, nhất quyết phải bắt ta đi săn?

Lý Khác không biết suy nghĩ của Đỗ Như Hối, chỉ biết thịt thỏ hoang mùa này rất thơm, đặc biệt là lúc nướng phát ra tiếng xèo xèo, còn có mùi vị của tiêu...

Lúc này Lý Khác mới ý thức được, nước bọt của Đỗ Như Hối sắp chảy xuống đất rồi, liền hỏi lại Đỗ Như Hối: "Đại nhân?" Đỗ Như Hối vội vàng lau khô nước bọt...

Mẹ nó quá mất mặt rồi.

Trọng thần của Đại Đường, lại chảy nước bọt trước mặt Ngô Vương, nếu chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng coi như hỏng bét.

Đỗ Như Hối vội vàng tìm một lý do giải thích: "Gió lớn quá, mắt bị cát bay vào, không nhịn được mà chảy nước mắt..." "Ồ, vậy đại nhân phải chú ý bảo vệ mắt của mình." Lý Khác tiếp tục ăn thịt thỏ, tự nhiên biết nước mắt không thể chảy ra từ miệng được.

Đỗ Như Hối suýt nữa thì quên mất chính sự.

"Ngô Vương, Bệ hạ sai vi thần mời ngài về cung, muốn ngài phụ trách vụ án tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ, hy vọng đại nhân có thể

dẫn đầu tra sổ sách." Đỗ Như Hối vẫn luôn kiềm chế, cứ ngửi thấy mùi thơm của thịt thỏ nướng, mỗi lần nói chuyện đều suýt chảy nước bọt, may mà dùng tay che lại được.

"Đại nhân, chẳng lẽ không thấy ta đang đi săn sao?" Lý Khác ăn hết một con thỏ hoang, ngay cả dầu mỡ trên ngón tay cũng liếm sạch.

Đỗ Như Hối trong lòng hoảng hốt: "Chẳng lẽ thịt thỏ nướng, thơm đến vậy sao!" Miệng thì lại đáp lại lời của Lý Khác: "Bệ hạ hạ chỉ, muốn Ngô Vương nhanh chóng về cung thương lượng việc quan trọng, đây là việc gấp mười vạn hỏa cấp, hy vọng Ngô Vương thể tất cho tiểu quan." Đỗ Như Hối còn suýt nữa quỳ xuống trước mặt Lý Khác.

"Trước đó Phòng Huyền Linh đã đến rồi, ta đã nói rồi, ta tư chất không tốt, không thích hợp tra sổ sách, tại sao lại tìm ta?" Lý Khác nhàn nhạt nói.

"Đây là ý của Bệ hạ, Bệ hạ điểm danh muốn ngài tra sổ sách, chúng thần cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi, cũng xin Ngô Vương thông cảm." Đỗ Như Hối phát hiện không thể thuyết phục được Lý Khác, đã nói nửa ngày rồi, Lý Khác hoàn toàn không có ý định đi.

Lý Khác cũng không nhiều lời, lại bắt đầu ăn con thỏ hoang còn lại.

Đỗ Như Hối bên cạnh hoàn toàn hoảng loạn, nếu không đưa được Lý Khác về, vậy Lý Thế Dân không lột da ông ra mới lạ.

"Về nói với Bệ hạ, ta đang du sơn ngoạn thủy, đi săn khắp nơi, hoàn toàn không có tâm tư tra sổ sách." Lý Khác nhàn nhạt nói.

Không phải Lý Khác mất đi ý chí chiến đấu, không muốn lật đổ Trường Tôn Vô Kỵ.

Chỉ là lúc này, không thể tỏ ra quá nóng vội, càng không thể để bất kỳ ai biết được mối quan hệ của mình với Trường Tôn Vô Kỵ.

"Thôi được, vậy ta về bẩm báo tình hình với Bệ hạ, không làm phiền ngài nữa." Đỗ Như Hối thật sự không còn cách nào khác, cho nên chỉ có thể rời đi trước, cũng đã nghĩ ra lý do để đối phó với Lý Thế Dân.

Ngô Vương không có tâm tra sổ sách, đi săn khắp nơi, vui quên đường về.

"Đợi đã." Lý Khác đột nhiên gọi Đỗ Như Hối lại.

Đỗ Như Hối trong lòng nóng lên, thầm mừng, lẽ nào Ngô Vương nghĩ thông rồi sao?

"Đợi đã." "Lẽ nào Ngô Vương đã thay đổi ý định?" Đỗ Như Hối trong lòng kích động, vội vàng quay đầu lại.

Lại thấy Lý Khác cười nói với ông: "Giúp ta nói với Bệ hạ, hôm nay ta sẽ ở lại núi tuyết săn bắn cả ngày." Đỗ Như Hối suýt nữa phát điên!

Ông cảm thấy Lý Khác quá kiêu ngạo.

Lý Khác không đồng ý tra sổ sách thì thôi, bây giờ lại đòi ở lại núi tuyết săn bắn cả ngày.

Chuyện này mà báo cho Lý Thế Dân, Lý Thế Dân không đánh chết Đỗ Như Hối mới lạ.

Ngô Vương à Ngô Vương, ngài đang hại tiểu quan!

Rõ ràng biết, Lý Thế Dân bây giờ vì chuyện tra sổ sách mà sốt ruột muốn chết, ngài thì hay rồi, một mình ở lại núi tuyết săn bắn.

Thật thanh nhàn, thật thảnh thơi.

Tiểu quan sắp bị tức đến thổ huyết rồi!!

“Nhịn xuống, nhịn xuống, mỉm cười, mỉm cười.” Đỗ Như Hối EQ tương đối cao, bị Lý Khác chọc tức thành ra như vậy, vẫn nở nụ cười trên môi với Lý Khác.

Khi Đỗ Như Hối xuống núi, lên xe ngựa, nụ cười trên mặt lập tức biến thành mặt đưa đám.

Tiếp theo phải ăn nói thế nào với Lý Thế Dân đây?

Lẽ nào phải nói với Lý Thế Dân, Lý Khác cả ngày đều muốn ở lại núi tuyết săn bắn.

Như vậy, chẳng phải là giơ đầu chịu báng sao!!

Lý Thế Dân nổi giận, không chừng sẽ giết cả ông.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Đỗ Như Hối cảm thấy mình đã nhảy vào cái hố do Lý Khác đào.

Đỗ Như Hối bây giờ quay về, cũng không biết nên trả lời Lý Thế Dân thế nào...

Đỗ Như Hối cứ thế lo lắng, bồn chồn quay về triều đình.

Chương 413

“Đỗ đại nhân...” Thái giám hô một tiếng.

Trên triều đình, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt ra ngoài cửa.

Ai cũng muốn xem xem, vị trọng thần đệ nhất Đại Đường, có bản lĩnh đưa tên Lý Khác chọc tức chết người kia về không.

Ngay cả Lý Thế Dân cũng mang theo ánh mắt mong đợi nhìn ra...

Chỉ là, chỉ thấy có một mình Đỗ Như Hối, còn Lý Khác thì ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Lý Thế Dân nhìn thấy vậy, trong lòng đã hiểu.

Trọng thần đệ nhất Đại Đường Đỗ Như Hối cũng không thể mời Lý Khác về.

Tuy có chút thất vọng, nhưng tất cả vẫn nằm trong dự đoán của Lý Thế Dân.

“Khắc Minh, trẫm không phải đã nói với ngươi, không mời được Lý Khác về, thì đừng bước vào cung một bước sao, bây giờ, ngay cả lời của trẫm ngươi cũng không nghe.” Lý Thế Dân lạnh lùng nói.

Trước đó Phòng Huyền Linh mời Lý Khác thất bại, Lý Thế Dân trong lòng đã nguội lạnh một nửa.

Bây giờ, Đỗ Như Hối mời Lý Khác cũng thất bại, Lý Thế Dân trong lòng hoàn toàn nguội lạnh...

Chẳng lẽ cả Đại Đường, không ai có thể mời được Lý Khác về?

Lý Khác này, thật là uy phong, thật là có thể diện!

“Bệ hạ, xin hãy bớt giận.” Không chỉ Đỗ Như Hối, văn võ bá quan

trên triều đình toàn bộ đều quỳ xuống.

Long nhan đại nộ, không phải chuyện đùa, làm không tốt, tất cả đều phải mất đầu.

Lý Thế Dân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tiếp đó hỏi Đỗ Như Hối: "Khắc Minh, lần này ngươi đi tìm Lý Khác, Lý Khác đang làm gì, nói gì, tại sao mãi không chịu đến gặp trẫm?" Đỗ Như Hối sắp khóc rồi...

Nếu ta có thể đưa được Lý Khác về, ta có một mình quay về không!!

Mẹ nó, cái tên Lý Khác chết tiệt, hại ta bị Bệ hạ trách mắng.

Bây giờ Bệ hạ nổi giận, lửa giận chắc chắn sẽ trút hết lên người ta.

"Bệ hạ, ta đã đến núi tuyết tìm Ngô Vương, ngài ấy đang đi săn!!" Đỗ Như Hối chỉ có thể nói thật tình hình.

"Đi săn?" Lý Thế Dân tỏ ra hứng thú hỏi.

Đỗ Như Hối tiếp tục: "Đúng vậy, Bệ hạ, Ngô Vương đang đi săn, cầm cung tên sau đó tùy ý bắn một phát, đã bắn trúng hai con thỏ hoang béo mập!!" Lý Thế Dân đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng!

Không ngờ tiễn pháp của Lý Khác đã đạt đến cảnh giới này...

Lý Khác lại có thể tùy tay bắn trúng hai con thỏ hoang!

Bản lĩnh này, e rằng cả Đại Đường chỉ có Lý Khác mới có!

"Nói tiếp đi." Lý Thế Dân đối với chuyện của Lý Khác càng ngày càng có hứng thú.

Đỗ Như Hối trong lòng lại căng thẳng muốn chết, đây là chuyện có thể mất đầu bất cứ lúc nào: "Bệ hạ, trước khi Ngô Vương bắn

trúng thỏ hoang, vi thần từng khen tiễn pháp của Ngô Vương thiên hạ vô song, nhưng Ngô Vương lại nói tiễn pháp rất bình thường, bắn tên toàn dựa vào vận khí." "Ha ha ha!!" Lý Thế Dân vốn đang cau mày khổ sở, bây giờ nghe lời của Đỗ Như Hối, ngược lại lại cười lớn.

Văn võ bá quan trong triều tự nhiên không hiểu, đoạn đối thoại này có gì đáng cười?

Điều Lý Thế Dân cười là, Lý Khác rõ ràng có tiễn pháp siêu thần vô địch, lại nói tiễn pháp bình thường, bắn tên toàn dựa vào vận khí!

Nếu Lý Khác thật sự tiễn pháp bình thường, sao có thể một mũi tên bắn trúng hai con thỏ.

Phải biết bắn tên dễ, nhưng một mũi tên trúng hai con, lại khó càng thêm khó.

Lý Thế Dân cảm thấy Lý Khác một chút cũng không thay đổi, vẫn chọc tức người khác như vậy!!

Chẳng trách, lần lượt cử Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đi đều không mời được Lý Khác về.

"Nói tiếp đi!" Lý Thế Dân đối với Lý Khác hứng thú nồng đậm, lại không nhịn được hỏi.

Đỗ Như Hối lại tim đập nhanh hơn, những lời tiếp theo của Lý Khác, thật sự quá chọc tức người khác.

Đỗ Như Hối bây giờ đang cân nhắc có nên nói ra những lời đó không, bởi vì làm không tốt, có khả năng sẽ chọc giận Lý Thế Dân!

Lý Thế Dân thấy Đỗ Như Hối mãi không nói, lại hỏi: "Chẳng lẽ, Lý Khác lại nói những lời chọc tức người khác, mau nói cho trẫm nghe." Đỗ Như Hối toàn thân run rẩy, bây giờ nói cũng không được, không nói cũng không xong.

Lúc này mới biết, lần này trở về bị Lý Khác hại chết rồi.

Lỡ như nói ra, chọc giận Lý Thế Dân, vậy thì cả nhà Đỗ Như Hối đều có thể gặp họa.

Đỗ Như Hối chỉ có thể hét lớn trong lòng: Ngô Vương, ngài hại ta không ít!!!

"Nói mau!" Lý Thế Dân đã đợi đến mất kiên nhẫn.

Đỗ Như Hối tim đập thình thịch, đắn đo hồi lâu mới nói ra được: "Bẩm bệ hạ, Ngô Vương hôm nay muốn đi săn trên núi tuyết cả ngày." Văn võ bá quan trong triều không khỏi sửng sốt.

Lý Khác này thật là uy phong, thật là to gan.

Bá quan trong triều đang phiền não vì chuyện tra sổ sách, ai nấy đều mày chau mặt ủ, còn Lý Khác lại thảnh thơi tự tại, lại có tâm trạng đi săn bên ngoài.

Một lần đi săn, là cả một ngày.

Đây không phải là muốn chọc tức chết người ta sao?

"Ngô Vương này, càng ngày càng quá đáng, nghe chuyện của hắn thôi mà ta cũng thấy mình tổn thọ mấy năm." "Ai, đều tại bệ hạ quá sủng ái Ngô Vương, nếu không đã chẳng có chuyện hôm nay." "Tình hình khẩn trương như vậy, Ngô Vương còn có tâm tư du sơn ngoạn thủy, đi săn bắn, đây chẳng phải là vả mặt bệ hạ sao..." Lý Thế Dân sao có thể không tức giận?

Hiện tại ngài và văn võ bá quan đều đang vì chuyện tra sổ sách mà bận rộn như chó!

Lý Khác lại có tâm trạng đi săn!

Rõ ràng, Lý Khác hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này!

Lý Thế Dân vốn rất kỳ vọng vào Lý Khác, tiếc là Lý Khác mãi

không đến, cũng khiến Lý Thế Dân phiền não không thôi!

"Các ái khanh có lời gì muốn nói không, chuyện tra sổ sách, trẫm sẽ không thay đổi, nhất định phải để Lý Khác đi tra." Lý Thế Dân rất công nhận tài trí của Lý Khác, đồng thời cũng nhân cơ hội này để rèn luyện hắn.

Văn võ bá quan trong triều đều đau đầu.

Chương 414

Lý Khác ba lần bốn lượt mời không đến, Lý Thế Dân lại kiên quyết muốn Lý Khác tra!

"Huyền Linh, có cách nào không?" Lý Thế Dân lại nhìn về phía Phòng Huyền Linh dưới đài.

Phòng Huyền Linh trong lòng căng thẳng muốn chết, bị Lý Thế Dân hỏi một câu, suýt nữa thì giật nảy mình.

Phòng Huyền Linh dù có trí tuệ đến đâu, nhưng đối mặt với tên chuyên chọc tức người khác như Lý Khác cũng đành bó tay!

Cảm thấy Lý Khác như ma quỷ, ai xui xẻo mới phải đi tìm hắn.

Nhưng, bây giờ Lý Thế Dân lại hỏi Phòng Huyền Linh cách giải quyết.

Phòng Huyền Linh không thể không đưa ra đề nghị.

"Bệ hạ, vi thần cho rằng Ngô Vương văn võ song toàn, về phương diện tra sổ sách cũng có tài nghệ cao, cho nên để Ngô Vương phụ trách việc này là vô cùng thích hợp!

Nhưng, Lý Khác tính tình tự do, muốn mời được hắn, ắt phải tam cố mao lư!" Lời này của Phòng Huyền Linh vừa thốt ra, bá quan trong triều liền bùng nổ.

Ai nấy đều sắp bị Lý Khác chọc tức đến hộc máu, Phòng Huyền Linh tên khốn này lại còn muốn người ta phải tam cố mao lư!

Chê mình sống chưa đủ lâu, muốn đi tìm cái chết sớm sao?

Ai cũng chỉ mong tránh Lý Khác càng xa càng tốt.

Vì vậy, sau khi nghe Phòng Huyền Linh đề xuất chuyện "tam cố

mao lư", lập tức có người lên tiếng.

"Bệ hạ, xin hãy nghĩ lại, Ngô Vương tính cách tùy tiện, không cần thiết phải tiếp tục đi mời." "Thần đề nghị đổi một vị tài năng khác thay thế Ngô Vương tra sổ sách, không cần thiết phải lãng phí cơ hội vào Ngô Vương." "Bệ hạ, thần đề nghị đổi người!" "Bệ hạ, thần cũng đề nghị đổi người!" "..." Lý Thế Dân lắc đầu.

Nếu có thể đổi người, ngài đã đổi từ lâu.

Có đến lượt các đại thần này nói sao?

"Khắc Minh, ngươi có cách nhìn gì về chuyện này không?" Lý Thế Dân thấy Đỗ Như Hối từ lúc trở về vẫn chưa nói được bao nhiêu.

Đỗ Như Hối vốn đang đứng đó, thầm nghĩ, nếu đã không chọc nổi nhân vật tầm cỡ như Lý Khác, vậy thì nên tránh đi...

Nhưng không ngờ Lý Thế Dân lại chủ động hỏi ý kiến, chẳng lẽ lại phải đi tìm Lý Khác một lần nữa?

Trời ơi, bắt ta đi tìm Lý Khác lần thứ ba, thà cho ta chết sớm còn hơn.

Như vậy còn thoải mái hơn nhiều so với việc đối mặt với Lý Khác.

"Bẩm bệ hạ, vi thần không có ý kiến gì, thần cho rằng Lý Khác là người duy nhất thích hợp cho việc tra sổ sách lần này...

Nếu cần thiết, thần nguyện ý tam cố mao lư, cố gắng hết sức mời Ngô Vương trở về!" Đỗ Như Hối cũng không muốn đi gặp Lý Khác!

Nhưng, ông ta sao lại không hiểu được suy nghĩ của Lý Thế Dân?

Rõ ràng là Lý Thế Dân đang điểm danh muốn ông ta đi tìm Lý Khác.

Nếu đến chút nhãn lực này cũng không có, Đỗ Như Hối sao có thể

ngồi ở vị trí quan lớn?

Vì vậy, ông ta thuận miệng nói ra, còn tự tiến cử đi tìm Lý Khác.

"Trẫm chuẩn tấu, đi nhanh về nhanh." Lý Thế Dân lập tức đồng ý.

Đỗ Như Hối mặt ngoài tươi cười, trong lòng lại đang rỉ máu!

Tổ tông của ta ơi, ta vừa nói gì vậy, tại sao ta lại tự tiến cử đi tìm cái tên chuyên chọc tức người khác đó!

Ta chết đi cho rồi.

Đỗ Như Hối ở trước mặt Lý Thế Dân vẫn phải gượng cười: "Thần tuân chỉ, thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ." Đỗ Như Hối bước ra khỏi triều đình, suýt nữa thì bật khóc!

Mới bao lâu chứ, lại phải đi tìm cái tên chuyên chọc tức người khác Lý Khác!

"Không biết mình còn sống được bao lâu nữa, cứ bị Ngô Vương chọc tức thế này, chắc ta cũng không sống được bao lâu." Đỗ Như Hối thở dài thườn thượt, sau khi ngồi lên xe ngựa, mặt xám như tro...

Càng đáng ghét hơn là, lần này tìm khắp cả núi tuyết, lại chẳng thấy Lý Khác đâu?

Bảo là đi săn trên núi tuyết cả ngày cơ mà, mới nửa ngày không đến, người đã chạy đi đâu rồi?

Đỗ Như Hối muốn khóc, đứng trước cả ngọn núi tuyết mà nước mắt cũng bị đông thành băng.

Nhưng tên Lý Khác chết tiệt đó ở đâu?

Cả ngọn núi tuyết, đến cái bóng của Lý Khác cũng không thấy...

Lúc này, Lý Khác đang nắm tay Lý Anh Ca, đi dạo trên con phố lớn náo nhiệt, hai người vừa đi vừa cười nói, vô cùng nhàn nhã thảnh

thơi!

Bầu trời đêm lúc này, pháo hoa rực rỡ.

Lý Khác và Lý Anh Ca ngồi dưới gốc cây, cùng nhau ngắm pháo hoa.

“Đêm nay, ta rất vui, vì có nàng ở bên ta.” Lý Anh Ca cười nhẹ, thuận thế tựa khuôn mặt nhỏ nhắn vào vai Lý Khác.

Đỗ Như Hối lật tung cả ngọn núi tuyết, vẫn không tìm thấy bóng dáng Lý Khác.

Ông ta không hề biết Lý Khác đang cùng Lý Anh Ca dạo phố vui đùa.

“Chẳng lẽ Lý Khác đã về phủ rồi?” Hết cách, Đỗ Như Hối chỉ có thể quay về nơi ở của Lý Khác để tìm.

Kết quả đến phủ đệ của Lý Khác, người hầu lại báo cho Đỗ Như Hối biết, Lý Khác đã về từ sớm, và đã cùng một cô nương ra ngoài chơi!

Đỗ Như Hối nghe chuyện này, kinh ngạc không thôi!

Hay cho một Lý Khác, lão tử tìm ngươi trên núi tuyết nửa ngày trời không thấy bóng người, còn tưởng ngươi xảy ra chuyện...

Kết quả thì hay rồi, xuống núi từ sớm, lại đi hẹn hò với một cô nương.

Thật sự là muốn bị chọc tức chết mà!

Đỗ Như Hối thấy trời cũng không còn sớm, bèn quay về triều đình báo cáo tình hình với Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cứ ngỡ lần này Đỗ Như Hối sẽ có thu hoạch, ai ngờ Đỗ Như Hối lại không đưa được Lý Khác về.

“Khắc Minh, sao lại một mình trở về?” Lý Thế Dân sợ hãi, không phải chỉ là một Lý Khác thôi sao, đến nỗi khiến Đỗ Như Hối ra nông nỗi này?

Chương 415

Nhìn Đỗ Như Hối xem, cả người không có chút tinh thần nào, trông như đã đi bộ cả tháng trời vậy.

“Bệ hạ, thần vô năng, thần tội đáng muôn chết!” Ngay lúc này!

Đỗ Như Hối trực tiếp quỳ xuống nhận lỗi với Lý Thế Dân.

Bởi vì liên tiếp hai lần không đưa được Lý Khác về triều, trong lòng ông ta vô cùng áy náy và hổ thẹn.

Lý Thế Dân ngược lại có chút bất ngờ, hỏi lại Đỗ Như Hối: “Có tội gì chứ?

Trẫm bảo ngươi đi tìm Lý Khác, chứ không phải bảo ngươi đi nhận tội.” Đỗ Như Hối cười khổ, tìm Lý Khác vốn đã là một công việc khổ sai.

Mệt thì không nói.

Chỉ cần chuyện gì dính dáng đến Lý Khác, có nghĩa là sẽ bị hắn chọc tức đến chết.

Nếu có thể lựa chọn, Đỗ Như Hối chắc chắn sẽ không làm, bởi vì ông ta muốn sống thêm vài năm nữa.

“Bệ hạ, thần vô năng, thần nhiều lần không thể hoàn thành nhiệm vụ mà bệ hạ giao phó, thần nguyện ý nhận tội.” Đỗ Như Hối trong lòng nén một cục tức, không nói ra không được!

Vốn dĩ có chút tự tin, nhưng hai lần mời không được Lý Khác, tâm lý ông ta cũng sụp đổ rồi.

Văn võ bá quan trong triều, thấy Đỗ Như Hối bị Lý Khác chọc tức thành ra thế này, đều lắc đầu, thầm thì bàn tán.

“Thật đáng sợ!

Ngô Vương đó, lại có thể khiến Đỗ đại nhân ra nông nỗi này.” “Ta đã nói rồi, cái tên Ngô Vương đó chẳng phải thứ tốt đẹp gì, ai muốn sống lâu thì đừng đi tìm hắn.” “Đỗ đại nhân thật đáng thương, thật thê thảm, vì triều đình mà hy sinh lớn lao như vậy, thật là tấm gương của Đại Đường chúng ta!!” “Đỗ đại nhân là anh kiệt đương thời, ta bội phục!~” “...” Đỗ Như Hối cười khổ.

Lão tử sắp bị Lý Khác chọc tức chết rồi...

đám văn võ bá quan này lại còn bội phục ta, bội phục cái con khỉ!

Bảo các ngươi đi thử xem, lão tử không làm nữa.

Đỗ Như Hối có EQ rất cao, tự nhiên sẽ không nói những lời như vậy trên triều đình.

Lý Thế Dân cũng thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Đỗ Như Hối, bèn hỏi: “Nói đi, lần này đi tìm Lý Khác, lại xảy ra chuyện gì.” Đỗ Như Hối người run lên bần bật, bảo ông ta nhớ lại chuyện này, khiến ông ta cảm thấy vô cùng đau đầu.

Giống như trải nghiệm lại cảnh bị Lý Khác chọc tức vậy.

“Bẩm bệ hạ, thần lần này đến núi tuyết, cũng không gặp được Ngô Vương.

Ban đầu, thần cứ ngỡ Ngô Vương xảy ra chuyện ngoài ý muốn trên núi tuyết, thế là thần đã lật tung cả ngọn núi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy Ngô Vương.” Đỗ Như Hối nói đến đây, gân xanh trên trán nổi lên!

Nếu không phải trước đó có người nói Lý Khác đi săn trên núi tuyết cả ngày, Đỗ Như Hối có ngốc mới đi tìm nửa ngày trên núi tuyết không?

Ngọn núi tuyết đó lạnh đến mức nào, võ quan bình thường cũng không dám ở lại đó hai canh giờ...

Đỗ Như Hối là một văn quan, lại ở trên núi tuyết tròn ba canh giờ, hai chân suýt nữa thì bị đông cứng.

"Ồ, sau đó thì sao, có tìm thấy Lý Khác không?" Lý Thế Dân không còn chút kỳ vọng nào, bây giờ chỉ muốn nghe xem Đỗ Như Hối đã xảy ra chuyện gì, tại sao một trọng thần Đại Đường như Đỗ Như Hối lại bị chọc tức đến mức này!

Lý Thế Dân quả thực rất tò mò, muốn biết chân tướng.

Đỗ Như Hối cố gắng bình tĩnh lại, nhưng vừa nghĩ đến việc mình tìm kiếm trên núi tuyết ba canh giờ, suýt nữa thì chết cóng!

Mà Lý Khác lại đang cùng mỹ nhân dạo phố vui đùa, hoàn toàn không coi mình ra gì.

Đỗ Như Hối liền phun ra một ngụm máu!

Văn võ bá quan trong triều, chưa bao giờ thấy Đỗ Như Hối tức giận đến hộc máu.

"Trời ạ, Đỗ đại nhân rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, nói được nửa câu, người đã trực tiếp hộc máu!!" "Đáng sợ, đáng sợ, xin bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc với Đỗ đại nhân." "Đỗ đại nhân cao phong lượng tiết, đã cống hiến to lớn cho Đại Đường." "..." Đỗ Như Hối trong lòng đang rỉ máu!

Trời ơi, có thể đừng bắt ta đi tìm tên khốn Lý Khác đó nữa được không... ta muốn sống lâu một chút, ta không muốn chết...

Đỗ Như Hối nghĩ đến đây, lại phun ra một ngụm máu nữa!

Cuối cùng, Đỗ Như Hối dưới ánh mắt của mọi người, trực tiếp ngất đi.

Lý Thế Dân kinh hãi, lập tức gọi thái y.

Thái y lập tức bắt mạch cho Đỗ Như Hối, ba phút sau liền có kết quả.

"Khắc Minh bị bệnh gì?" Lý Thế Dân hỏi thái y.

"Bẩm bệ hạ, Đỗ đại nhân khí huyết công tâm, mới dẫn đến hôn mê, thần phán đoán, là do Đỗ đại nhân bị kích động mạnh, nhất thời không nghĩ thông được nên mới..." Thái y không nói rõ...

Lý Thế Dân và văn võ bá quan trong triều đều biết nguyên nhân bệnh của Đỗ Như Hối.

Không sai, tất cả đều nhất trí cho rằng, Đỗ Như Hối bị Lý Khác chọc tức đến hộc máu ngất đi.

Đỗ Như Hối được khiêng ra khỏi triều đình, văn võ bá quan vô cùng chấn động, ca ngợi Đỗ đại nhân cao phong lượng tiết, vì Đại Đường mà hy sinh to lớn.

Lý Thế Dân thì liên tục lắc đầu, Lý Khác này càng ngày càng khó dạy bảo...

Trước đây ngài bị Lý Khác phản bác vô số lần, tức đến nỗi tối nào cũng mất ngủ.

Bây giờ lại tận mắt chứng kiến, Đỗ Như Hối bị Lý Khác chọc tức đến mức phải để thái y khiêng ra khỏi triều đình.

Lý Thế Dân liên tục lắc đầu, lại hỏi Phòng Huyền Linh có kế sách gì hay.

Phòng Huyền Linh sợ đến toát mồ hôi hột, vừa rồi thấy Đỗ Như Hối bị thái y khiêng ra khỏi triều đình, trong lòng kinh hãi không thôi, sợ rằng người tiếp theo bị thái y khiêng ra chính là mình.

Vừa hay Lý Thế Dân hỏi có kế sách gì hay.

Phòng Huyền Linh cảm thấy không thể tiếp tục hại người khác nữa, nếu không sẽ có kết cục giống như Đỗ Như Hối.

Thế là, Phòng Huyền Linh đầu óc xoay chuyển, nhanh chóng có kế sách: "Bệ hạ, thần đối với sự cống hiến của Đỗ đại nhân, tự thấy hổ thẹn không bằng...

Theo thần thấy, Ngô Vương trời sinh thông tuệ, tính cách kiên cường, e rằng không phải người bình thường có thể mời được." Lý Thế Dân nhíu mày, lời của Phòng Huyền Linh nghe ra, giống như trong triều văn võ bá quan không một ai có thể mời nổi Lý Khác!

Bá quan trong triều cũng gật đầu lia lịa.

Cái tên Lý Khác chuyên chọc tức người ta đó, căn bản không phải người, người bình thường không mời nổi, đến Đỗ đại nhân còn bị chọc tức đến phát bệnh, huống chi là người khác.

Chương 416

Lý Thế Dân lại hỏi Phòng Huyền Linh: "Vậy theo ý ngươi, chuyện này tiếp theo nên xử lý thế nào?" Phòng Huyền Linh lập tức trả lời: "Bẩm bệ hạ, Ngô Vương trời sinh thông tuệ, tính cách kiên cường, địa vị tôn quý.

Quan viên bình thường e rằng không mời nổi...

Trừ phi bệ hạ, đích thân đến mời!" Lý Thế Dân suýt nữa thì đập bàn.

Một đám phế vật, đến một người cũng không mời nổi, còn cần trẫm phải đi mời?

Trẫm là Lý Thế Dân, là hoàng đế, chuyện gì cũng cần trẫm xử lý, vậy cần đám thùng cơm các ngươi làm gì?

Nhưng.

Lý Thế Dân nhanh chóng bình tĩnh lại, trước đây mấy lần đều bị Lý Khác phản bác đến bó tay, ngài biết rõ sự lợi hại của Lý Khác.

Người bình thường căn bản không thể đối phó với Lý Khác, huống chi là mời hắn về.

Lý Thế Dân suy đi nghĩ lại, lại hỏi Phòng Huyền Linh: "Có cách nào khác không." Phòng Huyền Linh lắc đầu, nếu có cách khác, Đỗ Như Hối đã không bị tức đến ngất đi, càng không bị khiêng ra khỏi triều đình.

Bây giờ chỉ có Lý Thế Dân đích thân đi mời, mới có thể mời nổi cái tên chuyên chọc tức người khác Lý Khác.

Nếu đổi người khác đi, đi một người ngã một người.

Đỗ Như Hối là tấm gương đi trước.

Phòng Huyền Linh liên tục lắc đầu: "Bẩm bệ hạ, trừ phi bệ hạ đích thân đến phủ Ngô Vương, không còn cách nào khác." "Ai..." Lý Thế Dân không biết nói gì.

Một hoàng đế đường đường, bây giờ đến một người con cũng không mời nổi, phải đích thân đến mời.

Thật bất đắc dĩ.

Nhưng Lý Khác tài trí vô song, lần tra sổ sách này nhất định phải dùng hắn.

Nếu không, Lý Thế Dân cần gì phải mời người.

"Thôi thôi." Lý Thế Dân đối với văn võ bá quan đã thất vọng, dù phái ai đi cũng có kết quả như nhau.

Nếu đã như vậy, không bằng Lý Thế Dân tự mình đi.

"Vì tương lai của Đại Đường, vì để chấn chỉnh nạn tham ô của Đại Đường, trẫm sẽ dẫn văn võ bá quan đến phủ Ngô Vương, đích thân mời Lý Khác tra sổ sách." Lý Thế Dân vừa dứt lời.

Văn võ bá quan trong triều lập tức quỳ xuống đất hô lớn.

"Bệ hạ anh minh!" "Bệ hạ anh minh!" "Bệ hạ anh minh!" "Bệ hạ anh minh!" "..." Phòng Huyền Linh cũng lau một vệt mồ hôi.

Vừa rồi thật may mắn, nếu Lý Thế Dân cứ nhất quyết bắt ông ta đi mời Lý Khác, e rằng kết cục của Phòng Huyền Linh cũng giống như Đỗ Như Hối.

Sau khi trở về, chắc chắn sẽ bị thái y khiêng ra khỏi triều đình.

"Bệ hạ anh minh!" Phòng Huyền Linh cũng theo các đại thần khác hô lên.

Chuyện này, cũng chỉ có Lý Thế Dân đích thân đi mời Lý Khác mới có kết quả tốt.

Để người khác đi, đều là vật hy sinh.

"Lập tức khởi hành." Lý Thế Dân quần áo cũng không thay, trực tiếp dẫn văn võ bá quan đến phủ Ngô Vương.

Lúc này, Lý Khác đã về từ sớm.

Hồi tưởng lại những khoảnh khắc quấn quýt ngọt ngào với Lý Anh Ca tối nay, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Hắn đã hứa với Lý Anh Ca, tối mai sẽ đến tìm nàng, cùng nhau chơi trò chơi người lớn.

Mỗi lần nhắc đến, Lý Anh Ca đều mặt đỏ tai hồng, bên môi còn nói một câu: "Ngô Vương xấu quá, lần nào cũng làm ta đau." Lý Khác lúc này đang ngồi trong thư phòng, mở hai lá thư mà Phòng Huyền Linh đưa.

Hai lá thư này tuy đều liên quan đến việc Trường Tôn Vô Kỵ tham ô.

Nhưng không đủ để hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ.

Phải biết rằng, sau lưng Trường Tôn Vô Kỵ là cả một thế gia.

Nếu không có chứng cứ trực tiếp hơn, e rằng không thể định tội Trường Tôn Vô Kỵ!

Đây cũng là lý do Lý Khác không dễ dàng đồng ý tra sổ sách.

Nếu không thể một lần hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Khác thà không ra tay.

Trong lúc Lý Khác đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng hô.

“Bệ hạ giá lâm.” Lý Khác có chút cạn lời, trước đó Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đều bị hắn chọc tức bỏ đi.

Bây giờ Lý Thế Dân lại đích thân đến!

Lý Khác cũng không ra ngoài nghênh tiếp, cứ ngồi trong thư phòng chờ.

Nhanh chóng nghe thấy Phòng Huyền Linh hỏi người hầu: “Ngô Vương ở đâu?” Người hầu vội vàng dẫn người đến thư phòng: “Mời bên này...” Lý Thế Dân đi ở phía trước, trong lòng không vui, trẫm đã đến rồi, cũng không ra nghênh tiếp, còn ra thể thống gì nữa!

Trẫm đã đến rồi, cũng không ra nghênh tiếp, còn ra thể thống gì nữa!

Lý Thế Dân trong lòng không vui, nhưng không nói ra.

Bởi vì nếu Lý Khác không hiểu lễ số, điều đó chứng tỏ người làm cha như ngài dạy dỗ không tốt.

Chính cái gọi là, con không dạy, lỗi tại cha.

Lý Thế Dân không muốn làm chuyện tự vả mặt mình.

Lý Thế Dân theo người hầu của Lý Khác đi một mạch đến thư phòng.

Người hầu của Lý Khác chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, đến hoàng đế và cả triều văn võ bá quan đều đến, Ngô Vương thật uy phong, thật khí phái.

Đương nhiên, người hầu chỉ giúp Lý Thế Dân dẫn đường, đã cảm thấy áp lực nặng nề.

Sợ làm không tốt, bị Lý Thế Dân trị tội!

Người hầu hoảng hốt căng thẳng, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với Lý Khác đang thảnh thơi trong thư phòng.

Lý Thế Dân đi đến trước thư phòng, thấy Lý Khác đang ung dung đọc sách, trong lòng bốc hỏa!

Chương 417

Trẫm và văn võ bá quan đến đây, tên nhóc này lại không ra nghênh tiếp!

Trốn trong thư phòng đọc sách, thật thảnh thơi thoải mái!

Không biết trẫm và cả triều văn võ bá quan đều lo đến bạc cả đầu rồi sao!

Lý Thế Dân phẫn nộ không thôi, đang chuẩn bị hỏi tội Lý Khác, đột nhiên thấy trên bàn của hắn, đặt vô số cuốn sách đã lật được một nửa, những cuốn sách này toàn là sách thuộc hệ liệt Cửu chương toán thuật.

Lý Thế Dân đứng ở cửa, thái giám vội vàng đi đến bên cạnh Lý Khác: "Ngô Vương, bệ hạ giá lâm!" Lý Khác sớm đã biết Lý Thế Dân đến, chỉ là cố tình giả vờ không thấy mà thôi.

Nghe thái giám vừa nói một câu, hắn mới đặt cuốn sách trong tay xuống, sau đó hành lễ với Lý Thế Dân.

"Nhi thần, không biết bệ hạ đích thân đến, xin bệ hạ thứ tội." Lúc Lý Khác nói chuyện, các quan viên khác sau lưng Lý Thế Dân đều lắc đầu.

Tất cả đều cho rằng Lý Khác càng ngày càng to gan, càng ngày càng ngông cuồng, càng ngày càng chọc tức người khác.

Ngay cả hoàng đế đến, Lý Khác cũng không ra nghênh tiếp!

Hạ thần, không trị tội hoàng đế sao?

Những quan viên đang thầm mừng, chính là phe của các thế gia, chỉ mong Lý Khác bị xử tử ngay bây giờ.

“Bệ hạ, Ngô Vương thất lễ, biết bệ hạ đích thân đến, lại không ra cửa nghênh tiếp, là thất đức, trái luân thường.

Nếu không trọng phạt, chuyện này một khi truyền ra ngoài, người trong thiên hạ sẽ noi theo.

Vậy Đại Đường còn tồn tại lễ tiết sao?

Khi đó con bất kính cha, em bất kính anh, thiên hạ ắt sẽ đại loạn.” Một tiểu quan viên cũng đã nắm bắt được cơ hội, lúc cơn giận của Lý Thế Dân chưa nguôi, liền đâm Lý Khác một nhát.

Phòng Huyền Linh vừa nghe, mày nhíu lại, người của thế gia quả nhiên hiểm độc.

Lý Khác chỉ không ra cửa nghênh tiếp, lại bị nói thành thất lễ, có ý đồ gây loạn thiên hạ!

Phòng Huyền Linh tự nhiên đứng về phía Lý Khác, liền quỳ xuống trước Lý Thế Dân: “Bệ hạ, trên bàn của Ngô Vương đầy sách Cửu chương toán thuật, chắc chắn là trước đó đã nghe lời thần, đang suy nghĩ sách lược tra sổ sách, bởi vì Ngô Vương suy nghĩ quá nhập thần, cho nên không để ý đến bệ hạ.

Xin bệ hạ xem xét việc Ngô Vương vì chuyện tra sổ sách mà hao tổn tâm tư, mà khoan dung cho Ngô Vương.” Phòng Huyền Linh cũng không dám nói không phạt!

Bất kể là ai, hoàng đế đến cũng không ra nghênh tiếp, hành vi này chắc chắn phải bị phạt.

Chỉ là trọng phạt hay khinh phạt mà thôi!

Phòng Huyền Linh cố gắng biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có.

Các quan viên phe thế gia, từng người một đứng ra.

“Bệ hạ, Ngô Vương không tôn lễ pháp, là nỗi sỉ nhục của thiên hạ, hôm nay bệ hạ nếu không trọng phạt, sau này ắt sẽ bị thiên hạ chê cười.

Xin bệ hạ trọng phạt Ngô Vương!” “Xin bệ hạ trọng phạt Ngô Vương.” “Xin bệ hạ trọng phạt Ngô Vương.” “...” Lý Thế Dân vô cùng bình tĩnh.

Trẫm còn chưa nói gì, đám người các ngươi lo lắng cái quái gì!

Sau đó, Lý Thế Dân không để ý đến đám quan viên phe thế gia, đi đến bên cạnh Lý Khác, xem xét những cuốn sách mà Lý Khác vừa đọc!

Lý Thế Dân ban đầu cứ ngỡ chỉ là một vài cuốn sách Cửu chương toán thuật...

Nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện phương pháp được miêu tả trên đó, từ trước đến nay chưa từng thấy!

Loại phương pháp này nhìn có vẻ rối rắm khó hiểu, thực chất lại vô cùng tinh diệu.

Nếu dùng để tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, chắc chắn sẽ thành công.

Nhưng.

Những phương pháp toán học mới này được viết trên sách, rốt cuộc từ đâu ra, lại là do ai viết?

Lý Thế Dân tự thấy hổ thẹn không bằng, không ngờ trong Đại Đường, lại có kỳ nhân như vậy, có thể biên soạn ra phương pháp thần kỳ tinh diệu như thế.

Lập tức, Lý Thế Dân liền hỏi Lý Khác: “Bộ phương pháp toán học mới này rất thần kỳ, rốt cuộc là do ai biên soạn?” Lý Thế Dân đột

nhiên hỏi Lý Khác, cũng khiến các quan viên phe thế gia cảm thấy không ổn...

Vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn để đâm Lý Khác một nhát, không ngờ Lý Thế Dân lại không để ý, thậm chí còn hỏi Lý Khác tác giả của phương pháp toán học mới là ai.

Xem ra muốn để Lý Khác bị phạt là không thể rồi...

Những quan viên hệ thế gia này đều cảm thấy không ổn, đang tìm cách thoát thân, miễn cho lát nữa bị Lý Thế Dân trị tội.

Tốt là, Lý Thế Dân bây giờ tinh lực đều tập trung vào Lý Khác.

Lý Khác biết Lý Thế Dân rất hứng thú với phương pháp toán học mới...

Dù sao, định luật Benford nổi tiếng của hậu thế, e rằng đến cả hoàng đế Đại Đường như Lý Thế Dân cũng chưa từng nghe qua, huống chi là xem hiểu.

"Bệ hạ, bộ phương pháp toán học mới này là do nhi thần biên soạn, nếu bệ hạ xem không hiểu, ta có thể dạy!" Lý Khác nhàn nhạt nói.

Giọng điệu vân đạm phong khinh, nhưng văn võ bá quan bên ngoài đều quỳ rạp xuống.

Họ cảm thấy Lý Khác thật là một kẻ hại người, nói năng hoàn toàn không phân nặng nhẹ, ở bên cạnh Lý Khác sớm muộn gì cũng bị hại chết.

Dù sao, thiên hạ này thiên tử là lớn nhất, vạn vật thế gian đều lấy thiên tử làm tôn.

Lý Khác công khai nói Lý Thế Dân không hiểu phương pháp toán học mới, không phải là đang ám chỉ hoàng đế này không lợi hại bằng

ta sao!

Nếu Lý Thế Dân nổi giận, tất cả quan viên có mặt đều phải mất đầu.

"Không hiểu ta dạy?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác một cái, tên nhóc này càng ngày càng chọc tức người khác.

Nhưng quả thật bị Lý Khác nói trúng rồi, những cuốn sách toán học vừa rồi, Lý Thế Dân hoàn toàn không hiểu.

Chỉ cảm thấy phương pháp miêu tả trong sách, hẳn là có ích cho việc tra sổ sách.

Bây giờ bị Lý Khác nói trúng tim đen, quả thực có chút lúng túng.

Dù sao, con trai lợi hại hơn cha, đối với một vị hoàng đế như Lý Thế Dân, có chút khó xuống đài, đặc biệt là thừa nhận không bằng Lý Khác trước mặt văn võ bá quan, vậy thì sau này uy nghiêm của hoàng đế sẽ không còn nữa.

Nhưng...

Lý Thế Dân thực sự không tìm được lời nào để phản bác Lý Khác.

Chương 418

Bởi vì Lý Thế Dân thật sự không hiểu phương pháp bên trong, nếu bộ phương pháp này thật sự do Lý Khác tự sáng tạo... vậy thì... nếu Lý Khác không dạy Lý Thế Dân, Lý Thế Dân làm sao mà hiểu được?

Lý Thế Dân lúc này tự nhiên sẽ không thừa nhận không hiểu, chỉ đành chuyển chủ đề.

"Chuyện bảo ngươi tra sổ sách, ngươi cân nhắc thế nào rồi, trẫm đã nhiều lần cho người đi mời, tại sao không đến, hôm nay nếu không cho trẫm một lời giải thích, làm sao để thiên hạ phục." Lý Thế Dân nhàn nhạt nói.

Lý Khác không ngờ Lý Thế Dân lại chuyển chủ đề, trực tiếp chuyển mâu thuẫn xung đột sang người mình.

Trước đó, Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối ba lần bốn lượt mời Lý Khác, đều bị Lý Khác nhẹ nhàng hóa giải.

Nhưng lần này, Lý Thế Dân dẫn theo văn võ bá quan đến phủ Ngô Vương, rõ ràng là đến để hỏi tội Lý Khác.

Nếu Lý Khác trả lời không tốt, Lý Thế Dân đại nộ, Lý Khác chắc chắn sẽ đầu lìa khỏi cổ.

Phòng Huyền Linh lại quỳ xuống: "Bệ hạ, Ngô Vương từ chối vi thần, chắc chắn là đang nghiên cứu phương pháp toán học, phương pháp toán học mới này, là lần đầu tiên có ở Đại Đường ta, sau này chắc chắn sẽ tỏa sáng thiên hạ, để các quốc gia khác học tập." Phòng Huyền Linh cũng sợ Lý Khác nói sai, lỡ như Lý Thế Dân trách tội Phòng Huyền Linh không làm tốt việc, khi đó ông ta và Lý Khác đều phải chịu phạt.

Cho nên, Phòng Huyền Linh lái vấn đề sang phương pháp toán học mới.

Toán học là nền giáo dục của quốc gia, toán học hưng thịnh, tự nhiên quyết định sự hưng suy nhân tài của quốc gia.

Phòng Huyền Linh trực tiếp nói Lý Khác sáng tạo ra phương pháp toán học mới, là lần đầu tiên có ở Đại Đường, sau này loại phương pháp này từ Đại Đường truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ được các quốc gia khác bội phục.

Lời nịnh hót của Phòng Huyền Linh vừa đúng lúc, giải quyết được sự lúng túng của Lý Thế Dân và tình thế khó xử của Lý Khác.

Lý Thế Dân vừa nghe, không khỏi mỉm cười: "Ồ, lần đầu tiên có ở Đại Đường?" Lý Thế Dân tự nhiên không thể thừa nhận chưa từng thấy phương pháp này, nếu không sẽ bị người trong thiên hạ cho là kiến thức nông cạn.

Lý Khác chắc chắn trả lời: "Bẩm hạ, phương pháp toán học mới này, quả thật là do nhi thần nghiên cứu nhiều tháng mới thành công, hiện tại cả bộ phương pháp này đều ở trong đầu nhi thần, chưa hề truyền ra ngoài, cho nên phương pháp toán học mới này là lần đầu tiên có ở Đại Đường!" Ý của Lý Khác cũng rất rõ ràng: Bộ phương pháp toán học mới này là của Đại Đường, không phải của ta!

Lời nói như vậy tự nhiên linh hoạt đa biến, Lý Thế Dân vừa nghe, ồ, thì ra phương pháp toán học mới này là lần đầu tiên có ở Đại Đường, vậy cũng là đồ của Đại Đường trẫm, đồ của Đại Đường cũng là đồ của trẫm!

"Hay cho một 'lần đầu tiên có ở Đại Đường', vậy ngươi hãy biểu diễn cho trẫm xem, bộ phương pháp toán học mới này rốt cuộc có gì thần kỳ, trong việc tra sổ sách có thể phát huy tác dụng gì?" Lý Thế Dân không nhịn được hỏi, thực tế trong lòng sớm đã không kìm được

nữa, con trai của trẫm phát minh ra phương pháp toán học mới, người làm cha này vinh dự biết bao!

Bộ phương pháp toán học mới này càng phức tạp khó hiểu, càng thể hiện được giá trị của nó!

Bởi vì, sau này bộ phương pháp này một khi từ Đại Đường truyền ra ngoài, các nhà toán học của các quốc gia khác vừa xem, chắc chắn sẽ nói: "Đại Đường thật lợi hại, lại có thể sáng tạo ra phương pháp phức tạp tinh diệu như vậy!

Hoàng đế Đại Đường lợi hại." Lý Thế Dân nhìn Lý Khác, cố gắng để Lý Khác biểu diễn phương pháp.

Lý Khác lắc đầu, trong thư phòng của hắn làm gì có sổ sách để tra.

"Bệ hạ, nhi thần cần một ít sổ sách để biểu diễn." Câu trả lời này của Lý Khác tỏ ra vô cùng thông minh!

Trước đó ba lần bốn lượt từ chối lời mời của Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối, đã khiến đám người thế gia đều buông lỏng cảnh giác.

Lý Khác đang cố gắng nói với mọi người, ta và Trường Tôn Vô Kỵ không có quan hệ, ta cũng sẽ không công báo tư thù, sẽ không cố ý tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ...

Bây giờ Lý Khác cần sổ sách, chỉ là để biểu diễn phương pháp toán học mới!

Hắn đang nói với mọi người, ta không cố ý muốn tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, ta hoàn toàn là vì nhu cầu biểu diễn phương pháp toán học mới, mới cần sổ sách!

Còn về việc, lấy sổ sách của ai không phải là của Trường Tôn Vô Kỵ, cái này ta cũng không thể khống chế được a!

Lý Thế Dân ban đầu không hiểu, đợi đến lúc Lý Khác cần sổ sách để biểu diễn, mới cười.

"Tên chuyên chọc tức người khác này, đầu óc thật linh hoạt, muốn dùng sổ sách để biểu diễn phương pháp toán học, thực chất là mượn cớ biểu diễn phương pháp toán học để tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ." Lý Thế Dân đột nhiên cảm thấy Lý Khác thật trời sinh thông tuệ, tài trí hơn người, e rằng cả Đại Đường khó có thể xuất hiện nhân tài như Lý Khác nữa...

"Ngô Vương cần sổ sách để biểu diễn phương pháp toán học mới, người đâu, mang tất cả sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ đến cho trẫm." Lý Thế Dân bắt đầu có kỳ vọng vào Lý Khác, ngài muốn xem xem Lý Khác có thể tra ra được gì từ sổ sách, cũng muốn biết, phương pháp toán học mới mà Lý Khác phát minh ra thần kỳ đến mức nào!

Thái giám vừa nghe tất cả sổ sách đều phải vận chuyển, đó là một con số lớn, hao phí nhân lực như vậy chắc chắn không được: "Bệ hạ, sổ sách quá nhiều, e rằng vận chuyển sổ sách cũng phải đến sáng mai?" Lý Thế Dân vừa nghe cảm thấy có lý, sổ sách liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ quá nhiều, từng cuốn một tra cũng không biết tra đến khi nào.

Huống chi sổ sách đã bị động tay động chân, tuyệt đại bộ phận bên trong đều là sổ giả.

Tra như vậy không chỉ tốn thời gian tốn sức, cũng sẽ không có kết quả tốt, càng giống như đang lãng phí thời gian.

Lúc này, Lý Thế Dân muốn xem xem Lý Khác có cách nào không, dù sao Lý Khác đã phát minh ra phương pháp toán học mới, thứ lợi hại như vậy nếu không phát huy tác dụng, thì cũng là đồ vô dụng.

"Lý Khác, ngươi thấy thế nào?" Lý Thế Dân cố ý hỏi.

Một là để thử thách thực lực của Lý Khác, hai là để xem phản ứng của Lý Khác ra sao.

Nếu Lý Khác đến cả thử thách như vậy cũng không thể vượt qua, sau này cũng không cần phải đặt kỳ vọng lớn vào hắn.

"Bẩm bệ hạ, nhi thần tự có chủ ý, xin bệ hạ cho con mượn mấy người dùng, nhi thần có thể trong vòng nửa canh giờ tra ra vấn đề." Nửa canh giờ có thể tra ra vấn đề?

Đang khoác lác phải không!

Lý Thế Dân cũng cạn lời, hôm nay cả ngày trời đều loay hoay với sổ sách, kết quả manh mối cũng không có, bị chọc tức muốn chết, bây giờ Lý Khác nói nửa canh giờ có thể giải quyết, không phải là đang vả mặt ngài sao?

Lý Thế Dân tuy tức giận, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Ngươi chắc chắn là nửa canh giờ không?" Lý Thế Dân không thể không hỏi lại!

Lý Khác đưa ra câu trả lời vô cùng chắc chắn: "Bệ hạ, nửa canh giờ là nhiều nhất, nhi thần có thể nhanh hơn một chút." Lý Thế Dân sắp hộc máu rồi, có thể nhanh hơn nửa canh giờ, thật lợi hại!

Trẫm lại muốn xem xem, rốt cuộc có được không.

Sau đó, Lý Thế Dân chỉ định năm vị đại thần cho Lý Khác dùng.

Năm người này đều là người của Lý Khác, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Lý Khác nói cho năm người một vài phương pháp đơn giản, sau đó đi tra sổ sách.

"Ngô Vương, phương pháp này có khả thi không?" "Lần đầu tiên nghe nói dùng phương pháp như vậy, ta kiến thức nông cạn rồi sao?"

“Ta tin tưởng phương pháp của Ngô Vương chắc chắn khả thi...” “...” Sau đó năm người liền nhanh chóng thúc ngựa đến cung nội.

Lý Thế Dân và những người khác thì ở lại thư phòng.

Còn nửa canh giờ mới biết kết quả, Lý Thế Dân cũng buồn chán, đột nhiên nhớ lại chuyện Đỗ Như Hối ở trong cung nói được nửa câu thì hộc máu ngất đi, ngài vẫn chưa biết tại sao Đỗ Như Hối lại bị Lý Khác chọc tức đến hộc máu ngất đi.

Thế là hỏi Lý Khác: “Lúc Khắc Minh về cung, nói đã lật tung cả tuyết địa không thấy bóng ngươi, sau đó tức đến hộc máu ngất đi, ngươi đã làm chuyện gì, khiến Khắc Minh tức giận như vậy?” Lý Thế Dân không nhịn được lòng hiếu kỳ hỏi.

Lý Khác vẻ mặt vô tội: “Bẩm bệ hạ, nhi thần không làm chuyện gì có lỗi với Đỗ đại nhân, trời đất có lương tâm, nhật nguyệt có thể chứng giám!” Lý Thế Dân nhướng mày, lão tử tin ngươi mới lạ, cái tên chuyên chọc tức người khác này, đầu óc linh hoạt tinh ranh, chắc chắn đã làm gì đó, Đỗ Như Hối mới bị tức đến hộc máu ngất đi.

“Mau nói, sau khi đi săn xong xuống núi tuyết đã đi đâu làm gì?

Chương 419

Đỗ Như Hối trước nay làm việc trầm ổn, không câu nệ tiểu tiết, không giống một người hẹp hòi, không thể vô duyên vô cớ hộc máu ngất đi...

Chuyện này chắc chắn có liên quan đến ngươi.

Mau nói ra, trẫm không trị tội ngươi." Lý Khác bây giờ mới biết, Đỗ Như Hối lại bị chọc tức đến hộc máu ngất đi...

Đỗ đại nhân mà ở hiện đại chắc chắn là tinh anh trong giới ăn vạ!

Chuyện hộc máu ngất đi, cũng có thể đổ lên đầu ta.

Lý Khác nhớ lại sau khi đi săn xong, cảm thấy trên tuyết địa càng ngày càng lạnh, thỏ cũng đã trốn vào hang.

Thế là thúc ngựa nhanh chóng xuống núi tuyết, sau khi xuống núi, liền trực tiếp đi tìm Lý Anh Ca, hai người vui đùa ở chợ.

Hai người đi xem pháo hoa, ở một nơi kín đáo trong khu rừng nhỏ làm trò chơi người lớn...

Lý Khác thề, sau khi xuống núi tuyết không hề gặp lại Đỗ Như Hối!

Nếu đã không gặp mặt, sao có chuyện chọc tức Đỗ Như Hối đến ngất đi?

Lý Khác kể lại đơn giản chuyện sau khi xuống tuyết địa gặp Lý Anh Ca cho Lý Thế Dân, trong đó tự nhiên giấu đi chi tiết trò chơi trong rừng nhỏ, chỉ nói hai người dạo chơi ở chợ.

Toàn bộ lời kể không hề nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Đỗ Như Hối!

Khiến Lý Thế Dân cảm thấy đau đầu!

“Lạ thật, sau khi xuống núi tuyết, ngươi cũng không gặp mặt Khắc Minh, tại sao Khắc Minh lại bị tức đến hộc máu?” Lý Thế Dân cảm thấy chuyện này càng ngày càng kỳ lạ, e rằng phải đợi Đỗ Như Hối tỉnh lại mới có thể hỏi rõ.

Nhưng Lý Thế Dân cảm thấy chuyện Đỗ Như Hối bị tức đến ngất đi, chắc chắn không thoát khỏi bất kỳ quan hệ nào với Lý Khác!

Bởi vì ngày hôm đó Đỗ Như Hối chỉ có một việc là đi tìm Lý Khác, không còn việc gì khác.

Nhưng bây giờ không có bằng chứng, dù sao sau đó Đỗ Như Hối quả thực không gặp Lý Khác, như vậy, tự nhiên không phải là nguyên nhân do Lý Khác rồi.

Lý Thế Dân lắc đầu, cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ, thế là gác chuyện sang một bên, quay sang cầm cuốn phương pháp toán học mới trên bàn lên xem.

Bộ phương pháp toán học mới này do Lý Khác biên soạn, trên đó liệt kê vô số ví dụ, giải thích rõ định luật Benford.

Lý Thế Dân ban đầu không hiểu, vì thứ này là của hiện đại.

Nhưng Lý Thế Dân nghiêm túc nghiên cứu, dần dần xem vào, càng xem càng cảm thấy phương pháp này tinh diệu vô cùng.

Lý Thế Dân xem phương pháp toán học mới do Lý Khác biên soạn, càng xem càng thấy mới lạ...

Để hiểu sâu hơn, ngài liền đọc theo.

“Chữ số đầu là một, nên chiếm hơn một phần mười, nếu vượt quá ba phần mười, thì có vấn đề, ví dụ như sau...” Lý Thế Dân đọc đến đây, ánh mắt sáng lên, dường như đã thấy được thứ gì đó phi thường.

Vừa xem vừa ngẫm nghĩ, thậm chí còn cho người lấy giấy mực bút nghiên, tự tay bắt đầu suy diễn, mỗi một lần, lại cảm thấy tinh diệu vô cùng, chưa từng thấy trên đời có phương pháp nào huyền diệu như vậy!

"Cũng quá tuyệt vời rồi, thật sự là ngươi tự sáng tạo ra sao?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác, cảm thấy phương pháp toán học mới này không thể nào do Lý Khác biên soạn ra được, bởi vì trí tuệ siêu phàm thể hiện trong phương pháp này so với Lý Khác có chút khác biệt.

Tiếc là bộ phương pháp này xuất phát từ Lý Khác, cũng là do Lý Khác biên soạn thành sách, vô số chứng cứ đều cho thấy, bộ phương pháp toán học mới này là do Lý Khác phát minh.

"Trời giúp Đại Đường ta, xuất hiện thiên tài như vậy!!" Lý Thế Dân trong lòng phấn chấn không thôi, bộ phương pháp toán học mới của Lý Khác một khi công bố ra ngoài, chắc chắn sẽ chấn động thế giới, thậm chí sẽ khiến người của các quốc gia khác học tập.

Lý Thế Dân cảm thấy là chuyện tốt, phàm là những gì làm cho Đại Đường phồn vinh phát triển, bất kể là toán học hay chính pháp, ngài đều sẽ ra sức đẩy mạnh!

Bây giờ chỉ đợi kết quả tra sổ sách, chỉ cần tra ra Trường Tôn Vô Kỵ có vấn đề, khi đó lại có thể quảng bá phương pháp toán học của Lý Khác.

Lý Thế Dân trong lòng tràn đầy kỳ vọng!

Lúc này, Lý Khác lại bị người hầu gọi ra ngoài.

"Tiểu nhân có chuyện chưa bẩm báo..." Người hầu vẻ mặt căng thẳng, dường như đã giấu giếm điều gì.

Lý Khác vội vàng nói: "Có chuyện gì mau nói, đừng ấp a ấp úng!" Người hầu lúc này mới nói: "Đỗ đại nhân, có hỏi tiểu nhân ngài đã đi

đâu, tiểu nhân nói ngài đi hẹn hò với Lý tiểu thư rồi, sau đó ông ấy thở dài, liên tục lắc đầu, vẻ mặt tuyệt vọng." Vừa rồi Lý Thế Dân hỏi Lý Khác, tại sao Đỗ Như Hối lại bị tức đến hộc máu ngất đi, Lý Khác không biết nguyên nhân, bây giờ nghe người hầu nói vậy, Lý Khác cuối cùng cũng hiểu ra.

Lúc Đỗ Như Hối tìm hắn, đang vội muốn tìm Lý Khác đi tra sổ sách.

Khi đó cả triều đình đều đang gấp, thiên tử gấp, quần thần càng gấp, cho nên Đỗ Như Hối dùng mọi cách để thuyết phục Lý Khác đi tra sổ sách...

Nhưng kết quả thì sao?

Đỗ Như Hối hao tổn nghìn cay vạn đắng, kết quả lại nhận được tin Lý Khác đi hẹn hò với một cô nương.

Dưới sự kích động này, Đỗ Như Hối tức đến hộc máu là chuyện nhỏ, người bình thường chắc đến ngũ tạng lục phủ cũng bị nội thương.

"Thì ra là vậy, Đỗ đại nhân nghe nói ta đi hẹn hò với cô nương, hoàn toàn không để ý đến sự cấp bách của triều đình, sự cấp bách của bệ hạ, cho nên hận rèn sắt không thành thép, mới tức đến hộc máu ngất đi..." Lý Khác sau một hồi suy luận, cuối cùng cũng hiểu ra chân tướng việc Đỗ Như Hối tức ngất hộc máu.

"Chuyện này, tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai, quên đi." Lý Khác lại cho người hầu một ít bạc, bảo hắn giữ mồm giữ miệng.

Lý Khác làm vậy, tự nhiên không phải sợ Lý Thế Dân biết sẽ trách phạt.

Mà là sợ đám người thế gia, sẽ làm to chuyện này.

"Thời gian sắp đến rồi, năm vị quan viên đi tra sổ sách cũng nên

quay về, đến thư phòng xem sao.” Lý Khác đi bộ đến thư phòng.

Lý Thế Dân một mình ngồi trong thư phòng, tay cầm bút mực, trên bàn là vô số bản thảo suy diễn phương pháp.

Đếm kỹ, cũng có hơn trăm tờ.

Lý Khác không ngờ Lý Thế Dân lại say mê phương pháp này đến mức độ này!

Có thể thấy, Lý Thế Dân rất hứng thú với phương pháp này.

Lý Khác thầm nghĩ, sau này Đại Đường quảng bá phương pháp toán học mới, Lý Thế Dân chắc chắn sẽ hết lòng ủng hộ.

Khi đó, danh tiếng của Lý Khác chắc chắn sẽ lớn hơn một chút.

“Ân... diệu a, phương pháp này thật tinh diệu!” Lý Thế Dân tự lẩm bẩm, hoàn toàn đắm chìm trong việc suy diễn phương pháp, thậm chí quên cả Lý Khác đang đứng bên cạnh.

“Bệ hạ, diệu ở chỗ nào?” Lý Khác khẽ nói.

Lý Thế Dân quay đầu thấy Lý Khác, trong lòng càng vui mừng: “Bộ phương pháp toán học mới này, thật sự là tập hợp trí tuệ của thiên hạ, trong trăm số lấy một làm đầu, số sau càng ngày càng ít.

Chương 420

Trẫm đã nhiều lần suy diễn, chứng minh phương pháp này hữu hiệu!" Ngay cả Lý Thế Dân cũng nói hữu hiệu, lát nữa chứng minh kết quả tra sổ sách càng dễ dàng hơn.

Thực tế, định luật Benford cũng không huyền bí đến vậy...

Đơn giản mà nói, giống như chép bài tập.

Năm mươi câu hỏi đầu, có thể sẽ chép nghiêm túc, nhưng về sau càng ngày càng làm qua loa, thậm chí còn lấy thứ kém chất lượng để thay thế.

Ví dụ khác như kế toán làm sổ giả, lấy 1 làm đầu, giá trị số sau càng lớn, số lần xuất hiện của 1 chắc chắn sẽ càng ngày càng ít.

Nếu giá trị số càng lớn, số lần xuất hiện của 1 vượt quá năm lần trở lên, vậy chắc chắn là làm sổ giả.

Định luật Benford đã được hậu thế chứng minh qua nhiều phương diện, tuy có chút kỳ lạ, nhưng đến nay chưa ai có thể lật đổ.

Hậu thế nhiều nơi đều dùng định luật này, ví dụ như điều tra dân số, v.v., đương nhiên quan trọng nhất là dùng trong việc kiểm tra kế toán làm sổ giả.

Lý Khác hoàn hồn, vội vàng nói: "Bệ hạ anh minh, nhi thần có thể sáng tạo ra phương pháp này, hoàn toàn là nhờ uy danh của bệ hạ, phương pháp toán học này nhi thần tự nguyện cống hiến cho Đại Đường, cống hiến cho các nhà toán học trong thiên hạ học tập." Lý Thế Dân càng nghe càng vui, Đại Đường xuất hiện phương pháp thần kỳ này, chắc chắn sẽ chấn động các quốc gia.

Lúc này, bên ngoài thư phòng truyền đến một giọng nói: "Bệ hạ,

năm vị đại nhân tra sổ sách đã trở về!" "Bệ hạ, năm vị đại nhân tra sổ sách đã trở về!" Giọng nói khiến Lý Thế Dân quay người lại, kích động nói: "Mau cho họ vào, trẫm muốn nghe kết quả!" Lý Thế Dân vừa rồi đã suy diễn "định luật Benford", biết Lý Khác dùng phương pháp này để tra sổ sách, cho nên rất nóng lòng muốn biết kết quả.

Năm vị đại thần quỳ trước mặt Lý Thế Dân, trình sổ sách trong tay cho ngài.

Lý Thế Dân trong lòng kích động, bởi vì việc vận dụng phương pháp toán học mới này, mới là mấu chốt!

Lý Thế Dân mở cuốn sổ sách mới ra xem, vừa xem vừa đọc theo.

"Chữ số đầu là một, nên chiếm hơn một phần mười, nếu vượt quá ba phần mười, thì có vấn đề, sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, chữ số đầu là một, lại vượt quá tám phần mười." Điều này có nghĩa là, Trường Tôn Vô Kỵ đã làm sổ giả!

Đã làm sổ giả, có thể biết Trường Tôn Vô Kỵ đã tham ô.

Những chi tiết này không cần phải tra nữa!

Lý Thế Dân phẫn nộ tột độ!

Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại tham ô, làm sổ sách giả đến mức này, e rằng số tiền tham ô vô cùng lớn.

Lý Thế Dân trước nay luôn đề xướng cần kiệm tiết kiệm, lại không ngờ người bên cạnh mình lại tham ô đến mức độ này!

Khiến ngài làm hoàng đế, còn mặt mũi nào đối diện với trăm họ thiên hạ?

Trẫm muốn làm một hoàng đế tốt, phải nghiêm trị tất cả tham quan, tất cả những gì liên quan đến tham ô, toàn bộ đều phải trọng phạt!

Lý Thế Dân biết rõ vụ án "Trường Tôn Vô Kỵ" tham ô, sau này người liên lụy chắc chắn không ít, thậm chí còn có quan hệ với các thế gia.

Lần này, cho các thế gia một đòn phủ đầu.

"Truyền chỉ!" Lý Thế Dân khôi phục lại uy nghiêm của hoàng đế ngày xưa, nhìn văn võ bá quan đang quỳ bái bên ngoài thư phòng, lạnh lùng nói: "Tước bỏ chức vị Thượng thư hữu phó xạ của Trường Tôn Vô Kỵ." Người của phe Trường Tôn Vô Kỵ, mặt mày tái mét.

Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại bị hạ bệ nhanh như vậy!

Thậm chí còn đang lo lắng, chuyện tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ có liên lụy đến mình không.

Đương nhiên, những người này cũng vẫn luôn theo dõi sát sao Lý Khác, cho rằng Lý Khác đã sử dụng thủ đoạn, mới biết Trường Tôn Vô Kỵ bị bãi chức!

Tiếc là, biết cũng vô ích.

Bởi vì Lý Khác tra ra Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, ngược lại lập được đại công.

Bất kể bây giờ tìm lý do gì, cũng khó mà ảnh hưởng đến Lý Khác.

Lý Khác đứng một bên, lại cảm thấy Lý Thế Dân đối xử với Trường Tôn Vô Kỵ quá nhẹ...

Trường Tôn Vô Kỵ tham ô nhiều tiền như vậy, kết quả Lý Thế Dân chỉ bãi chức vị của hắn!

Trừng phạt như vậy thực sự quá nhẹ, thậm chí còn giống như không trừng phạt.

Lý Khác biết, Lý Thế Dân làm vậy, hoàn toàn là để cho các thế gia một đòn phủ đầu.

Nhưng Lý Thế Dân không làm tuyệt, xử sự vẫn chừa lại một chút đường lui.

Cách làm này khiến Lý Khác rất không hài lòng, nếu là hắn!

Không chỉ muốn tước bỏ quan vị của Trường Tôn Vô Kỵ, thậm chí còn muốn tịch biên gia sản của hắn.

Phải tra ra, tất cả những người liên quan đến vụ án tham ô lần này, cuối cùng tịch biên gia sản của tất cả những người này, toàn bộ số bạc thu được đều sung vào quốc khố.

Lý Khác thở dài, cho rằng cách làm của Lý Thế Dân tuy khiến ngài trông giống một minh quân, nhưng thủ đoạn quá mềm, không đủ cứng rắn!

Lý Khác mấy lần đều không nhịn được, định xin Lý Thế Dân tịch biên gia sản của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhưng vừa thấy Phòng Huyền Linh và những người khác đều không có phản ứng gì, liền hủy bỏ yêu cầu.

Lý Khác tự nhiên sẽ không tự tìm phiền phức, huống chi chuyện này cũng không có lợi ích gì lớn đối với hắn.

Hắn cũng tin rằng, Lý Thế Dân làm vậy chắc chắn có lý do của mình.

"Lý Khác, lần này ngươi biên soạn ra phương pháp toán học mới, trong việc tra sổ sách đã lập được công lao to lớn, muốn thưởng gì, trẫm đều có thể cho!" Câu nói của Lý Thế Dân chỗ nào cũng đầy quyền mưu và nguy cơ.

Câu nói này chẳng qua là đang ám chỉ Lý Khác, bất kể ngươi đề xuất yêu cầu gì, trẫm đều có thể tuyệt đối đáp ứng!

Ví dụ như tịch biên gia sản của Trường Tôn Vô Kỵ!

Nhưng, chỉ cần là yêu cầu do ngươi đề xuất, cho nên không liên quan đến trẫm, có hậu quả gì ngươi tự xử lý.

Rõ ràng, là muốn dùng Lý Khác làm thương.

Lý Khác đâu có ngốc, vừa rồi Lý Thế Dân chỉ bãi quan chức của Trường Tôn Vô Kỵ, chứ không tịch biên gia sản, có nghĩa là Lý Thế Dân không muốn làm to chuyện này, đã chừa lại đường lui!

Nếu Lý Khác không tỉnh táo, cứ cứng đầu đâm vào tường, đó không phải là tự tìm đường chết sao?

Lý Khác sau khi suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng nói: "Bệ hạ, phương pháp toán học mới do nhi thần sáng tạo có thể phát huy một chút tác dụng cho Đại Đường, đó là vinh diệu của Đại Đường.

Nhưng tuyệt đối không phải là công lao của nhi thần, mà là kết quả bệ hạ nhiều năm bồi dưỡng.

Nhi thần không dám nhận công, chỉ hy vọng phương pháp toán học mới có thể lưu truyền bốn phương ở Đại Đường, mang lại tiện lợi cho thiên hạ." Lý Khác tự nhiên biết quảng bá phương pháp toán học mới, còn hữu dụng hơn nhiều so với việc được ban thưởng.

Lý Thế Dân lại cười, vạn lần không ngờ Lý Khác lại hiểu chuyện như vậy.

Chương 421

"Tốt, trẫm đồng ý, từ hôm nay bắt đầu sẽ quảng bá phương pháp toán học mới trên toàn quốc Đại Đường, ngoài ra, phương pháp mới của ngươi đã phát huy tác dụng cực lớn trong việc tra sổ sách, trẫm thưởng cho ngươi mười vạn lượng hoàng kim." Tuy Lý Thế Dân đề xướng cần kiệm tiết kiệm, nhưng khi cần ban thưởng thì một chút cũng không keo kiệt.

Vừa ra tay, liền là mười vạn lượng hoàng kim, Lý Khác trong lòng tự nhiên sung sướng, chỉ lo tiền này nên tiêu thế nào.

Lý Thế Dân ban thưởng xong, liền không ở lại trong phủ lâu, sau đó liền quay về hoàng cung.

Còn lại Lý Khác và các văn võ bá quan.

"Chúc mừng Ngô Vương, hạ hỷ Ngô Vương." Các quan viên khác bắt đầu chúc mừng Lý Khác.

Họ đều biết, lần này Lý Khác hiến ra phương pháp toán học mới, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy tra ra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu là họ, không mất một năm rưỡi, chắc chắn không tra ra được vấn đề gì!

Cho nên các văn võ bá quan này đều vô cùng bội phục Lý Khác.

Thậm chí bắt đầu xin Lý Khác chỉ giáo về vấn đề phương pháp toán học mới.

Chỉ tiếc, trí thông minh của các quan viên này không theo kịp Lý Khác.

Lý Khác liên tục giảng giải ba lần, họ vẫn không hiểu.

Hết cách, Lý Khác lấy cuốn sách mình đã soạn ra, bảo họ về xem.

Đương nhiên, bán sách tự nhiên phải lấy tiền, mỗi cuốn đều thu một khoản phí nhất định.

Các quan viên này đều lần lượt móc tiền ra, dù sao phương pháp toán học mới của Lý Khác đã được Lý Thế Dân khen ngợi.

Phương pháp lợi hại như vậy, bao nhiêu tiền cũng nguyện ý mua.

Không chỉ mua về xem, còn mua sách tặng người.

Dù sao bản gốc 《Thuật tân pháp》 của Lý Khác sau này chắc chắn sẽ trở thành một tồn tại lợi hại, cầm bản gốc này ra ngoài cũng sẽ cảm thấy rất có mặt mũi.

Lý Khác dựa vào bản gốc này cũng kiếm được một khoản nhỏ, đương nhiên vì bán quá chạy, dẫn đến sách toán học thiếu hàng, Lý Khác chỉ có thể bảo các quan viên này sau này quay lại.

Sau khi các quan viên này đi hết, Lý Khác cũng bắt đầu kế hoạch tiếp theo.

Hôm nay Lý Thế Dân bảo Lý Khác quảng bá phương pháp toán học mới trên toàn quốc Đại Đường.

Nhưng Đại Đường lớn như vậy, trạm đầu tiên nên đi đâu?

Thực tế, Lý Khác trong lòng đã có tính toán.

Hắn định mượn cớ quảng bá 《Thuật tân pháp》, đồng thời chiêu nạp một số nhân tài.

Dù sao hiện tại người có thể dùng bên cạnh thực sự quá ít.

Lý Khác không hề biết, lúc này phương pháp toán học mới trên đường phố đã trở thành cuốn sách bán chạy nhất.

Thậm chí đạt đến mức một cuốn sách khó tìm.

Người hầu của Lý Khác đi một vòng chợ, phát hiện mọi người đều đang thảo luận về phương pháp toán học mới của Lý Khác.

Vội vàng quay về báo cáo cho Lý Khác: "Ngô Vương, không hay rồi, không hay rồi." Lý Khác lúc này vừa đọc sách xong trong thư phòng, vừa nghe người hầu đột nhiên la lớn, tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Lý Khác đứng ở cửa thư phòng, nói: "Thời buổi nào rồi mà còn hoảng hốt như vậy?

Không phải đã nhiều lần nói với ngươi, làm việc phải trầm tĩnh ổn trọng, đừng vì chút chuyện nhỏ nhặt mà la lối om sòm." Người hầu vội vàng cúi đầu, lần này hắn đi một vòng chợ, phát hiện Lý Khác đã trở thành tài tử trong miệng trăm họ, thậm chí có người ngầm gọi Lý Khác là nhà toán học của Đại Đường.

Cho nên người hầu mới kích động như vậy vội vàng quay về báo cáo với Lý Khác, nếu là chuyện nhỏ bình thường, không đủ để khiến người hầu mất đi sự chừng mực.

"Hôm nay trên đường phố đều đang thảo luận về cuốn phương pháp toán học mới đó, đều nói cuốn sách này thần kỳ như thế nào, lại có thể trực tiếp khiến hoàng đế ngây người.

Trăm họ nói, sau này Đại Đường có cuốn phương pháp toán học mới này, những tham quan kia sẽ không dám tham ô nữa." Lý Khác không ngờ, trăm họ lại đưa ra đánh giá cao như vậy đối với phương pháp toán học mới.

Hoàn toàn coi phương pháp toán học mới là cuốn sách để xử lý tham quan.

"Thì ra là vậy." Lý Khác ngược lại tha thứ cho sự bốc đồng của hắn.

“Bây giờ cả đường phố đều muốn có cuốn sách này, tiếc là chỉ có quan lớn quý nhân mới có, dân thường trăm họ căn bản không có chỗ nào mua sách.” Nghe người hầu nói vậy, Lý Khác lại phát hiện ra một kế sinh nhai.

“Theo ta.” Lý Khác gọi người hầu vào thư phòng, sau đó dặn dò: “Tối nay đi tìm mấy người viết chữ đẹp, bảo họ đến đây chép sách cho ta.

Sau đó sáng mai, lại tìm một người đáng tin cậy đi bán sách, giá cả bình dân hóa là được.” Người hầu liên tục gật đầu, mỗi lần nghe Lý Khác nói xong, đều có một cảm giác đột nhiên lĩnh ngộ.

Cảm thấy Lý Khác nói thực sự quá hay!

Một cuốn sách kiếm được một lượng bạc, bán một trăm cuốn đã kiếm được một trăm lượng.

Huống chi với độ hot hiện tại của Lý Khác, e rằng phải bán được mấy chục triệu lượng!

“Chuyện này ngươi đi sắp xếp, tự nhiên sẽ có chỗ tốt, ngoài ra ta cho ngươi thêm một văn tiền hoa hồng cho mỗi cuốn sách.” Lý Khác sau đó bổ sung.

Nếu không cho người hầu một chút lợi ích, họ sao có thể toàn tâm toàn ý đi làm chuyện này.

“Ngô Vương xin hãy yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt chuyện này!

Tiểu nhân đi ra ngoài.” Người hầu cũng là một người nóng tính, nghe nói một cuốn sách có một văn tiền hoa hồng, đôi chân chạy nhanh như bay.

Lý Khác nhìn dáng vẻ bốc đồng của người hầu, không khỏi lắc đầu.

Lý Khác sở dĩ thuê người chép sách bán sách, mục đích chính không phải là để bán sách kiếm tiền.

Mà là muốn hình thành một loại phong trào trong dân gian!

Muốn để trăm họ cho rằng cuốn sách này, có thể tra ra quan tham ô!

Muốn để sau này những tham quan đó, một khi nghe thấy tên Lý Khác, phải sợ đến són ra quần.

Như vậy cũng có lợi cho việc trị lý nạn tham ô của Đại Đường.

Thứ hai, cũng có thể quảng bá phương pháp toán học mới ở Đại Đường, như vậy cũng có lợi cho việc thúc đẩy trình độ toán học của Đại Đường.

Lý Khác không hề biết, làm như vậy có ảnh hưởng cực lớn đến Đại Đường.

Lý Khác vừa chuẩn bị quay về thư phòng đọc sách, lại nghe thấy ngoài cửa có người gọi.

Chương 422

Ra ngoài xem, liền thấy Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai nữ nhân đến tìm.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao hai người lại cùng lúc đến tìm ta?" Lý Khác nhìn Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai nữ nhân, biết chắc chắn có chuyện xảy ra, thế là mời hai người vào phòng khách từ từ nói chuyện.

"Vào trong rồi nói, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều có cách giải quyết!" Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu gật đầu, sau đó liền đi theo sau Lý Khác.

Cùng lúc đó.

Vị Đỗ Như Hối bị Lý Khác chọc tức đến hộc máu ngất đi cuối cùng cũng tỉnh lại!

Đỗ Như Hối vừa tỉnh, phát hiện mình không ở trong triều mà đang nằm trên chiếc giường lớn của nhà mình.

"Xảy ra chuyện gì, ta không phải đang báo cáo tình hình với bệ hạ sao, tại sao lại nằm ở nhà!

Người đâu, người đâu." Đỗ Như Hối chuẩn bị xuống giường mặc quần áo, chỉ muốn lập tức quay về cung.

Nhưng vừa cử động, khí huyết quá mạnh khiến đầu có chút choáng váng.

"Đỗ đại nhân xin hãy tiếp tục dưỡng bệnh, nghỉ ngơi đối với thân thể của ngài có lợi ích rất lớn." Thái y lập tức bắt mạch cho Đỗ Như Hối, khi biết được tâm mạch của Đỗ Như Hối đã ổn định, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Như Hối vội muốn về cung, vội vàng xin thái y: “Ta có đại sự muốn bẩm báo bệ hạ, hãy để ta đi gặp bệ hạ đi.” Đỗ Như Hối vô cùng kích động, không hề biết trong nửa ngày ngắn ngủi, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thái y lắc đầu: “Thân thể hiện tại của Đỗ đại nhân, e rằng không thể ra ngoài, nếu có chuyện quan trọng, có thể giao cho người tin cậy đi làm, hoặc là để ta chuyển lời cho bệ hạ là được.” Đỗ Như Hối liên tục lắc đầu: “Chuyện này trừ ta ra, bất kể ai đi cũng sẽ mất đầu, đều tại ta không hoàn thành việc mà bệ hạ giao phó.” Thái y cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao Đỗ Như Hối lại vội muốn gặp hoàng đế như vậy.

“Đỗ đại nhân, nếu trong lòng có chuyện gì có thể nói với hạ quan, có lẽ ta có thể giúp được.

Còn về việc ra ngoài, ta thấy nên miễn đi, bệ hạ dặn ta chăm sóc ngài.

Ta không thể kháng chỉ.” Đỗ Như Hối không ngờ hoàng đế lại tốt với mình như vậy, mình bị bệnh, hoàng đế còn sắp xếp một thái y ở bên cạnh chăm sóc.

Khiến ông ta cảm thấy vô cùng ấm áp, liền nói: “Đội ơn thánh ân, không quên ơn hoàng đế.” Nói xong, Đỗ Như Hối lại nhớ đến chuyện bị Lý Khác chọc tức.

“Ta đã nhiều lần đến núi tuyết tìm Ngô Vương, hy vọng Ngô Vương có thể ra mặt giải quyết ‘chuyện kia’, để giảm bớt sự cấp bách của triều đình, sự cấp bách của bệ hạ!

Nhưng không ngờ, Ngô Vương nhiều lần trốn tránh, không màng đến việc triều đình gấp như lửa đốt, ta trong lòng lo lắng lại đến phủ Ngô Vương, lại từ người hầu được biết tin tức mới, thì ra Ngô Vương trốn tránh ta, chỉ là để đi hẹn hò với một cô nương!!” Đỗ Như Hối vừa nói đến chuyện này, liền phun ra một ngụm máu tươi, khiến

thái y vội vàng ra tay bắt mạch.

Thái y vô cùng kinh ngạc, vì lúc này mạch tượng của Đỗ Như Hối rất phức tạp.

"Đỗ đại nhân, đừng vội, đừng vội, có chuyện gì từ từ nói." Thái y vội vàng đưa chén thuốc đã chuẩn bị sẵn cho Đỗ Như Hối uống!

Đỗ Như Hối uống một ngụm, bệnh tình mới thuyên giảm.

Đỗ Như Hối vừa thở hổn hển, lại tiếp tục: "Ngô Vương này thực sự quá đáng ghét, ta ba lần bốn lượt đi tìm, hắn lại không vì triều đình lo lắng, cũng không vì bệ hạ phân ưu, chỉ biết đi hẹn hò với cô nương, còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa, Đại Đường xuất hiện một kẻ ngông cuồng như vậy, ta đau lòng căm hận, ta vì bệ hạ mà cảm thấy đau khổ." Thái y càng nghe càng thấy không đúng, sau đó nói một câu: "Đỗ đại nhân vừa nói, có phải là Ngô Vương Lý Khác không?" Đỗ Như Hối vừa nghe càng tức giận hơn: "Không sai, ta đang nói về cái tên chuyên chọc tức người khác Lý Khác.

Thật là thành sự không đủ, bại sự có thừa, vừa nhắc đến là ta đã nổi nóng.

Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ dạy lại hắn cách làm người!" Thái y ho khan mấy tiếng, sau đó nói: "Đỗ đại nhân bây giờ muốn giáo huấn vị Lý Khác kia, hiện tại hắn là công thần của Đại Đường!!" "Công thần!

Công thần cái quái gì, nếu hắn là công thần, ta Đỗ Như Hối đập đầu vào tường chết cho rồi." Đỗ Như Hối nghĩ đến việc Lý Khác ba lần bốn lượt cho mình leo cây, sớm đã hận Lý Khác đến tận xương tủy, huống chi trong lúc hôn mê, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cho nên đối với Lý Khác có chút hiểu lầm cũng là bình thường.

Thái y tiếp tục: “Trong lúc Đỗ đại nhân hôn mê, bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn.

Ngô Vương Lý Khác đã sáng tạo ra phương pháp toán học mới, tra ra Trường Tôn Vô Kỵ làm sổ giả.

Chỉ dùng nửa canh giờ, chuyện này được văn võ bá quan gọi là kỳ tích.” Đầu óc Đỗ Như Hối nổ vang một tiếng, một luồng khí huyết lại muốn dâng lên tận tim.

“Bệ hạ và văn võ bá quan dùng cả một ngày trời cũng không thể tra ra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ có vấn đề, Lý Khác dùng nửa canh giờ, thái y, đừng dọa ta?

Ta đang nằm mơ sao?” Đỗ Như Hối vội vàng tự tát mạnh một cái, cảm nhận sâu sắc cơn đau rát trên má, mới biết mình không phải đang nằm mơ.

Thái y lại tiếp tục: “Sau khi Lý Khác tra ra Trường Tôn Vô Kỵ làm sổ giả tham ô, bệ hạ đã cách chức quan vị của Trường Tôn Vô Kỵ, còn thưởng cho Lý Khác mười vạn lượng hoàng kim.” Đỗ Như Hối tức đến lùi lại mấy bước, ông ta biết Lý Thế Dân đề xướng cần kiệm tiết kiệm, nhưng vạn lần không ngờ, Lý Thế Dân đối với Lý Khác lại hào phóng như vậy, vừa ra tay liền là mười vạn lượng hoàng kim!

Thật là một bút tích lớn.

Đỗ Như Hối lúc này mới phản ứng lại: “Không đúng, cái tên chuyên chọc tức người khác đó làm sao có bản lĩnh như vậy, trong vòng nửa canh giờ tra ra sổ sách có vấn đề?” Ban đầu, Đỗ Như Hối cũng cảm thấy có vấn đề, nếu Lý Khác biết cách tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ, tại sao lúc đầu lại không đồng ý?

Lẽ nào Lý Khác cố tình không đáp ứng?

Đỗ Như Hối nhớ lại, mỗi lần đi tìm Lý Khác, hắn đều có thể lảng

tránh, nào là đi săn, làm việc khác, đủ mọi cách chuyển chủ đề, thậm chí cuối cùng còn đi hẹn hò với gái.

Có thể thấy Lý Khác hoàn toàn không đặt ông vào mắt.

"Chẳng lẽ vì Lý Khác ghét ta, nên mới không chấp nhận lời mời của ta?" Bị Lý Khác ghét, trong lòng Đỗ Như Hối lại cảm thấy vô cùng ấm ức.

Nghĩ đến đây, Đỗ Như Hối cũng phun ra một ngụm máu.

Thái y một phen kinh hoảng, nếu Đỗ Như Hối xảy ra chuyện, hoàng đế chắc chắn sẽ trách tội.

"Đỗ đại nhân, không cần áy náy tự trách, Lý Khác đã giải quyết được vấn đề tra sổ sách, bên phía Bệ hạ tự nhiên sẽ không trách tội, ngài cũng không cần phải áy náy." Thái y tưởng rằng Đỗ Như Hối vì không thể hoàn thành nhiệm vụ của hoàng đế nên mới áy náy tự trách.

Căn bản không phải, Đỗ Như Hối là vì bị Lý Khác ghét bỏ mà cảm thấy đau khổ!

"Đều là lỗi của ta, cho nên Ngô Vương mới xa lánh ta." Đỗ Như Hối tinh thần sa sút, trông rất đau khổ.

Thái y liên tục lắc đầu, cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chưa từng thấy căn bệnh nào bị người ta chọc tức đến hộc máu cả.

Đỗ Như Hối là trường hợp đầu tiên.

Trong lòng thái y, ngược lại rất khâm phục Lý Khác.

"Ngô Vương này thật không đơn giản, lại có thể khiến Đỗ đại nhân tức đến mức này." Thái y nhìn bộ dạng hộc máu đau khổ của Đỗ Như Hối, cũng thật sự không có cách nào cứu chữa.

Nếu Đỗ Như Hối cứ tiếp tục không thông suốt, e rằng sớm muộn

cũng uất ức mà chết.

Đến lúc đó hoàng đế trách tội, lại biết trả lời thế nào.

Chẳng lẽ nói, Đỗ đại nhân bị Ngô Vương Lý Khác làm cho tức chết?

Trong lòng thái y, sắc mặt càng thêm khó coi, bèn lấy thuốc đưa cho Đỗ Như Hối uống: "Đỗ đại nhân, đây là chút thuốc an thần, sau khi uống sẽ tốt cho cơ thể." Đỗ Như Hối vội vàng uống thuốc, uống xong liền nằm trên giường ngủ thiếp đi.

"Thuốc thật hiệu nghiệm, vừa uống xong đã ngủ rồi." Đỗ Như Hối đắp chăn lên, rồi một mình đi ra ngoài.

Vừa đi vừa lắc đầu: "Lý Khác thật lợi hại, lại có thể làm cho Đỗ đại nhân nằm trên giường, chậc chậc, thật không đơn giản, không đơn giản a…" … Ở một nơi khác.

Phủ Ngô Vương.

Chương 423

Sảnh khách.

Lý Khác, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca ba người ngồi cùng nhau bàn bạc sự tình.

Từ lúc hai nàng vào sảnh khách, sắc mặt vẫn luôn âm trầm, vẻ mặt đau khổ.

Nhưng lại cứ không nói đã xảy ra chuyện gì, khiến Lý Khác có chút khó chịu.

Mười phút trôi qua, hai nàng vẫn không nói một lời.

Lý Khác nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" "Ba của ta…" Lý Anh Ca thấy Phòng Phụng Châu mãi chưa mở miệng.

Lý Khác nhìn Lý Anh Ca: "Ta thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn rồi, ta thấy vẻ mặt các nàng đều rất đau khổ." "Haiz." Lý Anh Ca thở dài một hơi, rồi lại lắc đầu.

Vẻ mặt muốn nói lại thôi, thực sự khiến Lý Khác không vui.

"Nếu không nói nữa, ta đi đây." Lý Khác tuy không phải người nóng tính, nhưng bị người ta trêu tức hết lần này đến lần khác, trong lòng như bị cào ngứa, tâm trạng càng khó chịu đến cực điểm!

Lý Anh Ca lại thở dài một tiếng, rồi quay mặt đi.

Lý Khác thật sự cạn lời, có chuyện gì không thể nói thẳng ra, cứ thở dài than ngắn như vậy có ích gì?

Lý Khác lại nhìn sang Phòng Phụng Châu, xem ra lần này chỉ có thể để Phòng Phụng Châu lên tiếng!

“Lý Anh Ca không nói, nàng nói được rồi chứ?” Lý Khác thật sự sắp không chịu nổi rồi, bị chuyện này làm cho lòng dạ rối bời.

Phòng Phụng Châu lại thở dài mấy tiếng, rồi mới nói: “Chuyện này rất đáng giận, ta và Anh Ca đã nói cho mấy người nghe, nhưng không ai tin, ta sợ nói cho huynh rồi, huynh cũng không tin.” Lý Khác nhàn nhạt nói: “Mau nói đi, ta không giống những người khác.” Phòng Phụng Châu lại nhìn Lý Anh Ca: “Anh Ca, hay là muội nói đi.” Lý Khác thật sự không hiểu hai nữ nhân này rốt cuộc đang làm gì.

“Không nói nữa là ta đi thật đấy…” Lý Khác rất cạn lời, vốn dĩ tâm trạng đang rất căng thẳng, bị hai người này làm cho chẳng còn chút hứng thú nào.

Lý Anh Ca lúc này mới nói: “Để ta nói, để ta nói.” Lý Khác lúc này mới ở lại.

“Sự tình là thế này, con của một người bạn chung của ta và Phụng Châu tên là Khâu Oánh Oánh đã mất tích mấy ngày rồi, ba chúng ta đã tìm kiếm rất lâu ở khu vực gần phủ, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích con của Khâu Oánh Oánh.” Lý Anh Ca tiếp tục: “Sau đó chúng ta lại đi báo quan, nhưng quan phủ lại bảo chúng ta tìm thêm vài ngày nữa, thời gian chưa đủ, không báo án được.” Lúc này, Phòng Phụng Châu mở miệng: “Sau đó ta lại nói chuyện này với cha ta, nhưng ông ấy cũng không tin, bảo ta đừng đoán mò, trẻ con có thể ham chơi, bụng đói sẽ tự khắc ra ngoài.” Phòng Phụng Châu sắp khóc đến nơi.

Lý Khác nghe thấy có chút kỳ lạ, bạn thân mất con tìm không thấy, sao hai người này lại sống dở chết dở thế?

Chẳng lẽ, đứa trẻ là do Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca làm mất?

Nếu không, phản ứng của họ sao lại lớn như vậy?

“Con của Khâu Oánh Oánh là do hai người làm mất?” Lý Khác

đoán.

Tuy rằng cũng không có bằng chứng xác thực cho chuyện này.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, hắn liền biết ngay, chắc chắn là Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đã làm mất con của người ta.

Sau đó tìm khắp nơi không thấy người, lại đi báo quan, kết quả quan phủ không thụ lý.

Nói với người nhà, cũng không ai tin chuyện này là thật.

Cuối cùng, thực sự không chịu nổi nữa mới tìm Lý Khác giúp đỡ.

"Sao huynh biết!" Phòng Phụng Châu kinh ngạc nhìn Lý Khác, không ngờ Lý Khác lại thần kỳ đến vậy.

Dù Lý Khác không có mặt tại hiện trường, nhưng những gì hắn nói đều là chuyện đã xảy ra, cứ như thể Lý Khác đã tận mắt chứng kiến.

Lý Anh Ca cũng bị dọa, không ngờ Lý Khác suy luận lại chính xác đến vậy, toàn bộ quá trình không có một chút sai sót nào, cứ như thể Lý Khác cũng tham gia vào chuyện này: "Huynh cũng quá thần kỳ rồi, chuyện này hai chúng ta chưa từng nói với ai, sao huynh biết được?" Lý Khác lắc đầu rồi nói: "Ta nhắm mắt cũng đoán ra được." Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca cũng lắc đầu theo, cảm thấy Lý Khác quá ra vẻ rồi.

Nhưng, không thể không thừa nhận thực lực của Lý Khác.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao đây, con của Khâu Oánh Oánh giờ không thấy đâu, chúng ta đều lo chết đi được, nếu không tìm được đứa bé, sau này ta không còn mặt mũi nào đi gặp Khâu Oánh Oánh nữa." Lý Anh Ca vừa nói vừa khóc.

Phòng Phụng Châu cũng mặt mày ủ rũ: "Đều tại ta, lúc đó vốn dĩ đang bế Tiểu Linh Linh ra ngoài chơi, kết quả trên đường thấy có người bán nước hoa, nước hoa của nước khác, ta ngửi thấy rất thơm, bèn xuống chọn lựa.

Đều tại ta nhất thời sơ suất, nếu không tuyệt đối sẽ không để Tiểu Linh Linh đi lạc." Nói đến đây, Phòng Phụng Châu cũng không kìm được mà rơi lệ.

Giống như Lý Anh Ca, đều là vì áy náy và tự trách mà rơi lệ.

Nhìn hai nàng đau lòng như vậy, trong lòng Lý Khác cũng không vui, bèn nghĩ cách giúp họ tìm con của Khâu Oánh Oánh.

"Đừng vội khóc, có lẽ ta có thể giúp các nàng tìm con của Khâu Oánh Oánh." Lý Khác tỏ ra rất tự tin, lời nói của hắn nghe càng không giống như đang nói đùa.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đều đầy mong đợi nhìn Lý Khác, đồng thanh nói: "Có thật không." Hai nàng nghe được tin này, vui mừng nhảy cẫng lên.

Nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, muốn thực sự tìm được người thì khó hơn nhiều.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca trước đó đã thử vô số cách, gần như đã tìm khắp các hang cùng ngõ hẻm có thể tìm, nhưng vẫn không thấy bóng người.

Một đứa trẻ năm tuổi, dù trốn, cũng không thể chạy xa như vậy.

Nếu là cố ý trốn, lúc bụng đói cũng sẽ chạy ra ngoài.

Nhưng, bây giờ đã qua một ngày một đêm, đứa trẻ vẫn chưa xuất hiện.

Điều này cho thấy, không phải là tìm một nơi nào đó để trốn.

Mà là thật sự đã xảy ra chuyện.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca vừa nghe Lý Khác có cách tìm người, trong lòng càng thêm cảm động.

Nhưng vấn đề là tìm như thế nào?

Muốn tìm một đứa trẻ đã mất tích một ngày một đêm, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lúc này, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đều nhìn Lý Khác, hy vọng hắn có thể đưa ra một ý kiến khiến họ hài lòng.

"Đưa ta đến nơi đứa trẻ mất tích." Lý Khác nói.

Tuy rằng thời cổ đại không có phương pháp nào để làm… Nhưng dùng phương pháp hiện đại để tìm tung tích đứa trẻ, chắc là có cách.

Phòng Phụng Châu thì thất vọng: "Đã một ngày một đêm rồi, tìm lại từ đầu cũng khó." Lý Khác nói: "Ta tự có cách, nói cho ta địa điểm đi." Phòng Phụng Châu lắc đầu: "Ta định ngày mai sẽ chặn kiệu của hoàng đế, nếu quan phủ không quản được, ta sẽ để hoàng đế giúp ta tìm." Lý Anh Ca vội nhắc nhở Phòng Phụng Châu: "Hoàng đế mỗi ngày bận rộn quốc sự, làm sao có thời gian xử lý chuyện trẻ con mất tích, chúng ta hãy nghe xem Lý Khác có cách gì không đã, biết đâu thật sự có diệu kế, có thể giúp chúng ta tìm được Tiểu Linh Linh." Phòng Phụng Châu nghe Lý Anh Ca khuyên, tâm trạng tốt hơn một chút: "Được." Sau đó, Phòng Phụng Châu liền nói cho Lý Khác biết địa điểm chính xác Tiểu Linh Linh mất tích ngày hôm qua.

Lý Khác ghi nhớ rõ ràng địa điểm đứa trẻ mất tích xong, lại nói: "Hai người về trước đi, ta vừa có phát hiện sẽ lập tức báo cho các nàng." Phòng Phụng Châu ban đầu không chịu đi, nói: "Ta không đợi được, sau khi về, ta sẽ lập tức để【Vũ Điệp Võng】bắt đầu điều tra, ta không tin lật tung cả thành Trường An lên, lại không tìm được Tiểu

Linh Linh.” 【Vũ Điệp Võng】là tổ chức tình báo độc nhất vô nhị của Phòng Phụng Châu.

Tổ chức này do một tay Phòng Phụng Châu tạo ra, mục đích ban đầu là để Phòng Phụng Châu giúp Lý Khác điều tra vụ tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ… Bây giờ, Vũ Điệp Võng đã trở thành một tổ chức tình báo có quy mô không nhỏ ở thành Trường An.

Thông thường chỉ có chuyện lớn, Phòng Phụng Châu mới điều động tổ chức này.

Chương 424

Nhưng lần này, vì tìm con của bạn thân, không thể không sử dụng đến Vũ Điệp Võng.

Thậm chí, vừa rồi, nếu Lý Khác ngày mai không tìm được người, nàng còn định đi chặn kiệu của hoàng đế, muốn Lý Thế Dân giúp tìm người!

Nữ tử này vừa có dũng vừa có mưu, Lý Khác cũng vô cùng khâm phục.

Dĩ nhiên rồi.

Lý Khác cũng hiểu rõ, lý do Phòng Phụng Châu thành lập Vũ Điệp Võng, hoàn toàn là nhờ một cuộc nói chuyện vô tình của Lý Khác.

Lý Khác lúc đó đã nói với Phòng Phụng Châu: "Nếu cả nước có thể thành lập một mạng lưới tình báo hoàn chỉnh, đến lúc đó tham quan ô lại đều có thể dễ dàng bắt được, có mạng lưới tình báo này theo dõi, những người đó cũng không thể tham ô được." Phòng Phụng Châu chính vì câu nói đó của Lý Khác, mới nảy ra động cơ thành lập Vũ Điệp Võng.

Lần đầu tiên thành lập Vũ Điệp Võng là để điều tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ.

Khi Vũ Điệp Võng phát huy tác dụng, dã tâm của Phòng Phụng Châu hiển nhiên càng lớn hơn.

Nàng hy vọng có thể lợi dụng Vũ Điệp Võng để làm nhiều việc hơn.

Ví dụ như lần này, nàng định huy động sức mạnh của Vũ Điệp Võng, để tìm một đứa trẻ!

Lý Anh Ca thì lại tin tưởng Lý Khác: "Huynh chắc chắn có cách tìm được Tiểu Linh Linh đúng không?" Lý Khác gật đầu, không cần dùng đến tình báo của Vũ Điệp Võng, hắn cũng có cách tìm được đứa trẻ mất tích.

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian.

"Trong tay muội đang cầm gì vậy?" Lý Khác nhìn thấy trong tay Lý Anh Ca cầm một chiếc giày trẻ con.

"Là giày vải của Tiểu Linh Linh trước khi mất tích." Lý Anh Ca vừa nghĩ đến chuyện con của bạn thân mất tích, trong lòng lại buồn bã.

Lý Khác xin chiếc giày, rồi nói với hai nàng Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu: "Các nàng về nghỉ ngơi trước đi, có tin tức ta sẽ lập tức thông báo." Hai nàng cũng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể đặt mọi hy vọng vào Lý Khác.

Sau khi tiễn hai nàng đi, người hầu lại đến báo cáo.

"Chủ nhân, ta đã mời mười người đọc sách, chữ viết của họ rất đẹp, vì reo hò cho việc chủ nhân tra ra quan lại tham ô, họ sẵn lòng giảm tiền công, thậm chí chép sách miễn phí cho chủ nhân." Lý Khác vạn lần không ngờ, việc dùng Thuật Tân Pháp tra ra Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, lại được dân chúng truyền miệng, vô hình trung đã mang lại cho hắn danh tiếng tốt.

"Chủ nhân, họ đều muốn xem người anh hùng tra ra tham quan trông như thế nào, có thể thấy họ cực kỳ sùng bái chủ nhân." "Ồ?

Có chuyện như vậy sao, đi xem thử." Lý Khác cũng muốn gặp những người chép sách này, vừa rồi nghe người hầu nói, những người này lại còn không cần tiền.

Đại Đường mà có thêm mấy người tốt như vậy, thiên hạ đã sớm

thái bình rồi.

Lý Khác nhanh chóng đến thư phòng, người hầu đã sớm bày năm chiếc bàn trong thư phòng.

Những người chép sách đều là những sĩ tử đang mưu cầu công danh.

Có một thân hoài bão, nhưng nhiều lần thi trượt, bây giờ phải dựa vào việc chép sách để mưu sinh, cuộc sống cũng khá nghèo khổ.

Tuy cuộc sống nghèo khổ, nhưng người nghèo chí không nghèo, đối với tham quan của Đại Đường hận đến tận xương tủy.

Họ đều hy vọng sau khi đỗ đạt công danh, có thể tự mình điều tra tham quan ô lại của Đại Đường.

Nhưng thực lực không đủ, nhiều lần thi không đỗ, nên đối với những kẻ đó cũng đành bó tay, bây giờ Lý Khác nhân danh quảng bá Thuật Tân Pháp, đã tra ra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trận chiến này, trong lòng đông đảo sĩ tử, đều đã trở thành một kỳ tích anh hùng!

"Bái kiến Ngô Vương!" "Bái kiến Ngô Vương!" "Bái kiến Ngô Vương!" "…" Những người chép sách này thấy Lý Khác liền lập tức quỳ xuống.

Lý Khác trong lòng họ, chẳng khác nào một vị thần.

Đặc biệt là việc Lý Khác dùng "Thuật Tân Pháp" để tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ… Chiêu này, thực sự dùng quá đúng lúc, có thể thấy Lý Khác không chỉ có dũng có mưu, mà còn thông minh đến cực điểm!!

"Các vị, không cần khách sáo, mời ngồi, mời ngồi." Lý Khác bình thường cũng không có vẻ kiêu căng, nhưng vì là Ngô Vương, nên

người khác đều không dám thân cận với hắn.

"Ngô Vương, quả nhiên khiêm tốn lại bình dị gần gũi, là người ưu tú nhất trong tất cả các vương tử!" "Ngô Vương, chính là thiên tài của Đại Đường, trăm năm có một, nghìn năm khó gặp, vạn năm mới xuất hiện." "Ngô Vương, là tấm gương của chúng ta!" "…" Lý Khác cũng có chút bất ngờ.

Những người này bình thường không đọc sách, hóa ra toàn bộ công phu đều dùng vào việc nịnh nọt.

Chẳng trách nhiều lần thi không đỗ, hóa ra đều có nguyên nhân.

Lý Khác lần này, ngoài việc gặp mặt những người chép sách này, còn muốn nhân cơ hội này xem trong đó có nhân tài hay không.

Nhưng sau khi xem xong, Lý Khác có chút thất vọng.

Năm nay muốn tìm một nhân tài còn khó hơn lên trời.

Hơn nữa, nếu thật sự có kỳ tài, có lẽ cũng sẽ không đến mức phải đi chép sách.

Trong lòng Lý Khác, cũng đã từ bỏ ý định tìm kiếm nhân tài.

Hắn cũng không tán gẫu nhiều với đám người chép sách, chỉ giao cho họ một số nhiệm vụ.

Tuy những người này không cần tiền công, nhưng Lý Khác thấy họ ăn mặc rách rưới, có lẽ đều đang đói bụng, bèn hứa hẹn.

Chép xong sách, tiền công gấp đôi.

Ngoài ra còn bao ba bữa một ngày, buổi tối có đồ ăn khuya.

Đám người chép sách vừa nghe, liền ngẩn người.

Vốn dĩ họ mang tâm thế chép sách miễn phí… không ngờ cuối cùng lại biến thành tiền công gấp đôi!

Thật quá sướng rồi.

Ngô Vương này cũng quá hào phóng rồi.

"Đa tạ Ngô Vương!!" "Đa tạ Ngô Vương!" "Đa tạ Ngô Vương!" "…" Lý Khác chỉ sợ những người này đói bụng, ảnh hưởng đến việc chép sách.

Lỡ có ai đói ngất xỉu ở đây, đến lúc đó truyền ra ngoài, e rằng sẽ thành Ngô Vương ngược đãi người đọc sách… Huống hồ, Lý Khác hiện tại đang quảng bá chiêu mộ nhân tài, cho tiền công gấp đôi, nâng cao đãi ngộ, một mặt là để nói cho người bên ngoài biết, làm việc cho Lý Khác ta, đãi ngộ nhất định sẽ tốt hơn người khác!

Cách làm của Lý Khác tự nhiên khiến những người chép sách này vô cùng cảm kích.

Vốn chỉ mong kiếm bữa cơm no bụng, không ngờ bây giờ tiền công còn tăng gấp đôi, lập tức động lực tràn trề, bèn cầm bút mực bắt đầu viết.

"Chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của Ngô Vương!" "Chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của Ngô Vương!" "Chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của Ngô Vương!" "…" Những người chép sách này từng người một lớn tiếng hô hào.

Lý Khác giao nhiệm vụ cho những người chép sách xong, liền cùng người hầu đi đến sân trong.

"Chủ nhân, con chó già mà ngài muốn tìm đây, con chó này đã mười tuổi rồi, khứu giác và thể lực các phương diện đều rất tốt." Người hầu chỉ vào con chó lông vàng đang trốn dưới gốc cây ngủ.

Chương 425

Lý Khác hỏi: "Con chó này từng ở nha môn một thời gian?" "Thưa chủ nhân, con chó này từng cùng ngỗ tác ở nha môn phục vụ, nhưng vì nó không nghe lời, thường xuyên chạy ra ngoài tìm chó cái, nên bị nha môn bỏ rơi.

Ta thấy nó đáng thương, nên đã nhận nuôi.

Hy vọng chủ nhân không trách phạt ta." Lý Khác lấy ra năm hoàng kim đưa cho người hầu: "Năm hoàng kim này cầm lấy đi!" Người hầu dù có ngốc đến đâu, cũng biết Lý Khác đang thưởng cho mình.

"Chủ nhân, quá quý giá rồi, ta không thể nhận được." Một người hầu tiền công mới có bao nhiêu?

Lý Khác bây giờ lấy ra năm hoàng kim, có thể bằng ba năm tiền công của người hầu rồi.

Cũng chẳng trách người hầu không dám nhận, làm người hầu vì chủ nhân làm việc, đột nhiên xuất hiện một khoản tiền lớn như vậy, làm sao có thể nhận được.

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu của Lý Khác, người hầu mới nhận tiền.

Người hầu cũng âm thầm thề, sau này nhất định sẽ càng bán mạng làm việc cho Lý Khác, tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của hắn.

Lý Khác lần này thưởng cho người hầu, chủ yếu là vì người hầu đã làm được một việc đúng đắn.

Lý Khác đang tìm một con chó già, để tìm tung tích con của Khâu Oánh Oánh.

Lý Khác đưa chiếc giày cho con chó già ngửi, con chó có phản ứng

nghề nghiệp, lập tức mở mắt, rồi bắt đầu đi.

"Ồ, không ở hiện trường, cũng có thể ngửi thấy mùi sao?" Lý Khác kéo dây xích chó, vừa đi vừa dắt.

Con chó lông vàng nhanh chóng đi ra khỏi phủ Ngô Vương, và đi đến nơi Phòng Phụng Châu làm mất đứa trẻ ngày hôm qua.

"Không hổ là chó từ nha môn ra, mũi chó vô cùng thính.

Trực tiếp từ trong phủ tìm đến đây." Rất nhanh, con chó lông vàng lại bắt đầu hành động.

Vẫy đuôi chậm rãi đi về bốn phía, rất nhanh đã di chuyển.

Lý Khác chỉ cần kéo dây xích là được, còn con chó lông vàng đi đâu, những điều đó hắn không thể kiểm soát.

Con chó lông vàng đi một vòng trong chợ, rồi tiểu một bãi trên phố chợ.

Tên này suýt nữa tìm một chỗ ngủ thiếp đi.

May mà lúc Lý Khác ra ngoài, tiện thể xin người hầu một khúc xương heo, nếu không con chó lông vàng đã sớm không làm nữa rồi.

Chỉ cần con chó lông vàng mệt, Lý Khác liền lấy xương ra cho nó ngửi.

Con chó lông vàng lập tức có động lực.

"Ai đó, lén lút ở chợ làm gì vậy?" Không xa, một giọng nói chậm rãi truyền đến.

Lý Khác quay đầu nhìn lại, người nói là một thanh niên.

Thanh niên tên là Vương Vĩ, cháu trai của Vương Khuê.

Lý Khác nhẹ giọng nói: "Là ta." Vương Vĩ vừa thấy Lý Khác, vội vàng hành lễ với hắn: "Không biết Ngô Vương ở đây, thất lễ rồi."

“Nửa đêm nửa hôm ở đây làm gì?” Lý Khác cũng thấy kỳ lạ, Vương Vĩ không có việc gì không ở trong phủ, lại chọn lúc nửa đêm chạy ra ngoài, chẳng lẽ có chuyện gì khác?

Vương Vĩ ấp a ấp úng, tùy tiện tìm một lý do để qua loa.

“Gần đây tâm trạng không tốt, nên ra ngoài đi dạo, tiện thể tản bộ, không ngờ lại gặp được Ngô Vương ngài.” Vẻ mặt của Vương Vĩ đã bán đứng hắn, chắc chắn có chuyện gì đó giấu giếm.

Lý Khác không nói một lời, giả vờ như không biết gì.

“Thật trùng hợp, ta cũng tâm trạng không tốt, ra ngoài dắt chó đi dạo.” Lý Khác nhàn nhạt nói.

Vương Vĩ vừa nghe, suýt nữa phun máu.

Hắn cảm thấy Lý Khác đang cố ý chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Dắt chó đi dạo này, không phải đang mắng hắn sao?

Nụ cười trên mặt Vương Vĩ biến mất hoàn toàn, chỉ nói: “Ngô Vương thật có nhã hứng, ta không làm phiền nữa, xin cáo từ trước.” Vương Vĩ đi rất vội vàng, dường như đang cố ý che giấu điều gì.

Lý Khác vốn không nghi ngờ Vương Vĩ, nhưng con chó lông vàng lại đi theo hắn, dường như Vương Vĩ có liên quan đến vụ bắt cóc trẻ em.

“Không ngờ, lại có thể gặp được người liên quan trên phố, có chút thú vị.” Thế là Lý Khác lén lút đi theo sau Vương Vĩ.

Vương Vĩ vội vàng rời đi, nhưng không về nhà ngay, mà đến thanh lâu gần đó.

Nửa giờ sau, Vương Vĩ lại đến sòng bạc.

Cuối cùng lại đến tửu lâu, uống say mèm mới về nhà.

Lý Khác liên tục lắc đầu, Vương Vĩ này có lẽ cũng không thành được việc lớn.

Khi người khác đang miệt mài đèn sách để thi đỗ công danh, hắn lại ra vào thanh lâu, sòng bạc và tửu lâu.

Vương Vĩ nhiễm phải những thói hư tật xấu này, tương lai còn có thể có tiền đồ gì?

Vương Vĩ đi đến trước cửa phủ thì ngã sấp xuống, một bộ dạng thất bại.

E rằng tương lai cũng sẽ không có thành tựu gì.

Con chó lông vàng lại đi theo vào trong, Lý Khác vội vàng kéo lại, tuy Vương phủ không có ai canh gác, nhưng mạo muội đi vào cũng không hay.

Lý Khác đợi một lúc bên ngoài tường Vương phủ, đợi đến khi không có ai mới dắt con chó lông vàng vào.

Con chó lông vàng vừa vào Vương phủ, liền ngửi theo mùi đến sân sau của Vương gia.

Sân sau là một mảnh đất trống, càng kỳ lạ hơn là, lại không trồng gì cả.

Dưới ánh trăng, có thể thấy rõ đất trên mặt đất là mới.

Nghĩa là, đất này đã bị người ta đào lên.

Lý Khác có thể ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Mùi đó, càng giống như máu người.

Lý Khác đưa tay ra, đào trên đất, rất nhanh đã đào ra được một số thi thể.

Đây đều là thi thể trẻ em.

Chương 426

Tuy không phải con của Khâu Oánh Oánh, nhưng cũng là con của người khác.

Lý Khác sau đó lại phát hiện thêm mấy thi thể trẻ em nữa.

Trong lòng vô cùng tức giận.

Ở một quốc gia giàu có như Đại Đường, lại xảy ra chuyện táng tận lương tâm như vậy, ngay cả trẻ em cũng dám giết, những người này không phải điên rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Khác một trận kích động, chỉ muốn xông vào giết chết Vương Vĩ.

"Vương Vĩ này quả thực không phải người, giết nhiều trẻ em như vậy, cuối cùng còn chôn thi thể ở sân sau!" Lý Khác cuối cùng cũng không hành động bốc đồng, hắn chôn thi thể lại vào đất, và làm một ký hiệu đơn giản.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng sủa nhẹ của con chó lông vàng.

Lý Khác đi đến bịt miệng nó lại, nhìn vào trong phòng chứa củi, lại có một đứa trẻ!

Đứa trẻ này mặc quần áo giống hệt như đứa trẻ mất tích mà Phòng Phụng Châu miêu tả.

Lý Khác đoán, đứa trẻ này chính là đứa trẻ mà Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca làm mất.

"Suỵt." Lý Khác làm một tư thế im lặng.

Sau đó Lý Khác liền bế đứa trẻ ra ngoài, trước khi đi vì con chó lông vàng sủa mấy tiếng, suýt nữa bị phát hiện.

Lý Khác bế đứa trẻ, con chó lông vàng thì nhanh chóng chạy đi, con chó già này có chuyện là chuồn thẳng, có lẽ đã về phủ trước rồi.

Lý Khác đưa đứa trẻ về nhà Khâu Oánh Oánh, không ngờ Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng đều ở đó.

Họ đều khó tin nhìn Lý Khác, không ngờ hắn lại tìm thấy đứa trẻ nhanh như vậy.

"Huynh làm thế nào vậy?" Tính cách Phòng Phụng Châu rất mạnh mẽ, chưa bao giờ tùy tiện khâm phục người khác, vì những gì người khác làm được, nàng cũng làm được.

Nhưng lần này, nàng thật lòng khâm phục Lý Khác.

Vì Lý Khác đã dùng thời gian ngắn nhất để tìm thấy đứa trẻ mất tích.

Hiệu suất làm việc của hắn cao hơn Phòng Phụng Châu!!

Lý Anh Ca cũng kinh ngạc, dù sao hai người nàng đã tìm suốt một ngày một đêm mà không thấy.

Ngược lại là Lý Khác, chỉ dùng chưa đến nửa ngày đã tìm được người.

Lý Anh Ca cũng tò mò, Lý Khác rốt cuộc dùng cách gì, mà có thể tìm thấy đứa trẻ nhanh như vậy.

Khâu Oánh Oánh thấy đứa con đã mất tích một ngày một đêm trở về, cảm động đến mức trực tiếp quỳ xuống dập đầu với Lý Khác.

"Đa tạ Ngô Vương, đa tạ Ngô Vương!!" E rằng chỉ có những người làm cha mẹ, mới có thể hiểu được tâm trạng tìm lại được con của Khâu Oánh Oánh.

"Mau mau đứng dậy, ta không thể nhận đại lễ như vậy được." Lý Khác vội vàng đỡ Khâu Oánh Oánh dậy, dù sao Khâu Oánh Oánh cũng

là bạn thân của Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

Lý Khác ra tay giúp đỡ tìm trẻ con, cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

"Đại ân đại đức của Ngô Vương, Oánh Oánh mãi mãi ghi nhớ trong lòng, ngày mai nhất định sẽ cùng phu quân chuẩn bị lễ vật thượng hạng, đích thân đến cửa bái tạ!!" Khâu Oánh Oánh thật sự đã khóc, vì Lý Khác đã giúp nàng tìm lại được con, tìm lại được cục cưng của mình, sao có thể không cảm động!!

Lý Khác nhìn vẻ mặt của Khâu Oánh Oánh, không khỏi nghĩ đến cha mẹ của những đứa trẻ khác… Đáng tiếc… những đứa trẻ đó đều đã chết, nếu cha mẹ của chúng biết chuyện này, chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết, sống không bằng chết!!

Từ lúc này, Lý Khác phát hiện mình đặc biệt ghét bọn buôn người!

Bất kể ở thời cổ đại hay hiện đại, những kẻ buôn người này đã hủy hoại biết bao nhiêu gia đình.

Trong lòng Lý Khác, căm phẫn bất bình, những đứa trẻ đó đều đã chết, Lý Khác cũng có trách nhiệm đưa hung thủ giết người ra trước công lý!

Lý Khác âm thầm thề.

"Đúng rồi, huynh tìm thấy Tiểu Linh Linh như thế nào?" Phòng Phụng Châu vừa rồi đã hỏi Lý Khác, nhưng hắn cứ không trả lời, làm nàng sốt ruột chết đi được.

Tính cách Phòng Phụng Châu mạnh mẽ, hy vọng mọi việc đều hơn người.

Nhưng không ngờ hôm nay lại thua Lý Khác.

Cho nên mới muốn hỏi cho ra nhẽ, đảm bảo lần sau không thể thua Lý Khác.

“Thực ra rất đơn giản…” Lý Khác nhàn nhạt nói.

Đơn giản?

Phòng Phụng Châu sắp bị tức chết rồi.

Nàng và Lý Anh Ca hai người tìm một ngày một đêm cũng không thấy, Lý Khác lại nói là đơn giản?

Nếu thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi!!

“Mau nói đi, không nói nữa là ta sốt ruột chết mất.” Phòng Phụng Châu thật sự sốt ruột rồi, nắm lấy tay Lý Khác không buông, xem ra tư thế này, nếu hôm nay Lý Khác không nói rõ mọi chuyện, tuyệt đối sẽ không để hắn rời đi.

Lý Anh Ca bên cạnh rõ ràng ghen rồi, tuy biết Phòng Phụng Châu và Lý Khác hai người không có quan hệ gì, nhưng cũng không muốn người đàn ông của mình bị phụ nữ khác kéo lấy, cho dù người phụ nữ đó là khuê mật thân nhất của mình.

“Bây giờ quan trọng hơn là, phải bắt những kẻ buôn bán trẻ em đó, ta bây giờ phải đến nha môn đòi người, có muốn đi theo hay không, tùy các nàng.” Lý Khác tự nhiên không có thời gian giải thích quá nhiều với Phòng Phụng Châu, tính cách của nữ nhân này quá mạnh mẽ, cứ trêu tức một chút rồi nói sau.

Thứ hai, thời gian không còn nhiều, lúc Lý Khác vừa rời khỏi Vương phủ, con chó lông vàng cuối cùng đã sủa mấy tiếng, e rằng đã bị người ta phát hiện.

Lý Khác sợ người trong Vương phủ sẽ hủy thi diệt tích, đến lúc đó tìm chứng cứ sẽ rất khó khăn, nên tốc độ phải nhanh.

Phòng Phụng Châu bị Lý Khác trêu tức, trong lòng không thoải mái, nhưng trong tình huống này, cũng chỉ đành nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Dù sao thì việc đưa hung thủ ra trước công lý, quan trọng hơn là biết được đáp án.

Lý Khác và Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca ba người nhanh chóng đến nha môn.

Người của nha môn vừa thấy Lý Khác, sợ đến chân cũng mềm nhũn.

Hắn lại không phải kẻ ngốc.

Ngô Vương đêm khuya đến nha môn, chắc chắn có chuyện lớn xảy ra.

"Báo cho Trần đại nhân, bảo ông ta lập tức cho ta một đội binh sĩ tinh nhuệ, ta muốn đi bắt hung thủ giết người." Giọng điệu của Lý Khác không cho phép thương lượng!

Lão tử bây giờ muốn người, phải chuẩn bị cho ta.

Chương 427

Nếu không xảy ra sai sót, các ngươi chịu trách nhiệm!

Mấy tên quan binh đó nào dám chậm trễ, vội vàng vào trong thông báo cho Trần đại nhân, Trần đại nhân quần áo còn chưa mặc chỉnh tề, đã lập tức ra gặp Lý Khác.

Vừa thấy Lý Khác đã lập tức quỳ xuống: "Không biết Ngô Vương giá lâm, thần tội đáng muôn chết." "Người ta bảo ngươi sắp xếp đâu!" Lý Khác bây giờ không có nhiều thời gian khách sáo với Trần đại nhân, nên lời nói đều đi thẳng vào vấn đề.

Trần đại nhân sợ đến mặt cũng xanh mét, bình thường Ngô Vương rất dễ nói chuyện, sao hôm nay lại nóng nảy như vậy.

"Ngô Vương, hạ quan sẽ sắp xếp cho ngài một đội quan binh tinh nhuệ." Trần đại nhân làm một thủ thế, rất nhanh đã có ba mươi quan binh cường tráng đi tới.

Lý Khác nhìn một cái, những quan binh này đều rất rắn chắc, trông có vẻ đáng tin cậy.

"Mang theo binh khí tốt nhất, hôm nay người cần bắt là hung thủ giết người, tuyệt đối không được lơ là." Lý Khác lạnh lùng nói.

Mấy quan binh đó vừa nghe phải đi bắt hung thủ giết người, lập tức sợ hãi.

Ở thời thịnh thế của Đại Đường, rất ít khi nghe có án mạng xảy ra.

Không ngờ hôm nay lại bị Ngô Vương đụng phải án mạng.

Trần đại nhân càng lo lắng hơn, bây giờ án mạng xảy ra ở khu vực mình quản lý, nếu cấp trên trách tội, khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

“Ngô Vương, hạ quan nguyện bảo vệ ngài.” Trần đại nhân tuy võ lực thấp, nhưng mạng của Lý Khác quan trọng hơn nhiều.

Hung thủ giết người không bắt được là một chuyện, nếu ngài ấy bị thương, vậy thì Trần đại nhân cũng phải mất đầu… Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, Trần đại nhân tự nhiên ưu tiên cân nhắc Lý Khác.

Lý Khác nhìn thân hình gầy yếu của Trần đại nhân, không khỏi lắc đầu.

E rằng đến thời khắc quan trọng, hắn phải bảo vệ vị Trần đại nhân này.

Thôi bỏ đi.

“Xuất phát.” Lý Khác không đáp lại lời của Trần đại nhân, liền dẫn đội ngũ đến Vương phủ.

Trên đường đi, người hầu của Lý Khác cũng mang đến cung sắt và tên sắt.

Lý Khác chuẩn bị để phòng ngừa bất trắc, lỡ như thực lực của hung thủ quá lợi hại, ngay cả ba mươi quan binh cũng không phải là đối thủ.

Vậy thì, Lý Khác chuẩn bị trực tiếp bắn chết hung thủ!

Trên đường, Lý Anh Ca khen ngợi sự bá khí của Lý Khác.

“Hôm nay huynh thật có khí khái của một nam nhi sắt đá, vì bắt được bọn buôn người, không tiếc đêm khuya đến nha môn đòi quan binh.” Lý Anh Ca cười nói.

Lý Khác trả lời: “Ta trước nay đều bá khí như vậy, những kẻ làm hại trẻ em và phụ nữ, đều là kẻ thù của ta.

Muội thấy không, ta ngay cả cung tên sắt cũng mang theo, khi cần thiết, ta nhất định sẽ tự tay giết chết hung thủ.” Lý Anh Ca nghe xong

trong lòng ấm áp, biết rằng Lý Khác bề ngoài phong lưu thích nằm hưởng thụ, nhưng thực chất nội tâm rất chính trực.

"Hôm nay ta phải nhìn huynh bằng con mắt khác, không ngờ huynh lại chính trực như vậy." Phòng Phụng Châu cũng bị hành vi của Lý Khác làm cảm động.

Đêm nay Lý Khác không chỉ giúp tìm lại Tiểu Linh Linh, thậm chí còn dẫn người đi bắt hung thủ giết người.

Lý Khác được hai nàng khen ngợi, trong lòng tuy vui mừng, nhưng không thể không tăng tốc bước chân, chỉ sợ chậm một bước, để hung thủ chạy mất!

Phòng Phụng Châu vẫn cứ truy hỏi: "Bây giờ có thời gian rồi, huynh có thể nói cho ta biết dùng cách gì tìm được Tiểu Linh Linh và địa điểm của bọn buôn người không?" Lý Khác lắc đầu: "Đợi ta bắt được hung thủ rồi sẽ nói." Phòng Phụng Châu thật sự tức giận, chưa từng có một người đàn ông nào trêu tức nàng như vậy!!

Nàng sắp bị Lý Khác làm cho tức đến phát bệnh rồi.

"Hừ, ta chờ!" Tính cách Phòng Phụng Châu vốn bướng bỉnh, nhưng lại ba lần bốn lượt cầu xin Lý Khác nói cho biết sự thật.

Đáng tiếc sự kiên trì của nàng, lại không nhận được hồi đáp xứng đáng.

Lý Khác dẫn theo bốn mươi người đi trên phố, lúc này tuy đã đêm khuya, nhưng đa số dân chúng đều bị tiếng áo giáp nặng nề của quan binh đánh thức.

Họ lần lượt mở cửa quan sát, phát hiện Lý Khác đang dẫn đầu một đội ngũ, đều không nhịn được mà hô hào.

"Mau nhìn kìa, là Ngô Vương tra tham ô, thật uy phong, dẫn theo nhiều người như vậy, lại chuẩn bị đi bắt ai?

Chẳng lẽ lại đi bắt tham quan!!" "Ngô Vương thật là phúc khí của Đại Đường ta, hy vọng Ngô Vương tiếp tục bắt tham quan." "Ủng hộ Ngô Vương bắt tham quan." "…" Lý Khác cũng có chút cạn lời.

Trước đó dùng Thuật Tân Pháp tra ra Trường Tôn Vô Kỵ tham ô, từ đó về sau, hình tượng tra tham quan của hắn đã ăn sâu vào lòng dân… Phòng Phụng Châu nghe thấy dân chúng hai bên đường hô tên Lý Khác: "Xem ra huynh nổi tiếng rồi nha, ngay cả dân chúng trên phố cũng biết huynh giỏi tra tham ô." Lý Khác cười nói: "Thành tựu nhỏ bé, không đáng nhắc đến." Phòng Phụng Châu không ngờ Lý Khác lại khiêm tốn: "Dân chúng đều nói huynh tốt, chắc chắn có lý do của họ." Lý Khác thì nhíu mày, sợ dân chúng ồn ào, sẽ dọa chạy hung thủ trong Vương phủ.

Lý Khác nghe dân chúng trên phố ngày càng ồn ào, không khỏi thở dài một hơi.

Ồn ào như vậy, lỡ kinh động hung thủ, vậy thì được không bằng mất.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Trần đại nhân, những người dân đó mới yên tĩnh lại.

Lý Khác và mọi người cũng nhanh chóng đến Vương phủ.

"Ngô Vương, nơi ẩn náu của hung thủ, không phải là Vương phủ sao?" Trần đại nhân cũng không ngốc, liếc mắt một cái liền nhận ra phủ của Vương Vĩ.

Lý Khác lạnh lùng nhìn Trần đại nhân: "Quyết định của ta chưa bao giờ sai, chỉ cần làm theo lời ta là được, những chuyện khác không cần quản nhiều như vậy." Trần đại nhân giật mình, bây giờ ông ta rất sợ đắc tội Lý Khác!

Sớm đã nghe nói Lý Khác là một kẻ chuyên gây sự, tính tình vô

cùng cổ quái, trong triều đình đã có mấy người bị Lý Khác làm cho tức hộc máu.

Trần đại nhân tự nhiên không dám trực diện đối đầu với Lý Khác, ngược lại nhỏ giọng nói với hắn: "Hạ quan nghe theo sự sai khiến của Ngô Vương." Lý Khác chỉ vào bức tường gần đó: "Toàn bộ bao vây cho ta, lát nữa ngay cả một con ruồi cũng không được để lọt." "Hạ quan hiểu, hạ quan đi làm ngay." Trần đại nhân sợ đến sắc mặt tái nhợt, dù có ngốc đến đâu, cũng không thể đi đắc tội Lý Khác.

Lý Khác thấy Trần đại nhân dẫn quan binh bao vây bức tường xong, liền cho quan binh đi gõ cửa.

Người hầu của Vương phủ lập tức mở cửa, khi nhìn thấy đội ngũ của Lý Khác, sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Tình hình gì đây?

Người hầu của Vương phủ sợ đến nói lắp bắp, chưa kịp vào trong thông báo, đã bị quan binh tóm lấy.

Quan binh đưa người hầu của Vương phủ đến trước mặt Lý Khác: "Ngô Vương, người hầu này nên xử trí thế nào?" Lý Khác vừa ăn trái cây, vừa nhìn người hầu của Vương phủ, rồi hỏi: "Chủ tử nhà ngươi ở đâu?" Người hầu của Vương phủ tuy lần đầu tiên gặp Lý Khác, nhưng danh tiếng của hắn đã sớm lan truyền khắp thành Trường An.

Hắn biết rõ thủ đoạn của Lý Khác tàn độc, nên không dám nói dối trước mặt hắn.

"Chủ tử vừa uống rượu xong về, hiện đang nằm trên giường." Người hầu của Vương phủ cũng không nói dối.

"Trong phủ có bao nhiêu cao thủ?" Lý Khác lại hỏi.

Người hầu của Vương phủ hiển nhiên không biết Lý Khác đang

nói gì: “Cao thủ?” Xem ra, người hầu của Vương phủ đều không biết những thi thể ở sân sau.

Lý Khác xua tay, cho quan binh dẫn người đi xuống.

Chương 428

Sau đó Lý Khác liền chuẩn bị dẫn người vào Vương phủ.

Lúc này, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca cũng muốn vào theo.

Nhưng lại bị Lý Khác từ chối.

"Đưa hai người họ đến nơi an toàn." Lý Khác để Trần đại nhân bảo vệ Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

Vì sợ lát nữa lúc hung thủ xuất hiện, sẽ làm hại hai người họ.

Lý Khác tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ của mình bị thương.

Trần đại nhân lập tức thề trước mặt Lý Khác: "Ngô Vương xin yên tâm, hạ quan dù chết, cũng sẽ bảo vệ tốt tính mạng của hai vị tiểu thư." Lý Khác nhướng mày, e rằng lúc thật sự có nguy hiểm, ngược lại là Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca bảo vệ Trần đại nhân, dù sao Trần đại nhân trông rất gầy yếu, càng giống như một kẻ trói gà không chặt!

Lý Khác thấy Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đã trốn kỹ, bèn dẫn quan binh vào Vương phủ.

Không biết tại sao.

Vương phủ trên dưới đều thoang thoảng một mùi máu tanh nồng nặc.

Cả Vương phủ lại không có một ngọn đèn nào.

Lý Khác cầm cung tên sắt từng bước đi vào Vương phủ.

"Ai đó?" Lại một người hầu của Vương phủ đi ra.

"Không được động đậy!" Đáng tiếc, người hầu của Vương phủ này chưa kịp hét lên, đã bị quan binh tóm lấy, và bị nhét giẻ vào

miệng.

Lý Khác còn nhớ phòng của Vương Vĩ, bèn dẫn người bao vây căn phòng.

Quan binh đi gõ cửa.

Kết quả không có phản ứng.

Cứ như trong phòng không có ai vậy!

"Cạch." Một tiếng bước chân vang lên, một bóng người liền lóe lên từ trong phòng.

Một quan binh phía trước trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

Hai quan binh phía sau xông lên cũng không phải là đối thủ.

Tất cả quan binh đều bị đánh ngã xuống đất.

Bóng đen từ trong bóng tối bước ra, Lý Khác nhờ ánh trăng nhìn rõ khuôn mặt của đối phương.

"Ngô Vương đêm khuya đến thăm, không biết có ý gì?" Vương Vĩ mặt mày say khướt, nhưng vẫn có ý thức nhất định, biết người đến là Lý Khác.

"Giết nhiều trẻ em như vậy, còn có mặt mũi hỏi ta?" Công phu của Vương Vĩ không tệ, nhưng Lý Khác vẫn bình tĩnh.

Sự bình tĩnh thong dong này cứ như là bẩm sinh.

"Trẻ em?

Ta hoàn toàn không biết gì cả.

Ngô Vương đang nói gì vậy?" Vương Vĩ vẻ mặt ngơ ngác, trông có vẻ thật sự không biết.

Kỳ lạ, thi thể của những đứa trẻ mất tích đều được chôn ở sân sau nhà hắn, lại có thể vô tâm đến mức không biết gì sao?

Không thể nào!!

Chuyện này chắc chắn có liên quan đến Vương Vĩ.

"Đừng giả vờ nữa, nếu thật sự không biết gì, tại sao lúc nãy quan binh gõ cửa ngươi lại ra tay đánh người, rõ ràng là có tật giật mình." Lý Khác nói một câu trúng tim đen.

Vương Vĩ biết không lừa được Lý Khác, bèn nói: "Không hổ là Ngô Vương, người đã dùng Thuật Tân Pháp tra ra vụ tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ khắp cả thành Trường An, thật không ngờ huynh lại nhận ra ta đang nói dối." "Tại sao lại giết những đứa trẻ đó?" Lý Khác không hiểu, Vương Vĩ trông không giống kẻ đại gian đại ác, tại sao lại làm chuyện như vậy.

"Ta nói ta bị hãm hại, huynh có tin không?" Vương Vĩ lạnh lùng nói.

Vương Vĩ một bộ dạng vô tội, Lý Khác tự nhiên sẽ không nghe theo lời một phía của đối phương.

Bèn nói: "Bất kể sự thật thế nào, trước tiên hãy cùng ta về nha môn một chuyến đi." Vương Vĩ mặt xám như tro, sao có thể ngoan ngoãn đi theo Lý Khác về.

"Vậy phải xem Ngô Vương có bản lĩnh đó không, bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, nếu Ngô Vương không chừa cho ta một con đường sống, ta chỉ có thể giết huynh." "Có chút thú vị, bằng ngươi sao?

Ta không quan tâm ngươi đang che chở cho ai, sự thật cuối cùng cũng sẽ được phơi bày." Lý Khác nhàn nhạt nói.

Vương Vĩ không nói hai lời, trực tiếp tấn công Lý Khác.

Vương Vĩ có chút tài mọn, nhưng thực lực vẫn dưới Lý Khác.

Sau hai hiệp, Vương Vĩ đã bị Lý Khác đánh ngã xuống đất.

"Không ngờ, huynh lại che giấu thực lực mạnh như vậy." Vương Vĩ cũng kinh ngạc, tưởng rằng Lý Khác chỉ là kẻ trói gà không chặt, ai ngờ lại không đánh lại hắn.

"Đối phó với loại người như ngươi, không cần nhiều thực lực." Lý Khác lạnh lùng nói.

Vương Vĩ không khỏi nhíu mày: "Huynh đang mắng ta?" Lý Khác quay sang nói với các quan binh khác: "Bắt hắn về thẩm tra." Năm quan binh lập tức trói Vương Vĩ lại.

"Bắt ta thì sao chứ, các người vĩnh viễn cũng không thể tìm được hung thủ." Vương Vĩ đang kháng cự cuối cùng.

Lý Khác lại hét lớn vào phòng của Vương Vĩ: "Đừng trốn nữa, ta biết ngươi ở bên trong!" Câu nói này của Lý Khác, trực tiếp khiến Vương Vĩ trợn to hai mắt, trong lòng càng chấn động mạnh.

"Huynh biết trong phòng ta có người?" Vương Vĩ tuy không nói thẳng ra.

Nhưng Lý Khác từ ánh mắt của hắn, đã sớm nhìn ra sự khác thường.

Lý Khác tiếp tục nói với căn phòng: "Nếu không ra, ta sẽ đốt cả căn phòng này." Lý Khác nói là làm, lập tức cho quan binh chuẩn bị châm lửa.

Đồng thời, Lý Khác cũng giương cung tên, chỉ cần đối phương xuất hiện, liền lập tức bắn chết đối phương.

Vút.

Đột nhiên một bóng người từ phòng Vương Vĩ bay ra, khinh công của đối phương cực tốt, ngay cả Lý Khác cũng không nhịn được mà

khen ngợi.

"Không biết khinh công của hắn nhanh, hay tên của ta nhanh hơn." Đối phương lật qua tường, mắt thấy sắp nhảy qua tường ra ngoài, mũi tên của Lý Khác, nhanh chóng bắn ra.

Chương 429

Một mũi tên có sức mạnh bằng một con trâu, ngay cả đầu cũng có thể dễ dàng bắn xuyên qua.

Một mũi tên một khi bắn trúng đối phương, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Vút!!

Lý Khác một mũi tên bắn trúng ngực đối phương, tận mắt nhìn thấy đối phương bị một mũi tên bắn xuyên qua cơ thể, đáng tiếc lại rơi ở bên ngoài tường.

"Ngô Vương tiễn pháp thật hay!!

Tiễn pháp này là tiễn pháp lợi hại nhất mà ta từng thấy, chúng ta vô cùng khâm phục." "Không hổ là Ngô Vương, một mũi tên ít nhất có sức mạnh của một con trâu, ngay cả đá cứng cũng bị bắn xuyên!" "Người đó chắc chắn chết không nghi ngờ, Ngô Vương là thần tiễn thủ hạ phàm." "Lợi hại thật, phải biết rằng trong trạng thái khinh công, rất khó bắn trúng chính xác, cung tiễn của Ngô Vương đã đạt đến đỉnh cao rồi." "…" Lý Khác nói với tất cả quan binh: "Mau bắt người." Lý Khác dẫn đầu xông ra, thực tế bên ngoài tường cũng đã bố trí người.

Hung thủ trúng một mũi tên của Lý Khác, khó mà trốn thoát được nữa.

Lý Khác cảm thấy lần này nhất định có thể bắt được hung thủ.

Rất nhanh, Lý Khác và mọi người đã đến bên ngoài tường.

Cảnh tượng tiếp theo, lại khiến Lý Khác cạn lời đến cực điểm.

Chỉ thấy năm quan binh canh gác ở cổng đều ngã trên mặt đất.

Hung thủ lại không thấy tung tích.

Lý Khác nhướng mày, thầm nghĩ: "Tên khốn, bị ta bắn một mũi tên mà còn có thể trốn thoát." Lý Khác lại nhìn vết máu trên mặt đất, cho các quan binh khác truy tìm theo vết máu.

"Theo vết máu truy tìm cho ta, không bắt được người, cũng phải làm rõ vết máu biến mất ở vị trí nào." Lý Khác lớn tiếng nói.

Năm quan binh vội vàng đuổi theo.

Lý Khác quay lại sân Vương phủ, nhìn Vương Vĩ đang bị trói.

"Mang hắn đi, đến sân sau." Lý Khác lạnh lùng nói.

Lúc này, Trần đại nhân dẫn theo Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đi vào.

"Sao các ngươi lại đến đây?" Lý Khác cũng cảm thấy kỳ lạ, trước đó đã giao cho Trần đại nhân phải bảo vệ tốt Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, bây giờ Trần đại nhân lại dẫn người đến đây.

Trần đại nhân một bộ dạng vô tội: "Ngô Vương, vừa rồi hai vị tiểu thư nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau kịch liệt, sợ ngài bị thương, bất chấp sự ngăn cản của hạ quan, nhất định phải tìm ngài." Hóa ra là vậy.

Xem ra Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai người đều quan tâm ta?

Đều lo lắng ta bị thương?

Lý Anh Ca lo lắng, có thể hiểu được?

Dù sao hai người cũng đã từng làm chuyện người lớn.

Nhưng Phòng Phụng Châu tại sao cũng quan tâm ta?

Khiến Lý Khác không hiểu nổi, chẳng lẽ nha đầu Phòng Phụng

Châu này cũng yêu ta, nên không muốn thấy ta bị thương?

Khả năng này rất lớn… Lý Khác gần đây thấy ánh mắt Phòng Phụng Châu nhìn hắn đều kỳ lạ, càng khẳng định khả năng này.

"Huynh không bị thương chứ, mau để ta xem." Lý Anh Ca vội vàng kiểm tra cơ thể Lý Khác.

Phòng Phụng Châu đứng một bên, tuy không có động tác gì, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo Lý Khác.

"Ta làm sao có thể có chuyện gì, vừa rồi hung thủ đó còn bị ta một mũi tên bắn trúng ngực!" Lý Khác nhàn nhạt nói.

Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu vừa nghe, đều lộ ra ánh mắt sùng bái!

"Huynh thật lợi hại." Lý Anh Ca không nhịn được mà khen ngợi.

Trần đại nhân cũng theo đó nịnh nọt: "Ngô Vương tiễn pháp thật hay, hạ quan nếu có được một nửa tiễn pháp của Ngô Vương, chắc chắn có thể trở thành cung tiễn thủ thứ hai của Đại Đường…" Phòng Phụng Châu vẫn luôn nhìn Lý Khác, nhưng lại không nói gì.

"Chuyện khác lát nữa nói sau, trước tiên theo ta đi, ta đưa các nàng đi xem hiện trường vụ án.

Cảnh tượng có chút máu me, hai người nếu sợ, thì đừng theo." Lý Khác nói hai câu cuối cùng, thực ra là để cho Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca nghe!

"Ta muốn đi." Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đồng thanh nói.

Có thể thấy họ không giống những người phụ nữ khác.

"Vậy được rồi, đi theo sau ta, nếu lát nữa cảm thấy sợ, thì nắm lấy người ta." Lý Khác nhàn nhạt nói.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca gật đầu.

Rất nhanh, Lý Khác và mọi người đã đến sân sau.

Lý Khác nhìn Vương Vĩ say khướt: "Còn nhớ nơi này không?" "Sân sau nhà ta, ta làm sao có thể không biết." Vương Vĩ cười hắc hắc, dường như đang giả say.

Lý Khác tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi có biết không, trong sân sau này chôn mười lăm thi thể!!" "Cái gì!

Ngô Vương không phải đang nói đùa chứ?" Trần đại nhân cũng sốt ruột rồi.

Trần đại nhân đương nhiên sốt ruột rồi!

Dưới khu vực mình quản lý, xuất hiện mười mấy vụ án mạng, nghiêm trọng thì là thất chức.

Nếu cấp trên trách tội, không chỉ cái mũ ô sa trên đầu không giữ được, mà chắc chắn cả mạng cũng không sống được bao lâu!!

Cho nên sắc mặt của Trần đại nhân mới khó coi như vậy.

Lý Anh Ca không khỏi che miệng, đại khái đoán được Lý Khác sắp nói gì.

Chỉ là nhất thời không thể chấp nhận được, dù sao cũng là mười mấy mạng người, cứ như vậy mà mất đi!!

Phòng Phụng Châu thì lý trí hơn, một nữ cường nhân như nàng gặp phải chuyện này, cũng kiên cường hơn những nữ tử khác.

Nàng nói: "Thủ đoạn của những hung thủ giết người này quá tàn nhẫn, phải để toàn bộ bọn chúng chịu cực hình, tra tấn đến chết mới thôi." Trần đại nhân cũng kinh hãi liên tục: "Trời ơi, chẳng lẽ là thi thể của mười lăm đứa trẻ mất tích mấy hôm trước?

Những hung thủ giết người này sao có thể ra tay được, từ xưa hổ dữ không ăn thịt con, một người lớn sao có thể ra tay với những đứa

trẻ ngây thơ, đó có phải là người không?" Lý Khác nói với hai quan binh rảnh rỗi bên cạnh: "Đào hết thi thể trong đất ra, lúc đào cẩn thận một chút, một chút cũng không được làm hỏng thi thể, người đã chết rồi, bây giờ quan trọng nhất là giữ lại thi thể hoàn chỉnh." Hai quan binh liên tục gật đầu, ở nha môn họ cũng đã tham gia các vụ án tương tự, nên việc đào thi thể đã sớm quen tay, tự nhiên sẽ không phá hoại thi thể.

"Ngô Vương, xin yên tâm!" "Ngô Vương xin yên tâm." "…" Theo từng thi thể nhỏ bé được đào lên, cảm xúc của Lý Anh Ca trực tiếp sụp đổ, nàng ôm chặt lấy Lý Khác.

"Những hung thủ giết người này quá tàn nhẫn, quá vô nhân tính, ngay cả những đứa trẻ nhỏ như vậy cũng ra tay được!!

Chương 430

Chúng nhất định sẽ bị trời trừng phạt.” Nội tâm Lý Anh Ca rất mềm yếu, không thể chịu được cảnh tượng này.

Lý Khác một bên vỗ lưng Lý Anh Ca, cũng không nói nhiều.

Phòng Phụng Châu thì rút đao của quan binh, rồi xông đến trước mặt Vương Vĩ.

“Tên súc sinh này, ngay cả trẻ con năm tuổi cũng không tha, trái tim của ngươi bị chó ăn rồi sao?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị bị người khác giết chết.” Phòng Phụng Châu xưa nay mạnh mẽ, sẽ không khóc lóc, ngược lại dũng cảm rút đao muốn giết chết Vương Vĩ, để báo thù cho những đứa trẻ đã chết.

Nếu không phải quan binh kịp thời ngăn cản, e rằng Vương Vĩ đã sớm thành hồn ma dưới đao rồi.

“Đừng ngăn cản ta, ta phải tự tay giết tên đại ma đầu này, ta phải cho cha mẹ của những đứa trẻ đã chết một lời giải thích.” Phòng Phụng Châu trước đó đã dùng Vũ Điệp Võng điều tra vụ trẻ em mất tích, bây giờ biết những đứa trẻ mất tích đó toàn bộ đã biến thành thi thể, không còn cách nào giải thích với cha mẹ chúng, trong lòng rất đau khổ.

Lý Khác nói: “Những đứa trẻ này không phải do Vương Vĩ giết.” “Cái gì?” Trần đại nhân cũng bị kinh ngạc ngẩn người… Vừa rồi vẫn luôn cho rằng Vương Vĩ là hung thủ giết người, nhưng bây giờ Lý Khác lại đổi giọng, tình hình lại xảy ra thay đổi.

“Ngô Vương, nếu Vương Vĩ không phải là hung thủ giết người,

tại sao lại bắt hắn?" Trần đại nhân đối với thao tác này của Lý Khác, rất không hiểu.

Lý Khác nhàn nhạt nói: "Vương Vĩ tuy không phải hung thủ giết người, nhưng những đứa trẻ mất tích này đều do hắn bắt cóc, nên có quan hệ rất lớn với vụ án mất tích, còn hung thủ giết người thực sự là ai, ta tin rằng rất nhanh sẽ có đáp án." Vương Vĩ sững sờ, không ngờ Lý Khác lại liệu sự như thần, lại biết chủ mưu bắt cóc trẻ em mất tích, lại biết người thực sự giết chết những đứa trẻ không phải hắn!!

Cứ như, Lý Khác đã tận mắt chứng kiến vậy.

"Vậy hung thủ giết người thực sự là ai?" Phòng Phụng Châu cũng tò mò, rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả trẻ em cũng không tha.

Lý Khác tiếp tục: "Hung thủ giết người này là một kẻ biến thái, từng chịu đả kích tinh thần rất lớn…" Đả kích tinh thần?

Biến thái?

Tất cả mọi người đều nghe mà mơ hồ, ý là gì?

Tinh thần, biến thái?

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng tự nhiên không biết ý nghĩa của từ này.

Ngay cả Trần đại nhân cũng nghe mà đầu óc mơ hồ.

Trần đại nhân đọc nhiều sách, nhưng chưa từng nghe qua những từ như tinh thần, biến thái, càng không biết những từ này kết hợp lại sẽ có ý nghĩa đặc định.

"Ngô Vương, đây là từ mới sao?

Tại sao hạ quan hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của nó, lẽ nào hạ quan đọc sách quá ít?

Xin Ngô Vương chỉ giáo." Trần đại nhân cũng sốt ruột rồi, làm quan nhiều năm, thật sự không biết ý nghĩa của những từ này.

Lý Khác nhàn nhạt nói: "Trần đại nhân không biết là chuyện bình thường.

Thế này đi, giải thích với các vị, bốn chữ vừa rồi là do ta tự sáng tạo ra." Không còn cách nào khác, Lý Khác chỉ có thể giải thích như vậy, tuy có chút gượng ép.

Trần đại nhân kinh ngạc nói: "Không hổ là Ngô Vương, có tài kinh thế, ngay cả từ ngữ cũng có thể phát minh ra, Ngô Vương chính là tài tử của Đại Đường, là phúc khí của Đại Đường." Trần đại nhân này, những việc khác thì làm cũng bình thường, duy chỉ có việc nịnh nọt là rất giỏi.

Ngay cả Lý Khác cũng bị lay động.

"Ngô Vương, có thể giải thích cho hạ quan ý nghĩa của bốn chữ vừa rồi không?" Trần đại nhân cũng nóng lòng muốn biết.

Lý Khác trả lời: "Tinh thần, biến thái, ý là đầu óc của hung thủ này không giống người bình thường, là một kẻ điên!" Trần đại nhân vội vàng vỗ tay hoan hô: "Ngô Vương tài tư mẫn tiệp, phi thường nhân sở cập, tại hạ bội phục." Lý Anh Ca cũng vội vàng khen ngợi Lý Khác tài trí song toàn.

Chỉ có Phòng Phụng Châu vẻ mặt không phục, hỏi Lý Khác: "Rốt cuộc ai mới là hung thủ giết người, loại người cặn bã này quá tàn nhẫn rồi, ngay cả trẻ con cũng không tha, ta phải băm vằm hắn thành vạn mảnh." Lý Khác không ngờ Phòng Phụng Châu lại tha thiết tìm hung thủ đến vậy.

"Lát nữa sẽ biết hung thủ là ai thôi, ta bán cái nút trước." Lý Khác nhàn nhạt nói.

Phòng Phụng Châu liên tục lắc đầu, đối với biểu hiện của Lý Khác không hài lòng, nhưng lại mong chờ biểu hiện tiếp theo của hắn.

Vương Vĩ tuy bị trói, nhưng miệng rất cứng.

"Bắt ta rồi, các người cũng vĩnh viễn không tìm được hung thủ giết người." Trần đại nhân lập tức nói với Lý Khác: "Ngô Vương, hạ quan cho rằng Vương Vĩ có nghi ngờ trọng đại liên quan đến vụ bắt cóc trẻ em lần này, nên dùng khốc hình ép hắn tiết lộ thêm thông tin!" "Chuẩn, hung thủ giết người là một mối họa lớn, phải dùng hết sức lực để khiến Vương Vĩ khai ra hung thủ." Lý Khác nhàn nhạt nói.

Ý tứ cũng rất rõ ràng.

Để Trần đại nhân dùng khốc hình thật nặng, bất kể dùng cách gì cũng phải moi ra tên hung thủ từ miệng Vương Vĩ!

Trần đại nhân lập tức lĩnh hội ý của Lý Khác.

Trần đại nhân bây giờ đang ngứa tay, đã lâu không đánh người.

Nhân cơ hội này, có thể dạy dỗ Vương Vĩ một trận ra trò.

"Ngô Vương xin yên tâm, hạ quan nhất định sẽ chấp pháp nghiêm minh, cố gắng sớm nhất tìm ra hung thủ giết người." Trần đại nhân nói vậy, nhưng ngầm lại cho các quan binh khác ra tay với Vương Vĩ.

Vương Vĩ lập tức bị kéo sang một bên, năm quan binh bắt đầu đánh đập hắn.

Vương Vĩ bắt đầu la hét, nhưng không có chút tác dụng nào.

Cuối cùng Trần đại nhân cũng tự mình ra tay.

"Miệng cứng, xem ra phải dùng phương pháp tàn nhẫn mới cạy được miệng của ngươi ra." Trần đại nhân nghĩ vậy, lập tức đưa ra hai bàn tay lớn.

Vương Vĩ thấy Trần đại nhân muốn tát vào mặt mình, sợ đến mức

tiểu ra quần.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đều "chà" một tiếng.

Sau đó cố ý né tránh ánh mắt, thực sự không muốn nhìn cảnh Vương Vĩ tè ra quần.

Lý Khác cho quan binh xử lý tốt những thi thể trẻ em này, và bảo Trần đại nhân đi tìm cha mẹ của chúng.

Hy vọng, cha mẹ của chúng có thể sớm an táng cho chúng.

Lý Khác dẫn theo Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng rời khỏi Vương phủ.

Phòng Phụng Châu vẫn luôn suy đoán hung thủ giết người là ai, nhập thần đến mức suýt đâm vào tường, may mà Lý Khác kịp thời kéo lại, nếu không thật sự đã đâm đầu vào tường rồi… Lý Anh Ca thì ôm chặt tay Lý Khác, một giây cũng không muốn buông ra.

Vì một khi Lý Khác rời đi, nàng hoàn toàn không còn cảm giác an toàn.

Lúc này, quan binh vừa đi truy đuổi hung thủ đã trở về.

Sắc mặt của họ đều rất khó coi, dường như đã gặp phải vấn đề nan giải.

"Xảy ra chuyện gì rồi, mau nói!" Vẻ mặt Lý Khác lạnh lùng, nếu lần này không bắt được hung thủ giết người, trong lòng hắn khó mà bình tĩnh, càng không thể đối mặt với cha mẹ của những đứa trẻ đó.

Chương 431

Ba quan binh ban đầu cúi đầu, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói ra sự thật.

“Ngô Vương, chúng ta nghe theo lệnh của ngài, bèn đi theo vết máu truy tìm hung thủ giết người, nhưng, vết máu đột nhiên bị đứt đoạn… chúng ta cũng không tra ra được bất kỳ manh mối nào, đành phải về trước.” “Chúng ta ba người nguyện ý gánh chịu mọi trách nhiệm, xin Ngô Vương xử phạt.” “Chuyện này là lỗi của ba chúng ta, xin Ngô Vương trừng phạt nặng.” “…” Kỳ lạ… ba người truy đuổi hung thủ nửa đường, cuối cùng không tìm thấy tung tích hung thủ, theo lý mà nói đáng lẽ phải có phát hiện gì đó.

Tại sao ba người lại vội vàng nhận lỗi, mà lại không hề nói ra bất kỳ chuyện liên quan nào?

Chẳng lẽ ba người đang che giấu điều gì?

Lý Khác đột nhiên hiểu ra, chẳng trách vừa rồi thấy ba người nói năng mập mờ, đều vội vàng nhận lỗi lĩnh phạt, dường như đang che giấu điều gì đó.

Chưa đợi Lý Khác lên tiếng, Phòng Phụng Châu bên cạnh đã không nhịn được nữa: “Dám lừa gạt Ngô Vương, đó là tội thêm một bậc, không khéo còn bị tru di cửu tộc!” "Dám lừa gạt Ngô Vương, tội này phải tăng thêm một bậc, làm không tốt sẽ bị tru di cửu tộc!" Phòng Phụng Châu dường như đã sớm nhìn ra ba tên quan binh đang nói dối.

Nàng bèn trực tiếp đề xuất hình phạt tru di cửu tộc.

Ba tên quan binh vừa nghe, sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

Ba người dĩ nhiên biết tru di cửu tộc nguy hiểm đến mức nào, vì vậy cả ba đều nhìn nhau, ai cũng sợ bị liên lụy, bị tru di cửu tộc.

Dù sao, ba người họ chết thì không sao, nhưng nếu liên lụy đến gia tộc thì là bất nghĩa bất hiếu.

Ba người lập tức đổi giọng: "Ngô Vương, tiểu nhân biết sai rồi!" Ba tên quan binh lập tức quỳ xuống đất.

Ba người vội vàng dập đầu với Lý Khác, một khắc cũng không dám chậm trễ. "Ngô Vương, xin tha mạng, ba người chúng tiểu nhân đều có nỗi khổ!" "Xin Ngô Vương hãy nghe tiểu nhân giải thích." "Ba chúng tiểu nhân không phải cố ý che giấu sự thật..." Lý Khác không thể không khâm phục nha đầu Phòng Phụng Châu này, quả nhiên không giống những nữ tử yếu đuối khác, không chỉ có dũng có mưu.

Dăm ba câu đã dọa được ba tên quan binh.

Nhìn bộ dạng hèn hạ của ba tên quan binh, Lý Khác không nhịn được cười.

Ba gã đàn ông to xác mà lại không chịu nổi sự dọa dẫm của một nha đầu, cũng quá yếu đuối rồi.

Đương nhiên, Lý Khác cũng hiểu rõ, ba tên quan binh trước mắt sợ Phòng Phụng Châu là vì có Lý Khác ở đây.

Xét cho cùng, người mà ba tên quan binh sợ thực ra là Lý Khác, vừa rồi Phòng Phụng Châu cũng là mượn oai của Lý Khác mà thôi. "Nói mau." Lý Khác lạnh lùng nói với ba tên quan binh.

Ba tên quan binh vội vàng dập đầu nhận lỗi.

Một tên trong đó đại diện bắt đầu nói: "Ngô Vương, chuyện này không thể trách chúng thần." "Chẳng lẽ muốn trách Ngô Vương?

Ba người các ngươi to gan thật!" Phòng Phụng Châu mượn oai

mượn đến nghiện, lại mở miệng đốp chát ba tên quan binh. "Hạ nhân không dám, cho tiểu nhân một trăm cái mạng, tiểu nhân cũng không dám lừa gạt Ngô Vương!" Phòng Phụng Châu mượn oai rất tốt, vì có Lý Khác ở trước mắt, nên ba tên quan binh căn bản không có sức kháng cự.

Từ bây giờ trở đi, bất kể Lý Khác hỏi gì, ba người họ sẽ thành thật trả lời.

Đây chính là hiệu quả mà Lý Khác muốn! "Nói đi, lúc ra ngoài truy bắt hung thủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Khác cũng không vòng vo, hỏi thẳng.

Vì là Lý Khác đích thân hỏi, nên quan binh căn bản không dám che giấu điều gì.

Ba người họ không hề ngốc!

Đương nhiên biết lừa gạt Lý Khác sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Chẳng cần nói, họ cũng biết tội danh tru di cửu tộc.

Trừ khi ba người họ bị úng não, nếu không sẽ không nói dối lần nữa.

Ba tên quan binh cử ra một người đại diện, người này bắt đầu nói với Lý Khác: "Ngô Vương, ba người chúng tiểu nhân làm theo mệnh lệnh của ngài, men theo vết máu của hung thủ.

Về sau vết máu càng lúc càng ít, cuối cùng thì biến mất." Nói đến đây, ánh mắt của Phòng Phụng Châu cũng thay đổi, bị lời của tên quan binh thu hút sâu sắc.

Nàng thông minh, cũng biết ba tên quan binh đã nói đến trọng điểm, không khỏi thúc giục: "Mau nói tiếp, nếu còn dám chậm trễ nửa phần, cẩn thận lát nữa Ngô Vương cắt lưỡi các ngươi!" Tên quan binh kia sợ đến mặt mày xanh mét.

Mặc dù không hiểu rõ Lý Khác, nhưng giọng điệu của Phòng Phụng Châu rất thật, hoàn toàn không giống nói đùa.

Tên quan binh thật sự sợ bị Lý Khác cắt lưỡi, vội vàng la lớn: "Ngô Vương tha mạng, Ngô Vương tha mạng ạ, tiểu nhân thật sự không dám nói dối một câu nào, có trời đất chứng giám!" Lý Khác cũng phải nể phục Phòng Phụng Châu, một câu nói của nha đầu này đã dọa một lão quan binh thành ra thế này.

Đúng là lợi hại!

Lý Khác cũng biết, Phòng Phụng Châu có bản lĩnh như vậy, một nửa nguyên nhân cũng là do hắn.

Dù sao thì khí thế của Lý Khác quá mạnh mẽ, đám quan binh này vốn đã sợ hắn.

Thêm vào mấy câu nói bâng quơ của Phòng Phụng Châu, liền có thể dọa ngã lão quan binh.

Lão quan binh sợ hãi.

Vội vàng nói: "Chúng tiểu nhân phát hiện vết máu biến mất, liền biết hung thủ chắc chắn ở gần đây, thế là ba chúng tiểu nhân nhìn về phía trước, phát hiện ra đó lại là phủ đệ của Trường Tôn đại nhân...

Lúc đó, trong phủ có một vị quản gia đi ra, đưa cho mỗi người chúng tiểu nhân mười lạng bạc, bảo chúng tiểu nhân cố gắng che giấu chuyện này..." "Vậy là, các ngươi đã nhận bạc của quản gia nhà Trường Tôn Vô Kỵ, sau đó giúp ông ta giữ bí mật?" Lý Khác hỏi.

Giọng điệu của Lý Khác trở nên ngạo mạn.

Một vẻ như ai dám lừa ta, ta sẽ cho người đó chết!

Ba tên quan binh nghe vậy, đều không kìm được run rẩy toàn thân. "Ngô Vương, ba người chúng tiểu nhân không làm chuyện đó, chúng

tiểu nhân đã từ chối mười lạng bạc, nhưng quản gia phủ Trường Tôn liền nói với chúng tiểu nhân, nếu ba chúng tiểu nhân dám nói ra nửa lời liên quan đến phủ Trường Tôn, tuyệt đối sẽ không tha cho chúng tiểu nhân!" Nghe đến đây, chân tướng cơ bản đã rõ ràng.

Ba tên quan binh men theo vết máu của hung thủ, tìm đến phủ đệ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Điều này cho thấy hung thủ là Trường Tôn Vô Kỵ hoặc người trong phủ của ông ta!

Phải biết rằng nơi ở của Trường Tôn Vô Kỵ được canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường không dám xông vào.

Giả sử hung thủ không phải Trường Tôn Vô Kỵ, vậy thì khi đi vào phạm vi lãnh địa của Trường Tôn Vô Kỵ, chắc chắn sẽ nhanh chóng rời đi.

Đương nhiên, những điều này không nói lên được gì, trọng điểm là gã quản gia kia!

Trọng điểm chính là gã quản gia!

Nếu hung thủ không liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ, vậy thì tại sao quản gia của ông ta lại phải đưa tiền cho ba tên quan binh?

Chương 432

Tại sao lại muốn ba người họ che giấu sự thật?

Đây chẳng phải là đang nói rõ cho mọi người biết sao.

Hung thủ giết người chính là Trường Tôn Vô Kỵ!

Đưa cho quan binh mười lạng bạc, chẳng phải là để ba người họ ngậm miệng lại sao?

Lý Khác chỉ không ngờ, hung thủ thật sự giết chết những đứa trẻ đó lại là Trường Tôn Vô Kỵ!

Trường Tôn Vô Kỵ không chỉ tham ô, bây giờ còn tàn sát trẻ em.

Chuyện này nếu để Lý Thế Dân biết, chẳng phải Lý Thế Dân sẽ nổi trận lôi đình sao?

Trong quốc độ Đại Đường phồn vinh hòa bình, Trường Tôn Vô Kỵ đã tàn sát mười mấy đứa trẻ, đừng nói là Lý Thế Dân, ngay cả dân chúng bình thường nghe xong cũng phải phẫn nộ.

Nhưng...

Mặc dù bây giờ Lý Khác biết Trường Tôn Vô Kỵ là hung thủ giết người, nhưng trong tay lại không có một chút chứng cứ nào.

Nếu chỉ dựa vào lời của ba tên quan binh, không thể định tội được Trường Tôn Vô Kỵ.

Hơn nữa, Vương Vĩ bên kia cũng sống chết không chịu khai.

Cho nên dù bây giờ biết hung thủ giết người là Trường Tôn Vô Kỵ, vẫn không thể làm gì được ông ta!

Điều này khiến Lý Khác có chút cạn lời, đối với Trường Tôn Vô Kỵ hận đến tận xương tuỷ, hận không thể lột da ông ta! "Các ngươi

có thể lui xuống rồi." Lý Khác thản nhiên nói. "Đa tạ Ngô Vương không phạt, đa tạ Ngô Vương!" Ba tên quan binh vừa rồi bị kinh hãi, bây giờ nghe có thể đi, vội vàng ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Họ dĩ nhiên không dám ở lại lâu, sợ Lý Khác đổi ý, lát nữa sẽ trừng phạt.

Phòng Phụng Châu lắc đầu, thất vọng với ba tên quan binh. "Ba người các ngươi, còn không bằng nha hoàn nhà ta, thật không biết lấy đâu ra dũng khí làm quan binh.

Lát nữa ta nhất định phải nói rõ với Trần đại nhân, để Trần đại nhân phế bỏ ba tên quan binh các ngươi." Phòng Phụng Châu tính cách mạnh mẽ, đối với bất cứ chuyện gì cũng có yêu cầu và tiêu chuẩn nhất định.

Nếu nói theo cách hiện đại, chính là tầm nhìn cao!

Chỉ cần là thứ không vừa mắt, sẽ mãi mãi không vừa mắt.

Lý Khác vội ngắt lời Phòng Phụng Châu: "Ba vị quan sai này cũng chỉ làm việc để kiếm sống, xem ra tuổi cũng không còn trẻ, trong nhà chắc chắn còn có già trẻ vợ con.

Huống hồ họ cũng không phạm sai lầm gì quá lớn." Phòng Phụng Châu có chút kỳ quái nhìn Lý Khác. "Ý ngài là tha cho họ?" Phòng Phụng Châu cố ý hỏi lại một câu, cảm thấy không giống phong cách của Lý Khác lắm, nếu là trước đây, ba tên quan binh này phải bị phạt nặng!

Một câu nói đơn giản... liền khiến Lý Khác mỉm cười: "Ta thân là Ngô Vương, lại đi làm khó ba tên quan binh, chuyện này nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nói ta thế nào?" Phòng Phụng Châu quả thực rất mạnh mẽ, ngay cả chuyện này cũng phải bận tâm.

Lý Khác trực tiếp dùng khí thế mạnh mẽ để áp chế nàng.

Lý Khác đã mở lời không trừng phạt ba tên quan binh, Phòng Phụng Châu tự nhiên sẽ không vượt quyền can thiệp vào chuyện khác.

Dù sao thì bây giờ Lý Khác là người quyết định. "Trở về xem Trần đại nhân thẩm vấn thế nào rồi." Lý Khác đang định bước vào vương phủ thì đúng lúc đó Trần đại nhân dẫn người đi ra. "Khởi bẩm Ngô Vương, chúng thần vừa rồi đã tra khảo Vương Vĩ, nhưng hắn ta trước sau vẫn ngậm miệng như hến, không hé răng nửa lời về hung thủ.

Vừa rồi hắn đã hoàn toàn hôn mê, hạ quan sẽ đưa người về nha môn thẩm vấn tiếp." Trần đại nhân dĩ nhiên sợ Lý Khác, nên bắt người về cũng phải báo với Lý Khác một tiếng. "Ở hậu viện có phát hiện gì khác không?" Lý Khác hỏi.

Trần đại nhân liên tục lắc đầu, vừa rồi chỉ mải đánh đập Vương Vĩ, những chuyện khác lại không để ý.

Lý Khác quyết định vào hậu viện vương phủ xem lại, biết đâu có thể tìm được chứng cứ liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ. "Hạ quan xin cáo lui trước, hạ quan để lại cho Ngô Vương năm tên quan binh để ngài sai khiến..." Trần đại nhân nói xong câu đó, liền trực tiếp dẫn Vương Vĩ rời đi.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca thì đứng ở cửa vương phủ, lại không dám bước vào nửa bước.

Không phải là họ sợ hãi.

Mà là không dám đối mặt với thi thể của những đứa trẻ đó, cảm thấy áy náy và tự trách. "Ta bây giờ phải tìm ra chứng cứ, nếu không sẽ không thể báo thù cho những đứa trẻ đã chết.

Nếu các nàng cứ tiếp tục đứng ngoài vương phủ, sẽ không có cách nào giúp những đứa trẻ đã chết báo thù." Một câu nói của Lý Khác đã

khiến Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca quyết định. "Không được, ta nhất định phải tìm ra chứng cứ, nhất định phải báo thù cho những đứa trẻ đã chết." Phòng Phụng Châu tính cách mạnh mẽ, nói xong liền đi thẳng vào vương phủ, hoàn toàn là bộ dạng của một nữ cường nhân hiện đại, bất kể lúc nào cũng không muốn thua người khác.

Ngược lại, Lý Anh Ca vẫn luôn nắm chặt tay Lý Khác.

Lý Khác có thể cảm nhận được lòng bàn tay Lý Anh Ca đầy mồ hôi, và cả cơ thể nàng đang run rẩy nhè nhẹ.

Nha đầu này thật sự sợ hãi. "Đi thôi, có ta ở đây." Lý Khác nắm tay Lý Anh Ca cùng bước vào vương phủ.

Hai người vừa đến hậu viện, liền thấy Phòng Phụng Châu đang kiểm tra thi thể của những đứa trẻ.

Lý Anh Ca bị dọa cho giật nảy mình.

Lý Khác cũng cảm thấy nha đầu Phòng Phụng Châu này vô cùng bạo dạn.

Đổi lại là những nữ nhân khác, thấy thi thể chắc chắn đã trốn xa.

Không ngờ Phòng Phụng Châu không những không sợ, mà còn dám động tay kiểm tra thi thể.

Có thể thấy năng lực của nàng, không phải nữ tử cổ đại bình thường nào có thể so bì.

Lý Khác thầm nghĩ, một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, nếu chinh phục được, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Chương 433

Phòng Phụng Châu tuy đang kiểm tra thi thể của những đứa trẻ, nhưng do không có kiến thức chuyên môn, nên cũng không thể phân tích ra được gì.

Cuối cùng vì không chịu nổi mùi hôi thối từ thi thể, nàng trực tiếp nôn mửa ở một bên. "Thật khâm phục những ngỗ tác đó, bình thường làm công việc khám nghiệm tử thi.

Sau này ta nhất định phải tìm một ngỗ tác ưu tú để hỏi cho rõ, sau này ta cũng muốn học khám nghiệm tử thi." Nha đầu Phòng Phụng Châu cá tính vô cùng mạnh mẽ, làm gì cũng không chịu thua, không muốn kém người khác.

Chỉ là...

điều khiến Lý Khác cạn lời là, một người phụ nữ như Lý Anh Ca, nhìn thấy thi thể đã sợ đến mức không nhẹ, làm sao có thể giống như Phòng Phụng Châu, lúc này còn có tâm tư muốn học hỏi kiến thức khám nghiệm tử thi.

Lý Khác không khỏi cảm thán, Đại Đường thịnh thế thật sự trăm hoa đua nở, ngay cả nhân tài như Phòng Phụng Châu cũng có.

Đúng lúc này, một quan binh dẫn một vị ngỗ tác đến.

Vị ngỗ tác này họ Lưu, nghe nói là bạn học của Trần đại nhân, hai người đã hợp tác nhiều năm, lần này cũng là Trần đại nhân gọi đến.

Mặc dù Lưu ngỗ tác đến có hơi muộn, nhưng từ mồ hôi trên trán và bước chân vội vã có thể thấy, chắc chắn sau khi nhận được thông báo của Trần đại nhân, ông ta đã lập tức chạy đến.

Lúc này, người bình thường đã sớm ngủ rồi.

Cũng chỉ có nghề ngỗ tác này, bất kể lúc nào, cũng phải luôn sẵn sàng nhận lệnh.

Lưu ngỗ tác hành lễ với Lý Khác: "Ngô Vương, tiểu nhân đến muộn, mong Ngô Vương đừng trách tội." Lưu ngỗ tác cũng có một bộ quan trường, sợ Lý Khác trách cứ, nên nói trước. "Không có tội, mau khám nghiệm những thi thể kia đi, xem có thể tìm ra manh mối gì về hung thủ từ trên thi thể hay không." Lý Khác vừa dứt lời, Lưu ngỗ tác liên tục gật đầu.

Lưu ngỗ tác không dám chậm trễ chút nào, dù sao đây là có Ngô Vương giám sát, lỡ như xảy ra sai sót, một ngỗ tác nhỏ bé như ông ta sao gánh vác nổi?

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Mau kiểm tra đi." Lưu ngỗ tác liên tục gật đầu, sau đó liền cầm hòm công cụ tùy thân bắt đầu hành động.

Trong lúc Lưu ngỗ tác đang khám nghiệm tử thi, Phòng Phụng Châu liền đứng bên cạnh học hỏi.

E rằng Lưu ngỗ tác cũng chưa từng thấy ai ham học hỏi và nghiêm túc như vậy. "Vị tiểu thư này có hứng thú với tử thi sao?" Lưu ngỗ tác cũng bị dọa cho hết hồn, nha đầu này lần nào cũng đứng bên cạnh xem thi thể, trông còn chuyên nghiệp hơn cả ông ta.

Phòng Phụng Châu cười nói: "Ta học theo ngài một chút, những gì ngài biết hãy dạy hết cho ta." Lưu ngỗ tác cũng bất đắc dĩ, thời này người muốn học cái này quả thực hiếm hoi.

Huống hồ Phòng Phụng Châu còn là một cô gái! "Nếu ngài không dạy, lúc đó Ngô Vương trách tội xuống, ngài có gánh nổi không?" Phòng Phụng Châu lạnh lùng nói.

Lý Khác dĩ nhiên nghe được câu này, không ngờ Phòng Phụng

Châu lại thích dùng hắn làm lá chắn. "Lưu ngỗ tác, ông cứ dạy đi." Lý Khác thản nhiên nói.

Lý Khác đã mở lời, Lưu ngỗ tác nào dám kháng lệnh?

Chỉ đành gật đầu đồng ý, vội vàng dạy cho Phòng Phụng Châu một số kiến thức cơ bản.

Chỉ tiếc là, kỹ thuật khám nghiệm tử thi của Đại Đường quả thực rất bình thường.

Lưu ngỗ tác và Phòng Phụng Châu hai người kiểm tra cả buổi, kết quả cũng không có phát hiện gì cụ thể.

Lưu ngỗ tác bây giờ ngay cả nguyên nhân tử vong của người chết cũng chưa làm rõ được, phải mang về nghiên cứu.

Nếu đặt ở thời hiện đại, e rằng đã sớm suy ra được thời gian tử vong.

Lý Khác cảm thấy chi bằng mình tự ra tay.

Thế là, Lý Khác một mình đi đến trước thi thể.

Lý Khác nhìn kỹ, suy đoán thời gian tử vong của những đứa trẻ này, đại khái là vào buổi trưa hai ngày trước.

Cũng có nghĩa là, sau khi những đứa trẻ này bị Vương Vĩ bắt cóc về, đã bị Trường Tôn Vô Kỵ giết chết.

Rõ ràng, mục đích của việc bắt cóc là để cung cấp cho Trường Tôn Vô Kỵ đối tượng để giết chóc.

Lý Khác suy đoán, có thể là Trường Tôn Vô Kỵ đã cho Vương Vĩ một khoản tiền, hoặc là Vương Vĩ có điểm yếu bị Trường Tôn Vô Kỵ nắm giữ, nên mới dẫn đến việc Vương Vĩ bán mạng cho Trường Tôn Vô Kỵ. "Những đứa trẻ này, đều bị người ta dùng hai tay siết chết vào buổi trưa hai ngày trước." Lý Khác chỉ liếc qua thi thể một chút, liền

đưa ra kết luận.

Lưu ngỗ tác và Phòng Phụng Châu đều lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Khác.

Họ đều cảm thấy Lý Khác quá thần kỳ, lại có thể dễ dàng nhìn ra thời gian tử vong của thi thể như vậy!

Nhưng vấn đề là, hắn nhìn ra bằng cách nào?

Lưu ngỗ tác đã làm công việc khám nghiệm tử thi gần cả đời người, chưa từng có tốc độ tìm ra hung thủ nhanh như vậy!

Lý Khác lại có thể xác nhận thời gian tử vong của thi thể trong một khoảng thời gian ngắn như thế.

Quả thực là kỳ tích!

Chuyện này sẽ gây chấn động toàn bộ giới ngỗ tác!

Lưu ngỗ tác vì quá kích động, cả người run rẩy không ngừng.

Ông ta dĩ nhiên không ngờ, trình độ chuyên nghiệp như mình lại bị một kẻ nghiệp dư như Lý Khác hạ bệ.

Lý Khác tiếp tục: "Không chỉ vậy, từ vết hằn trên cổ thi thể, ta có thể phân tích ra, hung thủ hằn là một vị quan viên mắc bệnh điên, nếu không lầm, người này hiện đã bị cách chức." Một câu nói của Lý Khác khiến Lưu ngỗ tác ngây người.

Lưu ngỗ tác hoàn toàn không biết Lý Khác suy luận ra điều đó bằng cách nào!

Dù sao, hiện tại Đại Đường làm gì có trình độ kiểm tra tiên tiến như vậy! "Làm sao ngài biết?" Giây phút này, Phòng Phụng Châu vô cùng tò mò.

Nàng không ngờ Lý Khác lại có tài năng như vậy.

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Có gì khó đâu." "Vậy ngài dạy ta, ta muốn học!" Phòng Phụng Châu đi thẳng đến bên cạnh Lý Khác, xem ra nếu không học được thứ gì đó, nàng sẽ không bỏ cuộc. "Ta dạy người còn phải xem thiên phú của người đó nữa." Lý Khác nói.

Không ngờ, Phòng Phụng Châu từ trước đến nay tính cách cứng rắn, lại có thể khiêm tốn đến mức này.

Chương 434

Vì để học hỏi, thật sự chuyện gì cũng có thể làm.

Nếu ai cũng như vậy, e rằng cả Đại Đường toàn là học bá.

Lưu ngỗ tác cũng bị biểu hiện vừa rồi của Lý Khác dọa cho hết hồn.

Không ngờ kỹ thuật của hắn lại tốt đến vậy, hoàn toàn vượt qua cả ngỗ tác chuyên nghiệp như ông.

Để không bị đào thải, Lưu ngỗ tác quyết định học hỏi từ Lý Khác. "Ngô Vương, tiểu quan cũng muốn học theo ngài, xin Ngô Vương chỉ giáo." Lưu ngỗ tác thái độ vô cùng nghiêm túc, không hề giống đang nói đùa.

Lý Khác xua tay: "Chuyện này sau này hãy nói." Lý Anh Ca vì sợ thi thể, nên vẫn luôn trốn sau lưng Lý Khác.

Nàng không dũng cảm như Phòng Phụng Châu, dám trực tiếp tiếp xúc với thi thể. "Chúng ta bây giờ không có chứng cứ, tìm ra hung thủ cũng không có cách nào chứng minh." Lý Anh Ca nói.

Phòng Phụng Châu im lặng.

Lưu ngỗ tác cũng đứng một bên không nói gì.

Lý Khác bèn phát biểu ý kiến cá nhân: "Đây tuyệt đối không phải là một vụ buôn bán trẻ em thông thường.

Ta trước đây nghe nói trên cả nước đều có các vụ án buôn bán trẻ em.

Nếu ta đã tiếp xúc với vụ án này, thì nên thuận tay tra tiếp, tiện thể bắt gọn các tổ chức buôn bán trẻ em ở các nơi." "Vậy chúng ta quyết

định trạm tiếp theo đi đâu để điều tra?" Phòng Phụng Châu ủng hộ cách nghĩ của Lý Khác, hỏi như vậy, tự nhiên càng hy vọng được hợp tác với Lý Khác. "U Châu." Lý Khác không chút do dự nói ra hai chữ. "Cũng có nghĩa là, chúng ta sẽ đến U Châu điều tra án?" Phòng Phụng Châu tò mò, không ngờ Lý Khác lại chọn đến U Châu vào lúc này.

Thực tế, điều tra vụ án buôn bán trẻ em chỉ là một cái cớ của Lý Khác.

Sở dĩ đi U Châu, thực tế là có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Chỉ là chuyện này, không tiện nói ra.

Tình cờ vụ án buôn bán trẻ em này đã cho hắn một cơ hội. "Đến lúc đó ta cũng muốn đi cùng." Lý Anh Ca không thể rời xa Lý Khác, không chịu nổi những ngày xa cách Lý Khác, nên đã quyết định, bất kể Lý Khác đi đâu, nàng cũng sẽ đi theo. "Ta cũng muốn đi." Phòng Phụng Châu nói đầy lý lẽ.

Lý Khác hỏi: "Cô đi theo làm gì?" Phòng Phụng Châu tinh quái nói: "Đương nhiên là đi tìm những đứa trẻ mất tích trên cả nước rồi.

Sau chuyện này, ta quyết định không thể để cho chuyện trẻ em tử vong xảy ra nữa..." "Nếu Ngô Vương đã quyết định đến U Châu, chuyện này ta sẽ bẩm báo với Trần đại nhân, đến lúc đó để Trần đại nhân tăng thêm người.

Dù sao đi U Châu cũng mất một thời gian, bên cạnh Ngô Vương không có người bảo vệ thì sao được?" Lưu ngỗ tác cũng quan tâm đến vấn đề an toàn của Lý Khác.

Dù sao thì Lý Khác cũng là hoàng tử.

Lỡ như Lý Khác xảy ra sai sót trên đường đến U Châu.

Hoàng đế mà trách tội xuống, một ngỗ tác nhỏ bé như ông ta chắc chắn không thoát khỏi.

Lý Khác bề ngoài thì nói được, nhưng thực tế trong lòng lại cạn lời.

Với thực lực hiện tại của hắn, mười đại cao thủ bên cạnh Lý Thế Dân hợp lực lại, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Cái gọi là phái người bảo vệ, cũng chỉ là để che giấu thực lực thật sự của Lý Khác mà thôi.

Nhưng Lý Khác không thể không khen ngợi Lưu ngỗ tác có tầm nhìn xa.

Lý Khác trước đây đã nhờ vào "Thuật Tân Pháp" để tra ra chuyện tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ.

Mặc dù chuyện này đã giúp Lý Khác ghi điểm không ít.

Nhưng, cũng chính vì chuyện này, Lý Khác lại trở thành cái gai trong mắt của không ít người.

Đặc biệt là Trường Tôn Vô Kỵ, đối với Lý Khác càng hận đến tận xương tuỷ, nếu biết Lý Khác lúc này đi U Châu, tự nhiên sẽ tìm cơ hội báo thù.

Ngoài Trường Tôn Vô Kỵ ra.

Trong triều đình còn có vô số kẻ tham ô, tự nhiên cũng hận Lý Khác đến tận xương tuỷ.

Bởi vì Lý Khác đã phát minh ra loại phương pháp tra tham ô là Thuật Tân Pháp, sau khi phương pháp này xuất hiện, đã hoàn toàn chặn đứng con đường tài lộc của quan tham.

Cho nên những người này tự nhiên sẽ không tha cho Lý Khác. "Lưu ngỗ tác, hay là ông cũng theo ta đến U Châu đi, nếu gặp phải án mạng, không chừng có thể dùng đến." Lý Khác thản nhiên nói.

Lưu ngỗ tác nghe câu nói đó, liền quỳ xuống đất trước mặt Lý

Khác. "Được Ngô Vương coi trọng, nhưng tiểu quan phụng mệnh hỗ trợ Trần đại nhân, ta sợ sau khi rời đi, Trần đại nhân sẽ mất đi cánh tay phải." Lưu ngỗ tác cũng là một người trọng tình cảm.

Lý Khác vừa rồi có ý đề bạt, nhưng Lưu ngỗ tác lại không quên ơn tri ngộ của Trần đại nhân, quyết định ở lại bên cạnh Trần đại nhân.

Đây là một phẩm chất vô cùng quý giá.

Đương nhiên, Lý Khác cũng sẽ không làm khó Lưu ngỗ tác, dù sao thì mỗi người một chí, nếu đối phương không theo, cũng không cần miễn cưỡng.

Huống hồ, kỹ thuật khám nghiệm tử thi của Lưu ngỗ tác cũng không lợi hại bằng Lý Khác. "Tìm một ít quan tài tốt, tìm một nơi chôn cất tử tế cho những đứa trẻ đã chết, rồi ngày mai để cha mẹ chúng đến nhận.

Nói với Trần đại nhân, cấp cho gia đình mỗi đứa trẻ mười lạng bạc coi như tiền trợ cấp, số tiền này ta sẽ trả." "Nói với Trần đại nhân, cấp cho gia đình mỗi đứa trẻ mười lạng bạc coi như tiền trợ cấp, số tiền này ta sẽ trả." Một câu nói của Lý Khác, trực tiếp khiến Phòng Phụng Châu cảm thấy mắt sáng rực lên. "Ngài đúng là người tốt." Phòng Phụng Châu trước đây cứ ngỡ Lý Khác là một hoàng tử cà lơ phất phơ.

Nhưng hôm nay mới biết, hóa ra Lý Khác lại là một người trọng tình nghĩa như vậy. "Được rồi, ta có chút chuyện cần đi tìm Trần đại nhân, hai cô có muốn đi cùng không?" Lý Khác quay đầu lại nhìn hai nàng Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

Dù sao cũng đã đêm khuya, Lý Anh Ca thì không sao, nhưng Phòng Phụng Châu là một nữ nhân không có quan hệ gì cũng đi theo, e rằng người khác nhìn vào cũng không hay.

Dù sao ở Đại Đường, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.

Chương 435

Lý Khác tự nhiên không sao cả, nhưng sợ Phòng Phụng Châu sẽ bị người khác sau lưng nói ra nói vào.

Nhưng ai ngờ, Phòng Phụng Châu một lòng muốn giải quyết vụ án bắt cóc trẻ em trên toàn quốc, quyết định phải theo Lý Khác điều tra vụ án này đến cùng.

Cho nên, bây giờ tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc giữa chừng. "Đi thôi, ta cũng muốn đi.

Ta và Lý Anh Ca là chị em tốt nhất, ta sợ cô ấy không an toàn." Phòng Phụng Châu không tìm được lý do nào khác, đành lấy Lý Anh Ca ra làm cớ.

Lý Khác không nói gì, sau đó liền dẫn hai nàng đi tìm Trần đại nhân.

Dọc đường phố vô cùng yên tĩnh, Lý Khác dẫn hai nàng đi trên phố, lại có một hương vị khác. "Ta điều tra vụ án trẻ em, e rằng sẽ động đến lợi ích của một số người.

Các cô không sợ bị người ta báo thù sao, biết đâu trên phố đột nhiên xuất hiện một tên sát thủ." Lý Khác thản nhiên nói.

Nguyên bản trên đường quá nhàm chán, nên hắn dọa hai nàng một chút.

Ai ngờ Phòng Phụng Châu nghe xong không những không sợ, mà còn cười. "Nếu có ai dám ra tay với ta, ta tuyệt đối sẽ khiến hắn có đi không có về." Giọng điệu đó của Phòng Phụng Châu, giống như một người lính ra trận.

Lý Anh Ca thì như một chú chim nhỏ nép vào người, ôm chặt cánh

tay Lý Khác: "Nếu thật sự có sát thủ, huynh nhất định phải bảo vệ ta." Lưu ngỗ tác đi phía sau cũng cạn lời, thời này người ta thể hiện tình cảm cũng thích kéo theo một cái bóng đèn.

Một ngỗ tác già như ông ta, có chút không chịu nổi.

Đúng lúc này, Lưu ngỗ tác dường như đột nhiên đi đến trước mặt Lý Khác: "Ngô Vương, tiểu quan đột nhiên nghĩ ra một chuyện." "Nói mau." Lý Khác tin tưởng vào sự quan sát của Lưu ngỗ tác, chắc chắn là thứ có giá trị.

Lưu ngỗ tác mới nói: "Vừa rồi tiểu nhân phát hiện một vài vết máu trên quần áo.

Tiểu nhân đã kiểm tra kỹ tất cả thi thể, trên người không có bất kỳ vết thương nào, nên tiểu nhân nghi ngờ đây là vết máu do hung thủ để lại." Lưu ngỗ tác nói xong, liền đưa mảnh vải có vết máu cho Lý Khác.

Phải nói rằng, Lưu ngỗ tác này quả thực rất chuyên nghiệp.

Chỉ tiếc là, Đại Đường hiện tại căn bản không có cách nào dựa vào máu để phân tích ra thành phần của hung thủ.

Nếu ở thời cận đại, chỉ bằng một giọt máu, đã đủ để khóa chặt thân phận của hung thủ, căn bản không cần phải tra những chuyện khác. "Tốt, sau này có phát hiện mới, nhớ nói với ta." Lý Khác thản nhiên nói.

Lưu ngỗ tác gật đầu hành lễ: "Ngô Vương xin yên tâm, tiểu quan tự nhiên sẽ dốc toàn lực." Lý Khác thu lại mảnh vải có vết máu của hung thủ.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra, hung thủ trước đó đã bị trúng một mũi tên.

Vết thương của hung thủ bây giờ chắc chắn vẫn còn.

Nếu lúc này đi tìm hung thủ, nhất định có thể tìm ra người.

Nếu để sau này, đợi vết thương của hung thủ lành lại, muốn tra nữa sẽ phiền phức.

Lý Khác lập tức dừng lại, gọi một tên quan binh bên cạnh. "Về báo cho Trần đại nhân đợi ta ở cửa phủ Trường Tôn Vô Kỵ, bảo ông ta mang theo trọng binh." Lý Khác lạnh lùng nói.

Tên quan binh bị giọng điệu lạnh như băng của Lý Khác dọa cho hết hồn.

Mặt khác, Trường Tôn Vô Kỵ tuy đã bị cách chức, nhưng thế lực gia tộc sau lưng Trường Tôn Vô Kỵ vẫn còn đó, nên người bình thường sẽ không dám động đến Trường Tôn Vô Kỵ.

Tên quan binh không ngờ Lý Khác lại đột nhiên muốn ra tay với Trường Tôn Vô Kỵ vào lúc này.

Thật đáng sợ. "Tiểu nhân lập tức đi làm." Tên quan binh sợ đến toát mồ hôi hột, vội vàng tăng tốc đi tìm Trần đại nhân.

Về phần đoàn người của Lý Khác, họ đột nhiên thay đổi phương hướng, đi thẳng về phía phủ của Trường Tôn Vô Kỵ. "Ngài chắc chắn hung thủ giết trẻ em là Trường Tôn Vô Kỵ sao?" Phòng Phụng Châu tò mò hỏi.

Nhưng, nàng lại cho rằng hung thủ sát hại trẻ em chính là Trường Tôn Vô Kỵ.

Trước đó, mạng lưới Vũ Điệp của nàng đã tra ra được những điểm bất thường của Trường Tôn Vô Kỵ.

Ví dụ như, sau khi con trai của Trường Tôn Vô Kỵ mất, ông ta thường một mình tự nói chuyện với căn phòng trống.

Lý Anh Ca hỏi Lý Khác: "Không phải chứ, Trường Tôn Vô Kỵ

thật sự là hung thủ sát hại trẻ em sao, chuyện tàn nhẫn như vậy mà ông ta cũng ra tay được." Đối mặt với nghi vấn của hai nàng, Lý Khác chỉ nói một câu: "Trường Tôn Vô Kỵ có phải hung thủ giết người hay không, lát nữa sẽ tự rõ, không cần ta phải nói nhiều." Cả hai nàng đều hướng ánh mắt sùng bái về phía Lý Khác.

Họ đều cảm thấy Lý Khác quá lợi hại, xem ra vụ án bắt cóc trẻ em ở thành Trường An sắp được phá rồi.

Lý Khác thì vẻ mặt điềm nhiên.

Lúc này, nội tâm hắn không một gợn sóng.

Bởi vì hắn đã sớm biết Trường Tôn Vô Kỵ là hung thủ.

Trước đó không nói ra, là vì hai tên quan binh đã đến trước phủ Trường Tôn Vô Kỵ, và quản gia của ông ta đã đưa tiền.

Vì vậy Lý Khác cho rằng Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn đã có phòng bị, nên mới muốn thả dây dài câu cá lớn. "Trường Tôn Vô Kỵ có phải hung thủ giết người hay không, lát nữa sẽ tự rõ, không cần ta phải nói nhiều." Lời nói này của Lý Khác thể hiện sự tự tin mạnh mẽ.

Phòng Phụng Châu chưa từng thấy Lý Khác có một mặt bá khí như vậy, dường như chỉ cần gặp Trường Tôn Vô Kỵ, là có thể biết được chân tướng.

Lý Anh Ca thì nắm chặt cánh tay Diệp Thiên: "Nếu Trường Tôn Vô Kỵ là hung thủ giết người, vậy chẳng phải ông ta là một kẻ biến thái tâm thần sao, ta sợ quá, huynh nhất định phải bảo vệ ta." Lưu ngỗ tác đi theo sau cũng cảm thấy lạnh sống lưng, nếu Trường Tôn Vô Kỵ là một kẻ điên, vậy càng không thể đi, bây giờ quan binh do Trần đại nhân phái đi chưa đến, lỡ như Trường Tôn Vô Kỵ ra tay với Lý Khác, vậy ai sẽ bảo vệ Lý Khác?

Lưu ngỗ tác tuy có ý muốn bảo vệ Lý Khác, nhưng xét cho cùng

cũng chỉ là một ngỗ tác, căn bản không có võ công, lúc quan trọng không thể tránh khỏi việc để Lý Khác bị thương.

Vì vậy, ông ta trực tiếp nói với Lý Khác: "Ngô Vương, chúng ta hiện tại không đủ người, lỡ như Trường Tôn Vô Kỵ làm hại Ngô Vương, tiểu nhân không gánh nổi đâu.

Vì sự an toàn của Ngô Vương, tiểu nhân hy vọng Ngô Vương tạm thời đừng đi gặp Trường Tôn Vô Kỵ." Lưu ngỗ tác cũng là vì lo cho sự an toàn của Lý Khác.

Từ một phương diện nào đó, Lưu ngỗ tác cũng là một người trung thành tận tụy.

Nhưng lời của Lưu ngỗ tác, Lý Khác lại rất không thích nghe.

Gì mà không đủ người, xảy ra chuyện, không gánh nổi?

Chương 436

Mẹ kiếp, với thực lực của lão tử, chẳng lẽ lại sợ một tên Trường Tôn Vô Kỵ?

Lưu ngỗ tác à Lưu ngỗ tác, mở to mắt ra mà xem, ta là Ngô Vương Lý Khác!

Ta là người đàn ông đã bắn một mũi tên khiến Trường Tôn Vô Kỵ suýt chết, bây giờ bảo ta không đi tìm Trường Tôn Vô Kỵ, chẳng lẽ phải đợi vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ lành lại rồi mới đi?

Sau một hồi suy nghĩ, Lý Khác dĩ nhiên không đồng tình với vấn đề của Lưu ngỗ tác. "Không, Lưu ngỗ tác đã thiếu sót một thứ." Lý Khác thản nhiên nói.

Dù sao bên cạnh Lý Khác có hai nữ nhân Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, vừa rồi bị Lưu ngỗ tác nói cho một trận khiến Lý Khác không còn mặt mũi, làm sao Lý Khác có thể ngẩng đầu trước mặt hai nàng?

Cho nên Lý Khác liền điên cuồng phản kích lại Lưu ngỗ tác. "Thiếu sót một số vấn đề?" Lưu ngỗ tác từ trước đến nay luôn nổi tiếng cẩn trọng, bất kể là khám nghiệm tử thi hay đối nhân xử thế, đều vạn sự cẩn thận, tuyệt đối không dám có một chút sơ suất.

Cho nên, bị Lý Khác nói như vậy, trong lòng Lưu ngỗ tác có chút không vui.

Mặc dù Lưu ngỗ tác không dám trực tiếp đốp chát với Lý Khác, nhưng đã đưa ra nghi vấn. "Không sai, ngươi đã thiếu sót vấn đề, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra sao?" Lý Khác hỏi.

Lưu ngỗ tác chìm vào suy tư.

Nhưng thực sự không phát hiện ra vấn đề nào suy xét không chu

toàn.

Phòng Phụng Châu cũng cảm thấy cách suy nghĩ của Lưu ngỗ tác không có vấn đề gì.

Không biết tại sao Lý Khác lại không đồng tình với lời của Lưu ngỗ tác, giây phút này, Phòng Phụng Châu cũng tò mò. "Đừng úp mở nữa, ta và Phòng Phụng Châu đều đợi đến sốt ruột rồi." Lý Anh Ca cũng có chút nóng tính, chỉ số thông minh không cao, cũng không thích đoán mò, dù sao thì thẳng thắn vẫn hợp hơn.

Lý Khác thấy hai nàng Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đợi đến sốt ruột, liền cười nói: "Sao hai cô không đoán xem Lưu ngỗ tác rốt cuộc đã thiếu sót chuyện gì, đây là cơ hội tốt nhất để hai cô thể hiện trí thông minh đó." Phòng Phụng Châu trực tiếp bỏ cuộc: "Khó quá, ai mà biết trong lòng Ngô Vương đang nghĩ gì." "Ta cũng không đoán được, tâm tư của Ngô Vương như mò kim đáy bể, khiến người ta không nhìn thấy, không sờ được." Lý Anh Ca ôm chặt cánh tay Lý Khác, cằn nhằn.

Lý Khác thấy hai nàng khó xử như vậy, cuối cùng không nhịn được nói ra: "Lưu ngỗ tác quả thực đã thiếu sót một chuyện, đó là không tính đến vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ." Lý Khác vừa nói vậy, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đột nhiên cảm thấy mắt sáng rực lên.

Hai nàng đều cảm thấy Lý Khác nói quá đúng.

Càng không ngờ, Lý Khác bề ngoài thì thô tâm đại ý, không ngờ lại tinh tế cẩn thận như vậy, ngay cả manh mối nhỏ cũng không bỏ qua.

Thực ra, điều này cũng không thể nói lên được Lý Khác tâm tư tinh tế.

Chỉ là Trường Tôn Vô Kỵ là do Lý Khác đích thân bắn tên, nên Lý

Khác đối với vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ rõ như lòng bàn tay.

Bây giờ nhắc đến chuyện này, chẳng qua là muốn nói cho Lưu ngỗ tác biết: là một ngỗ tác chuyên nghiệp, suy xét vấn đề còn thiếu chu toàn.

Lưu ngỗ tác nghe Lý Khác giải thích xong, sợ đến mức quỳ xuống đất trước mặt Lý Khác. "Xin Ngô Vương thứ tội, hạ quan suy xét không chu toàn, đều là lỗi của hạ quan." Lưu ngỗ tác sợ đến toát mồ hôi lạnh, biết Lý Khác là Ngô Vương, chỉ cần Lý Khác tức giận, là có thể tùy tiện gán cho ông ta một tội danh, lúc đó chết cũng không biết vì sao.

Cho nên Lưu ngỗ tác mới quỳ xuống vào lúc quan trọng.

Lý Khác nhìn Lưu ngỗ tác đang quỳ trên đất, lại thản nhiên hỏi một câu: "Vậy sai ở đâu?" Lưu ngỗ tác vội vàng trả lời: "Hạ quan suy xét không chu toàn." "Chỗ nào suy xét không chu toàn?" Lý Khác tiếp tục hỏi. "Hạ quan không tính đến vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ." Sắc mặt Lưu ngỗ tác đã trắng bệch, cảm giác trí thông minh của mình bị Lý Khác liên tục đả kích.

Giây phút này, Lưu ngỗ tác sắp khóc rồi, Ngô Vương mau tha cho ta đi, tâm lý của ta sắp sụp đổ rồi.

Lý Khác nói: "Ta vừa rồi chỉ nói hung thủ có vết thương thôi, ta có nói Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương đâu, ông suy xét vấn đề không đủ cẩn trọng rồi..." "Ta vừa rồi chỉ nói hung thủ có vết thương thôi, ta có nói Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương đâu, ông suy xét vấn đề không đủ cẩn trọng rồi..." Lý Khác thản nhiên nói.

Lưu ngỗ tác lúc này mới hoàn hồn, cảm giác mình đã rơi vào bẫy của Lý Khác?

Lưu ngỗ tác biết mình vừa rồi nói sai, vô tình đắc tội với Lý Khác.

Cho nên, bất kể tiếp theo thế nào, Lý Khác cũng sẽ điên cuồng đốp chát với ông.

Lưu ngỗ tác đã ở bên cạnh Trần đại nhân nhiều năm, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý cũng có.

Ông nhanh chóng nói: "Ngô Vương dạy phải, tài trí của tiểu quan có thiếu sót, may nhờ Ngô Vương nhắc nhở, hạ quan mới bừng tỉnh ngộ.

Tài trí của Ngô Vương xứng đáng là đệ nhất Đại Đường." Lưu ngỗ tác biết mình vừa rồi nói sai, nên cố gắng nịnh nọt để cứu vãn.

Lý Khác cũng không so đo những chuyện này, chỉ là muốn cho Lưu ngỗ tác một đòn phủ đầu thích đáng.

Không chỉ để nói cho Lưu ngỗ tác biết, ở đây ta là lớn nhất, ta mới là chủ của các ngươi, tất cả đều phải nghe lời ta!

Mà còn để nói cho Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai người biết, vụ án bắt cóc trẻ em, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Lý Khác ta. "Xem ra, trong lòng Ngô Vương đã có đáp án, cũng đã hiểu rõ thân phận của hung thủ." Phòng Phụng Châu không thể không khâm phục Lý Khác, những lời vừa rồi của Lý Khác đã trực tiếp chấn động nội tâm nàng.

Nàng cảm thấy Lý Khác tư duy nhạy bén, phản ứng nhanh hơn người khác một bước.

Dường như Lý Khác đã hoàn toàn nắm giữ tất cả manh mối của vụ án bắt cóc trẻ em, phảng phất như hung thủ đứng sau màn cũng đã sớm bị Lý Khác để mắt đến.

Phòng Phụng Châu đối với Lý Khác khâm phục vô cùng! "Đi thôi, chúng ta bây giờ phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phủ của Trường Tôn Vô Kỵ, ta tin rằng chân tướng sẽ sớm được làm sáng tỏ."

Phương pháp của Lý Khác rất đơn giản.

Chỉ cần kiểm tra xem trên người Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương hay không, là có thể phán đoán Trường Tôn Vô Kỵ có phải là hung thủ sát hại mười lăm đứa trẻ hay không.

Lý Khác đi một vòng lớn, ngoài việc dùng trí thông minh để áp đảo Lưu ngỗ tác, còn làm cho mọi chuyện trở nên đơn giản hơn, nếu làm mọi chuyện quá phức tạp, e rằng hai nàng Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca căn bản không hiểu.

Bây giờ qua sự giải thích của Lý Khác, hai nàng cũng đã hiểu được hướng đi cơ bản. "Ngô Vương thật lợi hại." Lý Anh Ca cảm thấy Lý Khác là người đàn ông thông minh nhất trên thế giới này.

Phòng Phụng Châu khâm phục Lý Khác không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, hảo cảm đối với Lý Khác tăng lên gấp bội.

Rất nhanh, Lý Khác và mọi người đã đến phủ đệ của Trường Tôn Vô Kỵ. "Đi gõ cửa đi." Lý Khác nói với Lưu ngỗ tác.

Trong đám người, địa vị của Lưu ngỗ tác là thấp nhất, ông không đi gõ cửa, chẳng lẽ muốn Lý Khác đi gõ cửa?

Không hợp tình hợp lý.

Lưu ngỗ tác liên tục cúi đầu gập người, sau đó đi đến trước cửa lớn.

Chương 437

Gõ mạnh mấy cái.

Đáng tiếc, không có ai ra mở cửa. "Gõ nhẹ như vậy, ai mà nghe thấy?

Để ta." Phòng Phụng Châu thật sự không nhìn nổi nữa, không nói hai lời liền đi đến trước cửa, dùng sức gõ mạnh.

Lưu ngỗ tác bên cạnh nhìn mà ngây người, không ngờ Phòng Phụng Châu dung mạo ngọt ngào, thân hình mảnh mai yếu ớt, lại có sức lực lớn hơn cả ông?

Lưu ngỗ tác thấy sức lực của mình không bằng Phòng Phụng Châu, trong lòng cũng vô cùng đau khổ.

Phòng Phụng Châu gõ cả buổi, cũng không có ai ra mở cửa.

Cứ như thể tất cả người trong phủ Trường Tôn Vô Kỵ đều đã chết sạch.

Đương nhiên, Lý Khác nhanh chóng bác bỏ cách nghĩ này.

Trường Tôn Vô Kỵ đã bị cách chức, sẽ không giết người trong phủ vào lúc này.

Nếu thật sự làm vậy, chỉ càng chứng minh ông ta là hung thủ. "Tiếp tục gõ!" Lý Khác lớn tiếng nói.

Chắc chắn là Trường Tôn Vô Kỵ cố ý không mở cửa, để trốn tránh sự truy tra của Lý Khác.

Lý Khác sẽ không dễ dàng tha cho Trường Tôn Vô Kỵ như vậy.

Bây giờ cơ hội tốt đang ở trước mắt, Lý Khác tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ. "Gõ mạnh cho ta!" Lý Khác lạnh lùng nói.

Sắp có thể kiểm tra vết thương trên người Trường Tôn Vô Kỵ, toàn thân hắn liền cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Một giờ sau, cửa phủ của Trường Tôn Vô Kỵ vẫn không được mở ra.

Lý Khác cũng không đợi được nữa. "Tất cả lui ra, để ta." Lý Khác lạnh lùng nói.

Lưu ngỗ tác nhìn thấy ánh mắt sắp nổi điên của Lý Khác, sợ đến toàn thân run rẩy, chưa từng cảm nhận được sát khí mạnh mẽ như vậy.

Ông cảm thấy Lý Khác giống như một vị tướng quân vừa từ chiến trường trở về.

Sát khí trên người Lý Khác, đủ để một mình địch trăm.

Phòng Phụng Châu, Lưu ngỗ tác, Lý Anh Ca ba người đều lùi lại sau lưng Lý Khác.

Nhưng, Lý Khác cảm thấy họ trốn chưa đủ xa. "Tạm thời tránh xa ta một chút, ta sợ lát nữa lúc mở cửa, sẽ chấn bay các ngươi." Một câu nói của Lý Khác, trực tiếp khiến Phòng Phụng Châu cảm thấy kinh ngạc.

Trong lòng nàng nghĩ, Lý Khác không thể nào thật sự trâu bò như vậy chứ!

Mở một cánh cửa mà có thể chấn bay người ta, cũng quá khoa trương rồi.

Phòng Phụng Châu không phải là không tin Lý Khác, mà là tò mò.

Nàng vô cùng mong đợi biểu hiện tiếp theo của Lý Khác.

Nàng biết Lý Khác chắc chắn sẽ có biểu hiện phi thường.

Lúc này, bên trong phủ Trường Tôn Vô Kỵ.

Quản gia Trường Tôn phái người dùng năm cây gỗ nặng chống cửa.

Năm cây gỗ này, mỗi cây đều nặng hai trăm cân.

Người bình thường không thể nào phá được cánh cửa này.

Trừ phi đối phương có thể tung ra một quyền có sức mạnh ngàn cân.

Nếu không, dù có chết, cánh cửa cũng không thể nào bị mở ra. "Ha ha, Ngô Vương muốn đấu với ta, còn non lắm, muốn tra Trường Tôn đại nhân của ta, thì phải có cách mở được cánh cửa này đã!" Quản gia lạnh lùng nói. "Ha ha, Ngô Vương muốn đấu với ta, còn non lắm, muốn tra Trường Tôn đại nhân của ta, thì phải có cách mở được cánh cửa này đã!" Quản gia lộ ra nụ cười vô cùng lạnh lùng, vì để bảo vệ Trường Tôn Vô Kỵ, chuyện gì ông ta cũng có thể làm ra.

Ông ta cho rằng có năm cây gỗ này, dù Lý Khác có bản lĩnh ngút trời, cũng không thể nào vào được.

Dù sao muốn mở được cánh cửa này, phải cần sức mạnh hơn ngàn cân.

Một người không thể nào có bản lĩnh như vậy.

Quản gia cho rằng, đợi Lý Khác hết kiên nhẫn, sẽ tự động rời đi.

Đáng tiếc, quản gia đã đánh giá thấp thực lực của Lý Khác.

Lý Khác lúc này đang đứng ngoài cửa.

Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca và Lưu ngỗ tác ba người đều đang nhìn hắn.

Chẳng lẽ Ngô Vương một mình mở được cánh cửa này?

Lưu ngỗ tác kinh ngạc nghĩ.

Bởi vì trong suy nghĩ của Lưu ngỗ tác, ông ta cảm thấy một hoàng tử như Lý Khác suốt ngày ăn chơi lêu lổng, ngoài việc tán gái ra, liệu có thể luyện tập không?

Ông ta vẫn luôn cho rằng sức lực của Lý Khác chắc chắn rất nhỏ.

Và cho rằng, khả năng Lý Khác mở được cánh cửa này là rất thấp.

Trong mắt Phòng Phụng Châu lại sáng lên, bởi vì vừa rồi nàng đích thân đi gõ cửa, phát hiện cánh cửa đó vững chắc hơn tưởng tượng, e rằng một người bình thường không có cách nào mở được.

Chính vì, Phòng Phụng Châu không có cách nào mở được cửa.

Nên ngược lại, nàng đối với Lý Khác lại có một sự mong đợi mãnh liệt.

Chương 438

Mong đợi Lý Khác có thể dễ dàng mở được cánh cửa đó.

Lý Khác chỉ lộ ra nụ cười nhạt, sau đó nói với ba người bên dưới: "Xem ta đây~!" Lý Khác đưa ra một bàn tay trắng nõn.

Không còn cách nào khác, sau khi Lý Khác xuyên không đến Đại Đường, mặc y phục hoàng tử, da dẻ ít phơi nắng.

Cho nên da có trắng một chút cũng là bình thường.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Lý Khác bây giờ muốn mở cửa! ~ Hiện tại hắn chỉ đưa ra một bàn tay.

Lưu ngỗ tác sợ đến mức sắp nói lắp: "Cũng quá kinh khủng rồi, chẳng lẽ Ngô Vương định dùng sức một tay, mở cánh cửa đó sao, phải biết rằng cánh cửa đó rất khó mở." Cánh cửa đó khó mở, là kết quả do chính Lưu ngỗ tác rút ra.

Vừa rồi ông ta và Phòng Phụng Châu hai người đã dùng đủ mọi cách, kết quả là không mở được cửa...

Bây giờ Lý Khác dùng một tay, càng không thể...

Lưu ngỗ tác dĩ nhiên mang theo thái độ nghi ngờ.

Chỉ là, không ngờ, Lý Khác lúc này lại thay đổi thủ thế...

Lại từ một bàn tay lúc đầu, biến thành một ngón tay!

Đây là thao tác gì vậy?

Không chỉ Lưu ngỗ tác, ngay cả Phòng Phụng Châu cũng nhìn mà ngây người. "Chẳng lẽ Ngô Vương, muốn dùng một ngón tay mở cửa?

Thật là hùng vĩ!" Phòng Phụng Châu cũng cạn lời, chưa từng thấy tuyệt kỹ như vậy, bây giờ vô cùng mong đợi biểu hiện của Lý Khác, thậm chí khát khao Lý Khác nhanh chóng mở cửa.

Lý Anh Ca thì lại lo lắng cho tay của Lý Khác: "Cánh cửa đó cứng như vậy, Ngô Vương chắc chắn sẽ bị thương, ta phải nhanh đi liên hệ thái y mới được, ta không muốn thấy Ngô Vương bị thương dù chỉ một chút." Ngay lúc Lý Anh Ca định đi tìm thái y, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, liền thấy cánh cửa lớn bị nổ tung. "Oa!!!" Lưu ngỗ tác không nhịn được kinh hô, đây là cảnh tượng ngầu nhất mà ông ta từng thấy trong đời.

Thật không ngờ, Lý Khác thật sự dùng một ngón tay chấn bay cánh cửa.

Lý Anh Ca dùng tay che miệng nhỏ, mắt chữ A mồm chữ O, trực tiếp ngây người tại chỗ không động đậy.

Phòng Phụng Châu cũng ngây người, không ngờ lực ngón tay của Lý Khác lại mạnh mẽ đến vậy, thật sự dùng một ngón tay mở tung cánh cửa, bản lĩnh này, e rằng cả Đại Đường chỉ có Lý Khác mới làm được.

Bên trong cửa.

Quản gia Trường Tôn ngơ ngác nhìn Lý Khác, cũng chú ý thấy năm cây gỗ trên mặt đất đều đã vỡ thành mảnh vụn! "Ngô Vương này, có chút bản lĩnh, lại có thể trực tiếp chấn bay cánh cửa..." Quản gia Trường Tôn chú ý đến tư thế một ngón tay của Lý Khác.

Trong nháy mắt đã hiểu ra.

Trời ơi, Ngô Vương đã dùng một ngón tay để mở cửa sao?

Hơi bị kinh khủng rồi đấy!

Quản gia Trường Tôn thật sự bị dọa cho hết hồn, cả Đại Đường cũng không tìm ra được người nào xuất sắc như Lý Khác...

Lúc này.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Lý Khác.

Ánh mắt của mọi người dĩ nhiên là không thể tin nổi và kinh hãi!

Vạn vạn không ngờ, Lý Khác lại có thần lực như vậy, trực tiếp bật tung cánh cửa.

Lý Khác đối mặt với mọi người, chỉ thản nhiên nói một câu: "Ta vừa rồi chưa dùng hết sức, chỉ dùng một phần chín sức mạnh thôi." Lưu ngỗ tác suýt nữa thì thổ huyết!

Ngô Vương dùng chưa đến một thành sức lực, dùng một ngón tay chấn bay cánh cửa, cũng quá ngầu rồi.

Phòng Phụng Châu trực tiếp nhìn mà ngây người, cứ tưởng Lý Khác không mở được cửa, không ngờ Lý Khác lại mạnh như vậy, trước đây đã xem thường Lý Khác.

Lý Anh Ca thì lo lắng ngón tay của Lý Khác có bị thương không, đang cân nhắc lát nữa phải đi mua thuốc mỡ về bôi cho Lý Khác.

Quản gia Trường Tôn sắp khóc rồi, không ngờ khóa cửa, lại thêm năm cây gỗ chặn cửa, kết quả ngay cả một hoàng tử ăn chơi lêu lổng không có thể lực như Lý Khác cũng không ngăn được. "Ta thật sự già rồi...

Đại Đường thật sự đã thay đổi, lại xuất hiện một yêu nghiệt như vậy!" Quản gia đối mặt với việc Lý Khác phá cửa mạnh mẽ, tự cảm thấy sức mình quá yếu.

Lý Khác nhẹ nhàng bước vào phủ đệ Trường Tôn: "Bảo Trường Tôn Vô Kỵ cút ra đây." "Bảo Trường Tôn Vô Kỵ cút ra đây!" Lý Khác

vừa nói vậy, tất cả ánh mắt đều tập trung vào hắn.

Quản gia nào dám chậm trễ?

Trước mắt là Ngô Vương Lý Khác, dù biết mối quan hệ giữa Ngô Vương và Trường Tôn Vô Kỵ, cũng phải lấy Lý Khác làm chủ. "Ngô Vương, Trường Tôn đại nhân tối qua bị cảm lạnh, mắc bệnh truyền nhiễm, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng, đại phu yêu cầu bất cứ ai cũng không được vào trong!" Quản gia đã sớm sắp xếp mọi thứ, biết Lý Khác chắc chắn sẽ đến, nên đã chuẩn bị sẵn lý do để chờ Lý Khác. "Chỉ là một trận cảm mạo nhỏ mà bệnh thành ra thế này, xem ra sức khỏe của Trường Tôn đại nhân yếu thật đấy." Lý Khác cười nói.

Quản gia tức đến mặt đỏ bừng, không ngờ Lý Khác nói chuyện lại độc địa như vậy, lại dám mắng Trường Tôn Vô Kỵ sức khỏe quá yếu, nếu là người khác, quản gia chắc chắn sẽ đốp chát lại.

Nhưng vào lúc quan trọng này, quản gia không thể không nhún nhường.

Ông ta liếc nhìn Lý Khác một cái, sau đó nở nụ cười đối mặt với Lý Khác: "Ngô Vương, hạ nhân sợ bệnh của Trường Tôn đại nhân sẽ lây nhiễm.

Một số hạ nhân phục vụ Trường Tôn đại nhân cũng đã bị lây bệnh này, hạ nhân sợ Ngô Vương cũng bị lây, nên mới không cho Ngô Vương vào." Quản gia Trường Tôn tự cho là thông minh, cho rằng chỉ cần gán cho Trường Tôn Vô Kỵ một căn bệnh truyền nhiễm, Lý Khác sẽ không vào kiểm tra.

Nhưng ông ta đã quá xem thường Lý Khác.

Nếu Lý Khác là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, thì Lý Khác đã không đến phủ Trường Tôn. "Ồ, nếu đã như vậy, ngươi là quản gia thân cận nhất của Trường Tôn Vô Kỵ, tại sao lại không bệnh?

Ta thấy ngươi thần thái phơi phới, tinh thần rất tốt, lại giải thích thế nào?" Lý Khác xem xong màn kịch của quản gia, thản nhiên đưa ra một quan điểm.

Chương 439

Một câu nói đơn giản, đã khiến quản gia không nói nên lời.

Bởi vì Lý Khác đã đưa ra một vấn đề rất mâu thuẫn.

Nếu quản gia trả lời là vì tình huống đặc biệt nên không mắc bệnh, vậy chứng tỏ ông ta không thân cận với Trường Tôn Vô Kỵ, nếu đã không thân cận, lại làm sao biết được tính xác thực của bệnh truyền nhiễm?

Cho nên bất kể quản gia trả lời thế nào, đều đã rơi vào bẫy của Lý Khác. "Dẫn ta đi gặp Trường Tôn Vô Kỵ đi, ta bây giờ muốn gặp ông ta." Lý Khác thản nhiên nói.

Phía sau lại thêm một câu: "Ngươi có biết, ở Đại Đường lừa gạt hoàng tử sẽ bị trừng phạt không?" Câu nói cuối cùng của Lý Khác, dọa quản gia mặt mày xanh mét.

Quản gia sao có thể không biết hình phạt?

Vừa rồi vì để bảo vệ Trường Tôn Vô Kỵ, nên mới nói dối.

Không ngờ tư duy của Lý Khác lại nhạy bén như vậy, dễ dàng phá vỡ thế cục của ông ta. "Mời Ngô Vương..." Quản gia còn có thể làm gì?

Không thể làm gì cả.

Chỉ có thể nở nụ cười, mời hắn vào.

Lý Khác sải bước vào phòng ngủ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Vừa vào mắt liền thấy một mỹ nữ mặc đồ màu hồng phấn.

Mỹ nữ này chính là con gái của Trường Tôn Vô Kỵ, Trường Tôn Phinh Đình.

Trường Tôn Phinh Đình tuy cũng là mỹ nữ, nhưng so với hai nàng Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu, liền có phần kém sắc.

Yêu cầu của Lý Khác đối với mỹ nữ rất cao, nữ nhân bình thường thật sự không lọt vào mắt hắn.

Dù sao thì sau khi hưởng thụ cực phẩm, khó mà hạ thấp tiêu chuẩn được nữa.

Lý Khác nhanh chóng chuyển tầm mắt đến Trường Tôn Vô Kỵ trên giường.

Chỉ thấy Trường Tôn Vô Kỵ đang nằm trên giường, trông như đang dưỡng thương.

Lý Khác trước đó đã bắn cho Trường Tôn Vô Kỵ một mũi tên.

Mũi tên đó hung hãn vô cùng, chắc chắn đã gây ra một vết thương rất sâu cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Đây cũng là nguyên nhân Trường Tôn Vô Kỵ nằm liệt giường.

Lý Khác liền nhân cơ hội này, nói với người bên trong: "Trường Tôn đại nhân mặt mũi lớn thật đấy, ta đã đến rồi mà cũng không ra nghênh tiếp sao?" Quản gia vội vàng giải thích: "Ngô Vương, tôi vừa mới nói rồi, Trường Tôn đại nhân bị bệnh nặng, sẽ lây nhiễm, bệnh tình nghiêm trọng, cho nên Trường Tôn đại nhân không thể xuống giường nghênh tiếp Ngô Vương." "Càn rỡ!" Lý Khác đã sớm không ưa quản gia, lúc vào cửa, quản gia đã cho người dùng năm cây gỗ chặn cửa, bây giờ lại giúp Trường Tôn Vô Kỵ che đậy.

Chỉ tiếc là, lời nói dối quá nông cạn.

Lý Khác liếc mắt một cái là có thể nhận ra. "Chủ nhà các ngươi còn chưa mở miệng, một hạ nhân như ngươi lại dám lên tiếng!" Lý Khác nói xong liền đá một cước vào mông quản gia.

Một cú đá của Lý Khác khiến quản gia ngã sấp xuống đất, ngã một cú chó gặm bùn, quản gia trông thảm hại và bất lực biết bao.

Dù sao, là quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ, ở trong phủ Trường Tôn cũng hô phong hoán vũ, nhưng bây giờ bị Lý Khác đá một cước, đừng nói là phản kháng, ngay cả một câu không hài lòng cũng không dám nói với Lý Khác.

Chỉ có thể như một con chó nằm trên đất, không có sự đồng ý của Lý Khác, cũng không dám đứng lên.

Phòng Phụng Châu thấy quản gia bị Lý Khác dạy dỗ, trong lòng vui mừng, không khỏi cười lên, không ngờ Lý Khác thật có cách, mới vào phủ Trường Tôn đã trực tiếp dạy cho quản gia bài học làm người. "Thú vị thật, vui quá." Phòng Phụng Châu cũng có hứng thú nồng hậu với Lý Khác, cảm thấy Lý Khác thật sự là một linh hồn thú vị.

Không chỉ Phòng Phụng Châu, cả Lý Anh Ca đối với Lý Khác cũng khâm phục vô cùng, vừa rồi Lý Khác đá một cước vào mông quản gia, Lý Anh Ca xem mà thấy rất sảng khoái và hả giận.

Lưu ngỗ tác chỉ có thể đứng một bên cười trộm, cảm thấy quản gia phủ Trường Tôn cũng quá thảm rồi. "Không hổ là Ngô Vương, dạy dỗ người khác cũng có một bộ, dạy dỗ xong người khác, người khác cũng không dám hó hé!" "Không hổ là Ngô Vương, dạy dỗ người khác cũng có một bộ, dạy dỗ xong người khác, người khác cũng không dám hó hé!" Lưu ngỗ tác đối với Lý Khác khâm phục đến cực điểm.

Thậm chí còn xem Lý Khác như thần.

Lý Khác dạy dỗ xong quản gia, liền tiếp tục nói với Trường Tôn Vô Kỵ bên trong: "Trường Tôn đại nhân, chẳng lẽ sau khi bị cách chức, trong mắt đã không còn triều đình?

Nếu đã như vậy, đợi ta trở về sẽ nói rõ với bệ hạ." Lý Khác vừa nói vậy, Trường Tôn Vô Kỵ cuối cùng cũng lên tiếng. "Tiểu nhân mắc bệnh nặng, đại phu dặn không được tiếp xúc với người khác, nếu không sẽ lây nhiễm cho người khác.

Thân phận Ngô Vương tôn quý, tiểu nhân không muốn gặp Ngô Vương, chỉ là không muốn Ngô Vương mạo hiểm.

Lỡ như Ngô Vương bị nhiễm bệnh lạ, lúc đó hạ nhân làm sao ăn nói với bệ hạ?" Trường Tôn Vô Kỵ sau khi bị cách chức, không thể tự xưng là hạ quan.

Nhưng địa vị của Lý Khác cao hơn ông ta, nên chỉ có thể dùng hạ nhân tự xưng.

Mỗi lần nói đến từ "hạ nhân", Trường Tôn Vô Kỵ như bị vạn tiễn xuyên tâm, trong lòng không nói nên lời uất ức và đau khổ.

Bởi vì, Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, hoàn toàn là do Lý Khác ban cho! ~ Mặc dù người ngoài đồn rằng, Lý Khác vì để kiểm chứng Thuật Tân Pháp nên mới tra sổ sách của Trường Tôn Vô Kỵ.

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ sao lại không biết, Lý Khác là cố ý làm vậy.

Mỗi lần Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ đến việc vì Lý Khác mà bị cách chức, trong lòng lại phẫn uất không thôi. "Ngô Vương, cha ta sức khỏe không tốt, xin Ngô Vương lượng thứ.

Nếu có chuyện quan trọng, có thể thương lượng với ta." Trường Tôn Phinh Đình lúc này lên tiếng.

Lúc nói chuyện, đôi mắt đẹp của nàng vẫn luôn nhìn Lý Khác.

Nàng cảm thấy Lý Khác là người đàn ông hoàn hảo nhất trên thế giới này.

Trong lòng nàng, Lý Khác không chỉ có tiền có thế, mà còn rất tuấn tú.

Trước đây nghe chuyện Lý Khác ba lần chọc tức Đỗ Như Hối trên đường phố, mỗi lần nghe đều cảm thấy Lý Khác rất có trí tuệ.

Trường Tôn Phinh Đình tuy là con gái của Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng biết Trường Tôn Vô Kỵ tác oai tác quái, cho nên vì Lý Khác mà Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, nàng cũng không trách tội Lý Khác, thậm chí còn luôn xem Lý Khác là người tình trong mộng.

Chương 440

Lý Khác nghe giọng nói ngọt ngào của Trường Tôn Phinh Đình, trong lòng có chút kích động, vạn vạn không ngờ trên thế giới này lại có giọng nói hay đến vậy.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca tuy nhan sắc cao, nhưng giọng nói của họ cũng không ngọt ngào bằng Trường Tôn Phinh Đình.

Lý Khác bây giờ nghe giọng nói của Trường Tôn Phinh Đình, giống như trở về thời hiện đại, nghe một ca sĩ nổi tiếng nào đó hát chay.

Lý Khác đã lâu không nghe được giọng hát hay như vậy.

Nếu ở thời hiện đại, Trường Tôn Phinh Đình chắc chắn là một người rất ưu tú.

Bây giờ, Lý Khác cũng cho rằng Trường Tôn Phinh Đình có giọng nói hay.

Bởi vì những lời Trường Tôn Phinh Đình nói, mỗi một âm thanh đều vô cùng động lòng người, khiến người ta lưu luyến không quên.

Não của Lý Khác trống rỗng trong vài giây, may mà ý chí mạnh mẽ nhanh chóng hoàn hồn, mới không dẫn đến xấu hổ.

Lý Khác nhìn kỹ, trả lời lại lời của Trường Tôn Phinh Đình: "Ồ, chẳng lẽ tội tham ô của cha cô, cô cũng có thể gánh thay sao?" Lý Khác cũng chỉ thuận miệng nói một câu, sau đó lại cảm thấy quá thẳng nam, đối phó với đại thần trong triều thì vấn đề không lớn.

Nhưng đối với Trường Tôn Phinh Đình nói như vậy, có chút quá đáng.

Nhưng...

Lý Khác nhanh chóng phát hiện mình đã sai.

Trường Tôn Phinh Đình này dường như có khuynh hướng bị ngược đãi, những lời ác ý vừa rồi của Lý Khác, không những không khiến Trường Tôn Phinh Đình chán ghét, mà ngược lại, Trường Tôn Phinh Đình lại rất thích cảm giác này. "Ngô Vương, không hổ là đệ nhất tài tử Đại Đường.

Chẳng trách có thể sáng tạo ra Thuật Tân Pháp đệ nhất Đại Đường, tạo phúc cho vạn dân!" Lúc Trường Tôn Phinh Đình nói những lời này, biểu cảm tự nhiên, không hề giống đang nịnh nọt.

Lý Khác lại không khỏi nhíu mày.

Không đúng!

Lão tử vừa rồi thái độ với cô rất tệ, không đốp chát lại thì thôi, bây giờ lại khen ta!

Cũng quá xuất sắc rồi phải không?

Chẳng lẽ, lời nói càng khó nghe, cô lại càng thích?

Lý Khác lúc này liền có một ý nghĩ táo bạo.

Dừng lại vài giây, liền nói với Trường Tôn Phinh Đình: "Trường Tôn Vô Kỵ tham ô bị cách chức là tội đáng đời, cũng là do Thánh thượng anh minh.

Bản vương cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ là một kẻ rác rưởi, thân là thần tử đắc lực bên cạnh bệ hạ, lại ngấm ngầm kết bè kết phái, câu kết tham ô, thực sự là nỗi sỉ nhục của Đại Đường, nỗi sỉ nhục của thiên hạ.

Nhà Trường Tôn xuất hiện một kẻ bại hoại, thực sự là tổ tiên không có vinh quang." Người bình thường nghe những lời này, chắc chắn không chịu nổi!

Bởi vì không ai sỉ nhục người khác như vậy...

Sỉ nhục một người thì thôi, bây giờ lại sỉ nhục cả tông tộc, đến cả mặt mũi tổ tông.

Ai cũng sẽ nổi giận!

Nhưng...

Trường Tôn Phinh Đình sau khi nghe những lời này của Lý Khác, không những không tức giận, mà ngược lại còn vỗ tay khen hay, trên mặt mang theo vẻ đào hoa, xa xa trông giống như một thiếu nữ mới trưởng thành.

Lý Khác thật sự bị kinh ngạc.

Đại Đường thật sự cái gì cũng có.

Trường Tôn Vô Kỵ đã đủ kỳ quái rồi, không ngờ con gái Trường Tôn Phinh Đình còn kỳ quái hơn. "Trường Tôn đại nhân, thật sự đã nuôi dạy được một cô con gái tốt, là phúc khí của Đại Đường, phúc khí của thiên hạ." Lý Khác vừa nói vậy, liền nghe thấy tiếng ho ra máu từ trên giường truyền đến.

Âm thanh đó rõ ràng có thể nghe thấy, dường như là do nội thương gây ra. "Ha ha, con cáo già cuối cùng cũng đã lộ đuôi rồi." “Ha ha, con cáo cuối cùng cũng lòi đuôi rồi.” Lý Khác lạnh lùng nói.

Trước đó Trường Tôn Vô Kỵ vẫn luôn nằm trên giường giả bệnh.

Bây giờ Lý Khác đến xem thử thực hư.

Trường Tôn Vô Kỵ rốt cuộc có bị thương không, có phải là hung thủ trong vụ án trẻ em hay không, chỉ cần Lý Khác đưa tay ra thăm dò là có thể biết rõ.

Lý Khác đi đến bên giường Trường Tôn Vô Kỵ.

“Trường Tôn đại nhân, tuy ngài không còn là mệnh quan triều

đình, nhưng đã từng có cống hiến cho triều đình, bản vương cũng vô cùng nể phục ngài…" Lý Khác vừa nói, vừa đưa tay ra, chuẩn bị thăm dò ngực của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trước đó, một mũi tên của Lý Khác đã bắn trúng tim hung thủ.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ chính là hung thủ, vậy thì ở tim của ông ta tự nhiên sẽ có vết thương.

"Ngô Vương, cha ta thật sự mắc bệnh ác tính có thể lây nhiễm, ngài tuyệt đối đừng chạm vào.

Ngài xem tay của ta này, vì rửa chân cho cha mà cũng bị lây nhiễm, bây giờ hai tay đều nổi đầy đốm đỏ." Trường Tôn Phinh Đình nói, cố ý đưa đôi tay trắng nõn cho Lý Khác xem.

Đôi tay nhỏ của nàng quả thực là cực phẩm.

Trắng muốt lại ánh lên vẻ trong suốt, đôi tay tinh xảo như ngọc, nắn bóp chắc chắn rất thoải mái.

Tuy Trường Tôn Phinh Đình có khuyết điểm, nhưng đôi tay ngọc và giọng nói của nàng lại thu hút Lý Khác sâu sắc.

Nửa giây sau Lý Khác mới hoàn hồn, nhìn rõ những đốm đỏ trên tay Trường Tôn Phinh Đình.

Lẽ nào là bệnh đậu mùa?

Bệnh đậu mùa ở thời cổ đại chẳng khác nào ôn dịch, một khi bị lây nhiễm thì không có thuốc chữa.

Đại Đường tự nhiên không tìm đâu ra vắc-xin đậu mùa.

"Bị lây nhiễm thì đừng đến đây." Lý Khác gọi Trường Tôn Phinh Đình lại.

Bệnh đậu mùa không phải chuyện nhỏ.

Đặc biệt là ở Đại Đường, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng ngay lập tức.

Chương 441

Lý Khác không thể không cảm ơn Trường Tôn Phinh Đình đã nhắc nhở, nếu Trường Tôn Vô Kỵ thật sự bị bệnh đậu mùa, Lý Khác vừa rồi mà chạm vào người ông ta thì e rằng đã sớm trúng chiêu!

Đương nhiên, Lý Khác tự nhiên sẽ không chỉ nghe lời một phía từ Trường Tôn Phinh Đình.

Lý Khác quan sát hai tay và hai chân của Trường Tôn Vô Kỵ, phát hiện trên đó đều có những đốm đỏ dày đặc.

Dựa vào kinh nghiệm ở kiếp trước, Lý Khác có thể phán đoán rõ ràng Trường Tôn Vô Kỵ đã mắc bệnh đậu mùa.

Lý Khác cũng không ngờ vào thời điểm mấu chốt này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Lý Khác đành phải ngừng việc thăm dò Trường Tôn Vô Kỵ. ...

Điều tra hung thủ là chuyện nhỏ, dù sao cũng có thể dùng cách khác.

Nhưng nhiễm phải bệnh đậu mùa là chuyện lớn, không cẩn thận còn mất cả mạng, Lý Khác tự nhiên không dám mạo hiểm.

Không phải Lý Khác nhát gan sợ chết, mà hiện tại Đại Đường chưa có tiền lệ chữa trị bệnh đậu mùa.

Lỡ như trên người Trường Tôn Vô Kỵ thật sự là bệnh đậu mùa, vậy thì Lý Khác một khi tiếp xúc với cơ thể ông ta, tự nhiên sẽ bị lây nhiễm.

Cho nên, Lý Khác sau nhiều lần suy nghĩ, cuối cùng đã ngừng việc điều tra.

“Vận khí thật tốt.” Lý Khác không khỏi lùi ra ngoài cửa, bây giờ không dám nói thêm một câu nào với Trường Tôn Phinh Đình, lỡ như bị lây bệnh đậu mùa thì phiền phức to.

“Ngô Vương, xin hỏi bệnh trên tay ta nên chữa trị thế nào?

Ta đã hỏi vô số đại phu, nhưng không một ai có thể chữa khỏi.” Trường Tôn Phinh Đình hỏi.

Nhưng Lý Khác nhìn kỹ, phát hiện những đốm đỏ trên tay Trường Tôn Phinh Đình không giống bệnh đậu mùa.

Càng giống... dị ứng.

Đúng vậy, dị ứng.

“Sau này ít tiếp xúc với những vật gây kích ứng là được.” Lý Khác đáp một câu.

Trường Tôn Phinh Đình đột nhiên hiểu ra: “Ngô Vương quả là người tài trí, mấy ngày trước ta quả thực có bắt tôm hùm đất.

Vật này vừa to vừa thô ráp, ta một tay bắt không được, bèn dùng hai tay.

Không lâu sau hai tay ta liền xuất hiện đốm đỏ...” “Sau này ít tiếp xúc là được.” Lý Khác nói xong liền dẫn theo Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca và Lưu Ngỗ Tác rời khỏi phủ Trường Tôn.

Trường Tôn Phinh Đình tiễn Lý Khác và mọi người ra tận cửa.

“Mong Ngô Vương lần sau lại ghé thăm.” Kể từ khi nhìn thấy Lý Khác, Trường Tôn Phinh Đình đối với hắn vừa yêu vừa hận, cảm thấy Lý Khác chính là tài tử giai nhân trong lòng nàng.

Thiên hạ không có nam nhân nào xứng với nàng, nhưng Lý Khác thì có thể.

Lý Khác xua tay, sau đó liền rời đi.

Đợi đi xa một chút.

Lý Anh Ca có chút ghen tuông nói: "Yêu nữ đó cứ nhìn ngươi chằm chằm, ta thấy nàng ta có ý với ngươi.

Vừa rồi ta quay đầu lại nhìn, phát hiện nàng ta vẫn còn đứng ở cửa, thật là một nữ nhân đáng sợ…" Phòng Phụng Châu lại không có chút ghen tuông nào, chỉ tò mò tại sao Lý Khác rõ ràng có cơ hội tốt để thăm dò vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ, cuối cùng lại từ bỏ?

Lý Khác thì hỏi Lưu Ngỗ Tác: "Vừa rồi ngài có nhìn rõ tay chân của Trường Tôn Vô Kỵ không?

Trên tay chân ông ta đều có đốm đỏ, có phải là bệnh ác tính không, hay chỉ là thủ đoạn che đậy?" Trường Tôn Vô Kỵ rốt cuộc có mắc bệnh đậu mùa hay không... chỉ cần hỏi Lưu Ngỗ Tác là được.

Dù sao Lưu Ngỗ Tác đã tiếp xúc với thi thể nhiều năm, ánh mắt của ông ta vô cùng sắc bén, trình độ chuyên môn cực cao.

Có một số chuyện có thể lừa được Lý Khác, nhưng tuyệt đối không lừa được một lão làng đã lăn lộn ở nha môn nhiều năm như Lưu Ngỗ Tác.

Lưu Ngỗ Tác nhanh chóng im lặng.

Vừa rồi khi Lý Khác ở trong phòng ngủ của Trường Tôn Vô Kỵ, Lưu Ngỗ Tác đã để ý.

Tay chân, cổ, trán và các bộ phận khác của Trường Tôn Vô Kỵ đều có đốm đỏ... trông có vẻ thực sự giống một loại bệnh ác tính truyền từ biên cương.

Loại bệnh này một khi bộc phát, không chỉ lây nhiễm cho người khác mà tỷ lệ tử vong cũng cực cao.

Phàm là người mắc bệnh này, chắc chắn sẽ chết.

“Hồi Ngô Vương, Trường Tôn Vô Kỵ quả thực đã mắc bệnh ác tính…” “Bẩm Ngô Vương, Trường Tôn Vô Kỵ quả thực mắc bệnh ác tính, e rằng không có thuốc nào chữa được.” Lưu Ngỗ Tác đưa ra một đáp án vô cùng chắc chắn.

Lý Khác trầm mặc.

Ban đầu hắn còn giữ thái độ hoài nghi, dù sao Trường Tôn Vô Kỵ xưa nay xảo quyệt đa đoan.

Nhưng nếu Trường Tôn Vô Kỵ ngay cả Lưu Ngỗ Tác cũng lừa được...

Lý Khác im lặng một lúc, sau đó liền đi về phía trước.

Phòng Phụng Châu cũng tò mò, hỏi: “Xem ra Trường Tôn Vô Kỵ thực sự mắc bệnh ác tính, cho nên ngươi mới thả ông ta?” Lý Anh Ca thì luôn quan tâm đến tình trạng cơ thể của Lý Khác: “Cơ thể ngươi không sao chứ?” “Không sao.” Lý Khác nói.

Lý Khác và mọi người lại quay về nha môn.

Trần đại nhân thẩm vấn Vương Vĩ suốt đêm, gần như đã dùng hết mọi loại cực hình, nhưng kết quả Vương Vĩ vẫn không hé răng.

“Ta chỉ bắt cóc trẻ em, ta không hề giết người.

Các ngươi nên đi tìm hung thủ giết người.” Vương Vĩ sống chết không thừa nhận.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần không thừa nhận, không ai làm gì được hắn.

Trần đại nhân đã hết cách với Vương Vĩ.

Trần đại nhân nhìn Lý Khác, hy vọng Lý Khác có thể đưa ra đề nghị vào lúc này.

Chương 442

Phòng Phụng Châu cũng tò mò, lúc này Lý Khác sẽ làm gì?

Rõ ràng Vương Vĩ sống chết không thừa nhận, nghiêm hình bức cung không có tác dụng gì lớn.

Lý Khác đi đến trước mặt Vương Vĩ, sau đó nói một câu: "Trường Tôn Vô Kỵ đã thừa nhận rồi." Lý Khác luôn chăm chú quan sát biểu cảm của Vương Vĩ, nhưng không ngờ vẻ mặt hắn không có thay đổi gì lớn.

Xem ra Vương Vĩ thường xuyên nói dối lừa người, muốn moi ra nửa điểm manh mối từ miệng hắn e rằng vô cùng khó khăn.

Lý Khác đảo mắt một vòng, nhanh chóng nghĩ ra cách khác.

"Trường Tôn Vô Kỵ đã cho ngươi bao nhiêu tiền?" Lý Khác hỏi.

"Ngô Vương, đừng phí công vô ích, ta chẳng biết gì cả…" Vương Vĩ vừa xoa khuôn mặt sưng phù, vừa dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Lý Khác.

"Trần đại nhân, tiếp tục thẩm vấn đi, ta về trước đây." Lý Khác không lãng phí thời gian với Vương Vĩ nữa.

"Hạ quan cung tiễn Ngô Vương." Trần đại nhân đặc biệt tiễn Lý Khác ra tận cửa nha môn.

Dù sao với thân phận tôn quý của Lý Khác, ông ta không dám có một chút chậm trễ.

Không chỉ tiễn Lý Khác ra cửa, thậm chí còn gọi năm quan binh hộ tống Lý Khác về.

Lý Khác lần lượt đưa Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca về nhà,

sau đó mới về phủ của mình.

Lý Khác về đến phủ, liền cho năm quan binh lui ra, đồng thời cũng ban thưởng cho họ một ít.

"Ngô Vương đại khí!" "Ngô Vương đại khí!" "..." Lý Khác ban thưởng một ít xong, mấy quan binh đó liên tục cảm tạ, họ chưa từng thấy ai ra tay hào phóng như vậy.

Lý Khác về đến phủ, phát hiện ánh nến trong thư phòng vẫn sáng.

Đi lại gần xem, là những người chép sách đang đọc sách.

Thật là nỗ lực, vì để kiếm tiền mà ngay cả buổi tối cũng làm thêm.

Lý Khác xuất hiện, đám người đọc sách lập tức đứng dậy.

"Tiểu nhân tham kiến Ngô Vương!" "Tiểu nhân tham gia Ngô Vương..." "..." "Đã chép được bao nhiêu rồi?" Lý Khác hỏi.

Quản gia nhanh chóng đi tới: "Bẩm chủ nhân, hiện tại tổng cộng đã chép được hai trăm ba mươi bản." Một ngày chép được hai trăm ba mươi bản, cũng tạm được.

"Sắp xếp đồ ăn khuya cho họ, dinh dưỡng nhất định phải đủ." Lý Khác dặn dò quản gia.

Quản gia tự nhiên hiểu ý của Lý Khác: "Bẩm Ngô Vương, ta vừa mới dặn dò nhà bếp làm rồi.

Ngoài ra, tiểu nhân có chuyện khác muốn bẩm báo." "Chuyện gì?" Lý Khác có chút hứng thú, hạ nhân này có chuyện gì muốn nói?

Quản gia vội vàng đáp: "Hôm nay có rất nhiều bá tánh tự mình đến phủ, họ đều đặt trước sách, nói rằng 'Toán thuật tân pháp' của Ngô Vương xứng danh là kỳ thư đệ nhất Đại Đường, ai cũng muốn mua về xem.

Có người còn muốn xem 'Toán thuật tân pháp' như vật gia truyền,

đời đời truyền lại.” Lý Khác nghe xong bật cười, không ngờ có người muốn xem sách của mình như vật gia truyền, thật lợi hại.

“Có bao nhiêu người đặt mua?” Lý Khác cũng muốn biết con số chính xác.

Dù sao ‘Toán thuật tân pháp’ vừa mới truyền ra, đa số mọi người đều vì chuyện Trường Tôn Vô Kỵ tham ô mới biết đến sự tồn tại của nó.

Cuốn sách này đối với đa số lão bá tánh, cũng chỉ là tò mò mới lạ, vì không có tác dụng gì lớn.

“Tổng cộng có sáu trăm người đặt sách, họ còn nói, sau này nếu Ngô Vương có tác phẩm mới, cũng phải thông báo sớm nhất, bất kể giá cả cao thấp, họ đều sẽ mua về sưu tầm.” Lý Khác không ngờ, vì ‘Toán thuật tân pháp’ mà thu hoạch được một nhóm fan sách.

Xem ra, Đại Đường cũng có hiệu ứng người hâm mộ.

Như vậy, Lý Khác chẳng phải càng giống minh tinh đương đại ở Đại Đường sao?

“Ngày đầu tiên có sáu trăm người, sau này chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.” Lý Khác khẳng định.

Hiện tại Đại Đường đều đang quảng bá ‘Toán thuật tân pháp’, Lý Thế Dân cũng phong Lý Khác làm đại sứ quảng bá, để Lý Khác quảng bá trên toàn quốc.

Cho nên, sau này người đặt sách nhất định sẽ tăng lên, thậm chí cuốn ‘Toán thuật tân pháp’ này sẽ trở thành sách bán chạy nhất Đại Đường.

“Ngô Vương, tài trí vô địch, bá tánh đều vô cùng sùng bái ngài.

Nghe nói vô số tài tử Đại Đường đều lấy ngài làm tấm gương,

thậm chí còn chuẩn bị tạc tượng đá của ngài ở từ đường đọc sách, để học tử thiên hạ học tập theo." Lý Khác thật sự kinh ngạc, không ngờ có người muốn tạc tượng đá cho mình.

"Mau bảo nhà bếp làm đồ ăn khuya, để họ ăn xong rồi nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục chép." Lý Khác lại nhìn về phía đám người chép sách.

"Lát nữa quản gia sẽ sắp xếp chỗ ở tốt nhất cho các ngươi, sau này cứ ở trong phủ, mỗi ngày chép sách là được, buổi tối có thời gian cũng có thể tiếp tục học tập." Ý của Lý Khác cũng rất rõ ràng.

Làm việc cho ta, ta cung cấp chỗ ăn ở tốt nhất, miễn cho các ngươi có nỗi lo về sau.

Việc các ngươi cần làm là chép sách cho ta thật tốt.

Những người tham gia chép sách đều là những người đọc sách nghèo khổ, có người thậm chí nhà còn không có gì ăn, cơm còn không đủ no thì làm sao có tâm tư chép sách?

Đừng nói Đại Đường thịnh thế không có người nghèo, bất kể thời đại nào cũng có người nghèo.

Cách làm của Lý Khác tự nhiên nhận được sự tán thành của vô số người đọc sách.

"Ngô Vương, đối xử với chúng tôi như người thân, chúng tôi nguyện vì Ngô Vương mà khuyển mã chi lao." "Ngô Vương, ngài là cha mẹ tái sinh của tôi!" "Ngô Vương, tôi yêu ngài!" "..." Lý Khác không ngờ, một câu nói vừa rồi đã trực tiếp khiến những người chép sách này phấn chấn.

Họ đều là những thư sinh nghèo túng sa sút, nhà nghèo đến mức cơm cũng không có ăn, thi cử lại nhiều lần không đỗ, trong xã hội Đại Đường, họ thuộc nhóm người vô dụng nhất.

Chính cái gọi là "bách vô nhất dụng thị thư sinh", những người này bình thường tự nhiên phải chịu vô số ánh mắt lạnh lùng.

Chưa từng có ai đối xử tốt với họ như Lý Khác, cho nên họ cảm thấy ấm áp và an tâm.

Họ cho rằng Lý Khác là hoàng tử tốt nhất trên thế giới này.

Không có gì báo đáp, chỉ hy vọng nỗ lực chép sách để báo đáp Lý Khác.

Lý Khác cũng không ở lại thư phòng quá lâu, những chuyện nhỏ nhặt này cứ để quản gia sắp xếp.

Lý Khác trở về phòng của mình, bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo.

Hưởng ứng mệnh lệnh của Lý Thế Dân, tiếp theo Lý Khác sẽ đi quảng bá 'Toán thuật tân pháp' ở khắp nơi trong Đại Đường.

Bề ngoài là quảng bá 'Toán thuật tân pháp', nhưng thực tế, trong lòng Lý Khác hiểu rõ, đây là nhiệm vụ ẩn mà Lý Thế Dân giao cho hắn.

Nhiệm vụ ẩn này là để hắn đi điều tra các quan viên tham ô ở các địa phương.

Chương 443

Đồng thời, Lý Khác muốn nhân cơ hội quảng bá ‘Toán thuật tân pháp’ lần này để tìm ra tổ chức bắt cóc trẻ em kia.

Tổ chức này chắc chắn không chỉ có Vương Vĩ và Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu tổ chức này một ngày chưa bị triệt hạ, thì sẽ có thêm nhiều trẻ em bị hại.

Lý Khác tự nhiên phải điều tra.

“Ngày mai, khởi hành đi U Châu.” Lý Khác có suy nghĩ mới.

Lý Thế Dân muốn quảng bá ‘Toán thuật tân pháp’ trên toàn quốc, nhưng Đại Đường lớn như vậy, Lý Khác không thể đi đến từng nơi, chỉ có thể chọn một vài nơi tiêu biểu.

U Châu, rất thích hợp.

Cho nên Lý Khác mới định U Châu là nơi đầu tiên để quảng bá ‘Toán thuật tân pháp’.

Tham quan ở U Châu chắc chắn không ít, lúc đó Lý Khác đến U Châu, tự nhiên phải chỉnh đốn thật tốt, tuyệt đối không thể để những con sâu mọt đó phá hoại phong khí Đại Đường!

Việc ngày mai đi U Châu, Lý Khác không hề nói với hai nàng Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, cho nên hai nàng tạm thời không biết thời gian chính xác.

Lý Khác không nói cho hai nàng biết, chủ yếu là vì lý do an toàn.

Khi Lý Khác dùng ‘Toán thuật tân pháp’ để điều tra vụ tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ, hắn đã đắc tội với phe cánh thế gia của Trường

Tôn Vô Kỵ.

Nếu họ biết Lý Khác muốn đi U Châu, trên đường đi của Lý Khác chắc chắn sẽ không yên bình.

Tự nhiên trên đường sẽ đầy rẫy nguy hiểm, nếu Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca ở bên cạnh, tự nhiên cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mặt khác, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đều chưa xuất giá, gia đình hai nàng cũng có bối cảnh không tầm thường, nếu cứ đi theo Lý Khác, khó tránh khỏi sẽ gây ra những lời đàm tiếu.

Lý Khác không muốn tạo ra tiếng xấu, cho nên chuyện đi U Châu tự nhiên sẽ không tiết lộ quá nhiều cho hai nàng.

Hắn càng muốn một mình đi U Châu.

Lý Khác đã quyết định, trời cũng đã về khuya.

Hắn nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi.

Ở một nơi khác.

Lúc này trong hoàng cung.

Lý Thế Dân trằn trọc trên giường, mãi không ngủ được.

"Không biết, Lý Khác tên tiểu tử đó, có lĩnh hội được tấm lòng của trẫm không.

Trẫm muốn nó đi quảng bá 'Toán thuật tân pháp' khắp nơi trên cả nước, thực chất là muốn nhân cơ hội này, điều tra ra các tham quan trên toàn quốc." Lý Thế Dân cảm thấy với trí thông minh của Lý Khác, chắc không khó để đoán ra dụng ý của mình.

"Tuy chưa có tin tức Lý Khác muốn rời thành Trường An, nhưng tên tiểu tử đó sau khi điều tra vụ án của Trường Tôn Vô Kỵ, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Trên triều đình, chắc chắn có không ít người muốn ra tay với nó, dù sao...” Lý Thế Dân nghĩ đến đây, không khỏi triệu hoán thái giám.

“Bệ hạ, có cần thần gọi Ngự Thiện Phòng làm chút canh an thần không?” Thái giám hỏi.

Lý Thế Dân lắc đầu, hỏi: “Hôm nay Lý Khác đã đi đâu, làm những gì?” Bề ngoài Lý Thế Dân không bao giờ hỏi đến chuyện của Lý Khác.

Nhưng ngầm, ông ta lại phái người theo dõi Lý Khác.

Cho nên, bất cứ chuyện gì xảy ra bên cạnh Lý Khác, ông ta đều có thể biết.

Nhưng, Lý Thế Dân không biết rằng, những tai mắt ông ta phái đi, gần như đều đã trở thành người của Lý Khác.

Cho nên, những chuyện Lý Thế Dân biết, cũng chỉ là những chuyện Lý Khác muốn Lý Thế Dân biết mà thôi.

“Bẩm bệ hạ, hôm nay Ngô Vương đi dạo khắp nơi trên phố, không có chuyện gì đặc biệt.” Thái giám trả lời.

“Bẩm bệ hạ, hôm nay Ngô Vương đi dạo khắp nơi trên phố, không có chuyện gì đặc biệt.” Thái giám trả lời.

Lý Thế Dân nghe xong, không khỏi nhíu mày.

Theo tính cách thích gây chuyện của Lý Khác, không thể nào ở trong thành Trường An mà không làm gì.

Không bình thường.

Cũng rất kỳ lạ.

Lý Thế Dân nghĩ đến đây, lại nhìn thái giám: “Hôm nay Lý Khác đã gặp ai?” Sắc mặt thái giám tái đi, tự nhiên không dám lừa dối Lý Thế Dân.

“Bệ hạ, hôm nay Ngô Vương đã đi dạo phố, sau đó lại đến phủ Trường Tôn.” Thái giám biết chuyện này không giấu được, bèn chọn một đoạn không quan trọng để nói.

Lý Thế Dân càng thêm tò mò.

Lý Khác và Trường Tôn Vô Kỵ vốn là tử đối đầu.

Lý Khác hận không thể để Trường Tôn Vô Kỵ sớm ngày quy thiên.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng hận không thể để Lý Khác hạ đài.

Hai người như nước với lửa.

Hôm nay, lại gặp nhau.

Lý Khác chủ động đi tìm Trường Tôn Vô Kỵ, quả thực là kỳ tích.

Phải biết bình thường, Lý Khác gần như không nói chuyện với Trường Tôn Vô Kỵ, quan hệ của hai người có thể dùng từ hoàn toàn xa lạ để hình dung.

Nhưng lần này, sau khi Trường Tôn Vô Kỵ bị điều tra tham ô, bị cách chức, Lý Khác lại đi thăm ông ta.

Lý Thế Dân tự nhiên vô cùng tò mò, thực sự không hiểu cách làm của Lý Khác.

“Bệ hạ, chuyện này hoàn toàn là thật, hôm nay Ngô Vương quả thực đã đi thăm Trường Tôn Vô Kỵ, nghe nói Trường Tôn Vô Kỵ mắc bệnh ác tính, loại bệnh này sẽ lây cho người khác, cho nên Ngô Vương mới đến thăm.” Lý Thế Dân càng thêm im lặng: “Bệnh ác tính lây cho người khác?

Lý Khác lại đi thăm?” Thái giám chắc chắn gật đầu: “Không chỉ vậy, theo nô tài được biết, Ngô Vương không hề tiếp xúc với Trường Tôn Vô Kỵ, Ngô Vương chỉ ở lại một lúc, sau đó liền rời đi.” Lý Thế

Dân lúc này mới yên tâm.

Ông ta không ngờ sau khi bị cách chức, Trường Tôn Vô Kỵ lại mắc bệnh ác tính.

Những chuyện trùng hợp này đều bị Lý Thế Dân gạt ra sau đầu, chỉ cần xác nhận Lý Khác bình an là được.

Chương 444

Những chuyện khác, đối với Lý Thế Dân, không quan trọng.

“Ngô Vương sau khi rời khỏi phủ Trường Tôn, liền về nhà.

Theo nô tài được biết, Ngô Vương đã mời mười lăm vị thư sinh đến chép sách cho ngài, nghe nói là để sao chép ‘Toán thuật tân pháp’ với số lượng lớn.” Thái giám tiếp tục nói.

Lý Thế Dân nghe xong, hai mắt cũng sáng lên.

Ông ta đối với Lý Khác hy vọng ngày càng lớn.

Sau khi Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức lại mắc bệnh, Lý Khác lại đến thăm, chứng tỏ Lý Khác lòng dạ rộng rãi.

Lý Khác vì để quảng bá ‘Toán thuật tân pháp’, đặc biệt mời người chép sách, chứng tỏ Lý Khác coi trọng việc truyền bá văn hóa Đại Đường.

Chỉ qua hai việc nhỏ, có thể thấy Lý Khác đã làm được những việc thực tế cho Đại Đường.

Lý Thế Dân chỉ qua hai việc này đã nhận định Lý Khác vô cùng ưu tú.

“Lý Khác đối xử với những người chép sách đó thế nào, đãi ngộ của họ ra sao?” Lý Thế Dân tự nhiên phải hỏi rõ.

Từ những chi tiết nhỏ, đều có thể nhìn ra vấn đề.

Giả sử Lý Khác đãi ngộ không tốt cho người chép sách, vậy có thể thấy Lý Khác là người như thế nào.

Thái giám vội vàng trả lời: “Ngô Vương đãi ngộ cho người chép sách gấp mười lần bên ngoài, bao ăn bao ở, buổi tối còn cung cấp đồ

ăn khuya.

Đây có lẽ là đãi ngộ tốt nhất cho người chép sách ở Đại Đường." Lý Thế Dân mỉm cười.

Ông ta phát hiện phong cách xử sự của Lý Khác khá giống mình.

"Đãi ngộ tốt nhất, tiểu tử Lý Khác này cũng có chút lương tâm, có thể thấy được nó đối xử với thuộc hạ vô cùng chân thành, xem ra sau này cũng sẽ là một vị minh quân." Lý Thế Dân trong lòng đã có suy nghĩ, cho rằng Lý Khác có lòng dạ rộng rãi, khí lượng lớn, là nhân tài có thể làm nên chuyện lớn.

Sau này, giao Đại Đường cho Lý Khác cũng là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, Lý Thế Dân cảm thấy cần phải cho Lý Khác nhiều thử thách hơn.

Nếu Lý Khác có thể tra ra hết các tham quan trong cả nước.

Lúc đó, lại cho Lý Khác thêm vài chức vị, để Lý Khác từng bước đi lên.

"Được rồi, lui đi." Lý Thế Dân nhanh chóng cho thái giám lui xuống.

Lý Thế Dân một mình thì cười không khép được miệng.

Bởi vì có một người ưu tú như Lý Khác, trong lòng Lý Thế Dân rất vui mừng.

Lý Khác càng ưu tú, chứng tỏ sau này Đại Đường sẽ càng tốt đẹp hơn.

Lý Thế Dân tự nhiên hy vọng sau này Đại Đường có một vị minh quân xuất sắc hơn mình trấn giữ.

Rõ ràng, Lý Khác là lựa chọn tốt nhất.

Trưa ngày hôm sau.

Ngoài cửa Ngô Vương phủ, Lý Khác ngồi lên xe ngựa chuẩn bị một mình đi U Châu.

"Chủ nhân, một mình ngài đi U Châu tôi thực sự không yên tâm, hay là tìm vài người võ công cao cường bảo vệ ngài." Quản gia không yên tâm, thân phận của Lý Khác quá tôn quý, lỡ như trong chuyến đi U Châu này, Lý Khác xảy ra chuyện gì, thì quản gia cũng sẽ bị liên lụy.

Đương nhiên, quản gia nhắc nhở Lý Khác, không phải vì sợ Lý Khác xảy ra chuyện mà bị liên lụy.

Ông đã theo Lý Khác nhiều năm như vậy, sớm đã coi Lý Khác như người thân của mình, tự nhiên không hy vọng Lý Khác xảy ra bất cứ sai sót nào.

Lý Khác thản nhiên nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu." Không phải Lý Khác tự tin thái quá, mà với thực lực hiện tại của hắn, ở Đại Đường thực sự không có ai là đối thủ của hắn.

Lý Khác lần này đi U Châu, tự nhiên hy vọng hành sự kín đáo, nếu bên cạnh có thêm vài bảo tiêu, ngược lại sẽ phản tác dụng, thu hút sự chú ý của người khác.

Đó là điều Lý Khác không muốn thấy.

"Vâng." Quản gia cũng không nói thêm gì nữa.

Lý Khác nhanh chóng khởi hành đi U Châu, chuyện này không hề nói với hai nàng Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

Làm như vậy, tự nhiên là để tránh bị lộ tin tức.

Lý Khác biết rõ, ở thành Trường An hắn có không ít kẻ thù.

Những người này ngày nào cũng theo dõi hắn, lần này ra khỏi thành Trường An, chắc chắn sẽ có người ra tay với hắn.

“Quan tham ô của Đại Đường có thù với ta, người của thế gia muốn giết ta, quan tham ô lại ở U Châu càng xem ta như cái gai trong mắt, còn có tổ chức bắt cóc trẻ em trên toàn quốc cũng sẽ theo dõi nhất cử nhất động của ta.” Lý Khác cũng không ngờ, mình lại có nhiều kẻ thù ẩn giấu như vậy.

Sau khi xe ngựa ra khỏi thành Trường An, liền đi vào một đoạn đường núi, con đường gập ghềnh xóc nảy.

Phu xe nói với Lý Khác: “Chủ nhân, chúng ta đã vào đường núi, sẽ có chút xóc nảy, xin chủ nhân ngồi vững.” “Không sao.” Lý Khác thản nhiên nói một câu.

Lần này ra khỏi thành Trường An, trên xe ngựa chỉ có Lý Khác và phu xe.

Phu xe này là một hạ nhân trong Ngô Vương phủ, không phải là bảo tiêu võ công cao cường.

Tuy trên xe ngựa chỉ có hai người, nhưng Lý Khác không hề hoảng sợ.

Trong xe ngựa của hắn, có đặt một chiếc bàn nhỏ, có vài món ăn vặt, vừa mới uống xong rượu.

Đời người được bao lâu, tự nhiên phải kịp thời hưởng lạc.

Lý Khác uống hết ly này đến ly khác, tửu lượng của hắn xưa nay siêu quần, không những không say, ngược lại càng uống càng tỉnh táo.

“Rượu ở Đại Đường này lẽ nào đều là rượu giả, nồng độ cồn kém như vậy, ngay cả ta cũng uống không say.” Lý Khác vốn định một say đến sáng, ngủ một giấc trên xe, xem ra không thể như ý rồi.

Uống không say cũng đành vậy.

Lý Khác không ngờ trên đường cũng không yên bình, xe ngựa đột

nhiên giảm tốc, không bao lâu sau xe ngựa trực tiếp dừng lại.

Chắc chắn bên ngoài đã xảy ra chuyện, ngay cả phu xe cũng không lên tiếng.

Lý Khác hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phu xe run rẩy nói: "Chủ nhân, chúng ta gặp sơn tặc rồi." Lý Khác cảm thấy bất ngờ, sát thủ chưa gặp, ngược lại gặp phải sơn tặc.

Bọn sơn tặc này cũng có mắt nhìn đấy, từ xe ngựa có thể phán đoán ta có tiền sao?

Chương 445

Lý Khác thò đầu ra, nhanh chóng thấy hai mươi người đang vây quanh.

"Tất cả xuống xe cho ta!" Lúc này sơn tặc lên tiếng.

Phu xe sợ đến mức mặt tái đi, tuy biết thân phận của Lý Khác quý giá, nhưng lúc này, ai còn lo được cho Lý Khác?

Phu xe nhanh chóng xuống xe.

Tên đầu lĩnh sơn tặc đi đến bên cạnh Lý Khác, nhìn trang phục trên người hắn: "Quần áo trên người chắc chắn rất đắt tiền, vừa nhìn đã biết xuất thân từ danh môn quý tộc, không chừng là công tử thiếu gia nhà nào đó." "Ta chỉ là một người bình thường." Lý Khác thản nhiên nói.

Tên đầu lĩnh sơn tặc cười nói: "Ta không quan tâm thân phận của ngươi, chỉ cần đi qua ngọn núi của ta, phải để lại tiền mãi lộ.

Ta thấy ngươi mặc quần áo quý giá như vậy, chắc chắn sẽ không đến mức một chút tiền cũng không có chứ?" Rõ ràng là thừa nước đục thả câu, phu xe cũng không nhịn được muốn tiết lộ thân phận thật của Lý Khác.

"Sống không biết điều, không biết thân phận chủ nhân của ta…" "Im miệng!" Lý Khác lạnh lùng nói.

Phu xe lập tức im miệng, tự nhiên nhìn sắc mặt Lý Khác mà hành sự.

Chỉ là không ngờ vào thời khắc quan trọng, Lý Khác lại muốn che giấu thân phận.

Phu xe không hiểu, vào thời khắc quan trọng này, Lý Khác chỉ cần

nói rõ thân phận, bọn sơn tặc này sẽ lập tức thả người.

"Xem ra ngươi thật sự xuất thân từ nhà giàu, anh em ta đã lâu không được ăn no, vị thiếu gia này trên người có bao nhiêu ngân lượng ta đều lấy hết.

Đương nhiên rồi, nếu thiếu gia đưa ít, ta có thể giữ ngươi ở lại trên núi một thời gian, lúc đó e rằng chỉ có lệnh tôn của ngươi bỏ tiền ra, mới có thể để ngươi xuống núi." Tên đầu lĩnh sơn tặc nói rất có lý lẽ, xem ra kinh nghiệm dày dặn, không phải lần đầu đi cướp.

Chỉ là, sơn tặc nói năng có khí thế thế nào, Lý Khác vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Dựa vào ta để phát tài, vậy phải xem các vị có bản lĩnh đó không đã." Lý Khác nói xong, liền từ trên người lấy ra hai mươi chiếc phi tiêu.

"Tạm biệt." Lý Khác đứng tại chỗ, nhẹ nhàng phóng phi tiêu, bọn sơn tặc lần lượt ngã xuống đất.

Phu xe cũng ngây người, tưởng rằng mình sắp chết, không ngờ Lý Khác còn giữ một tay.

Lý Khác chỉ đơn giản phóng phi tiêu, kết quả tất cả sơn tặc đều chết.

"Chủ nhân, ngài cũng quá lợi hại rồi, hai mươi phi tiêu, toàn bộ đều trúng đích, không trượt phát nào." Phu xe chưa từng thấy ai phóng phi tiêu chuẩn như vậy, thật sự quá khâm phục Lý Khác.

Vì có Lý Khác, phu xe cũng nhặt lại được một mạng.

"May nhờ chủ nhân ra tay, nếu không ta chắc chắn đã chết ở đây." Lý Khác đi đến trước thi thể xem, phát hiện bọn sơn tặc này chính là những kẻ bị quan phủ truy nã, quan binh đã nhiều lần truy bắt nhưng không bắt được.

Lý Khác không ngờ mình lại tiêu diệt gọn cả ổ.

"Sơn tặc ngoài thành Trường An, có lẽ cũng là sơn tặc hạng trung ở Đại Đường, đến không ảnh đi không tung, làm đủ chuyện xấu, là đám người mà quan phủ căm ghét nhất... một đám người khiến quan phủ đau đầu, kết quả bị ta dễ dàng giải quyết." Lý Khác cảm thấy thực lực của bọn sơn tặc này quá yếu, cho nên mới có thể dễ dàng giải quyết.

"Chủ nhân quá lợi hại." Phu xe cũng quỳ xuống lạy Lý Khác, nếu không có Lý Khác, phu xe đã sớm chết rồi.

Lý Khác lắc đầu: "Tiếp tục lên đường đi, đến U Châu còn một đoạn đường, e rằng trên đường sẽ không thái bình." Phu xe thu dọn lại, rồi lại tiếp tục lên đường.

Lý Khác không hề bị ảnh hưởng bởi bọn sơn tặc vừa rồi, vừa lên xe liền tiếp tục uống rượu, đoạn đường sau đó tương đối bằng phẳng.

"Xem ra mua phải rượu giả, uống nhiều ly như vậy mà không hề say." Lý Khác chê bai những loại rượu ngon này, những loại rượu này ở thành Trường An không hề rẻ, không ngờ nồng độ cồn lại thấp như vậy, cảm giác uống một ngàn ly cũng không có vấn đề gì.

Một canh giờ sau, phu xe dừng lại ở một quán trọ.

Khi Lý Khác bước vào quán trọ, phát hiện việc kinh doanh của quán này không tốt lắm, chỉ có hai ba vị khách.

Các món ăn mà khách gọi cũng chỉ là những món rất rẻ tiền.

Khi Lý Khác bước vào quán trọ, cũng không có tiểu nhị nào chào hỏi.

Cảm giác như ông chủ quán này kinh doanh rất tùy duyên.

Lý Khác ngồi xuống gọi vài món ăn vặt.

Kết quả ông chủ nói đều không có.

Đều không có, mà cũng học người ta mở quán?

Phu xe bước vào, ông chủ quán lại cười với phu xe: "Lão hương, đến rồi à." Hóa ra, phu xe và ông chủ quán là đồng hương.

Phu xe vội vàng nói: "Ta đi cùng chủ tử ra ngoài chơi mấy ngày, có món ngon thịt ngon gì cứ mang lên cho ta." Ông chủ quán giật mình, không ngờ Lý Khác lại là chủ tử của phu xe.

Ông ta tưởng Lý Khác là thiếu gia nhà giàu nào đó, nên không thèm để ý đến Lý Khác.

"Hóa ra là chủ tử của ngài, tôi sẽ cố gắng sắp xếp rượu thịt ngon nhất, hai vị xin đợi một chút." Ông chủ quán thản nhiên nói.

Phu xe liên tục gật đầu.

Lý Khác vừa rồi cũng đã chú ý, bước chân của ông chủ quán này rất nhẹ nhàng, hơi thở cũng dài và đều, vừa nhìn đã biết là một cao thủ võ công.

"Quán này e rằng không đơn giản như vậy." Lý Khác nghĩ kỹ lại, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, mở một quán như vậy đã kỳ lạ rồi, càng khó hiểu hơn là, thực phẩm lấy từ đâu ra.

Rất nhanh, ông chủ quán liền mang rượu và thức ăn lên.

Bốn món rau hai món thịt, ba bình rượu.

"Rượu không còn nhiều hàng tồn kho, ba bình này hai vị cứ nếm thử trước." Ông chủ quán cố ý đặt rượu trước mặt Lý Khác.

"Nếu có cần gì, cứ gọi tôi trực tiếp." Nói xong, ông chủ quán liền rời đi.

Đừng thấy Lý Khác bình thường có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng hắn vô cùng cẩn thận.

Lý Khác nhìn kỹ bình rượu, trên đó có dấu vết bị mở ra.

Nếu ông chủ quán muốn đầu độc, hẳn là rất dễ làm.

Phu xe lại cầm rượu uống một hơi, đi đường vất vả, cũng đã mệt, định uống chút rượu để lát nữa ngủ ngon hơn.

Phu xe vừa uống rượu vừa ăn từng miếng thịt lớn.

Lý Khác thực sự không nỡ nhìn, mở rượu ra ngửi thử, kết quả phát hiện mùi vị của rượu rất kỳ lạ.

Dường như trong rượu có pha lẫn một số thứ kỳ lạ.

Chương 446

Cẩn thận như Lý Khác quyết định không uống, định xem phản ứng của phu xe sau khi uống rượu.

Ai ngờ khi Lý Khác hoàn hồn, phu xe đã ngã gục trên bàn ăn bất tỉnh.

Sắc mặt phu xe bình thường, không có dấu hiệu trúng độc.

Lý Khác nhanh chóng nhận ra, trong rượu và thức ăn đã bị hạ thuốc mê.

Chỉ cần dính một chút rượu và thức ăn, người sẽ toàn thân rã rời, mặc cho người khác định đoạt.

Nhìn tốc độ hôn mê của phu xe, có thể khẳng định liều lượng thuốc rất đủ, nếu dính một chút, cũng sẽ có kết cục giống như phu xe.

Lý Khác nhìn quanh bốn phía, phát hiện những vị khách xung quanh không hề ngất đi, những vị khách này có khả năng là cùng một phe với ông chủ quán.

Ông chủ quán cầm dao phay đi ra, thấy Lý Khác không ngất đi, lại cảm thấy bất ngờ.

“Không ngờ đấy, có thể kiên trì đến bây giờ.” Ông chủ quán xua tay, những vị khách khác trong quán đều đứng dậy, rút trường kiếm trên người ra.

“Xem ra ngươi là Lý Khác không sai rồi.” Ông chủ quán lạnh lùng nói.

Lý Khác lại bình tĩnh, tuy sớm đã nhìn thấu sự thật, nhưng vẫn có chút bất ngờ.

Bọn người này vì để giết hắn, lại mở cả một quán trọ.

Tại sao không trực tiếp ra tay trên đường, như vậy Lý Khác còn dễ ra tay hơn, bây giờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, Lý Khác giết người, cũng không có ai thu dọn thi thể.

"Xác định muốn ra tay với ta?" Lý Khác ngẩng đầu, thản nhiên nói một câu.

Một câu nói, liền khiến ông chủ quán bật cười: "Đã thấy được bộ mặt thật của ta rồi, hôm nay không giết ngươi, ngày sau ngươi sẽ lấy mạng ta, cho nên hôm nay bất kể thế nào, ngươi cũng phải chết." "Vậy thì ra tay đi." Lý Khác thản nhiên nói.

Vẻ mặt bình tĩnh đó, xứng danh là đệ nhất Đại Đường.

Ông chủ quán quả thực chưa từng thấy người nào bình tĩnh như Lý Khác.

Nhưng, trong mắt ông chủ quán, Lý Khác hoàn toàn là đang giãy giụa trước khi chết.

Lát nữa, sẽ khiến Lý Khác phải khóc.

"Giết cho ta!" Ông chủ quán ra lệnh một tiếng.

Tất cả sát thủ trong quán trọ đều hành động.

Lý Khác đếm, tổng cộng có mười sát thủ.

Có kẻ vừa rồi giả làm khách trong quán, có kẻ mai phục trong bóng tối.

Bây giờ những người này, tất cả đều đã xuất hiện.

"Chỉ cử từng này người, mà cũng đòi giết ta?" Lý Khác lạnh lùng nói.

Trong lời nói, không có một chút hơi ấm, lạnh lùng đến cực điểm.

“Giết cho ta!” Ông chủ quán trọ giơ dao phay trong tay, cũng cùng những người khác xông về phía Lý Khác.

Lý Khác một quyền đánh bay tên sát thủ ở phía trước nhất, dễ dàng cướp lấy thanh kiếm của đối phương.

“Tay nghề làm ra thanh kiếm này thật tầm thường, lưỡi kiếm cũng rỉ sét rồi, quá không chuyên nghiệp.” “Tay nghề làm ra thanh kiếm này thật tầm thường, lưỡi kiếm cũng rỉ sét rồi, quá không chuyên nghiệp.” Lý Khác thản nhiên nói một câu, khiến tất cả sát thủ tức đến đỏ mắt, không ngờ Lý Khác lại bình tĩnh như vậy.

“Giết hắn!” “Giết hắn!” “Tuyệt đối không thể để hắn sống sót!” “...” Đó là suy nghĩ chung của tất cả sát thủ.

Họ cảm thấy Lý Khác còn sống, là một sự sỉ nhục đối với họ.

“Giết hắn cho ta!” Ông chủ quán cũng không nhịn được nữa, cảm thấy Lý Khác quá đáng ghét.

Các sát thủ khác cũng có cùng cảm giác, đều lần lượt xông đến bên cạnh Lý Khác.

Họ tưởng Lý Khác là kẻ trói gà không chặt, dù Lý Khác có cầm trường kiếm, cũng sẽ không có tác dụng.

Nhưng rất nhanh họ liền biết mình đã sai.

Lý Khác một tay cầm kiếm, thậm chí không có tư thế, đơn thuần chỉ là cầm mà thôi.

Nhưng tất cả sát thủ đều không dám dễ dàng đến gần Lý Khác, bởi vì họ cảm thấy trên người Lý Khác có một luồng sát khí nhàn nhạt, luồng sát khí đó như đang nói với tất cả mọi người, nếu đến gần, ta sẽ giết ngươi.

Ông chủ quán ở xa cũng có thể cảm nhận được luồng sát khí trên

người Lý Khác.

Cho nên, hắn nhanh chóng đứng sang một bên, không dám mạo muội tiến lên.

Những sát thủ ở phía trước, cũng không dám hành động tùy tiện.

Tuy họ cảm thấy tư thế cầm kiếm của Lý Khác không đúng, nhưng họ sợ, dù sao Lý Khác vừa rồi một quyền đã đánh bay người.

"Thế nào, ta người đứng ở đây, không dám ra tay?" Lý Khác lạnh lùng nhìn những sát thủ xung quanh.

"Các ngươi không ra tay, vậy thì ta ra tay." Lý Khác nói, vung trường kiếm trong tay.

Kiếm thuật của hắn đã đạt đến đỉnh cao.

Không hề khoa trương, cả Đại Đường không ai có thể vượt qua hắn về kiếm thuật.

Những sát thủ trước mắt càng không thể là đối thủ của hắn.

Khi Lý Khác vung trường kiếm, một sát thủ liền chém về phía hắn.

Một kiếm của sát thủ vô cùng hung mãnh, hoàn toàn có thể gọi là thế không thể cản phá.

Nếu là người bình thường, chắc chắn không đỡ nổi một chiêu này, bởi vì uy lực của chiêu này vô cùng lớn, dù đỡ được cũng phải thổ huyết.

Lý Khác thản nhiên cười, hoàn toàn không để ý, tùy ý giơ kiếm chém tới.

Một kiếm nhẹ nhàng như vậy, trực tiếp chém đứt thanh kiếm của sát thủ.

Tất cả sát thủ đều ngây người.

Phải biết thanh kiếm trong tay Lý Khác đã rỉ sét, kiếm như vậy sao có thể sắc bén?

Nhưng!

Chương 447

Mọi người đều tận mắt chứng kiến, Lý Khác dùng thanh kiếm rỉ sét đó chém đứt một thanh kiếm khác.

Hô hô.

Sát thủ hít một hơi khí lạnh, bị chấn động.

Họ tưởng tư thế cầm kiếm của Lý Khác không đúng, chắc chắn không có bản lĩnh.

Ai ngờ Lý Khác cầm một thanh kiếm rỉ sét, cũng có thể chém đứt kiếm của đối phương.

Ông chủ quán hét lớn một tiếng: "Lẽ nào... kiếm khí?" Tương truyền, khi kiếm thuật luyện đến đỉnh cao, sẽ sản sinh ra kiếm khí.

Kiếm khí có thể chém đứt tất cả, bất kể là vật chất cứng rắn thế nào, chỉ cần gặp phải kiếm khí, đều sẽ bị nghiền nát.

Ông chủ quán cuối cùng cũng hiểu ra, chính vì Lý Khác đã sử dụng kiếm khí, cho nên Lý Khác cầm một thanh kiếm rỉ sét, cũng có thể chém sắt như chém bùn.

"Không ngờ Đại Đường lại có cao thủ như vậy, xem ra Đại Đường đã có người luyện kiếm thuật đến đỉnh cao." Ông chủ quán run rẩy không ngừng, tưởng rằng giết Lý Khác dễ dàng, nhưng bây giờ xem ra, giết được Lý Khác hay không là một chuyện, có thể sống sót trở về hay không lại là một vấn đề.

Dù sao, gặp phải một cao thủ biết dùng kiếm khí, chẳng khác nào đi nộp mạng.

Ông chủ quán bây giờ rất sợ hãi, cũng muốn xoay người bỏ chạy, nhưng ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, làm sao thoát khỏi lòng bàn tay

của Lý Khác.

"Giết cho ta!" Ông chủ quán cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hạ lệnh ép buộc giết Lý Khác.

Các sát thủ khác đều ngây người tại chỗ.

Họ đều không dám ra tay với Lý Khác.

Từng người một đều đứng tại chỗ, trừng lớn hai mắt nhìn Lý Khác.

Đùa à, bảo họ ra tay với một cao thủ biết kiếm khí, chẳng phải là tìm chết sao?

Trừ phi chán sống, mới dám ra tay với Lý Khác.

Những sát thủ này không những không dám ra tay với Lý Khác, thậm chí còn nảy sinh ý định thoái lui.

Đối mặt với một cao thủ như Lý Khác, trong lòng họ sợ hãi đến cực điểm.

"Thế nào, đều không dám lên?" Lý Khác đợi nửa ngày, kết quả những sát thủ này cũng nhìn nửa ngày.

Nhìn nhau qua lại có ý nghĩa gì, nếu nhìn ta không vừa mắt, cứ trực tiếp ra tay.

Lý Khác cũng mất kiên nhẫn, đám sát thủ này thực sự quá yếu.

Lý Khác bước về phía trước vài bước, tay lại vung trường kiếm.

Những thanh trường kiếm đối diện, đều bị Lý Khác dễ dàng chém đứt.

"Ta còn nghi ngờ kiếm của các ngươi không phải làm bằng đậu hũ." "Thật đáng sợ, kiếm thuật đạt đến cảnh giới này, chém sắt như chém bùn, khủng bố như vậy." "Không ngờ hắn không giết ta." "..."

Thực tế, Lý Khác vừa rồi đã ra tay, chỉ là phản ứng của kiếm quá nhanh, đối phương không kịp phản ứng.

Rất nhanh đã có một nửa sát thủ ngã xuống đất, khoảnh khắc ngã xuống, vết thương trên người từ từ chảy máu.

Ông chủ quán ngây người.

Nào có ngờ, một kiếm vừa rồi của Lý Khác, lại chém lên người ta hơn một trăm nhát.

Những sát thủ đã chết, trên người đều có những vết kiếm dày đặc.

Mỗi vết kiếm đều rất sâu, thậm chí có thể nhìn thấy xương bên trong thịt.

"Hô hô." Ông chủ quán cũng bắt đầu thở dốc, chưa từng thấy cảnh tượng khủng bố như vậy.

Ông chủ quán đương nhiên sợ hãi, không ngờ kiếm thuật của Lý Khác lại mạnh đến vậy, chỉ trong nháy mắt đã giết chết một nửa số sát thủ.

Đây đều là những sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp.

Chuyên môn ám sát các quan lớn của Đại Đường, chưa từng thất bại như vậy.

Nhanh chóng rút lui.

Đối mặt với một kẻ địch mạnh như Lý Khác, ông chủ quán ngoài việc lựa chọn bỏ chạy, không còn lựa chọn nào khác.

Các sát thủ khác vừa nghe có thể đi, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lý Khác cố ý để lại đám người này, là muốn để họ quay về báo cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Sau khi phu xe tỉnh lại, phát hiện trên mặt đất toàn là thi thể.

Hắn kinh hãi nhìn Lý Khác: "Ngô Vương, ngài không bị thương chứ?" Lý Khác cười nói: "Ngươi xem ta có giống bị thương không?" Phu xe lắc đầu, Lý Khác trông như không có chuyện gì.

Phu xe không khỏi mừng thầm Lý Khác không sao, nếu Lý Khác xảy ra chuyện, phu xe này cũng không cần sống nữa.

"Ngô Vương không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Phu xe vỗ vỗ đầu mình, vừa rồi xảy ra chuyện lớn như vậy, mà mình lại say khướt.

Nếu Lý Khác thật sự xảy ra chuyện, khi cấp trên trách tội, chắc chắn là đường chết.

Tuy Lý Khác không sao, nhưng phu xe cũng cảm thấy đau đầu, không ngờ bản lĩnh của Lý Khác lại mạnh mẽ đến vậy, lại dễ dàng giải quyết đám sát thủ này.

Nhìn những vết kiếm trên người đám sát thủ, là biết trước khi chết họ đã thảm thiết đến mức nào.

"Ngô Vương, thật sự đáng sợ, ngài đã che giấu thực lực mạnh mẽ như vậy, ngay cả hạ nhân như ta cũng không biết." Phu xe trong lòng thầm kinh ngạc, lúc này mới biết kiếm thuật của Lý Khác xuất chúng như vậy.

"Về thành Trường An, nhớ nói ta được một vị cao nhân qua đường cứu giúp." Lý Khác thản nhiên nói.

Phu xe liên tục gật đầu, tự nhiên nghe theo mọi sự sắp xếp của Lý Khác.

"Chủ nhân, chúng ta bây giờ về thành Trường An sao?" Phu xe có chút sợ hãi, trên đường gặp một đám cướp, lại có một đám sát thủ, cũng không biết tiếp tục đi xuống sẽ gặp phải tai họa gì.

"Về thành Trường An trước." Lý Khác sớm đã liệu được hôm nay

sẽ xảy ra chuyện, cố ý đi ra khỏi thành Trường An, chẳng qua là để diễn kịch mà thôi.

Bây giờ kịch đã diễn xong, tự nhiên phải quay về thành Trường An.

“Lên xe.” Lý Khác thản nhiên nói.

Phu xe nào dám chậm trễ, vội vàng dắt xe ngựa ra, rồi đi về thành.

Chương 448

Khi Lý Khác về đến phủ, liền cho người lan truyền tin tức.

Trong chốc lát, cả thành Trường An đều biết Lý Khác bị ám sát.

Tin tức này chấn động triều chính.

Các quan lớn trong triều đình lần lượt đến thăm Lý Khác.

Người đầu tiên đến thăm Lý Khác chính là Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh vừa nghe tin Lý Khác bị ám sát, cơm cũng ăn không vào, trực tiếp gọi xe ngựa vội vã đến Ngô Vương phủ.

Khi thấy Lý Khác nằm trên giường không cử động, ông ta không khỏi cảm thán: "Không ngờ có người dám ra tay với Ngô Vương, thật là bất hạnh cho Đại Đường, đợi ta tra ra hung thủ, nhất định phải xử tử hắn." Phòng Huyền Linh vô cùng lo lắng cho vết thương của Lý Khác, hỏi: "Vết thương trên người Ngô Vương có nghiêm trọng không, sao không gọi thái y?" Lý Khác thản nhiên nói: "Vết thương nhỏ, vết thương nhỏ." Phòng Huyền Linh sốt ruột: "Trên người Ngô Vương dù chỉ có một chút vết thương, cũng phải xem thái y.

Nếu bị bệ hạ phát hiện không xem thái y, nhất định sẽ trách tội ta." Phòng Huyền Linh nói không sai chút nào.

Lý Khác hiện tại là hoàng tử mà Lý Thế Dân đang bồi dưỡng.

Tương lai Lý Khác sẽ kế thừa hoàng vị của Lý Thế Dân.

Nếu Lý Khác bị thương, không được chữa trị kịp thời, thì Lý Thế Dân chắc chắn sẽ trách tội tất cả mọi người.

Lúc đó, các quan lớn như Phòng Huyền Linh lại trở thành đối tượng bị Lý Thế Dân trách tội.

Chỉ cần Lý Thế Dân một câu, họ đều phải đầu rơi xuống đất.

Phòng Huyền Linh đành phải gọi hạ nhân: "Lập tức mời thái y.

Ngô Vương bị thương rồi, phải lập tức cứu chữa." Hạ nhân nào dám chậm trễ, lập tức ra ngoài tìm thái y.

Phòng Huyền Linh ở bên cạnh Lý Khác, rồi vừa cảm thán: "Ngô Vương là người tài trí của Đại Đường, không ngờ thiên hạ lại có người dám hành thích Ngô Vương.

Ngô Vương có nhìn rõ bộ dạng của hung thủ không, có biết kẻ chủ mưu sau lưng là ai không?" Phòng Huyền Linh tự nhiên hỏi vào trọng điểm.

Phải biết kẻ ám sát Lý Khác là ai, thân phận của đối phương, lịch sử ở Đại Đường.

Nếu không, sau này Lý Thế Dân hỏi chuyện này, Phòng Huyền Linh một hỏi ba không biết, thì làm sao mà tồn tại được?

E rằng lúc đó Lý Thế Dân nổi giận, mũ ô sa cũng không giữ được.

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Hung thủ tổng cộng có mười người, ta dốc sức giết chết năm người, năm người còn lại đã chạy thoát." Thực tế.

Lúc đó Lý Khác có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả sát thủ.

Sở dĩ giết một nửa, thả đi một nửa, thực ra Lý Khác có kế hoạch khác.

"Ý của Ngô Vương là, hiện tại có năm sát thủ còn sống?" Phòng Huyền Linh như tìm được manh mối, cả người đều kích động.

Phải biết Lý Khác bị ám sát là đại sự, là đại sự chấn động cả triều đình.

Nếu Phòng Huyền Linh có thể tra ra hung thủ ám sát Lý Khác, lúc

đó chắc chắn sẽ được Lý Thế Dân tán thưởng.

Đương nhiên, Phòng Huyền Linh bây giờ cũng không nghĩ đến chuyện tán thưởng nữa, hiện tại quan trọng nhất là bảo mệnh.

Chỉ có tìm ra hung thủ ám sát Lý Khác, Phòng Huyền Linh mới có thể giữ được một mạng.

“Không sai, năm hung thủ đó còn sống, trên người đều có vết kiếm ta để lại.” Lý Khác thản nhiên nói.

“Không sai, năm hung thủ đó còn sống, trên người đều có vết kiếm ta để lại.” Lý Khác thản nhiên nói.

Phòng Huyền Linh mừng rỡ!

Có manh mối là tốt rồi.

Nếu không có manh mối, tất cả đều phải xong đời.

Phòng Huyền Linh tiếp tục hỏi: “Ngô Vương đã để lại vết kiếm trên người hung thủ?

Cụ thể là vết kiếm như thế nào, có bao nhiêu vết?” Phòng Huyền Linh như túm được cọng rơm cứu mạng.

Chỉ cần có thể hỏi ra những đặc điểm này từ miệng Lý Khác, lúc đó thông báo truy nã trên toàn quốc, chắc chắn có thể bắt được hung thủ.

Phòng Huyền Linh không biết rằng, những gì ông ta đang hỏi, đang nghĩ, thực tế đều do Lý Khác sắp đặt.

Tất cả những điều này, đều do Lý Khác đã tính toán từ trước.

Hiện tại Phòng Huyền Linh chỉ là đang đi theo từng bước của Lý Khác mà thôi.

Sau đó, Lý Khác liền nói rất rõ ràng những đặc điểm trên người

hung thủ cho Phòng Huyền Linh.

Đó cũng là lý do tại sao Lý Khác không giết năm hung thủ còn lại, làm như vậy là để cho Phòng Huyền Linh đi điều tra hung thủ.

Phòng Huyền Linh là người thông minh cỡ nào, sau khi có được manh mối từ miệng Lý Khác, lập tức ra lệnh cho các nha môn trên toàn quốc, yêu cầu điều tra hung thủ.

Có đặc điểm của hung thủ do Lý Khác cung cấp, muốn tìm ra hung thủ không phải là chuyện khó.

Bắt được hung thủ, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi Phòng Huyền Linh rời đi, quản gia của Lý Khác liền bước vào.

"Chủ nhân, chuyện ngài bị ám sát tôi đã cho người lan truyền khắp thành Trường An, hiện tại tất cả bá tánh đều biết ngài bị ám sát rồi..." Quản gia nói, trên mặt mang theo nụ cười.

Lý Khác tuy giả vờ bị thương, nhưng cũng không nói cho quản gia biết mình không bị thương, tại sao quản gia lại có nụ cười như vậy: "Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ngươi vui vẻ như vậy." Quản gia lúc này mới nói: "Chủ nhân, sau khi chuyện ngài bị ám sát được truyền ra, bá tánh trong cả thành Trường An đều vô cùng khâm phục ngài, họ nói ngài đến U Châu là để điều tra rõ các tham quan, không ngờ giữa đường bị người khác ám hại.

Bá tánh đều nói ngài quá vĩ đại." Điều này lại nằm ngoài dự đoán của Lý Khác.

Không ngờ bị thương, lại càng khiến bá tánh yêu mến.

Nghe được nhiều bá tánh lo lắng như vậy, trong lòng Lý Khác cũng thoải mái.

“Tại sao bên ngoài lại ồn ào như vậy?” Lý Khác cũng nghe thấy, có tiếng ồn ào, dường như có người tụ tập ở cửa.

Quản gia cười giải thích: “Toàn bộ đều là vì Vương gia cả.” “Vì ta?” Lý Khác càng không hiểu, bị ám sát lại có liên quan đến sự ồn ào bên ngoài?

Quản gia nói: “Bá tánh sau khi biết tin Ngô Vương bị ám sát, đều gác lại công việc trong tay, mang theo những thứ tốt nhất trong nhà đến thăm Ngô Vương, hiện tại ngoài cửa Ngô Vương phủ, bá tánh xếp thành hàng dài như rồng, đều muốn gặp ngài.

Bá tánh đều nói, Ngô Vương vì điều tra tham quan Trường Tôn Vô Kỵ, cho nên mới bị ám sát.

Chương 449

Bá tánh đều rất lo lắng, cho nên đều đến thăm ngài." Lý Khác thật sự không nói nên lời.

Bị ám sát là thật, nhưng bị thương là giả.

Càng không ngờ bá tánh sẽ xếp thành hàng dài để thăm mình.

Lý Khác không ngờ trong lòng bá tánh, tiếng tăm của mình lại tốt như vậy.

"Chủ nhân, có lẽ ngài không biết, hiện tại cả thành Trường An không có ai buôn bán nữa, những người buôn bán đó đều đang xếp hàng chờ gặp ngài.

E rằng hôm nay các nhà quan lớn phú hộ đều không có cơm ăn, vì cả khu chợ đều đã bãi công rồi." Lý Khác lại một lần nữa bị kinh ngạc.

Không ngờ mình dưỡng thương, lại gây ra bãi thị, càng khiến vô số quan lớn phú hộ không có cơm ăn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng lại trở thành một giai thoại.

"Đều là vì chủ nhân đã điều tra tham quan cho bá tánh, được bá tánh yêu mến sâu sắc, mới gây ra sự cố bãi thị lần này." Quản gia cũng khá tự hào, dù sao Lý Khác giỏi giang, cả Ngô Vương phủ đều được thơm lây.

Sau này quản gia có thể khoe với người khác, ta là người của Ngô Vương phủ.

"Bảo bá tánh sớm quay lại chợ buôn bán đi, nếu không cả thành Trường An đều không mua được đồ ăn, thì phiền phức lắm." Lý Khác

không ngờ mình giả vờ bị thương, lại gây ra hiệu ứng cánh bướm như vậy.

Đây là điều hắn không muốn thấy.

Quản gia liên tục gật đầu, lập tức đi làm theo ý của Lý Khác.

Khi quản gia ra đến cửa, nhìn hàng dài vô tận, không khỏi cảm thán uy vọng của Lý Khác thật cao.

Người được bá tánh yêu mến và quan tâm như Lý Khác, quả thực không có mấy ai.

Bây giờ phải đuổi những bá tánh này đi, quản gia trong lòng không nỡ.

Nhưng vì để không ảnh hưởng đến chợ búa của thành Trường An, ông đành lên tiếng: "Các vị, Ngô Vương đang dưỡng thương, hy vọng các vị quay lại chợ tiếp tục buôn bán." Bá tánh nhanh chóng đáp lại.

"Ngô Vương vì điều tra tham quan, bị tham quan ám hại, ta còn có tâm tư buôn bán ở chợ sao?

Ngô Vương vì chúng ta mà bị gian thần ám hại, hôm nay chúng ta đều phải ở lại Ngô Vương phủ, chúng ta phải bảo vệ Ngô Vương!" "Không sai, Ngô Vương vì điều tra tham quan, mới bị ám hại.

Chúng ta bây giờ sao có thể bỏ mặc Ngô Vương, sao có thể có tâm tư đi chợ buôn bán?" "Ngô Vương vì điều tra tham quan, bị ám sát, chúng ta phải làm gì đó cho Ngô Vương, xin đừng đuổi chúng tôi đi, chúng tôi muốn ở lại cửa Ngô Vương phủ, không gặp được Ngô Vương, chúng tôi cũng phải canh giữ ở cửa." "..." Bá tánh đồng lòng, kiên quyết không đi.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, ngay cả quản gia cũng bị cảm động.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy, ngay cả quản gia cũng bị cảm động.

Quản gia không ngờ rằng, những bá tánh này lại yêu quý Lý Khác đến vậy.

Nhưng, Lý Khác và quản gia đều không ngờ.

Hiện tại các quan viên và các công công của Ngự Thiện Phòng trong hoàng cung đều đang phiền não.

Lúc này, tại Ngự Thiện Phòng.

Thái giám phụ trách mua thực phẩm đã sắp lo đến bạc cả đầu.

Vừa rồi ông ta dẫn người đến chợ, định mua sắm thực phẩm cần thiết cho hoàng cung hôm nay.

Kết quả đến chợ, lại không có một bóng người.

Sau khi tìm hiểu mới biết, những bá tánh buôn bán ở chợ, toàn bộ đều đã đến Ngô Vương phủ.

Khi thái giám đến Ngô Vương phủ, ông ta bị hàng dài trước cửa Ngô Vương phủ dọa cho một phen.

"Hay cho một Ngô Vương, lại gây ra bãi thị, e rằng hôm nay bệ hạ cũng không có cơm ăn, về ta phải ăn nói thế nào?" Thái giám hiện đang đứng ở cửa Ngự Thiện Phòng, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Bởi vì sắp đến giờ dùng thiện của Lý Thế Dân, mà hiện tại Ngự Thiện Phòng không có bất kỳ nguyên liệu nào, tự nhiên không thể nấu được gì.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể bẩm báo thật với hoàng đế." Thái giám lập tức đi gặp Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đang phê duyệt tấu chương, thấy thái giám Ngự Thiện Phòng đầu đầy mồ hôi, tưởng rằng Ngự Thiện Phòng bị cháy.

"Hoảng hốt như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Thế Dân tự nhiên không biết chuyện Lý Khác bị thương.

Thái giám quỳ xuống dập đầu, lớn tiếng xin tha mạng.

Lý Thế Dân càng thêm nghi ngờ: "Nói mau, vì sao lại hoảng hốt như vậy." Thái giám lúc này mới nói: "Bệ hạ, Ngự Thiện Phòng không còn thực phẩm nữa, hôm nay e rằng đều không có cơm ăn." Thật là chuyện hoang đường.

Đại Đường hiện tại tương đối giàu có, lương thực cũng vô cùng sung túc, mấy năm nay cũng mưa thuận gió hòa, chưa từng xảy ra hạn hán.

Như vậy mà lại không có cơm ăn, thật là hoang đường.

Thực tế, lượng thực phẩm cần thiết mỗi ngày của hoàng cung vô cùng kinh người.

Phải biết rằng dân số trong hoàng cung rất đông, thực phẩm cần thiết cho bữa ăn mỗi ngày vô cùng lớn, một khi cung ứng không đủ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao, ngay cả hoàng đế cũng không có cơm ăn, thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn sao.

Hết cách, thái giám Ngự Thiện Phòng đành phải kể lại chuyện Lý Khác bị thương, miêu tả lại cảnh tượng những người buôn bán xếp hàng đến thăm Lý Khác một cách sinh động.

Trọng điểm là thể hiện, việc Lý Khác bị thương đã gây ra tình trạng bãi thị.

Lý Thế Dân vừa nghe Lý Khác bị thương, sắc mặt đại biến.

Lý Thế Dân hiện tại coi Lý Khác như trân bảo, việc Lý Khác bị ám sát, quả thực là khiêu khích quyền uy của Lý Thế Dân.

"Lập tức gọi Phòng Huyền Linh." Lý Thế Dân lập tức gọi thái giám thân cận ở cửa đi truyền Phòng Huyền Linh.

Thái giám Ngự Thiện Phòng lại bị dọa cho một phen.

Ông ta cũng không biết, hôm nay có thể giữ được mạng hay không.

Lại không ngờ, Lý Thế Dân đột nhiên bật cười lớn.

“Lý Khác này, thật có bản lĩnh, nó vừa bị thương, trẫm và cả thành Trường An đều phải chịu đói.” Lời của Lý Thế Dân có ẩn ý.

Một mặt khen ngợi Lý Khác được lòng dân sâu sắc.

Mặt khác cảm thấy uy vọng của mình không cao bằng Lý Khác.

Chương 450

Cứ như vậy, vấn đề sẽ lớn.

“Người đâu, lập tức phái người đến Ngô Vương phủ, lệnh cho tất cả thương nhân ở chợ quay về buôn bán, nhất định phải để thị trường khôi phục bình thường.” Lý Thế Dân không thể không làm như vậy.

Nếu không làm như vậy, ông ta và cả thành Trường An hôm nay sẽ phải chịu đói.

Hoàng đế mà phải nhịn đói, còn ra thể thống gì.

Lý Thế Dân vừa ra khẩu dụ, tự nhiên có người đi làm việc.

Thái giám Ngự Thiện Phòng cũng không bị phạt, lập tức chạy đến chợ mua sắm.

Lý Thế Dân không khỏi cảm thán: “Lý Khác này, ngày càng lợi hại.

Năm xưa trẫm bị thương, cũng không có phong quang như vậy.” Lý Thế Dân tự thấy mình không bằng.

Lý Khác bị thương lại gây ra bãi thị ở Trường An, thật không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời.

Ánh mắt của Lý Thế Dân cũng trở nên âm u.

“Không ngờ có người dám ra tay với Lý Khác, hoàn toàn không coi trẫm ra gì.” Lý Thế Dân quyết định triệt để điều tra chuyện này, phải tìm ra hung thủ.

Lúc này, Phòng Huyền Linh được triệu kiến.

“Tham kiến bệ hạ.” Phòng Huyền Linh lập tức quỳ xuống.

Trong lòng có dự cảm không lành, vừa rồi thấy sắc mặt Lý Thế Dân vô cùng khó coi.

Chắc hẳn Lý Thế Dân đang vô cùng phẫn nộ, lần này phải chú ý lời nói hành động.

Bởi vì một khi nói sai, chắc chắn sẽ chết.

"Chuyện Lý Khác bị thương, điều tra đến đâu rồi." Lý Thế Dân đi thẳng vào vấn đề.

Phòng Huyền Linh vội vã lau mồ hôi, may mà khi Lý Khác bị thương, ông ta đã đến tìm Lý Khác ngay lập tức, nếu không, bây giờ Lý Thế Dân hỏi, chắc chắn sẽ một hỏi ba không biết.

Phòng Huyền Linh nhanh chóng trả lời: "Khải bẩm bệ hạ, vi thần đã có được đặc điểm của hung thủ từ miệng Ngô Vương, đã ra lệnh cho các nơi trên toàn quốc truy nã hung thủ, chắc chắn trong vài ngày tới sẽ có kết quả.

Xin bệ hạ yên tâm, vi thần nhất định sẽ toàn lực bắt hung thủ." Biểu cảm của Lý Thế Dân không thay đổi: "Tốt, trẫm muốn hôm nay tìm ra hung thủ." Bề ngoài Lý Thế Dân bình tĩnh, thực tế trong lòng ẩn chứa sát khí.

Lý Khác bây giờ là cục cưng của ông ta, phải khiến hung thủ ám sát Lý Khác bị băm thành vạn mảnh.

Nếu không, khó giải được mối hận trong lòng.

Lý Thế Dân không biết Lý Khác giả vờ bị thương, cho nên phẫn nộ như vậy cũng là bình thường.

"Thần tuân chỉ." Phòng Huyền Linh bây giờ chỉ có thể nói câu đó.

"Thần tuân chỉ." Phòng Huyền Linh quỳ xuống đáp.

Ông ta tự nhiên biết chuyện này không hề đơn giản.

Nếu không tra ra hung thủ, e rằng cũng phải mất đầu.

Dù sao thì bây giờ Lý Khác chính là cục cưng trong lòng của Lý Thế Dân.

"May mà Lý Khác không bị ám sát thành công." Phòng Huyền Linh không khỏi cảm thán.

Bởi vì Lý Khác bị ám sát, ngược lại Phòng Huyền Linh lại là người bận rộn nhất.

Lúc này tại Ngô Vương phủ.

Lý Khác nằm trên giường, những ngày giả bệnh quả thực là đau khổ nhất.

"Chủ nhân, vừa rồi Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca và Trường Tôn Phinh Đình, cả ba vị tiểu thư đều muốn vào thăm, đã bị thần chặn ở bên ngoài rồi.

Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, thần không biết có nên cho họ vào hay không." Quản gia cũng khó xử, dù sao bên ngoài cửa đang xếp một hàng dài, một khi mở cửa, những người phía sau chắc chắn sẽ ùa vào.

Nhiều người cùng lúc tràn vào Ngô Vương phủ như vậy, e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Vì vậy, nếu không có lệnh của Lý Khác, quản gia tuyệt đối không dám tùy tiện mở cửa.

Lý Khác nghe ba cô gái muốn đến thăm, trong lòng tự nhiên cảm thấy ấm áp.

"Bảo cả ba người đi cửa sau đi." Lý Khác thản nhiên nói.

Quản gia lập tức hiểu ý Lý Khác, liền lui xuống sắp xếp.

Lý Khác tuy giả vờ bị thương, nhưng tuyệt đối không thể để tất cả mọi người nhìn ra mình đang giả vờ.

Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca và Trường Tôn Phinh Đình, ba người họ cũng không thể cho biết sự thật.

Lý Khác đã sớm có đối sách.

Rất nhanh, quản gia đã đưa ba cô gái vào trong phòng ngủ.

Ba cô gái thấy Lý Khác nằm trên giường, sắc mặt đều đại biến.

Đặc biệt là Lý Anh Ca, giống như bị ai đó cắt mất một miếng thịt trên người, vội vàng ngồi xuống bên cạnh Lý Khác hỏi: "Đau ở đâu, nói cho ta biết.

Muốn ăn gì, ta đều nấu cho huynh.

Từ hôm nay, ta sẽ ở bên chăm sóc huynh cả ngày lẫn đêm, cho đến khi huynh dưỡng thương xong mới thôi." Phòng Phụng Châu đứng phía sau không nói gì, hôm nay nàng chỉ đến thăm Lý Khác với thân phận là một người bạn.

Trường Tôn Phinh Đình tuy không có quan hệ gì với Lý Khác, nhưng lại không câu nệ như Phòng Phụng Châu.

Nàng ta bước đến bên cạnh Lý Khác, nắm lấy tay hắn: "Ngô Vương lần này bị ám sát, chắc chắn là do gian thần trong triều làm.

Ngô Vương vì điều tra tham ô mới bị ám sát, ta cảm thấy bất bình thay cho Ngô Vương, ta quyết định tối nay sẽ ở lại chăm sóc ngài." Lý Khác nghe mà cạn lời.

Tình huống gì đây?

Hai cô gái tranh nhau đòi chăm sóc mình?

Lý Anh Ca thì còn có thể hiểu được, dù sao quan hệ giữa hai người đã vượt qua tình bạn thông thường.

Chương 451

Nhưng Trường Tôn Phinh Đình lại là sao?

Lý Khác và nàng ta hình như cũng không thân thiết lắm mà.

Chẳng qua chỉ gặp vài lần ở phủ Trường Tôn, sao Trường Tôn Phinh Đình lại muốn ở lại chăm sóc mình suốt đêm?

Lý Khác có chút kinh ngạc trước sự si mê của Trường Tôn Phinh Đình.

Không phải nữ tử Đại Đường đều rất kín đáo sao?

Nhưng nhìn bộ dạng của Trường Tôn Phinh Đình, hận không thể ở bên Lý Khác cả đêm.

Đương nhiên, Lý Khác cũng không từ chối.

Trong số những người có mặt, chỉ có Phòng Phụng Châu là bình thường nhất.

Nàng nói: "Ngô Vương lần này bị ám sát ở ngoại ô, có nhớ được dáng vẻ của hung thủ không, trên người hung thủ có đặc điểm gì không?

Nếu Ngô Vương có thể cung cấp manh mối chi tiết, Vũ Điệp Võng của ta sẽ nhanh chóng tìm ra manh mối." Quả không hổ là Phòng Phụng Châu, chuyện gì cũng tỏ ra mạnh mẽ.

Từ lúc vào cửa đến giờ, một câu an ủi cũng không nói, vừa mở miệng đã xoay quanh chuyện hung thủ.

Phòng Phụng Châu chẳng giống đến thăm bệnh chút nào, càng giống như đang điều tra án.

Lý Khác tuy không bị thương, nhưng cũng biết Vũ Điệp Võng của

Phòng Phụng Châu rất lợi hại.

Nếu có thể thông qua Vũ Điệp Võng của nàng, không chừng nàng sẽ nhanh chóng tra ra Trường Tôn Vô Kỵ.

Thế là, Lý Khác đem đặc điểm của hung thủ, cả việc có để lại vết kiếm trên người hung thủ đều kể hết cho Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu vừa nghe vừa dùng bút ghi chép lại, chữ viết bằng bút mực của nàng quả thực rất đẹp.

Sau khi Lý Khác kể xong, Phòng Phụng Châu liền trực tiếp rời đi.

Nàng phải đem những thông tin này đến Vũ Điệp Võng, tin rằng sẽ nhanh chóng tìm ra hung thủ.

Sau khi Phòng Phụng Châu đi.

Lý Anh Ca và Trường Tôn Phinh Đình nhìn nhau.

"Tối nay một mình ta ở lại chăm sóc Ngô Vương." Lý Anh Ca thản nhiên nói.

Ý của nàng đã quá rõ ràng.

Lý Khác là của một mình nàng, cho nên Lý Khác phải do một mình nàng chăm sóc.

Trường Tôn Phinh Đình lập tức nổi giận: "Dựa vào đâu?

Ngô Vương bây giờ chưa cưới vợ, cả hai chúng ta đều có thể ở lại chăm sóc.

Ta cũng không cần nghe lời ngươi." Lý Anh Ca tức muốn chết, không ngờ Trường Tôn Phinh Đình lại cứng miệng như vậy.

Nàng vội vàng ôm chặt lấy Lý Khác, hy vọng Lý Khác sẽ giúp mình.

"Nếu cả hai đều muốn ở lại chăm sóc ta, hay là tối nay cả hai cùng

ở lại đi, dù sao phủ của ta cũng có phòng." Lý Khác thản nhiên nói.

Lý Anh Ca nghe vậy trong lòng càng khó chịu, nàng vốn muốn tận hưởng thời gian riêng tư với Lý Khác tối nay.

Nhưng bây giờ lại có một Trường Tôn Phinh Đình chen vào, muốn nói chút chuyện thầm kín với Lý Khác cũng không được.

Trường Tôn Phinh Đình ngược lại không cảm thấy xấu hổ, nàng thích Lý Khác, bất kể tình huống nào cũng muốn ở bên hắn.

"Ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị cho các nàng một ít điểm tâm, đều là những món điểm tâm kiểu mới, đảm bảo các nàng sẽ thích ăn." Lý Khác thản nhiên nói.

Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu đều cạn lời.

Không ngờ Lý Khác lại muốn đuổi mình đi.

Chẳng lẽ hắn chê mình quá phiền phức?

Lý Anh Ca lập tức phản ứng: "Ngô Vương muốn ăn gì, ta lập tức đi làm cho huynh." Lý Anh Ca và Trường Tôn Phinh Đình hai cô gái không chịu thua kém, lần lượt đi vào nhà bếp, chuẩn bị làm một ít đồ ăn ngon cho Lý Khác.

Cả hai đều muốn tranh cao thấp, quyết phải hơn đối phương.

Kết quả là sau khi cả hai vào nhà bếp, lại đều im lặng.

Không phải vì nhà bếp không có nguyên liệu, mà ngược lại, nguyên liệu trong nhà bếp vô cùng đầy đủ, chỉ là cả hai đều xuất thân tiểu thư khuê các, bình thường ở phủ đều có người hầu hạ.

Làm sao biết nấu nướng chứ?

Hai người dứt khoát dừng chiến, trong thời khắc này lại bắt tay giảng hòa.

Chỉ là, vừa rồi trước mặt Lý Khác đã khoe khoang muốn làm đồ ăn ngon.

Bây giờ chẳng lẽ lại thừa nhận trước mặt Lý Khác là mình không biết nấu?

Vì vậy, hai người vội vàng đi thỉnh giáo đầu bếp trong nhà bếp, nhờ đầu bếp dạy mình nấu ăn.

Hai cô gái vừa học tập, lại quên mất cả Lý Khác.

Lý Khác giả vờ bị thương nặng, chỉ dựa vào kỹ năng diễn xuất thuần túy đã lừa được hai cô gái.

Bây giờ hắn đang đau đầu, lát nữa thái y đến, lại phải đối phó thế nào đây?

Quả thực là một vấn đề nan giải.

Đúng lúc này, quản gia vội vã bước vào.

"Chủ nhân, chuyện lớn không hay rồi." Quản gia vô cùng căng thẳng, giống như gặp phải chuyện lớn.

Lý Khác hỏi ngược lại: "Đã lúc nào rồi, xử sự còn hấp tấp như vậy?

Bên ngoài lại xảy ra chuyện gì rồi." Lý Khác trong lòng nghĩ, chắc chắn là đám bá tánh xếp hàng dài bên ngoài muốn vào gặp mình.

Quản gia vội nói: "Chủ nhân, đám bá tánh ngoài cửa không chịu đi, ngay cả hoàng đế hạ khẩu dụ, bảo họ quay về chợ buôn bán, họ cũng không chịu đi.

Họ nói, Ngô Vương vì điều tra tham quan mà bị ám sát, họ muốn đem tất cả mọi thứ tặng cho Ngô Vương.

Chương 452

Hôm nay không buôn bán nữa.” Chết rồi!

Lý Khác nghe ra được ẩn ý trong lời của quản gia.

Cả thành Trường An các gánh hàng rong đều không bán đồ, vậy thì người trong cả thành Trường An ăn gì?

Đặc biệt là trong hoàng cung có nhiều người như vậy, nếu chợ ở thành Trường An đều ngừng hoạt động, vậy Lý Thế Dân cũng phải chịu đói.

Lý Khác càng nghĩ càng thấy không ổn!

Vì mình bị ám sát, cho nên bá tánh đều đình công bãi thị.

E rằng đám quan viên ở thành Trường An sẽ không có cơm ăn.

Hoàng đế Lý Thế Dân cùng toàn bộ hoàng cung cũng không có cơm ăn.

Nếu bị quy tội, chẳng phải Lý Khác sẽ mang tội danh mưu phản sao?

Lý Khác vẫn bình tĩnh, hắn biết những bá tánh này đều đến vì mình, cho nên mới có hành động như vậy.

Nhưng lần này chơi lớn thật rồi.

Thành Trường An bãi thị, chẳng phải đám quan viên và hoàng đế đều sẽ lấy chuyện này ra hỏi tội mình sao?

Lý Khác trong lòng áp lực như núi.

Ta giả bệnh có dễ dàng không chứ?

Bây giờ lại gây ra chuyện lớn như vậy.

“Có người đến.” Quản gia vội vàng ra ngoài nghênh đón.

“Đỗ đại nhân.” Quản gia vừa thấy Đỗ Như Hối đích thân đến Ngô Vương phủ, một chút cũng không dám chậm trễ, vội vàng đưa Đỗ Như Hối vào phòng ngủ của Lý Khác.

Lý Khác thấy sắc mặt Đỗ Như Hối hồi phục không tệ.

Hắn nhớ lần trước, Đỗ Như Hối còn bị mình chọc tức đến hộc máu.

Bây giờ Đỗ Như Hối còn dám đến gặp mình, đúng là dũng khí đáng khen.

Đỗ Như Hối vừa vào cửa, sắc mặt đã căng thẳng.

Có thể thấy Đỗ Như Hối vô cùng lo lắng, nhưng trong ánh mắt ông ta lại mang theo sát khí.

Dường như đối với chuyện lần trước, vẫn còn oán niệm.

Đỗ Như Hối có oán niệm với Lý Khác cũng là chuyện bình thường.

Đỗ Như Hối ba lần đến mời Lý Khác, kết quả Lý Khác chẳng thèm để ý, khiến Đỗ Như Hối sau đó hộc máu trước mặt Lý Thế Dân, phải ở nhà dưỡng thương một thời gian.

Đối với Lý Khác, Đỗ Như Hối vừa yêu vừa hận.

Nếu có thể, Đỗ Như Hối không hy vọng phải gặp lại bộ dạng phúc khí của Lý Khác lần nữa.

Nhưng không còn cách nào khác.

Bây giờ chợ ở thành Trường An không có ai bán, hoàng đế cũng không có cơm ăn, thái giám Ngự Thiện Phòng lại không giải quyết được, cho nên chỉ có thể để Đỗ Như Hối đích thân đến.

Đỗ Như Hối gặp lại Lý Khác, trong lòng rất khó chịu, bởi vì mỗi lần gặp Lý Khác, ông ta lại nhớ đến chuyện bị hắn chọc tức hộc máu.

"Đỗ đại nhân có việc gì quý giá?" Lý Khác thản nhiên hỏi.

Đỗ Như Hối giật mình.

Người bình thường bị thương nặng, làm gì có sức nói chuyện như vậy.

Hơn nữa, bệnh nhân thường sẽ khá suy yếu, tinh thần cũng sẽ rất kém.

Nhưng Đỗ Như Hối vừa nhìn Lý Khác, thấy hắn tinh thần phấn chấn, thần thái phi dương.

Nếu không biết trước Lý Khác bị thương nặng, Đỗ Như Hối còn tưởng Lý Khác vừa mới luyện võ xong.

"Cái tên chuyên chọc tức người này, sao bị thương nặng mà tinh thần lại tốt như vậy, quả là kỳ tích, ta lần đầu tiên thấy người như thế." Đỗ Như Hối thật sự chưa từng thấy ai như Lý Khác.

Đỗ Như Hối trả lời câu hỏi của Lý Khác: "Bệ hạ bảo ta đến xem thương thế của Ngô Vương thế nào." Lý Khác đáp lại: "Thân thể ta rất tốt, không cần lo lắng." Đỗ Như Hối suýt chút nữa bị chọc tức.

Nội tâm như cào cấu.

Thậm chí còn thầm mắng Lý Khác: "Đương nhiên là tốt rồi, ngươi nằm trên giường, chuyện gì cũng không cần quản, bên ngoài mấy trăm người xếp hàng trước cửa, cả chợ thành Trường An đều bãi công, cả thành Trường An vì ngươi mà không có cơm ăn.

Bây giờ lại còn nói với ta là tốt?" Đỗ Như Hối thực sự không chịu nổi tính cách này của Lý Khác.

Ông ta thề sau này gặp Lý Khác nhất định phải mang theo một

danh y bên mình, vì lỡ có bị Lý Khác chọc tức đến ngất đi, bên cạnh còn có người cấp cứu.

“Thân thể ta rất tốt, Đỗ đại nhân mời về cho.” Lý Khác nói.

“Thân thể ta rất tốt, Đỗ đại nhân mời về cho.” Lý Khác nói.

Đỗ Như Hối muốn khóc mà không có nước mắt.

Vấn đề cơm ăn của hoàng đế còn chưa giải quyết, bảo ta về?

Muốn tức chết ta à?

Đỗ Như Hối điên cuồng hít sâu, đối mặt với một kẻ chuyên chọc tức người như Lý Khác cũng phải nhún nhường, nếu không cẩn thận có thể mất cả mạng.

“Trước tiên hãy giải tán đám người ngoài cửa đi.

Họ đều đến vì ngài, lời của quan binh cũng không có tác dụng.

Cũng không thể cưỡng ép đuổi họ đi.” Đỗ Như Hối thở dài một hơi, cuối cùng bất đắc dĩ nói ra những lời này.

Lý Khác cười nhạt: “Đỗ đại nhân, ta là bệnh nhân, ngài không thấy ta đang nằm trên giường sao.

Chẳng lẽ ngài muốn ta ra giúp ngài đuổi người đi?” Một câu “ta là bệnh nhân” của Lý Khác, trực tiếp chặn họng Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối bây giờ uất ức muốn chết.

Chương 453

Chưa từng thấy ai miệng lưỡi sắc bén như Lý Khác.

Lý Khác chỉ cần một câu nói, là có thể tức chết người.

Lý Khác lại nói: "Đỗ đại nhân chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không xong sao, phụ lòng tin tưởng của bệ hạ đối với ngài." Đỗ Như Hối sắp khóc rồi.

Tổ tông ơi, cầu xin ngài đừng nói nữa, nói nữa tôi thật sự bị tức chết mất.

Nhưng Đỗ Như Hối từ bên ngoài vào, nếu có cách, đã sớm để đám người ngoài cửa giải tán rồi.

Nhưng đám dân chúng ngoài cửa vô cùng kiên định, hôm nay không giao đồ vật vào tay Lý Khác, tuyệt đối sẽ không đi.

"Chuyện này, không có ngài thật sự không được, bây giờ bá tánh ngoài cửa đều vì ngài, muốn đem tất cả rau củ tặng cho ngài, không bán cho người khác nữa, họ nói những người khác đều là tham quan ô lại." Lý Khác có chút kinh ngạc.

Không ngờ mình bị ám sát, lại có thể gây ra hiệu ứng cánh bướm lớn như vậy.

Hiệu ứng cánh bướm này còn lợi hại hơn trong tưởng tượng.

"Nếu bá tánh muốn tặng ta tất cả rau củ, vậy ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận lấy thôi." Lý Khác tự nhiên mỉm cười.

Rất nhanh, Lý Khác liền gọi quản gia.

"Chủ nhân có gì phân phó?" Quản gia hỏi.

Lý Khác cười nhạt: "Vừa rồi Đỗ đại nhân nói, dân chúng ngoài

cửa muốn tặng ta lượng lớn rau củ, không tặng thì không đi.

Vì trị an của thành Trường An, ngươi dẫn người trong nhà bếp đi nhận hết tất cả rau củ, sau đó đưa cho họ một ít ngân lượng, bảo họ giải tán hết đi." "Vâng." Quản gia mỉm cười đi ra ngoài.

Hôm nay Ngô Vương phủ thật sự được nở mày nở mặt.

Quản gia cũng được thơm lây nhờ Lý Khác.

Sắc mặt Đỗ Như Hối tái như tro tàn, vừa rồi ông ta đâu có nói như vậy, chỉ bảo Lý Khác giải tán dân chúng, chứ không hề bảo Lý Khác nhận lấy đám rau củ đó.

Nếu Lý Khác nhận lấy đám rau củ đó, vậy cả thành Trường An ăn gì?

Chẳng lẽ, đến lúc đó phải để Lý Thế Dân đến chỗ Lý Khác xin rau củ?

Để hoàng đế đi ăn xin, còn ra thể thống gì?

Đỗ Như Hối lập tức phản ứng lại, biết mình đã rơi vào bẫy của Lý Khác.

"Ngô Vương, ngài làm như vậy, vi thần rất khó xử.

Nếu ngài nhận hết rau củ của thành Trường An, đến lúc đó người trong cả thành ăn gì?

Phải biết rằng bệ hạ bây giờ còn chưa ăn sáng." Lý Khác nghe xong không những không kinh ngạc, ngược lại còn cười.

"Đỗ đại nhân nói gì vậy?

Rõ ràng vừa rồi Đỗ đại nhân bảo ta nhận lấy rau củ của dân chúng, để đám đông tụ tập ngoài cửa nhanh chóng giải tán.

Ta đều nghe theo kiến nghị của Đỗ đại nhân mới làm vậy mà…"

Mẹ nó… Đỗ Như Hối suýt chút nữa chửi thề, thật không ngờ Lý Khác lại chọc tức người như vậy.

Người bình thường nếu tim không tốt, e rằng vừa rồi bị Lý Khác một câu, có lẽ đã duỗi thẳng hai chân nằm trên đất rồi.

Đỗ Như Hối tự nhận khả năng chịu đả kích không tệ, nhưng mỗi lần đều bị Lý Khác phản bác đến tức ngực, da đầu tê dại.

Cảm giác Lý Khác chính là khắc tinh của mình.

"Hù hù hù." Đỗ Như Hối cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, là một trọng thần Đại Đường, bất kể lúc nào cũng phải giữ phong độ.

Nhưng đúng lúc này, lại nghe Lý Khác nói.

"Sau này nếu bệ hạ hỏi, vì sao ta lại nhận lô rau củ đó, ta nhất định sẽ không quên sự chỉ điểm của Đỗ đại nhân, đến lúc đó nhất định sẽ nói thật với bệ hạ, đều nhờ có sự nhắc nhở của Đỗ đại nhân ~~" Đỗ Như Hối trợn trừng hai mắt… Cái tên chuyên chọc tức người này nhận rau củ, khiến hoàng đế không có cơm ăn, kết quả lại nói là do ta bảo hắn làm vậy.

Không phải là muốn mạng của ta sao?

Hoàng đế nghe xong lời này, có thể tha cho ta sao?

Mắt Đỗ Như Hối đỏ ngầu, Lý Khác này thật quá đáng, cứ thế này nữa, không bị tức chết mới lạ.

Đỗ Như Hối trong lòng hoảng hốt, tuy tức giận, nhưng lại không thể làm gì Lý Khác.

Đúng lúc này, Lý Khác không quên đổ thêm dầu vào lửa một câu.

"Đỗ đại nhân, xin hãy yên tâm, công lao lớn nhất trong chuyện này là của ngài, ta nhất định sẽ bẩm báo sự thật với bệ hạ, ta nhất định sẽ không quên ngài đâu." Lý Khác cười nói.

Đỗ Như Hối sợ đến mức quỳ trên đất dập đầu cho Lý Khác.

“Ngô Vương, vì sao lại trêu đùa tiểu thần như vậy.

Nếu Ngô Vương thật sự bẩm báo với bệ hạ như thế, tiểu thần tất sẽ đầu rơi xuống đất, thân thủ khác nơi.

Cầu Ngô Vương tha cho ta, cho ta một con đường sống.” Đỗ Như Hối không thể không làm vậy, bởi vì chỉ cần một câu nói của Lý Khác, Đỗ Như Hối sẽ rơi vào tuyệt cảnh… Có thể nói.

Con đường làm quan của Đỗ Như Hối, hoàn toàn do một câu nói của Lý Khác quyết định.

Đỗ Như Hối bây giờ không lấy lòng Lý Khác, thì lấy lòng ai?

Đỗ Như Hối á khẩu không nói nên lời, biết mình không phải là đối thủ của Lý Khác, cho nên vừa rồi đã từ bỏ.

“Tiểu quan sai rồi.” Đỗ Như Hối chỉ có thể nhận sai.

Chỉ có thể trách Lý Khác quá chọc tức người, Đỗ Như Hối biết mình không phải là đối thủ của Lý Khác.

“Ta là bệnh nhân, cần nghỉ ngơi.” Lý Khác tìm một lý do đơn giản, Đỗ Như Hối biết Lý Khác đang đuổi khách.

Sau khi Đỗ Như Hối đi, Trường Tôn Phinh Đình và Lý Anh Ca cuối cùng cũng từ phòng bếp trở về.

Hai cô gái sau khi học nấu ăn từ nữ đầu bếp, mỗi người đều làm cho Lý Khác một món điểm tâm tinh xảo.

Cả hai đều tranh nhau muốn Lý Khác nếm thử.

“Từng người một đi.” Lý Khác ra lệnh, hai cô gái mới dừng lại.

Lý Anh Ca trước tiên đặt bánh ngọt mình làm trước mặt Lý Khác, tự tay đút cho Lý Khác, thỉnh thoảng hỏi: “Vị thế nào, có thích

không?" Lý Khác "ừm" một tiếng, cũng không đưa ra câu trả lời chính xác.

Chương 454

Bên cạnh, Trường Tôn Phinh Đình cho rằng bánh ngọt của Lý Anh Ca không hợp khẩu vị của Lý Khác.

"Ta khuyên một số người đừng lãng phí công sức, rõ ràng là Lý Khác không thích bánh ngọt ngươi làm." Trường Tôn Phinh Đình lập tức đưa món điểm tâm mình làm đến trước mặt Lý Khác.

Lý Khác đều nếm thử.

Nhưng bánh ngọt hai cô gái làm vẫn cần cải thiện.

Để không đả kích sự tự tin của họ, Lý Khác nói một câu: "Ta cần yên tĩnh dưỡng thương, hai người đều về trước đi." Lý Anh Ca nghe Lý Khác trả lời: "Không được, huynh bị thương nặng như vậy, dù thế nào ta cũng phải ở lại bên cạnh huynh." Đây là lời thật lòng của Lý Anh Ca.

Nàng thật tâm muốn ở bên cạnh bảo vệ Lý Khác.

Trường Tôn Phinh Đình cũng tranh giành: "Ta cũng muốn ở bên cạnh Ngô Vương, gần đây buổi tối trời lạnh rồi, có ta ở bên cạnh chăm sóc, có thể giúp Ngô Vương giữ ấm cơ thể." Giữ ấm cơ thể?

Lý Anh Ca sao lại không nghe ra ý của Trường Tôn Phinh Đình.

Trong lòng nàng nghĩ, nếu để Trường Tôn Phinh Đình ở lại, thì còn ra thể thống gì.

"Tối nay có một mình ta ở bên cạnh Ngô Vương là đủ rồi, ngươi về đi." Lý Anh Ca ra vẻ không thể thương lượng, tưởng làm vậy có thể buộc Trường Tôn Phinh Đình lui bước.

Không ngờ Trường Tôn Phinh Đình trước sau vẫn không đi.

“Ngô Vương cần ta, ta không thể rời đi.” “……” Hai người rơi vào vòng tranh sủng vô tận.

Lý Khác biết cả hai đều là tiểu thư khuê các, bình thường có hạ nhân phục vụ, làm gì có chuyện đi hầu hạ người khác?

“Ta cần yên tĩnh dưỡng bệnh.” Lý Khác nói.

Hai cô gái mới yên tĩnh lại.

Sau đó mới lưu luyến không rời.

Sau khi hai cô gái đi, quản gia lại bước vào: “Chủ nhân, ta đã nhận hết rau của bá tánh rồi, đáng tiếc họ không chịu rời đi, đều muốn gặp ngài một lần mới chịu.” Lý Khác không ngờ bá tánh lại yêu quý mình như vậy, biết mình bị thương đều mang đồ ăn đến, bây giờ còn muốn gặp người mới chịu đi.

Lý Khác tự nhiên sẽ không để bá tánh vào, cũng không thể ra ngoài.

“Chủ nhân, bá tánh đều nói, không thấy ngài khỏe mạnh trở lại, họ sẽ không đi.

Họ đều muốn đứng trước cửa bầu bạn cùng ngài.” Quản gia cũng cạn lời, đám bá tánh ngoài cửa đuổi cũng không đi, quan binh đã đến mấy đợt, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Hoàn toàn là nhờ công lao của Lý Khác đã đi sâu vào lòng dân.

“Nếu quan binh cũng không có cách, vậy thì cứ thuận theo ý bá tánh đi.” Lý Khác tuy không quan tâm, nhưng bên phía Lý Thế Dân lại sốt ruột không thôi.

Thái giám Ngự Thiện Phòng vội vàng quay về bẩm báo với Lý Thế Dân.

“Bệ hạ, chuyện lớn không hay rồi.” Thái giám trực tiếp quỳ xuống

trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân lắc đầu, không ngờ thái giám Ngự Thiện Phòng lại hấp tấp như vậy.

Trước đó đã nói với hắn, đừng vội vàng như thế.

Hắn hoàn toàn không coi lời mình là gió thoảng bên tai.

"Lại xảy ra chuyện gì, vì sao hoảng hốt như vậy." Lý Thế Dân trước nay là một người trầm ổn.

Thái giám Ngự Thiện Phòng vội vàng trả lời: "Bệ hạ, bá tánh đều mang rau củ tặng hết cho Ngô Vương, hôm nay toàn bộ rau củ của thành Trường An đều ở trong phủ Ngô Vương.

Bá tánh tặng rau xong, không chịu đi, muốn đợi Ngô Vương thương thế bình phục mới rời đi." Lý Thế Dân lần này thật sự nổi giận.

Trước đó ông ta cho rằng Lý Khác chỉ bị thương nhẹ, vì Lý Khác từ nhỏ thông minh, tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt.

Nhưng bây giờ biết bá tánh đều không chịu rời khỏi phủ Ngô Vương, ông ta đoán rằng Lý Khác chắc chắn đã bị thương nặng.

"Không được, trẫm phải đích thân đi xem." Lý Thế Dân đã quên cả chuyện rau củ, bây giờ chỉ muốn đi xem thương thế của Lý Khác thế nào.

Thái giám Ngự Thiện Phòng bị dọa một phen, không ngờ Lý Thế Dân không những không trách tội Lý Khác, ngược lại còn muốn đi thăm Lý Khác.

Lý Thế Dân nhanh chóng đến trước cửa Ngô Vương phủ.

Nhìn bá tánh xếp thành hàng dài, trong lòng một trận xúc động.

Ngay cả ông ta, cũng chưa từng được nhiều bá tánh lo lắng như

vậy, Lý Khác lại làm được.

"Bệ hạ giá lâm!" Thái giám theo sau liền hô lên.

Đám bá tánh xếp thành hàng dài nghe thấy tiếng, vội vàng quay người quỳ xuống trước Lý Thế Dân.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bá tánh lần lượt quỳ xuống trước Lý Thế Dân, đối với Lý Thế Dân là kính sợ, đối với Lý Khác là yêu mến.

Lý Thế Dân sau đó tìm một người dân hỏi: "Vì sao lại xếp hàng ở đây?" Người dân không nghĩ ngợi mà trả lời thẳng: "Ngô Vương vì điều tra tham quan, trên đường đến U Châu bị ám sát, chúng thần lo lắng cho thân thể của Ngô Vương." Lý Thế Dân sững sờ, không ngờ nhiều người quan tâm Lý Khác như vậy.

Lý Thế Dân lập tức bước vào Ngô Vương phủ.

Lý Thế Dân giá lâm, Ngô Vương phủ lập tức trở nên náo nhiệt.

Hạ nhân trong Ngô Vương phủ lần lượt quỳ xuống.

Lý Thế Dân cuối cùng cũng đến phòng ngủ của Lý Khác.

Lý Thế Dân trước khi gặp Lý Khác vẫn còn lo lắng không yên.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Khác, trong lòng có chút thất vọng.

Ông ta tưởng Lý Khác bị thương chắc chắn rất nghiêm trọng.

Nhưng khi lại gần nhìn, phát hiện sắc mặt Lý Khác trông hồng hào, một chút cũng không giống người bị thương nặng.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân tự nhiên không hề động lòng, càng không quỳ xuống.

Dù sao bây giờ hắn là bệnh nhân, Lý Thế Dân có bảo hắn quỳ, hắn cũng không quỳ.

Lý Thế Dân ngồi bên giường Lý Khác, lập tức gọi ngự y.

“Lập tức xem thương thế cho Ngô Vương, phải nhanh chóng giúp thân thể nó hồi phục.” Lý Thế Dân lạnh lùng nói.

Phải biết rằng ngoài cửa Ngô Vương phủ có hơn một trăm người đang xếp hàng, chờ nghe tin tốt của Lý Khác.

Chương 455

“Bệ hạ, cứ giao cho thần, thần nhất định sẽ dốc toàn lực.” Ngự y cũng không ngốc.

Chuyện này nếu xử lý không tốt, đó là chuyện mất đầu.

Lý Thế Dân cùng mọi người lui ra ngoài phòng ngủ.

Ngự y bắt đầu bắt mạch cho Lý Khác, phát hiện mạch tượng của Lý Khác vô cùng kỳ lạ.

Không giống mạch tượng của người bình thường.

“Ngô Vương, thân thể ngài bị thương nặng, vì sao mạch tượng lại mạnh mẽ như vậy?” Thông thường, bệnh nhân bị thương nặng, mạch đập sẽ khá yếu.

Như Lý Khác bị thương nặng, mạch đập lại mạnh mẽ như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta gặp.

Đối mặt với câu hỏi của ngự y, Lý Khác chỉ cười nhạt: “Vì thân thể ta tốt, cho nên dù bị thương, mạch đập vẫn mạnh mẽ.” Ngự y kinh ngạc, tình huống như của Lý Khác là lần đầu tiên ông ta gặp.

Ngự y bây giờ đang cân nhắc, rốt cuộc nên kê đơn thuốc gì cho Lý Khác?

Nên kê đơn thuốc bổ trợ huyết khí, hay nên kê đơn thuốc trung hòa?

Làm ngự y nhiều năm như vậy, thật sự đau đầu, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Lý Khác nhìn ra được sự khó xử của ngự y.

Liền nói: “Kê cho ta ít thuốc bổ huyết là được.” Ngự y sững sờ.

Trợn to hai mắt không thể tin được nhìn Lý Khác.

Ngự y nghĩ, ta không nghe nhầm chứ, Ngô Vương mới là ngự y à?

Huyết khí của Lý Khác vượng như vậy, kê đơn thuốc bổ huyết, có vẻ không đúng lắm!

"Ngô Vương không đùa với tiểu quan chứ?" Ngự y cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết phải làm sao.

"Thân thể của ta, ta rõ hơn ngươi, cứ theo lời ta chuẩn bị không sai đâu." Lý Khác thản nhiên nói.

Ngự y lập tức hiểu ra: "Xin Ngô Vương yên tâm, hạ quan biết phải làm gì rồi." Ngự y vội vàng kê cho Lý Khác một đơn thuốc bổ huyết ích khí.

Sau đó liền đến gặp Lý Thế Dân: "Khải bẩm bệ hạ, Ngô Vương xác thực bị thương nặng, e rằng phải nghỉ ngơi trong phủ hai ba tháng." Lý Thế Dân vừa nghe, mắt liền đỏ hoe.

Ông ta có chút tự trách, nếu trước đó không để Lý Khác đi quảng bá thuật tân pháp, có lẽ kết quả đã khác.

"Được rồi, lui xuống đi." Lý Thế Dân sau đó lại bảo thái giám truyền chỉ: "Mệnh cho Phòng Huyền Linh nhanh chóng điều tra xong vụ án này, lệnh cho hắn lập tức tìm ra hung thủ, tuyệt đối không thể tha cho hung thủ." Lý Thế Dân vô cùng coi trọng chuyện này.

Bởi vì trong lòng ông ta hiểu rõ, Lý Khác bị thương có quan hệ lớn với mình.

Lý Thế Dân phân phó xong, mới bước đến bên cạnh Lý Khác.

Nắm chặt tay Lý Khác: "Để con chịu khổ rồi, đều là lỗi của trẫm." Trong mắt Lý Thế Dân tràn đầy sự yêu thương.

Lý Khác lại bình tĩnh: "Bệ hạ lần này đến ngoài việc thăm ta, chắc

là còn có chuyện khác nữa nhỉ…" Lời của Lý Khác, giống như sét đánh ngang tai, khiến Lý Thế Dân sững sờ.

Lý Thế Dân cố gắng che giấu, cũng không thể thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Lý Khác.

"Trẫm nghe nói con bị thương nặng, nên đến xem.

Chẳng lẽ cũng có lỗi sao?" Lý Thế Dân nói.

Lý Khác cười.

Phản ứng của Lý Thế Dân, càng khiến hắn khẳng định một điều.

Lần này Lý Thế Dân đến vì chuyện khác.

"Bệ hạ, chẳng lẽ là vì đống rau củ trong sân của con sao?" Một câu nói thản nhiên của Lý Khác, trực tiếp khiến Lý Thế Dân cạn lời.

Đồng thời, bụng của Lý Thế Dân cũng bắt đầu kêu ùng ục.

Lý Thế Dân còn chưa ăn sáng.

Lần này xấu hổ rồi, dù Lý Thế Dân cố gắng che giấu, nhưng không thể che giấu được sự thật là bụng đang đói.

"Nói bậy, trẫm chủ yếu đến thăm con." Lý Thế Dân nói.

Lý Khác ha ha cười một tiếng: "Bệ hạ cần gì khách khí, nếu ngài thật sự cần, nhi thần lát nữa sẽ cho người đem toàn bộ rau củ trong sân vào cung.

Coi như là hiếu kính bệ hạ ngài." Lý Thế Dân cũng không nói gì, bây giờ đói đến bụng kêu ùng ục.

Lý Khác gọi quản gia vào: "Lập tức chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon." "Vâng, chủ nhân." Quản gia lập tức đến nhà bếp chuẩn bị.

"Bệ hạ, tạm thời ở lại trong phủ, lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm nhé, nhi thần cũng lâu rồi chưa cùng ngài ăn cơm." Lý Khác thản

nhiên nói.

Lý Thế Dân lại có dự cảm không lành, mỗi lần Lý Khác nói chuyện như vậy, chắc chắn có âm mưu.

"Tiểu tử, lại không phải muốn gài bẫy ta chứ?" Lý Thế Dân do dự, sau đó bụng đói không chịu nổi, đành phải đồng ý.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân đồng ý ở lại ăn cơm, liền đề cập đến một chuyện: "Chẳng lẽ bệ hạ đối với hung thủ ám sát ta không có chút hứng thú nào sao?" Lý Thế Dân thật không ngờ Lý Khác thông minh như vậy, lại có thể đoán được suy nghĩ trong lòng mình.

Lý Thế Dân tự nhiên muốn biết hung thủ ám sát Lý Khác là ai.

"Con biết hung thủ ám sát là ai sao?" Lý Thế Dân không nhịn được tò mò hỏi.

Đồng thời, trong mắt Lý Thế Dân cũng toàn là lửa giận.

Hận không thể giết chết hung thủ ám sát Lý Khác.

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Nếu bệ hạ có hứng thú, vậy ta sẽ nói cho ngài nghe quan điểm cá nhân của ta." Lý Khác cố ý giả vờ bị thương trở về Trường An, chính là chờ đợi khoảnh khắc này.

"Nhi thần có một giả thiết táo bạo, hy vọng bệ hạ đừng trách tội nhi thần." Lý Thế Dân cười cười: "Trẫm hận không thể lập tức xử tử hung thủ, sao lại trách con được?

Mau nói ra hung thủ thật sự là ai!" Lý Thế Dân nói như vậy, Lý Khác liền yên tâm.

"Nhi thần cho rằng kẻ ám sát có liên hệ trực tiếp với Trường Tôn Vô Kỵ." Lý Khác trực tiếp chỉ ra hung thủ không thể thoát khỏi liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Thế Dân sững sờ, e rằng không ngờ lại là Trường Tôn Vô Kỵ.

Chương 456

Lý Khác tiếp tục: "Từ sau khi con đề xuất thuật tân pháp, Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, sau đó con liền bị ám sát." Lý Thế Dân cũng không đồng tình với cách làm này của Lý Khác.

Ông ta cho rằng Lý Khác không có bằng chứng quan trọng.

"Bằng chứng đâu?" Lý Thế Dân lại hỏi.

Làm việc gì cũng phải có bằng chứng, nếu không có bằng chứng xác thực, không thể tùy tiện chỉ chứng người khác.

Lý Khác sớm đã biết, Lý Thế Dân sẽ không dễ dàng tin mình như vậy.

Thế là lại nói: "Sau khi Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, nhi thần phát hiện một chuyện thú vị, không biết bệ hạ có biết không." Lý Thế Dân nói thẳng: "Nói mau." "Sau khi Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, nhi thần vô tình bị cuốn vào một vụ án bắt cóc trẻ em, thành Trường An có hai mươi đứa trẻ mất tích." Lý Thế Dân sững sờ, chuyện này lại không có ai báo cáo cho ông ta.

Hôm nay mới nghe từ miệng Lý Khác.

Lý Khác tiếp tục: "Qua nỗ lực của nhi thần, cuối cùng đã tìm được chúng.

Đáng tiếc nhi thần đến muộn một bước, hai mươi đứa trẻ sớm đã bị người ta giết chết.

Nhi thần lúc đó cùng Trần đại nhân đã bắt được chủ mưu bắt cóc trẻ em.

Tại hiện trường cũng phát hiện ra hung thủ sát hại bọn trẻ." Lý Thế Dân dừng lại, cảm thấy có người giết chết trẻ em, thật sự quá tàn

nhẫn.

Lý Khác tiếp tục: "Hung thủ đó khinh công không tệ, khi nhi thần đến hiện trường, hung thủ đang chuẩn bị trèo tường ra ngoài, thế là nhi thần rút một mũi tên, trực tiếp bắn trúng tim của hung thủ." "Ồ……" Lý Thế Dân biết tiễn thuật của Lý Khác vô song, cho nên nghe đến đây, cũng dành cho Lý Khác lời khen ngợi.

Lý Khác lại mặt mày ủ rũ: "Đáng tiếc, nhi thần tuy một mũi tên bắn trúng hung thủ, nhưng hung thủ quá giảo hoạt, lại có thể nén đau bỏ chạy." Lý Thế Dân lắc đầu, không bắt được hung thủ thì cũng vô dụng.

Lý Khác tiếp tục: "Bệ hạ nghe con nói hết đã.

Nhi thần sớm đã bố trí hai quan binh ở ngoài tường, sợ hung thủ nhân cơ hội bỏ chạy." Ánh mắt Lý Thế Dân lập tức sáng lên, không ngờ Lý Khác lại có mưu lược như vậy.

Lý Thế Dân cũng có hứng thú tiếp tục nghe, lập tức nói: "Sau đó lại xảy ra chuyện gì?" Lý Thế Dân cảm thấy Lý Khác không thể vô duyên vô cớ chỉ chứng Trường Tôn Vô Kỵ, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Lý Khác cười đáp: "Bệ hạ anh minh, hung thủ sau khi bị nhi thần bắn trọng thương liền bỏ chạy, hai quan binh men theo vết máu tìm đến, cuối cùng đoán xem quan binh đã tìm đến đâu?" Lời đã nói đến đây, Lý Thế Dân sao có thể không đoán ra.

"Ý của con là, quan binh men theo vết máu tìm đến phủ của Trường Tôn Vô Kỵ?" Lý Khác gật đầu: "Nếu chỉ đơn thuần tìm đến phủ Trường Tôn, nhi thần sẽ không nghi ngờ, nhưng chuyện tiếp theo còn thú vị hơn, bệ hạ không muốn nghe tiếp sao?" Lý Thế Dân gật đầu, cảm thấy Lý Khác giải thích những điều này một cách quanh co.

Chẳng qua là muốn nói cho ông ta biết, Trường Tôn Vô Kỵ chính là hung thủ giết trẻ em và ám sát Lý Khác.

Lúc này Lý Thế Dân đã bị chủ đề của Lý Khác thu hút.

Mong Lý Khác mau chóng nói hết lời.

"Nói mau." Đúng lúc này, quản gia của Lý Khác bước vào.

"Chủ nhân, rượu ngon thức ăn ngon đã chuẩn bị xong." Quản gia chỉ vào chiếc bàn gỗ di động bên cạnh, dưới chiếc bàn gỗ này có thêm bốn bánh xe, có thể tùy ý di chuyển.

Quản gia di chuyển chiếc bàn đến bên giường Lý Khác.

Sau đó quản gia liền rời đi.

"Bệ hạ, ngài ăn chút gì trước đi, chúng ta vừa ăn vừa nói." Lý Khác tự nhiên không nỡ nhìn Lý Thế Dân đói bụng.

Lý Thế Dân liền cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm.

Sau đó vừa thúc giục Lý Khác: "Rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện thú vị gì, đừng có mớm lời cho ta nữa, ta rất muốn biết chuyện này." Lý Khác chỉ cười: "Bệ hạ, điểm đặc sắc nhất của chuyện này chính là ở đây.

Như con vừa nói, hai quan binh truy đến cửa phủ Trường Tôn Vô Kỵ.

Lúc đó, cửa phủ mở ra, quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ bước ra.

Bệ hạ đoán xem quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ đã làm gì?" Lý Thế Dân làm sao biết được.

"Hay là, bệ hạ cầu xin con đi, nếu không chuyện này con phải để đến ngày mai mới nói." Lý Khác cười.

"Hay là, bệ hạ cầu xin con đi, nếu không chuyện này con phải để

đến ngày mai mới nói.” Lý Khác cười.

Lý Thế Dân vừa nghe, lập tức cạn lời.

Thân là vua một nước Đại Đường, sao có thể đi cầu xin Lý Khác?

Nhưng, Lý Thế Dân bị Lý Khác treo ngược khẩu vị, cũng muốn biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

“Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lý Thế Dân hỏi.

Lý Khác thản nhiên: “Bệ hạ cầu xin con đi.” Lý Thế Dân có chút ngượng ngùng, cuối cùng hỏi: “Ta cầu xin con, mau nói đi.” Lý Khác trong lòng được thỏa mãn vô cùng, không ngờ vua một nước Đại Đường lại đi cầu xin mình.

Tuy Lý Thế Dân chỉ nói miệng cầu xin Lý Khác, nhưng lại mang đến cho Lý Khác sự thỏa mãn cực lớn.

Lý Khác tiếp tục: “Hai quan binh men theo vết máu đến cửa phủ Trường Tôn Vô Kỵ, lúc đó quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ bước ra, quản gia đã đưa cho hai quan binh một ít ngân lượng, muốn hai người cố ý che giấu chuyện này.” Lý Thế Dân nghe đến đây, liền đặt đũa xuống.

Cách làm của quản gia Trường Tôn Vô Kỵ, rõ ràng đang nói cho mọi người biết.

Trường Tôn Vô Kỵ và vụ án bắt cóc trẻ em có quan hệ mật thiết.

“Ra là vậy, cho nên sau đó con mới đến tận cửa tìm Trường Tôn Vô Kỵ phải không?” Lý Thế Dân nhanh chóng xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau.

Lý Khác cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao trong cả thành Trường An đều có tai mắt của Lý Thế Dân, nhất cử nhất động của Lý Khác, thực tế đều nằm trong tầm kiểm soát của Lý Thế Dân.

“Không sai, sau đó ta cố ý đến cửa tìm Trường Tôn Vô Kỵ là để chứng minh một điều, lúc đó ta nghĩ, chỉ cần tra ra trên người Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương, có thể chứng minh Trường Tôn Vô Kỵ là hung thủ.” Lý Khác khẳng định.

Lý Thế Dân có suy nghĩ: “Ý của con là, Trường Tôn Vô Kỵ căn bản không mắc bệnh nan y, những điều đó đều là Trường Tôn Vô Kỵ giả vờ?” Lý Khác lập tức nói: “Bệ hạ anh minh.

Nhưng nhi thần cũng chỉ là phỏng đoán táo bạo, lúc đó sợ trên người Trường Tôn Vô Kỵ thật sự có bệnh nan y, nên không thể xác nhận thêm.” Ý của Lý Khác không thể rõ ràng hơn.

Hắn không tìm được bằng chứng, cho nên chuyện còn lại giao cho Lý Thế Dân làm.

Lý Thế Dân gật đầu, sau đó bảo thái giám ngoài cửa truyền lời.

“Lập tức bảo Phòng Huyền Linh dẫn ngự y đến tìm Trường Tôn Vô Kỵ, xác nhận cho trẫm xem trên người Trường Tôn Vô Kỵ có bị thương nặng không.” Lý Thế Dân anh minh đưa ra quyết định.

Thái giám đáp một tiếng, liền lui ra ngoài.

Lý Khác ho khan vài tiếng, tỏ vẻ cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục.

“Lần này vì điều tra ra chân tướng, con đã phải trả giá lớn như vậy, quay về trẫm nhất định sẽ ban thưởng cho con.” Lý Thế Dân bây giờ vội ăn cơm, bữa sáng không ăn khiến ông ta đói không chịu nổi.

Chương 457

Lý Khác đáp lại: "Vì Đại Đường, chút hy sinh này của con có đáng gì." Thực tế, Lý Khác căn bản không bị thương.

Lần này, là để hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ, nên mới giả vờ bị thương.

"Bệ hạ, ngài không cần số rau củ đó của con à?" Lý Khác không nhịn được tò mò hỏi.

Đám rau củ đó đều là do các gánh hàng rong ở thành Trường An tặng.

Số rau củ này đủ cung cấp cho cả thành Trường An.

Lý Thế Dân vì thiếu số rau củ này, mà đến bữa sáng cũng không có mà ăn.

Bây giờ Lý Khác nhắc đến chuyện này, Lý Thế Dân ngược lại có chút không thoải mái.

Dù sao Lý Thế Dân cũng là hoàng đế Đại Đường, để một hoàng đế đi xin rau củ của Lý Khác, nghe có chút chua chát.

Lý Thế Dân cũng không muốn xin rau củ của Lý Khác, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Hôm nay tất cả rau củ của thành Trường An đều ở trong phủ của Lý Khác.

Nếu Lý Thế Dân hôm nay muốn có cơm ăn, vậy thì phải xin rau củ của Lý Khác.

Lý Thế Dân giả vờ bình tĩnh: "Số lượng rau củ hoàng cung cần rất nhiều, e rằng trẫm phải cho người đến vận chuyển mới được." Lý

Khác cười: “Bệ hạ, ngài chưa hỏi con có đồng ý không, đây là bá tánh tặng cho con mà.” Lý Thế Dân lập tức sa sầm mặt.

Trẫm muốn chút rau củ, cần ngươi đồng ý sao?

Nhưng Lý Thế Dân nhanh chóng ý thức được không ổn, muốn làm một minh quân của Đại Đường tự nhiên phải suy xét mọi việc chu toàn, tránh để sau này người ngoài đàm tiếu, nói hoàng đế tranh rau củ với con trai.

Sau này truyền ra ngoài, Lý Thế Dân cũng không còn mặt mũi.

“Ta mượn của con.” Lý Thế Dân khéo léo dùng một chữ “mượn”.

Một chữ “mượn”, nhẹ nhàng hóa giải mâu thuẫn.

Lý Khác cũng khâm phục Lý Thế Dân có phản ứng như vậy, e rằng một khi đã mượn, sau này khó mà trả.

Lý Khác biết Lý Thế Dân sẽ không trả, ngược lại hào phóng nói một câu: “Nếu bệ hạ muốn, số rau củ này coi như là món quà nhi thần tặng ngài.

Chữ mượn nghe khó nghe quá, nhi thần không phải người hẹp hòi.” Lý Thế Dân suýt chút nữa bị Lý Khác chọc tức.

“Tiểu tử này càng ngày càng chọc tức người, phải làm sao đây?” Lý Thế Dân thầm nghĩ.

Ông ta cho rằng Lý Khác giảo hoạt, nhất thời cũng không tìm được từ nào để hình dung Lý Khác.

“Bệ hạ, nhi thần bị thương nặng, bá tánh tặng rau củ cho con, là sự khẳng định đối với nhi thần.” Lý Khác thản nhiên nói.

Lý Thế Dân sao lại không nghe ra ý của Lý Khác?

Ý của Lý Khác, chẳng phải là: “Con vì Đại Đường mà bị thương nặng như vậy, chẳng lẽ bệ hạ thật sự một chút cũng không coi trọng

sao?

Bá tánh còn tặng rau củ, ngài làm hoàng đế, cũng nên tặng chút gì chứ?" Tuy Lý Khác không nói thẳng ra, nhưng lại ám chỉ rất rõ ràng.

Lý Thế Dân tự nhiên biết suy nghĩ trong lòng Lý Khác.

Ý của Lý Khác, tương đương với việc nói Lý Thế Dân ăn không của mình.

"Con muốn gì?" Lý Thế Dân hỏi.

Có những chuyện nói thẳng ra thì tốt hơn, trẫm đã lấy rau củ của con, tự nhiên cũng không thể để con chịu thiệt.

Lý Khác nói: "Nhi thần không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ hy vọng trong hai tháng tới, không hy vọng bị người khác làm phiền, nhi thần muốn yên tĩnh dưỡng tốt thân thể." "Chuẩn tấu." Lý Thế Dân tưởng là chuyện gì to tát.

Lúc này Lý Thế Dân cũng ăn no rồi, không ngờ tay nghề đầu bếp của Lý Khác cũng không tệ.

Còn ngon hơn đầu bếp của Ngự Thiện Phòng.

"Đầu bếp của nhà bếp rất không tệ." Lý Thế Dân khen ngợi.

"Nếu bệ hạ thích, người của nhà bếp có thể vào cung bất cứ lúc nào." Lý Khác ăn cơm cũng rất nhanh.

Lý Thế Dân dừng lại một lúc, sau đó cười nói: "Trẫm không có ý định tranh đầu bếp với con, chỉ đơn thuần cảm thấy vị đầu bếp này nấu ăn rất ngon." "Tạ bệ hạ khen ngợi." Lý Khác thản nhiên nói.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân định đi, vội vàng gọi quản gia đến.

"Đem rau củ trong sân, sắp xếp người đưa vào cung, tốt nhất là đi cửa sau." Lý Khác lập tức đưa ra sắp xếp.

Quản gia liên tục gật đầu: “Vâng thưa chủ nhân, tôi lập tức đi sắp xếp.” Lý Thế Dân vốn định đi, nhưng nghe Lý Khác vừa nói, số rau củ này phải từ cửa sau vận chuyển vào hoàng cung.

Lý Thế Dân nghe đến đây, trong lòng có chút khó chịu.

Mình là vua một nước Đại Đường, muốn chút rau củ mà phải lén lút như vậy sao?

Phải từ cửa sau vận chuyển rau củ, chẳng lẽ sợ bị đám bá tánh ngoài cửa nhìn thấy sao?

Lý Thế Dân có chút tức giận, nhưng không biểu hiện rõ ra ngoài.

Nếu là người không tinh mắt, tự nhiên không nhìn ra được sự ảo diệu trong đó.

Nhưng Lý Khác có EQ cực cao, một ánh mắt liền thấu hiểu suy nghĩ trong lòng Lý Thế Dân.

“Bệ hạ, nhi thần làm vậy đều là vì tốt cho ngài.” Lý Khác bày tỏ quan điểm của mình.

Lý Thế Dân suýt chút nữa tức đến hộc máu, bảo người đi cửa sau vận chuyển rau củ, là vì tốt cho trẫm?

Không phải sợ bị bá tánh ngoài cửa chửi mắng sao?

Lý Khác lập tức giải thích: “Bệ hạ, rau củ trong sân là do bá tánh thành Trường An tặng, nếu bị phát hiện nhi thần đem rau củ tặng cho bệ hạ, nhất định sẽ gây ra hiểu lầm lớn đối với bệ hạ.” “Hiểu lầm?

Có thể có hiểu lầm gì?” Lý Thế Dân cũng cạn lời.

Lý Khác nói: “Đến lúc đó, bá tánh sẽ cho rằng bệ hạ cưỡng ép cướp đoạt rau củ, sẽ cho rằng bệ hạ không phải là một minh quân.

Cho nên con bảo hạ nhân vận chuyển rau củ ở cửa sau, là để bảo vệ danh tiếng của bệ hạ, càng là để tránh nảy sinh chuyện ngoài ý

muốn.” Một câu nói đơn giản của Lý Khác, liền khiến Lý Thế Dân sáng mắt lên.

Lý Thế Dân vừa rồi còn hoài nghi ý tốt của Lý Khác, nhưng bây giờ nghe những lời này của Lý Khác, mới biết Lý Khác đang vì mình.

Chương 458

"Vậy cứ làm theo lời con đi." Lý Thế Dân bị Lý Khác chọc tức mà không có chỗ phát tiết.

Sau khi Lý Thế Dân đi.

Phòng Phụng Châu liền tìm Lý Khác.

"Ngô Vương thật lợi hại, hàng dài xếp hàng trước cửa vẫn chưa đi, có thể thấy Ngô Vương rất được lòng dân, giành được sự yêu mến của dân chúng." Phòng Phụng Châu vừa vào cửa liền khen Lý Khác.

Lý Khác chỉ cười nhạt: "Bá tánh không chịu rời đi, ta cũng không có cách nào." Sau đó Lý Khác chuyển chủ đề: "Nàng phát hiện ra điều gì rồi?" Phòng Phụng Châu ngồi bên cửa sổ, nói: "Ta đã huy động Vũ Điệp Võng, tra ra được tung tích của những sát thủ đó." Điều này khiến Lý Khác có chút bất ngờ.

Không ngờ Vũ Điệp Võng của Phòng Phụng Châu làm việc hiệu suất cao như vậy.

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, tra ra được dấu vết của những người đó.

"Khi ta tìm được những người ám sát ngài, từ miệng những người đó, ta biết được một bí mật kinh người khác." Phòng Phụng Châu cố ý dừng lại, ánh mắt sắc bén càng nhìn chằm chằm vào Lý Khác.

Phòng Phụng Châu cô gái này, quả nhiên không đơn giản.

Lý Khác bình tĩnh cười: "Phát hiện ra điều gì, mau nói ra nghe xem?" Phòng Phụng Châu tiếp tục: "Ta từ miệng những người ám sát đó biết được một bí mật động trời." Nụ cười của Lý Khác cứng lại, không lẽ bị cô nhóc Phòng Phụng Châu này phát hiện ra rồi chứ.

Dù sao, thái độ của Phòng Phụng Châu hôm nay thật sự quá khác thường.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì," Lý Khác dò hỏi.

Phòng Phụng Châu mới cười nói: "Đã đến lúc này rồi, Ngô Vương có cần phải giả vờ nữa không?" Giả vờ?

Lý Khác suýt chút nữa bật cười.

"Nàng nói vậy là có ý gì?" Lý Khác hỏi.

Phòng Phụng Châu mới nói: "Ta đã hỏi những người ám sát đó rồi, họ nói lúc đó ra tay với ngài, không ngờ võ công của Ngô Vương đều cao hơn họ." "Ngài chỉ trong nửa chiêu một thức, liền giết chết năm sát thủ, cố ý thả đi năm người còn lại." Phòng Phụng Châu lạnh lùng nói: "Tiểu nữ thật không biết, Ngô Vương giả vờ bị thương nặng trốn về Trường An là vì điều gì?

Chẳng lẽ là để giành được sự đồng tình của bá tánh?" Phòng Phụng Châu nói xong, trực tiếp lật tung chăn trên người Lý Khác, thấy trên người Lý Khác một chút máu cũng không có, biết mình đã đoán đúng.

Lý Khác thật sự không bị thương.

Tất cả đều là do Lý Khác giả vờ.

Phòng Phụng Châu có chút buồn bực, nụ cười quá thật, trước đó còn lo lắng cho Lý Khác, muốn báo thù cho Lý Khác.

Không ngờ, lại bị Lý Khác lừa.

Tên lừa đảo đáng ghét.

Tên lừa đảo đáng ghét!

Phòng Phụng Châu thấy trên người Lý Khác một chút vết máu cũng không có, biết mình đã bị lừa.

Không ngờ Lý Khác lại giảo hoạt như vậy, lại dám lừa mình, hại mình lo lắng lâu như thế.

"Vì sao phải lừa ta?

Rõ ràng không bị thương!" Phòng Phụng Châu trong lòng không vui, lần đầu tiên bị đàn ông lừa dối.

Lý Khác tưởng là chuyện gì, hóa ra là Phòng Phụng Châu đã phát hiện ra chuyện mình giả vờ bị thương.

Lý Khác cũng bình tĩnh, thuận miệng nói: "Ta không bị thương, nàng nên vui mới phải, chẳng lẽ nàng hy vọng ta bị thương?" Lý Khác nói một câu như vậy, phản bác khiến Phòng Phụng Châu không nói nên lời.

Phòng Phụng Châu tự nhiên hy vọng Lý Khác không bị thương.

Chỉ là bị Lý Khác lừa dối, trong lòng không vui mà thôi.

"Ta thật sự không lừa nàng, trên người ta quả thực có bị thương một chút, nàng sờ ngực ta là biết." Lý Khác nắm lấy bàn tay nhỏ của Phòng Phụng Châu, đặt lên ngực mình.

Phòng Phụng Châu nhanh chóng chạm vào ngực Lý Khác, lại phát hiện cơ thể Lý Khác vô cùng rắn chắc.

Cơ thể rắn chắc như vậy, sao có thể bị thương?

Khoảnh khắc này, Phòng Phụng Châu mới phản ứng lại.

Lại bị Lý Khác lừa rồi.

"Ngươi, tên lừa đảo lớn." Phòng Phụng Châu xưa nay làm việc cẩn thận, không ngờ lại liên tục bị Lý Khác lừa hai lần.

Khiến nàng cảm thấy vô cùng thất bại.

Lý Khác nhẹ nhàng kéo Phòng Phụng Châu, Phòng Phụng Châu

liền ngã lên giường.

Phòng Phụng Châu chưa từng gần gũi với người đàn ông xa lạ như vậy.

Lập tức mặt đỏ bừng.

Lý Khác cười: "Trước đó nàng không phải muốn biết, ta tìm thấy thi thể hai mươi đứa trẻ đó như thế nào sao?" Lý Khác không nhắc đến chuyện này thì thôi, nhưng vừa nhắc đến chuyện này, ngược lại khiến Phòng Phụng Châu càng thêm điên cuồng.

Phòng Phụng Châu trước đó vẫn luôn muốn biết Lý Khác tìm thấy thi thể trẻ em như thế nào.

Nhưng Lý Khác không nói cho nàng biết đáp án.

Lý Khác kéo dài đến bây giờ, hoàn toàn đã mài mòn hết sự kiên nhẫn của Phòng Phụng Châu.

"Ngươi cố ý treo ngược khẩu vị của ta." Phòng Phụng Châu đã quên mất bây giờ mình đang ở cùng một chiếc giường với Lý Khác, má nóng bừng, toàn thân gò bó.

Ở tuổi này, tự nhiên biết ở cùng một chiếc giường với một người đàn ông có ý nghĩa gì.

Nhưng Phòng Phụng Châu cũng không phản kháng, cũng không xuống giường.

Mặc cho chuyện gì xảy ra với Lý Khác, dù sao nàng cũng có hảo cảm với Lý Khác.

"Muốn ta nói cho nàng biết đáp án cũng được, trên người nàng thứ gì có giá trị nhất?" Lý Khác nói: "Giao dịch công bằng, ai cũng không nợ ai." Phòng Phụng Châu hỏi: "Trên người ta thứ gì đáng giá nhất?" Lý Khác giải thích: "Đương nhiên là thứ nàng chưa từng dùng, tự

nhiên là quý giá nhất.

Phàm là thứ lần đầu tiên, đều là quý giá.” Lần đầu tiên?

Phòng Phụng Châu đột nhiên mặt đỏ bừng.

Không ngờ Lý Khác lại lưu manh như vậy!

Chương 459

Lại dám nói ra chuyện như vậy.

“Không, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó.” Thái độ của Phòng Phụng Châu kiên quyết.

Lý Khác không ngờ Phòng Phụng Châu phản ứng lớn như vậy, xem ra lần đầu tiên của nàng vẫn còn.

“Nói thật với nàng, ta chỉ muốn nắm tay lần đầu tiên với nàng thôi, chẳng lẽ như vậy cũng quá đáng sao?” Lý Khác cười.

Phòng Phụng Châu im lặng.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng: “Bệ hạ giá lâm.” Lý Khác cạn lời.

Lý Thế Dân không phải vừa mới đi sao, sao lại quay lại.

Phòng Phụng Châu càng thêm căng thẳng, bây giờ mình đang ở trên cùng một chiếc giường với Lý Khác, nếu bị hoàng đế nhìn thấy, vậy thì mất mặt lắm, dù sao mình cũng là một hoàng hoa khuê nữ, sau này khó mà lấy chồng.

Lý Khác không nói hai lời, nhanh chóng ấn Phòng Phụng Châu xuống giường, sau đó nhanh chóng đắp chăn lên.

Lý Khác ở trên, Phòng Phụng Châu ở dưới, bốn mắt nhìn nhau.

Lý Thế Dân bước vào.

“Sao ngủ nhanh vậy?

Trẫm ban thưởng cho con một ít hoàng kim.” Lý Thế Dân nhìn giường của Lý Khác.

Phòng Phụng Châu sợ đến suýt chút nữa hét lên.

Ngay thời khắc quan trọng, Lý Khác dùng miệng chặn miệng Phòng Phụng Châu.

Như vậy, Phòng Phụng Châu cũng không thể phát ra âm thanh, cũng sẽ không bị Lý Thế Dân phát hiện.

Phòng Phụng Châu mặt đỏ bừng, nghe thấy tiếng bước chân của Lý Thế Dân bên ngoài đang từ từ đến gần.

Tim nàng cũng đập nhanh đến cực điểm, dường như cả trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Khoảnh khắc này, Lý Khác càng điên cuồng chặn miệng nhỏ của Phòng Phụng Châu, sợ Phòng Phụng Châu phát ra một chút âm thanh.

Nếu bị Lý Thế Dân phát hiện hai người ở trên cùng một chiếc giường, vậy chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản.

Dù sao, Đại Đường coi trọng nhất là danh tiết.

Nếu gây ra chuyện thương phong bại tục, đừng nói Phòng Phụng Châu sẽ mất đi trinh tiết.

E rằng hoàng tử Lý Khác này cũng phải bị phế.

Dù sao chuyện thương phong bại tục, một khi truyền ra ngoài, sau này Lý Thế Dân sao có thể để Lý Khác kế thừa đại thống?

Lý Thế Dân bước đến bên giường Lý Khác, sau đó nói một câu: "Hôm nay kiến nghị của con không tệ, việc vận chuyển rau củ quả thực phải đi cửa sau, đám bá tánh ngoài cửa trước tình cảm quá kích động." "Sau này đám quan lại tham ô ở các tỉnh, đợi con dưỡng thương xong hãy đi điều tra, trẫm ký thác hy vọng lớn vào con, tuyệt đối đừng để trẫm thất vọng." Nói xong những lời này, Lý Thế Dân liền quay người rời đi.

Lý Khác xác nhận Lý Thế Dân đã rời đi, mới buông miệng nhỏ

của Phòng Phụng Châu ra.

Phòng Phụng Châu mặt đỏ bừng, nhanh chóng hô hấp.

Hai người cùng nhau trải qua, khoảnh khắc sinh tử quan trọng.

“Sao mặt đỏ vậy?” Lý Khác hỏi.

Phòng Phụng Châu lập tức dùng hai tay che mặt, vô cùng xấu hổ.

Sau khi Lý Thế Dân đi, Lý Khác mới lật chăn ra.

Nhìn Phòng Phụng Châu mặt nóng bừng, không khỏi hỏi: “Mặt nàng sao vậy?” Phòng Phụng Châu biết mặt mình đỏ, vì lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với người đàn ông xa lạ, tự nhiên sẽ không nói ra nguyên nhân thật sự.

“Ngươi chiếm tiện nghi của ta rồi, bây giờ nên nói ra cách ngươi tra ra thi thể trẻ em rồi chứ.” Phòng Phụng Châu hỏi.

Lý Khác không ngờ Phòng Phụng Châu lại không để ý.

Ở Đại Đường, phụ nữ đều coi trọng danh tiết.

Nữ tử chưa xuất giá, tự nhiên không thể tùy tiện tiếp xúc với người đàn ông xa lạ.

Càng không thể có hành vi vượt quá giới hạn với người đàn ông xa lạ.

Miệng nhỏ của Phòng Phụng Châu vừa rồi bị Lý Khác chặn lại, bây giờ ngược lại không để ý, lại hỏi Lý Khác làm sao tìm được thi thể trẻ em.

Lý Khác liền kể lại chuyện lợi dụng chó săn trong nha môn tìm thi thể trẻ em cho Phòng Phụng Châu nghe.

Phòng Phụng Châu nghe xong vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ, Lý Khác trong tình huống không có bất kỳ bằng chứng

nào, lại có thể lợi dụng khứu giác của chó săn để tìm thấy thi thể trẻ em, quả là kỳ tích.

"Ngài lợi hại quá, đều bị ngài đoán trúng." Phòng Phụng Châu trong lòng khâm phục Lý Khác.

Dù sao Lý Khác có thể nghĩ ra phương pháp này, chứng tỏ trí tuệ của Lý Khác quả thực cao hơn nàng.

Phòng Phụng Châu xưa nay chỉ sùng bái người mạnh hơn mình.

"Lần này, nàng đến chắc không chỉ để phát hiện ra ta không bị thương chứ?

Chắc chắn còn có chuyện khác muốn nói với ta?" Lý Khác thông minh đến mức nào, dù Phòng Phụng Châu không nói ra một chút nào, nhưng hắn lại có thể đại khái biết được hướng đi của sự việc.

Hảo cảm của Phòng Phụng Châu đối với Lý Khác lại tăng lên không ít.

"Ngài đoán đúng rồi, ta đã bắt được năm tên sát thủ, không chỉ biết ngài không bị thương, ta còn biết người sai khiến chúng là ai." Phòng Phụng Châu tự tin nói.

Dù sao, Vũ Điệp Võng của nàng đã bắt được năm tên sát thủ.

Tốc độ này, e rằng còn nhanh hơn cả Phòng Huyền Linh.

Phòng Phụng Châu cảm thấy có cảm giác thành tựu.

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Trường Tôn Vô Kỵ." Phòng Phụng Châu lại một lần nữa bị kinh ngạc, không ngờ Lý Khác lại liệu sự như thần, ngay cả tên hung thủ cũng đoán ra.

Lý Khác lại tiếp tục: "Năm tên sát thủ không thể giữ lại trong Vũ Điệp Võng, nếu không sẽ bất lợi cho nàng, mau chóng giao năm người này cho Phòng Huyền Linh." Phòng Phụng Châu không phục, khó

khăn lắm mới bắt được năm người, bây giờ lại bảo nàng thả người, trong lòng tự nhiên không cam tâm.

Chương 460

Lý Khác giải thích: "Bây giờ các thế gia đang bảo vệ Trường Tôn Vô Kỵ, nhất định sẽ dùng mọi cách để ra tay với năm tên sát thủ.

Nếu để năm tên sát thủ ở lại trong Vũ Điệp Võng, e rằng tổ chức Vũ Điệp Võng cũng sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt." Lý Khác nói như vậy, Phòng Phụng Châu nghe đã hiểu.

Nàng cũng không thể không thừa nhận, Lý Khác về mặt mưu lược quả thực cao hơn một bậc.

Đối với hành vi của Lý Khác vô cùng khâm phục.

"Ta đề nghị bây giờ nàng đi tìm Phòng Huyền Linh trước đi." Lý Khác thản nhiên nói.

Dù sao bây giờ trong mắt mọi người, hắn đều là bệnh nhân bị thương nặng.

Đã là bệnh nhân, tự nhiên không thể tùy ý rời khỏi giường bệnh.

Lý Khác lúc này, tự nhiên không thể đi cùng Phòng Phụng Châu ra ngoài.

"Ta biết rồi." Phòng Phụng Châu nhìn Lý Khác một cái: "Đa tạ ngài nhắc nhở." Nói xong một câu liền vội vã rời đi, bước chân vô cùng nhanh.

Sau khi Phòng Phụng Châu đi, quản gia bước vào.

"Chủ nhân, đám bá tánh ngoài cửa vẫn chưa rời đi.

Tiểu nhân đã cho người lặng lẽ vận chuyển hết rau củ trong sân từ cửa sau vào hoàng cung.

Bệ hạ vui mừng ban thưởng một nghìn lạng vàng." Quản gia đặt

một nghìn lạng vàng bên giường Lý Khác.

Lý Khác nhíu mày, một nghìn lạng vàng tuy không nhiều, nhưng có thể thấy Lý Thế Dân rất quan tâm đến chuyện này.

"Bên ngoài chép sách thế nào rồi?" Lý Khác hỏi.

Quản gia vội vàng trả lời: "Thưa chủ nhân, người chép sách làm việc rất hăng hái, lượng sách chép hôm nay đã tăng gấp đôi so với hôm qua.

Tôi phải báo cho chủ nhân một tin tốt động trời." Tin tốt động trời?

Lý Khác lại có chút tò mò, rốt cuộc là tin tốt gì, có thể khiến quản gia kích động như vậy?

Phải biết rằng quản gia đi theo hắn, cũng đã từng trải.

Chuyện nhỏ thông thường, sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

"Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Khác không nhịn được hỏi.

Quản gia mới thản nhiên nói: "Thưa chủ nhân, bá tánh thành Trường An biết chủ nhân đi U Châu điều tra tham ô, cho nên mới bị ám sát.

Hôm nay lượng người đặt mua thuật tân pháp trên đường phố đã gấp ba lần bình thường, mọi người đều muốn tận mắt xem bộ thuật tân pháp đó.

Để tỏ lòng ủng hộ đối với Ngô Vương." Điều này lại nằm ngoài dự đoán của Lý Khác.

Mình không bị thương, ngược lại còn khiến sách của mình bán chạy.

"Đám bá tánh ngoài cửa cũng đã đứng cả ngày rồi, bảo nhà bếp

làm cho họ chút gì ăn, làm ấm cơ thể, để họ về nhà." Lý Khác nói.

Quản gia kích động: "Ngô Vương nhân hậu, bá tánh nhất định sẽ kính ngài như thượng khách." Lý Khác xua tay, liền bảo quản gia đi làm những việc này.

Quản gia lập tức rời đi.

Lý Khác một mình nằm trên giường bệnh, nghĩ về những chuyện sắp xảy ra.

"Đã đến lúc thu lưới rồi, Trường Tôn Vô Kỵ, ngày chết của ngươi sắp đến rồi." Lý Khác nhìn ra ngoài cửa sổ, dự liệu Trường Tôn Vô Kỵ không còn sống được mấy ngày nữa.

Chỉ cần Phòng Phụng Châu tìm đến Phòng Huyền Linh, vậy thì chân tướng sẽ sáng tỏ.

Các thế gia muốn bảo vệ Trường Tôn Vô Kỵ, e rằng cũng vô lực hồi thiên.

Lúc Lý Khác đang dưỡng thương, Lý Thế Dân triệu kiến ngự y.

Lý Thế Dân hỏi rõ toàn bộ bệnh tình của Lý Khác.

"Lý Khác cần mấy ngày mới có thể hồi phục?" Lý Thế Dân hỏi ngự y.

Ngự y vội vàng quỳ xuống, làm theo sự sắp xếp từ trước của Lý Khác: "Vết thương trên người Ngô Vương không hề nhẹ, vốn cần tĩnh dưỡng hai tháng, nhưng khả năng hồi phục của Ngô Vương lại cực kỳ mạnh mẽ." "Khả năng hồi phục cực kỳ mạnh mẽ?" Lý Thế Dân ngạc nhiên.

Ý của ngự y là, Lý Khác không cần bao lâu nữa là có thể hồi phục bình thường sao?

Lý Thế Dân cần câu trả lời.

“Dùng hết khả năng lớn nhất, để Lý Khác hồi phục nhanh nhất,” Lý Thế Dân nói.

Ngự y liên tục gật đầu.

Mệnh lệnh của Lý Thế Dân, không thể không tuân theo, cũng không thể không nghe.

“Xin Bệ hạ yên tâm, vi thần nhất định sẽ dùng hết toàn lực, để Ngô Vương mau chóng hồi phục khỏe mạnh.” Ngự y trong lòng biết rõ, Lý Khác căn bản không bị thương.

Nhưng ông ta đã che giấu sự thật cho Lý Khác.

Diễn một màn kịch hay trước mặt Lý Thế Dân.

Nhưng sau này phải làm thế nào, chỉ có thể xem ý của Lý Khác.

Nếu Lý Khác đột nhiên khỏi bệnh, ngự y cũng sẽ tìm ra lý do để giúp Lý Khác nói dối cho tròn.

Nhưng, cuộc đối thoại vừa rồi của ngự y với Lý Thế Dân khiến ông ta cảm thấy áp lực như núi.

Vừa rồi chỉ cần nói sai một câu, nếu bị Lý Thế Dân nhìn ra sơ hở, thì cơ bản là toi đời.

Dù sao thì, tội khi quân, phải tru di cửu tộc!

Ngự y tự nhiên phải hết sức cẩn thận, chỉ đến khi rời khỏi hoàng cung mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hy vọng Ngô Vương sớm ngày hồi phục bình thường, nếu không mỗi ngày ta đều phải sống trong lo sợ.” Trong lòng ngự y cũng có nỗi khổ không nói nên lời.

Chỉ cần Lý Khác một ngày chưa khỏi, Lý Thế Dân sẽ ngày ngày triệu kiến ngự y.

Ngự y sợ sau này lỡ miệng, con đường làm quan sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Chương 461

... ...

Ở một nơi khác.

Lúc này tại phủ Triệu Quốc Công.

Trường Tôn Phinh Đình vừa về đến nhà, việc đầu tiên là tìm Trường Tôn Vô Kỵ.

"Ta hôm nay bảo con đi điều tra tình báo của Lý Khác, điều tra thế nào rồi?" Trường Tôn Vô Kỵ bị thương nặng, nhưng lại giả vờ bị bệnh hiểm nghèo, ngay cả con gái ruột của mình cũng không nói, che giấu tất cả mọi người.

Hôm nay biết tin Lý Khác bị thương, vội vàng bảo Trường Tôn Phinh Đình đến chỗ Lý Khác dò la tin tức.

Nhưng.

Nhìn bộ dạng si ngốc của Trường Tôn Phinh Đình, ông ta có một dự cảm không lành.

Trường Tôn Phinh Đình chần chừ không nói, vì đang chìm đắm trong hình bóng của Lý Khác.

Những chuyện xảy ra ở phủ Lý Khác hôm nay đều khiến nàng cảm thấy vô cùng mới lạ.

Đặc biệt là dung mạo tiêu sái của Lý Khác đã thu hút nàng sâu sắc.

Bây giờ chỉ cần không gặp Lý Khác, tâm trạng nàng sẽ vô cùng bực bội, cả người cảm xúc bất định.

"Ta đã nói rồi, đừng làm phiền ta." Trường Tôn Phinh Đình hoàn toàn không để ý đến lời của Trường Tôn Vô Kỵ.

“Ta đang hỏi con đó!!” Trường Tôn Vô Kỵ không còn cách nào khác, trực tiếp nổi giận.

Một câu nói đơn giản đã làm Trường Tôn Phinh Đình bừng tỉnh.

“Đa đa, ngài hỏi con sao?” Trường Tôn Phinh Đình hỏi với vẻ mặt vô tội.

Vừa rồi nàng nghĩ về Lý Khác quá nhập tâm, hoàn toàn không để ý đến lời của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ sao lại không biết tâm tư của Trường Tôn Phinh Đình chứ?

Kể từ ngày đến phủ Lý Khác, tâm tư của Trường Tôn Phinh Đình vẫn luôn đặt trên người Lý Khác.

Trường Tôn Vô Kỵ đúng là hận rèn sắt không thành thép.

Ông ta không ngờ Trường Tôn Phinh Đình lại thích Lý Khác.

“Đa đa, vừa rồi ngài hỏi con cái gì?” Trường Tôn Phinh Đình hỏi.

Trường Tôn Vô Kỵ suýt nữa tức đến hộc máu, nhưng vẫn kìm nén cơn giận, giả vờ bình tĩnh nói: “Hôm nay con đến phủ Lý Khác, có phát hiện gì mới không, Lý Khác có phải giả bệnh không?” Trường Tôn Vô Kỵ sớm đã nghi ngờ Lý Khác giả vờ bị thương.

Cho nên mới phái Trường Tôn Phinh Đình đi điều tra cho rõ.

Trường Tôn Phinh Đình lại trả lời: “Ngô Vương bị thương nặng, chỉ có thể nằm trên giường.

Ta và Lý Anh Ca đã làm bánh ngọt cho ngài ấy.

Tiếc là Ngô Vương không vui, ngài ấy không vui, ta cũng không vui theo.” Trường Tôn Phinh Đình nói dối cho tròn.

Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong, tức đến hai mắt trợn trừng.

Nếu Trường Tôn Phinh Đình không phải con gái ruột của ông ta, nhất định ông ta đã giết nàng rồi.

"Thật là nghiệt ngã, sao ta lại có một đứa con gái như vậy." Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng đau khổ, vì mấy đứa con trai đều bị Lý Khác thiết kế hại chết, bây giờ chỉ còn lại một mình Trường Tôn Phinh Đình.

Vốn tưởng rằng Trường Tôn Phinh Đình sẽ căm hận Lý Khác, nhưng bây giờ xem ra, Trường Tôn Phinh Đình không những không hận Lý Khác, mà ngược lại còn yêu hắn.

Trường Tôn Vô Kỵ không ngờ, cũng không thể chấp nhận được.

"Ai." Trường Tôn Vô Kỵ ngoài việc thở dài một tiếng, cũng không có cách nào khác.

Lúc này, Trường Tôn Phinh Đình đột nhiên nói.

"Thôi chết rồi, con quên mất một chuyện." Trường Tôn Phinh Đình đột nhiên nói.

Trường Tôn Vô Kỵ tưởng rằng Trường Tôn Phinh Đình đã nhớ ra.

"Nhớ ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ là chuyện Lý Khác giả vờ bị thương bị phát hiện rồi?" Trường Tôn Vô Kỵ muốn biết câu trả lời.

Tiếc là, điều ông ta chờ đợi, lại là một câu trả lời không vừa ý.

Chỉ nghe Trường Tôn Phinh Đình thản nhiên đáp: "Con quên cho đường vào bánh ngọt làm cho Ngô Vương, nên bánh của con chắc chắn không ngọt, thảo nào Ngô Vương không thích ăn, đó là lý do ngài ấy không để ý đến con." Trường Tôn Vô Kỵ suýt nữa hộc máu.

Trường Tôn Vô Kỵ muốn khóc mà không có nước mắt.

Sao ông ta lại dạy dỗ ra một đứa con gái như vậy?

Yêu ai không yêu, lại cứ thích Lý Khác?

Trường Tôn Vô Kỵ không còn cách nào khác, đành bảo Trường Tôn Phinh Đình ra ngoài.

Trường Tôn Phinh Đình nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Sau đó quản gia liền đi vào.

"Lão gia, xảy ra chuyện lớn rồi." Quản gia đóng cửa lại, lập tức kêu lớn.

Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng khó coi, đặc biệt là sau khi nghe câu nói đó của quản gia, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Xảy ra chuyện gì mà khiến ngươi hoảng hốt như vậy?" Trường Tôn Vô Kỵ hỏi.

Quản gia vội vàng đưa ra thông tin thu thập được: "Nghe nói Phòng Huyền Linh đã bắt được năm tên sát thủ ám sát Lý Khác rồi...

Miệng của đám sát thủ đó chắc chắn không kín, chẳng mấy chốc sẽ khai lão gia ra." Quản gia liệu sự như thần, những chuyện ông ta đoán, trăm phần trăm sẽ xảy ra.

Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ tái như tro, lần này không những không giết được Lý Khác, ngược lại còn để Lý Khác nắm được thóp.

Bây giờ Phòng Huyền Linh đã bắt được năm tên sát thủ đó.

Chương 462

Điều đó có nghĩa là, chuyện Trường Tôn Vô Kỵ ám sát Lý Khác sắp bị bại lộ.

Quản gia đảo mắt một vòng, đột nhiên có lời muốn nói: "Lão gia, có một chuyện, tôi cảm thấy cần phải nói cho ngài biết." Lòng Trường Tôn Vô Kỵ như tro tàn: "Nói mau." Quản gia mới nói: "Tôi đã mua chuộc một hạ nhân trong phủ Ngô Vương, theo thông tin người đó cung cấp, Ngô Vương hoàn toàn không bị thương.

Nếu Ngô Vương không bị thương, vậy thì chứng tỏ vụ ám sát không thành công." Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ càng lúc càng khó coi, ông ta nghi ngờ đầu óc của tên quản gia này bị lừa đá rồi.

"Bất kể Lý Khác có bị thương hay không, chỉ cần chuyện ám sát hoàng tử bị bại lộ, Lý Thế Dân sẽ không dễ dàng tha cho ta đâu." Trường Tôn Vô Kỵ không phải kẻ ngốc, trong lòng ông ta rất rõ, ám sát hoàng tử là tội tru di cửu tộc.

Lúc đó, có lẽ ngay cả quản gia cũng phải chết cùng.

Sắc mặt quản gia càng khó coi hơn.

"Lão gia, hay là tôi sắp xếp vài người, lập tức giết chết năm tên sát thủ đó, chỉ cần chúng chết, không ai biết là chúng ta làm." Quản gia cười nói.

Trường Tôn Vô Kỵ xua tay.

Bây giờ cũng chỉ có cách này.

Chỉ có người chết mới không có đối chứng, không ai tra ra được.

Tiếc là.

Lần trước Trường Tôn Vô Kỵ bị Lý Khác bắn một mũi tên, bây giờ thân mang trọng thương, sao có thể đi giết năm tên sát thủ được.

Còn tên quản gia trước mặt, lại là kẻ trói gà không chặt.

Trong tình huống này, làm sao có thể giết chết năm tên sát thủ đó?

Đầu óc quản gia linh hoạt, lập tức hiến kế: "Lão gia không cần lo lắng, tôi chỉ cần dùng ít vàng, để đám quan binh canh giữ năm người đó lén hạ độc là được.

Đến lúc trời sáng, năm người đó chắc chắn sẽ trúng độc mà chết.

Lúc đó lão gia còn sợ gì nữa?" Mưu kế của quản gia!

Mưu kế này có thể nói là thiên hạ vô song.

Chỉ cần thành công, liền có thể dễ dàng hóa giải nguy nan của Trường Tôn Vô Kỵ.

"Được, lập tức đi sắp xếp, cần bao nhiêu tiền cũng được." Trường Tôn Vô Kỵ tự nhiên không coi trọng chút tiền đó. ... ...

Một đêm.

Chắc chắn sẽ không yên tĩnh.

Nửa đêm, Lý Khác lẻn ra ngoài.

Hắn định đến gặp năm tên sát thủ đang bị Phòng Huyền Linh giam giữ trong thiên lao.

Đương nhiên, chuyện này tự nhiên đã bàn bạc xong với Phòng Huyền Linh.

Hai người hẹn gặp nhau ngoài cửa thiên lao.

Khi Phòng Huyền Linh gặp Lý Khác, tự nhiên bị dọa cho giật nảy mình.

"Thân thể Ngô Vương không sao chứ?" Phòng Huyền Linh cảm

thấy không thể tin được, ban ngày Lý Khác còn nằm trên giường bệnh, chỉ một đêm, vết thương trên người Lý Khác đã lành hẳn.

Nhìn dáng vẻ hoạt bát của Lý Khác bây giờ, không hề giống một người bị thương nặng.

Lý Khác sớm đã đoán được Phòng Huyền Linh sẽ hỏi, nên đã chuẩn bị sẵn lý do.

"Ngự y cho ta một ít thuốc viên, có thể giảm bớt đau đớn ở vết thương.

Đừng nhìn ta bây giờ có thể đi lại, thực tế vết thương của ta vẫn chưa lành.

Hôm nay vì để phối hợp với Phòng đại nhân tra án, mới mang thương tích ra ngoài." Phòng Huyền Linh từ tận đáy lòng khâm phục Lý Khác.

"Đúng là một người mang thương tích phối hợp tra án." Phòng Huyền Linh cảm thấy Lý Khác thật sự vô cùng tinh tường.

Rõ ràng không bị thương, lại cứ giả vờ bị thương nặng.

Người thông minh như Phòng Huyền Linh tự nhiên sẽ không hỏi tiếp, vì điều đó không có lợi cho ông ta.

"Mời." Phòng Huyền Linh nhanh chóng chỉ đường cho Lý Khác.

Hai người bắt đầu đi vào thiên lao.

Nơi họ đi qua, các quan binh đều không nhịn được mà chào hỏi Lý Khác.

"Tham kiến Ngô Vương." "Tham kiến Ngô Vương." "Tham kiến Ngô Vương." "..." Lý Khác vốn muốn kín đáo, bị họ làm vậy, tất cả mọi người đều biết hắn đến thiên lao.

Phòng Huyền Linh nhìn ra sự lo ngại của Lý Khác, liền xua tay với

đám quan binh, rồi nói: “Tất cả yên lặng chút, Ngô Vương đang bị thương, có chuyện Ngô Vương đến đây tối nay không được nói với người ngoài.

Lỡ như Bệ hạ biết Ngô Vương bị thương mà còn phải phối hợp tra án, đầu của chúng ta khó giữ.” “Vâng, thưa đại nhân.” “Vâng, thưa đại nhân.” “Vâng, thưa đại nhân.” “...” Những người canh giữ thiên lao này, tự nhiên đều là người mà Phòng Huyền Linh tin tưởng, Phòng Huyền Linh nắm rõ gia cảnh của những người này trong lòng bàn tay.

Lý Khác tỏ ra hài lòng với biểu hiện của Phòng Huyền Linh.

Hai người lại đi xuống một đoạn đường, chẳng mấy chốc đã đến một địa lao âm u lạnh lẽo.

Trong địa lao, có thể thấy năm tên tù phạm.

Năm tên tù phạm đầu bù tóc rối, mặc tù phục màu trắng.

Ánh mắt lờ đờ, có thể thấy mấy ngày nay họ đã phải chịu đựng sự giày vò về tinh thần.

Năm tên sát thủ bị giam trong thiên lao, sống một cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

Khi nhìn thấy Lý Khác, hai mắt họ lập tức trở nên kỳ lạ.

“Ngươi lại là...” Người mà họ không muốn gặp nhất, chính là Lý Khác!

Vì Lý Khác không giết họ, khiến cho năm người bây giờ phải chịu đựng sự giày vò.

Chương 463

“Khốn kiếp, lúc đầu sao ngươi không một kiếm giết chết ta.” “Ngươi muốn từ từ hành hạ chúng ta sao?” ... ...

Năm tên sát thủ khi nhìn thấy Lý Khác, phản ứng vô cùng kịch liệt.

Phòng Huyền Linh đứng bên cạnh cũng ngây người.

Xem ra, Lý Khác không hề giống một người bị ám sát.

Ngược lại, năm tên sát thủ này càng giống như bị Lý Khác ám sát hơn.

Phòng Huyền Linh cảm thấy hơi choáng váng, lẽ nào trực giác của mình có vấn đề?

Phòng Huyền Linh lắc đầu, cố gắng để mình tỉnh táo hơn một chút.

Lý Khác bảo người mở cửa, rồi khiêng một chiếc ghế đến, ngồi trước mặt năm người, nhìn họ nói: “Rốt cuộc ai phái năm người các ngươi đến giết ta?” Lý Khác thản nhiên nói.

Năm tên sát thủ đều ngậm miệng lại, xem tình hình trước mắt, có vẻ không muốn tiết lộ nửa lời.

“Ta tuyệt đối sẽ không nói.” “Đúng, ta chết cũng không nói.” “...” Lý Khác cười.

Tiếp tục nói: “Nếu ta nói cho các ngươi biết, không cần ta nói, hôm nay các ngươi cũng sẽ bị người ta diệt khẩu.

Tin hay không?” Năm tên sát thủ liên tục lắc đầu.

“Không thể nào, chúng ta sẽ không chết, đừng dùng các loại mưu kế để chia rẽ.” “Ta khuyên ngươi bỏ cuộc đi, ta tuyệt đối sẽ không nói

ra bất cứ chuyện gì liên quan đến hung thủ.” “Nói đúng lắm.” ... ...

Lý Khác biết lời nói suông không có bằng chứng, năm người này sẽ không dễ dàng tin tưởng.

“Không tin?” Lý Khác tự tin nói: “Nếu đã không tin, ta sẽ cho các ngươi thấy rõ.” Sau đó, Lý Khác và mọi người liền đi ra ngoài.

Năm tên sát thủ ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Lý Khác đang làm gì.

Phòng Huyền Linh cũng không biết tại sao Lý Khác đột nhiên lại muốn ẩn nấp trong bóng tối.

Lại có ý gì?

“Ngô Vương, chúng ta ẩn nấp ở đây làm gì?” Phòng Huyền Linh cảm thấy cạn lời, không thẩm vấn năm tên sát thủ đó mà lại đi trốn?

Lý Khác ra hiệu im lặng, ra ý bảo Phòng Huyền Linh im lặng.

“Ta khuyên ngài nên yên lặng một chút thì hơn, ta ở đây chuẩn bị xem kịch hay.” Vẻ mặt bình tĩnh tự tin của Lý Khác khiến Phòng Huyền Linh cảm thấy vô cùng cạn lời.

Mặc dù Phòng Huyền Linh không biết Lý Khác đang làm gì, nhưng ông ta cảm thấy Lý Khác chắc chắn có lý do.

Ngay lập tức Phòng Huyền Linh liền trốn sang một bên, chuẩn bị xem kịch hay.

Lúc này, một tên quan binh lén lút đi vào.

Hắn mang theo đồ ăn thức uống ngon, rồi nói với năm tên sát thủ: “Bữa tối hôm nay đây, ăn mau đi.” Mắt của năm tên sát thủ đều trợn to, cơm tối hôm nay ngon hơn hẳn ngày thường.

Có rau, có thịt, có rượu, quả thực như trẩy hội.

Tên quan binh đó sau khi đặt đồ ăn xuống, vội vàng thúc giục năm tên sát thủ: "Một vị đại nhân nào đó thưởng cho các ngươi, chỉ cần không tiết lộ bí mật, sau này mỗi ngày đều có thể ăn rau thịt như thế này!" "Chúng tôi sẽ làm vậy, thưa quan gia." "..." Năm tên sát thủ nịnh nọt tên quan binh.

Tiếc là tên quan binh đã đi xa.

Lý Khác nhìn Phòng Huyền Linh: "Bắt người đó lại." Phòng Huyền Linh lập tức hiểu ra.

Sau đó phái người đi bắt tên quan binh đưa cơm.

Lý Khác thì đi đến trước mặt năm tên sát thủ.

Lý Khác nhìn năm tên sát thủ cười nói: "May là các ngươi chưa ăn, nếu không chắc chắn sẽ bị độc chết." Năm tên sát thủ cứng đờ người, vạn lần không ngờ Lý Khác lại đột ngột xuất hiện.

"Không phải ngươi đã đi rồi sao, sao lại quay lại?" Năm tên sát thủ trợn mắt nhìn Lý Khác.

Lý Khác cũng không giải thích, chỉ vào một con chuột đang ăn trộm thịt.

"Nhìn cho kỹ đi, thịt và rau mà tên quan binh vừa mang cho các ngươi ăn, rốt cuộc là thứ tốt gì." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào con chuột.

Chỉ thấy con chuột ăn xong thịt, đột nhiên không động đậy.

Ngay sau đó, con chuột bắt đầu run rẩy toàn thân.

Sau đó, con chuột bắt đầu sùi bọt mép.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật khó mà tin được.

"Trời ơi, tuyệt đối không phải thật!" "Trong rượu, rau và thịt có độc!" "Thảo nào tối nay lại tốt bụng như vậy, lại cho chúng ta nhiều

đồ ngon thế này, hóa ra là bữa ăn cuối cùng." "Thật đáng sợ." Suýt nữa đã trúng độc chết. ... ...

Con chuột nhanh chóng chết.

Mặc dù năm tên sát thủ không thể chấp nhận sự thật này, nhưng họ cũng biết những thứ không còn giá trị, chắc chắn sẽ bị vứt bỏ.

Năm người tuy không bị Lý Khác giết chết, nhưng không hoàn thành nhiệm vụ của Trường Tôn Vô Kỵ, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lý Khác cảm thấy đã đến lúc.

"Trường Tôn Vô Kỵ đối xử với các ngươi như vậy, thậm chí còn muốn hạ độc hại chết các ngươi, lẽ nào các ngươi cam tâm bị sắp đặt?" Lý Khác hỏi.

Năm tên sát thủ nhìn nhau, hỏi lại Lý Khác một câu: "Vậy theo ý Ngô Vương, năm người chúng tôi nên làm gì?" Năm người họ cũng không ngốc.

Trước đó ám sát Lý Khác, là tội chết.

Dù Trường Tôn Vô Kỵ không ra tay với họ, năm người cũng không sống được bao lâu.

"Ta cho các ngươi một con đường sống." Lý Khác nói.

Chương 464

“Ta cho các ngươi một con đường sống.” Lý Khác nói.

Lời của Lý Khác mang theo chút âm hiểm.

Nhưng năm tên sát thủ lại nghe lọt tai.

Nếu Lý Khác muốn giết họ, e rằng đã sớm ra tay rồi, tuyệt đối sẽ không đợi đến bây giờ.

“Ngô Vương, cứu mạng.” “Ngô Vương, cứu mạng.” “Ngô Vương cứu mạng.” “...” Năm tên sát thủ vội vàng quỳ xuống trước Lý Khác, họ biết rõ Lý Khác là vị cứu tinh duy nhất.

Phòng Huyền Linh tạm thời không có ở đây, Lý Khác có thể tùy ý nói chuyện.

“Chỉ cần các ngươi chỉ nhận Trường Tôn Vô Kỵ phái các ngươi ám sát ta là được, ta có thể bảo toàn tính mạng của năm người các ngươi.” Lý Khác nói xong, liền từ trong túi lấy ra giấy và bút.

Đặt giấy và bút trên mặt đất, để năm người trước mặt ký tên, điểm chỉ.

Sau khi năm người làm xong, Lý Khác thu giấy lại.

Phòng Huyền Linh vừa hay bắt được tên quan binh hạ độc đi vào.

“Ngô Vương tha mạng, độc không phải do tiểu nhân hạ, chỉ là quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ bảo tôi mang đồ ăn vào thôi, tôi thật sự không biết gì cả.” Tên quan binh sắp khóc đến nơi, hắn căn bản không biết trong rượu và đồ ăn có độc, nếu biết cũng không dám làm vậy.

Hạ độc giết người là tội chết.

Mặc dù chỉ là một tên quan binh nhỏ bé, nhưng hắn không đến mức hồ đồ mà đi hạ độc hại người.

Lý Khác nhìn tên quan binh toàn thân run rẩy không ngừng, không nhịn được thở dài: "Ngươi chắc chắn là quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ đưa đồ ăn sao?" Tên quan binh quỳ xuống dập đầu: "Chính xác một ngàn phần trăm, quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ cố ý hại tôi, nếu không tiểu nhân tuyệt đối không hồ đồ như vậy." Nếu không có bất kỳ lợi ích nào, tên quan binh sao có thể mang đồ ăn vào?

E rằng quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ đã cho tên quan binh không ít bạc.

Cho nên tên quan binh mắt nhắm mắt mở, dù biết trong đồ ăn có độc cũng giả vờ không biết.

Nhưng bây giờ sự việc đã bại lộ, tên quan binh khó mà tự bảo vệ mình, tự nhiên sẽ không đi bảo vệ bất kỳ ai.

"Ngô Vương anh minh, tiểu nhân bị quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ xúi giục mới hồ đồ như vậy, xin Ngô Vương minh giám." Tên quan binh sợ chết khiếp.

Hạ độc hại người, bất kể kết quả thế nào, đều là tội chết.

"Đi báo cho quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ, nói rằng người đã bị độc chết hết rồi." Lý Khác cười nói.

Tên quan binh ngẩn người, thao tác này là sao?

Rõ ràng năm tên sát thủ đều chưa chết, lại phải báo tin giả?

Tên quan binh không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, bây giờ không đồng ý, đó là tìm cái chết.

"Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân đi truyền tin." Tên quan binh lập tức đi ra ngoài.

Phòng Huyền Linh lập tức sắp xếp người âm thầm theo dõi tên quan binh.

Lý Khác thở phào nhẹ nhõm, bây giờ nhân chứng vật chứng đều có đủ, ngày chết của Trường Tôn Vô Kỵ đã đến.

Ngày mai, Lý Khác chuẩn bị cáo trạng Trường Tôn Vô Kỵ trước mặt Lý Thế Dân.

Phòng Huyền Linh lại kéo Lý Khác sang một bên, nói với hắn: "Ngô Vương, việc này không ổn." "Có gì không ổn?" Lý Khác tò mò, thời khắc mấu chốt Phòng Huyền Linh lại có gì không hài lòng?

Phòng Huyền Linh nói: "Vi thần cho rằng, sau lưng Trường Tôn Vô Kỵ có thế gia chống lưng, ngay cả Bệ hạ cũng không dám dễ dàng động đến thế gia.

Nếu Ngô Vương nhất quyết đối đầu với thế gia, e rằng sẽ rước họa sát thân." Phòng Huyền Linh cũng chỉ là cảnh cáo Lý Khác mà thôi.

Nhưng ông ta không ngờ rằng, chỉ vì một câu khuyên bảo nhỏ, lại khiến Lý Khác lợi dụng được kẽ hở.

"Cho nên, ta không định tự mình đi cáo trạng Trường Tôn Vô Kỵ, để Phòng đại nhân ngày mai làm thay ta." Lý Khác thản nhiên nói.

Cái gì?

Đây là việc mất mạng đó, bảo ta đi làm thay sao?

Chẳng phải là muốn ta đi chết thay sao?

Phòng Huyền Linh sắp khóc đến nơi.

Đừng chơi như vậy được không?

Cứ coi như ta vừa rồi không nói gì cả.

Lý Khác thấy Phòng Huyền Linh không nói lời nào, lại tiếp tục: "Phòng đại nhân chắc không phải sợ rồi chứ?

Trong triều ai cũng nói Phòng đại nhân anh dũng vô địch, lẽ nào đó đều là giả sao?" Một câu nói đơn giản của Lý Khác, trực tiếp đỗi đến mức Phòng Huyền Linh không còn lời nào để nói.

Phòng Huyền Linh cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Ta nên mở miệng, hay nên ngậm miệng?" Giờ phút này, Phòng Huyền Linh cạn lời.

Lý Khác lắc đầu: "Nếu Phòng đại nhân không có ý kiến, ngày mai nhớ đề cập trước mặt Bệ hạ, ta ở nhà dưỡng thương." Mi tâm Phòng Huyền Linh giật giật, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lý Khác bây giờ hoạt bát nhảy nhót, nhìn không hề giống người bị thương.

Đương nhiên, Phòng Huyền Linh cũng cảm thấy khó chịu, tại sao ông ta phải đi cáo trạng trước mặt Lý Thế Dân, đối mặt với nguy cơ bị thế gia giết chết, còn Lý Khác lại một mình ung dung tự tại ở nhà dưỡng thương?

Phòng Huyền Linh cảm thấy mình bị Lý Khác lừa một vố rồi.

Cũng không ngờ, một người tinh tường như ông ta, lại bị Lý Khác tính kế.

"Nếu Ngô Vương đã coi trọng vi thần như vậy, vi thần nhất định sẽ không phụ lòng Ngô Vương." Phòng Huyền Linh bây giờ cũng chỉ có thể nói như vậy.

Bởi vì ông ta căn bản không có lựa chọn.

Lý Khác gật đầu: "Không hổ là Phòng đại nhân, vậy ngày mai ta sẽ ở nhà chờ tin tốt, nhớ vạn sự cẩn thận, tuyệt đối đừng đi trêu chọc thế

gia.” Phòng Huyền Linh muốn chửi người.

Đã bắt ta đi cáo trạng Trường Tôn Vô Kỵ, chẳng phải là khiêu khích thế gia một cách trắng trợn sao.

Bây giờ lại nói một câu đừng trêu chọc thế gia.

Ngô Vương ơi là Ngô Vương, người tốt ngài làm hết rồi, đặt ta vào tình thế gì đây?

Chương 465

Phòng Huyền Linh lúc này mới biết tại sao Đỗ Như Hối lại bị Lý Khác tức đến hộc máu.

Đổi lại là ông ta, cũng sẽ hộc máu.

Phòng Huyền Linh cảm thấy mình bị Lý Khác lừa một vố, nhưng khi hoàn hồn lại thì đã quá muộn.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo sự sắp xếp của Lý Khác.

Lý Khác sau đó liền trở về phủ Ngô Vương.

Chuyện tối nay, tự nhiên không ai dám tiết lộ ra ngoài.

Lý Khác bây giờ nằm trên giường, ngày mai tiếp tục giả bệnh.

Ngày hôm sau.

Lý Khác còn chưa tỉnh ngủ, đã nghe thấy có người kêu gào ngoài cửa.

Ba giọng nữ quen thuộc.

Lý Khác không cần đoán, cũng biết là Lý Anh Ca, Phòng Phụng Châu, và Trường Tôn Phinh Đình đến thăm.

Ba người phụ nữ này rất quan tâm đến Lý Khác.

Kể từ khi tin tức Lý Khác bị thương truyền ra, họ ngày nào cũng đến.

Lý Khác xuống giường, nói với người ngoài cửa một câu: "Vào đi." Sau đó cửa lớn được mở ra, ba nàng liền đi vào.

Lý Khác vừa tỉnh ngủ, khi nhìn thấy ba nàng cũng bị dọa cho giật

nảy mình, vạn lần không ngờ trang phục trên người ba nàng lại kỳ lạ như vậy.

Không sai.

Trang phục ba nàng mặc hôm nay đều vô cùng lộng lẫy, cực kỳ thu hút ánh nhìn.

Lý Khác cũng nhận ra, có lẽ đây là thủ đoạn tranh sủng của ba nàng.

Để có được sự sủng ái của Lý Khác, không thể không mặc những bộ quần áo diễm lệ để thu hút Lý Khác.

"Ngô Vương, y phục ta mặc hôm nay có đẹp không?" Trường Tôn Phinh Đình nói.

"Y phục ta mặc hôm nay là đặt làm riêng đó." Lý Anh Ca đáp lại.

"..." Phòng Phụng Châu không mở miệng.

Lý Khác hỏi một câu: "Ba người hôm nay đến làm gì?" Ba nàng nhíu mày.

Lý Anh Ca lên tiếng trước tiên: 'Ngô Vương bị thương nặng, ta tự nhiên phải chăm sóc ngài.

Bên cạnh không có một người phụ nữ thật sự không được.' Trường Tôn Phinh Đình cười nói: "Ngô Vương, mỗi ngày nhìn vết thương của ngài chưa lành, trong lòng ta vô cùng căng thẳng và khó chịu." "Còn nàng thì sao?" Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu không giống hai nàng kia.

Lần này đến, tự nhiên là có tin tốt muốn nói cho hắn.

"Hôm nay thượng triều, Phòng đại nhân đã điều tra ra người ám sát ngài là Trường Tôn Vô Kỵ." Phòng Phụng Châu lạnh lùng nói.

Nàng giống như một người ngoài cuộc, bình tĩnh thuật lại sự thật khách quan.

Trường Tôn Phinh Đình thì cạn lời, không ngờ người ám sát Lý Khác, lại là cha ruột của mình, Trường Tôn Vô Kỵ.

Nàng hận không thể có một cái lỗ dưới đất để chui xuống.

"Ngươi không đùa với ta chứ, đa đa của ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy." Bất kể xảy ra chuyện gì, Trường Tôn Phinh Đình tự nhiên đứng trên lập trường của Trường Tôn Vô Kỵ để suy nghĩ.

Lý Khác cũng không trách nàng, cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Vô Kỵ, Trường Tôn Phinh Đình là Trường Tôn Phinh Đình, Trường Tôn Vô Kỵ làm nhiều việc ác, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Trường Tôn Phinh Đình.

"Sau đó thì sao?" Lý Khác hỏi Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu tiếp tục: "Bệ hạ và Trường Tôn Hoàng Hậu vô cùng tức giận, suýt nữa đã lấy mạng của Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng..." Trường Tôn Phinh Đình nghe đến đây, cả người suýt nữa ngất đi.

Chuyện nàng sợ nhất đã xảy ra, nếu Trường Tôn Vô Kỵ bị giết chết, đả kích này đối với nàng là chí mạng.

Lý Khác không ngờ Phòng Phụng Châu lại biết cách câu người như vậy, mỗi lần nói đến đoạn hay nhất lại dừng lại.

"Rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì?" Lý Khác hỏi.

Phòng Phụng Châu tiếp tục: "Bệ hạ muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng các đại thần thế gia đều ra sức khuyên can.

Nhưng sát ý của Bệ hạ đã quyết, liền truyền Trường Tôn Vô Kỵ lên triều, Bệ hạ muốn nghe lời của Trường Tôn Vô Kỵ rồi mới quyết

định giết hay không.” “Nhưng...

Trường Tôn Vô Kỵ lấy lý do trên người có bệnh hiểm nghèo, không tiện lên triều.

Bệ hạ quyết định chọn ngày khác để xét xử.” Lý Khác cũng cạn lời, lại bị Trường Tôn Vô Kỵ trốn thoát một kiếp như vậy sao?

Lý Thế Dân tạm thời không ra tay với Trường Tôn Vô Kỵ, e rằng là nể mặt thế gia.

Trên người Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh hiểm nghèo hay không, Lý Thế Dân sao lại không rõ?

Lý Thế Dân chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Lý Khác cũng đột nhiên hiểu ra, tại sao Lý Thế Dân lại để hắn điều tra vụ tham ô của Trường Tôn Vô Kỵ, thực tế, Lý Thế Dân cũng không muốn đối phó với thế gia.

Nói đơn giản một chút.

Lý Thế Dân bây giờ đã giao chuyện của Trường Tôn Vô Kỵ cho Lý Khác.

Muốn đợi Lý Khác khỏi bệnh, rồi để Lý Khác xử lý Trường Tôn Vô Kỵ.

Như vậy, Lý Thế Dân có thể thấy được thực lực của Lý Khác, cũng có thể tránh xảy ra xung đột với thế gia.

Rõ ràng là một quyết sách vô cùng hoàn mỹ.

Lý Khác cảm thấy mình tỉnh ngộ quá muộn.

Sớm biết như vậy, hôm nay không nên nằm trên giường, mà nên đến triều đường chỉ chứng Trường Tôn Vô Kỵ.

Chương 466

Nhưng, hôm nay Lý Khác cũng không thể đến triều đường.

Dù sao thì cả Đại Đường đều biết hắn thân mang trọng thương.

Nếu hôm nay xuất hiện ở triều đường, ngoài việc rước lấy lời đàm tiếu, e rằng cũng sẽ mất đi sự tin tưởng của Lý Thế Dân.

Tội khi quân, không phải chuyện đùa.

Lỡ như Lý Thế Dân không vui, sẽ khiến Lý Khác mất tất cả.

Cho nên, Lý Khác cẩn thận một chút.

Nếu Lý Thế Dân đã quyết định chọn ngày khác để xét xử, vậy thì Lý Khác chỉ có thể chờ đợi thời cơ.

Nhưng lần sau, Lý Khác nhất định phải để Trường Tôn Vô Kỵ chết.

"Nàng không sao chứ?" Lý Anh Ca đỡ Trường Tôn Phinh Đình, hai nàng dường như đã hòa giải.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Lý Khác.

Phòng Phụng Châu nói: "Hôm nay trong triều có một chủ đề nóng, các quan viên trên dưới trong triều đều tố cáo Ngô Vương một phen, nói Ngô Vương hôm qua độc chiếm toàn bộ thị trường rau củ, khiến họ không có rau ăn." Lý Khác mặt mày đen kịt, đám đại thần này chắc hôm qua bị đói lắm, nên mới nói xấu hắn trước mặt hoàng đế.

Cũng khó trách.

Hôm qua bá tánh đã đem toàn bộ rau củ tặng cho Lý Khác.

Dẫn đến các quan viên gần thành Trường An đều không có rau ăn.

Quan lớn không mua được rau, thật là một chuyện điên rồ và khó tin.

Nhưng Lý Khác trong lòng biết rõ, cho dù những đại thần trong triều này có oán niệm cao đến đâu với hắn.

Nói xấu trước mặt hoàng đế.

Lý Thế Dân cũng tuyệt đối sẽ không trách hắn.

Dù sao thì hôm qua Lý Khác đã tặng hết rau củ cho Lý Thế Dân.

Nếu các mệnh quan trong triều truy cứu chuyện này, đó là đang tìm phiền phức cho hoàng đế.

Lý Khác không tin, Lý Thế Dân sẽ cho hắn sắc mặt khó coi.

Thế là Lý Khác hỏi Phòng Phụng Châu: "Sau đó hoàng đế xử lý chuyện này thế nào?" Biểu cảm của Phòng Phụng Châu cũng trở nên kỳ quặc.

"Hôm nay ta nghe cha ta nói, chuyện này theo lý nên phải phạt nặng ngươi.

Nhưng không biết vì sao, hoàng đế dường như không muốn nhắc đến chuyện này, lại đơn giản bỏ qua." Phòng Phụng Châu cảm thấy không thể tin được.

Dù sao thì toàn bộ quan viên thành Trường An không có cơm ăn, đó là chuyện lớn bằng trời.

Hoàng đế lại không hề coi trọng, cố ý lờ đi chuyện này.

Xem ra, lòng của hoàng đế đang nghiêng về phía Lý Khác.

Điều này khiến Phòng Phụng Châu không thể chấp nhận.

Lý Khác sớm đã biết Lý Thế Dân chắc chắn sẽ không trách tội mình.

Dù sao thì hôm qua Lý Khác đã tặng hết rau củ cho Lý Thế Dân.

Nếu đám quần thần truy cứu, đó nên là truy cứu Lý Thế Dân, không phải Lý Khác.

"Ta không thể không khâm phục, bắt đầu từ hôm qua, văn võ bá quan trong triều đều đang bàn luận, đều nói ngươi khiến họ không có rau ăn." Phòng Phụng Châu nói đến chuyện này, trong lòng cũng không vui.

Vì hôm qua nàng cũng không được ăn rau củ!

Tất cả đều là do Lý Khác.

Lý Khác lắc đầu.

Hắn cứ tưởng hôm nay Phòng Huyền Linh truy tra chuyện của Trường Tôn Vô Kỵ, nhất định sẽ trở thành đề tài bàn luận của mọi người.

Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ không có sức ảnh hưởng, ngược lại chuyện hôm qua hắn nhận rau của bá tánh lại gây chấn động một thời.

Trở thành người được tất cả quan viên bàn tán sôi nổi.

Lý Khác không có gì để nói.

Lý Khác cũng từ miệng của Phòng Phụng Châu vừa rồi biết được Trường Tôn Vô Kỵ tạm thời không sao.

Rõ ràng Lý Thế Dân vì để cho Lý Khác thể hiện, cố ý không xử lý Trường Tôn Vô Kỵ.

Điều này khiến Lý Khác có chút cạn lời.

Rõ ràng nhân chứng vật chứng đều đầy đủ như vậy, thế mà Lý Thế Dân lại không ra tay.

Lý Khác hiểu ra, người muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ, chỉ có mình hắn.

Chỉ có đích thân hắn đứng trước mặt hoàng đế, mới có khả năng giết được Trường Tôn Vô Kỵ.

Như vậy cũng cho Lý Thế Dân một lối thoát, sau này cũng không ai trách tội Lý Thế Dân, đó là sự thông minh của Lý Thế Dân.

Lý Khác cũng không vội, hiện tại chứng cứ xác thực, cái chết của Trường Tôn Vô Kỵ đã là chuyện chắc chắn, bây giờ chỉ cần chờ đợi.

Lý Anh Ca đỡ Trường Tôn Phinh Đình sang một phòng khác nghỉ ngơi.

Trường Tôn Phinh Đình vừa rồi nghe được tin tức không tốt về Trường Tôn Vô Kỵ, cảm xúc của nàng vô cùng kích động, suýt nữa tức đến ngất đi.

Lý Khác cũng lập tức bảo quản gia đi tìm ngự y.

Bây giờ trong phòng ngủ, chỉ còn lại Lý Khác và Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu có chút ngại ngùng, ít nhất hiện tại không dám một mình đối mặt với Lý Khác.

Đặc biệt là sau lần bị Lý Khác chặn miệng, nàng cũng trở nên vô cùng nhạy cảm.

Chương 467

Cố gắng không ở một mình với Lý Khác, nhưng bất đắc dĩ, ông trời dường như cố ý để nàng và Lý Khác ở một mình.

"Cha nàng có để lại lời nhắn gì cho ta không?" Lý Khác hỏi.

Hôm nay Phòng Huyền Linh cáo trạng Trường Tôn Vô Kỵ, vốn tưởng có thể giết được Trường Tôn Vô Kỵ.

Không ngờ chuyện này bị Lý Thế Dân ém xuống.

Trong tình huống chứng cứ đầy đủ như vậy, vẫn không giết được Trường Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh chắc chắn phát điên.

Cho nên Lý Khác mới hỏi Phòng Phụng Châu, Phòng Huyền Linh có để lại lời nhắn gì cho hắn không.

Nhưng.

Phòng Phụng Châu lại lắc đầu.

Câu trả lời này khiến Lý Khác bất ngờ, xem ra Phòng Huyền Linh rất biết nhẫn nhịn.

Lý Khác cũng không hỏi tiếp.

Phòng Phụng Châu cười nói: "Cha ta nói, ngươi là người xấu, bảo ta đừng tiếp xúc quá nhiều với ngươi, nếu không sẽ bị ngươi làm hư." Lý Khác cười ha ha: "Ta đúng là người xấu." "Cuối cùng cũng thừa nhận rồi, ta biết ngươi không phải người tốt." Phòng Phụng Châu lạnh lùng nói.

Trong giọng điệu của nàng mang theo chút trách móc.

Lý Khác đột nhiên hỏi: "Nàng cảm thấy Trường Tôn Phinh Đình và Lý Anh Ca, ai hợp với ta hơn?" Lý Khác cố ý hỏi như vậy, chẳng

qua là để xem phản ứng của Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu có chút bối rối, lúc đầu không biết nên trả lời câu hỏi của Lý Khác như thế nào.

Vì câu hỏi này của Lý Khác thực sự quá khó trả lời.

"Ta cảm thấy Lý Anh Ca hợp hơn.

Ngươi và Trường Tôn Phinh Đình sẽ không có tương lai tốt đẹp đâu." Phòng Phụng Châu phân tích cẩn thận.

"Ồ?

Tại sao ta và Trường Tôn Phinh Đình lại không có tương lai tốt đẹp?" Lý Khác lại cố ý nói: "Lẽ nào nàng ghen tị với Trường Tôn Phinh Đình, ăn giấm rồi sao?" Mặt Phòng Phụng Châu đỏ lên, sau đó quay mặt sang một bên, rồi nói: "Ai ghen chứ, đừng nói bừa được không, ta đối với ngươi không có chút cảm giác nào cả, ta... ta hoàn toàn không thích ngươi." Câu trả lời như vậy của Phòng Phụng Châu, cơ bản là tương đương với việc thừa nhận.

Chỉ là.

Lý Khác có chút kinh ngạc.

Không ngờ một nữ cường nhân như Phòng Phụng Châu, lại cũng có một mặt của tiểu nữ nhân.

Không ngờ một nữ cường nhân như Phòng Phụng Châu, lại cũng có một mặt của tiểu nữ nhân.

Lý Khác lại tò mò, tại sao Phòng Phụng Châu lại cho rằng Trường Tôn Phinh Đình và hắn không có tương lai tốt đẹp.

"Ta lại muốn nghe xem, tại sao nàng lại cảm thấy ta và Trường Tôn Phinh Đình không có tương lai?" Lý Khác hỏi.

Phòng Phụng Châu bị Lý Khác dọa cho không nhẹ, Lý Khác lúc thì

nghiêm túc, lúc thì cà lơ phất phơ... những điều này đều khiến Phòng Phụng Châu khó chấp nhận.

"Ta không coi trọng mối quan hệ của ngươi và Trường Tôn Phinh Đình, vì ngươi và Trường Tôn Vô Kỵ vốn là kẻ thù không đội trời chung.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽ đích thân đưa Trường Tôn Vô Kỵ lên đoạn đầu đài.

Trường Tôn Phinh Đình là con gái ruột của Trường Tôn Vô Kỵ, sau này sao có thể chấp nhận một kẻ đã giết cha mình?" Phòng Phụng Châu quả thực có tầm nhìn xa.

Trường Tôn Vô Kỵ đúng là cha ruột của Trường Tôn Phinh Đình không sai.

"Phân tích của nàng quả thực có chút đạo lý, nhưng sự việc, sẽ không phát triển như nàng phân tích đâu." Lý Khác phản bác lại cách nói của Phòng Phụng Châu.

Điều này cũng khiến Phòng Phụng Châu có chút nghi ngờ: "Lẽ nào ngươi thích con gái của kẻ thù?" Phòng Phụng Châu vừa nói xong, đã nhận ra mình thất thố.

Cảm thấy mình biểu hiện quá quan tâm đến Lý Khác.

Cũng sẽ bị Lý Khác hiểu lầm là, nàng thích hắn.

Phòng Phụng Châu vội vàng giải thích: "Ta nói trước, ta không phải vì thích ngươi mới nói vậy." Giải thích chính là che đậy.

Lý Khác cuối cùng cũng hiểu ra, Phòng Phụng Châu là kiểu nữ cường nhân ngạo kiều.

Lý Khác nghĩ đến đây, không khỏi hỏi một câu: "Nàng lại không làm vợ ta, cần gì phải lo lắng nhiều như vậy..." Phòng Phụng Châu

nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời Lý Khác như thế nào.

Khi hai người đang ở trong tình trạng lúng túng, Lý Anh Ca đi vào.

"Thân thể Trường Tôn Phinh Đình rất yếu, có lẽ là do luôn lo lắng cho chuyện của cha nàng ấy." Lý Anh Ca nói: "Lát nữa khi ngự y đến, nhất định phải bảo ông ấy kê vài thang thuốc an thần." Lý Khác đương nhiên đồng ý với cách làm này của Lý Anh Ca.

"Yên tâm đi, Trường Tôn Phinh Đình sẽ không sao đâu." Lý Khác an ủi.

Lý Khác cũng nhìn ra được, Lý Anh Ca và Trường Tôn Phinh Đình tuy mới ở cùng nhau vài ngày, nhưng hai người đã trở thành tỷ muội có quan hệ tốt.

"Ngươi không thể quan tâm đến Phinh Đình một chút sao?" Giây phút này, Lý Anh Ca lại trách móc Lý Khác.

Khiến Lý Khác không hiểu ra sao.

Hôm nay hắn có làm gì đâu, cũng không đắc tội với Lý Anh Ca, sao Lý Anh Ca lại nói đỡ cho Trường Tôn Phinh Đình?

Chẳng lẽ?

Lý Anh Ca cũng tán thành chuyện của hắn và Trường Tôn Phinh Đình?

Mặc dù đây là thời đại một chồng nhiều vợ, nhưng, Lý Anh Ca sẽ cam tâm để bên cạnh Lý Khác có thêm một người phụ nữ sao?

Lý Anh Ca không ghen tị sao?

Cảm xúc mà Lý Anh Ca thể hiện ra ngoài dự liệu của Lý Khác.

Hôm nay Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai nàng rốt cuộc đã làm sao vậy.

Lý Anh Ca vốn là một tiểu nữ nhân dịu dàng, ngược lại lại trở nên hiếu thắng, bá khí ngút trời.

Chương 468

Phòng Phụng Châu vốn hiếu thắng, ngược lại lại trở thành tiểu nữ nhân dịu dàng như nước.

Những điều này tự nhiên là Lý Khác không thể hiểu được.

Phòng Phụng Châu chủ động phá vỡ cục diện bế tắc: "Ta nhìn ra được Trường Tôn Phinh Đình rất thích ngươi, nếu không, không thể nào biết ngươi là cái gai trong mắt Trường Tôn Vô Kỵ mà mỗi ngày vẫn chạy đến thăm ngươi." Lý Anh Ca cũng tán thành quan điểm của Phòng Phụng Châu: "Không sai, sau này nếu ngươi phụ bạc Phinh Đình, ta và Phòng Phụng Châu hai người tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi." Lý Khác một trận cạn lời.

Lúc này, quản gia đưa ngự y vào.

Hóa ra ngự y đã xem bệnh xong cho Trường Tôn Phinh Đình, và đã kê xong đơn thuốc.

Chuyến đi này của ngự y chủ yếu là để xem vết thương cho Lý Khác.

"Hai vị cô nương xin hãy lui ra, ta muốn bắt mạch cho Ngô Vương, xem vết thương trên người ngài hồi phục thế nào." Ngự y sớm đã biết Lý Khác giả vờ bị thương nặng.

Ngự y sở dĩ điều hai nàng Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu đi, chỉ là để che đậy việc Lý Khác không bị thương.

"Vậy làm phiền ngự y, tiểu nữ ở ngoài chờ." Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai nàng hành lễ với ngự y, sau đó ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Quản gia cũng đóng cửa ra ngoài, có một số chuyện, không nên tìm

hiểu quá sâu thì tốt hơn.

Bây giờ, trong phòng ngủ chỉ còn lại ngự y và Lý Khác hai người.

Chỉ còn lại hai người, nên có một số lời không để người khác biết, cũng là chuyện bình thường.

"Bệ hạ có hỏi chuyện ta bị thương không?" Lý Khác chủ động hỏi.

Lý Khác vừa rồi thấy ngự y điều những người khác đi, biết ngự y chắc chắn có lời muốn nói.

Sắc mặt ngự y trắng bệch như tro: "Ngô Vương hại ta không nhẹ đâu.

Hôm qua Bệ hạ trực tiếp triệu kiến tiểu thần vào cung, đặc biệt hỏi về tình hình của ngài.

Tiểu thần cũng liều mạng nói dối với Bệ hạ.

Nếu bị Bệ hạ phát hiện, tội khi quân là phải tru di cửu tộc.

Ngô Vương có hiểu không?" Thần kinh của ngự y căng thẳng quá mức, khiến ông ta vô cùng lo lắng.

"Vất vả cho ngươi rồi, lát nữa ta sẽ bảo quản gia đưa cho ngươi một trăm lượng vàng." Lý Khác thản nhiên nói.

Ngự y vội vàng quỳ xuống trước Lý Khác: "Đa tạ Ngô Vương ban thưởng." Thực tế, hôm nay ngự y gặp Lý Khác, không đơn giản chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt này.

Lại có mục đích khác.

Lý Khác cũng không ngốc, lại tiếp tục: "Ban thưởng là chuyện nên làm, dù sao ngự y cũng rất vất vả.

Nhưng bây giờ trong phòng ngủ không có người ngoài, chuyện kia

cũng có thể nói rồi." Lý Khác thản nhiên nói.

Ngự y ngẩn người, không ngờ khả năng quan sát của Lý Khác lại mạnh đến vậy.

Ngự y ngẩn người, không ngờ khả năng quan sát của Lý Khác lại mạnh đến vậy.

Xem ra bất cứ chuyện gì cũng không thể giấu được Lý Khác.

Nếu đã không giấu được, chi bằng nói ra.

"Ngô Vương, lần trước sau khi ngài chỉ điểm cho tôi, tôi đã đến nhà Trường Tôn Vô Kỵ, đặc biệt xem bệnh cho ông ta, kết quả phát hiện trên người Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương do mũi tên rất nghiêm trọng." Ngự y nói đến đây, toàn thân cũng không ngừng run rẩy.

Lý Khác sớm đã đoán được, chỉ là vẫn luôn không có chứng cứ, nên lần trước mới bảo ngự y đi điều tra.

Bây giờ chân tướng đã rõ, Trường Tôn Vô Kỵ chính là hung thủ giết người bị Lý Khác bắn trúng tim ngày hôm đó.

"Cho nên, ngươi chắc chắn trên người Trường Tôn Vô Kỵ không có bệnh hiểm nghèo và bệnh truyền nhiễm?" Lý Khác hỏi lại.

Ngự y nói: "Tiểu thần vô cùng chắc chắn, trên người Trường Tôn Vô Kỵ chỉ có vết thương do mũi tên, những bệnh khác một chút cũng không có." Lại bị Lý Khác đoán đúng.

"Tốt, phát hiện manh mối này rất có giá trị." Lý Khác hài lòng.

Bây giờ có ngự y chuyên nghiệp của Đại Đường làm chứng, Trường Tôn Vô Kỵ dù có ngàn vạn cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Có nhiều chứng cứ như vậy, thế gia muốn bảo vệ Trường Tôn Vô

Kỵ, e rằng cũng là chuyện khó khăn.

“Lát nữa ta sẽ bảo quản gia đưa thêm cho ngươi một trăm lượng vàng nữa.” Lý Khác là người thưởng phạt phân minh.

Nếu ngự y đã mạo hiểm lớn giúp hắn làm việc, cho chút tiền thưởng cũng là chuyện nên làm.

“Ngô Vương hào phóng.” Ngự y sắp cười ra tiếng, không ngờ tiền thưởng Lý Khác cho lại lớn như vậy, đủ để ông ta tiêu xài một thời gian.

Nhưng.

Tiền thưởng có rồi, nhưng ngự y lại sống trong lo sợ.

Lý Khác giả vờ bị thương, nếu trong thời gian ngắn bị phát hiện, vị ngự y này coi như xong đời.

Cho nên vội vàng hỏi Lý Khác: “Không biết Ngô Vương, muốn giả vờ bị thương nặng đến khi nào, cho tiểu nhân một ngày cụ thể, tôi cũng tiện đối phó với câu hỏi của Bệ hạ.” Điều ngự y sợ nhất là Lý Thế Dân cách một ngày lại triệu kiến, sau đó hỏi bệnh tình của Lý Khác.

Ngự y cũng sợ lỡ như lỡ miệng, không chừng đầu sẽ rơi xuống đất.

Lý Khác nhìn ra được nỗi lo của ngự y, liền nói: “Không cần lo lắng, bắt đầu từ hôm nay, cứ nói ra ngoài là Ngô Vương tự học dược lý, chế thuốc.” Cái gì?

Ngự y cạn lời.

Lời nói dối này cũng quá rõ ràng rồi đi.

“Ngô Vương ơi là Ngô Vương, tiểu nhân sống phần lớn cuộc đời để chế thuốc, người có mắt nhìn một cái là biết đây là lời nói dối,

huống chi là Bệ hạ mắt vàng.

Bệ hạ chắc chắn có thể nhìn thấu trong nháy mắt.” Ngự y phân tích không sai chút nào.

Đôi mắt của Lý Thế Dân vô cùng sắc bén, bất cứ thứ gì cũng có thể nhìn thấu trong nháy mắt.

Cho nên, những chuyện này nên cẩn thận thì tốt hơn.

Lý Khác cười, đường đường là ngự y Đại Đường, lại sợ chết như vậy.

“Yên tâm, ngày mai ta sẽ đi thượng triều, đến lúc đó ta sẽ đích thân giải thích rõ ràng với hoàng đế, ta sẽ nói ta uống thuốc của ngươi, thân thể hồi phục nhanh.” Lý Khác cười nói.

Chương 469

Ngự y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Uống thuốc hồi phục nhanh, mới tạm được.

Nếu nói Lý Khác hiểu y thuật dược lý, lúc đó bát cơm của ngự y cũng bị Lý Khác cướp mất.

"Ngô Vương anh minh." Ngự y hành lễ.

Lý Khác biết ngự y không tiện ở lại lâu, liền gọi quản gia vào.

Quản gia đợi một lúc lâu mới vào, có thể thấy vừa rồi không ở ngoài cửa.

"Chủ nhân, có gì phân phó." Quản gia mở cửa vào.

"Đến phòng thu chi lấy hai trăm lượng vàng cho ngự y." Lý Khác thản nhiên nói.

Dường như trong mắt hắn, hai trăm lượng vàng một chút cũng không nhiều.

Ngự y sắp vui chết đi được.

Hai trăm lượng vàng, xem ra thù lao giúp Ngô Vương làm việc rất cao.

Thảo nào bên ngoài đều đồn rằng, đãi ngộ bên cạnh Ngô Vương thật sự không tệ, chưa bao giờ bạc đãi ai.

Ngự y sau đó liền theo quản gia đến phòng thu chi.

Ngự y vừa mới rời đi, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng liền đi vào.

Họ quan tâm đến thân thể của Lý Khác hơn bất kỳ ai.

“Ngự y nói sao?” Lý Anh Ca hỏi thẳng.

Phòng Phụng Châu suy nghĩ rồi nói: “Ngô Vương vừa rồi thưởng cho ngự y hai trăm lượng vàng, xem ra vết thương trên người ngài hồi phục thần tốc, cho nên để cảm tạ ngự y, mới ban thưởng cho ngự y hai trăm lượng vàng.” Lý Khác không thể không khâm phục khả năng logic của Phòng Phụng Châu.

Có lẽ là một trong những người phụ nữ thông minh nhất trên Đại Đường.

Lý Khác thuận theo lời của Phòng Phụng Châu: “Không sai, hôm qua uống thuốc ngự y kê, vết thương trên cơ thể hồi phục thần tốc, hôm nay ta cảm thấy không còn đau nữa.” Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu nghe Lý Khác đích thân thừa nhận vết thương đã hồi phục, trong lòng đều vô cùng vui mừng.

“Chúc mừng Ngô Vương.” “Chúc mừng Ngô Vương.” “...” Hai nàng vội vàng chúc mừng Lý Khác.

Lý Khác xua tay, không ngờ hắn vừa hồi phục vết thương, hai nàng lại lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Có thể thấy hai nàng thật sự quan tâm hắn.

“Thân thể của ta hồi phục thần tốc, ngày mai có lẽ có thể hồi phục được hơn một nửa, ta chuẩn bị thượng triều.” Lý Khác nói.

Phòng Phụng Châu bị dọa cho giật mình.

“Ngô Vương, vết thương đã hồi phục một chút, nhưng chưa hoàn toàn khỏi hẳn, đề nghị ngài ở nhà dưỡng thương, không vội thượng triều.” Lý Anh Ca cũng lo lắng cho Lý Khác: “Ngô Vương ở nhà dưỡng thương, tránh để vết thương nứt ra, lúc đó sẽ phiền phức.” Lý Khác nhìn ra được sự quan tâm của hai nàng.

Nhưng trên người Lý Khác một chút thương tích cũng không có,

đều là cố ý giả vờ.

“Không, ngày mai ta bắt buộc phải thượng triều.” Lý Khác bây giờ phải hành động, chậm một chút nữa, e rằng Trường Tôn Vô Kỵ sẽ tiêu hủy chứng cứ.

Lý Khác không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết đạo lý tiên hạ thủ vi cường.

Nếu tiếp tục kéo dài, sự việc sẽ phát triển đến mức không thể kiểm soát.

“Ngô Vương, ngài làm vậy ta sẽ lo lắng.” Lý Anh Ca trong lòng lo lắng cho Lý Khác.

Bây giờ biết Lý Khác bị thương mà còn muốn thượng triều, trong lòng vừa khâm phục Lý Khác, đồng thời cũng lo lắng vết thương của Lý Khác lại rách ra.

Phòng Phụng Châu cũng khuyên Lý Khác: “Đợi vết thương tốt hơn một chút rồi hẵng đi thượng triều.

Cha ta nói, hiện tại trong triều có không ít bè phái của Trường Tôn Vô Kỵ, đặc biệt là đám người thế gia kia vẫn luôn theo dõi ngài, tốt nhất là nên án binh bất động trước.” “Ngày mai ta phải thượng triều.” Lý Khác sau khi đã quyết định, dường như không dễ dàng thay đổi.

Lý Anh Ca lắc đầu: “Bây giờ là thời kỳ mấu chốt, Ngô Vương ngàn vạn lần phải bảo trọng, trong triều người bất lợi cho ngài thật sự quá nhiều.” Lời Lý Anh Ca nói, Lý Khác sao lại không rõ?

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ một ngày chưa bị xử lý, trong lòng Lý Khác vô cùng khó chịu.

Bây giờ Lý Khác đã quyết tâm, tự nhiên sẽ không thay đổi.

Phòng Phụng Châu đưa ra nghi vấn: “Nếu Ngô Vương ngày mai

định mang thương tích đi thượng triều, ta có một chuyện muốn hỏi, làm sao để giải thích vết thương của ngài với mọi người?" Phòng Phụng Châu rõ ràng đã chú ý đến những chi tiết này, dù sao thì bây giờ cả thiên hạ đều biết Lý Khác thân mang trọng thương.

Lý Khác lại thản nhiên trả lời: "Ta vừa mới nói rồi, vết thương của ta vẫn chưa lành, chỉ là mang thương tích đi thượng triều mà thôi.

Đối với ta vấn đề không lớn." Phòng Phụng Châu lại có cách nhìn khác: "Ta thấy chưa chắc, Ngô Vương cho rằng mang thương tích đi thượng triều không sao, nhưng lại không biết làm vậy sẽ liên lụy đến ngự y." Lời Phòng Phụng Châu nói cũng không sai.

Lý Khác thân mang trọng thương mà muốn thượng triều, lúc đó Lý Thế Dân chắc chắn sẽ hỏi về vết thương.

Bất kể Lý Khác trả lời thế nào, đều sẽ ảnh hưởng đến ngự y.

Dù sao thì ngự y là người chữa bệnh cho Lý Khác, cho nên tính mạng của ngự y đều nằm trong tay Lý Khác.

Phòng Phụng Châu cũng lo lắng Lý Khác đột nhiên thượng triều, sẽ bị các bè phái khác nhắm vào, cũng sợ có người sẽ nhân cơ hội này ra tay với những người bên cạnh Lý Khác.

Triều đường tự nhiên nguy hiểm, Phòng Phụng Châu lo lắng cho an nguy của Lý Khác.

Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu, rồi cười hỏi: "Nàng đang lo lắng cho ta sao?" Phòng Phụng Châu vốn tự tin tràn đầy, nhưng đột nhiên bị hỏi một câu, tâm trạng trở nên càng thêm phức tạp.

Mặt nàng cũng không biết tại sao, đột nhiên đỏ bừng.

Ngay cả Lý Anh Ca đứng bên cạnh cũng ngây người.

Lý Anh Ca cũng cảm thấy không thể nào, một nữ cường nhân như

Phòng Phụng Châu, lại bị Lý Khác trêu một câu, liền đỏ mặt.

Lẽ nào?

Phòng Phụng Châu cũng thích Lý Khác rồi?

Nghĩ đến đây, Lý Anh Ca trong lòng bất an.

Chỉ cần là phụ nữ tiếp cận Lý Khác, đều sẽ bất tri bất giác bị Lý Khác thu hút sao?

Trước đó là Trường Tôn Phinh Đình, bây giờ Phòng Phụng Châu cũng thích Lý Khác rồi.

Chương 470

Cứ như vậy, bên cạnh Lý Khác chẳng phải sẽ có rất nhiều phụ nữ sao?

Lý Anh Ca không khỏi đau đầu, nhưng Phòng Phụng Châu là tỷ muội tốt nhất của nàng, tự nhiên sẽ không nói gì.

"Ai quan tâm ngươi, ta chỉ là cảnh cáo ngươi một chút thôi.

Cha ta nói, hiện tại thế gia trong triều đều ra sức ủng hộ Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ tuy bị cách chức, nhưng không vì thế mà thất thế." Phòng Phụng Châu phân tích không sai chút nào.

Hiện tại trong cả triều đình, có một nửa là người của thế gia.

Trường Tôn Vô Kỵ một ngày không chết, thế lực của thế gia vẫn còn vững chắc.

Đây cũng là lý do tại sao Lý Khác muốn ngày mai thượng triều.

Vì thế lực của thế gia trong triều quá lớn, cho nên trừ khử Trường Tôn Vô Kỵ, là để dằn mặt thế gia.

"Ta quyết định ngày mai sẽ thượng triều, và ta muốn chơi chết Trường Tôn Vô Kỵ." Lý Khác đã quyết tâm, sẽ không thay đổi.

Vừa dứt lời, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng đều không khỏi thở dài một tiếng.

Không thể thuyết phục Lý Khác ở lại, cảm thấy mình thật vô dụng.

Nếu Lý Khác đã khăng khăng muốn thượng triều, hai nàng cũng đành đồng ý.

“Nếu Ngô Vương định ngày mai thượng triều, vậy thì ngày mai xin hãy mang theo hai người chúng ta, thời khắc mấu chốt chúng ta có thể giúp đỡ ngài.” Lý Anh Ca nói.

Phòng Phụng Châu im lặng.

Lý Khác suy tư một lúc, rồi lắc đầu.

Lý Khác biết Lý Anh Ca không yên tâm, nhưng với tình hình ngày mai, Lý Khác tự nhiên sẽ không đưa hai nàng lên triều.

“Ta sẽ không đưa các nàng lên triều.” Lý Khác nói.

Lý Anh Ca hỏi lại: “Tại sao?” “Không có tại sao, ta không muốn bị người khác xem thường, đến lúc đó lại phải cần hai người phụ nữ hỗ trợ.

Mặt khác, trên triều đường, sao có thể có nữ nhi?” Đại Đường tự nhiên không thể để phụ nữ tham gia chính sự.

Lý Khác cũng sẽ không đưa hai nàng lên triều.

Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu cuối cùng cũng từ bỏ.

Không thể thuyết phục Lý Khác, cũng chỉ có thể giúp đỡ Lý Khác theo cách khác.

“Ngô Vương ngày mai muốn đi thượng triều, vậy tối nay ta sẽ làm cho ngài chút đồ ăn ngon, bồi bổ thân thể trước.” Lý Anh Ca nói xong liền kéo tay Phòng Phụng Châu, sau đó hai nàng đi về phía nhà bếp.

Lý Khác lắc đầu.

Hiểu lầm ngày càng sâu, thân thể của hắn một chút cũng không yếu.

Đến lúc cần phải dựa vào đồ ăn bổ dưỡng để duy trì sao?

Nhưng vào giây phút này, Lý Khác tự nhiên sẽ không nói cho Lý

Anh Ca sự thật.

Sau khi hai nàng Lý Anh Ca rời đi, quản gia liền đi vào.

Quản gia bắt đầu báo cáo tình hình buổi chầu sáng hôm nay với Lý Khác.

"Ngô Vương, tiểu nhân đã tìm hiểu, hôm nay Phòng đại nhân lại đề cập đến chuyện ngài bị ám sát trong triều, và chỉ ra Trường Tôn Vô Kỵ là kẻ chủ mưu.

Bệ hạ quyết định chọn ngày khác để xét xử." Những chuyện này Phòng Phụng Châu vừa mới nói rồi.

"Còn nữa, ta bảo ngươi giám sát Trường Tôn Vô Kỵ, bây giờ tình hình bên đó thế nào?" Lý Khác tự nhiên biết đạo lý biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Mấy ngày nay Lý Khác vẫn luôn cho người chú ý động tĩnh của Trường Tôn Vô Kỵ.

"Bẩm chủ nhân, theo tình báo từ tai mắt trong phủ Trường Tôn.

Mấy ngày nay Trường Tôn Vô Kỵ cứ ở trong phòng ngủ trong phủ, ngay cả cửa cũng không bước ra một bước." Quản gia trả lời.

Lý Khác cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Một người cẩn thận như Trường Tôn Vô Kỵ, vào thời điểm này tự nhiên sẽ không án binh bất động.

"Vậy quản gia phủ Trường Tôn đang làm gì?" Lý Khác tiếp tục hỏi.

Câu hỏi này của Lý Khác hỏi rất hay.

Gần như là một nhát trúng ngay chỗ hiểm.

Vừa hỏi như vậy, cũng khiến quản gia có chút suy nghĩ: "Chủ

nhân anh minh, hôm qua tiểu nhân đã phái người theo dõi quản gia phủ Trường Tôn, phát hiện tên quản gia đó mỗi ngày đều gặp mặt ba người, ba người đó dường như đều là sát thủ." Lúc này gặp sát thủ?

Lẽ nào, Trường Tôn Vô Kỵ lại muốn giết người?

Lý Khác cảm thấy có chút không ổn.

Hôm nay Phòng Huyền Linh thay mặt hắn lên triều chỉ trích Trường Tôn Vô Kỵ ám sát Lý Khác.

Hôm nay quản gia của Trường Tôn Vô Kỵ liền đi liên hệ với sát thủ.

Hai chuyện này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Lý Khác sớm đã có tầm nhìn xa, liền nói với quản gia: "Lập tức đi thông báo cho Trần đại nhân, bảo Trần đại nhân phái một số quan binh tinh nhuệ đến phủ Phòng Huyền Linh, đi mau." Lý Khác bây giờ không tiện ra mặt, chỉ có thể để Trần đại nhân đi chi viện.

Hy vọng chi viện kịp thời, nếu không Phòng Huyền Linh có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Quản gia kinh hãi, lập tức lĩnh hội được ý của Lý Khác.

"Chủ nhân tôi hiểu rồi." Quản gia lập tức đi tìm Trần đại nhân.

Bây giờ cả phòng chỉ còn lại một mình Lý Khác.

Cả phủ yên tĩnh đến lạ thường.

Chương 471

Lý Khác cũng cảm thấy hôm nay trong phủ có chút kỳ quái.

Nhưng kỳ quái ở đâu, lại không nói ra được.

Lúc này, Lý Khác nghe thấy một tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, Lý Khác nhìn thấy một ngón tay đâm thủng cửa sổ, rồi một ống tre nhỏ được đút vào.

Lý Khác lập tức hiểu ra.

Người Trường Tôn Vô Kỵ muốn giết, không phải là Phòng Huyền Linh, mà là Lý Khác.

Lý Khác không hề hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất nín thở, sau đó lộn một vòng xuống giường.

Lý Khác tĩnh quan kỳ biến.

Ngay sau đó một bóng đen mở cửa đi vào, tay cầm một con dao sắc bén, rồi từng bước đi đến bên giường của Lý Khác.

"Ha ha, dám đối đầu với Trường Tôn đại nhân, lần trước không giết được ngươi, hôm nay nhất định sẽ tiễn ngươi lên đường." Đối phương nói xong câu đó, liền giơ vũ khí trong tay đâm vào chăn.

Đối phương nhanh chóng phát hiện trong chăn không có người, lập tức bị dọa cho giật nảy mình.

"Người đâu?" Bóng đen có chút lo lắng, vội vàng nhìn quanh: "Không thể nào, không phải Lý Khác thân thể bị thương nặng sao, không thể nào rời khỏi phòng ngủ được." Đột nhiên đèn trong phòng tắt.

Tự nhiên là do một tay Lý Khác làm.

"Ngươi đang tìm ta?" Trong bóng tối, vang lên giọng nói của Lý Khác.

Bóng đen tự nhiên không nhìn thấy bóng dáng của Lý Khác, thậm chí không thể phán đoán được vị trí của Lý Khác.

Bây giờ, bóng đen giống như một người mù.

Lý Khác lại bình tĩnh nói: "Thật to gan, lại dám ám sát ta." Bóng đen phản bác: "Không phải ngươi bị thương nặng sao, còn có thể phản kháng?

Hôm nay để ta tiễn ngươi đi chết đi." Lời của bóng đen chưa nói xong, đã cảm thấy có thứ gì đó đâm vào ngực.

Sau đó ngã xuống chết.

Lý Khác châm đèn.

Phòng ngủ nhanh chóng sáng trở lại, chỉ thấy Lý Khác tay cầm một cây cung dài, vừa rồi đã bắn chết bóng đen ở cự ly gần.

"Trường Tôn Vô Kỵ đối với ta thật không từ bỏ, ba lần bốn lượt phái người giết ta.

Tiếc là những tên sát thủ hắn mời một tên yếu hơn một tên, căn bản không phải là đối thủ của ta." Lý Khác đang cảm thán, thì nghe thấy tiếng của Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu hai nàng ngoài cửa.

Thế là Lý Khác vội vàng quay lại giường.

Nhanh chóng, cửa phòng ngủ được mở ra.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hai nàng liền nhìn thấy một thi thể trên mặt đất.

Lý Anh Ca bị dọa cho giật nảy mình, cả người trốn sau lưng

Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu lại bình tĩnh, quay đầu nhìn Lý Khác trên giường.

"Tên sát thủ này là ngươi giải quyết?" Phòng Phụng Châu hỏi.

Lý Khác cầm cây cung dài bên cạnh, nói: "Vừa rồi có bóng đen bay vào, ta đang luyện tập cung tiễn, tình cờ bắn chết hắn." Lý Anh Ca một trận cạn lời, cũng quá lợi hại rồi đi, luyện tập bắn tên cũng có thể giết người, đúng là xưa nay đệ nhất nhân.

Nhưng, trên người bị thương nặng, lại có thể dễ dàng bắn chết đối phương?

Đây có phải là người không?

Lý Anh Ca tự nhiên bị chấn động đến không thể tả.

Lý Khác chỉ thản nhiên nói một câu: "Tình cờ thôi, không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta." Lý Khác chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Thật là trùng hợp, không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta." Lời của Lý Khác, hai nàng tự nhiên không mấy tin tưởng.

Đặc biệt là Phòng Phụng Châu, nàng sớm đã biết Lý Khác căn bản không bị thương, cho nên mới có thể một mũi tên bắn chết tên sát thủ.

Nếu Lý Khác thật sự bị trọng thương, e rằng sát thủ vừa vào cửa, mạng của Lý Khác đã mất rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là nhận định cá nhân của Phòng Phụng Châu.

Nàng đối với thực lực của Lý Khác cũng không hiểu rõ.

Dù giờ phút này Lý Khác thật sự bị trọng thương, hắn cũng có thể dễ dàng đối phó với một tên sát thủ.

"Kiểm tra xem trên người sát thủ có thứ gì khả nghi không." Lý

Khác nói với Phòng Phụng Châu.

Lý Khác vừa rồi vội vàng che giấu nên chưa kịp lục soát trên người sát thủ.

Phòng Phụng Châu gật đầu, gần đây nàng cũng học được một số thủ đoạn trinh sát đơn giản từ Lưu Ngỗ Tác, vừa hay có thể dùng đến.

Phòng Phụng Châu cúi người xuống, sau đó lục soát trên người tên sát thủ một lượt.

Lý Anh Ca sợ hãi, chỉ đứng bên cạnh giường Lý Khác.

Nhanh chóng, Phòng Phụng Châu liền có kết quả.

"Tên sát thủ này hiển nhiên đã chừa đường lui, trên người không có bất cứ thứ gì, xem ra đã sớm quyết tâm bị giết." Phòng Phụng Châu nhàn nhạt nói.

Lý Khác gật đầu: "Không sai, nhưng nhìn chất vải trên người tên sát thủ, loại vải này chỉ có ở thành Trường An, chỉ cần cầm miếng vải này đi tra, e là có thể tra ra manh mối liên quan." Lý Khác chỉ đưa cho Phòng Phụng Châu một chút gợi ý.

Thực tế trong lòng Lý Khác cũng hiểu rõ, thân phận của tên sát thủ này hẳn là không liên quan đến Trường Tôn Vô Kỵ.

Bởi vì Trường Tôn Vô Kỵ sau lần ám sát Lý Khác thất bại trước đó, chắc chắn sẽ rút kinh nghiệm.

Chỉ là Trường Tôn Vô Kỵ vạn lần không ngờ tới, sát thủ còn chưa bắt đầu động thủ đã bị Lý Khác một mũi tên bắn chết, toi mạng.

Khi Trường Tôn Vô Kỵ nghe được tin tức này, e rằng trong lòng sẽ rất khó chịu đây.

"Được, ta sẽ cắt một ít vải trên người tên sát thủ, ngày mai để người của Võ Điệp Võng đi tra, chắc chắn sẽ nhanh có kết quả."

Phòng Phụng Châu nhàn nhạt nói.

Nói xong, nàng xé xuống một góc áo của tên sát thủ.

Chương 472

Phòng Phụng Châu không dùng bất cứ công cụ nào, đơn thuần dùng tay không xé rách góc vải.

Có thể thấy khí lực ẩn giấu của Phòng Phụng Châu rất kinh người.

Nếu vừa rồi Phòng Phụng Châu ra tay sớm hơn một bước, tên sát thủ đó e rằng đã bị nàng một quyền đánh chết.

Đừng nói là không thể, Phòng Phụng Châu có thực lực đó.

Lý Khác thấy Lý Anh Ca sợ hãi như vậy, liền cho người hầu vào dọn dẹp thi thể và vết máu.

Đồng thời cho người hầu ra ngoài canh gác.

Lý Khác hôm nay lại bị ám sát.

May mà tên sát thủ quá yếu, bị Lý Khác phản sát.

Lý Khác làm như vậy, tự nhiên là để chuẩn bị cho buổi thiết triều ngày mai.

Dù sao, một người bị ám sát ba lần bốn lượt, tự nhiên sẽ phẫn nộ đến cực điểm.

Lý Khác chuẩn bị sẵn cái cớ này, ngày mai lên triều cũng có lý do.

Trong một đêm, chuyện Lý Khác lại bị ám sát đã lan truyền khắp cả thành Trường An.

Lúc này, tại phủ Trường Tôn.

Trường Tôn Vô Kỵ đang thay thuốc, vết thương ở tim quá nghiêm trọng, đắp thuốc liên tục mấy ngày cũng không thấy miệng vết thương khép lại, khiến Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng bực bội.

Quản gia kiên nhẫn thay thuốc cho Trường Tôn Vô Kỵ, rồi vừa an ủi ông ta: "Chủ nhân không cần lo lắng, tôi đã gọi sát thủ giỏi nhất thành Trường An đi giải quyết Lý Khác rồi, tin rằng sau đêm nay, thành Trường An sẽ không còn người nào tên Lý Khác nữa." Trường Tôn Vô Kỵ lại nhíu mày, ông ta không tin Lý Khác sẽ dễ dàng bị xử lý như vậy.

"Lý Khác cái tên chuyên chọc tức người khác đó, e là không chết nhanh như vậy đâu.

Phải biết lần trước phái mười tên sát thủ đều không giải quyết được hắn, đêm nay chỉ phái một tên, e rằng tên sát thủ đó đã sớm chết dưới tay Lý Khác rồi." Quản gia liên tục lắc đầu, bảo đảm: "Chủ nhân không cần lo lắng, sát thủ lần này do tiểu nhân tự tay lựa chọn, có thể nói là sát thủ đệ nhị thành Trường An.

Không có người nào mà hắn không giết được.

Tiểu nhân hôm nay cũng đã nghe ngóng, trong Ngô Vương phủ căn bản không có bao nhiêu thủ vệ, chỉ cần sát thủ vào được Ngô Vương phủ, Lý Khác chắc chắn sẽ chết." Trường Tôn Vô Kỵ cạn lời.

Cảm thấy cách nói của quản gia quá đơn giản.

Lý Khác là người tinh ranh đến mức nào, muốn giết Lý Khác e là không đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên một người hầu đi vào, rồi ghé vào tai quản gia nói nhỏ một câu.

Quản gia nghe xong sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Trường Tôn Vô Kỵ không khỏi tò mò hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?" Quản gia lắp bắp nói: "Bẩm… bẩm chủ nhân, sát thủ mà tiểu nhân phái đi tối nay… đã bị Lý Khác giết chết rồi." Trường Tôn Vô Kỵ một trận phiền muộn, tuy đã sớm biết kết quả.

Nhưng tận tai nghe thấy Lý Khác lại sống sót, khí huyết công tâm, vết thương lại một trận đau nhói.

Đau đến mức Trường Tôn Vô Kỵ nhíu chặt mày, thở hổn hển.

"Hít… muốn tức chết ta mà." Trường Tôn Vô Kỵ sắp thổ huyết, không có ai có thể giết được Lý Khác.

Nghĩ đến Lý Khác sống sờ sờ, còn mình thì phải chịu đựng nỗi đau do mũi tên gây ra, trong lòng liền cảm thấy vô cùng mất cân bằng.

"Chủ nhân, đều do tiểu nhân làm việc không chu toàn, xin chủ nhân trừng phạt." Quản gia lập tức quỳ xuống đất, phản ứng cũng thật nhanh.

Đáng tiếc Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ không có tâm trạng trừng phạt ai, vết thương đau đến mức không nói nên lời.

Chỉ phiền muộn, tại sao thuộc hạ của mình lại vô dụng như vậy, ngay cả một Lý Khác cũng không xử lý được.

Trường Tôn Vô Kỵ tự nhiên không biết, Lý Khác lại có thể dễ dàng giải quyết tên sát thủ như vậy.

Hơn nữa hôm nay Phòng Huyền Linh lên triều chỉ chứng chuyện ám sát Lý Khác, cũng khiến Trường Tôn Vô Kỵ căm hận Lý Khác đến cực điểm.

"Lý Khác chết sớm đi cho rồi." Trong mắt Trường Tôn Vô Kỵ lộ ra sát khí.

Quản gia lại không biết suy nghĩ của Trường Tôn Vô Kỵ.

"Chủ nhân, tôi có một cách, có thể khiến Lý Khác chết." Quản gia vào lúc này đã hiến kế.

Trường Tôn Vô Kỵ vừa nghe, không khỏi nhíu mày: "Liên tục phái hai toán sát thủ đi, kết quả không có ai sống sót trở về, ngươi bảo

ta tin ngươi thế nào?" Trường Tôn Vô Kỵ đương nhiên không tin tưởng quản gia, dù sao quản gia đã làm bao nhiêu chuyện, kết quả Lý Khác một chút việc cũng không có.

Quản gia vội vàng giải thích: "Chủ nhân, lần này không giống, tôi có diệu kế, có thể khiến Lý Khác chết một cách lặng lẽ trong phủ." Trường Tôn Vô Kỵ cũng hết cách rồi, cho nên vào lúc này, chỉ có thể nghe lời quản gia.

Quản gia hiến kế: "Chủ nhân, Lý Khác này võ công cao cường, làm người xử sự vô cùng cẩn thận, cho nên chúng ta không thể phái sát thủ đi nữa, ngược lại nên để người thân cận nhất của Lý Khác ra tay." Nghe mưu kế của quản gia, Trường Tôn Vô Kỵ nghe xong suýt nữa mắng người.

Đây không phải nói nhảm sao?

Cần ngươi dạy ta à?

Nếu không phải vì câu nói sau đó của quản gia, e rằng Trường Tôn Vô Kỵ đã tát cho một bạt tai rồi.

"Chủ nhân, hiện tại đại tiểu thư và Lý Khác quan hệ không tệ, đại tiểu thư cũng có thể tùy ý thân cận Lý Khác." Quản gia nhàn nhạt nói.

Trường Tôn Vô Kỵ mắt sáng lên, bây giờ các cách khác đều đã thử, chỉ có cách này chưa thử.

Nhưng mà, Trường Tôn Phinh Đình tuy là con gái của ông ta, nhưng tính cách lại vô cùng cứng rắn.

Nếu không thích làm việc gì, dù có miễn cưỡng thế nào cũng sẽ không làm.

"Nói bậy, Phinh Đình bây giờ đã động lòng với tên tiểu tử Lý Khác đó, bảo nó đi giết Lý Khác, ngươi hồ đồ rồi à?" Trường Tôn Vô Kỵ tỏ vẻ khinh bỉ với suy nghĩ của quản gia.

Quản gia lại tỏ ra bình thản, dường như mọi thứ đều nằm trong kế hoạch.

“Chủ nhân, ngài đừng vội, nghe tôi nói hết đã.” Quản gia nhàn nhạt nói.

“Haiz…” Trường Tôn Vô Kỵ lại thở dài, cảm thấy cách nghĩ của quản gia quá ngây thơ.

Nhưng sau khi nghe xong lời của quản gia, tâm trạng ông ta đều thay đổi.

Chỉ nghe quản gia nói: “Chủ nhân trước đây không phải vẫn luôn phản đối tiểu thư qua lại với Lý Khác sao, bây giờ ngài giả vờ đồng ý cho họ ở bên nhau, sau đó tiểu nhân chuẩn bị một ít thuốc bột trị thương giao cho tiểu thư.

Bảo tiểu thư mang thuốc bột cho Lý Khác uống…” Trường Tôn Vô Kỵ tát một bạt tai, trực tiếp đánh quản gia đến đầu óc choáng váng: “Ta bây giờ chỉ hận không thể giết chết Lý Khác, ngươi lại bảo ta chuẩn bị thuốc trị nội thương cho hắn?” Quản gia lập tức giải thích: “Chủ nhân, không phải vậy, tôi nói với tiểu thư là thuốc trị nội thương, nhưng thực chất là độc dược.

Chương 473

Chỉ cần Lý Khác thần không biết quỷ không hay uống thuốc, chắc chắn sẽ chết.” Trường Tôn Vô Kỵ không cho rằng Trường Tôn Phinh Đình sẽ tin.

“Chuyện này giao cho ngươi làm đi.” Trong lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ, vết thương do mũi tên ở ngực đau nhói dữ dội, đau đến mức nói cũng không rõ.

Sau đó Trường Tôn Vô Kỵ dứt khoát ngậm miệng lại.

Quản gia lập tức lui ra, sau đó ra khỏi phủ, chuẩn bị đi mua thuốc bột.

Lúc này, Ngô Vương phủ.

Lý Khác đang thưởng thức bánh ngọt do Lý Anh Ca làm.

Lý Anh Ca tối qua đã học từ đầu bếp nữ trong nhà bếp.

Những chiếc bánh ngọt này trông rất tươi mới.

Nhưng Lý Khác lại không có chút khẩu vị nào.

“Ăn một chút đi, ăn xong những món bánh ngọt này của ta, còn có tim heo hầm câu kỷ, gà ác hầm câu kỷ…” Lý Anh Ca đưa xong bánh ngọt, lại đem một số món canh hầm đặt lên bàn, ý bảo Lý Khác thưởng thức.

Ý của nàng là thấy Lý Khác bị trọng thương, cần phải bồi bổ thân thể.

Lý Khác nhìn thấy nhiều món canh hầm như vậy, cả người đều cạn lời.

Hắn đang giả vờ bị trọng thương, chứ thân thể hoàn toàn bình

thường.

Bây giờ một cơ thể bình thường, lại ăn nhiều đồ đại bổ như vậy, sao mà chịu nổi?

Lúc đó đi đâu mà xả hỏa?

Nhưng, không uống cũng không được, Lý Anh Ca nào có để cho hắn không uống?

"Ta có thể không uống được không?" Lý Khác có chút khó xử.

Nhiều món canh hầm như vậy, muốn bồi bổ chết hắn sao?

Đương nhiên là không muốn rồi, một người đàn ông bình thường cần bồi bổ cái gì?

Phòng Phụng Châu biết Lý Khác đang giả bệnh, nhưng trước mặt Lý Anh Ca cũng không vạch trần hắn.

Phòng Phụng Châu bây giờ ngược lại đang đứng một bên xem kịch.

Nàng muốn xem xem, Lý Khác thông minh lanh lợi thường ngày, nên đối phó thế nào.

Lý Anh Ca thấy Lý Khác không muốn uống canh bổ, vội nói: "Thân thể huynh bị trọng thương, không uống những món canh bổ này để bồi bổ cơ thể, thì bao giờ mới hồi phục được, chẳng lẽ cứ nằm trên giường mãi sao?" Lý Khác mặt đầy bất lực, ta đang giả bệnh, chứ không phải thật sự bị trọng thương.

Nhưng chuyện không bị thương tự nhiên không thể nói cho Lý Anh Ca biết, diễn kịch tự nhiên phải diễn cho trót.

"Được, ta uống." Lý Khác cảm thấy những món canh hầm này uống nhiều một chút cũng không có vấn đề gì lớn.

Cùng lắm là hỏa khí vượng hơn một chút.

“Thế mới phải.” Phòng Phụng Châu cười trộm, cảm thấy Lý Khác dù thông minh thế nào, lúc này cũng không thể không uống canh bổ.

Lý Khác liếc nhìn Phòng Phụng Châu một cái, sau đó thầm nói: “Còn cười trên nỗi đau của người khác, xem lát nữa ta xử lý nàng thế nào.” Lý Khác biết không thể không nghe lời Lý Anh Ca, đành bất đắc dĩ uống canh bổ.

Phải nói, canh bổ thật sự có tác dụng, Lý Khác uống được vài ngụm liền cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, sức mạnh dồi dào.

Có thể thấy hiệu quả của canh bổ quả thực rất tốt.

Lý Khác chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, giống như đang ngồi bên lò lửa vậy.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Phòng Phụng Châu nhìn mà trợn tròn mắt, không ngờ phản ứng của Lý Khác lại bất thường như vậy.

“Hiệu quả của những món canh bổ này tốt quá, ta lần đầu tiên thử loại canh bổ này.” Lý Khác không nói dối, loại canh bổ này quả thực là lần đầu tiên thử, cảm giác lần đầu tiên trải nghiệm thật kỳ diệu.

“Ta cũng thử xem.” Phòng Phụng Châu cũng tò mò, uống canh bổ rốt cuộc có hiệu quả gì, nàng cũng chỉ là tò mò.

Tiếp đó, Phòng Phụng Châu cũng uống canh bổ, cảm thấy cả người vô cùng khoan khoái, có cảm giác sắp bay lên trời.

Lý Khác cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao Phòng Phụng Châu uống xong canh bổ lại như vậy, cả người nhẹ bẫng.

Giống như biến thành một người khác vậy.

Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu, rồi cười nói: “Uống canh bổ xong, cả người đều thay đổi.” Lý Khác cũng cảm thấy kỳ lạ, Phòng Phụng Châu chỉ nói với Lý Anh Ca: “Có phải nàng bỏ nhiều tiêu quá

không, ta uống xong toàn thân đều nóng lên." Lý Anh Ca lắc đầu, thề rằng tuyệt đối không bỏ tiêu.

Đúng lúc này, Trường Tôn Phinh Đình đi vào.

Trường Tôn Phinh Đình nhìn Lý Khác và mọi người, rồi cười nói: "Làm gì mà khiến cả hai người đều đỏ mặt vậy?" Lúc này, Trường Tôn Phinh Đình cũng cạn lời.

Lý Anh Ca vội vàng giải thích giúp: "Vết thương của Lý Khác hồi phục quá chậm, nên ta làm một ít canh bổ, hiệu quả của những món canh này rất tốt, cho nên uống xong mặt ai cũng đỏ lên." "Thật là trùng hợp, hôm nay ta cũng mang thuốc bột đến cho Ngô Vương, những loại thuốc bột này đối với việc hồi phục vết thương của Ngô Vương cũng có tác dụng rất lớn." Trường Tôn Phinh Đình nói.

Lý Anh Ca cũng tò mò tại sao Trường Tôn Phinh Đình lại mang thuốc đến, vội hỏi: "Thuốc bột gì vậy?" Trường Tôn Phinh Đình vội vàng lấy ra một gói lớn, rồi nói với Lý Khác: "Nghe nói thuốc bột này phải pha với nước uống hết, đối với bệnh nhân bị trọng thương sẽ có tác dụng cực lớn, có thể đẩy nhanh quá trình liền vết thương." Trường Tôn Phinh Đình tự nhiên không biết hiệu quả của nó.

Nàng chỉ nghe quản gia phủ Trường Tôn nói, hiệu quả chữa thương của thuốc bột này rất đặc biệt.

Bất kể trọng thương thế nào, chỉ cần uống thứ này, vết thương sẽ nhanh chóng hồi phục.

Tuy không biết thật giả, nhưng Trường Tôn Phinh Đình cũng hy vọng Lý Khác sớm ngày bình phục vết thương, cho nên mới mang thuốc bột đến.

Nếu là bình thường, Trường Tôn Phinh Đình sẽ không dễ dàng mang thuốc bột cho Lý Khác như vậy.

Lý Khác liếc nhìn thuốc bột, phát hiện có một mùi kích thích nồng nặc.

Mùi này không giống như mùi của dược liệu thông thường.

Theo kinh nghiệm của Lý Khác, nó giống một loại độc dược hơn.

Lý Khác không khỏi nhíu mày.

Nếu Trường Tôn Phinh Đình muốn hại hắn, không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

Vừa mang thuốc đến, vừa an ủi.

Rõ ràng có người đã lợi dụng Trường Tôn Phinh Đình, sau đó cố ý mang độc dược đến.

Chương 474

Lý Khác đại khái đã hiểu ra chuyện gì, chắc chắn là quản gia phủ Trường Tôn hoặc là Trường Tôn Vô Kỵ đã dùng độc dược này, lợi dụng Trường Tôn Phinh Đình để hạ độc.

"Số thuốc bột này ai đưa cho nàng vậy?" Lý Khác nhàn nhạt nói: "Sau này khi vết thương của ta hồi phục, nhất định phải cảm tạ." Lý Khác bề ngoài nói vậy, nhưng thực tế trong lòng đã có tính toán.

Đợi xác định được ai đã đưa độc dược cho Trường Tôn Phinh Đình, sau này nhất định phải xử lý đối phương thật tốt.

Dám lợi dụng Trường Tôn Phinh Đình để hạ độc Lý Khác, Lý Khác nhất định sẽ lấy mạng đối phương.

Trường Tôn Phinh Đình lại không biết, tưởng rằng Lý Khác muốn báo đáp đối phương.

Ngay lập tức liền nói: "Quản gia đã tìm thuốc bột này cho ta, nghe nói hiệu quả của thuốc bột này vô cùng mạnh mẽ, người uống vào, cơ thể đều trở nên vô cùng khỏe mạnh." Quản gia phủ Trường Tôn?

Gã này quả thật là lão mưu thâm toán.

Lại lợi dụng Trường Tôn Phinh Đình để hạ độc, thật không phải là người.

Lý Khác liên tục lắc đầu, sau này có cơ hội nhất định phải giết chết đối phương.

"Sao vậy, chẳng lẽ thuốc bột có vấn đề?" Trường Tôn Phinh Đình cũng không ngốc, biểu cảm của Lý Khác đã thay đổi, tự nhiên nhận ra có điều không ổn.

Lý Khác chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Không sao không sao, chỉ là

không biết thuốc bột này có vấn đề gì không, phải thử nghiệm mới biết." Trường Tôn Phinh Đình mặt tái đi.

Không ngờ Lý Khác lại nghi ngờ?

"Ý Ngô Vương là sao?

Chẳng lẽ Ngô Vương không tin tưởng ta sao?" Trường Tôn Phinh Đình lập tức phản ứng, cần một câu trả lời gấp.

Lý Khác nhàn nhạt nói một câu: "Không phải không tin tưởng, chỉ là thuốc bột này có chút khả nghi, trung dược bình thường đều sẽ có mùi dược liệu nồng nặc.

Nhưng gói thuốc bột này lại không có mùi vị vốn có của dược liệu, có chút kỳ lạ." Trường Tôn Phinh Đình cũng không để ý đến sự nghi ngờ của Lý Khác.

"Nếu Ngô Vương đã có nghi ngờ, vậy thì thử nghiệm đi, nếu thuốc bột có vấn đề, ta nguyện ý chịu trách nhiệm." Tính cách của Trường Tôn Phinh Đình thẳng thắn, bây giờ bị người khác nghi ngờ, tự nhiên hy vọng nhanh chóng rửa sạch trong sạch của mình.

"Quản gia." Lý Khác lập tức gọi quản gia vào.

"Chủ nhân, có gì phân phó." Quản gia không nói hai lời, liền nhanh chóng chạy đến phòng ngủ của Lý Khác.

"Mấy ngày trước không phải đã bắt được mấy con chuột sắp chết sao.

Bắt chúng vào đây." Lý Khác nói.

"Tuân mệnh." Rất nhanh, quản gia liền mang hai con chuột đói sắp chết vào.

Hai con chuột này đều không khỏe mạnh.

Lý do giữ lại chúng là vì quản gia muốn bắt thêm một số con

chuột nữa.

Nhưng vạn lần không ngờ, những con chuột này vào lúc này lại có tác dụng.

“Quản gia, lấy một ít thuốc bột pha với nước cho chuột uống.” Lý Khác ra lệnh.

Quản gia vội vàng gật đầu, và dùng tốc độ nhanh nhất lấy thuốc bột pha với nước cho chuột uống.

Sau khi chuột uống nước thuốc, ban đầu không có phản ứng gì.

Nhưng từ từ, chuột liền trở nên kỳ lạ.

Chỉ thấy hai con chuột lần lượt run rẩy, sau đó liền sùi bọt mép.

Chưa đến vài giây liền chết đi.

Trường Tôn Phinh Đình sau khi nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc vô cùng.

Sắc mặt của nàng đều bị dọa đến xanh mét.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Trường Tôn Phinh Đình cũng không ngờ sự việc lại biến thành như vậy.

Trước đó, nàng tưởng rằng có thể dùng thuốc bột chữa khỏi vết thương cho Lý Khác.

Lý Anh Ca nhìn Trường Tôn Phinh Đình ánh mắt đều thay đổi, tưởng rằng Trường Tôn Phinh Đình muốn giết Lý Khác.

Phòng Phụng Châu thì phân tích trước: “Chắc chắn không phải do Phinh Đình làm, nếu Phinh Đình thật sự muốn hạ độc, không cần phải làm rõ ràng như vậy.” Lý Khác gật đầu, đồng ý với quan điểm của Phòng Phụng Châu.

“Rõ ràng là quản gia phủ Trường Tôn đã lợi dụng Phinh Đình để

hạ độc cho ta.” Lý Khác nói rất rõ ràng.

Nếu Trường Tôn Phinh Đình muốn hạ độc hắn, căn bản không cần phải mang thuốc bột đến một cách khoa trương như vậy.

Rõ ràng là có người khác hãm hại Phinh Đình.

“…” Lý Anh Ca nghe vào, cũng cảm thấy không thể nào là Trường Tôn Phinh Đình.

“Ngô Vương, ta xin lỗi…” Trường Tôn Phinh Đình cảm thấy áy náy.

Bởi vì chính nàng đã mang thuốc bột vào.

Nếu Lý Khác vừa rồi không bắt chuột thử nghiệm, e rằng người chết chính là Lý Khác.

Trường Tôn Phinh Đình đều khóc rồi, nàng thích Lý Khác, nhưng bây giờ lại bị lợi dụng suýt nữa giết chết Lý Khác, nàng không thể chấp nhận được.

“Không cần tự trách, những chuyện này đều do quản gia phủ Trường Tôn, ta biết nàng không phải người như vậy.” Lý Khác phân biệt rất rõ ràng.

Nếu Trường Tôn Phinh Đình muốn hạ độc, lúc làm bánh ngọt mấy ngày trước, đã có thể nhân cơ hội hạ độc rồi.

Nhưng Trường Tôn Phinh Đình không làm vậy.

Ngược lại, Trường Tôn Phinh Đình vẫn luôn đối tốt với Lý Khác.

Hôm nay mang thuốc bột vào, xuất phát điểm cũng là hy vọng có thể nhanh chóng chữa khỏi vết thương cho Lý Khác.

Cho nên, Lý Khác tự nhiên sẽ không trách tội Trường Tôn Phinh Đình.

Ngược lại vì lần này, Lý Khác phát hiện Trường Tôn Phinh Đình rất lương thiện.

Lý Khác trong lòng cũng tự nhiên sẽ không tha cho quản gia phủ Trường Tôn.

Chương 475

Quản gia này trăm phương ngàn kế muốn giết chết Lý Khác, khiến Lý Khác cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Lý Khác trong lòng cũng đã quyết định, nhất định phải khiến tên quản gia đó phải trả giá đắt.

Lý Khác trước nay sẽ không dễ dàng tha cho kẻ địch của mình.

Phàm là kẻ thù của hắn, kết cục đều phải thê thảm.

"Ta xin lỗi, ta xin lỗi." Trường Tôn Phinh Đình tự trách, cảm thấy không thể đối mặt với Lý Khác.

Bởi vì lần này, nàng suýt nữa đã hại chết Lý Khác.

Khiến nàng ở trước mặt Lý Khác không ngẩng đầu lên được, cũng sợ Lý Khác vì thế mà không còn tin tưởng mình nữa.

Nhưng mà, những điều đó đều là lo lắng thừa thãi.

Lý Khác cũng không vì chuyện này mà thay đổi cách nhìn về Trường Tôn Phinh Đình.

"Chuyện này không liên quan đến nàng, không cần tự trách." Lý Khác an ủi.

Trường Tôn Phinh Đình không ngờ xảy ra chuyện như vậy, Lý Khác lại có thể đối mặt như thế.

Nàng cảm kích, cũng vui mừng.

Cho nên, vì kích động, nàng lập tức chui vào lòng Lý Khác.

"Ngô Vương…" Trường Tôn Phinh Đình ôm chặt Lý Khác.

Lý Khác vỗ về mái tóc dài của Trường Tôn Phinh Đình, vừa nói:

“Không cần lo lắng, không cần tự trách.” “Cảm ơn.” Trường Tôn Phinh Đình vô cùng cảm động.

Không ngờ vì chuyện này, tình cảm của nàng và Lý Khác lại tiến thêm một bước.

Lý Khác xua tay, rồi cười nói: “Không sao rồi.” Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ tưởng rằng Lý Khác sẽ và Trường Tôn Phinh Đình trở mặt thành thù, nhưng không ngờ Lý Khác lại nhân hậu rộng lượng như vậy.

Họ lại có thêm một ấn tượng mới về Lý Khác.

Lý Anh Ca biết Lý Khác có suy nghĩ về người đứng sau hạ độc.

“Ngô Vương không báo thù sao?

Kẻ đứng sau lợi dụng Phinh Đình hạ độc mới là kẻ đáng ghét nhất.” Lý Anh Ca lạnh lùng nói.

Lý Khác gật đầu.

“Đương nhiên không thể tha, ngày mai ta muốn lên triều.” Lý Khác càng kiên định với suy nghĩ của mình.

Một ngày không trừ khử Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác, một ngày không được yên ổn.

“Ngày mai lên triều?

Nhưng thân thể của Ngô Vương…” Trường Tôn Phinh Đình không khỏi lo lắng cho thân thể của Lý Khác.

Nàng không biết Lý Khác giả vờ bị trọng thương, cho nên lo lắng.

Lý Khác lắc đầu, rồi nói: “Yên tâm đi, tạm thời sẽ không có vấn đề gì.

Ít nhất ngày mai lên triều sẽ không có vấn đề." Lý Khác nói rất bình tĩnh.

Trường Tôn Phinh Đình lại nhíu mày, trong lòng hiểu rõ, Lý Khác ngày mai lên triều là vì Trường Tôn Vô Kỵ.

Sáng sớm hôm sau.

Lý Khác liền ngồi lên xe ngựa mà quản gia đã chuẩn bị sẵn để lên triều.

Khi Lý Thế Dân vừa tuyên bố bắt đầu buổi triều, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trên đại điện.

Lý Thế Dân và văn võ bá quan cả triều đình thần nhìn lại, không khỏi giật mình.

"Lại là Ngô Vương!!" "Lại là Ngô Vương!!" "Lại là Ngô Vương!!" Văn võ bá quan cả triều đều cảm thấy vô cùng chấn động, cảm thấy nghẹt thở vô cùng, cả người sắp chết đi được.

Cái tên chuyên chọc tức người khác mà họ không muốn thấy nhất lại xuất hiện.

Đỗ Như Hối vừa nhìn thấy bóng dáng Lý Khác, đã vội vàng đến toát mồ hôi hột, thở hổn hển.

Đỗ Như Hối trước đó nghe nói Lý Khác bị trọng thương, phải nghỉ ngơi một thời gian.

Sau khi biết được tin tức này, trong lòng vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng không cần phải đối mặt với cái tên chết tiệt chuyên chọc tức người khác này.

Nhưng không ngờ mới hai ngày không gặp, Lý Khác lại trở lại.

Đỗ Như Hối không khỏi nhìn Lý Khác, thậm chí còn đang suy nghĩ, rốt cuộc Lý Khác bị thương thật hay giả.

Nếu Lý Khác thật sự bị thương, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy hồi phục vết thương?

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã hồi phục, dù có là thần y tái thế, cũng không thể làm được đúng không?

Đỗ Như Hối không khỏi nhíu mày, với trí thông minh của ông ta tự nhiên sẽ không tin Lý Khác thật sự bị thương.

E rằng, trước đây Lý Khác đều đang giả vờ bị trọng thương, tất cả mọi người bao gồm cả Lý Thế Dân đều bị kỹ năng diễn xuất tinh xảo của Lý Khác lừa gạt.

"Ha ha, cái tên chuyên chọc tức người khác này thật lợi hại, lừa gạt tất cả mọi người, ngay cả Hoàng đế cũng dám lừa.

Đây là tội khi quân đó." Đỗ Như Hối tự nhiên sẽ không ngốc đến mức vạch trần bí mật của Lý Khác.

Đỗ Như Hối trước nay sẽ không tùy tiện đi gây sự với người khác.

"Khỏi rồi à?" Lý Thế Dân liếc nhìn Lý Khác một cái, không khỏi hỏi.

Không chỉ Lý Thế Dân có nghi vấn, cả văn võ bá quan đều có nghi vấn.

Đều bị Lý Khác dọa cho một phen.

Ai cũng biết Lý Khác trước đó bị trọng thương, không ngờ trong tình huống như vậy, lại có thể lên triều.

Chương 476

Quả là kiên nghị!

Phòng Huyền Linh cũng mặt đầy mồ hôi, thật không ngờ Lý Khác sẽ mang thương tích lên triều.

Chuyện này từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần lòng dạ hướng về triều đình, cho nên không thể chờ đợi được mà lên triều." Lý Khác lạnh lùng đáp lại.

Một câu nói đơn giản, liền khiến Lý Thế Dân cạn lời.

Lý Thế Dân cũng không ngờ Lý Khác lại tích cực như vậy.

Phải biết bình thường lúc lên triều, nào có thấy bóng dáng Lý Khác đâu?

E rằng chưa từng thấy Lý Khác bước lên đại điện này.

Nhưng hôm nay Lý Khác lại trái với thường lệ, lại chủ động lên triều, trong tình huống mang trọng thương.

Những biểu hiện bất thường này của Lý Khác, đều khiến Lý Thế Dân cảm thấy không thể tin nổi.

Lý Thế Dân liếc nhìn Lý Khác một cái, rồi hỏi: "Có việc gì không?" Ngữ khí của Lý Thế Dân đã nói rõ tất cả.

Bình thường không thấy Lý Khác lên triều, hôm nay Lý Khác chủ động mang thương tích lên triều chắc chắn có điều mờ ám.

Lý Thế Dân muốn nghe xem, Lý Khác rốt cuộc vì nguyên nhân gì mới lên triều.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần lòng dạ hướng về triều đình, không thể chờ đợi được mà muốn vì Bệ hạ trừ khử tai họa, bảo vệ Đại Đường

trường cửu.” Lý Khác đột nhiên nói.

Những lời này, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Đặc biệt là phe cánh thế gia của Trường Tôn Vô Kỵ.

Những người này vừa nghe giọng điệu của Lý Khác không đúng, liền lần lượt nhíu mày.

Trong ánh mắt của họ càng tỏa ra sát khí nồng nặc.

Ai cũng hận không thể giết chết Lý Khác.

Lý Thế Dân thì như nghe được một tin vui lớn!!

Hôm qua Phòng Huyền Linh đề xuất Trường Tôn Vô Kỵ là hung thủ ám sát Lý Khác, Lý Thế Dân không xử lý kịp thời, chủ yếu là chờ Lý Khác xử lý chuyện này.

Dù sao, xử lý Trường Tôn Vô Kỵ là một cơ hội tốt để lập uy.

Cũng là lúc để Lý Khác xây dựng uy tín trước mặt bá quan văn võ.

Cho nên Lý Thế Dân mới muốn chờ Lý Khác xử lý chuyện này.

“Cứ nói thẳng đi, trẫm đang nghe.” Lý Thế Dân nhàn nhạt nói.

Lý Khác biết, Lý Thế Dân đang chờ hắn xử lý chuyện của Trường Tôn Vô Kỵ.

Lúc đó, dù Lý Khác có giết chết Trường Tôn Vô Kỵ, những người khác cũng sẽ không cho rằng đó là kết quả mà Lý Thế Dân muốn.

Thiên hạ bách tính, bá quan văn võ đều sẽ cho rằng Lý Thế Dân là một vị hoàng đế niệm tình cũ.

Cho nên, những chuyện không thể công khai, phải chờ Lý Khác làm.

Nếu Lý Thế Dân đã ám chỉ như vậy, nếu Lý Khác không bắt đầu hành động, vậy thì lãng phí một phen sắp xếp của Lý Thế Dân.

Thế là, trong lúc bá quan văn võ đang yên tĩnh, Lý Khác cuối cùng cũng lên tiếng: "Bệ hạ, thần cho rằng lúc này nên triệu Trường Tôn Vô Kỵ lên triều." Lý Khác tùy tiện nói như vậy.

Bá quan văn võ cả triều đều nghị luận.

Đề tài được thảo luận nhiều nhất, chính là trên người Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh ác.

Ở Đại Đường, bệnh ác là loại bệnh truyền nhiễm có tỷ lệ tử vong cao.

Một khi bị nhiễm, căn bản không có khả năng sống.

Từ khi có tin đồn Trường Tôn Vô Kỵ mắc bệnh ác, bá quan văn võ cả triều không ai dám đi tiếp xúc với Trường Tôn Vô Kỵ nữa.

Bây giờ lại muốn cùng Trường Tôn Vô Kỵ ở trên cùng một triều đình, đó không phải là muốn mạng của họ sao.

Các quan lập tức bẩm báo Lý Thế Dân: "Bệ hạ vạn vạn lần không thể, Bệ hạ vạn vạn lần không thể." "Bệ hạ, trên người Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh ác, sẽ truyền nhiễm, tuyệt đối không thể để ông ta lên triều." "Xin Bệ hạ nghĩ lại." Bá quan văn võ cả triều sắp bị Lý Khác chọc tức chết rồi.

Ai cũng mong tránh xa Trường Tôn Vô Kỵ cái ôn thần đó càng xa càng tốt.

Lý Khác lại muốn gọi Trường Tôn Vô Kỵ lên, không phải rõ ràng là tìm chết sao?

Họ sắp bị Lý Khác chọc tức chết rồi, cảm thấy Lý Khác đang tìm phiền phức.

Lúc này, ý kiến của bá quan văn võ cả triều sao mà thống nhất đến vậy.

Ai cũng lần lượt phát biểu: "Bệ hạ tuyệt đối không thể để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều." "Bệ hạ, vạn vạn lần không thể." "Xin Bệ hạ nghĩ lại." "…" Những văn võ bá quan này đều sợ chết!

Tuyệt đối không cho phép Trường Tôn Vô Kỵ lên triều đình.

Lý Khác nhàn nhạt cười: "Mọi người đều sợ chết như vậy sao?" Các quan im lặng.

Miệng không dám đối đầu với Lý Khác, nhưng trong lòng đã chán ghét Lý Khác đến cực điểm.

Cảm thấy Lý Khác không chỉ chọc tức người khác, còn gây rối, rõ ràng biết Trường Tôn Vô Kỵ bị nhiễm bệnh ác, lại dám để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều, Lý Khác thật không biết điều, hoàn toàn không đặt Lý Thế Dân vào mắt.

Lý Thế Dân do dự một lúc, cảm thấy trí thông minh của Lý Khác không thấp đến vậy.

Lý Khác không giống người rõ ràng biết Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh truyền nhiễm, lại để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều.

Cho nên ông muốn nghe lý do của Lý Khác.

"Tại sao lại muốn để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác hỏi.

Lý Thế Dân hỏi như vậy, tự nhiên là để Lý Khác cho quần thần một lý do.

Nếu Lý Khác không thể đưa ra cho quần thần một lý do tương đối thỏa đáng, e rằng không thể phục chúng.

Chương 477

Những người khác cũng sẽ không để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Lý Khác.

Ai cũng nóng lòng muốn biết, lý do Lý Khác để Trường Tôn Vô Kỵ lên triều.

Nếu không có lý do đặc biệt, họ đều chuẩn bị cáo trạng Lý Khác trước mặt Lý Thế Dân.

Đối mặt với sự chất vấn của bá quan cả triều, Lý Khác chỉ nhàn nhạt nói một câu.

"Truyền ngự y." Câu nói này của Lý Khác, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

"...Rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Những người khác đều cạn lời.

Ngay cả Lý Thế Dân cũng không phản ứng kịp.

Hoàn toàn không theo bài bản gì cả.

Nhưng, Lý Thế Dân muốn xem Lý Khác xử lý chuyện này như thế nào.

Lý Thế Dân kỳ vọng vào màn biểu diễn của Lý Khác.

Nếu Lý Thế Dân đều không phản đối, các quan khác càng không có quyền phản đối.

Đúng lúc này, thái giám nhanh chóng truyền ngự y lên.

Ngự y vừa đến đại điện, các quan đều nhìn chằm chằm vào ngự y.

Các quan tự nhiên là đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không biết Lý Khác làm vậy là vì cái gì!

“Bệ hạ, ngự y đã đến.” Thái giám đáp.

Lý Thế Dân tự nhiên thấy ngự y quỳ dưới đại điện.

Bây giờ đang chờ Lý Khác lên tiếng.

Dù sao chuyện này là do Lý Khác khơi mào.

Lý Thế Dân liếc nhìn Lý Khác, dường như đang nói với Lý Khác: “Ngươi có thể bắt đầu màn biểu diễn của mình rồi.” Lý Khác ngay lập tức hiểu ý của Lý Thế Dân.

Sau đó, Lý Khác đi đến trước mặt ngự y hỏi: “Ngự y mấy ngày trước đã xem bệnh cho Trường Tôn Vô Kỵ, xin hãy nói cho các vị đại nhân biết, bệnh thật sự của Trường Tôn Vô Kỵ là gì.” Lúc này, các quan nghị luận xôn xao.

“Ngô Vương này rốt cuộc định làm gì, Trường Tôn Vô Kỵ không phải đã mắc bệnh ác sao, chẳng lẽ chuyện này có giả?” “Rốt cuộc là chuyện gì?” “Chẳng lẽ, Trường Tôn Vô Kỵ căn bản không có bệnh?” “Chắc là không thể!” “…” Tất cả mọi người đều nghị luận xôn xao, vạn lần không ngờ, ngự y vào lúc này, đã nói ra sự thật khiến người ta kinh ngạc không thôi.

“Bẩm Ngô Vương, vi thần quả thực đã kiểm tra bệnh cho Trường Tôn Vô Kỵ, vi thần nguyện dùng tính mạng bảo đảm, Trường Tôn Vô Kỵ tuyệt đối không bị nhiễm bệnh ác.” Ngự y vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều bị chấn động đến không thở nổi.

Tất cả mọi người đều trợn tròn hai mắt, ngơ ngác nhìn ngự y.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

“Ngự y này không phải đang đùa chứ!” Dù sao, bá quan cả triều đều vì Trường Tôn Vô Kỵ bị nhiễm bệnh ác mà hoảng sợ.

Trong khoảng thời gian này, những người đi lại gần gũi với

Trường Tôn Vô Kỵ, đều sợ bị nhiễm bệnh truyền nhiễm giống như Trường Tôn Vô Kỵ.

Bây giờ nghe ngự y nói như vậy, các quan viên đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng có thể thả lỏng, nếu Trường Tôn Vô Kỵ không bị nhiễm bệnh ác, vậy thì cũng đại biểu họ không có bệnh.

Nhưng mà, nếu Trường Tôn Vô Kỵ không mắc bệnh ác, vậy tại sao lại phải giả bệnh?

Đây mới là điều khiến tất cả mọi người nghi ngờ.

Ngay cả Lý Thế Dân cũng có hứng thú, muốn nghe những lời tiếp theo của Lý Khác.

Lý Khác biết mọi người đều bị thu hút, liền mở miệng nói với ngự y: "Ngự y, hãy nói cho Bệ hạ biết, Trường Tôn Vô Kỵ mắc bệnh gì." Lý Khác hỏi như vậy, những quan viên vừa thở phào nhẹ nhõm, lại không thể không lo lắng thấp thỏm.

Vừa rồi cho rằng Trường Tôn Vô Kỵ không có bệnh, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng bây giờ nghe lời của Lý Khác, dường như Trường Tôn Vô Kỵ bệnh không nhẹ.

Những quan viên này đều đang thầm mắng Lý Khác trong lòng.

"Cái tên chuyên chọc tức người khác này, cố ý đùa giỡn ta sao?" "Đáng ghét đáng ghét, lại dám trước mặt Bệ hạ chơi ta một vố." "Ngô Vương này, thật tức chết người, làm nửa ngày Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh, còn là bệnh nghiêm trọng." "Sớm biết như vậy, trước đây không nên đi lại quá gần với Trường Tôn Vô Kỵ, bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ mắc bệnh, e rằng ta cũng sẽ bị nhiễm bệnh." Các quan trong lòng đều sợ hãi.

Sợ nhỡ đâu Trường Tôn Vô Kỵ bị nhiễm bệnh lạ, rồi truyền nhiễm cho họ.

"Ngự y, Trường Tôn Vô Kỵ rốt cuộc mắc bệnh gì?" Có một số quan viên không kìm được, nóng lòng muốn biết đáp án.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào ngự y.

Ngự y liếc nhìn Lý Khác một cái, dường như đang hỏi Lý Khác, có thể nói được chưa.

Mãi đến khi Lý Khác gật đầu, ngự y mới đối mặt với bá quan cả triều: "Trường Tôn Vô Kỵ tuy không bị nhiễm bệnh ác, nhưng trên người cũng có vết thương do mũi tên nghiêm trọng, giống như một mũi tên dài bắn trúng vào vị trí tim của ông ta.

Trường Tôn Vô Kỵ có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích rồi." Ngự y vừa nói như vậy, các quan đều thở phào nhẹ nhõm.

Điều họ sợ nhất chính là Trường Tôn Vô Kỵ có bệnh truyền nhiễm, bây giờ nghe là vết thương do mũi tên, cuối cùng cũng có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

"Thật tốt quá, ta tưởng là bệnh ác!!" "Trời cao phù hộ." "Tổ tiên có linh." "…" Lý Thế Dân lại nghe ra được suy nghĩ của Lý Khác.

Lý Khác để ngự y lên triều, chẳng qua là để chứng minh một chuyện: Trường Tôn Vô Kỵ không có bệnh ác, mà có vết thương do mũi tên nghiêm trọng.

Phải biết Trường Tôn Vô Kỵ bị cách chức, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với việc bắn tên.

Cách đây không lâu, khi Lý Khác tìm kiếm hung thủ sát hại trẻ em, đã vô tình bắn một mũi tên vào hung thủ, mũi tên đó vừa hay ở gần tim.

Tất cả những biểu hiện này, đều cho thấy Trường Tôn Vô Kỵ chính là hung thủ giết chết trẻ em.

Bây giờ có lời chứng của ngự y, Trường Tôn Vô Kỵ cũng phải lên triều thôi.

Lý Thế Dân là người thông minh đến mức nào, sớm đã biết Lý Khác sẽ mượn cơ hội lên triều này để xử lý Trường Tôn Vô Kỵ.

Cho nên, Lý Thế Dân trực tiếp thuận nước đẩy thuyền, cho thái giám tuyên Trường Tôn Vô Kỵ lên triều.

Nhanh chóng, Trường Tôn Vô Kỵ liền lên triều.

Chương 478

Sắc mặt trắng bệch, trán có mồ hôi lạnh.

Chỉ có tư thế đi đường có chút kỳ quái, giống như sợ đi nhanh một chút sẽ làm đau vết thương.

Khi Trường Tôn Vô Kỵ nhìn thấy Lý Khác, trong mắt càng viết đầy kinh ngạc.

Lý Khác ở trên triều đình, là một điềm báo không tốt.

Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng thầm hô to chuyện không hay rồi.

Đúng lúc này, Lý Thế Dân liền không nói nữa, ngược lại giao quyền chủ động cho Lý Khác.

"Lý Khác, ngươi chắc chắn có lời muốn nói." Lý Thế Dân một chiêu thuận nước đẩy thuyền thật cao minh.

Một là có thể phủi sạch mọi quan hệ, hai là có thể kiểm tra năng lực của Lý Khác.

Cho nên bất kể hắn và Trường Tôn có quan hệ gì, cuối cùng người khác cũng sẽ không trách tội lên người Lý Thế Dân.

Bởi vì tất cả đều do Lý Khác chủ trì.

"Vâng, Bệ hạ." Lý Khác đợi lâu như vậy, cơ hội cuối cùng cũng đến.

Hôm nay có thể đích thân chỉ chứng Trường Tôn Vô Kỵ nhiều tội trạng.

Lý Khác bây giờ nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ, Trường Tôn Vô Kỵ dù có bản lĩnh trời cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ có chút khó coi, thậm chí còn không

dám đối mặt với Lý Khác.

Lý Khác từ từ đi đến trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ.

Sau đó cười hỏi: "Trường Tôn đại nhân, mũi tên ta bắn trúng ông ở vương phủ, vết thương của ông hồi phục chưa, bây giờ còn đau không?" Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ càng thêm trắng bệch, không ngờ Lý Khác lại hỏi một câu hỏi hóc búa như vậy.

Trường Tôn Vô Kỵ không ngốc đến mức chủ động thừa nhận mình là hung thủ.

Thế là ông ta giả vờ hồ đồ trước mặt Lý Khác.

"Ngô Vương đang nói gì, tiểu nhân nghe không hiểu." Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng thầm nghĩ: "Lão tử chết cũng không thừa nhận, xem ngươi có thể làm gì?" Trường Tôn Vô Kỵ đã chuẩn bị sẵn, lát nữa bất kể Lý Khác hỏi vấn đề gì, ông ta đều giả vờ không biết.

Dù sao cũng không cần mặt mũi, không thừa nhận là được.

Những chuyện khác, ông ta không quản được nhiều như vậy.

Lý Khác chỉ nhàn nhạt cười.

Hắn không hỏi Trường Tôn Vô Kỵ chuyện gì, mà đưa ra một tay.

Biểu hiện của Lý Khác tự nhiên khiến tất cả mọi người đều cảm thấy cạn lời.

Các quan đều không khỏi nhíu mày.

"Ngô Vương này, lại làm gì vậy?

Vô duyên vô cớ đưa ra một tay?" "Ta cảm thấy không ổn a." "Chắc chắn không có chuyện tốt." "Lần này Trường Tôn Vô Kỵ sắp gặp họa rồi." "…" Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Lý Khác.

Đều tò mò, Lý Khác rốt cuộc muốn làm gì!

Ngay cả Lý Thế Dân cũng bị biểu hiện kỳ quái của Lý Khác hấp dẫn, bây giờ hai mắt Lý Thế Dân đều dán chặt vào Lý Khác, không dám rời đi một khắc, sợ bỏ lỡ đoạn phim đặc sắc.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang nhìn Lý Khác, Lý Khác cuối cùng cũng ra tay!

Chỉ thấy Lý Khác đưa tay ra, sau đó một chưởng đánh mạnh vào ngay chỗ tim của Trường Tôn Vô Kỵ!

Trường Tôn Vô Kỵ trợn tròn hai mắt, bị Lý Khác một chưởng đánh vội vàng lùi lại, cuối cùng ngã xuống đất.

Trường Tôn Vô Kỵ khóc không ra nước mắt, bởi vì một chưởng vừa rồi của Lý Khác gần như đã dùng hết toàn lực.

Thử hỏi, một người dùng hết toàn lực đánh vào vết thương, sẽ đau đớn đến mức nào.

Vết thương vốn chưa lành, bây giờ lại nứt ra, đau đến mức Trường Tôn Vô Kỵ vội vàng nói: "Chết mất, chết mất." Trường Tôn Vô Kỵ che giấu vết thương trên người, nhưng biểu cảm đau đớn đó đã bán đứng ông ta.

Dù không thừa nhận, nhưng tình huống đã bày ra trước mắt mọi người.

Lý Khác đi về phía Trường Tôn Vô Kỵ, miệng càng lớn tiếng nói: "Trường Tôn đại nhân, ta biết trên người ngài không có vết thương do mũi tên, vừa rồi ta đẩy ngài, cũng chỉ là không cẩn thận.

Hoàn toàn là ngoài ý muốn, ta bây giờ đỡ ngài dậy." Lý Khác nói như vậy, Trường Tôn Vô Kỵ suýt nữa tức đến ói!

Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng hiểu rõ, cú đẩy vừa rồi của Lý

Khác là cố ý.

Bởi vì dùng sức rõ ràng như vậy, không thể nào là ngoài ý muốn.

Vết thương ở tim của Trường Tôn Vô Kỵ lại rách ra, máu chảy không ngừng.

Rất nhanh, trên quần áo của ông ta đã nhuốm màu đỏ.

Trường Tôn Vô Kỵ cố ý che giấu: "Ta không sao, ta không bị thương, sao có thể có chuyện gì được." Nhưng sự che giấu như vậy quá miễn cưỡng.

Bởi vì vết máu trên người Trường Tôn Vô Kỵ đã lộ ra, cũng khiến bá quan triều đình nghi ngờ Trường Tôn Vô Kỵ đang nói dối.

Các quan đều bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ đã chảy máu rồi, còn đang che giấu." "Thật kinh khủng, hóa ra vẫn luôn nói dối." "Đây là tội khi quân đó, Trường Tôn Vô Kỵ sao mà bình tĩnh vậy, không biết sắp chết rồi sao?" "…" Các quan đều có thể nhìn ra trên người Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương do mũi tên.

Vậy thì, người có ánh mắt sắc bén như Lý Thế Dân, lại có thể nào không phát giác được?

Lý Thế Dân chỉ không nói ra thôi, trong lòng đều rõ.

Bây giờ Lý Thế Dân một lời không nói, xem Lý Khác xử lý Trường Tôn Vô Kỵ.

Các quan viên khác cũng giống như Lý Thế Dân, đều không xen vào được, chỉ có thể xem Lý Khác biểu diễn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào Lý Khác, Lý Khác tự nhiên trở thành tiêu điểm.

Lý Khác nhìn Trường Tôn Vô Kỵ rồi nói: "Trường Tôn đại nhân,

ngực ngài chảy máu rồi, chẳng lẽ là do ta vừa rồi đẩy chảy máu sao?" Trường Tôn Vô Kỵ mồ hôi đầm đìa, bây giờ thừa nhận cũng không được, không thừa nhận cũng không xong.

Bây giờ có Lý Thế Dân, có bá quan cả triều đang nhìn.

Chương 479

Bất kể trả lời thế nào, đều là đường chết.

Trường Tôn Vô Kỵ sắp khóc rồi.

"Lý Khác này vừa rồi cố ý đẩy ta, để ta lộ ra sơ hở, thật đủ ác." Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ đau đầu, đều không biết nên đối phó thế nào.

"Sao có thể chảy máu được, trên người ta một chút thương tích cũng không có, Ngô Vương nhìn nhầm rồi." "Ồ, vậy chắc là ta nhìn nhầm rồi." Lý Khác không vội phản bác, ngược lại thuận theo lời của Trường Tôn Vô Kỵ.

Câu nói đơn giản như vậy, ngược lại khiến Trường Tôn Vô Kỵ căng thẳng.

Trường Tôn Vô Kỵ mặt đầy mồ hôi, trong lòng "…" Giống như Trường Tôn Vô Kỵ đoán, Lý Khác thật sự sẽ không dễ dàng tha cho Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Khác dùng tốc độ nhanh nhất, một lần nữa xuất hiện trước mặt Trường Tôn Vô Kỵ.

Trước khi Trường Tôn Vô Kỵ kịp phản ứng, một tay Lý Khác đã đánh vào vị trí tim của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ ý thức không ổn, nhưng đã quá muộn.

Một chưởng của Lý Khác, trực tiếp đánh trúng vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ, đau đến mức Trường Tôn Vô Kỵ hét lớn một tiếng: "Đau chết ta rồi." Trường Tôn Vô Kỵ đau đến mức lăn lộn trên đất, trên vết thương của ông ta xuất hiện những vệt máu loang lổ.

Lý Khác nhàn nhạt cười.

Vừa rồi hắn đã tính toán xong rồi.

Chỉ cần Trường Tôn Vô Kỵ một ngày không thừa nhận bị thương do mũi tên, Lý Khác sẽ cứ đánh cho đến khi ông ta thừa nhận mới thôi.

Lý Thế Dân cũng nhìn mà ngây người, Lý Khác này ra tay cũng quá ác rồi, rõ ràng biết trên người Trường Tôn Vô Kỵ có vết thương, mỗi lần ra tay đều ác như vậy, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng, Lý Thế Dân lại rất tán thưởng cách làm này của Lý Khác.

Bởi vì bất kể Lý Khác ra tay ác đến mức nào, bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ một câu oán thán cũng không dám nói.

Thậm chí còn không dám thừa nhận có thương tích.

Điều này mới khiến Lý Thế Dân cảm thấy Lý Khác có thủ đoạn cao minh.

Trường Tôn Vô Kỵ thật sự không chịu nổi nữa, liên tục hai lần bị Lý Khác công kích điên cuồng, vết thương trên người hoàn toàn rách ra, bây giờ sắp thổ huyết rồi.

"Không được, không thể tiếp tục để Lý Khác đánh nữa, bị hành hạ nữa, ta sẽ chết." Trường Tôn Vô Kỵ cũng không phải kẻ ngốc.

Vừa rồi không thừa nhận bị thương, chỉ là chưa tìm được cái cớ thích hợp.

Bây giờ tìm được lý do rồi, tự nhiên không thể tiếp tục giả ngốc nữa.

Thế là, Trường Tôn Vô Kỵ vội vàng quỳ xuống, hướng về Lý Thế Dân.

"Bệ hạ, tiểu nhân có nỗi khổ." Trường Tôn Vô Kỵ không ngại tiếp tục nói dối.

Lý Thế Dân "Ồ" một tiếng, bộ dạng của Trường Tôn Vô Kỵ, ông ta rõ hơn bất kỳ ai.

Nhưng Lý Thế Dân vẫn giả vờ như không biết gì, không nhìn thấu.

Trường Tôn Vô Kỵ nhàn nhạt nói: "Bệ hạ, sau khi tiểu nhân bị cách chức, tâm tình u uất, liền ra ngoại ô luyện tập bắn tên, không ngờ bị người khác vô tình bắn trúng một mũi tên.

Chỉ đáng tiếc hoang sơn dã ngoại, tiểu nhân thật sự không nhìn rõ người đó là ai." Trường Tôn Vô Kỵ nói như vậy, văn võ cả triều đều ồ lên một tiếng.

Tự nhiên hiểu rõ, Trường Tôn Vô Kỵ đang ám chỉ, bởi vì trên triều đình, chỉ có Lý Khác thích bắn tên nhất.

Chỉ có lực công kích của thuật bắn tên của Lý Khác là mạnh nhất.

Trường Tôn Vô Kỵ ám chỉ Lý Khác đã bắn ông ta một mũi tên.

"Khủng khiếp như vậy, khủng khiếp như vậy." "Chẳng lẽ, Ngô Vương ở ngoại ô đã bắn nhầm Trường Tôn Vô Kỵ, cho nên Trường Tôn Vô Kỵ mới vẫn không nói ra sự thật." "Hóa ra là vậy, đây mới là nỗi khổ của Trường Tôn đại nhân." "Haiz, thật đáng thương." "…" Vì một phen lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ, đã hóa giải được nguy cơ.

Bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ đã chĩa mũi nhọn vào Lý Khác.

Vì một phen lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ, đã hóa giải được nguy cơ.

Lý Khác cũng không thể không bội phục Trường Tôn Vô Kỵ quả thực có chút bản lĩnh.

Một phen lời nói vừa rồi của Trường Tôn Vô Kỵ, trực tiếp biến ông ta thành một người bị hại.

Đây cũng là chỗ cao minh của Trường Tôn Vô Kỵ.

Lý Khác nhàn nhạt cười: "Ta ở vương phủ tìm thấy hai mươi thi thể trẻ em, sau đó hung thủ trèo tường ra ngoài, ta một mũi tên bắn trúng vào gần tim của hung thủ." Trường Tôn Vô Kỵ mặt đỏ bừng, nhưng vẫn mặt dày nói: "Tiểu nhân ở ngoại ô bị người ta bắn một mũi tên, cũng ở gần tim.

Bởi vì tiểu nhân biết Ngô Vương có sở thích bắn tên, cho nên không dám nói là do Ngô Vương làm, thậm chí để tránh hiềm nghi, tiểu nhân cố ý nói với bên ngoài là mình mắc bệnh ác." Trường Tôn Vô Kỵ đã là một lão vô lại rồi.

Có thể dễ dàng che đậy sự thật, thậm chí đổ hết mọi tai họa cho Lý Khác.

Lý Khác chỉ nhàn nhạt cười.

"Bệ hạ, vi thần đề nghị tuyên hai người lên triều." Lý Khác nhanh chóng nói với Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân gật đầu.

Sau đó, hai quan binh liền lên triều đình.

Chính là hai quan binh ngày đó lục soát phủ Trường Tôn, quản gia phủ Trường Tôn đã đưa tiền cho họ, bảo họ không được tiết lộ ra ngoài.

"Hai người hãy nói cho Bệ hạ biết tình hình ngày đó đi." Lý Khác nói.

Hai quan binh vội vàng quỳ xuống, sau đó nói ra tình hình ngày đó.

Hai người không có bất kỳ giấu diếm nào, nói ra việc quản gia Trường Tôn đã đưa tiền.

Họ còn lấy tiền ra, đồng loạt nộp lên.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi nghe lời tường thuật của hai quan binh, không khỏi nhíu mày.

Tính toán kỹ lưỡng vẫn có sơ hở.

Không ngờ quản gia của mình lại đưa tiền cho hai quan binh.

Điều này không thể giải thích được rồi.

Chương 480

Lý Khác liếc nhìn Trường Tôn Vô Kỵ một cái, khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của ông ta, không khỏi thở dài một hơi.

"Trường Tôn đại nhân đừng vội, ta có một chuyện muốn nói cho ngài biết." Lý Khác cười nói.

Trường Tôn Vô Kỵ ngẩn người, trong lòng thầm nghĩ: 'Lý Khác này, đã nắm được những bí mật nào của ta rồi?' Trường Tôn Vô Kỵ trong lòng cũng rõ, bây giờ khí thế của mình đang ở thế yếu.

Cho nên dứt khoát ngậm miệng lại.

Lý Khác tiếp tục: "Bệ hạ, ta có năm nhân chứng muốn đưa lên." Lý Thế Dân: "Chuẩn." Không lâu sau, năm sát thủ ám sát Lý Khác một lần nữa bị đưa lên triều đình.

Trường Tôn Vô Kỵ thấy năm tên sát thủ, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

"Kỳ lạ kỳ lạ, năm người này không phải đã chết rồi sao?" Trường Tôn Vô Kỵ tự nhiên không biết, năm tên sát thủ lại còn sống trên thế giới này.

Cho nên khi Trường Tôn Vô Kỵ thấy họ, trong lòng cũng vô cùng bất an và chấn động.

"Bệ hạ, năm người này là sát thủ ám sát vi thần ngày đó, tình hình ngày đó cũng như người đứng sau chỉ thị, đều có thể để họ nói ra sự thật." Lý Khác mặt đầy bình tĩnh.

Từ khi Lý Khác quyết định lên triều hôm nay, đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhất định phải một lần giết chết Trường Tôn Vô Kỵ.

Rõ ràng, biểu hiện của Lý Khác, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ cũng không ngờ tới.

Lý Thế Dân nói.

Năm tên sát thủ vừa nhìn thấy Lý Thế Dân, sợ đến mức quên cả cha mẹ là ai.

Năm người nhanh chóng kể lại toàn bộ câu chuyện ám sát Lý Khác.

Trọng điểm là nói rõ Trường Tôn Vô Kỵ đã bỏ tiền thuê họ ám sát Lý Khác.

Sự việc vừa bị phơi bày, bá quan cả triều đều im lặng.

Từ lời chứng của năm tên sát thủ, Trường Tôn Vô Kỵ đã bị dồn vào đường cùng, không còn chút đường lui nào nữa.

"Ngô Vương thật không đơn giản, đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, để hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ." "Lần này Trường Tôn Vô Kỵ dù có tài xoay chuyển trời đất, e rằng cũng khó mà lật mình." "Chỉ vì ám sát Ngô Vương, đều là tội chết." "Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại hồ đồ như vậy, lại dám ngang nhiên thuê sát thủ." "Lần này, Trường Tôn Vô Kỵ thật sự xong rồi." "…" Bá quan cả triều đều cho rằng Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn sẽ chết.

Bởi vì bằng chứng từ nhiều phương diện, đều chỉ vào Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng đầu óc nóng lên, đến lúc này, cũng chỉ có thể tự vệ trước.

"Bệ hạ, tiểu nhân có nỗi khổ." Trường Tôn Vô Kỵ quỳ trước mặt Lý Thế Dân.

Bá quan cả triều lần lượt lắc đầu.

Đều cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ quá không biết xấu hổ.

Đã đến nước này, lại còn che đậy.

Rõ ràng là không được rồi.

Lý Thế Dân thất vọng nhìn Trường Tôn Vô Kỵ, đoán rằng Trường Tôn Vô Kỵ sẽ bỏ xe giữ tướng.

Trường Tôn Vô Kỵ lập tức nói: "Bệ hạ, những chuyện như ám sát Ngô Vương tiểu nhân hoàn toàn không biết, nếu tiểu nhân đoán không sai, chắc là do quản gia trong phủ làm, không có chút quan hệ nào với tiểu nhân cả." Trường Tôn Vô Kỵ vừa nói ra lời này.

Bá quan cả triều liên tục lắc đầu, đều cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ quá ác tâm, lúc quan trọng ngay cả quản gia cũng có thể bán đứng?

"Trường Tôn Vô Kỵ này, thật là cùng đường mạt lộ rồi." "Số của Trường Tôn Vô Kỵ đã tận." "Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ cũng sẽ bán đứng người khác để sống tạm." "Thật khiến người ta cạn lời." "…" Lý Thế Dân lại không vội, ngược lại giả vờ như không biết gì: "Hóa ra là vậy, vậy Trường Tôn khanh đã chịu uất ức rồi.

Truyền lệnh của trẫm, triệu quản gia Trường Tôn lên triều." Lý Thế Dân không vội xử lý Trường Tôn Vô Kỵ, là vì duyên cớ của thế gia.

Đương nhiên, Lý Thế Dân cũng muốn xem biểu hiện tiếp theo của Lý Khác.

Nếu chuyện này kết thúc quá nhanh, sẽ không thấy được năng lực ứng biến của Lý Khác.

Nếu chuyện này kết thúc quá nhanh, sẽ không thấy được năng lực ứng biến của Lý Khác.

Lý Thế Dân muốn xem Lý Khác có tiềm lực hay không.

Một bên khác, biết được Lý Khác đi lên triều, ba nàng đều tụ tập ở Ngô Vương phủ.

Ba nàng chính là Lý Anh Ca, Phòng Phụng Châu và Trường Tôn Phinh Đình.

Trường Tôn Phinh Đình nhíu chặt mày, mơ hồ cảm thấy bất an.

Bởi vì vừa rồi Trường Tôn Vô Kỵ cũng bị triệu lên triều.

E rằng, lần này Trường Tôn Vô Kỵ có đi không có về.

Nếu Trường Tôn Vô Kỵ chết, vậy chắc chắn là do Lý Khác làm.

Tâm trạng hiện tại của Trường Tôn Phinh Đình vô cùng phức tạp.

Nàng đã yêu Lý Khác, nhưng Lý Khác lại muốn giết cha nàng.

Loại tình cảm phức tạp này, đã đến mức không thể hòa giải.

Chính vì vậy, Trường Tôn Phinh Đình cảm thấy u uất, mới tìm Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu tâm sự.

"Phinh Đình, nếu Ngô Vương giết chết cha nàng, nàng có hận Ngô Vương không?" Lý Anh Ca hỏi.

Trường Tôn Phinh Đình im lặng.

Người đàn ông nàng yêu nhất là Lý Khác, nàng có thể vì Lý Khác mà từ bỏ tất cả.

Nhưng, Trường Tôn Vô Kỵ là cha nàng, nếu Lý Khác thật sự giết chết Trường Tôn Vô Kỵ, Trường Tôn Phinh Đình cũng không biết sau này nên đối mặt với Lý Khác như thế nào.

Cho nên, nàng im lặng.

Thay vì nói Trường Tôn Phinh Đình không muốn trả lời câu hỏi này, không bằng nói Trường Tôn Phinh Đình không muốn đối mặt với hiện thực.

Nhưng nếu Trường Tôn Vô Kỵ thật sự bị Lý Khác giết chết, Trường Tôn Phinh Đình cả đời này đều không thể cùng Lý Khác đi chung đường.

Bất kể là thế tục, hay đạo hiếu, đều khiến Trường Tôn Phinh Đình không thể ở bên Lý Khác.

Chương 481

Vị thế của Trường Tôn Phinh Đình và Lý Khác hai người.

Trường Tôn Phinh Đình thở dài, rồi nói: "Ta chỉ có thể sống cho hiện tại, chuyện tương lai, sau này hãy nói." Phòng Phụng Châu cũng không muốn đả kích Trường Tôn Phinh Đình, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Lý Khác lựa chọn lên triều hôm nay, nhất định đã chuẩn bị đầy đủ.

Cho nên lần này, Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn không sống nổi.

Tuy Phòng Phụng Châu đã sớm đoán được tương lai của Trường Tôn Phinh Đình và Lý Khác, nhưng nàng vẫn ngậm miệng, không nói một câu thừa thãi. ... ...

Khi quản gia Trường Tôn bị triệu lên triều đình.

Sắc mặt quản gia Trường Tôn đại biến, quỳ trước mặt Lý Thế Dân, nói năng lắp bắp.

Lý Thế Dân hỏi: "Ám sát Ngô Vương, cùng hai mươi mạng trẻ em trong sân vương phủ, có phải đều do một mình ngươi làm?" Lưng quản gia Trường Tôn một trận lạnh lẽo, nghe Lý Thế Dân hỏi như vậy, đại khái đã biết rồi.

Chắc chắn là Trường Tôn Vô Kỵ không còn đường lui, cho nên mới lấy quản gia ra làm lá chắn.

Quản gia Trường Tôn nghiến răng, rồi gật đầu.

Không thể không thừa nhận.

Dù sao một mình mình chết, còn hơn Trường Tôn Vô Kỵ chết.

Lý Thế Dân không khỏi nhìn về phía Lý Khác: "Ngươi thấy sao?"

Lý Khác tự nhiên không đồng ý.

Vụ án hai mươi mạng trẻ em, không phải là chuyện mà một quản gia có thể quyết định được.

Hơn nữa, trong một phủ, Trường Tôn Vô Kỵ lại không biết?

Những chuyện này nếu không có Trường Tôn Vô Kỵ gật đầu, quản gia có thể đi làm sao?

Lý Khác tuyệt đối không thể tha cho Trường Tôn Vô Kỵ, liền nói với Lý Thế Dân: "Bẩm Bệ hạ, vi thần cho rằng, vụ án hai mươi mạng trẻ em trong sân vương phủ, cùng vụ án ám sát nhi thần đều do một mình Trường Tôn Vô Kỵ làm.

Dù sao vi thần và quản gia phủ Trường Tôn vô oan vô cừu, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, tại sao lại muốn giết ta?" Lý Khác một châm thấy máu, trực tiếp đánh vào trọng điểm.

Khiến bá quan cả triều không thể không bội phục năng lực tư duy của Lý Khác.

"Ngô Vương thật lợi hại, đều có thể lật ngược tình thế." "Lần này Trường Tôn Vô Kỵ không còn chiêu nào nữa rồi." "Tư duy logic của Ngô Vương quá lợi hại rồi, xứng đáng là đệ nhất Đại Đường." "Ha ha, ngay cả Trường Tôn Vô Kỵ cũng bị Ngô Vương nắm trong tay mà chơi." "Không hổ là Ngô Vương." "…" Trường Tôn Vô Kỵ không thể biện giải thêm nữa.

Lý Khác đã nói đến mức này, Trường Tôn Vô Kỵ còn có thể nói gì?

Trường Tôn Vô Kỵ dứt khoát quỳ trên đất, trực tiếp nói với Lý Thế Dân: "Bệ hạ, tiểu nhân nhất thời hồ đồ, cầu Bệ hạ tha cho ta một mạng." Lý Khác không ngờ tới.

Không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại trực tiếp nhận tội, còn không

biết xấu hổ cầu xin Lý Thế Dân tha cho.

Lý Thế Dân im lặng.

Lựa chọn mà ông không muốn làm nhất cuối cùng cũng đến.

Trước đây không vội xử tử Trường Tôn Vô Kỵ, là vì nhiều năm trước, Trường Tôn Vô Kỵ từng cứu mạng ông một lần.

Nếu Lý Thế Dân trực tiếp xử tử Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Thế Dân sẽ bị vạn người chửi bới chỉ trích, như vậy, danh tiếng minh quân sẽ không còn.

Lý Thế Dân để duy trì danh tiếng "minh quân", không thể không thỏa hiệp.

Tuy Trường Tôn Vô Kỵ ám sát Lý Khác, giết chết hai mươi đứa trẻ.

Nhưng, những điều này đều không bằng một mạng mà Trường Tôn Vô Kỵ đã cứu ông.

Khiến Lý Thế Dân bắt đầu do dự.

Lý Khác thấy Lý Thế Dân mãi không lên tiếng, biết tình hình có biến.

Phòng Huyền Linh bên cạnh lén nói với Lý Khác một câu: "Trường Tôn Vô Kỵ từng cứu mạng Bệ hạ, cho nên Trường Tôn Vô Kỵ có kim bài miễn tử, đây là nguyên nhân Bệ hạ lần này lần khác tha mạng cho ông ta." Trường Tôn Vô Kỵ cứu Lý Thế Dân một mạng, có kim bài miễn tử!!

Chuyện này, Lý Khác bây giờ mới biết.

Điều này có nghĩa là, bất kể Lý Khác đưa ra bao nhiêu bằng chứng, Trường Tôn Vô Kỵ vẫn có thể dựa vào kim bài miễn tử để thoát nạn.

Lý Khác cũng rõ, một khi Trường Tôn Vô Kỵ thoát nạn, sau này sẽ không còn cơ hội ra tay với Trường Tôn Vô Kỵ nữa.

Lý Khác biết đây là cơ hội cuối cùng để hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ.

Nếu lần này không thành công, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Vì vậy, Lý Khác buộc phải bình tĩnh lại.

Nhưng hễ nghĩ đến việc Trường Tôn Vô Kỵ có miễn tử kim bài, trong lòng hắn lại không thể nào yên được.

Trường Tôn Vô Kỵ có miễn tử kim bài, muốn động đến lão lần nữa sẽ rất khó khăn.

Phải dùng cách gì để triệt tiêu uy lực của miễn tử kim bài đây?

E rằng đây không phải là chuyện một mình Lý Khác có thể làm được.

Lý Khác hiện tại đơn độc một mình, vì Trường Tôn Vô Kỵ có miễn tử kim bài, cũng sẽ không có ai đứng ra ủng hộ hắn.

Lý Khác trực tiếp rút trường kiếm từ tay một thị vệ, sau đó lao về phía Trường Tôn Vô Kỵ.

Tất cả mọi người đều ngây ra nhìn.

Ngay cả Lý Thế Dân cũng bị dọa cho giật mình.

Vì Trường Tôn Vô Kỵ có miễn tử kim bài, mà Lý Khác vẫn cố chấp muốn vung kiếm giết lão, khiến Lý Thế Dân cảm thấy không thể tin nổi.

"Dừng tay!" Sắc mặt Trường Tôn Vô Kỵ trắng bệch, vốn đã bị trọng thương, nếu bị Lý Khác đâm thêm một kiếm nữa, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Lý Khác lao tới, sau đó dừng lại ngay trước mặt Trường Tôn Vô

Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ nuốt nước bọt, nếu vừa rồi Lý Khác không dừng lại, e là lão đã toi mạng rồi.

Trong lòng Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng uất ức, tên Lý Khác này biết rõ lão có miễn tử kim bài mà vẫn cố tình muốn giết.

Chương 482

Thật khiến người ta đau trứng.

“Thật ngại quá, vừa rồi hứng chí nên vung kiếm biểu diễn một chút.

Không biết ngài đánh giá kiếm thuật của ta thế nào?” Lý Khác thản nhiên nói.

Trường Tôn Vô Kỵ sắp khóc đến nơi, rõ ràng là mưu sát, tuyệt đối không thể là biểu diễn.

Ai lại biểu diễn bằng cách cầm kiếm chĩa vào người khác chứ.

Trường Tôn Vô Kỵ cảm thấy lời nói dối của Lý Khác quá mức sơ cấp.

Ngay cả một đứa trẻ ba tuổi cũng không thể bịa ra một lời dối trá nhàm chán như vậy.

“Kiếm thuật của Ngô Vương vô song, tiểu nhân bội phục.” Dưới tình thế bất đắc dĩ, Trường Tôn Vô Kỵ không thể không khen ngợi kiếm thuật của Lý Khác cực tốt.

Đây chính là điểm mạnh của Lý Khác.

Vừa rồi hắn vung kiếm dọa Trường Tôn Vô Kỵ, bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ không dám nói một lời không phải.

Thậm chí còn phải khen kiếm thuật của Lý Khác vô song.

Lý Thế Dân thở dài một hơi, nếu vừa rồi Lý Khác thật sự động thủ với Vô Kỵ, thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

May mà Lý Khác vẫn còn một chút lý trí.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối cũng bị hành động vừa rồi của

Lý Khác dọa cho một phen.

Nếu Lý Khác thật sự giết Vô Kỵ, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

"Ngô Vương, xin đừng manh động." Phòng Huyền Linh nhỏ giọng nói với Lý Khác.

Lý Khác sao lại không biết, vừa rồi hắn chỉ cố ý dọa Trường Tôn Vô Kỵ chứ hoàn toàn không có ý định giết lão.

Lý Khác trả kiếm lại cho thị vệ, sau đó lấy cớ vết thương trên người chưa hoàn toàn hồi phục, cần về nhà tĩnh dưỡng, xin Lý Thế Dân cho về phủ trước.

Lý Thế Dân đương nhiên đồng ý với cách làm này của Lý Khác.

Trên triều đình, người vui nhất chính là Trường Tôn Vô Kỵ.

Dựa vào miễn tử kim bài mà thoát được một kiếp nạn.

Nếu không có miễn tử kim bài, e rằng lão đã chết mấy lần rồi.

Lý Khác trở về Ngô Vương phủ.

Ba nàng nhanh chóng ra nghênh đón.

"Vết thương có đau không?" Lý Anh Ca quan tâm đến vết thương của Lý Khác.

Phòng Phụng Châu thì hỏi: "Trường Tôn Vô Kỵ sao rồi?" Trường Tôn Phinh Đình không nói gì, vì nàng biết hôm nay Lý Khác lên triều là để hạ bệ Trường Tôn Vô Kỵ.

Cho nên nàng dứt khoát im lặng.

Đồng thời, Trường Tôn Phinh Đình cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Nếu Lý Khác thật sự giết Trường Tôn Vô Kỵ, sau này nàng sẽ không qua lại với Lý Khác nữa.

Lý Khác thở dài một hơi, rồi ngồi xuống giường: "Trường Tôn Vô

Kỵ được Hoàng đế tha một mạng, trên người có miễn tử kim bài, ngay cả Hoàng đế cũng không thể lấy mạng lão, huống chi là ta." Lý Khác tỏ vẻ khá thất vọng.

Phòng Phụng Châu lại thở phào nhẹ nhõm, nếu Lý Khác thật sự giết chết Trường Tôn Vô Kỵ, thì Trường Tôn Phinh Đình chắc chắn sẽ đau khổ tột cùng.

Trường Tôn Phinh Đình nghe tin cha mình chưa chết, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Nhưng khi thấy dáng vẻ u uất của Lý Khác, lòng nàng cũng vô cùng buồn bã, nàng cũng không muốn thấy Lý Khác không vui.

Lý Anh Ca lập tức mang đến cho Lý Khác một ít thuốc nước.

Trước khi Lý Khác ra khỏi phủ, Lý Anh Ca đã dặn hạ nhân sắc sẵn.

Chỗ thuốc nước này rất hữu ích cho bệnh nhân bị trọng thương.

Lý Anh Ca cảm thấy lần này Lý Khác đi lại vất vả, cơ thể chắc chắn không khỏe, nên đặc biệt chuẩn bị một ít thuốc nước.

Chỉ cần Lý Khác uống chỗ thuốc này, cơ thể chắc chắn sẽ hồi phục rất nhiều.

Lý Khác vốn không bị thương, nên sẽ không uống thuốc, hắn bảo Lý Anh Ca để thuốc sang một bên.

Đương nhiên, những việc Lý Anh Ca làm cho hắn, hắn đều ghi nhớ trong lòng.

"Trường Tôn Vô Kỵ không chết, tiếp theo ta sẽ gặp phiền phức." Lý Khác chỉ nói một câu đơn giản rồi im lặng.

Trường Tôn Phinh Đình cũng không nói gì, cảm thấy mình ở đây hoàn toàn thừa thãi, vì là con gái của Trường Tôn Vô Kỵ, nàng không

thể thiên vị Lý Khác hay Trường Tôn Vô Kỵ.

Nàng chỉ có thể im lặng.

Phòng Phụng Châu trong chuyện này lại nhìn thấu đáo hơn: "Ngô Vương đừng nản lòng, chuyện hôm nay, Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn đã sợ rồi, sau này sẽ không tìm đến gây phiền phức cho huynh đâu." Trường Tôn Phinh Đình cũng gật đầu lia lịa: "Ta sẽ thuyết phục cha ta, tuyệt đối không để ông ấy làm gì bất lợi cho huynh." Đây là lời duy nhất Trường Tôn Phinh Đình có thể nói.

Lý Khác gật đầu.

Lý Anh Ca thấy Lý Khác về đến giờ vẫn không vui, liền đưa ra đề nghị.

"Trưa nay chúng ta cùng ăn cơm đi, ta và Phụng Châu, Phinh Đình cùng nhau nấu cơm cho huynh ăn, được không?" Phải nói rằng, Lý Anh Ca là người hiểu Lý Khác nhất.

Lý Khác thản nhiên nói một câu: "Thời tiết này ăn lẩu là tuyệt nhất." Lý Anh Ca vội vàng đáp ứng: "Được, ba người chúng ta đi chuẩn bị cho huynh, ta đảm bảo huynh chưa từng ăn lẩu ngon như vậy đâu." Nói xong, Lý Anh Ca liền dẫn hai nàng kia cùng chạy ra bếp sau.

Thời gian này, nàng tiếp xúc với các cô nương ở bếp sau khá thường xuyên, nghe nói còn có ý định kết bái kim lan.

Lý Khác chỉ là không thể như Lý Anh Ca, không đặt chuyện Trường Tôn Vô Kỵ vào lòng.

Hôm nay vốn là cơ hội tốt nhất để giết Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Khác cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng trời không chiều lòng người, ai ngờ trên người Trường Tôn Vô Kỵ lại có một tấm kim bài.

Chỉ cần tấm kim bài đó của Trường Tôn Vô Kỵ vẫn còn, đừng nói là Lý Khác, e rằng ngay cả Lý Thế Dân cũng không dám tự tay giết lão.

Chương 483

“Lãng phí một cơ hội, đáng tiếc, đáng tiếc.” Lý Khác cũng không quá thất vọng.

Chỉ cảm thấy sau này muốn giết Trường Tôn Vô Kỵ, chắc chắn sẽ phiền phức hơn.

Lúc này, quản gia bước vào.

Từ lúc Lý Khác đi thượng triều, quản gia vẫn luôn giám sát phủ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Chỉ cần phủ Trường Tôn Vô Kỵ có chút gió thổi cỏ lay, quản gia sẽ lập tức về báo cáo cho Lý Khác.

“Chủ nhân, ta đã phát hiện một bí mật của Trường Tôn Vô Kỵ.” Sau khi trở về, câu đầu tiên quản gia nói với Lý Khác.

Lý Khác có chút kinh ngạc.

“Nói mau, rốt cuộc là tình hình gì.” Quản gia lập tức trả lời: “Thưa chủ nhân, ta quan sát thấy, hôm nay Trường Tôn Vô Kỵ đã vận chuyển một lượng lớn rương hòm đến một ngôi nhà cũ nát ở ngoại ô.” Lý Khác lập tức hứng thú, vào thời điểm mấu chốt này, Trường Tôn Vô Kỵ đột nhiên vận chuyển một số rương hòm ra ngoại ô, quả thực rất đáng ngờ.

“Có nhớ vị trí cụ thể không?” Lý Khác khá hứng thú.

Bất cứ thứ gì của Trường Tôn Vô Kỵ, Lý Khác đều muốn đoạt lấy.

“Thưa chủ nhân, tiểu nhân đã làm dấu ở nhiều nơi, sẽ không sai đâu, chỉ cần chủ nhân muốn, tiểu nhân bây giờ có thể dẫn ngài đi xem.” Quản gia vốn là người tâm tư cẩn mật, chuyện nhỏ này đương

nhiên ghi tạc trong lòng.

"Đi, xuất phát ngay, lát nữa về ăn lẩu." Lý Khác lên xe ngựa, nhanh chóng rời khỏi Ngô Vương phủ.

Lý Khác và quản gia đến một ngôi nhà cũ nát ở ngoại ô.

Lý Khác hỏi: "Đã tra rõ lai lịch của ngôi nhà cũ nát này chưa?" Quản gia cười nói: "Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân đã tra rõ rồi.

Ngôi nhà cũ nát này là nhà cũ của Trường Tôn Vô Kỵ trước khi làm quan, Trường Tôn Vô Kỵ sinh ra ở đây." Lý Khác cũng cảm thấy kỳ lạ.

Nếu đã là nơi Trường Tôn Vô Kỵ sinh ra, tại sao lão không cho người tu sửa lại ngôi nhà, hoặc xây mới?

Theo lý mà nói, tu sửa nhà cũ cũng có lợi cho phong thủy gia đình Trường Tôn Vô Kỵ.

Hơn nữa, Trường Tôn Vô Kỵ thân là quan lớn, lại đối xử lạnh nhạt với nơi mình sinh ra như vậy, quả thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

"Trường Tôn Vô Kỵ giấu những chiếc rương ở đâu?" Lý Khác hỏi.

Quản gia lập tức gọi ba người nông phu, những người này đều là họ hàng của quản gia, nên đều đáng tin cậy.

Ba người nông phu đã sớm chờ sẵn, chỉ cần quản gia ra lệnh là bắt đầu làm việc.

"Các vị, phiền mọi người lấy ba chiếc rương lớn chôn dưới giếng trời kia lên." Quản gia thản nhiên nói.

"Vâng." Ba người nông phu lập tức phối hợp, có người buộc dây thừng vào người xuống giếng trời, có người ở bên cạnh giếng kéo

dây.

Lý Khác đứng một bên nhìn, không khỏi cảm thấy cả chuyện này vô cùng kỳ quái.

Trường Tôn Vô Kỵ vào lúc này lại ném mười mấy chiếc rương nặng trịch xuống giếng trời ở nhà cũ, trong rương giấu thứ gì?

May mà Lý Khác đã đề phòng một tay, lúc lên triều đã đặc biệt dặn quản gia theo dõi Trường Tôn phủ, nếu không đã không phát hiện ra bí mật này.

Người nông phu nhanh chóng được kéo lên từ giếng trời, nhưng sắc mặt lại trắng bệch.

"Thưa Ngô Vương, dưới giếng trời có mười chiếc rương lớn, mỗi chiếc rương đều nặng vô cùng, nặng không thể tả, không phải ba người chúng tôi có thể mang lên được, chúng tôi phải đi gọi thêm mười người nữa." Lý Khác vừa nghe, hứng thú với những chiếc rương dưới giếng trời càng thêm nồng đậm.

Hắn đoán, mười chiếc rương lớn mà Trường Tôn Vô Kỵ giấu đi, chắc chắn chứa không ít thứ tốt.

"Được, đi nhanh về nhanh, chỉ cần mang toàn bộ số rương lên, ta sẽ trọng thưởng." Lý Khác là người thưởng phạt phân minh.

Ba người nông phu vội vàng bái tạ, sau đó cử một người về thôn, khoảng nửa giờ sau mới quay lại.

Khi người đó quay lại, bên cạnh đã có thêm mười người nông phu khỏe mạnh.

Những người này toàn bộ đều là họ hàng của quản gia.

Quản gia tự nhiên đi ứng phó.

Sau khi đội ngũ chỉnh đốn lại, liền bắt đầu công việc chuyển

rương.

Mười ba người phối hợp ăn ý, nhanh chóng đưa mười chiếc rương lớn từ giếng trời lên.

Những chiếc rương này toàn bộ đều bị khóa, mỗi chiếc đều rất nặng, cần ba người mới khiêng nổi.

Lý Khác mắt tinh, đại khái đã biết bên trong rương là thứ gì.

Hắn cũng không nói nhiều, cho mười ba người nông phu chuẩn bị mười mấy chiếc xe ngựa, đưa mười chiếc rương lớn về phủ.

Lý Khác cố tình để xe ngựa đi qua Trường Tôn phủ.

Và còn muốn mọi người lớn tiếng rêu rao trước mặt Trường Tôn phủ.

"Thật sự muốn làm vậy sao?" Quản gia hỏi Lý Khác.

Lý Khác gật đầu, sau đó nói: "Phải làm cho chuyện này ầm ĩ khắp thành." Quản gia hiểu ý, sau đó liền đi dặn dò những người còn lại.

Mười ba người nông phu lập tức hiểu ra, xe ngựa vừa hay đi qua Trường Tôn phủ.

Thế là, họ đều làm theo lời Lý Khác, bắt đầu lớn tiếng rêu rao.

"Ha ha, hôm nay Ngô Vương thật là may mắn, ở ngoại ô kiếm được mười cái rương lớn." "Ha ha ha, mấy cái rương này nặng trịch, chắc chắn đều là vật quý giá, không chừng đều là bảo bối." "Thật bội phục Ngô Vương, vận may thật không tệ, cũng không biết nhà quỷ xui xẻo nào lại đem đồ quý giá như vậy vứt ở ngoại ô, lại còn để cho Ngô Vương của chúng ta hưởng lợi." "Đó là do Ngô Vương của chúng ta, người tốt có trời phù hộ, vận may của ngài ấy trước giờ đều tốt, ta bội phục nhất." "…" Nhiều nông phu lần lượt tán dương sự may mắn của Lý Khác.

Lúc này, quản gia của Trường Tôn gia đang mở cửa, vốn định ra ngoài mua rau, đột nhiên nghe thấy lời của đám nông phu.

Dọa cho quản gia nhà họ Trường Tôn vội vàng rụt đầu lại, miệng lẩm bẩm: "Không thể nào xui xẻo đến vậy chứ, mười cái rương mới vận chuyển đi hôm qua đã bị Ngô Vương lấy mất rồi?" Đây là đại sự không hay rồi.

Quản gia nhà họ Trường Tôn vội vàng quay về bẩm báo với Trường Tôn Vô Kỵ.

"Lão gia, lão gia, đại sự không hay rồi!" Quản gia vội vàng xông vào phòng ngủ của Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn quản gia, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ, sau đó châm chọc: "Xảy ra chuyện gì mà khiến ngươi hoảng hốt như vậy, thật không ra thể thống gì." Từ sau khi dựa vào miễn tử kim bài thoát một kiếp, lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ cũng trở nên ngông cuồng hơn.

Quản gia nhà họ Trường Tôn lại bị dọa đến mức không dám nói gì.

Trường Tôn Vô Kỵ quả thực tò mò: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói thẳng cho ta biết." Quản gia ấp a ấp úng, cuối cùng mới thốt ra: "Lão gia, mười chiếc rương lớn mà chúng ta vận chuyển đi hôm qua, toàn bộ đều bị Ngô Vương lấy mất rồi." "Cái gì?" Trường Tôn Vô Kỵ vốn đang bình tĩnh, sau khi nghe tin này, cả người sắc mặt trở nên trắng bệch vô cùng.

Chương 484

Thậm chí, có thể thấy toàn thân Trường Tôn Vô Kỵ đang run rẩy.

Cảm giác đó, giống như gặp phải mãnh thú trong rừng sâu.

Quản gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm này của Trường Tôn Vô Kỵ.

"Không thể nào!

Không thể nào!" Trường Tôn Vô Kỵ tự nhiên không thể hiểu nổi, chuyện này làm kín kẽ như vậy, căn bản không có bất kỳ sai sót nào, tại sao lại bị Lý Khác phát hiện.

Trong lòng Trường Tôn Vô Kỵ một trận đau nhói, tức đến mức vết thương lại nứt ra.

Hắn không ngờ Lý Khác lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khiến hắn tức đến mức này.

"Tên Lý Khác này… là khắc tinh của ta sao?" Mỗi lần nghĩ đến đây, Trường Tôn Vô Kỵ đều vô cùng uất ức.

Mỗi lần hắn có thể chiếm thế thượng phong, Lý Khác luôn có cách đè hắn một đầu.

Khiến Trường Tôn Vô Kỵ cảm thấy không còn mặt mũi nào.

"Ai, lão gia, tên Lý Khác này rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Quản gia cũng không hiểu tại sao Lý Khác lại mạnh như vậy, trong chớp mắt đã vận chuyển mười chiếc rương lớn đi.

Phải biết rằng, mười chiếc rương lớn đó, cất giữ những thứ có giá trị nhất của gia tộc họ Trường Tôn.

Cũng khó trách Trường Tôn Vô Kỵ lại đau lòng như vậy.

Nếu là người khác, e rằng đã sớm tìm đến cái chết rồi.

Lý Khác tự nhiên không biết phản ứng của Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác.

Hắn cho người kéo toàn bộ mười chiếc rương lớn về phủ.

Đồng thời cho người đặt toàn bộ số rương này vào trong mật thất, nếu không có mật mã, người khác không thể vào được.

Lý Khác cho quản gia trọng thưởng mười ba người nông phu, bảo quản gia mời họ ăn cơm.

Những người này đều là họ hàng của quản gia, quản gia tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa.

"Tạ ơn Ngô Vương, tiểu nhân nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa." Quản gia làm việc, Lý Khác tự nhiên không cần lo lắng.

Chẳng mấy chốc quản gia liền cùng mười ba người nông phu đi ra ngoài.

Lý Khác thì một mình vào mật thất.

"Trường Tôn Vô Kỵ lại còn khóa mỗi cái rương, trông có vẻ rất chắc chắn, nhưng thực tế chẳng có tác dụng gì." Lý Khác thản nhiên cảm thán một câu, sau đó cầm lấy thanh đại kiếm trên tường.

Ngay sau đó, Lý Khác vung đại kiếm, kiếm khí mạnh mẽ trong nháy mắt đã chém đứt ổ khóa trên rương.

Lý Khác dễ dàng mở chiếc rương lớn ra.

Chỉ thấy, đồ vật bên trong rương khiến Lý Khác kinh ngạc tột độ.

"Mẹ kiếp, tên Trường Tôn Vô Kỵ này thật đủ tham lam, tích trữ nhiều vàng như vậy.

Tiếc thật, bây giờ số vàng này đều là của ta rồi." Trong lòng Lý

Khác thầm nghĩ, chắc chắn Trường Tôn Vô Kỵ sợ rằng buổi sáng lên triều có đi không có về, nên mới chuyển dời toàn bộ tài sản.

Không ngờ hành động này lại làm lợi cho Lý Khác.

Lý Khác bây giờ nhìn mười rương vàng, trong lòng vui sướng khôn xiết.

"Thời gian tới phải đi U Châu, bây giờ đã có kinh phí." Lý Khác đang chuẩn bị chiêu mộ một số nhân tài, nếu không có vốn thì không thể làm được.

Đúng lúc đang cần tiền, số tiền này lại tự tìm đến cửa.

"Ta nên cảm ơn Trường Tôn Vô Kỵ, dù sao cũng đã tặng ta nhiều vàng như vậy." Lý Khác mỉm cười, sau đó liền đi ra khỏi mật thất.

Hắn quay về phòng ngủ của mình.

Lúc này, Lý Anh Ca và hai nàng kia đã nấu xong cơm.

"Đi, cùng đi ăn cơm thôi." Lý Anh Ca bước vào, hai tay nắm lấy tay Lý Khác.

Lý Khác nhanh chóng cùng ba nàng ăn cơm, cả nhóm người Lý Khác tự nhiên vui vẻ hòa thuận.

Nhưng lúc này, Trường Tôn phủ lại là một bầu không khí khác.

Chỉ thấy Trường Tôn Vô Kỵ ôm đầu khóc rống, trong ánh mắt toàn là tuyệt vọng.

"Tên Lý Khác trời đánh kia, lại cướp đi một nửa gia sản của Trường Tôn gia ta, đúng là một tên cường đạo." Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ, miệng không khỏi phun ra một ngụm máu.

Vết thương trên người cũng toàn bộ nứt ra, vô số máu tươi phun ra.

Biểu cảm dữ tợn, nhưng cũng không có cách nào.

Lúc quản gia bước vào cửa, liền thấy cảnh Trường Tôn Vô Kỵ phun máu.

"Lão gia, ngài phải bảo trọng thân thể, vạn lần không được có chuyện gì." Quản gia an ủi.

"Đều là do ngươi bày mưu kế vớ vẩn." Trường Tôn Vô Kỵ khóc không ra nước mắt, nếu không phải quản gia đề nghị chuyển dời tài sản, sao có thể bị Lý Khác chiếm hời?

Tất cả đều là lỗi của quản gia.

Bây giờ quản gia còn dám đứng trước mặt giả vờ như không có gì xảy ra?

Trường Tôn Vô Kỵ sắp bị tức chết rồi.

"Ai…" Trường Tôn Vô Kỵ lúc này cũng đã tuyệt vọng, một nửa tài sản tích lũy cả đời đều bị Lý Khác cướp đi, trong lòng đau khổ không nguôi.

Tim hắn một trận đau nhói, cộng thêm lúc ở đại điện bị Lý Khác đẩy mấy cái, khiến vết thương nứt ra và trở nên trầm trọng hơn.

Dùng thuốc của ngự y, hiệu quả cũng không lớn.

"Phinh Đình đi đâu rồi?" Vào lúc tuyệt vọng nhất trong đời, Trường Tôn Vô Kỵ muốn gặp con gái của mình.

Quản gia lại im lặng.

Chương 485

Vì Trường Tôn Phinh Đình căn bản không có ở Trường Tôn phủ.

Trường Tôn Vô Kỵ cũng đoán được đại khái, chắc chắn Trường Tôn Phinh Đình không ở trong phủ.

"Con bé này, lại đi gặp tên tiểu tử Lý Khác kia rồi… Không ngờ, ngay cả đứa con gái duy nhất cũng bị Lý Khác dụ dỗ đi mất… ta thất bại đến mức nào." Trường Tôn Vô Kỵ nghĩ, vết thương lại càng nứt ra nhanh hơn.

Ngay sau đó, tim một trận đau nhói, lại phun ra một ngụm máu.

"Lão gia, ngài đừng kích động, tôi đi tìm tiểu thư về." Quản gia vội vàng bước ra ngoài, cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ không còn sống được bao lâu nữa.

Trường Tôn Vô Kỵ nhìn quản gia đi xa, lòng buồn bã khôn xiết.

"Ai, cuộc đời ta thật quá thất bại, kẻ khiến ta trở nên thảm hại như vậy, lại là Lý Khác." Trường Tôn Vô Kỵ cũng không ngờ mình tinh thông mưu kế, cuối cùng lại làm lợi cho Lý Khác.

"Có lẽ, Lý Khác mới là người tinh ranh." Trong mắt Trường Tôn Vô Kỵ toàn là tuyệt vọng, nghĩ đến đây, hắn lại phun ra một ngụm máu.

Khác với lúc trước, ngụm máu lần này có màu đen.

Máu đen.

Trường Tôn Vô Kỵ đại khái biết chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra, lúc trốn khỏi vương phủ, vết thương do mũi tên của Lý Khác bắn trúng vẫn chưa lành.

Một sự thật vô cùng đáng sợ.

"Hóa ra thuốc ngự y bôi cho ta, chỉ có thể trị ngoại thương, nội thương lại không thể chữa trị, nội tạng của ta e là đã bắt đầu thối rữa rồi." Trường Tôn Vô Kỵ không ngờ, khi bị Lý Khác bắn một mũi tên, kết cục đã được định sẵn.

Đồng thời, hắn cũng không thể không khâm phục Lý Khác, lại có thể đạt được trình độ cao như vậy trong tiễn thuật.

"Thật là một thiên tài!" Trường Tôn Vô Kỵ tuy bây giờ chưa chết, nhưng cũng biết mình không còn sống được bao lâu, vì nội thương không thể chữa khỏi, đợi đến khi nội tạng thối rữa, cũng sẽ mất đi chức năng sống.

"Sớm biết như vậy, ta đã không nên đối đầu với Lý Khác.

Nếu ta không đối phó với Lý Khác, có lẽ đã không có những chuyện sau này." Trường Tôn Vô Kỵ thật sự hối hận rồi.

Tiếc là tỉnh ngộ quá muộn.

Lúc này, Trường Tôn Phinh Đình bị quản gia đưa về.

"Cha, cha không sao chứ." Trường Tôn Phinh Đình ngồi bên giường, nhìn sắc mặt trắng bệch của Trường Tôn Vô Kỵ, không khỏi lộ ra vẻ mặt đau khổ.

"Hôm nay con đã đi đâu?" Trường Tôn Vô Kỵ cố ý hỏi một câu.

Trường Tôn Phinh Đình thành thật trả lời, kể hết chuyện đến phủ Lý Khác.

Trường Tôn Vô Kỵ dùng tay ôm ngực, tức đến mức tim đau nhói.

Hôm nay ở đại điện suýt nữa bị Lý Khác giết chết, nếu không có miễn tử kim bài, e rằng bây giờ đã biến thành một cỗ thi thể.

Con gái của mình, lại ở bên cạnh Lý Khác.

Sao có thể không khiến Trường Tôn Vô Kỵ tức giận!

Nhưng Trường Tôn Vô Kỵ đều nhịn xuống, nghiến răng, chôn giấu mọi chuyện trong lòng.

“Cha, cha không sao chứ.” Trường Tôn Phinh Đình hỏi.

Trường Tôn Vô Kỵ nói một câu: “Ta không sao.” Trường Tôn Phinh Đình thấy Trường Tôn Vô Kỵ dùng tay ôm vết thương, cũng biết trên người Trường Tôn Vô Kỵ có trọng thương.

Vết thương này ở gần tim.

Trường Tôn Phinh Đình qua lại với Lý Khác và mọi người đã quen, cũng nghe được chuyện án mạng hai mươi đứa trẻ ở thành Trường An.

Lý Khác cũng nói, ngày đó một mũi tên bắn trúng gần tim của hung thủ.

Nghĩ đến đây, Trường Tôn Phinh Đình có chút không thể chấp nhận được.

Nàng có thể chấp nhận Trường Tôn Vô Kỵ vì lợi ích mà đối phó với Lý Khác.

Nhưng không thể chấp nhận, Trường Tôn Vô Kỵ đã sát hại hai mươi đứa trẻ.

Những đứa trẻ đó đều vô tội, đều là những sinh mệnh sống, sao ông ta có thể ra tay được?

Trường Tôn Phinh Đình tuy không nói ra, nhưng trong lòng, cái nhìn về Trường Tôn Vô Kỵ đã hoàn toàn thay đổi.

Thậm chí từ khoảnh khắc này, nàng không thừa nhận Trường Tôn Vô Kỵ là cha mình.

Trường Tôn Phinh Đình không thể chấp nhận, Trường Tôn Vô Kỵ

chính là hung thủ sát hại hai mươi đứa trẻ.

Nhưng, nàng vẫn luôn nhẫn nhịn, không hề nói ra chân tướng… Lý Khác tiếp tục "dưỡng thương".

Lý Anh Ca trong nhà có việc nên đã về trước.

Chỉ còn lại Phòng Phụng Châu chăm sóc Lý Khác.

"Đừng giả vờ nữa, ở đây chỉ còn lại hai chúng ta." Phòng Phụng Châu lạnh lùng nói.

Lý Khác ngẩn người, suýt quên mất Phòng Phụng Châu biết hắn không bị thương.

"Biết rõ ta không bị thương, lại cố ý ở lại chăm sóc ta.

Hì hì…" Lý Khác nói lấp lửng.

Phòng Phụng Châu bị Lý Khác nói cho mặt đỏ bừng.

Nàng cảm thấy Lý Khác quá đáng ghét, mỗi một câu nói đều khiến người ta cảm thấy toàn thân khó chịu.

"Nói đi, có phải có chuyện muốn tìm ta không." Lý Khác tự nhiên nhìn ra được chút tâm tư của Phòng Phụng Châu.

Người phụ nữ mạnh mẽ này, nếu không có chuyện gì, chắc chắn sẽ không ở lại.

Lý Khác thản nhiên nói một câu: "Có gì cứ nói thẳng đi." Phòng Phụng Châu cảm thấy Lý Khác quả thực có chút thông minh, chuyện dù không cần nói, Lý Khác cũng có thể đoán được.

"Vũ Điệp Võng thu thập được tình báo, bên U Châu sắp có đại loạn…" Phòng Phụng Châu thản nhiên nói.

Chương 486

Lý Khác im lặng.

Hắn vừa quyết định đi U Châu, U Châu liền xảy ra chuyện.

Tuyệt đối không phải là trùng hợp.

"Chuyện gì vậy?" Lý Khác cũng có chút hứng thú.

Phòng Phụng Châu nói: "Cụ thể không rõ, cần đợi tình báo của Vũ Điệp Võng tối nay.

Đợi ta nhận được tình báo, ta sẽ thông báo cho huynh ngay lập tức." Lý Khác hỏi: "Muộn như vậy, tối nay nàng ở lại qua đêm đi…" "Ngô Vương phủ có nhiều phòng như vậy, nàng có thể tùy tiện chọn một phòng." Lý Khác sợ Phòng Phụng Châu hiểu lầm, thế là thêm vào một câu phía sau.

Phòng Phụng Châu nghe xong cũng đỏ mặt tía tai.

Nhưng nàng không có ý định ở lại qua đêm, nàng có một chuyện muốn hỏi Lý Khác: "Vũ Điệp Võng hôm nay thu được một tin tình báo kinh người, nghe nói huynh ở nhà cũ của Trường Tôn Vô Kỵ tìm được mười rương đồ nặng trịch." Lý Khác sững sờ, thật không ngờ tin tức của Vũ Điệp Võng của Phòng Phụng Châu lại nhanh như vậy.

Nhanh đến mức đã truyền đến tai Phòng Phụng Châu rồi.

Sau đó Lý Khác nghĩ lại, lúc đi qua Trường Tôn phủ đã lớn tiếng rêu rao, tin tức chắc chắn đã nhanh chóng truyền ra ngoài.

Vì vậy Phòng Phụng Châu biết chuyện này cũng là bình thường.

"Ồ, nàng đoán xem bên trong rương là gì." Lý Khác nói.

Phòng Phụng Châu lắc đầu, nếu có thể đoán được, nàng đã không

ở lại đây rồi.

"Hay là, ta dẫn nàng đi xem một chút?" Lý Khác không hề sợ Phòng Phụng Châu, mật thất bị Phòng Phụng Châu biết cũng không sao, dù sao không có mật mã của Lý Khác cũng không mở được.

"Được thôi." Phòng Phụng Châu lập tức đồng ý.

Sau đó, Lý Khác liền dẫn Phòng Phụng Châu vào mật thất.

Phòng Phụng Châu bị sự khéo léo của mật thất làm cho kinh ngạc.

"Mật thất này thiết kế vô cùng khéo léo, là ai thiết kế vậy?" Phòng Phụng Châu hỏi một câu.

"Trừ việc thi công, những thứ còn lại đều do ta tự tay thiết kế." Lý Khác nói thẳng.

Điều này khiến Phòng Phụng Châu sáng mắt lên, không ngờ Lý Khác có bản lĩnh như vậy, ngay cả mật thất cũng có thể thiết kế ra, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Nghe đến đây, Phòng Phụng Châu vội vàng giơ ngón tay cái với Lý Khác: "Ngô Vương thật đa tài đa nghệ." "Không có gì, tùy tiện làm một chút là được rồi." Lý Khác không phải đang khoe khoang, ở kiếp trước hắn thường xem bản vẽ thiết kế kiến trúc trên mạng.

Lúc rảnh rỗi, hắn thường vẽ bản thiết kế trên mạng, lâu dần cũng biết làm.

Nhưng Phòng Phụng Châu thì khác, là người thời Đường, tự nhiên không biết hậu thế có thứ gọi là máy tính và internet.

Càng không biết trên mạng có thể tải bản thiết kế.

Ở thời Đường, thiết kế kiến trúc không chỉ là một môn kỹ thuật không truyền ra ngoài, mà thường là kỹ thuật gia truyền của một gia tộc, người ngoài đừng mong học được.

Lý Khác vừa nói, tùy tiện làm một chút là có thể vẽ bản thiết kế và xây dựng mật thất, bản lĩnh như vậy quả là tuyệt vời, hoàn toàn chinh phục được Phòng Phụng Châu.

Nàng không ngờ Lý Khác không chỉ có một mặt ngang ngược, mà còn có một mặt đa tài đa nghệ, nàng đối với Lý Khác còn chưa hiểu rõ lắm.

Bây giờ Phòng Phụng Châu đối với Lý Khác đã nảy sinh một loại tình cảm ngưỡng mộ.

Tuy rằng yếu ớt, nhưng đôi mắt nàng đã không thể rời khỏi người Lý Khác.

Lý Khác bước vào mật thất, trước mắt bày ra mười chiếc rương lớn.

Lý Khác tiến lên, sau đó mở một trong những chiếc rương.

Ngay lập tức, ánh vàng liền từ trong rương phát ra.

Phòng Phụng Châu ngây người nhìn.

Nàng mới biết, bên trong những chiếc rương này lại là vàng.

Mười rương vàng, ước chừng là tài sản tích cóp cả nửa đời người của Trường Tôn Vô Kỵ, bây giờ toàn bộ đều là của Lý Khác.

Phòng Phụng Châu có chút ngưỡng mộ Lý Khác.

Lý Khác lại nói: "Vừa rồi nàng nói U Châu sắp có đại nạn, nếu thật sự xảy ra, lúc đó số vàng này sẽ có ích." Quyết định này của Lý Khác khiến Phòng Phụng Châu cảm thấy không nói nên lời.

Phòng Phụng Châu không ngờ, Lý Khác nhặt được mười rương vàng lại không tự mình độc chiếm, mà lại nghĩ đến việc giúp U Châu vượt qua khó khăn.

Hóa ra Ngô Vương là một người chính nghĩa!

Cảm tình của Phòng Phụng Châu đối với Lý Khác càng thêm mạnh mẽ, nàng cảm thấy Lý Khác vừa chính vừa tà, vô cùng có cảm giác thần bí, rất hấp dẫn.

"Đồ cũng đã xem xong rồi, chúng ta về thôi." Lý Khác liền dẫn Phòng Phụng Châu ra khỏi mật thất, sau đó đóng cửa lại.

Sau khi cho Phòng Phụng Châu xem xong mười rương vàng, Lý Khác liền quay về phòng ngủ.

Phòng Phụng Châu cũng không tiếp tục truy hỏi, biết được chân tướng, ngược lại càng thêm bội phục Lý Khác.

"Tiếp theo huynh định thế nào, Trường Tôn Vô Kỵ chưa chết, tiếp theo chắc chắn sẽ báo thù." Phòng Phụng Châu là một người phụ nữ thông minh.

Nàng biết Trường Tôn Vô Kỵ liên tiếp thất bại, chắc chắn sẽ tìm Lý Khác báo thù.

Nàng tin rằng tình cảnh tiếp theo của Lý Khác sẽ vô cùng nguy hiểm.

"Nàng cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ sẽ báo thù ta sao?" Lý Khác thản nhiên nói.

Lời nói cử chỉ lại càng toát lên một vẻ tự tin.

Điều này khiến Phòng Phụng Châu cảm thấy không thoải mái, vì nàng cảm thấy Trường Tôn Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua, ngược lại sẽ càng trở nên ngông cuồng hơn.

Chỉ là, nàng không ngờ Lý Khác lại bình tĩnh như vậy, dường như không coi Trường Tôn Vô Kỵ ra gì.

"Chuyện này nàng không cần lo lắng." Lý Khác đã sớm có kế hoạch đối phó với Trường Tôn Vô Kỵ.

Vì vậy mới có thể ung dung bình tĩnh như vậy.

Phòng Phụng Châu cảm thấy không thể tin nổi, vì các biểu hiện của Lý Khác quá bất ngờ.

Chương 487

“Nàng không cần lo lắng.” Lý Khác chỉ nói một câu.

Nhưng nỗi lo trong lòng Phòng Phụng Châu vẫn không thể giải trừ.

Trong lòng vẫn luôn lo lắng cho an nguy của Lý Khác, sợ Lý Khác bị Trường Tôn Vô Kỵ báo thù.

Sau đó, nữ quản gia của Phòng phủ đến đón Phòng Phụng Châu về.

Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu về nhà xong, liền quay về phòng ngủ.

Lý Khác mặc y phục dạ hành, mang theo cung tên liền xuất phát.

Chẳng mấy chốc đã đến trên mái nhà của Trường Tôn phủ.

Không thể không chê bai an ninh của Trường Tôn phủ, toàn là một đám vô dụng.

Lý Khác đứng trên mái nhà, vẫn không có ai phát hiện.

Lý Khác vẫn luôn nhìn chằm chằm vào phòng của Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn phát hiện Trường Tôn Vô Kỵ vẫn luôn ở trong phòng, không hề ra ngoài.

Xem ra, thương thế của Trường Tôn Vô Kỵ quả thực nghiêm trọng.

Cộng thêm việc Lý Khác ở đại điện đã đẩy Trường Tôn Vô Kỵ mấy cái, cũng khiến vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ hoàn toàn xấu đi.

E rằng vết thương của Trường Tôn Vô Kỵ bây giờ đã hoàn toàn thối rữa.

"Trúng một mũi tên của ta, sao có thể bình an vô sự, có miễn tử kim bài thì đã sao?" Lý Khác bề ngoài ung dung bình tĩnh, thực tế cũng là một người có lòng tự trọng cực cao.

Tuy rằng ở đại điện, không thể đặt Trường Tôn Vô Kỵ vào chỗ chết.

Nhưng trên mái nhà này, không có Lý Thế Dân, không có tất cả, Lý Khác có thể không kiêng dè mà hành động.

"Để ta tiễn ngươi một đoạn đường." Lý Khác rút ra một mũi tên sắt, trên đầu mũi tên còn bôi độc dược khủng khiếp.

Để tránh sau này bị phát hiện, Lý Khác cũng đã xử lý mũi tên sắt này, là loại tên sắt thông thường nhất ở các tiệm vũ khí, nơi nào cũng có thể mua được.

Vì vậy, Lý Khác căn bản không sợ bị người ta tra ra.

Sau khi Lý Khác lắp tên xong, liền tìm một góc độ rất tốt.

Từ góc độ này, có thể nhìn thấy vị trí ngực của Trường Tôn Vô Kỵ.

Vị trí này, chính là hồng tâm tốt nhất.

Khoảng cách có hơi xa, nhưng đối với một người có tiễn pháp cấp tối đa như Lý Khác, hoàn toàn không thành vấn đề.

"Tạm biệt." Lý Khác thản nhiên nói một câu.

Lời vừa dứt, mũi tên sắt vèo một tiếng bay ra.

Khi ma sát với không khí, tốc độ nhanh đến mức tóe ra tia lửa.

Mũi tên sắt chính xác không sai lệch đâm vào ngực Trường Tôn

Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ trợn trừng hai mắt, làm sao lão có thể ngờ được, mũi tên sắt lại bắn trúng vào vết thương cũ.

Vết thương mới cộng thêm vết thương cũ khiến lão đau đớn đến cực điểm.

Tiếc là, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Trường Tôn Vô Kỵ còn chưa kịp la lên một tiếng, đã mất mạng, hoàn toàn chết đi.

Có thể khẳng định, vào khoảnh khắc chết đi, Trường Tôn Vô Kỵ vô cùng đau khổ.

Vết thương mới cũ cùng lúc bộc phát, cảm giác đau thấu xương tủy đó, e rằng không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để hình dung.

Lý Khác không còn cảm nhận được hơi thở của Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn cũng không vội rời đi, ở trên mái nhà nán lại mười phút, đến khi xác nhận Trường Tôn Vô Kỵ không còn động tĩnh gì nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Khác không dừng tay ở đó.

Sau khi giải quyết Trường Tôn Vô Kỵ, hắn phải giải quyết một người khác.

Người này không chết, trong lòng Lý Khác cũng không thoải mái.

Thế là, Lý Khác lại kéo ra một mũi tên, sau đó nhắm vào phòng của quản gia nhà họ Trường Tôn.

Lý Khác từ hơi thở có thể phán đoán được vị trí của quản gia.

“Được rồi, chủ tớ hai người cũng nên đi gặp nhau rồi.” Lý Khác

không nói hai lời, lại một mũi tên bắn ra.

Chỉ nghe vèo một tiếng, sau đó quản gia nhà họ Trường Tôn từ đó không còn hơi thở.

Lý Khác tin rằng tiễn pháp đỉnh cấp của mình tuyệt đối sẽ không có sai sót.

Bây giờ Trường Tôn Vô Kỵ và quản gia của lão đã lên đường rồi.

"Không phải lỗi của ngươi, là lỗi của thời đại này." Lý Khác thản nhiên cảm thán một câu, sau đó mới về phủ.

Thay một bộ đồ khác, mới lên giường đi ngủ.

Đêm nay ngủ một giấc, ngủ vô cùng an ổn và yên tâm.

Trong mơ hắn còn thấy Trường Tôn Vô Kỵ và quản gia không ngừng dập đầu nhận lỗi trong mơ, tiếc là cuối cùng Lý Khác không tha thứ cho hai người.

Ngày thứ hai, tin tức Trường Tôn Vô Kỵ chết lan truyền khắp thành Trường An.

Tin tức này nhanh chóng truyền đến tai Lý Thế Dân.

"Cái gì!" Lý Thế Dân biết được tin này, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vô cùng đau buồn.

Chương 488

Dù sao Trường Tôn Vô Kỵ cũng đã cứu mạng mình một lần, dù là về ân hay về nghĩa, Lý Thế Dân đều phải tỏ ra vẻ một minh quân mất đi ái thần.

Trong lòng ông cũng đoán chuyện này là do Lý Khác làm.

"Bệ hạ!

Trường Tôn Hoàng hậu cầu kiến!" Lúc này Vương công công ngoài cửa hô lớn.

Lý Thế Dân trong lòng không khỏi giật mình, Trường Tôn Hoàng hậu chắc chắn là vì chuyện của ca ca mình.

Ai!

Lý Thế Dân không khỏi thở dài, "Tuyên!" "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!" Trường Tôn Hoàng hậu cài trâm triêu dương ngũ phượng quải châu, hành lễ với Lý Thế Dân.

"Bình thân đi!" Lý Thế Dân lo lắng nói, "Quan Âm Tỳ muộn như vậy tìm trẫm có chuyện gì không?" Trường Tôn Hoàng hậu nhìn Lý Thế Dân một lúc, cuối cùng sau một hồi lâu mới mở lời: "Chuyện của ca ca ta?" Tuy Trường Tôn Hoàng hậu ở hậu cung, nhưng chuyện ca ca xảy ra cũng có người báo cho bà.

Ai!

Lý Thế Dân thở dài, chuyện này vốn không thể giấu được, "Trường Tôn ái khanh bị thích khách…" Lý Thế Dân tuy đoán là Lý Khác nhưng lại không thể xác định, nên cũng không nói dối.

"Chuyện ở buổi chầu sớm?" Trường Tôn Hoàng hậu lại mở lời hỏi.

“Chuyện ở buổi chầu sớm là do Lý Khác,” Lý Thế Dân biết Quan Âm Tỳ hiểu chuyện buổi chầu sớm, nhưng những việc Trường Tôn Vô Kỵ đã làm thực sự quá đáng.

“Ngô Vương Lý Khác?” Trường Tôn Hoàng hậu biết lần này tìm Lý Nhị ca cũng vô ích, có lẽ chuyện ở buổi chầu sớm cũng là do Lý Thế Dân ngầm cho phép Ngô Vương Lý Khác làm.

Vì vậy, Trường Tôn Hoàng hậu đã hiểu, quân muốn thần tử, thần không thể không tử.

Một lúc sau, “Bệ hạ nghỉ ngơi sớm!

Thần thiếp cáo lui!” Trường Tôn Hoàng hậu nói xong liền rời khỏi Thái Cực Cung.

Đợi Trường Tôn Hoàng hậu rời đi, Lý Thế Dân lại không có tâm trạng làm việc, “Người đâu, đưa Lý Khác đến!

Lại cho ngự thiện phòng chuẩn bị một phần canh,” Lý Thế Dân dặn dò.

Vương công công ngoài cửa lập tức đáp một tiếng, sau đó dặn người đi xuống bí mật đưa Lý Khác đến Thái Cực Cung.

Ngô Vương phủ… Lý Khác đang chuẩn bị thổi đèn đi ngủ thì đột nhiên có người gõ cửa phòng.

Lý Khác sững sờ, đêm hôm khuya khoắt ai lại đến?

Chẳng lẽ chuyện vừa rồi có người nhìn thấy?

“Ai vậy?” Lý Khác hỏi hạ nhân.

“Thưa Ngô Vương!

Người trong cung.” Người trong cung?

Đêm hôm khuya khoắt có thể để người trong cung ra vào, cũng chỉ

có Lý Thế Dân.

Cái gì đến cũng sẽ đến, Lý Khác không khỏi thầm nghĩ, đồng thời cho người sắp xếp ở đại sảnh, còn mình thì mặc quần áo chỉnh tề chuẩn bị gặp mặt.

"Ngô Vương!" Lý Khác vừa đến đại sảnh đã nghe thấy một giọng nói thé thé, nhìn quả thực là người trong cung.

"Công công, đêm khuya bái phỏng có việc gì vậy?" Lý Khác ngồi vào ghế chủ vị rồi hỏi công công.

"Thưa Ngô Vương, Bệ hạ có lệnh triệu kiến!

Xin mời theo thần đến Thái Cực Cung!" Lưu công công nói ra mục đích của chuyến đi này.

Lý Khác đã sớm đoán được, nếu không cũng sẽ không mặc đồ chỉnh tề, "Mời công công dẫn đường!" Ngô Vương phủ cách hoàng cung có một khoảng cách, hai chiếc kiệu lắc lư đi về phía hoàng cung.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lưu công công đưa Lý Khác xuất hiện ở cửa hông hoàng cung, Lý Khác vén rèm lên nhìn, xem ra lần này là hội kiến bí mật.

Do trong hoàng cung ngoài Hoàng thượng ra những người khác không được sử dụng kiệu, nên sau khi đến cửa hông, Lưu công công đưa Lý Khác đi bộ đến Thái Cực Cung.

Trên đường đi Lý Khác và Lưu công công tán gẫu vài câu, Lưu công công đối với chuyện trong triều cũng biết không ít, nên đối với những việc Lý Khác đã làm, Lưu công công tỏ ra kính phục.

Một lát sau, Lưu công công đưa Lý Khác cuối cùng đã đến Thái Cực Cung, "Vương công công, Ngô Vương đến!" Lưu công công đứng ngoài cung hô vào, Thái Cực Cung là nơi Lý Thế Dân làm việc, bình thường ngoài thái giám thân cận của Lý Thế Dân là Vương công

công, Vương Đức ra, rất ít thái giám có thể ở bên trong.

"Tuyên!" Một giọng nói thé thé đặc trưng của thái giám từ bên trong vang lên.

"Ngô Vương mời vào!" Lưu công công lùi lại vài bước rồi nói với Lý Khác.

Để xem Lý Nhị ca giở trò gì, sau đó Lý Khác tiến vào cung, vào cửa có một vị công công lớn tuổi đứng ở cửa, "Tham kiến Ngô Vương, Bệ hạ đã đợi lâu, mời vào!" Chắc là thái giám thân cận của Lý Nhị ca rồi, Lý Khác gật đầu.

"Bệ hạ!

Ngô Vương Lý Khác đến!" Vương công công đưa Lý Khác vào đại sảnh, chỉ thấy Lý Thế Dân đang ngồi sau bàn làm việc, hai ngọn đèn dầu đặt trên bàn, Vương công công nói xong liền lui xuống.

"Thần, tham kiến Bệ hạ!" Chỉ còn lại một mình Lý Khác trong đại sảnh.

Lý Thế Dân không trả lời, Lý Khác cứ thế cúi lưng, Lý Nhị ca giở trò gì vậy?

Một lúc sau, Lý Thế Dân vẫn không cho Lý Khác bình thân, thể lực của Lý Khác có tốt đến mấy cũng không chịu nổi như vậy.

Một lúc lâu!

Lý Khác sắp không chịu nổi nữa, Lý Thế Dân mới mở lời: "Ngô Vương, có biết tội không?" Lý Khác trong lòng kinh ngạc, chắc chắn Hoàng thượng đã biết chuyện tối nay, "Thần không biết tội!" Dưới gầm trời này đều là của Lý Thế Dân, chuyện xảy ra ở đâu ông ta cũng là người biết đầu tiên.

Nhưng Lý Khác là người thế nào, là nhân vật đỗi trời đỗi đất, lúc

này gặp phải chuyện bất công, Lý Khác chắc chắn sẽ phải phản bác một phen.

"Phóng túng!" Lý Thế Dân giận dữ nói, "Bị thương rồi?

Vừa rồi cúi lưng khó chịu lắm phải không?

Ta thấy ngươi giả vờ bị thương thì có!

Có biết tội khi quân không?" Lý Thế Dân giận dữ nói, một luồng thiên uy không tự chủ được từ trên người Lý Thế Dân tỏa ra.

Lý Khác thầm mắng một tiếng, hóa ra vẫn không cho mình đứng dậy là vì chuyện này, Lý Khác im lặng.

"Thần mấy ngày trước quả thực bị thương, nhưng thể chất của thần tốt, hồi phục nhanh," Lý Khác đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Chương 489

Phụt!

Vương công công đang ở trong bóng tối không khỏi bật cười một tiếng, Ngô Vương cũng thật là.

Lý Thế Dân cũng bị lời của Lý Khác làm cho nghẹn họng, Lý Khác đã nói như vậy rồi chẳng lẽ lại bắt người ta phải có thương tích.

Sau đó Lý Thế Dân giọng điệu thay đổi.

"Ngươi có biết tội thích sát trọng thần triều đình là tội gì không?" Lý Thế Dân là một đại minh quân, tuy cũng muốn trừ khử Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng cũng không thể lén lút làm như Lý Khác, thiên tử phạm pháp cùng tội với dân thường.

"Thần không biết!" Lý Khác phản bác, đồ hố người, không phải ngay từ đầu là ngươi bảo ta đối phó với Trường Tôn Vô Kỵ sao?

Bây giờ ta giúp ngươi giải quyết rồi lại qua cầu rút ván.

"Sắp đến mùa đông, người Đột Quyết bên ngoài U Châu đang tập hợp binh mã chuẩn bị tiến công U Châu!" Đột nhiên Lý Thế Dân nói một câu như vậy, Lý Khác nhất thời không hiểu ý của Lý Nhị ca!

Nhưng người Đột Quyết thì Lý Khác biết, theo những gì học được từ môn lịch sử ở kiếp trước, mỗi mùa đông người Đột Quyết sẽ tập hợp binh mã đi cướp đoạt thực phẩm, vì người Đột Quyết không trồng trọt, một mùa đông qua đi, thực phẩm tự nhiên không đủ.

Không đủ thì làm sao?

Chỉ có thể đi cướp, cướp của Đại Đường, mục tiêu là U Châu ở phương Bắc.

“Trẫm mệnh cho ngươi làm Trấn Bắc Đại Nguyên Soái, đến U Châu đuổi người Đột Quyết ra ngoài!” Lời nói thay đổi, Lý Thế Dân nói với Lý Khác.

Lý Khác nghe xong trước tiên sững sờ!

Tình huống gì đây?

“Không nhận chỉ?” Đột nhiên Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn Lý Khác nghiêm túc nói, nhìn vẻ mặt đó của Lý Thế Dân, Lý Khác biết quân vô hí ngôn.

“Thần không nhận, thần không biết cầm quân đánh trận, thần không đi!” Lý Khác lập tức từ chối thánh chỉ của Lý Nhị ca, ở lại thành Trường An không thoải mái sao, lại phải đi đến nơi khỉ ho cò gáy.

“Phóng túng!

Ngươi có biết tội kháng chỉ là tội gì không?

Có muốn tru di cửu tộc không?” Lý Thế Dân giận dữ nói.

“Tru thì tru, có bản lĩnh thì tru luôn cả ta đi.” Lý Khác phản bác.

Lý Thế Dân không khỏi nghĩ đến việc Lý Khác cũng là người nhà mình… “Ngươi có lý do gì, trẫm không quan tâm, ngươi không đi, ở thành Trường An trẫm cũng không để ngươi yên.” Lý Thế Dân tuy không cãi lại được Lý Khác, nhưng ai bảo ông ta là lớn nhất.

Nên Lý Khác không đi cũng phải đi, nhìn vẻ mặt vô lại của Lý Thế Dân, Lý Khác nhất thời cũng không biết làm sao.

Thôi được!

“Thần nhận chỉ!

Nhất định sẽ đuổi người Đột Quyết ra khỏi U Châu!” Tuy không biết tại sao Lý Thế Dân lại muốn mình đi U Châu, nhưng Lý Khác

phải nhận mệnh lệnh này của Lý Nhị ca.

"Lui xuống đi!" Lý Thế Dân phất phất tay.

"Vâng!" Lý Khác cũng không biểu cảm gì đáp lại, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

Hắn đã biết, tất cả mọi chuyện đều biết, Lý Thế Dân sau khi lợi dụng xong sẽ đày mình ra biên giới.

Đều nói đế vương vô tình, xem ra không sai chút nào.

Đợi Lý Khác đi rồi, Lý Thế Dân mới ngẩng đầu, không phải trẫm vô tình, trẫm cũng là vì bảo vệ ngươi, giết Trường Tôn Vô Kỵ, người trong thiên hạ đều có thể đoán ra là ngươi.

Thân là Ngô Vương lại không có một chút thế lực, chỉ dựa vào danh tiếng Ngô Vương đó không thể đè ép được những thế gia kia.

"Người đâu!

Theo ta đến Văn Đức Cung," Văn Đức Cung là nơi ở của Trường Tôn Hoàng hậu.

Lý Khác vừa ra khỏi hoàng cung không khỏi chửi ầm lên, "**********" Dùng xong lão tử rồi lại ném ta ra biên giới, Lý Nhị ca cũng thật là ác!

Biên giới thì biên giới!

Lão tử đến U Châu làm thế ngoại vương gia của ta.

Đứng ở góc độ của Lý Khác, tự nhiên không biết những việc Lý Thế Dân làm là vì hắn, tuy Lý Thế Dân có tư tâm, nhưng cũng là để bảo vệ Ngô Vương nhiều hơn, không phải vì sợ Lý Khác sẽ trở thành Trường Tôn Vô Kỵ tiếp theo mới cho hắn đi biên giới.

Lý Khác mặt mày khó chịu trở về Ngô Vương phủ, hạ nhân nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Lý Khác, lần đầu tiên thấy Lý Khác tức

giận như vậy.

"Vương gia!" Lúc này quản gia gọi Lý Khác một tiếng.

Lúc này Lý Khác đang nổi giận, đột nhiên phải đi U Châu cũng phải chuẩn bị đồ đạc, nên liền nói với quản gia: "Ngày mai đi mua thêm một ít quần áo mùa đông, phải dày!" Nói xong Lý Khác liền về phòng mình, tuy càng nghĩ càng tức, nhưng việc cần làm vẫn phải làm, về U Châu hắn biết cũng không nhiều.

Ai, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Một bên khác, Lý Thế Dân mang theo canh bổ của ngự thiện phòng đến cung của Trường Tôn Hoàng hậu, "Bệ hạ đến!" Vương công công dùng giọng thé thé hét lên một tiếng.

"Thần thiếp tham kiến Bệ hạ!" Trường Tôn Hoàng hậu hành lễ với Lý Thế Dân.

"Bình thân đi." "Quan Âm Tỳ, ta cho ngự thiện phòng làm ít canh, nếm thử đi!" Nếu trong hậu cung phải nói Lý Thế Dân thích ai nhất, thì đó là Trường Tôn Hoàng hậu.

"Vâng, thần thiếp tạ Bệ hạ," Rõ ràng Trường Tôn Hoàng hậu đối với việc Lý Thế Dân không quan tâm đến chuyện của ca ca Trường Tôn Vô Kỵ có chút oán khí.

"Ai, ta đã dặn dò xuống dưới, nhất định sẽ tìm ra hung thủ thích sát Trường Tôn ái khanh," Lý Thế Dân ôm Trường Tôn Hoàng hậu an ủi.

"Ngày mai buổi chầu sớm ta sẽ cho Lý Khác chuẩn bị đồ đạc đi U Châu!" Lý Thế Dân đem những lời nói với Lý Khác buổi tối kể cho Trường Tôn Hoàng hậu.

"Bệ hạ không được, hậu cung không hỏi chuyện triều chính, xin Bệ hạ đừng nói chuyện triều chính." Hậu cung không quản chuyện

triều chính, ngay cả nghe ngóng cũng không được.

"Được, vậy trẫm không nói nữa, người đâu, mang canh lên." "Quan Âm Tỳ nếm thử đi," Lý Thế Dân tự mình đút cho Trường Tôn Hoàng hậu.

Một đêm không có gì để nói.

Lý Khác sáng sớm đã dậy, trang điểm cẩn thận, quần áo mặc chỉnh tề, hôm nay phải đi tham gia buổi chầu sớm.

Ngoài buổi chầu sớm lần trước, số lần Lý Khác tham gia buổi chầu sớm có thể đếm trên đầu ngón tay, văn võ bá quan đều tò mò nhìn Lý Khác, không biết buổi chầu sớm hôm nay lại có chuyện gì xảy ra.

Văn võ bá quan bàn tán xôn xao, Lý Khác đi đầu, không một quan viên nào chủ động chào hỏi Lý Khác, có thể thấy Lý Khác không được lòng người đến mức nào.

Chương 490

"Ngô Vương," lúc này Phòng Huyền Linh đột nhiên tiến lên chào hỏi Lý Khác, "Lão Phòng à." "Ta đoán có Ngô Vương buổi chầu sớm, tất sẽ náo nhiệt." Phòng Huyền Linh len lén nói với Lý Khác một câu, Lý Khác không khỏi liếc nhìn một cái, luôn cảm thấy Phòng Huyền Linh hẳn là biết gì đó.

"Hoàng thượng giá lâm!" Giọng nói thé thé của Vương công công lại vang lên.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Văn võ bá quan đồng thanh nói.

"Có việc thì bàn, không việc thì bãi triều!" Lý Thế Dân dùng giọng nói uy nghiêm nói với văn võ bá quan, một luồng khí tức quân chủ trời sinh tỏa ra.

"Thần có việc tâu!" "Tuyên!" "Hôm qua có người báo quan rằng Trường Tôn Vô Kỵ, bị người thích sát thân vong." Người nói chính là tri huyện thành Trường An.

Lời của ông ta vừa nói ra, văn võ bá quan bàn tán xôn xao.

"Chuyện gì vậy?" "Trường Tôn Vô Kỵ bị người thích sát?" "Giết trọng thần triều đình, làm sao chúng ta có thể yên tâm," vân vân những lời như vậy.

Rõ ràng có một số người đã biết từ tối qua, nhưng ở đây phải giả vờ như bây giờ mới biết.

Còn có một số người, lần lượt nhìn về phía Lý Khác, nhưng lại không dám mở lời.

Lý Khác cười lạnh một tiếng, một đám người hư ngụy, Phòng

Huyền Linh cũng âm thầm liếc nhìn Lý Khác một cái, cảm thấy cái chết của Trường Tôn Vô Kỵ chắc chắn có liên quan đến Lý Khác.

Lý Thế Dân là người đầu tiên biết chuyện này từ tối qua, nhưng phải giả vờ như không biết, "Cái gì?

Chuyện gì vậy?

Trường Tôn ái khanh là trọng thần của triều ta, kẻ nào lại phóng túng như vậy?

Cho ta tra, nghiêm tra đến cùng, tra không ra trẫm lấy đầu các ngươi hỏi tội!" Lý Thế Dân ra vẻ mất đi ái khanh đau lòng, lúc nói những lời này, không hề nhìn Lý Khác.

Trần tri huyện bị thiên tử khí của Lý Thế Dân ép đến mức không ngẩng đầu lên được, đợi Lý Thế Dân nói xong mới vội vàng đáp lại: "Vâng, thần nhất định sẽ nghiêm tra." "Ai, dặn dò xuống dưới, cho Trường Tôn ái khanh lăng mộ cao nhất mà xây dựng đi," Lý Thế Dân mang theo vẻ đau lòng nói, rõ ràng chiêu này của Lý Thế Dân là để thu mua lòng người.

"Còn có việc gì không?" "Thần có một việc!" Lý Khác nhìn xem, người bước ra là Binh bộ thượng thư, Lý Tĩnh.

Đến rồi!

Lý Khác nhìn không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhất định là chuyện U Châu.

"Bệ hạ, theo như trinh sát ở U Châu báo về, người Đột Quyết ở U Châu đang chuẩn bị binh mã, chắc là có động tĩnh gì mới như vậy, thần cho rằng nên chuẩn bị cho mùa đông khắc nghiệt, lần này chúng có lẽ sẽ tiến công U Châu," "Thần cho rằng, nên tăng cường quản lý biên giới U Châu." Lý Tĩnh quả nhiên là chuyện U Châu.

Chuyện này của Lý Tĩnh vừa đưa ra, tiếng bàn tán của bá quan còn

kịch liệt hơn cả chuyện cái chết của Trường Tôn vừa rồi.

Lý Thế Dân cũng không nói gì, yên lặng nhìn đám bá quan bàn luận, đối với tình huống này Lý Thế Dân sẽ không ngăn cản, ông ta chỉ mong mỗi người đều có một đối thủ.

Một lúc lâu, tiếng bàn tán dần dần dừng lại, Lý Khác không tham gia bàn luận, đối với kết quả của sự việc hắn đã sớm biết rồi.

"Thần cho rằng chúng ta nên động binh trấn áp," lúc này Lý Tĩnh lại mở lời.

"Không được, không chừng người ta không có ý định tiến công, chúng ta làm như vậy, đối phương sẽ cho rằng chúng ta muốn tiến công, thần kiến nghị chúng ta trước tiên án binh bất động." Lần này là quan viên Lễ bộ.

"Không được cái quái gì, đám người Lễ bộ các ngươi tham sống sợ chết, nếu là lão Trình ta, trước tiên đánh cho chúng tè ra quần." Giọng nói thô bạo của Trình Giảo Kim.

Như vậy, văn quan không muốn động binh, binh bộ lại muốn đánh, trong triều một phen hỗn loạn.

Lý Khác nhìn cảnh tượng này không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Các ngươi đều thích cãi nhau phải không?" Đột nhiên một giọng nói uy nghiêm vang lên, là giọng của Lý Thế Dân, trong triều yên tĩnh lại.

"Chuyện này không thể không phòng, nếu người Đột Quyết đã chuẩn bị, chúng ta tự nhiên phải đề phòng một chút, tăng cường biên giới!" Lý Thế Dân định ra chuyện này.

"Bệ hạ!

Thần cho rằng nếu đã muốn trấn thủ, tự nhiên phải phái một vị

tướng quân đi, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ," Lý Tĩnh kiến nghị.

"Ái khanh nói rất phải!" Lý Thế Dân gật đầu, "Nếu đã như vậy, Trình Giảo Kim nghe lệnh!" "Thần có mặt!" Trình Giảo Kim trước tiên ngẩn người, sau đó nhanh chóng đáp lại.

"Trẫm phong ngươi làm Trấn Bắc Đại Nguyên Soái, lần này đi U Châu giải quyết chuyện này." "Thần nhận chỉ!" Trình Giảo Kim mặt mày vui vẻ, thân là phần tử hiếu chiến, có trận đánh là vui nhất.

"Thần nhất định sẽ đuổi người Đột Quyết ra khỏi U Châu," nói xong Trình Giảo Kim liền quay về vị trí của mình.

"Ngô Vương Lý Khác!" Đột nhiên Lý Thế Dân giọng nói thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Lý Khác.

Đến rồi!

Lý Khác im lặng bước ra giữa hàng lang.

"Thần có mặt!" Lý Khác cúi đầu hành lễ với Lý Thế Dân.

Nhìn Lý Khác ra khỏi hàng, bá quan đều không biết tình hình gì?

Không phải đang nói chuyện U Châu sao?

Có liên quan gì đến Lý Khác?

"Trẫm phong ngươi làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân!" Lời của Lý Thế Dân vừa dứt, văn võ bá quan bên dưới bàn tán, lập tức có một quan viên thế gia đứng ra, "Bệ hạ, thần cho rằng Ngô Vương không thể đảm nhiệm chức vị Trấn Bắc Đại Tướng Quân!" Lý Khác nghe xong, tình huống gì đây, Hoàng thượng người ta muốn ta trấn thủ biên giới, muốn ta làm thế ngoại vương gia mà các ngươi không vui à?

"Ồ?

Có ai tiến cử?" Lý Thế Dân cũng không từ chối, thuận nước đẩy thuyền tiếp lời.

“Thần cho rằng Đại Tướng Quân nên giao cho Lý Đạo Hiếu tướng quân!” Quan viên thế gia tiến cử con em thế gia.

Lý Đạo Hiếu nghe có người gọi mình, cũng đứng ra giữa hàng lang, nhưng vị trí lại ở cuối cùng, triều hội Đại Đường trước giờ đều là ai quan lớn thì đứng trước, cứ thế mà suy ra.

Lý Khác của ta đứng ở hàng đầu, nghe thấy phía sau có tiếng, không khỏi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử tuổi khoảng 30, cúi đầu hành lễ với Lý Thế Dân.

“Thần cho rằng, Lý Đạo Hiếu tướng quân có kinh nghiệm kháng Đột Quyết nhiều lần, thần cho rằng Lý Đạo Hiếu càng hợp thích hơn.” Sau đó lời của quan viên thế gia vừa dứt, phía sau lại có thêm một vị quan viên thế gia, “Bệ hạ, thần cho rằng Lý Đạo Hiếu tướng quân hợp thích.” “Bệ hạ, thần cho rằng Lý Đạo Hiếu tướng quân hợp thích.” “Bệ hạ, thần cho rằng Lý Đạo Hiếu tướng quân hợp thích.” Có tới sáu quan viên thế gia tiến cử Lý Đạo Hiếu tướng quân, mục đích của việc làm này Lý Khác lại không hiểu!

Nhưng điều Lý Khác không biết là, mục đích của họ là giữ Lý Khác ở lại thành Trường An, như vậy mới có thể từ từ giết chết hắn.

“Bệ hạ, thần cho rằng Lý Đạo Hiếu tướng quân hợp thích.” Lại một danh quan viên thế gia ra mặt nói giúp Lý Đạo Hiếu, Lý Khác lại cô đơn một mình, không một quan viên nào ra mặt nói giúp hắn.

“Bệ hạ, thần cho rằng không bằng để Ngô Vương và Lý tướng quân thi đấu một phen, ai thắng thì đảm nhiệm tướng quân.” Lúc này Phòng Huyền Linh đứng ra, đoán được ý của Lý Thế Dân, Bệ hạ muốn đưa Lý Khác đi xa khỏi thành Trường An trước.

Không phải vì Lý Khác quá ngang ngược đáng ghét, Phòng Huyền Linh sợ đứng ra nói giúp Lý Khác sẽ bị thế gia ghi thù, nên Phòng Huyền Linh chỉ có thể làm như vậy.

“Ừm, Phòng ái khanh nói rất phải, nếu đã đều tiến cử hai người, vậy thì để họ thi đấu với nhau một phen, các ngươi thấy thế nào?” Lý Thế Dân nhìn Lý Khác.

Chương 491

Phòng Huyền Linh nghe Lý Thế Dân nói 'đều tiến cử', trong lòng kêu oan, ta không có tiến cử Lý Khác mà.

Lý Khác lại hiểu ý của Lý Thế Dân, đại khái là, ngươi mà không trổ hết thực lực thật sự ra thi đấu, ta không tha cho ngươi đâu.

"Thần nhận chỉ," Lý Khác bất đắc dĩ nói.

"Thần nhận chỉ!" Lý Đạo Hiếu quỳ một gối xuống.

"Thi đấu cái gì đây, các ngươi đều nói đi." Lý Thế Dân ngồi trên long ỷ hỏi.

"Thế này đi, hai người mỗi người chọn một môn, môn còn lại ta sẽ giúp các ngươi chọn." "Vâng," Lý Khác và Lý Đạo Hiếu đồng thời đáp lại.

Vốn Lý Khác định làm qua loa rồi nhận thua để Lý Đạo Hiếu đi đánh trận, còn mình thì ở lại thành Trường An hưởng phúc, không ngờ Lý Thế Dân một mắt đã nhìn ra Lý Khác muốn giở trò.

Không còn cách nào khác, Lý Khác chỉ có thể chọn một môn sở trường nhất của mình, tiễn thuật!

"Thần chọn thi đấu bắn tên!" Sau khi xác định, Lý Khác nói với Lý Thế Dân.

"Được, vậy còn ngươi?" Lý Thế Dân nhìn về phía Lý Đạo Hiếu.

"Thưa Bệ hạ, thần chọn thi đấu võ lực." Mấy quan viên thế gia vừa rồi vây quanh Lý Đạo Hiếu, rõ ràng lựa chọn thi đấu này là của họ.

Âm trầm nhìn Lý Khác, võ lực của Lý Đạo Hiếu hắn biết, lần này

phải cho Lý Khác một bài học.

“Được, vậy môn thứ ba, để trẫm giúp các ngươi chọn.” Lý Thế Dân nói.

“Thi làm thơ thì sao?

Mỗi người một bài thơ xuất chinh.” Lời của Lý Thế Dân vừa nói ra, bá quan không khỏi hít một hơi lạnh.

Đang tuyển chọn võ tướng, lại phải thi làm thơ, mọi người đều cảm thấy có chút khó.

Lý Khác cũng không khỏi nhìn về phía Lý Thế Dân, giở trò gì vậy.

“Các ái khanh thấy thế nào?” Lý Thế Dân cảm thấy cái này được, huống chi Lý Khác từ nhỏ ông ta nhìn lớn lên, năng lực làm thơ à, Lý Khác và Lý Đạo Hiếu chắc chắn Lý Khác mạnh hơn.

“Thần phụ nghị!” Hoàng thượng đã quyết định rồi, bá quan có thể nói gì!

Chỉ có thể phụ nghị.

“Được, vậy bắt đầu đi, ba ván thắng hai, ai thắng thì người đó làm.” “Bắt đầu đi!” Lý Thế Dân nói.

Sau đó Lý Thế Dân dẫn văn võ bá quan ra ngoài Thái Cực Cung, lúc này sân bãi đã được sắp xếp xong, “Quy tắc, mỗi người mười bia, người trúng bia nhiều hơn sẽ thắng.” Vương công công dùng giọng nói thé thé hô lên.

“Mời!” Lý Khác để Lý Đạo Hiếu trước.

“Thất lễ rồi!” Lý Đạo Hiếu cũng là võ tướng xuất thân, đối với bắn tên, cũng có thể bách bộ xuyên dương.

Chỉ thấy hắn cầm cung tên, cẩn thận nhắm vào bia.

Vút!

Mũi tên trúng ngay hồng tâm.

“Hay!!!” Nhìn thấy cảnh này, quan viên thế gia hô lên.

Hừ, Lý Khác không khỏi cười lạnh một tiếng, có gì hay chứ?

Nhưng Lý Đạo Hiếu quả thực không làm mọi người thất vọng, bắn mười mũi tên đều trúng hồng tâm.

“Ngô Vương, mời!” Lý Đạo Hiếu mang theo nụ cười giả tạo nhìn Lý Khác.

“Đương nhiên, để ngươi xem cho kỹ, thế nào là tiễn thần,” Lý Khác kiêu ngạo nói.

Hắn cầm cung tên, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến mọi người kinh ngạc, chỉ thấy Lý Khác một tay cầm ba mũi tên đặt lên cung.

Chỉ thấy Lý Khác không thèm nhắm, vút, tiếng lợi tiễn xé gió, keng, ba mũi tên trực tiếp trúng hồng tâm.

Cái gì??

Như vậy cũng được sao??

Cảnh tượng của Lý Khác hoàn toàn làm cho văn võ bá quan kinh ngạc, ngay cả Lý Thế Dân cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Hay!” Đột nhiên Trình Giảo Kim hô lên một tiếng, gọi mọi người tỉnh lại.

“Sao?

Sợ chưa?” Lý Khác cười với Lý Đạo Hiếu.

Sau đó Lý Khác lại làm một việc khiến mọi người càng kinh ngạc hơn, chỉ thấy lần này hắn cầm tới sáu mũi tên.

“Cái gì?” Ngay cả chiến thần Lý Tĩnh cũng không khỏi cảm thấy

không thể nào.

“Điên rồi sao?” “Ngô Vương không phải là cố ý muốn thua đấy chứ?” Văn võ bá quan rõ ràng không tin có người có thể một lần bắn sáu mũi tên trúng hồng tâm.

Lý Thế Dân cũng không khỏi hoài nghi Lý Khác không phải là cố ý muốn thua đấy chứ, đây không phải là chuyện người thường có thể làm được.

Lý Khác lại cười toe toét với mọi người.

Sau đó, nhìn vào bia, vút!

Sáu mũi tên xé gió, keng keng keng, sáu mũi tên không hẹn mà cùng trúng hồng tâm.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, mọi người ngây ra nhìn cảnh tượng này không nói nên lời.

Sao có thể chứ!

Nhưng Lý Khác không làm họ thất vọng, quả thật là có thể.

“Hay!” Trình Giảo Kim gầm lên một tiếng, một lần nữa kéo mọi người tỉnh lại.

Lý Khác cười cười với lão Trình.

Lúc này, Lý Khác chỉ còn lại mũi tên cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn, xem mũi tên cuối cùng sẽ bắn ra kỳ tích gì.

Chương 492

“Tiễn thuật của Lý Khác học từ đâu vậy?” Lý Thế Dân cũng không nhịn được mà hỏi, quả thật quá thần kỳ.

“Bệ hạ, ngài quên rồi sao?

Ngô Vương từ nhỏ đã thích bắn tên.” Vương công công ở bên cạnh nói.

Lý Khác chậm rãi cầm lấy mũi tên cuối cùng.

“Để cho các ngươi xem cái gì gọi là tiễn thuật chân chính!” Lý Khác nói, sau đó chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, xoay ba vòng.

Vút!

Mũi tên sắc bén xé rách không khí.

Keng!

Một mũi tên mảnh dài đã bắn xuyên qua hồng tâm.

Lý Khác hết lần này đến lần khác mang đến cho mọi người sự kinh ngạc, lần này cũng không ngoại lệ, đây không thể gọi là tiễn thuật được nữa.

Đây rõ ràng là thần tiễn!

“Hay!” Trình Giảo Kim hô lớn.

Các bá quan đều cảm thấy không thể tin nổi.

Các quan viên thế gia càng cúi đầu ủ rũ, rõ ràng trận tỷ thí này, họ đã thua.

“Ngô Vương, tên hay!” Lý Đạo Hiếu đột nhiên tiến lên, “Bội phục, bội phục!” Tên hay?

Lý Khác nghe xong có chút tức giận, nói thật thà một cách mù quáng.

"À à, đúng là tiện!" Lý Khác không phải là người chịu thiệt, có người mắng mình thì tự nhiên phải phản bác lại ngay lập tức.

Lý Đạo Hiếu ngẩn ra, há hốc mồm nhưng không phát ra tiếng nào.

Hắn không dám, chỉ là một tướng quân nho nhỏ, sao dám mắng Vương gia.

Sau đó Lý Khác cũng không thèm để ý đến hắn mà bỏ đi.

Bây giờ trận tỷ thí đầu tiên đã kết thúc.

"So tài kết thúc!" "Trận đầu tiên, Ngô Vương thắng!" Vương công công dùng chất giọng ái ái của mình, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ ràng.

Quả nhiên thua rồi!

Lý Đạo Hiếu nghe xong, không khỏi siết chặt nắm đấm.

"Ngô Vương, tiễn thuật của ngài đỉnh thật đấy!" Lúc này, Trình Giảo Kim dẫn một đám võ tướng đi đến bên cạnh Lý Khác, rõ ràng đám võ tướng này đã bị tiễn thuật của Lý Khác chinh phục.

"À à, Ngô Vương, khi nào có thời gian dạy ta với." Một võ tướng trẻ tuổi hô lên.

"Cút đi nhóc con, Ngô Vương là người rảnh rỗi lắm sao?" Trình Giảo Kim quát.

"Ha ha, được thôi, sau này ta sẽ tổ chức một buổi giao lưu tiễn thuật." Lý Khác cười nói.

So ra thì hắn quả thực thích đám võ tướng này hơn, không giống đám văn quan kia, người nào người nấy đều giả tạo.

“Ha ha!” Trình Giảo Kim và Lý Khác vừa đi vừa nói chuyện, phần lớn là về binh pháp, hiển nhiên trong lòng Trình Giảo Kim đã coi Lý Khác như một đại tướng quân.

“Chuẩn bị trận tỷ thí thứ hai!” Lúc này, bên ngoài Thái Cực Cung đã được dọn ra một khoảng đất trống lớn, rõ ràng là để cho Lý Khác và Lý Đạo Hiếu tỷ thí.

Ở giữa khoảng đất trống có vẽ một vòng tròn lớn.

Vương công công lại một lần nữa dùng chất giọng ái ái của mình để tuyên bố quy tắc tỷ thí.

“Không được sử dụng binh khí, điểm đến là dừng, hai người phải ở trong vòng tròn, ai ra khỏi vòng, người đó thua!” Lý Khác nghe xong, quy tắc này cũng được, không dùng binh khí là sợ làm bị thương người khác, ai ra khỏi vòng thì người đó thua, để hai người đánh nhau trong vòng tròn.

Nghe xong, Lý Khác lặng lẽ cởi bỏ bộ y phục hoa lệ, Lý Đạo Hiếu ở phía bên kia cũng đã chuẩn bị xong.

Hai người lặng lẽ bước vào trong vòng tròn.

“Ngô Vương, đắc tội rồi!” Lý Đạo Hiếu hành lễ với Lý Khác.

“Mời!” Thấy dáng vẻ này, Lý Khác cũng không khỏi dâng lên tinh thần.

“Tỷ thí bắt đầu!” Vương công công ra lệnh.

Lý Đạo Hiếu lập tức tung một quyền về phía Lý Khác.

Lý Khác chắp hai tay lại, chặn được đòn tấn công của Lý Đạo Hiếu.

Nhưng đòn tấn công của Lý Đạo Hiếu không chỉ có vậy, chỉ thấy tay còn lại cũng nhanh chóng đánh về phía mặt Lý Khác.

Chiêu thức hiểm hóc, Lý Khác cũng bắt đầu ra tay hết sức.

Hắn dùng tay phải hóa giải đòn tấn công của Lý Đạo Hiếu.

Đồng thời lùi lại hai bước, nhân lúc Lý Đạo Hiếu chưa kịp thu đòn tấn công về, Lý Khác hung hăng đá một cước vào ngực hắn.

Một cước này rất nặng, Lý Đạo Hiếu lùi lại mấy bước, quay đầu nhìn lại, lúc này chỉ còn cách vòng ngoài vài bước.

Lý Khác ngẩng đầu nhìn mặt trời, lúc này đã gần giờ Ngọ.

Vốn định từ từ chơi đùa với hắn, nhưng trưa nay Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca sẽ đến Ngô Vương phủ ăn cơm, nên Lý Khác định giải quyết nhanh gọn.

"Chỉ có mấy chiêu này thôi sao?

Mềm như mèo cào vậy, chưa ăn sáng à?

Có thể dùng thêm chút sức nữa được không?" Lý Khác kiêu ngạo nói với Lý Đạo Hiếu.

"Vốn định từ từ luyện tập với ngươi, nhưng xem ra ngươi chỉ có chút chiêu thức này thôi.

Ta thấy rồi, tốc chiến tốc thắng đi, còn có cô nương đang đợi ta dùng bữa trưa nữa!" Lý Khác khiến Lý Đạo Hiếu tức đến nổi gân xanh, hận không thể một quyền đánh chết hắn.

Chương 493

Tên nhóc này!

Lời của Lý Khác các quan viên có mặt đều nghe thấy, không ai ngờ Lý Khác ở đâu cũng không thể thiếu đi sự kiêu ngạo.

“Ngươi muốn tốc chiến tốc thắng đúng không?

Ngươi muốn đi ăn trưa đúng không!” Lý Đạo Hiếu hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lý Khác, nếu ánh mắt có thể giết người, Lý Khác đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

“Vậy ta sẽ thỏa mãn ngươi!” Lời của Lý Khác khiến Lý Đạo Hiếu tức giận đến mất đi lý trí, bây giờ hắn không quan tâm người đối chiến với mình là Vương gia nữa.

“A!” Chỉ thấy Lý Đạo Hiếu gầm lên một tiếng, dù sao hắn cũng là võ tướng xuất thân, võ công của tướng quân đều là chiêu chí mạng.

Trên chiến trường không ngươi chết thì ta vong, vì vậy chiêu thức của Lý Đạo Hiếu càng lúc càng hiểm hóc.

Nhưng Lý Khác như nước chảy mây trôi, hết chiêu này đến chiêu khác đều đỡ được đòn tấn công của Lý Đạo Hiếu.

Lý tướng quân cũng không phải là kẻ vô dụng, Lý Khác và Lý Đạo Hiếu đã đánh được một khắc, võ công của Lý Đạo Hiếu cũng là hàng thật giá thật.

Đối với một vị thần hữu dụng cho triều đình như vậy, Lý Khác quyết định hạ thủ lưu tình.

Bốp!

Lý Khác một quyền đánh vào bụng Lý Đạo Hiếu.

Ở kiếp trước, Lý Khác có một người bạn học Taekwondo, thỉnh thoảng cũng sẽ nói với Lý Khác, đánh vào bộ phận nào trên cơ thể người là đau nhất.

Cú đấm vừa rồi của Lý Khác vào Lý Đạo Hiếu, chính là đánh vào bộ phận đau nhất trên bụng.

Chỉ thấy Lý Đạo Hiếu lập tức ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, mặt mày đau đến xanh mét, nghiến răng nghiến lợi chịu đựng.

Cũng may Lý Đạo Hiếu là một trang hán tử, đau đến như vậy cũng không kêu lên một tiếng.

Lý Khác không biết đau đến mức nào, nhưng thấy Lý Đạo Hiếu đau đến không đứng dậy nổi, hẳn nghĩ chắc là rất đau.

"Sao vậy?

Đứng dậy nổi không?" Lý Khác ngồi xổm trước mặt Lý Đạo Hiếu kiêu ngạo nói.

Lý Đạo Hiếu trong lòng tuy bất mãn với dáng vẻ kiêu ngạo của Ngô Vương, nhưng cũng biết mình đánh không lại.

"Sao?

Không muốn thừa nhận sao?" Lý Khác nhìn sắc mặt thay đổi của Lý Đạo Hiếu mà nói.

"Chẳng lẽ muốn ta một cước đá ngươi ra khỏi vòng sao?" Câu cuối cùng Lý Khác nói nhỏ với Lý Đạo Hiếu, "Ta biết ngươi cũng bị đẩy ra, muốn trách thì trách bọn họ đi!" Nói xong, Lý Khác đột nhiên đứng dậy, chuẩn bị một cước đá bay Lý Đạo Hiếu đi.

"Đợi đã, ta nhận thua!" Lý Đạo Hiếu cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, thay vì bị Ngô Vương một cước đá bay, chi bằng nhận thua trước.

Tuy rằng cả hai đều mất mặt, nhưng kỹ năng không bằng người, cũng không còn cách nào khác.

Nghe Lý Đạo Hiếu thừa nhận thua cuộc, đám quan viên thế gia kia lập tức trở nên than ngắn thở dài.

"Ai,…" "Xong rồi, lúc này đã định thắng thua." Nhiều quan viên thế gia vây lại một chỗ, hết cách rồi, ván cuối có thắng cũng vô dụng.

"Ngô Vương thắng!" Giọng nói ái ái… vang vọng khắp sân bãi.

"Hay!" Trình Giảo Kim dẫn một đám võ tướng hô lên, lúc này Trình Giảo Kim lộ ra nụ cười rạng rỡ, không ngờ Ngô Vương Lý Khác lại lợi hại đến vậy.

Đúng là xem thường hắn rồi.

Thấy vậy, Lý Thế Dân cũng khẽ gật đầu, xem ra Lý Khác quả thực không làm ông thất vọng.

"Hoàng thượng!

Hay là ván sau đừng đấu nữa, bây giờ kết quả đã có rồi, thần còn phải về nhà ăn cơm trưa." Lý Khác mặt dày mày dạn đi đến trước mặt Lý Thế Dân.

Sắc mặt Lý Thế Dân trầm xuống, "Ngươi có biết kháng chỉ là tội gì không?" Vội đi ăn cơm trưa, trẫm còn chưa ăn cơm đây này, nhưng quân tử đã nói ba ván là ba ván.

"Vậy thần nhận thua." Lý Khác lúc này trong lòng đang nghĩ đến hai cô em Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

"Vậy ngươi có biết khi quân là tội gì không?" Lý Thế Dân mặt không biểu cảm nói.

"Thần thật sự không làm thơ được mà!" "Người đâu!..." Lý Thế Dân không nghe hắn giải thích.

“Được được được, thần làm!” Lý Khác vội vàng nói.

Lý Thế Dân mặt không biểu cảm nhìn hắn, kỳ thực trong lòng vui như hoa nở.

Trẫm không tin, không trị được tên nhóc nhà ngươi.

Vương công công ở bên cạnh cũng nén cười nhìn Lý Khác.

Sau đó Lý Thế Dân dẫn bá quan trở lại Thái Cực Cung.

Lý Khác và Lý Đạo Hiếu hai người đứng giữa hành lang, bây giờ chỉ còn lại trận tỷ thí cuối cùng.

Lấy đề tài xuất chinh, làm một bài thơ về xuất chinh!

“Ngươi trước hay ta trước?” Lý Khác nhìn Lý Đạo Hiếu hỏi.

“Ngô Vương mời trước đi.” Lý Đạo Hiếu chột dạ nói, một võ tướng cả ngày chỉ luyện võ, làm sao biết ngâm thơ đối câu.

Lý Khác gật đầu, ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, người không biết còn tưởng hắn thật sự sắp làm thơ.

Nhưng làm thơ thì hắn cũng không biết, chỉ có thể nghĩ lại những bài thơ đã học ở kiếp trước.

Có rồi!

Quan Vũ xuất chinh, đúng lúc có một bài “Xuất Tắc” của Vương Xương Linh.

Tuy Vương Xương Linh là thi nhân đời Đường, nhưng lúc này còn chưa ra đời, nên Lý Khác quyết định làm một lần đạo văn.

Các quan viên nhìn Lý Khác đi đi lại lại trên hành lang, tuy khiến người ta nhìn mà sốt ruột, nhưng không một ai dám thúc giục.

Cuối cùng Lý Khác dừng bước.

Chương 494

"Tần thời minh nguyệt Hán thời quan," Lý Khác đọc trước một câu, quả là bảy bước thành thơ.

"Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn." Lý Khác không dừng lại, lại đi về phía trước hai bước.

Chỉ mới hai câu thơ, các văn quan đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nếu hai câu sau của Lý Khác cũng hay, không chừng sẽ là một bài thơ thiên cổ tuyệt cú.

Lý Thế Dân cũng cảm thấy Lý Khác lại một lần nữa mang đến cho mình niềm vui bất ngờ, thật không ngờ Lý Khác làm thơ lại lợi hại đến vậy.

Các võ tướng tuy không biết làm thơ, nhưng đều đã học Tứ Thư Ngũ Kinh.

Tuy Lý Khác mới đọc hai câu thơ, nhưng họ tự nhiên nghe hiểu được.

"Đãn sử Long Thành phi tướng tại," "Bất giáo hồ mã độ U Châu." Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng như chết!

Lý Khác nhìn biểu cảm ngây ngốc của mọi người, trong lòng không khỏi xin lỗi lão gia tử Vương Xương Linh.

Một lúc lâu sau!

"Hay!" Trình Giảo Kim lại một tiếng gầm giận dữ đánh thức mọi người.

Bá quan lúc này mới lần lượt thoát ra khỏi bài thơ.

Bài thơ này của Lý Khác khiến tất cả những người có mặt đều cảm nhận được một cảm giác như đang đối mặt với sa trường, giống như đã tự mình trải qua một trận chiến.

Các võ tướng càng cảm thấy như mở ra được tiếng lòng của mình.

Trải qua bao nhiêu trận chiến, bài thơ này chính là tiếng lòng của họ.

Lý Khác dùng bài thơ này chinh phục tất cả mọi người có mặt.

Trừ những quan viên thế gia kia, ấn tượng của các văn quan đối với Lý Khác cũng không khỏi tốt lên rất nhiều.

Các võ tướng càng coi Lý Khác như tri âm.

Các lão Đỗ Như Hối cũng không khỏi gật đầu với Lý Khác.

Lý Đạo Hiếu ở bên cạnh nghe bài thơ này đã biết mình thua rồi.

Ngô Vương căn bản không cùng một đẳng cấp với hắn.

Nếu Lý Khác ở cấp ba, thì Lý Đạo Hiếu chỉ mới ở tiểu học.

"Ta nhận thua!" Lý Đạo Hiếu cúi đầu ủ rũ nói.

Tuy rằng hắn cũng có thể miễn cưỡng làm một bài, nhưng có bài thơ của Lý Khác ở đây, lấy ra chỉ thêm xấu hổ, chi bằng nhận thua.

Bá quan nghe kết quả này cũng không thấy kỳ lạ, gặp phải một đối thủ mạnh như vậy, không bị so sánh đến khóc là may rồi.

Bá quan đều không khỏi dùng ánh mắt thương hại nhìn Lý Đạo Hiếu, trong lòng âm thầm mặc niệm cho hắn một giây.

"Tỷ thí kết thúc!

Ngô Vương thắng!" Rõ ràng trận tỷ thí này đã có kết quả, Lý Khác được phong làm đại tướng quân theo Trình Giảo Kim trấn thủ U

Châu.

"Được, kết quả đã có, Lý Khác!" "Thần có mặt!" "Trẫm phong ngươi làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân, theo Trình ái khanh trấn thủ U Châu." Lý Thế Dân nghiêm túc nói.

"Thần, tiếp chỉ!" Sự việc đã đến nước này, Lý Khác cũng chỉ có thể đồng ý, huống hồ hắn cảm thấy đi U Châu cũng không có gì không tốt, đi thì đi thôi, đã vậy thì cứ yên ổn.

Lý Thế Dân gật đầu, "Lý Đạo Hiếu!" Lý Đạo Hiếu ngẩn ra, không hiểu Hoàng thượng gọi mình làm gì, nhưng lập tức đáp: "Thần có mặt!" "Trẫm mệnh ngươi làm Lý tướng quân, theo Trình ái khanh trấn thủ U Châu." Lời của Lý Thế Dân vừa dứt, các bá quan đều ngẩn ra, tại sao lại cho hắn ta làm tướng quân.

Lý Thế Dân không quan tâm đến suy nghĩ của các bá quan.

Vừa rồi lúc Lý Đạo Hiếu và Lý Khác tỷ thí, Lý Thế Dân cảm thấy Lý Đạo Hiếu có thể làm tướng quân, vì vậy tiện thể cho Lý Đạo Hiếu đi rèn luyện vài lần, sau này nhất định sẽ trở thành một tướng quân lợi hại.

"Thần tiếp chỉ!!!" Lý Đạo Hiếu vui mừng nói, vốn chỉ là một tiểu tướng quân, tuy tham gia vài trận chiến, nhưng đó đều là bách hộ.

Lần này Lý Thế Dân trực tiếp phong làm tướng quân, có thể biết hắn vui mừng đến mức nào.

Lý Khác đối với hành động này của Lý Thế Dân không hề kỳ lạ, ở hậu thế Lý Đạo Hiếu cũng được Lý Thế Dân đề bạt.

"Được, ba ngày sau xuất phát!" Lý Thế Dân định ngày xuất phát.

Trời ạ, cũng nhanh quá đi, Lý Khác không khỏi thầm nghĩ.

"Có ai dị nghị không?" Lý Thế Dân nhìn Lý Khác.

“Thần, tuân chỉ.” Ba người đồng thanh nói.

“Có việc thì tấu, không việc thì lui?” Bây giờ đã gần một khắc giờ Ngọ, buổi chầu hôm nay có thể nói là kéo dài.

Các quan im lặng… “Nếu không có việc, vậy lui triều đi!” Lý Thế Dân nói xong cũng rời khỏi long ỷ, buổi triều kéo dài ông cũng đói rồi.

“Lui triều~~” Vương công công dùng chất giọng ái ái hô với các quan.

“Chúc mừng, chúc mừng!” Văn võ bá quan chúc mừng Trình Giảo Kim.

Rõ ràng Trình Giảo Kim được phong làm Trấn Bắc Đại Nguyên Soái là được thăng chức, nếu không một đại tướng quân cả ngày ở nhà không có việc gì làm cũng không tốt.

Mọi người lần lượt chúc mừng Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu, mọi người cũng đều nhìn ra, Lý Đạo Hiếu rõ ràng là tướng quân được Hoàng thượng coi trọng, có thể nói sau này Lý Đạo Hiếu cũng tiền đồ vô lượng.

Lý Khác nhìn mọi người đều vây quanh Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu.

“Chúc mừng, Ngô Vương.” Lúc này Phòng Huyền Linh đi đến trước mặt Lý Khác.

“Chúc mừng?

Ta không muốn đi U Châu đâu.” Lý Khác ở thành Trường An không thoải mái sao, tại sao phải đi đến nơi khỉ ho cò gáy đó.

“Ha ha, dù sao đi nữa, quân mệnh khó trái.

Sau này là tướng quân rồi, phải hiểu quân lệnh như sơn.” Phòng Huyền Linh cười nói, Hoàng thượng làm vậy đều là vì tốt cho Lý

Khác, không khỏi cảm thán.

Chương 495

“Thôi, ta phải về trước đây, đói chết mất rồi.

Không nói chuyện nữa.” Lý Khác lúc này đang nhớ đến hai mỹ nhân kiều diễm trong phủ.

Không đợi Phòng Huyền Linh phản ứng, Lý Khác đã nhanh chóng ra khỏi Thái Cực Cung.

Tên nhóc này!

Phòng Huyền Linh không khỏi cười lắc đầu.

“Ngô Vương dừng bước!” Đột nhiên một tiếng gọi giữ Lý Khác lại.

Lý Khác quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Trình Giảo Kim gọi.

“Trình Nguyên soái!” Lý Khác cười hành lễ với Trình Giảo Kim.

“Ai, gọi ta lão Trình là được rồi!” Trình Giảo Kim vỗ vỗ vai Lý Khác.

“Không biết lão Trình gọi bản vương lại có việc gì?” Lý Khác không biết Trình Giảo Kim gọi mình làm gì.

“Trưa mai, đến phủ lão Trình ta ăn cơm.” Trình Giảo Kim cười nói, ông cảm thấy Lý Khác cũng là tướng quân, cũng phải nói chuyện cho đàng hoàng, uống một trận ra trò.

Lý Khác nghĩ một lát, cảm thấy ngày mai cũng không có việc gì, vậy thì đi thôi.

“Lão Trình đã mời, bản vương sao có thể không đi.

Trưa mai, không gặp không về!” Lý Khác cười đáp ứng.

Trình Giảo Kim sững sờ, Ngô Vương biết cách nói chuyện ghê, "không gặp không về" nói hay thật.

"Ha ha, được, chúng ta không gặp không về." Trình Giảo Kim ha ha vài tiếng.

"Được, vậy bản vương xin cáo lui trước." Lý Khác cười nói.

"Cáo từ!" "Cáo từ!" Nói xong Lý Khác liền vội vàng trở về phủ.

Ngô Vương phủ… Lúc này Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đã sớm ngồi ở bàn ăn đợi Lý Khác.

"Hôm nay buổi chầu sao lại lâu như vậy?" Phòng Phụng Châu không khỏi nói.

"Lý Khác không về à, không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Lý Anh Ca lo lắng nói.

"Chắc là không đâu." Vụ ám sát trước đây đã không còn nữa, nên chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, huống hồ là ban ngày ban mặt, ai cũng không dám hành hung giữa ban ngày.

"Đợi thêm chút nữa đi, chắc là sắp về rồi." Lời của Phòng Phụng Châu vừa dứt, bên ngoài vang lên mấy tiếng chim hót.

Phòng Phụng Châu ngẩn ra, là ám hiệu của Vũ Điệp Võng, chắc là có chuyện cần tìm mình.

"Ta ra ngoài một chút." Phòng Phụng Châu nói với Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca gật đầu.

"Có chuyện gì?" Phòng Phụng Châu vừa ra ngoài đã thấy một nha hoàn đang đứng ở cửa.

Nha hoàn này là do nàng sắp xếp ở phủ Lý Khác, mục đích là… "Gặp qua đại nhân!" Nha hoàn không nói nhiều, chào Phòng Phụng Châu một tiếng, sau đó đưa cho nàng một tờ giấy.

Nha hoàn liền rời đi.

Phòng Phụng Châu trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Lý Khác thật sự xảy ra chuyện rồi.

Sau đó nàng vội vàng mở tờ giấy ra, nội dung trong tờ giấy cũng khiến nàng kinh ngạc.

Chỉ thấy trên giấy viết toàn bộ chuyện xảy ra trong buổi chầu hôm nay.

Bệ hạ phong Lý Khác làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân, ba ngày sau đến U Châu trấn thủ.

Thế gia không muốn, đẩy Lý Đạo Hiếu ra tranh giành vị trí Đại tướng quân.

Bệ hạ đặt ra ba ván, ai thắng người đó làm Đại tướng quân.

Trận đầu bắn tên, Ngô Vương thắng!

Trận thứ hai võ công, Ngô Vương thắng!

Trận thứ ba làm thơ, Ngô Vương thắng!

Phía dưới viết bài thơ Lý Khác làm ở Thái Cực Cung.

Tần thời minh nguyệt Hán thời quan, vạn lý trường chinh nhân vị hoàn.

Đãn sử Long Thành phi tướng tại, bất giáo hồ mã độ U Châu.

Phòng Phụng Châu nhìn tờ giấy ngẩn ngơ… "Phòng tỷ tỷ, sao vậy?" Lúc này Lý Anh Ca cũng đi ra, thấy Phòng Phụng Châu đứng ngoài phòng tưởng có chuyện gì.

Phòng Phụng Châu sững sờ, sau đó vội vàng cất tờ giấy đi.

"Không… không có gì." Phòng Phụng Châu cười với Lý Anh Ca.

Đúng lúc này, "Đứng ở cửa đợi ta thì không cần thiết đâu nhỉ." Lý

Khác đã về.

Phòng Phụng Châu nhìn dáng vẻ mặt dày mày dạn của Lý Khác, thật không thể tin bài thơ tuyệt thế kia lại là do hắn viết.

"Hứ!

Thật không biết xấu hổ, ai đợi ngươi chứ, ta và Anh Ca chỉ là ăn xong hơi mệt, ra ngoài hoạt động một chút thôi." Phòng Phụng Châu không khỏi phản bác, Lý Khác cũng quá tự luyến rồi.

Lý Anh Ca ở phía sau che miệng cười trộm.

"Vậy được, ngươi cứ hoạt động đi, ta và Anh Ca đi ăn cơm đây." Lý Khác tự nhiên biết Phòng Phụng Châu sẽ không ăn trước.

"Ta hoạt động đủ rồi, ta muốn ăn." Phòng Phụng Châu tự nhiên không chịu thua.

Nhìn hai người đấu khẩu, Lý Anh Ca chỉ biết cười trộm.

Lý Khác và Phòng Phụng Châu vừa đấu khẩu vừa vào phòng.

Chương 496

Đợi ba người ngồi xuống, người hầu mới bắt đầu dọn món ăn lên.

Lý Khác nhe răng cười nhìn Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu tự nhiên không thèm để ý, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

"Được rồi, không đùa nữa, ăn cơm thôi, buổi chầu hôm nay đói chết ta rồi." Lý Khác nói với hai người, nói xong cũng không đợi mà trực tiếp động đũa.

"Trên triều đã xảy ra chuyện gì vậy?" Phòng Phụng Châu lay lay Lý Khác.

"Ưm ưm, ~" Lý Khác miệng đầy cơm và thức ăn, ưm ưm cũng nghe không hiểu.

"Nuốt xuống rồi hẵng nói!" Phòng Phụng Châu lườm Lý Khác một cái, suốt ngày làm trò.

Lý Anh Ca nhìn dáng vẻ đáng yêu của Lý Khác không khỏi thấy buồn cười.

Ực, Lý Khác nuốt cơm và thức ăn trong miệng xuống.

"Hôm nay trên triều, Lý nhị ca phong ta làm Trấn Bắc Đại Tướng Quân, bảo ta ba ngày sau đến U Châu." Phòng Phụng Châu tuy vừa mới biết, nhưng nghe Lý Khác tự mình nói ra lại có cảm giác khác.

Anh Ca nghe xong không khỏi ngẩn ra.

Cái gì?!

Lý Khác phải đi U Châu?!

Đây mới là chuyện nàng quan tâm.

Bởi vì chuyện của nàng, Lý Khác phải rời khỏi thành Trường An.

Tâm trạng của Lý Anh Ca lập tức sa sút.

"Tại sao lại để ngươi đi?

Ngươi lại không biết hành quân đánh giặc." Giọng Phòng Phụng Châu có chút sa sút, không vui nói.

Lý Khác lại không biết hành quân đánh giặc, tại sao lại bảo hắn đi làm Đại tướng quân?

Lý Khác cũng không biết, Lý Thế Dân tại sao lại bảo hắn đi, cũng không sợ thua trận sao.

"Ta cũng không biết nữa, người ta có người đi lại cứ muốn ta đi." Tâm tư của đế vương là khó đoán nhất, một minh quân như Lý Thế Dân lại càng khó.

"Tình hình thế nào?" Phòng Phụng Châu hỏi.

Đối với chuyện này kỳ thực nàng cũng biết, nhưng không thể để Lý Khác biết nàng đã sắp xếp mật thám trong phủ, nên chỉ có thể giả vờ không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Lý Đạo Hiếu ngươi biết không?" Lý Khác gắp một miếng thức ăn, nhìn Lý Anh Ca đang buồn bã.

"Ừm!

Sao vậy?" Phòng Phụng Châu thân là lão đại của Vũ Điệp Võng, đối với quan viên Đại Đường không phải toàn bộ đều biết, nhưng cũng biết chín mươi phần trăm trở lên, trừ những quan chức đặc biệt nhỏ.

Nhưng Lý Anh Ca lại không biết, lắc lắc đầu.

Lý Khác cũng biết nàng không biết, vì vậy liền kể lại toàn bộ chuyện xảy ra trên triều hôm nay.

“Ngươi lợi hại đến vậy sao?” Phòng Phụng Châu không tin nói.

Lý Anh Ca nghe Lý Khác thắng tỷ thí, tâm trạng tốt hơn một chút, nhưng nghe thắng tỷ thí rồi lại phải đi U Châu, tâm trạng lại sa sút.

“Thì ta lợi hại đến vậy đó!

Buổi chầu hôm nay chỉ có thể nói là ta căn bản chưa nghiêm túc.” Lý Khác đối với Phòng Phụng Châu tự nhiên phải phản bác.

“Vậy bài thơ ngươi làm trong trận tỷ thí thứ ba thì sao?” Phòng Phụng Châu biết rồi, nhưng muốn để tác giả tự mình đọc cho nghe.

“Ừm ừm, mau nói cho ta nghe đi!” Lý Anh Ca cố gắng vực lại tinh thần.

“Được, nghe cho kỹ đây!” Nói xong Lý Khác đứng dậy.

“Tần thời minh nguyệt Hán thời quan, vạn lý trường chinh nhân vị hoàn.” “Đãn sử Long Thành phi tướng tại, bất giáo hồ mã độ U Châu.” Lý Khác vừa đi vừa đọc, lúc đọc xong vừa hay đi đến cửa phòng.

Lúc này một tia nắng chiếu vào, khiến Lý Khác trông cao lớn sáng sủa.

Phảng phất như một đại tướng quân vừa đánh thắng trận trở về.

Khiến hai cô gái Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca không khỏi nhìn mà có chút mê mẩn.

Lý Khác đợi một lúc lâu, phát hiện không có lời khen ngợi nào, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cô gái như vừa tỉnh mộng.

“Sao vậy?

Bị bài thơ của ta mê hoặc rồi à?” Lý Khác mặt dày mày dạn nói.

“Ai mê hoặc chứ, là ngươi làm à?

Không phải chép của ai chứ?" Phòng Phụng Châu tự nhiên không chịu thừa nhận vừa rồi bị Lý Khác mê hoặc.

Lý Anh Ca nghe câu "mê hoặc" của Lý Khác, không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

"Chép à, ghen tị, ghen tị với tài hoa của ta!" Lý Khác có chút chột dạ nói, nhóc con này không phải đã nghe bài thơ này ở đâu rồi chứ?

Lý Khác không khỏi thầm nghĩ.

Không đúng, lão gia tử Vương Xương Linh còn chưa ra đời, sao có thể.

Lập tức Lý Khác lại phản bác: "Ngươi đã thấy ở nơi khác chưa?

Đã nghe ở nơi khác chưa?" Phòng Phụng Châu im lặng, sau đó hừ lạnh một tiếng.

Rõ ràng Phòng Phụng Châu chưa từng thấy hay nghe ở nơi khác, nhưng không ưa nổi bộ dạng kiêu ngạo kia của Lý Khác.

"Sao, không có đúng không, cho nên bài thơ này là ta làm." Lý Khác nói xong câu này, vội vàng trong lòng xin lỗi lão gia tử Vương Xương Linh.

Lý Khác biết Phòng Phụng Châu cũng là cố ý phản bác, thấy Phòng Phụng Châu quay đầu nhận thua, nên cũng bỏ qua.

Chương 497

"Sao, bài thơ của Khác ca được chứ?" Lý Khác hỏi Lý Anh Ca đang cúi đầu.

"Ừm, một bài thơ hay, có thể coi là tuyệt thi." Tài hoa hơn người Lý Anh Ca đã dành cho bài thơ của Lý Khác sự khẳng định cao nhất.

Nếu là nàng, chắc chắn không làm được bài thơ như vậy.

Ha ha ha!

Xem ra các nàng đã bị tài hoa của mình mê hoặc, Lý Khác vui vẻ cười lớn.

Vốn có thể dựa vào mặt ăn cơm, lại phải dùng đến tài hoa.

Biết Lý Khác phải đi U Châu đánh giặc, bữa cơm này ăn trong không khí nặng nề vô cùng.

Nhưng thánh chỉ đã ban, chuyện này chắc chắn không có cơ hội thay đổi, dù sao thiên mệnh khó trái, Hoàng thượng là thiên tử.

Bên kia trong hoàng cung, Càn Khôn Điện… "Đối với chuyện hôm nay của Lý Khác, ngươi có suy nghĩ gì?" Lý Thế Dân đang viết thư pháp trên bàn, nhìn kỹ lại, lại là bài "Xuất Tắc" mà Lý Khác làm hôm nay.

"Thần không dám nói." Vương công công chỉ là một hoạn quan, sao dám bàn chuyện triều chính, huống hồ là chuyện của Vương gia, không dám nhiều lời.

"Trẫm gần đây thiếu người nói chuyện, Ngô Vương cũng là do trẫm nhìn nó lớn lên, nói đi, trẫm không trách ngươi!" Lý Thế Dân viết xong bài "Xuất Tắc" của Lý Khác lên giấy, dùng thư pháp phi bạch thư.

“Thưa, nếu phải nói về chuyện hôm nay, thần chỉ có thể nói Ngô Vương so với trước đây đã tiến bộ hơn rất nhiều, có thể thấy Ngô Vương cũng không phải lúc nào cũng không có việc gì làm.” Vương công công suy nghĩ một lúc, nói ra những gì Lý Khác đã làm hôm nay.

“Ừm!

Đúng là như vậy, trẫm cũng cảm thấy như vậy.” Lý Thế Dân đặt bút lông xuống.

“Bảo người đóng khung lại, treo lên.” Lý Thế Dân chỉ vào bức thư họa của mình.

“Vâng!” Vương công công đáp một tiếng, sau đó liền ra ngoài sắp xếp người.

“Ai!

Trẫm cũng không biết, làm như vậy là đúng hay sai!” Trong đại điện trống vắng vang lên tiếng thở dài của Lý Thế Dân.

“Những gì bệ hạ làm tự có nguyên nhân!” Một giọng nói không biết từ đâu truyền đến.

Giọng nói không biết của ai vừa dứt, Vương công công liền đi vào.

“Truyền một đạo thánh chỉ, Trường Tôn Vô Kỵ bị thích khách nước khác ám sát, phong Trường Tôn Vô Kỵ làm nhất phẩm đại thần, đó là thứ mà ông ấy mong muốn nhất lúc sinh thời.” Dù sao, Lý Thế Dân cũng là anh vợ của ông ta, phong cho người đã chết một chức đại thần, cũng là thỏa mãn tâm nguyện của ông ấy.

“Vâng!” Vương công công đáp một tiếng.

Sau đó liền mang thánh chỉ đến phủ Trường Tôn Vô Kỵ.

Lúc này phủ Trường Tôn đang bận rộn lo việc tang lễ.

Trường Tôn Phinh Đình thân là con gái duy nhất của Trường Tôn Vô Kỵ, vẫn luôn ở trong phủ lo liệu những việc này.

Đối với chuyện Lý Khác phải đi U Châu, nàng hoàn toàn không biết gì.

"Cũng không biết Lý Khác bây giờ đang làm gì, có nhớ ta không." Đối với tình cảm của người đó, nàng có thể biết được ít nhiều, nhưng lại không muốn thừa nhận những điều đó.

Có lẽ là tình yêu!

Không ai biết được suy nghĩ trong lòng Trường Tôn Phinh Đình.

Lúc này Ngô Vương Lý Khác của chúng ta đang bận rộn chuẩn bị đồ đạc để đi U Châu.

Không biết lần này đi bao lâu mới có thể trở lại thành Trường An, nên Lý Khác chuẩn bị khá nhiều đồ.

Loay hoay một hồi, Lý Khác phát hiện quá phiền phức liền để quản gia đi lo, còn mình thì cùng hai cô gái Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca đi dạo chơi ở thành Trường An.

Lý Khác nhìn thành Trường An phồn hoa, trong lòng lại một trận khó chịu.

Nếu thành Trường An là thành phố, thì U Châu có thể coi là nông thôn.

Tâm trạng của hai cô gái cũng không cao, trong lòng có chuyện nên cứ đi theo Lý Khác một cách vô định.

"Ngô Vương hảo!" Lý Khác dẫn hai cô gái đến chợ, ở đây người đông như núi, khắp nơi đều là tiếng rao bán.

Đột nhiên một thôn dân tinh mắt nhìn thấy Lý Khác.

Giọng nói oang oang của người này lập tức khiến các thôn dân

trong chợ đều phát hiện ra Ngô Vương cũng đang ở chợ, lần lượt tiến lên hành lễ với Lý Khác.

"Ngô Vương hảo!" "Ngô Vương hảo!" "Ngô Vương hảo!" Thôi rồi, những thôn dân này đều là những người được Lý Khác giúp đỡ lần trước.

Thôn dân lương thiện, ai đối tốt với họ thì họ đối tốt lại, những điều này họ sẽ mãi mãi ghi nhớ.

Ngô Vương Lý Khác, là ân nhân của họ.

"Được, mọi người đều tốt.

Mọi người cứ bận đi.

Ta chỉ đi dạo thôi!" Lý Khác cười nói với đông đảo thôn dân.

Nhưng Lý Khác chắc chắn không thể đi dạo được nữa rồi.

Những thôn dân này đi một tốp lại đến một tốp, khiến cho ngày càng nhiều thôn dân biết Ngô Vương đang ở chợ.

Thôi được rồi, xem ra không thể đi dạo phố được nữa rồi.

Lý Khác nhìn cảnh tượng này biết rằng kế hoạch đi dạo phố hôm nay đã tan thành mây khói.

Không còn cách nào khác, nhiều thôn dân chất phác như vậy, Lý Khác cũng không tiện từ chối, chỉ có thể từ từ chen ra khỏi chợ.

"Xem ra không thể đi dạo phố được nữa rồi, chúng ta về thôi." Sau khi ra khỏi chợ, Lý Khác cảm thấy ra ngoài thật là phiền phức, cảm giác cũng chẳng có gì để dạo, đi đến đâu cũng có người hỏi Ngô Vương hảo, một chút riêng tư cũng không có.

"Về làm gì chứ?

Chỉ có thể ở lại thành Trường An ba ngày, không đi chơi cho đã thì

sao được, đúng không Anh Ca!" Đối với chuyện Lý Khác muốn về phủ, Phòng Phụng Châu không đồng ý.

Khó khăn lắm mới được đi dạo phố với hắn một lần, sao có thể dễ dàng về phủ như vậy được?

Chương 498

Tâm trạng của Lý Anh Ca cũng không cao, nghe Phòng Phụng Châu gọi, trước tiên sững sờ, sau đó ừm ừm gật đầu.

"Thấy chưa, Anh Ca cũng cảm thấy đừng về phủ nhanh như vậy." Phòng Phụng Châu chỉ vào Lý Anh Ca nói với Lý Khác.

Lý Anh Ca mặt mày ngơ ngác, không phải, mình vừa mới đồng ý cái gì vậy?

Lý Khác thấy hai người đều không muốn về, nên đành đi dạo cùng hai người thêm một lúc.

Nhưng những nơi nên đi ở thành Trường An đều đã đi rồi.

Thân là một thẳng nam, Lý Khác cảm thấy những nơi đó chẳng có gì đáng để đi dạo.

"Vậy đi đâu?" Lý Khác suy nghĩ nửa ngày cũng không biết thành Trường An có nơi nào vui, đương nhiên, trừ cái viện kia!

"Ta đưa các ngươi đến một nơi." Đột nhiên Phòng Phụng Châu nhớ đến bài thơ Lý Khác làm, vừa hay có một nơi có thi hội, nên nàng định đưa Lý Khác đi xem.

"Ở đâu?" Lý Khác tò mò hỏi, Lý Anh Ca ở bên cạnh cũng tò mò nhìn Phòng Phụng Châu.

"Đừng quan tâm, đi theo ta là được." Nói xong Phòng Phụng Châu kéo Lý Anh Ca đi.

Lý Khác nhìn thấy, hết cách rồi, đàn ông không thể sợ, bất kể là nơi nào, núi đao biển lửa cũng phải đi.

Trên đường, ba người gọi một chiếc xe ngựa.

Phòng Phụng Châu nói với phu xe một cái viện gì đó, Di viện gì đó?

Lý Khác cũng không nghe rõ lắm.

Trong xe ngựa, Lý Khác vẫn luôn hỏi là đi đâu, nhưng Phòng Phụng Châu không chịu nói.

Đến nơi rồi sẽ biết, hắn nhất định sẽ thích nơi đó.

Lý Khác hỏi nửa ngày cũng không biết là đi đâu, đành thôi không hỏi nữa, đến nơi sẽ biết.

Lý Anh Ca cũng tò mò là đi đâu, nên hai cô gái ở bên cạnh ghé tai nhau nói nhỏ.

Phòng Phụng Châu lặng lẽ nói cho Lý Anh Ca biết địa điểm.

Lý Anh Ca nghe xong cũng không khỏi khẽ cười, khiến Lý Khác mặt mày ngơ ngác.

May mà đường đi không xa, xe ngựa đi khoảng một khắc đã đến nơi.

"Ba vị!

Đến nơi rồi!" Phu xe bên ngoài nói.

"Đi thôi." Phòng Phụng Châu đi đầu kéo Lý Anh Ca xuống xe ngựa.

Sau khi xuống xe, Lý Khác mới phát hiện điểm đến là một viện tử, trên biển hiệu của viện tử viết "Di Thanh Viện".

Lý Khác nhìn thấy cái này quả thực là phục!

Đây không phải là đạo bản sao!

"Ngây ra đó làm gì?

Đi thôi!

Đợi lát nữa ngươi sẽ thích nơi này.” Phòng Phụng Châu cười nói với Lý Khác, rõ ràng là cố ý làm vậy.

Thôi được, đạo bản thì đạo bản, đã đến rồi thì vào xem thử.

Phòng Phụng Châu gõ cửa lớn, lập tức có người ra mở cửa.

“Ba vị, xin hỏi có thiệp mời không?” Hai người hầu cúi đầu hỏi ba người.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lý Khác, Phòng Phụng Châu thật sự lấy ra thiệp mời đó.

Nhưng đó không chỉ là một tờ giấy, tuy là thiệp mời, nhưng càng giống tín vật hơn.

Hai người hầu nhìn thấy, sau đó liền vội vàng mở cửa lớn, “Ba vị mời vào!” “Đây là nơi nào vậy?

Làm gì mà thần bí thế?” Lý Khác không biết thành Trường An lại có nơi thần bí như vậy.

“Đợi vào trong sẽ biết, ở đây có một buổi tụ họp đặc biệt.” Phòng Phụng Châu bí ẩn cười nói với Lý Khác.

Lý Anh Ca cũng ở bên cạnh cười trộm.

Tụ họp?

Thần bí như vậy?

Lý Khác trăm điều không thể giải thích được.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Phòng Phụng Châu, ba người đến một gian phòng.

Điều khiến Lý Khác kỳ lạ là trong phòng treo đầy các loại mặt nạ.

Tụ họp gì vậy?

Cosplay?

“Ba vị quý khách, mời chọn mặt nạ.” Có một vị quản gia lớn tuổi tiến lên nói.

Tụ họp phải đeo mặt nạ, đeo vào rồi thì ai cũng không nhận ra ai sao?

Tuy vậy, Lý Khác vẫn chọn một chiếc mặt nạ mèo.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca hiển nhiên không phải lần đầu đến nơi này.

Lý Anh Ca chọn một chiếc mặt nạ hình chim khách, Phòng Phụng Châu chọn một chiếc mặt nạ hình con hổ.

Lý Khác nhìn mặt nạ của Phòng Phụng Châu, quả nhiên là nữ cường nhân, cọp mẹ, Lý Khác thầm nghĩ.

Sau khi ba người chọn xong, quản gia dẫn họ đi sâu vào trong viện tử.

Chương 499

Đây là nơi nào?

Thần bí như vậy?

Quản gia dẫn ba người đi một lát, cuối cùng cũng đến nơi.

Một sân viện lớn, trên sân bày đầy bàn, trên bàn là các loại đồ ăn.

Trong sân có rất nhiều người, mỗi người đều đeo mặt nạ, mọi người đang bàn luận sôi nổi.

Lý Khác vô cùng tò mò!

Hả?

Đa cấp à?

Đa cấp thời Đường?

Nhưng Lý Khác nhanh chóng biết họ đang làm gì.

Nguyên lai chỉ là một buổi thi hội.

Những người có thể tham gia thi hội ở đây, không phải danh môn quý tộc thì cũng là con nhà giàu có, có gia thế thư hương.

Ở Đại Đường cũng chỉ có những người này mới có thể đọc sách.

Tóm lại, những người ở đây đều là người đọc sách, người không đọc sách cũng không tiện đến.

Điều quan trọng là ở đây thực hiện chế độ thiệp mời, tức là có thiệp mời mới có thể vào.

Đối với điểm này Lý Khác không vui.

Tại sao mình lại không có thiệp mời!!

Dù sao cũng là Vương gia.

Nhưng điều khiến Lý Khác tò mò là, tại sao phải đeo mặt nạ?

"Ngây ra đó làm gì, ngồi bên này!" Lúc này Phòng Phụng Châu kéo Lý Khác đến một chỗ ngồi.

Trong sân đều là một số thư sinh đang thảo luận, không khí trang trọng.

Lý Khác cũng hiểu ra nguyên nhân đeo mặt nạ rồi.

Nếu không đeo mặt nạ mà vào, thì hiện trường lại một phen "Vương gia hảo".

Ở đây chắc chắn cũng có quan viên, nếu đang thảo luận thì có một vị quan viên lớn hơn vào, lại phải hành lễ.

Đối với điểm này Lý Khác vô cùng thích.

Lúc này mọi người đang thảo luận, dùng mùa đông, hàn đông để làm thơ.

Ai làm hay nhất, khi thảo luận xong, sẽ có phần thưởng.

Lý Khác nhìn thấy không khỏi bật cười một tiếng, đúng là ba hoa vớ vẩn, đám thư sinh này thích làm những trò này.

"Lý Khác, ngươi cũng lên làm một bài đi." Chính lúc Lý Khác cảm thấy buồn cười, Phòng Phụng Châu ở bên cạnh hô lên.

"Ta không biết, ta không đi!" Lý Khác biết thơ gì chứ, thơ đánh du dầu còn không biết, sao có thể đi.

Bài "Xuất Tắc" kia cũng là đạo văn.

"Không biết sao?

Vừa rồi tài hoa ở đâu!

Bây giờ chính là lúc dùng đến tài hoa.

Ta biết bài thơ đó là ngươi chép.” Phòng Phụng Châu phản bác.

Lý Khác nghe lời này, ai da, cái tính nóng nảy này.

Phòng Phụng Châu như vậy khiến Lý Khác không vui.

Hôm nay không cho ngươi thấy chút bản lĩnh, ngươi sẽ không biết vương gia ta lợi hại đến mức nào!!

“Ngươi không tin đúng không, đến lúc đó để ngươi xem Ngô Vương ta lợi hại đến mức nào, không phải mùa đông sao!” Lý Khác kiêu ngạo nói.

Sau đó Lý Khác trong đầu suy nghĩ những bài thơ từ kiếp trước đã học.

Có rồi, lần này Lý Khác định lấy thơ của thi tiên Lý Bạch.

Trong lòng hắn hướng về thi tiên Lý Bạch xin lỗi, ta là để ngài sớm xuất thế.

Lý Khác tự cho mình một lý do không hợp lý.

“Vậy làm đi!” Phòng Phụng Châu phản bác.

Bởi vì ở đây không có quy tắc nào có thể phá vỡ, sợ có người đang sáng tác bị người khác làm phiền, nên ở đây đều có quy tắc viết xuống, sau đó giao cho ba người ngồi trên đài cao, để họ đọc ra, mọi người cùng thưởng thức.

Sau đó Lý Khác liền đi về phía phòng sáng tác.

Phòng sáng tác là nơi để viết thơ từ, cũng là sợ ở bên ngoài bị người khác làm loạn tư duy.

Phòng sáng tác, có người ở cửa.

“Xin hỏi đại nhân muốn sáng tác không?” “Ta có thể vào không?” Lý Khác hỏi.

“Tự nhiên, đây là số của đại nhân, mời đại nhân sau khi hoàn thành, viết xuống số của mình.” “Ừm ~” Lý Khác nhận lấy xem, trên đó viết ba con số, 957.

Xem ra là sợ tác phẩm bị lẫn lộn, hoặc sợ có người mạo danh.

Sau khi vào trong, Lý Khác lại một lần nữa xin lỗi Lý Bạch.

Sau đó liền cầm bút.

Chương 500

May mà thư pháp của Lý Khác không tệ.

Một lát sau, Lý Khác rời khỏi phòng.

Người hầu bên ngoài ngẩn ra!

Nhanh như vậy.

“Xin hỏi đại nhân, xong rồi ạ?” “Ừm, giúp ta giao lên đi.” Lời của Lý Khác khiến người hầu kinh ngạc.

Đây là người đàn ông nhanh nhất mà hắn từng thấy, chưa thấy thư sinh nào có thể hoàn thành một bài thơ nhanh như vậy.

“Được ạ.” Người hầu nén lại sự kinh ngạc trong lòng nói với Lý Khác.

Sau đó Lý Khác trở lại chỗ ngồi của mình.

“Sao?

Viết không ra chứ gì?” Phòng Phụng Châu trước tiên ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền châm chọc Lý Khác.

“Viết không ra?” Ta đã viết xong rồi đó nhé.

“Nhanh như vậy đã về rồi không phải là viết không ra sao?” Phòng Phụng Châu phản bác, Lý Anh Ca ở bên cạnh cũng nhìn Lý Khác.

“Ngươi tưởng nhanh là viết không ra đúng không, ta viết xong rồi.” Lời của Lý Khác khiến nàng ngẩn ra, viết xong rồi?

Cũng nhanh quá đi.

“Số của ngươi là bao nhiêu?” Phòng Phụng Châu giật lấy tờ giấy trong tay Lý Khác.

Phòng Phụng Châu mở ra xem, trên đó viết 957.

Lúc này, nghe thấy trên đài cao đang hô.

"Tiếp theo là tác phẩm của số 957!!" Phòng Phụng Châu nghe thấy, trên đài cao đang hô số 957, không phải là số của Lý Khác sao.

Chẳng lẽ Lý Khác nhanh như vậy đã viết xong rồi?

Sao có thể chứ, mới vào có mấy phút.

"Không tin à, vậy thì nghe xem ta viết thế nào!" Lý Khác buồn cười, Phòng Phụng Châu hiển nhiên muốn phản bác chuyện này, nhưng chắc chắn sẽ thất bại.

Trên đài cao có ba người ngồi, ba người cũng đeo mặt nạ, ai cũng không biết ai, cũng không biết già trẻ.

Sau khi mở cuộn giấy của Lý Khác ra, ba người ngẩn ra, mắt dán chặt vào cuộn giấy, càng xem xuống dưới càng kinh hãi….

Đây là ai viết?

Tại sao lại đẹp như vậy.

Ba người ngây người trên đó nhìn bài thơ, một lúc lâu cũng không đọc bài thơ cho mọi người cùng thưởng thức.

Phía dưới nghị luận xôn xao, tình hình gì vậy?

Ba giám khảo sao vậy?

Sao không đọc thơ?

Các thư sinh phía dưới đều sốt ruột.

"Không phải là viết không ra gì, không dám đọc chứ?" Lúc này Phòng Phụng Châu cũng tò mò tại sao không đọc thơ, mang theo giọng điệu châm chọc nói với Lý Khác.

"Không ra gì?

Không thể là vì thơ quá hay sao?" Đối với lời của Phòng Phụng Châu, Lý Khác liếc một cái, đúng là nữ cường nhân.

"Ta tin Lý Khác ca ca, nhất định là một bài thơ hay!" Lý Anh Ca ở bên cạnh mang theo ý cười nói.

"Xem người ta Anh Ca kìa, suốt ngày chỉ mong ta không tốt." Lý Khác cười với Lý Anh Ca, "Vẫn là Anh Ca tốt." Lúc này, ba người trên đài cao cũng tỉnh lại, trong đó một vị phát ra mấy tiếng ho khan, nghe có vẻ là một lão giả.

"Tiếp theo!

Lại đến ta đọc cho các vị nghe một bài thơ." Vị lão giả đó nói, lập tức tiếng nghị luận phía dưới dừng lại.

"Khụ khụ," Lão giả lại ho khan hai tiếng, mọi người đều biết thói quen của lão giả này mỗi khi mở miệng đọc thơ.

"Vị tẩy nhiễm trần anh, quy lai phương thảo bình." "Nhất điều đằng kính lục, vạn điểm tuyết phong tình." "Địa lãnh diệp tiên vẫn, cốc hàn vân bất hành." "Nộn hoàng xâm xá mật, cổ thụ đảo giang hoành." "Bạch khuyển ly thôn phệ, thương đài bích thượng sinh." "Xuyên trù cô trĩ quá, lâm ốc cựu viên minh." "Mộc lạc cầm sào tại, ly sơ thú lộ thành." "Phất sàng thương thử tẩu, đảo khiếp tố ngư kinh." "Tẩy nghiễn tu lương sách, xao tùng nghĩ tố trinh." "Thử thì trọng nhất khứ, khứ hợp tam trọng thanh." Tĩnh lặng.

Một chút âm thanh cũng không có, tĩnh lặng.

Như thời gian ngừng lại, tĩnh lặng.

Nhiều người nghe xong bài thơ này không khỏi rùng mình một cái, toàn thân nổi da gà.

Nghe xong bài thơ của Lý Khác, mọi người đều cảm thấy như đang ở trong một mùa đông lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau… “Thiên cổ tuyệt thi!” Lão giả đọc thơ đứng trên đài cao cảm thán nói.

“Sao?

Bây giờ đã biết Lý Khác ca ca lợi hại rồi chứ!” Lý Khác nhe răng cười nói với Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu vừa rồi cũng bị bài thơ này đưa vào một mùa đông lạnh lẽo.

Phảng phất như đang ở trong ánh nắng, đỉnh núi tuyết, tre non, mây trắng và thiên nhiên.

Cũng chỉ có ở trong non nước thiên nhiên mới có thể cảm nhận được cảm giác này.

Không chỉ vậy, nàng còn cảm thấy câu cuối trong bài thơ chắc là Lý Khác viết cho mình.

“….

Ai viết vậy!” “A, quả thực là thiên cổ tuyệt cú!” “Đặc biệt là câu ‘nhất điều đẳng kính lục, vạn điểm tuyết phong tình’.

Thật sự khiến ta cảm nhận được cảm giác ở trên núi tuyết sâu.” Lúc này nhiều thư sinh đang nghị luận xôn xao, đều khen bài thơ hay, không một ai nói bài thơ có chỗ nào không tốt.

Chương 501

Đùa sao, thơ của thi tiên Lý Bạch, ai dám nói không hay.

Nhưng Lý Bạch lúc này còn chưa làm ra bài thơ này, nên Lý Khác lấy trước một chút.

"Bài thơ này vừa ra có thể coi là bài thơ hay nhất hôm nay." Trên đài cao truyền ra một giọng nữ, thanh như chuông bạc, trong trẻo mang theo vài phần quyến rũ, mềm mại xen lẫn vài phần mê hoặc, vừa nghe như hoàng oanh ra khỏi cốc.

Lý Khác tò mò, có cả nữ tử trên đài cao nữa.

"Ừm, theo kinh nghiệm nhiều năm của lão phu, bài thơ này xác thực có thể là hay nhất toàn trường." Lão giả khác trên đài cao mở miệng.

Bây giờ trên đài cao có ba giám khảo đối với bài thơ này của Lý Khác đều biểu thị cực tốt.

"Nhưng đáng tiếc là, bài thơ này dường như thiếu gì đó." Lão giả đọc thơ kia luôn cảm thấy như có gì đó bị bỏ sót.

Lời nói bị hai giám khảo còn lại nghe thấy cũng vô cùng tò mò, nghe thơ hình như không phát hiện thiếu gì cả!

Đột nhiên "Tên thơ, bài thơ thiếu tên thơ!" Một giọng nói trong như chuông bạc vang lên.

Hai lão giả nghe thấy, mới vỡ lẽ, à, thiếu tên thơ.

Lúc này, người phía dưới cũng phát hiện bài thơ không có tên.

"Xin hỏi đại nhân, tên bài thơ này là gì?" Một thư sinh đeo mặt nạ chó hỏi.

Sao… Lão giả nhất thời nghẹn lời, ông cũng không biết tên thơ.

“Người làm thơ chắc chắn đang ở phía dưới, hay là chúng ta mời ngài ấy lên nói cho chúng ta biết, cũng là dịp để làm quen một phen.” Nữ giám khảo đeo mặt nạ cáo nói.

“Hồ ly nói rất đúng, quyết định vậy đi!” Lão giám khảo khác cũng phụ họa.

“Bài thơ chưa viết tên!” Lão giả nói với đông đảo thư sinh dưới đài.

Sao?

Thơ không có tên?

Tại sao?

Phía dưới thư sinh lại một phen nghị luận, có thể thấy sự yêu thích của họ đối với bài thơ này, thơ hay như vậy sao có thể thiếu tên được?

“Không sao, người làm thơ chắc chắn đang ở trong số các vị, chúng ta mời ngài ấy lên đây, để ngài ấy nói cho chúng ta biết tên thơ!” Lão giả quay đầu nhìn mọi người, cố gắng tìm kiếm tác giả, nhưng mọi người đều đeo mặt nạ cũng không nhìn ra.

“Đúng vậy, để ngài ấy lên, nói cho chúng ta biết tên thơ.” Các thư sinh dưới đài lần lượt phụ họa.

“Này.” Phòng Phụng Châu đẩy đẩy Lý Khác.

“Ngươi không phải cố ý không viết chứ?” Đột nhiên Phòng Phụng Châu như nghĩ ra gì đó.

“Ta?

Số của ta ở đó kìa.” Lý Khác nhếch mép, không phải cố ý không viết tên thơ, lúc đó không nhớ tên thơ, dù sao cũng lâu rồi, có thể nhớ

bài thơ đã là không tồi rồi.

"Của ngươi!" Nghe Lý Khác nói vậy, Phòng Phụng Châu vội vàng đưa lại số cho Lý Khác.

He he, Lý Khác nhận lấy số, a a cười một tiếng.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc là đồng liêu nào, lợi hại đến mức có thể làm ra câu thơ tuyệt mỹ như vậy.

Lúc này Lý Khác đứng dậy, chậm rãi đi về phía đài cao.

Càng đến gần đài cao, tiếng nghị luận càng nhỏ.

Rõ ràng mọi người đều biết người này chính là người làm thơ.

Người trên đài cao cũng nhìn Lý Khác đang chậm rãi đi tới, nhưng Lý Khác đeo mặt nạ cũng không biết hắn là ai.

"Ta là 957!" Nói xong Lý Khác đưa số cho lão giả.

Lão giả nhận số của Lý Khác, mở ra xem, quả nhiên trên tờ giấy viết 957.

Nhìn nam tử đeo mặt nạ mèo này, trong lòng thầm đoán rốt cuộc là ai.

Sau đó, Lý Khác cầm bút trên bàn, viết lên bài thơ "Đông nhật quy cựu sơn!" Viết xong, ba người vội vàng ghé sát lại xem.

Quả thực là bút pháp vẽ rồng điểm mắt, bài thơ này thêm cái tên, có thể khiến ý cảnh của bài thơ tăng thêm mấy phần.

Đợi Lý Khác dừng bút, các thư sinh dưới đài liền vội vàng cảm nhận tên thơ, người có trí nhớ tốt đã sớm viết lại bài thơ trên bàn của mình.

Lão giả ho khan hai tiếng, trong sân nhanh chóng yên tĩnh lại.

Sau đó, lão giả dưới ánh mắt của mọi người, mới đọc lại bài thơ

một lần, lần này thêm cả tên thơ.

Một khắc sau, Hiện trường lại một phen tĩnh lặng.

Mọi người sau khi nghe xong bài thơ hoàn chỉnh, phảng phất như tác giả, xuyên qua núi rừng, tự do chạy nhảy trong ánh nắng, đỉnh núi tuyết, tre non, mây trắng và thiên nhiên.

Cũng chỉ có ở trong non nước thiên nhiên mới có thể thể hội tất cả.

Một lúc lâu sau, mọi người mới từ từ hồi tỉnh.

"Hình như thiếu gì đó!" Một giọng nói trong trẻo mang theo vài phần quyến rũ, mềm mại xen lẫn vài phần mê hoặc vang lên bên cạnh Lý Khác.

Lý Khác quay đầu nhìn lại, lại là nữ tử đeo mặt nạ cáo kia.

"Thiếu gì?" Lý Khác ngửi thấy bên cạnh mình có một mùi hương thoang thoảng.

"Thiếu tên của ngài!" Nữ tử cười duyên dáng, vừa nghe như hoàng oanh ra khỏi cốc.

"Vậy gọi là, Lý Thái Bạch đi!" Nói xong Lý Khác định rời khỏi đài cao, công khai đạo văn thật không hay.

"Lý Thái Bạch ~" Nữ tử trong lòng thầm niệm một lần.

Thấy Lý Khác sắp đi, liền vội vàng gọi hắn: "Bản thảo mực này có thể tặng cho ta không?" Hồ ly nữ tử chỉ vào bản "Đông nhật quy cựu sơn" mà Lý Khác tự tay viết.

Lý Khác nhìn cuộn giấy trong tay hồ ly nữ tử, "Được thôi, tặng ngươi." Lý Khác cười nói.

Chương 502

Sau đó liền rời khỏi đài cao.

Hai lão giả bên cạnh đang nghị luận, đột nhiên nghe thấy hồ ly nữ tử xin bản thảo mực, sau đó vội vàng quay đầu, quả nhiên thấy hồ ly nữ tử cầm trong tay bản thảo nói với Lý Khác.

Câu nói tiếp theo của Lý Khác hoàn toàn khiến hai lão giả cảm thấy muốn thổ huyết.

Hai người đang định lấy cuộn giấy của Lý Khác, không ngờ hồ ly nữ tử lại nhanh hơn một bước, không khiến hai lão giả tức sao.

Định nói với Lý Khác, nhưng lúc này Lý Khác đã đi xa, hai người trong lòng một trận thở dài.

Nhưng đối thủ lại là hồ ly nữ tử.

Tạm không nói đến cuộc đối thoại của lão giả và hồ ly nữ tử, lúc này Lý Khác đã trở lại chỗ ngồi.

Phòng Phụng Châu kinh ngạc nhìn Lý Khác.

Lần này Phòng Phụng Châu mới hoàn toàn tin tưởng vào khả năng làm thơ của Lý Khác.

Lý Anh Ca thì mỉm cười nhìn Lý Khác, hiển nhiên đối với nàng, những gì Lý Khác làm đều là tuyệt nhất.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Phòng Phụng Châu, Lý Khác không nhịn được phải nói một câu, "Sao, bây giờ đã thấy được sự lợi hại của vương gia ta rồi chứ." Hừ, Phòng Phụng Châu hừ lạnh một tiếng quay đầu đi không nhìn.

Ha ha, lúc này Lý Khác cũng biết nàng đã biết, trong lòng cười lớn

mấy tiếng.

“Đi thôi, bây giờ tâm nguyện của ngươi đã được thỏa mãn, ở lại đây làm gì?” Lý Khác nhìn mọi người đều đang nghị luận về bài thơ, cũng đoán được mục đích Phòng Phụng Châu đưa mình đến đây.

Dùng một bài thơ đánh bại tất cả những người này, mới là điểm sảng khoái của Lý Khác.

“Vội gì chứ, lát nữa còn có phần thưởng.” Phòng Phụng Châu không khỏi lườm Lý Khác một cái, Lý Khác xấu, Lý Khác thối.

Phần thưởng?

“Phần thưởng gì?” Lý Khác không khỏi hỏi, lúc vào cũng không nghe ai nói có phần thưởng.

“Một trăm lượng vàng!” Phòng Phụng Châu nói với Lý Khác.

Một trăm lượng vàng đối với người khác, chắc chắn là số tiền cả đời cũng không kiếm được.

Nhưng đối với Lý Khác, chậc, mới có một trăm lượng vàng.

“Nhiều vậy à?

Cho ta à?” Lý Khác vội vàng hỏi, dường như vô cùng lo lắng không nhận được số vàng đó.

Phòng Phụng Châu không khỏi lườm Lý Khác một cái, vừa rồi biểu hiện không quan tâm, bây giờ lại mong ngóng ôm vàng về nhà.

“Không biết có phải là hạng nhất không, nếu trước đó không có bài thơ nào hay hơn, thì là hạng nhất của ngươi.” Phòng Phụng Châu phân tích.

“Nhưng xem ra, hạng nhất chắc là của ngươi rồi.” Bây giờ trên sân toàn là nói về bài thơ của Lý Khác, theo tình hình này, hạng nhất chắc chắn thuộc về Lý Khác.

“Hạng nhất?

Ý của ngươi là?

Có hạng hai và hạng ba?” Lý Khác không khỏi nói.

“Đúng vậy, nếu không ngươi tưởng sao?” “Vậy phần thưởng của hạng hai và hạng ba là gì?” “Hạng hai là tám mươi lượng vàng, hạng ba là sáu mươi lượng vàng.” Không đợi Phòng Phụng Châu nói, Lý Anh Ca ở bên cạnh đã nói ra phần thưởng.

“Toàn là vàng à, tầm thường quá.” Lý Khác bĩu môi.

“Chẳng lẽ ngươi không thích vàng à?” “Đương nhiên là thích, đợi ta, ta đi một lát.” Nói xong Lý Khác đi về phía phòng sáng tác.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca không biết Lý Khác định làm gì, nhưng Phòng Phụng Châu cảm thấy Lý Khác chắc chắn không có ý đồ tốt gì.

“Đại nhân!” Lý Khác đến phòng sáng tác vừa rồi, người hầu kia hiển nhiên biết người này chính là người vừa làm ra bài “Đông nhật quy cựu sơn”.

“Ta có thể dùng phòng sáng tác không, có cần lấy số không?” Lý Khác hỏi.

“Không cần không cần, số của đại nhân có thể tiếp tục dùng.” Biết rồi, Lý Khác liền vào phòng sáng tác.

Một lần đạo văn một lần sảng, đạo văn mãi sảng mãi.

Lấy hàn đông, mùa đông làm đề tài, Lý Khác cố gắng nhớ lại những câu thơ đã học trước đây.

Cuối cùng, Lý Khác nhớ ra hai bài.

Lúc này điều cảm tạ nhất chính là mẹ mình, hồi nhỏ bắt xem “Đường thi tam bách thủ”.

Tuy là thơ Đường nhưng các đại lão đều chưa ra đời.

Sau đó, Lý Khác viết hai bài thơ lên giấy.

Phía trước tốn không đến mười phút, hai bài đã xong.

“Đại nhân, xong rồi ạ?” Giọng của người hầu có chút thay đổi.

Mới vào có mấy phút, không phải lại là một bài thơ tuyệt thế chứ.

Nhưng suy nghĩ của hắn chắc chắn là sai rồi, Lý Khác không phải một bài, mà là hai bài.

“Ừm, giúp ta giao lên đi.” Nói xong Lý Khác liền trở lại chỗ ngồi.

“Này, ngươi làm gì vậy, không phải lại viết một bài thơ nữa chứ?” Đợi Lý Khác về, Phòng Phụng Châu liền vội vàng hỏi.

“Không có à!” Lý Khác mặt mày vô tội, trong lòng lại nghĩ, ta viết không phải một bài, mà là hai bài thơ.

Bên kia, hai lão giả đang thảo luận, người hầu kia vội vàng tìm đến.

“Có chuyện gì?” Đang thảo luận đến chỗ sôi nổi nhất bị ngắt quãng, khiến lão giả không khỏi có chút không vui.

“Đại nhân, vừa rồi số 957 kia, lại vào phòng sáng tác viết hai bài thơ.” Người hầu rụt cổ lại, nghe ra được giọng điệu không hài lòng của lão giả.

“Cái gì?

Hai bài thơ?

Chương 503

Nhanh, nhanh đưa ta xem.” Lão giả vội vàng nói, lúc này trong lòng chỉ có hai bài thơ Lý Khác làm.

Sự kích động tự nhiên kinh động đến hai giám khảo còn lại, lại làm gì vậy?

“Sao vậy?” Một danh lão giả hỏi, hồ ly nữ tử cũng tò mò nhìn.

“Vừa rồi, số 957 kia, lại làm hai bài thơ.” Lão giả mang theo tâm tình kích động nói.

Cái gì?

Hai người ngẩn ra, nhìn cuộn giấy trong tay lão giả biết, là thật.

“Nhanh nhanh, nhanh mở ra xem!” Sau đó lão giả liền cẩn thận mở hai tờ giấy ra, quả nhiên, chữ viết giống hệt bức trước.

Ba người nhìn vào bài thơ thứ nhất, chấn động!

Nếu sự chấn động trong lòng cũng phân cấp, thì lúc này trong lòng họ, sự chấn động chắc là cấp mười.

Một lúc lâu sau, sự chấn động trong lòng mới từ từ bình tĩnh lại.

Một bài thơ đã khiến họ chấn động không thôi, có chút không dám xem bài thơ thứ hai.

“Người này rốt cuộc là ai, quả thực là thiên tài.” Lão giả cảm thán.

“Đáng tiếc đeo mặt nạ, nếu không ta thật sự muốn sau khi kết thúc đến bái kiến một phen.” Hồ ly nữ tử cũng không khỏi nhìn Lý Khác.

Lúc này Lý Khác đang đấu khẩu với Phòng Phụng Châu, Lý Anh Ca thì ở bên cạnh cười khúc khích.

“Xem bài tiếp theo đi.” Sau đó ánh mắt của ba người chuyển sang bài thơ tiếp theo.

Bài thơ này và bài trước lại có phong cách hoàn toàn khác nhau.

Tuy cũng lấy nghiêm đông làm đề, nhưng ý cảnh trong thơ lại khác xa.

Trong thơ chỉ có hai mươi chữ, nhưng cảm giác mang lại cho ba vị lại không giống nhau, mỗi chữ ý cảnh đều khác nhau.

Một lúc lâu sau, mới từ từ hoàn hồn, bình tĩnh.

Hai bài thơ trước đã đủ chấn động rồi.

“Thiên tài không xứng, quả thực là quái tài tuyệt thế.” Lão giả cảm thán.

“Trời phù hộ Đại Đường ta!” Lúc này tiếng nghị luận phía dưới cũng ngày càng nhỏ, hiển nhiên đối với bài “Đông nhật quy cựu sơn” vừa rồi, đã nghị luận gần xong.

Thấy vậy, lão giả lại ho khan mấy tiếng.

“Khụ khụ, các vị!” Các thư sinh phía dưới lần lượt dừng tiếng nghị luận, trong lòng mọi người đều không khỏi nghĩ, chẳng lẽ có ai viết thơ sao?

Trước mặt bài thơ tuyệt thế này ai dám viết thơ, không phải là tự chuốc lấy buồn bực sao?

Chắc chắn không phải Lý Khác lại viết hai bài.

“Vừa rồi lại có người đưa lên hai bài thơ, lão phu đọc cho mọi người nghe.” Lời vừa dứt, các thư sinh bên dưới đều bàn tán, là ai mà viết tận hai bài.

“Giang Tuyết” “Nghìn non chim bay hết, Muôn lối người vắng tanh.

Thuyền côi ông nón lá, Sông lạnh một mình câu.” Tĩnh lặng.

Phảng phất ngay cả tiếng hít thở cũng chậm lại.

Trong lòng các thư sinh dấy lên một cơn chấn động cấp mười.

Bài thơ này rõ ràng không thua kém bài “Đông Nhật Quy Cựu Sơn” vừa rồi.

Rốt cuộc là do ai làm, các thư sinh bên dưới đoán già đoán non, nhưng không ai nghĩ tác giả của bài thơ này lại là người đã viết “Đông Nhật Quy Cựu Sơn”.

Lão giả trên đài cao cũng không nói cho mọi người biết bài thơ này cũng do số 957 vừa rồi sáng tác.

Hồi lâu sau, sự chấn động mới dần dần lắng xuống.

“Không phải còn một bài nữa sao?

Xin đại nhân tuyên đọc cho chúng tôi!” Một thư sinh bên dưới hô lên.

“Được, nghe cho kỹ đây!” Lão giả đợi mọi người yên tĩnh lại, liền đọc nốt bài thơ còn lại của Lý Khác.

“Dạ Tuyết!” “Chăn gối đã lạnh ngắt, Lại thấy cửa sổ sáng.

Đêm khuya biết tuyết nặng, Thỉnh thoảng nghe tiếng trúc gãy.” Nếu như thơ có thi cảnh, vậy thì bài thơ này đã kéo tất cả mọi người vào trong thi cảnh đó.

Nghe xong bài thơ này, mọi người mới biết cái gọi là thơ về mùa đông khắc nghiệt của Quan Vũ thật là nhảm nhí, so với bài thơ này thì chẳng đáng một xu.

Hôm nay sao vậy?

Một bài lại hay hơn một bài, trong lòng mọi người không sao hiểu

nổi.

Phòng Phụng Châu nhìn Lý Khác với vẻ mặt như gặp ma, lúc này mới biết, hóa ra hắn không chỉ viết một bài, mà là hai bài.

Hai bài thơ đều là tuyệt thế hảo thi, không phải là ma quỷ sao?

"…" Lời nói của Phòng Phụng Châu có chút lắp bắp, người khác không biết số 957 là ai, nhưng nàng thì biết.

Phòng Phụng Châu sớm đã cài gián điệp trong Ngô Vương phủ, đối với Lý Khác có thể nói là biết rõ mọi chuyện, nhưng nàng chưa từng nghe hắn biết làm thơ, hôm nay lại một lúc cho ra ba bài thơ tuyệt thế, sao không khiến người ta kinh ngạc cho được.

Không, cộng thêm bài "Xuất Tắc" ngày hôm qua nữa, quả thực là ma quỷ.

Lý Anh Ca cũng không ngờ Lý Khác lại lợi hại đến vậy.

"… Ngươi là Lý Khác sao?" Phòng Phụng Châu run rẩy hỏi.

Lý Khác nghe vậy không khỏi có chút cạn lời, cái gì gọi là ngươi là Lý Khác sao?

"Ta đương nhiên là Lý Khác rồi, sao vậy?" "… Ngươi có thể viết ra bài thơ hay như vậy sao?" Lý Khác bất đắc dĩ: "Đương nhiên là tài hoa của ta rồi!

Tài hoa của ta, không phải của ngươi." Tuy rằng Phòng Phụng Châu không dám tin, nhưng nàng biết đây là sự thật.

Chương 504

"Khụ khụ!" Đúng lúc Phòng Phụng Châu đang suy nghĩ, trên đài cao lại truyền đến tiếng ho khan.

"Qua sự bình chọn của ta và hai vị đồng liêu khác, đã chọn ra ba bài thơ, là những bài thơ hay nhất hôm nay." Không cần đoán cũng biết là ba bài thơ nào.

Chắc chắn là ba bài thơ của số 957.

"Hạng nhất: Số 957, bài Dạ Tuyết!" "Hạng nhì: Số 957, bài Giang Tuyết!" "Hạng ba: Số 957, bài Đông Nhật Quy Cựu Sơn!" Sau khi nghe lão giả tuyên bố, các thư sinh bên dưới trong lòng đều thầm nghĩ một câu, quả nhiên.

"Thi hội hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người giải tán đi!" Sau khi tuyên bố kết quả, lão giả liền kết thúc thi hội hôm nay.

Các thư sinh lại quyến luyến không rời, rõ ràng là đã bị thơ của Lý Khác mê hoặc, đối với những thư sinh mọt sách này, thơ ca có thể nói là một trong những thứ họ yêu thích nhất.

Bên kia, Lý Khác đang canh cánh trong lòng về số hoàng kim, không phải có thưởng sao?

Sao lại giải tán rồi?

Hoàng kim còn chưa phát mà.

Đúng lúc Lý Khác định tự mình đi hỏi, một người hầu đã đi đến bên cạnh hắn.

"Quý khách, đại nhân nhà ta có lời mời!" Hoàng kim đến rồi.

"Có phải đến lĩnh hoàng kim không?

Mau mau dẫn đường!" Lúc này trong lòng Lý Khác chỉ nghĩ đến hoàng kim, bên kia Phòng Phụng Châu cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý Khác lại muốn lên viết thêm hai bài thơ, là để chiếm hết cả ba vị trí đầu.

Phòng Phụng Châu trong lòng không khỏi bất đắc dĩ với Lý Khác, một giây trước còn tỏ ra không hứng thú với hoàng kim, không thích hoàng kim, quả thực là dung tục, giây sau đã chiếm hết ba vị trí đầu.

Người hầu nghe lời Lý Khác, khóe miệng không khỏi giật giật, những người tham gia thi hội đều là danh môn vọng tộc, vừa mở miệng đã hỏi hoàng kim, hắn mới gặp lần đầu.

"Xin đại nhân đi theo ta." Người hầu làm một động tác mời.

"Hai người này là bạn của ta, đi cùng nhau đi, nếu không hai trăm bốn mươi lạng hoàng kim, một mình ta cũng không bê nổi." Lý Khác chỉ vào Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu.

"Nếu là bạn của đại nhân, tự nhiên là được, ba vị quý khách, mời đi bên này." Người hầu dẫn ba người đi vào sâu trong sân, Lý Khác nhìn phong cảnh xung quanh, rồi lại nảy ra một vấn đề, sân viện này trang trí đẹp hơn Ngô Vương phủ của hắn nhiều.

Ngô Vương phủ đường đường của ta còn không có sân viện đẹp như vậy, Lý Khác thầm nghĩ sau khi về nhất định phải sửa sang lại phủ đệ, ít nhất cũng phải đẹp hơn cái sân này.

Lấy hai trăm bốn mươi lạng hoàng kim dùng để sửa sang.

Lý Khác thầm nói.

Sau đó, người hầu dẫn ba người đến một hồ nước nhỏ.

"Ba vị quý khách, đại nhân nhà ta ở phía trước, ta không tiện dẫn đường." Người hầu hành lễ rồi cáo lui.

Lý Khác nhìn hồ nước nhỏ, trên mặt hồ có một căn nhà nhỏ, một cây cầu phao nối liền đất liền và căn nhà.

Rõ ràng đại nhân của người hầu đang ở trong căn nhà nhỏ đó.

"Đi thôi." Lý Khác cũng đoán rằng có lẽ vì ba bài thơ kia nên vị đại nhân này mới muốn gặp mình.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca đều không khỏi tò mò, vị đại nhân này là ai, các nàng đã tham gia thi hội này mấy lần, nhưng vẫn không biết người tổ chức là ai.

Ngay cả người đứng đầu Vũ Điệp Võng như nàng cũng không biết, có thể thấy vị đại nhân này lợi hại đến mức nào.

"Mặt nạ có thể tháo ra được rồi chứ?" Lý Khác vừa rồi cảm thấy đeo mặt nạ rất khó chịu.

"Đương nhiên, thi hội đã kết thúc rồi." Phòng Phụng Châu cũng tháo mặt nạ hổ xuống.

Khi ba người đến căn nhà nhỏ giữa hồ, Lý Khác liền thấy một nữ tử đang ngồi ở đó, một luồng hương thơm thoang thoảng tràn ngập khắp phòng.

"Vẫn khỏe chứ, Ngô Vương!" Nữ tử chưa quay đầu lại, nhưng đã biết Lý Khác là Ngô Vương, giọng nói của nàng có vài phần quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu đó.

"Ồ?

Ngay từ đầu cô đã biết ta là ai rồi sao?" Lý Khác không khỏi hỏi, sau đó không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh, hít một hơi thật sâu.

Một luồng hương thơm thoang thoảng quanh quẩn trong mũi miệng.

“Hai vị cô nương cũng mời ngồi!” “Hoàng kim của ta đâu?” Lý Khác nhìn bóng lưng nữ tử, Phòng Phụng Châu ở bên cạnh lườm hắn một cái, lại không phải chưa từng thấy tiền, gấp gáp làm gì.

“Hoàng kim tự nhiên sẽ đưa cho ngài, nhưng trước đó, tiểu nữ tử làm quen với Ngô Vương một chút không được sao!” Giọng điệu phong tình vạn chủng kia khiến Lý Khác không khỏi nổi da gà.

Mẹ nó chứ, giọng nói cũng hay quá đi.

“Không phải ngươi đã quen ta rồi sao, ta là Ngô Vương Lý Khác.” “Đúng là Ngô Vương, nhưng Ngô Vương mà ta biết lại không biết làm thơ.” Nói xong, nữ tử quay người lại.

Thật là một dung nhan tuyệt thế, dùng từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung sao?

Không, còn xa mới đủ.

Trong ánh mắt nàng mang theo muôn vàn phong tình, dường như ánh mắt ấy có thể kinh qua vạn biến thế gian.

“Vậy là cô kiến thức nông cạn rồi.” Lý Khác nhìn khuôn mặt tinh xảo của nữ tử.

“Ha ha!” Nữ tử cười khẽ, lần đầu tiên nghe có người nói mình kiến thức nông cạn.

Mọi chuyện lớn nhỏ trong thành Trường An, dù không biết hết, cũng biết được tám chín phần mười.

“Ha ha.” Lý Khác cũng cười lớn một tiếng: “Chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương.” Lý Khác nói với giọng điệu trêu chọc.

Phòng Phụng Châu cũng nhận ra nữ tử này là ai, có thể nói nữ tử này cũng là một nhân vật truyền kỳ, các thanh lâu lớn nhỏ trong thành Trường An đều có liên quan đến nàng.

Dưới sự quản lý của nàng, những hồng trần nữ tử trong thanh lâu lại hóa thành từng mật thám một.

"Tiểu nữ tử, Hồ Diễm." Hồ Diễm cười khẽ, cảm thấy Ngô Vương này và Ngô Vương trong lời đồn không giống nhau lắm.

Hồ Diễm?

Lý Khác thầm ghi nhớ cái tên này.

"Ồ, Hồ tiểu thư, vậy hoàng kim của ta đâu?" Tuy Hồ Diễm là nữ tử xinh đẹp có thể xếp hàng thứ ba trong số những người Lý Khác từng gặp, nhưng làm sao quan trọng bằng hoàng kim được.

Hồ Diễm trong lòng một trận cạn lời, ta một đại cô nương xinh đẹp như hoa ngồi trước mặt ngươi mà ngươi không hề rung động sao?

Chương 505

"Ngô Vương gấp gáp làm gì, chút hoàng kim này đối với Ngô Vương phủ chẳng khác nào chín trâu mất một sợi lông." "Không giống nhau, đây là ta dùng tài hoa của mình kiếm được.

Ta tự nhiên rất quý trọng." Lời Lý Khác vừa dứt, Phòng Phụng Châu và Hồ Diễm đều không khỏi bĩu môi.

"Đừng gấp gáp mà, nghe nói Ngô Vương sắp đi U Châu?" Hồ Diễm nói một câu khiến Lý Khác và mọi người kinh ngạc, sao chuyện này mà nàng cũng biết?

Nhưng dù kinh ngạc Lý Khác cũng không thể biểu hiện ra ngoài: "Nếu đã biết cả rồi, tại sao còn cố hỏi?" "Ha ha." Hồ Diễm che miệng cười trộm: "Tiểu nữ tử có một việc muốn nhờ." Tiếng cười của Hồ Diễm rất động lòng người.

"Có hoàng kim không?" Lý Khác mở miệng đóng miệng đều hỏi về hoàng kim.

"Đương nhiên!" Hồ Diễm khẳng định: "Vậy là Ngô Vương đã đồng ý rồi?" Hồ Diễm nghi vấn hỏi.

"Đồng ý, tại sao không đồng ý, ai lại đi từ chối hoàng kim chứ." Tuy hoàng kim trong phủ Lý Khác có thể sánh bằng cả một quốc gia, nhưng giúp một tiểu thư xinh đẹp như vậy chắc cũng không có gì quá đáng.

Hồ Diễm cười khẽ một tiếng: "Ngô Vương cũng không hỏi là chuyện gì đã đồng ý, lỡ như tiểu nữ tử hại ngài thì sao?" Hồ Diễm dùng ánh mắt phong tình vạn chủng kia nhìn Lý Khác một cái.

Đùa sao, ta đường đường là Ngô Vương, sẽ sợ ngươi lừa ta sao?

Đương nhiên, "Sẽ không, ta tự nhiên tin tưởng Hồ cô nương." Lý Khác cười hề hề nói.

Phòng Phụng Châu ở bên cạnh nghe vậy tức giận, mới gặp cô nương người ta một lần, chuyện gì cũng không hỏi đã đồng ý như vậy?

Nàng không khỏi dẫm một cái vào chân Lý Khác dưới gầm bàn.

"Tê!" Một cơn đau từ ngón chân truyền đến, tuy Lý Khác đã được cường hóa mấy lần, nhưng vẫn có cảm giác.

"Sao vậy?" Hồ Diễm tò mò hỏi.

"Không sao không sao, ly nước có hơi nóng." Nói xong Lý Khác lườm Phòng Phụng Châu một cái, Lý Khác không biết nha đầu điên này lại giở trò gì.

"Ha ha." Hồ Diễm cười khẽ một tiếng.

"Nếu đã như vậy, tiểu nữ tử xin cảm tạ Ngô Vương trước, sau đó ta sẽ cho người đem hoàng kim cùng lúc đưa đến Ngô Vương phủ." Hồ Diễm liếc nhìn Phòng Phụng Châu một cái, rõ ràng cũng biết chuyện vừa rồi.

"Được, nếu hoàng kim đã đưa rồi, vậy ta cũng không làm phiền nữa." Lý Khác uống cạn chén trà trên bàn, sau đó liền dẫn Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca rời khỏi căn nhà giữa hồ.

Hồ Diễm nhìn bóng lưng Lý Khác, tiễn ba người rời đi.

"Chuyện giao cho hắn có được không?" Một giọng nói vang lên sau lưng Hồ Diễm.

Người lên tiếng là một lão thái thái, vừa rồi vẫn luôn rót trà cho mọi người, nhưng bây giờ xem ra, thân phận của lão thái thái này không đơn giản.

“Đây là biện pháp tốt nhất, nhưng hy vọng những người đó sẽ không làm bậy.” Hồ Diễm trong lòng thở dài một hơi.

“Này, ngươi có biết nàng ta yêu cầu chuyện gì không?

Sao lại đồng ý bừa bãi như vậy!!” Trên đường đi, Phòng Phụng Châu lo lắng nói với Lý Khác.

“Có thể có chuyện gì chứ, lại không phải mưu phản!” Lý Khác không hề để ý nói, không phải hắn không dám mưu phản, huống hồ ở kiếp trước cũng chưa từng nghe Trinh Quán năm nào có người mưu phản.

“Lỡ như thật sự muốn mưu phản ngươi cũng giúp sao?” Phòng Phụng Châu phản bác lại.

“Cẩn thận vách có tai đó, loại chuyện này không thể nói bừa.” Lý Khác quát một tiếng, loại chuyện này lỡ bị người có ý đồ nghe được là có thể bị chém đầu.

Phòng Phụng Châu cũng bị Lý Khác dọa cho giật mình: “Không phải ngươi thấy người ta xinh đẹp nên mới đồng ý chứ?” Một lúc sau, Phòng Phụng Châu lại mở miệng hỏi.

Lý Anh Ca ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn Lý Khác.

Lý Khác nhất thời không biết nên trả lời thế nào: “Đương nhiên là vì hoàng kim rồi, ta là người dung tục như vậy, ta dùng hoàng kim đi cứu tế những gia đình nghèo khó, không tốt sao.” “Thật không?” Phòng Phụng Châu đều không tin lời Lý Khác.

“Đi đâu vậy?” Lý Khác tiện tay gọi một chiếc xe ngựa.

“Quan nhân đi đâu ạ?” Phu xe là một người đàn ông trung niên, Lý Khác liếc nhìn một cái, cảm thấy phu xe này hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ ra là ở đâu.

“Ngô Vương phủ.” Dù sao cũng không nghĩ ra, sau khi nói địa chỉ cho phu xe, ba người Lý Khác liền lên xe.

“Được rồi, mời quan nhân ngồi vững.” Phu xe hô một tiếng, lúc cúi đầu, trong mắt lại lóe lên một tia sát ý.

Xe ngựa được phu xe điều khiển, Lý Khác trên xe cũng tò mò, chuyện Hồ Diễm muốn nhờ là gì.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca thì đang nói về những việc Lý Khác làm hôm nay, nói qua nói lại lại nói đến ba bài thơ Lý Khác viết vẫn còn ở chỗ Hồ Diễm!

Đó có thể coi là bút tích quý giá.

“Này, thơ ngươi viết còn chưa lấy lại đâu?” Châu nói với Lý Khác.

Thơ?

Thơ gì?

“Cái đó phải lấy lại sao?” Lý Khác không khỏi hỏi.

“Không thì sao!” “Ờ, được rồi, ta tặng người ta rồi.” Lý Khác không hề để ý nói.

“Cái gì?

Không phải ngươi tặng cho Hồ Diễm kia rồi chứ?” Phòng Phụng Châu lườm Lý Khác một cái.

“Tặng cho ba vị giám khảo rồi, mỗi người một bản, đều tặng hết rồi.” Lý Khác không khỏi nhớ lại cảnh hai lão già kia tranh giành thơ, suýt nữa thì đánh nhau, bất đắc dĩ Lý Khác đành phải tặng thơ cho họ mới khiến họ bình tĩnh lại.

“Ta cũng muốn!!” Phòng Phụng Châu nói.

“Muốn cái gì?

Thơ?” Lý Khác ngồi đối diện hai nữ tử, xe ngựa đã đi được một lúc lâu, nhưng bên ngoài lại càng lúc càng yên tĩnh, đường cũng trở nên gập ghềnh.

“Chờ đã!” Lý Khác nghiêm túc nói, đường về Ngô Vương phủ không nên như thế này, lẽ nào phu xe này có vấn đề?

Lúc này, xe ngựa hình như đâm vào một tảng đá, Lý Anh Ca không ngồi vững, ngã nhào vào lòng Lý Khác.

“Sao lại đánh xe thế này!” Phòng Phụng Châu tức giận hét lên một tiếng, nhưng phu xe như đã chết, không hề trả lời nàng.

“Không sao chứ?” Lý Khác đỡ Lý Anh Ca dậy, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng hỏi.

“Có vấn đề!!!” Lúc này Phòng Phụng Châu vén rèm xe ngựa lên, lại thấy một cảnh tượng bất ngờ.

Chương 506

"Sao vậy?" Lý Khác đặt Lý Anh Ca xuống, quay đầu nhìn ra ngoài xe, lúc này phu xe đã biến mất, không biết phu xe đã đưa họ đến nơi nào.

Xung quanh đều là rừng cây, rõ ràng đã đưa ba người lên núi.

"Nhìn phía trước kìa!" Đột nhiên Phòng Phụng Châu kinh ngạc nói.

Nguyên lai lúc này đã lên đến đỉnh núi, phía trước là vách núi.

Không biết phu xe đã dùng cách gì mà khiến con ngựa cứ chạy thẳng về phía trước, biết rõ là vách núi cũng không dừng lại.

"Làm sao bây giờ?" Phòng Phụng Châu kinh hãi nói, bây giờ tốc độ xe rất nhanh, nếu nhảy xe thì không kịp.

"Dừng xe trước!

Nhanh!" Lý Khác hét lên.

Trong xe ngựa Lý Anh Ca cũng biết tình hình, lúc này khoảng cách đến vách núi không quá 10 mét.

"Nhảy!" Lý Khác hét với nàng.

Bành, có võ công, Phòng Phụng Châu nhảy xuống, lộn vài vòng trên mặt đất để giảm bớt lực quán tính.

Lý Anh Ca mặt đầy vẻ sợ hãi: "Ta… ta không dám!!" Lý Anh Ca không học võ, chỉ là một tiểu nữ tử văn nhược, bây giờ tốc độ xe nhanh như vậy bảo nàng nhảy xuống chắc chắn không dám.

Lúc này Phòng Phụng Châu cũng đã đứng dậy, trên người chỉ bị vài vết thương ngoài da.

Lý Anh Ca lại không dám nhảy: "Ta… không dám!" Lý Anh Ca dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Lý Khác, Lý Khác vội vàng vận động não bộ: "Không sao, ta ôm ngươi xuống." Lý Khác cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh.

"Không!

Không…" Anh Ca run rẩy nói, lúc này chỉ còn cách vách núi năm mét, hai tay Lý Anh Ca nắm chặt lấy xe ngựa, Lý Khác kéo thử, phát hiện Lý Anh Ca nắm rất chặt, lại sợ dùng sức kéo sẽ làm ngón tay nàng bị thương.

Nhưng lúc này không còn kịp nữa, xin lỗi nàng.

Cuối cùng, "Phụng Châu, đỡ lấy!" Lý Khác một tay kéo Lý Anh Ca xuống, ném nàng về phía Phòng Phụng Châu trên mặt đất.

Lúc này xe ngựa đã lao ra khỏi vách núi, trong tiếng hét của Lý Anh Ca và ánh mắt kinh hãi của Phòng Phụng Châu.

Xe ngựa và Lý Khác cùng nhau rơi xuống vách núi.

"Lý Khác!" Phòng Phụng Châu một tay đỡ lấy Lý Anh Ca, vội vàng chạy đến bên vách núi nhìn xuống dưới.

"Lý Khác!" Sương mù dưới vách núi quá nhiều, quả nhiên không nhìn thấy gì.

Lý Anh Ca cũng khóc lóc gọi tên Lý Khác bên vách núi.

Phía sau hai người, một ánh mắt lộ ra một tia cười ý, đại thù trong lòng cuối cùng đã báo được.

Nhìn Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu, vốn định giết cả hai để diệt khẩu, nhưng võ lực của Phòng Phụng Châu không thua kém mình, nên mới tha cho hai nữ tử.

Phòng Phụng Châu nhìn vách núi sâu không thấy đáy, không biết

phải làm sao, trong mắt chảy ra những giọt nước mắt đau thương.

Lý Anh Ca càng tự trách, nếu không phải tại mình, Lý Khác đã không rơi xuống rồi.

"Đi, về gọi người, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Ta phải khiến tên phu xe kia bị thiên đao vạn quả." Giọng điệu của Phòng Phụng Châu mang theo oán hận ngập tràn.

"Ừm!" Lý Anh Ca nức nở đáp, khuôn mặt xinh đẹp đã bị nước mắt làm cho nhòe đi.

Hai ngày sau.

Bên kia, Lý Khác tỉnh lại trong một căn nhà nhỏ.

Ôi, hắn ôm chặt đầu, từng cơn đau dữ dội từ sâu trong não bộ truyền đến, phảng phất như có người đang dùng kim châm vào não hắn.

"Ta là ai?" "Ta đang ở đâu?" Lý Khác ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, đây là nơi nào?

Tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Két, lúc này cửa phòng của căn nhà nhỏ bị đẩy ra.

"A?

Ngươi tỉnh rồi!" Một cô bé, tuổi tác trông khoảng sáu tuổi, thân hình gầy gò, trông giống như một đứa trẻ không được ăn no.

"Ngươi là ai?" Lý Khác nhìn cô bé.

Vút!

Cô bé không để ý đến Lý Khác, xoay người rời khỏi phòng: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người đó tỉnh rồi!" Trong phòng vang lên giọng nói của cô bé.

Sau đó, hai tiếng bước chân đang tiến lại gần căn phòng.

“Tỉnh rồi à, à ~ bây giờ ngươi chưa thể ngồi dậy đâu, cần phải tĩnh dưỡng.” Cô gái nói chuyện khoảng 19 tuổi, giọng điệu thanh thuần.

“Các ngươi là ai?” Lý Khác cố gắng nhịn cơn đau đầu, nhìn hai mỹ nữ một lớn một nhỏ hỏi.

“Ta đương nhiên là ân nhân cứu mạng của ngươi rồi.” Cô bé nói.

“Vậy ta là ai?

Tại sao ta lại ở đây?” Trong mắt Lý Khác tràn đầy sự mờ mịt.

“Ngươi không nhớ mình là ai sao?” Nữ tử kinh ngạc hỏi, tình huống này nàng cũng gặp lần đầu.

“Ta cứu ngươi ở con sông nhỏ ngoài thôn ta.” Nữ tử nhớ lại cảnh tượng gặp Lý Khác bên bờ sông nhỏ ngày đó.

Lúc đó Lý Khác thở ra ít hơn hít vào, toàn thân đều là vết thương, khó mà tìm được chỗ nào trên người không có thương tích.

Đột nhiên cô gái nhớ ra điều gì đó: “Mau đi gọi Tôn đại phu.” Nàng nói với cô bé.

Lý Khác nỗ lực nhớ lại chuyện trước kia, cơn đau đầu dữ dội khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “A!” Theo một tiếng hét đau đớn của Lý Khác, hắn ngất đi.

“Tỉnh lại, ngươi không sao chứ?” Hành động của Lý Khác khiến cô gái nhìn mà ngẩn người, thao tác gì đây?

Chương 507

"Tỷ tỷ!

Tôn đại phu đến rồi." Lúc này bên ngoài vang lên giọng nói của cô bé.

"Lão phu sớm đã liệu được lúc này, nam tử này nhất định sẽ tỉnh, xem ra lão phu đoán không sai chút nào." Chưa vào phòng đã nghe thấy giọng của một lão giả bên ngoài.

"Tôn đại phu, hắn lại ngất đi rồi." Cô gái nói với giọng điệu bất đắc dĩ.

"Hả?" Tôn đại phu vào phòng nhìn Lý Khác ngất trên giường, sắc mặt không khỏi có chút lúng túng.

"Tỉnh được bao lâu?" Tôn đại phu ho khan một tiếng, dùng để xua đi sự lúng túng.

"Tỉnh được một lúc, sau đó lại ngất đi." "Có nói gì không?" Tôn đại phu đi đến bên cạnh Lý Khác, bắt mạch cho hắn.

"Hình như không biết mình là ai, cứ hỏi ta là ai, đây là đâu." "Ừm!

Xem ra là ngã hỏng não rồi, mắc bệnh mất trí nhớ." Tôn đại phu đặt tay Lý Khác xuống, Lý Khác không có gì đáng ngại.

"Vậy phải làm sao?" Cô gái không biết bệnh mất trí nhớ là gì, nhưng nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

"Cái này chỉ có thể dựa vào hắn tự hồi phục thôi." Tôn đại phu nhìn khuôn mặt của Lý Khác nói.

Bệnh mất trí nhớ này Tôn Tư Mạc cũng không có cách nào, chỉ có thể dùng một ít thuốc an thần dưỡng thần.

Ngô Vương phủ.

Đã hai ngày kể từ khi Lý Khác mất tích, hai ngày nay Phòng Phụng Châu không ngừng phái người đi tìm dưới vách núi, nhưng không tìm thấy dấu vết của Lý Khác.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Tin tức Lý Khác mất tích cũng đã lan truyền khắp thành Trường An.

"Có tin tức gì không?" Phòng Phụng Châu lắc đầu, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lý Anh Ca.

"Ngươi đi nghỉ một lát đi, đã hai ngày không ngủ rồi." Phòng Phụng Châu an ủi Lý Anh Ca: "Hắn nhất định sẽ không sao đâu." "Đều tại ta, nếu không phải tại ta thì hắn cũng sẽ không rơi xuống, đều tại ta, đều tại ta." Nói rồi Lý Anh Ca bật khóc.

"Được rồi, không sao đâu, Ngô Vương nhất định sẽ không sao đâu." Phòng Phụng Châu ôm Lý Anh Ca vào lòng an ủi.

Trời càng lúc càng tối, trong một thôn trang nhỏ.

Cô gái ngồi bên giường đút cháo loãng cho nam tử đang nằm bất động trên giường ăn.

Nam tử này chính là Lý Khác.

Lý Khác lại tỉnh dậy, đối với thân thế của mình hắn hoàn toàn không nhớ gì, càng không biết đây là nơi nào.

Cô gái đút cơm cho hắn tên là Tiểu Văn, còn cô bé kia tên là Nhân Nhân.

Trên người Lý Khác tìm thấy một miếng ngọc bội, trên ngọc bội khắc một chữ Lý, đương nhiên hai người họ không biết chữ.

Đại phu cứu Lý Khác là Tôn Tư Mạc nói cho Lý Khác biết.

Vì vậy liền đoán rằng Lý Khác họ Lý, nhìn ngọc bội cũng không giống hàng rẻ tiền, cũng đoán Lý Khác là người nhà giàu có.

Đương nhiên dù có một vài thông tin, Lý Khác cũng không biết mình là ai.

"Đừng lo lắng, ngươi nhất định sẽ nhớ ra mình là ai, Tôn đại phu là đại phu giỏi nhất, nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi." Tiểu Văn nhìn vẻ mặt trầm tư của Lý Khác biết hắn đang làm gì, nên liền an ủi một câu.

Lý Khác mỉm cười với nàng: "Cảm ơn!" Nếu không phải Tiểu Văn phát hiện ra hắn, Lý Khác có thể đã chết chắc, nếu lại không có thần y Tôn Tư Mạc ở đây, Lý Khác dù được cứu, đại phu bình thường cũng khó mà cứu sống.

Theo như lời Tiểu Văn vừa nói, đây chỉ là một thôn trang nhỏ, người ở đây không đến ba mươi hộ, có thể thấy thôn trang này nhỏ đến mức nào.

Tôn Tư Mạc cũng không phải đại phu ở đây, chỉ là hàng năm vào thời điểm này sẽ đến thung lũng ở đây hái một vài loại dược liệu đặc biệt.

Cô gái sau khi đút cháo loãng cho Lý Khác xong cũng rời khỏi phòng, để lại Lý Khác một mình nằm trên giường suy nghĩ.

Một đêm không có chuyện gì.

Hôm nay là ngày thứ ba Lý Khác mất tích, Phòng Phụng Châu vẫn chưa có một chút tin tức nào, nàng đã mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Thực sự không thể tưởng tượng được Lý Khác bây giờ ra sao rồi.

"Lý Đại Đầu!" Ngoài phòng Lý Khác vang lên một giọng nói trong trẻo như chuông bạc, là cô bé Nhân Nhân, từ khi biết Lý Khác họ Lý, nàng đã đặt cho hắn một cái tên là Lý Đại Đầu.

Thể chất của Lý Khác đặc biệt tốt, sau hai ngày đã hồi phục được phần lớn, nghe tiếng gọi của Nhân Nhân, Lý Khác không có chút không quen, lập tức đáp lại một tiếng.

"Sao vậy?" Lý Khác bây giờ mất trí nhớ, cũng không biết mình là Ngô Vương.

"Ta và Tiết đại thúc cùng lên núi, ngươi đi không?" Tiết đại thúc là thợ săn nổi tiếng trong thôn, không có con mồi nào mà ông không bắt được.

Nhân Nhân và mấy cô bé khác thì ở rìa ngoài núi sâu hái nấm, mục đích Nhân Nhân gọi Lý Khác cũng là đi hái nấm, Nhân Nhân không cho rằng thân thủ của Lý Khác giỏi bằng Tiết đại thúc.

"Lên núi gì chứ, thân thể của Lý đại ca chưa khỏe hẳn đâu." Tiểu Văn ở bên cạnh phơi quần áo, nghe lời Nhân Nhân liền quát một tiếng, đối với Tiểu Văn, Lý Khác bị thương nặng như vậy sao có thể khỏi được.

Nhân Nhân nghe lời tỷ tỷ xong liền rụt đầu lại, Tiết đại thúc ở bên cạnh cười nói: "Ha, tiểu huynh đệ thương thế chưa lành, ở trong phòng nghỉ ngơi thêm đi." Mấy đứa trẻ bên cạnh liền vây quanh Lý Khác chơi đùa, Lý Khác tự nhiên hiểu rõ thân thể của mình, đừng nói là lên núi, bảo hắn đánh mười người cũng không thành vấn đề.

"Không sao, thân thể của ta đã hồi phục được phần lớn, cũng đang muốn ra ngoài đi dạo một vòng." Lý Khác trước tiên mỉm cười với Tiểu Văn, sau đó nói cho nàng biết tình hình thân thể của mình: "Chỉ hoạt động ở rìa ngoài là được." Nửa câu sau là nói với Tiết đại thúc.

"Thật sự không sao chứ?" Tiểu Văn bước lên phía trước với ánh mắt lo lắng, tự nhiên sợ Lý Khác đang cố gắng chống đỡ.

"Đương nhiên không sao, tối qua Tôn đại phu nói gì ngươi quên

rồi sao?" Lý Khác tuy quên mất ký ức trước kia, nhưng giáo dục tốt đẹp nhiều năm cũng khiến hắn phong độ ngời ngời.

Nghe Lý Khác nói, Tiểu Văn không khỏi nhớ lại lời của Tôn Tư Mạc tối qua: "Kỳ lạ!

Kỳ lạ!

Lão phu khám bệnh mấy chục năm chưa từng thấy hiện tượng kỳ lạ như vậy." Tối qua Tiểu Văn nghe lời đó tưởng Lý Khác có chuyện gì.

Không ngờ Tôn Tư Mạc lại nói về thể chất của Lý Khác, bị thương nghiêm trọng như vậy lại nhanh chóng khỏi được phần lớn.

Đối với Tôn Tư Mạc quả thực là thần tích.

Nghĩ đến đây, Tiểu Văn trong lòng cũng dần dần yên tâm trở lại nhưng vẫn dặn dò.

"Biết rồi, yên tâm đi." Đối với sự quan tâm của Tiểu Văn, Lý Khác cảm thấy rất ấm áp, bây giờ đối với Lý Khác, Tiểu Văn là người tốt nhất với hắn.

Chương 508

Sau đó, dưới ánh mắt lo lắng của Tiểu Văn, Tiết đại thúc dẫn mấy người họ đi vào núi.

Bên kia, thành Trường An, Ngô Vương phủ.

Hôm nay là ngày thứ ba Lý Khác mất tích, người phái đi tìm đến nay vẫn chưa có kết quả gì, Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca tự nhiên lo lắng vô cùng.

Chuyện Lý Khác mất tích trong giới quan viên ở Trường An tự nhiên đều biết, Lý Thế Dân càng quan tâm đến chuyện Lý Khác mất tích vô cùng.

"Sao rồi?

Một chút tin tức cũng không có?" Lý Thế Dân ngồi trên đài cao hỏi.

"Bẩm Bệ hạ, tuy hiện tại chưa tìm thấy Ngô Vương, nhưng cũng không phải là tin xấu, tình huống này có thể là đã được người cứu, thần đã dặn dò người ta chú ý nhiều hơn." Đối với chuyện Lý Khác mất tích, Vương công công cũng lo lắng vô cùng.

"Cũng chỉ có thể như vậy!" Lý Thế Dân mệt mỏi nói, mấy ngày nay Trường An xảy ra không ít chuyện, khiến ông cũng không khỏi có chút mệt mỏi.

Thành Trường An, Di Thanh Viện.

"Chuyện Ngô Vương mất tích, liệu có liên quan đến chúng ta không?" Hồ Diễm ngồi trong căn nhà nhỏ giữa hồ khẽ nói.

"Chắc là không đâu, chuyện này ta cũng chỉ nói với Ngô Vương chưa đầy một khắc, huống hồ chuyện này ta cũng là quyết định tạm

thời, chắc là không ai biết.” Giọng lão thái thái vang lên sau lưng Hồ Diễm.

“Huống hồ chuyện này ngay cả Ngô Vương cũng không biết, càng không thể là họ, nếu không cũng sẽ không để Ngô Vương vừa ra khỏi phủ đã gặp chuyện.” Lão thái thái đối với chuyện này rõ ràng có cách nhìn khác.

“Đồ đã đưa đi chưa?” Thấy vậy Hồ Diễm cũng không tiện nói thêm, khẽ thở dài một hơi.

“Đều đã xong rồi, năm nghìn lạng hoàng kim.” Lão thái thái nói, năm nghìn lạng đưa đến phủ Lý Khác, chuyện muốn nhờ cũng đã cùng lúc đưa đến phủ Lý Khác.

Lúc đó cũng không ngờ Lý Khác sẽ xảy ra chuyện này, nhưng bây giờ không còn kịp nữa, hiện tại chỉ có thể cầu mong Lý Khác bình an vô sự.

Thôn nhỏ trong núi, rìa ngoài núi sâu.

“Nhìn cái này này!” Nhân Nhân giơ một cây nấm lên hét với Lý Khác.

“Sao vậy?” Lý Khác đi theo sau đám trẻ con, đối với tự nhiên không quan tâm đến nấm.

“Loại nấm ta muốn hái là loại này, những loại nấm có màu sắc sặc sỡ kia không hái được, đó là nấm độc.” Nhân Nhân giải thích các loại nấm trên núi cho Lý Khác nghe một lượt.

Lý Khác gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Chỉ là không biết mình là ai, nhưng những kiến thức thường thức về sinh hoạt này thì không quên.

“Nhanh lên!” Nhân Nhân thấy Lý Khác chậm chạp không khỏi hét

một tiếng, Tiết đại thúc để họ ở rìa ngoài liền đi vào trong núi, đối với sự an toàn của mấy đứa trẻ tự nhiên rất yên tâm.

Tiết đại thúc trước khi đi còn dặn dò mấy câu, bảo họ không được vào trong núi, chỉ ở rìa ngoài.

Đồng thời cũng nói cho Lý Khác biết trong núi có những con thú hoang nào.

Lý Khác gật đầu, tỏ vẻ sẽ trông chừng đám trẻ con này, không để chúng bị thương một chút nào.

Lý Khác không biết rằng, một nhóm người ngựa đã xuất hiện trong thôn trong núi.

Một nhóm người, tổng cộng có 5 người, mặc áo giáp, từ điểm này có thể thấy là quân nhân.

Năm quân nhân xuất hiện trong thôn không lớn không nhỏ có thể coi là một chuyện lớn.

Dân làng đều vây lại, lúc này một lão giả già nua đứng ra.

"Không biết năm vị quan gia đến thôn nhỏ của ta có việc gì?" Thân thể yếu ớt dùng một cây gậy chống đứng thẳng.

"Chúng ta là thân binh của Ngô Vương phủ, xin hỏi lão nhân gia gần đây trong thôn có người ngoài nào không?" Một binh sĩ hỏi.

Lời vừa dứt, dân làng vây quanh đều không khỏi im lặng, bởi vì họ biết trong thôn quả thực có một người ngoài, Tiểu Văn càng run lên.

Là người tìm Lý Đại Đầu sao?

Người của Ngô Vương phủ?

Đến bắt Lý Đại Đầu?

Đánh hắn thành ra như vậy còn không tha.

Không được, không thể để họ biết Lý Đại Đầu đang ở chỗ ta.

Trưởng thôn lão đầu nghe ý của họ, tự nhiên biết Lý Khác hiện đang ở nhà Tiểu Văn, trước tiên ẩn ý liếc nhìn Tiểu Văn một cái.

Tiểu Văn tự nhiên căng thẳng nhìn trưởng thôn, sau đó Tiểu Văn liền lắc đầu với trưởng thôn, ý là đừng nói cho năm vị quan gia biết.

Thấy vậy, trưởng thôn già nua cũng biết phải trả lời năm vị quan gia thế nào, đoạn đối thoại ẩn ý giữa Tiểu Văn và trưởng thôn, năm binh sĩ tự nhiên không biết.

Sau đó nghe trưởng thôn nói: "Mấy ngày nay trong thôn không có người ngoài, chúng ta ở nơi hẻo lánh, đã mấy năm không thấy người ngoài rồi." "Không biết quan gia tìm người nào à?" Trưởng thôn nói xong lại hỏi một câu.

"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!" Binh sĩ quát một tiếng, trưởng thôn vội vàng gật đầu lia lịa!

Đối với binh sĩ tự nhiên sẽ không tin, người họ muốn tìm là Ngô Vương, trước tiên sẽ không nghĩ rằng sẽ xuất hiện ở đây, đối với những dân làng này, tú tài cũng không thường gặp, huống hồ là vương gia.

Hỏi một câu xong cũng không lục soát trong thôn mà rời đi.

Lý Khác tự nhiên không biết những chuyện này, hiện tại đang cùng đám trẻ con hái nấm.

"Tiểu Văn này!" Đợi năm binh sĩ rời đi, trưởng thôn giữ Tiểu Văn lại, trưởng thôn giữ nàng lại tự nhiên có chuyện muốn hỏi.

"Con có biết người con cứu là người như thế nào không?" Trưởng thôn vừa mở miệng, đã hỏi về thân phận của Lý Khác.

Câu hỏi của trưởng thôn Tiểu Văn cũng không biết, chỉ biết Lý Khác nhất định là người tốt.

“Con cũng không biết sao?” Trưởng thôn thấy Tiểu Văn im lặng, liền đoán Tiểu Văn cũng không biết.

Ban đầu người trong thôn đều nghĩ chỉ cứu một người bình thường, cho đến hôm nay có binh sĩ đến, mới biết người Tiểu Văn cứu chắc chắn không phải là người bình thường.

“Hắn bị thương rất nặng, không nhớ được thân phận trước kia.” Tiểu Văn nói cho trưởng thôn biết chuyện Lý Khác mất trí nhớ.

“Ồ?

Có chuyện như vậy sao?” Trưởng thôn nghe xong cũng rất tò mò, quả là thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, chuyện mất trí nhớ này trưởng thôn cũng là lần đầu tiên nghe.

Chương 509

“Nhưng con tin hắn tuyệt đối không phải người xấu!” Tiểu Văn tin vào trực giác của mình.

“Nhưng chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu, con cũng biết quân gia muốn tìm người, lỡ có chuyện gì không phải sẽ liên lụy đến thôn chúng ta sao?” Trưởng thôn khẳng định phải nghĩ cho đại chúng, bây giờ không cần biết Lý Khác là người tốt hay người xấu.

“Nhưng…” Tiểu Văn có chút ngập ngừng, thực ra nàng cũng biết lỡ như Lý Khác thật sự có chuyện, người bị liên lụy chắc chắn là trưởng thôn.

“Thương thế của hắn khỏi thế nào rồi?” Trưởng thôn thở dài một hơi, thực ra ông cũng biết làm vậy không tốt, nhưng liên quan đến không phải một người, mà là cả thôn.

“… Khỏi được phần lớn rồi.” Giọng Tiểu Văn nhỏ như muỗi kêu, nàng đoán ra trưởng thôn muốn làm gì.

Trưởng thôn nghe xong im lặng một lúc.

“Thôi, đợi hắn khỏi rồi bảo hắn rời đi đi!” Trưởng thôn thở dài một hơi, tự nhiên biết làm vậy không tốt, nhưng vì tính mạng của cả thôn không thể không làm vậy.

Quả nhiên, Tiểu Văn biết trưởng thôn sẽ như vậy, không trả lời trưởng thôn, chỉ im lặng đứng một lúc: “Con về đây.” Nói xong liền rời khỏi phòng.

Đương nhiên cuộc đối thoại giữa trưởng thôn và Tiểu Văn Lý Khác đều không biết, lúc này hệ thống tuyển trạch lại hiện lên.

Đinh!

“Có trả mười điểm tuyển trạch để khôi phục ký ức không!” Giọng nói dễ nghe vang lên trong đầu.

Đối với hệ thống này hắn cũng đã quên, Lý Khác đột nhiên nghe thấy giọng nói của hệ thống không khỏi có chút kinh ngạc.

“Ai?

Ai đang nói vậy?” Giọng Lý Khác nghiêm túc, không phải gặp ma rồi chứ.

“Đinh ~” “Có trả mười điểm tuyển trạch để khôi phục ký ức không!” Giọng nói của hệ thống lại vang lên, hệ thống lúc được lúc không, lúc cần thì không xuất hiện.

Lý Khác nhìn đám trẻ con Nhân Nhân ở phía trước, rõ ràng không phải chúng nói, nếu không phải là chúng?

Vậy thật sự là giọng nói trong đầu ta sao?

Lý Khác không phải người bình thường, tuy mất đi ký ức, nhưng tính cách của hắn không thay đổi, là người trời không sợ đất không sợ, lúc cần phản bác thì phải phản bác.

“Trả!” Lý Khác mở miệng nói.

Đinh!

“Thanh toán thành công!

Số dư điểm tuyển trạch còn lại là 0!” Giọng nói của hệ thống vừa dứt!

Trong đầu Lý Khác đột nhiên đau dữ dội, khiến Lý Khác không khỏi ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Lúc này trong đầu cảm giác như có người đang cầm đồ vật cưỡng ép nhét vào não hắn.

“A!!!” Đau đến mức Lý Khác lăn lộn trên mặt đất.

“Đại Đầu!

Ngươi sao vậy?” Đám trẻ con Nhân Nhân đi phía trước nghe tiếng hét của Lý Khác không khỏi chạy đến bên cạnh.

“A!!!” Cơn đau kéo dài một khắc, cơn đau trong đầu Lý Khác mới dần dần dừng lại.

“Đại Đầu, ngươi không sao chứ?” Lúc này nước mắt Nhân Nhân đã lưng tròng.

Lúc này Lý Khác đã hồi phục ký ức, biết mình tên là gì, cũng biết chuyện xảy ra sau khi rơi xuống vách núi.

Lý Khác sau khi khôi phục ký ức khí chất đại biến, trở lại thành Ngô Vương quý tộc kia.

“Ta không sao!” Lý Khác đứng dậy, nhìn nước mắt lưng tròng của Nhân Nhân, tự nhiên biết nàng thật sự lo lắng.

Không khỏi xoa xoa đầu Nhân Nhân.

“Đi thôi, chúng ta về thôi.” Lý Khác nói, bây giờ đã khôi phục ký ức tự nhiên phải về Ngô Vương phủ, không nói chuyện khác, ít nhất phải tìm ra kẻ hại mình.

“Ừm.” Lúc này trên người Lý Khác không khỏi có một luồng khí chất quý tộc, trong giọng nói càng có một luồng ngữ khí không thể chống lại.

Rìa ngoài không xa thôn, Lý Khác dẫn đám trẻ con đi chưa đầy một khắc đã đến thôn.

Chỉ là, dân làng đang làm việc trong thôn đều dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Lý Khác, đối với điều này Lý Khác cũng không biết vì sao!

Không để ý, Lý Khác giải tán đám trẻ con, bảo chúng ai về nhà

nấy, tìm mẹ của mình.

Lý Khác thì dẫn Nhân Nhân về nhà Tiểu Văn, lúc này Tiểu Văn đang vì cuộc đối thoại với trưởng thôn mà day dứt, nhưng loại chuyện này sao mà nói ra được.

"Tỷ tỷ, bọn con về rồi." Nhân Nhân vượt qua Lý Khác nhanh chóng chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa hét.

Sao lại về nhanh như vậy, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ.

Tiểu Văn nghe thấy giọng Nhân Nhân phản ứng đầu tiên là vậy.

Vừa ra khỏi cửa liền thấy một Lý Khác khác lạ, không phải ngoại hình Lý Khác thay đổi, mà là khí chất của hắn đã thay đổi.

Nếu như Lý Khác trước kia là một bộ dạng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, thì bộ dạng bây giờ là cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu.

Quan trọng nhất, ngoài những điều đó ra, loại khí chất quý tộc toát ra từ trên người Lý Khác mới khiến Tiểu Văn kinh ngạc.

"…..

Không sao chứ??" Cảm thấy Lý Khác đã thay đổi liền mở miệng hỏi một câu.

"Ta khỏe rồi, ta đã nhớ ra mình là ai rồi!" Lý Khác nói với một giọng điệu vui vẻ, còn có gì vui hơn việc khôi phục ký ức sao.

"Thật sao?

Vậy thì tốt quá rồi." Tiểu Văn nghe xong, vui mừng nhảy cẫng lên, Nhân Nhân ở bên cạnh cuối cùng cũng biết tại sao Lý Khác đột nhiên muốn về nhà, đương nhiên cũng vui, chỉ là không thể gọi là Đại Đầu nữa.

"Vậy ngươi là ai?" Tiểu Văn hỏi.

“Tam hoàng tử của đương kim hoàng thượng, Ngô Vương Lý Khác!” Kinh ngạc!

Còn hơn cả đại kinh ngạc!

Chương 510

Lặng im!

Còn hơn cả tĩnh lặng không một tiếng động!

Trong một thôn nhỏ như thế này, đừng nói chuyện khác, ngay cả tú tài cũng chỉ có trưởng thôn già nua kia.

Bây giờ Lý Khác đột nhiên nói với họ, hắn là Ngô Vương Lý Khác, sao có thể không khiến hai người kinh ngạc, sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

"Vương… gia?" Tiểu Văn đứt quãng nói, rõ ràng là kinh ngạc nhất, đối với Nhân Nhân, Ngô Vương cũng chỉ là một thân phận, nhưng Tiểu Văn lại hiểu biết hơn Nhân Nhân.

Tiểu Văn cũng nghĩ đến năm binh sĩ hôm nay, thân binh của Ngô Vương phủ, nhưng Tiểu Văn lại tưởng họ đến bắt Lý Khác… cho nên mới giấu giếm sự thật.

Lý Khác cười gật đầu: "Chỉ là một thân phận thôi, không cần căng thẳng!

Huống hồ các ngươi là ân nhân cứu mạng của ta." Tuy Lý Khác gặp ai đỗi nấy, nhưng… lại rất trọng tình nghĩa.

"Vừa rồi… có năm quan binh đến đây!" Tiểu Văn cúi đầu nói nhỏ, nàng phát hiện mình càng làm phiền Lý Khác hơn, vốn là quan binh đến cứu Lý Khác, lại bị nàng tưởng là đến hại hắn.

"Hả?

Quan binh??" Lý Khác không khỏi tò mò hỏi.

"… Thân binh của Ngô Vương." "Vậy là binh lính của ta, bây giờ

họ ở đâu?" Lời của Tiểu Văn chưa nói xong đã bị Lý Khác cắt ngang.

"… Đi rồi!" Nói ra câu này Tiểu Văn cúi đầu xuống, rõ ràng sợ Lý Khác trách tội.

Ngơ ngác, Lý Khác ngẩn người.

"Đi rồi?

Tại sao?

Không phải đến tìm ta sao?" Lý Khác cảm thấy kỳ lạ.

"… Ta nói, trong đây không có người ngoài." Tiểu Văn cúi đầu nói.

"Tại sao?" Lý Khác hỏi, tại sao lại nói vậy.

"Bởi vì, ta tưởng họ đến bắt ngươi." Nói xong Tiểu Văn cúi đầu thấp hơn nữa.

Nghe đến đây Lý Khác cũng hiểu tại sao Tiểu Văn lại cúi đầu thấp như vậy, hóa ra là vì chuyện này, Lý Khác không khỏi cảm thấy Tiểu Văn đặc biệt đáng yêu.

Sau đó Lý Khác đi đến trước mặt Tiểu Văn, xoa đầu nàng, giọng điệu mang theo ý cười nói: "Không sao đâu, Tiểu Văn như vậy rất thông minh!" Có thể nghĩ đến điểm này, rõ ràng chứng tỏ Tiểu Văn thông minh.

"… Ngươi không trách ta sao?" Tiểu Văn cũng dần dần hoàn hồn, dù sao bây giờ Lý Khác không phải Lý Đại Đầu, bây giờ là Ngô Vương Lý Khác, đối với Tiểu Văn chắc chắn sẽ sợ hãi.

"Đương nhiên không, ta đi ra khỏi thôn là được rồi mà!" Lý Khác cười nói, đây chỉ là một tình tiết nhỏ.

Hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Huống hồ bây giờ hắn phải về Ngô Vương phủ, việc cần làm nhất bây giờ là tìm ra hung thủ thật sự của vụ ám sát này.

“A!” Tiểu Văn lại nghe Lý Khác sắp đi, tâm trạng lại không ngừng sa sút.

“Ngươi sắp đi rồi sao?” Nhận thức của Nhân Nhân về vương gia cũng không nhiều, huống hồ là tuổi thơ ngây thơ.

“Ừ, ta có việc phải làm.” Lý Khác cười xoa đầu Nhân Nhân.

“Vậy sau này ngươi có về không?” “Đương nhiên!

Quên ai cũng không thể quên Nhân Nhân của ta.” Lý Khác có cảm tình tốt với Nhân Nhân, mấy ngày bị thương nằm trên giường cũng là Nhân Nhân mỗi ngày kể cho hắn nghe những chuyện thú vị.

Nghe những lời này, Tiểu Văn cũng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo niềm vui, rõ ràng là vì nghe Lý Khác sẽ trở về mà vui mừng.

Lý Khác mỉm cười, sau đó nói với hai người vài câu liền đi về phía cổng thôn.

Trưởng thôn nhìn bóng lưng rời đi của Lý Khác, không khỏi thở dài một hơi, ai, chàng trai trẻ, đừng trách ta.

Lúc này việc tìm kiếm vẫn tiếp tục, Lý Khác đi chưa đầy một canh giờ, đã gặp một đội tìm kiếm nhỏ.

“Lưu ca, … nhìn kìa!

Phía trước không phải là Ngô Vương sao!” Lúc này trời sắp tối rồi, đội nhỏ này đã tìm kiếm cả một ngày, lúc này đang định trở về, một binh sĩ mắt tinh nhìn thấy Lý Khác.

Lý Khác sớm đã chú ý đến đội nhỏ này.

Các binh sĩ bị lời nói này làm cho kinh ngạc, lần lượt nhìn về phía

chỉ.

Trời ơi!!!!!!

Thật sự là Ngô Vương!!!

Mọi người kinh hỉ, nhanh chóng chạy đến trước mặt Lý Khác.

“Bách trường phó Lưu Lỗi, bái kiến Ngô Vương, thuộc hạ đến muộn, xin Ngô Vương thứ tội.” Năm binh sĩ do Lưu Lỗi dẫn đầu quỳ một gối trước Ngô Vương.

Lý Khác nhìn một lượt, lúc này áo giáp của họ đã đầy vết bẩn, rõ ràng là vì chuyện mất tích của hắn mấy ngày nay.

“Đứng dậy đi.” Lý Khác vỗ vỗ vai Lưu Lỗi.

“Vâng!” “Xin Ngô Vương theo thuộc hạ.” Lưu Lỗi cung kính nói.

Lý Khác gật đầu, sau đó liền theo Lưu Lỗi và những người khác cùng trở về thành Trường An.

Nơi này cách thành Trường An không xa, một đoàn người đi chưa đầy nửa canh giờ đã đến thành Trường An.

Tin tức Lý Khác được tìm thấy nhanh chóng được các quan chức cấp cao ở Trường An biết.

“Có tin tức rồi!” “Ngô Vương trở về rồi!” Tin tức cũng truyền đến Ngô Vương phủ.

Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca mấy ngày nay mệt mỏi rã rời, đột nhiên nghe tin Lý Khác trở về.

Quá kích động, ngất đi.

Hoàng cung, Thái Cực Điện.

Chương 511

“Bệ hạ, Ngô Vương đã tìm thấy rồi!” Vương công công nói với người đang xem tấu chương.

“Ừm!” Lý Thế Dân chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng ừm.

Nhưng Vương công công lại biết, chữ ừm này đại biểu cho điều gì.

Biết tin Lý Khác được tìm thấy, tâm trạng của Lý Thế Dân cũng tốt hơn nhiều, tâm cũng dần dần trở lại lồng ngực.

Lý Khác có thể nói là người con trai ông quan tâm nhất.

Lý Khác cũng đã trở về Ngô Vương phủ, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca.

Lý Khác không khỏi thở dài một hơi.

“Đỡ các nàng vào phòng đi.” Lý Khác dặn dò hạ nhân.

Đợi hạ nhân đi rồi, Lý Khác một mình ngồi trong phòng.

Đã đến lúc tìm ra tất cả bọn họ.

Sắc mặt Lý Khác bình thản.

Rõ ràng đã nổi giận.

Đột nhiên dường như nghĩ ra điều gì đó.

“Người đâu, đến Tiết Gia thôn, giúp ta đưa hai người về.” Binh sĩ bên ngoài lĩnh mệnh.

Hai người mà Lý Khác nói, tự nhiên là Tiểu Văn và Nhân Nhân, đưa họ đến thành Trường An, cũng là để báo đáp.

Lý Khác muốn thành lập một tổ chức tình báo nhưng đây không

phải là một việc dễ dàng, vì vậy Lý Khác nghĩ đến một người, có lẽ sẽ giúp được Lý Khác.

Đó là Phòng Phụng Châu, thân là người của tổ chức Vũ Điệp Võng, đối với việc thành lập tổ chức tình báo chắc chắn có kinh nghiệm, đây cũng là việc Lý Khác muốn làm.

Dù vậy Lý Khác cũng cần phải bỏ ra, nhưng đó đều là chuyện nhỏ, bỏ ra nhiều hơn nữa mà có thể thu hoạch được một tổ chức tình báo, đối với Lý Khác cũng là kết quả tốt nhất.

Nhưng thời gian Lý Khác ở lại thành Trường An không còn nhiều, nhưng đó cũng là chuyện nhỏ, một tổ chức tình báo không chỉ có một tổng bộ, mà còn có các chi bộ.

Nhân viên tình báo cũng phải tìm, đi tìm tình báo không bằng để tình báo tìm đến cửa.

Nơi nào có tình báo nhiều nhất?

Không ngoài các nơi công cộng, như quán trà, quán rượu, và cả thanh lâu.

Vậy làm thế nào để những người đó giao nộp tình báo?

Lợi ích, có lợi ích mới có giao dịch.

Nhưng Lý Khác lại không có sản nghiệp của mình, hoàng kim cũng đều do người khác tặng, những thứ này cuối cùng cũng sẽ dùng hết một ngày, sẽ có một ngày không có thu nhập.

Vì vậy Lý Khác cần có hoàng kim liên tục, vậy làm thế nào để có sản nghiệp liên tục?

Tất cả những điều này Lý Khác đều phải suy nghĩ kỹ.

"Hiện tại ở Đại Đường, sản nghiệp kiếm tiền nhất là hàng xa xỉ, nhưng sản nghiệp có thể liên tục lại là hàng tiêu dùng." Lý Khác lẩm

bẩm.

Nếu vậy, Lý Khác hiện tại không cần làm kinh doanh hàng xa xỉ, chỉ cần làm tốt hàng tiêu dùng, thứ mà mọi người cần và có thể mua được là được.

Ví dụ như hàng xa xỉ, một người sẽ bỏ ra một nghìn lạng bạc để mua, nhưng hàng tiêu dùng thì một nghìn người sẽ bỏ ra sáu lạng bạc để mua, rõ ràng hàng tiêu dùng thắng thế.

Vậy nên làm hàng tiêu dùng nào?

Lý Khác vắt óc suy nghĩ.

Hồi lâu sau.

Chờ đã!

Có lẽ làm cái này thì được, ít nhất là thứ mọi người cần dùng, là hàng tiêu dùng mọi người mua được.

Đó là xà phòng!!

Đúng vậy, hiện tại Đại Đường không dùng xà phòng, mà là một loại quả trên cây.

Tuy có hiệu quả giặt sạch quần áo, nhưng lại không thể giặt sạch hoàn toàn quần áo.

Điểm mấu chốt là, hiện tại dùng loại quả này cũng cần phải bỏ tiền mua, nếu giá xà phòng không chênh lệch nhiều so với loại quả này.

Lý Khác tin rằng mọi người sẽ chọn dùng xà phòng.

Như vậy, hàng tiêu dùng mọi người cần dùng, mọi người mua được đã có.

Nhưng…… xà phòng làm thế nào?

Lý Khác bất đắc dĩ, chỉ có thể không ngừng nhớ lại tất cả những gì đã học ở kiếp trước.

Làm thế nào?

Lý Khác nghĩ đi nghĩ lại, lại không có phương pháp chế tạo xà phòng.

Ta nhớ rõ ràng thầy giáo có dạy mà, Lý Khác quả thực nhớ ra một vài phương pháp, nhưng đều là không hoàn chỉnh, không phải là phương pháp hoàn chỉnh, phương pháp này lại là phương pháp hóa học, cho nên thiếu một thứ cũng không được.

Hết cách rồi, Lý Khác nghĩ hồi lâu không ra, hay là thử xem?

Biết đâu lại được?

Lý Khác trong lòng nghĩ vậy, lại phát hiện đây quả thực là một phương pháp hay, cũng chỉ có thể làm vậy trước, biết đâu trong quá trình chế tạo lại tìm ra phương pháp hoàn chỉnh.

Xà phòng chủ yếu có hai thành phần là mỡ và kiềm, nhưng quá trình chế tạo trong đó Lý Khác cần phải làm từng bước một.

Sau đó Lý Khác dặn hạ nhân tìm một ít dầu thông, lại bảo lấy một ít muối thô.

Lý Khác bận rộn, khiến người trong Ngô Vương phủ đều tò mò, Ngô Vương lại muốn làm gì, Phòng Phụng Châu biết được đặc biệt đến xem.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Phòng Phụng Châu nhìn Lý Khác đang nhóm lửa đun.

Chương 512

“Làm xà phòng!” Lý Khác nói ra hai chữ xà phòng, cũng không giấu diếm, huống hồ Lý Khác cũng không định giấu, xà phòng làm ra để bán cho mọi người.

“Xà phòng??” Phòng Phụng Châu tò mò, cái tên xà phòng này nàng chưa từng nghe, nhưng tạo tử thì nàng có dùng.

“Như tạo tử vậy.” Lý Khác nhìn dầu thông sôi trong nồi.

“Tạo tử?

Làm cái đó làm gì?

Trong Ngô Vương phủ có tạo tử mà!” Phòng Phụng Châu ngạc nhiên nói.

“Xà phòng ta làm, công dụng tuy giống tạo tử, nhưng lại tốt hơn tạo tử nhiều.” Lý Khác cẩn thận trông lửa, vừa trả lời.

“Thì chẳng phải vẫn là tạo tử sao.” Phòng Phụng Châu không quan tâm nói.

“Xà phòng ta làm này không giống tạo tử đâu.” Lý Khác tự tin nói với Phòng Phụng Châu, xà phòng đã tồn tại mấy nghìn năm, đến thời đại của Lý Khác vẫn còn dùng, có thể thấy ý nghĩa của xà phòng lớn đến mức nào.

“Thì chẳng phải là tạo tử sao.” Phòng Phụng Châu hoàn toàn không biết sau này, xà phòng sẽ hấp dẫn đến mức nào, sẽ cung không đủ cầu đến mức nào.

“Nói ngươi cũng không hiểu, đợi ta làm ra rồi ngươi sẽ biết.” Lúc này dầu thông đã sôi, Lý Khác vội vàng đổ kiềm vào.

Phù phù, trong nồi phát ra tiếng sôi sùng sục, sau khi Lý Khác cho kiềm vào, trong nồi đã xảy ra biến hóa về chất, thấy cảnh này Lý Khác biết mình không làm sai.

"Ngươi cứ từ từ làm đi." Phòng Phụng Châu hoàn toàn không tò mò về xà phòng Lý Khác làm ra, nói một câu liền rời khỏi sân.

Lý Khác nhìn Phòng Phụng Châu, trong lòng thầm nghĩ, đợi xà phòng ra lò ngươi sẽ biết nó lợi hại thế nào.

Sau đó Lý Khác chuyên tâm chế tạo xà phòng, bây giờ chỉ có xà phòng mới là chìa khóa để thành lập bước đầu tiên của tổ chức tình báo.

Đã đến lúc rồi, Lý Khác từ từ tắt lửa.

Nhìn dầu thông trong nồi dần dần đông lại, Lý Khác đợi dầu thông nguội hẳn, cẩn thận lấy khối dầu thông ra.

Hình như thiếu chút gì đó.

Lý Khác sờ khối dầu thông.

Nhưng có thiếu hay không phải thử mới biết, Lý Khác lấy dao phay cẩn thận chặt một miếng dầu thông nhỏ xuống.

Sau đó cầm miếng dầu thông nhỏ ra ngoài, thành công hay không là xem bây giờ.

Trước tiên làm ướt tay, sau đó lấy xà phòng xoa trong tay.

Từ từ, dầu thông xuất hiện đặc trưng của xà phòng.

Thành công rồi?

Đúng vậy, xà phòng Lý Khác chế tạo quả thực đã thành công!

Nhưng lúc này vẫn chưa thấy hiệu quả của xà phòng, bây giờ phải xem hiệu quả tẩy vết bẩn của xà phòng.

Lý Khác tìm nửa ngày, tìm được một miếng vải bẩn, dùng nước sạch giặt thử.

Đã đến lúc chứng kiến hiệu quả của xà phòng.

Lý Khác từ từ đặt xà phòng lên miếng vải, hành động của Lý Khác dọa một nha hoàn đi ngang qua.

"Ngô Vương, những việc này để hạ nhân làm là được rồi." Một nha hoàn chạy đến trước mặt Lý Khác cúi đầu nói nhỏ.

"Không cần, ta tự làm được." Hành động của Lý Khác chỉ là để xem xà phòng mình làm ra thế nào, mục đích là xem xà phòng có thành công không.

"….." Nhất thời nha hoàn cũng không biết phải làm sao.

"Không sao, ngươi lui xuống đi." Lý Khác lúc này đang chuyên tâm xem hiệu quả của xà phòng.

Theo Lý Khác từ từ xoa giặt, càng lúc càng nhiều bọt nổi lên, nha hoàn bên cạnh lại nhìn mà ngạc nhiên, lòng hiếu kỳ khiến nha hoàn lại mở miệng nói: "Ngô Vương, tạo tử này lợi hại quá, ta dùng tạo tử cũng không giặt được như vậy." Nha hoàn nói với một giọng điệu kinh ngạc.

Tuy trong mắt nha hoàn xà phòng này đã tốt rồi, nhưng trong lòng Lý Khác, lại còn thiếu sót, không thể làm ra giống như xà phòng ở kiếp trước.

Nhưng dù sao cũng là Đại Đường, không phải thế kỷ hai mươi mốt, có thể làm ra xà phòng như vậy đã không tệ rồi, Lý Khác cũng không cầu có thể làm được như xà phòng ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng cũng phải gần giống xà phòng thơm ở kiếp trước chứ.

"Ngươi thấy cái này tốt không?" Lý Khác nhìn tình hình giặt sạch của miếng vải bẩn, tuy đã giặt sạch phần lớn, nhưng vẫn còn vết bẩn

chưa giặt sạch.

"Đúng vậy, có thể trong thời gian ngắn như vậy giặt sạch như thế đã tốt rồi, nếu phải dùng tạo tử, ít nhất phải giặt một khắc mới có thể giặt được như vậy, tạo tử của Ngô Vương lợi hại quá." Nha hoàn nói về việc giặt quần áo.

Lý Khác nghe xong cũng gật đầu, xà phòng vốn tốt hơn tạo tử, nhưng cái trong tay hắn chỉ có thể thuộc về hàng thất bại, tuy có thể dùng, nhưng lại không phải thứ Lý Khác muốn.

"Vậy sao?" Lý Khác rửa sạch tay: "Vậy những thứ này tặng cho ngươi." Lý Khác chỉ vào miếng xà phòng đã dùng trên mặt đất.

"Ở kia còn một ít, ngươi mang đi hết đi." Lý Khác chỉ vào chỗ xà phòng trong nồi.

"Vâng, cảm ơn Ngô Vương!" Nha hoàn vội vàng cảm tạ.

Lý Khác giữ lại xà phòng bán thành phẩm cũng không có tác dụng, cho nên dứt khoát giao cho nha hoàn này.

Sau đó Lý Khác lại dặn hạ nhân mang một ít dầu thông đến, nhưng lần này Lý Khác lại thêm một loại dược liệu… đó là quả tạo tử!

Để cho xà phòng có thể nhanh chóng giặt sạch quần áo, Lý Khác chọn thêm vào tạo tử.

Lý Khác lại dùng phương pháp vừa rồi để chế tạo xà phòng, lần này có kinh nghiệm hơn lần đầu, một giờ sau.

Lý Khác lại có được một khối xà phòng, khối xà phòng này không giống khối vừa rồi, trong lúc chế tạo Lý Khác đã cho thêm quả tạo tử.

Đến lúc xem hiệu quả rồi, lúc này Lý Khác đã bận rộn cả một buổi chiều ở hậu viện, chuyện Lý Khác làm xà phòng cũng đã lan truyền khắp Ngô Vương phủ.

Nha hoàn kia mang khối xà phòng Lý Khác chế tạo đi khoe khắp nơi, những người khác xem xong đều lần lượt bày tỏ sự lợi hại.

Nhưng điều khiến họ ngạc nhiên hơn cả là Lý Khác mới là người lợi hại nhất.

Lý Khác của chúng ta đang cẩn thận lấy khối xà phòng ra, lần này chắc là được rồi, Lý Khác nhìn khối xà phòng trước mắt nói.

Lý Khác dùng phương pháp vừa rồi, trước tiên rửa sạch tay, sau đó lại tìm miếng vải bẩn vừa giặt, tuy miếng vải này vừa được giặt.

Nhưng vẫn còn vết bẩn chưa giặt sạch, cho nên Lý Khác định dùng cái này trước.

Chương 513

Lý Khác dùng phiên bản nâng cấp của xà phòng để giặt miếng vải bẩn này, sau khi xoa giặt vài lần, Lý Khác từ từ giặt sạch miếng vải.

"Quả nhiên, thêm quả tạo tử có thể giặt quần áo sạch hơn." Ha ha, ta thành công rồi.

Lý Khác ha ha cười lớn.

Tin tức Lý Khác ở hậu viện cả một buổi chiều cũng đã lan truyền khắp Ngô Vương phủ, Lý Anh Ca cũng nghe được tin này, lúc này đang ở bên cạnh.

"Anh Ca, xem khối xà phòng ta làm này." Lý Khác đưa xà phòng cho Lý Anh Ca.

Lý Anh Ca tò mò nhận lấy khối xà phòng.

Đây là xà phòng Lý Khác làm sao?

Nàng nhìn khối xà phòng vuông vức trong tay tò mò hỏi.

"Dùng cái này rửa tay, xem hiệu quả của nó thế nào?" "Ừm." Lý Anh Ca gật đầu, sau đó liền dùng khối xà phòng này rửa tay.

Sau khi rửa xong trong lòng lại đầy kinh ngạc, xà phòng này cũng quá tốt rồi, xà phòng không giống như tạo tử bên trong có một chút thô ráp, nhưng xà phòng của Lý Khác lại không có những thứ đó.

Rõ ràng điểm này khiến Lý Anh Ca cảm thấy rất hài lòng.

"Thế nào?" Sau khi Lý Anh Ca rửa xong, Lý Khác hỏi.

"Ừm, tốt lắm, không có cảm giác thô ráp như tạo tử, cũng giặt sạch hơn tạo tử." Lý Anh Ca nói về những ưu điểm của khối xà phòng này.

“Mà, khối xà phòng này là do Lý Khác ca ca làm sao?” Lý Anh Ca kinh ngạc hỏi.

“Khối xà phòng này vẫn còn thiếu sót!” Lý Khác gật đầu, thừa nhận khối xà phòng này là do mình làm.

“Thiếu sót sao?” Lý Anh Ca cẩn thận nhớ lại, xà phòng Lý Khác chế tạo có thể nói là rất tốt rồi, nhưng Lý Khác lại cảm thấy còn thiếu sót.

Nếu nói là thiếu sót, Lý Anh Ca có nghĩ ra một cái, nhưng không biết có nên nói không, bởi vì Lý Anh Ca cảm thấy xà phòng đã rất lợi hại rồi.

Lý Khác nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lý Anh Ca biết nàng chắc chắn đã nghĩ ra điều gì đó.

“Có thiếu sót gì sao?

Không sao, cứ nói đi.” Lý Khác đối với xà phòng mình chế tạo chắc chắn rất quan tâm.

“Xà phòng này không có mùi vị, nếu thêm một chút hương thơm vào, chắc sẽ tốt hơn.” Lý Anh Ca nói ra suy nghĩ của mình.

“Hương thơm?” Lý Khác cuối cùng cũng biết rồi.

Đúng, hương thơm!!

Xà phòng ở kiếp trước không phải như vậy sao, từ xà phòng biến thành xà phòng thơm.

“Tuyệt vời quá, Anh Ca, em thông minh quá.” Lý Khác cười lớn nói, một điều mà hắn vẫn không nghĩ ra… bây giờ lại bị Lý Anh Ca nói trúng.

“Thêm hương thơm vào, đó là xà phòng thơm!” Nhưng hương thơm thêm vào như thế nào?

Lý Khác trong lòng thầm nghĩ.

Nguồn gốc hương thơm là hoa cỏ, nếu trong lúc chế tạo xà phòng thêm vào một ít hoa hồng liệu có mùi thơm không?

Lý Khác nghĩ đến điểm này.

Lúc này trời sắp tối rồi, không còn kịp nữa, Lý Khác phải làm ngay!

"Bảo người chuẩn bị một ít, hoa hồng!" Lý Khác dặn dò, sau đó lại chuẩn bị làm xà phòng.

"Hoa hồng đến rồi!" Lý Anh Ca cầm một ít cánh hoa.

"Tốt!" Lý Khác một tay cho những cánh hoa hồng này vào nồi.

Nhất thời hương thơm lan tỏa, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương hoa hồng.

"Có mùi thơm rồi!" Lý Anh Ca cười nói.

Lý Khác cũng vui vẻ nhìn xà phòng trong nồi, không, chính xác là: nên là xà phòng thơm.

Lý Khác từ từ cẩn thận lấy xà phòng thơm đã làm xong ra.

Lúc này trời đã tối, mấy hạ nhân cầm đuốc chiếu sáng.

Lý Khác từ từ cắt khối xà phòng thơm lớn thành từng miếng nhỏ, đều là hình vuông.

"Thử xem!" Giọng điệu Lý Khác đầy tự tin, lần này xà phòng thơm tuyệt đối thành công.

"Được!" Lý Anh Ca vui vẻ nhận lấy xà phòng thơm, rửa tay, trong quá trình rửa tay, từng đợt hương hoa hồng lan tỏa khắp nơi.

Thành công rồi!!!

Lý Khác cũng ngửi thấy mùi hoa thơm.

“Có mùi thơm!” Lý Anh Ca giơ tay lên ngửi, lập tức hương thơm từ mũi nàng đi vào.

Hạ nhân bên cạnh cũng ngửi thấy mùi hoa thơm, đều chưa từng thấy tạo tử lại có thể thơm như vậy!!!

Vậy là xà phòng và xà phòng thơm đều đã làm xong!!

“Những khối này tặng cho các ngươi!” Tâm trạng của Lý Khác rất vui.

Lý Khác nhìn lô xà phòng thơm đầu tiên trước mắt, đây là có giá trị.

Giữ lại năm khối, còn lại tặng hết.

Lúc này xà phòng thơm nhỏ còn lại hai mươi mốt khối, đưa cho Lý Thế Dân chín khối, Lý Khác tin rằng Lý Thế Dân nhất định sẽ thích, bởi vì không cần biết là dùng cho hậu cung hay dùng cho mình, đều là lựa chọn không tồi.

Còn lại Lý Khác thì tặng cho mấy quan viên đã giúp đỡ mình, như Phòng Huyền Linh và những người khác.

Cuối cùng đại công cáo thành.

Tổ chức tình báo bắt đầu.

Chương 514

Xà phòng sẽ trở thành thứ không thể thiếu trong mỗi gia đình.

Bên kia, Phòng Phụng Châu biết Lý Khác làm ra xà phòng thơm lại thần kỳ như vậy, cũng thầm khen Lý Khác lợi hại.

“Làm những thứ này có tác dụng gì?” Phòng Phụng Châu không hiểu làm những tạo tử này có tác dụng gì, quan niệm của người cổ đại, Phòng Phụng Châu cảm thấy có tạo tử là có thể giặt đồ rồi.

Có hương thơm cũng là tạo tử thôi.

“Nàng chưa từng giặt quần áo, tự nhiên không biết huyền bí bên trong.” Lý Khác phải nói cho Phòng Phụng Châu biết suy nghĩ của mình, nếu không Phòng Phụng Châu sẽ không hiểu những điều này.

Thành lập Thanh Cừu “Thứ nhất, xà phòng giặt đồ nhanh hơn tạo tử, thứ hai xà phòng cũng mịn hơn tạo tử.” “Thứ ba, xà phòng thơm có hương thơm, không cần biết là tắm hay rửa tay đều có thể dùng.” “Quan trọng nhất, tạo tử phải bỏ tiền mua, xà phòng của ta, rẻ hơn tạo tử.” “Điểm mấu chốt!” Lý Khác nhìn vẻ mặt chấn động của Phòng Phụng Châu, biết rằng một phen nói chuyện đã dọa Phòng Phụng Châu rồi.

“Ngươi làm xà phòng để bán?” Phòng Phụng Châu hỏi.

“Đúng vậy, chi phí chế tạo xà phòng ít hơn tạo tử, cho nên là hàng tiêu dùng mà mỗi gia đình đều có thể dùng.” “Ta sẽ có tiền vào liên tục.” Lý Khác cười nói.

“Thật sự bán được sao?” Phòng Phụng Châu chưa từng làm kinh doanh, tự nhiên không biết những điều này.

“Có thể.” Lý Khác tự tin tràn đầy.

“Nhưng ngày mai ta sẽ đi U Châu, cho nên chuyện này ta định giao cho nàng làm.” Lý Khác nhìn khuôn mặt tinh xảo của Phòng Phụng Châu nói.

“Ta?

Có được không?” “Đương nhiên, chỉ cần nàng biết phương pháp chế tạo là được rồi.” Lý Khác cười nói.

“Những chuyện khác, không cần quản!!” Lý Khác thần bí cười một tiếng.

Sau đó Lý Khác nói cho Phòng Phụng Châu biết phương pháp chế tạo xà phòng và xà phòng thơm, đồng thời còn có phương pháp giao dịch sau này.

Đối với những điều này của Lý Khác, Phòng Phụng Châu mới cảm thấy chấn động.

Cũng quá lợi hại rồi!!!

“Nhưng!

Có một chuyện cần nàng làm!” Sắc mặt Lý Khác nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Phòng Phụng Châu kinh ngạc!!

“Tình báo của ta quá chậm, những gì ta biết cũng quá ít!” Chuyện liên quan đến Hồ Diễm, Lý Khác điều tra chưa rõ được một phần mười!

Tình báo vô năng!

“Ta nên tăng cường mạng lưới tình báo!

Bất kể là bây giờ hay sau này!

Ta đều cần!!” Lý Khác nghiêm túc nói.

“Vậy định làm thế nào?” Phòng Phụng Châu cũng biết mạng lưới

tình báo của mình còn quá yếu, nhưng cũng chỉ có thể làm được đến vậy.

"Vũ Điệp Võng của nàng không đổi!

Nguyên nhân thiếu tình báo là vì thiếu nguồn cung cấp tình báo!" "Cho nên ta định thành lập thêm một phân bộ nữa, gọi là Thanh Khâu!" Lý Khác nói với giọng điệu thận trọng.

"Thanh Khâu?" "Đúng vậy, Vũ Điệp Võng hoạt động trong tối!

Thanh Khâu sẽ hoạt động ngoài sáng!" Thành viên của Vũ Điệp Võng điều tra trong bóng tối, còn thành viên của Thanh Khâu sẽ thu thập và mua bán tin tức một cách công khai!

Đây chính là mạng lưới tình báo của Lý Khác!

Lý Khác đem ý tưởng của mình nói cho Phòng Phụng Châu.

"Nhưng ta không có tửu điếm." Phòng Phụng Châu bất đắc dĩ nói.

"Ta không cần!

Ta chỉ cần phát ra thông tin ta cần, ai biết thì bán lại cho ta." Đây chính là tổ chức tình báo của Lý Khác.

"Làm như vậy có được không?" Phòng Phụng Châu không khỏi có chút hoài nghi.

"Không thử sao biết được?

Hiện tại ta có một lượng lớn hoàng kim, nhưng số hoàng kim trong tay ta chắc chắn sẽ tiêu hết, cho nên ta đã bắt đầu xây dựng sản nghiệp riêng." Lý Khác làm việc gì cũng có mục đích của mình.

"Ồ?

Làm xà phòng cũng vì chuyện này sao!" Phòng Phụng Châu lúc này mới hiểu được ý nghĩa việc làm xà phòng của Lý Khác.

“Nàng nói không sai!” “Nếu đã nói xong cả rồi!

Vậy cứ giao cho ta đi!” Phòng Phụng Châu cũng nghiêm túc nói!

“Được!

Ngày mai đi U Châu, mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi?” Lý Khác hỏi.

“Đều đã xong cả rồi!” Phòng Phụng Châu đáp, đối với việc nàng làm, Lý Khác tự nhiên rất yên tâm.

“Tốt, Thanh Khâu giao cho nàng đấy!” “Sao chàng lại tin tưởng ta như vậy, không sợ ta làm hỏng chuyện sao?” Phòng Phụng Châu cười nói.

Đối với chuyện này, Lý Khác cũng cảm thấy tự nhiên, chủ yếu là vì hắn không ở Trường An nên có nhiều việc không thể tự mình làm, điều này khiến hắn không vui.

“Chuyện tình báo này rất quan trọng, nếu mạng lưới tình báo của ta đủ mạnh, ta sẽ không bị động như vậy.” Lý Khác nói.

Nếu như mạng lưới tình báo ở U Châu và Trường An có thể kết nối với nhau, trong vòng hai ngày có thể truyền tin tức về thành Trường An, vậy thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Triều đình có phương pháp của triều đình, nhưng đó là của riêng họ.

Nếu Lý Khác muốn dùng, Lý Thế Dân tuyệt đối sẽ không đồng ý, bởi vì đó là bí mật quân sự.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải xem đã.

Lý Khác nhìn vào gương mặt của Phòng Phụng Châu.

Chương 515

Chỉ khi Phòng Phụng Châu phát triển Thanh Khâu lớn mạnh, đó mới là điều quan trọng nhất.

Chuyện Lý Khác bị hại lần này không chỉ có một mình hắn điều tra, mà còn có một người khác, lão đại của Đại Đường, Lý Thế Dân.

"Sao rồi?

Tên mã phu kia vẫn chưa tìm thấy sao?" Lý Thế Dân rất để tâm đến vụ mất tích của Lý Khác, không vì bất cứ điều gì khác, chỉ riêng việc xảy ra chuyện như vậy ở thành Trường An đã là một sự sỉ nhục đối với hoàng đế.

"Bẩm bệ hạ!" "Người đã tìm thấy, nhưng khi tìm thấy thì tên mã phu đó đã chết rồi!" Mấy ngày nay Lý Thế Dân không chỉ tìm Lý Khác, mà còn tìm cả tên mã phu hôm đó.

"Chết rồi?" Lý Thế Dân đặt bút xuống.

"Bẩm bệ hạ, ngỗ tác nói tên mã phu đó đã chết được ba ngày." Vương công công đem lời của ngỗ tác thuật lại cho Lý Thế Dân.

Ồ?

Có chuyện như vậy sao?

Lý Thế Dân trầm tư.

Xuất hiện tình huống này chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất: Tên mã phu đó cảm thấy đại thù đã báo.

Thứ hai: Thực ra tên mã phu chỉ là một con cờ, hung thủ thật sự là kẻ khác.

"Tiếp tục tra đi." Lý Thế Dân phân phó một câu rồi không quan

tâm nữa.

"Vâng!" Vương công công liền lui xuống.

Ở một nơi khác, Lý Khác tuy đã phái người đi tra nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức gì.

Nhìn dáng vẻ tiều tụy của Lý Anh Ca và Phòng Phụng Châu, Lý Khác biết mấy ngày nay họ chắc chắn đã vất vả nhiều.

Sau khi dặn dò nhà bếp chuẩn bị một ít đồ ăn bổ dưỡng, Lý Khác liền quay lại đại sảnh.

Trong đại sảnh lại có một vị khách mà Lý Khác không ngờ tới.

Là Cao công công trong hoàng cung.

Người trong cung đến làm gì?

Lý Khác không biết!

"Ngô Vương!" Cao công công cười với Lý Khác, rồi hành lễ.

"Không biết công công đến phủ có việc gì?" Sau khi hai người ngồi xuống, Lý Khác hỏi, hiển nhiên hắn cũng không biết Cao công công có chuyện gì.

"Ha ha!" Cao công công cười khúc khích, tiếng cười của ông ta rất a dua.

"Thân thể Ngô Vương không sao chứ?" "Đã không còn gì đáng ngại!" "Công công có việc gì xin cứ nói thẳng!" Hiện tại Lý Khác đang rất phiền muộn, làm gì có thời gian cùng công công nói chuyện vòng vo.

Lời của Lý Khác vừa dứt, Cao công công cũng ngừng nụ cười tự cho là đẹp mắt của mình, sau đó từ bên cạnh lấy ra một thứ.

"Thánh chỉ!" Cao công công hô lớn.

Thao tác này khiến Lý Khác sững sờ một lúc, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, lập tức quỳ một gối xuống, những người khác thì quỳ cả hai chân.

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Mọi người đồng thanh hô.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết!" "Ngô Vương tiếp chỉ." "Đột Quyết có ý tiến đánh U Châu, phong Ngô Vương Lý Khác làm Trấn Bắc Đại tướng quân, chọn ngày xuất phát, không được chậm trễ!

Khâm thử!" Lý Khác im lặng, đây quả thực là lừa bịp mà!

Ta vừa mới mất tích trở về chưa được một ngày, lại bắt ta đi U Châu?

Hung thủ hại ta còn chưa tìm ra.

"Ngô Vương?

Ngô Vương?" Cao công công thấy Lý Khác không tiếp chỉ.

"Hả?" "Xin Ngô Vương tiếp chỉ!" Cao công công giơ thánh chỉ, cười nói với Lý Khác.

Lý Khác vạn phần không muốn, nhưng vẫn phải nhận thánh chỉ.

"Thần tiếp chỉ!" Không còn cách nào khác, thiên tử là thiên tử, lời của ngài là thánh chỉ, bắt Lý Khác ngày mai xuất phát đi U Châu, hắn tự nhiên không dám kháng chỉ.

Cũng đừng nói là Lý Thế Dân không biết thương thế của Lý Khác.

Lý Thế Dân đối với lần trước Lý Khác giả bệnh có chút bất mãn, cho nên lần này không đợi Lý Khác mở miệng, đã trực tiếp điều đi.

Thật là… Lý Khác vô cùng khó chịu, hiện tại chỉ muốn tìm người để cãi nhau.

Lý Khác không nói gì với Cao công công, chỉ làm động tác nâng chén với ông ta.

Cao công công hiểu ý: "Ngô Vương hãy nghỉ ngơi nhiều, nô tài xin về cung trước." "Không tiễn!" Lý Khác nâng chén rồi đặt xuống.

Cao công công không khỏi cười khổ một tiếng, cũng biết hôm nay ban thánh chỉ này chắc chắn sẽ khiến Lý Khác không vui, nhưng lời của thiên tử, cũng nhất định phải làm.

Sau khi Cao công công rời đi, Lý Khác ngồi trong đại sảnh một lúc, đem chuyện ngày hôm đó suy nghĩ lại một lần nữa.

Từ lúc bắt đầu dạo chơi trên phố, rồi làm thơ ở thi hội, rồi lên xe ngựa, Lý Khác cẩn thận suy nghĩ lại từng chuyện một.

Di Thanh Viện!

Lý Khác đột nhiên nghĩ đến.

Lý Khác cảm thấy Di Thanh Viện vô cùng thần bí, nhưng tình báo trong tay lại rất hạn chế, xem ra chỉ có thể đợi Phòng Phụng Châu tỉnh lại.

Đúng lúc này, một binh sĩ đi vào.

"Ngô Vương, vừa mới tìm thấy tên phu xe đó." Sắc mặt binh sĩ có chút kỳ lạ.

"Ồ?

Chương 516

Bây giờ ở đâu?" Lý Khác vội vàng hỏi, tên phu xe này là manh mối quan trọng.

"Chết rồi, chết từ ba ngày trước!" Binh sĩ nói với vẻ mặt quái dị, lúc nhận được tin này y cũng rất kinh ngạc.

Chết rồi?

Lý Khác thầm phân tích.

Nếu như vậy, thì chuyện này không phải là chuyện nhỏ, bên trong chắc chắn có âm mưu lớn hơn.

"Được, ta biết rồi, ngươi lui ra đi!" Lý Khác nói.

"Thần cáo lui!" Sự việc ngày càng thú vị rồi.

Phòng Phụng Châu khẽ rên một tiếng rồi tỉnh lại trong phòng.

Nàng mơ hồ nhìn xung quanh.

Mình đang ở đâu?

Chờ đã, Lý Khác đã trở về!

Khoảnh khắc ngất đi, nàng nghe người hầu nói Lý Khác đã trở về.

"Người đâu!" Nàng vội vàng gọi.

"Tiểu thư!" "Lý Khác đã về rồi phải không?" Phòng Phụng Châu vội hỏi, sợ rằng mình chỉ đang mơ.

"Thưa tiểu thư, Ngô Vương đã về rồi ạ." Câu nói của nha hoàn mới khiến Phòng Phụng Châu hoàn toàn yên tâm.

Về là tốt rồi, về là tốt rồi.

"Chàng ấy đang ở đâu?" "Ngô Vương hiện đang ở đại sảnh ạ."

Nha hoàn đáp.

Phòng Phụng Châu nghe vậy không nói hai lời liền đi thẳng ra đại sảnh.

Quả nhiên, vừa vào đại sảnh đã thấy Lý Khác đang ngồi trên ghế.

"Lý Khác!" Trong mắt Phòng Phụng Châu ánh lên niềm vui mừng khôn xiết.

"Hửm?

Tỉnh rồi à," Lý Khác cười nói, đối với Phòng Phụng Châu, Lý Khác cũng thật lòng yêu thích, biết nàng vì mình mà lo lắng lâu như vậy, Lý Khác cũng vô cùng đau lòng.

"Ta đã bảo nhà bếp chuẩn bị cho nàng một ít đồ ăn, bây giờ ăn đi." Nói xong Lý Khác liền ra lệnh cho người hầu mang thức ăn lên.

Phòng Phụng Châu không nói gì, chỉ một mực nhìn Lý Khác.

"Hửm?

Sao vậy?

Cứ nhìn ta mãi?

Chẳng lẽ bây giờ mới bị nhan sắc của ta khuất phục sao?" Lý Khác trêu chọc khi thấy Phòng Phụng Châu cứ nhìn mình.

Pụt!

Phòng Phụng Châu không nhịn được mà bật cười.

"Phải, nhan sắc của chàng!" Phòng Phụng Châu trêu lại.

"Mấy ngày nay chàng thế nào?" Vẻ mặt Phòng Phụng Châu thay đổi, lại trở nên lo lắng.

"Đại nạn không chết, được người tốt bụng cứu giúp, nếu không thì…" Lời tiếp theo Lý Khác cũng không nói ra, nhưng cả hai đều biết,

nếu không có người cứu, thì lành ít dữ nhiều.

"Chuyện này ta đang điều tra, ta đã ra lệnh cho người của Vũ Điệp Võng rồi." Bây giờ chuyện đã xảy ra, may mắn là Lý Khác không sao.

Nếu không… "Bây giờ đã tìm thấy tên phu xe đó rồi." Lý Khác nói.

Chưa đợi Phòng Phụng Châu hỏi, Lý Khác đã nói tiếp: "Nhưng khi tìm thấy, người đã chết rồi.

Chết được ba ngày…" "Cái gì?

Vậy thì…" Phòng Phụng Châu phân tích.

"Người chết rồi?

Vậy chứng tỏ mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy!" Phòng Phụng Châu bình tĩnh phân tích.

"Đúng là như vậy, nhưng bất kể là ai, ta đều phải lôi hắn ra." Lúc này Lý Khác giống như một thùng thuốc súng, chỉ cần một mồi lửa là nổ tung.

Phòng Phụng Châu cũng gật đầu, với tổ chức Vũ Điệp Võng, tình báo của nàng nhiều hơn Lý Khác rất nhiều, nàng sẽ dùng tất cả để tìm ra hung thủ cho Lý Khác.

Tại một nơi mà hai người không biết.

"Mọi chuyện đã xong chưa?" "Người thì chết rồi!

Nhưng hắn thì không chết." "Đúng rồi, sau khi xảy ra chuyện ngày hôm đó, Di Thanh Viện đã gửi đến năm ngàn lạng hoàng kim!

Cùng với một người!" Đột nhiên Phòng Phụng Châu nói.

"Năm ngàn lạng?

Một người?

Hết rồi sao?" Đối với năm ngàn lạng hoàng kim, Lý Khác không

cảm thấy có gì kỳ lạ.

Nhưng lại gửi thêm một người là có ý gì?

“Đúng vậy, họ gửi đến một bé gái, còn có một câu nói, chuyện ngài đã hứa, ngài nhất định phải làm.” Phòng Phụng Châu nói.

Chuyện ta đã hứa?

Lý Khác nghĩ nửa ngày cũng không ra mình đã hứa chuyện gì.

Chương 517

Hắn đúng là đã hứa một chuyện, nhưng Hồ Diễm cũng không nói rõ.

"Người đó đang ở đâu?" Lý Khác hỏi, có lẽ bây giờ hỏi thẳng là tốt nhất.

"Đang ở trong phủ." "Gọi con bé đến đây.

Ta có chuyện muốn hỏi." Lý Khác không biết Hồ Diễm muốn làm gì.

"Được." Phòng Phụng Châu ra lệnh cho người hầu.

Không lâu sau, người hầu dẫn một bé gái khoảng 10 tuổi vào, rõ ràng đây là người do Hồ Diễm mang đến.

"Ngươi…" Lý Khác chưa nói xong, bé gái đã bình tĩnh nói: "Ta muốn nói chuyện riêng với một người." Bé gái rất bình tĩnh, không giống với độ tuổi của mình.

Lý Khác nhìn bé gái, rồi lại nhìn Phòng Phụng Châu.

"Ừm." Nói xong Phòng Phụng Châu liền rời khỏi phòng.

Rõ ràng Lý Khác cũng muốn xem thử bé gái này có gì đặc biệt.

"Được rồi, bây giờ chỉ còn hai chúng ta, có gì muốn nói thì nói đi." Lý Khác nhìn bé gái nói.

Bé gái từ từ đi vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

"Ta tên Lưu Ngưng." Bé gái nói với giọng điệu bình tĩnh, phảng phất như không biết người ngồi đối diện là Ngô Vương.

"Xem ra, ngươi không sợ ta à!" Lý Khác nhìn dáng vẻ bình tĩnh của bé gái nói.

Lưu Ngưng cười ha ha một tiếng: “Sợ?

Tại sao phải sợ?

Ngươi lại không ăn thịt người.” Giọng điệu của Lưu Ngưng mang theo một chút châm chọc.

Lý Khác sững sờ… hình như cũng đúng, nhưng Lưu Ngưng này xem ra không phải là một bé gái 10 tuổi.

Trông giống như một… thiên niên lão yêu.

Lý Khác đoán không sai, Lưu Ngưng tuy không phải thiên niên lão yêu, nhưng đúng là không phải người của thời đại này.

Đúng vậy, là người xuyên không, nhưng không cùng một nơi với Lý Khác.

Ngô Vương sao?

Trông có vẻ hơi ngốc?

Lưu Ngưng thầm nghĩ, cảm thấy câu hỏi của Lý Khác quả thực là hỏi thừa.

“Khụ,” Lý Khác không khỏi ho một tiếng để giải tỏa sự ngượng ngùng.

“Vậy chuyện Hồ Diễm cầu xin ta là gì?” Lý Khác hỏi.

“Vô nghĩa, đương nhiên là ta rồi.” Lưu Ngưng đảo mắt.

“Ngươi?” “Ừm, không phải ngươi sắp đi U Châu sao?

Chuyện Hồ Diễm muốn làm là đưa ta cùng đến U Châu!” Lưu Ngưng nhìn Lý Khác với vẻ mặt như nhìn một tên ngốc.

Hả?

Đưa đến U Châu?

“Hồ Diễm coi ta là trại trẻ mồ côi chắc!” Chuyện này Lý Khác

không làm, nếu có làm thì năm ngàn lạng tiền tài trợ cũng hơi ít.

"Gì chứ, chỉ là tiện đường đưa ta đi thôi, mà ngươi lại nói là nuôi ta?" Lưu Ngưng nói một cách thờ ơ, ý trong lời nói là Lý Khác muốn nuôi nàng mới là đúng.

"Ta không… được rồi!

Ta biết rồi." Lý Khác nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Ngưng, trong lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng gỡ gạc lại được một lần.

"Ngươi…" Lưu Ngưng định nói thì bị Lý Khác cắt ngang.

"Ngươi cái gì?

Về sớm ngủ đi… mai xuất phát đi U Châu." Lý Khác nói.

"Người đâu, đưa Lưu tiểu cô nương về phòng nghỉ ngơi." Lý Khác cười nói.

"Lý Khác…" Lưu Ngưng hừ lạnh một tiếng, dậm chân rồi theo người hầu về phòng.

Phòng Phụng Châu lại tò mò hai người đã nói gì.

"Sao vậy?

Hai người đã nói gì?" Phòng Phụng Châu tò mò… Lý Khác lại có thể chọc giận bé gái kia đến mức đó.

"Ha ha," hắn cười lớn một tiếng, "tiểu nha đầu ranh ma mà dám đấu với ta," hiển nhiên Lý Khác cảm thấy rất vui khi chọc giận được Lưu Ngưng.

Sau đó Lý Khác đem cuộc đối thoại vừa rồi với Lưu Ngưng kể lại cho Phòng Phụng Châu, Phòng Phụng Châu nghe xong cũng không nói nên lời, nhưng điều khiến nàng tò mò là, Lưu Ngưng này đúng là không giống một bé gái mười mấy tuổi.

“Có muốn điều tra bối cảnh của con bé không?” Ý của Phòng Phụng Châu là tình hình chi tiết của Lưu Ngưng.

“Ừm,” Lý Khác gật đầu, chắc chắn là phải làm, “cả Hồ Diễm cũng điều tra luôn đi, ta luôn cảm thấy những người này không hề đơn giản.” Lý Khác nghĩ đến bà lão đứng sau lưng Hồ Diễm hôm đó.

Hồ Diễm chắc chắn thuộc một tổ chức lớn, có thể tùy tiện lấy ra năm ngàn lạng hoàng kim, thực lực tuyệt đối không thua kém các thế gia.

Phòng Phụng Châu gật đầu, thực ra không cần Lý Khác nói, nàng cũng đã định điều tra Hồ Diễm rồi.

Lúc này, một binh sĩ từ bên ngoài đi vào.

“Ngô Vương, người mà ngài muốn, thần đã đưa về rồi.” Binh sĩ nói về Tiểu Văn và Nhân Nhân mà hôm qua Lý Khác đã yêu cầu đưa về.

“Ồ?

Bây giờ họ đang ở đâu?” Nghe tin này, tâm trạng của Lý Khác tốt hơn nhiều so với lúc bị Lưu Ngưng chọc tức.

Chương 518

“Thuộc hạ đã an bài họ ở tiền sảnh.” Binh sĩ trả lời.

“Tốt,” Lý Khác vội vàng đứng dậy đi ra tiền sảnh.

Ở tiền sảnh, Tiểu Văn và Nhân Nhân bị sự xa hoa của ngôi nhà lớn làm cho choáng ngợp.

Phải giàu có đến mức nào mới có thể ở một nơi như thế này.

Điều này khiến hai người nhìn chiếc ghế sang trọng mà không dám ngồi, sợ làm bẩn nó.

“Chị ơi, đây là đâu vậy?

Tại sao lại đưa chúng ta đến đây?” Nhân Nhân tò mò hỏi.

“Chị cũng không biết.” Tiểu Văn cũng tò mò, chỉ nghe binh sĩ nói là vì Ngô Vương.

Nàng biết, Ngô Vương là Lý Khác, cho nên mới tin tưởng.

“Tiểu Văn, Nhân Nhân!” Đúng lúc Tiểu Văn và Nhân Nhân đang trầm trồ trước sự xa hoa, hai người nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Quay đầu lại nhìn, người đó chính là Lý Khác.

Vẻ mặt của Tiểu Văn và Nhân Nhân lập tức trở nên vui vẻ.

“Đại Đầu!” Nhân Nhân còn gọi lớn một tiếng.

Tiểu Văn tuy không gọi, nhưng cũng rất vui mừng.

Lý Khác nghe Nhân Nhân gọi “Đại Đầu”, sắc mặt lập tức cứng đờ.

Phòng Phụng Châu nghe thấy “Đại Đầu” không biết là ai, nhìn

thấy vẻ mặt của Lý Khác thì không nhịn được mà bật cười.

Ha ha ha, Đại Đầu!

Lý Khác chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

"Đây là nhà của huynh sao, Đại Đầu!" Nhân Nhân hiển nhiên không cảm thấy có gì sai.

Tiểu Văn cũng tò mò nhìn xung quanh, ngôi nhà thật lộng lẫy.

"À!" Lý Khác gật đầu, đối với đứa trẻ như Nhân Nhân, Lý Khác cũng không có cách nào, Đại Đầu thì Đại Đầu vậy.

"Oa!

Đẹp quá." Nhân Nhân kinh ngạc nói, từ nhỏ đã ở trong thôn làng trên núi, chưa từng thấy ngôi nhà nào đẹp như vậy.

Sau đó Lý Khác cho người mang điểm tâm lên, Tiểu Văn và Nhân Nhân đều rất thèm ăn.

Lý Khác nhân lúc họ ăn, kể lại cuộc sống mấy ngày đó cho Phòng Phụng Châu nghe.

Lúc này Phòng Phụng Châu mới biết hai người này là ân nhân cứu mạng của Lý Khác.

"Người đâu, đi mua tất cả các loại điểm tâm trong thành Trường An về đây." Phòng Phụng Châu nhìn hai người không khỏi lộ ra ánh mắt vừa cảm kích vừa đau lòng.

"Ngon không?" Nhân Nhân đang ăn ngấu nghiến, không hề để ý đến hình tượng, Tiểu Văn thì ăn từng miếng nhỏ.

"Ừm ừm, ngon lắm, Đại Đầu tốt quá!" Nhân Nhân vừa ăn vừa nói.

Tiểu Văn thì cười với Lý Khác: "Ngon lắm, cảm ơn huynh!" "Ngon thì ăn nhiều vào." Lý Khác cười nói.

“Sau này đừng về sơn thôn nữa, ở lại đây với ta,” Lý Khác biết hai người ở sơn thôn không có người thân, cho nên mới đưa ra đề nghị này.

Tiểu Văn nghe lời Lý Khác, không khỏi dừng lại, nhưng Nhân Nhân vẫn đang ăn, hiển nhiên những món ăn này hấp dẫn hơn lời của Lý Khác nhiều.

“Ở lại đây?” Tiểu Văn không dám tin.

“Đúng vậy, ở lại Ngô Vương phủ,” Lý Khác khẳng định, Lý Khác đã suy nghĩ rất lâu.

Để báo đáp, để họ ở lại bên cạnh mình, có lẽ sẽ tốt hơn.

Vì vậy Lý Khác mới nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu Văn không trả lời ngay, nhìn sang Nhân Nhân đang ăn ngấu nghiến điểm tâm.

Lý Khác biết, Tiểu Văn lo lắng Nhân Nhân không quen.

“Nhân Nhân!” Lý Khác ngăn Nhân Nhân đang định nhét một miếng điểm tâm vào miệng.

“Hửm?

Sao vậy!” Mắt Nhân Nhân dán chặt vào miếng điểm tâm trong tay Lý Khác.

“Sau này Nhân Nhân và chị ở lại đây được không?” Lý Khác lúc này giống như một ông chú xấu xa đang dụ dỗ trẻ con.

“Ở đây?” Nhân Nhân nghe vậy cũng lập tức nhìn sang Tiểu Văn, hai người nương tựa vào nhau bao nhiêu năm, có chuyện gì chắc chắn cũng sẽ hỏi ý kiến người kia.

“Chị ở đây, Nhân Nhân cũng ở đây, Nhân Nhân sẽ không bao giờ xa chị.” Nhân Nhân nói.

“Được rồi, quyết định vậy đi.” Lý Khác đã biết câu trả lời.

“Vậy sau này… có điểm tâm này không?” Nhân Nhân cẩn thận hỏi.

Lý Khác cười ha ha một tiếng: “Có, đương nhiên là có… Nhân Nhân ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.” “Thật không?” Hiển nhiên Nhân Nhân là một tiểu tham ăn.

“Truyền lệnh xuống, cho chuẩn bị yến tiệc!” Lý Khác vung tay, trực tiếp hào phóng. … Thoáng chốc, ngày mai phải rời thành Trường An, cho nên mọi việc chỉ có thể dựa vào Phòng Phụng Châu giúp hoàn thành!

“Nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải mở rộng việc kinh doanh xà phòng và hương tạo!” Lý Khác cẩn thận phân tích, bất kể muốn làm gì, tiền bạc đều là ưu tiên hàng đầu.

“Ừm, ngày mai ta sẽ sắp xếp người bắt đầu sản xuất xà phòng với số lượng lớn!” Phòng Phụng Châu cũng gật đầu đồng ý.

“Phương pháp chế tạo ta đã viết trên giấy, cứ theo phương pháp này mà làm.” Nói xong Lý Khác đưa cho Phòng Phụng Châu một tờ giấy.

Phòng Phụng Châu cẩn thận xem xét, sau đó liền phát hiện ra phương pháp chế tạo xà phòng này lại đơn giản đến vậy.

Chương 519

“Chế tạo xà phòng đơn giản vậy sao?” Phòng Phụng Châu không khỏi kinh ngạc.

“Nếu không thì sao?” “Nhưng trong đó, phương pháp luyện chế nhất định phải để người thân tín làm.” Câu nói này Lý Khác nói với giọng điệu thận trọng.

Thứ nhất, phương pháp chế tạo xà phòng quả thực đơn giản, chỉ cần người có tâm biết được, rất có khả năng sẽ bị lộ.

Nhưng nếu Lý Khác áp dụng phương pháp dây chuyền sản xuất của kiếp trước, sẽ giảm thiểu đáng kể khả năng bị người khác biết được phương pháp chế tạo.

Cho nên Lý Khác đã ghi rõ trên giấy… Người chiết xuất kiềm chỉ chiết xuất kiềm, người luyện dầu chỉ luyện dầu, hai công đoạn này đều vô cùng quan trọng, cho nên hắn định để hai điểm sản xuất tách biệt nhau.

Làm như vậy sẽ giảm thiểu giao tiếp, tốt nhất là không có giao tiếp, ai cũng không quen biết ai.

Lý Khác chia việc chế tạo xà phòng thành ba dây chuyền.

Bước thứ nhất, chiết xuất kiềm.

Bước thứ hai, mang kiềm đã chiết xuất đến xưởng luyện dầu để chế tạo xà phòng.

Bước thứ ba, cắt xà phòng đã làm xong thành từng miếng nhỏ.

Bước thứ ba không cần người thân tín có thể giữ bí mật, ai cũng có thể làm được, bởi vì bước thứ ba đã là thành phẩm.

Cuối cùng mang xà phòng đã cắt xong ra thị trường tiêu thụ.

Phòng Phụng Châu cũng phát hiện ra sự tinh vi trong đó, không ngờ Lý Khác lại suy nghĩ cẩn thận đến vậy, có thể thấy Lý Khác cẩn trọng đến mức nào.

"Tất nhiên, nếu phương pháp này bị người khác biết, chẳng phải là cướp tiền của ta sao." Phòng Phụng Châu tự nhiên rất để ý đến những chuyện này.

"Được, có vấn đề gì cứ nói với ta." Lý Khác nhìn thời gian, lúc này đã là giờ Ngọ một khắc, có thể thấy hai người đã nói chuyện bao lâu.

Phòng Phụng Châu cũng chú ý đến điểm này, cô nam quả nữ ở chung một phòng, lúc này mới từ từ phản ứng lại.

"… Còn có chuyện gì khác không?" Gò má Phòng Phụng Châu không khỏi có chút ửng hồng.

Ha ha, nhìn gò má đỏ bừng như quả táo nhỏ của Phòng Phụng Châu, hắn không khỏi cười lớn trong lòng.

Đồng thời trong lòng không khỏi nảy ra ý định trêu chọc Phòng Phụng Châu.

"Có một chuyện!" Lý Khác nói với vẻ tươi cười.

"… Chuyện… gì?" Sắc mặt Phòng Phụng Châu ngày càng đỏ.

"Ta đi rồi, nàng có nhớ ta không?" Lý Khác nhìn chằm chằm vào mắt Phòng Phụng Châu.

Phòng Phụng Châu không khỏi cúi đầu thấp hơn, vốn dĩ Lý Khác rời đi nàng đã rất không nỡ rồi.

Lý Khác hỏi như vậy chắc chắn làm nàng ngại ngùng.

"Có nhớ không?" Lý Khác truy hỏi không ngừng, mang theo ý

cười.

Phòng Phụng Châu đột nhiên tỉnh táo lại, nhận ra Lý Khác đang trêu mình!

"Không nhớ, quỷ mới nhớ chàng!" Nói xong câu đó liền vội vàng chạy ra ngoài.

Lý Khác nhìn bóng lưng rời đi của nàng, không khỏi cười thầm một tiếng.

Thực ra hắn biết suy nghĩ của Phòng Phụng Châu, nhưng con gái mà, khó tránh khỏi ngại ngùng!

Nhưng bây giờ trời cũng đã muộn, cho nên Lý Khác cũng định đi nghỉ ngơi, dù sao ngày mai phải bắt đầu xuất phát đi U Châu rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. … Lý Khác tỉnh dậy từ rất sớm, do hôm nay hắn phải chuẩn bị xuất phát đi U Châu, cả Ngô Vương phủ từ sáng sớm đã bận rộn không ngớt.

Hôm nay, không chỉ có mình Lý Khác xuất phát đi U Châu, Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu cũng cùng hắn xuất phát trong ngày hôm nay.

Quãng đường từ Trường An đến U Châu cũng khá xa, nhanh thì khoảng bảy ngày, chậm thì khoảng mười ngày.

Nhưng lần này đến U Châu không phải để du lịch, mà là để đánh giặc, cho nên chắc chắn càng nhanh càng tốt.

Lý Khác lần này đến U Châu không mang theo nhiều đồ, nhưng tự nhiên có mang theo năm mươi thân binh trong phủ.

"Tướng quân!

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Thủ lĩnh thân binh Trần Đông chắp tay nói.

“Được!

Xuất phát!” Lý Khác hô lớn một tiếng.

Lý Khác quay đầu lại nhìn Phòng Phụng Châu và Lý Anh Ca, Trường Tôn Phinh Đình không có ở đó, vì Trường Tôn Vô Kỵ vừa qua đời, theo tục lệ, con cái dòng chính phải để tang bảy ngày.

Lý Khác gật đầu với Phòng Phụng Châu, ý nói chuyện Thanh Khâu phải làm cho tốt.

Giá!

Sau đó Lý Khác không quay đầu lại mà rời khỏi Ngô Vương phủ.

Ngô Vương phủ cách cổng thành Trường An có một khoảng cách, đợi đến khi Lý Khác ra đến cổng thành, Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu đã đợi sẵn.

“Ha ha, ta đã nói rồi mà.” Chưa vào cổng thành, Lý Khác đã nghe thấy tiếng cười lớn của Trình Giảo Kim.

Lý Đạo Hiếu thì ở bên cạnh Trình Giảo Kim, nhìn Trình Giảo Kim mang theo một đội nhân mã, ước chừng có khoảng một trăm người, xem ra đây là quân của Trình gia.

“Trình Quốc công!” Lý Khác đi ra cổng thành, gọi Trình Giảo Kim.

“Ngô Vương!” Lý Đạo Hiếu có đẳng cấp khác, thấy Lý Khác liền hành lễ.

“Nhóc con không sao chứ?” Trình Giảo Kim tự nhiên biết chuyện Lý Khác mất tích.

“Đã không còn gì đáng ngại!” Lý Khác cười nói.

“Hôm đó Trình Quốc công mời, ta không thể đến dự, xin thứ tội.” Lý Khác nói về chuyện Trình Giảo Kim hẹn ăn cơm vào giờ Ngọ hôm đó.

“Không sao không sao, người không sao là tốt rồi.” Trình Giảo Kim cười nói, sau đó ba người trò chuyện một lúc, Trình Giảo Kim liền ra lệnh xuất phát.

Chương 520

Trước khi xuất phát, một đội nhân mã đứng trước cổng thành Trường An, mỗi người uống một bát rượu, hy vọng lần xuất quân này, có thể bình an vô sự!

Có thể trở về thành Trường An!

Trong hoàn cảnh này, Lý Khác không khỏi ngâm một bài thơ.

"Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?" Lý Khác hô lớn, đọc bài thơ ra.

Bài thơ của Lý Khác hoàn toàn miêu tả được tình cảnh này.

Đừng nói võ tướng không hiểu thơ, có lẽ đúng là không thể hiểu được ý nghĩa của từng câu trong bài thơ, nhưng hàm ý trong đó, tự nhiên là hiểu được.

"Hay cho một câu 'cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi'!" Trình Giảo Kim cười lớn, ha ha ha!

Ông ta, một vị tướng phong trần, mỗi lần đánh giặc đều xông lên phía trước.

Bài thơ này có thể nói là bức chân dung cuộc đời của ông ta.

"Đại Đường vạn tuế!" Trình Giảo Kim tràn đầy ý cười.

Giá!

Một đội nhân mã từ thành Trường An xuất phát, tiến về U Châu.

Điều mà Lý Khác không biết là, khi hắn rời đi, có người âm thầm quan sát, có người vui mừng có người sầu, có người vui vẻ có người không nỡ.

Có thể thấy ảnh hưởng của Lý Khác ở thành Trường An.

"Xuất phát rồi sao?" Lý Thế Dân đứng ngoài Thái Cực điện, nhìn về phía cổng thành Trường An, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau.

"Bẩm bệ hạ, đã xuất phát rồi!" Giọng của Vương công công vang lên, hai người họ nói, tự nhiên là Lý Khác và Trình Giảo Kim những người đi U Châu.

"Nhưng, Ngô Vương đã làm một bài thơ ở cổng thành." Vương công công thân là đại nội tổng quản, chuyện xảy ra ở thành Trường An, có thể nói là biết rõ như lòng bàn tay.

"Ồ?

Thơ?" Lý Thế Dân nói với giọng tò mò.

"Hoàng thượng xin xem!" Vương công công đã sớm chép lại bài thơ của Lý Khác, đưa tờ giấy cho Lý Thế Dân.

"Tốt!" Lý Thế Dân cẩn thận nhìn tờ giấy.

Tờ giấy ghi bài thơ đó của Lý Khác.

"Hay cho một câu 'túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi'?" Lý Thế Dân liền hô ba tiếng tốt, có thể thấy ngài yêu thích bài thơ này đến mức nào.

Ha ha ha!

Lý Thế Dân vui vẻ, Lý Khác lần này đến U Châu có thể sẽ lại có một phen động tĩnh lớn.

"Bài thơ này Lý Khác có đặt tên không?" Lý Thế Dân phát hiện bài thơ này còn thiếu tên.

"Chưa ạ!" Vương công công đã thu thập tất cả thông tin về bài thơ, Lý Khác không đặt tên thơ, tự nhiên là biết rõ.

“Thơ hay như vậy!

Sao có thể không có tên chứ?” “Nếu Lý Khác viết bài thơ này lúc xuất phát đi U Châu, vậy thì gọi là ‘U Châu Từ’ đi,” Lý Thế Dân cười nói, hiển nhiên đối với cái tên này cũng rất hài lòng. (Chú thích: Tên thật của bài thơ là Lương Châu Từ) “Hoàng thượng đại tài!” Lý Thế Dân nhìn về hướng U Châu mà cười lớn, Lý Khác à… lần này lại có thể cho trẫm bất ngờ gì đây!

Ở một nơi khác, Di Thanh Viện.

“Đi rồi sao?” Trong căn nhà nhỏ giữa hồ, Hồ Diễm và bà lão đang nói chuyện.

“Đi rồi,” bà lão tự nhiên biết Hồ Diễm hỏi ai.

“Người cũng đã mang đi rồi chứ?” Hồ Diễm nhìn về hướng U Châu, hiển nhiên cũng rất quan tâm đến việc Lý Khác đi U Châu.

“Ừm, ta đã xem đội ngũ của hắn, trong đội ngũ Lý Khác có mang theo một chiếc xe ngựa!” Bà lão đoán Lý Khác chắc đã đặt Lưu Ngưng trong xe ngựa.

“Những người kia không có động tĩnh gì chứ?!” Hồ Diễm hỏi, Lưu Ngưng là thánh nữ của tổ chức, lần này ở Trường An xảy ra chuyện, Hồ Diễm không thể bảo vệ được Lưu Ngưng, cho nên Hồ Diễm chỉ có thể gửi Lưu Ngưng đến tổng bộ ở U Châu.

“Người của ta đang theo dõi, tạm thời không có động tĩnh gì.” Bà lão trả lời, hiển nhiên đối với tổ chức đối đầu, bà ta cũng không có cách nào khống chế.

“Bảo họ theo dõi chặt chẽ đi, hy vọng có thể đến nơi an toàn!” Hồ Diễm thở dài một hơi.

Lý Khác lần này càng không biết việc mình rời đi, đã lay động tâm tư của bao nhiêu người.

Càng không biết một bài thơ mình thuận miệng đọc, đã truyền khắp thành Trường An.

Nhưng lúc này đã cách Trường An mấy chục dặm, chuyện ở Trường An cũng không quản được, hy vọng Phòng Phụng Châu có thể phát triển Thanh Khâu lớn mạnh.

Trên đường, Lý Khác nói chuyện vài câu với họ rồi quay về xe ngựa của mình.

Trong xe ngựa có một bé gái, chính là Lưu Ngưng.

"Này, sao ngươi lại lên đây?" Thấy Lý Khác lên xe ngựa, Lưu Ngưng kinh ngạc vội vàng gọi.

"Xe ngựa của ta, ta không được lên sao!" Lý Khác liếc nhìn một cái, tiểu nha đầu này thật ngày càng không biết quy củ.

"Ngươi…" Lưu Ngưng định nói gì đó nhưng bị Lý Khác cắt ngang.

"Có muốn đi U Châu không!" Lý Khác ngồi phịch xuống tấm đệm thoải mái, cưỡi ngựa thật sự quá xóc, mông không khỏi có chút tê dại.

Hừ!

Thấy Lý Khác lên xe, Lưu Ngưng cũng biết đối với tên mặt dày này nói gì cũng vô ích, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Trong xe ngựa, hai người ai cũng không để ý đến ai, Lưu Ngưng im lặng hờn dỗi, Lý Khác thì mở hệ thống lựa chọn của mình ra.

Lý Khác rất mê hoặc với hệ thống này, hiếm khi nó chủ động xuất hiện, trước đây toàn là phát nhiệm vụ, hai ngày trước hệ thống lại chủ động giúp hắn khôi phục trí nhớ.

"Hệ thống!" Lý Khác gọi trong đầu.

Chương 521

Đinh!

Trước mắt Lý Khác xuất hiện một màn hình, giống như màn hình chiếu hình.

Hửm??

Lý Khác nhìn màn hình, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Lưu Ngưng tuy không để ý đến Lý Khác, nhưng cũng âm thầm quan sát.

Thấy sắc mặt hắn thay đổi, trong lòng không khỏi tò mò Lý Khác lại giở trò gì.

Lý Khác nhìn màn hình trước mắt rồi lại nhìn Lưu Ngưng, phát hiện ra cô bé hình như không nhìn thấy màn hình này, cho nên Lý Khác cũng yên tâm.

Nhân vật, Cửa hàng, trong màn hình chỉ có hai mục này.

Xem nhân vật?

Lý Khác không khỏi có chút tò mò, nhưng lại chưa bấm vào.

"Mở nhân vật?" Trong lòng thầm nói một câu.

Chủng tộc: Người Tên: Lý Khác Giới tính: Nam Điểm lựa chọn: 0 Lý Khác ngẩn người, vậy thôi sao?

Cũng quá sơ sài rồi.

Cái gì cũng không có!!

Nhưng Lý Khác và hệ thống đã ở cùng nhau lâu như vậy, đối với sự vô dụng của nó sớm đã biết rồi.

Sau đó lại mở cửa hàng.

Cửa hàng may mà còn có một ít đồ, nếu không Lý Khác đã gỡ bỏ hệ thống này rồi.

Trong cửa hàng được chia thành bốn loại lớn.

Lần lượt là: Võ lực, Khoa kỹ, Thực vật, Sinh hoạt.

Lý Khác có chút ngẩn người, Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao đâu rồi?...

Võ lực Lý Khác không xem, lúc này võ lực của hắn có thể nói là vô địch ở Đại Đường rồi.

Sau đó mở cửa hàng Khoa kỹ.

Quả nhiên là khoa kỹ, Lý Khác nhìn những thứ trong màn hình mà không nói nên lời.

Đèn pin, bật lửa…, quả là khoa kỹ thật.

Một cái bật lửa cần hai điểm lựa chọn.

Pụt, Lý Khác suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Bất đắc dĩ, khoa kỹ không hy vọng gì nữa, bên kia mở ra thực vật, thực vật này còn ít hơn cả khoa kỹ.

Bên trong chỉ có một hạt giống ớt!

Hạt giống ớt này cần năm điểm lựa chọn… Đều là đồ lừa đảo.

Đối với điều này Lý Khác không có cách nào, hiện tại còn lại mục cuối cùng là sinh hoạt, đối với sinh hoạt không hy vọng gì.

Bàn chải đánh răng, kem đánh răng P/S, dầu gội đầu, sữa tắm.

Được rồi… sinh hoạt!!!

Hóa ra hệ thống chỉ là một hệ thống phụ trợ, Lý Khác đã hiểu ra.

Nhưng bên dưới cửa hàng có một vùng tối, Lý Khác đoán là sau này sẽ tăng thêm.

Điều Lý Khác đoán quả thực không sai, những thứ trong cửa hàng đúng là sẽ tăng thêm.

"Này, ngươi đang nhìn gì vậy!" Đột nhiên Lưu Ngưng gọi một tiếng.

Lưu Ngưng vừa rồi phát hiện sắc mặt Lý Khác thay đổi, tưởng có chuyện gì, sau đó phát hiện Lý Khác mắt không chớp mà cứ nhìn chằm chằm.

"A?!" Lý Khác định thần lại.

Vừa rồi lúc xem hệ thống, màn hình chiếu hình ở ngay trước mặt Lưu Ngưng, Lưu Ngưng tưởng hắn đang nhìn mình.

"Cứ nhìn chằm chằm ta làm gì?" Lưu Ngưng không khỏi nghi ngờ Lý Khác có phải là loại chú già thích lolita không, liền không khỏi co người lại.

Không khỏi nhớ lại một số lolicon ở kiếp trước.

"Nhìn ngươi làm gì?

Tiểu nha đầu ranh ma như ngươi thì có gì đáng nhìn?" Lý Khác có chút không nói nên lời, luôn cảm thấy Lưu Ngưng không giống những bé gái bình thường.

"Hừ," Lưu Ngưng hừ lạnh một tiếng.

Lưu Ngưng trông chỉ có mười mấy tuổi, nhưng tuổi tác tâm lý lại không hề nhỏ.

Là người xuyên không, thế giới đó không cùng một nơi với Trái Đất mà Lý Khác ở.

Nơi ở kiếp trước của Lưu Ngưng cũng tên là Địa Cầu, ở đó không

có nhà Đường, quỹ đạo lịch sử cũng không giống, ở Địa Cầu của Lưu Ngưng, nhà Tần vẫn luôn thống trị, hiện tại ở đó cũng là chế độ đế vương.

Ngoài lịch sử không giống nhau ra, phần lớn Địa Cầu đều giống với Trái Đất.

Cho nên Lưu Ngưng không biết lịch sử nhà Đường.

Càng không biết Lý Khác trước mắt cũng giống mình, là người xuyên không.

Trong lúc Lưu Ngưng đang suy nghĩ lung tung, bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng nói.

"Ngô Vương!" Hóa ra là gọi Lý Khác.

"Lý tướng quân có việc gì?" Lý Khác vén rèm lên xem, hóa ra là Lý Đạo Hiếu ở bên ngoài.

Chương 522

"Trình nguyên soái có việc muốn thương nghị với chúng ta," Lý Đạo Hiếu hành lễ với Lý Khác.

"Ừm, đi thôi!" Hóa ra xe ngựa đã dừng lại, một đường bôn ba, lúc này Lý Khác sắp đến thành Vu An, nhưng lại không có ý định vào thành.

"Ha ha, Ngô Vương đến rồi." Thấy Lý Khác đến, Trình Giảo Kim cười lớn một tiếng.

Lý Khác cười cười: "Không biết nguyên soái có việc gì." "Ừm, hiện tại chúng ta đã đến ngoại thành Vu An, lần này chúng ta xuất chinh là hành động bí mật, cho nên ta không định vào thành." Không vào thành?

Lý Khác ngẩn người, đi về phía đông nửa canh giờ nữa là đến thành Vu An rồi, không vào thành và vào thành đối với Lý Khác cũng không có gì khác biệt.

Cho nên liền mở miệng nói: "Không vào thành cũng không sao, vậy nguyên soái sắp xếp nghỉ ngơi đi, hành quân cũng đã có chút mệt rồi!" Hiện tại là giờ Ngọ ba khắc, đã đến giờ ăn trưa.

Ở thời cổ đại, người dân bình thường không ăn ba bữa một ngày, chỉ ăn hai bữa.

Cho nên người có thể ăn ba bữa không phải là nhà giàu có thì là binh sĩ trong quân đội.

Binh sĩ rất quan trọng, tiêu chuẩn một ngày ba bữa.

"Ngô Vương nói rất phải," Trình Giảo Kim truyền lệnh xuống, để binh sĩ chỉnh đốn nghỉ ngơi.

Tam quân chưa động, lương thảo đi trước.

Đội ngũ của Lý Khác tự nhiên mang đầy đủ lương thực, nhưng đều là đồ khô, vì đồ khô mới dễ bảo quản, nếu là thịt tươi thì không quá hai ngày đã hỏng.

Trong đội ngũ náo nhiệt, đông đảo binh sĩ đang nổi lửa nấu cơm.

Lý Khác và Trình Giảo Kim nói chuyện vài câu xong, liền định quay về xe ngựa.

Khi quay về, liền thấy một binh sĩ tháo dây lưng của mình xuống.

Sau đó Lý Khác nhìn binh sĩ đó bỏ dây lưng vào nồi nấu hai lượt, Lý Khác ngẩn người, làm gì vậy?

"Ngươi đang làm gì vậy?" Lý Khác nhìn thấy không khỏi mở miệng hỏi.

Binh sĩ bỏ dây lưng xuống thấy Lý Khác mở miệng hỏi cũng ngẩn người, không biết Ngô Vương vì sao lại hỏi điều này, nhưng rất nhanh đã hiểu ra nguyên nhân.

Hóa ra Lý Khác chưa từng có kinh nghiệm xuất chinh đánh giặc, cho nên tự nhiên không biết nỗi khổ của hành quân.

Binh sĩ này làm vậy là để canh trong nồi có vị hơn.

"À, bẩm Ngô Vương, mạt tướng không có nhiều muối thô, cho nên…" Binh sĩ hành lễ với Lý Khác.

Lý Khác kiếp trước đã học trong sách giáo khoa, ở thời cổ đại binh sĩ khi hành quân không lấy được muối thô, nhưng lương thực không có vị càng khó ăn, cho nên liền tháo dây lưng xuống, bỏ vào nồi nấu hai lượt, như vậy sẽ có vị.

Bởi vì trong dây lưng có mồ hôi, trong mồ hôi có thành phần muối.

Đinh, ngay khi Lý Khác định lấy muối ra.

Hệ thống đột nhiên vang lên.

Đinh, nhiệm vụ lựa chọn.

“Một, có lựa chọn làm ngơ trước sự gian khổ của binh sĩ không?” “Hai, có lấy muối ra chia cho binh sĩ không?” “Ba, có lựa chọn lấy ra một gói Thập Tam Hương cho binh sĩ không?” “Các nhiệm vụ trên bất kể lựa chọn cái nào, phần thưởng đều là hai điểm lựa chọn.” Lý Khác ngẩn người?

Chỉ là nhiệm vụ thôi sao?

Cũng quá đột ngột rồi.

Cái thứ nhất?

Làm ngơ?

Có thể sao?

Dù sao ta cũng là Ngô Vương của Đại Đường, không thể lựa chọn cái này.

Cho nên Lý Khác đầu tiên đã loại bỏ lựa chọn thứ nhất.

Điểm hai và ba đều được, nhưng ta có Thập Tam Hương không?

Nếu ta lựa chọn cái này mà không lấy ra được thì sao?

Đinh, sản phẩm của hệ thống, tất nhiên là hàng tốt.

Hóa ra là vậy, gói Thập Tam Hương này hệ thống tự mình móc hầu bao, nếu đã vậy, thì còn gì để lựa chọn.

Chắc chắn là cái thứ ba rồi.

“Ta chọn cái thứ ba,” Lý Khác thầm niệm trong lòng.

Đinh, Thập Tam Hương đã được phát.

Hả?

Thật sao, nhưng ở đâu?

Đột nhiên Lý Khác cảm thấy trong ống tay áo sạch sẽ của mình có thứ gì đó, lấy ra xem.

Ôi trời!!!

Ngẩn người!

Xuất hiện trước mắt là một gói Thập Tam Hương!!

Nhưng gói Thập Tam Hương này rất sơ sài, trên bao bì ngoài việc viết "Thập Tam Hương" ra thì không còn gì nữa.

Thôi được rồi!

Đối với điểm này Lý Khác cũng rất bất đắc dĩ.

Binh sĩ cũng bất đắc dĩ, Ngô Vương hỏi xong cứ đứng trước mặt mà không đi, cũng không thể chủ động đi được.

Mắt thấy cơm canh trong nồi sắp nấu nhừ rồi, nhừ rồi thì không ngon.

Đột nhiên Lý Khác lấy ra một gói đồ trong tay.

Chương 523

"Này, cho ngươi!" Lý Khác đưa Thập Tam Hương cho binh sĩ.

"Một gói gia vị, thêm một chút vào cơm canh, sẽ thơm hơn." Lý Khác cười nói. !!???

Binh sĩ ngẩn người!!

Ngô Vương lại tốt như vậy, lại lấy muối ra sao?

"Vô công bất thụ lộc!

Ngô Vương!

Mạt tướng không thể nhận muối này!" Binh sĩ này không phải là binh sĩ bình thường, mà là một bách phu trưởng.

Thấy vậy, Lý Khác cũng không nói nhiều, trực tiếp xé gói Thập Tam Hương ra, đổ một ít vào cơm canh của y.

Lập tức một mùi hương vô cùng thơm tho từ trong nồi bay ra, mùi hương này khiến người ta ngửi thấy không khỏi thèm ăn!

"Thơm quá?" "Đúng vậy, mùi gì vậy?" "Cũng thơm quá đi!!!" Mùi hương của Thập Tam Hương bay khắp cả doanh trại, Trình Giảo Kim cũng ngửi thấy mùi hương này.

"Tên nào mang đồ ăn thơm như vậy, mau lấy ra cho ta nếm thử!" Giọng của Trình Giảo Kim rất lớn, truyền khắp cả doanh trại.

Người trong doanh trại, trừ Lý Khác và bách phu trưởng này ra, đều không biết mùi hương này bay ra từ gói nhỏ trong tay Lý Khác.

Lý Khác cũng nghe thấy tiếng gọi của Trình Giảo Kim, mỉm cười, "Ngẩn ra làm gì?

Ăn cơm đi!" Nói xong liền đi về phía Trình Giảo Kim.

“Ngô Vương, ngài cũng ngửi thấy mùi hương đó rồi phải không,” Trình Giảo Kim ngửi thấy mùi Thập Tam Hương xong, lập tức cảm thấy cơm canh trong tay không còn thơm nữa.

“Chờ chút, ta đi xem tên nhóc nào mang đồ ngon mà không lấy ra.” Trình Giảo Kim tưởng Lý Khác cũng đang ăn, cho nên định đi tìm.

“Đừng tìm nữa,” Lý Khác ngăn Trình Giảo Kim lại, đồng thời lấy Thập Tam Hương ra, đổ một ít vào cơm canh của Trình Giảo Kim. !!!??

Mùi hương của Thập Tam Hương lại một lần nữa bay ra, Trình Giảo Kim nhìn gói nhỏ trong tay Lý Khác, vạn lần không ngờ, hóa ra là tên nhóc Lý Khác này mang đồ ngon.

Ha ha, Trình Giảo Kim phản ứng nhanh, lập tức cười ha ha một tiếng để giải tỏa sự ngượng ngùng vừa rồi, một chút cũng không nhắc đến lời vừa rồi, mở miệng hỏi Lý Khác: “Ngô Vương, đây là cái gì??” Nói xong cũng không quan tâm đến những thứ khác, nhìn chằm chằm vào Thập Tam Hương trong tay Lý Khác.

“Thập Tam Hương, một loại gia vị, thêm vào cơm canh sẽ làm cơm canh thơm hơn.” “Thập Tam Hương?” Trình Giảo Kim chưa từng nghe đến Thập Tam Hương.

“Ta thấy binh sĩ đều không cho muối, cái này chia cho họ đi.” Nói xong Lý Khác đưa Thập Tam Hương trong tay cho Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim sững sờ, Thập Tam Hương ngon như vậy, Lý Khác lại lấy ra cho binh sĩ ăn?

Ở thành Trường An không có thứ gọi là Thập Tam Hương, cho nên ông ta cảm thấy gói Thập Tam Hương này đặc biệt quý giá.

“Ha ha!

Lão Trình ta ở đây xin tạ ơn Ngô Vương.” Trình Giảo Kim một tay

nhận lấy Thập Tam Hương, sau đó liền cho người đi thêm một chút Thập Tam Hương vào cơm canh của mỗi binh sĩ.

Đồng thời dặn dò binh sĩ thêm Thập Tam Hương, đừng cho quá nhiều!!!

Lý Khác cười ha ha một tiếng, đồng thời trong đầu vang lên một giọng nói.

Đinh!

Nhiệm vụ hoàn thành!

Phần thưởng hai điểm lựa chọn, xin kiểm tra!

Lý Khác mở màn hình ra xem, quả nhiên điểm 0 trước đó bây giờ đã biến thành 2.

Nhiệm vụ hoàn thành dễ dàng, quả thực cảm thấy như đang được tặng điểm lựa chọn.

Khi Thập Tam Hương được lấy ra.

Lập tức cả doanh trại trở nên ồn ào.

“Mẹ kiếp!

Thơm quá đi,” “A!

Ta chưa bao giờ ăn cơm canh ngon như vậy!

Nếu mỗi ngày đều được ăn như thế này thì tốt rồi.” “Ta nghe nói thứ gọi là Thập Tam Hương là do nguyên soái lấy ra.” Lúc này có một binh sĩ phản bác: “Các ngươi đều không biết tình hình!

Thập Tam Hương này là do Ngô Vương lấy ra!” Lời của y khiến các binh sĩ xung quanh sững sờ,?

Ngô Vương!

“Chuyện gì vậy,??” “Đúng vậy!

Đúng vậy!

Mau nói cho chúng ta nghe!" Nhiều binh sĩ thực ra không hề hiểu rõ về Lý Khác, chỉ biết lần này xuất chinh có hắn, nhưng không biết Lý Khác là người như thế nào!

Khụ khụ, binh sĩ mở miệng nói ho hai tiếng.

Lập tức xung quanh yên tĩnh lại.

Nhìn các binh sĩ vây quanh mình, giống như những đứa trẻ tò mò, tay cầm hộp cơm.

"Ta nghe nói, vừa rồi!" "Ngô Vương thấy bách phu trưởng của chúng ta dùng dây lưng nấu canh, điều này đối với chúng ta có thể nói là chuyện thường ngày, nhưng đối với Ngô Vương chưa từng xuất chinh, quả thực là lần đầu tiên!" "Cho nên a!

Rất không hiểu, tại sao lại lấy dây lưng nấu canh," binh sĩ nói đến đây dừng lại một chút.

"Chắc chắn không biết chúng ta không có muối thô mới làm vậy." Lúc này một binh sĩ mở miệng nói.

"Đúng vậy, Ngô Vương đúng là không biết." Binh sĩ biết toàn bộ sự việc mở miệng nói.

"Vậy sau đó thì sao?" một binh sĩ mở miệng hỏi.

Chương 524

"Sau đó thì tuyệt đối không ngờ tới!" Nói đến đây binh sĩ này dừng lại!

"Đừng úp mở nữa, mau nói đi!" Nhiều binh sĩ cười mắng.

"Ha ha, sau đó Ngô Vương của chúng ta lấy ra một gói Thập Tam Hương, rồi chuyện sau đó các ngươi cũng đều biết rồi!" "Ngô Vương đã chia gói Thập Tam Hương đó cho chúng ta, thấy chúng ta không có muối thô mới lấy ra." Binh sĩ này hết lời ca ngợi Lý Khác tốt, Lý Khác yêu thương binh sĩ.

Thật là… không ngờ Ngô Vương lại là người tốt như vậy, Lý Khác đã chiếm được lòng người trong quân đội.

Người kể câu chuyện này là một binh sĩ, nhưng lại là thân binh của Lý Khác!

Nói đến Lý Khác, sau khi chia Thập Tam Hương xong nhận được hai điểm lựa chọn, bây giờ mới nhớ ra, lâu như vậy cũng chưa ăn Thập Tam Hương.

Nhưng đồ đã chia đi tự nhiên không có lý do thu lại, cho nên Lý Khác chỉ có thể quay về xe ngựa im lặng ăn cơm canh của mình.

Đột nhiên dường như nghĩ ra điều gì!!

Sau đó mở hệ thống ra!

Bên dưới cửa hàng có ô màu xám, Lý Khác đoán loại này chắc phải đợi hoàn thành một số nhiệm vụ mới mở ra được.

Sau đó mở phân loại sinh hoạt.

Sắc mặt hắn vui mừng, không ngờ lại có thật.

Trực tiếp trong cửa hàng sinh hoạt xuất hiện Thập Tam Hương!!

Một điểm lựa chọn, đổi lấy một thùng Thập Tam Hương.

Ôi trời!!!

Còn gì phải do dự nữa, đổi thôi, có gì phải do dự.

Không nói hai lời, Lý Khác đổi lấy một thùng Thập Tam Hương.

Đợi một lúc lâu, đồ đâu?

Vội vàng hỏi hệ thống Thập Tam Hương đã đổi ở đâu?

Lưu Ngưng bên cạnh nhìn Lý Khác nhìn trái nhìn phải, không biết đang tìm gì.

Đột nhiên Lý Khác ngẩn người, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Ngưng, hệ thống báo, Thập Tam Hương ở bên dưới Lưu Ngưng!

"Nhìn gì?" Lưu Ngưng lạnh lùng nói, thân là tiểu công chúa, chưa có ai dám nhìn mình như vậy.

Lý Khác không thèm để ý đến tiểu nha đầu này, một tay nhấc Lưu Ngưng lên, đặt sang một bên.

"Lý Khác!" Lưu Ngưng tức giận nói!

Lý Khác không để ý, nhìn thùng gỗ bên dưới, Thập Tam Hương.

Hệ thống lợi hại thật!

Đặt cái thùng này ở đây nguyên nhân chắc là vì Lưu Ngưng ở đây, hệ thống không muốn để người khác phát hiện ra chuyện không thể tưởng tượng này.

Nghĩ đến đây Lý Khác cũng thông suốt, từ từ khiêng cái thùng Thập Tam Hương này ra.

Thùng chỉ là một thùng gỗ bình thường, trên đó cũng không ghi gì, xem ra hệ thống làm việc rất kín đáo.

Hả?

Trong ngăn dưới chỗ ta ngồi có một cái thùng gỗ sao?

Sao ta không biết?

Ta nhớ rõ ràng là không có mà.

Lưu Ngưng bên cạnh nhìn cái thùng này không khỏi kinh ngạc.

Lý Khác từ từ mở thùng gỗ ra, chỉ thấy trong thùng gỗ có một đống Thập Tam Hương.

Lý Khác lấy hết Thập Tam Hương ra đếm, tổng cộng có 36 gói, trên bao bì không ghi gì, chỉ ghi Thập Tam Hương, ngay cả ngày sản xuất và địa chỉ sản xuất cũng không có.

Vậy làm sao biết hạn sử dụng?

Đinh!

Sản phẩm của hệ thống, không hết hạn.

Lý Khác vừa mới thắc mắc, giọng của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

Không hết hạn?

Hệ thống quả nhiên là hệ thống!

"Đây là gì?" Lưu Ngưng bên cạnh nhìn bao bì kỳ lạ của Thập Tam Hương, không khỏi tò mò hỏi.

"Đồ ăn!" Thập Tam Hương là gia vị, nhưng người nhà Đường có thể không biết gia vị là gì, cho nên cứ nói thẳng là đồ ăn, dù sao như vậy cũng dễ hiểu hơn.

"Đồ ăn?" Lưu Ngưng hết giận, đi đến trước mặt Lý Khác, nhìn từng gói Thập Tam Hương hỏi.

"Nếm thử đi!" Tuy Lý Khác cảm thấy đứa trẻ này có chút phiền

phức, nhưng cũng không ghét bỏ, dù sao ngoại hình cũng giống búp bê, ai lại ghét chứ.

"Không ăn!" Lưu Ngưng chu môi trả lời.

Lý Khác mỉm cười, trẻ con vẫn là trẻ con.

Sau đó Lý Khác xé một gói Thập Tam Hương trước mặt Lưu Ngưng, lập tức một mùi hương lan tỏa, khiến cả xe ngựa đều tràn ngập mùi Thập Tam Hương.

Hả???

Mùi Thập Tam Hương vừa bay ra khiến Lưu Ngưng kinh ngạc!

Thập Tam Hương?

Không sai, thật sự là Thập Tam Hương?

Chương 525

Lý Khác làm sao có?

Làm sao lại có Thập Tam Hương?

Không đúng!!

Đây là thời cổ đại!

Cổ đại làm sao có Thập Tam Hương chứ?

Lưu Ngưng trăm điều không thể giải thích được.

Tuy Lưu Ngưng trong lòng kinh ngạc, nhưng không mở miệng hỏi, vẻ mặt cũng là một vẻ kinh ngạc, nhưng vẻ mặt đó rơi vào mắt Lý Khác lại là chưa từng thấy Thập Tam Hương.

Tiểu nha đầu ranh ma, ta không tin không trị được ngươi!

Lý Khác trong lòng thầm đắc ý.

Thập Tam Hương này lúc đầu ngửi thì rất thơm, khiến người ta có cảm giác thèm ăn, nhưng ngửi lâu lại không cảm thấy gì.

"Thứ này chắc chắn ngươi chưa ăn, đừng nói là cả Đại Đường!

Cả thiên hạ cũng không tìm ra được thứ này đâu!" Lý Khác cho một ít Thập Tam Hương vào cơm canh của Lưu Ngưng.

Nhìn vẻ mặt chấn động của Lưu Ngưng, Lý Khác đắc ý.

"Nhìn gì nữa, mau ăn đi!" Lý Khác nhìn Lưu Ngưng ngẩn người, gọi.

Dáng vẻ đó trong lòng Lý Khác là tiểu nha đầu ranh ma đã bị chấn động.

"Ồ ồ!" Lưu Ngưng giật mình tỉnh lại, nhìn Thập Tam Hương

trong tay Lý Khác, trên đó không ghi gì, chỉ ghi ba chữ, Thập Tam Hương.

Ba chữ đó cũng không biết là của nơi nào, Lưu Ngưng nhìn gói Thập Tam Hương cảm giác như hàng giả.

Sau khi cho Lưu Ngưng một ít, Lý Khác cũng cho một ít vào cơm canh của mình, xuyên không lâu như vậy, đối với cơm canh của Đại Đường đã ăn ngán rồi.

Có cái này, sau này ăn cơm sẽ thơm hơn.

Lý Khác nhìn Thập Tam Hương trong tay không khỏi nói.

Cơm canh thêm Thập Tam Hương rất thơm, một lúc sau Lý Khác đã ăn sạch sẽ cơm canh, có thể thấy hắn đã ngán cơm canh của Đại Đường đến mức nào.

Sự kinh ngạc trong lòng Lưu Ngưng vẫn chưa tan, chẳng lẽ ở thế giới cổ đại này, có Thập Tam Hương sao?

Lưu Ngưng không khỏi nghĩ.

Sau đó Lý Khác lấy hai gói Thập Tam Hương ra khỏi xe ngựa, lúc này binh sĩ đều đã ăn xong, Trình Giảo Kim định cho toàn thể nghỉ ngơi ba khắc rồi lại xuất phát.

Lần này Lý Khác ra ngoài khác với lần trước, trước đây Lý Khác ra ngoài không có binh sĩ chủ động chào hỏi hay hành lễ.

Nhưng lần này ra ngoài, Lý Khác mỗi khi đi qua một binh sĩ đều có người gọi "Ngô Vương!", có thể thấy chuyện vừa rồi đối với những binh sĩ này ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Lý Khác đều mỉm cười với họ.

Đi đến trước mặt Trình Giảo Kim, hầu như mỗi binh sĩ nhìn thấy Lý Khác đều sẽ gọi một tiếng Ngô Vương.

Đợi đến khi Lý Khác đến bên cạnh Trình Giảo Kim, Trình Giảo Kim vẫn chưa phát hiện, mặt đầy vẻ tiếc nuối, tay cầm gói Thập Tam Hương mà Lý Khác đã chia ra trước đó.

Nhưng bây giờ gói Thập Tam Hương sau khi phân phát, chỉ còn lại một chút, Trình Giảo Kim vì chỉ còn lại một chút Thập Tam Hương mới tiếc nuối.

Bảo cho ít một chút, cho ít một chút, bây giờ chỉ còn lại một chút, Trình Giảo Kim thầm nghĩ trong lòng.

Không biết tên nhóc Lý Khác kia còn không.

Trình Giảo Kim vừa nghĩ đến, Lý Khác đã đến.

"Trình nguyên soái đang nghĩ gì vậy?" Lý Khác nhìn dáng vẻ của Trình Giảo Kim không khỏi có chút buồn cười.

"A?" Trình Giảo Kim ngẩn người, suýt nữa bị Lý Khác dọa cho một phen.

"Hóa ra là Ngô Vương," Trình Giảo Kim cười nói, có thể nói Trình Giảo Kim nói chuyện với người khác luôn mang theo ý cười.

"Nguyên soái đang tiếc nuối điều gì?" Lý Khác nhìn Thập Tam Hương còn lại trong tay Trình Giảo Kim mà biết rõ còn hỏi.

"Ha ha, không phải là đang lo lắng binh sĩ thiếu muối thô sao, lần này xuất hành nếu không có Ngô Vương phát hiện quân trung thiếu muối, ta cũng không biết có một số tướng sĩ gặp khó khăn, ai," thực ra quân đội khi hành quân sẽ phát muối thô.

Nhưng lần này chưa lĩnh ở binh bộ, cho nên mới xảy ra chuyện này.

"Ha ha, lương thực là đại sự, tướng sĩ ăn cơm không có muối, thân thể hư nhược, mong nguyên soái xử lý tốt việc này." Lý Khác

thân là Trấn Bắc Đại tướng quân, những việc này của binh sĩ cũng là việc quan trọng nhất.

"Ngô Vương nói rất phải, bản soái sẽ thượng báo triều đình, giải quyết việc này." Trình Giảo Kim cũng biết tầm quan trọng của việc này.

"Nhưng phải đa tạ Ngô Vương đã mang đến món ăn ngon như vậy." Trình Giảo Kim tự nhiên là nói về Thập Tam Hương.

"Ha ha, nhưng mà, Ngô Vương còn loại này không!" Trình Giảo Kim cười tủm tỉm nói, hiển nhiên Trình Giảo Kim cũng là một kẻ tham ăn.

"Đương nhiên… thiếu ai cũng không thể thiếu ngài được." Nói rồi Lý Khác từ trên người lấy ra hai gói Thập Tam Hương.

"Hai gói này cho Trình lão." Lý Khác muốn xây dựng quan hệ tốt với Trình Giảo Kim, cho nên ngay cả cách xưng hô cũng thân thiết hơn.

"Ồ?

Hai gói cho ta?" Trình Giảo Kim vui mừng hỏi, vừa rồi còn đang tiếc nuối sau này không được ăn Thập Tam Hương ngon như vậy, bây giờ Lý Khác lại cầm hai gói tặng cho ông ta.

Sự chênh lệch này khiến Trình Giảo Kim vô cùng vui sướng.

"Tất nhiên!" Nói xong Lý Khác liền đưa hai gói Thập Tam Hương cho Trình Giảo Kim.

"Ha ha!!

Lão Trình gia cảm ơn Ngô Vương!!" Trình Giảo Kim cười lớn, một tay nhận lấy hai gói Thập Tam Hương.

Lý Khác và Trình Giảo Kim nói chuyện vài câu xong, liền định tiếp

tục xuất phát.

Điều mà Lý Khác không biết là, sau khi hắn rời khỏi xe ngựa, Lưu Ngưng đối với thùng Thập Tam Hương đó lấy ra xem đi xem lại.

Chương 526

Sao lại có?

Sao lại có thứ như Thập Tam Hương?

Lưu Ngưng lật tung mọi thứ lên xem xét, nhưng không tìm thấy manh mối nào.

Thật là một thế giới kỳ lạ!

Thật là một con người kỳ lạ.

Bất đắc dĩ, Lưu Ngưng đành phải từ bỏ.

"Đoạn đường này chúng ta phải đi bao lâu?" Lý Khác cưỡi ngựa, hỏi Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim cũng không phải lần đầu tiên đến U Châu, đối với hành trình vô cùng rõ ràng.

"Với tốc độ của chúng ta, đại khái khoảng tám ngày là đến U Châu, nếu trên đường không có chuyện gì." Trình Giảo Kim nói rồi bổ sung thêm một câu cuối.

Tám ngày?

Lý Khác thầm nghĩ.

"Ồ, ý ngài là tai nạn bất ngờ?" Câu nói này khiến Lý Khác tò mò.

"A!

Ví dụ như thiên tai hoặc nhân họa!

Mấy loại này đều không tốt, chỉ khi gặp phải mới biết." "Hóa ra là vậy!" Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Lý Khác cũng hiểu rõ về hành trình và một số phong tục trên đường.

Ở một nơi khác, trong một căn phòng tối đen!

“Không phải đã chết rồi sao?” Giọng nói khàn khàn, phảng phất như hai miếng sắt cọ xát vào nhau.

“!!” Căng thẳng!

Không thể nào, từ nơi cao như vậy rơi xuống không thể có người sống sót được.

“A!

Tại sao lại xuất hiện ở thành Trường An?

Lại còn đến U Châu??” Giọng nói khàn khàn tức giận.

“Không thể nào!

Từ nơi cao như vậy rơi xuống, cho nên không thể sống sót được, không thể nào không thể nào!” Người nói chuyện này đã tận mắt nhìn thấy Lý Khác từ trên vách núi rơi xuống.

“A a!” Giọng nói khàn khàn cười lên, rất khó nghe.

“Bây giờ người ta đã đến U Châu, ngươi còn nói với ta là không thể nào?” “Xuống dưới lĩnh chết đi!” Nói xong câu đó, chủ nhân của giọng nói khàn khàn im lặng.

“Không!

Đại nhân!

Xin tha mạng!!

Đại nhân tôi sai rồi!

Cầu xin ngài tha cho tôi!!!” Người này cầu xin.

Nhưng trong căn phòng tối đen không ai để ý, từ từ, trong bóng tối xuất hiện hai bàn tay, kéo người đó vào bóng tối.

“Đừng!!

Cầu xin ngài!!

Đừng!!" Cùng với một tiếng "phụt", nơi đây lại một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Một lúc lâu sau!

Giọng nói khàn khàn lại vang lên.

"Trọng Nhĩ, lần này đi, nhất định phải giải quyết hắn!

Nếu không…" "Vâng!" Nói xong, sự yên tĩnh lại trở lại căn phòng.

Đương nhiên về những chuyện này Lý Khác không hề biết, lúc này hắn từ trên ngựa quay về xe ngựa.

Tiểu nha đầu ranh ma Lưu Ngưng đang nhìn Lý Khác với vẻ mặt tức giận.

"Này, ngươi có phải là thiên niên lão yêu không?" Đối với Lưu Ngưng, Lý Khác có một câu hỏi muốn hỏi.

"Không phải!" Lưu Ngưng một mực từ chối, ngươi mới là thiên niên lão yêu!

Cả nhà ngươi đều là thiên niên lão yêu, Lưu Ngưng thầm mắng trong lòng.

"Vậy, tiểu nha đầu nhà ai ở tuổi mười mấy lại giống như ngươi!" Lý Khác cảm thấy Lưu Ngưng là thiên niên lão yêu.

"Cái gì gọi là giống ta?

Ta đây là thiên phú dị bẩm." Lưu Ngưng mặt mày không vui.

"Được được được!!" "Thiên phú dị bẩm, vậy ngươi chắc chắn thuộc một tổ chức nào đó phải không!" Lý Khác đổi chủ đề, định moi thông tin về tổ chức từ tiểu nha đầu ranh ma này.

Nhưng cơ hội này đã định trước là sẽ trôi qua vô ích.

Lưu Ngưng không phải loại trẻ con ngốc nghếch không biết gì. "Có liên quan đến việc ta có nói hay không à?" Lưu Ngưng hỏi lại. "Ha ha, bị ta nói trúng rồi chứ gì.

Tổ chức của các ngươi ta đã sớm ngầm phái người điều tra rồi!" Tin tức không nhiều, nên Lý Khác mới định dùng tài ăn nói để moi thêm thông tin từ Lưu Ngưng.

Chương 527

“Điều tra được thì hỏi ta làm gì?” Lưu Ngưng rõ ràng biết Lý Khác điều tra được không nhiều tin tức, nếu không cũng sẽ không hỏi như vậy.

“Thu vàng rồi thì cứ đưa ta đến U Châu là được.” Lưu Ngưng nói.

Nàng hiểu rõ về tổ chức của mình, cũng hiểu rõ sự nguy hiểm của nó.

“Đương nhiên rồi!

Ta chắc chắn sẽ đưa ngươi đến U Châu,” Lý Khác cũng nhìn ra nha đầu này căn bản sẽ không nói.

“Tốt nhất là như vậy!” Lý Khác đang định nói tiếp thì đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Có chuyện gì xảy ra sao?

Lý Khác bèn xuống xe ngựa.

Theo lý thì xe ngựa của hắn ở cuối đội hình, nếu có chuyện nhỏ cũng sẽ không kinh động đến đây.

Xem ra có thể là chuyện lớn rồi.

“Ngô Vương!” Lý Khác vừa xuống xe thì một thân binh đã đến gần.

“Phía trước đã xảy ra chuyện gì?” “Bẩm Ngô Vương, phía trước có sạt lở núi, đất đá đã chặn hoàn toàn đường đi rồi.” Thân binh vừa từ phía trước đi dò xét về.

“Ồ?” Sạt lở núi ư!

Chẳng lẽ là thiên tai mà Trình Giảo Kim vừa nói sao.

“Hiện đã phái người đi dọn dẹp rồi, con đường sẽ sớm được dọn sạch, Ngô Vương không cần lo lắng!” Thân binh Trần Binh bẩm báo.

Lần xuất chinh này Lý Khác tự nhiên cũng mang hắn theo.

“Tốt, mau chóng khai thông con đường.” “Vâng!” Nói xong Lý Khác liền quay lại xe ngựa.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Lưu Ngưng hỏi.

“Đoán xem!” Nha đầu thối, không chịu nói cho ta biết thì thôi.

“Không nói thì thôi!” Lưu Ngưng hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến Lý Khác nữa mà lật xem một cuốn sách.

“Xem gì thế?

Biết chữ à!” Lý Khác buồn cười nói.

“Ta đương nhiên biết chữ, ta xem gì thì liên quan gì đến ngươi?” Lưu Ngưng quay đầu đi, không thèm nhìn Lý Khác.

Lý Khác ha ha cười, đúng là một nha đầu cứng đầu.

Khoảng nửa giờ sau, xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh.

Xem ra con đường đã được khai thông, Lý Khác ngồi trong xe thầm nghĩ.

Quân đội tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Khác đi trên đường quan lộ, giữa đường cũng gặp mấy thôn dân.

Thôn dân thấy đội quân của Lý Khác thì đều hành lễ.

Ở Đại Đường, quân đội rất được lòng dân, bá tánh cũng đều biết nếu không có quân đội Đại Đường thì cũng sẽ không có thời thịnh thế này!

Xe ngựa đi được khoảng hai canh giờ, Lý Khác ngủ một giấc

trong xe, sau đó bị sự xóc nảy của xe ngựa làm cho tỉnh giấc.

Con đường ngày càng gập ghềnh, Lý Khác ngồi trong xe ngựa cũng có chút không chịu nổi, bèn ra khỏi xe.

Lưu Ngưng thì vẫn ở trong xe cố gắng chịu đựng sự rung lắc này.

Ra ngoài rồi Lý Khác mới phát hiện trời đã hơi tối, xem ra sắp tối rồi.

Lý Khác thật sự không chịu nổi sự rung lắc của xe ngựa nên đã cưỡi ngựa của mình.

"Ngô Vương!" Thân binh Trần Binh vẫn luôn ở hai bên xe ngựa, thấy Lý Khác ra ngoài liền hành lễ.

"Ừm, trời đã tối rồi, không hạ trại sao?" Với sắc trời hiện tại thì đã có thể hạ trại rồi, nếu không đợi trời tối hẳn sẽ khó làm.

"Bẩm Ngô Vương!

Đại nguyên soái nói lúc này thường có mãnh hổ xuất hiện, nên lệnh cho quân đội tiến thêm mấy dặm nữa!" "Vậy sao?" Thực ra ở thời cổ đại, những đoàn người đi đường dài đều sẽ hỏi thăm tình hình đường đi dọc đường, một là để phòng ngừa bất trắc, hai là nếu có bất trắc cũng biết trước để chuẩn bị.

Mãnh hổ mà hắn nói chắc là hổ rồi.

Lý Khác nhìn bốn phía núi non bao bọc, có những bụi cỏ dại còn cao hơn cả người.

Nếu nói ở đây không có mãnh hổ, đánh chết Lý Khác cũng không tin.

Cúc cu cu!

Từng tràng tiếng chim hót từ ngọn núi gần đó truyền đến.

Nói thật, không khí trong núi sâu của Đại Đường thật sự rất tốt.

Lý Khác hít một hơi thật sâu, một luồng hương thơm thanh mát quanh quẩn trong mũi.

Khi đang đi trên đường, đột nhiên trong núi sâu truyền đến một tiếng hổ gầm.

"Gàoooooo!!" Quân đội dừng lại, binh sĩ đều nhìn về phía núi sâu xung quanh!

"Mãnh hổ!!" "Có mãnh hổ!!!" "Mọi người cẩn thận!

Tam nhân trận!!" Tiếng hổ gầm xuất hiện khiến các binh sĩ đều căng thẳng, chú ý bốn phía.

Tam nhân trận là ba người dựa lưng vào nhau, phòng ngự xung quanh.

Ở thời cổ đại, chuyện hổ làm người bị thương không phải là ít, nên căng thẳng như vậy cũng không có gì sai.

"Gàoooooo!!" Lại một tiếng hổ gầm nữa, tuy giống tiếng hổ gầm vừa rồi, nhưng nghe lại càng ngày càng gần.

Chương 528

Các binh sĩ đều căng thẳng, dù sao đối phó với mãnh hổ không giống như đối phó với con người.

Ở thời cổ đại, hổ rất to lớn, thân hình gần như dài đến hai mét, chiều dài thân thì càng không cần phải nói.

Một móng vuốt của hổ vồ xuống gần như có thể xé một người thành hai nửa.

"Ngô Vương, mời ngài vào trong xe ngựa lánh nạn!" Trần Binh bên cạnh cũng nghe thấy tiếng hổ gầm, nhưng ngay lập tức che chắn trước mặt Lý Khác.

"Không sao!

Mãnh hổ ta còn chưa thấy bao giờ," Lý Khác tò mò về con hổ, kiếp trước chưa từng đến sở thú, lần này xem thử hổ hoang dã.

"Gàoooooo!!" Đột nhiên trong một khe núi xuất hiện một bóng vàng đen, rồi lóe lên biến mất trong bụi cỏ dại.

Ngoài Lý Khác ra không ai phát hiện.

Đó là con hổ sao?

Lý Khác nhìn về phía con hổ biến mất thầm nghĩ, không… cũng to thật!

"Mọi người cẩn thận!!" "Mãnh hổ ở gần đây!" Lý Khác lớn tiếng hét, nhắc nhở các binh sĩ cẩn thận!

Những binh sĩ mà Trình Giảo Kim mang theo vừa nhìn là biết đều là những người đã từng giết người trên chiến trường.

Khi các bách phu trưởng ra lệnh lập trận, họ lập tức hoàn thành.

Nhưng thân binh của Lý Khác thì khác, tuy đều xuất thân từ quân đội chính quy nhưng chưa từng ra chiến trường!

Nên khi lập trận cũng có chút lộn xộn.

Ngoại trừ Trần Binh, đúng là một dũng giáo úy đã từng chiến đấu trên chiến trường mà lên, một quan chức chính cửu phẩm.

Nên ngay khoảnh khắc mãnh hổ xuất hiện đã che chắn trước mặt Lý Khác.

Đúng lúc này!

Một con mãnh hổ to như một cỗ kiệu nhỏ từ trong rừng xông ra.

"Gàoooooo!!" Mãnh hổ gầm một tiếng về phía mọi người.

Tiếng hổ gầm này không giống tiếng hổ gầm ở xa lúc nãy.

Lúc này mãnh hổ đang ở trước mắt mọi người, tiếng gầm của nó khiến các binh sĩ không khỏi chấn động đến ù tai.

"Lập trận!!" Theo lệnh của Trình Giảo Kim, các binh sĩ tản ra bao vây mãnh hổ.

Mãnh hổ không hề sợ hãi, bộ lông vằn vàng đen của nó khiến tất cả mọi người có mặt đều căng thẳng tinh thần.

"Gào!" Nó gầm lớn một tiếng, lao về phía các binh sĩ.

Nhanh như một cỗ kiệu nhỏ đang lao đi!

Nó lao về phía các binh sĩ.

Mãnh hổ giơ cao móng vuốt, mắt thấy sắp vồ một binh sĩ thành hai mảnh.

Người binh sĩ dưới móng vuốt khổng lồ đó đã sợ đến ngây người.

Đứng ngây ra không dám động đậy.

Vút!!

Đúng lúc này, một mũi tên sắc bén xuyên thủng móng vuốt khổng lồ của mãnh hổ.

"Gào!!" Mãnh hổ vì mũi tên sắc bén mà một vuốt không về trúng người binh sĩ.

"Còn không mau chạy!" Một tiếng hét lạnh lùng, làm người lính tỉnh lại.

Người hét chính là Lý Khác.

Lý Khác ngay khoảnh khắc mãnh hổ xuất hiện đã cầm cung tên trong tay, cũng chính trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Lý Khác đã cứu mạng người lính.

"Gàoooo~~!" Tiếng của mãnh hổ tràn đầy tiếng gầm gừ đau đớn.

"Cung tiễn thủ chuẩn bị!!" "Bắn cho ta!" Trình Giảo Kim cũng không phải ngồi không.

Là một tướng quân cả đời trên chiến trường, ngay sau khi Lý Khác bắn tên, ông đã chuẩn bị cung tiễn.

Theo lệnh của Trình Giảo Kim, hàng chục mũi tên sắc bén bay về phía mãnh hổ.

Thừa thắng xông lên!

Ai cũng biết đạo lý này.

Vút vút vút!!!

Hàng chục mũi tên bắn trúng người mãnh hổ.

"Gàoooo!!" Mãnh hổ phát ra một tiếng gầm đau đớn, sau đó bắt đầu lăn lộn khắp nơi.

Con mãnh hổ to như cỗ kiệu nhỏ, chỉ cần va vào một binh sĩ cũng có thể khiến người đó gãy xương gãy cốt.

Máu tươi từ trên người mãnh hổ chảy ra, khiến cả mặt đất đầy mùi máu tanh.

“Tất cả mọi người lùi lại!” Khi mãnh hổ lăn lộn khắp nơi, phát điên phát cuồng, Trình Giảo Kim đã ra lệnh rút lui.

“Cung tiễn thủ!

Chuẩn bị!!” Vì cung tên bắn trúng người mãnh hổ, sự đau đớn trên người khiến nó phát điên phát cuồng, cảm giác đau đớn càng khiến nó lăn lộn khắp nơi!

Mỗi lần lăn lộn đều sẽ va vào mũi tên trên người, từ đó càng kích phát cảm giác đau đớn hơn.

“Gàoooooo!!” “Bắn!” Vút vút vút!!

Hàng chục mũi tên sắc bén bắn về phía mãnh hổ, nhưng con mãnh hổ đang phát cuồng không ngừng lăn lộn, chỉ có vài mũi tên bắn trúng.

Chương 529

Nhưng sinh mệnh lực của mãnh hổ đặc biệt ngoan cường, chỉ dựa vào mấy mũi tên không thể kết liễu mạng sống của nó.

"Gào!!" Theo máu tươi trên người mãnh hổ chảy ra càng ngày càng nhiều, thể lực của nó cũng đang dần dần tiêu hao!

Vút!

Lý Khác giương cung, nhắm vào một bộ vị nào đó trên người mãnh hổ, từ từ buông ngón tay ra!!

"Gào gào!!" Mãnh hổ phát ra một tiếng gầm đau đớn chưa từng có, các binh sĩ không khỏi cảm thấy tai sắp bị chấn điếc.

Chưa kịp nhìn kỹ, chỉ thấy trên một con mắt của mãnh hổ, cắm một mũi tên sắc bén.

Ai vậy?

Có tiễn pháp lợi hại như vậy!

Các binh sĩ có mặt đều không biết, hiện trường chỉ có ba người biết mũi tên này là ai bắn ra.

Trần Binh quay đầu nhìn cung tên trong tay Lý Khác, vừa rồi cảm giác có một luồng gió lạnh thổi qua tai.

Hắn biết!

Mũi tên cắm trong mắt mãnh hổ là do Lý Khác bắn ra!

Phía bên kia chiến trường!

Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu đều nhìn về phía Lý Khác, cả hai đều biết, trong tất cả mọi người có mặt, chỉ có tiễn pháp của Lý Khác mới tốt như vậy!

Tốt!

Trình Giảo Kim trong lòng vui mừng, biết một mũi tên của Lý Khác gần như đã trúng yếu huyệt của mãnh hổ.

"Mọi người lùi lại!" Trình Giảo Kim biết một mũi tên này gần như có thể khiến mãnh hổ phát cuồng, còn điên cuồng hơn lúc nãy.

Rất nhiều binh sĩ không cần Trình Giảo Kim nhắc nhở, đã lùi lại.

Nhưng Lý Khác biết, một mũi tên này không đủ để giết chết mãnh hổ, nên lại giương cung, nhắm vào mắt còn lại của mãnh hổ bắn thêm một phát!

Vút!!

Lý Khác buông dây cung, một mũi tên sắc bén cắm thẳng vào mắt mãnh hổ!!

"Gàoooo!!!" Mãnh hổ phát ra một tiếng gầm chưa từng có, nhưng lần này, mọi người đều nghe ra âm thanh đau đớn.

Có thể thấy hai mũi tên này gây ra tổn thương lớn đến mức nào cho mãnh hổ.

"Đi!

Lấy dây thừng trói con mãnh hổ lại," Động vật khi sắp chết hoặc biết mình không sống được bao lâu sẽ bộc phát ra sức mạnh chưa từng có.

Trói mãnh hổ lại, một là phòng nó phát điên giết người, hai là… mà!

Lý Khác sợ tấm da hổ này sẽ chạy mất.

"Vâng!" Trần Binh tìm dây thừng, rồi tìm thêm mấy binh sĩ cùng đi trói mãnh hổ.

“Gào!!!” Xung quanh mãnh hổ căn bản không thể đứng người, Trần Binh và những người khác chỉ có thể cẩn thận tìm cơ hội xung quanh.

“Mấy người, cũng đi đi!” Trình Giảo Kim cũng phân phó mấy binh sĩ tiến lên.

“Gào!!” Mãnh hổ phát cuồng làm gãy không biết bao nhiêu cây cối xung quanh.

“Mấy người đi bên kia!

Đợi ta hô một tiếng rồi hãy trói!” Trần Binh chuẩn bị dùng phương pháp lưới cá để trói mãnh hổ.

Mãnh hổ vẫn tiếp tục phát cuồng, máu tươi trên người cũng văng tung tóe khắp nơi, sức mạnh phát cuồng cũng ngày càng yếu đi, có thể thấy nó sắp hết sức.

Mãnh hổ cũng biết mình sắp chết, không phát cuồng tìm người báo thù mà định rời khỏi chiến trường!!

Đúng lúc này!

“Ném!” Trần Binh hét lớn!

Mấy sợi dây thừng từ trên không quấn lấy người mãnh hổ!

“Nhanh!

Giữ chặt dây thừng!” Mấy sợi dây thừng quấn quanh chân và đầu mãnh hổ, bây giờ chỉ cần giữ chặt mãnh hổ, không để nó chạy vào rừng sâu.

“Gàoooo!!” Mãnh hổ cũng phát hiện trên người mình bị quấn dây thừng, nhưng động vật hoang dã là vậy, càng trói, càng giãy giụa.

Dần dần, mấy người có chút không giữ nổi mãnh hổ.

“Nhanh lên người ơi!!” Gân xanh trên cổ Trần Binh nổi lên, hai tay liều mạng kéo, thân thể bị mãnh hổ kéo đi mấy mét cũng không buông tay.

“Nhanh, giữ chặt mãnh hổ!” “Đúng vậy, đừng để nó chạy!” Lúc này nhiều binh sĩ mới phản ứng lại, đều tiến lên kéo dây thừng, nhưng dây thừng quá ngắn, dù có thêm mấy người, sức mạnh của mãnh hổ vẫn không thể giữ nổi.

“Lấy tất cả dây thừng ra!

Quấn hết lên người mãnh hổ cho ta!” Trình Giảo Kim ra lệnh, ông không thể để con mãnh hổ sắp đến tay chạy mất.

Cả người mãnh hổ đều là bảo vật!

“Gàoooooo!!” Càng ngày càng nhiều dây thừng quấn lên người mãnh hổ, dù nó có cố gắng giãy giụa cũng vô ích, vì hai mắt đã bị Lý Khác bắn mù, giãy giụa nửa ngày cũng chỉ loanh quanh tại chỗ.

“Kiên trì!

Đừng để mãnh hổ chạy!” Hai tay Trần Binh đã bị ma sát đến chảy máu tươi.

“Gào!” Tiếng gầm của mãnh hổ ngày càng yếu, sức giãy giụa cũng ngày càng ít.

Nhiều binh sĩ kiên trì được vài khắc, cuối cùng mãnh hổ dưới sự khống chế của mọi người, từ từ ngã xuống đất.

“Hừ!!” Mãnh hổ phát ra tiếng kêu vô cùng bi thảm!

Chương 530

"Con mãnh hổ chết tiệt!

Mấy huynh đệ đều bị nó làm bị thương!" Nhiều binh sĩ đã sớm mệt lả, thấy mãnh hổ ngã xuống cũng mệt mỏi ngồi xuống đất.

Có mấy binh sĩ đang cầm đao từ từ tiến lại gần mãnh hổ, dường như muốn kết liễu nó hoàn toàn.

Như vậy không được!

Lý Khác thấy vậy không khỏi cầm cung tên lên.

Lý Khác nhớ kiếp trước động vật đều như vậy, trông có vẻ không còn sức lực, không thể động đậy, nhưng trên người lại ẩn giấu cú đánh cuối cùng.

Vút!

Một mũi tên sắc bén xé gió, cắm thẳng vào đầu mãnh hổ!

Phụt!

Một vệt máu bắn ra ngay giữa chữ Vương trên trán mãnh hổ.

"Gào!" Cung tên cắm vào đầu, thân thể mãnh hổ run lên một trận, sau đó nằm im bất động trên mặt đất.

Mãnh hổ đã chết!

Bị Lý Khác bắn chết!

"Mãnh hổ sao!!" Lưu Ngưng nghe âm thanh đã đoán ra, nhưng lúc này nghe Lý Khác đích thân thừa nhận, vẫn sợ hãi, dù sao đó cũng là hổ!

"Đừng căng thẳng, đã bị đánh chết rồi!" Lý Khác vốn định dọa nha

đầu này, nhưng nhìn vẻ mặt kinh hãi của nàng, Lý Khác cũng cảm thấy dọa trẻ con không tốt.

"Chết rồi?" "Muốn xem không?

Con mãnh hổ này to lắm đấy!" Lý Khác cười đầy ẩn ý!

"Hừ, xem thì xem!" Nói xong Lưu Ngưng cẩn thận vén rèm xe lên, liếc mắt nhìn ra ngoài.

Một con hổ khổng lồ to như cỗ kiệu nhỏ đang nằm im bất động trên mặt đất, những vằn vàng đen trên người và chữ Vương trên trán.

Càng nhắc nhở mọi người, đây là chúa sơn lâm!

Là hổ thật!

Nhưng cũng to quá rồi!!

Lưu Ngưng với ánh mắt kinh ngạc nhìn con mãnh hổ.

"Sao?

Sợ ngây người rồi à?" Nhìn Lưu Ngưng bất động dán vào cửa sổ xe, Lý Khác không khỏi hỏi một câu.

"Ngươi mới sợ ngây người ấy, ta đoán con mãnh hổ này chắc chắn không phải ngươi động thủ!!" Lưu Ngưng không tin một hoàng tử lại có võ công!

"Ha ha!

Ngươi nói không sai!" Lý Khác cười lớn một tiếng, ta không động thủ, ta động tên mà!

Nhưng nói những điều này với nha đầu này cũng vô ích!

"Ngô Vương!

Trình nguyên soái gọi ngài qua đó!!" Lúc này, ngoài xe vang lên giọng của Trần Binh.

Hử?

Gọi ta làm gì?

Lý Khác tuy thắc mắc nhưng cũng không do dự, trực tiếp đi về phía Trình Giảo Kim.

Lý Khác vừa nhìn, thì ra Trình Giảo Kim và những người khác đang lột da con hổ đó.

Lúc này trời đã tối.

Trình Giảo Kim phân phó cho binh sĩ nghỉ ngơi tại đây.

Một đám binh sĩ đang vây quanh con hổ, ánh sáng của đuốc soi sáng cả khu trại.

"Lão Trình, tìm ta có chuyện gì?" Trình Giảo Kim đang hét lớn bảo binh sĩ cẩn thận một chút, đừng làm rách da hổ!

Nghe thấy lời của Lý Khác liền quay đầu lại.

"Ồ?

Ngô Vương đến rồi à, là thế này!" "Lần này có thể giết chết con mãnh hổ này!

Hoàn toàn là nhờ vào Ngô Vương, tấm da này để lại cho ngài..." Trình Giảo Kim chỉ vào tấm da hổ.

Ông ta không dám chiếm tấm da hổ làm của riêng, dù sao trận chiến này cũng là Lý Khác xuất lực nhiều nhất, nên tấm da hổ này đưa cho Lý Khác tự nhiên là xứng đáng.

"Ha ha!

Được!

Vậy ta cảm ơn!" Lý Khác cười lớn một tiếng, đối với kết quả này hắn đã sớm biết rồi, đừng nói là xuất lực nhiều nhất, dù không xuất

lực, tấm da hổ này cũng thuộc về hắn.

Không vì lý do gì cả, chỉ vì thân phận của hắn ở đây là lớn nhất, chỉ bằng điều này, lấy tấm da hổ này cũng là xứng đáng.

“Ngài xem còn cần gì không, hôm nay chúng ta sẽ ăn thịt mãnh hổ!

Ha ha.” Đột nhiên giọng điệu của Trình Giảo Kim trở nên kỳ quái.

“Ngài có biết trên người mãnh hổ có một thứ đặc biệt tốt không?” “Hử?

Có sao?” Lý Khác đột nhiên không biết tại sao Trình Giảo Kim lại hỏi như vậy.

“Ha ha, cái này này?” Trình Giảo Kim dùng ngón tay chỉ vào hạ bộ của con hổ, Lý Khác nhìn kỹ.

Chương 531

Ngay lập tức hiểu ra, thì ra lão Trình nói cái đó, khó trách nụ cười lại kỳ quái như vậy.

Đúng là lão già dê xồm, xấu xa thật!!!

“Thôi đi, ta còn trẻ, ta không cần, ngài tự giữ lấy đi!” Lý Khác không có hứng thú với thứ này.

“Thật hay giả vậy?” Trình Giảo Kim biết Lý Khác không muốn, giọng điệu tự nhiên vui mừng.

“Vậy ta không khách khí nữa nhé,” Trình Giảo Kim với nụ cười kỳ quái nói.

“Cứ lấy đi lấy đi!” Trình Giảo Kim cười lớn một tiếng, “Cảm ơn nhé.” Lý Khác cảm thấy có lẽ Trình Giảo Kim đã sớm muốn lấy thứ đó đi ăn rồi.

Chỉ là vì hắn ở đây, nên mới hỏi trước.

“Đợi đến Khánh Dương thành, ta sẽ mua ít rượu, bỏ cái này vào ngâm.” Trình Giảo Kim cười nói.

Lão già dê xồm này!

Trong quân đội có đủ loại nhân tài, không lâu sau, mọi người đã lột xong da hổ.

Lý Khác nhìn một cái!

Ôi chà!

Được đấy!

Một tấm da hổ hoàn chỉnh được lột ra, vừa nhìn đã biết là do người có tay nghề cao làm.

“Ngô Vương, da mãnh hổ này, ngoài mấy lỗ tên nhỏ ra, những chỗ khác đều nguyên vẹn.” Tấm da hổ này lớn như vậy, Lý Khác cảm thấy làm mấy bộ quần áo da hổ cũng dư sức.

“Ha ha, tốt lắm!” Lý Khác tự nhiên nhận lấy tấm da hổ này.

Sau khi lột da hổ xong, bây giờ mọi người đang cắt thịt bỏ vào nồi.

Từng luồng hương thịt lan tỏa khắp khu trại, thịt mãnh hổ tươi ngon khiến mọi người trong trại đều chảy nước miếng.

Thịt hổ!

Ha ha!

Ta còn chưa ăn bao giờ!

Kiếp trước ngay cả hổ cũng chưa thấy, lần này lại được ăn thịt hổ.

Nhưng thịt hổ không giống như các loại thịt khác, hổ gần như không có chỗ nào có mỡ, gần như toàn là thịt nạc, nên thịt nạc tự nhiên khó thấm gia vị, nhưng đối với Lý Khác thì chỉ là chuyện nhỏ.

Nấu thịt hổ sao có thể thiếu thứ này!

Lý Khác từ trên xe ngựa lấy ra mấy gói Thập Tam Hương.

Con hổ lớn, cả khu trại có hai trăm người, nhưng cũng không ăn hết được cả con hổ, nhưng Trình Giảo Kim vẫn phân phó binh sĩ nấu cả con hổ.

“Bỏ cái này vào nấu chung đi!” Lý Khác đi đến trước nồi lớn, đưa Thập Tam Hương cho một đầu bếp.

“A, Ngô Vương!” Hắn ngây người một lúc, rồi lập tức phản ứng lại, “A, vâng.” Đầu bếp đổ mấy gói Thập Tam Hương vào nồi lớn, ngay lập tức một luồng hương thơm nồng nặc tràn ngập khu trại.

“Mẹ kiếp!

Gì thế này,” “Ngửi xem, thơm quá.” “Thơm quá đi!!” “Đây là thịt mãnh hổ đang nấu sao?

Cũng thơm quá rồi.” Mùi hương tràn ngập cả khu trại, các binh sĩ đều chảy nước miếng, sống lâu như vậy, chưa từng ngửi thấy món ăn nào thơm như thế.

Thịt hổ được nấu nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến lúc ăn.

Không cần hô khai mạc, các binh sĩ đã sớm vây quanh nồi lớn, đợi được ăn.

Phía bên kia, Lý Khác, Trình Giảo Kim, Lý Đạo Hiếu ba người ngồi cùng một bàn.

“Thịt mãnh hổ à, bộ phận này là ngon nhất.

Nói đến thịt mãnh hổ, lão phu cũng mới ăn lần thứ hai.” Nói xong Trình Giảo Kim gắp một miếng thịt hổ bỏ vào miệng.

“Đừng khách sáo, mọi người cùng ăn đi!” Trình Giảo Kim miệng nhét đầy một miếng thịt hổ ú ớ nói!

Trình Giảo Kim miệng không ngừng nhai thịt hổ, Lý Khác đối với thịt hổ cũng vô cùng tò mò, không nói gì khác, ở Đại Đường nhiều năm như vậy, bây giờ cuối cùng cũng được ăn thịt ra hồn.

Sau đó Lý Khác cũng gắp một miếng thịt hổ trong nồi, mang theo mùi hương nồng nặc, chưa đưa đến miệng, ngửi mùi hương đã khiến người ta thèm ăn. … Hửm?

Lý Khác đưa miếng thịt hổ đến miệng, đặt trong miệng nhai kỹ một lúc, lập tức cảm thấy thịt hổ không giống như các loại thịt khác, đầy độ dai.

Quả nhiên như vị ở đỉnh chuỗi thức ăn kia đã nói, dinh dưỡng gấp

sáu lần thịt bò.

Lý Khác vừa ăn xong một miếng, Trình Giảo Kim đã ăn mấy miếng.

"Ăn nhiều vào!" Không cần Trình Giảo Kim nói Lý Khác cũng sẽ ăn nhiều, bây giờ ta cũng là người ăn thịt hổ rồi.

Ha ha!!

Thời gian vui vẻ luôn trôi nhanh, con hổ rơi vào miệng của nhiều binh sĩ, nhanh chóng ăn hết cả con hổ.

"Ợ!" Trình Giảo Kim ợ một tiếng no nê.

Lý Khác cảm thấy ông ta là người ăn nhiều nhất, có lúc Lý Khác vừa gắp một miếng, Trình Giảo Kim đã ăn xong một miếng.

Có thể thấy tốc độ này nhanh đến mức nào.

Đương nhiên, Lý Khác trong lúc ăn cũng không quên Lưu Ngưng nha đầu kia, ngay sau khi nấu xong không lâu, Lý Khác đã phân phó người mang một nồi thịt hổ vào xe ngựa.

Mới đầu Lưu Ngưng nha đầu đó còn nói không ăn không ăn, đợi ăn rồi thì lập tức không dừng được, ăn xong còn hỏi có nữa không.

Nhưng thịt hổ kết hợp với Thập Tam Hương đúng là món ngon, Lý Khác dám chắc, tuyệt đại đa số mọi người chưa từng ăn món này.

"Ngô Vương đúng là tiễn pháp như thần!" Trình Giảo Kim trước giờ không biết tiễn pháp của Lý Khác lại lợi hại như vậy.

Chương 532

Ăn xong thịt hổ lúc này ngồi xuống uống rượu tán gẫu mới là sảng khoái nhất.

"Đúng vậy!

Nếu hôm nay không có tiễn pháp của Ngô Vương, chắc chắn sẽ có thương vong," lúc ở hoàng cung tỷ thí với Lý Khác, Lý Đạo Hiếu còn đắc ý, không ngờ tiễn pháp của Lý Khác và tiễn pháp của mình không cùng đẳng cấp.

Lý Đạo Hiếu nói không sai, nếu không phải Lý Khác, trận chiến này chắc chắn sẽ có người thương vong, con mãnh hổ to như vậy, không phải nhiều người là có thể đối phó.

Nhưng cũng có một kẻ xui xẻo né không kịp, lúc mãnh hổ phát cuồng bị nó đánh trúng eo, may mà không bị thương đến xương cốt.

"Ha ha!

Chuyện nhỏ thôi!" Lý Khác không khiêm tốn nói, đương nhiên rồi, có thực lực, tại sao phải khiêm tốn.

Hai người đều nghĩ Lý Khác sẽ khiêm tốn vài câu như mấy tên mọt sách kia, không ngờ lại trực tiếp thừa nhận, khiến họ không khỏi ngây người.

"Ha ha, ta thích cái dáng vẻ này." Trình Giảo Kim phản ứng lại trước, lập tức cười lớn một tiếng, là một võ tướng, ông không thích sự giả tạo của mấy tên mọt sách kia.

Lý Khác phóng khoáng không gò bó, thẳng thắn như vậy chính là người ông thích.

Xem ra lời đồn không sai, đều nói Lý Khác là người tự đại tự tin,

Trình Giảo Kim nâng chén cụng với chén của Lý Khác.

“Ngô Vương thẳng thắn!

Tại hạ bội phục!” Lý Đạo Hiếu tuy là con cháu thế gia, nhưng cũng là võ tướng, đặc điểm lớn nhất của võ tướng là thẳng thắn, có gì nói đó!

“Ha ha!

Trong đó cũng không thể thiếu sự giúp đỡ của hai vị.” Có thể giết chết con hổ này Lý Khác không dám nhận hết công lao, trong đó công lao của Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu cũng không nhỏ.

“Được rồi, đều là công lao của mọi người, cũng đừng từ chối nữa.” Ba người khen ngợi nhau một hồi.

“, Cạn chén!” Trình Giảo Kim nâng ly rượu, ba người cụng ly.

Lúc này đêm đã khuya, ba người uống xong rượu trong chén rồi từ biệt nhau quay về xe ngựa của mình.

“Vào đây làm gì?” Lúc này Lưu Ngưng chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, thì Lý Khác lại vào xe ngựa.

“Ngủ chứ sao!!” Lý Khác lý sự hùng hồn nói.

“Ngủ?

Ngươi ngủ ở đây?” “Không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?” Sắc mặt Lưu Ngưng biến đổi.

“Không được, ngươi không thể ngủ trong xe ngựa, nếu không ta ngủ ở đâu?” “Không được?

Xe ngựa của ta, ta không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?” Lý Khác thờ ơ nói. ”Đương nhiên là không được!

Ta muốn ngủ trong xe ngựa, ngươi là nam ta là nữ, nam nữ thụ

thụ bất thân!" Sắc mặt Lưu Ngưng hơi hồng.

"Nam nữ thụ thụ bất thân!

Nha đầu nhà ngươi biết gì hả?" Lý Khác nhìn Lưu Ngưng không khỏi có chút buồn cười, nha đầu này lại nói bậy.

"Hừ!" "Dù sao ta cũng không quan tâm!" "Vậy ta cũng không quan tâm, xe ngựa của ta, ta muốn ngủ ở đây!" Nha đầu thối, ta không tin không trị được ngươi.

"Ngươi!.....

Vô lại!!!" Lưu Ngưng thấy Lý Khác nằm xuống một bên, Lưu Ngưng lại không có cách nào với Lý Khác.

Hừ!

Lưu Ngưng dậm chân, hừ lạnh một tiếng.

Ngủ thì ngủ!!

Ngủ chết ngươi đi!

Lưu Ngưng hung hăng lườm Lý Khác một cái, sau đó cũng nằm xuống một bên.

Nha đầu thối, còn biết nam nữ thụ thụ bất thân, Lý Khác thầm nghĩ.

Cúc cu cu!

Tiếng chim trong núi sâu kêu lên, khiến Lý Khác không khỏi có chút không ngủ được.

Lý Khác vén rèm lên, nhìn vầng trăng tròn trên trời.

Cũng không biết Phòng Phụng Châu đã làm việc thế nào rồi.

Trong một bụi cỏ ở núi sâu!

"Kia là quân đội à!!" "Nhìn số người ngựa có vẻ không ít!!" "Cũng

không biết Đại đương gia tại sao lại muốn nhắm vào quân đội, đó không phải là thứ mà đám sơn phỉ chúng ta có thể đụng vào!" Trong bụi cỏ có ba người đàn ông đang ẩn nấp, nhìn chằm chằm vào quân đội phía dưới, quân đội này chính là quân đội của Lý Khác.

"Đúng vậy, người ta đều là tinh anh, chiều nay lúc đánh mãnh hổ ta cũng thấy rồi!" "Đúng là mãnh hổ, tối nay thịt mãnh hổ nấu thơm thật!" Ba người này đã theo dõi Lý Khác từ lúc vào núi cho đến bây giờ.

"Đúng vậy, chúng ta ở đây mà họ thì ăn thịt uống rượu!" Ba người thèm thuồng mùi thịt mãnh hổ.

"Được rồi, đã đến đây rồi thì chúng ta cũng nên quay về báo cáo cho lão đại!" Người đàn ông vạm vỡ cầm đầu trong ba người nhìn quân đội nói.

"Đi thôi!" Người đàn ông vạm vỡ nói xong liền dẫn hai người rời đi.

Một toán sơn tặc khét tiếng, "Thanh Sơn Trại!!" Lý Khác đột nhiên thần sắc khẽ động, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng ba người vừa rời đi, vừa rồi hắn cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình từ hướng đó.

Chắc là dã thú thôi!

Rừng sâu núi thẳm làm sao có người được!

Lý Khác lắc đầu rồi quên đi chuyện này.

Đối với người có nhiều kinh nghiệm hành quân như Trình Giảo Kim, đã sớm sắp xếp người canh gác xung quanh, dù sao cũng là rừng sâu núi thẳm, có dã thú xuất hiện cũng không tốt.

Phía bên kia, ba người đi một đoạn đường núi thì đến một sơn cốc, trong sơn cốc này có một Thanh Sơn Trại khét tiếng!

Chương 533

Trại rất lớn!

Có đến mấy chục hộ gia đình, nói là trại, cũng có thể nói là một thôn!

Ở sâu nhất trong trại có một ngôi nhà đang le lói ánh đèn.

Ba người vào trại xong, liền đi thẳng đến nơi có ánh đèn.

Trong nhà, có ba người đàn ông đang ngồi, ba người này chính là Đại đương gia của Thanh Sơn Trại, Phùng Vĩnh Văn, Nhị đương gia, Tào Phong Giang, và Tam đương gia, Đan Nhân.

"Đại đương gia, tại sao lần này nhất định phải động đến đội quân đó?" Người nói là Tam đương gia Đan Nhân, giọng điệu của hắn đầy khó hiểu, ai cũng biết đó là quân đội của Trình Giảo Kim và Ngô Vương.

"Ai!" Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn thở dài một tiếng.

"Đan Nhân à!

Một hai câu cũng không nói rõ được, ngươi còn trẻ có nhiều chuyện không biết, nhưng quân đội này ta không thể không động vào!" Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nói với giọng điệu nặng nề.

Đan Nhân từ giọng điệu của ông ta nghe ra sự bất đắc dĩ.

"Chẳng lẽ có người ép chúng ta làm chuyện này sao?" Đan Nhân là một thanh niên trẻ, từ nhỏ đã lớn lên trong trại, đối với mỗi người trong trại đều có tình cảm sâu sắc.

Bảo hắn đi đánh quân đội của Trình Giảo Kim, rõ ràng là có đi không có về!

Không thể không lo lắng.

“Ai!

Chuyện này không có cách giải quyết, nếu ta không đi, thì sự tồn tại của ta cũng không còn ý nghĩa.” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn thở dài nói.

Lúc này Nhị đương gia Tào Phong Giang lại mở miệng nói: “Hành động lần này, ngươi đừng đi,” Tào Phong Giang nhìn Đan Nhân nói, vì Đan Nhân còn trẻ, lần này cũng sẽ không mang tất cả người trong trại đi.

“Tại sao?” Đan Nhân tự nhiên không hiểu, giọng điệu đầy thắc mắc.

Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn cũng có ý này.

Lúc này ba người kia đã đến cửa: “Đại đương gia!” Người đàn ông vạm vỡ gọi ở ngoài.

“Vào đi!” Ba người vào phòng, lại thấy Nhị đương gia và Tam đương gia đều ở đây, chào hỏi xong.

“Tình hình thế nào?” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn người đàn ông vạm vỡ nói, rõ ràng là hỏi tình hình quân đội của Lý Khác.

Sau đó người đàn ông vạm vỡ Vương Minh liền kể lại những gì mình thấy cho ba vị đương gia nghe. ?!!

Ba vị đương gia nghe xong báo cáo của Vương Minh, sắc mặt lập tức đại biến.

“Con mãnh hổ đó thật sự bị họ đánh chết?

Không có một người thương vong?” Giọng điệu của Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn đầy chấn động, đó là mãnh hổ đấy!

Người bình thường chắc chắn sẽ sợ đến tè ra quần.

“Hít!!” Giọng điệu của Nhị đương gia Tào Phong Giang cũng đầy kinh ngạc, rõ ràng lời của Vương Minh đã làm hắn chấn động.

“Thật sự ngay cả một người cũng không bị thương?” Đan Nhân mở miệng hỏi, con mãnh hổ to như vậy không thể nào không làm một người bị thương được.

“Có, có một người, nhưng… người lính đó cũng chỉ như bị trật eo thôi.” Một người đàn ông thấp bé phía sau bổ sung, lúc đó đúng là có một binh sĩ bị thương.

Chỉ trật eo?!!

Chuyện này triệt để làm chấn động tất cả mọi người có mặt, tuy ba tiểu đệ đã xem một lần, nhưng nghe lại lần nữa cũng khiến người ta kinh ngạc không thôi.

“Đại ca!

Lần này chúng ta đừng đi.” Đan Nhân biết chuyện này xong càng khuyên Phùng Vĩnh Văn.

Trong lòng Đại đương gia khổ sở!

Thực ra ông ta cũng không muốn đi!

Nhưng… nếu không đi, thì cả Thanh Sơn Trại sẽ đối mặt với hậu quả diệt trại, hậu quả này ông ta không gánh nổi!!

Nhị đương gia Tào Phong Giang cũng nhìn Đại đương gia, rõ ràng cũng có chút chùn bước, nhưng… chuyện này từ đầu đã không có lựa chọn.

“Không, nhất định phải đi!

Không đi thì chết toàn bộ!

Đi thì chết một phần!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn không khỏi nhớ lại buổi tối hôm đó.

“Đến lúc cần ngươi rồi!” Một người đàn ông mặc đồ đen vào phòng ông ta, dùng giọng khàn khàn nói, Phùng Vĩnh Văn kinh tỉnh.

“Ai?” Phùng Vĩnh Văn lạnh lùng quát.

Người đàn ông mặc đồ đen không đáp, chỉ ném cho ông ta một miếng ngọc bội hình trăng khuyết.

Thanh Sơn Trại từ khi sáng lập đã lưu truyền một bí mật.

Phùng Vĩnh Văn nhìn miếng ngọc bội hình tròn trong tay, trên đó viết hai chữ cổ, Phùng Vĩnh Văn không nhận ra.

Miếng ngọc bội hình tròn đó, lại bị người đàn ông mặc đồ đen trước mắt cầm một miếng ngọc bội hình trăng khuyết khác, ghép lại với miếng ngọc bội gia truyền.

“Vĩnh Văn à!” Phùng Vĩnh Văn nhớ lại, lời của cha trước khi chết.

“Đây là tín vật của Thanh Sơn Trại chúng ta!

Nhưng còn có một nửa nữa, sau này ai cầm nửa kia ghép lại, con phải đồng ý làm một chuyện.” “Bất kể chuyện gì con cũng phải đồng ý, nếu không làm, sẽ có tai họa diệt trại.” Phùng Vĩnh Văn nhìn người đàn ông mặc đồ đen trước mắt, rõ ràng đây chính là người mà Thanh Sơn Trại đã chờ đợi!

“Ngươi muốn ta làm gì?” Phùng Vĩnh Văn sau khi xác nhận tình hình hỏi.

“Ha ha!

Hào sảng!” Sau đó người đàn ông mặc đồ đen liền nói cho ông ta biết tin tức về Trình Giảo Kim và Lý Khác, yêu cầu của hắn lại là, giết chết Ngô Vương Lý Khác!!

Chương 534

Lúc đó nghe tin này ông ta cũng chấn động, theo bản năng định từ chối.

"Nếu từ chối, cái sơn trại này không còn ý nghĩa tồn tại!" Giọng điệu của người đàn ông mặc đồ đen lạnh như băng, một luồng sát khí từ trên người hắn bộc phát ra.

"Tin ta đi, ta có thể làm được!" "Một trăm vạn hoàng kim!" "Chuẩn bị cho tốt đi!" Nói xong người đàn ông mặc đồ đen liền biến mất.

"Đại ca, chúng ta không làm được, tại sao phải đi tìm cái chết?" Đan Nhân không biết chuyện của Thanh Sơn Trại, vì Đại đương gia và Nhị đương gia là đời đời truyền lại, nhưng Tam đương gia thì không.

Nên về những bí mật của trại, Đan Nhân một chút cũng không biết.

Nên lúc này hắn cảm thấy Phùng Vĩnh Văn đang đẩy sơn trại vào biển lửa.

"Các ngươi lui ra đi!" Phùng Vĩnh Văn nói với Vương Minh.

Nhìn dáng vẻ gân xanh nổi lên của Đan Nhân, Phùng Vĩnh Văn quyết định nói cho Đan Nhân biết.

Đợi ba người rời đi, "Đan Nhân à!

Chuyện này, đã không phải là huynh có thể làm chủ được nữa rồi." "Đại đương gia, không đi thì ta không đi!" "Ta sẽ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ngươi nghe!" Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nói xong nhìn Nhị đương gia Tào Phong Giang một cái.

Nhị đương gia Tào Phong Giang gật đầu, tỏ ý có thể.

“Chuyện này phải bắt đầu từ khi sơn trại chúng ta được sáng lập!” Sau đó ông ta kể lại bí mật gia truyền đời đời của sơn trại cho Đan Nhân, cũng kể lại chuyện người đàn ông mặc đồ đen tìm đến vào buổi tối hôm đó.

“Sao?

Lại có chuyện như vậy?” Đan Nhân một mặt kinh ngạc!

“Đây là bảo chúng ta đi chịu chết mà,” Đan Nhân từ lời của người đàn ông mặc đồ đen, cảm thấy hắn muốn Thanh Sơn Trại đi tìm cái chết.

“Đúng vậy, nhưng ta còn có cách nào khác?” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn bất đắc dĩ nói.

“Vậy chúng ta không đi, ta không tin một người có thể giết hết người trong trại của chúng ta!” Đan Nhân một mặt tức giận, tuổi còn trẻ, có võ lực cực cao, trại bây giờ xảy ra chuyện như vậy tự nhiên không thể không quản.

“Vô ích thôi!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn thở dài.

“Chưa nói đến việc một người có thể lẻn vào phòng của ta một cách lặng lẽ, không chừng còn có người khác.

Chúng ta không làm được, Đan Nhân, ta không thể lấy mạng của cả trại ra để cược!!!” Ý của Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn là kiên quyết phải đi chặn quân đội.

Có một bí mật, Phùng Vĩnh Văn không nói cho Đan Nhân, đó là tất cả võ công trong sơn trại đều do người có ngọc bội hình trăng khuyết kia dạy.

Thanh Sơn Trại căn bản không làm gì được người áo đen!

Nên Phùng Vĩnh Văn cũng không dám lấy mạng của cả sơn trại ra để cược.

“Vâng!” Đan Nhân nhìn thần sắc kiên quyết của Đại đương gia và Nhị đương gia, biết chuyện này không còn chút đường lui nào.

“Chuyện này ngươi không cần tham gia nữa!

Để lại cho Thanh Sơn Trại chút đường lui đi!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn Đan Nhân nói, dù sao hắn còn trẻ, cũng là một thanh niên tốt, giao sơn trại cho hắn cũng không tệ.

“Hả?” Đan Nhân ngây người một lúc, biết không thể cứu vãn được chuyện này, nhưng Đan Nhân tuyệt không phải là kẻ tham sống sợ chết.

“Ta không!

Ta muốn đi cùng các huynh!” “Người của Thanh Sơn Trại chúng ta, chưa từng có kẻ tham sống sợ chết!” Nếu đã không thể khuyên được, Đan Nhân cũng chỉ có thể bảo vệ họ trên chiến trường!

“Chuyện này cứ quyết định như vậy!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nói với giọng điệu nghiêm túc.

Phùng Vĩnh Văn biết nhiều hơn Đan Nhân, đánh với quân đội, tuyệt không phải dựa vào võ lực cá nhân cao là có thể đánh thắng.

“Đại ca!” Đan Nhân có chút lo lắng!

“Nếu trong lòng ngươi có Thanh Sơn Trại, thì hãy nghe ta!” Nói xong Phùng Vĩnh Văn liền rời khỏi nhà, ông còn có việc phải sắp xếp, lần này đánh với quân đội, tuyệt không thể lơ là.

Phía Lý Khác!

Một đêm không có gì để nói.

Từ lần tỉnh lại đó Lý Khác ngủ một mạch đến sáng.

A ô!

Lý Khác vươn vai, ngáp một cái.

“Ưm!” Lưu Ngưng ở bên kia cũng tỉnh lại!

“Tỉnh rồi à!” Lý Khác nhìn tư thế ngủ cực xấu của Lưu Ngưng nói.

Lưu Ngưng nghe giọng của Lý Khác trước tiên ngây người, sau đó há to miệng!

Chuẩn bị hét lên thì.

“Ưm~!” Lý Khác một tay bịt miệng nàng lại.

“Làm gì vậy?” “Ngươi muốn để mọi người đều biết ngươi ở đây à?” May mà Lý Khác phản ứng kịp thời!

Nếu không!!

“Ư ư ư!!” Lưu Ngưng liều mạng lắc đầu, yêu cầu Lý Khác buông tay ra.

“Hộc hộc hộc!” Lưu Ngưng thở hổn hển.

“Ta, ta tưởng có người vào phòng ta, ta không phản ứng kịp!” Lưu Ngưng thở dốc nói.

Nghe lời này Lý Khác im lặng.

Nếu không phải hắn phản ứng kịp thời, không để nàng hét lên, lỡ như tiếng hét của nàng vang lên trong khu trại này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đúng vậy, ngoài mấy thân binh của Lý Khác biết trong xe ngựa có người khác ra, những người khác đều không biết, mấy thân binh đó cũng chỉ biết có người, nhưng không biết là ai.

Đây là một cách do Lưu Ngưng đề xuất, từ đầu đã khiến người ta

nghĩ nàng ở Di Thanh Viện.

Từ việc đưa vàng, đến bây giờ, gần như không có mấy người biết nàng ở Ngô Vương phủ, càng không biết lúc này nàng đang trên đường đến U Châu.

Chương 535

“Xin lỗi, đây không phải là phòng của ngươi,” “Ta cũng chỉ là nhất thời căng thẳng thôi mà, nghe thấy giọng của đàn ông bên cạnh, ai cũng sẽ căng thẳng!” Lưu Ngưng cũng biết mình có lỗi trước.

“Được rồi được rồi!” “Đi rửa mặt đi!” Lý Khác lười so đo với nha đầu này.

Nói xong câu đó, Lý Khác rời khỏi xe ngựa.

Không khí buổi sáng sớm tràn ngập một luồng hương thơm thanh mát, ở nơi sâu trong núi còn mang theo một chút hương hoa cỏ, hai loại hợp lại một, khiến người ta ngửi thấy không khỏi tinh thần phấn chấn.

Lý Khác hít một hơi thật sâu không khí của tự nhiên, không khí này không có khí thải từ các nhà máy công nghiệp, và khí thải ô tô.

“Ngô Vương!” Lý Đạo Hiếu đã dậy từ sớm, lúc này đang vận động cơ thể, thấy Lý Khác đi tới, liền hành lễ.

“Chào buổi sáng!” Lý Khác cười nói!

Ờ!

“Chào buổi sáng!” Lý Đạo Hiếu đối với cách chào hỏi mới lạ này một chút cũng không quen.

“Lão Trình đâu?” “Trình nguyên soái sáng sớm đã dẫn người lên núi đi săn rồi.” Đi săn?

Lúc này Trình Giảo Kim dẫn theo mấy binh sĩ từ trên núi xuống.

Trên người đều treo mấy con thỏ rừng lớn màu xám, rõ ràng là thành quả của Trình Giảo Kim một buổi sáng.

“Ồ?

Ngô Vương tỉnh rồi à, vừa hay, lão Trình ta vừa săn được mấy con thỏ, cùng ăn đi!” Giọng nói sang sảng của Trình Giảo Kim gần như truyền khắp cả khu trại.

“Ha ha, đi thôi!

Ở nơi này sáng sớm có thể ăn món này, cũng là có phúc rồi.” Lý Khác cười lớn một tiếng, sau đó nói với Lý Đạo Hiếu.

Sau đó hai người liền đi đến nhà ăn chuyên dụng của Trình Giảo Kim.

“Ha ha, đợi một lát, thỏ sắp xong rồi.” Sau một ngày hôm qua tiếp xúc và trận chiến với con hổ đó, ba người đối với đối phương đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Không nói gì khác, ít nhất tình cảm trực tiếp của ba người đã tăng lên không ít.

Tuy người cổ đại một ngày chỉ ăn hai bữa, nhưng đó cũng chỉ đối với những gia đình nghèo khổ, như những người trong quân đội, một ngày ba bữa là chắc chắn phải có.

Không nói gì khác, một buổi sáng đi đường, buổi sáng không ăn gì sao có sức đi đường, nên lúc này trong trại đều đang làm bữa sáng, canh hổ còn lại từ tối qua, khiến người ta thèm ăn.

“Sáng sớm ăn thỏ nướng không bị nóng trong người à?” Lý Khác nhìn Trình Giảo Kim lấy ra ba con thỏ nướng.

“Nóng trong người?

Nóng trong người là gì?” Trình Giảo Kim ngây người, không biết ý của Lý Khác.

Lý Đạo Hiếu bên cạnh cũng tò mò!!

Ờ!

Nóng trong người mà cũng không biết?

Thôi được...

Sau đó Lý Khác liền giải thích về việc nóng trong người, mới khiến hai người biết ý nghĩa của nó.

“Yên tâm đi, bọn ta là võ tướng không sợ nóng trong người!” Trình Giảo Kim cười lớn một tiếng, vỗ vỗ ngực mình.

Thôi được, võ tướng lợi hại!

Nhanh chóng, ba con thỏ nướng đã vào bụng ba người.

Lý Khác ở kiếp trước cũng ăn thịt thỏ, nhưng đó đều là thỏ nhà nuôi, nhưng hôm nay ăn con thỏ này lại là thỏ hoang dã, không nói gì khác chỉ bằng thịt này có thể vượt qua tuyệt đại đa số các loại thịt.

Càng đừng nói là thỏ của Đại Đường, kết hợp với Thập Tam Hương và canh hổ tối qua, Lý Khác cảm thấy, Lý Thế Dân cũng không ăn ngon bằng mình.

Sau bữa sáng, Trình Giảo Kim thấy cũng gần đủ rồi, liền chuẩn bị khởi hành.

Lý Khác lại quay lại xe ngựa, thấy Lưu Ngưng chu môi ngồi đó, Lý Khác trước tiên ngây người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại!

Mẹ ơi!!

Vừa nãy ăn cơm quên mất nha đầu này!!

“Khụ khụ!” Lý Khác ho khan một tiếng, giải tỏa sự lúng túng.

“Ăn chưa?” Lưu Ngưng vẫn chu môi, không để ý đến Lý Khác.

Lý Khác thấy Lưu Ngưng không trả lời, khẽ cười.

“Ngầm thừa nhận là ăn rồi nhé!” Lý Khác vừa nói xong, Lưu

Ngưng mới hừ một tiếng.

"Hừ!" "Hồ di đưa cho ngươi năm nghìn vạn hoàng kim, ngươi chăm sóc ta như vậy sao?" Lưu Ngưng đột nhiên cảm thấy tủi thân, xuyên không đến thế giới không biết này cũng thôi đi.

Bị người ta truy sát một cách khó hiểu, càng tức hơn là!

Mất năm nghìn vạn hoàng kim, ngay cả bữa sáng cũng không được ăn!!

Xuyên không chưa được nửa năm đã gặp phải chuyện đau khổ như vậy.

Nghĩ đến đây Lưu Ngưng không khỏi khóc.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Lý Khác định trêu nha đầu này một chút, đột nhiên không ngờ Lưu Ngưng lại khóc.

Mẹ ơi!!! … "Khóc gì chứ?" Lý Khác không hiểu tại sao, hình như mình cũng không làm gì mà.

"Thôi thôi thôi, đừng khóc nữa, ta đi lấy đồ ăn cho ngươi!" Lý Khác vội vàng nói, Lý Khác trời không sợ đất không sợ lại gặp phải con gái khóc thì hoàn toàn hoảng loạn.

Lý Khác không nói thì thôi, vừa nói Lưu Ngưng khóc càng to.

Chương 536

“Oa oa oa!!!” Nghe tiếng khóc đã biết có bao nhiêu tủi thân.

Làm sao đây!

Làm sao đây!!

Đối với việc dỗ con gái Lý Khác thật sự không biết làm, càng đừng nói là loại con gái nhỏ này!!!

Đợi đã! , ta có thể xem hệ thống.

Cuối cùng Lý Khác đã tìm được một vị cứu tinh.

Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân mau hiển linh.

Lý Khác bị tiếng khóc của Lưu Ngưng hành hạ đến phát điên rồi.

Lý Khác mở hệ thống vội vàng xem trong cửa hàng có thứ gì có thể dỗ con gái, nếu không sẽ bị tiếng khóc hành hạ đến phát điên mất.

Cửa hàng!!

Cửa hàng sinh hoạt!!

Đột nhiên thần sắc Lý Khác dừng lại!!

Hả?

Lý Khác nhìn đồ trong cửa hàng sinh hoạt không khỏi có chút ngơ ngác!

Chuyện gì vậy!

Nhớ hôm qua cửa hàng sinh hoạt còn có bàn chải đánh răng, kem đánh răng, dầu gội và sữa tắm, sao hôm nay lại thay đổi rồi?

Cửa hàng sinh hoạt hiện tại, bên trong viết lại là: Bút bi!

Sổ ghi chép!

Amoxicillin!

Còn có khô bò!

Sao lại thế?

Lý Khác vội vàng hỏi hệ thống có chuyện gì!

Đinh!

Cửa hàng hệ thống mỗi ngày làm mới một lần!

Thì ra là vậy, Lý Khác biết được như vậy cũng yên tâm.

Nhưng hắn vẫn đổi khô bò, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thứ này mới có thể khiến Lưu Ngưng không khóc.

Đinh!

Đổi thành công!

Mời kiểm tra!

Đột nhiên Lý Khác cảm giác trong bụng có thứ gì đó, không lẽ là khô bò chứ.

Lý Khác lấy khô bò ra, nhìn gói khô bò được bọc trong giấy, đừng hỏi tại sao Lý Khác biết, vì trên giấy viết ba chữ: Khô bò!

"Đừng khóc nữa!

Đồ ăn ta đã sớm chuẩn bị cho ngươi rồi." Nói xong Lý Khác đưa khô bò cho Lưu Ngưng.

Lưu Ngưng kinh ngạc nhìn gói khô bò, không lẽ thế giới cổ đại này có khô bò sao?

Không phải trâu không được tùy tiện giết sao?

Lưu Ngưng ngây người, tiếng khóc của nàng cũng ngừng lại.

Lý Khác không để nàng khóc nữa, không do dự nhét gói khô bò vào tay Lưu Ngưng.

"Mau ăn đi, đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đó!" "Cảm ơn!" Trong lòng Lý Khác lại đang rỉ máu, khô bò đấy!

Mất một điểm lựa chọn!

Nhìn chỉ còn lại không điểm lựa chọn, Lý Khác không khỏi cảm thấy mình thật nghèo.

Sau đó không khỏi nghĩ đến việc hệ thống mỗi ngày làm mới một lần.

Xem thử trong cửa hàng có gì không!

Tuy không có điểm lựa chọn, nhưng xem thì vẫn được chứ.

À mà cửa hàng võ lực chưa xem, mở ra xem thử!

Không hổ là cửa hàng võ lực, thật đơn giản thô bạo!

Lý Khác nhìn trong cửa hàng võ lực viết, đao dưa hấu hợp kim, hai điểm lựa chọn.

Thôi được, ta không có điểm lựa chọn, ta chỉ xem thôi.

Sau đó Lý Khác liền thoát khỏi cửa hàng võ lực, mở cửa hàng khoa kỹ, nhìn đồ trong cửa hàng khoa kỹ, đều là thứ hắn cần!

Cửa hàng khoa kỹ viết thứ Lý Khác cần nhất, thiết bị thông tin!

Máy nhắn tin!!

Còn có pin!!

Tiếc là!

Chương 537

Lý Khác không có điểm lựa chọn, nhìn máy nhắn tin cần ba điểm lựa chọn, Lý Khác lại không thể lấy ra một điểm nào!

Ai, Lý Khác chỉ có thể ngậm ngùi thoát khỏi cửa hàng khoa kỹ, cũng không biết lần này lỡ mất thì khi nào mới gặp lại.

Bất đắc dĩ, tiếp theo Lý Khác lại mở cửa hàng thực phẩm, cửa hàng thực phẩm cũng đơn giản, bên trong chỉ có một thứ, hạt giống ngô!

Giá bán: hai điểm lựa chọn.

Ngay cả một hạt giống cũng không mua nổi!!!

Thôi được! … Cũng không biết khi nào mới có nhiệm vụ, ta muốn có nhiệm vụ!!

"Ngươi cũng ăn chút đi," khi Lý Khác đang nghĩ cách làm nhiệm vụ kiếm điểm lựa chọn, giọng của Lưu Ngưng vang lên bên cạnh.

Chỉ thấy nàng cầm một miếng khô bò đưa cho Lý Khác.

Tốt, có thể gỡ lại chút vốn!

Lý Khác nhận lấy miếng khô bò, ăn một miếng xong, lại phát hiện khô bò của hệ thống ngon hơn nhiều so với loại bình thường, cũng không biết có phải vì lâu quá không ăn không.

Ba miếng năm miếng hai, Lý Khác giải quyết xong miếng khô bò!

Nhưng bây giờ thứ hắn cần không phải là khô bò!

Mà là điểm lựa chọn!

Nhưng điểm lựa chọn cũng không phải Lý Khác muốn là có!

Cách đơn giản nhất là làm nhiệm vụ kiếm điểm lựa chọn, cũng là phương pháp duy nhất mà Lý Khác biết.

Nhưng nhiệm vụ này cũng không phải Lý Khác muốn là có, vừa rồi hỏi hệ thống, hệ thống: Nhiệm vụ đều được phát ngẫu nhiên, thời gian ngẫu nhiên!

Địa điểm ngẫu nhiên!

Sự việc ngẫu nhiên!

Nghe vậy, Lý Khác biết mình không còn cách nào nữa, chỉ có thể chờ hệ thống phát nhiệm vụ.

Lưu Ngưng bên cạnh đã ngừng khóc, lén nhìn Lý Khác, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn.

Lý Khác đúng là bất đắc dĩ!

Ở Đại Đường mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, lần đầu tiên gặp phải chuyện không thể giải quyết.

Ai!

Xem ra thân phận Ngô Vương cũng không dễ dùng.

Quân đội đi trên con đường nhỏ, quân đội không đi đường quan, mà đi một con đường nhỏ, là một con đường nhỏ mà Trình Giảo Kim biết, đi con đường nhỏ này, ít nhất có thể tiết kiệm được hơn một ngày đường.

Chỉ là họ không biết rằng ở phía trước con đường này có người đang chờ họ.

Phía bên kia, trên hẻm núi!

"Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn mấy chục thành viên của Thanh Sơn Trại nói.

“Đã xong hết rồi!

Chỉ chờ họ đến!” Nhị đương gia Tào Phong Giang thần sắc nghiêm túc nói.

“Tốt!

Lần này chúng ta một lần giải quyết gọn!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn mấy chục thành viên phía dưới nói.

“Đặt đồ xong rồi đi,” đến cuối cùng, Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn lại nói một câu như vậy.

“Cùng Đại đương gia chiến đấu!” “Đại đương gia, chúng ta đều là huynh đệ, sao có thể chạy trước!” “Đúng vậy, đúng vậy!

Không cần biết, dù sao ta cũng không đi!” Có mấy người đàn ông hét lớn, tuy biết phải đối mặt với ai, nhưng vẫn dũng cảm đứng cùng Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn, có thể thấy đều là người trọng tình nghĩa.

Nhưng dù vậy, vẫn có nhiều người chọn lui bước, họ biết mình đang đối mặt với ai!

Đó là quân đội đấy!

Quân đội của Trình Giảo Kim, chiến thần lừng danh!

Tuy ở ẩn trong núi sâu, nhưng danh hiệu chiến thần Trình Giảo Kim thì họ biết, không thể không sợ hãi!

Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn những người chọn lui bước, trong lòng không hề gợn sóng, vì đây vốn là một thế cục tất tử, ông sẽ không oán giận họ, bây giờ hy vọng của ông là, người đàn ông mặc đồ đen kia có thể tha cho họ.

“Đại đương gia!” Một giọng nói thô lỗ vang lên, Phùng Vĩnh Văn quay đầu lại, thì ra là Vương Minh!

Vương Minh vẫn luôn theo dõi quân đội của Lý Khác, lúc này xuất hiện nhất định có chuyện.

“Chuyện gì?” “Quân đội đang ở không xa, sắp đến rồi.” Thì ra quân đội của Lý Khác sắp tiến vào hẻm núi này.

“Tốt!

Huynh đệ!

Đều đi chuẩn bị, họ sắp đến rồi, lát nữa mọi người nghe khẩu lệnh của ta!” Đại đương gia để những người này đều ẩn nấp, vào vị trí của mình.

Vừa rồi còn có mấy chục người trên sườn núi, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân đều tăm tắp!

Vang lên trong hẻm núi, đó là quân đội của Lý Khác.

Bước đều này cũng là do Lý Khác huấn luyện cho binh sĩ, trước đây những binh sĩ này không biết đi như vậy, căn bản là đi lộn xộn, để Lý Khác chỉnh lại một chút, ngay lập tức trông cao lớn hẳn lên.

“Đi qua hẻm núi phía trước, rồi đi thêm mấy cây số nữa là có thể thấy đường quan.” “Ừ, như vậy chúng ta tiết kiệm được một ngày đường.” Trình Giảo Kim và Lý Đạo Hiếu cưỡi ngựa trò chuyện.

Chương 538

Dần dần, tầm mắt của mọi người đều nhìn thấy hẻm núi.

Lý Khác lại ở trong xe ngựa làm ra một vẻ mặt kỳ quái!

Nguyên nhân!

Vừa rồi hệ thống lại phát nhiệm vụ!

Đinh!

Nhiệm vụ lựa chọn: Thứ nhất: Để quân đội dừng lại trước khi vào hẻm núi!

Thứ hai: Để quân đội tiếp tục đi qua hẻm núi!

Phần thưởng điểm lựa chọn: Năm điểm! ??

Nhiệm vụ??

Lý Khác có chút ngơ ngác!

Quá đơn giản rồi!

Đối với thân phận của hắn thì đây chỉ là chuyện nhỏ!

Xem ra thân phận cũng có chút tác dụng.

Nhưng cũng không có gì để chọn cả!

Lý Khác nghĩ.

Không lẽ hệ thống biết ta thiếu điểm lựa chọn, bây giờ lại phát một nhiệm vụ kỳ lạ như vậy?

Cũng tốt quá rồi, quả thực là hệ thống phúc lợi.

Lý Khác cảm thấy nên đổi tên thành hệ thống phúc lợi, đừng gọi là hệ thống lựa chọn nữa.

Lý Khác nhìn hai lựa chọn, còn phải chọn sao?

Chắc chắn là chọn hai rồi, ngay cả sức nói cũng tiết kiệm được, không công mà thu hoạch được năm điểm lựa chọn, chẳng phải là quá tuyệt vời sao!

Khi Lý Khác chuẩn bị chọn lựa chọn thứ hai thì!

Đột nhiên dừng lại!

Đợi đã!

Tại sao nhiệm vụ này lại xuất hiện!

Lý Khác cẩn thận nhớ lại nhiệm vụ trước đó!

Vì bách phu trưởng đó không có muối, hệ thống đã cho Thập Tam Hương, đưa Thập Tam Hương ra, vốn hắn không phải võ tướng cũng không phải người trong quân đội, binh sĩ khó tránh khỏi có cái nhìn khác về hắn.

Nhưng từ khi đưa Thập Tam Hương ra, danh vọng trong đội ngũ đã tăng lên không ít, khiến binh sĩ có cái nhìn tốt hơn về hắn rất nhiều!

Có thể thấy nhiệm vụ này có chút tác dụng!

Nhưng nhiệm vụ này...

Lý Khác thực sự không hiểu tại sao!

Lẽ nào thực sự là tặng điểm lựa chọn sao?

Lý Khác nghĩ nửa ngày cũng không hiểu tại sao, cảm thấy phiền lòng liền ra khỏi xe ngựa!

Nhìn hẻm núi phía trước, hẻm núi không lớn!

Chiều rộng khoảng bốn mét, hẻm núi dài, cũng thẳng, giống như một khe trời.

Đúng lúc mặt trời ở phía đối diện quân đội, ánh nắng chiếu vào

không khỏi có chút chói mắt.

Tại sao lại phải dừng lại?

Lý Khác trăm mối không có lời giải!

Đột nhiên Lý Khác ngẩng đầu nhìn lên trên hẻm núi, thấy bên cạnh hẻm núi có những tảng đá lớn!

Đột nhiên dường như đã hiểu ra!

Hệ thống!

Ta chọn thứ nhất!

Cuối cùng đã biết tại sao hệ thống lại phát nhiệm vụ này!

Thì ra là vậy.

Hắn nhanh chóng cưỡi ngựa đuổi theo Trình Giảo Kim phía trước!

Giá!!

Cộp cộp cộp!!

Tiếng vó ngựa làm kinh động Trình Giảo Kim phía trước!

Ông quay đầu nhìn Lý Khác đang lao tới nhanh chóng, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ có chuyện gì sao?

"Lão Trình!" "Hú!" Lý Khác cưỡi ngựa đến bên cạnh Trình Giảo Kim.

"Có chuyện gì sao?

Ngô Vương!" "Bảo mọi người đừng vào hẻm núi vội!

Bên trong có thể có nguy hiểm!" Lý Khác không biết trên hẻm núi có người hay không, chỉ cảm thấy đá trên hẻm núi có thể sẽ rơi xuống đè người.

Chương 539

Hắn không biết rằng trên hẻm núi đang ẩn nấp mấy chục người của Thanh Sơn Trại. ?

Có nguy hiểm!

Trình Giảo Kim nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi.

Sau đó ông nhìn về phía hẻm núi, bên trong hẻm núi lại trống không, không có gì cả!

Sau đó Trình Giảo Kim lại ngẩng đầu nhìn lên trên hẻm núi, chỉ thấy trên đó cũng chỉ có mấy tảng đá lớn.

Nguy hiểm?

Hình như cũng không có ai!

"Nguy hiểm ở đâu?" Trình Giảo Kim không phát hiện ra nguy hiểm mà Lý Khác nói, sau đó nghiêm túc hỏi Lý Khác.

"Nhìn mấy tảng đá lớn trên đó, chỉ thiếu một chút nữa là rơi xuống rồi, ta sợ khi chúng ta vào hẻm núi chúng sẽ rơi xuống." Lý Khác chỉ vào mấy tảng đá lớn trên hẻm núi nói.

Theo đó Trình Giảo Kim lại nhìn về phía hẻm núi, chỉ thấy hai bên hẻm núi đúng là có mấy tảng đá lớn, dọc theo mép hẻm núi.

Sau đó ánh mắt của ông lại nhìn vào giữa hẻm núi, chỉ thấy ở giữa cũng có.

Mấy tảng đá lớn, nhìn về phía trước, gần như mỗi đoạn đường đều có mấy tảng đá lớn.

Trên hẻm núi, quân đội mai phục của Thanh Sơn Trại đang chờ đợi!

“Chuyện gì vậy?

Sao lại dừng lại?” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn quân đội đang dừng ở không xa hẻm núi nói.

“Họ đang nhìn lên trên hẻm núi!

Không lẽ đã phát hiện ra chúng ta rồi?” Nhị đương gia Tào Phong Giang không khỏi có chút lo lắng nói.

“Chắc là không thể, chúng ta đã trốn kỹ rồi, không thể nào biết chúng ta ở đây!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn cũng có chút không chắc chắn, nhìn ba người phía dưới đang chỉ trỏ vào những tảng đá lớn trên hẻm núi.

Đúng lúc này!

Trình Giảo Kim dường như đã hiểu ra!

“Địch tấn công!!” Trình Giảo Kim hét lớn một tiếng!

Loảng xoảng!

Binh sĩ lập tức tiến vào trạng thái phòng ngự!

“Không hay rồi!

Bị phát hiện thật rồi!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn nhìn binh sĩ bên dưới tiến vào trạng thái phòng ngự, biết là đã bị lộ.

“Làm sao bây giờ?

Có lên không?” Nhị đương gia Tào Phong Giang hỏi!

Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn do dự!

Lũ sơn phỉ quèn như bọn ta, sao có thể đối đầu với binh sĩ được vũ trang đầy đủ.

Chưa kể, chỉ riêng cái tên Trình Giảo Kim cũng đủ dọa người rồi, đánh sao được!

Đúng là người như danh, cây có bóng!

Nhưng cứ thế bỏ đi thì cũng không cam tâm, dù sao cũng đã tốn công lăn mấy tảng đá này rất lâu, huống hồ còn là chuyện đã hứa với người ta!

“Truyền lệnh xuống!

Đẩy hết đá lớn xuống cho ta!” Đại đương gia Phùng Vĩnh Văn do dự một lúc rồi tàn nhẫn ra lệnh!

“Đẩy xong thì bảo mọi người rút về hết!” “Vâng!” Nhị đương gia Tào Phong Giang lập tức truyền lệnh.

Quân đội cũng nâng cao cảnh giác phòng bị bốn phía!

Hồi lâu sau, các binh sĩ đều nhận ra hình như không có địch nhân nào cả!

Đúng lúc này!!

“Ầm!!!” Một tiếng động lớn vang vọng trong hẻm núi!!

Các binh sĩ đồng loạt quay đầu nhìn lại!

Vừa nhìn, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người!

Một tảng đá to như cối xay từ trên hẻm núi rơi xuống!!

Các binh sĩ đều nghĩ, nếu tảng đá này rơi trúng người, e rằng sẽ biến thành đống thịt nát mất!!

May mà mình chưa đi vào!

Chưa kịp dứt suy nghĩ, ầm ầm ầm!

Liên tiếp mấy tảng đá lớn từ trên hẻm núi rơi xuống!

Lần này các binh sĩ đều biết địch nhân ở đâu!

Tất cả đều ở trên đỉnh hẻm núi!

Lý Khác cũng không ngờ, lại có người thật sự đặt bẫy trên hẻm núi!

Hệ thống này cũng quá lợi hại rồi!!

May mà mình không chọn phương án thứ hai!

Keng!

Chương 540

Nhiệm vụ hoàn thành!

Ban thưởng năm điểm lựa chọn!

Âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Lý Khác.

Thì ra đây là mục đích của hệ thống!

Ầm ầm ầm!

Đá lớn không ngừng rơi xuống từ vách núi, xem ra chúng biết đã bị phát hiện, nên quyết định chặn đường!

"Ầm!" Cùng với tảng đá cuối cùng rơi xuống, một bóng người xuất hiện trên đỉnh hẻm núi, nhìn đám người Lý Khác một cái rồi quay đầu rời đi không ngoảnh lại.

Người đó chính là đại đương gia Phùng Vĩnh Văn!

Rõ ràng là vô cùng không cam tâm.

Một lúc lâu sau, trên hẻm núi không còn tảng đá nào rơi xuống nữa!

Khi mọi người nhìn lại, con đường trong hẻm núi đã bị đá vụn chặn kín, những tảng đá này có lớn có nhỏ, có tảng hai người ôm không xuể, có tảng to như cối xay.

Nếu muốn tiếp tục đi con đường này, nhất định phải dọn sạch đống đá vụn này.

"Truy!

Để xem ai dám mai phục yêm lão Trình!" Trình Giảo Kim nhìn về hướng Phùng Vĩnh Văn biến mất, lạnh lùng nói.

Thật là to gan, dám mai phục cả ta!

Nhưng lần này thật sự phải cảm ơn Ngô Vương!

Trình Giảo Kim nhìn Lý Khác thầm nghĩ, nếu không có lời nhắc của Lý Khác, binh sĩ có mặt ở đây ít nhất phải chết hơn một nửa, không chừng còn toàn quân bị diệt.

Có thể nói Lý Khác là ân nhân cứu mạng của tất cả mọi người!

"Hách Soái!" "Có!" Một trăm phu trưởng đứng ra, tên là Hách Soái!

"Dẫn một đội người ngựa lên trên đó kiểm tra, có bất kỳ gió lay cỏ động nào cũng phải báo cáo!" "Rõ!" Hách Soái nói xong liền dẫn một đội người ngựa đi lên hẻm núi.

"Trịnh Khô!" "Có!" Một trăm phu trưởng khác đứng ra, tên là Trịnh Khô!

"Ngươi dẫn hai đội người ngựa đi dọn dẹp đống đá vụn trong hẻm núi!" "Rõ!" Trịnh Khô liền dẫn hai đội người đi vào hẻm núi dọn dẹp đá vụn.

Hiện tại chỉ còn lại thân binh của Lý Khác.

"Trần Binh!

Để lại hai mươi người phòng thủ bốn phía, số còn lại cũng vào trong dọn dẹp đá vụn đi!" Lý Khác phân phó!

"Vâng!" Trần Binh liền sắp xếp ba mươi người vào hẻm núi dọn dẹp đá vụn!

"Lần này thật sự là nhờ có Ngô Vương!" Sau khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Trình Giảo Kim mới nói với Lý Khác.

"Phải đó, nếu không có Ngô Vương, e rằng chúng ta đều đã bỏ mạng dưới đống đá vụn kia rồi." Giọng Lý Đạo Hiếu mang theo ngữ

khí của người vừa thoát chết trong gang tấc.

"Sao ngươi phát hiện trên đó có mai phục vậy?" Trình Giảo Kim mở miệng hỏi, kinh nghiệm chinh chiến bao năm của lão cũng không phát hiện ra điểm này, khiến lão rất tò mò.

"Ta cũng không biết trên đó có người mai phục, ta chỉ sợ đá vụn trên đó rơi xuống làm bị thương người thôi!" Lý Khác nói thật, bởi vì sự thật đúng là như vậy, nếu không có hệ thống, Lý Khác cũng không biết trên đó lại thật sự có người!

"Ha ha!

Tốt!

Dù sao đi nữa, ngươi đã cứu mạng ta, lão phu lần nữa cảm tạ, sau này nếu có việc cần đến lão phu, cứ việc lên tiếng!" Trình Giảo Kim cười lớn một tiếng, vỗ vỗ vai Lý Khác.

"Vị tướng cũng xin cảm tạ Ngô Vương, sau này có việc gì, tại hạ quyết không từ chối!" Lý Đạo Hiếu thì văn nhã hơn nhiều, chắp tay trước ngực trịnh trọng nói.

"Hai vị nói quá lời rồi!

Dù sao thân là đại tướng quân, đây cũng là việc ta nên làm!

Hai vị không cần phải bận tâm!" Lý Khác nói với hai người.

Nhưng những gì Lý Khác nói cũng là sự thật, thân là tướng quân, làm những việc này là lẽ đương nhiên.

Huống hồ còn có điểm lựa chọn!

Ha ha!

Đây mới là chuyện khiến Lý Khác vui vẻ.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Lý Đạo Hiếu định nói gì đó nhưng bị Trình Giảo Kim cắt ngang.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đều là huynh đệ!

Ân tình ghi tạc trong lòng!” Trình Giảo Kim cười lớn nói!

Quả nhiên như lời đồn, Trình Giảo Kim thích xưng huynh gọi đệ với các tướng quân dưới trướng!

“Lão Trình nói phải, chúng ta là huynh đệ, không cần để ý những chuyện này!” Lý Khác thuận theo lời Trình Giảo Kim, nhìn Lý Đạo Hiếu nói.

“Lời nói rất phải!” Lý Đạo Hiếu ngẩn ra, sau đó cười lớn nói!

“Được rồi, bây giờ chúng ta nên đi xem xem rốt cuộc là ai, dám mai phục yêm lão Trình!” Trình Giảo Kim tràn đầy nộ khí!!

Dưới chân thiên tử mà lại có thể gây ra tội ác như vậy.

Sao có thể khiến Trình Giảo Kim yên tâm được!

“Ta thấy những người này chắc có liên quan đến sơn trại gần đây, có thể cho người điều tra các sơn trại xung quanh!” Lý Khác đột nhiên nhớ lại trang phục và trạng thái của những người đó.

“Ngô Vương nói không sai, vị tướng cũng cảm thấy có thể làm ra chuyện này chỉ có thể là sơn phỉ gần đây!” Lý Đạo Hiếu cũng phụ họa bên cạnh.

Chương 541

Kỳ thực không cần Lý Khác nói, Trình Giảo Kim cũng có thể đoán được đại khái, nhưng có lời của hai người Lý Khác, Trình Giảo Kim sẽ càng chú ý đến đám sơn phỉ gần đó hơn!

Xảy ra chuyện như vậy tự nhiên không thể cứ thế bỏ đi được.

Đây chẳng khác nào vuốt râu hùm, vuốt xong còn định chạy, Trình Giảo Kim tự nhiên không thể tha, nếu tha thì mặt mũi của lão để đâu!

Đám sơn phỉ này gan cũng quá lớn rồi, đây là quân đội Đại Đường, hiện nay đang là thời thịnh thế, ai dám động đến quân đội Đại Đường, quả thực là hành vi tìm chết.

Lý Khác cũng không thể cứ thế bỏ qua, hắn nghi ngờ không biết có phải là do tên mã phu hôm đó không.

Nghĩ vậy, Lý Khác liền đi đến bên xe ngựa, Lưu Ngưng đang ở trong đó, hắn liền lên xe xem thử.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Lý Khác vừa vào trong, Lưu Ngưng đã mở miệng hỏi.

Động tĩnh lớn như vậy, Lưu Ngưng sớm đã chú ý.

"Có người đặt đá lớn trên hẻm núi, định đè chết chúng ta, may mà ta chưa vào, thấy mai phục không thành liền đẩy đá trên núi xuống." Lý Khác kể lại chuyện vừa rồi cho Lưu Ngưng.

Lưu Ngưng nghe mà kinh tâm động phách, may mà chưa đi vào, không thì chắc chắn chết không toàn thây.

"Nhất định là nhắm vào ta!" Lưu Ngưng nói.

"Hả?" Lý Khác ngẩn ra.

“Chắc chắn!” Lưu Ngưng dùng ngữ khí khẳng định nói.

“Làm ơn đi!

Đẩy đá đâu có phân biệt ai với ai!

Bọn chúng lại không biết ngươi ở xe ngựa nào, lỡ đè chết ngươi rồi thì tìm ai bây giờ.” Nếu Lưu Ngưng đã nói là nhắm vào cô ta, vậy thì những người đó chắc chắn không phải do hắn tìm tới.

Lý Khác cảm thấy là nhắm vào mình, giống như lần trước, mục đích là giết chết hắn, căn bản không quan tâm đến sống chết của người khác.

Xem ra có người vẫn luôn theo dõi ta, biết ta chưa chết, lập tức phái người khác đến giết ta.

Nhưng đối với những chuyện này, Lý Khác tự nhiên không sợ, tục ngữ nói hay, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, ta đây cũng không phải là kẻ sợ phiền phức.

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là đổi phần thưởng của mình.

Lý Khác vui vẻ mở cửa hàng khoa kỹ.

Nhìn chiếc máy nhắn tin BB trước mắt.

Hắn nhấn nút xác nhận.

Đã đổi máy nhắn tin PP, mời kiểm tra.

Một giọng nói vui vẻ vang lên trong đầu Lý Khác.

Trong nháy mắt, năm điểm lựa chọn của Lý Khác biến mất, hắn không khỏi có chút đau lòng, còn chưa kịp ấm tay.

Nhưng Lý Khác sờ hai chiếc máy nhắn tin BB trong lòng, lập tức cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Đúng vậy, năm điểm lựa chọn đổi được hai chiếc máy BB, điều này là chắc chắn, nếu không chỉ có một chiếc thì hoàn toàn vô dụng!

Khi Lý Khác sờ vào máy BB, phương pháp sử dụng lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Đây là máy BB có thể nhận và gửi tin nhắn, đừng hỏi tại sao lại khác biệt!

Hàng do hệ thống sản xuất, tất phải là hàng tinh phẩm.

Máy BB có ba nút, một nút mở máy, một nút gửi tin nhắn, và một nút đọc tin nhắn.

Khi muốn sử dụng, nhấn giữ nút mở máy ba giây.

Nếu muốn gửi tin nhắn, cứ giữ nút gửi tin nhắn, sau đó vừa nói, máy BB sẽ chuyển lời nói của bạn thành dạng văn bản gửi cho đối phương.

Đọc tin nhắn thì đơn giản hơn nhiều, khi nghe thấy tiếng BBBB, nhấn nút đọc tin nhắn là được, tin nhắn sẽ cuộn trên màn hình.

Lý Khác xem xong hướng dẫn sử dụng máy BB, trong lòng hô lớn lợi hại!

Đúng là hàng hệ thống sản xuất, tất phải là hàng tinh phẩm.

Máy BB này chẳng khác nào điện thoại mini.

Hoàn toàn khác với máy BB ở kiếp trước, ngoại trừ tiếng kêu BBB.

Có máy BB này, Lý Khác có thể liên lạc với Phòng Phụng Châu rồi!

Sau đó, Lý Khác dùng giấy viết lại phương pháp sử dụng máy BB, đặt một chiếc máy và tờ hướng dẫn vào trong một hộp gỗ.

Cầm hộp gỗ, hắn tìm một thân binh.

"Ngô Vương!" Thấy Lý Khác đi tới, người thân binh vội vàng hành lễ.

"Ngươi tên là gì?" Lý Khác hỏi.

"Bẩm Ngô Vương, thần tên Thẩm Trọng!" "Thẩm Trọng!

Tên hay!" Lý Khác khen một câu.

"Ta có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ngươi!" Lý Khác nhìn Thẩm Trọng nói.

"Tại hạ quyết không chối từ!" "Ừm, trong này có một món đồ quan trọng, ngươi hãy mang nó về thành Trường An, đích thân giao cho Phòng Phụng Châu." Nói xong Lý Khác liền đưa hộp gỗ trong tay cho Thẩm Trọng.

"Tại hạ nhất định sẽ đưa vật này đến nơi an toàn!" Thẩm Trọng trịnh trọng nói.

"Tốt, ta tin ngươi, sau khi giao cái này cho Phòng Phụng Châu, ngươi hãy ở lại bên cạnh nàng ấy, là ta nói." Lý Khác suy nghĩ một chút, cảm thấy Thẩm Trọng cho hắn cảm giác tốt, nên cho y một cơ duyên.

"Rõ!" Lý Khác vỗ vỗ vai y.

Thẩm Trọng tự nhiên không biết thứ mình đang cầm trong tay chính là công cụ phát triển của tổ chức tình báo lớn nhất thế giới sau này.

"Mau đi đi, trên đường chú ý an toàn!" "Vâng, tại hạ cáo từ!" Nói xong Thẩm Trọng liền cưỡi một con ngựa đi về phía thành Trường An.

Chương 542

Về phần làm sao Lý Khác biết Phòng Phụng Châu đã nhận được, trong thư hắn đã nói, nhận được máy BB thì gửi cho hắn một tin nhắn trước.

Bây giờ quan trọng nhất là Thẩm Trọng có thể đưa đến nơi an toàn.

Vốn tưởng đi con đường này có thể tiết kiệm không ít thời gian, không ngờ lại xảy ra chuyện này, xem ra ít nhất phải ở đây trì hoãn mấy ngày.

Con đường trong hẻm núi dần dần được các binh sĩ dọn sạch!

Sau hai canh giờ dọn dẹp, cuối cùng cũng đẩy được những tảng đá đó ra.

Các binh sĩ mệt đến đau lưng mỏi gối, dù sao cũng có mấy tảng đá, mấy người ôm lại cũng không nhấc nổi.

Trình Giảo Kim dẫn một đội người ngựa đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, chắc là đang tìm sơn tặc gần đó.

Lý Đạo Hiếu thì chỉ huy nhân thủ dọn dẹp đá vụn, trong doanh địa người không có việc gì làm chỉ có Lý Khác.

Ở một nơi khác, Thanh Sơn Trại!

Sau khi đẩy đá lớn xuống, cả đám chạy như điên, cuối cùng cũng về đến Thanh Sơn Trại.

"Đại đương gia đâu?" Về đến Thanh Sơn Trại mới phát hiện đại đương gia Phùng Vĩnh Văn chưa về.

"Chắc là ở phía sau thôi!" Nhị đương gia Tào Phong Giang quay

đầu nhìn lại, bởi vì lúc đi Phùng Vĩnh Văn bảo hắn đi trước.

Chỉ là bọn họ không biết, đại đương gia Phùng Vĩnh Văn đã bị một người chặn lại, người này là một nam tử mặc đồ đen!

Chuyện quay lại từ lúc Phùng Vĩnh Văn xuống sườn núi.

"Đi vội như vậy làm gì!

Chuyện còn chưa làm xong mà?" Một giọng nói khàn khàn vang lên từ phía sau Phùng Vĩnh Văn, nghe giọng nói này hắn lập tức biết là ai.

Hắn thầm trấn tĩnh, "Lần này không có cơ hội tốt, không ngờ lại bị phát hiện!" "Cơ hội này quá thô thiển, ai nhìn cũng ra!" Giọng nói khàn khàn mang theo một tia trào phúng, hiển nhiên là đang chế giễu kế hoạch lăn đá của Phùng Vĩnh Văn!

"Ồ?

Vậy ngươi có phương pháp tốt hơn sao?" Nghe nam tử áo đen nói, Phùng Vĩnh Văn không khỏi cười, nói đùa, ngươi tưởng phương pháp này dễ tìm lắm sao?

Cơ hội này là do mấy trăm người trong Thanh Sơn Trại nghĩ ra, đâu có đơn giản như vậy.

"Hừ, ngu xuẩn!" Nam tử áo đen cười lạnh một tiếng!

"Cái này!

Cầm lấy!" Nói xong nam tử áo đen lấy từ trên người ra một cái bình.

"Hả?" Phùng Vĩnh Văn nhận lấy định mở nắp xem.

"Nếu muốn chết thì có thể mở ra," Giọng nói lạnh như băng của nam tử áo đen truyền đến.

“Đan Đỉnh Hạc không màu không vị!

Hít một hơi cũng đủ làm toàn thân tê liệt.” Hả?

Độc dược lại lợi hại như vậy?

Phùng Vĩnh Văn thầm nghĩ, may mà vừa rồi không mở ra.

“Vậy ngươi muốn ta làm gì?” Có độc dược trong tay nhưng không có cơ hội hạ thủ a!

Độc dược phải đặt ở đâu!

“Đúng là đầu heo!” Nam tử áo đen sắp chịu không nổi rồi...

Chuyện gì cũng phải lo.

Tuy rằng hắn cũng có thể làm!

Nhưng tại sao hắn phải làm!

Không phải không phù hợp với thân phận của hắn sao.

“Mở đường chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian, ở đây không có sông, qua khỏi hẻm núi mới có, đến lúc đó chắc chắn không còn nước,” “Khi đó, đổ bình Đan Đỉnh Hạc không màu không vị này vào nước sông là được.” Giọng nam tử áo đen tràn đầy âm u, trong giọng nói hoàn toàn không coi hai trăm người là gì.

Phùng Vĩnh Văn không khỏi rùng mình một cái, “Được, ta biết rồi!” “Có người tới!

Trốn đi!” Vừa dứt lời, vút một tiếng, nam tử áo đen biến mất.

Phùng Vĩnh Văn thấy vậy cũng lập tức trốn đi.

Lúc này Trình Giảo Kim dẫn binh đuổi tới, nhưng đã muộn một bước, nam tử áo đen và Phùng Vĩnh Văn đã sớm rời đi.

“Dám mai phục yêm lão Trình, đúng là động thổ trên đầu Thái Tuế!” Trình Giảo Kim hừ lạnh một tiếng.

“Mấy người các ngươi chia ra tìm, tìm hết hang ổ sơn tặc gần đây cho ta.” “Ta không tin, chúng nó trốn được!!” Tại Thanh Sơn Trại, nhị đương gia Tào Phong Giang ngồi trong đại sảnh, bên dưới là tam đương gia Đan Nhân.

“Đại ca vẫn chưa về?” Đan Nhân lo lắng nói!

“Yên tâm đi...

đại ca tuyệt đối không phải là người lỗ mãng như vậy!” Nhị đương gia Tào Phong Giang ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

“Không hay rồi!” Lúc này Vương Minh ở ngoài hô lên.

“Xảy ra chuyện gì?

Kinh ngạc cái gì!” Nhị đương gia Tào Phong Giang hỏi.

“Ngoài sơn trại có mấy tên lính ở bên ngoài!” Vương Minh hô!

“Hả?

Đến bao nhiêu người?” Nhị đương gia Tào Phong Giang kinh ngạc, không lẽ nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi sao.

“Năm người, cũng không phải, họ chỉ nhìn một cái ở bên ngoài rồi rời đi.” Vương Minh kể lại tình hình của mấy tên lính đó.

Chương 543

Chuyện gì vậy?

Tào Phong Giang không hiểu.

“Nhị ca, bọn họ định làm gì?” Đan Nhân cũng không biết tại sao bọn họ không xông vào?

Tào Phong Giang cũng không biết tại sao, nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, từ trước đến nay quân sư của sơn trại đều là đại đương gia Phùng Vĩnh Văn.

Bây giờ đại đương gia không có ở đây, mọi việc lớn nhỏ đều phải do hắn quyết định, thật là đau đầu.

“Có phải bọn họ biết chỗ của chúng ta, sau đó mới gọi người đến tìm chúng ta không?” Lúc này Đan Nhân dường như đã nghĩ ra.

Đúng vậy!

Năm tên lính đi đến đây cũng không xông vào, nhìn sơn trại rồi đi, rõ ràng là đang xác định vị trí.

“Tam đệ nói rất phải!” “Nếu thật sự như vậy, vậy bây giờ làm sao đây?

Đại ca lại chưa về!” Đan Nhân lo lắng Phùng Vĩnh Văn gặp nguy hiểm.

“Không được, không thể chờ được nữa!

Ngươi,” “Dẫn một bộ phận người đi, lập tức rời khỏi đây,” Nhị đương gia Tào Phong Giang nghiêm túc nói với Đan Nhân.

“Vậy huynh thì sao?” “Ta tự nhiên phải ở lại, nếu quân đội đến, phát hiện cả sơn trại đều không có người, chẳng phải là không đánh

đã khai sao!" "Ngươi đi dẫn tất cả nam thanh niên đi, còn lại người già và trẻ nhỏ quân đội cũng không thể làm gì họ được." Lúc này đầu óc của nhị đương gia Tào Phong Giang vận chuyển với tốc độ cực nhanh, từ trước đến nay đầu óc hắn chưa bao giờ quay nhanh như vậy!

"Lỡ như!!" "Đừng lỡ như nữa, mau đi gọi người đi, không đi nữa là không kịp đâu!" Nhị đương gia Tào Phong Giang vội nói.

"Được!" Đan Nhân nhìn sâu vào nhị đương gia Tào Phong Giang một cái.

Sau đó liền đi tập trung các nam thanh niên trong sơn trại.

Mọi người trong sơn trại đều lo lắng, cũng đều biết lúc này là thời khắc sinh tử.

Ở một nơi khác, người mà Trình Giảo Kim phái đi tìm sơn trại gần đó cũng đã có kết quả!

"Báo!" "Hướng tây bắc phát hiện một sơn trại!

Số người khoảng ba trăm," sơn trại mà binh sĩ này nói chính là Thanh Sơn Trại!!

"Báo!

Hướng đông nam phát hiện một sơn trại, số người khoảng năm mươi!" "Các ngươi đã tìm kỹ hết chưa?

Chỉ có hai nơi thôi sao?" Trình Giảo Kim hỏi.

"Bẩm nguyên soái!

Gần đó có một thôn nhỏ, vị tướng chưa điều tra!

Trong vòng mười dặm chỉ có hai sơn trại!" "Tốt!

Xem ra là sơn trại đông người kia rồi!" Trình Giảo Kim hừ lạnh

một tiếng.

“Đi thông báo cho Ngô Vương!

Bảo ngài ấy dẫn binh, cùng ta đi diệt cái sơn trại này!” “Khoan đã!

Báo cho Lý tướng quân nữa, bảo ngài ấy dẫn người đến sơn trại nhỏ kia xem thử!” Trình Giảo Kim suy nghĩ rồi phân phó.

“Rõ!” Lý Khác lúc này đang ăn cơm, trong lòng thầm nghĩ không biết lão Trình đi đâu rồi!

Đúng lúc này một binh sĩ đi đến trước mặt hắn.

“Ngô Vương,” Hử?

“Có chuyện gì?” Lý Khác hỏi!

“Bẩm Ngô Vương, nguyên soái đã tìm thấy sơn tặc, hiện nguyên soái đang chờ Ngô Vương cùng đến sơn trại tiêu diệt sơn tặc!” Binh sĩ kể lại sự việc một lần.

Ồ?

Nhanh vậy đã biết rồi sao?

“Được!” Lý Khác nhanh chóng nuốt hết cơm trong miệng.

Sau đó Lý Khác lại dẫn một đội người ngựa, theo binh sĩ đó đi đến Thanh Sơn Trại!

Ở một bụi cỏ xa xa, đại đương gia Thanh Sơn Trại Phùng Vĩnh Văn trốn trong đó, nhìn nhất cử nhất động trong doanh địa.

Bọn họ định đi đâu vậy?

Không lẽ là đến Thanh Sơn Trại?

Ta có nên theo sau xem thử không!

Phùng Vĩnh Văn suy nghĩ, quyết định đi theo!

Một khắc sau!

Lý Khác gặp được Trình Giảo Kim.

Lúc này lão đang ăn lương khô.

“Ngô Vương đến rồi!” “Nghe nói đã tìm thấy sơn trại rồi?” Lý Khác hỏi.

“Ừ, gần đây có hai sơn trại, chúng ta đi đến sơn trại đông người hơn, sơn trại đó có khoảng ba trăm người!” Chà!

Ba trăm!

Cũng khá đông.

“Vậy còn cái kia thì sao?” Lý Khác hỏi về sơn trại còn lại.

“Cái kia chỉ có khoảng năm mươi người, ta đã bảo Đạo Hiếu tướng quân đi xem rồi.” Trình Giảo Kim tự nhiên sẽ không quên chuyện này.

Chương 544

Lý Khác gật đầu, vậy còn chờ gì nữa?

Xuất phát thôi!

“Xuất phát!” Trình Giảo Kim hô.

Một đội quân khoảng một trăm binh sĩ đồng loạt xuất phát về phía Thanh Sơn Trại.

Đại đương gia đi theo sau quân đội càng nhìn càng kinh hãi, đội quân này đúng là đang đi đến Thanh Sơn Trại!

Phải làm sao bây giờ?

Bất đắc dĩ, đại đương gia Phùng Vĩnh Văn chỉ đành lựa chọn tiếp tục đi theo quân đội.

Đường núi không dễ đi, mọi người đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng đến Thanh Sơn Trại.

Lý Khác nhìn sơn trại này, quả thật rất lớn, không biết đám người này đã sống ở đây bao lâu rồi?

Cửa lớn của sơn trại đã không có người canh gác, Trình Giảo Kim cũng không khách khí, một tay đẩy cửa sơn trại ra.

“Không biết các vị quân gia đến sơn trại nhỏ bé của ta có việc gì!” Vừa vào sơn trại, nhị đương gia Tào Phong Giang đã đợi sẵn trong trại.

Xem ra đã biết chúng ta sẽ đến!

Lý Khác thầm ghi nhớ điểm này.

“Hừ!” Trình Giảo Kim hừ lạnh một tiếng, ra oai phủ đầu.

“Chúng ta đến đây có việc gì ngươi không biết sao?” Trình Giảo Kim hai mắt trừng trừng nhìn hắn.

Trăm binh sĩ đứng đó, khí thế quân đội tự nhiên tỏa ra.

Khiến nhị đương gia Tào Phong Giang không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Thảo dân không biết!” Nhị đương gia Tào Phong Giang cứng rắn nói.

Trình Giảo Kim cũng không phí lời với hắn, “Gọi hết người trong sơn trại ra đây!” “Việc này!” Nhị đương gia Tào Phong Giang do dự.

“Lẽ nào muốn ta đi tìm từng người một sao?” Trình Giảo Kim căn bản không cho nhị đương gia Tào Phong Giang cơ hội nói.

“Không cần, không cần, thảo dân đi gọi!” Nói xong nhị đương gia Tào Phong Giang liền phân phó.

Kỳ thực cũng không cần đi gọi, đã có người từ trong nhà đi ra.

Nhưng đều là người già, phụ nữ và trẻ em.

Lý Khác nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn.

“Chỉ có nhiêu đây thôi sao?

Thanh niên trong sơn trại đâu?” Trình Giảo Kim lạnh lùng nói.

“Tưởng lão phu dễ lừa sao?” Lý Khác cũng cảm thấy như vậy, sơn trại ba trăm người, bây giờ mới ra hơn một trăm người, số còn lại đi đâu cả rồi?

“Thanh niên trong trại đều vào núi săn bắn rồi!” Nhị đương gia Tào Phong Giang run rẩy nói.

“Săn bắn?

Ta thấy là đi lăn đá thì có!” “Không biết đại nhân tại sao lại nói

vậy!" Nhị đương gia Tào Phong Giang chết cũng không thừa nhận.

"Sơn trại tên là gì?" Lý Khác hỏi hắn.

"Bẩm quân gia, tiểu trại tên là Thanh Sơn Trại!" "Thanh Sơn Trại?

Tên hay!

Giữ lại núi xanh, không sợ thiếu củi đốt!" Lý Khác cười nói.

"Những người đi săn khi nào về?" Lý Khác đột nhiên hỏi!

"Cái này, ta cũng không biết!" Nhị đương gia Tào Phong Giang chết cũng không thừa nhận là được, dù sao cũng không có chứng cứ.

"Vậy sơn trại có bao nhiêu người," Lý Khác lại đổi một câu hỏi khác.

"Bẩm quân gia, tiểu trại có hai trăm ba mươi hai người!" Nhị đương gia Tào Phong Giang nói, trả lời rành rọt, Lý Khác cũng không biết lời hắn nói là thật hay giả.

"Có mấy đương gia?" Lý Khác hỏi!

"Bẩm quân gia, tiểu trại có ba đương gia, đại đương gia và tam đương gia cùng đi săn rồi!" Về những chuyện này, Lý Khác đã tìm hiểu trên đường đi!

"Tốt!

Nếu đã như vậy!

Vậy ta ở đây đợi người của các ngươi về, vừa hay!

Ta cũng mấy ngày rồi chưa ăn thịt!" Lý Khác nói dối mà chính mình cũng tin, hoàn toàn quên mất hôm qua vừa ăn thịt hổ.!!

Nhị đương gia Tào Phong Giang gặp phải tình huống này cũng không biết phải làm sao.

"Ha ha, tốt, lão đệ nói phải, vừa hay được ăn một bữa thịt rừng."

Trình Giảo Kim cười lớn một tiếng.

Xong rồi, nhị đương gia Tào Phong Giang hoảng hốt.

“Ây, không biết sao nữa, lúc đi qua hẻm núi, trên đó lại có người đẩy đá xuống.” Đúng lúc nhị đương gia Tào Phong Giang không biết phải làm sao, Lý Khác đột nhiên nói.

“Lão Trình à, ngươi là quan mấy phẩm trong triều vậy!” Lý Khác đột nhiên hỏi Trình Giảo Kim, Trình Giảo Kim ngẩn ra, thấy Lý Khác đang nháy mắt, lập tức phản ứng lại.

“Mạt tướng tam phẩm.” Trình Giảo Kim tuy hiểu ý của Lý Khác, nhưng cũng hiểu rằng khoác lác phải có chừng mực, nói quá lớn sẽ hỏng đại sự.

“Ngô Vương tại sao lại hỏi câu này?” Lão tỏ ra ngơ ngác, nhưng trong lòng thì hiểu rõ, chỉ là giả vờ cho người khác xem.

“Tam phẩm à, vậy ngươi nói xem, mưu hại mệnh quan triều đình sẽ bị tội gì?” “Diệt cửu tộc.” Giọng nói nghe có vẻ vô cùng lạnh lùng, hắn cố ý nhìn Tào Phong Giang một cái, để hắn hiểu rằng, những lời này hoàn toàn là nhắm vào hắn.

Quả nhiên như Lý Khác dự đoán, nghe đến đây Tào Phong Giang không tự chủ được mà rùng mình, trông có vẻ sợ hãi.

Chương 545

"Vậy đồng lõa âm mưu sẽ bị tội gì?" "Giết không tha." Nghe đến đây Tào Phong Giang đứng không vững, khụy xuống đất, có chút chột dạ.

Lý Khác tỏ ra ngơ ngác, nhìn Tào Phong Giang, rõ ràng là cùng một đôi mắt, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sát khí.

Tào Phong Giang căn bản không dám nhìn thẳng vào Lý Khác, cũng đã hiểu ra, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của người khác rồi.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không có giá trị gì, ảnh hưởng duy nhất là khiến mình không còn đường lui.

"Đừng nói nữa, các vị đại nhân, tại hạ có mắt không thấy Thái Sơn, đã đắc tội nhiều." Khi Tào Phong Giang quỳ xuống đất, những người khác cũng lập tức quỳ theo, không dám có một chút sơ suất.

"Cứ như vậy là giải quyết được chuyện này sao?

Ngươi quá coi thường ta rồi." Lý Khác đâu có định cứ thế bỏ qua, vừa rồi chỉ là diễn kịch mà thôi.

"Tại hạ lỗ mãng, xin đại nhân tha tội." "Vậy là ngươi thừa nhận rồi đúng không?" Không biết tại sao Tào Phong Giang luôn cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ tiếc là trong tình huống này dù có nghĩ gì cũng vô ích.

Cách duy nhất là hy vọng Lý Khác có thể tha cho họ, trước đây chỉ nghe nói đối phương có lai lịch không nhỏ, nhưng không ngờ lại kinh người đến vậy.

"Tại hạ biết sai rồi." Tào Phong Giang nằm rạp trên đất không

nhúc nhích, một bộ dạng cúi đầu xưng thần.

Đối với điều này Lý Khác vô cùng hài lòng, đây chính là kết quả hắn muốn, còn những chuyện khác tạm thời không nhắc đến cũng không sao.

"Tốt, mọi người nghe thấy cả rồi chứ, bắt hắn lại cho ta." "...Tôi đã nói thật rồi, tại sao lại làm vậy?" "Ngươi thấy có ai vì nói thật mà có thể xóa bỏ tội ác của mình chưa?" Lúc này Tào Phong Giang dường như cũng đã hiểu ra, từ đầu đã bị lừa.

Bây giờ dù có nói gì cũng vô ích, chỉ có thể mặc người ta sắp đặt.

Phùng Vĩnh Văn ở bên cạnh nhìn thấy tình huống này, trực tiếp chết lặng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Dù rất muốn xông ra cứu người, nhưng trong tình huống này, dù làm thế nào cũng không phải là đối thủ của họ.

"Ai, đáng ghét, nhị đệ, tam đệ, chờ ta, ta nhất định sẽ cứu các ngươi." Khi Phùng Vĩnh Văn chuẩn bị rời đi, Lý Khác quay đầu lại vừa hay nhìn thấy, liền liếc mắt nhìn Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim thuận theo ánh mắt của Lý Khác nhìn qua, lập tức hiểu ra chuyện gì.

"Mạt tướng hiểu rồi." Nói xong câu đó liền trực tiếp dẫn người chặn đường đi của Phùng Vĩnh Văn, người vốn chỉ đang đau lòng giờ bắt đầu căng thẳng.

Mọi chuyện đều đã tính đến, chỉ quên mất một điểm.

"Ngươi muốn làm gì?" May mà trong tình huống này đầu óc Phùng Vĩnh Văn vô cùng tỉnh táo, biết những người trước mắt mình căn bản chưa từng gặp.

Hoàn toàn không cần lo lắng, hắn liền đứng đó không nhúc nhích,

chỉ nhíu mày.

“Ta không làm gì cả?

Chỉ thấy ngươi có chút quen mắt nên xem thử.” Trình Giảo Kim sao có thể không hiểu ý của người trước mặt, nếu đã muốn chơi thì cùng chơi cho vui.

“Vị tướng quân này nhận nhầm người rồi, ta chưa từng gặp ngài.” Không thể không khâm phục Phùng Vĩnh Văn trong tình huống này lại có thể nói ra những lời như vậy, chỉ tiếc là Trình Giảo Kim đã sớm nhận định, dù có nói gì cũng vô ích.

“Ồ, vậy sao?

Nhưng mắt của bản tướng quân trước nay vẫn rất tốt.” “Thật sự nhận nhầm người rồi.” Phùng Vĩnh Văn biết bây giờ điều cần làm là mau chóng rời đi, ở lại càng lâu càng dễ lộ sơ hở.

“Vậy được, vậy ngươi nói cho ta biết tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” “Ta đi lạc.” “Đi lạc?

Lẽ nào ngươi không biết ở đây có thổ phỉ sao?” Câu nói này của Trình Giảo Kim vô cùng quan trọng, trực tiếp khiến Phùng Vĩnh Văn không biết nên nói gì.

“Ta là người nơi khác đến.” “Tốt lắm, tốt lắm một người nơi khác đến.” Lúc này Lý Khác đi về phía hắn, trên mặt nở nụ cười, tuy vậy lại khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Phùng Vĩnh Văn cảm thấy sau lưng lạnh toát, có thể khẳng định người trước mặt tuyệt đối không đơn giản, phải cẩn thận.

“Đại nhân, ngài nói vậy là có ý gì?

Xin thứ lỗi cho tại hạ ngu dốt.” “Nếu ta không nhìn lầm, ngươi hẳn là đại đương gia nhỉ!” Nghe câu này Phùng Vĩnh Văn rõ ràng

khựng lại, căn bản không ngờ lại như vậy.

Ở bên cạnh Lý Khác cũng đã hiểu ra sự thật vừa rồi.

"Xem ra ta đoán đúng rồi, ngươi cũng không cần giải thích nữa, về thân phận của ngươi ta đã rõ như lòng bàn tay." Vốn dĩ Phùng Vĩnh Văn còn định vùng vẫy, nhưng không ngờ lại bị Lý Khác trực tiếp đập chết trên bãi cát.

Không còn chút sức lực nào để phản kháng, trong mắt hiện lên một tia hận ý.

"Ta không hiểu ngươi đang nói gì?" "Không hiểu cũng không sao, những chuyện đó không quan trọng, chỉ cần ta hiểu là được, dẫn hắn xuống cho ta, canh giữ nghiêm ngặt." Giọng Lý Khác vô cùng tệ, đứng xa cũng có thể nghe rõ tâm tư của hắn lúc này.

Cuối cùng Phùng Vĩnh Văn căn bản không có ý định che giấu thân phận nữa, mặc cho người ta xử lý, xem ra đã thỏa hiệp, không làm những cuộc giãy giụa vô ích.

Nhìn đại sảnh vừa rồi còn ồn ào giờ không một bóng người, Lý Khác không khỏi lắc đầu, không biết nên nói gì.

Kỳ thực hắn cũng không muốn làm đến bước này, nhưng lại có người chạm vào giới hạn của hắn.

Trình Giảo Kim đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, nhưng đối với gia quyến của ba trăm người thì không biết nên sắp xếp thế nào.

"Ngô Vương." Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn, pháp hiện vừa rồi vẫn chưa tan biến.

"Có chuyện gì?" "Mạt tướng đã sắp xếp ổn thỏa người, chỉ có một việc không biết nên làm thế nào?" Khi nói, vẻ mặt lão vô cùng khó xử, nếu có thể, lão không muốn nói ra những lời như vậy, nhưng bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

“Gia quyến thì thả đi, ta không giết người vô tội.” Từ lúc Trình Giảo Kim bước vào cửa, Lý Khác đã biết lão đến vì chuyện gì.

Bây giờ không đợi lão mở miệng đã trực tiếp nói ra, trông vô cùng quen thuộc.

Vừa rồi hắn cũng đang suy nghĩ về chuyện này, xem ra phải sớm đưa ra quyết định.

“Chúc hạ tuân mệnh.” Khi Trình Giảo Kim chuẩn bị rời đi, Lý Khác đột nhiên nói, chuyện này vô cùng quan trọng.

“Xin hãy dừng bước, đi chuẩn bị rượu thịt cho huynh đệ giải thèm.” Lý Khác hiểu rằng bây giờ mỗi người đều có chút đói, dù sao cũng chưa được ăn uống tử tế, huống hồ là các huynh đệ khác.

“Chúc hạ hiểu rồi, đi làm ngay.” Một canh giờ sau.

“Ngô Vương, rượu thịt đã chuẩn bị xong, đang chờ ngài vào tiệc.” Lý Khác gật đầu, tỏ ý đã hiểu, đặt quả óc chó vẫn đang mân mê trong tay xuống, đi ra ngoài.

Mấy ngày hành trình quả thực mệt mỏi, có chút đau lưng mỏi gối.

Vừa ra khỏi đại sảnh đã thấy các huynh đệ xếp hàng ngay ngắn, Lý Khác có một cảm giác không nói nên lời.

“Mọi người ngồi đi!

Thời gian qua đã để mọi người chịu khổ rồi, nhưng không sao, ăn xong bữa này chúng ta sẽ trở về.” Lý Khác trực tiếp nâng chén rượu uống cạn, cả người trông vô cùng hào sảng, chỉ là những lời này khiến người khác không thể hiểu được.

Chương 546

“Ngô Vương có ý gì?” Kỳ thực trước khi nói ra câu này, hắn đã đoán được sẽ bị người khác nghi ngờ, nhưng không quan tâm nữa.

“Lần này đến U Châu đường xa vạn dặm, lại có người mưu hại, các ngươi không cần phải cùng ta mạo hiểm, trở về đi!” Lý Khác không có ý định rút lui, chỉ là không muốn người khác phải chịu khổ cùng mình, nếu mất mạng thì thật không đáng.

“Chúng thần sẽ không trở về, bất kể sống chết đều nguyện đi theo Ngô Vương.” “Đúng vậy, chúng thần tuyệt đối sẽ không bỏ ngài một mình ở đây.” Nghe những lời này, Lý Khác không khỏi xúc động, nhưng lại không biết nên nói gì nữa.

Trình Giảo Kim ở bên cạnh thấy tình hình này liền đi tới, dường như đã hiểu ra chuyện gì.

“Các huynh đệ nói phải, nếu Ngô Vương muốn đến U Châu, ta sẽ phụng bồi đến cùng.” Khi nói câu này, Trình Giảo Kim một bộ dạng chỉ cao khí ngang, dường như đã đưa ra quyết định thì nhất định sẽ không hối hận.

Bị như vậy, Lý Khác đột nhiên không biết nên làm gì, nhưng hiểu rằng chuyện này không thể thay đổi được nữa.

“Tốt, ta, Lý Khác, ở đây xin cảm ơn mọi người.” Kỳ thực lần này Lý Khác không phải giả vờ, không có ý gì khác.

Thời gian qua hắn cũng đã phát hiện, cứ tiếp tục như vậy sự tình chắc chắn sẽ không tốt hơn bao nhiêu.

Hôm nay sở dĩ làm vậy cũng chỉ là để cổ vũ quân tâm, để mọi người có thể trấn tĩnh lại.

Trước đó vì chuyện đá lớn mà nhiều người bị thương, cứ tiếp tục như vậy tình hình sẽ không ổn.

“Ngô Vương quá lời rồi.” “Mọi người ăn đi.” Sau bữa tiệc rượu, Lý Khác trực tiếp đứng dậy, cảm thấy có chút mệt mỏi, đi về một hướng, uống một chút rượu nên có chút lơ mơ.

Chỉ là lúc này mọi người đều đã buông lỏng cảnh giác, không ai chú ý đến hướng đi của Lý Khác.

Đi một lúc, hắn cảm thấy đầu rất đau, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn cảnh trăng mà lòng vô cùng phiền muộn.

“Ai!

Không biết khi nào mới có thể giải thoát.” “Chỉ cần ngài muốn, lúc nào cũng có thể.” Nghe câu này, trên mặt Lý Khác tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhìn quanh chỉ thấy một đứa trẻ chừng mười tuổi đang đứng trước mặt.

“Trẻ con không hiểu chuyện.” Thiên hạ này lại có mấy ai thực sự hiểu được nỗi khổ của hắn.

Lời nói vô tâm lại thu hút sự chú ý của thiếu niên.

“Nếu đã như vậy, tại sao còn phân vân.” Một câu nói đơn giản như vậy lại thu hút sự chú ý của Lý Khác, hắn ngẩng đầu nhìn thiếu niên một cái, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

“Tiểu tử thú vị đấy.” Lâu lắm rồi không có ai dám nói chuyện với hắn như vậy, hôm nay cũng được mở mang tầm mắt.

Lý Khác ở đây lâu như vậy lần đầu tiên gặp chuyện vui như thế.

Nghe lời của Lý Khác, đối phương rõ ràng có chút không vui, nhưng không cho rằng hắn đang nói đùa.

“Lời này sai rồi, ta nghe nói có thể theo hầu Ngô Vương bệ hạ trên

con đường này, cho nên mới từ xa xôi chạy đến." "Không sai, có chuyện này." Chuyện đi U Châu ai ai cũng biết, một đứa trẻ biết cũng không có gì lạ.

Lý Nguyên Phương đứng đó, mắt híp lại dường như đang đánh giá.

Khiến Lý Khác trong phút chốc có chút không tự nhiên, tưởng trên mặt mình có dính gì đó, không nhịn được sờ mặt, sau khi xác nhận không có gì mới thở phào một hơi.

"Ý gì đây?

Tại sao cứ nhìn chằm chằm ta vậy." "Dáng vẻ của ngươi có chút quen mắt, ta dường như đã gặp ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra." Đối với điều này, Lý Nguyên Phương có vẻ lúng túng, trong lòng không khỏi tự trách mình quá ngốc.

Lúc này lại có thể nói ra những lời như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy buồn cười.

"Ngươi đặc biệt tìm đến Ngô Vương?" Lý Khác thực sự quá buồn chán, bây giờ có người cùng trò chuyện là một lựa chọn không tồi.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương cũng không có ý định che giấu, lần này đến đây vì một mục đích, nếu thực hiện được thì tốt quá rồi.

Chỉ tiếc là lúc đến đã quyết định, dù không gặp được cũng không nản lòng, chuyện này cũng phải dựa vào duyên phận.

"Đúng vậy, ta hôm nay đến để gặp Ngô Vương." "Vậy tại sao?" Đối với cách nói này, Lý Khác tỏ ra rất hứng thú, không biết tại sao Lý Nguyên Phương nhất định phải gặp mình.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi?" Lúc này trong mắt hắn tràn đầy địch ý, phảng phất như sợ tâm tư nhỏ bé của mình bị tiết lộ.

“Ngươi có thể chọn không nói cho ta, nhưng đừng hối hận nhé.” Từ đầu Lý Khác chỉ đùa với hắn thôi, sao có thể so đo với một đứa trẻ nhiều như vậy.

Nghe lời của Lý Khác, không biết tại sao Lý Nguyên Phương lại nghe ra có gì đó không ổn.

Dù trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Lý Khác vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, Lý Khác hiểu rằng trong tình huống này dù xảy ra chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh, nếu không sẽ cho người khác cơ hội.

“Ta không hối hận.” Vốn dĩ Lý Nguyên Phương định nói một cách dõng dạc, nhưng không biết tại sao đến cuối cùng lại có chút xìu.

“Ừm, ta cũng hy vọng ngươi không hối hận.” Trên mặt Lý Khác luôn nở nụ cười nhạt, hôm nay trông hắn thoải mái hơn nhiều.

“Dù sao đi nữa, ta cũng sẽ không nói cho ngươi, nhưng ta có một câu hỏi muốn hỏi ngươi.” “Nói đi.” Lý Khác rất coi trọng tiểu tử trước mắt này, đối với những lời hắn nói vô cùng có thể lý giải.

Nhưng sự lý giải này cũng cần phải cân nhắc, nếu là loại câu hỏi riêng tư thì sẽ không trả lời.

Cũng hy vọng tên nhóc trước mắt này không chạm vào giới hạn của mình.

“Được, vậy ta hỏi nhé, nơi đây hoang sơn dã lĩnh, lại có thổ phỉ, tại sao ngươi lại ở đây?” Mấy câu nói đơn giản như vậy lại khiến Lý Khác hiểu ra mọi thứ, người trước mắt này không hề đơn giản.

Tuổi còn nhỏ mà đã có thể suy luận được một điểm này thật không dễ dàng.

“Đi lạc.” Tuy trong lòng vô cùng tán thưởng nhưng hắn không có ý định nói thật, cũng phải có trách nhiệm với họ.

“Nói dối, một thư sinh yếu đuối như ngươi sao có thể đi lạc đến đây.” Lý Nguyên Phương đã quyết định, dám chắc người trước mắt này tuyệt đối không tầm thường, phải cẩn thận.

Chỉ tiếc là nếu đối với người khác nói câu này thì cũng không sao, chỉ là người trước mắt này có chút đặc biệt.

“Vậy ngươi nghĩ ta làm gì?” Chuyện đến nước này Lý Khác không tức giận, cũng không có ý định nói cho hắn biết, bộ dạng này đúng là một thư sinh, xem ra sau này nên tỏ ra hung thần ác sát một chút, nếu không sẽ bị người khác coi thường.

“Theo ta thấy, ngươi đến tìm Ngô Vương, nhất định cũng giống ta, muốn tiếp xúc với Ngô Vương, nhưng ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi, nếu ta đã đến đây, sẽ không cho ngươi cơ hội.” Lý Nguyên Phương khi nói, một bộ dạng dõng dạc, Lý Khác nghe mà suýt nữa bật cười.

“Ồ!

Vậy ta phải so tài một phen.” “So thì so, ta căn bản không sợ, Ngô Vương nhất định sẽ thích ta, sẽ không để ý đến ngươi.” “Tại sao lại nói vậy?” Trong lòng thực sự cảm thấy buồn cười nên không nhịn được muốn trêu chọc, chỉ tiếc là có những chuyện không thể nói thẳng ra, giữ trong lòng có chút khó chịu.

“Bởi vì ta nghe nói Ngô Vương thân hình cao lớn vạm vỡ, còn ngươi, nhìn cái dáng vẻ này, vừa nhìn đã biết thân thể không tốt, Ngô Vương cần người thân thể cường tráng.” “Nhưng ta thấy ngươi cũng không cường tráng lắm.” Dù trên mặt Lý Khác đã không giữ được bình tĩnh, nhưng cố gắng hết sức kìm nén sự ngượng ngùng đó, nói ra những lời như vậy.

Không hiểu những người này từ đâu nghe được chuyện hắn thân hình cao lớn vạm vỡ.

Bây giờ ngay cả hắn nghe những lời này cũng bắt đầu nghi ngờ không biết mình có phải là giả không.

Chương 547

“Đó là do ngươi không có mắt nhìn, ta nói cho ngươi biết, ta một mình có thể đánh mười người, từ nhỏ đã được cha ta rèn luyện.” Khi nói, Lý Nguyên Phương một bộ dạng chỉ cao khí ngang, căn bản không coi ai ra gì.

“Vậy sao?

Vậy cha ngươi là ai?” “Nói ra dọa chết ngươi, cha ta... không đúng, ta không thể nói cho ngươi biết, nếu ngươi biết rồi về mách lẻo thì sao.” Khi Lý Khác đã chuẩn bị sẵn sàng, lại không ngờ lại nghe được câu này, nhất thời không biết nên nói gì.

“Đứa trẻ này thật không tầm thường, tiểu sinh bội phục.” “Đừng tưởng bở, kỳ thực ngươi cũng có thể, chăm chỉ rèn luyện là được, đến lúc đó Ngô Vương thu nhận ta, ta nhất định sẽ tiến cử ngươi.” Đối với điều này Lý Khác không trả lời, chỉ là trong lòng suýt nữa cười chết, nếu đứa trẻ này biết sự thật không biết sẽ có phản ứng gì.

“Vậy chúc ngươi sớm ngày như ý.” “Đó là tự nhiên.” Lúc này, Trình Giảo Kim phát hiện Lý Khác không có ở đó, có chút lo lắng liền đi tìm khắp nơi, xa xa nhìn thấy một bóng người.

“Ngô Vương, Ngô Vương.” Nghe thấy tiếng gọi, Lý Khác không có biểu hiện gì, đứng đó không nhúc nhích, có những chuyện cần phải suy tính lâu dài.

Nhưng đúng lúc này Trình Giảo Kim xuất hiện, phá vỡ kế hoạch của hắn, khiến người ta cảm thấy khó xử.

Lý Nguyên Phương đứng đó không nhúc nhích, nhìn Trình Giảo Kim chạy về phía này, một bộ dạng vui mừng.

“Trình tướng quân, Trình tướng quân.” Nhìn thấy Lý Nguyên Phương, Trình Giảo Kim lập tức chết lặng, dường như căn bản không ngờ tới.

“Ngươi đến đây làm gì?” “Ta tìm Ngô Vương, nếu ngài không giúp ta, ta chỉ có thể dựa vào mình.” Kỳ thực lần này Lý Nguyên Phương chạy trốn khỏi nhà, không có nguyên nhân gì khác, đối với điều này Trình Giảo Kim cảm thấy vô cùng đau đầu, căn bản không biết nên xử lý thế nào.

Chưa đối mặt với Lý Khác, đã cảm thấy hậu quả lần này chết chắc rồi.

“Xin Ngô Vương tha tội, mạt tướng sơ suất.” Nghe lời của Trình Giảo Kim, trên mặt Lý Nguyên Phương lập tức xuất hiện vẻ vui mừng, chỉ tiếc là đã tìm kiếm xung quanh mấy lần cũng không thấy bất kỳ ai.

“Trình thúc thúc, ngài không bị hoa mắt chứ, Ngô Vương ở đâu?” Chưa đợi Trình Giảo Kim trả lời, Lý Khác đã trực tiếp mở miệng, cảm thấy nếu không nói nữa, hiểu lầm này sẽ không giải thích được.

“Không sao, bình thân đi, chúng ta về thôi!” Đối với điều này, cằm của Lý Nguyên Phương suýt nữa rớt xuống, dường như căn bản không ngờ đến kết quả này, không biết nên nói gì.

“Ngô Vương?” “Không được vô lễ.” Trình Giảo Kim trực tiếp kéo hắn một cái, ý bảo hắn đừng tiếp tục nữa, Lý Nguyên Phương dường như cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Hắn cảm thấy sợ hãi vì những lời vừa nói, may mà không có lời nào quá đáng hơn, nếu không cũng không biết chết thế nào.

“Ngô Vương, là lỗi của ta, xin ngài bao dung.” “Không sao, nếu đã đến đây, thì đi theo ta đi.” Từ đầu Lý Khác đã không có ý định so đo

với hắn, chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện mà thôi.

Nếu thật sự so đo thì là lỗi của hắn rồi.

"Ta đã nói Ngô Vương đại nhân sẽ không trách tội mà." Trình Giảo Kim cười với hắn, nụ cười đó trông có chút đáng sợ, hắn cũng không biết nên nói gì.

Chỉ hy vọng tự cầu đa phúc thôi, quan trọng nhất là bây giờ Lý Nguyên Phương căn bản sẽ không nghe lời hắn nói.

"Đừng nói nữa, xem ta về dạy dỗ ngươi thế nào." "Vậy ta cũng không sai, cũng không thể trách ta." "Ai bảo ngươi chạy ra ngoài?

Chạy ra ngoài rồi, còn có mặt mũi." Nghe hai người lẩm bẩm từng câu, trong lòng Lý Khác không chút gợn sóng, sẽ không vì thế mà tức giận, chỉ là chuyện tạm thời mà thôi.

Có những tình huống nên suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định, nếu không tình hình sẽ rất phiền phức.

Cả đường về sơn trại, những người đứng gác đều đã ngủ, Lý Khác không nói một lời nào, đi vào đại sảnh.

Hắn trực tiếp ngồi xuống đó, tuy trong lòng sẽ không trách tội Lý Nguyên Phương, nhưng có những chuyện cần phải làm rõ.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Lý Khác, Trình Giảo Kim liền biết chuyện này e là không dễ xử lý, cần phải cẩn thận.

"Ngô Vương." "Bình thân, chuyện hôm nay có thể giải thích rồi." Lý Khác cần một lý do hợp lý, nếu không hắn cũng không có đường lui.

"Xin Ngô Vương tha tội, Nguyên Phương tuổi còn nhỏ không biết chuyện, mạt tướng xử lý không đúng, nguyện chịu phạt." "Trình thúc thúc, ta lại gây họa rồi, nhưng không sao, ta có thể gánh vác." Mấy câu

nói đơn giản như vậy, xem ra Lý Nguyên Phương gây họa không phải là chuyện một hai lần.

Lý Nguyên Phương từ đầu đã một bộ dạng tự tin, dường như cảm thấy bất kể xảy ra chuyện gì cũng có thể thuận lợi vượt qua.

"Được rồi, nếu đã như vậy, chuyện này ta sẽ nói sau, ngươi dẫn hắn xuống đi, sáng mai chúng ta khởi hành." Lý Khác cuối cùng không nỡ phá vỡ ảo mộng của một đứa trẻ.

Chỉ có thể là trong những ngày tháng sau này lại có thêm một người cần bảo vệ.

Môi Trình Giảo Kim mấp máy, chỉ tiếc là đến cuối cùng cũng không nói ra, chỉ có thể dẫn Lý Nguyên Phương rời đi.

Sáng sớm.

Lý Khác tỉnh dậy từ rất sớm, những chuyện xảy ra mấy ngày nay khiến hắn không thể ngủ ngon.

Vừa ra khỏi phòng đã nghe thấy tiếng động, Trình Giảo Kim đang dẫn binh sĩ tập thể dục buổi sáng.

"Tập hợp." Lý Khác chuẩn bị trực tiếp xuất phát đến U Châu, xem ra thời gian không còn nhiều.

Nghe lời của Lý Khác, tất cả mọi người tập hợp với tốc độ nhanh nhất, Lý Nguyên Phương cố ý thay quần áo của binh sĩ, chỉ tiếc là mặc trên người hắn trông có vẻ hơi rộng, nhưng đối với điều này hắn dường như không quan tâm.

Lý Khác nhìn một cái, nhất thời không biết nên nói gì, không thể đi đả kích hắn, chỉ có thể cười cười.

"Xuất phát thôi." Bây giờ điều khiến người ta đau đầu nhất là những người bị bắt không biết nên xử lý thế nào.

Chưa đợi người khác đề xuất vấn đề này, Lý Khác đã biết, liền nói trước khi người khác kịp lên tiếng.

"Giao cho nha môn gần nhất." Dù sao lần này cũng có nhiệm vụ, dù sao cũng không thể lãng phí thời gian vào những người này.

"Mạt tướng tuân mệnh." Vốn dĩ Lý Khác định tìm cho Lý Nguyên Phương một con ngựa để cưỡi, chỉ tiếc là bị hắn từ chối.

"Ta cũng muốn giống như các binh sĩ khác, không thể được đối xử đặc biệt." Tuổi còn nhỏ làm vậy căn bản sẽ không có ai để ý, chỉ là hắn đang tự mình cố gắng mà thôi, không liên quan đến người khác.

Nếu đã quyết định rồi, Lý Khác cũng không thể nói thêm gì nữa, nói nhiều chỉ là đả kích hắn mà thôi.

Cũng không biết đã đi bao lâu, Lý Khác có thể thấy rõ mồ hôi trên trán hắn, nhưng đến cuối cùng cũng không nói ra.

Quan trọng nhất là trên đường đi, Lý Nguyên Phương không hề than khổ một tiếng nào, ngược lại trông vô cùng vui vẻ.

Các binh sĩ khác thấy tình hình này đều cảm thấy mình còn không bằng một đứa trẻ, liền lấy lại sức lực, đi rất nhanh.

Vốn dĩ quãng đường một ngày chỉ mất nửa ngày, vừa vào huyện thành, Trình Giảo Kim liền dẫn binh sĩ đưa người vào nha môn.

Chỉ là Lý Khác không có ý định ở lại nha môn, bây giờ hắn có ý định khác.

Lần này vi hành một chuyến vậy, cũng là để thêm chút niềm vui cho cuộc sống khô khan.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Lý Nguyên Phương, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể dẫn theo hắn cùng đi.

Đi trên đường, nhìn dòng người qua lại trên phố, cuộc sống khô

khan lập tức trở nên phong phú, Lý Nguyên Phương đối với những thứ này tỏ ra rất quan tâm.

Chương 548

"Ở đây thật tuyệt, ta đặc biệt thích ra ngoài, chỉ tiếc là cha ta chưa bao giờ muốn ta ra khỏi cửa." Chỉ cần nhắc đến cha, trên mặt hắn liền không tự chủ được xuất hiện vẻ buồn bã, cũng không biết nên xử lý thế nào, loại tình cảm này duy trì lâu cũng không có ai để ý.

"Tại sao vậy?" "Bởi vì ta hay gây họa, ông ấy hy vọng ta có thể đọc sách thánh hiền, nhưng ta biết mình không phải loại người đó, ta thích múa đao luyện thương, nhà ta vốn làm nghề này, thật không hiểu cha ta đang nghĩ gì." Lý Khác không trả lời, trong lòng thầm than, xem ra trẻ con thời cổ đại cũng có rất nhiều phiền não, chỉ là người ngoài không biết mà thôi.

"Nếu vậy thì cũng thật đáng thương." "Ai, những chuyện đó đừng nói nữa, bây giờ ta đã thành công đột phá rồi, nhất định phải làm nên một phen để cha ta xem." Quyết định này không biết đã quyết định từ khi nào, có lẽ từ đầu đã luôn ẩn giấu trong lòng hắn, chỉ là người khác không biết mà thôi.

"Ta nên mừng cho ngươi, ta cảm thấy tên nhóc nhà ngươi, thú vị hơn ta tưởng." "Đó là tự nhiên." Lúc này bụng của Lý Nguyên Phương phát ra tiếng kêu òng ọc, không nhịn được ngượng ngùng cười cười.

Nhưng dù cảm thấy ngượng, nhưng lần này hắn cũng thật sự đói rồi, hắn cũng không có ý định che giấu, Lý Khác lúc này cũng đã hiểu ra, sáng đi vội quá, quên ăn cơm rồi.

"Không ăn cơm sao không nói." "Nam tử hán đại trượng phu phải có thể chịu khổ, chút chuyện này không đáng gì." Đối mặt với loại người bụng thì kêu òng ọc mà miệng thì nói như vậy, Lý Khác thật sự

không biết nên trả lời thế nào, chỉ mỉm cười, tỏ ý rằng danh dự là trên hết.

"Nếu đã như vậy, vậy không cần ăn cơm nữa." "A!

Ta..." Lý Nguyên Phương không ngờ Lý Khác lại nói ra những lời như vậy, trong mắt hắn, Lý Khác nên là một người vô cùng nghiêm túc, không ngờ lại thích đùa như vậy.

"Đùa thôi, đừng để ý, muốn ăn gì?" Lý Khác hiểu rõ rằng có lúc đùa cũng phải có chừng mực, nếu không lỡ làm người ta tức giận.

Vậy thì thiệt nhiều hơn được, nghe lời của Lý Khác, mắt của Lý Nguyên Phương sáng lên.

Nhìn xung quanh không biết nên ăn gì, lúc này có tiếng rao.

"Mì xào lòng heo đây, vừa thơm vừa ngon." Nghe câu này, hồn của Lý Nguyên Phương như bị hút đi, một bộ dạng bất chấp tất cả, trực tiếp xông tới.

Lý Khác ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, một bộ dạng kinh ngạc, vốn dĩ đã chuẩn bị tiền có thể đến tửu lầu chiêu đãi tử tế.

Nhưng không ngờ Lý Nguyên Phương lại bị những thứ này hấp dẫn, khiến Lý Khác càng ngày càng cảm thấy tên nhóc này vô cùng đặc biệt.

"Lão bản, hai bát mì." Lý Nguyên Phương căn bản không khách khí, ngồi xuống đó im lặng chờ đợi, Lý Khác đi về phía hắn, mày nhíu chặt, trông có vẻ không vui.

Trong lúc vô ý, Lý Nguyên Phương nhìn thấy biểu cảm của hắn dường như không ổn, dù sao Lý Khác cũng là hoàng tộc, thật sự để hắn ăn những thứ này, e là không thể chấp nhận được.

Lúc này hắn không biết nên làm sao, đã làm đến nước này rồi, nếu

thu hồi lại e là không được, có thật sự phải ăn.

"Ngô Vương tha tội, ta quên mất ngài có thể không ăn cái này." Nghe lời của Lý Nguyên Phương, Lý Khác ngẩn ra, lập tức thu lại biểu cảm.

Vừa rồi một loạt biểu cảm chỉ là vì cảm thấy kinh ngạc trước hành động của Lý Nguyên Phương, không có ý gì khác, xem ra hiểu lầm lớn rồi.

"Không sao, ngươi lo xa rồi, Trình tướng quân không nói cho ngươi biết ở ngoài nên xưng hô thế nào sao?" Lý Khác từ đầu đã không có ý định so đo với hắn, chỉ là đùa một chút thôi.

Chỉ là hắn biết đùa cũng phải có chừng mực, điểm này Lý Khác luôn kiểm soát rất tốt.

"Xin thứ lỗi, Lý công tử." Lý Nguyên Phương vừa rồi tuy quên mất nhưng bây giờ biểu hiện lại khiến Lý Khác vô cùng tán đồng.

Hắn hài lòng gật đầu tỏ ý đồng ý, liền không chút do dự ngồi xuống đó không nhúc nhích.

Đối mặt với hoàn cảnh này hắn đã thấy quá nhiều rồi, cũng không để ý nữa, về phương diện ăn uống, trước đây có gì mà chưa thử qua.

Chỉ là trong lòng đối với những gì Lý Nguyên Phương làm cảm thấy kinh ngạc mà thôi, tuyệt đối không có ý gì khác.

Người bán hàng nhanh chóng bưng hai bát mì ra, vì lịch sự với khách hàng, trên mặt luôn nở nụ cười.

Nụ cười này vô cùng thuần phác, so với những kẻ mắt cao hơn đầu trong các tửu lầu kia tốt hơn nhiều.

"Cảm ơn bá bá." Lý Nguyên Phương trông vô cùng lịch sự, không chút do dự lấy mì ăn, trông vô cùng vui vẻ, như thể đang ăn mỹ thực

ngon nhất vậy.

Chỉ vì ăn quá say mê mà không chú ý đến Lý Khác ở bên cạnh đang một bộ dạng chết lặng.

Lý Khác ngồi đó không nhúc nhích, thật sự không biết nên nói gì.

Nhìn bát mì trước mặt có chút bối rối, không biết rốt cuộc có nên thử hay không.

Chỉ trong nháy mắt, Lý Nguyên Phương đã ăn xong bát đó, nhưng căn bản không thỏa mãn, liền nhìn sang bát mì còn lại.

"Công tử, ta thấy ngài cũng không ăn cái này, lại thân phận cao quý chắc sẽ không thích, ta giải quyết giúp ngài vậy." Trong lòng Lý Khác xảy ra biến hóa long trời lở đất, trên mặt trực tiếp xuất hiện vẻ khinh bỉ, nhất thời không biết nên nói gì, thật không biết lại có tên nhóc mặt dày như vậy.

Quan trọng nhất là không có cách nào phản bác, điểm này thật khiến người ta cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nhưng Lý Khác sao có thể trơ mắt nhìn tên nhóc này giật đồ ăn, hắn liền một tay giật lại, tỏ ra một bộ dạng dõng dạc.

"Làm gì vậy?" "Giúp ngài giải quyết mà!" Đối với hành động này của Lý Khác, Lý Nguyên Phương một bộ dạng ngơ ngác, căn bản không biết hắn định làm gì.

Lý Khác căn bản không có ý định trả lời, nếu đã làm vậy rồi thì không thể để ý đến những chuyện khác nữa.

"Thật là mặt dày." "A!

Ta làm sao?

Ta tốt bụng, nếu không mì sẽ nở ra." Mắt của Lý Nguyên Phương cố ý chớp chớp như thể lời hắn nói là thật, không có nguyên nhân gì

khác.

Môi Lý Khác mấp máy nhưng không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể thở dài, không muốn so đo với hắn nữa.

“Hôm nay ta không so đo với ngươi, nhưng không được có ý đồ với đồ của ta.” “A!

Ta là vì tốt cho ngươi, đồ ăn rất bẩn, thân thể ngươi yếu ớt ăn không được, để ta ăn cho.” Lý Khác biết không thể nói lại hắn, liền bưng mì lên trực tiếp ăn, những chuyện khác không quan tâm.

Lý Nguyên Phương ở bên cạnh một bộ dạng chết lặng, dường như căn bản không ngờ đến tình huống này, chỉ tiếc là bây giờ đã thành sự thật, nói gì cũng vô ích.

“Thật khiến người ta không hiểu nổi, ta tưởng ngài không ăn, thôi được rồi, ta gọi thêm một bát nữa, lão bản, thêm một bát nữa.” “Hai bát.” Lý Khác đã lâu không ăn món này, chỉ nếm một miếng là ký ức ùa về.

Dù không rõ bụng mình có thể ăn được bao nhiêu, nhưng hắn hiểu rằng nhất định phải ăn cho no.

Một bát chắc chắn không đủ.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn, hồi lâu không nói gì.

Lý Khác cũng biết trong lòng cậu ta đang lo lắng, nhưng chỉ ăn chút đồ thì có gì to tát đâu.

“Ta cũng là người, gặp đồ ăn ngon như vậy, ăn thêm một bát thì đã sao?” Lý Nguyên Phương ngồi đó, không nhúc nhích, cố gắng xoa dịu cảm xúc trong lòng.

Hai người không biết đã ngồi ì trong quán nhỏ bao lâu, nhưng hoàn toàn không có ý định rời đi.

Lão chủ quán nhìn chồng bát mì mà cũng thấy ngại ngùng, buôn bán bao nhiêu năm nay lần đầu gặp phải tình huống này.

Hai người ngồi trên ghế, ai nấy đều vỗ cái bụng căng tròn, trông vô cùng thỏa mãn.

Chương 549

Trên bàn bày la liệt mấy chục cái bát lớn nhỏ, thật không biết hai người đã ăn bao lâu.

Ánh mắt của những người qua đường đã nói lên tất cả.

Ai nấy đều như vừa chứng kiến chuyện gì kinh thiên động địa, vẻ mặt kinh ngạc không biết nên nói gì.

Lý Khác cảm thấy bụng trướng đến lợi hại, bèn cố gắng chống người đứng dậy.

Dù bây giờ có hơi khó chịu, nhưng hắn hoàn toàn không hối hận, lâu lắm rồi mới được ăn một bữa đã đời như vậy.

Bây giờ hắn không khỏi cảm thấy giữ Lý Nguyên Phương lại là một quyết định đúng đắn, dù không giúp được gì nhiều nhưng ngày thường trêu chọc cho vui cũng không tệ.

"Được rồi, trễ rồi, về thôi." Lý Nguyên Phương nín một hơi không chịu thua, vốn đã thấp hơn Lý Khác rất nhiều, vậy mà lại ăn nhiều bằng Lý Khác, bây giờ có thể nói là càng khó chịu hơn.

"Được chứ?" Câu này có thể suy ngẫm nhiều ý nghĩa, trong đó ẩn chứa nhiều hàm ý, Lý Khác tuyệt đối đã thắng lần này.

"Ta không sao." Tuy Lý Nguyên Phương lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cậu tự nhủ rằng chỉ cần còn một hơi thở thì tuyệt đối không thể nhận thua.

Nhìn sắc mặt cậu ta, Lý Khác liền hiểu ra.

Nếu đối phương không muốn, cũng không cần phải hỏi thêm, bèn bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ ngay từ đầu mình đã nghĩ quá nhiều.

“Được rồi, nếu không sao thì chúng ta đi thôi.” Lý Nguyên Phương chỉ cảm thấy khó chịu, một câu cũng không nói nên lời, vì chút thể diện mà chịu đựng sự khó chịu gật đầu.

Ngay lúc họ chuẩn bị rời đi, lão chủ quán cũng phản ứng lại, vẻ mặt căng thẳng.

“Khách quan đợi đã, khách quan.” Nghe tiếng gọi của chủ quán, Lý Khác quay đầu lại với vẻ mặt khó hiểu, không biết ông ta muốn làm gì.

Nhưng trong khoảnh khắc đối mặt với Lý Khác, lão chủ quán không khỏi nuốt nước bọt, bắt đầu căng thẳng.

Vốn dĩ đây là chuyện tốt, nhưng nếu đối phương không trả tiền thì lại khác.

“Sao vậy?” Lý Nguyên Phương thực sự quá khó chịu nên chỉ đứng đó không nhúc nhích, một lời cũng không nói.

“Ngài chưa trả tiền, tôi cũng chỉ là kinh doanh nhỏ lẻ, công tử thương tình cho.” Lão chủ quán có chút sốt ruột, nếu không lấy được tiền thì hôm nay coi như làm không công.

Lúc này Lý Khác mới hiểu ra, vừa rồi chỉ mải lo khó chịu, quên mất cả chuyện này.

Sắc mặt hắn trong thoáng chốc biến đổi, trông rất khó coi.

“Xin lỗi, ta quên mất.” Lý Khác trông vô cùng lúng túng, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ cười gượng.

Đúng lúc này, trong tay Lý Khác xuất hiện một tờ ngân phiếu đặt lên bàn.

Nhìn thấy ngân phiếu, nụ cười lập tức xuất hiện trên mặt lão chủ quán, vẻ căng thẳng ban nãy liền biến mất không dấu vết.

“Không sao, không sao, như vậy thật tốt quá rồi, cảm ơn ngài, đi thong thả, đi thong thả.” “Ừm, tạm biệt.” Nói xong câu đó, Lý Khác liền quay người rời đi.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn mà không nói một lời, cứ đứng trơ ra đó, làm chuyện này đối với cậu ta cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đợi Lý Khác đi tới, cậu ta vẫn đứng im như lúc nãy, thật sự cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thấy vậy, Lý Khác đưa tay vỗ vai cậu ta, nhắc nhở.

“Sao vậy?” Có lẽ vì đang thất thần nên cậu ta hoàn toàn không nhận ra, vẻ mặt Lý Khác đầy kinh ngạc, không biết nên nói gì.

“Không... không có gì.” Thật ra Lý Khác sớm đã nhìn thấu, chỉ là có nói ra hay không mà thôi.

Đúng lúc này, Trình Giảo Kim sau khi biết được tình hình liền vội vã chạy ra tìm người, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu bất kỳ ai trong hai người xảy ra chuyện gì, hắn cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Từ xa đã thấy bóng lưng hai người, Trình Giảo Kim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Tìm được các ngươi rồi, mệt chết ta.” Nghe câu đó, Lý Khác ngẩng đầu nhìn qua, vẻ mặt khó hiểu, không rõ ý tứ câu nói này.

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì mà gấp gáp thế?” Trình Giảo Kim mở miệng nhưng lại không nói nên lời.

Hắn nhớ rất rõ mục đích lần này vô cùng đơn giản, là tìm hai người, nhưng vạn lần không ngờ cuối cùng lại bị đối xử như vậy.

Điều này khiến Trình Giảo Kim nhất thời không biết nên nói gì, vẻ lúng túng trên mặt hiện rất rõ.

"Công tử, sau này ngài ra ngoài có thể báo cho thuộc hạ một tiếng được không?" Tuy trong lòng có chút bất mãn nhưng hắn hoàn toàn không dám nói lớn, bất kể thân phận ở đâu.

Nếu đặc biệt phân chia, có thể sẽ bị trách tội.

Nghe câu đó, Lý Khác nhướng mày, trông có vẻ không vui lắm, nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Không vì bất cứ lý do gì, hắn chỉ cảm thấy bây giờ dường như không có lý do gì để phản bác, bởi vì chuyện này đúng là hắn sai.

"Được rồi, ta biết rồi." Lý Khác tỏ ra vẻ không kiên nhẫn, nhưng thực ra trong lòng rất vui, hắn biết Trình Giảo Kim sở dĩ căng thẳng như vậy là vì lo lắng cho an nguy của mình.

Thấy vậy, Trình Giảo Kim không nói gì thêm, lùi ra sau lưng hắn.

Bây giờ đã tìm được rồi, phải luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn rất rõ việc mình cần làm là bảo vệ an toàn cho Lý Khác, còn những chuyện khác không liên quan đến hắn.

Lý Nguyên Phương quay đầu nhìn một cái, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy cảnh tượng này.

Đối mặt với cảnh này, cậu thật sự không nhịn được cười, cậu nhớ rất rõ Trình Giảo Kim trước đây lợi hại đến mức nào, là một kẻ không nghe lời ai, bây giờ lại biến thành bộ dạng này, thật đáng cười.

Nghe thấy tiếng cười của Lý Nguyên Phương, Trình Giảo Kim chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Dù có nói gì đi nữa cũng vô ích.

Có lẽ ngay từ đầu đã gieo nghiệp, bây giờ bất kể cách nào cũng

không thể giải quyết được.

Vì vậy, dù bị Trình Giảo Kim lườm mấy cái, Lý Nguyên Phương vẫn không hề thu liễm, cứ cười mãi.

Cuối cùng, Trình Giảo Kim thật sự không nhịn được nữa, liền mở miệng.

Chương 550

"Còn cười nữa ta xé nát miệng ngươi ra." Trình Giảo Kim lúc này thật sự tức giận, chỉ cảm thấy hôm nay mất hết thể diện, bất kể làm gì cũng không bù đắp được.

Nghe lời hắn nói, Lý Nguyên Phương lập tức ngậm miệng lại, nhận ra sự việc có chút không ổn, nếu cứ tiếp tục thế này e rằng không giải quyết được.

Thấy cậu ta ngậm miệng, Trình Giảo Kim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng thể diện vừa mất đi lại không có cách nào bù đắp.

Nhưng bây giờ cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Lý Khác đứng bên cạnh nhìn tình huống này, nhất thời không biết nên nói gì, nhưng giờ đã thành hiện thực, nói gì cũng vô ích.

"Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nữa." Lý Khác tuy bề ngoài có vẻ không kiên nhẫn nhưng trong lòng lại không hề để tâm.

Tình huống hiện tại vừa hay thêm chút thú vị cho cuộc sống khô khan của hắn, đáng lẽ phải vui mừng mới đúng.

Nghe Lý Khác nói vậy, cả hai người đều ngậm miệng lại.

Dù nghĩ gì, bây giờ tuyệt đối không thể thể hiện trước mặt Lý Khác, nếu không lại phải liều mạng.

Thấy mọi người đều im lặng, Lý Khác trong lòng đặc biệt vui vẻ, còn vì sao thì cũng không rõ.

Có lẽ trong khoảnh khắc đó hắn đã hiểu ra, có những lúc con người cả đời tuyệt đối không nên để ý đến cách nhìn của người khác,

chỉ cần mình vui là hơn tất cả.

Người khác không coi trọng thì cũng đừng để ý đến cách nhìn của họ, chỉ có thể nói rằng những người đó không xứng để hiểu mình.

Cả nhóm người đi về phía nha môn, xem ra mấy ngày tới phải ở lại đây rồi.

Tuy trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không có cách nào khác.

Vừa đi đến cửa nha môn thì có người vội vã chạy ra, trông có vẻ không kiên nhẫn.

"Tránh ra, tránh ra, không có mắt nhìn gì cả, không biết hôm nay có nhân vật lớn đến sao?

Gây chuyện rồi các ngươi gánh nổi không?" Tên này không chỉ nói năng khó nghe mà hành sự cũng vô cùng quá đáng, lại còn đạp thẳng vào một lão già.

Một cú đá như vậy người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi là một lão nhân.

Lão nhân vì cú đá mà ngã sõng soài trên đất, hộc máu, trông sắp ngắc ngoải.

Đáng tiếc là đối phương hoàn toàn không thèm để ý, chỉ dựa vào điểm này cũng biết đây chắc chắn là chuyện thường ngày, không đáng nhắc tới.

Chỉ tiếc là Lý Khác đứng bên cạnh thực sự không nhìn nổi nữa, không ngờ ở Đại Đường lại có loại bại hoại như vậy.

"Lão già kia, tao bảo mày đừng có giả chết, mày chết thật tao cũng chẳng thèm quan tâm, đừng tưởng có thể ăn vạ tao." Những lời này nghe mà khiến người ta tức giận, thật không biết hắn có mặt mũi nào

để nói ra những lời như vậy.

Chuyện này khiến người ta không thể nào hiểu nổi, dù có giải thích thế nào cũng vô ích.

Lý Khác đứng bên cạnh tức đến nỗi nắm chặt tay thành quyền.

Theo lý thì Lý Khác nên rất hợp tình hợp lý, nhưng vạn lần không ngờ lại gặp phải chuyện này, hoàn toàn không thể tha thứ.

Tình huống hiện tại thật sự không thể nhịn được nữa, hắn bèn đi thẳng tới, chuẩn bị nói lý lẽ với đối phương.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Khí chất cao ngạo toát ra từ xương tủy của hắn khiến đối phương sững sờ, dường như đã hiểu ra, nếu không nhìn lầm thì đối phương cảm thấy đây không phải người đơn giản.

"Tao làm gì kệ mẹ tao?

Không muốn chết thì cút xa một chút." Tuy tên này biết Lý Khác không tầm thường, nhưng bao năm qua đã quen thói, ở đây e rằng không có ai hắn không dám đối phó.

Vì vậy, bộ dạng bây giờ của hắn hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi, cố gắng tỏ ra cao to uy mãnh.

Lý Khác nhìn hắn mà không nói lời nào, có những lúc đối với loại người này thật sự không cần phải đôi co.

Hắn đi tới chỗ lão nhân, trực tiếp đỡ dậy, nhìn bộ dạng hư vinh của ông lão mà bất đắc dĩ thở dài, sớm biết như vậy nên ra tay sớm hơn.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, không cần thiết nữa.

"Lão gia, không sao chứ!" "Khụ khụ khụ, ta không sao, cảm ơn." Tuy bây giờ toàn thân bầm dập, nhưng không muốn liên lụy người khác nên chỉ đành như vậy.

Lý Khác sao có thể không hiểu suy nghĩ trong lòng ông lão, nhưng bây giờ lại không thể vạch trần, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nếu vậy thì tốt quá rồi, ta dìu ông qua một bên nghỉ ngơi." Lão nhân xua tay, ra hiệu không cần rồi chuẩn bị rời đi.

Có những lúc nên cẩn thận một chút, nếu không xảy ra chuyện thì không giải quyết được.

"Không cần, không cần, ta không sao, về nhà là được, chăm sóc bản thân là được." Vẻ mặt lão nhân trông rất căng thẳng, dường như thực sự lo lắng cho Lý Khác.

Nhưng Lý Khác cảm thấy những chuyện này mình không cần phải làm.

Nếu đối phương đã nói vậy, Lý Khác cũng không còn cách nào khác, bèn bất đắc dĩ lắc đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi lấy một tờ ngân phiếu từ trong túi ra đặt vào lòng bàn tay lão nhân.

"Cầm lấy, cầm số tiền này đi khám bệnh đi, tuổi đã cao đừng để lao lực quá, tổn thương gân cốt phải mất cả trăm ngày, hãy dưỡng thương cho tốt." Nhìn số tiền trong tay Lý Khác, lão nhân tỏ vẻ kinh ngạc, dường như không thể tin nổi, ông chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

"Cho tôi sao?" Lý Khác đối với biểu cảm này không có quá nhiều dao động.

Bây giờ hắn đã thấy quá nhiều rồi, như vậy là không tệ rồi, nói gì cũng vô ích.

"Ừm." Lý Khác biết trong tình huống này nói nhiều cũng vô ích, nên chỉ có thể nói một chút, hy vọng đối phương có thể hiểu.

Lão nhân dường như cũng hiểu ý hắn, không nói thêm gì liền quay người rời đi, trông vô cùng vui vẻ.

“Cảm ơn đại nhân, cảm ơn đại nhân, ngài nhất định sẽ trường mệnh bách tuế.” “Ông cũng vậy.” Tên bộ khoái vừa ra tay thô bạo nhìn thấy ngân phiếu trên người Lý Khác liền nảy sinh ý đồ, cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật quá đáng.

Thấy lão nhân rời đi, Lý Khác biết bây giờ việc cần làm là dạy dỗ mấy kẻ coi trời bằng vung này, trong tình huống này mà dám làm như vậy thật quá đáng.

“Vừa rồi các ngươi đã làm gì?

Hôm nay phải cho ta một lời giải thích.” “Mày tưởng mày là ai, có cần thiết phải vậy không?” Câu nói đơn giản lại vấp phải sự bất mãn của đồng đội hắn.

“Câm miệng, mày không hiểu gì cả.

Những lời đó, vị đại nhân này vừa nhìn đã biết không đơn giản, chúng ta không đắc tội nổi đâu.” “Ha ha, vị gia đây, vừa rồi tiểu đệ không phải, mong ngài có thể thông cảm.” Lý Khác liếc nhìn một cái, nhất thời không biết nên nói gì, trong lòng không khỏi thán phục mấy người này thật không biết xấu hổ.

Trong tình huống này mà có thể nói ra những lời như vậy, thật khiến người ta nể phục.

“Tốt, tốt, rất tốt, quả nhiên không tầm thường, là ta nhìn lầm các ngươi rồi.” Lý Khác bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, mấy người này quả thực không việc ác nào không làm, chỉ biết cậy thế hiếp người, e rằng đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý.

Chương 551

Nếu lần này vừa hay bị hắn bắt gặp, tuyệt đối sẽ không giải quyết đơn giản như vậy, không cho chúng một bài học thì sau này không biết trời cao đất dày.

"Đúng đúng đúng, lời của gia đây đúng, chúng tôi chỉ làm vài việc nhỏ, sao có thể so với gia được." Nghe vậy, khóe miệng Lý Khác lộ ra một nụ cười nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Có những lúc, lựa chọn không nói một lời nào, vì có những người không đáng để mình mở miệng, nên để họ tự suy nghĩ cho rõ.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh cũng không khỏi lo lắng thay, có những chuyện không thể hiểu được.

Chỉ hy vọng lát nữa Lý Khác đừng quá kích động, nếu xảy ra án mạng thì cũng không dễ giải quyết.

"Vừa rồi sao?" Sắc mặt Lý Khác đen lại, có chút đáng sợ, cảm thấy có thể làm được một chút đã là rất tốt rồi, nếu đối phương còn không chịu buông tha thì không còn cách nào giải quyết.

Bộ khoái nghe lời hắn nói không khỏi lùi lại mấy bước, luôn cảm thấy chuyện hôm nay có chút đặc biệt.

Cứ tiếp tục thế này muốn thành công có chút khó khăn, sợ lỡ đắc tội với nhân vật lớn thì coi như xong.

Nhưng trực giác mách bảo hắn ở nơi hoang sơn dã lĩnh này sẽ không có ai, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc ranh.

"Tao nói cho mày biết, đừng có vênh váo trước mặt tao, nếu không tao phế mày.

Thấy mày là người ngoại tỉnh, tao không thèm so đo, mau cút đi."

Sự việc đến cuối cùng đã có sự nhượng bộ, dù không nói thẳng ra nhưng cũng rất rõ ràng.

"Lát nữa ngươi sẽ biết thế nào là tự vả vào mặt." Thật ra Lý Khác hoàn toàn không sợ đánh nhau ở đây, đừng nói gì khác, chỉ cần có Trình Giảo Kim bên cạnh là đủ rồi.

"Ca đừng tức giận, vừa nhìn đã biết là một thằng nhóc không có giáo dưỡng, chúng ta không cần so đo với nó." "Ngươi... căn bản không xứng." Đối với điều này, Lý Khác không đưa ra bất kỳ hồi đáp nào, chỉ cười với hắn.

Những lời hắn nói thật quá nực cười.

"Không tệ, nói rất hay, nhưng hôm nay e rằng vận may của ngươi không tốt rồi." "Lời này có ý gì?" Câu hỏi này theo Lý Khác thấy hoàn toàn không cần thiết phải trả lời, có những lúc hiện thực phũ phàng, nói nhiều cũng không có lợi gì.

"Đừng nói nhảm với hắn nữa, lên đi." Nhận được tin tức, Trình Giảo Kim xắn tay áo lên, trông rất lợi hại.

"Tuân lệnh, ta muốn xem mấy người các ngươi có lợi hại như lời nói không." Mấy tên kia trông có chút hoảng sợ, dù bây giờ chưa ra tay nhưng lại căng thẳng một cách khó hiểu.

Lời vừa dứt, Trình Giảo Kim đã xuất hiện bên cạnh chúng, một cú lộn người đã quật ngã một tên, sau đó tung một quyền vào mặt tên còn lại.

Mấy động tác liền mạch, mấy tên vừa rồi còn vênh váo đã bị đánh ngã sõng soài trên đất, ai nấy đều ôm ngực kêu đau.

Trình Giảo Kim trông rất bình tĩnh, phủi hai tay như thể chê bẩn.

"Ai, cũng quá yếu rồi, ta còn tưởng lợi hại thế nào, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy." Trong mắt hắn tràn đầy vẻ khinh bỉ, thật không biết

mấy người này lấy đâu ra tự tin để la hét ở đây, thật khiến người ta cảm thấy nực cười.

"Về thôi, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể giải quyết như vậy, sau này chắc chắn sẽ lại phạm sai lầm." "Ý của công tử là?" Thật ra Trình Giảo Kim trong lòng ít nhiều đã hiểu ra, chỉ là chưa nói ra ngay lập tức mà thôi.

"Thật ra ngươi biết rồi đấy, đi làm đi." Lý Khác cảm thấy trong tình huống này có thể tin tưởng Trình Giảo Kim.

Dù sao cũng đã theo mình lâu như vậy, nếu đến mức này còn không tin tưởng thì sự việc sẽ tồi tệ hơn.

Trình Giảo Kim gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi quay người rời đi, xem ra cũng có việc phải làm.

Nhìn bóng lưng Trình Giảo Kim rời đi, Lý Khác bất đắc dĩ thở dài, bây giờ thật sự không muốn vào trong.

Cách xa như vậy dường như cũng đã hiểu ra, e rằng huyện quan ở đây cũng là một tham quan, nếu vậy thì thật sự không muốn vào.

Thế là nhân lúc Trình Giảo Kim không để ý, hắn liền dẫn Lý Nguyên Phương rời đi, cảm thấy tiếp theo phải tìm một chỗ ở, nếu không thật sự không có chỗ nào để ở.

Lý Nguyên Phương rất ủng hộ điều này, cậu ta luôn phải làm những việc mình không muốn, quả thực không có hứng thú, bây giờ đi theo Lý Khác thật sự có chút không thể tin nổi.

Vốn tưởng Lý Khác là một người bảo thủ, không ngờ lại có bộ dạng này, trong lòng cậu ta vui mừng khôn xiết, cảm thấy như gặp được tri âm.

Chỉ tiếc là Lý Khác lại không để ý đến suy nghĩ của cậu ta.

Lý Khác chỉ biết nhiệm vụ hiện tại của mình là cần phải đi điều tra dân tình xem sao, tiếp theo nên làm thế nào, nếu thật sự có một vị quan như vậy, nhất định sẽ dốc toàn lực để hạ bệ hắn.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Tuy Lý Nguyên Phương rất kích động và vui vẻ nhưng cậu ta hy vọng có thể làm rõ tình hình, lỡ xảy ra chuyện không hay thì gay go.

"Chúng ta tìm một khách điếm ở tạm đi." Lý Khác bây giờ chỉ có cách này, còn những chuyện khác cần phải suy nghĩ kỹ.

"Thật sao?

Nếu vậy thì tốt quá, những chuyện này ta đã sớm muốn làm, chỉ là không có cơ hội." Nhắc đến đây, cậu ta có chút không vui, có lẽ là vì những chuyện đã qua.

Phụ thân rõ ràng là một võ quan rất lợi hại, nhưng làm việc gì cũng không hề để ý đến suy nghĩ của cậu ta, chỉ biết làm theo ý mình.

Lý Khác dường như đã nhìn ra, tâm trạng của cậu ta bây giờ có chút sa sút.

Tuy đã hiểu nhưng lại không biết nên khuyên giải thế nào.

"Ngươi không sao chứ?" "A!

Ta không sao." Nghe lời Lý Khác vừa nói, Lý Nguyên Phương trông rất kinh ngạc, dường như không ngờ lại như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là thật, chỉ là có chút không giống.

Tuy cậu ta trả lời như vậy, nhưng Lý Khác cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Cậu ta nghĩ vậy nhưng lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ hy vọng mọi chuyện không phức tạp như mình nghĩ.

“Chuyện nhỏ, đừng để ý nhiều như vậy.” Đây cũng là điều duy nhất bây giờ hắn có thể nói với Lý Nguyên Phương, cũng không biết nên nói gì hơn.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương quay đầu nhìn một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ, dường như có suy nghĩ khác, nhưng khi Lý Khác nhìn vào ánh mắt đó, hắn liền sững sờ.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Tuy câu nói này nghe không hay lắm, nhưng giọng điệu của Lý Khác có chút khác thường, khiến người ta cảm thấy đây chỉ là lời nói đùa, không cần phải coi là thật.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương dường như đã hiểu ra, liền thu lại ánh mắt đó.

Có lẽ ngay từ đầu cậu ta đã quá để ý, thực ra trên đời này người ta làm việc cũng không hề quan tâm.

“Xin lỗi, vừa rồi là ta không phải, chúng ta đi thôi.” Lý Nguyên Phương cố gắng giữ nụ cười trên môi để tránh bị người khác biết.

Bây giờ xem ra tất cả đều do mình nghĩ quá nhiều.

“Ừm, đừng để ý đến những tiểu tiết, bất kể làm chuyện gì, mục đích của họ đều giống nhau, chỉ hy vọng ngươi có thể tốt lên.” Nói xong câu này, ngay cả Lý Khác cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao mình lại nói ra những lời như vậy.

Chương 552

Nhưng bây giờ đã nói ra rồi, không thể thu lại được, chỉ đành cười khổ.

Hy vọng Lý Nguyên Phương không ghi lòng tạc dạ, chỉ là nhất thời đầu óc chập mạch, hoàn toàn không có ý gì khác.

"Cảm ơn, mấy ngày nay ta phát hiện huynh hoàn toàn không giống như lời đồn." "Ồ!

Vậy sao, vậy nói cho ta biết, lời đồn về ta như thế nào?" Thật ra Lý Khác hoàn toàn không để ý đến cách nhìn của người khác, bây giờ nói ra những lời này chỉ là không muốn Lý Nguyên Phương chuyển sang chủ đề khác.

"Một người vô cùng máu lạnh, giết người không chớp mắt, sau này sẽ là hoàng thượng." Nghe câu này, sắc mặt Lý Khác biến đổi, hóa ra trong mắt người khác mình là một người như vậy.

Không biết bây giờ nên vui hay nên giận, không biết phải làm sao cho phải.

Nếu người khác đã nghĩ như vậy, mình không làm theo thì có vẻ không phù hợp với thế tục.

"Hóa ra trong mắt các ngươi ta là một người như vậy à!

Vậy ta phải sửa đổi cho tốt mới được." Khi Lý Khác nói, giọng điệu mang theo vẻ châm chọc, khiến Lý Nguyên Phương theo phản xạ nghĩ rằng hắn đã tức giận.

Thực ra trong lòng Lý Khác không có cảm giác gì lớn, đối với cách nhìn của người khác, hắn cũng không quá để ý.

"Huynh tức giận rồi sao?

Thật ra ta cảm thấy huynh không phải người như vậy." "Người trên thế gian này đều như vậy, sao huynh lại không phải?

Chẳng lẽ ta hiểu rõ hơn họ sao?" "Mấy ngày tiếp xúc, ta thấy huynh tuyệt đối không phải loại người lạm sát vô tội, ngược lại còn rất chính trực, nếu huynh làm hoàng thượng ta rất tán thành." Khi Lý Nguyên Phương nói, vẻ mặt hớn hở, trông không hề giống đang nói đùa, có lẽ đây là suy nghĩ trong lòng cậu ta.

Lý Khác chỉ cười với cậu ta, không biết đối diện với hiện trạng này bằng cảm xúc gì, đã có người nhìn thấu mình rồi.

"Những lời này đừng nói nữa, bị người khác nghe thấy không hay." Lúc đầu Lý Nguyên Phương sững sờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không lâu sau liền hiểu ra.

"Ta biết rồi, ta biết rồi, ta sẽ không nói nữa." Lý Khác quay đầu nhìn một cái, vì trong lòng có chút không vui mà không thể trút ra được, có lẽ ngay từ đầu đã không đánh lên, bây giờ có lẽ càng không thể tức giận được nữa.

"Sau này chuyện vừa rồi ta thuận miệng nói, ngươi hãy chú ý, nếu không sẽ rước họa vào thân, ta không bảo vệ được ngươi đâu, ta còn tự thân khó bảo." Thật ra Lý Khác nói vậy cũng có lý do, tình huống hiện tại có lẽ giây sau đã mất mạng, làm sao có thể bảo vệ người khác.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương không nói một lời, trong lòng cậu ta hiểu vì sao.

Bất kể là ai, trong tình huống hiện tại chưa ổn định, làm quan trong triều đình đã khó, làm hoàng tử cũng rất khó.

"Ta hiểu mà, huynh không cần giải thích với ta." Nghe vậy, Lý Khác nhíu mày, mở miệng định nói, nhưng cuối cùng lại không nói

được, có lẽ tất cả đều là số mệnh, không thể phản kháng.

"Hiểu là tốt rồi, đi thôi, trời không còn sớm nữa, chúng ta mau về đi." Lý Nguyên Phương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, rồi đi sát theo sau.

Có những lúc cũng phải cẩn thận một chút, nếu không có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Không lâu sau, hai người đến một khách điếm.

Lý Khác đặc biệt chọn một nơi rất hẻo lánh để tránh bị người khác phát hiện.

Chỉ tiếc là làm vậy xem ra vô ích, người khác hoàn toàn không để ý đến những điều này.

Vừa vào cửa đã thấy người đông như kiến, khiến Lý Khác cảm thấy rất ngạc nhiên, thậm chí không dám tin, vốn tưởng nơi này sẽ không có ai.

Dù vậy, hắn cũng không thể thay đổi quyết định, bèn nhìn quanh chuẩn bị đổi chỗ khác.

Nhưng khách điếm nào cũng chật kín người, khiến Lý Khác tức giận, Lý Nguyên Phương kéo tay áo hắn.

"Để ta đi hỏi xem sao, dù thế nào cũng phải hỏi cho rõ tình hình." Lý Khác hoàn toàn không có lý do gì để từ chối, bèn gật đầu đồng ý.

Vừa đi đến trước mặt tiểu nhị, liền bị cậu ta lạnh lùng phán một câu.

"Chỉ còn phòng hạng bét thôi." Thái độ của người này thật quá đáng, Lý Khác chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhưng dù vậy cũng không có cách nào khác.

Dù trong lòng Lý Khác có chút không vui, nhưng trong tình huống này nói gì cũng vô ích.

“Ừm.” Lý Nguyên Phương đối với điều này lại không có cảm xúc gì nhiều, dù sao có chỗ ở là tốt rồi, những chuyện khác không cần phải nhắc đến.

“Vậy cho ta hai gian.” “Được thôi khách quan, mời lên lầu.” Trên mặt Lý Khác viết đầy vẻ không tình nguyện, không ngờ khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến lại bị đối xử như vậy.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị lên lầu chấp nhận hiện thực, hắn đột nhiên dừng lại rồi quay lại.

“Chuyện gì vậy?

Sao hôm nay ở đây có nhiều người thế?

Xảy ra chuyện gì à?” Điểm này Lý Khác thật sự không hiểu, nếu không cũng sẽ không chủ động hỏi, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Tiểu nhị nghe lời hắn nói, ngẩng đầu nhìn một cái, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng hốt, như không thể tin nổi.

“Ngài lại không biết!” “Ta phải biết sao?” Không biết vì sao Lý Khác cảm thấy rất nực cười, hắn không cho rằng những chuyện đó mình nhất định phải biết, chỉ là không biết mà thôi.

Ánh mắt của tiểu nhị cứ nhìn chằm chằm vào trang phục của Lý Khác, vừa nhìn đã biết người trước mặt không giàu thì cũng sang.

Thế là vẻ mặt không kiên nhẫn ban đầu lập tức thay đổi.

“Xem lời tôi vừa nói kìa, có thể nào chứ, biết hay không biết cũng không quan trọng, tôi biết là được rồi.

Nếu công tử đã hỏi, tôi có lý do gì mà không nói chứ?” Lý Khác không vì vậy mà vui vẻ, lời của người này rất rõ ràng, nói nhiều lời vô ích như vậy, chẳng qua là muốn tiền thưởng.

Điểm này Lý Khác rất hiểu, bèn trực tiếp lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

“Bây giờ nói được rồi chứ!” “Vậy, vậy thì tôi không khách sáo nữa nhé.

Ngày mai là sinh nhật của huyện lệnh đại nhân, những người này đều đến mừng thọ.” Không biết vì sao nghe đến đây, Lý Khác liền tức đầy bụng.

Động tĩnh lớn như vậy, ở Trường An cũng không có mấy người dám làm, người này e rằng không tầm thường.

“Hóa ra là vậy.” Trên mặt Lý Khác xuất hiện một nụ cười đáng sợ, cũng không biết là đang nghĩ gì, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn từng cử động của Lý Khác, không biết vì sao cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

“Công tử sao vậy?

Trông có vẻ hơi mất hồn.” “Không sao, nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai ta sẽ đi gặp vị huyện lệnh này.” Nói xong câu đó, Lý Khác liền vào phòng không chút do dự, hắn phải xem cho rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn bóng lưng Lý Khác rời đi, Lý Nguyên Phương không khỏi đưa tay sờ đầu, nhất thời không biết nên nói gì.

Chương 553

"Tình hình gì đây, sao lại biến thành như vậy." Nghĩ mãi không hiểu chuyện gì, cuối cùng chỉ đành thở dài, có lẽ ngay từ đầu những chuyện này mình không nên lo lắng.

"Thôi thôi, đều là do ta nghĩ quá nhiều, vốn không liên quan đến mình." Lý Nguyên Phương cố gắng tự an ủi, thực ra trong lòng có suy nghĩ khác, chỉ là không thể biểu hiện ra.

Sáng hôm sau, Lý Khác tỉnh dậy rất sớm.

Hôm nay hắn bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, cần phải chuẩn bị một món quà cho vị huyện lệnh này.

Chỉ tiếc là hôm nay Lý Nguyên Phương không biết vì lý do gì mà cứ nằm ỳ trong phòng, nhất quyết không ra.

Thấy vậy, Lý Khác bất đắc dĩ thở dài, nếu không phải đối phương là một đứa trẻ, hắn đã sớm không nhịn được mà lao vào đánh.

Chỉ tiếc là trong tình huống này hoàn toàn không có cách nào khác, chỉ đành nhẫn nhịn.

"Ai, ta phải làm sao với ngươi đây!" Lý Khác không khỏi than thở mấy câu rồi cuối cùng rời đi.

Dù sao trong tình huống này, một chút thời gian cũng không thể lãng phí.

Ra khỏi khách điếm, Lý Khác đi thẳng đến các cửa hàng lớn nhỏ, rồi bước vào một tiệm quần áo.

"Lão bản, lấy cho ta bộ quần áo tốt nhất ở đây." "Được thôi, ngài xem bộ này, là tơ vàng rất quý giá, mặc vào người như không mặc gì vậy." Nhìn bộ quần áo không một chút tì vết, Lý Khác nhíu mày, nhất

thời không biết nên nói gì, nhưng trong lòng biết một điều, hắn hoàn toàn không xứng.

Nhưng hôm nay đã đến đây rồi, không có ý định ra về tay không.

"Gói lại cho ta." Nhìn những sợi tơ vàng trên đó liền biết không rẻ, Lý Khác trong lòng đau như cắt, nhưng trong tình huống này, không nỡ con sói sao bắt được con hổ, phải dốc toàn lực.

"Tổng cộng một nghìn năm trăm lạng bạc trắng." Đối với điều này, Lý Khác không có quá nhiều cảm xúc, dù sao giá này ở Trường An cũng coi như là phải chăng.

Lý Khác đặt ngân phiếu lên bàn, tiện tay cầm lấy quần áo chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên dừng lại rồi quay lại.

"Lão bản, lấy cho ta thêm một bộ quần áo bình thường nữa." Đối mặt với yêu cầu kỳ quặc này của Lý Khác, lão bản tỏ vẻ khó hiểu, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

"Đây ạ." "Bao nhiêu?" Lý Khác hoàn toàn không nhìn quần áo, chỉ vì đối với hắn nó không có tác dụng.

"Không cần đâu, tặng ngài đấy, khách quan lần sau lại ghé." Lý Khác không trả lời, tiện tay đặt mấy thỏi bạc xuống.

Hắn biết sau này sẽ không bao giờ quay lại nữa, lấy đồ của dân thường, hắn không chấp nhận được.

Ra khỏi cửa, Lý Khác trông có vẻ đăm chiêu suy nghĩ, hắn cảm thấy cơ hội của mình sắp đến.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

"Đại gia làm phúc, cho con chút tiền đi." Nhìn thấy người đó, Lý Khác liền chú ý, tiện tay lấy mấy thỏi bạc cho ông ta, sau đó ngồi xổm

xuống nói chuyện.

“Lão bá, chúng ta thương lượng chút chuyện.” Người ăn mày nghe lời hắn nói, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng không phải là vì số tiền vừa nhận được, bây giờ nói gì cũng vô ích.

“Công tử có chuyện gì ạ?” “Đừng căng thẳng, chúng ta thương lượng xong, ta lại cho ông một thỏi nữa, thế nào?” Nhìn thỏi bạc sáng loáng trong tay Lý Khác, người ăn mày trông vô cùng vui vẻ.

“Tôi phối hợp, tôi nhất định sẽ phối hợp.” Lý Khác dẫn ông ta đến một nơi chật hẹp, nhìn bộ dạng của ông ta, trong lòng rất hài lòng.

“Rất tốt, ta muốn như vậy.” “Gì ạ?

Công tử, tôi bây giờ nghèo rớt mồng tơi, không có gì cả.” Người ăn mày chỉ cảm thấy sắp khóc đến nơi, chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Nghe lời ông ta nói, khóe miệng Lý Khác giật giật, nhất thời không biết nên nói gì.

“Cởi quần áo ra.” Lý Khác không muốn dài dòng, trực tiếp nói thẳng, bây giờ hắn có việc rất quan trọng.

“Không được, không được, tuy không có chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng tôi không thể làm vậy.” Lý Khác chỉ cảm thấy mắt mình trợn trắng, nhất thời không biết nên nói gì.

“A, ta chỉ cần quần áo của ông thôi.” Câu nói này khiến người ăn mày không thể tin nổi, làm nghề bao nhiêu năm nay lần đầu gặp phải chuyện như vậy.

“Ca à, bây giờ nghèo đến mức phải xin đồ của ăn mày sao, tôi chỉ có một bộ quần áo, làm ơn cho tôi giữ lại đi!” Lý Khác không biết nên nói gì, thuận tay lấy bộ quần áo mới ra, đặt trước mặt ông ta.

“Ta dùng cái này đổi với ông.” Nhìn bộ quần áo mới tinh, dù không hiểu ý của Lý Khác, nhưng nếu đã như vậy, nói gì cũng vô ích, không bằng vui vẻ chấp nhận.

“Hóa ra là vậy à, sao không nói sớm, dọa chết tôi rồi.” “Mau đổi đi, đừng lề mề nữa.” Lý Khác thật sự cảm thấy đầu óc quay cuồng, nếu có thể hắn cũng không muốn làm vậy, nhưng bây giờ hoàn toàn không còn cách nào khác.

Không biết qua bao lâu, Lý Khác cuối cùng cũng lấy được thứ mình muốn, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đây, cảm ơn nhiều.” Người ăn mày nhìn bộ quần áo mới trên người và số bạc trong tay, chỉ cảm thấy tay chân luống cuống.

“Cái đó, sau này có chuyện gì như vậy cứ tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp.” Lý Khác vốn đã đi xa, nghe câu này liền khựng lại, không biết nên nói gì, đối phương thật không tầm thường a.

Đợi Lý Khác về khách điếm, Lý Nguyên Phương đã tỉnh, thấy hắn từ ngoài về với vẻ mặt căng thẳng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” “Không có gì, ta thấy ngươi ngủ say nên không gọi, ta đi mua quà mừng.” Nghe vậy, Lý Nguyên Phương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng trong lòng áy náy, cảm thấy hôm nay làm vậy quả thực có chút không thỏa đáng.

“Vậy huynh đã mua gì?” “Lát nữa sẽ biết.” Lý Khác đặt quần áo trong phòng, đi rửa tay rồi quay lại phòng lấy hộp quần áo tơ vàng ra.

Mọi chuyện hôm nay đều phải dựa vào việc lừa gạt, hắn trực tiếp bỏ bộ quần áo bẩn của người ăn mày vào trong.

“Đại công cáo thành, ta muốn xem sẽ như thế nào.” Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Lý Khác, Lý Nguyên Phương nhíu mày, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Công tử cười gì vậy, sáng sớm ra ngoài gặp chuyện gì vui à?” “Không có gì, không có gì.” Lúc này Lý Khác mới nhận ra mình vừa thất lễ, bèn cười gượng gạo cố gắng che giấu hiện thực.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn, nhíu mày, dường như đang lo lắng chuyện gì đó.

“Không thể nói cho ta biết sao, ta sẽ không nói ra đâu.” Mấy câu nói đơn giản lại khiến Lý Khác không biết nên trả lời thế nào.

“Thật sự không có gì to tát, chỉ là nghĩ quá nhiều thôi.” Không biết vì lý do gì, nụ cười trên mặt Lý Khác cũng bắt đầu gượng gạo, nhất thời không biết nên làm gì.

Nhìn bộ dạng đó, Lý Nguyên Phương suy nghĩ một lúc, dường như đang tìm cách, nhưng cuối cùng lại lắc đầu.

Nếu Lý Khác không nói, cậu ta cũng không có cách nào, hỏi nhiều quá sẽ thành vô duyên.

“Được thôi, huynh không nói chắc chắn có lý do của huynh, đừng có chuyện gì là được.” Nghe câu này, Lý Khác nhíu mày, không biết vì sao trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nhưng nhất thời lại không nói ra được lý do, tóm lại là cảm thấy khó chịu.

“Ta biết ngươi lo lắng, không cần lo đâu, ta có chừng mực.” Lý Khác cầm hộp quà trong tay, nụ cười trên khóe miệng khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy khó chịu.

Lý Nguyên Phương chỉ gật đầu, không nói thêm gì nữa, có lẽ ở đây những điều đó không còn quan trọng nữa.

“Đi thôi, hôm nay ta đi gặp vị huyện lệnh đó, ta muốn xem hắn có bản lĩnh gì.” Thật lòng mà nói, không biết vì sao Lý Nguyên Phương cảm thấy hôm nay e rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra, chỉ là bây giờ chưa rõ mà thôi.

Chương 554

Nếu thật sự xảy ra thì gay go rồi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng hoàn toàn không có cách nào khác, có lẽ tất cả đều do mình lo lắng vớ vẩn mà thôi.

Lý Nguyên Phương cứ dặn dò bản thân không được suy nghĩ lung tung, hy vọng có thể sống sót tốt, không thể để ý đến những chuyện khác nữa.

"Ta cảm thấy trên đường e rằng không yên bình, hay chúng ta tìm một nơi tránh gió đi, đừng đi nữa." Khi Lý Nguyên Phương nói, mắt cậu ta cứ nhìn quanh, dường như có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

Thấy vậy, Lý Khác nhíu mày, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Hắn biết Lý Nguyên Phương tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời như vậy, hai người quen nhau mấy ngày nay, hắn biết Lý Nguyên Phương không phải loại người nhát gan sợ phiền phức.

Cũng vì mấy điểm này mà Lý Khác nhất thời không biết nên làm gì, có lẽ ngay từ đầu đã sai lầm, nhưng nếu đã vậy, thì cứ sai đến cùng.

Chỉ cần có bản lĩnh, dù việc làm có sai trái cũng sẽ có người tán thưởng, Lý Khác rất đồng tình với câu nói này.

Chỉ không biết trong lòng người khác có nghĩ vậy không, nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện cũng không có gì to tát, chỉ là những chuyện bình thường mà thôi.

"Sao vậy?

Không phải đã quyết định rồi sao?

Nếu không thì chúng ta mau đi thôi.

Nơi này cho ta một cảm giác âm u, ta cảm thấy phong thủy ở đây không tốt, có lẽ sẽ có chuyện không hay xảy ra.” Khi Lý Nguyên Phương nói, vẻ mặt rất nghiêm túc, không hề có ý nói dối, nhưng bây giờ nói dối xem ra có chút quá đáng.

Bao nhiêu năm qua cậu ta chưa từng nói dối, chỉ là thật sự nghĩ vậy mà thôi.

“Không có.” “Không có là ý gì?

Không có là tốt rồi sao?

Nếu vậy thì ở lại một lát nữa, nhưng nhất định phải tin lời ta, ta tuyệt đối không lừa huynh đâu, ta cảm thấy kỳ lạ.” Không biết vì sao, nói đến đây Lý Nguyên Phương bắt đầu căng thẳng, dường như nguy hiểm đang ở xung quanh, kỳ lạ là Lý Khác lại không cảm nhận được.

Vì điểm này, Lý Khác cảm thấy tim đập thình thịch, trong này chắc chắn có chuyện.

“Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại có bộ dạng này, hôm qua không phải như vậy mà.” Lý Khác nhìn cậu ta, hoàn toàn không biết nên nói gì, có lẽ ngay từ đầu đã nghĩ quá nhiều, bây giờ sự việc đến nước này, e là kế hoạch cũng tan thành mây khói.

“Có một thứ rất đáng sợ ở đây, tuyệt đối không thể lại gần nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Lúc này, cảm xúc của Lý Nguyên Phương dao động càng dữ dội, cuối cùng lại bắt đầu run rẩy, vẻ mặt hoang mang.

“Sao vậy?

Lạnh à?” Thấy cậu ta vội vàng nắm chặt tay áo, Lý Khác tỏ vẻ khó

hiểu, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ Lý Nguyên Phương dường như không nghe không hiểu gì cả, một lời cũng không nói, cứ đứng trơ ra đó, bộ dạng có chút đáng sợ.

“Rốt cuộc là sao?

Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?” “Không sao, không sao, không sao.” Sự việc đến nước này nhưng cuối cùng cậu ta chỉ nói được mấy lời đó, còn những chuyện khác không biết gì, đến mức tinh thần cũng sắp sụp đổ.

Đúng lúc này, có người đi về phía họ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Lúc đầu, người đó trông rất vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Nguyên Phương, sắc mặt liền thay đổi, vẻ vui mừng ban nãy lập tức biến thành lo lắng.

Không biết vì sao, người đó bắt đầu căng thẳng, chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này Lý Khác xuất hiện trước mặt.

Lý Khác có thể cảm nhận rõ ràng tình hình không ổn.

Người trước mặt chắc chắn biết một số chuyện mà hắn không biết, nếu thật sự như vậy thì tốt quá, chỉ tiếc là có một số chuyện cần phải suy nghĩ kỹ.

“Xin dừng bước.” Nghe lời Lý Khác, người đó liền cúi đầu, không dám nhìn, vội vàng đi tới, rồi ôm chặt lấy Lý Khác không buông.

Hành động này khiến Lý Khác nhất thời không biết phải xử lý thế nào, nhưng sự việc đã đến nước này, chỉ đành tính kế lâu dài.

“Có ý gì?

Ngươi là ai?” Tuy người trước mặt trông không mấy dễ ưa,

nhưng ăn mặc không hề tồi tàn, vừa nhìn đã biết không giàu thì cũng sang.

"Chỉ là một người qua đường, anh hùng xin hạ thủ lưu tình." "Nói nghe hay đấy, trong lòng ta rất vui, nhưng ta không thích xem kịch." Không biết ai đó tưởng hắn đang khen, liền nói thêm vài câu.

"Ai u, cái miệng con bé này thật lợi hại, tình hình này mà còn dám nói chuyện với ta, đúng là không muốn sống nữa." Nghe thấy tiếng nói, Lý Khác nhìn qua, nhất thời không biết nên làm gì, bèn gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Lúc quay về, không có ai khác nên chỉ đành tạm thời sắp xếp ở đây.

"Khi đi, bất kể gặp phải chuyện gì cũng không được hoảng sợ, tránh gây ra phiền phức không đáng có." Lý Khác tuy trông có vẻ hưng phấn, tin rằng lần này nhất định sẽ thành công, nhưng hắn cũng rất căng thẳng, không biết phải làm sao cho phải, lỡ xảy ra chút chuyện thì công sức đổ sông đổ bể.

Nghe lời hắn nói, Lý Nguyên Phương quay đầu nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, hoàn toàn không hiểu ý tứ của những lời này.

"Ta không hiểu." "Nếu không hiểu thì cũng đừng hỏi nữa, lát nữa sẽ hiểu thôi." Lý Khác trông có vẻ không kiên nhẫn, thật sự không hiểu nổi Lý Nguyên Phương mỗi ngày đang nghĩ gì.

Ngày nào cũng có bộ dạng như vậy khiến hắn không thể nào hiểu nổi.

Ban đầu còn cố gắng tìm hiểu, nhưng sau lại chẳng thu được gì.

Nếu vậy thì không bằng không nói nữa, mọi thứ đều quá ngây thơ.

"Được thôi, vậy chúng ta đi thôi." Lý Nguyên Phương bây giờ cũng có thể cảm nhận được sự dao động cảm xúc của Lý Khác, biết

rằng nếu cứ tiếp tục thế này, hậu quả sẽ khôn lường.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng cần phải suy nghĩ đến hậu quả, nếu không sự việc sẽ rất phiền phức.

Đúng lúc này, Lý Khác đột nhiên quay đầu nhìn Lý Nguyên Phương, suy nghĩ trong đầu có chút đáng sợ.

"Lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được manh động.

Chúng ta thân ở đất khách, không thể đối đầu với họ, nhưng không có nghĩa là có thể làm bạn với họ." Khi Lý Khác nói câu này, sắc mặt rất khó coi, hoàn toàn không có vẻ đùa giỡn, mỗi lời hắn nói đều là thật.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải như vậy, không có cách nào thay đổi hiện thực, nên hắn hy vọng Lý Nguyên Phương có thể hiểu được ý này.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, khi nghe nửa câu đầu, Lý Nguyên Phương có ý định phản bác, cảm thấy Lý Khác rất nhu nhược, nhưng nghe đến nửa sau lại cảm thấy không đúng.

Có lẽ ngay từ đầu đã nghĩ quá nhiều, Lý Khác hoàn toàn không phải loại người như vậy.

Chương 555

Thế là trên mặt cậu ta hiện ra nụ cười lúng túng, cố gắng che giấu hiện thực, nhưng nó đã trở thành hiện thực rồi.

Lý Khác đứng bên cạnh nhìn sự thay đổi trên mặt cậu ta, bất đắc dĩ lắc đầu.

May mà không ngại phiền phức nói rõ ý tứ sự việc, nếu không đã có phiền phức lớn rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Khác liền bất đắc dĩ lắc đầu, bên cạnh luôn có một người cứng nhắc thật không phải chuyện tốt, quan trọng nhất là không có cách nào khác.

"Được rồi, được rồi, đừng tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì, đừng nghĩ nữa, chúng ta đi thôi." "A, xin lỗi, vừa rồi ta thất lễ rồi." Đột nhiên bị Lý Khác nhắc nhở khiến cậu ta có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng cảm thấy áy náy vì biểu hiện vừa rồi.

Chỉ tiếc là bây giờ Lý Khác hoàn toàn không so đo nhiều như vậy, hắn đưa hộp trong tay cho cậu ta.

"Cầm lấy." Nhìn chiếc hộp tự nhiên xuất hiện trong tay, Lý Nguyên Phương tỏ vẻ khó hiểu, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy vậy, Lý Khác bất đắc dĩ lắc đầu, không biết nên nói gì.

"Bên trong là quà mừng, đừng làm hỏng đấy." Nghe vậy, Lý Nguyên Phương suýt nữa giật mình, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

Cậu ta tò mò không biết Lý Khác sẽ tặng quà gì, theo tính cách của Lý Khác, chắc chắn phải là đồ tốt.

Lý Nguyên Phương tưởng tượng về món đồ này rất tốt đẹp, trong lòng đầy kỳ vọng, không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Lý Khác đứng bên cạnh, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

"Đang làm gì vậy?" Lông mày hắn nhíu chặt lại, đối với hành động vừa rồi của Lý Nguyên Phương cảm thấy rất bất mãn.

Đột nhiên bị Lý Khác gọi, Lý Nguyên Phương tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ là trong thoáng chốc, nhanh chóng hồi phục lại.

"Không, không có gì, ta cảm thấy món đồ này có chút không giống, là đồ tốt." "Sao?

Muốn à?" Câu nói này của Lý Khác thật ra chỉ là trêu chọc, chỉ tiếc là Lý Nguyên Phương hoàn toàn không biết sự thật, cứ gật đầu lia lịa.

"Ừm ừm, đồ của công tử chắc chắn không tồi, cho ta thì tốt quá rồi." "Không ngờ, lại là một kẻ ham tiền." Lý Khác thật sự không biết nên nói gì.

Nếu cậu ta biết bên trong là quần áo của người ăn mày, không biết có còn vui vẻ như vậy không.

Nhưng bây giờ hắn sẽ không nói cho cậu ta biết, lát nữa sẽ có kịch hay để xem.

"Người sống cả đời, có mấy ai không ham tiền chứ." Lý Nguyên Phương không vì câu nói này mà cảm thấy không vui, ngược lại vẫn như lúc nãy, không có nhiều thay đổi, cứ đứng đó không nhúc nhích, vẻ mặt không sợ ai.

"Được, được, nếu đã vậy, ta không cho ngươi có vẻ không ổn rồi, đợi lát nữa về sẽ cho ngươi." Quỷ mới biết Lý Khác đang nghĩ gì khi nói câu này, suýt nữa thì bật cười.

Chỉ tiếc là cuối cùng đã nhịn được, nhưng bây giờ dù có cười ra tiếng dường như cũng không ai để ý.

Lý Nguyên Phương chỉ hy vọng có thể trông coi món đồ này thật tốt, bèn lấy lại tinh thần.

"Nếu vậy, công tử, chúng ta mau xuất phát đi." "Được, nghe lời ngươi." Nụ cười trên mặt Lý Khác trông rất thâm sâu, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, không thể so sánh được.

Nếu có người có tâm đi điều tra có lẽ sẽ rất kinh ngạc, chỉ tiếc là Lý Nguyên Phương bây giờ hoàn toàn không để ý đến những điều này.

Cũng không biết chuyện sắp xảy ra có mang lại tai họa ngút trời cho cậu ta hay không.

Ban đầu Lý Khác tưởng mình đến khá sớm, nhưng mới phát hiện có rất nhiều người đã đến từ sớm, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

"Ở đây đông người quá." Sinh nhật hoàng thượng cũng không có nhiều người như vậy, hôm nay Lý Khác thật sự được mở mang tầm mắt, xem ra những người này đều đang nịnh bợ huyện lệnh.

Dù bây giờ tâm trạng của Lý Khác hoàn toàn không thể bình tĩnh lại được, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ đành nhẫn nhịn.

"Đi thôi, lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được manh động, nhớ câu ta nói với ngươi không?" "Thân ở đất khách không thể manh động, nếu không sẽ rước họa vào thân, rồng mạnh không đấu lại rắn đất." Khi nói câu này, Lý Nguyên Phương không còn là cậu nhóc hay cười đùa nữa, ánh mắt cậu ta toát lên vẻ bình tĩnh, nhất định sẽ phải trả giá cho những việc mình làm.

Thấy cậu ta nhanh chóng nhập vai, Lý Khác tỏ vẻ chấn kinh, nhưng nhanh chóng hồi phục lại, có lẽ đây là hiện thực.

Ngay từ đầu đã xem Lý Nguyên Phương quá đơn giản, bây giờ

xem ra cần phải kiểm điểm lại.

“Nhớ là được, đi thôi, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Khi hai người vào trong, cả đại sảnh vô cùng ồn ào.

Lúc này có người đi về phía họ.

“Vị công tử này đến mừng thọ huyện lệnh đại nhân sao?” Quản gia trông rất khách sáo, nhưng trong lòng đã có chủ ý.

Đối với điều này, Lý Khác không biết nên nói gì, bèn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy phủ công tử có thiệp mời không ạ?” Quả nhiên, nói nhiều như vậy cũng chỉ có một câu thật, ngay từ đầu đã muốn dò hỏi tình hình.

“Ta tình cờ đi ngang qua đây, nghe nói chuyện của huyện lệnh nên đến, thiệp mời thì thật sự không có.” Lý Khác nói sự thật, chỉ là đã tô vẽ lại một chút.

“Hóa ra là vậy, vậy công tử theo tôi nhé.” Lý Khác hoàn toàn không có ý định rời đi, hắn chắc chắn trăm phần trăm rằng ghế chủ tọa không thể rời đi được.

“Nguyên Phương.” Lý Nguyên Phương nghe lời hắn nói, rất nhanh chóng lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Lý Khác.

Những chuyện này đều đã bàn bạc trước, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sơ suất nào.

Lý Khác cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong suốt, ánh mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn làm vậy, nhưng bây giờ hoàn toàn không còn cách nào khác.

Người trước mặt e rằng không xứng với miếng ngọc bội này,

quan trọng nhất là bây giờ không có lựa chọn nào khác.

Lý Khác không biết đã lấy bao nhiêu dũng khí, cuối cùng đưa miếng ngọc bội cho ông ta.

"Bây giờ ta có thể ở lại đây rồi chứ." Nhìn miếng ngọc bội tự nhiên xuất hiện trong tay, người đó cười không ngậm được miệng, xem ra thứ ông ta muốn chính là nó, tuyệt đối không có lý do gì khác.

"Công tử làm vậy không phải khách sáo quá sao?

Đã đến đây rồi là người một nhà, không cần phải làm vậy đâu." Dù miệng nói vậy nhưng động tác trong tay lại không hề như vậy, trực tiếp cất miếng ngọc bội vào túi.

Không chỉ vậy, ông ta còn tỏ ra vẻ rất khó xử, nhìn bộ dạng đó Lý Khác cảm thấy rất ghê tởm.

"Vốn dĩ chuyện này tôi không làm chủ được, nhưng công tử đã tin tưởng tôi như vậy, tôi không giúp thì có vẻ không hay.

Nếu vậy, tôi cung kính không bằng tuân mệnh, công tử mời ngồi ghế trên." Lý Khác khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi kéo Lý Nguyên Phương đi.

Hành động vừa rồi thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Mất toi một miếng ngọc bội, ai mà vui cho nổi.

Chương 556

Lý Nguyên Phương ngồi bên cạnh hắn, bắt đầu có chút không vui, bắt đầu tiếc miếng ngọc bội.

Lý Khác cũng yên tâm rồi, thấy bộ dạng buồn bã của cậu ta, chỉ không hiểu vì sao.

"Sao vậy?" Nghe câu này, Lý Khác quay đầu nhìn một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhưng chỉ là trong thoáng chốc, khi nhìn Lý Nguyên Phương, hắn lập tức hiểu ra chuyện gì.

"Rốt cuộc là sao?" "Ai, ta lỗ rồi, mất toi một miếng ngọc bội, ta đau lòng quá." Khi nói, Lý Nguyên Phương trực tiếp cúi đầu, vẻ mặt không vui.

Thấy vậy, Lý Khác bất đắc dĩ lắc đầu, sớm biết như vậy thì không nên phiền phức, nhưng bây giờ đã như vậy rồi, cũng không có cách nào khác.

"Yên tâm, lát nữa sẽ lấy lại cho ngươi." Mấy câu nói đơn giản lại khiến Lý Nguyên Phương tỏ vẻ chấn kinh, dường như hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bây giờ đồ đã tặng đi rồi, sao có thể lấy lại được.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương cảm thấy rất buồn bực, chỉ nghĩ Lý Khác đang an ủi mình mà thôi.

"Yên tâm đi, nhanh thôi." Thấy cậu ta còn nghi ngờ, Lý Khác có chút không vui, bèn nói ra những lời như vậy, dù sao nói gì cũng vô ích rồi.

"Được thôi, bây giờ ta cũng không có cách nào khác, chỉ đành cảm

ơn huynh.” Thật ra câu nói này rất rõ ràng là không tin tưởng lắm, nhưng trong tình huống này không có cách nào khác.

“Ừm, tin ta là đúng rồi, không cần phải nghĩ nhiều, chuẩn bị đi, lát nữa có người đến đừng nói linh tinh.” Lý Khác bây giờ chỉ sợ Lý Nguyên Phương để lộ sơ hở, nếu vậy thì toàn bộ kế hoạch sẽ tan thành mây khói.

Đúng lúc này, có người đi về phía họ, vẻ mặt vui vẻ.

“Công tử, quà mừng của ngài.” Ban đầu Lý Khác còn do dự có nên đi xem tình hình không, bây giờ xem ra sự chiêu đãi ở đây thật không tệ, chỉ tiếc là Lý Khác hoàn toàn không có ý định này.

“Không cần đâu, lát nữa ta sẽ tự tay đưa cho huyện lệnh.” Khi Lý Khác nói, vẻ mặt rất bình tĩnh, không có chút căng thẳng nào.

Đối với điều này, người kia nhất thời không biết nên nói gì.

Người ở đây không tầm thường, không nên chọc vào, bèn trực tiếp lui xuống.

“Vậy công tử cứ tự nhiên.” Dù miệng nói vậy nhưng Lý Khác từ trong mắt hắn đã nhìn ra một tia hận ý, dường như đã cản đường đi của hắn.

Đối với điều này, Lý Khác cũng không biết nên nói gì, rõ ràng mấy tên thị vệ này đối với hắn hoàn toàn không có quan hệ gì.

Từ lúc bước vào đây hắn đã hiểu ra, chỉ là không ngờ lại có bộ dạng này.

“Đa tạ.” Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh, lòng đang đau xót vì chuyện miếng ngọc bội, hoàn toàn không để ý đến những chuyện này, nên đối với chuyện vừa xảy ra hoàn toàn không quan tâm.

Chỉ tiếc là tình huống hiện tại thật quá đặc biệt, không ai cho cơ

hội, không ai có thể cho cơ hội, chỉ đành làm vậy.

"Sao vậy?" "Không có gì, ta chỉ là không muốn ở lại đây, toàn là những kẻ mưu mô đấu đá, không hợp với ta." Khi nói câu này, trên mặt Lý Nguyên Phương viết đầy hai chữ bất đắc dĩ, thật sự muốn rời đi ngay lập tức, một giây một phút cũng không muốn ở lại, chỉ tiếc là người khác hoàn toàn không hiểu được sự cấp bách của cậu ta.

"Không được, đã đến đây rồi phải chuẩn bị mọi thứ, hôm nay nhiệm vụ chưa hoàn thành không thể đi." Thấy Lý Khác đột nhiên nghiêm túc, Lý Nguyên Phương tỏ vẻ chấn kinh, dường như hoàn toàn không ngờ lại như vậy.

Chỉ tiếc là đã trở thành hiện thực rồi, nói gì cũng không có tác dụng nữa.

"Nhưng tiếp theo ta nên làm gì, ta bây giờ không có chút tự tin nào." "Những chuyện đó không cần lo, ngươi nên hiểu rằng đã ở bên cạnh ta thì không có hai chữ lùi bước, bất kể xảy ra chuyện gì cũng vậy, tuyệt đối không được để ta phải lùi bước." Khi Lý Khác nói, vẻ mặt rất nghiêm túc, không hề có vẻ đùa giỡn.

Hắn không hy vọng chuyện mà hắn cho là rất quan trọng lại bị người khác làm ô uế, bất kể là ai cũng không được làm vậy, đó là giới hạn của con người.

"Ta hiểu rồi." Thật ra bây giờ Lý Nguyên Phương không biết nên nói gì, chỉ biết rằng nếu không làm vậy, Lý Khác sẽ rất tức giận, hắn không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Nhìn bộ dạng của Lý Nguyên Phương, Lý Khác nhất thời không biết nên nói gì, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Có lẽ vừa rồi mình đã quá nghiêm túc, nếu không thì đã chẳng xảy ra chuyện như vậy.

“Không cần biết, chỉ cần huynh có thể hiểu, cách ta làm việc, người khác có thể không lý giải được, nhưng ta tuyệt đối sẽ không lùi bước.” Lý Khác nói với vẻ mặt vô cùng kiên định, không hề có ý định thay đổi.

Chuyện đã như vậy, không thể đổi khác được nữa.

Lý Nguyên Phương ngồi bên cạnh, hoàn toàn không biết nên nói gì, chỉ đành gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Có lẽ một số chuyện chỉ có thể chờ sau này mới hiểu rõ, tình hình hiện tại căn bản không có cách nào khác.

“Bây giờ không hiểu cũng không sao, sau này sẽ hiểu thôi.” Lý Khác không nói thêm gì, cầm ly rượu trên bàn lên uống cạn, chẳng hề sợ người khác hạ độc.

Nhưng Lý Nguyên Phương ở bên cạnh lại khác hẳn, hắn hiểu rất rõ trong tình huống này, đối mặt với những thứ không quen thuộc thì không được phép động vào, dù chết đói cũng không được.

Thấy bộ dạng của Lý Khác, Lý Nguyên Phương liền bắt đầu căng thẳng.

“Đừng ăn, những thứ này không thể ăn.” Thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, Lý Khác nhất thời không biết nên vui hay buồn.

Thực ra những thứ này không thể nào có độc được.

“Phụ thân huynh dạy dỗ tốt thật.” Bây giờ Lý Khác cũng chỉ có thể nói như vậy, nhưng đồ ăn trong miệng thì không hề có ý định dừng lại.

“Nếu đã hiểu tại sao huynh còn làm vậy?” “Huynh không nghĩ những người này biết thân phận của ta sao?

Nếu biết thì họ có làm vậy không?” Câu nói nghe có vẻ nhẹ nhàng

nhưng thực chất chứa đựng đầy đạo lý, Lý Nguyên Phương vừa nghe liền hiểu ra vấn đề.

"Ồ, ta hiểu rồi, dưới chốn đông người thế này không thể nào xảy ra chuyện đó, đúng không?" Lý Khác chỉ gật đầu mà không nói thêm gì nữa.

Mấy ngày nay quả thực không được ăn ngon, vừa hay đang đói.

"Ta đói rồi, mau ăn đi, ăn để lấy lại ngọc bội của huynh." Mới đầu Lý Nguyên Phương còn hơi do dự, nhưng khi nghe đến ngọc bội thì lập tức phấn chấn tinh thần, vơ lấy đồ ăn trên bàn mà nhét vào miệng.

Chỉ đáng tiếc là làm sao có thể ăn để lấy lại được, lát nữa Lý Khác sẽ đòi lại thôi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hành động của hắn đã thu hút sự chú ý của những người khác, chủ yếu là vì tướng ăn của Lý Nguyên Phương quá xấu.

Vốn dĩ Lý Khác chỉ bảo hắn không cần phải kiềm chế, nhưng không ngờ hắn lại có thể vô liêm sỉ đến mức này.

Lý Khác nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể cười gượng gạo.

Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng mình không quen biết người này.

"Đại nhân đến rồi, đại nhân đến rồi." Nghe thấy câu nói đó, Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông trung niên xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Những người xung quanh đều đứng dậy cả rồi.

Để tránh lộ ra sơ hở, Lý Khác cũng đứng lên.

Chương 557

Hắn định kéo Lý Nguyên Phương dậy nhưng lại không thể kéo nổi.

"Huynh, huynh, đứng dậy cho ta." Lý Khác chỉ cảm thấy sắp bị hắn làm cho tức chết, giọng nói có hơi lớn, khiến những người khác đều kinh ngạc.

Đáng tiếc là Lý Nguyên Phương vẫn ngồi yên tại chỗ, miệng không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Cuối cùng Lý Khác đành phải bỏ cuộc, xem ra trong tình huống này cần phải cổ vũ cho hắn rồi.

"Đại nhân thứ tội, gia đệ của tại hạ đầu óc có chút vấn đề." Lý Khác vừa nói vừa chỉ vào đầu mình, vẻ mặt tươi cười.

Vương Tư Nguyên nghe hắn nói thì cau mày, mặt lộ rõ vẻ không vui, nhưng trong tình huống này cũng không còn cách nào khác, đành phất tay.

"Thôi bỏ đi, bản quan không so đo với ngươi." Nói xong câu đó, Vương Tư Nguyên liền đi về phía ghế chủ tọa rồi ngồi xuống.

Lý Khác đứng đó không biết nên nói gì.

Bao nhiêu năm nay, người có thể ngồi ở vị trí đó e rằng chỉ có Hoàng thượng.

Bây giờ lại xuất hiện một kẻ như vậy, xem ra phải suy nghĩ kỹ xem nên trừng phạt thế nào rồi.

"Các vị mời ngồi." Vì một nguyên nhân nào đó, Lý Khác trông có vẻ buồn bực, trong lòng đã quyết định lát nữa nhất định phải xử lý kẻ này.

Lý Nguyên Phương cuối cùng cũng ăn no, vỗ vỗ bụng, trông vô cùng thỏa mãn.

Hắn vừa ngẩng đầu lên thấy Lý Khác đang sa sầm mặt thì bắt đầu nhớ lại chuyện vừa xảy ra, không khỏi có chút sợ hãi, không biết nên nói gì.

"Công tử, ta sai rồi." Nghe Lý Nguyên Phương nói vậy, Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật ra hắn căn bản không hề tức giận.

"Không sao, sau này chú ý là được." Thật sự không biết nên làm gì, không thể nào thực sự đi so đo với Lý Nguyên Phương được.

Tình huống hiện tại thật sự không biết nên nói gì.

"Vâng, ta sẽ chú ý, công tử yên tâm." Lý Khác căn bản không có tâm trạng để đáp lời hắn, bây giờ có một chuyện quan trọng hơn, những chuyện khác đều không đáng bận tâm.

"Từ bây giờ trở đi, đừng nói gì cả, vì vừa rồi huynh đã diễn vai kẻ ngốc rồi." Về điểm này, Lý Khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu không phải vì tình huống đặc thù, hắn đã không làm vậy, chỉ là bây giờ không còn cách nào khác.

Vào lúc này, có người chạy lên, vẻ mặt vui mừng.

Tất cả mọi người có mặt lúc này trông đều rất phấn khởi, dù không vui cũng không dám thể hiện ra, nếu không sẽ chọc giận Vương Tư Nguyên.

"Đại nhân, chúng ta bắt đầu chứ?" "Bắt đầu, bắt đầu đi." Lý Khác nghe ngóng được rằng vị huyện lệnh này mỗi năm đều tổ chức tiệc mừng thọ, mời rất nhiều người đến, mục đích cuối cùng chẳng qua cũng chỉ để vơ vét của bách tính mà thôi.

“Ta tuyên bố, tiệc mừng thọ bắt đầu, bắt đầu dâng lễ vật.” Lý Khác ngồi đó không hề có ý định nhúc nhích, hắn muốn xem những kẻ này có gì thú vị.

Bảo bối của hắn phải để đến cuối cùng, nếu không sao có thể khiến đối phương mất mặt được.

Lời vừa dứt, đã có người vắt óc suy nghĩ để đi dâng lễ.

Lý Khác vẫn ngồi yên tại chỗ, dường như đang chờ đợi thời cơ.

Không biết đã qua bao lâu, gần như tất cả mọi người đều đã tặng quà xong, chỉ còn một mình Lý Khác ngồi yên bất động, như thể những chuyện này không hề liên quan gì đến hắn.

Chính vì hành động nhỏ này mà Vương Tư Nguyên đã để ý đến hắn.

“Ngươi có ý gì?” Mặc dù không hề gọi tên, nhưng câu nói này thực sự quá rõ ràng, khiến người ta vừa nghe đã biết là có ý gì.

Lý Khác cũng hiểu thời cơ đã đến, hắn đứng dậy, trên mặt luôn nở một nụ cười.

“Đại nhân thật có lòng, tại hạ vừa thấy người đông quá nên mới chờ đợi, không ngờ lại làm lỡ thời gian.” Lý Khác trông có vẻ cười mà như không cười, nhưng vẫn có người sẽ bị mê hoặc.

“Ra là vậy à, thế thì là ta nghĩ nhiều rồi.

Cho ta xem đồ của ngươi đi?” Lời nói tuy nghe có vẻ không có gì to tát, nhưng nếu phân tích kỹ thì lại không phải như vậy.

“Đó là tự nhiên.” Ngay lúc Lý Khác lấy hộp quà chuẩn bị dâng lên thì Trình Giảo Kim vội vã chạy vào.

Vương Tư Nguyên thấy vậy liền chạy ra đón, không chút do dự, trông vô cùng vui mừng.

“Thì ra là Trình tướng quân, có thất lễ từ xa đón tiếp.” Đối với những lời này, Trình Giảo Kim căn bản không để ý.

Điều khiến hắn kinh ngạc là Lý Khác lại ở đây.

Ngay khi Trình Giảo Kim chuẩn bị lên tiếng, hắn đã bị Lý Khác lườm một cái, lập tức ngậm miệng lại.

“Không sao, nghe nói đại nhân mừng thọ, ta đặc biệt đến xem.” “Đại nhân có lòng quá, mau ngồi ghế trên.” Nhìn thấy bộ dạng nịnh nọt này, Lý Khác vô cùng chán ghét, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Vốn dĩ lần này Trình Giảo Kim có thể ngồi ghế trên, nhưng bây giờ có Lý Khác ở đây, hắn không dám làm càn.

“Không cần đâu, mấy ngày nữa mới là đại thọ, lúc đó ta có thể ngồi ghế trên, giờ ta ngồi đây là được rồi.” Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim đi thẳng về phía Lý Nguyên Phương, không chút do dự ngồi xuống bên cạnh hắn.

Vương Tư Nguyên biết vậy nhưng bây giờ chuyện đã thế cũng không còn gì để nói, chỉ mong mọi việc đừng quá tệ.

“Nếu Trình tướng quân đã nói vậy thì ta cũng không ép.” Lý Khác đứng đó quay đầu lại nhìn, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Không hiểu vì sao Trình Giảo Kim cảm thấy sắp có chuyện kinh thiên động địa xảy ra, mà quan trọng nhất là hắn không thể nhúng tay vào, đành chuẩn bị xem tình hình thế nào.

Vương Tư Nguyên quay về chỗ ngồi, vẻ mặt vừa rồi còn tươi cười, trong mắt Lý Khác giờ đây đã không còn chút cảm xúc nào.

“Tiếp tục đi.” Lý Khác thật sự không biết nên giải thích thế nào về suy nghĩ trong lòng mình lúc này, đúng là một kẻ tiêu chuẩn kép chính hiệu.

Nhưng dù sao đi nữa, có một số chuyện nên suy nghĩ cho kỹ rồi mới ra tay.

Lý Khác đặt hộp quà trước mặt Vương Tư Nguyên.

Nhìn thấy chiếc hộp tinh xảo, hắn ta không kìm được mà định mở ra nhưng bị Lý Khác ngăn lại.

"Ấy, đại nhân đừng vội, nghe ta nói từ từ, lễ vật quan trọng ở ý nghĩa." "Ồ." Đôi mắt Vương Tư Nguyên tràn đầy ánh sáng, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần có thể thành công thì thế nào cũng được.

"Tại hạ tình cờ gặp một vị cao nhân tặng cho một bộ tiên phục, trên đó tỏa ra tiên khí.

Chỉ tiếc tiểu sinh ngu dốt, không xứng với nó, cho nên xin tặng lại cho đại nhân." "Tục ngữ có câu 'quần áo xứng với người', bây giờ ngược lại là 'người xứng với quần áo'.

Chương 558

Tại hạ cảm thấy bộ y phục này vô cùng hợp với đại nhân, và đảm bảo quan vận của đại nhân cũng sẽ tinh xảo như bộ y phục này." Mặc dù lời nói nghe có vẻ khiến người ta rất vui, nhưng không hiểu sao Vương Tư Nguyên dù vui mừng nhưng lại có chút lo lắng.

"Bây giờ đại nhân có thể mở ra xem rồi, tuyệt đối sẽ kinh diễm như người vậy." Thực ra tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Lý Nguyên Phương, đều không biết trong hộp chứa thứ gì, ai nấy đều trông rất mong đợi.

Chỉ đến khi chiếc hộp được mở ra, gần như tất cả mọi người đều sững sờ, sắc mặt Vương Tư Nguyên trở nên vô cùng khó coi.

"Ngươi có ý gì?" "Ý gì ư?

Chẳng lẽ đại nhân không hiểu sao?

Y phục cũng giống như ngài, một tên tham quan ở đây làm chuyện xấu.

Ta nói cho ngài biết, làm như vậy với ngài còn là nhẹ đấy." Nghe lời Lý Khác, Vương Tư Nguyên chỉ cảm thấy lồng ngực vô cùng khó chịu.

Bao nhiêu năm nay, hắn chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

"To gan, tên điêu dân vô tri này lại dám làm vậy, lôi nó ra ngoài chém cho ta." "Ta xem ai dám?" Mặc dù vừa rồi đã có một bài học, nhưng lần này Lý Khác đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, hắn muốn xem xem ai dám giương oai trước mặt mình.

"Ai dám?

Tên nhãi con, đừng quên đây là địa bàn của ta.

Ta thấy ngươi chán sống rồi.” “Đại Đường này là của Hoàng thượng, chẳng lẽ lại thành của ngài rồi sao?” Lý Khác tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn nói ra.

Hắn muốn chính là câu này, chỉ cần đối phương nói ra thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

“Hoàng đế lão già đó ở xa như vậy, không quản được ta đâu.

Ở đây là ta quyết.” “Làm trái ý chỉ của Hoàng thượng, ngươi đúng là một tên tham quan.” Lý Khác tức đến không chịu nổi, đây là lần đầu tiên hắn nghe có người dám nói như vậy.

Vốn dĩ chỉ định cho hắn một bài học nhớ đời, bây giờ xem ra đã quá nhân nhượng, tuyệt đối không thể để chuyện này tái diễn nữa.

“Không cần ngươi quản, hôm nay bất kể là ai, ngươi cũng phải chết cho ta.” Lý Khác trông vô cùng bình tĩnh.

Vốn dĩ gặp phải chuyện này sẽ cần phải suy nghĩ kỹ, nhưng bây giờ có Trình Giảo Kim ở đây, bất kể chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

“Vậy sao?

Nhưng ta cảm thấy người chết hôm nay e rằng không phải là ta đâu.” Khi nói câu này, khóe miệng Lý Khác lộ ra vẻ châm biếm rất rõ ràng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Hắn không hề sợ đối phương sẽ làm bất cứ hành động gì.

Vương Tư Nguyên nghe hắn nói vậy, tức đến râu cũng run lên.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?” Mới đầu Vương Tư Nguyên còn đầy tự tin, nhưng sau khi nghe câu nói đó, hắn bắt đầu hoảng sợ, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

“Ta vừa nói ý đó thôi, không có ý gì khác.” Trên mặt Lý Khác lúc này tràn đầy nụ cười, nhưng không ai có thể đáp lại, không hiểu vì sao, cảm giác có chút kỳ quái.

Nghe câu nói của Lý Khác, thái độ của Vương Tư Nguyên mỗi lúc một thay đổi rõ rệt, trông có vẻ lo lắng, không biết nên làm gì.

Sự tương phản này thực sự quá lớn.

Rõ ràng vừa rồi còn ra vẻ hống hách, bây giờ lại biến thành bộ dạng này.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, có lẽ không ai tin được.

“Ta nói cho ngươi biết, ở địa bàn của ta, đừng có mà hỗn xược.” Mặc dù miệng nói vậy, nhưng biểu cảm trên mặt đã bán đứng hắn, hoàn toàn không biết nên làm gì, trông có vẻ bối rối.

“Nếu ta cứ nhất quyết hỗn xược thì sao?

Ngươi có thể làm gì ta?” Giọng điệu của Lý Khác vô cùng dứt khoát, quyết một phen sống mái.

Lúc này hắn muốn xem xem kẻ trước mặt dám làm ra hành động gì.

Lý Khác vừa nói vậy, sắc mặt Vương Tư Nguyên càng thêm khó coi, hận không thể lao thẳng lên xé xác Lý Khác ra, cuối cùng đem đi nuôi heo.

Nhưng hắn biết hậu quả của việc làm vậy sẽ rất nghiêm trọng.

“Nếu ngươi đã nghĩ vậy, thì đừng trách ta vô tình.” Nghe vậy, dường như Vương Tư Nguyên sắp làm chuyện gì đó rất nghiêm trọng, nhưng Lý Khác căn bản không quan tâm.

“Được, tùy ngươi, ta sẽ ngồi yên xem.” Trên mặt Lý Khác luôn giữ một nụ cười.

Nếu là lúc khác thì cũng không sao, nhưng bây giờ có lẽ ai cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Rõ ràng chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng Vương Tư Nguyên lại cảm thấy một cách khó hiểu rằng mình đang sợ hãi, mà quan trọng nhất là không có cách nào giải quyết được.

"Là ngươi ép ta, người đâu, bắt nó lại cho ta." Lời của Vương Tư Nguyên vừa dứt, liền có rất nhiều người vây lại, chuẩn bị bắt Lý Khác.

Mặc dù vậy, Lý Khác vẫn đứng yên tại chỗ, không hề sợ hãi, trông vô cùng tự tin, khiến Vương Tư Nguyên cảm thấy có chút kỳ quái.

Lúc này, một người trong đám đông bước ra, vẻ mặt đầy sát khí, nhìn chằm chằm vào hắn, có chút hả hê.

"Bẩm đại nhân, trước đó tên tiểu tử này đã đánh ta." Nghe câu nói đó, Lý Khác cau mày, quay đầu lại xem ai vừa lên tiếng, khi quay lại lần nữa thì lập tức hiểu ra.

Lý Khác không hề cảm thấy không vui, ngược lại nụ cười trên mặt càng lúc càng rõ hơn, hoàn toàn không sợ hãi.

"Thì ra là ngươi à!" "Là ta, không ngờ chứ, chúng ta lại có thể gặp lại.

Hôm nay hãy xem ta lợi hại thế nào, để xem ngươi còn dám chọc giận ta không." Biểu cảm của người đó khi nói đã nói lên tất cả, thực sự rất tức giận.

Chỉ đáng tiếc, biểu hiện này trong mắt Lý Khác chỉ giống như một tên hề nhảy nhót.

"Ồ, ra là chuyện đó, thì sao nào?" Lý Khác nói với vẻ lười biếng, không muốn để ý đến hắn.

“Đừng nói với ta là ngươi không biết, mới qua bao lâu mà đã giả vờ mất trí nhớ với ta rồi.” Đối với điều này, Lý Khác không nói gì, đứng yên tại chỗ, nhưng đáy mắt tràn đầy sự chế giễu.

Hắn thật sự không hiểu tại sao người trước mặt lại không nghe ra được hắn đang giả vờ mất trí nhớ.

“Không nói gì à?

Không còn gì để nói sao?

Thừa nhận rồi à, vậy thì đừng trách ta.” Mặc dù đã đến nước này, nhưng Lý Khác vẫn không định lên tiếng, thật sự không còn gì để nói.

Chương 559

So đo với những người này chỉ làm mất thân phận của mình.

“Tùy ngươi, ta căn bản sẽ không để ý đâu.” Trên mặt Lý Khác tràn đầy nụ cười, rõ ràng là rất đơn thuần, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút chói mắt.

Người kia nghe vậy suýt nữa tức chết, nhưng hắn biết bây giờ tuyệt đối không thể bị vẻ ngoài giả tạo này của Lý Khác mê hoặc, cần phải chuẩn bị mọi thứ.

“Ngươi càng ngày càng không biết xấu hổ rồi.

Được rồi, lên cho ta, ta cũng không cần báo thù nữa.” Lý Khác đứng yên không nhúc nhích, khiến những người kia không biết hắn đang làm gì.

“Sao không động đậy?

Không phải là sợ rồi chứ?” Đối mặt với câu hỏi này, e rằng không ai có thể trả lời được, có lẽ chỉ có Lý Khác mới có thể đưa ra một câu trả lời, nhưng hiện tại Lý Khác không có ý định làm vậy.

“Người này có chút ngốc.

Cây ngay không sợ chết đứng, ta căn bản không sợ, cứ tùy tiện.” “Lên cho ta, bây giờ đánh chết nó cho ta.” Trong lúc nói chuyện, Vương Tư Nguyên vẫn luôn đứng bên cạnh lắng nghe, nhưng không hề bày tỏ thái độ.

Nhưng bây giờ hắn thực sự không thể nhịn được nữa.

“Được, đại nhân xem cho kỹ nhé, hôm nay nhất định sẽ đánh chết hắn.” Trong suốt quá trình, Trình Giảo Kim đứng bên cạnh xem rất rõ ràng.

Tình hình hiện tại, dường như hắn đã hiểu ra.

Không thể nói là không biết gì, Lý Khác bị người ta bắt nạt, nếu hắn không ra tay giúp đỡ thì cũng không hợp tình hợp lý.

"Các ngươi đang làm gì vậy?

Coi ta không tồn tại sao?" Mấy chữ đơn giản như vậy lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Vương Tư Nguyên trông rất bối rối, có lẽ vừa rồi bị tức đến hồ đồ, quên mất sự tồn tại của hắn.

Vì vậy bây giờ hắn cần phải cố gắng hết sức để xoa dịu Trình Giảo Kim, tránh để chuyện này bị đồn ra ngoài, bởi tình huống này vô cùng nghiêm trọng.

"Thực sự xin lỗi, đại nhân không nên gặp phải chuyện này, ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng." Câu nói này có thể cho thấy rõ ràng hắn không biết thân phận của Lý Khác, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nhưng đây chính là điều Lý Khác muốn, có thể bắt hắn tại trận.

"Ta nghĩ chuyện này không cần phải xin lỗi ta, ngươi nên xin lỗi hắn mới đúng." Câu nói của Trình Giảo Kim rất rõ ràng, là đang nói giúp cho Lý Khác, khiến Vương Tư Nguyên nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Mới đầu hắn tưởng rằng chuyện này có thể cho qua như vậy.

Nhưng không ngờ, Trình Giảo Kim lại nói ra những lời như vậy, đối với hắn, điều này vô cùng nguy hiểm.

"Đại nhân đang nói đùa, có liên quan gì đến hắn chứ, chuyện này là do hắn gây ra." Mặc dù trong lòng vô cùng không muốn nói như vậy, nhưng để bảo toàn tính mạng, hắn chỉ có thể làm thế.

Chỉ đáng tiếc Trình Giảo Kim căn bản không nể mặt, khiến hắn cho rằng làm như vậy là quá dễ dãi.

Nếu Trình Giảo Kim không đồng ý, Lý Khác tuyệt đối sẽ không gật đầu đồng ý, hắn cảm thấy người này phải bị trừng phạt.

"Những lời ngươi nói khiến ta không biết phải trả lời thế nào.

Ta chỉ chúc ngươi một câu, nghe lời ta là đúng rồi." Thật sự, hắn căn bản không muốn dính líu đến chuyện này, nhưng lại bị lôi vào, không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận số phận.

Trình Giảo Kim khổ tâm khuyên giải, nhưng đối phương dường như không hề nể mặt, căn bản không để chuyện này vào lòng, còn cho rằng Trình Giảo Kim đang làm to chuyện.

"Đại nhân đừng để ý đến thân phận của hắn, chẳng qua chỉ là một công tử nhà giàu, có chút tiền thôi, ở chỗ ta chẳng là gì cả." Khi nói câu này, mặt hắn đầy vẻ nghiêm túc.

Lý Khác đứng bên cạnh nghe mà khóe miệng giật giật mấy cái, thật không biết người trước mặt lấy đâu ra mặt mũi mà nói ra những lời như vậy.

Đối với điều này, Trình Giảo Kim cảm thấy mặt mũi của mình sắp không giữ được nữa.

Nếu Lý Khác thực sự tức giận, e rằng hắn cũng sẽ bị liên lụy.

"Đại huynh đệ à, ta biết hai chúng ta đều làm quan trong cùng một triều đình, nhưng ta phải dặn dò mấy câu, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa." Trình Giảo Kim cho rằng làm như vậy đã rất nể mặt hắn rồi, nhưng hắn lại không hiểu.

"Lời của đại nhân nghe rất hay, nhưng ta hà tất phải sợ một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy." Trình Giảo Kim hít một hơi thật sâu, liếc nhìn Lý Khác một cái để xem tâm trạng của Lý Khác lúc này thế nào.

Nếu hắn thực sự nổi giận, hôm nay e rằng phải cởi bỏ lớp áo này rồi.

Hắn hận không thể xông lên bịt miệng Vương Tư Nguyên lại.

"Câm miệng cho ta." Lý Khác đứng bên cạnh nhìn hai người tương tác, không hiểu vì sao, cảm giác như biết Trình Giảo Kim đang nói gì.

Nhưng hắn cũng không phải là người nhỏ nhen, sẽ không vì chuyện này mà làm gì đối phương, và cũng rất hiểu rõ nguyên do của chuyện này.

"Hai người đang làm gì vậy?

Có xong chưa?" "Liên quan quái gì đến ngươi, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi phải chết ở đây, ai cũng vô dụng." Giọng điệu của Vương Tư Nguyên vô cùng cứng rắn, dường như không có chỗ cho thương lượng.

Nếu là người khác, e rằng đã sợ chết khiếp rồi, chỉ là Lý Khác có chút đặc biệt.

Đối với những lời vừa nói, Lý Khác không hề sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Nghe những lời Lý Khác vừa nói, Trình Giảo Kim không khỏi thở dài một hơi.

Bây giờ hắn đã cảm nhận được rồi, nói gì cũng vô ích, không bằng im lặng, đừng gây thêm phiền phức cho hắn nữa.

Thế là hắn không nhịn được, lùi lại mấy bước, chỉ mong chuyện này không gây tai họa cho mình.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn mà cằm sắp rớt xuống đất, không thể che giấu được.

Hắn không ngờ Lý Khác sẽ làm bước tiếp theo, thật quá đặc sắc.

Bây giờ có một vấn đề, nếu gặp phải chuyện này, hắn sẽ làm gì?

Có thể sẽ giống như Lý Khác, đứng ra bảo vệ, cũng có thể sẽ không nói một lời nào vì sợ hãi.

So sánh lại, khả năng này thực sự quá nhiều, hắn không dám nghĩ tiếp mình sẽ làm gì.

Thấy Trình Giảo Kim lùi lại mấy bước, mắt hắn sáng lên, dường như đã hiểu ra.

Bây giờ hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng Trình Giảo Kim vô cùng sợ Lý Khác, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Điều này khiến Lý Nguyên Phương có chút hiểu ra, nhưng hắn nhớ Trình Giảo Kim là một người rất có dũng khí.

Chương 560

Vậy mà lại bị Lý Khác dọa sợ, một người như Lý Khác mà gió cũng có thể thổi ngã, thật không thể lý giải được.

Nhưng chuyện đã thành hiện thực rồi, cũng chỉ có thể chấp nhận.

"Thúc thúc, thúc làm gì vậy?" Đột nhiên nghe Lý Nguyên Phương gọi, Trình Giảo Kim suýt nữa sợ vỡ mật, tưởng Lý Khác lại nói gì đó, thế là không nhịn được vỗ vỗ vào ngực mình.

"Làm gì?

Huynh có biết nói như vậy rất đáng sợ không?" "Không biết." Hành động vừa rồi của Trình Giảo Kim khiến Lý Nguyên Phương suýt nữa cười chết.

Sống bao nhiêu năm, lần đầu tiên gặp phải tình huống này, thật không thể nhịn được.

"Sao thúc lại sợ hắn như vậy?" "Huynh không hiểu đâu, hắn trông thì văn văn nhược nhược không có sức sát thương, nhưng lúc nổi giận thì đáng sợ chết đi được." Trình Giảo Kim nói với vẻ mặt nghiêm túc, không hề giống đang nói đùa.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương cũng dập tắt ý nghĩ đó trong lòng, có lẽ từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

"Ai, chuyện đã như vậy rồi, ta cũng không còn gì để nói, huynh tự lo liệu đi!" Nếu câu này là người khác nói, Trình Giảo Kim cũng sẽ không để ý, có thể sẽ tiếp thu bài học.

Nhưng người trước mặt khiến hắn thật sự không thể chịu đựng được.

Sống gần hết cuộc đời, lần đầu tiên bị một đứa trẻ dạy dỗ, mà

quan trọng nhất là không thể phản bác lại được, khiến hắn càng ngày càng cảm thấy sống lâu như vậy thật uổng phí.

"Tốt nhất huynh nên chú ý lời nói của mình, nếu không ta sẽ mách phụ thân huynh, bắt huynh về…" Nghe đến đây, Lý Nguyên Phương đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi về những lời mình vừa nói.

Nhưng vốn dĩ hắn chỉ định trêu chọc hỏi han thôi, không ngờ Trình Giảo Kim lại nói ra những lời như vậy.

Nói thật, hắn rất lo lắng.

Nếu phụ thân hắn quyết tâm muốn đưa hắn trở về, hắn không có cách nào cả.

"Ta sai rồi." Đến tình huống này, cũng chỉ có thể nói ra câu đó, những lời khác một câu cũng không nói ra được, không còn cách nào khác.

Nhưng mấy câu nói ngắn gọn này lại rất quan trọng.

Trình Giảo Kim rất hài lòng, hắn biết để Lý Nguyên Phương nói ra những lời này là rất khó rồi.

"Nếu đã như vậy, ta miễn cưỡng tha thứ cho huynh." Nghe vậy, Lý Nguyên Phương thật sự không biết nên nói gì, chỉ cười cười để che giấu sự lúng túng này.

"Chỉ mong sau này huynh còn cười được." "Điểm này thúc có thể yên tâm." Cảnh hai người đấu khẩu thật quá buồn cười, chỉ đáng tiếc bây giờ không có ai để ý đến điểm này, chỉ chăm chăm xem Lý Khác và Vương Tư Nguyên sẽ giải quyết thế nào.

Lý Khác từ đầu đến cuối vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, mà quan trọng nhất là sắc mặt của hắn vô cùng kỳ lạ.

Nếu là người khác, bây giờ có thể đã sợ chết khiếp rồi.

Chỉ đáng tiếc Lý Khác không có bất kỳ phản ứng nào, như thể chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, chuyện này và hắn có mối quan hệ không thể tách rời.

"Sợ ư?

Ta nghĩ ngươi nên làm rõ tình hình thì hơn." "Ta rất rõ ràng, không cần ngươi nhắc nhở.

Nhưng ta lại có một câu muốn hỏi ngươi." Lý Khác biết lúc này có thể tiết lộ thân phận rồi, nếu muộn hơn nữa sẽ không kịp.

"Cứ coi như ta sắp chết đi." "Xem ra ngươi căn bản không để ý đến thân phận của ta.

Cũng được, bất kể ta là ai, hôm nay ngươi nhất định sẽ giết ta, đúng không?" Đối với điều này, Vương Tư Nguyên không hề suy nghĩ, trực tiếp nói ra, tuyệt đối sẽ không hối hận.

"Điểm này ngươi có thể yên tâm, ta không cần biết ngươi là ai, hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi chết không nhắm mắt." Nghe vậy, Lý Khác dường như đã yên tâm, không hề có vẻ khó xử.

Bởi vì trong mắt Vương Tư Nguyên, hắn cho rằng Lý Khác sắp tiết lộ thân phận, nhưng hắn căn bản không sợ.

"Tốt, tốt, tốt, đây là câu trả lời ta muốn.

Nhưng có một số chuyện vả mặt rất nhanh, cũng sắp đến lúc rồi." Câu nói của Lý Khác ẩn chứa rất nhiều thông tin, chỉ đáng tiếc bây giờ Vương Tư Nguyên căn bản không hiểu được.

"Ta nói cho ngươi biết, ta biết rõ thân phận của từng người ở đây." Khi Vương Tư Nguyên nói câu này, mặt hắn đầy vẻ kiên định, hắn hiểu rất rõ, trong những người đến lần này, chỉ có Trình Giảo

Kim là không thể đắc tội, còn những người khác, căn bản không đáng nhắc đến.

Nghe vậy, Lý Khác cũng hiểu ra tại sao người trước mặt lại có sự tự tin lớn như vậy.

Thì ra hắn đã quyết định rằng mình không phải là đối thủ của hắn.

"Thì ra là vì nguyên nhân này à, ta thật sự rất tiếc, sẽ khiến ngươi hối hận." "Không thể nào." Đối mặt với thái độ kiên quyết này, Lý Khác chỉ cười cười, cho rằng có những lúc nói thêm nữa cũng không có giá trị gì.

Điều hắn cần không phải là hiện thực, hắn nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, không bằng đừng nói nữa.

Trình Giảo Kim vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát sắc mặt của hắn, vô cùng khó coi.

Sớm biết vậy nên sớm báo cáo chuyện này lên, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ đáng tiếc bây giờ nói gì cũng là lãng phí thời gian, không ai sẽ để ý đến những lời hắn nói, dù có tác dụng.

Lúc này Trình Giảo Kim cũng biết bây giờ không nên nói thêm bất cứ lời nào nữa, nên im lặng chờ đợi tin tức của Lý Khác.

"Tốt, tốt, tốt, ta thích ngươi như vậy." "Bây giờ nịnh hót cũng vô ích, ngươi phải chết." Xem ra Vương Tư Nguyên lần này đã quyết tâm, muốn để Lý Khác chết không minh bạch.

Chỉ đáng tiếc mọi chuyện luôn có những bất ngờ.

"Ra là vậy, chỉ đáng tiếc suy nghĩ của ngươi sẽ tan vỡ.

Cũng không biết tố chất tâm lý của ngươi thế nào, lát nữa đừng bị dọa chết." Nghe hắn nói, Vương Tư Nguyên không nghĩ gì khác, cho

rằng Lý Khác đang kéo dài thời gian, thế là càng thêm tức giận.

“Bớt nói nhảm đi, đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi, bây giờ nói gì cũng vô dụng, ngươi phải chết.” “Ta sở dĩ còn ở đây nói chuyện với ngươi, là vì cho ngươi thêm chút cơ hội để nói chuyện.

Nếu không lát nữa sẽ không chịu nổi đâu.” Lý Khác thật sự không hiểu, rốt cuộc ai đã cho hắn dũng khí lớn như vậy mà dám nói ra những lời này.

Mặc dù trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng miệng lại không nói ra, nhưng biểu cảm đã bán đứng hắn.

“Thật khiến ta phải nhìn ngươi bằng con mắt khác, nhưng ta có thể sẽ sống lâu hơn ngươi.” “Bớt nói nhảm, bắt người.” Lúc này Vương Tư Nguyên trông có vẻ không kiên nhẫn, không muốn kéo dài thời gian nữa.

Nếu Lý Khác thấy vậy cũng cảm thấy thế giới này thật điên rồ, không cần thiết phải tiếp tục nữa.

“Bây giờ xem ra thời gian cũng gần đủ rồi.

Tướng quân.” Mới đầu Trình Giảo Kim tưởng chuyện này không liên quan đến mình, nên đứng đó làm vài việc khác.

Chương 561

Chỉ đáng tiếc bây giờ đột nhiên bị gọi tên, khiến hắn nhất thời không theo kịp, không biết nên làm gì.

Nhưng hắn hiểu ý nghĩa đó, tiếp theo sẽ phải công bố một tin tức trọng đại, phải nghiêm túc một chút.

“Ngô Vương có gì phân phó?” Mặc dù Trình Giảo Kim bình thường trông không có vẻ gì là nghiêm túc, nhưng khi làm việc chính sự lại đặc biệt nghiêm túc.

Mới đầu mọi người đều mang vẻ mặt xem kịch vui, nhưng khi nghe câu nói đó thì suýt nữa sợ chết.

Ai nấy đều mang vẻ mặt không thể tin được, đặc biệt là Vương Tư Nguyên, bây giờ hoàn toàn không biết nên làm gì.

Mặc dù mọi thứ dường như là thật, nhưng hắn căn bản không thể chấp nhận được tất cả.

“Đại nhân có nhìn nhầm không?

Sao có thể?” “Ta ở bên cạnh Ngô Vương lâu như vậy, sao có thể nhận nhầm được.

Ngươi đang chất vấn ta sao?” Một câu nói này trực tiếp đánh Vương Tư Nguyên ngã sõng soài trên bãi biển, không biết nên làm gì.

Ánh mắt hắn tràn đầy sự hoảng sợ, căn bản không biết nên làm gì.

Nhưng bây giờ chuyện đã như vậy, dường như không có cách nào để thay đổi.

Nhưng chưa đến giây cuối cùng, hắn sẽ không chờ chết, phải giãy giụa, nếu không sẽ không cam lòng.

“Ngô Vương, tiểu nhân mắt vụng, xin đừng trách tội ạ.” “Ta, Lý Khác, từ trước đến nay không phải là người như vậy.” “Vậy thì tốt quá rồi.” Trên mặt Vương Tư Nguyên tràn đầy vẻ vui mừng, nhưng lại không biết rằng những lời Lý Khác nói thực ra từ đầu đã không có ý đó.

“Chỉ đáng tiếc ngươi không những làm ta mất mặt, mà còn là một tên tham quan, điểm này ta không thể tha.” Lý Khác nói với giọng điệu vô cùng kiên quyết, không hề có ý định thay đổi.

“Không thể nào, ta không có, ngài đang công báo tư thù.” Vương Tư Nguyên cảm nhận được sự tuyệt vọng, cảm thấy lần này mình sắp toi đời rồi.

Nhưng hắn thật sự không muốn từ bỏ tất cả, cho nên mỗi câu nói ra đều không qua suy nghĩ.

Bây giờ điều duy nhất hắn muốn làm là thoát khỏi tất cả, hy vọng có thể nhanh chóng thoát thân, tuyệt đối sẽ không nhận tội, nếu không chỉ có một con đường chết.

Hắn thật sự không muốn chết sớm như vậy, điều này khiến hắn không thể chấp nhận được.

“Vậy sao?

Nếu thế thì thật sự không có cách nào giải quyết rồi.” Lý Khác nhìn hắn, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Bây giờ hắn cảm thấy không cần phải nói nhảm nữa, nếu không sẽ được chẳng bằng mất.

Lúc này Vương Tư Nguyên dường như đã hiểu ra, trong tình huống này tuyệt đối không thể cứng đối cứng với Lý Khác, nếu không chỉ có một con đường chết.

Thế là vẻ mặt vừa rồi còn đầy phẫn nộ, bây giờ đã hoàn toàn biến

mất, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Nếu không phải vì Lý Khác nhìn thấy một tia hận thù trong đáy mắt hắn, suýt chút nữa đã tin rồi.

"Ngô Vương thật biết nói đùa, ta là một tiểu quan, sao có thể làm ra chuyện như vậy được.

Giữa chúng ta nhất định có hiểu lầm." Lý Khác không trả lời, trên mặt nở một nụ cười nhạt, trông khiến người ta rất khó chịu.

"Có lẽ vậy." Lý Khác thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Loại người mặt dày mày dạn này hắn đã gặp nhiều rồi, chỉ đáng tiếc chưa từng thấy ai lợi hại đến mức này.

"Tại hạ nói chắc chắn đúng, xem Ngô Vương cũng đã gật đầu rồi." Có lẽ Vương Tư Nguyên cho rằng Lý Khác không còn tức giận nữa, cho nên bây giờ liền bắt đầu nghĩ cách để những người khác khôi phục lại cách nhìn trước đây đối với hắn.

Nghe hắn nói, khóe miệng Lý Khác lộ ra một tia châm biếm, thật sự không biết nên nói gì.

"Mặt dày vô sỉ, hôm nay cuối cùng cũng được thấy rồi." Giọng điệu của Lý Khác là đang gián tiếp mỉa mai Vương Tư Nguyên, nhưng mặc dù Vương Tư Nguyên nghe hiểu ý của câu nói đó, lại không dám nói thêm một lời nào, chỉ có thể giả ngốc.

Nhìn bộ dạng này, Lý Khác thật sự không thể chấp nhận được, nhưng lại không thể không khâm phục cái mặt dày của hắn lúc này.

"Ngô Vương thật biết nói đùa, quả nhiên hài hước như lời đồn." Nghe vậy, Lý Khác trực tiếp vỗ tay, thể hiện suy nghĩ trong lòng mình lúc này.

"Không tồi, không tồi, thật sự không tồi." Khi Lý Khác nói, mắt

hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Vương Tư Nguyên, như thể có thể nhìn xuyên thấu hắn, xem xem tiếp theo hắn có chiêu trò gì.

Chú ý đến ánh mắt của Lý Khác, Vương Tư Nguyên mặc dù trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể cười gượng gạo.

"Ngô Vương cười rồi." Lý Khác không trả lời nữa, đi về phía ghế ngồi.

Hành động vừa rồi của Vương Tư Nguyên vô cùng chói mắt, trong đó việc hắn ngồi ở ghế đó, Lý Khác càng không thể chấp nhận được.

"Ngồi ở đây xem ra cũng không tồi nhỉ." Lời chưa dứt, Lý Khác đã trực tiếp ngồi lên trên đó.

Một cái xoay người hoa lệ vừa rồi đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trên người hắn toát ra khí thế ngút trời.

Không ai có thể bỏ qua điểm này, chỉ đáng tiếc có người không thể hiểu được tất cả, nhưng Lý Khác căn bản không quan tâm.

"Ngô Vương, những chuyện này đều không cần để ý, không có gì to tát." Thực ra điều Lý Khác để ý không phải là điểm này, chỉ là hắn nói lệch đi thôi.

Lý Khác trông vô cùng nghiêm túc ngồi đó, hồi lâu không nói gì, cũng không biết là vì đang nghĩ cách hay là cố ý kéo dài thời gian, để Vương Tư Nguyên nóng vội lộ ra sơ hở.

"Ngươi không biết sao, bản vương sống lâu như vậy chưa từng gặp phải chuyện này.

Chỉ có phụ hoàng và mẫu hậu mới có thể ngồi trên ta." Thực ra Lý Khác hoàn toàn có thể tiếp tục nói, nhưng hắn không có ý định làm vậy, bởi vì Lý Khác rất rõ ràng nếu tiếp tục nói nữa, thì sự việc sẽ

không còn như vậy nữa.

Quả nhiên giống như Lý Khác nghĩ, sau khi nghe câu nói đó, sắc mặt Vương Tư Nguyên đều thay đổi, rõ ràng có thể hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói của Lý Khác.

"Ý của Ngô Vương là sao?

Tiểu nhân không hiểu lắm." "Thật sự không hiểu hay đang giả ngốc?" Lý Khác đột nhiên đứng dậy, trông vô cùng tức giận.

Đối với loại người tự cho mình là thông minh này, Lý Khác thật sự không thể chịu đựng được, quá đáng quá rồi.

Bị Lý Khác dọa suýt nữa Vương Tư Nguyên quỳ xuống đất, may mà cuối cùng vẫn đứng vững, nhưng lời trong miệng lại không hề có ý định thay đổi.

"Tiểu nhân không hiểu." "Xem ra ngươi là loại rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi." Từ đầu Lý Khác đã không có ý định tha cho hắn, những lời vừa rồi chẳng qua chỉ là cảnh cáo một lần.

Bây giờ xem ra vừa rồi chỉ là đàn gảy tai trâu, không đáng một xu.

Vương Tư Nguyên đứng đó mặc dù trong lòng có chút hoảng sợ nhưng hành động lại không có gì thay đổi, dường như cho rằng Lý Khác căn bản không dám làm gì hắn.

Dựa vào điểm này, Vương Tư Nguyên đã quyết định, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì khác.

Chương 562

Hành động nhỏ này lại khiến Lý Khác càng thêm tức giận.

Nếu là người khác làm vậy, Lý Khác có thể sẽ cân nhắc có lẽ họ thật sự có dũng khí.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu rõ con người của Vương Tư Nguyên, căn bản không thể nghĩ như vậy được.

Gã này chẳng qua chỉ là coi trời bằng vung, tuyệt đối không có suy nghĩ gì khác.

"Tiểu nhân không hiểu, xin đại nhân giải thích." Vương Tư Nguyên trông vô cùng bình tĩnh, không hề có ý sợ hãi Lý Khác, khiến Lý Khác thật sự không biết nên nói gì.

"Đừng quá đáng ghét, ta nói cho ngươi biết, hôm nay chuyện này không giải quyết xong, ai cũng đừng hòng thoát, ta cũng sẽ không tha cho ngươi." Lý Khác thật sự bị hắn làm cho tức điên lên, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Chỉ đáng tiếc Vương Tư Nguyên đối với lời của hắn một bộ dạng không thèm để ý, căn bản không quan tâm.

Hắn đã quyết tâm cho rằng Lý Khác không dám động thủ với mình.

Nhìn bộ dạng của Vương Tư Nguyên, Lý Khác cảm thấy lồng ngực vô cùng uất nghẹn, có một cục tức không thể nào nuốt trôi được, hôm nay nhất định phải xả giận.

"Trình tướng quân, chuyện vừa rồi ngài cũng đã thấy rồi chứ?" Nghe Lý Khác nói, Trình Giảo Kim nhanh chóng bước tới, hành lễ với Lý Khác rồi mới nói ra lời trong lòng.

“Chuyện vừa rồi tại hạ đã thấy rõ ràng.” Thực ra từ đầu Trình Giảo Kim đã biết Vương Tư Nguyên là một tên tham quan, chỉ là vẫn chưa rõ nên xử lý chuyện này thế nào.

Nhưng điều hắn không ngờ là Lý Khác lại nhanh hơn một bước, cũng không biết nên vui hay nên có suy nghĩ gì khác.

“Vậy, nếu Trình tướng quân đã thấy rồi, ngài nghĩ nên làm thế nào?” “Đối với tham quan, triều đình ta tuyệt đối không thể dung túng.” Trình Giảo Kim không phải vì Lý Khác mà nói ra những lời như vậy, từ đầu hắn đã có ý kiến với Vương Tư Nguyên, chỉ là chưa nói ra thôi.

“Tốt, tốt, nếu đã như vậy, vậy ta cũng nói thẳng, Vương Tư Nguyên thân là quan phụ mẫu một phương lại làm ra chuyện như vậy, hôm nay không trừng phạt hắn thì không được.” Lý Khác đã quyết định, nhất định phải để Vương Tư Nguyên trả giá cho những việc mình đã làm.

Nhưng khi nghe Lý Khác nói vậy, hắn lại một bộ dạng không lo lắng, khiến Lý Khác có chút ngạc nhiên, thật không biết người trước mặt này lấy đâu ra nhiều tự tin như vậy.

“Trừng phạt tại chỗ.” Lý Khác nói với giọng rất lớn, để tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ ràng.

Làm vậy, Lý Khác có ý đồ của mình.

Đã chuẩn bị xong, tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì khác.

“Ngươi dám?

Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám động thủ với ta, tỷ tỷ của ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Nghe vậy, Lý Khác dường như đã hiểu ra, thì ra người này dám ngang ngược như vậy là có nguyên nhân, chẳng qua là có một chỗ dựa thôi.

Chỉ đáng tiếc câu nói này không những không làm Lý Khác sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng chán ghét.

Sự ngạc nhiên trong lòng vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự chán ghét.

Loại người này hắn xem thường từ tận đáy lòng.

Nếu có thể, hắn một giây một phút cũng không muốn ở lại đây.

Chỉ đáng tiếc hắn hiểu rõ rằng mình không thể làm vậy.

"Tỷ tỷ?

Là ai vậy?

Sao ta không biết?" Lý Khác cố ý nói như vậy, căn bản không sợ bất cứ ai, chỉ là tò mò hơn một chút.

Nếu đệ đệ đã như vậy, tỷ tỷ cũng không tốt đẹp gì.

Nếu vậy, cần phải nhanh chóng bứng cả ổ đi, nếu không sau này sẽ gây họa.

Nghe Lý Khác nói, trên mặt Vương Tư Nguyên xuất hiện vẻ châm biếm, rõ ràng là đã hiểu lầm, hiểu lầm ý của Lý Khác.

"Ta nói cho ngươi biết, đừng có sợ chết khiếp đấy." Đối với điều này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì.

Có lẽ người trước mặt này căn bản không hiểu rõ thân phận của mình, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Mặc dù bây giờ Lý Khác trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng hắn không có ý định thể hiện ra ngoài.

Dù sao đi nữa cũng nên suy nghĩ kỹ càng.

"Ồ, vậy thì ta nghe xem nào, nếu không làm sao ta biết được?" "Tỷ tỷ của ta là sủng phi của hoàng thượng, Nhan quý nhân." Nghe vậy,

Lý Khác suýt nữa cười phá lên.

Vốn tưởng là một kẻ đặc biệt lợi hại, bây giờ xem ra hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

Gã này có lẽ căn bản không biết sủng phi là ai, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Mặc dù trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng trong tình huống này căn bản không thể nói ra.

Lý Khác tuy không quan tâm đến chuyện hậu cung của hoàng đế, nhưng không có nghĩa là hắn không biết gì cả.

Đối với vị Nhan quý nhân đó, hắn căn bản chưa từng nghe qua.

Khi Lý Khác chuẩn bị lên tiếng, hắn chợt nhận ra, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, có một người thân như vậy đã là không tồi rồi, cũng khó trách hắn lại kiêu ngạo như vậy.

"Thì ra là vậy à, vậy ta về phải nói chuyện kỹ với Nhan quý nhân mới được." "Thế nào, sợ rồi chứ, ta nói cho ngươi biết, mau xin lỗi ta đi, nếu không ta sẽ để tỷ tỷ của ta dạy dỗ ngươi một bài học." Đối với điều này, Lý Khác không nói thêm một lời nào nữa, đi về phía Trình Giảo Kim.

Hắn thật sự không muốn nói nhảm nữa, không hiểu vì sao lại cảm thấy người trước mặt này giống như một tên ngốc, căn bản không cần thiết phải so đo với hắn.

"Trình đại nhân có cách nhìn gì không?" Chuyện vừa rồi đến Trình Giảo Kim đứng bên cạnh cũng sắp cười chết rồi, huống chi là Lý Khác.

Chỉ là chuyện này mặc dù Trình Giảo Kim có cách nhìn của mình, nhưng dù sao cũng là chuyện của Lý Khác, nhúng tay vào không ổn.

“Chuyện nhà của Ngô Vương, tại hạ không có tư cách nhúng tay.” Nghe vậy, Lý Khác nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, không hiểu vì sao lại cảm thấy Trình Giảo Kim đang chế giễu mình.

“Trình tướng quân mấy ngày không gặp đã có tiến bộ rồi nhỉ.” Lý Khác tức đến nghiến răng, nhưng trong tình huống này lại không thể nói thẳng ra, thế là chỉ có thể nuốt cục tức này xuống trước, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải bàn bạc kỹ lưỡng.

“Là do Ngô Vương dạy dỗ tốt.” Mặc dù Trình Giảo Kim biết rất rõ, đắc tội với Lý Khác sẽ có hậu quả, nhưng chuyện này hắn cảm thấy không nói thì tốt hơn.

“Ồ, đều là ta dạy tốt, ta dạy quá tốt rồi.” Lý Khác bây giờ cũng chỉ có thể nói cho sướng miệng, đối mặt với những chuyện khác không có cách nào, chỉ có thể nhịn.

“Ngài nên cân nhắc xem nên giải quyết những vấn đề này thế nào đi, ta không gây thêm phiền phức cho ngài nữa.” Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim liền trực tiếp lùi sang một bên, không nói một lời nào, như thể chuyện này không có chút quan hệ nào với hắn.

Lý Khác bị tức đến mắt cũng không mở ra được.

Đối mặt với cảnh tượng này, Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh suýt nữa cười chết.

Chương 563

Hắn cảm thấy từ khi đi theo Lý Khác, mỗi ngày đều có thu hoạch lớn, đây là lần đầu tiên hắn thấy Trình Giảo Kim như vậy.

"Hai người thật quá buồn cười, ta sắp cười chết rồi." Nếu chỉ cười thầm thì thôi, e rằng không ai để ý, nhưng hắn lại nói ra, liền trực tiếp thu hút ánh mắt của Lý Khác.

Lý Khác biết bây giờ điều duy nhất phải làm là nắm bắt mọi cơ hội, bất kể là ai cũng không thể tha.

"Huynh." Lý Khác không trực tiếp gọi tên, nhưng câu nói này vô cùng rõ ràng.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương lập tức sững sờ, không hiểu vì sao, cảm thấy một loại dự cảm không tốt.

Để tránh dự cảm của mình biến thành hiện thực, hắn liền cố gắng hết sức hạ thấp giọng và xin lỗi Lý Khác.

"Xin lỗi nhé, ta vừa rồi không cố ý đâu, không cẩn thận nói ra thôi.

Huynh tuyệt đối đừng tức giận, ta gần đây có chút ngốc, đừng so đo với ta, ta chỉ là một đứa trẻ thôi." Những lời này nếu là lúc khác, có thể sẽ có chút tác dụng, nhưng bây giờ nói ra dường như có chút muộn rồi.

Nếu hắn không nhớ nhầm, Lý Nguyên Phương từng dùng cách của một đứa trẻ mới được ở lại đây.

"Đừng nói nhảm với ta nữa, chuyện này nên làm thế nào?" "Chuyện nhà của ngài, ta không thể nhúng tay vào." "Một lý do dùng quá nhiều lần sẽ không còn hấp dẫn nữa đâu." Sắc mặt Lý Khác vô cùng khó coi, xem ra hắn đã quyết tâm, phải để Lý Nguyên Phương

nói ra một lý do, như vậy mới có thể thuận lợi hoàn thành tất cả nhiệm vụ.

Lý Nguyên Phương dường như cũng ý thức được, dù có nói gì cũng vô ích, chỉ có thể im lặng hoàn thành những gì hắn giao phó.

"Đối với loại người này, tuyệt đối không thể tha thứ." Thực ra từ đầu Lý Nguyên Phương đã có suy nghĩ này, chỉ là vẫn chưa nói ra thôi, cho rằng trong tình huống này xen vào, e rằng không đúng.

Mặc dù bình thường trông hắn có vẻ hời hợt, nhưng không có nghĩa là hắn không biết gì, cũng không phải là một kẻ ngốc.

Tình huống này hắn có thể nhìn ra được, trong hoàn cảnh này, tuyệt đối không thể xen vào, nếu không sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Đối với câu trả lời đó, Lý Khác vô cùng hài lòng, thế là gật đầu ra hiệu cho hắn rời đi.

"Được, hoàn thành nhiệm vụ rồi, nghe lời huynh." Đối với điều này, Lý Nguyên Phương không đưa ra câu trả lời, tùy tiện tìm một chỗ đứng đó, hy vọng chuyện xảy ra tiếp theo sẽ không liên lụy đến mình.

Lúc này Lý Khác quay trở lại vị trí vừa rồi, hắn biết tình hình hiện tại, nếu đã như vậy, cần phải nhanh chóng đưa ra một quyết định.

Vương Tư Nguyên đứng đó, vẻ mặt ngơ ngác, căn bản không biết những hành động vừa rồi của Lý Khác rốt cuộc có ý gì.

Nhưng hắn chỉ biết trong tình huống này tuyệt đối không thể buông lỏng cảnh giác, nếu không cuối cùng tất cả sẽ mất hết.

"Ta nói cho ngươi biết, cẩn thận cho ta.

Có cần phải nghe lời một đứa trẻ như vậy không?

Chẳng phải là vì không dám sao, không dám động đến ta." Kết quả đến nước này, Vương Tư Nguyên nói chuyện vẫn vô cùng cứng rắn,

Lý Khác đành bất lực.

Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn nhắc nhở, chỉ đáng tiếc người trước mặt này căn bản sẽ không để ý đến những chuyện này.

“Ngươi có biết không?

Những lời này thật nực cười, còn không bằng một đứa trẻ.

Hôm nay chuyện này ta nhất định sẽ cho mọi người một kết quả công bằng.” Chiêu ném gạch dẫn ngọc vừa rồi dùng rất tốt, Lý Khác có lẽ không cần phải lo lắng.

Còn về người trước mặt này, nếu có thể, hắn thật sự không muốn tự mình ra tay.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người có mặt ở đây, e rằng cũng chỉ có hắn mới có thể làm vậy.

Bất kể thế nào, những lời vừa nói ra.

Đặt ở đâu cũng đều rất đáng sợ.

Trình Giảo Kim nghe câu nói đó, có thể sẽ có chút buông lỏng, nhưng Lý Khác căn bản sẽ không sợ hãi.

Cũng thật trùng hợp, nếu đối với người khác, thì cũng không sao, nhưng hắn lại là một người căn bản không biết sợ.

“Ngươi nói vậy là có ý gì?

Thôi, ta không quan tâm nữa, bây giờ ta chỉ biết một chuyện, ngươi căn bản không dám động đến ta.” Vương Tư Nguyên trông vô cùng tự tin, ngẩng cao đầu nhìn lên trời, trông rất đáng ghét.

Hôm nay nếu không tin lời hắn nói, thì thật có lỗi với người khác.

“Xem ra ngươi thật tự tin.” “Đó là tự nhiên, đừng quên ta là ai?

Ta là quốc cữu.” Nghe vậy, sắc mặt Lý Khác có chút kỳ quái.

Nếu hắn không nhớ nhầm, nếu muốn có được chức vị này, e rằng chỉ có người thân của hoàng hậu mới được.

Vậy mà người trước mặt này lại dám trực tiếp nói ra những lời như vậy, thật không biết ai đã cho hắn dũng khí lớn như vậy.

Có thể là vì ngốc, cũng có thể là coi trời bằng vung.

Chỉ là bây giờ Lý Khác căn bản sẽ không cân nhắc bất kỳ hậu quả nào.

Hắn chỉ biết người trước mặt này nên bị trừng phạt.

Những lời vừa nói, nếu bị người khác nghe thấy, có thể bây giờ đã nằm thành một cái xác rồi.

"Nói khoác không biết ngượng." "Ý gì?" Vương Tư Nguyên nghe hắn nói vậy thì rất không vui, Lý Khác thật sự cạn lời.

"Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Hay là thật sự ngốc?

Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ có sủng vật mới hợp, còn ngươi thì không xứng?" Có lẽ từ đầu người trước mặt này đã tự coi mình là quốc cữu, cho nên mới dám chỉ tay năm ngón với hắn.

Nếu biết được sự thật, có lẽ sẽ không như vậy.

Chỉ đáng tiếc hắn sẽ không bao giờ biết được sự thật, Lý Khác không có ý định nói cho hắn biết.

Đối với loại người này, không cần thiết phải lãng phí nước bọt của mình, thật sự không muốn so đo.

"Đó là đương nhiên, tỷ tỷ của ta đã tự mình nói với ta, sau này ta có thể đi nghênh ngang ở đây rồi." Mấy câu nói đơn giản như vậy khiến Lý Khác trong nháy mắt bắt đầu nghi ngờ.

Hắn cảm thấy khi trở về có lẽ cần phải báo cho phụ hoàng biết chuyện này, nếu không sau này chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

"Ta không có tâm trạng để tiếp tục nói nhảm với ngươi ở đây nữa, ngươi nên đi đến nơi ngươi nên đến đi." Lý Khác không có ý định giết hắn, hắn phải trả giá cho những gì mình đã làm.

Chương 564

Còn những chuyện khác, không thuộc quyền quản lý của hắn, giao cho Đại Lý Tự là được rồi.

"Đưa hắn đến Đại Lý Tự." Trình Giảo Kim nghe câu nói đó, trong nháy mắt sững sờ, hắn chưa từng nghe nói ở đây có cái gọi là Đại Lý Tự.

"Đây không phải Trường An, không có Đại Lý Tự." Nghe vậy, Lý Khác chỉ cảm thấy cả mặt mình đều đau, bị người ta trực tiếp tát vào mặt.

Sao hắn có thể quên mất một chuyện quan trọng như vậy được?

Nhưng trong tình huống này, cũng có cách giải quyết, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống.

"Nếu không có, thì giam hắn lại, sau này sẽ xử lý." "Tuân lệnh." Vương Tư Nguyên lúc này mới cảm thấy hoảng sợ, nhưng cũng không quá hoảng loạn.

Hắn dường như có một chút tự tin nào đó, căn bản không sợ, lại có thể khiến hắn dễ dàng đưa ra quyết định như vậy.

"Nhất định phải dạy dỗ hắn một bài học, đừng để những việc hắn làm như chưa từng làm, dạy dỗ hắn cho ta." Câu nói của Lý Khác rất rõ ràng, hy vọng có người có thể dạy dỗ hắn một bài học, để hắn hiểu rõ đạo lý.

"Đại nhân, dạy dỗ thế nào?" "Không chết người là được." Lý Khác thật sự không hy vọng lần này lại gây ra án mạng.

Giết người rồi, khi trở về, kẻ thù sẽ bị người khác oán trách.

Dù có miệng cũng không thể nào tranh cãi được.

Hơn nữa, hắn căn bản không muốn tranh cãi, chỉ muốn truyền đạt sự thật thôi, nhưng người ta vẫn sẽ không tin.

"Tuân lệnh, thần đi làm ngay." Lý Khác không có ý định rời đi ngay lập tức, hắn biết có một số việc chưa làm xong, phải làm xong mới có thể rời đi.

Hắn đi về phía bàn, nhìn những hộp quà lớn nhỏ trên đó, biết rằng những thứ này không rẻ.

Những người này không phải là dân nghèo, có thể lấy ra những thứ này, thực sự không dễ dàng.

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, Lý Khác lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, thật không ngờ Đại Đường lại có loại bại hoại như vậy.

Nếu bây giờ mới nhìn ra thì đã quá muộn, nhưng may mắn là đã đưa kẻ đó ra trước pháp luật.

"Ta biết những thứ này đều là do mọi người dùng những thứ khác để đổi lấy, vô cùng quý giá, mọi người hãy cầm về đi!" Thực ra những người này vừa rồi không rời đi là để xem xem đồ của mình có thể lấy lại được không.

Dù không lấy lại được, ở lại đây xem Vương Tư Nguyên bị dạy dỗ cũng không tệ, cho nên từ đầu căn bản không có ai rời đi.

"Thật sao?

Cảm ơn Ngô Vương." Chuyện vừa rồi họ đứng bên cạnh xem rất rõ ràng, căn bản không cần người khác giải thích nhiều.

Bây giờ mỗi người đối với Lý Khác đều đặc biệt kính phục.

Có lẽ lời đồn về hắn rất tệ, nhưng bây giờ cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

“Mọi người đừng khách khí, đây là việc bản vương nên làm.

Do bản vương sơ suất mới để mọi người phải chịu oan ức, sau này ta nhất định sẽ xử lý tốt.” “Cảm ơn Ngô Vương.” Có lẽ những lời vừa rồi của Lý Khác quá cảm động, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đều quỳ xuống đất.

Hành động như vậy suýt nữa làm Lý Khác sợ chết khiếp.

Hắn không ngờ lại xảy ra chuyện này, căn bản không thể chấp nhận được, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Mặc dù bình thường người khác đối với hắn cũng đặc biệt tôn kính, nhưng cảnh tượng này là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Bình thường đều là hắn nhìn người khác, bây giờ lại đến lượt mình, không thể chấp nhận được, có chút không vui.

“Mọi người đừng như vậy, mau đứng dậy, mau đứng dậy.” “Thật sự quá cảm ơn ngài, ngài đã cứu chúng tôi ra khỏi đây, người đó căn bản là một tên tham quan.” “Mỗi ngày không làm gì cả, chỉ biết bắt nạt bách tính.

Nếu không phải vì ngài, bây giờ tôi có thể đã bị hắn hành hạ rồi.” Nghe những lời của lão bách tính, Lý Khác cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, cũng cuối cùng hiểu ra một đạo lý.

Những nỗi khổ mà hắn phải chịu bây giờ căn bản không đáng kể.

Có những người còn mệt mỏi hơn hắn rất nhiều, sinh mạng của họ đều nằm trong tay người khác, căn bản không thể thay đổi được.

So với điểm này, Lý Khác xem như là người may mắn hơn.

Chỉ là có một số chuyện nên suy nghĩ kỹ càng, tránh xảy ra những chuyện không hay khác.

“Ta có thể hiểu được suy nghĩ của mọi người.

Bây giờ nơi này không thể một ngày không có người đứng đầu, ta sẽ nhanh chóng tìm cách liên hệ, sắp xếp một vị quan tốt." Mặc dù Lý Khác vô cùng đồng tình, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, trong tình huống này, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể rối loạn.

"Cảm ơn đại nhân, chỉ là chúng tôi có một ý kiến, chỉ không biết có được không?" "Cứ nói đừng ngại." Lý Khác vĩnh viễn đều thân thiện như vậy.

Nếu thật sự có ý kiến, có thể trực tiếp nói cho hắn biết, hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng.

Nghe Lý Khác nói vậy, nỗi sợ hãi trong lòng mỗi người vừa rồi đã tan biến trong nháy mắt.

Thực ra khi nói ra câu đó, họ cũng đã suy nghĩ rất nhiều, sợ làm phật lòng Lý Khác.

"Nếu đại nhân đã nói vậy, chúng tôi cũng không còn gì phải e dè nữa.

Trong lòng chúng tôi có một người rất thích hợp." Mới đầu Lý Khác tưởng là chuyện gì rất quan trọng, bây giờ nghe ra dường như hắn đã nghĩ quá phức tạp rồi.

Đây không phải là một chuyện xấu.

Nếu lão bách tính công nhận một người, có thể trực tiếp nói ra, Lý Khác cũng sẽ rất vui mừng.

"Ồ, có người như vậy sao, nói ta nghe thử." "Người này vẫn luôn đọc sách thánh hiền nhưng lại bị Vương Tư Nguyên đàn áp, cho nên vẫn chưa có bất kỳ cơ hội nào." Nghe vậy, Lý Khác dường như đã hiểu ra đại khái, xem ra người này cũng là một kẻ khổ mệnh.

"Ra là vậy à!

Vậy người đó có thành tựu gì?

Tại sao lại được mọi người ủng hộ như vậy?" Thực ra Lý Khác đang cân nhắc một vấn đề, nếu người đó thật sự không có bản lĩnh, hắn sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu thật sự có bản lĩnh, thì nhất định sẽ toàn lực ủng hộ.

"Thôi tiểu sinh bình thường cơm cũng không đủ ăn, nhưng khi Lý đại nương ở đây bị bệnh, đã lấy ra tất cả tiền tiết kiệm của mình." "Có một năm trước, nơi này của chúng tôi xảy ra nạn châu chấu, không thu hoạch được gì, Thôi tiểu sinh đã dẫn chúng tôi lên núi tìm thức ăn, mới có thể sống sót được." Nghe từng câu nói của họ, Lý Khác đều đang suy nghĩ, cảm thấy người này thật có chút không tầm thường, còn lợi hại hơn hắn.

"Vậy à, người này dường như thật sự có bản lĩnh.

Nếu đúng như vậy, ta nhất định sẽ tán thành.

Chương 565

Có thể để ta gặp mặt một lần không?" Khi nói câu này, Lý Khác đã suy nghĩ kỹ.

Hắn biết nếu người đó và Vương Tư Nguyên có mâu thuẫn, tự nhiên sẽ không xuất hiện ở đây.

"Cảm ơn đại nhân, chúng tôi đi tìm ngay." Lý Khác gật đầu tỏ ý đồng ý, rồi đi về một nơi có thể nghỉ ngơi.

Hôm nay thật sự có chút mệt mỏi.

"Đi đi, đi đi." Lý Khác ngồi đó trông đặc biệt mệt mỏi, cảm thấy vừa rồi tuy ra vẻ như vậy, nhưng thực ra, hắn vẫn còn quá yếu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một người trông giống thư sinh đứng trước mặt hắn, trông còn trẻ hơn cả hắn.

Vốn dĩ Lý Khác tưởng là một lão nhân lớn tuổi rồi, bây giờ xem ra hắn đã nghĩ quá phiến diện, có một số chuyện nên suy nghĩ kỹ càng.

"Ngươi là Thôi tiểu sinh phải không?" "Bẩm đại nhân, tại hạ là Thôi Cảnh Bân, 'Thôi tiểu sinh' là do hương thân gọi như vậy." Nghe hắn nói, Lý Khác suýt nữa cười chết.

Vốn tưởng đó là tên của hắn, bây giờ xem ra hắn đã không đủ chu toàn.

"Là bản vương sai rồi, Thôi tiên sinh đừng để ý nhé." Nghe Lý Khác nói, Thôi Cảnh Bân không đưa ra câu trả lời, vẻ mặt ngơ ngác, dường như căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi Thôi Cảnh Bân đang ở nhà trồng rau, nghĩ rằng sắp đến mùa đông, cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

“Không biết đại vương tìm ta có việc gì?” Trên đường đến đây, mặc dù hắn đã mở miệng hỏi han, nhưng đối phương chỉ nói là do dân chúng giới thiệu và hắn sẽ hiểu rõ, cho nên bây giờ hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Nghe Thôi Cảnh Bân nói, Lý Khác quay đầu lại nhìn hắn một cái, vẻ mặt ngơ ngác, dường như không ngờ tới.

Chỉ vì một chuyện nhỏ mà Lý Khác lại có hảo cảm với Thôi Cảnh Bân.

Ban đầu hắn cứ ngỡ người khác cố tình khoác lác, nhưng xem ra, có lẽ thật sự cần phải quan sát kỹ càng hơn.

“Chẳng lẽ không có ai nói cho ngươi biết sao?” Nếu là người khác, có lẽ đã sớm nổi giận rồi, chỉ tiếc là Lý Khác trước nay không bao giờ hành động theo lẽ thường.

Đối mặt với câu hỏi này, Thôi Cảnh Bân không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết hôm nay là sinh thần của Vương Tư Nguyên, nhưng vì mối quan hệ của hắn và y không tốt nên không tham dự, đương nhiên cũng chẳng thèm tham dự.

“Thật sự không biết.” Thôi Cảnh Bân không thử đoán mò mà nói thẳng những gì mình nghĩ, hắn thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Được rồi, được rồi, ngươi không biết cũng không có lỗi, có lẽ đúng là không có ai nói cho ngươi biết, ta cũng sẽ không so đo với ngươi.” Lý Khác thấy hắn không có vẻ gì là không vui, cảm xúc cũng ổn định hơn lúc nãy một chút, trong lòng có phần tán thưởng Thôi Cảnh Bân.

“Đại nhân nói đùa rồi.” Lý Khác cũng không để tâm, hắn cảm thấy chuyện này cần người khác nói ra, nếu để hắn chủ động mở lời thì

thật không ra thể thống gì.

"Nếu ngươi đã không biết, vậy thì để người khác giải thích cho ngươi đi!" Lời của Lý Khác vừa dứt, người vừa rồi đi gọi Thôi Cảnh Bân lập tức hiểu ra, vội vàng đứng dậy với vẻ mặt đầy xấu hổ.

"Đại nhân nguôi giận, vừa rồi là do ta không để ý, chưa giải thích rõ ràng với Thôi tiểu sinh." "Bây giờ cũng chưa muộn." Lý Khác không có ý định so đo, hắn biết phẩm chất của những người này, nếu thật sự tính toán thì là hắn không biết điều.

"Đa tạ đại nhân." Trong suốt quá trình, Lý Khác chỉ đứng yên một bên, không nói một lời nào.

Hắn cho rằng bây giờ không phải lúc để lên tiếng, nên đợi thêm một chút.

Trong số tất cả mọi người, chỉ có sắc mặt của Thôi Cảnh Bân là thay đổi rõ rệt nhất, dường như hắn hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Sắc mặt bình tĩnh lúc nãy giờ đã biến thành căng thẳng, hắn không nói được lời nào, trong lòng vô cùng rõ ràng, trong tình huống này nếu nói thêm một câu không hợp lẽ nào nữa, hậu quả sẽ khôn lường.

"Đại nhân nguôi giận, bọn họ đều là dân nghèo, không biết chuyện, xin đại nhân đừng trách tội." Nghe những lời này, Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tại sao ngươi lại nói vậy?" "Thảo dân biết mình sức mọn, sẽ không trơ tráo mà có những suy nghĩ xa vời.

Bọn họ cũng chỉ là nhất thời suy nghĩ sai lầm mới nói ra những lời như vậy, mong đại nhân đừng trách tội." Sắc mặt Thôi Cảnh Bân vô cùng căng thẳng, hoàn toàn không có ý giả vờ, xem ra những lời này

đều xuất phát từ tận đáy lòng.

"Trông ngươi rất căng thẳng, ta đáng sợ đến thế sao?" "Không dám." Lý Khác ban đầu không có ý gì khác, lời nói ra cũng không phải để dọa dẫm Thôi Cảnh Bân, chỉ là thuận theo sự việc mà thôi.

Nhưng nhìn bộ dạng này của hắn, Lý Khác đột nhiên cảm thấy suy nghĩ ban đầu của mình quả thực quá độc ác.

Bất quá bây giờ xem ra cũng vô dụng, Lý Khác vốn dĩ sẽ không để tâm những chuyện này, bất kể có nắm chắc hay không, bất kể xảy ra chuyện gì hắn đều có thể chống đỡ được.

Đó gọi là bản lĩnh, còn những chuyện khác e là không đáng nhắc tới, cũng sẽ không có ai đi đề cập đến những chuyện này.

Chẳng biết từ lúc nào, có một người lén lút lẻn vào, nhìn cảnh tượng này với bộ dạng như đang xem kịch vui.

Dù chỉ đứng trong một góc, nhưng đã bị Lý Khác phát hiện.

Lý Khác liền liếc mắt nhìn một cái, người nọ thấy vậy vội vàng rời đi, nhưng vẻ hả hê trên người hắn ta lại không cách nào che giấu được.

Chuyện này có thể không liên quan đến Lý Khác, nhưng nếu đã thấy rồi thì không thể làm như không thấy gì được.

Hắn rất tán thưởng con người của Thôi Cảnh Bân.

Nếu thật sự có thể, giữ hắn ta ở bên cạnh cũng không thành vấn đề.

Điều duy nhất không ổn hiện tại là hắn hoàn toàn không biết gì về đối phương.

"Không cần như vậy, bản vương sẽ không làm thế đâu, đứng lên đi." Nghe lời Lý Khác nói, Thôi Cảnh Bân lộ vẻ mặt nghiêm trọng,

dường như không có gì thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn đứng dậy.

"Đa tạ đại nhân." "Theo ta vào trong, có vài chuyện cần nói kỹ hơn." Nói xong câu đó, Lý Khác liền đi về phía sân trong.

Dù sao bây giờ Vương Tư Nguyên đã bị hắn trừng trị, nơi này bỏ trống cũng không tệ.

Nhìn bóng lưng của Lý Khác, Thôi Cảnh Bân có chút do dự, không biết nên làm thế nào cho phải.

Mặc dù không muốn vào, nhưng trong tình huống này nếu không vào, e rằng mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn.

Lỡ như vì một hành động nhỏ mà chọc giận Lý Khác, thì không chỉ là chuyện của riêng hắn, mà có thể sẽ liên lụy đến người khác.

Nghĩ đến đây, Thôi Cảnh Bân bắt đầu lo lắng.

Trước đây dù quan hệ của hắn với Vương Tư Nguyên không tốt, nhưng dù thế nào cũng không thể xảy ra nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng tình hình bây giờ có chút đặc biệt, có lẽ chỉ vì một hành động nhỏ mà chọc giận Lý Khác, hắn sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống.

Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, cuối cùng cũng không có cách nào để xử lý.

Bình thường khi giao tiếp với người khác, hắn chẳng bao giờ để ý những điều này, nhưng tình hình hiện tại lại khác.

Bất kể làm gì cũng phải cẩn thận, nếu không một bước sai lầm sẽ rơi vào tử huyệt, không thể nào thoát ra được.

Sau khi cân nhắc, Thôi Cảnh Bân quyết định đi theo.

Chương 566

Dù sao chết sớm hay chết muộn cũng như nhau, không bằng chết sớm siêu sinh sớm.

Thực ra Lý Khác đã đoán chắc rằng Thôi Cảnh Bân nhất định sẽ đi theo, nếu không lúc rời đi hắn đã không ung dung như vậy.

Vào phòng, Lý Khác ngồi thẳng xuống ghế.

Tuy không quen thuộc với hoàn cảnh nơi đây, nhưng hắn biết một điều, sẽ không có ai ngu ngốc đến mức ra tay với hắn ở nơi này.

Lúc Thôi Cảnh Bân bước vào, hắn nhìn Lý Khác với vẻ mặt đầy địch ý, khiến Lý Khác cũng không nhịn được cười.

"Ngồi đi." Nghe Lý Khác nói vậy, Thôi Cảnh Bân cũng không có ý khách sáo, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý cho mọi chuyện.

"Nói đi, có chuyện gì?

Muốn giết muốn xẻo tùy ngươi, ta Thôi Cảnh Bân sẽ không chớp mắt." Ban đầu Lý Khác chỉ muốn nói chuyện với hắn, nhưng không ngờ hắn lại nói ra một câu như vậy.

Câu nói này khiến Lý Khác nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, chỉ có khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Cho dù cố gắng hết sức để duy trì không khí không quá gượng gạo, nhưng mọi chuyện vẫn như cũ.

Trong tình huống này, căn bản không có cách nào duy trì được, chẳng qua là có vạch trần hay không mà thôi.

"Có một số chuyện không cần phải căng thẳng như vậy, chúng ta có thể từ từ nói." Bản thân Lý Khác cũng không biết tại sao mình lại

nói ra những lời như vậy.

Lý Khác hung hăng lúc trước bây giờ dường như đã thay đổi thành một người khác.

"Ngươi nói đi?

Ta đã xin lỗi rồi, ngươi còn muốn gì nữa?" Lý Khác thực sự không hiểu trong đầu người này đang nghĩ gì, từ đầu đến cuối hắn không có ý định trách tội, chỉ là không có cách nào khác.

"Thật sự không cần phải căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn tìm hiểu ngươi một vài chuyện thôi." Nghe Lý Khác nói vậy, vẻ mặt căng thẳng của Thôi Cảnh Bân mới dịu đi một chút.

"Chuyện gì?" Mỗi một câu nói của Thôi Cảnh Bân đều mang tính thăm dò.

Hắn biết Lý Khác đang nghĩ gì, nhưng có lúc cách nghĩ của đối phương có vẻ hơi kỳ lạ.

Kiểu tư duy này rõ ràng khác với người thường, Lý Khác thật sự không có cách nào.

"Hôm nay ta vốn định quay về báo cáo để triều đình phái một quan viên mới xuống, nhưng các bá tánh lại tiến cử ngươi, ngươi biết tại sao không?" Câu nói này một lần nữa khiến Thôi Cảnh Bân căng thẳng, hắn nhất thời không biết nên nói gì.

"Đại nhân đừng nghe lời dân làng nói, đó chỉ là họ nhất thời nói sai thôi, đừng để ý." Nghe những lời này, Lý Khác suýt nữa thì phì cười, thật sự không hiểu hắn đang nghĩ gì.

Theo lý mà nói, đây phải là một chuyện tốt, nhưng bây giờ lại bị nói thành ra như vậy, thật không tài nào hiểu nổi.

"Phản ứng của ngươi khiến ta không hiểu, ngươi không biết sao?

Đối với ngươi, đây là một chuyện tốt.” Lý Khác bây giờ không còn ý định tiếp tục che giấu nữa, thật sự không còn gì để nói.

“Ta không hiếm lạ.” Thôi Cảnh Bân nói với giọng điệu có phần cứng rắn, cũng không biết câu nói này là nhất thời tức giận hay là cố ý.

Bây giờ Lý Khác không thể nào đưa ra kết luận, cần phải suy nghĩ kỹ càng.

“Những lời ngươi nói thật kỳ lạ, ta không hiểu ý ngươi là gì?

Ngươi có thể nói chuyện đàng hoàng với ta được không?” Giọng điệu của Lý Khác vô cùng thành khẩn, giống như đang thỉnh giáo, khiến Thôi Cảnh Bân bất giác cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng đối phương đã nói như vậy, nếu hắn không nói ra, dường như là lỗi của hắn.

Vì vậy trong tình huống này, dù trong lòng Thôi Cảnh Bân có bao nhiêu suy nghĩ, hắn cũng cảm thấy không thể làm ra những chuyện bất hợp tình lý, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

“Ta không ham làm quan, nếu ta làm quan, lại có thể khiến một Vương Tư Nguyên khác tác oai tác quái ở đây.” “Ta biết ngươi lo lắng điều gì, nhưng tại sao?” Bây giờ Lý Khác ngày càng hứng thú với hắn, trên người gã này dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đang hấp dẫn hắn, khiến hắn không thể nào thoát ra được.

Nhưng tình hình đã như vậy, nên suy nghĩ kỹ càng, tránh để xảy ra những chuyện không hay.

“Không vì sao cả, chỉ là không ham.

Làm quan có gì tốt đâu, ta như bây giờ vẫn có thể giúp đỡ người khác.” “Ngược lại, những kẻ làm quan kia, lâu dần chỉ biết áp bức bá tánh, ta không muốn đồng lưu hợp ô với chúng.” Ban đầu Lý Khác

cũng có những suy nghĩ này, nhưng sau khi nghe câu nói đó, mọi suy nghĩ trước đó đều tan biến, có lẽ từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều.

Bây giờ tình hình thế này thật sự không biết nên nói gì.

Chỉ mong mọi chuyện đừng tồi tệ như hắn nghĩ.

"Hay, hay lắm, ta rất tán thưởng suy nghĩ này của ngươi.

Nhưng ta lại cảm thấy như vậy rất phiến diện." "Lời này của ngài là có ý gì?

Ta không cho rằng suy nghĩ của mình có gì sai." Thái độ của Thôi Cảnh Bân vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không có ý định thay đổi, nhưng Lý Khác cũng không so đo với hắn.

Mặc dù Lý Khác có ý kiến nhất định với những lời hắn nói, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng hoàn toàn vô dụng.

"Ta biết ngươi nói những lời này là vì sao, nhưng ta cảm thấy ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, đừng vì một chút chuyện mà loại bỏ tất cả." Lý Khác thấy hắn vô cùng á khẩu, cũng không biết gần đây mình bị làm sao, lại có thể nói ra những lời như vậy, nhưng bất kể có tác dụng hay không cũng phải nói.

Không biết tại sao, cảm xúc của Thôi Cảnh Bân dao động rất lớn, hắn đứng bật dậy.

"Ngươi cũng là quan to, đương nhiên có ý kiến với suy nghĩ của ta.

Ta sẽ không để ý, nhưng ta hy vọng ngươi đừng hiểu lầm ta." Nói xong câu đó, Thôi Cảnh Bân liền chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc hắn mở cửa ra thì Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Bộ dạng như không cho phép hắn rời đi.

Thấy vậy, khóe miệng Thôi Cảnh Bân hiện lên một tia chế giễu, có lẽ hắn đã xếp Lý Khác và những người khác vào cùng một loại.

"Ồ, xem ra ngươi cũng vậy cả.

Nếu đã như thế, đừng lãng phí thời gian của ta, ta không có thời gian đùa giỡn với các ngươi ở đây." Sắc mặt Thôi Cảnh Bân đặc biệt khó coi, rõ ràng hắn vô cùng bất mãn với chuyện này, nhưng dù vậy, thực tế cũng không có cách nào khác.

"Ta không có ý đó, ngươi không cần phải như vậy, hiểu không?" "Ta không hiểu, tốt nhất đừng ép ta.

Tuy ta không bằng ngươi, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể làm mọi chuyện." Nghe những lời này, khóe miệng Lý Khác lộ ra một nụ cười nhẹ.

Mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng hắn không trực tiếp nói ra.

Có lẽ trong tình huống này, không thể làm như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì cũng vậy.

Chương 567

“Để hắn đi.” Lý Khác thật sự không muốn nói thêm nữa.

Rõ ràng từ đầu hắn chỉ muốn nhắc nhở, nhưng không ngờ lại thành ra thế này.

Nghe lời của Lý Khác, sắc mặt Trình Giảo Kim có chút khó coi, nhưng dù sao đó cũng là quyết định của Lý Khác, ông không thể phản đối.

“Ngươi có thể đi rồi.” Thôi Cảnh Bân không có chút lưu luyến nào, lúc rời đi bộ dạng lảo đảo, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy khó chịu.

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Lý Khác bất lực, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện như vậy, nhưng bây giờ dù sao cũng đã muộn rồi.

Trình Giảo Kim đứng bên cạnh nhìn bộ dạng đó của hắn, thở dài một hơi.

“Ngô Vương hà tất phải làm vậy?” “Nếu đã có người tiến cử, chứng tỏ hắn có thực lực.

Vừa rồi cuộc đối thoại của hai chúng ta chắc ông cũng nghe thấy rồi.” Bình thường Lý Khác không muốn thể hiện, nhưng những gì ông ta làm Lý Khác đều biết rõ, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

“Thuộc hạ không cố ý, xin Ngô Vương thứ tội.” “Ta hiểu suy nghĩ của ông, ta cũng sẽ không trách, nhưng có một số chuyện ta cần phải suy nghĩ kỹ.” Lý Khác chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng dù sao đi nữa, bây giờ xem ra cũng đã quá muộn.

“Thuộc hạ hiểu.” Lý Khác đã nói vậy, cho dù trong lòng có suy nghĩ khác cũng không thể nói ra, trong tình hình hiện tại, căn bản không có cách nào khác.

“Được rồi, nếu đã vậy ta ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì.” Lý Khác không hiểu tại sao một người kiêu ngạo như vậy lại được mọi người tán thưởng.

Lý Khác có một dự cảm, có lẽ không bao lâu nữa Thôi Cảnh Bân sẽ gặp chuyện.

Chỉ tiếc là từ đầu đến cuối mọi chuyện chỉ là suy nghĩ của hắn, không liên quan nhiều đến người khác.

“Ngài đừng ra ngoài, bây giờ bên ngoài rất loạn.” “Tại sao lại như vậy?” Lý Khác cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, rõ ràng mình đã giúp họ giải quyết vấn đề, nếu bây giờ còn gây rối thì có chút không hợp lý.

“Thực ra cũng không có chuyện gì, bọn họ muốn cảm tạ đại nhân, cho nên vẫn ở bên ngoài chưa rời đi.” Nghe đến đây, Lý Khác thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng có chuyện lớn, xem ra là mình đã nghĩ quá nhiều.

“Ra là chuyện này, không sao, để họ vào đi.” Câu nói của Lý Khác khiến Trình Giảo Kim vô cùng kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

Nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện cũng không có gì to tát.

“Đại nhân chắc chứ?

Người thực sự rất đông, lại vô cùng nhiệt tình, hay là thôi đi.” “Không sao.” Câu nói này của Lý Khác đã được suy nghĩ kỹ càng, nếu không hắn cũng sẽ không trực tiếp nói ra.

Bây giờ xem ra không ai có thể thay đổi được suy nghĩ này của hắn.

Cũng vì lý do này mà Trình Giảo Kim nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

"Nếu đại nhân đã nói vậy, ta cũng không còn cách nào khác, ta ra ngoài sắp xếp." Trình Giảo Kim trông đặc biệt bất lực, rõ ràng cảm thấy bất mãn với cách làm của Lý Khác nhưng lại không thể nói ra.

Dù miệng nói vậy nhưng sắc mặt của ông đã nói lên tất cả.

Chuyện vừa rồi không phải Lý Khác ép buộc, bản thân Trình Giảo Kim cũng không hề tình nguyện.

Nếu không phải vì người trước mặt này, ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Vậy ta ra ngoài đây, nhớ phải giữ nụ cười trên môi, không được tỏ ra khó chịu với bá tánh, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của họ." Nghe đến đây, Trình Giảo Kim chỉ cảm thấy tai mình như có vấn đề, nếu không sao lại nói ra những lời như vậy, nhưng bây giờ dù sao cũng đã muộn rồi.

"Vâng, thuộc hạ hiểu rồi." Trên mặt Trình Giảo Kim viết rõ bốn chữ "mày chau mặt ủ", nếu có thể, bây giờ ông chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, chưa bao giờ phải chịu nhiều tủi thân như vậy.

"Ngươi có thể hiểu là tốt nhất rồi, nếu không có chuyện gì khác, chúng ta ra ngoài thôi, không thể chậm trễ thời gian được." Nói xong câu đó, Lý Khác liền trực tiếp đi ra ngoài, đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ nhận được những nụ cười và sự ủng hộ của bá tánh.

Nhưng hắn không bao giờ ngờ tới, vừa bước ra khỏi cửa đã bị người ta hắt cả một thứ gì đó vào mặt.

Lý Khác trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trình Giảo Kim đứng bên cạnh bất lực lắc đầu, ông đã dặn dò rồi, chỉ tiếc là Lý Khác không tin, bây giờ tình hình thế này cũng không còn cách nào khác.

Nếu có thể, có lẽ ông sẽ đứng bên cạnh hả hê, nhưng bây giờ ông rất rõ ràng, nếu thật sự cười ra tiếng, chỉ có con đường chết.

Lý Khác hồi lâu không có phản ứng, đưa tay sờ lên vết bẩn trên mặt, nhất thời không biết nên nói gì.

"Làm gì vậy?" Lý Khác cảm thấy tâm trạng mình lúc này sắp sụp đổ, nếu có thể, hắn đã sớm xông lên rồi, nhưng hắn không làm vậy.

Quan trọng nhất là sợ những người này lại làm ra những chuyện trái với lẽ thường.

Đã lâu lắm rồi mới có người dám đối xử với hắn như vậy, vừa rồi hắn còn giúp đỡ họ, bây giờ xem ra những người này thật sự hết thuốc chữa rồi.

Không những không cảm ơn mà còn làm ra chuyện như vậy, căn bản không thể nào chịu đựng được.

Nhưng bây giờ hắn rất rõ ràng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng cần phải cố gắng nhẫn nhịn, nếu không một khi bùng nổ, mọi chuyện sẽ không thể kiểm soát được.

"Ta vốn tưởng ngài là người tốt, bây giờ xem ra cũng chỉ là kẻ cậy thế hiếp người.

Thôi Cảnh Bân là một người tốt như vậy lại bị ngài bắt nạt, lương tâm của ngài có còn không?" Nghe những lời này, Lý Khác cúi đầu xuống nhìn, rõ ràng đang đứng ở vị thế cao hơn nhưng không biết tại sao toàn bộ khí thế đều bị cướp mất.

"Lời này là có ý gì?

Ta bắt nạt Thôi Cảnh Bân lúc nào?" Lý Khác chỉ cảm thấy đầu mình bây giờ cũng to ra, bất kể nói gì cũng không thể thay đổi được.

Lần đầu tiên bị người khác vu oan thực sự không có cách nào thay đổi, quan trọng nhất là căn bản không thể giải thích được.

Từ đầu đến cuối hắn chỉ giúp đỡ, nhưng không ngờ cuối cùng lại trở thành kẻ xấu, sự thay đổi này khiến Lý Khác nhất thời không thể chấp nhận được.

"Làm rồi mà bây giờ còn chối cãi, ta đã tận mắt thấy Thôi Cảnh Bân tức giận đùng đùng chạy ra ngoài." "Tức giận nhất định là do ta bắt nạt sao?

Không có nguyên nhân nào khác sao?

Các người đã suy nghĩ kỹ chưa?" Lý Khác chỉ cảm thấy lửa giận trong bụng ngày càng rõ rệt, lúc này cũng không biết nên nói gì.

Nhưng trong tình huống hiện tại, giải thích quá nhiều cũng vô dụng.

Những người này không giống loại người có thể nghe lọt tai lời giải thích.

Vì vậy cuối cùng Lý Khác dậm chân một cái rồi quay người chuẩn bị rời đi.

"Trình tướng quân, xử lý đi." Lý Khác thật sự không muốn so đo với những người này nữa.

Ban đầu hắn còn có chút đồng tình, nhưng bây giờ xem ra không nên đồng tình chút nào.

Chương 568

Nghe lời của Lý Khác, nụ cười trên mặt Trình Giảo Kim lập tức biến mất, trông đặc biệt nghiêm túc.

"Tuân lệnh, Ngô Vương yên tâm, mạt tướng nhất định sẽ xử lý tốt." Nghe vậy, Lý Khác chỉ đơn giản gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi quay người đi thẳng vào trong.

Thật sự, hắn không muốn ở lại đây nữa, thực sự không có cách nào chịu đựng được, tâm trạng lúc này đang sụp đổ.

Nhưng dù vậy, Lý Khác cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Ban đầu cứ ngỡ Thôi Cảnh Bân chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần phải so đo, bây giờ xem ra mọi chuyện có chút không ổn, cứ tiếp tục thế này e rằng sẽ xảy ra đại loạn.

Sau khi Lý Khác rời đi, Trình Giảo Kim nhìn những tên dân đen không có chút tố chất nào này, cả khuôn mặt viết đầy vẻ bất lực.

"Đúng là không tầm thường, ta thật sự bội phục, dũng khí của các ngươi thật tốt, chỉ tiếc là phải trả giá cho những gì mình đã làm." Trình Giảo Kim biết bây giờ Lý Khác đang nổi giận, cho nên có một số chuyện cần phải giúp giải quyết, nếu không đợi hắn nguôi giận thì mọi chuyện đã muộn rồi.

"Chúng ta không quan tâm, chỉ cần trút giận cho Thôi tiểu sinh là được." Trình Giảo Kim nghe những lời này cũng không biết nên nói là hắn trượng nghĩa hay là ngu ngốc.

Bây giờ chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

“Thật trượng nghĩa, vậy thì đừng trách ta.” Thực ra từ đầu Trình Giảo Kim không có ý định làm thật, chỉ là nói bừa thôi, nhưng bây giờ xem ra nếu không làm gì đó, e rằng không giữ được thân phận hiện tại.

“Tùy ngươi, ta không sợ.” “Bắt cái tên vừa ném đồ vào cho ta, tống giam vào đại lao chờ xử lý, những người còn lại đuổi ra ngoài cho ta, ai còn dám gây sự, giết không tha.” Trình Giảo Kim vốn đã có bộ dạng hung thần ác sát, huống hồ lần này thật sự nổi giận, cho nên lúc nói chuyện giọng điệu vô cùng tệ.

Các bá tánh nghe vậy đều không nhịn được lùi lại mấy bước, người vừa ném đồ đột nhiên hoảng sợ, không ngờ lại có kết quả này.

“Đừng tưởng ta không biết các ngươi đang cáo mượn oai hùm.” Hiển nhiên người nọ có vẻ không phục, chỉ tiếc là Trình Giảo Kim sẽ không để tâm những điều này.

Bởi vì trong mắt Trình Giảo Kim, những người này căn bản không đáng nhắc tới, câu nói vừa rồi đã là nể mặt lắm rồi.

Cứ tiếp tục thế này, ông ta không dám chắc mình sẽ có tâm trạng tốt để nói những chuyện khác với hắn ở đây.

“Thế à?

Nếu ngươi thật sự nghĩ vậy thì có thể thử, ta có thể chơi cùng ngươi.” Trên mặt Trình Giảo Kim tràn đầy nụ cười, trông như bất kể xảy ra chuyện gì cũng không sợ hãi.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, tình hình hiện tại căn bản không thể chấp nhận được.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng cần phải làm từng bước một, nếu không xảy ra vấn đề khác thì căn bản không thể gánh vác nổi.

“Ta thấy rất rõ bộ dạng của ngươi, trong tình huống này những kẻ

làm quan các ngươi tuyệt đối không thể làm ra những chuyện gây hại cho bá tánh." Không biết tại sao Trình Giảo Kim cảm thấy người đứng trước mặt mình tuyệt đối không phải là một lão bá tánh bình thường, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng Trình Giảo Kim chỉ có một suy nghĩ, có lẽ cần phải giao thiệp với hắn một chút, mới có thể có được thứ mình muốn.

Không biết qua bao lâu, Trình Giảo Kim vẫn không có phản ứng, không phải là không muốn nói, mà là không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Ngươi nói đúng là không có vấn đề gì, nhưng như vậy có chút không khoa học.

Mặc dù ta có những quy định đó, nhưng đối với những kẻ không tuân thủ quy tắc, ta căn bản không cần phải làm như vậy." Lúc Trình Giảo Kim nói chuyện, trên mặt tràn đầy nụ cười, nếu có thể, ông không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng tình hình hiện tại căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

"Ngươi đang ngụy biện, ta nói cho ngươi biết, mỗi một câu nói của ta đều là thật, không cần phải làm bộ dạng đó." "Thế à?

Nhưng tiếc là những người như chúng ta và ngươi có chút không giống nhau." Lúc nói ra những lời vừa rồi, ông ta không còn là người bình thường nữa, nếu thật sự muốn như vậy, những người này căn bản không xứng đứng trước mặt ông ta ba hoa bốn chuyện.

"Có gì không giống, không phải đều có hai mắt một mũi sao?

Đừng tỏ ra mình lợi hại như vậy." Trình Giảo Kim không lập tức trả lời, mà quay đầu lại nhìn Lý Nguyên Phương ở bên cạnh.

Vừa rồi thấy tình huống này, Lý Nguyên Phương ở bên cạnh suýt nữa thì cười chết, dường như đối với cảnh tượng này vô cùng hứng

thú, cho nên vẫn không tiến lên.

Thực ra đến cuối cùng không còn là xem kịch vui nữa, đối mặt với tình huống này nếu có thể thì một câu cũng không nói, nhưng tình hình bây giờ, căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Vừa rồi cứ tưởng mình đang ở trong trạng thái tàng hình, căn bản sẽ không có ai để ý.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại bị người quen phát hiện.

Điều này khiến Lý Nguyên Phương cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng đến cuối cùng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

"Nguyên Phương." Sắc mặt Lý Nguyên Phương vô cùng khó coi, rõ ràng đối với quyết định này của Trình Giảo Kim, hắn cảm thấy đặc biệt bất mãn.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy lại không thể nào biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng.

Chỉ mong mọi chuyện đừng ngày càng tồi tệ hơn, nếu không tiếp theo sẽ càng không có cách nào khác.

"Trình tướng quân gọi ta có chuyện gì không?" Bình thường Lý Nguyên Phương không để ý đến ngoại hình, chỉ là tình huống hôm nay có chút đặc biệt, nếu đã đại diện cho Lý Khác, tuyệt đối không thể gây thêm phiền phức cho Lý Khác.

Đó là điều cơ bản nhất, còn những chuyện khác nên bàn bạc kỹ hơn, không thể vội vàng, nên từ từ.

"Đương nhiên là chuyện này rồi, ta nên làm gì đây?" Trong lòng Trình Giảo Kim đã sớm có suy nghĩ của mình, chỉ là nhất thời không biết nên nói gì mà thôi.

Bây giờ tình hình này cố gắng kéo dài một chút cũng không tệ, tránh để xảy ra chuyện lớn khác.

Nghe câu hỏi này của Trình Giảo Kim, Lý Nguyên Phương suýt nữa thì nôn ra một ngụm máu.

Chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này, nhưng bây giờ dù sao đi nữa, xem ra cũng đã quá muộn.

Nếu bây giờ lại nói những chuyện khác e rằng sẽ bị người khác cho là không biết điều, cho dù dường như đó là sự thật.

Chỉ là Lý Nguyên Phương sẽ không chấp nhận sự thật này, bất kể xảy ra chuyện gì cũng là ý này.

"Chuyện này cần Trình tướng quân quyết định, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu ta nói ra e rằng có chút không thỏa đáng." "Không sao, ngươi cứ nói đi, hôm nay ta cho ngươi tư cách này." Đối với điều này, Lý Nguyên Phương thật sự không biết nên nói gì, liếc nhìn hắn một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn không được tốt lắm, trông có vẻ không vui.

"Vậy nếu đã như vậy, ta xin nói vài câu, tất cả đều nghe theo Trình tướng quân." "Những người này lại dám công khai làm Ngô Vương mất mặt, còn có Thôi Cảnh Bân, rõ ràng Ngô Vương không làm gì cả, lại tỏ ra bộ dạng như vậy, thật khiến người khác không thể nào hiểu được." Thôi Cảnh Bân ở cách đó cả trăm dặm nghe câu nói này chỉ hắt hơi mấy cái, vẻ mặt bối rối.

"Thời tiết có chút lạnh rồi, ta nên về sớm chuẩn bị thêm quần áo." Nghe những lời của Lý Nguyên Phương, những người khác nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Cho dù bây giờ xem ra mọi chuyện đã trở thành hiện thực, nhưng có người không muốn chấp nhận tất cả.

“Các ngươi đừng nghe hắn nói bậy, hôm nay ta nhất định phải đòi lại công đạo cho Thôi Cảnh Bân.” “Đúng, chúng ta nên làm như vậy.” Vì vài câu nói mà những người khác cũng bắt đầu náo loạn theo, khiến Trình Giảo Kim cảm thấy cả người đầu óc quay cuồng, nhưng bây giờ dù vậy, cũng không còn gì để nói, chỉ hy vọng mọi chuyện có thể nhanh chóng được giải quyết.

“Bắt người lại.” Lúc này Trình Giảo Kim đã hiểu ra, những người này căn bản không cần nói lý lẽ, dù sao cũng là bộ dạng này.

Câu nói vừa dứt, đã có rất nhiều quan binh xông lên, vẻ mặt như chuẩn bị bắt tất cả mọi người lại.

“Sao vậy?

Chuẩn bị giết người cướp của à.” Trong một khoảnh khắc, Trình Giảo Kim có một suy nghĩ đáng sợ, chỉ là nhất thời không nói ra được, bây giờ tình hình thế này ngay cả ông ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Chương 569

“Bất kể ta muốn làm gì, những điều này căn bản không nằm trong phạm vi quản lý của ngươi.” “Hừ, một con chó săn thì có gì ghê gớm, rời khỏi người trong nhà kia thì chẳng là gì cả.” Giọng điệu của người nọ vô cùng cứng rắn, dường như từ đầu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, bất kể xảy ra chuyện gì cũng là bộ dạng này.

“Ghê gớm đấy, có bản lĩnh thì ngươi cũng tìm một người đi.” Câu nói vừa rồi khiến Trình Giảo Kim cảm thấy đặc biệt khó chịu, bao nhiêu năm nay mệt mỏi sống chết, mỗi ngày xông pha trận mạc cuối cùng lại mang tiếng như vậy.

Thực ra Trình Giảo Kim không lo lắng chút nào, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu mà thôi.

Đối với những thứ lợi ích này, ông ta sẽ không so đo, nhưng tình hình bây giờ thật sự không có cách nào khác.

“Đừng tưởng như vậy là có thể làm càn, sớm muộn gì ngươi cũng không có kết cục tốt đẹp.” “Mong là những gì ngươi nói là thật, chuyện sau này ta bây giờ không rõ, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi làm mỗi một chuyện, nói mỗi một câu đều có người ghi nhớ, mong là lát nữa ngươi không có hành động gì khác.” Câu nói của Trình Giảo Kim bao hàm rất nhiều nội dung, bây giờ xem ra có một số chuyện cần phải suy nghĩ kỹ, nếu không sau này cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Ta không sợ.” Lúc nói câu đó, thái độ của người nọ rất rõ ràng, nhưng Trình Giảo Kim cảm thấy trong đó dường như có chuyện gì khác.

Chỉ là vì tạm thời chưa hiểu ra, còn những chuyện khác chỉ có thể

chờ đợi.

“Tốt, không sợ thật sự quá tốt, ta vốn lo lắng ngươi sẽ khóc, bây giờ xem ra ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi.” Lúc nói câu đó, trên mặt Trình Giảo Kim luôn treo một nụ cười, bất kể trong tình huống nào cũng là bộ dạng này, đương nhiên cũng có thể đã xảy ra một số chuyện, cho nên có lúc thật sự cần phải suy nghĩ kỹ.

“Lời nói này thật quá đáng, ta nói cho ngươi biết, không bao lâu nữa, ngươi sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm.” “Mong là lúc đó ngươi vẫn còn thật, ta rất mong chờ ngày đó.” “Dẫn đi.” Vừa rồi lúc đùa giỡn với hắn, quỷ mới biết trong lòng Trình Giảo Kim đang nghĩ gì, nếu có thể, ông thật sự không muốn làm vậy, nhưng tình hình bây giờ, cũng không có cách nào khác.

“Vâng, đại nhân.” Nhìn người nọ bị dẫn đi, rõ ràng là một chuyện đáng mừng, nhưng Trình Giảo Kim lại không vui nổi, còn vì sao thì không ai biết.

Thấy có người bị bắt, những người khác dường như cũng hiểu ra, lần lượt tản ra.

Trình Giảo Kim đối với điều này cũng không còn cách nào khác, những người này e rằng từ đầu chỉ đến xem náo nhiệt.

Lý Nguyên Phương ở bên cạnh thấy tình huống này, dù trong lòng không hiểu tại sao cuối cùng lại thành ra thế này.

Nhưng bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, xem ra cũng không có giá trị gì, nếu có thể, thật sự không muốn nói thêm một câu nào.

“Trình tướng quân cũng đừng quá tức giận, không có gì to tát cả, cứ như vậy đi.” Lý Nguyên Phương cũng không hiểu tình hình lúc đó, nhưng hắn biết trong tình huống này, người có tâm trạng tồi tệ nhất chính là Trình Giảo Kim.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng nên giải thích rõ ràng với Trình Giảo Kim, nếu không mọi chuyện chỉ càng thêm phiền phức.

Nghe những lời của Lý Nguyên Phương, ông ta ngẩng đầu lên nhìn một cái, không biết tại sao cảm thấy hành động vừa rồi thật khiến người khác không thể hiểu nổi, nhưng tình hình bây giờ, bản thân ông ta cũng không còn cách nào khác.

"Những người này thật sự vô lý, ta đã nói chuyện đàng hoàng mà họ lại có thái độ như vậy, sớm biết thế ta đã không can thiệp vào." Lúc Trình Giảo Kim nói câu đó, trông ông ta đặc biệt tức giận, nhất thời cơn tức này căn bản không thể nào tan biến được.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương cũng không có cách nào khác, tình hình bây giờ, nên im lặng quan sát tình hình.

Tuyệt đối không thể làm ra những chuyện kỳ lạ, nếu không chỉ có con đường chết, vì lý do này, hắn vẫn luôn tự an ủi trong lòng.

"Đúng, ngài nói đúng." Bây giờ Lý Nguyên Phương thật sự không còn gì để nói, điều duy nhất có thể làm là nói theo lời của Trình Giảo Kim, tránh để xảy ra những chuyện không hay.

"Bây giờ nên làm gì đây?

Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, thật mất mặt." Trên mặt Trình Giảo Kim tràn đầy lo lắng, không biết chuyện này có thể kết thúc viên mãn hay không, vốn tưởng rằng làm những chuyện này ở đây.

Có thể để lại một ấn tượng tốt, nhưng bây giờ xem ra, những người này căn bản không biết điều, dù có làm gì họ cũng sẽ không cảm kích.

Nếu đã như vậy, không bằng rời đi, ở lại đây chỉ lãng phí thời gian.

Đối mặt với câu hỏi này của Trình Giảo Kim, Lý Nguyên Phương không biết nên nói gì, bình thường dù hắn có nhiều mưu mẹo, nhưng trước mặt chuyện này, hắn biết mình căn bản không đủ tư cách.

"Ta không biết." Nếu trong lòng thật sự không có chủ ý, tốt nhất là nói thẳng ra, nếu không cuối cùng không biết sẽ ra sao.

Nghe những lời của Lý Nguyên Phương, Trình Giảo Kim bất lực thở dài một hơi, có lẽ từ đầu không nên hỏi, câu nói vừa rồi, thật sự quá hối hận.

"Theo ta cũng vô dụng, chú ý một chút, đừng để bị thương." Trình Giảo Kim thật sự sợ những người đó không có chút tài năng nào chỉ biết làm những chuyện vô dụng, nếu thật sự đánh người, thì không hay chút nào.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Người bị bắt kia xử lý thế nào?" "Bây giờ phiền phức nhất chính là chuyện này, ta vừa không thể giết hắn, cũng không thể thả hắn." Đối với loại người đáng ghét như vậy, nếu có thể, Trình Giảo Kim hận không thể giết chết ngay lập tức, nhưng ông ta biết nếu làm vậy, sẽ gặp phải phiền phức lớn, cho nên chỉ có thể cố gắng hết sức kiềm chế cơn tức của mình.

"Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách." Điều này là điều mà mỗi người đều lo lắng, kinh nghiệm quan trọng khiến người ta cảm thấy vô cùng đau đầu, không biết nên làm gì.

Đúng lúc hai người đang vô cùng phiền não, Lý Khác đột nhiên bước ra.

Vừa rồi ở trong phòng, hắn có thể nghe rõ ràng cuộc đối thoại của hai người, cho dù bây giờ, cũng không có cách nào tốt hơn, nhưng không thể nào giao toàn bộ chuyện này cho hai người họ được.

“Tạm giam lại, đừng đối xử hà khắc, đợi ta rời đi rồi thả ra.” So với tình hình hiện tại, cách này là tốt nhất rồi, không có cách nào khác.

“Được, ta đi làm ngay.” Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim liền biến mất trong nháy mắt, trông vô cùng vội vã, nếu những người đó lỡ tay giết chết gã kia, e rằng sẽ là một phiền phức lớn.

Tình hình vừa rồi thật sự quá tồi tệ, Lý Khác cảm thấy những vật thể không rõ tên trên người mình vẫn chưa biến mất.

Lý Nguyên Phương đứng tại chỗ, miệng há ra nhưng không nói được lời nào.

“Còn đứng đó làm gì?

Mau giúp ta dọn dẹp đi.” Tâm trạng của Lý Khác sắp sụp đổ, chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, quan trọng nhất là bây giờ căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Lý Nguyên Phương đang ngơ ngác, nghe câu nói đó, dường như hiểu ra, trên mặt xuất hiện nụ cười gượng gạo.

“Thật xin lỗi, vừa rồi ta thất thần, ta đi tìm người ngay.” Lý Khác cũng không có ý định so đo, liền gật đầu, để hắn đi, rồi quay về phòng thở dài một hơi.

“Đúng là người tính không bằng trời tính.” Tình hình bây giờ, hắn cũng bất lực, chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp phải chuyện như vậy, nhưng bây giờ nếu đã xảy ra, không có cách nào thay đổi.

Chỉ có thể tìm cách giải quyết, cố gắng hết sức không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Nguyên bản Lý Khác tưởng rằng chuyện này sẽ vì thế mà lắng xuống, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy Lý Nguyên Phương đâu.

Cho dù bây giờ không có bất kỳ tin tức gì, nhưng hắn mơ hồ cảm

thấy có chuyện không ổn, e rằng sẽ xảy ra một số chuyện không hay.

Nghe thấy tiếng động, Lý Khác cảm thấy không ổn, liền đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Vừa mở cửa ra, hắn đã có thể nghe rõ ràng mọi động tĩnh, có thể lập tức phân biệt được.

Lý Nguyên Phương bưng một chậu nước, đứng ở đó, sắc mặt rất không tốt, xem ra tâm trạng rất tệ.

"Buông ra." "Không buông, ngươi không nói cho ta biết, của ta, tại sao ngươi lại lấy?" Người đối diện có bộ dạng hung ác, hận không thể nuốt chửng Lý Nguyên Phương.

Nhưng dù vậy, Lý Nguyên Phương không có ý định lùi bước, trong tay vẫn nắm chặt chậu nước.

"Đừng quá đáng, đại nhân nhà ta chỉ muốn dọn dẹp, tại sao ngươi không đồng ý?" Đối mặt với kẻ vô lý này, Lý Nguyên Phương cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi, nếu không phải vì Lý Khác, hắn sẽ không ở lại đây, nhưng bây giờ tuyệt đối không có lựa chọn nào khác.

"Đại nhân nhà ngươi muốn dọn dẹp thì liên quan gì đến ta, có bản lĩnh thì tự đi mà lấy." Mấy câu nói đơn giản như vậy, khiến Lý Nguyên Phương nhất thời không biết nên nói gì.

Chương 570

Rõ ràng chuyện này là lỗi của đối phương, nhưng cuối cùng lại đổ hết lên người hắn, như vậy căn bản không thể nào nguôi giận được.

“Ngươi có thể vô lý như vậy sao?

Ta mới đến đây, tại sao lại làm khó ta như vậy?” “Ối dào, lời này của ngươi, thật khiến ta không thể nào hiểu được.

Ta làm khó ngươi à?

Ta chỉ không cho thôi, có bản lĩnh thì tự đi mà lấy.” Nghe câu nói đó, Lý Nguyên Phương hận không thể xông lên xé nát miệng hắn, nhưng lý trí mách bảo hắn không thể làm vậy.

Lý Khác đứng bên cạnh quan sát, dường như đã hiểu ra rằng chuyện này căn bản chưa được giải quyết, nên suy nghĩ kỹ càng, nếu không những ngày ở đây sẽ không dễ chịu chút nào.

“Đang làm gì vậy?” Nghe thấy giọng của Lý Khác, Lý Nguyên Phương vội vàng chạy tới, những tủi thân vừa phải chịu, thật sự không thể chấp nhận được.

“Đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho ta.” Lý Khác cúi đầu nhìn, Lý Nguyên Phương bây giờ đang khóc.

Dù biết trong tình huống này, tuyệt đối không được rơi lệ, nhưng có lúc thật sự không nhịn được.

Bình thường dù làm việc có chút bốc đồng, nhưng chưa bao giờ phải chịu tủi thân như vậy, căn bản không thể chấp nhận được, nhưng bây giờ không thể làm gì được, người duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có Lý Khác, hy vọng Lý Khác có thể giúp đỡ.

“Yên tâm đi!” Thực ra chuyện vừa xảy ra, Lý Khác đều biết rõ, chỉ

là muốn xem những người này sẽ nói gì, nên mới hỏi.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Đúng lúc Lý Nguyên Phương chuẩn bị nói, thì bị Lý Khác kéo lại.

"Bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của người khác, để họ nói trước." Sắc mặt Lý Khác bây giờ lạnh lùng khó coi, hắn ra hiệu cho Lý Nguyên Phương đừng nói gì, nếu không phải vậy, Lý Nguyên Phương đã có thể nói thẳng ra rồi.

Nếu như vậy, tất cả những gì hắn làm đều sẽ đổ sông đổ bể.

"Được thôi!" "Xảy ra chuyện gì?" Lý Khác có một trực giác, cho rằng những người này nhất định sẽ nói dối.

"Đại nhân, ngài phải làm chủ cho ta, hắn ta vô duyên vô cớ cướp đồ của ta, thật quá đáng." "Nói bậy, ta chỉ mượn, trực tiếp dùng có được không, sao lại là cướp." Nghe những lời của hắn, Lý Nguyên Phương trực tiếp vỗ vỗ ngực, chỉ cảm thấy cả người đặc biệt sụp đổ, không ngờ lại bị người ta vu oan.

Lúc này Lý Khác dường như cũng đã hiểu ra, vừa rồi hắn đứng bên cạnh nhìn rõ mồn một, bây giờ lại dám nói dối.

"Câm miệng." Cũng không biết câu nói đó là dành cho ai, tóm lại cả hai bên đều im bặt, không dám nói một lời nào.

"Vừa rồi ta đứng bên cạnh xem toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, ai nói dối tự mình biết?" Lý Khác không trực tiếp vạch trần, mà chỉ nói một câu, hy vọng hắn có thể nhanh chóng nhận lỗi, nếu không sẽ thật sự ra tay.

"Đúng, là ta sai, nhưng thì sao chứ?

Bọn họ là cường đạo, ta làm vậy có sai không?" Dù bây giờ bị Lý Khác vạch trần, hắn vẫn tỏ ra bộ dạng lý lẽ hùng hồn, thật không hiểu ai cho hắn dũng khí lớn như vậy.

“Ngươi có biết làm vậy sẽ có hậu quả gì không?” “Các ngươi bắt nạt Thôi tiểu sinh, ta muốn trút giận cho hắn.” Nghe đến đây, Lý Khác cảm thấy cả người vô cùng khó chịu, thì ra từ đầu đến cuối những lo lắng của hắn đều là vì.

“Ngươi không cảm thấy làm vậy rất vô vị sao, có bản lĩnh thì trực tiếp đối mặt, cần gì phải làm những trò lén lút sau lưng?” “Ta biết ngài là đại nhân của Trường An, ta tự nhiên không dám nói nhiều, nhưng ta không phục.” Nghe những lời của hắn, Lý Khác chỉ cảm thấy buồn cười, thật không hiểu tại sao những người này lại nói ra những lời như vậy.

“Vậy ra là ta làm sai chuyện rồi!” Lý Khác thật sự muốn nghe xem những người này rốt cuộc là vì sao lại làm ra những chuyện như vậy, có lẽ thật sự không sợ chết, cũng có thể căn bản không biết đắc tội với hắn sẽ có kết cục gì.

“Ngươi đã làm gì, trong lòng tự biết, ta không nói nhiều, muốn giết muốn xẻo tùy ngươi.” Lý Khác không vì câu nói đó mà cảm thấy tức giận, cũng không kinh ngạc, chỉ cảm thấy bình thường mình quá nhân từ rồi.

Nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, xem ra thật sự cần phải làm gì đó.

“Vô cùng xin lỗi, lần này ngươi sai rồi, người đâu, lôi hắn ra ngoài đánh 50 đại bản.” 50 đại bản tuy không lấy mạng người, nhưng nếu thật sự đánh xuống, e rằng phải mất một năm rưỡi mới hồi phục được.

Quả nhiên như Lý Khác nghĩ, hắn không thể nào đi xa được, lập tức hoảng sợ, có lẽ từ đầu hắn cứ tưởng chỉ bị làm một vài chuyện không đáng kể.

Chỉ là lần này hắn đã sai, lần thứ nhất Lý Khác có thể chấp nhận,

lần thứ hai thì không thể.

“Ngươi... ngươi không thể làm vậy, dựa vào đâu?Dựa vào đâu mà dùng hình với ta.” “Không vì sao cả, lôi xuống.” Lần này Lý Khác thật sự nổi giận, hắn cảm thấy nếu không cho những người này một bài học, họ sẽ có chút coi trời bằng vung.

Đối mặt với những kẻ không hiểu pháp luật này, cảm giác đó vô cùng tức giận, cũng không biết làm vậy có triệt để không, những người này không biết điều.

“Những kẻ này thật được voi đòi tiên, nếu đã vậy đừng trách ta, nếu có ai làm càn, đánh xong ném ra ngoài.” Nói xong câu đó, Lý Khác quay đầu lại nhìn Lý Nguyên Phương một cái, không biết tại sao vẻ mặt của hắn có chút kỳ lạ.

Nhất thời khiến người khác không thể nào hiểu được, Lý Nguyên Phương hồi lâu mới phản ứng lại.

Dù đối với biểu hiện vừa rồi của Lý Khác vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn rất rõ ràng Lý Khác thật sự đang bảo vệ hắn, dù sao cũng cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Đi thôi!” Thấy Lý Nguyên Phương đứng tại chỗ, không nhúc nhích, Lý Khác có chút không vui, hành động vừa rồi của hắn vô cùng bất ngờ.

Nếu bây giờ Lý Nguyên Phương không nể mặt hắn, hắn sẽ cảm thấy vô cùng khó xử.

“Vâng, ta quên đi mất.” Nói xong câu đó, Lý Nguyên Phương liền trực tiếp bưng chậu nước, bộ dạng lý lẽ hùng hồn.

Để xem lần này, còn ai dám ở trước mặt hắn vênh váo.

Những người vừa rồi đứng bên cạnh quan sát, sợ hãi trực tiếp tìm chỗ trốn đi, sợ vì chuyện này mà bị liên lụy.

Đối với điều này, Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt tràn đầy lo lắng, không biết làm vậy đúng hay sai, nhưng không có cách nào thay đổi.

"Mau đi đi." "Được rồi, được rồi, ta đi đây." Lý Khác thật sự không biết nên làm gì, hắn trực tiếp quay về phòng, xem ra chuyện này phải tự mình xử lý, nếu không giao cho người khác cũng là một phiền phức.

Sau khi vào phòng, Lý Khác ngồi thẳng xuống đó, nhìn vết bẩn trên người, bất lực thở dài một hơi.

"Đại nhân, để ta lau cho ngài." Đối với câu nói của hắn, Lý Khác không đưa ra bất kỳ hồi đáp nào, cúi đầu nhìn quần áo, trong lòng có một nỗi tủi thân không nói nên lời.

"Ngươi có cảm thấy ta làm sai không?" Đột nhiên bị Lý Khác hỏi câu này, Lý Nguyên Phương trông có vẻ căng thẳng, không biết nên nói gì.

Hắn không hiểu Lý Khác đang nói đến chuyện gì, vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, hắn cũng không phân biệt được.

"Đại nhân đang chỉ chuyện nào?" "Tất cả mọi chuyện không phải đều bị ảnh hưởng bởi chuyện đó sao?" Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, chỉ mong chuyện này có thể kết thúc viên mãn.

"Đại nhân làm không sai, những người đó thật sự quá không biết điều." Lý Nguyên Phương bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, là một bụng lửa giận.

Nghe những lời của hắn, trên mặt Lý Khác xuất hiện một nụ cười áy náy, không biết nên nói gì, đi theo hắn phải chịu đủ tủi thân.

"Bây giờ ngươi có hối hận không?

Nếu cảm thấy không được, có thể rời đi, ta sẽ không trách." Thực

ra từ đầu Lý Khác không có ý định giữ hắn lại, để hắn cùng chịu khổ, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nếu bây giờ hắn từ bỏ, muốn về nhà, hắn có thể chấp nhận, và sẽ phái người đưa hắn về.

Nhưng biểu hiện của Lý Nguyên Phương khiến hắn có chút kinh ngạc, hắn không vì câu nói đó mà cảm thấy vui mừng, ngược lại có chút không vui.

Chương 571

“Không hối hận, từ khoảnh khắc ta lựa chọn, đã không có hai chữ hối hận, yên tâm đi, bất kể xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ theo ngài.” Lúc Lý Nguyên Phương nói chuyện, giọng điệu vô cùng cứng rắn, cũng không có chút giả tạo nào, sẽ không thay đổi nữa.

Đối với điều này, Lý Khác căn bản không biết nên nói gì, chỉ bất lực lắc đầu, bảo hắn đừng nói nữa, có lẽ thật sự đã nghĩ quá nhiều.

“Nếu hôm nay ngươi đã nói vậy, ta cũng đã hiểu, sau này muốn đi cũng không đi được nữa đâu.” Lý Khác lần này đã cho hắn cơ hội cuối cùng, nếu đã từ chối, sẽ không cho thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Chỉ là cơ hội mất đi có thể không có gì, nhưng tiếc là vĩnh viễn sẽ không quay lại được nữa.

“Đại nhân không cần phải nói nhiều, ta đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi nữa, điểm này ngài có thể yên tâm.” Trong lòng Lý Nguyên Phương, cảm thấy Lý Khác có thể có ý kiến với hắn, đối với thực lực và lòng trung thành của hắn đã có sự nghi ngờ, chỉ tiếc là căn bản không có chuyện đó.

Đối với điều này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, chỉ bất lực cười cười, mong rằng tất cả đều là thật.

“Để ta thay quần áo cho ngài.” Bình thường Lý Nguyên Phương không thay quần áo cho hắn, hôm nay cũng không biết làm sao, lại có suy nghĩ như vậy.

Nếu Lý Khác không biết thân phận của hắn, cũng thôi, nhưng Lý Khác đối với mọi chuyện của hắn đều biết rõ, cho nên đối với đề nghị này của hắn vô cùng kinh ngạc.

“Không cần, bộ quần áo này không cần nữa.” Cúi đầu nhìn vết bẩn trên đó, đối với hắn, không chỉ đơn giản là vết bẩn, mà là sự sỉ nhục của hắn.

Đối mặt với suy nghĩ này của Lý Khác, Lý Nguyên Phương cũng không có cách nào khác, chỉ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Vậy ngài cởi ra đi.” Lý Khác trực tiếp ném bộ quần áo sang một bên, đối với nó vô cùng chán ghét, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, làm sao có thể bình tĩnh được.

“Chuyện hôm nay cứ coi như chưa từng xảy ra, sau này không được nhắc đến với bất kỳ ai.” Lại có ai muốn đem chuyện mất mặt như vậy đi nói cho người khác, cho nên trong tình huống này, hắn lựa chọn làm như vậy.

Đối mặt với lời của Lý Khác, Lý Nguyên Phương vô cùng hiểu, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Đại nhân yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài.” Dáng vẻ của Lý Nguyên Phương vô cùng ngốc nghếch, lúc nói câu đó lại còn che miệng lại.

Thấy tình huống này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, bây giờ hắn cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Ta không có ý đó, chỉ là nói cho ngươi biết thôi.” “Đại nhân yên tâm, ta hiểu ý của ngài.” Nói xong câu đó, vẻ mặt Lý Nguyên Phương có chút kỳ lạ, ánh mắt của hắn tràn đầy lo lắng.

Dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng đã bị Lý Khác bắt được, cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Sao vậy?” “Ta phát hiện có một chuyện khiến ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng thật sự không chắc chắn lắm.” Thực ra vừa rồi Lý Nguyên Phương vẫn luôn phân vân không biết có nên nói ra chuyện

này không, chỉ là bây giờ hắn không có cách nào khác.

Nếu tiếp theo chuyện này, đối với Lý Khác không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, thì thật quá mất mặt.

"Không sao, cứ nói ra nghe xem." Bất quá Lý Khác bây giờ cảm thấy mọi chuyện đều rất tùy ý, dù sao bây giờ đối với hắn không có chuyện gì tồi tệ hơn chuyện này.

Bây giờ căn bản không có chuyện gì, nghe một chút cũng không có gì to tát, dù sao cũng không lãng phí thời gian.

"Nếu đại nhân đã nói vậy, ta liền nói ra." "Cứ nói đi không sao, bình thường ngươi cũng không có bộ dạng này, xem ra là một chuyện quan trọng." Lý Khác nhìn bộ dạng này của hắn, càng ngày càng cảm thấy hứng thú, có thể khiến Lý Nguyên Phương hoảng sợ như vậy, tất nhiên không phải là chuyện nhỏ.

"Chuyện này quả thực rất phiền phức." "Ồ, ta lại muốn nghe xem là chuyện gì khiến ngươi hoảng hốt như vậy." Trên mặt Lý Khác luôn treo một nụ cười, trông đặc biệt vui vẻ, nếu có thể, hắn cũng không hy vọng mọi chuyện phát triển đến mức này.

Nhưng bây giờ tuyệt đối không có cách nào khác, chỉ hy vọng mọi chuyện có thể kết thúc viên mãn.

"Nếu đã như vậy, ta liền nói ra.

Vừa rồi ta ở bên ngoài nghe thấy." "Này!

Ngươi có biết không, Thôi tiểu sinh lại chọc phải đại nhân vật rồi?" "Thật hay giả vậy?

Không thể nào, nếu cứ như vậy, thì chỉ có con đường chết thôi.

Bình thường đã ra vẻ không màng thế sự, bây giờ thì hay rồi, chết rồi cũng không có ai nhặt xác." Cuộc đối thoại của hai người vừa hay

bị Lý Nguyên Phương đi ngang qua nghe thấy rõ ràng.

Ban đầu Lý Nguyên Phương không để ý nhiều, chỉ nghĩ rằng những người này đang nói bậy.

Nhưng quay đầu lại, mọi chuyện dường như có chút không ổn, bất kể thế nào, tình hình hiện tại bất kể xảy ra chuyện gì cũng đều kỳ lạ.

Hắn trực tiếp kể lại chi tiết sự việc cho Lý Khác.

Mặc dù trong lòng không chắc chắn lắm, nhưng tình hình bây giờ căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Lý Khác nghe những lời của hắn, mày nhíu lại, trông có vẻ đau đầu.

Ban đầu Lý Khác chỉ nghĩ rằng Lý Nguyên Phương sẽ nói những chuyện tương đối quen thuộc, bây giờ xem ra hắn đã nghĩ quá nhiều, có lẽ mọi chuyện và suy nghĩ của hắn căn bản không giống nhau.

"Ngươi chắc chắn không?" "Đương nhiên, ta đã tận tai nghe thấy, tuyệt đối không có vấn đề gì." Lúc Lý Nguyên Phương nói chuyện, khí thế rất đủ, không có vẻ gì là nói bậy.

Lý Khác lúc này cảm thấy sự việc càng lúc càng kỳ quái, có lẽ không giống như những gì hắn nghĩ.

Chỉ là nhất thời không thể hiểu rõ ngọn ngành, đành phải để sau này tính tiếp.

"Ngô Vương không nói gì sao?

Không cảm thấy chuyện này vô cùng nực cười à?

Bên trong chắc chắn có bí mật không thể cho người khác biết." Dù trong lòng Lý Khác lúc này cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không

ổn, nhưng trong tình huống này, hắn cũng không còn lời nào để nói.

Hắn không thể bộc lộ suy nghĩ trong lòng, hắn sẽ không đưa ra quyết định cho một việc không có bằng chứng.

"Có lẽ chỉ nhìn bề ngoài, có một số chuyện không thể hiểu rõ, đừng nên vội vàng định nghĩa." Giọng điệu của Lý Khác khi nói vô cùng bình tĩnh, như thể chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với hắn, chỉ tiếc là chuyện này hắn không thể thoát khỏi liên quan.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, nhưng dù khó chịu cũng không nói ra được, có những nỗi khổ chỉ có thể nén chịu.

"Đã bao lâu rồi, bây giờ lại thành ra thế này, thật không biết đang nghĩ gì nữa." Dù miệng lẩm bẩm mấy câu để trút bỏ sự bất mãn trong lòng, nhưng nói thật, y thực sự không dám có hành động gì khác.

Lý Nguyên Phương cũng không phải kẻ ngốc, y hiểu rất rõ, nếu vì chuyện này mà gây gổ với Lý Khác thì thực sự là không biết điều.

"Được rồi, được rồi, ngươi lui xuống trước đi, gọi Trình tướng quân đến đây." Người trước mắt không còn là một đứa trẻ nữa, Lý Khác rất rõ ràng không thể so đo với y.

Đối mặt với chuyện này, hắn cần phải bàn bạc với Trình Giảo Kim, nếu không sẽ không có cách nào thực hiện được.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương gật đầu, liền chuẩn bị rời đi, y có thể hiểu rõ tại sao Lý Khác lại làm như vậy.

Dù trong lòng có chút khó xử, nhưng chuyện này đối với mỗi người thực sự quá quan trọng, tuyệt đối không thể vì một chút tham lam nhất thời mà làm ra chuyện như vậy.

"Vâng, đại nhân, thần đi ngay đây." Khi Nguyên Phương mở cửa ra, Trình Giảo Kim vừa hay chuẩn bị bước vào.

Hai người nhìn nhau, có chút ngượng ngùng, không ai biết nên nói gì.

"Vào đi." Dù tình hình của hai người lúc này có chút không ổn, nhưng Lý Khác sẽ không vì điều đó mà ảnh hưởng đến công việc.

Chương 572

Nghe lời Lý Khác, Trình Giảo Kim trực tiếp bước vào, tâm trạng hôm nay của ông tệ đến cực điểm, từ khi theo Lý Khác đến nay, chưa bao giờ tức giận như vậy.

Nhưng dù tức giận, có một điều vẫn luôn ở đó, hôm nay không phải vì Lý Khác mà tức giận, điều này khiến ông trăm mối không thể lý giải.

Ban đầu ông còn suy nghĩ nguyên nhân, nhưng sau đó có quá nhiều khả năng, liền trực tiếp từ bỏ suy nghĩ đó.

Đối mặt với tình huống này, Lý Nguyên Phương rất biết điều, lập tức bước ra ngoài.

Lý Nguyên Phương đóng cửa lại, y biết hai người có chuyện quan trọng cần bàn, nếu y ở lại bên trong sẽ mang đến gánh nặng.

Nếu ra ngoài, y vừa hay có thể đứng canh cửa, phòng ngừa bị người khác nghe lén, dù sao bất kể xuất phát từ suy nghĩ nào, làm như vậy đều đúng.

Lý Khác ngồi đó, nhìn nhất cử nhất động của y, bất đắc dĩ lắc đầu.

Có đôi khi, người bên cạnh thực sự quá hiểu ý, thậm chí không cần nói thêm một lời, họ liền hiểu được suy nghĩ của mình.

"Ngồi đi!" "Không cần đâu." Trình Giảo Kim lần này có một việc vô cùng quan trọng cần bẩm báo với Lý Khác.

Bất kể lúc nào, cũng cần phải giữ quy củ nhất định.

Có thể Lý Khác rất tán thành ông, hoặc xuất phát từ suy nghĩ khác mà rất công nhận ông, nhưng ông tuyệt đối sẽ không vì thế mà đắc ý

quên mình, quên đi quy củ.

“Nói đi, có chuyện gì?” Thấy Trình Giảo Kim đã nói vậy, Lý Khác biết nếu cứ ép buộc nữa cũng không ổn.

Vì vậy cuối cùng Lý Khác chọn thỏa hiệp, bất kể tình huống nào, hắn đều nên tin tưởng ông ấy.

Nghe Lý Khác nói vậy, Trình Giảo Kim há miệng, nhưng nhất thời lại không nói ra được.

Nếu có thể, ông cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng tình hình hiện tại không ai có thể giải quyết được.

“Chuyện là thế này, đại nhân nghe xong phải có chuẩn bị.” “Rốt cuộc là sao?

Vì sao lại ấp a ấp úng?” Dù Lý Khác hỏi ra, nhưng trong lòng dường như đã hiểu rằng chuyện này không hề bình thường.

Nếu không cũng sẽ không khiến Trình Giảo Kim có phản ứng như vậy, trong mắt Lý Khác, Trình Giảo Kim là một người trời không sợ đất không sợ, có thể làm khó ông ấy chắc chắn là chuyện lớn.

“Chuyện này... thần không biết nên nói thế nào?” Sắc mặt Trình Giảo Kim đặc biệt khó coi, ông thực sự không biết nên nói gì, chỉ hy vọng chuyện này có thể kết thúc thuận lợi.

“Có gì thì nói.” Đối mặt với tình huống này, sắc mặt Lý Khác càng khó coi hơn, hắn vốn không thích kiểu người lề mề.

Nhưng Trình Giảo Kim hôm nay lại hội tụ đủ mọi yếu tố đó, gần đây hắn thực sự không biết phải làm sao.

“Thần biết ngài đang nghĩ gì, nhưng ngài nhất định phải chuẩn bị tâm lý.” Ban đầu Lý Khác có chút mất kiên nhẫn, rất bất mãn với những gì ông nói, đang chuẩn bị quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt

nghiêm túc của ông, những lời vừa rồi trong lòng đều nuốt trở lại, có lẽ hắn đã nghĩ nhiều rồi.

"Nói đi, ta không yếu đuối đến thế đâu." "Thần vừa mới dò hỏi rõ ràng, người đó là do người khác sai khiến." Trình Giảo Kim không nói ra tên người đó, cũng không nói rõ sự tình.

Ông chỉ nói vài câu đơn giản, nhưng lại khiến Lý Khác trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện.

Lý Khác lúc này cũng hiểu ra, những lời Lý Nguyên Phương nói ban nãy, hóa ra từ đầu những chuyện đó đều là thật, chỉ là hắn không để ý mà thôi.

"Lời này là thật sao?" "Thần có thể đảm bảo tuyệt đối không có bất kỳ sai sót nào." Nghe đến đây, Lý Khác cũng hiểu ra, hóa ra từ đầu hắn đã suy nghĩ sai hướng.

Ngay lúc này, trong đầu Lý Khác hiện lên một hình ảnh, nếu hắn không nhớ lầm, trước đó hắn đã thấy một người lén lén lút lút.

Lại nhìn bộ dạng hả hê của Thôi Cảnh Bân, hắn dám chắc bên trong nhất định có chuyện, không thể thoát khỏi liên quan đến người đó.

"Nếu vậy thì sự việc có chút tồi tệ rồi." Lúc này trong lòng Lý Khác có hai suy nghĩ, một là đối phó với những kẻ đó, hai là mượn cơ hội này trừ khử Thôi Cảnh Bân.

Đương nhiên, bất kể là suy nghĩ nào, cũng đủ khiến Lý Khác tức giận rồi, không ngờ có một ngày mình lại bị người ta lợi dụng.

Suốt thời gian qua hoàn toàn không hay biết, nếu không phải hôm nay hai người nhắc nhở, bây giờ hắn vẫn còn mơ hồ, thật tức chết mà.

"Thật quá đáng ghét, suýt chút nữa đã rơi vào cạm bẫy của

chúng.” Những chuyện xảy ra hôm nay, đủ để sau này hắn phải suy nghĩ thật kỹ, tránh để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Đương nhiên điều đó là cần thiết, nhưng bây giờ có một việc phải xử lý, những kẻ đó đã bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Đối phó với Thôi Cảnh Bân bên kia cho thấy Thôi Cảnh Bân có giá trị nhất định, nếu vậy thì đối với hắn, có lẽ cũng có chỗ tốt.

Hơn nữa bây giờ hắn cũng không có việc gì để làm, nếu có thể giúp Thôi Cảnh Bân thoát một kiếp nạn, cũng coi như làm được một việc tốt.

“Đại nhân, đừng tức giận, thuộc hạ sẽ giải quyết ổn thỏa.” Sắc mặt Trình Giảo Kim có chút khó coi, nhưng ông rất sợ Lý Khác vì chuyện này mà tức giận.

Nếu vậy, chẳng thà ông âm thầm xử lý chuyện này.

“Xem ra ta nên đi gặp hắn một phen.” “Ý của đại nhân là?” “Không sai, chính là như ngươi nghĩ.” Hai người vừa nói chuyện, nếu người ngoài nghe được, có lẽ sẽ không hiểu gì, nhưng cả hai lại tỏ ra rất hiểu ý nhau.

Hai người đều biết đối phương đang nói gì, dù không nói rõ sự tình, nhưng cũng đã rõ mồn một.

“Nếu như vậy, có thể sẽ có nguy hiểm, hay là để thần đi giúp ngài làm, ngài cứ bảo trọng.” “Không cần, ta tự đi.” Lý Khác lần này đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, rốt cuộc phải đi gặp Thôi Cảnh Bân một phen, xem hắn là người như thế nào.

Ban đầu Trình Giảo Kim còn muốn tranh thủ thêm, nhưng khi chuẩn bị nói, nhìn thấy biểu cảm của Lý Khác, ông liền nuốt những lời vừa rồi trở lại, có lẽ bây giờ không thể nói thêm bất cứ lời nào.

Làm vậy chỉ khiến Lý Khác cảm thấy khó chịu, dễ dàng nổi giận,

vậy thì được không bù mất.

“Nếu vậy cũng được, ngài cẩn thận một chút.” “Yên tâm đi, ta tự có chừng mực.” Lý Khác khi nói trông rất cao hứng, hắn hiểu rất rõ, Trình Giảo Kim nói vậy là vì quan tâm hắn.

Nếu hắn nổi giận với ông thì không đúng, hắn sẽ không làm như vậy.

Nghe Lý Khác nói vậy, Trình Giảo Kim cũng không còn lời nào để nói, chỉ có thể gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Vậy thần đi cùng ngài!” Vốn dĩ Lý Khác đã chuẩn bị ra ngoài, nhưng nghe câu nói này, hắn quay đầu lại nhìn một cái, tình cảm trong mắt có chút phức tạp.

Trình Giảo Kim ngay lúc ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với hắn, nhất thời không biết nên nói gì, thực ra ông cũng không có ý gì khác, chỉ là không yên tâm.

“Thần chỉ đi theo thôi, không nói gì, thần sẽ đợi ngài ở bên ngoài.” Trình Giảo Kim lúc này đã lùi bước cuối cùng, thậm chí không còn đường lui, nhưng Lý Khác vẫn không hài lòng.

“Đừng ở đây, giúp ta trông chừng đám người kia, đừng để chúng lại gây sự.” “Nhưng ngài đi một mình thật sự được không?” Trên mặt Trình Giảo Kim tràn đầy vẻ lo lắng, sợ Lý Khác xảy ra chuyện gì.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Dù Lý Khác đã nói vậy, nhưng trong lòng ông vẫn có chút lo lắng.

“Để thần đi đi, thần bảo đảm sẽ không gây thêm phiền phức cho ngài.” Cuối cùng Trình Giảo Kim chỉ có thể nói như vậy, hy vọng Lý Khác có thể đồng ý.

Tiếc là Lý Khác lần này đã quyết tâm, tuyệt đối sẽ không thay đổi, bất kể đối phương nói gì cũng vậy.

Chương 573

"Ta đã nói rồi, không cần, đừng để ta phải nói lại lần thứ ba." Giọng điệu của Lý Khác đặc biệt cứng rắn, nói xong câu đó liền xoay người rời đi, không tiếp tục ở lại lãng phí thời gian.

Nghe đến đây, Trình Giảo Kim cũng chỉ có thể chấp nhận số phận, có lẽ Lý Khác thật sự không muốn ông đi theo, vậy nếu cứ một mực yêu cầu, không những không đạt được kết quả mong muốn, mà còn gây thêm phiền phức không cần thiết cho Lý Khác, vậy chẳng thà ở lại đây phát huy tác dụng của mình, nghe theo lời hắn.

"Nếu vậy, thuộc hạ không ép buộc nữa, đại nhân trên đường phải cẩn thận một chút." "Được rồi, ta tự có chừng mực, không cần quá lo lắng cho ta." Thực ra trong lòng Lý Khác có một suy nghĩ, hắn cảm thấy nếu đi một mình không dẫn theo người thì có chút không ổn, vì vậy hắn có thể dẫn theo Lý Nguyên Phương.

"Vậy thần bây giờ đi sắp xếp người đi theo ngài." Vừa rồi Lý Khác còn tỏ ra vui vẻ, nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể đi làm việc của mình.

Nhưng nghe Trình Giảo Kim nói câu đó, hắn liền sững người.

"Người?" Lý Khác thậm chí không biết ông đang nói gì, rõ ràng vừa rồi hai người đã nói rất rõ ràng, chỉ cần hắn đi là được rồi.

"Đại nhân, tuy thần đã đồng ý không đi cùng ngài, nhưng nếu bên cạnh không có người theo, sẽ rất nguy hiểm." Lần này Trình Giảo Kim thực sự không còn đường lui, chỉ hy vọng Lý Khác có thể đồng ý với suy nghĩ này, thực sự đã không còn đường lui nữa rồi.

"Ta không phải đã nói rồi sao?

Không cần có người đi theo.” Nếu không phải vì đối phương thật lòng đối đãi, Lý Khác bây giờ đã sớm nổi điên.

Nhưng đối mặt với Trình Giảo Kim, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức để kìm nén cơn nóng giận trong lòng.

“Thần chỉ đồng ý không đi theo, nhưng thần không hề nói không phái người khác đi theo, dù là hai người trước đó cũng được.” Nghe những lời Lý Khác vừa nói, Trình Giảo Kim cảm thấy đầu óc quay cuồng, rõ ràng từ đầu đến cuối ông đều vì hắn, tại sao lại có kết quả này.

“Ta biết ngươi làm vậy là vì ta, nhưng ta thật sự không cần, không cần thiết phải làm vậy.” “Người ở đây quá nguy hiểm, trước đó ngài đã thấy rồi, tại sao không thể cẩn thận một chút chứ?” Nếu là chuyện khác, Trình Giảo Kim sẽ không nói thêm một lời nào nữa, nhưng bây giờ tuyệt đối không có cách nào khác.

“Nhưng ta cho rằng mình có thể đối phó được.” “Thứ ngài cần đối phó không chỉ có một mình Thôi Cảnh Bân, trên đường đi, không thể đảm bảo sẽ không gặp phải những kẻ lòng dạ khó lường.” Bất kể lúc nào Trình Giảo Kim cũng suy nghĩ rất toàn diện, bất kể lúc nào cũng vì Lý Khác mà lo lắng, sợ xảy ra một chút sơ suất.

Điểm này Lý Khác cũng rất rõ, nhưng có đôi khi thực sự không thể chấp nhận được.

“Được, ta nghe ngươi, ta chỉ dẫn theo một người.” Cuối cùng Lý Khác thật sự không còn lời nào để nói, hắn biết hôm nay nếu không dẫn theo một người, Trình Giảo Kim tuyệt đối sẽ không để hắn đi.

Hắn cũng không biết tại sao, rõ ràng mình mới là lão đại, lại bị người khác khống chế.

Chỉ là Trình Giảo Kim nghe câu nói này cũng không có vẻ vui

mừng, có lẽ ông cho rằng một người thực sự quá ít.

Lý Khác nhìn một cái liền biết suy nghĩ của ông, nhưng đây là nơi duy nhất Lý Khác có thể nhượng bộ rồi, những thứ khác không có tác dụng gì, chỉ khiến hắn cảm thấy đặc biệt tức giận.

Khi Trình Giảo Kim chuẩn bị nói, liền bị Lý Khác chặn lại.

"Chuyện này dừng ở đây thôi, cứ quyết định như vậy." Lý Khác thực sự không thể lùi bước nữa, dẫn theo quá nhiều người bên cạnh càng dễ bị người ta phát hiện.

Dù chuyện vừa xảy ra đã có chút tiếng tăm, nhưng những người dân nghèo khổ chưa chắc đã nhận ra hắn.

Điểm này là tốt nhất rồi, nhưng nếu dẫn theo nhiều người, sẽ bị người ta nhìn thấu ngay lập tức.

Trình Giảo Kim lúc này cũng hiểu ra một điều, bất kể thế nào giữa hai người vẫn là quan hệ chủ tớ, nếu quá phận, đó chính là được đằng chân lân đằng đầu.

"Nếu vậy, thuộc hạ không nói nhiều nữa, người... thần sẽ tuyển chọn tốt cho ngài." "Không cần, bản vương tự có sắp xếp." Vốn dĩ Trình Giảo Kim chuẩn bị rời đi, chọn cho Lý Khác một người võ công cao cường, nhưng nghe đến đây, ông liền sững người, nhất thời không biết nên nói gì.

"Không biết là ai?" "Người này ngươi rất quen thuộc, từ nhỏ đã nhìn hắn lớn lên." Lý Khác không trực tiếp nói ra tên, chỉ tùy tiện giải thích vài câu cho qua chuyện.

Thấy vậy, Trình Giảo Kim không nói gì nữa, trực tiếp bước ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Ông biết nếu mình còn ở đó, hôm nay có lẽ không đi được.

Quả nhiên giống như Lý Khác nghĩ, ở đó cũng vô ích, vừa ra khỏi phòng, Trình Giảo Kim dường như đã hiểu ra, sắc mặt đặc biệt khó coi.

Khi chuẩn bị quay lại hỏi, ông lại vô thức dừng lại, chỉ có thể giấu sâu câu hỏi này trong lòng.

Ra khỏi cửa liền thấy Lý Nguyên Phương đang ngồi đó, trông có vẻ không vui, đối với điều này, Lý Khác cảm thấy đặc biệt buồn cười.

"Sao lại ở đây?" Vốn dĩ Lý Nguyên Phương đang cảm thấy buồn chán, nơi này thực sự quá nhàm chán, từ sau khi chuyện lần trước xảy ra, những kẻ gây sự không dám đến gây sự với y nữa, những người khác cũng sợ hãi, ở đây thực sự quá nhàm chán.

"Thần không có việc gì làm, nên ở đây phơi nắng." Lý Nguyên Phương khi nói câu này, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bất kể nhìn từ góc độ nào, tâm trạng hiện tại của y đặc biệt tồi tệ.

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì, đừng để ý nhiều như vậy." Những lời Lý Khác vừa nói dường như là vì Lý Nguyên Phương, y không biết Lý Khác đang nghĩ gì, nhưng tình hình hiện tại, thực sự không có cách nào giải quyết.

"Khi nào chúng ta lên đường?" "Nhưng ta mới đến đây mà, vì sao lại vội vàng như vậy?" "Nơi này thực sự quá tệ, thần không muốn ở đây nữa." Bây giờ trong đầu Lý Nguyên Phương, toàn bộ đều là hình ảnh trước đó, y cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu có thể, y một giây một phút cũng không muốn ở lại đây.

"Nhưng ngươi phải cho ta biết nguyên nhân chứ!" "Đại nhân, chẳng lẽ ngài không cảm thấy sao?

Nơi này đặc biệt kỳ quái." Lý Nguyên Phương không nói thẳng ra, vì y có lẽ thật sự không biết nên nói thế nào.

Chỉ là điều duy nhất có thể xác nhận bây giờ là người ở đây quá đáng quá, điểm này y không thể chấp nhận được.

"Cụ thể một chút." Dù Lý Nguyên Phương không nói thẳng ra, nhưng Lý Khác nghe xong liền nói ra câu trả lời duy nhất mà hắn muốn có được.

Có lẽ trong lòng hắn biết Lý Nguyên Phương đang nghĩ gì, nhưng nếu hắn không nói ra, mà để y nói ra, chắc chắn sẽ không hay.

"Được, thần nói, người ở đây thực sự ngang ngược vô lý, không hiểu gì cả, thần ở đây chỉ lãng phí thời gian." Giọng điệu của Lý Nguyên Phương đặc biệt tệ, nếu có thể, y thực sự không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ dù sao cũng không còn sớm nữa.

Thực ra trong lòng Lý Khác cũng có suy nghĩ như vậy, nếu có thể, hắn cũng muốn nhanh chóng rời đi, nhưng vì trách nhiệm, hắn tuyệt đối không thể làm như vậy.

"Đơn giản vậy sao?" "Chỉ vì điều này, thần cảm thấy đủ rồi." Lý Nguyên Phương không hiểu tại sao Lý Khác bây giờ có thể kiên trì, y thực sự một ngày cũng không kiên trì nổi nữa.

Chỉ hận không thể bây giờ rời khỏi đây, nhưng y tuyệt đối sẽ không rời khỏi Lý Khác.

"Ta nhớ ta vừa mới nói với ngươi, nếu ngươi rời đi, sẽ không có cơ hội nữa." "Thần không có ý đó, thần chỉ muốn chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này, không phải rời khỏi ngài." Bây giờ bị người ta hiểu lầm, Lý Nguyên Phương cảm thấy cả người như muốn nổ tung.

Nghe lời y, Lý Khác nhìn một cái, một bộ dạng như đang suy nghĩ điều gì đó, không biết đang nghĩ gì.

"Ồ, hóa ra là vậy à, xem ra ta đã nghĩ nhiều rồi." "Đó là tự nhiên,

thần sao có thể là loại người đó được.” Vừa rồi vì chuyện này mà lo lắng đến toát mồ hôi, bây giờ lại như không có chuyện gì, có chút vui vẻ.

Điều này khiến Lý Khác nhìn thấy cũng không biết nên đánh giá thế nào, chỉ có thể từ từ xem xét tình hình.

“Được rồi được rồi, vừa rồi đùa với ngươi thôi, ta lần này có việc phải làm.” Lúc này Lý Khác lại một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ vừa rồi, có lẽ sự tình thật sự có chút không giống như hắn nghĩ.

“Chuyện gì vậy ạ!” Nghe Lý Khác nói, mắt Lý Nguyên Phương mở to, một bộ dạng không thể chờ đợi được, nếu có thể, y chỉ hận không thể bây giờ đi xem tình hình.

“Chuyện này có chút khó khăn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” “Yên tâm đi, thần đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ rồi, tùy thời nghe lệnh.” Trên mặt Lý Nguyên Phương tràn đầy nụ cười, như thể những chuyện không vui vừa rồi đã biến mất.

“Không cần phải như vậy, thực ra sự tình có chút khác biệt so với ngươi tưởng tượng, căn bản không nghiêm trọng như vậy, chỉ cần nghe lời ta là đủ rồi.” Lý Khác trong tình huống này cũng không biết nên giải thích tình hình với y như thế nào, chỉ hy vọng y không có quá nhiều áp lực.

Đối với những lời Lý Khác vừa nói, Lý Nguyên Phương dường như không đặc biệt để ý, đối với y những thứ đó căn bản không phải là chuyện gì.

Chương 574

"Yên tâm đi, thần nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này một cách hoàn hảo." Trong tình huống này, Lý Khác thực sự không biết nên nói gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

"Những chuyện đó đều không quan trọng nữa, ngươi chỉ cần nhớ kỹ từng câu nói tiếp theo của ta." Lý Khác sở dĩ chọn Lý Nguyên Phương là có nguyên nhân.

Trước khi lựa chọn, Lý Khác đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, không ai có thể vô duyên vô cớ chọn một người.

"Thần sẽ lắng nghe." Lý Khác rất đơn giản đem đầu đuôi sự việc kể chi tiết cho Lý Nguyên Phương một lần, khi nói giọng điệu rất ôn hòa, tốc độ nói rất chậm, hy vọng Lý Nguyên Phương có thể nghe hiểu.

"Như vậy, hiểu chưa?" "Đại nhân yên tâm, thần nhất định sẽ cố gắng hết sức." Vừa rồi khi nghe Lý Khác nói những lời đó, trong lòng Lý Nguyên Phương có suy nghĩ, y cảm thấy đó là tự nhiên, nếu Lý Khác đã chọn y, vậy nhất định không thể để hắn thất vọng.

Vì vậy Lý Nguyên Phương hạ quyết tâm, nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp Lý Khác hoàn thành nhiệm vụ này.

"Tốt, nếu vậy, ta đặc biệt yên tâm rồi." Đối mặt với những lời Lý Nguyên Phương vừa nói, trong lòng Lý Khác cảm thấy đặc biệt yên tâm, hắn tin rằng Lý Nguyên Phương sẽ không vì những chuyện đó mà lừa dối hắn.

Chính vì nguyên nhân này, hắn đặc biệt vỗ vai Lý Nguyên Phương, ý là đừng quá căng thẳng, thực ra sự tình không tồi tệ như vậy.

Lý Nguyên Phương rất hiểu ý của Lý Khác, nên gật đầu tỏ vẻ đã biết.

"Đi thôi." Nói xong câu đó, Lý Khác liền đi thẳng về phía trước, chuyện này thực sự quá quan trọng, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian.

Nhìn bóng lưng Lý Khác chuẩn bị rời đi, y không chút do dự lựa chọn đi theo, y biết đã lựa chọn thì nhất định phải trả giá, tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng.

Trong khoảnh khắc cửa lớn được mở ra, Lý Khác nhìn xung quanh, dường như để xem có ai đang theo dõi hay có âm mưu gì khác không.

Nếu ở Trường An, hắn căn bản sẽ không căng thẳng như vậy, chỉ là khoảng thời gian này thực sự quá hiểm ác, không có cách nào khác.

Hắn chỉ có thể cố gắng hết sức để che giấu những chuyện này, để không gặp phải những chuyện không hay, đó cũng là điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ.

Hắn không chỉ đại diện cho một mình mình, còn có những người khác cần phải chăm sóc, tuyệt đối không thể vì thế mà làm sai bất cứ một việc gì.

"Lát nữa ra ngoài, bất kể làm gì cũng phải cẩn thận." "Đại nhân yên tâm đi, thần nhất định sẽ làm được." Lý Nguyên Phương trông đặc biệt nghiêm túc, tuyệt đối không có một chút sai sót nào, y tin rằng lần này nhất định có thể làm được.

Nghe lời y, Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, thực sự không biết nên nói gì.

Có lẽ những gì y nói là thật, nhưng có đôi khi cần phải suy nghĩ, tránh để những chuyện khác xảy ra.

“Được, ta tin ngươi.” Sự việc đã đến bước này, lựa chọn tin tưởng Lý Nguyên Phương có lẽ là bất đắc dĩ, cũng có thể là xuất phát từ nội tâm.

“Vậy bây giờ thần nên làm gì, có gặp phải vấn đề gì không?” “Điểm này có thể yên tâm, sẽ không có chuyện gì, chỉ cần làm theo những gì ta nói, sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào.” Thực ra trong mắt Lý Khác, chỉ cần hắn còn sống, nhất định sẽ bảo vệ y chu toàn, dù đến bước đó xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng, hắn nhất định sẽ không để y gặp phải khó khăn trong cuộc sống.

Điểm này là điều cơ bản nhất khi làm người của Lý Khác, bất kể thế nào y cũng là vì hắn mới gặp nguy hiểm, nếu cứ thế bỏ đi, thực sự là không có đạo lý.

“Thần biết rồi.” Tình hình của Lý Nguyên Phương bây giờ căn bản không biết nên trả lời thế nào, có lẽ câu hỏi vừa rồi không có bất kỳ giá trị nào.

“Nếu xảy ra sự cố, bất kể kết quả thế nào, chỉ cần bảo toàn tính mạng của ngươi là được.” Trong mắt Lý Khác căn bản không có chuyện cao thấp sang hèn, hắn chỉ biết sinh mạng của mỗi người đều không dễ dàng, không hy vọng có người vì hắn mà mất mạng.

“Yên tâm, thần hiểu rồi.” Vì những lời Lý Khác vừa nói, khiến Lý Nguyên Phương càng thêm kính phục, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ bảo vệ hắn chu toàn.

Đối với điều này, Lý Khác chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, không nói thêm bất cứ một lời nào.

Trong tình hình hiện tại, nói gì cũng không có giá trị, chỉ cần biết được tình hình thực tế.

Hai người lén lút tiến vào trong thành, hóa ra nơi họ vừa ở không

phải là một nơi hoang vắng.

"Sao lại như vậy, vậy nơi chúng ta vừa ở là đâu?" Đối mặt với tình hình hiện tại, hai người đều đặc biệt ngạc nhiên, vốn tưởng rằng nơi vừa ở không có gì đặc biệt.

Nhìn những đồ trang trí ở đây, trong lòng Lý Khác không khỏi cảm thán, nơi này một chút cũng không kém hoàng cung.

"Đại nhân, ngài xem, đây là chuyện gì?" "Ta tạm thời cũng không rõ, cứ xem xét tình hình trước đã, đừng vội đưa ra kết luận." Bây giờ Lý Khác cảm thấy cả người đặc biệt mông lung, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

"Điểm này thần rõ, yên tâm đi, thần sẽ không làm chuyện gì khác đâu." Cả quá trình Lý Nguyên Phương đều tỏ ra vô cùng kiên định, như thể chuyện hôm nay, bất kể kết quả thế nào cũng sẽ tốt đẹp.

Lý Khác đối với biểu hiện của y đã quen, nên không để ý, bây giờ hắn căn bản không có tâm trạng để ý những chuyện đó.

Hắn chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Thôi Cảnh Bân, chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi tình trạng này.

"Những chuyện khác khoan hãy nói, ở đây chắc không có ai nhận ra ta, nên làm việc cũng đơn giản hơn." Có lẽ chỉ Lý Khác nghĩ vậy thôi, những người khác có thể không nghĩ như vậy, trong thành có một người như vậy, ai lại không để ý chứ.

"Thuộc hạ hiểu rồi." Lý Nguyên Phương cố gắng hết sức để thay đổi tâm trạng hiện tại, khiến y trông cao lớn hơn.

Làm vậy cũng là để trấn an sự bất an trong lòng, không để đối phương có bất kỳ cái nhìn nào về mình.

Lý Khác thật sự không biết nên hình dung như thế nào, nếu trước mắt đứng một cậu bé bình thường, hắn sẽ không lo lắng gì cả, nhưng

những gì Lý Nguyên Phương làm khiến hắn không thể hiểu nổi.

Hắn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, hy vọng sau này đừng xảy ra nữa.

"Đi vào xem." Nói xong, Lý Khác liền trực tiếp đi vào, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể lơ là.

"Vâng, thần đi ngay đây." Lý Nguyên Phương chuẩn bị trực tiếp xông vào, lại bị Lý Khác chặn lại.

"Đừng đi, theo sau ta, đừng quá kích động." Lý Khác bây giờ căn bản không biết nên nói và giải thích thế nào, bây giờ thật sự là tự thân khó bảo.

"Thần hiểu rồi, yên tâm đi, thần sẽ chú ý, sẽ không gây thêm phiền phức cho ngài." Dù từ đầu đã hiểu sai, Lý Khác không có ý đó, chỉ là có những chuyện có đôi khi căn bản không nói ra được.

Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, nhưng cuối cùng không thể nói ra, có lẽ từ đầu đã nghĩ quá nhiều, không có cách nào thay đổi.Nếu đối phương đã quyết định rồi, vậy hắn cũng không còn lời nào để nói.

Lý Khác không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước, tâm trạng lúc này vô cùng u uất.

Không biết đã đi bao lâu, trước mắt bỗng có một người xông ra, chạy qua bên cạnh hắn, trông đặc biệt vội vàng, đối với điều này Lý Khác có chút kinh ngạc.

Nhưng nhất thời lại không hiểu, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi.

Lý Khác buông tay xuống, vỗ vỗ vào vạt áo, phát hiện hình như có gì đó không ổn.

"Kẻ trộm." Nghe lời Lý Khác, Lý Nguyên Phương quay đầu lại

nhìn một cái, lúc này người vừa chạy qua bên cạnh họ sắp biến mất khỏi tầm mắt.

Y sờ vào eo, phát hiện ngọc bội đã biến mất, dáng vẻ kinh hoảng thất thố.

Dù bây giờ giúp Lý Khác, cũng không có cách nào, bất kể xảy ra chuyện gì, bây giờ làm gì cũng không có tác dụng.

"Mau đuổi theo." Miếng ngọc bội đó đối với Lý Khác vô cùng quan trọng, nếu cứ thế mất đi, đó sẽ là một tổn thất rất lớn.

Nói xong câu đó, hắn liền có chút hối hận, quay đầu lại nhìn Lý Nguyên Phương một cái, dường như cảm thấy áy náy vì những lời vừa nói.

Từ đầu không nên như vậy, Lý Nguyên Phương căn bản không có thực lực đó, nói ra những lời như vậy, là đang làm khó y.

Chương 575

Nếu là Trình Giảo Kim, sẽ không có phản ứng như vậy, nhưng bây giờ bất kể chuyện gì cũng không đúng, chỉ có thể dựa vào bản thân để tranh thủ.

Chỉ là điều khiến Lý Khác không ngờ tới là, Lý Nguyên Phương nghe câu nói đó, liền trực tiếp xông ra, một bộ dạng chuẩn bị liều mạng.

Đối mặt với tình huống này, Lý Khác cảm thấy cả người hoảng loạn, thật sự không biết nên làm gì, chỉ mong sự việc đừng quá phiền phức.

"Quay lại, không được đi." Rõ ràng đã chạy ra mấy mét, nghe câu nói khó xử đó, y tỏ vẻ ngạc nhiên.

Quay đầu lại nhìn, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết tại sao lại như vậy, rõ ràng sắp bắt được tên trộm rồi.

"Đại nhân, có gì không đúng sao?" "Không được đi, quá nguy hiểm rồi, ta đi, ngươi ở đây đừng động." Nghe Lý Khác nói vậy, y liền sững người, không biết nên nói gì nữa, rõ ràng sự việc không phải như vậy, nhưng cuối cùng lại phát triển thành thế này, khiến y căn bản không thể giải thích.

"Nhưng thần cho rằng mình có thể làm được." Trong tình huống này, Lý Khác căn bản sẽ không đồng ý với suy nghĩ của y, vì trong mắt hắn chuyện này đặc biệt nguy hiểm.

Hơn nữa tình cảnh của hai người bây giờ đã nguy hiểm, nếu lại gây thêm phiền phức khác, hậu quả khó lường, hắn không hy vọng có người đi mạo hiểm.

“Không được, nghe ta.” Giọng điệu của Lý Khác đặc biệt kiên định, nói xong câu đó liền trực tiếp xông ra, đuổi theo hướng tên trộm chạy.

Hy vọng có thể thành công lấy lại ngọc bội, dù khả năng này rất nhỏ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Nhìn bóng lưng Lý Khác rời đi, tâm trạng của Lý Nguyên Phương đặc biệt cấp bách, dù vậy, nhưng bây giờ không có cách nào khác, nếu Lý Khác đã nói vậy.

Nếu đi theo, hậu quả càng khó lường, cuối cùng y lựa chọn đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Lý Khác chạy được vài bước, liền phát hiện có một người chạy qua bên cạnh mình, và để lại cho hắn một bóng lưng.

“Yên tâm, ta sẽ lấy lại cho ngươi.” Nghe câu nói đó, bước chân của Lý Khác dừng lại một chút, dáng vẻ sau đó căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn cũng không biết người vừa rồi có phải đang nói với mình không, nhưng sự việc đã như vậy, hắn cũng không còn lời nào để nói.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không tiếp tục đi theo để dò xét tình hình.

Chỉ vừa đi được vài bước, liền nghe có người kêu thảm, lúc này Lý Khác nhíu mày, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lý Khác trực tiếp vội vàng chạy tới, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vừa đi được vài bước, liền thấy người trộm ngọc bội bị đánh ngã trên đất.

Lý Khác bây giờ không biết nên vui hay không vui.

Nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười, hy vọng không vì một chút sơ suất nhất thời mà tạo thành ấn tượng xấu.

"Của ngươi." Người đó trực tiếp đoạt lại ngọc bội, đặt vào tay Lý Khác.

"Đa tạ." Lý Khác bây giờ cũng chỉ có thể nói câu đó, đối với những thứ khác thật sự không còn lời nào để nói, đối mặt với người không quen biết này, hắn không thể biểu đạt suy nghĩ trong lòng.

"Không cần cảm ơn, đây là việc ta nên làm, cầm lấy đi, sau này cẩn thận một chút." Người đó lộ ra vẻ bất đắc dĩ, như thể đối với cách làm vừa rồi của Lý Khác có chút không hài lòng.

Đối với điều này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, chỉ bất đắc dĩ thở dài một hơi, khi chuẩn bị rời đi, người vừa bị khống chế đột nhiên đứng dậy, tấn công Tô Thiển Dạ.

Cảnh này vừa hay lại bị Lý Khác nhìn thấy, trong lòng hắn tràn đầy áy náy, nhưng nhất thời lại không biết nên làm gì.

"Cẩn thận." Dù đã la lên, nhưng cuối cùng vẫn muộn, người đó đã bị thương.

"Dám cả gan làm hại người giữa ban ngày ban mặt." Lý Khác lần này thật sự tức giận rồi, vốn dĩ hôm nay có thể thuận lợi trôi qua từng giây từng phút, lại không ngờ gặp phải chuyện như vậy.

Nói xong câu đó, Lý Khác trực tiếp lao về phía người đó, mấy chiêu liền thành công chế phục, ném hắn sang một bên.

Cả quá trình người đó thậm chí không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, liền nằm trên đất, cả quá trình mắt mở to.

"Đáng đời." Giọng điệu của Lý Khác đặc biệt khó coi, chỉ hận không thể lên tát chết hắn, nhưng Lý Khác rất rõ, tuyệt đối không thể làm như vậy.

“Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng, tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, đã đắc tội rồi.” Lý Khác rất rõ, loại người này đáng ghét đến mức nào, nhưng tình hình hiện tại thật sự bất lực, không thể thật sự ra tay với hắn.

Bây giờ quan phủ cũng không có người tuần tra, dù giao cho họ cũng sẽ không nhận được hình phạt xứng đáng.

Điều này khiến Lý Khác nhất thời không biết nên làm gì, mấy chiêu vừa rồi đã khiến hắn bị thương nặng.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không có kết quả tốt, chẳng thà cứ thế buông tha, có lẽ hắn đã nhận được hình phạt xứng đáng.

“Thôi thôi, đi đi.” Lý Khác trông đặc biệt bất đắc dĩ, nếu ở nơi của hắn, e rằng căn bản sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ dù sao cũng không có tác dụng gì.

“Tạ ơn, tạ ơn.” Người đó nghe Lý Khác nói vậy liền vội vàng bỏ chạy, sợ giây tiếp theo Lý Khác đổi ý, nhưng điểm này hắn đã nghĩ nhiều rồi, Lý Khác căn bản sẽ không.

Đã quyết định như vậy, tuyệt đối sẽ không thay đổi, có đôi khi người ta càng cố chấp càng đáng sợ.

Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của người đó, trong lòng Lý Khác có chút buồn bã, không biết nên biểu đạt thế nào.

Tô Thiển Dạ lúc này từ trên đất đứng dậy, nhìn vết thương trên cánh tay, bất đắc dĩ.

Lý Khác ngay lúc quay đầu lại vừa hay nhìn thấy, nhất thời không biết nên nói gì.

“Không sao chứ?” Lý Khác bây giờ căn bản không biết nên nói gì, bất kể thế nào đối phương cũng là vì giúp mình mới bị thương, nếu cứ thế bỏ đi, e rằng có chút không thỏa đáng.

Nhưng điều khiến hắn khó hiểu là, tại sao người trước mắt lại giúp mình, điểm này vô cùng quan trọng, có thể có mục đích.

“Không sao.” Nói xong câu đó, Tô Thiển Dạ liền từ trên đất đứng dậy, chuẩn bị rời đi, trông có vẻ mệt mỏi.

Lý Khác vốn chuẩn bị rời đi, nhưng cuối cùng không nỡ.

Chỉ có thể tiến lên dìu cô, không để cô bị thương.

“Nhà cô ở đâu?

Tôi đưa cô về.” “Không cần.” Giọng nói vô cùng kiên định, không có chút dư địa nào để thay đổi.

Chính vì nguyên nhân này, khiến Lý Khác càng thêm nghi ngờ, e rằng bên trong có chuyện gì đó.

Chỉ là so với suy nghĩ vừa rồi, bây giờ đã tốt hơn nhiều.

“Không sao, nếu vì tôi mà bị thương, tôi nên đưa cô về.” Dù giọng điệu của đối phương kiên định như vậy, nhưng Lý Khác cũng sẽ không vì thế mà thay đổi ý định.

Vì nguyên nhân này, hai người tranh cãi hồi lâu vẫn không quyết định được, Lý Khác cuối cùng bắt đầu có chút tức giận.

“Cô cũng đừng nói nữa, mau đi.” Nếu là bình thường thì cũng thôi đi, Lý Khác không phải là đối thủ vô vị, nhưng bây giờ Tô Thiển Dạ đã bị thương, Lý Khác đối phó cô vô cùng đơn giản.

Chương 576

Lúc này Tô Thiển Dạ liền biến sắc, lúc trước bị ngăn cản, Lý Khác cảm thấy tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

"Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn một chút, nếu không bây giờ cô bị thương, tôi không vui một cái là có thể ném chết cô." Đối với điều này, Tô Thiển Dạ tỏ vẻ kinh ngạc, dường như căn bản không ngờ tới kết quả này.

Nhưng bây giờ dù sao cũng đã muộn, chỉ có thể cố gắng hết sức để ổn định sự việc.

Dù trong lòng có chút không vui, nhưng thật sự không thể nói ra suy nghĩ trong lòng, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Lý Khác, những lời đến miệng liền nuốt xuống.

Vốn dĩ Lý Khác đã chuẩn bị sẵn sàng cho những lời tiếp theo, nhưng vạn vạn không ngờ tới, Tô Thiển Dạ cuối cùng lại không nói thêm một lời nào, có lẽ từ đầu đã nghĩ quá nhiều, bây giờ xem ra kết quả cũng tốt.

"Nhà cô ở đâu?" Dù bây giờ Lý Khác đã chế phục được cô, nhưng căn bản không biết nên đi theo hướng nào.

Điểm này khiến hắn có chút đau đầu, nhưng sự việc đã như vậy, cũng không có lựa chọn nào khác.

Nghe lời Lý Khác, Tô Thiển Dạ bất đắc dĩ thở dài một hơi.

"Tôi không phải đã nói rồi sao?

Không cần đưa tôi về, là anh cứ đòi đi, bây giờ tốt rồi chứ." Tâm trạng của Tô Thiển Dạ lúc này tệ đến cực điểm, không ngờ lại có kết quả này, rõ ràng từ đầu là mình giúp đỡ.

“Người ta nói, lẽ nào tôi lại không có cách sao?” Lý Khác cảm thấy tâm trạng cả người lúc này tồi tệ đến cực điểm, căn bản không thể nói những lời khác.

“Nếu không phải vì anh đòi đưa tôi về, có lẽ không cần phải tìm cách khác.” Người trước mắt một bộ dạng lý lẽ hùng hồn, như thể Lý Khác làm vậy đều là nguyên nhân của cô.

Nghe lời cô, Lý Khác suýt chút nữa nổi điên, nhưng ngay lúc đó đã nhịn lại, hắn biết bây giờ tuyệt đối không thể tiết lộ, nếu không hậu quả sẽ rất đáng sợ.

“Thật khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác đấy.” Trên mặt Lý Khác lộ ra nụ cười đáng sợ, nếu có thể, hắn cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng lúc này dù sao cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

“Đương nhiên, con người tôi không đơn giản đâu, bây giờ hối hận còn kịp.” Vài câu nói đơn giản như vậy lại có thể khiến người ta nghe rõ ràng những suy nghĩ trong lòng lúc này.

Chỉ tiếc những chuyện này Lý Khác căn bản sẽ không để ý, không để ý thì không cần so đo.

“Sau đó thì sao?

Nói xong chưa?” Đối mặt với phản ứng này của Lý Khác, đối phương tỏ vẻ không thể tin nổi, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

“...” Người đó vốn định nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra một lời nào, bản thân cũng không biết tại sao lại có kết quả này.

Nhưng sự việc đã đến nước này, không ai có thể thay đổi hiện thực.

Sự việc đã đến mức này, cũng chỉ có thể một mình gánh chịu tất cả, bất kể xảy ra chuyện gì nữa, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Lý Khác nhìn bộ dạng bất lực của cô, tức giận thở dài một hơi, không biết nên vui hay không vui.

"Đừng nghĩ đến những chuyện khác, chỉ cần có ta ở đây, đừng để những chuyện đó xảy ra." Sau này nghĩ lại những gì mình làm bây giờ, đều cảm thấy vô cùng tức giận, không biết lúc đó sợi dây thần kinh nào bị chập, lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nghe lời Lý Khác, cô dường như có một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc, thật sự không biết bây giờ đang làm gì, chỉ có thể thở dài một hơi.

Một bộ dạng tùy tiện, bất kể Lý Khác nói gì, cũng chỉ có thể đồng ý.

"Tùy anh, tôi thật sự phục anh rồi." "Nếu sớm như vậy, sẽ không xảy ra chuyện như vậy." Sự việc đã đến nước này, Lý Khác lại có thể nói ra những lời như vậy, thật khiến người ta không hiểu, chỉ tiếc Tô Thiển Dạ sẽ không để ý.

"Thật hết thuốc chữa rồi." "Cảm ơn lời khen." Trên mặt Lý Khác trong nháy mắt hiện lên một chút vui vẻ.

Đối với điều này, bản thân hắn cũng không biết tại sao lại có bộ dạng như vậy.

"Tôi không còn lời nào để nói." "Nếu không có, thì đừng nói nữa, vừa hay tôi cũng không muốn nghe những thứ khác." Lý Khác rất rõ, người trước mắt đối với mình tràn đầy ác cảm.

Chỉ tiếc điểm này đối với Lý Khác căn bản không có gì to tát.

"Bất kể bây giờ thế nào, nói cũng không có tác dụng gì, nên tôi

khuyên cô đừng phí sức nữa.” Thực ra câu nói này của Lý Khác cũng là vì cô, cứ làm những việc vô ích như vậy, cuối cùng cả hai đều không có kết quả, Lý Khác lần này là vì giúp đỡ.

“Nhanh lên, tôi đưa cô về.” Tính tình của Lý Khác cũng có chút nóng nảy, vốn dĩ lần này có mục đích, bây giờ xem ra căn bản không có thời gian nữa, nên phải nhanh chóng, kết thúc vì chuyện này.

Chỉ tiếc có đôi khi càng muốn hoàn thành một việc, lại càng không hoàn thành được, điểm này, mọi người đều biết.

“Tôi thật không hiểu tại sao lại như vậy, tôi có bắt anh chịu trách nhiệm đâu.” Tô Thiển Dạ chỉ cảm thấy cả người không ổn, rõ ràng chuyện này đối với ai cũng không có gì to tát, nhưng đối phương lại cứ như vậy.

“Tôi biết cô nói vậy là vì sao, nhưng con người tôi làm việc cũng có nguyên tắc, nếu cô đã cứu tôi, vậy tôi sẽ báo đáp.” Khi nói câu này, trên mặt Lý Khác viết đầy vẻ nghiêm túc, không có chút dư địa nào để thay đổi.

Nhưng có đôi khi dù vậy, có những người căn bản sẽ không hiểu ý nghĩa thực sự.

Cuối cùng Tô Thiển Dạ, chỉ có thể nghiêm túc cho rằng ra ngoài không xem lịch nên mới gặp phải chuyện như vậy.

Không nhịn được mà trách móc, hôm nay rảnh rỗi không có việc gì làm.

Nhưng đối với những suy nghĩ này, Lý Khác căn bản sẽ không để ý, nếu đối phương đã cứu mình, vậy phải cố gắng hết sức để đáp ứng.

Có những chuyện không phải một hai câu có thể giải quyết được, Lý Khác rất rõ.

Đương nhiên đối phương có thể không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng trong mắt hắn không có gì to tát.

"Bất kể thế nào, tôi cũng nên cảm ơn anh." Tô Thiển Dạ lúc này một bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc, đối với những lời Lý Khác nói cũng không thèm để ý, một mình ngơ ngác đứng đó.

Không đúng, không nên là đứng, có lẽ bây giờ ngay cả đứng cũng không đứng nổi nữa, Lý Khác cứ phải quấn lấy cô.

Lúc này Lý Nguyên Phương hoảng hốt chạy tới.

Vừa rồi phát hiện Lý Khác bỗng nhiên biến mất, y thật sự đặc biệt lo lắng, sợ xảy ra một chút sơ suất.

Lần này đi theo bên cạnh Lý Khác cũng không được sự cho phép của người khác, nếu thật sự xảy ra chuyện, về nhất định sẽ bị trách phạt nặng nề.

Đương nhiên trước tiên cũng nên vì Lý Khác mà lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện, ai cũng không thể chịu trách nhiệm.

"Ngài chạy đi đâu vậy?

Có biết thần lo lắng đến mức nào không?" Lý Nguyên Phương trông có vẻ không vui, e rằng không ai có thể thấu hiểu tâm trạng vừa rồi của y.

Chỉ là Lý Khác đối với điều này không để ý, ngẩng đầu nhìn một cái, trong mắt lộ ra một chút lạnh lùng.

"Ta không phải đã bảo ngươi ở đó đợi ta sao?" "Đã như vậy, thần nào có tâm trạng ở đó." Lý Nguyên Phương cảm thấy lúc đầu thật sự đã đưa ra một lựa chọn vô cùng ngu ngốc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mới khiến hắn lựa chọn Lý Khác, nhưng bây giờ dù sao cũng không có cách nào thay đổi.

Nhưng bất kể y có hành động gì, Lý Khác đều một bộ dạng không quan tâm, căn bản sẽ không để ý những thứ đó.

Chương 577

“Không nói gì?” Lý Khác từ tận đáy lòng không muốn trả lời, tình hình hiện tại cũng chỉ có thể tự cầu đa phúc.

Đối mặt với cách làm này của Lý Nguyên Phương, trong lòng hắn vô cùng không vui, hắn nhớ rất rõ trước đó đã dặn dò không được.

Nhưng y không nghe, nếu hôm nay xảy ra chuyện gì thì hậu quả khó lường, hắn thật sự không hy vọng vì chuyện của mình mà liên lụy người khác.

“Nếu vậy, cần ta làm gì.” Sắc mặt Lý Khác tái mét, nội tâm hắn vô cùng suy sụp, nếu có thể, một câu cũng không nói nữa.

Chỉ tiếc hành động này không khiến Lý Nguyên Phương cảm thấy có suy nghĩ gì khác.

Ngược lại như thể không có chuyện gì xảy ra, từ trước đến nay không cảm thấy mình hôm nay làm sai.

Tô Thiển Dạ ở bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của hai người, cả người đều không ổn.

Bình thường đã không muốn xem cảnh người khác cãi nhau, nhưng hôm nay lại bị ép làm vậy, điều chủ yếu nhất là căn bản không thể rời đi.

Điều này khiến Tô Thiển Dạ suy sụp nhất, nhưng thật sự không có cách nào có thể thay đổi.

Sự bất mãn trong lòng dù bùng phát, nhưng lại không thể trực tiếp mở miệng ngăn cản, vì trong mắt cô, làm như vậy, cũng không khác gì họ.

“Nhưng thần không lo lắng cho ngài sao?

Thần sợ ngài xảy ra chuyện, nên mới như vậy, sao có thể như vậy.” Lý Nguyên Phương chỉ cảm thấy nội tâm đặc biệt ấm ức, rõ ràng từ đầu chỉ lo lắng cho Lý Khác mà thôi, bây giờ lại bị đối xử như vậy, bất kể ai cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận.

Hơn nữa người như Lý Nguyên Phương, vốn đang tuổi trẻ khí thịnh, bây giờ bị người ta nói vậy nhất thời không chấp nhận được.

Lý Khác đối mặt với y thật sự không còn lời nào để nói.

Có lẽ chuyện này thật sự hắn đã làm sai, nhưng Lý Khác căn bản sẽ không đồng ý.

Có lẽ đó cũng là bản tính của Lý Khác, tuyệt đối không cho phép ở bất kỳ nơi nào xuất hiện sai sót.

Hơn nữa chuyện hắn làm cũng không sai, không cần thiết phải vì chuyện này mà trả giá.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng khi muốn cứu người khác, xin hãy chăm sóc tốt cho mình trước.” Nhìn bộ dạng ấm ức của Lý Nguyên Phương, cuối cùng hắn lựa chọn đầu hàng.

Có lẽ từ đầu nên nói chuyện tử tế với y, dù sao đối phương cũng là một đứa trẻ, giọng điệu quá gay gắt sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của y.

Dù câu nói này không đặc biệt khách khí, cũng không có chân tình bộc lộ.

Nhưng những người quen biết Lý Khác đều biết, có thể nói ra những lời như vậy, đã là không thể tưởng tượng được rồi, nên Lý Nguyên Phương rất hài lòng gật đầu.

Thực ra từ đầu y không có ý định thật sự đối đầu với Lý Khác, chỉ là đối với cách làm hôm nay cảm thấy không vui, hy vọng Lý Khác có thể cho một lời giải thích.

Câu nói vừa rồi của Lý Khác cũng khiến Lý Nguyên Phương rất có thể chấp nhận, hóa ra trong lòng Lý Khác chỉ là đang vì y mà lo lắng, mình đã nghĩ nhiều rồi.

"Thần biết rồi, sau này thần sẽ chú ý, thần biết từ đầu ngài đã vì thần mà lo lắng." Nghe câu nói này, Lý Khác không đưa ra câu trả lời.

Lý Khác thật sự không biết nên giải thích với Lý Nguyên Phương như thế nào.

Chuyện này hắn đã suy nghĩ rất lâu, dù cuối cùng không nói ra được, nên chỉ có thể bỏ cuộc giữa chừng.Nếu có những chuyện không nói ra được, vậy là thời cơ chưa đến, không cần thiết phải vội vàng như vậy, nên đợi thêm một chút.

Lý Khác chỉ có thể an ủi trong lòng, để mình không nói ra những chuyện đó.

Lý Nguyên Phương nhìn sắc mặt hắn, liền cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, lại nhìn Tô Thiển Dạ đứng bên cạnh, luôn cảm thấy như đã xảy ra chuyện gì đó.

"Đại nhân, vừa rồi không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?" Có lẽ câu nói này Lý Nguyên Phương cũng cảm thấy không có quá nhiều giá trị, nhưng vẫn hỏi ra.

Vì Lý Nguyên Phương rất rõ nếu không hỏi, Lý Khác vĩnh viễn sẽ không nói, có đôi khi có lẽ hỏi cũng sẽ không nói.

Nhưng sự việc dù vậy, Lý Nguyên Phương vẫn hỏi ra, vì có những chuyện không ai có thể thay đổi.

Nghe lời Lý Nguyên Phương, miệng Lý Khác hơi hé ra, thực ra muốn nói, nhưng cuối cùng không nói ra được.

Có lẽ có đôi khi càng nói nhiều, ảnh hưởng càng lớn.

Nhưng chuyện vừa rồi trong lòng Lý Khác không thể nói ra, bây giờ bị người ta hỏi lại không biết nên nói gì, thật quá khó xử.

"Không có gì, chỉ là một tên trộm vặt thôi." Sự việc đã đến mức này, Lý Khác chỉ có thể dùng một câu để cho qua cả câu chuyện.

Dù câu nói này đầy sơ hở, Lý Nguyên Phương cũng có thể nghe ra, Lý Khác đang qua loa, nhưng tuyệt đối không có cách nào khác để hỏi thêm.

Dù là giả, nhưng cũng nên tin tưởng, đương nhiên đó là bệnh sẽ lừa dối, không phải là sự thật không nói.

"Vậy ngài có bị thương không?" Lý Nguyên Phương trông có vẻ căng thẳng, nếu lần này Lý Khác thật sự bị thương, đó sẽ là trách nhiệm của y không chăm sóc tốt.

Lý Khác nhìn lời y lắc đầu, lần này thật sự không bị thương, cũng không lừa dối Lý Nguyên Phương.

Sau khi thấy Lý Khác biểu đạt như vậy, y cúi đầu từ đầu đến cuối xem xét một lần, không phát hiện có gì không ổn.

"Không bị thương là tốt rồi, sau này xảy ra chuyện như vậy đừng đi, tôi nên tìm người khác." Đương nhiên Lý Nguyên Phương cũng không có ý gì khác, chỉ cảm thấy nếu Lý Khác xảy ra vấn đề, đối với bất kỳ ai cũng là tổn thất.

Nên bây giờ việc Lý Nguyên Phương phải làm là chăm sóc tốt cho Lý Khác, tránh để xảy ra những chuyện khác.

"Không sao là tốt rồi, chúng ta mau về đi." Thực ra lúc này Lý Nguyên Phương có thể mơ hồ cảm nhận được, lần này về, nếu chuyện này bị Trình Giảo Kim biết, e rằng lại là một trận huấn thị.

Nhưng dù Lý Nguyên Phương không hy vọng bị huấn thị, nhưng chuyện hôm nay chắc chắn có trách nhiệm của y, cũng không trốn

được.

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, cả người y trông có vẻ suy sụp, thật sự không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Tô Thiển Dạ ở bên cạnh nhìn hành động của hai người, nội tâm vô cùng suy sụp, rõ ràng mình bị thương lại bị người ta phớt lờ.

Điều này khiến cô căn bản không chấp nhận được, nhìn Lý Khác vẫn đang nắm tay mình, lại thở dài một hơi, thật sự không hiểu đối phương rốt cuộc đang làm gì.

Có lẽ từ đầu không nên cứu hắn, nhưng bây giờ cũng đã muộn, không có cách nào thay đổi.

"Hai người xong chưa?" Có lẽ Tô Thiển Dạ vốn không định lên tiếng, chỉ muốn ngoan ngoãn làm một người vô hình.

Nhưng khi đối mặt với hai người cứ lằng nhằng mãi, nàng không thể nhịn được nữa.

Câu nói này quả nhiên đã thu hút sự chú ý của cả hai, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Ngay khi ý thức được điều đó, Tô Thiển Dạ đột nhiên cảm thấy hối hận vì những gì mình vừa nói, biết sớm thế này đã không lên tiếng.

Nhưng giờ đã muộn, chỉ có thể cố gắng hoàn thành chuyện này, dù sao cũng đã quyết định rồi.

Chương 578

“Hai người có thể quan tâm đến người khác một chút không?

Không thấy ta đang đứng bên cạnh sao?” Tô Thiển Dạ thật sự không hiểu tại sao mình lại tức giận.

Rõ ràng chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng, nhưng cuối cùng lại nói ra những lời như vậy, thật khó hiểu.

Nhưng trong tình huống này, nói gì cũng vô ích, những lời vừa rồi dường như đã tiết lộ tất cả.

Nghe câu nói đó, Lý Khác cười một cách gượng gạo.

Có lẽ vừa rồi hắn đã quá bất cẩn nên nhất thời không để ý đến Tô Thiển Dạ.

Nhưng giờ Lý Khác cũng đã hiểu ra, hắn sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ nàng.

“Vị công tử này là ai?” Nhìn người lạ mặt trước mắt, Lý Nguyên Phương bắt đầu suy nghĩ.

Hắn chưa từng nghe Lý Khác có người bạn nào ở đây.

Nếu có, chắc chắn là người từ Trường An theo tới vì sợ Lý Khác gặp chuyện không may.

Sau khi cân nhắc nhiều khả năng, Lý Nguyên Phương nghiêng về giả thuyết thứ hai.

Nhưng chuyện này vốn không nên hỏi, việc của Lý Khác, hắn không nên can thiệp quá nhiều.

Quan trọng nhất là không biết có nên hỏi hay không, nếu chạm vào bí mật của hai người họ, e rằng sẽ rước họa vào thân.

Suy nghĩ một hồi, Lý Nguyên Phương quyết định đứng sang một bên, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Ngược lại, hành động này khiến Lý Khác không biết phải nói gì.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, chỉ chờ Lý Nguyên Phương hỏi.

Ai ngờ chờ mãi mà không thấy Lý Nguyên Phương nói câu nào, khiến Lý Khác không biết nên giải thích ra sao.

Nhưng những suy nghĩ này có lẽ sẽ chẳng bao giờ có ai biết được.

Thấy hai người cứ đứng đơ ra đó, Tô Thiển Dạ chợt có cảm giác nhẫn nhục chịu đựng.

Có lẽ hành động vừa rồi của nàng chưa đủ mạnh mẽ, nếu không họ đã coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Tình hình gì đây?

Có thể tôn trọng ta một chút không?" Tô Thiển Dạ chưa bao giờ chịu ấm ức như vậy, trông nàng có vẻ không vui.

Nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn, chẳng ai thèm để ý.

Ánh mắt của Lý Khác lúc này đã có sự thay đổi rõ rệt, nghe lời của Tô Thiển Dạ, hắn quay đầu lại nhìn nàng một cái, không biết đang suy nghĩ gì.

"Cô nên giữ im lặng.

Bây giờ chỉ cần cho ta biết nhà cô ở đâu, ta sẽ đưa cô về." Dù Lý Khác không biết phải giải thích sự tồn tại của Tô Thiển Dạ như thế nào, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình.

"Ta thấy hình như huynh có bạn, hay là huynh về trước đi, ta tự về được, huynh có thể yên tâm." Khó khăn lắm mới có cơ hội, Tô Thiển

Dạ sao có thể từ bỏ như vậy.

Ngay khi Tô Thiển Dạ chuẩn bị quay người rời đi, Lý Khác đã chặn đường nàng lại.

"Cô cũng đừng cảm thấy ngại ngùng, chuyện đã xảy ra rồi, ta nhất định sẽ đưa cô về." Nghe vậy, Tô Thiển Dạ cười gượng, thật sự không biết nên nói gì tiếp theo.

Rõ ràng không phải như vậy, nhưng bây giờ gần như ai cũng nghĩ thế.

"Chàng trai trẻ, ta thấy hình như huynh hiểu lầm rồi, ngay từ đầu ta đã không muốn huynh đưa ta về." Mới vài phút trước, Tô Thiển Dạ còn tỏ ra vô cùng lạnh lùng, nhưng bây giờ lại có sự thay đổi rõ rệt.

Có lẽ nàng đã nhận ra, trước mặt Lý Khác, dù có tỏ ra cao ngạo đến đâu cũng vô ích.

Cuối cùng, nàng quyết định nói chuyện tử tế với Lý Khác, mong hắn có thể đồng ý.

Chỉ tiếc là Lý Khác đã quyết tâm, dù có chuyện gì xảy ra, hôm nay hắn nhất định phải hoàn thành việc này.

"Tuy cô không nói, nhưng ta đã quyết định rồi, cô không cần nói thêm gì nữa." Thái độ của Lý Khác vô cùng thành khẩn, không có chút dư địa nào để thay đổi, khiến Tô Thiển Dạ gần như sụp đổ.

"Thật sự không cần đâu, chân ta chỉ bị thương thôi, nhưng đầu óc ta vẫn ổn, ta có thể tự về được." Lý Khác không trả lời, trực tiếp nắm lấy tay nàng, tỏ vẻ không cho đi.

Đối mặt với tình huống này, trên mặt Tô Thiển Dạ hiện rõ hai chữ "bất đắc dĩ".

Nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, nếu bị người khác

biết được, anh danh của nàng còn đâu nữa.

“Huynh đệ, tha cho ta đi, để ta đi đi.” “Không được, ta nhất định phải đưa cô về.” Có lẽ bình thường Lý Khác rất nghiêm túc, nhưng hôm nay, sự cố chấp của hắn có phần hơi quá.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, thật không biết hôm nay Lý Khác bị làm sao mà lại làm ra chuyện như vậy.

Dù biết Lý Khác không muốn người khác hỏi nhiều về chuyện của mình, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nhịn được, thật sự rất muốn biết.

Nghĩ đến phong cách làm việc của Lý Khác, hắn cảm thấy mình nên giúp Lý Khác kiểm soát tình hình.

“Công tử, người làm gì vậy?

Nếu đối phương muốn đi thì cứ để họ đi đi chứ.” Điều khiến Lý Nguyên Phương không ngờ tới là, chỉ với vài câu nói đơn giản như vậy, hắn đã bị Lý Khác lườm cho một cái cháy mặt.

Dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng cuối cùng Lý Nguyên Phương cũng đành nuốt vào trong, không dám nói thêm lời nào.

Hắn dường như ý thức được nếu nói nữa có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Được rồi, được rồi, ta không hỏi nữa, là ta nhiều chuyện.” Cũng không biết dưới tình thế nào mà hắn lại nói ra những lời như vậy.

Nhưng đã nói ra rồi, không thể rút lại được, Lý Khác tỏ ra khá hài lòng với biểu hiện này.

“Chuyện gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi, nhớ chưa?” Tâm trạng của Lý Khác lúc này đặc biệt tồi tệ, hắn thật sự không muốn người khác hỏi chuyện của mình, đó cũng là nguyên tắc

cơ bản duy nhất.

Nếu hắn cũng giống như những người khác, chuyện gì cũng nói ra ngoài, e rằng đã không sống được đến bây giờ.

Lý Nguyên Phương gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý, rồi tìm một chỗ lui ra sau, thầm mắng mình sao lại lắm mồm.

Nhưng dù đã gật đầu đồng ý, trong lòng hắn vẫn có chút oán khí, rõ ràng làm vậy cũng là vì muốn tốt cho công tử.

Nhưng hắn không ngờ cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy, bây giờ nói gì cũng vô ích.

Chương 579

Hiện tại, Lý Nguyên Phương chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng chuyện này có thể nhanh chóng kết thúc.

Chỉ tiếc là càng như vậy, mọi chuyện lại càng phiền phức, Lý Khác đứng đó với vẻ mặt như đang phán xét.

Tô Thiển Dạ vừa rồi hoàn toàn đồng ý với những lời của Lý Nguyên Phương, vốn tưởng lần này có thể được giải thoát, nhưng không ngờ Lý Khác lại nói ra những lời như vậy, khiến nàng cảm thấy vô cùng sụp đổ.

"Huynh đệ, ta thấy không cần phải căng thẳng như vậy, ta đã nói ta không sao, có thể tự về được, hà tất phải như vậy." Đối với lời này, Lý Khác không trả lời, vẫn nắm chặt tay Tô Thiển Dạ, đi về một hướng.

"Cô không nói cho ta biết cũng không sao, ta có thể đi hỏi thăm." Lý Khác tin rằng trời không tuyệt đường người, chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, nhất định có thể hoàn thành.

Đương nhiên quá trình có thể sẽ gian nan, nhưng chỉ cần kiên trì đến cùng, nhất định sẽ thành công, đó là câu nói mà Lý Khác tâm đắc nhất, và hắn cũng sẽ thực hiện nó.

Nếu suy nghĩ này của Lý Khác bị người khác biết được, có thể họ sẽ đồng tình, nhưng cách làm của hắn có phần khiến người khác khó hiểu.

Lý Khác cũng không phải là kẻ cố chấp, thực ra làm vậy cũng có lý do của hắn, chỉ là người khác không hiểu mà thôi.

Tô Thiển Dạ đành chấp nhận số phận, biết rằng hôm nay tuyệt đối

không trốn được.

Vì vậy, nàng mặc cho Lý Khác muốn làm gì thì làm, nhưng quyết không nói cho hắn biết địa chỉ nhà mình.

Có lẽ nàng cho rằng Lý Khác tuyệt đối không thể biết được thông tin về nhà nàng, nhưng cũng có thể nàng cảm thấy quá nguy hiểm, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết, thật là thừa thãi.

Chỉ tiếc là bây giờ dù làm gì cũng không thể thay đổi được, chuyện đã như vậy, không cần phải che giấu nữa.

Đối với Tô Thiển Dạ, nàng có những nguyên tắc của riêng mình, không ai có thể thay đổi, sở dĩ nàng giúp Lý Khác cũng vì suy nghĩ đó.

Bình thường trông nàng có vẻ tiêu dao tự tại, nhưng thực ra trong lòng cũng có những nỗi khổ riêng.

Hôm nay sở dĩ ra ngoài sớm như vậy là để xem có ai cần giúp đỡ không, nhưng không ngờ vừa ra khỏi cửa đã gặp phải Lý Khác, hôm nay đúng là xui xẻo.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, nàng cũng không thể đem toàn bộ sự việc kể cho người khác nghe.

Bởi vì Tô Thiển Dạ hiểu rất rõ, không có chứng cứ, nói ra chuyện này cũng không vẻ vang gì.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể nuốt những lời trong lòng vào bụng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nàng chỉ lo lắng cho những chuyện sắp xảy ra, chứ không hứng thú với Lý Khác, làm vậy không cần thiết, nàng không muốn chuyện đó xảy ra.

Bởi vì trong mắt Tô Thiển Dạ, nếu bị Lý Khác đưa về, e rằng sẽ chọc giận người trong nhà.

Nếu để người đó biết, sau này e rằng sẽ không bao giờ ra khỏi nhà được nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Thiển Dạ trông có vẻ không vui, thật không biết hôm nay ra ngoài đã làm sai điều gì mà lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, không ai có thể giúp được nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Nhưng có một số chuyện dù là vậy, trong lòng vẫn có chút không vui.

Nếu có thể, nàng rất muốn trút giận, nhưng trong tình huống này, hoàn toàn không thể làm vậy.

Chuyện này có lẽ không liên quan nhiều đến người khác, đối phương cũng chỉ vì không biết tình hình mới làm vậy, nếu vì chuyện này mà làm gì đó với đối phương, sẽ tỏ ra rất vô giáo dục.

Vì vậy, Tô Thiển Dạ quyết định từ bỏ, có lẽ ngay từ đầu đã không nên có suy nghĩ đó.

Nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn Lý Khác một cái, nàng không nhịn được mà thở dài, miệng lẩm bẩm.

"Lão thiên gia, tại sao lại đối xử với con như vậy?

Con khó khăn lắm mới ra ngoài được một lần, tại sao lại xảy ra chuyện này." Trước đây vì chuyện tương tự mà Tô Thiển Dạ đã phạm sai lầm một lần, hôm nay khó khăn lắm mới ra ngoài được, lại không ngờ vừa ra khỏi cửa đã sắp bị đưa về.

Có lẽ vết thương này đối với nàng không có gì to tát, nhưng điều khiến nàng không thể chấp nhận nhất là những chuyện sắp xảy ra.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, có lẽ lần này về rồi sẽ vĩnh viễn không ra ngoài được nữa.

Đương nhiên, không phải nàng không đưa ra bất kỳ quyết định nào, nàng cũng đã thử phản kháng, nhưng cuối cùng lại bị Lý Khác khống chế.

Có một điều khiến Tô Thiển Dạ hoàn toàn không hiểu, ví dụ như Lý Khác vừa rồi trông rất yếu, tại sao lại có thể dễ dàng khống chế nàng như vậy.

Chỉ tiếc là suy nghĩ này vừa xuất hiện, một hình ảnh lại hiện ra trước mắt nàng, nàng có thể nhớ lại biểu hiện của Lý Khác vừa rồi.

Có lẽ ngay từ đầu nàng đã tự cho là thông minh, đối phương vốn là một cao thủ tuyệt thế.

Nàng nghĩ bụng sau này sẽ không quản chuyện bao đồng nữa, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào giải quyết, chỉ có thể chấp nhận số phận.

Lý Khác có thể cảm nhận rất rõ sự sa sút tinh thần của nàng, dù trong lòng Lý Khác có lời muốn nói, nhưng cuối cùng hắn đã nhịn lại.

Hắn có thể hiểu được tâm trạng của Tô Thiển Dạ lúc này.

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu mỗi người, ba người có mặt ở đây đều có suy nghĩ của riêng mình, nhưng đều không giống nhau, không ai nói ra.

Chỉ vì mỗi người đều hy vọng có thể giữ lại suy nghĩ của mình, để cho mình một sự đảm bảo.

Chỉ tiếc là làm vậy có vẻ không thực tế cho lắm.

Bây giờ nói gì cũng vô ích, họ sẽ không thương lượng, vì trong mắt họ, đối phương đều là những người đặc biệt đáng ghét.

“Cô không định nói cho ta biết sao?

Thật sự cần ta phải đi hỏi từng người một sao?” Thực ra ngay từ

đầu, câu nói này của Lý Khác không phải là dọa dẫm, hắn thật sự có thể làm được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn hy vọng không phải lãng phí thời gian, có thể nhanh chóng giúp đỡ Tô Thiển Dạ, nhưng nếu Tô Thiển Dạ kiên quyết không nói, vậy thì cũng đành phiền phức một chút.

Lúc này, Tô Thiển Dạ dường như đã ý thức được, dù không nói cũng sẽ bị đối phương đưa về, chẳng bằng cứ nói thẳng ra, sớm muộn gì cũng chết, chết sớm chết muộn cũng như nhau.

"Vậy thì, huynh biết không?" Đối mặt với câu hỏi này của Tô Thiển Dạ, Lý Khác không biết nên trả lời thế nào, có lẽ biết Tô Thiển Dạ là ai đối với hắn không quan trọng, chỉ cần giúp đỡ là được.

Đương nhiên, nếu đối phương thật sự không nói, hắn cũng sẽ không có phản ứng gì khác, chỉ là có chút phiền phức.

Ở nơi này, dù có chuyện gì không biết cũng không ảnh hưởng gì, hắn cảm thấy không cần thiết phải tìm hiểu sâu về những người này.

Chỉ vì hắn đã quá hiểu nơi này, vốn dĩ hắn đặt nhiều hy vọng vào đây, nhưng không ngờ cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy.

"Thực ra cô hoàn toàn có thể lựa chọn không nói, ta cũng không ép buộc, chỉ hỏi vậy thôi." Cử chỉ của Lý Khác lúc này tỏ ra hoàn toàn thờ ơ, như thể chuyện này không liên quan gì đến hắn, nhưng rõ ràng là hắn vừa hỏi.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng vô ích, Tô Thiển Dạ đột nhiên không hiểu tại sao lại như vậy.

Chương 580

“Rốt cuộc lời nói đó có ý gì?

Ta thật sự không hiểu huynh đang nghĩ gì.” Tô Thiển Dạ chỉ cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung, nhất thời không nói ra được, nhưng hy vọng chuyện này không phải là thật, nếu không sẽ không có cách nào giải quyết.

Nhưng dù hành động của Tô Thiển Dạ khiến người ta không khỏi tò mò, Lý Khác lại không mấy để tâm.

Có lẽ đối với hắn, những chuyện này đều không phải là chuyện lớn, có thể giải quyết ngay lập tức.

Lý Khác không để ý, chỉ thúc giục, bảo nàng đi nhanh lên, có lẽ hắn đã quên Tô Thiển Dạ đang bị thương, cũng có thể là cố ý.

Thật sự không chịu nổi nữa, Tô Thiển Dạ nói quá nhiều, lần đầu tiên hắn cảm thấy có người lại có thể làm đến mức này, khiến người ta không nhịn được mà muốn nói thêm.

Tô Thiển Dạ tỏ ra vô cùng tuyệt vọng, nếu không nhớ lầm, vừa rồi rõ ràng là hắn cứ quấn lấy hỏi, nhưng bây giờ lại có sự thay đổi rõ rệt.

Nàng thật sự không hiểu trong đầu Lý Khác rốt cuộc đang nghĩ gì, hành động của hắn thật quá bất thường.

Có lẽ chỉ có Tô Thiển Dạ mới nghĩ như vậy, những người khác sẽ không có suy nghĩ này, sau này khi Tô Thiển Dạ và hắn tiếp xúc lâu hơn, có lẽ cũng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh như thể không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên đã quen với tính cách lúc

nóng lúc lạnh khó mà chấp nhận được này.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể không chấp nhận, nếu không sẽ không thể tiếp tục ở bên cạnh Lý Khác được nữa.

Trước đây, Lý Nguyên Phương cũng đã phải thay đổi rất nhiều mới có được cơ hội này, không thể vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà từ bỏ.

Chỉ tiếc là thế giới này luôn trùng hợp như vậy, có những chuyện càng muốn làm lại càng không thể hoàn thành.

Còn những người, những chuyện không muốn gặp, lại cứ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Có lẽ đó là quy luật tự nhiên, không ai có thể thay đổi, cuối cùng chỉ có thể khắc chế, một mình chống chọi cũng vô ích.

Lý Nguyên Phương lúc này tỏ ra vui sướng khi người khác gặp họa, rất mong có người cũng phải chịu đả kích như mình, nhưng bây giờ xem ra thời cơ chưa tới.

Chuyện đã qua lâu rồi, nhưng hắn vẫn có thể nhớ rõ lúc đó đã bị Trình Giảo Kim chế nhạo.

"Công tử, đừng ép buộc nữa, xem bộ dạng đó e rằng nhất thời không chấp nhận được đâu." Thật không biết Lý Nguyên Phương nói câu này với tâm trạng gì, nhưng cuối cùng hắn vẫn nói ra.

Lý Khác quay đầu lại nhìn hắn một cái, trong ánh mắt lộ ra một tia cảm xúc phức tạp.

Có lẽ có lúc ngay cả chính hắn cũng không hiểu những người bên cạnh mình rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng theo thời gian, hắn cho rằng những suy nghĩ đó là thừa thãi, nếu đã đúng thì cần gì phải tốn công vô ích.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Lý Khác không có ý định trả lời, vì trong mắt hắn, những điều này hoàn toàn không cần thiết.

"Ta biết người sẽ không trả lời ta, ta cũng chỉ hỏi vậy thôi." Không ai có thể hiểu được khi nói câu này, trong lòng hắn có suy nghĩ gì, có thể là sụp đổ, chuyện vừa rồi chỉ là che giấu, nhưng đương nhiên cũng không loại trừ làm vậy là đúng.

Chỉ tiếc là có lúc một số chuyện căn bản không thể thay đổi, cũng không có tác dụng gì.

Tô Thiển Dạ đi ở phía trước, tuy bước chân có chút khập khiễng, nhưng không thể cản được bước chân của nàng.

Cơ thể nàng vốn dĩ tốt hơn người thường, đi lại rất nhanh, bây giờ bị thương cũng không chậm lại bao nhiêu.

Chỉ là mỗi bước đi đều cảm thấy một cơn đau nhói, không thể thay đổi được, đã quen rồi.

Trên trán nàng xuất hiện một hàng mồ hôi, đủ để cho thấy nàng đang đặc biệt mệt mỏi, có lẽ giây tiếp theo sẽ ngất đi.

Cũng vì vậy mà khi hai người kia cãi nhau, nàng không nói lời nào.

Không phải vì không hứng thú, cũng không phải vì không muốn nói, mà là thật sự không còn sức lực để nói nữa.

Chỉ tiếc là hành động này không bị ai phát hiện, đến khi Lý Khác quay đầu lại, mới nhận ra có điều không ổn.

"Sao vậy?

Có sao không?" Thật không biết khi hỏi câu này, hắn ngốc đến mức nào.

Người trước mặt sắc mặt trắng bệch, khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ, sao có thể không có chuyện gì được.

Vết thương trên người rõ ràng như vậy, khiến người ta nhìn một cái là biết bị thương nặng.

"Ta không sao." Khi nói câu này, giọng của Tô Thiển Dạ đặc biệt nhỏ, có lẽ nhỏ thêm một chút nữa sẽ không ai nghe thấy, cũng chính vì câu nói này mà khó chú ý.

Vừa rồi hắn vẫn nghĩ Tô Thiển Dạ không có chuyện gì to tát, bây giờ xem ra đã xem nhẹ tình trạng sức khỏe của nàng, nếu cứ tiếp tục giảm sút, không bao lâu nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi ý thức được điều này, Lý Khác đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, biết sớm như vậy, vừa rồi đã không nên lãng phí thời gian ở đó.

Chỉ tiếc là cuối cùng, hắn lại đổ hết nguyên nhân sự việc lên người Lý Nguyên Phương, cho rằng đều là vì sự xuất hiện của hắn mới xảy ra chuyện này.

Cũng không biết nếu Lý Nguyên Phương biết chuyện này sẽ đau lòng đến mức nào.

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh cũng đặc biệt đau lòng, có lẽ không liên quan đến hắn, nhưng hắn cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

"Cô sẽ không có chuyện gì chứ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trông cô bị thương nghiêm trọng quá." Lý Khác không trả lời câu hỏi này, vì vừa rồi hắn đã không trả lời, bây giờ càng không cần thiết phải trả lời.

Bất kỳ người thông minh nào, sau khi thấy tình huống này, sẽ lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Vì vậy, trong mắt Lý Khác, nếu trả lời sẽ là lãng phí thời gian, tình

hình hiện tại không có thời gian để lãng phí.

Thực ra khi nói câu này, Lý Nguyên Phương cũng chỉ thuận miệng, không hề mong Lý Khác có thể trả lời, chỉ là nói ra theo tiềm thức.

Bây giờ dù xảy ra chuyện gì, cũng cần phải xem xét tiếp theo nên làm gì, không thể cứ đứng bên cạnh coi như không thấy gì.

Nếu gặp một người bình thường, hắn cũng không thể đứng nhìn.

Huống chi người trước mặt hình như có ơn với Lý Khác.

Chỉ dựa vào điểm này, nhất định phải làm gì đó cho nàng.

"Bây giờ đừng nói nhiều nữa, mau mau lại đây giúp một tay." Không biết tại sao Lý Khác lại cảm thấy sinh mệnh của một người đang dần xa rời mình.

Chỉ tiếc là bây giờ hắn lại không làm được gì, điều lo lắng nhất sắp xảy ra.

Lúc này, Tô Thiển Dạ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Chương 581

Nếu có thể, nàng tuyệt đối sẽ không ngất đi, trừ khi trong tình huống đặc biệt khẩn cấp.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng đã muộn, thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Cuối cùng, nàng ngã xuống đất, may mà Lý Khác nhanh tay đỡ được, nếu không thật sự đã ngã sõng soài trên đất.

Nhìn bộ dạng này, trong lòng Lý Khác đặc biệt lo lắng, không biết nên làm gì.

Có lẽ kết quả này là điều Tô Thiển Dạ phải đối mặt, nhưng không ngờ cuối cùng lại liên lụy đến người khác.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể cố gắng hết sức, hy vọng Tô Thiển Dạ không có chuyện gì.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh cũng vô cùng căng thẳng, tuy trong lòng không có thiện cảm với Tô Thiển Dạ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là giữa hai người có mâu thuẫn gì, thực ra hai người chỉ mới gặp lần đầu, hắn cũng không muốn Tô Thiển Dạ xảy ra chuyện.

Chỉ tiếc là có lúc một số chuyện lại trùng hợp như vậy, chuyện càng không muốn xảy ra lại càng nhanh xảy ra.

“Bây giờ ta nên làm gì đây?

Nàng sẽ không chết chứ?” Lý Nguyên Phương lúc này thật sự quá căng thẳng, thật sự không muốn chuyện đó xảy ra, nhưng lại cảm giác như sắp xảy ra rồi.

Cũng không biết khi nghe câu này, trong lòng Lý Khác sẽ có suy nghĩ gì, Lý Khác lúc này hận không thể đấm cho hắn một trận.

Chỉ tiếc là bây giờ Lý Khác không rảnh tay, đang đỡ Tô Thiển Dạ nên không thể làm gì được.

Đương nhiên, dù không phải như vậy, hắn cũng tuyệt đối sẽ không làm thế, Lý Khác làm việc rất có chừng mực, không muốn vì chuyện như vậy mà đắc tội với người khác.

Lý Khác rất rõ ràng, bây giờ điều cần làm là cố gắng hết sức giúp Tô Thiển Dạ thoát khỏi khó khăn, chứ không phải tranh cãi với Lý Nguyên Phương.

"Đừng nói nhiều nữa, mau xem nên làm gì đi." Lúc này, Lý Khác cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, để tránh một số chuyện xảy ra.

Chỉ tiếc là có lúc càng như vậy lại càng lo lắng những chuyện khác.

Lý Nguyên Phương cũng hiểu rõ khó khăn, liền chủ động đưa tay ra giúp đỡ.

"Ta hiểu ý người rồi, ta sẽ giúp." Không biết tại sao, lúc này Lý Khác đột nhiên cảm thấy Lý Nguyên Phương dường như cũng không tệ như hắn tưởng.

Chỉ tiếc là đây chỉ là suy nghĩ trong lòng, cụ thể rốt cuộc là chuyện gì, e rằng không ai biết.

Đương nhiên, có một số chuyện cũng sẽ không có ai để ý, chỉ biết hiện thực là một chuyện.

Đối với tình hình hiện tại của Tô Thiển Dạ, không ai biết, cũng chỉ có Lý Khác sẽ để ý.

"Biết sớm như vậy ta đã không nên ép hỏi, ta tìm một chỗ để cô ấy

nghỉ ngơi đi.” Tình hình hiện tại xem ra đây là cách tốt nhất, những cách khác đều không khả thi.

“Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy thôi.” Thực ra trong lòng Lý Nguyên Phương cũng nghĩ vậy, chỉ là có chút lo lắng.

Nếu không nhớ lầm, lần này đến đây là để điều tra một vụ án, nhưng không ngờ lại gặp phải phiền phức lớn như vậy.

Nếu không phải vì gặp chuyện này, e rằng đã sớm điều tra rõ ràng sự việc.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng đã muộn, huống chi đối phương hình như vì cứu Lý Khác mới bị thương.

Đương nhiên chuyện này là do Lý Nguyên Phương đoán, nhưng hắn không nói ra.

Nhưng e rằng cũng không sai là mấy, nếu không Lý Khác cũng sẽ không cẩn thận như vậy.

Tuy thời gian ở bên cạnh Lý Khác tương đối ngắn, nhưng đối với tính cách của hắn cũng đã nắm được gần hết.

Dù Lý Khác bình thường làm việc rất chính nghĩa, nhưng không có nghĩa là hắn có thể làm mọi việc vì một người mà không thu tay lại.

Huống chi người trước mặt hình như không có quan hệ gì với hắn.

Chỉ dựa vào vài nguyên nhân đơn giản, Lý Nguyên Phương có thể đại khái hiểu ra sự việc.

Chỉ là đối phương không trả lời mà thôi, nhưng đối với Lý Nguyên Phương, những điều này hoàn toàn không quan trọng.

Lý Khác đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt phức tạp của hắn, nhất thời không biết nên nói gì.

Tuy có lúc Lý Khác có thể làm sai chuyện, nhưng tuyệt đối sẽ không lùi bước, đã làm sai rồi, không cần thiết phải che giấu hiện thực nữa.

Huống chi bây giờ đã trở thành hiện thực rồi, dù có đi che giấu cũng không thể, sẽ không thành công, vậy thì chẳng bằng không làm gì cả.

Có lẽ tam quan của Lý Khác rất chính trực, nhưng có lúc nên xem xét rõ ràng, có một số người, một số chuyện vĩnh viễn không quan trọng như vậy.

"Mau lại đây giúp một tay đi, đứng đó làm gì." Thực ra Lý Khác không hề tức giận, nếu Lý Nguyên Phương không muốn giúp, hắn cũng không có gì để nói.

Bất kỳ ai đi cứu một người không quen biết, đương nhiên sẽ không thật sự yên tâm.

Ngay cả bản thân hắn làm vậy cũng có nguyên nhân, huống chi đối phương hình như vì mình mới bị thương, nếu không cứu sẽ là đại nghĩa diệt thân.

Tình huống như vậy, hắn bắt buộc phải cứu, nhưng Lý Nguyên Phương thì khác, hoàn toàn không có tư cách.

Có lẽ đây là cái gọi là đạo đức ràng buộc, Lý Khác thừa nhận đã chấp nhận nó.

"Vâng, được, ta đến đây." Tuy Lý Nguyên Phương bây giờ trong lòng vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đã đồng ý.

Bất kể là vì mục đích gì, dù là giúp đỡ Lý Khác, hắn cũng nhất định phải ra tay.

Vì đối với hắn, không còn lựa chọn nào khác.

Đối mặt với câu trả lời này, Lý Khác nhíu mày, có vẻ hơi khó hiểu, nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, nếu theo lẽ thường, đối mặt với việc Lý Nguyên Phương làm vậy, hắn nên cảm thấy vui mừng mới phải.

Ngay cả hắn cũng không biết tại sao lại có kết quả như vậy.

Nhưng bây giờ thật sự có ý nghĩ đó, không có cách nào che giấu, vì không thể lừa dối bản thân.

Có lẽ chuyện này sau này sẽ suy nghĩ kỹ lại, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể làm vậy, vì hoàn toàn không thực tế.

Bây giờ việc duy nhất cần làm là giúp đỡ Tô Thiển Dạ, tránh để nàng vì vậy mà bị tổn thương.

Không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, vì vậy hắn sẽ tạm gác những chuyện khác lại.

"Hay là chúng ta đến khách sạn đi." Lý Nguyên Phương trực tiếp đề xuất ý kiến này, nếu đưa Tô Thiển Dạ đến nha môn, e rằng sẽ càng phiền phức hơn.

Chương 582

Ý kiến này thực ra Lý Khác cũng đã cân nhắc, hai người có cùng suy nghĩ, cuối cùng trực tiếp đạt được thống nhất.

Hai người tốn chín trâu hai hổ sức mới đưa được Tô Thiển Dạ vào khách sạn.

Lần này khác với trước đây, gần đây tìm mấy nhà đều không có phòng.

Có lẽ vì những chuyện xảy ra gần đây, người trong thôn đã ít đi không ít.

Không còn đông đúc như trước đây, nhưng Lý Khác không vì chuyện này mà vui mừng.

Chỉ vì trong mắt hắn, xảy ra chuyện như vậy không phải là một chuyện tốt, đối với một thành phố có thể là một tai họa diệt vong.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng vô ích, không có ai để ý.

Lý Khác cũng không muốn lãng phí lời nói, nếu đối phương không hiểu ý mình, không cần thiết phải nói những lời thừa thãi đó.

"Lão bản, trọ." "Đại nhân, đại nhân, không biết người muốn mấy phòng?" Vốn dĩ trên mặt Lý Khác chỉ có chút lo lắng, nhưng sau khi nghe câu này, lại tràn đầy nghi ngờ.

Hắn không biết tại sao người trước mặt lại biết thân phận của mình, vốn tưởng là nghe nhầm, nhưng cuối cùng phát hiện ra là sự thật.

Điều này khiến Lý Khác cảm thấy đặc biệt kỳ quái, có lẽ sau khi về cần phải điều tra kỹ lại, tại sao lại có kết quả như vậy.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, trên mặt hắn lại không hề biểu hiện ra, vì trong mắt hắn, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể để người ngoài thấy, đó là điều cơ bản nhất.

"Ba phòng thượng hạng." Lý Khác không muốn chen chúc trong một phòng với người khác, tuy Tô Thiển Dạ bây giờ cần có người chăm sóc, nhưng hắn tuyệt đối có thể dành thời gian.

Nhưng hắn hoàn toàn không thể chấp nhận ở chung phòng với người khác, đó là giới hạn cuối cùng của hắn.

Đối mặt với suy nghĩ này của Lý Khác, đối phương nên vui mừng, dù sao cũng bán được thêm một phòng.

"Được ạ, khách quan, mời lên lầu." Lão bản bây giờ đối với hắn tràn đầy nghi ngờ, vì vậy hắn không để ý, đỡ Tô Thiển Dạ đi lên lầu và nói với Lý Nguyên Phương.

"Ta đưa cô ấy lên trước, chuyện tiếp theo ngươi đi làm đi, đi mời một thầy lang." Lý Khác rất rõ ràng, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không quan trọng bằng chuyện này.

Nếu Tô Thiển Dạ thật sự vì vậy mà mất mạng, Lý Khác có thể sẽ áy náy cả đời.

Lý Nguyên Phương cũng không làm chuyện khác, nghe lời Lý Khác, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Dù bây giờ đối với Tô Thiển Dạ tràn đầy ý kiến, nhưng hắn rõ ràng có lúc tình cảm cá nhân tuyệt đối không thể xen vào một sự việc.

Lý Khác đỡ Tô Thiển Dạ vào phòng, liền đặt nàng lên giường.

"Hy vọng cô không có chuyện gì." Lúc này, Lý Khác cũng chỉ có thể làm vậy, trong lòng mong mỏi những chuyện này đừng phát triển quá lớn.

Chỉ tiếc là có lúc chuyện càng không muốn xảy ra, lại càng có thể xuất hiện trong nháy mắt.

Nhưng cũng may Tô Thiển Dạ bây giờ mạch tượng xem ra không tệ, trong tình huống bình thường sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy Lý Khác không biết chữa bệnh, nhưng những kiến thức cơ bản đó hắn vẫn hiểu một chút.

Không biết qua bao lâu, Lý Nguyên Phương cuối cùng cũng chạy lên.

Thực ra đối với chuyện này hắn cũng lo lắng, muốn cố gắng hết sức để giúp đỡ Lý Khác.

Chỉ có lúc dù là xuất phát từ nội tâm, lại có người không nhất định cảm kích.

Lý Khác đứng đó với vẻ mặt lo lắng, trong lòng tuy có chút nắm chắc, nhưng có phần không tự tin.

"Công tử, người đến rồi." "Mau xem xem thế nào?" Lý Khác nói chuyện lúc đó, giọng điệu đặc biệt khẩn thiết, hận không thể trong giây tiếp theo có được đáp án mình muốn.

Chỉ tiếc là có lúc càng như vậy càng khó có được đáp án.

Thầy lang đối với biểu hiện này, dường như đã quen.

Nhìn Tô Thiển Dạ đang nằm trên giường, ông ta nhíu mày, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

Dù chỉ trong chốc lát nhưng đã bị Lý Khác bắt được, cũng vì hành động này mà hắn cảm thấy, người này e rằng quen biết Tô Thiển Dạ.

Đương nhiên bây giờ không quản những chuyện đó, những chuyện đó đều không quan trọng, bây giờ chuyện quan trọng nhất là

bảo toàn tính mạng của Tô Thiển Dạ, những chuyện khác lát nữa hãy nói.

"Đừng vội, để ta xem xem." Nói xong câu đó, thầy lang liền đi đến trước mặt Tô Thiển Dạ, đưa tay ra như đang bắt mạch.

Nhưng theo thời gian trôi qua, sắc mặt của thầy lang càng ngày càng khó coi.

Lý Khác đứng bên cạnh ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ thật sự xảy ra chuyện.

Không biết qua bao lâu, thầy lang cuối cùng cũng xem rõ bệnh tình.

Thế là ông ta từ trên ghế đứng dậy, nhìn Tô Thiển Dạ thở dài một hơi.

Chính vì hành động này cũng khiến người ta cảm thấy càng thêm lo lắng, luôn cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra, có điềm báo rồi.

Chỉ là tuy nghĩ vậy, Lý Khác không hề mở miệng trước, biết rằng trong tình huống này, dù trong lòng có suy nghĩ gì, cũng tuyệt đối không được nói ra trước khi sự thật được xác nhận, để không đả kích bất kỳ ai.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Lý Khác một cái, không trực tiếp nói ra thông tin về Tô Thiển Dạ.

"Ngươi và cô ấy quen nhau sao?" Đối mặt với câu hỏi này, Lý Khác nhíu mày, không biết tại sao lại hỏi câu hỏi như vậy.

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng trong tình huống này, cần phải che giấu suy nghĩ trong lòng.

"Không quen, ta không quen biết cô ấy." Lý Khác có một số chuyện tuy không nói ra, nhưng câu nói này tuyệt đối không có chút sơ

hở nào, làm vậy cũng chỉ có nguyên nhân của hắn.

Nghe câu nói này, sắc mặt của thầy lang có sự thay đổi rõ rệt, xem ra có một tâm trạng khác.

Bây giờ không quản những chuyện đó, Lý Khác đã xác định người trước mặt tuyệt đối có quan hệ với Tô Thiển Dạ.

"Không quen biết, tại sao lại đưa cô ấy đến đây, mời thầy lang đến chữa bệnh." Nghe câu nói này, suy nghĩ trong lòng Lý Khác càng ngày càng rõ ràng, nhưng hắn biết bất kể trong tình huống nào, tuyệt đối không thể tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho người khác.

Huống chi lần này việc cần làm vô cùng bí mật, nếu bị người khác biết được, hậu quả khó lường.

Vì vậy, Lý Khác trực tiếp nuốt những lời định nói vào bụng.

Trong mắt Lý Khác, những câu hỏi ông ta hỏi đối với Tô Thiển Dạ không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ cần chữa trị vết thương là được.

"Những chuyện này hình như không liên quan đến ông, ông chỉ cần xem xem cô ấy thế nào rồi!" Lý Khác lúc này giọng điệu hoàn toàn khác với vừa rồi, dường như đã hiểu người trước mặt đang nghĩ gì, vì vậy giọng điệu có chút nhẹ nhàng.

Chương 583

Nhưng đối phương dường như đối với biểu hiện này vô cùng khẳng định, vì vậy trên mặt không có bất kỳ biểu hiện nào.

"Đừng căng thẳng như vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi." Lý Khác không trả lời, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu tình nào, bất kể đối phương có mục đích gì, những điều đó đối với hắn đều không quan trọng, hắn muốn biết Tô Thiển Dạ bây giờ rốt cuộc thế nào rồi.

Về phần những chuyện khác, cần phải đợi sau này mới xử lý, người trước mặt khiến hắn không có bất kỳ ấn tượng nào, có lẽ không có quan hệ gì với mình.

"Nếu đã như vậy, tốt nhất đừng dọa ta, biết càng nhiều chết càng thảm." Lý Khác và vừa rồi giống nhau, sắc mặt khó coi, thật sự không biết nên nói gì.

Nếu thật sự có thể, hắn một câu cũng không muốn nói thêm, nhưng khốn nỗi trong tình huống này, lại không thể không nói.

Đối mặt với sự nghi ngờ, thầy lang vừa tìm được không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

Có lẽ đối với hắn, vậy là đủ rồi, những lời khác đều là lời vô ích, nếu đối phương đã quyết định không nói, hỏi nữa cũng vô ích.

"Đừng căng thẳng như vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng không có ý gì khác." Lý Khác hoàn toàn không đáp lại, mỗi một câu nói của người trước mặt đều không có chút giá trị đáng tin nào.

Vì vậy, Lý Khác xoay người tìm một chỗ ngồi xuống, tâm trạng lúc này vô cùng phiền muộn, nếu có thể, hắn cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ tiếc là trong tình huống hiện tại, căn bản không có ai có thể thay đổi.

Đối phương dường như cảm nhận được sự mất kiên nhẫn sâu sắc đó, thế là liền đè nén hết những lời trong lòng xuống.

Thực ra ngay từ đầu, điều quan trọng nhất là sợ hắn tức giận, vậy thì sẽ không được gì, điều này không ai có thể chấp nhận được.

"Ngươi quá đa nghi rồi, muội muội ta không có ý gì khác, nhưng cũng không thể trách được." Nghe vậy, sắc mặt Lý Khác càng ngày càng khó coi, hắn chưa bao giờ có giao du với người này.

Bây giờ mỗi một câu nói của hắn đều khiến Lý Khác bắt đầu có chút hoài nghi.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại không hề lộ ra.

Có lẽ Lý Khác cũng cảm thấy chuyện này không thể quá phô trương, nếu không sẽ rước thêm phiền phức.

Chỉ tiếc là đối phương lại không nghĩ vậy, hắn nhất định phải moi được chút thông tin từ miệng Lý Khác.

Về phần những chuyện khác, hắn sẽ không đi đoán mò, đó cũng là một vấn đề hắn bỏ qua, bây giờ dường như không có tác dụng.

"Đừng nói nữa, bây giờ cô ấy thế nào rồi?" Lúc này, Lý Khác cố gắng hết sức đè nén sự nóng nảy trong lòng, chỉ tiếc là đối phương không có ý định đó, lại muốn hỏi những vấn đề khác.

Nhưng Lý Khác không cho hắn cơ hội, thế là liền chủ động mở miệng, hắn biết nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ để đối phương được đằng chân lân đằng đầu.

"Thức thời mới là trang tuấn kiệt, tốt nhất nên học thông minh một chút, đừng chọc giận ta." Nghe Lý Khác nói vậy, đối phương dường

như đã hiểu, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, thực ra hắn cũng không biết nên làm gì.

Có lẽ mỗi một việc hắn làm trước đây đều do người khác điều khiển, hôm nay hắn cũng không muốn giúp.

Người đang nằm trên giường kia có quan hệ quan trọng với hắn, dù bị Lý Khác biết được, cũng không thể thay đổi hiện thực này.

"Được rồi, nếu đã như vậy, ta nếu tiếp tục biện bạch, dường như là không tôn trọng ngươi." Đối phương hoàn toàn không có ý định che giấu, thực ra ngay từ đầu đã không muốn che giấu, đối với vết thương hiện tại của Tô Thiển Dạ cũng không cần thiết.

"Nếu đã như vậy, mau nói đi." Lúc này, Lý Khác trông đặc biệt nóng nảy, không có một chút ý định che giấu nào.

Hắn trực tiếp nói hết những lời trong lòng ra, hắn biết trong tình huống hiện tại, căn bản không cần thiết phải che giấu nữa.

Cứ mãi giả tạo trước mặt người khác, thật quá mệt mỏi, căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

"Bây giờ cô ấy không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ bị một số vết thương ngoài da thôi." Thực ra điều này Lý Khác đã sớm biết, không phải là điều hắn quan tâm.

Điều hắn quan tâm bây giờ là vết sẹo trên người Tô Thiển Dạ có gây ảnh hưởng gì không.

"Nhưng ông phải nói rõ, cô ấy bị dao đâm, chính mắt ta nhìn thấy con dao đâm vào." Thực ra ngay từ đầu, Lý Khác không có ý định chất vấn, chỉ là nói ra những lời trong lòng, hy vọng có thể chứng thực suy đoán của mình.

Nếu là người khác, có thể sẽ cảm thấy Lý Khác đang cố ý gây khó dễ, nhưng người trước mặt lại không nghĩ vậy.

Chỉ vì trong mắt hắn, Lý Khác làm vậy có lý do của mình, đối phương đặc biệt tán thưởng.

"Điểm này ngươi có thể yên tâm, vết thương không đặc biệt sâu, chỉ cần khâu lại đơn giản là không sao rồi." Đối mặt với những lời ông ta nói, Lý Khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Tô Thiển Dạ hôm nay vì cứu mình mà mất mạng, sau này không biết hắn có thể tiếp tục sống sót được không.

"Ồ, đa tạ." Trong tình huống hiện tại, đây cũng là điều duy nhất Lý Khác có thể làm, về phần những chuyện khác, nên suy nghĩ kỹ lại.

Đúng lúc này, Lý Nguyên Phương đột nhiên đi tới, nhìn người trước mặt, ánh mắt có chút khó coi.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy người trước mặt có chút kỳ quái, nhưng nhất thời lại không nói ra được, cảm giác bây giờ giống như lúc mới gặp Tô Thiển Dạ.

Đương nhiên sau khi biết chuyện, hắn đột nhiên cảm thấy chết dường như cũng không tệ, nhưng không thể xóa bỏ mọi thứ.

"Để ta tiễn ông ra ngoài." Thầy lang vừa rồi đứng yên bất động, dường như hoàn toàn không có ý định rời đi.

Nhưng đối với người khác, hắn sẽ không để ý, đặc biệt là Lý Khác.

Con người Lý Khác làm việc gì cũng đặc biệt cẩn thận, vì vậy chỉ cần là việc hắn ra tay, tuyệt đối sẽ không có sai sót.

Có người sinh ra đã lợi hại, thực ra chỉ có hắn mới biết những ấm ức đã phải chịu đựng trong những năm qua.

Có lẽ vết thương trên người hắn, người khác cả đời cũng không thể chịu đựng được, dù trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra.

Sở dĩ làm vậy là để lấy lòng một người, nhưng cuối cùng dù có trở thành thế nào, đối phương cũng sẽ không vui, từ lúc đó hắn cũng ý thức được không cần phải tranh giành nữa.

Dù Lý Nguyên Phương vừa rồi nói vậy, nhưng đối phương không có ý định rời đi.

Ngược lại, hắn đứng yên bất động, lặng lẽ nhìn, ánh mắt có chút kỳ quái, nếu nhìn chằm chằm lâu, có thể sẽ có chút đáng sợ.

Vì ánh mắt này khiến Lý Khác không hiểu rốt cuộc hắn là người thế nào.

"Có chuyện gì sao?" Lúc đầu, hắn không có ý định để ý, nhưng sau đó phát hiện sự việc không ổn, liền chủ động mở miệng hỏi.

Nhưng đối phương không có ý định trả lời, giọng điệu luôn âm dương quái khí.

"Nếu muốn sống sót ra khỏi đây, thì cách xa cô ấy một chút." Nghe câu này, sắc mặt Lý Khác có sự thay đổi rõ rệt, và hắn lập tức quay đầu lại xem tình hình, nhưng đối phương đã rời đi.

Lý Khác thật sự không hiểu tại sao lại nói ra những lời như vậy, nhưng có một điều khó hiểu mà hắn có thể biết, người vừa nói câu đó tuyệt đối không phải là nói bừa.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng đã muộn, cứ tiếp tục như vậy là lãng phí thời gian.

Lúc này, Lý Khác cũng chỉ có thể cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, dù những lời nói cho hắn đều là giả, nhưng cũng có thể bù đắp suy nghĩ trong lòng.

Nhìn thầy lang vừa rồi còn đứng yên tại chỗ, bây giờ lại vội vàng rời đi, Lý Nguyên Phương tỏ ra vô cùng ngơ ngác.

Chương 584

Hắn thật sự không hiểu, đối phương làm vậy là vì cái gì, vừa rồi rõ ràng có thể tự mình tiễn xuống, nhưng cuối cùng lại chọn rời đi.

Có lẽ vì hắn quá tập trung, đến lúc Lý Khác gọi thậm chí còn không nghe thấy.

Điều này khiến Lý Khác cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, chỉ có thể dựa vào chính mình, nếu không không có cách nào phá án.

Đúng lúc đó, Tô Thiển Dạ đang nằm trên giường dường như cử động.

Có lẽ là do duyên phận, đúng lúc ngón tay nàng động đậy thì bị Lý Khác nhìn thấy.

Chỉ cần nhìn thấy người trước mặt, đầu óc Lý Khác đã lớn rồi, thật sự không muốn chuyện này xảy ra trong thời gian ngắn, nhưng có lúc lại như vậy.

Không ai có thể thay đổi, vì vậy bây giờ bất kể là Lý Khác hay người khác, đều không thể thay đổi được, điều này có thể xác nhận.

Lý Khác bước tới nhìn ngón tay đang cử động của Tô Thiển Dạ, lo lắng đến mức không nói nên lời.

“Mau nhìn, mau nhìn, hình như tỉnh rồi.” Lý Nguyên Phương không nói một lời, có lẽ đang giận dỗi vì chuyện trước đó.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, chuyện đã xảy ra không thể thay đổi.

“Thật sự tỉnh rồi.” Lý Khác cảm thấy bây giờ quá vui mừng, có lẽ

giây tiếp theo sẽ nhảy cẫng lên.

Chỉ tiếc là Lý Nguyên Phương đối với điều này không có bất kỳ cảm giác nào, đứng đó như một khúc gỗ, không nhìn ra được gì.

Nhưng càng như vậy, càng dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Lý Khác đã quyết tâm, chỉ cần còn sống, nhất định sẽ giúp nàng tìm được gia đình.

"Thế nào rồi?

Có sao không?" Điều khiến Tô Thiển Dạ mãi mãi không quên được là, vừa mở mắt ra đã gặp phải hai tên này.

Nếu không nhớ lầm, ban đầu nàng đã cầu xin, bây giờ làm vậy không phải là có âm mưu gì chứ.

Lý Khác đứng bên cạnh nghe cũng không nhịn được mà cảm ơn trời đất.

Tô Thiển Dạ run rẩy mở mắt, cả người trông có chút tiều tụy, người trước mặt khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Chỉ là bây giờ dù nhìn thế nào cũng không có ai để ý.

"Ta không sao." Tuy bây giờ trông vô cùng mệt mỏi, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để người khác nghe thấy câu này.

Người có thể khiến Tô Thiển Dạ làm vậy e rằng chỉ có Lý Khác.

Nàng tuyệt đối không muốn người khác nghĩ rằng mình đứng về phe tục lệ như vậy.

Thứ này căn bản không thể thay đổi, vì vậy điều nàng có thể làm bây giờ là những việc của một người nghèo.

Nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nếu là chuyện khác cũng được, nhưng bây giờ tuyệt đối không.

“Thật sự không có chuyện gì sao?

Trông sắc mặt cô rất xanh xao.” Thực ra câu này không phải là của Lý Khác, hắn đã lui ra một bên.

Người vừa nói chuyện với Tô Thiển Dạ thực ra là Lý Nguyên Phương.

Tuy trong lòng có ý kiến với Tô Thiển Dạ, nhưng hắn rất rõ ràng, có lúc tuyệt đối không thể đổ lỗi cho người khác, vì không có quyền đó.

Đối mặt với câu hỏi không có não của Lý Nguyên Phương, Tô Thiển Dạ thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Chỉ cảm thấy đầu óc có chút đau nhức, có lẽ là di chứng để lại.

“Không trả lời ta, không phải là không tốt chứ!” Đối mặt với câu hỏi vô trách nhiệm của Lý Nguyên Phương, ngay cả Lý Khác cũng cảm thấy đặc biệt khó chịu, huống chi câu hỏi này nhạy cảm như vậy, có thể Tô Thiển Dạ sẽ không để ý.

“Tại sao ta phải trả lời ngươi?” Lúc này, trong ánh mắt của Tô Thiển Dạ lộ ra sự nghi ngờ.

Nếu có thể, nàng một câu cũng không muốn nói thêm.

Chỉ tiếc là trong tình huống hiện tại dường như không được, không ai có thể cản được bước chân của nàng.

Ngay cả Lý Khác cũng không có gì để nói, nhưng hắn vẫn sẽ không cho phép nàng làm những chuyện khác.

“Ta cũng là vì tốt cho cô, trả lời như vậy được sao?” Đối mặt với tình huống này, Lý Nguyên Phương lại dám tức giận, điều này khiến ngay cả Lý Khác cũng không nhịn được cười, nhưng trong tình huống này hắn đã nhịn lại.

Thật không biết trong đầu người trước mặt đang nghĩ gì, nếu việc đối phương làm rất nguy hiểm, có thể sẽ trực tiếp nói cho hắn biết.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể cho thấy Lý Nguyên Phương nghĩ quá đơn giản.

Có lẽ đối với hắn đều không phải, nhưng Lý Khác lại nghĩ như vậy.

"Bất kể ngươi là ai, ta không cần thiết phải nói cho ngươi biết." Thái độ của Tô Thiển Dạ lúc này vô cùng kiên định, bất kể nhìn thế nào cũng vô ích.

Nhưng cũng chính vì như vậy, hai người cũng không biết nên trả lời thế nào, Lý Khác ban đầu có chút nghiêng về phía Tô Thiển Dạ, nhưng bây giờ phát hiện sự việc không ổn.

Nhưng dù vậy cũng không có cách nào, bất kể thế nào, Tô Thiển Dạ đều là người cứu hắn, nếu phản bội lại lòng tốt của nàng.

Vậy sau này sống thế nào đây, Lý Khác không nhịn được mà lắc đầu, muốn phủ định khả năng này, nhưng cuối cùng không thể lừa dối bản thân.

"Công tử, ta giải quyết thế nào?" Lý Nguyên Phương lại ngốc nghếch đi hỏi Lý Khác câu hỏi này, quả nhiên giống như dự đoán, Lý Khác hoàn toàn không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

Có lẽ trong mắt hắn, Tô Thiển Dạ không có gì sai, sai là thế giới này.

"Tại sao lại cứu ta?" Câu hỏi này Lý Khác quan tâm nhất, hắn không tin chuyện này xảy ra chỉ là một trò đùa.

Giống như Lý Khác, khi Tô Thiển Dạ nghe đến đây, cũng lộ ra một tia căng thẳng.

Chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào, dường như cũng không có ảnh hưởng gì lớn, cũng không có ai để ý, nhưng Lý Khác sẽ không từ bỏ.

“Điều đó quan trọng sao?

Vậy huynh biết không?” Điều khiến Lý Khác kỳ quái là hắn lại cảm nhận được một tia trêu chọc trong lời nói của nàng.

Ban đầu tưởng là nghe nhầm, nhưng sau khi suy ngẫm lại, hắn đã xác nhận sự thật này.

Chương 585

"Nói chuyện có thể đừng âm dương quái khí như vậy không, nếu thật sự có chuyện gì, xin hãy nói ngay bây giờ, đừng nói những chuyện khác." Dù Tô Thiển Dạ đã cứu hắn, nhưng điều đó không có nghĩa là Lý Khác sẽ hoàn toàn tin vào những lời nàng nói.

Nếu chuyện này xảy ra vừa rồi, Lý Khác có thể sẽ cân nhắc, nhưng hắn đã nhận ra ánh mắt quỷ dị của thầy lang.

Dựa vào điểm này, có thể khẳng định thân phận của Tô Thiển Dạ tuyệt đối không đơn giản, bất kể là vì mục đích gì, đó đều là chuyện cần phải cẩn thận.

"Ngươi có thể lựa chọn không tin ta, nhưng ta hy vọng ngươi đừng chất vấn ta." Tô Thiển Dạ nói chuyện lúc đó trông có vẻ không vui, dường như đối với phản ứng vừa rồi của Lý Khác vô cùng bất mãn.

Nhưng dù trong lòng khó chịu, lại không thể biểu hiện ra, vì vết thương hiện tại của nàng thật sự quá nghiêm trọng.

Nàng rất rõ ràng trong tình huống này tuyệt đối không thể cứng đối cứng với đối phương, nếu không chỉ có một con đường chết.

Chỉ tiếc là những vấn đề nàng lo lắng, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lý Khác.

Chỉ vì trong mắt Lý Khác, những điều đó hoàn toàn không phải là chuyện, không cần phải lo lắng, nhưng đối phương lại lo lắng.

Cũng chính vì nguyên nhân này, ngay cả Lý Khác cũng không hiểu, người trước mặt rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng hắn rõ ràng hiểu rằng chỉ cần biết một chuyện là được rồi.

Đối với những chuyện khác, hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng, chỉ cần bình tĩnh chờ đợi.

"Ta chỉ biết nói và làm không liên quan, hai cái đó không giống nhau sao?" Khi nói câu này, Lý Khác nhíu mày, có chút không hiểu ý của Tô Thiển Dạ.

Có lẽ trong mắt Lý Khác, những lời Tô Thiển Dạ nói đều là lời vô ích, hoàn toàn không phải điều hắn muốn.

Cũng vì nguyên nhân này, hắn trông có chút vội vàng, vô cùng tha thiết muốn có được câu trả lời thuộc về mình.

"Ta không hiểu tại sao lại nói những lời như vậy, nhưng ta chỉ cần để ngươi hiểu một chuyện, ta cứu ngươi không vì bất kỳ chuyện gì." Khi nói câu này, ánh mắt của Tô Thiển Dạ tràn đầy kiên định, ngay từ đầu hoàn toàn không vì bất kỳ mục đích nào, chỉ là tình cờ gặp mà thôi.

Tô Thiển Dạ chưa bao giờ mong nhận được sự báo đáp của bất kỳ ai, chỉ là xuất phát từ lòng tốt.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ tới là, có một ngày lại bị người ta oan uổng, quan trọng nhất là không có cách nào giải thích.

Nhưng những chuyện này bây giờ xem ra không còn quan trọng nữa, Tô Thiển Dạ sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ vì trong mắt nàng, có một số chuyện nếu đối phương đã nhận định rồi, dù nói gì cũng vô ích, vậy chẳng bằng tiết kiệm thời gian.

Lúc này, cảm xúc của Lý Khác dao động rất lớn, không ngờ lại có kết quả như vậy.

Nhưng dù sao, bây giờ chuyện đã xảy ra, không có gì thay đổi, Lý Khác cũng không còn so đo nữa.

Hắn rất biết sự thật đó, nhưng hắn biết trong tình huống này, ép càng chặt, đối phương càng không nói, vậy chẳng bằng coi như không có chuyện gì xảy ra, làm ra vẻ dẫn rắn ra khỏi hang.

Đương nhiên chuyện xảy ra trước đó cũng không loại trừ có người cố ý làm vậy, để thu hút sự chú ý của hắn.

"Nếu đã như vậy, ta không có gì để nói." Lý Khác cũng không phải là người vong ân bội nghĩa, hắn biết nếu đối phương đã cứu mình, bất kể là vì mục đích gì, cũng nên biết ơn.

Nhưng phản ứng vừa rồi của hắn dường như có chút không đúng, điều này khiến hắn nhất thời không biết nên nói gì, hy vọng có thể làm gì đó cho những gì mình vừa làm, nhưng đối phương hoàn toàn không cảm kích.

Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng, môi mấp máy, đặc biệt muốn nói ra những lời trong lòng, nhưng cuối cùng không nói ra được.

Có lẽ có một số chuyện nên để trong lòng, không nên nói ra.

Nhưng Lý Khác đối với tình huống này thật sự không có cách nào giải thích, trong lòng rất khó chịu.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Lý Khác quyết định chủ động mở miệng.

Bất kể là vì mục đích gì, đối phương đều có ơn với hắn, hành động vừa rồi rõ ràng đã chọc giận nàng.

"Ta xin lỗi vì hành động vừa rồi của ta, ta đã không cân nhắc hậu quả." Tuy lời nói nghe có vẻ không có gì to tát, nhưng đối với Lý Khác, nếu nói ra những lời như vậy đã là không thể tin được.

Tô Thiển Dạ ngẩng đầu lên nhìn một cái, tuy hôm nay tức giận, nhưng nàng không phải là người không có lý lẽ.

Nếu đối phương đã xin lỗi rồi, tiếp tục so đo nữa là không đúng.

Vì vậy, Tô Thiển Dạ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Nếu đã như vậy, ta cũng không nói lý lẽ gì nữa." Ngay từ khi mở miệng, Lý Khác đã nhận định Tô Thiển Dạ tuyệt đối không phải loại người như vẻ bề ngoài.

Dù chỉ nhìn thoáng qua, Lý Khác dường như đã nhìn thấu tất cả, bất kể thế nào, hắn đều rõ mồn một.

Cho nên trong tình huống hiện tại, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán được tâm tư của Tô Thiển Dạ.

Dù có vẻ hơi khó tin nhưng Lý Khác đã thật sự làm vậy, và sự thật là không thể thay đổi.

"Dù sao đi nữa, hôm nay cô cũng đã cứu ta.

Có thể là vì mục đích nào đó, cũng có thể là thật lòng tốt, nhưng những điều đó không quan trọng.

Ta nên cảm ơn cô." Lý Khác cúi đầu trước Tô Thiển Dạ, hy vọng có được sự khoan dung.

Đương nhiên, chuyện này có vẻ hơi khó tin, nhưng Lý Khác vốn là người thưởng phạt phân minh.

Người có ơn với hắn, hắn sẽ báo đáp, còn những kẻ hãm hại hắn thì tuyệt đối không có ngày lành.

Trước hành động này, Tô Thiển Dạ có chút bối rối, không biết nên nói gì, dường như vẫn chưa ý thức được tình hình, bởi vì trong mắt nàng, bộ dạng này của Lý Khác chắc chắn không hề bình thường.

Đối phương có thể hạ thấp thân phận cao quý để xin lỗi, chỉ riêng điểm này cũng đủ để Tô Thiển Dạ nhận ra Lý Khác là một người vô cùng biết lý lẽ.

Mặc dù trong lòng Tô Thiển Dạ có chút kinh ngạc, nhưng nàng không hề biểu hiện ra ngoài.

Có lẽ nàng cảm thấy nếu biểu hiện ra thì sẽ có vẻ đặc biệt không biết điều, cũng không chấp nhận lời xin lỗi.

“Ta biết rồi.” Chỉ một câu nói ngắn gọn đã qua loa cho xong mọi chuyện.

Tuy có vẻ hơi qua quýt, nhưng Lý Khác hoàn toàn không để tâm.

Lý Khác không đáp lại, hắn rời đi.

Cứ ở trong căn phòng này, cả hai người đều sẽ không có phản ứng gì nhiều, chỉ lãng phí thời gian.

Nếu có thời gian đó, Lý Khác thà tìm một nơi nghỉ ngơi còn hơn, hôm nay thực sự quá mệt mỏi.

Có lẽ trên người hắn không nhìn thấy vết thương nào, nhưng không có nghĩa là Lý Khác không bị thương.

Chương 586

Hắn cảm thấy lồng ngực hơi đau, có thể là do lúc ho đã bị chấn động.

Chỉ tiếc là bây giờ hoàn toàn không có ai để ý, bản thân hắn cũng không nói ra, nên không ai biết.

Đương nhiên Lý Khác cũng chẳng hề bận tâm những điều này.

Trong mắt hắn, bất kể xảy ra chuyện gì cũng nên tự mình giải quyết, không liên quan đến người khác.

Lúc sắp đi, Lý Khác không nhịn được quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt có chút phức tạp.

"Ta ra ngoài đây, cẩn thận." Lúc nói câu này, Lý Khác cũng không biết là vì tâm lý gì mà lại nói ra những lời như vậy, nhưng bây giờ nói gì cũng không còn giá trị.

Ra khỏi phòng, Lý Khác dựa vào tường hít một hơi thật sâu, hơi thở của hắn có chút không thông suốt.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, đến cả bản thân hắn cũng bắt đầu hoảng sợ, chưa từng có ai trải qua những chuyện như vậy.

Nhưng dù không muốn thừa nhận, hiện tại nó đã trở thành hiện thực, không ai có thể thay đổi.

Nhưng dần dần Lý Khác cảm thấy mọi chuyện không phức tạp như hắn tưởng, chỉ là hắn đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Hắn không tin có kẻ dám ra tay trên địa bàn của mình.

Có lẽ nơi này không do Lý Tĩnh trực tiếp quản lý, nhưng cũng thuộc về địa phận của ông, chắc sẽ không có ai dám động thủ với

hắn.

Chỉ là tất cả những điều hắn nghĩ đều là suy đoán, tình hình cụ thể e là không chính xác.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng vô ích, chỉ cần lo chuyện trước mắt, còn những chuyện khác thì để sau này tính.

Hiện tại có thể bảo toàn tính mạng đã là không dễ dàng rồi, những chuyện khác thực sự không dám chắc.

Đúng lúc Lý Khác đang lo lắng, Lý Nguyên Phương đột nhiên chạy tới, dáng vẻ vô cùng lo âu.

"Công tử sao rồi?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Lý Nguyên Phương bây giờ chỉ sợ Lý Khác xảy ra chút vấn đề gì, bởi vì hắn thật sự không muốn Lý Khác gặp bất cứ chuyện gì, hắn muốn nắm bắt từng chút thời gian.

Nghe lời của hắn, Lý Khác ngẩng đầu nhìn một cái, lắc đầu ra hiệu không có chuyện gì xảy ra, nhưng cơn đau lập tức lan ra toàn thân.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, hắn ngã khuỵu xuống đất.

Thấy tình hình này, Lý Nguyên Phương ngây người ra, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng vừa rồi Lý Khác vẫn còn khỏe mạnh, dường như không có chuyện gì, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhất thời hắn không thể chấp nhận được.

Có lẽ trong một khoảnh khắc, Lý Nguyên Phương đã nghĩ đây chỉ là giả, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn xác định rằng tất cả những gì vừa xảy ra đều là thật, chỉ là hắn không muốn tin mà thôi.

“Công tử, công tử, người sao vậy?” Lý Nguyên Phương chỉ cảm thấy cả người như sắp sụp đổ, hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống này, quan trọng nhất là hắn hoàn toàn không giải quyết được, bây giờ có chút hoảng loạn.

Có lẽ một ngày nào đó hắn cũng sẽ đối mặt với tình cảnh này, nhưng bây giờ hắn đã trưởng thành, nghĩ lại những chuyện này có lẽ hơi trẻ con, nhưng dù sao đi nữa, tình hình hiện tại là thế nào đây.

Biểu cảm của những người đó thật đáng sợ, đến Trình Giảo Kim cũng không biết tại sao lại như vậy.

Mặc dù Trình Giảo Kim ngày thường luyện tập vô cùng chăm chỉ, nhưng có thể bái hắn làm sư là một chuyện rất lâu dài.

Bất kể khó khăn nào đối với Trình Giảo Kim, ông tuyệt đối sẽ không thể phạt bất cứ ai.

Người trước mắt này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng.

Những người này trông ai cũng đặc biệt đáng sợ, vừa nhìn đã biết không phải người tốt, có lẽ đã dính líu đến nhiều vụ án rồi.

Nghĩ đến đây, Trình Giảo Kim không hề có ý định bỏ chạy, hắn nghĩ nếu bắt được đám đại đạo giang hồ này về thì sẽ có được lợi ích.

Đương nhiên suy nghĩ này có thể liên quan một chút đến tiền bạc, nhưng dù sao đi nữa, trên thế giới này, những cách kiếm sống khác thực sự quá ít.

E rằng không một ai lại đi đối đầu với tiền bạc.

Đương nhiên đôi khi lời nói là vậy, nhưng nếu mọi chuyện đảo ngược, có thể sẽ trở nên hơi khác.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Trình Giảo Kim lại không nhịn được thở dài, hắn cũng không ngờ có ngày mình lại rơi vào tình cảnh này, tiếc là

bây giờ đã xảy ra rồi, nói thêm cũng vô ích.

Cũng không biết vì lý do gì, vốn tưởng rằng những người này sẽ không trả lời, nhưng gã tiểu ca mập mạp kia lại bất ngờ buông một câu.

"Đừng hỏi nữa, biết càng nhiều, chết càng sớm." Có lẽ câu nói này dùng từ rất tệ, nhưng Lý Khác quyết định không nói thêm câu nào.

Quan trọng là hắn không vì câu nói này mà tức giận.

Không chỉ vì lý do này, chỉ cần kiên trì, hắn cảm thấy cục tức trong lòng cuối cùng cũng đã trút xuống được, những người này mãi không trả lời câu hỏi của hắn, nói thật hắn cũng bắt đầu hơi sốt ruột.

Chỉ là tuy hai người đã có thể bắt đầu nói chuyện, nhưng giọng điệu nói chuyện thực sự quá tốn sức, người này dường như thích gõ phím.

Chỉ là Lý Khác không có cách nào làm gì được, nếu như trở thành tin tức cạnh tranh, e rằng sẽ để lại bóng ma tâm lý.

Đương nhiên câu nói này có lẽ cũng không thể trách Lý Khác, vì lúc đó hắn chỉ là một đứa trẻ, có thể sẽ nghĩ ra cách như vậy.

Dù Trình Giảo Kim trong lòng khá vui, nhưng bất kể thế nào, khi đối phương đã nói vậy, lúc hắn chuẩn bị biểu thị thì đột nhiên nhận được một tin nhắn.

"Nhanh lên đi mọi người." Nghe câu này, hắn có chút vinh hạnh, quay đầu lại nhìn một cái, không muốn nhường nữa.

Dù chỉ ngắn ngủi vài giây, nhưng cũng có thể thể hiện tình yêu của hắn dành cho năm mới.

Thật đáng tiếc, có lúc rõ ràng yêu, nhưng một chiếc áo khoác lớn cũng không mua cho.

Lúc này có thể bắt đầu suy nghĩ, có lẽ cần một người bạn trai tốt hơn.

Đương nhiên câu nói này của Trình Giảo Kim có lẽ hơi vô tội, nhưng dù sao cũng phải vào vấn đề chính, nên phải có những lời lẽ cực đoan.

Đương nhiên đôi khi cũng không loại trừ khả năng khác, bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có vậy, chuyện khác nên để sau này suy nghĩ.

Huống hồ bây giờ tình hình này, thật sự không chống đỡ nổi.

Trình Giảo Kim nhìn từng người vội vã chạy xuống, dáng vẻ vội vàng của họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ những lời này nghe không có ý nghĩa gì, chủ yếu là vì hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

Huống hồ bây giờ đã đến lúc này rồi, nói thêm cũng vô ích, ta chỉ có thể làm được bấy nhiêu.

Chương 587

Mặc dù Trình Giảo Kim biết mình đang bị người ta khống chế, nhưng hắn rất rõ ràng, hắn cảm thấy không thể là người tốt.

Huống hồ nhìn bây giờ, những ngày tháng lúc này còn tốt hơn nhiều.

Đương nhiên câu nói này không có ác ý gì, không cần phải nói thêm.

Cũng không biết qua bao lâu, Trình Giảo Kim cảm thấy tấm ván gỗ dưới chân dường như đã dừng lại, nếu không phải kẹt xe thì xe ngựa đã đến nơi.

Có lẽ vì trong mắt Lý Khác mọi chuyện đã như vậy, dù sao cũng không làm được gì, buồn bã làm người thứ ba cũng được.

Ngay cả khi bây giờ quyết định làm tù nhân, nhưng vì số người quá đông, hắn đã bị đuổi ra ngoài.

Có lẽ Trình Giảo Kim không phản ứng kịp, ngơ ngác bị người ta kéo xuống.

Nếu sau này biết được điều này, không biết có bị kỳ thị không.

Trình Giảo Kim bị người ta đè trên xe không động đậy, đối với tình hình hiện tại, hắn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng có một điều rất đơn giản, bất kể thế nào, hiện tại có một số chuyện vô cùng may mắn.

Bản thân có lẽ sẽ không bị người khác lừa gạt, đó là kết quả tốt nhất, nếu là chuyện khác thì cũng không còn gì để nói.

Sau khi cân nhắc những khả năng này, Trình Giảo Kim bất đắc dĩ

lắc đầu.

Thật ra bản thân hắn cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, tiếc là bây giờ đã xảy ra rồi không thể thay đổi, điều duy nhất trong lòng có thể làm chỉ có vậy.

Nếu gặp phải chuyện khác, nên đợi sau này suy nghĩ kỹ.

Nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, huống hồ căn bản không có ai có thể hiểu được tâm trạng của hắn bây giờ.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên có một người chạy tới.

Dường như đối với Trình Giảo Kim vô cùng hứng thú, có lẽ chuyện lần này có liên quan đến người này.

Chỉ là tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài không hề biểu hiện chút nào, vì hắn biết rõ những điều này chỉ là suy đoán, tuyệt đối không thể xem là thật.

Đương nhiên tất cả cũng không loại trừ khả năng khác, có lẽ suy nghĩ của hắn là thật, nhưng bây giờ hắn cảm thấy không chắc chắn.

"Thật không biết tại sao lão đại lại muốn bắt hắn, giết quách đi cho rồi." Nghe những lời oán thán này, thật ra bản thân Trình Giảo Kim cũng không biết nên nói gì.

Thật ra hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, tiếc là bây giờ đã xảy ra rồi không thể thay đổi.

Huống hồ trong tình hình hiện tại, điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có vậy, những chuyện khác nên đợi sau này tính.

"Mau ngậm miệng lại đi, nếu không đến lúc đó chắc chắn sẽ bị phạt." Nghe cuộc đối thoại quan trọng của hai người, trong lòng hắn vô cùng lo lắng, cảm thấy bây giờ mình như một thứ mặc người ta chém giết.

Có lẽ trong giây tiếp theo, cuộc đời của hắn sẽ kết thúc, dù trong lòng có đặc biệt không hài lòng, nhưng cũng không còn gì để nói.

"Được rồi, được rồi, ta biết rồi, nói nhiều lời vô ích làm gì." Nghe lời của hai người, Trình Giảo Kim dường như đã ý thức được điều gì đó, nhưng không nói thêm câu nào.

Vì hắn biết rõ trong tình hình hiện tại, tuyệt đối không thể căng thẳng, nếu không chắc chắn sẽ lộ sơ hở.

Nếu đã chọn làm bước này, nhất định phải chuẩn bị mọi thứ.

Nếu có một chút lơ là, hậu quả sẽ khôn lường, có thể vì chuyện này mà mang tội danh nào đó.

Dù sao suy nghĩ như vậy cũng vô ích, sở dĩ hắn nghĩ đến đây cũng hoàn toàn vì Lý Khác, hắn tin rằng nếu Lý Khác biết chuyện này nhất định sẽ vô cùng bội phục.

Đương nhiên chuyện hắn cân nhắc không chỉ có vậy, vì trong mắt hắn mọi chuyện không phức tạp như tưởng tượng, chỉ cần thử là sẽ tốt hơn.

"Mau im miệng, nếu để lão đại nghe thấy, không ai trong chúng ta có thể sống sót rời khỏi đây." Lúc này Trình Giảo Kim dường như đã ý thức được, xem ra lão đại mà họ nói là một nhân vật ghê gớm, nếu không cũng không sợ hãi đến vậy.

Chỉ tiếc là tất cả đối với Trình Giảo Kim đều không đáng nhắc tới, hắn sẽ không để tâm nhiều chuyện như vậy, chỉ cần làm tốt việc mình nên làm, tình hình hiện tại thật sự không có cách nào, hắn phải lựa chọn nên làm gì.

Huống hồ đối với những chuyện này đã như vậy rồi, nói thêm cũng vô ích.

"Hai người đang làm gì vậy?

Thả ta ra!" Trước khi nói câu này, Trình Giảo Kim đã chuẩn bị mọi thứ, vì hắn biết rõ, trong tình hình hiện tại, nếu đã tỉnh lại mà cứ im lặng.

Ngược lại sẽ thu hút sự chú ý, đối với hắn những điều này không quan trọng, bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm chỉ có vậy, chuyện khác nên đợi sau này suy nghĩ.

Nghe câu nói đó, có người quay đầu lại nhìn một cái, dường như đối với biểu hiện của hắn không đặc biệt hài lòng.

"Thằng nhóc thối, la hét cái gì, ta nói cho ngươi biết, nếu không phải lão đại có lệnh, ta đã sớm giết ngươi rồi." Đối với những lời hắn nói, Trình Giảo Kim chỉ lẩm bẩm trong lòng vài câu, nhưng hắn biết rõ, những người này tuy bề ngoài như vậy, nhưng thật ra không dám làm gì hắn, nếu không đã sớm ra tay rồi.

Nếu hắn không nhìn lầm, e rằng những người đó có yêu cầu gì đó với hắn, nếu không sao có thể chuẩn bị để lại một con đường sống, chuyện này thật quá kỳ lạ.

Về sau nhất định phải điều tra kỹ, chỉ là bây giờ xem ra hắn không có bản lĩnh đó, nên làm cũng chỉ là nói bừa, đợi sau này suy nghĩ.

"Nhóc con không biết trời cao đất dày, có biết ta là ai không?

Dám ăn nói ngông cuồng như vậy." Có lẽ vì Trình Giảo Kim trông còn trẻ, nhưng thật ra tuổi của hắn không nhỏ, bị một đứa trẻ hôi sữa trách mắng trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện đã phát triển đến nước này, nói thêm cũng vô ích, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có vậy.

"Cái gì của ngươi, mau câm miệng cho ta, nếu không thật sự sẽ biết tay ta." "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, nếu để lão đại biết thì phiền phức lắm." Ngay cả khi Lý Nguyên Phương không ngừng gọi,

Lý Khác vẫn không có chút ý thức nào.

Cuối cùng hắn ngất đi, không còn biết gì nữa.

Trong tình huống vô cùng khẩn cấp, Lý Nguyên Phương chuẩn bị ra tay đỡ lấy, đưa Lý Khác vào khách điếm.

Không chỉ vậy, hắn còn mời lại lang trung, chỉ tiếc là vị lang trung vừa rồi lại biến mất một cách bí ẩn.

Chuyện này tuy lạ, Lý Nguyên Phương cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không có thời gian để ý những chuyện đó, sự chú ý của hắn nên dồn hết vào Lý Khác.

Bởi vì trong mắt hắn, bất kể chuyện gì cũng không quan trọng bằng Lý Khác, không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Ngay cả khi có thời gian để lãng phí, nhưng tính mạng con người thì không có thời gian.

Cuối cùng, Lý Nguyên Phương không chút do dự, hắn đến một nơi khác và "cướp" một vị lang trung khác về.

Hy vọng có thể khám bệnh cho Lý Khác, còn những chuyện khác chỉ có thể gác lại, có những lúc hắn không thể tự quyết định được những chuyện lớn, cần phải đợi Lý Khác khỏe lại rồi mới nói.

Bên Lý Khác đang bận rộn như lửa đốt, nhưng Tô Thiển Dạ lại như không biết gì, một mình ngồi đó với vẻ nhàn nhã.

Chương 588

Thật ra từ góc độ này mà nói, đối với những chuyện vừa xảy ra với Lý Khác, nàng thực sự thấy rất rõ, chỉ là không muốn lộ diện mà thôi.

Những chuyện này đối với Tô Thiển Dạ cũng không có gì to tát, chỉ là những chuyện thường xuyên xảy ra, nàng sẽ không để tâm.

Vẻ mặt căng thẳng vừa rồi, có lẽ từ đầu đã là giả vờ.

Thật ra Tô Thiển Dạ vừa rồi đã có thể rời đi, chỉ là nàng ở lại đây dường như đang đợi một người.

Đang lúc có chút mất kiên nhẫn, vị lang trung đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, hai người nhìn nhau.

"Sao chậm thế, ta đã đợi lâu rồi." "Thật xin lỗi, để cô đợi lâu, bây giờ ta có thể đi được rồi." Trước đó rõ ràng lang trung có thể trực tiếp đưa nàng đi, nhưng Tô Thiển Dạ lại không làm vậy.

Mặc dù lang trung đối với việc này không đặc biệt hài lòng, nhưng trong tình huống hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác, bởi vì Tô Thiển Dạ đã quyết định như vậy, hắn không thể tự ý thay đổi.

"Được rồi, chúng ta đi nhanh lên." Lúc này Tô Thiển Dạ và vừa rồi hoàn toàn như hai người khác nhau, điều này khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Nhưng hoàn toàn ngược lại, người trước mắt và Tô Thiển Dạ là một, chỉ là nàng giỏi ngụy trang mà thôi, đến cả Lý Khác cũng không nhận ra.

Đối mặt với một người hỉ nộ vô thường như vậy, thật sự không biết nên nói gì, chỉ có thể nuốt giận mà sống tiếp.

“Vừa rồi ta có thể đi, bây giờ lại có chút nghi ngờ, sao vậy?” Vốn dĩ Tô Thiển Dạ đã chuẩn bị rời đi, nhưng khi nghe câu nói này, bước chân của nàng lập tức dừng lại.

Rõ ràng đối với việc lang trung làm vậy vô cùng bất mãn, nàng không cho phép bất cứ ai nói những lời như vậy trước mặt mình.

Chỉ tiếc là nàng căn bản không có tư cách ngăn cản người khác nói bất cứ điều gì, chỉ có thể tiếp tục làm như vậy, lang trung đối với nàng có chút kiêng dè.

“Vừa rồi?” Tâm trạng của Tô Thiển Dạ bây giờ biến động rất lớn, gần như sụp đổ, không ngờ người bên cạnh mình lại dám nói chuyện với mình như vậy.

Lúc này bất kể làm gì cũng đã quá muộn, không ai để tâm, đến cả lang trung, người khác, cũng không biết nên nói gì.

Tình huống này hắn đã thấy quá nhiều rồi, nếu là người khác, có thể hắn sẽ lo lắng, nhưng bây giờ hắn không hề lo lắng chút nào.

Thật ra chuyện này không thể trách người khác, chủ yếu là tâm trạng của Tô Thiển Dạ quá kỳ lạ, lúc nào cũng vậy, rõ ràng vừa rồi vô cùng bình thường, nhưng quay đầu lại đã là một bộ dạng ngượng ngùng ngốc nghếch.

Ở bên cạnh nàng bao nhiêu năm cũng không hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, hắn biết tuy bây giờ đã chọc giận Tô Thiển Dạ, nhưng không lâu sau, Tô Thiển Dạ sẽ hồi phục và không so đo với hắn.

Cũng vì lý do này, hắn mới dám tùy tiện cãi lại Tô Thiển Dạ.

Chỉ tiếc là lần này Tô Thiển Dạ có vẻ rất tức giận, vừa mới xảy ra biến hóa, có lẽ đợi đến lúc nàng hồi phục, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Lang trung lúc này dường như cũng đã ý thức được, lập tức rút lại

lời vừa nói.

“Không có gì, ta chỉ nói vậy thôi.” Nếu có thể, hắn cũng không muốn phải sống nhẫn nhục như vậy, nhưng có những lúc mọi chuyện là thế, không ai có thể thay đổi.

Đối với điều này, Tô Thiển Dạ không mấy hài lòng, quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ, nhưng đối mặt với hắn cuối cùng không có cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

Dù bây giờ nàng đã thay đổi, nhưng đối với lang trung vẫn có chút tình cảm, biết tuyệt đối không thể ra tay với hắn.

Nếu không về sau đối với nàng sẽ là một phiền phức lớn, căn bản không có cách nào thay đổi.

“Nếu đã như vậy, ta không truy cứu với ngươi nữa, sau này cẩn thận một chút.” Đối mặt với những lời dạy dỗ của nàng, hắn chỉ gật đầu tỏ ý đã hiểu, không nói thêm câu nào, không biết nên nói gì.

Có lẽ có những lúc thật sự không hiểu mình đang làm gì, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể làm theo.

Nhìn bộ dạng đó, Tô Thiển Dạ trong lòng tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có sắc mặt khó coi.

Giờ phút này, nàng bắt đầu phân vân tại sao không thể ra tay với lang trung.

Ý nghĩ này luôn xuất hiện trong đầu nàng, nhưng mỗi lần đều bị người khác cắt ngang, nên đến bây giờ nàng cũng không hiểu.

Cũng chính vì lý do này, dần dần nàng cũng không còn để tâm đến chuyện này nữa, có lẽ đối với nàng căn bản không quan trọng.

Bởi vì trong mắt nàng, lang trung hoàn toàn không thể uy hiếp địa vị của nàng, không cần thiết phải hạ sát thủ với hắn.

Cũng không có nhiều thời gian để đối phó với một kẻ không có đầu óc như vậy, lãng phí thời gian.

Chính vì lý do này, Tô Thiển Dạ lần này mới không ra tay, nếu lang trung biết được suy nghĩ trong lòng nàng, không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Chỉ tiếc là bây giờ hắn hoàn toàn không hiểu được tất cả, giống như hắn, luôn chân thành và cẩn trọng.

Một chủ nhân mà mình nghe lời răm rắp lại luôn muốn trừ khử mình.

Tin tức này bất kể là ai, có lẽ nhất thời cũng không thể chấp nhận được.

Nhưng có những lúc có những người như vậy, bất kể chủ đề nguy hiểm đến đâu, cũng không để tâm.

Cũng vì lý do này, lang trung bất kể lúc nào cũng giữ một tâm trạng như nhau.

Lý Khác tuy ngày thường nhìn người rất chuẩn, nhưng lại bị nàng lừa gạt.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể cho thấy người trước mắt tuyệt đối không tầm thường, không thể ra tay với nàng, nếu không hậu quả sẽ nghiêm trọng.

Nhưng có những lúc có người muốn làm vậy, nhưng Lý Khác là một người thông minh, biết không thể làm như vậy.

“Bây giờ việc ta cần làm là nhanh chóng rời khỏi đây, còn những chuyện khác đừng hỏi.” Đối với thái độ hiện tại của Tô Thiển Dạ đã là tốt nhất rồi, nếu thật sự để nàng biểu lộ tâm ý, có lẽ sẽ gào thét.

Nhưng suy nghĩ trong lòng nàng bây giờ trong mắt lang trung căn

bản không có gì to tát, có lẽ hắn hoàn toàn không biết Tô Thiển Dạ đang nghĩ gì.

"Thuộc hạ hiểu." Có lẽ không ai có thể hiểu được, lang trung lúc nói câu này trong lòng đang nghĩ gì, có lẽ cảm thấy ấm ức.

Trong mắt người khác, hắn đối với Tô Thiển Dạ cũng giống như một con chó không có giá trị.

Dùng xong thì vứt bỏ, cần lợi dụng thì gọi về.

Nhưng đối với lang trung hiện tại mà nói, hắn đã dần thích ứng rồi, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không để tâm.

"Ngươi đi xem tình hình đi, ta sẽ đi sau." Nói xong câu đó, Tô Thiển Dạ liền đi bộ rời đi, để lại lang trung một mình đứng tại chỗ.

Dù đối phương không nói ra toàn bộ nguyên nhân, nhưng lang trung cũng đã hiểu đại khái.

Thật ra từ đầu Tô Thiển Dạ chưa bao giờ thực sự tin tưởng hắn, chỉ là lợi dụng, nhưng hắn hoàn toàn không để tâm những điều này.

Nhìn bóng lưng Tô Thiển Dạ rời đi, hắn bất đắc dĩ thở dài, có những lúc một ý nghĩ đáng sợ lại thoáng qua trong đầu.

Nhưng càng đến lúc quan trọng, hắn lại đè nén ý nghĩ đó xuống, vì trong mắt hắn tuyệt đối không thể làm như vậy.

Chương 589

Sau khi Tô Thiển Dạ ra khỏi khách điếm, nàng nhìn quanh rồi quyết định về nhà.

Thật ra trước đó nàng đã hiểu đại khái mọi chuyện, biết gần đây có một nhân vật rất lợi hại đã đến thị trấn nhỏ.

Nhưng do gần đây quá bận rộn, nên chưa kịp đến bái kiến, chuyện này đối với nàng e rằng hậu quả có chút nghiêm trọng.

Nhưng Tô Thiển Dạ chưa bao giờ hối hận, đối với những chuyện sau này, trong mắt nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, người khác hoàn toàn không đáng tin cậy.

Nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không ra ngoài xem xét tình hình.

Tình hình hiện tại, bất kể vì vấn đề gì, đều cần phải tạo mối quan hệ tốt với người đó, điều đó đối với nàng có giá trị vô hạn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Thiển Dạ bất giác lộ ra nụ cười quỷ dị, nàng lúc nào cũng như vậy, một bộ dạng đa nghi.

Có lẽ ban ngày nàng vô cùng chính trực, gặp kẻ xấu rút đao tương trợ.

Nhưng nàng lại có một thói quen rất nhỏ, trong lúc vô tình sẽ kích hoạt nhân cách thứ hai.

Lúc đó nàng sẽ trở thành một sát thủ vô cùng lạnh lùng, bất kể là ai trong mắt nàng cũng không có giá trị, chỉ có thể giết đối phương.

Quan trọng nhất là sau khi tỉnh lại, nàng hoàn toàn không biết gì về những chuyện mình đã làm, như thể chưa từng xảy ra.

Lang trung ở bên cạnh nàng, thời gian dài cũng bắt đầu nghi ngờ

những chủ đề đó.

Mới đầu là vậy, nhưng dần dần hắn phát hiện mọi chuyện có chút không ổn, có những chuyện hoàn toàn không phải do nàng làm.

Chính vì lý do này, hắn vẫn đứng tại chỗ không đi.

Có lẽ vì không biết nên đi đâu, nên vẫn không hành động, có những lúc càng muốn làm việc gì lại càng không làm được.

Quay đầu lại mới thấy những việc mình làm bây giờ ngu ngốc đến mức nào.

Chỉ tiếc là bây giờ hắn hoàn toàn không nhận ra, cho rằng mình đang giúp Tô Thiển Dạ làm việc.

Lang trung vẫn đứng đó không rời đi, đối với những việc mình làm hiện tại, trong lòng cũng vô cùng phân vân.

Nếu có thể, hắn sẽ chọn đi cùng Tô Thiển Dạ, nhưng đối phương hoàn toàn không có ý đó.

Nếu đã như vậy rồi, căn bản không có cách nào thay đổi, đành phải từ từ chịu đựng, dù sao cuối cùng cũng là kết quả này.

Lúc này, Lý Nguyên Phương bước ra, hai người vừa hay đối mặt nhau.

Lý Nguyên Phương đối với hắn không có chút thiện cảm nào, dù không có chứng cứ, nhưng luôn cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì trong mắt hắn, lần này đối phương tuyệt đối không có ý tốt.

Nếu không tại sao lúc Lý Khác vừa ngất đi thì hắn lại không ở đó, bây giờ Lý Khác tỉnh lại, hắn lại xuất hiện.

Chỉ dựa vào điểm này, Lý Nguyên Phương có thể xác định người trước mắt tuyệt đối không đơn giản, phải cẩn thận hành sự.

“Ngươi ở đây làm gì?” Mới đầu Lý Nguyên Phương không định nói, chờ lang trung mở lời.

Nhưng đợi mãi, đối phương không có ý định mở lời, cuối cùng Lý Nguyên Phương có chút mất kiên nhẫn.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, giọng điệu của hắn vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, tránh để đối phương biết được suy nghĩ của mình.

Chỉ tiếc là dù che giấu thế nào, cũng bị người ta nhìn thấu, chỉ là không vạch trần.

Nghe câu nói đó, lang trung ngẩng đầu nhìn một cái, ánh mắt vô cùng quỷ dị.

Mặc dù Tô Thiển Dạ bảo hắn ở lại quan sát tình hình, nhưng hắn hoàn toàn không biết nên tiếp xúc với đối phương như thế nào.

Có lẽ ngày thường hắn rất giỏi về phương diện này, nhưng hôm nay không biết tại sao lại có phản ứng như vậy, có lẽ là do áy náy.

Tình hình hiện tại, chuyện gì cũng có thể xảy ra, phải bình tĩnh lại, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

“Không phải vừa rồi ta đã chữa trị cho vị kia sao?

Cho nên ta vẫn chưa rời đi.” Lúc này khóe miệng Lý Nguyên Phương nhếch lên một độ cong nhất định, hắn không thể tin lời của đối phương, bởi vì vừa rồi hắn rõ ràng đã đi tìm, nhưng hoàn toàn không thấy.

Xuất hiện trong tình huống này và xuất hiện lúc nãy khác nhau một trời một vực.

Có lẽ nếu hắn xuất hiện sớm hơn, Lý Nguyên Phương có thể sẽ tin lời hắn, nhưng tất cả đã quá muộn, không có cách nào cứu vãn.

Lang trung lúc này cũng cảm thấy có chút lo lắng.

Hắn cảm thấy mọi chuyện có chút không ổn, đối phương dường như hoàn toàn không tin lời hắn nói, nhưng tất cả đối với hắn dường như không có gì to tát.

"Vậy sao?

Thật là không trùng hợp, vừa nãy ta đi tìm ngươi, tại sao lại không có ở đó?" Lần này Lý Nguyên Phương hoàn toàn không có ý định buông tha, chỉ cần bị hắn bắt được một chút sơ hở như vậy, nhất định sẽ truy hỏi đến cùng.

Cuối cùng vạch trần âm mưu quỷ kế của họ.

Lúc đó hắn cũng lập công, Lý Khác có thể cũng vì vậy mà tha thứ cho sai lầm trước đó của hắn.

Ở bên cạnh Lý Khác mà không thể làm được gì báo đáp, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Nghe Lý Nguyên Phương nói vậy, đối phương dường như đã hiểu, trong mắt lộ ra một tia hoảng loạn.

Dường như không ngờ cuối cùng lại có kết quả này, nhưng bây giờ bất kể thế nào, cũng đã quá muộn.

Nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không tiếp tục dây dưa.

Có lẽ sẽ không bao giờ được tin tưởng, nhưng hắn sẽ luôn giải thích.

"Nói vậy là sai rồi, tại hạ chỉ đi vệ sinh một chút thôi." Nghe đến đây, sắc mặt Lý Nguyên Phương có chút khó coi, không ngờ đối phương có thể đưa ra một cái cớ vô liêm sỉ như vậy.

Nhưng nếu đối phương đã nói vậy, tiếp tục tra hỏi nữa truyền ra ngoài sẽ là không nể mặt.

Chuyện đã đến nước này, Lý Nguyên Phương chuẩn bị dừng lại ở

đây, bất kể chuyện gì cũng có thể sau này từ từ tính sổ.

Nhưng hắn rất rõ ràng trong hoàn cảnh hiện tại tuyệt đối không thể làm lớn chuyện.

Đối phương cũng vừa hay nắm được điểm yếu này, mới nói ra những lời đó.

Chương 590

Nếu không vì lý do này, lang trung có lẽ sẽ không nói, vì trong lòng không có cơ sở.

Dù bây giờ những lời hắn vừa nói đã trở thành sự thật, nhưng trong lòng hắn vô cùng lo lắng, lúc chuẩn bị nói ra câu đó, không ai biết hắn đã phải chuẩn bị tâm lý lớn đến mức nào.

Hắn cũng rất rõ nếu chọc giận đối phương, hắn cũng không có ngày lành, nghĩ đến đây hắn không nhịn được.

"Hay lắm, hay lắm, ngươi còn lợi hại hơn ta tưởng nhiều.

Không sao, sau này chúng ta cứ chờ xem." Dù lần này Lý Nguyên Phương không định thực sự làm gì hắn, nhưng hắn muốn dạy dỗ hắn một bài học.

"Nếu đã như vậy, tại hạ chỉ có thể tuân mệnh." Toàn bộ quá trình đều là một bộ dạng cười cợt.

Khiến người ta không biết hắn đang nghĩ gì, cũng vì hành động này, khiến Lý Nguyên Phương một lần nữa kiên định niềm tin của mình.

Bây giờ hắn có thể chắc chắn một trăm phần trăm, người trước mắt tuyệt đối không đơn giản, sau này bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải đề phòng.

Có lẽ đối phương hoàn toàn không biết bây giờ hắn đang nghĩ gì, nhưng cũng có thể hắn đã nhớ kỹ.

"Nếu đã như vậy thì tốt rồi, ta chỉ dặn ngươi vài câu, ở đây thì đừng có chạy lung tung, dễ xảy ra chuyện lắm." Nói xong câu đó, Lý Nguyên Phương liền rời đi, để lại một bóng lưng, trông có chút mờ

ảo.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn nói những lời như vậy, nhưng bây giờ không còn con đường nào khác để đi, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Tô Thiển Dạ.

Nhìn Lý Nguyên Phương dần rời khỏi tầm mắt, hắn liền thu lại toàn bộ ánh mắt.

Cả người trông tinh thần vô cùng kém, hắn cũng không hy vọng chuyện này xảy ra, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không ai có thể thay đổi.

Lý Khác nằm trên giường nhìn Lý Nguyên Phương vội vã chạy vào liền biết đã xảy ra chuyện.

"Xảy ra chuyện gì rồi?

Sao vội vàng vậy?" Lý Khác có một dự cảm không lành, cảm thấy gần đây dễ xảy ra chuyện.

Hắn vốn không tin những chuyện này, nhưng bây giờ không có cách nào khác, chỉ có thể tin.

Lý Nguyên Phương đối với câu hỏi của hắn có chút do dự, không biết rốt cuộc có nên nói hay không.

Lý Khác liếc mắt một cái liền nhìn ra sự do dự trong lòng hắn, chỉ là không nói ra trước mặt.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này, Lý Khác có thể xác nhận, chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản, nếu không hắn cũng không rối loạn như vậy.

Nhưng có những lúc càng như vậy càng dễ xảy ra chuyện, chỉ là có lúc không có cách nào nói ra.

"Công tử, đã xảy ra một số chuyện, ta không biết có nên nói hay

không.” Chuyện đã đến tình cảnh này, nhưng hắn không dám nói, sợ xảy ra những khó khăn khác.

Lý Khác nghe câu nói đó, sắc mặt rõ ràng thay đổi, chỉ là nhất thời chưa biểu hiện ra ngoài.

Xem ra chuyện này sớm đã có, chỉ là hắn không nói với đối phương thôi.

Vở kịch trước đó của Tô Thiển Dạ, Lý Khác có thể nhìn ra, bên trong nhất định có vấn đề.

Sở dĩ không nói cho Lý Nguyên Phương, là vì thời gian chưa đến, nhưng nếu đối phương phát hiện ra, vậy thì không phải chuyện của hắn nữa.

“Cứ nói đừng ngại.” Lý Khác vừa rồi khá căng thẳng, nhưng lúc này mọi thứ đã trở lại bình thường, như thể chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, hắn đã chuẩn bị mọi thứ.

Bất kể chuyện tồi tệ đến đâu, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tin rằng không có chuyện gì tồi tệ hơn hắn tưởng tượng.

“Tên lang trung đó chắc chắn có vấn đề.” Trong tình huống quan trọng như vậy, Lý Nguyên Phương chỉ nói một câu đơn giản.

Nhưng cũng đủ rồi, Lý Khác có thể hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

Toàn bộ quá trình, trên mặt Lý Khác không có bất kỳ biểu hiện nào, như thể đã biết trước, vốn dĩ Lý Nguyên Phương đã chuẩn bị mọi thứ.

Tiếp theo nên khuyên can Lý Khác như thế nào, nhưng hắn lại bình tĩnh hơn mình tưởng.

“Công tử, chẳng lẽ người không tức giận sao?” “Tại sao phải tức giận?

Ta sớm đã biết chuyện này rồi.” Đối mặt với sự suy đoán này, Lý Khác có thể không hiểu, chỉ là không tiết lộ cho người khác mà thôi.

Mới đầu Lý Nguyên Phương trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng lại không có điểm này.

Hắn không biết bây giờ nên mừng cho Lý Khác hay không, mừng vì Lý Khác không bị đả kích, không mừng vì chuyện này rất nghiêm trọng.

Bất kể từ góc độ nào, đối mặt với những người này phải hành động, nếu không không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Đại nhân đã biết, vậy ta cũng không nói nhiều lời vô ích nữa, nói thẳng luôn.” Đối với điều này, Lý Khác lại có chút không vui, trực tiếp lườm một cái.

Hắn không cho rằng mình vẫn chưa để Lý Nguyên Phương phát biểu ý kiến, nhưng câu nói hôm nay, khiến hắn không vui.

“Nói đi.” Chỉ vài phút, lại khiến giọng điệu của Lý Khác thay đổi rõ rệt.

Đối mặt với tình huống này, Lý Nguyên Phương hoàn toàn không biết mình làm sai điều gì, một bộ dạng ngơ ngác, chỉ là không biết chuyện của mình.

Lý Khác hoàn toàn không có ý trách móc, chỉ là không hy vọng hắn và mình tiếp tục liên lạc, hắn ở bên cạnh sau này nhất định sẽ mang lại phiền phức.

Bất kể trong tình huống nào, hắn luôn nghĩ cho người khác, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để thu hút người khác.

“Đại nhân, ta cho rằng chúng ta nên hành động sớm, nếu không để chúng ra tay trước thì sẽ khó giải quyết.” Bất kể tình huống nào, mỗi việc hắn làm đều là vì Lý Khác.

Nghe câu nói đó, Lý Khác không lập tức đưa ra câu trả lời, hắn đứng dậy từ trên giường.

Bây giờ thể chất của hắn cũng không tốt lắm, nhưng có thể chống đỡ được.

Chỉ là hắn không ngờ, ở nơi này lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

Bản thân hắn cũng không biết nên làm gì, bất kể thế nào, dường như hắn hoàn toàn không làm sai, nếu như làm hại người khác, đó mới là thương thiên hại lý.

Vì lý do này khiến Lý Khác vẫn luôn do dự, không thể quyết định, nếu không ban đầu đã sớm bắt người ra rồi, còn phải đợi đến bây giờ sao.

“Chuyện này cứ tạm gác lại đã.” Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Lý Khác quyết định án binh bất động.

Cũng chính vì lý do này, khiến đối phương không biết nên nói gì, trong lòng hắn vô cùng sụp đổ, cảm thấy mình đã nhìn lầm người.

“Nhưng chúng chuẩn bị hại người mà!” Lý Nguyên Phương có chết cũng không ngờ Lý Khác lại có hành động như vậy.

Chương 591

Bây giờ bất kể nói gì cũng đã quá muộn, nên thành tâm cầu nguyện.

Bởi vì chuyện này đối với Lý Nguyên Phương, dường như không có gì to tát, đối với hắn có thể không có ảnh hưởng.

Chỉ là hành động bây giờ, như thể chuyện này sắp xảy ra trên người hắn, chỉ dựa vào điểm này khó xử biết hắn không nhìn lầm người.

Chỉ là tình hình hiện tại, bản thân hắn cũng không biết nên nói rõ tình hình với Lý Khác như thế nào.

Dựa vào điểm này, khiến trong lòng hắn vô cùng u uất.

Cũng chính vì lý do này trước đó không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, đối với điều này Lý Nguyên Phương có chút không vui.

"Nếu đã muốn thử, cứ để hắn làm đi." Lúc nói câu này, trên mặt hắn không có bất kỳ biểu cảm nào, như thể bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo đều không liên quan đến hắn.

Nhưng những chuyện này đều có quan hệ mật thiết với hắn, chỉ là đương sự không vội mà thôi.

"Ngươi có biết mình đang nói gì không?

Những người đó tuyệt đối không đơn giản, nếu kế hoạch của ta bị chúng biết, hậu quả sẽ khôn lường." Câu nói này cũng chỉ là Lý Nguyên Phương bịa ra, vì đến bây giờ hắn hoàn toàn không biết đối phương sẽ làm gì, chỉ là thể hiện như vậy thôi.

Còn những chuyện khác nên để sau này nói, nếu tiếp tục như vậy, e rằng có chút không ổn.

“Cứ yên tâm, ta biết mình đang làm gì.” Lý Khác vốn định nói, nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, lời trong lòng trực tiếp nuốt xuống.

Có lẽ bây giờ không nên gây thêm phiền phức cho người khác, nếu hắn đã muốn, sao lại không nên chúc phúc.

“Nếu đại nhân đã nói vậy, ta không còn gì để nói.” Lúc nói câu này, trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, hắn cũng không hy vọng chuyện này xảy ra, nhưng càng không muốn gặp chuyện gì lại cứ xảy ra trước mắt.

Chuyện xảy ra hôm nay là điều Lý Nguyên Phương không muốn thấy nhất, nhưng cuối cùng đã xảy ra, căn bản không có cách nào trốn tránh.

“Đi điều tra lai lịch của những người này.” Lý Khác tuy không chủ động mở lời, nên dạy dỗ như thế nào.

Nhưng hắn rất rõ ràng, dù bây giờ không định ra tay, nhưng cũng nên chuẩn bị cho cuộc sống sau này.

Nên suy nghĩ đối phương rốt cuộc có thân phận gì mà dám ở trước mặt hắn giở trò.

“Thuộc hạ đi làm ngay.” Vốn dĩ Lý Nguyên Phương hôm nay đã đủ kinh ngạc rồi, may mắn là bây giờ cuối cùng đã nghe được một suy nghĩ hợp lý.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra, không có cách nào thay đổi, nhưng hắn thật sự không hy vọng Lý Khác xảy ra chuyện gì.

Lý Khác không trả lời, đứng tại chỗ thở dài, cảm thấy bây giờ cả người đều khó chịu.

Nhưng dù khó chịu, nhưng nhất thời không thể nói ra nguyên nhân, có lẽ là số phận.

Trốn tránh bao lâu, cuối cùng lại gặp phải, đủ để cho thấy bất kể làm gì cũng không thể thay đổi.

"Ta cũng không biết chuyện này khi nào mới có thể kết thúc." Lý Khác có chút mất kiên nhẫn, không hy vọng chuyện này xảy ra trước mặt mình.

Nhưng lại đúng lúc này xảy ra, trong tình huống không kịp đề phòng, nếu hôm nay hắn không hỏi, có lẽ cả đời cũng không biết.

Nhưng trong tình hình hiện tại, những chuyện này đối với Lý Khác không còn quan trọng nữa, chỉ hy vọng Lý Nguyên Phương có thể sớm trở về.

Nếu lại xảy ra tai nạn khác, hắn hoàn toàn không có cách nào kiểm soát tình hình.

Lý Khác rất rõ ràng, ở đây có thể có tai vách mạch rừng, nên lúc nói chuyện vô cùng cẩn thận.

Câu nói đó với Lý Nguyên Phương, thật ra có ý nghĩa sâu xa.

Hy vọng Lý Nguyên Phương có thể nhanh chóng đi tìm Trình Giảo Kim, tình hình hiện tại cũng chỉ có Trình Giảo Kim có thể giúp đỡ.

Nhưng không có nghĩa là Lý Khác trong lòng hối hận vì lén lút chạy ra ngoài, có những chuyện nếu đã không thể thay đổi, nên chấp nhận.

"Tất cả trông cậy vào ngươi, sớm trở về nhé." Nếu lời nói bị người ngoài nghe thấy, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lý Khác lại hiểu rất rõ.

Nếu thật sự bị người khác biết rõ, vậy thì thân phận bại lộ không thể che giấu được nữa.

Lúc đó khó khăn gặp phải sẽ ngày càng nhiều, hắn không hy vọng

gây thêm phiền phức cho người khác.

Vốn dĩ Lý Khác định ra ngoài xem tình hình, nhưng sau một hồi lâu, hắn quyết định từ bỏ, bây giờ ra ngoài thuần túy là tìm kích thích.

E rằng bao nhiêu năm nay, cũng không có chuyện gì có thể dập tắt được suy nghĩ này của Lý Khác, nhưng hôm nay mọi chuyện có chút không ổn.

Đương nhiên chuyện này nếu có thể dập tắt, cản trở được một lần, có thể tiếp tục dập tắt suy nghĩ của hắn.

Nếu thật sự như vậy, e rằng mọi người đều sẽ vì vậy mà cảm thấy vui mừng, nhưng không có nghĩa là tất cả đều có thể viên mãn.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Lý Khác, Lý Nguyên Phương vội vã chạy ra khỏi khách điếm, phía sau có người khác đi theo.

Thời gian này ở bên cạnh hắn, tuy có một số chuyện không hiểu rõ, nhưng đại khái đã hiểu.

Trong tình huống vô cùng nguy cấp này, bất kể xảy ra chuyện gì, gặp bất cứ ai, đều cần phải bảo toàn tính mạng của mình, còn những người khác, đó là chuyện sau này.

Có lẽ hắn cho rằng câu nói này không có đạo lý, quá tàn nhẫn, nhưng dần dần hắn phát hiện ra đạo lý thật ra vô cùng uyên bác.

Chỉ tiếc là bây giờ tuy đã hiểu, nhưng đã bỏ lỡ tất cả, cũng không có tác dụng gì.

Hắn có thể hiểu rõ tại sao Lý Khác lại để hắn ra ngoài, hiểu rằng với năng lực của mình hoàn toàn không thể điều tra được thân phận của Tô Thiển Dạ, nên bây giờ việc cần làm là đi tìm Trình Giảo Kim.

Nỗi lo lắng trước đó của Lý Khác đều là thừa thãi, Lý Nguyên Phương tuy chỉ là một đứa trẻ, nhưng tâm trí vô cùng trưởng thành, có

những chuyện còn nhạy bén hơn người lớn.

Cho nên mới khó xử, xem ra lựa chọn giữ hắn ở bên cạnh cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng nếu mỗi ngày sống trong lo lắng, vậy thì nên xem xét lại.

Lý Nguyên Phương bây giờ hoàn toàn không biết Trình Giảo Kim ở đâu, chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình quay về nơi ban đầu.

Chỉ đi được không bao lâu, liền có một giọng nói xuất hiện trước mặt hắn, ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng và trách móc.

"Tại sao ngươi lại ở đây?" Mới đầu đối với lời nói của một người xa lạ, Lý Nguyên Phương cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, đang chuẩn bị trả lời, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên đã nhìn rõ dung mạo của đối phương.

Ngay lúc đó, hắn lập tức hiểu ra, vội vã tìm chỗ chạy đi.

Có lẽ vì gặp phải người quen cảm thấy mất mặt, nhưng cũng không loại trừ khả năng khác.

"Ai vậy?

Chương 592

Làm gì thế?

Ngươi quen ta sao?" Lúc nói ra câu này, hắn lập tức hối hận, nhưng nếu lời đã nói ra, không có cách nào thu hồi, chỉ có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trình Giảo Kim bây giờ sắc mặt vô cùng khó coi, rõ ràng, đối với việc hắn lại chạy ra ngoài, vô cùng bất mãn.

Nhưng bây giờ bất kể thế nào, cũng không có cách nào khác, đối phương đã chọn như vậy, không còn gì để nói.

"Ta đây, ngươi còn mặt mũi hỏi ta à, đã chạy đi đâu?" Đối mặt với câu hỏi này của Trình Giảo Kim, hắn bắt đầu do dự, không biết có nên trả lời hay không.

Nếu không trả lời, xảy ra bất kỳ tình huống nào hắn cũng không gánh nổi, nhưng nếu trả lời, nếu đối phương bị lây nhiễm, vậy thì là tự tìm đường chết.

Sau một loạt cân nhắc, hắn đưa ra kết luận, tình hình hiện tại bất kể làm gì, cuối cùng đều là một con đường chết.

"Ta chỉ đi dạo thôi, sao lại trùng hợp vậy." "Ngươi cảm thấy trùng hợp sao?" Câu hỏi ngược lại này trực tiếp khiến Lý Nguyên Phương không biết nên trả lời như thế nào, từ đầu hắn đã giả vờ, bây giờ đối mặt với chính phủ không còn gì để nói.

"Đương nhiên là trùng hợp, chúng ta có duyên phận, nếu không cũng không gặp được." "Duyên phận thứ này, nếu là trời định thì đúng là không tệ, nhưng nếu là do con người tạo ra thì chẳng có gì thú vị cả." Không biết vì tâm lý gì, Lý Nguyên Phương luôn cảm thấy

người trước mắt dường như đã hiểu mọi chuyện, biết nhiều hơn hắn.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mới của Lý Nguyên Phương, hắn không nói ra, nên người khác sẽ không hiểu.

"Tướng quân nói đúng." Chuyện đã đến nước này, hắn không còn tư cách phản bác nữa, liền trực tiếp mở lời, chuẩn bị sẵn sàng bị đuổi đi.

"Tự ý mang đại nhân bỏ trốn, có biết tội không?" Đối mặt với vấn đề hình thức này, Lý Nguyên Phương thật sự không biết nên nói gì, tuy trong lòng hắn vô cùng kiềm chế, nhưng cuối cùng vẫn chọn làm.

"Tướng quân không thể oan uổng ta được, ta không làm gì cả, là đại nhân muốn ra ngoài, ta cũng sợ xảy ra vấn đề, nên mới đi theo." Thật ra suy nghĩ của Trình Giảo Kim vô cùng đơn giản, chỉ là trách hai người ra ngoài không mang theo hắn, còn những chuyện khác sau này tính.

Điều khiến Trình Giảo Kim không thể chấp nhận nhất là hắn lại không thể phản bác.

Có lẽ lần này Lý Nguyên Phương đã nói đúng, hắn biết tính cách của Lý Khác, không ai có thể yêu cầu hắn làm bất cứ điều gì.

Nếu Lý Khác đã quyết định, cũng không ai có thể thay đổi suy nghĩ của hắn, đến cả ông cũng bất lực.

"Nói chuyện cẩn thận một chút đi." Trình Giảo Kim thật sự không biết nên giải thích tình hình với hắn như thế nào, bây giờ hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chỉ tiếc là có những lúc càng như vậy, càng dễ thu hút sự chú ý của người khác.

May mắn là Lý Nguyên Phương hoàn toàn không để tâm nhiều như vậy, cả người trông không có gì thay đổi.

Hắn không vì lời của Trình Giảo Kim mà cảm thấy thất vọng.

"Những gì ta nói đều là sự thật." Trình Giảo Kim cảm thấy bây giờ tâm trạng vô cùng u uất, không ngờ có một ngày lại gặp phải tình huống này.

Người từng một mực phục tùng mình, lại dám phản bác.

Bất kể là ai gặp phải tình huống này, e rằng tâm trạng cũng không tốt hơn là bao.

Nhưng Trình Giảo Kim cuối cùng đã kiềm chế được ngọn lửa giận trong lòng, tự nhắc nhở mình trong tình huống này nên hòa giải một cách tốt đẹp.

"Sau này cẩn thận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho ta." Trong tình huống hiện tại cũng chỉ có thể nói những lời như vậy, còn những chuyện khác cần phải suy nghĩ kỹ.

Hy vọng Lý Nguyên Phương có thể vì câu nói này mà nhớ lâu hơn một chút.

Tiếc là Lý Nguyên Phương đối với điều này hoàn toàn không để tâm, trong mắt hắn bất kể chuyện gì cũng nên nghe hiểu được, những người khác hoàn toàn không quan trọng.

Nhưng tuy trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng hắn sẽ không biểu hiện ra ngoài, hắn cũng không phải kẻ ngốc, nếu nói ra những lời trong lòng, nhất định sẽ bị Trình Giảo Kim địch thị.

E rằng cuối cùng đến cả những ngày tháng tốt đẹp cũng không có, nên suy nghĩ trong lòng trực tiếp bị đè nén xuống.

"Ngài nói đúng, ta nghe rồi, ta sẽ ghi nhớ." Nếu Lý Nguyên Phương đã nói vậy, Trình Giảo Kim cũng không có điều kiện nói những lời khác, liền gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Đại nhân bây giờ đang ở đâu?” Chuyện của hai người đã giải quyết xong, bây giờ điều khiến Trình Giảo Kim lo lắng nhất là Lý Khác, không biết tình hình của Lý Khác bây giờ ra sao.

Nếu Lý Khác thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, về sau hoàn toàn không có cách nào ăn nói với những người khác.

Nhưng khi hỏi câu hỏi này, đồng tử của Lý Nguyên Phương rõ ràng giãn ra rất nhiều.

Một khắc này dường như hắn nhớ ra chuyện gì đó, nếu không nhớ lầm, Lý Khác lần này muốn ra ngoài, nhưng có nhiệm vụ.

Trong lòng không khỏi run rẩy, hắn nghĩ nếu như quên mất chuyện này, hậu quả e rằng khôn lường.

May mắn là vào lúc quan trọng nhất hắn đã nhớ ra, nhưng trong lòng có chút khó chịu.

“Đại nhân hiện tại chỉ bị một số vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.” Lý Nguyên Phương cố gắng nói mọi chuyện một cách nhẹ nhàng nhất có thể.

Như thể chuyện này cũng không có quan hệ gì, nhưng Trình Giảo Kim vừa nghe, liền ý thức được mọi chuyện không ổn.

Hắn rất rõ ràng, có thể khiến Lý Nguyên Phương nói ra những lời như vậy, liền cho thấy tình trạng sức khỏe của Lý Khác hiện tại rất kém.

Nếu không hắn cũng sẽ không hỏi, hắn thật sự giống như một người lớn, rất rõ ràng tính cách của Lý Nguyên Phương.

Nếu không phải vì gây ra chuyện, hắn sẽ không bao giờ biểu hiện ra bộ dạng đó.

Nghĩ đến đây, Trình Giảo Kim liền cảm thấy có chút hoảng loạn,

nếu thật sự giống như hắn nghĩ, vậy thì hậu quả khôn lường.

May mắn là bây giờ dường như không có chuyện gì quá lớn, Lý Nguyên Phương sở dĩ nói như vậy, chỉ là không hy vọng Trình Giảo Kim lo lắng.

Nhưng có một chuyện hắn nói đúng, đó là Lý Khác hiện tại không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Rốt cuộc là sao?" Chỉ tiếc là thường thì Trình Giảo Kim sẽ không có hành động lớn như vậy.

Nhưng dù vậy, Lý Nguyên Phương cũng không còn gì để nói, vì vừa rồi dường như hắn đã nói ra tất cả.

"Giống như ta vừa nói, không có nguy hiểm đến tính mạng." Lúc này Lý Nguyên Phương cuối cùng cũng thể hiện ra trạng thái nên có.

Nhưng không biết tại sao, Trình Giảo Kim lại không vì vậy mà bình tĩnh lại, trong lòng có chút căng thẳng.

Sợ Lý Khác xảy ra chút tình huống nào, tiếc là bây giờ bất kể thế nào cũng đã quá muộn.

"Nói cho ta nghe, nói thật đi." Nếu Lý Nguyên Phương từ đầu đã dùng biểu cảm và lời nói như vậy, có lẽ hắn sẽ tin, nhưng bây giờ sẽ không tiếp tục tin nữa.

Lý Nguyên Phương nghe lời của hắn, cảm thấy đầu óc muốn nổ tung, vì hắn nói thật, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Quan trọng nhất là hắn lại không có cách nào phản bác điểm này, khiến hắn cảm thấy đau đầu.

"Ta nói thật, ngài không tin ta, mỗi câu ta vừa nói đều là thật." Lúc này Trình Giảo Kim mới ý thức được hắn không nói dối, nhưng có một số chuyện hắn không hiểu.

Chương 593

Không hiểu tại sao Lý Khác lại bị thương, theo lý mà nói ở đây không nên xảy ra chuyện như vậy.

Dù người ở đây trông không thân thiện, nhưng cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng làm ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ bất kể thế nào cũng đã quá muộn, chuyện đã xảy ra, không ai có thể thay đổi.

Lý Nguyên Phương ở một bên nhìn mà không dám thở mạnh, sợ lại bị liên lụy vào.

"Nếu đã như vậy, nói cho ta biết tại sao đại nhân bị thương." Lúc này Trình Giảo Kim đã tin lời hắn nói, nên trực tiếp đi vào chủ đề.

Trong mắt ông, Lý Nguyên Phương trong tình huống này tuyệt đối sẽ không nói dối mình.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nhìn lớn lên, không cần thiết phải làm vậy.

Nghe lời của ông, Lý Nguyên Phương nhất thời không biết nên nói gì, theo lý mà nói chuyện này không có quan hệ gì nhiều với ông.

Nhưng có những lúc mọi chuyện là như vậy, không có cách nào thay đổi.

Dù trong lòng muốn che giấu chuyện này cho Lý Khác, nhưng cuối cùng không có cách nào.

Hắn biết Trình Giảo Kim nếu đã biết chuyện này nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, nếu không nói, không những không giúp được Lý Khác mà còn kéo cả mình vào.

Nghĩ đến đây hắn không nhịn được rùng mình, bao nhiêu năm nay, hắn rất rõ việc làm của Trình Giảo Kim.

Người này chưa bao giờ làm việc theo tình cảm, chỉ xem tình hình.

Nếu nói dối bị ông biết, e rằng không có ngày lành, nghĩ đến đây hắn bắt đầu có chút hoảng sợ.

Không biết suy nghĩ bao lâu, hắn quyết định nói ra tất cả, có lẽ trong mắt hắn đó là cách tốt nhất.

Làm vậy không chỉ vì mình, cũng là giúp Lý Khác.

Hắn rất rõ thực lực của Trình Giảo Kim hiện tại, có lẽ sau này sẽ giúp đỡ được Lý Khác.

Đương nhiên bây giờ cũng vẫn đang giúp đỡ, chỉ là suy nghĩ trong lòng hắn và tình hình hiện tại có chút không giống nhau.

Lý Khác làm việc gì cũng vậy, không hy vọng người khác biết chuyện của mình, nên chưa bao giờ đề cập với người khác.

Cũng vì lý do này, bất kể ở đâu cũng ít người biết, cũng vì lý do này dễ bị người khác tấn công lén.

Quan trọng nhất là bản thân không biết, nếu trong tình huống này, Trình Giảo Kim hiện thân cứu giúp.

Vậy e rằng là một chuyện vô cùng hoàn mỹ, nghĩ đến đây Lý Nguyên Phương liền đưa ra một quyết định, có lẽ sau này Lý Khác sẽ cảm ơn hắn.

Đương nhiên bất kể vì mục đích gì, hắn quyết định mở lời nói ra sự thật.

Chỉ tiếc là mọi chuyện không bao giờ thuận lợi như hắn nghĩ, mắt của Trình Giảo Kim vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, như thể trong giây tiếp theo muốn nhìn thấu hắn.

Bao nhiêu năm trên chiến trường đã rèn luyện tất cả, bị ông trừng mắt như vậy, Lý Nguyên Phương nhất thời hoảng loạn.

"Trình tướng quân đừng kích động, ta sẽ nói cho ngài biết." "Ta không kích động, chỉ xem ngươi muốn giở trò gì, nếu muốn nói thì nói nhanh lên." Trình Giảo Kim bây giờ cảm thấy vô cùng mất kiên nhẫn, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, nhưng bây giờ lại không có cách nào khác.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương khẽ mỉm cười, muốn che giấu đi nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng làm vậy xem ra không có tác dụng lớn.

Trình Giảo Kim làm việc gì cũng vậy, vô cùng lạnh lùng.

Huống hồ đối phương là người mình nhìn lớn lên.

"Cứ cái bộ dạng này, thảo nào đến giờ vẫn chưa thành thân." Cũng không biết sao, hắn lại nói ra câu này, nhưng khi nói xong, liền bắt đầu có chút hối hận.

Chỉ tiếc là bây giờ bất kể thế nào cũng đã quá muộn, không ngờ trong tình huống này lại nói ra chuyện này, có thể cảm nhận được ngọn lửa trong lòng Trình Giảo Kim đang bùng cháy.

Đợi ngọn lửa bùng cháy đến một mức độ nhất định, e rằng là ngày chết của hắn.

Bây giờ muốn cứu vãn tình hình, nhưng đã quá muộn, Trình Giảo Kim cảm thấy bị đả kích vô hạn.

Chuyện này vĩnh viễn không cho phép bất cứ ai nhắc đến, nhưng Lý Nguyên Phương lại phạm phải điều đại kỵ.

Nếu bị người khác biết, e rằng đã chuẩn bị nhặt xác cho Lý Nguyên Phương rồi.

“Ngươi vừa nói gì?” Thật ra câu nói vừa rồi, Trình Giảo Kim nghe rất rõ, chỉ là xác nhận lại thôi, cho hắn một lý do tốt hơn để đánh một trận.

Đối với điều này, Lý Nguyên Phương lập tức hoảng loạn, cảm thấy lần này đã gây ra phiền phức lớn.

Quan trọng nhất là hoàn toàn không có cách nào giải quyết, hắn bắt đầu có chút nhớ Lý Khác, hy vọng ngài ấy cứu mình.

Nhưng tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng hắn rất rõ ràng, tình hình hiện tại ai cũng không thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ rằng người này cuối cùng lại có trạng thái lớn như vậy.

Vốn tưởng chỉ là lời đồn, bây giờ xem ra đều là thật, chỉ là hắn không rõ, sau này cần phải điều tra kỹ.

Nhưng tình hình hiện tại, cũng chỉ có thể sớm bảo mệnh.

Trong tình huống hiện tại, Lý Nguyên Phương cắn răng, chuẩn bị đứng thẳng người, ra vẻ mình là một người không gì lay chuyển nổi.

Chỉ tiếc là suy nghĩ và hiện thực có sự khác biệt rất lớn.

“Ta sai rồi, ta biết sai rồi, lần sau ta không dám nữa, tha cho ta đi.” Trình Giảo Kim vốn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, định bụng hôm nay phải dạy cho hắn một bài học, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này, khiến y cũng không biết phải làm sao.

“Ý gì đây?

Đã nắm được điểm yếu của người ta, bây giờ xin lỗi thì có tác dụng gì?” Giọng điệu của người nói lúc này đã thay đổi rõ rệt so với vừa rồi, trông có vẻ tức giận, nhưng mặc kệ thế nào, những gì vừa xảy ra đã có tác dụng.

“Ý của ta là, huynh không cảm thấy những lời vừa rồi của chúng ta căn bản là vô nghĩa sao?” “Không hề, mỗi người đều phải trả giá cho những gì mình đã làm.” Trình Giảo Kim nghe xong chỉ thấy đầu óc ong ong.

Nếu có thể, y cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng giờ đã đến nước này, không ai có thể thay đổi được.

Việc hai người khiến Lý Khác không vui có thể diễn ra hằng ngày, nhưng điều này đối với Lý Khác lại chẳng phải chuyện gì to tát.

Hắn vẫn như trước đây, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cũng không muốn làm gì để thu hút sự chú ý của mọi người.

Hắn hy vọng Trình Giảo Kim có thể sửa đổi, nhưng dù thế nào, y cũng sẽ không làm vậy.

Lâu dần cũng thành quen, hắn cũng sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng của y nữa.

Chương 594

“Ta biết lời này là vì ai.” Tuy người đó đã biến mất, nhưng chuyện liên quan vẫn còn đó.

Lý Nguyên Phương biết rõ chuyện này, vì vậy trong đầu Lý Khác nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

“Về chuyện này, ta biết nên làm thế nào, ta sẽ chọn một chủ tiệm thật tốt.” Vì đã chuẩn bị rời đi, hắn hy vọng có thể tìm được một người thật sự phù hợp để ở lại.

Chuyện này trông có vẻ đặc biệt khó khăn, nhưng cũng có không ít người đưa ra ý kiến.

Chỉ là đối với những lời họ nói, có lẽ hắn sẽ để tâm, nhưng vào lúc này, điều đầu tiên hắn nghĩ đến lại là vợ mình.

Lời này nghe thật chói tai, nhưng đó là sự thật.

Chính hắn cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, nên đã thuận tay chọn một người.

Kẻ đó rõ ràng đã tìm được người mình muốn, nhưng lại chần chừ không ra tay.

Có lẽ vì mọi chuyện diễn ra quá thuận lợi nên hắn có phần căng thẳng.

Nhưng bây giờ dù thế nào cũng đã quá muộn, không còn cơ hội để hắn để tâm lần nữa, như vậy cũng vừa hay có thể phá vỡ hiện thực.

Khi nói, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười rõ rệt, hắn vô cùng quen thuộc với kế hoạch của mình.

Nhìn dáng vẻ này, đầu óc Lý Khác một mớ hỗn loạn, nhưng có

mấy câu nói vẫn luôn ghi khắc trong đầu hắn.

“Sao lại như vậy, ta cứ ngỡ huynh sẽ luôn hiểu ta.” “Tiếc là ngươi lại ảo tưởng về một ta như vậy, thật đáng thương.” Có lẽ giấc mộng này có thể kết thúc vào khoảnh khắc trọn vẹn và hoàn mỹ nhất, nhưng đáng tiếc hai người đã chia tay.

Quan trọng nhất là hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện này, nên ngay từ đầu đã không để tâm.

Mặc dù nội tâm sắp sụp đổ, nhưng bây giờ có làm gì cũng vô dụng.

Nghe những lời này, hắn căn bản không biết nên nói gì, vốn là một chuyện vô cùng vui vẻ, lại không ngờ kết quả lại thành ra thế này.

“Đùa à?

Chắc là huynh đang đùa phải không?” Thật sự không muốn tin vào tất cả những điều này, nên hắn đã nói ra một chuyện vô cùng nặng nề.

Đối mặt với chuyện này, bạn bè của hắn dường như có chút ngốc nghếch, không muốn tiếp tục nữa.

Nếu đổi cách khác thì cũng thôi, chỉ tiếc là trong điện thoại của ta lại có thứ này, khiến ta không thể tự thoát ra được.

“Huynh thấy dáng vẻ của ta bây giờ có giống đang đùa không?” Ban đầu, trong lòng hắn thực sự chỉ có một khung cảnh đó, chưa từng nghĩ đến chuyện khác, nhưng bây giờ hắn phát hiện tình hình có chút không ổn.

Lý Nguyên Phương thật sự không biết nên nói gì, hắn mang người theo bên mình, không nhất thiết phải để họ làm ra chuyện gì đặc biệt lợi hại, nhưng tuyệt đối không thể làm hại người khác.

“Chuyện khác ta không có gì để nói, ngươi chỉ cần hiểu một điều,

chuyện này có muốn hay không cũng không liên quan đến ta.” Nghe vậy, Trình Giảo Kim chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hiện tại, những cảnh tượng này trên thế giới thật sự quá nhiều, nhưng ảnh hưởng của nó sẽ được nhìn thấy qua bức ảnh quan trọng nhất.

“Huynh đừng giận, ta chỉ nói bừa thôi, làm sao có thể chứ.” Lý Nguyên Phương hoàn toàn không để ý đến y, bây giờ hắn còn có vở kịch mới phải đóng.

Lý Nguyên Phương đứng đó, không dám nói thêm một lời.

Hắn chưa từng nghĩ cuộc đời mình sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Vốn tưởng những chuyện này chỉ có thể xem trên tivi, nhưng bây giờ mọi chuyện đều bị ép đến điên rồi.

“Đừng nói nữa, chỉ cần nói cho ta biết, Lý Khác rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lúc này, cảm xúc của Trình Giảo Kim dao động rất lớn.

Nếu có thể, y một chút cũng không muốn ở lại đây, nhưng bây giờ có làm gì cũng vô dụng.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh suýt nữa thì cười phá lên, chưa từng thấy con gái nhà ai lại có kết cục như vậy.

“Chỉ là bắt được một tên trộm ngốc nghếch, cũng không có gì to tát, không cần phải lo lắng như vậy.” Y biết rất rõ, bây giờ Lý Nguyên Phương chắc chắn sẽ không lừa mình, nên nghe xong cũng yên tâm phần nào.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, e rằng thật sự không có cách nào.

Nhưng may là bây giờ mọi chuyện không phải là một trò đùa.

“Nếu đã như vậy, ta cũng yên tâm rồi.” Chỉ cần Lý Khác không có vấn đề gì lớn, trong lòng Trình Giảo Kim, mọi chuyện đều là chuyện

nhỏ.

Chỉ là điều đó không bao gồm một số chuyện đặc biệt.

“Bây giờ không có chuyện gì, dẫn ta đi gặp lão đại.” Ban đầu, Lý Nguyên Phương định mở miệng, nhưng lại bị lời nói của y chặn lại.

Điều này khiến Lý Nguyên Phương lúc đó không biết nên nói gì, nhưng nếu đã như vậy, cũng đành chịu.

“Nhưng ta vừa ra ngoài đã gặp huynh, nếu cứ thế dẫn huynh về, lão đại sẽ không vui.” Lần này Lý Nguyên Phương cuối cùng cũng đi được một đoạn, không muốn dẫn Trình Giảo Kim quay về sớm như vậy.

Hắn biết rất rõ, nếu Trình Giảo Kim vì chuyện này mà không vui, hậu quả sẽ khôn lường.

“Cứ dẫn ta về trước đã.” Nhưng dù trong tình huống này, đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, mặc kệ đối phương nói gì cũng vô dụng.

“Ta thật sự có việc, nên bây giờ ta phải đi đây.” Nói xong câu đó, Lý Nguyên Phương chuẩn bị rời đi, chỉ cảm thấy nếu còn ở lại thêm một lát nữa, hắn sẽ mất mạng.

“Nếu ngươi thật sự không có thời gian, có thể cho ta biết địa chỉ, ta tự đi.” Vốn đã đi được một đoạn, Lý Nguyên Phương đột nhiên nhớ ra mình đã quên mất chuyện này.

Nhưng bây giờ lại bị người ta nhắc đến, hắn thật sự không biết nên làm gì, nhưng trong tình huống này cũng không còn cách nào khác.

“Huynh thông minh thật đấy.” Khi nói câu này, Trình Giảo Kim cảm giác như muốn nghiến nát cả răng.

Y chưa từng gặp phải tình huống này, nhưng bây giờ giá cả đã định sẵn.

Lý Nguyên Phương đứng đó không nói một lời, không phải vì hắn không có gì để nói.

Vốn tưởng lần này không đi, chỉ đến cổ vũ một chút là được.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng.

Quan trọng nhất là bây giờ không còn đường lui, đã hiểu rõ mọi chuyện thì phải tiếp tục làm.

"Sao vậy?

Lẽ nào như vậy cũng không được sao?" Y đã chuẩn bị sẵn một đề nghị quan trọng, nếu đối phương còn nói những lời mà y không hiểu, y sẽ chọn cách giữ người lại.

Nhưng nếu đối phương nói ra điều gì có giá trị, vậy thì tốt nhất không nên làm vậy.

Chương 595

Nhưng trên đời này, sao có thể luôn gặp phải những chuyện kiêu ngạo như vậy.

"Ta nghĩ có lẽ ta đã hiểu rồi, trong thành phố biến hóa khôn lường này, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Lý Nguyên Phương thật sự không biết tại sao lại nói câu đó, nhưng dù thế nào đi nữa, lần này nhất định phải quay về.

"Sao vậy?

Tại sao nhất định phải quay về?" Giống như y dự đoán, khi lên xe liền gặp người quen, kết quả câu đầu tiên y nói lại là như vậy.

Cũng vì câu nói này đè nặng lên từng chi tiết, khiến lòng y trĩu nặng ưu tư.

Nếu có thể, y cũng không muốn chuyện này xảy ra, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không ai có thể thay đổi được.

"Đi thôi, đi thôi, ta dẫn huynh đi." Khi nói câu này, Lý Nguyên Phương trông vô cùng suy sụp, dường như vừa mới khóc xong.

Chỉ là tình hình bây giờ đã tốt hơn một chút so với vừa rồi, nhưng trông vẫn có chút không ổn.

Đương nhiên, mọi chuyện cũng không loại trừ khả năng khác, nhưng đó chỉ là đoán mò mà thôi.

Lý Khác đang nằm đó, cả người trông vô cùng mệt mỏi, những chuyện xảy ra trong thời gian này khiến hắn vô cùng cảm khái.

Hắn hy vọng mọi chuyện có thể giải quyết nhanh chóng, chỉ có như vậy mới có thể sống sót ra ngoài.

Muốn tạo dựng chút địa vị ở nơi này, quả thật là đi trên lưỡi dao.

Một khi đã lên thuyền giặc, không có lý do gì để xuống thuyền nữa.

Đúng lúc Lý Khác đang cảm khái, Trình Giảo Kim bước vào.

Y không hiểu tại sao Lý Khác lại làm vậy, nhưng đã bị làm phiền rồi.

Nhìn thấy y, Lý Khác tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát.

Có lẽ cảnh tượng này sớm nên dự liệu được, chỉ là không để trong lòng mà thôi.

"Sao vậy?" Lý Khác có thể đoán được tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với sự tra hỏi.

Nếu đã vậy, thà tìm một tiểu thư về cho xong, sở dĩ không nói cho y biết, cũng có lý do của hắn.

Trình Giảo Kim đứng đó, cảm thấy cả người có chút không vui.

Ngay cả bản thân y cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng tình huống này căn bản không có cách nào thay đổi.

Dù y không muốn chuyện này xảy ra, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi.

Nếu càng tìm hiểu sâu hơn về một chuyện, chỉ càng khiến nó thêm phiền phức.

Vốn dĩ y cũng không phải kẻ ngốc, biết chuyện gì nên làm, sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Được rồi, nếu đã vậy thì mau dẫn ta đi đi, đừng để đại nhân phải sốt ruột." Không biết tại sao, y luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như trong tưởng tượng, nhưng đáng tiếc bây giờ có làm gì cũng

vô dụng, chỉ có thể làm như vậy.

Chuyện này đối với Lý Nguyên Phương có nói hay không cũng chẳng sao, không cần phải nói nhiều như vậy.

"Vậy được, chúng ta đi thôi." Lý Nguyên Phương bây giờ cảm thấy đầu óc sắp nổ tung, nhưng cũng đành chịu, tình huống này không thể thay đổi được.

Khi hai người sắp đến nơi, hắn lại dừng bước, có một chuyện hắn cảm thấy không nên làm như vậy.

"Huynh vào đi, ta có việc." Không biết tại sao khi nói câu này trông hắn có chút căng thẳng, có lẽ vì trong mắt hắn, địa vị của Trình Giảo Kim thực sự quá cao.

Nếu phải lựa chọn, hắn cảm thấy Trình Giảo Kim còn đáng sợ hơn Lý Khác rất nhiều.

Đương nhiên đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, cụ thể thế nào, hắn cũng không rõ.

Có lẽ nguyên nhân này là do bản thân hắn mang lại, từ nhỏ đã cảm thấy những người hút thuốc vô cùng đáng sợ, nên liền tránh xa.

Chỉ tiếc là câu nói này không khiến Trình Giảo Kim yên tâm, ngược lại còn bắt đầu nghi ngờ thật giả.

"Làm gì?" Trình Giảo Kim căn bản không sợ bị lừa, vì y biết Lý Nguyên Phương không có lá gan đó, nhưng cũng không thể không xem xét những nguyên nhân khác.

Đôi khi những việc hắn làm thật sự khiến người ta không thể chấp nhận được, nên dần dần y cũng bắt đầu cảm thấy cần phải quản lý Lý Nguyên Phương cho tốt.

Chỉ là bây giờ đối với những lời này, Lý Nguyên Phương không

biết nên làm gì.

Có lẽ nếu nói ra chuyện đó, y sẽ vô cùng tức giận, chuyện này căn bản không thể khẳng định được.

Nhưng nội tâm hắn có thể chắc chắn một trăm phần trăm, nhất định sẽ có kết quả như vậy.

"Không có gì, đại nhân giao cho ta một chút việc cần làm." Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể nói như vậy.

Lòng bàn tay hắn xuất hiện một chút mồ hôi, trông có vẻ mệt mỏi.

Hắn chưa từng gặp phải tình huống này, cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm thật sự khó chịu, nhưng lại không có cách nào khác, không thể thay đổi được mọi thứ.

Câu nói này khiến Trình Giảo Kim càng thêm nghi ngờ, vì Lý Nguyên Phương lại chọn cách nói dối y, điều đó chứng tỏ chuyện này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Nếu thật sự là như vậy, có lẽ hắn nên ở lại giúp y xử lý.

Giao một việc quan trọng như vậy cho một tên nhóc con xử lý, nếu thật sự xảy ra chuyện, e rằng đối với ai cũng không phải là chuyện tốt.

Chủ yếu là y cũng lo lắng nếu Lý Khác trách tội, Lý Nguyên Phương sẽ phải chịu phạt.

Khi đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tình huống này y không muốn gánh vác, cũng không muốn làm vậy.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn y đối với Lý Nguyên Phương đặc biệt nghiêm khắc, nhưng y biết rất rõ, tuyệt đối không thể làm gì hắn.

Nếu có thể, y rất hy vọng có thể bảo vệ hắn chu toàn, cũng là báo đáp ân tình của cha hắn.

Chỉ tiếc là suy nghĩ này không được người kia khẳng định, Lý Khác cũng sẽ không đồng ý, vì trong mắt hắn, nếu đã giao cho Lý Nguyên Phương làm việc của Trình Giảo Kim, nếu y nửa đường xen vào, hắn sẽ không vui.

Lý Khác cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết, chuyện quan trọng nên giao cho người có thể hoàn thành, nhưng hắn cảm thấy giao chuyện này cho Lý Nguyên Phương làm, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Có lẽ trong mắt hắn, Trình Giảo Kim là một võ tướng, luôn để y làm những việc tỉ mỉ, có thể sẽ phiền phức hơn một chút.

Nếu đã quyết định giữ Lý Nguyên Phương bên cạnh, không thể nào để hắn làm một kẻ ăn không ngồi rồi.

Nếu cứ mãi không để hắn làm việc, ngay cả chính Lý Nguyên Phương cũng sẽ không vui, nên Lý Khác biết rất rõ chuyện này, tuyệt đối sẽ không làm loại người đó.

Chương 596

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói cho rõ ràng rồi hãy nói.” Trình Giảo Kim trông có vẻ vô cùng không vui, y không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng cứ vào lúc này lại luôn xảy ra chuyện như vậy.

“Ta nói rất rõ ràng rồi, ta biết ta làm vậy là vì điều gì, đại nhân giao cho ta làm, ta nên làm cho tốt, không thể giao cho người khác.” Không biết tại sao, trong lòng Trình Giảo Kim vô cùng tức giận, không ngờ có một ngày lại gặp phải kết quả này.

Dù quyết định của y đã dẫn đến hành động của Lý Nguyên Phương, nhưng Lý Nguyên Phương sẽ không vì vậy mà thay đổi chủ ý.

Có lẽ đối với hắn, nếu thật sự quyết định như vậy, sẽ mang lại nhiều phiền phức hơn, hắn thật sự không muốn kết quả đó.

Đối với hắn, lần này là một cơ hội không thể tốt hơn, tuyệt đối sẽ không từ bỏ, khó khăn lắm Lý Khác mới giao cho nhiệm vụ, sao có thể làm hỏng chuyện.

Nếu như vậy, sau này dù có ở bên cạnh Lý Khác, cũng không có việc gì để làm, vậy thì không bằng trực tiếp rời đi.

Nhưng không biết tại sao, Lý Nguyên Phương lại có một suy nghĩ không tốt, cảm thấy Trình Giảo Kim cố tình làm khó hắn.

“Nhóc con, mới không gặp bao lâu đã ra oai rồi nhỉ.” Đối mặt với những lời vừa rồi của Lý Nguyên Phương, trong lòng Trình Giảo Kim đặc biệt không vui.

Y chưa từng nghĩ sẽ gặp phải tình huống này, quan trọng nhất là bây giờ căn bản không có cách nào cứu vãn.

Dù đối phương làm vậy có lý của họ, nhưng nếu thật sự cứng đối cứng, e rằng hậu quả sẽ khôn lường.

Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi được gì, đôi khi chỉ cần thái độ kiên định, là có thể đánh bại tất cả.

Lý do này trong mắt y vô cùng hữu dụng, tuyệt đối sẽ không lùi bước, bất kể tình huống nào.

Chỉ là lần này thái độ của Lý Nguyên Phương cũng rất cứng rắn, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Có lẽ người trước mắt là trưởng bối của hắn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện khác, thái độ kiên định sẽ không thay đổi.

"Ta biết rất rõ mình đang nói gì, hy vọng huynh đừng ép ta, lần này ta đã chuẩn bị đầy đủ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này." Nghe vậy, Trình Giảo Kim nhất thời không biết nên nói gì nữa, cảm thấy hình như mình đã làm sai, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Nếu trong tình huống này, y tuyệt đối sẽ không thừa nhận khả năng đó, nhưng trông y tuyệt đối không làm sai, bất kể trong tình huống nào.

Chỉ tiếc là càng như vậy càng dễ gây ra những phiền phức không cần thiết, y bắt đầu có chút do dự, không biết nên làm gì, có lẽ lần này Lý Nguyên Phương thật sự không nhượng bộ, nhưng làm vậy cũng là vì y.

Y không muốn Lý Nguyên Phương vì chuyện này mà bị đả kích, dù sao, chuyện này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Có những chuyện huynh không hiểu, mọi chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng đâu." Trình Giảo Kim cũng không giấu giếm, mà nói thẳng ra những lời trong lòng, không một chút che đậy.

Có lẽ cũng chỉ có trước mặt hắn, y mới nói ra những lời như vậy.

Sở dĩ như vậy, cũng vì giao tình giữa hai người, dù xuất phát từ tâm lý nào cũng vậy, không ai để ý đến đúng sai.

"Trình tướng quân, đừng nói nữa, ta đã quyết định rồi, nhất định phải tự tay hoàn thành chuyện này, cầu xin huynh đừng ép ta nữa." Nguyên bản Trình Giảo Kim còn định nói, nhưng đối phương đã nói như vậy, nói thêm nữa dường như cũng không có giá trị gì.

Có lẽ ngay từ đầu y đã nói quá nhiều, có những chuyện xa vời hơn so với suy nghĩ của y, có lẽ không nên ép buộc.

Chuyện này không làm, hình như cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng đối với Lý Nguyên Phương lại vô cùng quan trọng.

Nếu thật sự là như vậy, chọn lùi một bước, có lẽ bây giờ Lý Nguyên Phương có thể thử.

Nếu cứ mãi như vậy, chỉ có thể mang lại phiền phức không cần thiết.

Nếu thật sự như vậy, quay về không có cách nào ăn nói với cha của Lý Nguyên Phương, nghĩ đến đây y không khỏi thở dài.

Y bắt đầu suy nghĩ tại sao trước đây không nghĩ đến phương diện này, có lẽ những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra.

Chỉ tiếc là bây giờ có làm gì cũng đã quá muộn, việc duy nhất có thể làm bây giờ là không tranh cãi với Lý Nguyên Phương.

Chuyện trước đây Lý Nguyên Phương tuyệt đối sẽ không để tâm, chỉ hy vọng lần này y có thể giúp hắn một lần, đừng tranh giành với hắn.

Thực ra trong lòng Lý Nguyên Phương vô cùng lo lắng, vì trong mắt hắn, Lý Khác có thể vì sự xuất hiện của Trình Giảo Kim mà bỏ rơi hắn.

Chỉ tiếc là suy nghĩ này xem ra là thừa thãi, Lý Khác tuyệt đối sẽ không làm vậy, cách làm của Lý Khác có chút không giống người bình thường, nhưng hắn không ngốc.

"Để cho ta đi, để ta thử, nếu ta cứ mãi không thử, sao biết có được không." Lý Nguyên Phương biết rất rõ, dùng cách này vẫn tốt hơn là đối đầu với Trình Giảo Kim.

Hắn khá hiểu Trình Giảo Kim.

Hắn biết rất rõ con người của Trình Giảo Kim, càng thái độ kiên định, càng có khả năng gây ra sự bất mãn của y, nói chính xác là con người này ăn mềm không ăn cứng.

Cũng vì lý do này, Lý Nguyên Phương mới luôn nói như vậy, hắn biết nếu thật sự đánh nhau thì không phải là đối thủ của y.

Dù xét từ góc độ nào, cũng tuyệt đối không thể ra tay, nếu không sẽ là bắt nạt trưởng bối, tuyệt đối không thể làm vậy.

Dù thật sự rất muốn có được mọi thứ, nhưng tuyệt đối không thể vi phạm lương tâm, đó là điều cơ bản nhất của con người.

Chỉ cần trong một năm hắn cũng tiện, cảm thấy lần này nhiệm vụ lại hoàn thành được mấy phần, có lẽ trong mắt hắn Trình Giảo Kim nhất định sẽ tranh giành với hắn.

Dù đối với chuyện này, hắn biết rõ kết quả sẽ như thế nào, nhưng hắn không cam tâm, không cam tâm mất đi như vậy.

Cũng chính vì lý do này, hắn mới có được mọi thứ mình muốn, nếu không phải vì kiên định như vậy, Trình Giảo Kim có thể sẽ không hiểu được nội tâm hắn đang nghĩ gì, cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của hắn.

"Được, ta biết rồi, ngươi lớn rồi, là ta không đúng, nếu đã vậy, đi đi." Khi nghe Trình Giảo Kim nói như vậy, Lý Nguyên Phương lộ vẻ

kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ đến kết quả này, nhưng bây giờ xem ra đã trở thành hiện thực, không ai có thể thay đổi được.

"Huynh nói thật sao?

Thật sự đồng ý cho ta đi rồi sao?" Niềm vui này Lý Nguyên Phương trong thời gian ngắn không thể tiêu hóa hết, cần phải từ từ tìm hiểu.

"Mặc dù chuyện này ta đồng ý, nhưng có một chuyện ngươi cần phải nhớ, tuyệt đối không được làm ta mất mặt." Mặc dù câu nói này nghe có chút khó chịu, nhưng hắn hoàn toàn có thể hiểu được, chỉ là gián tiếp cổ vũ Lý Nguyên Phương mà thôi.

Có lẽ con người này không giỏi biểu đạt, nhưng thật tâm hy vọng Lý Nguyên Phương có thể sống tốt.

"Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng huynh." Đối với câu nói đó, Trình Giảo Kim không ở lại nữa, vì trong mắt y, ở lại càng lâu càng dễ gây chú ý của người khác, việc cần làm bây giờ là xem tình hình của Lý Khác.

Dù vô cùng lo lắng cho từng cử chỉ của Lý Nguyên Phương, nhưng y biết yêu cầu giữa chủ và tớ.

Bất kể trong tình huống nào, tuyệt đối phải lấy Lý Khác làm trung tâm, phải đảm bảo an toàn cho hắn, vừa rồi y đã thất trách mấy lần rồi.

Nếu không phải vì Lý Khác, bây giờ y đã sớm không biết bị điều đi đâu rồi.

Cũng vì lý do này, y đối với Lý Khác tràn đầy kính phục, chưa từng thấy một người nào, có thể trong những ngày tháng đại học buông thả lại làm ra những chuyện kinh ngạc như vậy.

Chỉ là bây giờ dù sao đi nữa, người trước mắt đã làm được, điều

này không ai có thể thay đổi được.

"Ta đi đây, đại nhân ở trên lầu, huynh lên đi." Lý Nguyên Phương bây giờ tâm trạng vô cùng kích động, nên hoàn toàn không để ý đến những thay đổi đó, vội vàng chạy ra ngoài, hy vọng có thể nhanh chóng thực hiện kế hoạch.

Chương 597

Nhìn bóng lưng rời đi của hắn, Trình Giảo Kim bất đắc dĩ thở dài, trong lòng nghĩ năm đó mình hình như cũng như vậy, nên bây giờ xem ra chỉ là đời sau truyền cho đời trước mà thôi.

"Trên đường cẩn thận." Khi nói câu này, giọng y rất nhỏ, có lẽ không ai có thể nghe rõ.

Nhưng cũng đủ rồi, có thể khiến Trình Giảo Kim nói ra những lời như vậy, đã xác định được, người trước mắt tuyệt đối không tầm thường.

Ở đây ai mà không biết Trình Giảo Kim cả đời không rơi một giọt nước mắt, ngay cả mấy câu nói cũng vô cùng hiếm có.

Có lẽ vì lý do này, ngày thường gia cảnh của y rất kém, ít người kết bạn với y, nhưng đối với y tất cả đều không quan trọng.

Vì y biết người thật sự kết bạn với y sẽ không bao giờ chê bai, chỉ có những người bạn giả dối mới làm vậy.

Mặc dù khi Trình Giảo Kim nói câu đó giọng rất nhỏ, nhưng lại bị một nam phụ ở không xa nghe thấy.

Có lẽ vì lý do này mà y bị cảm động một cách khó hiểu, chưa từng nghĩ trong lúc quyết định thực thi kế hoạch lại xảy ra chuyện tốt như vậy.

Chỉ là tình huống bây giờ hoàn toàn không như y nói, không có tư cách đi làm chuyện khác.

Việc nên làm bây giờ là nhanh chóng hoàn thành những việc cần làm, còn những người khác đối với y hoàn toàn không quan trọng, cùng ai làm việc, đó cũng là định mệnh.

Nhìn Lý Nguyên Phương rời đi, Trình Giảo Kim thở dài, trong lòng vô cùng trĩu nặng, nhất thời không hiểu rốt cuộc là vì sao.

Nhưng mọi chuyện xem ra cũng không có gì to tát, dù sao đi nữa, ở đây đều là hiểu lầm, dù xuất hiện ở nơi xa xôi thế nào, cũng có thể nhìn rõ một cái.

Nhưng những điều này đối với y hoàn toàn không quan trọng, không biết từ lúc nào, y sẽ không đi, nói thêm nữa cũng vô ích, đã sớm quen với mọi thứ, cũng không đi ngụy trang bất cứ chuyện gì.

"Hy vọng ngươi có thể thật sự hoàn thành nhiệm vụ, đừng làm ta thất vọng." Từ lúc Lý Nguyên Phương đi ra ngoài, Trình Giảo Kim trông có vẻ lúng túng hơn nhiều.

Nhất thời cũng không có cách nào thay đổi được bầu không khí này.

Vào lúc này Trình Giảo Kim đi vào, có lẽ chuyện này đối với y hoàn toàn không quan trọng, nhưng đối với một số gia đình lại vô cùng trân quý.

Đương nhiên có lẽ là sự khác biệt, sự khác biệt này không có cách nào thay đổi, ngay từ khi sinh ra đã như vậy.

Sau khi vào khách sạn, Trình Giảo Kim liền tùy ý tìm một người hỏi rồi cũng lên lầu, nhìn vào mắt, liền gõ cửa phòng, mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng y biết rất rõ trong tình huống này nên cẩn thận.

"Đại nhân có ở trong không?

Đại nhân." Ban đầu nghe thấy có người gọi cửa, Lý Khác không biết nên làm gì, nhưng bây giờ xem ra hình như hắn đã nhìn nhầm.

Lý Khác lúc này dường như cũng ý thức được bệnh tình của mình, muốn xuống xem là chuyện gì, nhưng chân cẳng lại không tiện, không

có ai trả lời, ngày ở Ý đó xem ra có chút không đáng kể.

Nhưng may là có lúc người càng tốt, càng dễ gặp chuyện hạnh phúc, ngược lại càng khó xử, cả ngày lại phải làm ác mộng, căn bản không có làn da tốt như vậy.

Lý Khác không lập tức trả lời, khó khăn bò dậy từ dưới đất, tình trạng sống như thế này, cũng không biết khi nào mới có thể kết thúc.

"Vào đi." Thực ra khi nghe thấy giọng nói, hắn đã biết người ngoài cửa là ai, chỉ là không đi mở cửa mà thôi, như vậy sẽ tỏ ra đặc biệt tôn kính người ta, nhưng lần này hình như có chút không giống, tại sao lại như vậy?

Chỉ tiếc là bây giờ có làm gì cũng vô dụng rồi, không ai quan tâm rốt cuộc là chuyện gì, trông vẫn như trước đây.

Sau khi nghe thấy giọng của Lý Khác, y mới thật sự mở cửa, vì y biết rất rõ mùi vị của Trình Giảo Kim, tiếng Anh cũng không biết.

Vào lúc này y đi đến trước mặt Lý Khác, trông có vẻ thiếu máu, vạn vạn không ngờ lại có kết cục như vậy, nhưng tình huống này không ai có thể thay đổi được.

"Đại nhân, ngài sao thế này?

Lẽ nào ngài quên rồi sao?

Chẳng phải đã hứa với ta là sẽ ở yên đó à?

Sao lại chạy ra ngoài?" Trình Giảo Kim cảm thấy tâm trạng bây giờ vô cùng trĩu nặng, chưa từng gặp phải thế giới như vậy, nhưng bây giờ căn bản không thể chịu đựng được sự thất bại.

Lý Khác không trả lời, không phải là không trả lời, bây giờ vết thương thực sự quá nặng, không có cách nào nói chuyện, có thể làm hỏng giọng.

Nhưng chuyện này đối với lão đại căn bản không quan trọng, không bao lâu trong tay xuất hiện một sự cố lành tính.

"Ta không sao, yên tâm đi, ta chỉ dẫn Lý Nguyên Phương ra ngoài xem thời tiết thôi." Trình Giảo Kim có thể tin lời quỷ, chứ chắc chắn sẽ không tin lời hắn, không tin có người vì ra ngoài đi dạo mà rơi xuống nước.

Nếu nói thẳng ra, có lẽ có chút không tin, nhưng bây giờ xem ra đã trở thành hiện thực, không ai có thể thay đổi được.

Đương nhiên đối với Trình Giảo Kim những điều này căn bản không quan trọng, đối với y cũng chỉ là xem qua loa mà thôi, nhưng Lý Khác lại đặc biệt coi trọng chuyện này.

Giống như chuyện này do chính tay y quản lý, rồi lại tự tay chôn cất, mặc dù nghe có vẻ quá máu me, nhưng cũng không thể loại trừ.

Dù sao, những vị trí hình thức này đều ở trên đại sảnh, cũng không biết xuất phát từ tâm lý nào, lại dễ bị phá vỡ như vậy.

Chỉ là có lúc càng biết nhiều chuyện càng không biết, dần dần có lẽ đều quen rồi, cũng không đi theo đuổi.

"Ta thật sự không sao, đừng lo lắng, lo cho ta làm gì." Khi nói chuyện với y, ngữ khí đặc biệt không phục, quan trọng nhất là những người trong làng của ta quá đáng quá, ta không thể chịu đựng được.

Chỉ tiếc là bây giờ căn bản không có cách nào có thể thay đổi hình tượng, chỉ hy vọng mọi chuyện đừng tệ như trong tưởng tượng.

Chỉ tiếc là càng muốn có được thứ gì lại càng khó có được, dù trước đây thế nào, cũng không thể thay đổi.

Tham khảo không cho rằng trung tâm chỉ sẽ đầu tư vào một bộ phim, loại phim này, thực sự không có cảm giác an toàn.

Chỉ tiếc là bây giờ mọi chuyện đã như vậy, ta cũng không có cách nào, cũng chỉ có thể là do con người tạo ra.

"Ta đã nói ta không sao rồi, chuyện trước đây có liên quan gì đến ngươi, tại sao phải cắt bỏ." Đương nhiên có lúc càng như vậy càng có thể thu hút sự chú ý của người khác, cũng là để có thể thành công trong chuyện này.

Chỉ tiếc là đối với y tất cả đều không quan trọng, điều khiến y không thể sụp đổ nhất là đối phương đã tìm được một người con rể rất tốt.

Nhìn y do dự, không biết nên viết gì.

Lý Khác bây giờ tỏ ra không muốn để ý.

Nếu có thể, hắn thật sự không muốn để ý.

Nhưng hắn biết rất rõ tuyệt đối không thể làm vậy, nếu làm vậy, có thể đối với mỗi người đều không phải là một cách hay, nhưng bóng ma tâm lý lại khá lớn.

Đối với Trình Giảo Kim hắn cũng không có nhiều suy nghĩ, có lẽ là đang vì y, nên mới lo lắng như vậy.

Mặc dù bây giờ trong lòng có chút bực bội, nhưng sau mấy cái cớ này, dường như đã tốt hơn không ít.

Có lẽ ngay từ đầu đã nghĩ quá nhiều, có những chuyện không phiền phức như trong tưởng tượng.

Chương 598

Dù sao đến bây giờ, cũng chỉ có thể nói ra những lời như vậy, còn người khác nghĩ thế nào, đối với hắn hoàn toàn không quan trọng.

"Thực ra không cần phải để ý như vậy, ta thật sự sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, ta làm việc có chừng mực." Luôn bị người khác xem như một đứa trẻ, bất kể là ai, lâu dần cũng sẽ không kiên nhẫn.

Huống chi Lý Khác từ trước đến nay không phải là loại người có thể bị ràng buộc, tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Nhưng có lúc càng không muốn xảy ra chuyện gì lại càng dễ xảy ra, nhưng cuối cùng cả hai đều không có cách nào giải quyết.

Đối mặt với câu nói này của Lý Khác, Trình Giảo Kim trông có vẻ không hài lòng, y thật sự không hy vọng hắn một mình xảy ra chút sự cố nào.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, y biết rất rõ, đây là chuyện của hắn, nếu lại xen vào, có thể sẽ chọc giận hắn, điều đó đối với ai cũng không tốt.

"Đại nhân, ta biết ý của ngài, nhưng sau này nên cẩn thận một chút." Đối với suy nghĩ này, Lý Khác trực tiếp gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không nói thêm bất kỳ câu nào, có lẽ trong mắt hắn chuyện này hoàn toàn không quan trọng, y đã nói quá nhiều rồi.

"Yên tâm đi, ta tự có chừng mực." Bây giờ hai người đều chọn cách lùi bước cuối cùng, dù không rõ, nhưng mỗi người đều đang vì mọi người.

Cũng vì nguyên nhân này, dù xảy ra chuyện gì, dù hai người không

đồng ý với suy nghĩ của nhau, nhưng tuyệt đối không thể làm ra chuyện quá đáng.

Chỉ có thể nói rằng quá chú ý đến một phương diện, không cho phép bị phá vỡ.

Lý Khác không để ý đến điều này, vì trong mắt hắn, sở dĩ y không nói nữa, chỉ là không muốn tiếp tục tranh cãi.

Có lẽ trong mắt y, tranh cãi lãng phí thời gian, căn bản không có thời gian để lãng phí.

Vì nguyên nhân này, Lý Khác trông có vẻ tiều tụy, cảm thấy đầu óc có chút đau đớn, ong ong một lúc không hết.

Nhưng hắn biết rất rõ, bây giờ tuyệt đối không thể vì chuyện này mà thất bại, nếu không nhiều người sẽ xem trò cười của hắn.

Dù bây giờ đang ở Trường An cũng phải cẩn thận từng li từng tí, huống chi bây giờ đang ở một nơi xa xôi.

E rằng chết rồi cũng không ai biết, cuối cùng thả về, cũng chỉ là một người mất tích, không ai quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Lý Khác cảm thấy sắp chết đến nơi, ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy.

Nhưng may là hắn khá thông minh, cuối cùng hắn là có thể bảo toàn tính mạng.

"Đương nhiên là có thể nói cho ta biết rồi!" Thực ra ngay khi vừa vào cửa, y đã ý thức được tình hình có chút không ổn, nếu không nhìn lầm, Lý Khác e rằng đã bị thương, chỉ là sợ y lo lắng nên vẫn luôn cố gắng chịu đựng.

Cũng là vì vừa rồi Trình Giảo Kim cố chấp nói nhiều như vậy, muốn Lý Khác hiểu được ý của y.

Nhưng những chuyện này đối với hắn dường như không có gì to tát, chỉ có một chuyện khiến y không hiểu, tại sao Lý Khác bị thương, mà Lý Nguyên Phương trông lại không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Trình Giảo Kim trong nháy mắt thay đổi, cảm thấy hình như bị người ta lừa gạt, nhưng nhất thời lại không hiểu là chuyện gì, nên bây giờ cũng chỉ có thể suy nghĩ kỹ.

Lý Khác dường như hiểu y đang nghĩ gì, nhìn vết thương trên người mình, mặc dù hắn không để ý, nhưng trong mắt người khác có vẻ khá quan trọng.

"Sao vậy?" Lý Khác mặc dù biết rõ chuyện này, nhưng không định nói thẳng ra, giả vờ như không biết gì, đi hỏi han.

Có lẽ cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể khiến mọi người như vậy, còn những chuyện khác e rằng không ai quan tâm.

"Ta không sao." Sau khi nói xong câu đó, Trình Giảo Kim lập tức cảm thấy tình hình có chút không ổn, vốn dĩ vừa rồi đang hỏi tại sao bây giờ đột nhiên lại thay đổi ý tứ.

Dù trong lòng cảm thấy có chút không ổn, nhưng tình huống này thật sự không có gì để nói, có lẽ dù có nói ra hậu quả cũng không thể thay đổi.

Nhưng có những chuyện y biết rất rõ, chỉ là bề ngoài không biểu hiện ra mà thôi, kết quả của sự việc đều biết rõ, ngay cả rốt cuộc tại sao bây giờ lại như vậy cũng biết.

"Đã như vậy rồi, mà còn nói không có chuyện gì, coi ta mù sao?" Lý Khác bây giờ chỉ cảm thấy không có gì để nói, vì bị Trình Giảo Kim nói thành như vậy, cũng thật sự không có cách nào.

Mặc dù Lý Khác không tức giận, nhưng sắc mặt của Trình Giảo Kim trông đặc biệt kỳ quái, hình như đối với chuyện này vô cùng tức

giận.

Tình huống này khiến Lý Khác cũng không biết nên nói gì, đáng lẽ người nên tức giận là hắn, tại sao y lại tức giận trước.

"Không phải, ta thật sự không sao, chỉ là huynh nghĩ nhiều quá thôi." Lý Khác khi nói câu này trông đặc biệt bất đắc dĩ, dù đối với những lời nói dối này, hắn ý thức được không đúng, nhưng cũng không có cách nào khác, chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể tiếp tục làm vậy.

Chỉ là trong lòng hy vọng mọi chuyện đừng phát triển quá tệ, nếu không hậu quả cũng đặc biệt nghiêm trọng.

"Sự việc đã đến nước này rồi mà còn lừa ta, coi ta mù sao?" Trình Giảo Kim cảm thấy đặc biệt tức giận, vì Lý Khác đang dùng những lời lẽ mê hoặc để lừa dối y.

Nhưng nếu hắn cố chấp muốn làm như vậy, y cũng không có cách nào, chỉ là trong lòng không nuốt trôi được cục tức này mà thôi.

Rõ ràng ngay từ đầu đã vì hắn mà lo lắng, nhưng hắn lại đối phó như vậy.

"Mọi chuyện không phải như huynh nghĩ đâu, tại sao không thể nghe ta nói cho hết lời chứ." Dù đối phương không nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Lý Khác mơ hồ hình như đã đoán được.

Chỉ là nhất thời không chắc chắn mà thôi, nhưng có những chuyện cũng không cần phải xác định, dù sao trong lòng đã có đáp án, không cần phải hỏi nhiều.

Trong tình huống này, y luôn có thể giải quyết được vấn đề trong thời gian nhanh nhất.

Trình Giảo Kim lúc này cũng không biết nên trả lời như thế nào, rõ ràng nói như vậy cũng có lý, nhưng luôn có người không hiểu.

Ngay từ đầu y không có ý gì khác, chỉ cảm thấy hắn tỏ ra như vậy, nhất thời cũng không hiểu, nhưng có thể chắc chắn là Lý Khác bây giờ bị thương, rất nghiêm trọng, tuyệt đối không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Đáng tiếc bây giờ nếu Lý Khác không nói cho y biết, vậy y cũng không có cách nào, nhưng trong lòng không khỏi lẩm bẩm mấy câu.

Rõ ràng đối với tình huống này y cũng không muốn thừa nhận, nhưng chuyện đã như vậy, không ai có thể thay đổi hiện thực.

Dù thật sự muốn thay đổi, cũng cần phải chờ thời cơ, tuyệt đối không thể trong tình huống này cứng rắn đối phó.

Chỉ tiếc là bây giờ mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lý Khác lại thay đổi suy nghĩ, có lẽ ngay từ đầu những gì hắn làm, không đúng lắm.

Nhưng có những chuyện cũng không thể thay đổi, càng như vậy lại càng che giấu, dường như không tốt lắm, có lẽ nên thẳng thắn với y.

Đối với hắn, nói chuyện này cho Trình Giảo Kim cũng không phải là chuyện xấu, cũng không phải sợ Trình Giảo Kim làm gì.

Chỉ là không biết Trình Giảo Kim sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào.

Đó cũng là lý do Lý Khác chần chừ không nói, nhưng cũng có một chuyện khá lo lắng.

Nếu thật sự là như vậy, không nói cho y biết, e rằng làm vậy rất không đúng, dù sao hắn cũng đang lo lắng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Khác tràn đầy cảm giác tội lỗi, chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Cũng đáng tiếc là hai người lại đúng lúc trong tình huống này trao

đổi lòng tin, thật khiến người ta không hiểu.

Có lẽ vì cảm thấy đối phương làm vậy có lý, không ép buộc, nhưng cũng không loại trừ nguyên nhân khác, tóm lại khiến người ta trăm mối không có lời giải.

Chương 599

Xuất phát từ tâm trạng như vậy, dần dần dường như cũng không tiếp tục hỏi nữa, đối với một số chuyện căn bản không quan trọng.

"Được thôi, nếu huynh thật sự cho là như vậy, vậy ta sẽ nói cho huynh biết." Lý Khác bây giờ chỉ cảm thấy cả đầu óc đều sắp loạn cả lên, thật sự không muốn nói, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào khác, cũng chỉ có thể làm vậy.

Chỉ là đối phương khi nghe câu này lại lộ vẻ kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ đến kết quả này.

Lúc này Trình Giảo Kim cũng không biết nên vui hay không, nhưng dù sao, đã có được thứ mình muốn, không cần phải tiếp tục như vậy nữa.

Chỉ tiếc là con người luôn như vậy, rõ ràng đã có được thứ mình muốn lại có chút không kiên nhẫn.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng khác, có lẽ ngay từ đầu không quá để ý đến những chuyện này.

Nhưng bây giờ có làm gì cũng vô dụng rồi, nếu Lý Khác đã chuẩn bị nói ra chuyện đã xảy ra, Trình Giảo Kim cũng không có lý do gì để từ chối.

Chỉ vì chuyện này đối với y vô cùng hấp dẫn, y cũng đặc biệt muốn biết.

Chỉ là có những chuyện tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng, nên cẩn thận một chút, không biết tại sao, y luôn cảm thấy mọi chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ vì trong ấn tượng của y, chỉ cần không ở bên cạnh những

người này, nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng có lẽ đây chỉ là suy nghĩ của một mình y.

Nhưng có lúc những chuyện này vĩnh viễn có thể trở thành hiện thực, không ai có thể thay đổi, ngay cả chính Trình Giảo Kim cũng không thể không thừa nhận.

"Được, nếu đã vậy, nói đi, ta đang nghe." Trình Giảo Kim lúc này trông đặc biệt nghiêm túc, không có chút ý đùa giỡn nào.

Nhưng hành động này trong mắt Lý Khác lại không có gì to tát, có lẽ ngay từ đầu đã sai một chút.

Thực ra Lý Khác đối với chuyện này vô cùng rõ ràng, chỉ là không muốn nói nhiều mà thôi, bây giờ tình huống này cũng không có gì để nói.

"Thực ra mọi chuyện không phức tạp như huynh nghĩ đâu, ta chỉ là trên đường gặp phải một chút phiền phức nhỏ, nên mới thành ra thế này." Lúc này Lý Khác cố gắng hết sức nói giảm nói tránh, nhưng không biết tại sao, luôn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, khiến hắn không khỏi có chút hoảng sợ.

Có lẽ vì Trình Giảo Kim căn bản không tin những lời hắn nói, nhưng cũng có thể xuất phát từ nguyên nhân khác.

Khi Lý Khác cảm thấy sắp lộ tẩy, hắn chuẩn bị sắp xếp lại lời nói.

Lúc này phản ứng của Trình Giảo Kim khiến hắn vô cùng kinh ngạc, chưa từng nghĩ sẽ có kết quả này.

Chỉ là bây giờ đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi, dù sao đi nữa, trong lòng nên cảm thấy rất vui.

Dù sao chuyện này đối với hắn cũng không sao cả, chỉ cần vui vẻ là được.

“Sao lại như vậy, trên đường không biết cẩn thận một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại bị thương?” Trong những lời nói này, Lý Khác có thể hiểu rõ ràng, y đang lo lắng cho hắn.

Nhưng không biết tại sao, sau khi nghe câu này, Lý Khác cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Có lẽ vì không ngờ lại như vậy, cũng đối với Trình Giảo Kim vô cùng cảm động, lúc này những hành động vừa rồi dường như có chút bất thường.

Có lẽ nên xin lỗi vì những gì đã làm trước đó, nhưng bây giờ cũng không có gì để nói.

Chỉ hy vọng mọi chuyện đừng tiếp tục phát triển như vậy nữa, không muốn tiếp tục như vậy nữa, dù sao đi nữa, bản thân hắn cũng không hy vọng trở thành một người vô dụng.

“Huynh thật sự muốn biết sao?” Nếu có thể, Lý Khác căn bản không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng nếu Trình Giảo Kim rất muốn biết, vậy hắn có thể nói cho y.

Trong đó không loại trừ nguyên nhân khác, nhưng dù đối phương nếu thật sự như vậy, hắn nên cảm thấy vui.

Đối mặt với câu nói của Lý Khác, Trình Giảo Kim dường như không có chút do dự nào, liền gật đầu tỏ vẻ đặc biệt muốn biết.

Nhưng Lý Khác khi nghe câu này, thần sắc trên mặt có chút hoảng hốt, lúc này lại không biết nên nói gì.

Rõ ràng trước đó đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, nhưng bây giờ lại luống cuống tay chân, quan trọng nhất là lại không thể nói ra bất kỳ câu nào.

Nếu là người khác thì cũng thôi, nhưng trước mặt Trình Giảo Kim, hắn biết tuyệt đối không thể nói một câu dối trá nào, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện.

Huống chi Trình Giảo Kim đã theo hắn nhiều năm như vậy, đối với từng cử chỉ của hắn đều rất rõ.

Dù chỉ là một động tác rất nhỏ, có thể cũng sẽ hiểu hắn đang nghĩ gì.

Càng như vậy, càng khiến Lý Khác lo lắng, không muốn chuyện như vậy tiếp tục phát triển.

Nhưng có lúc càng không muốn phát triển chuyện gì, lại phát triển với tốc độ nhanh nhất, không có cách nào ngăn cản.

Đương nhiên câu nói này nghe có thể có chút không vừa ý, nhưng cũng là hiện thực, không ai có thể thay đổi, Lý Khác cũng đặc biệt tin tưởng.

Vì nguyên nhân này, Lý Khác chần chừ không mở miệng, vốn dĩ Trình Giảo Kim vẫn luôn chờ đợi, chờ hắn mở miệng, nhưng dần dần mất đi kiên nhẫn.

Có lẽ y ý thức được tình hình có chút không ổn, hình như Lý Khác có lời không nói ra được, nhưng cũng có thể vì nguyên nhân khác bây giờ cũng không thể đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Nhưng trong lòng vẫn luôn tự nhủ, dù xuất phát từ nguyên nhân nào, nhất định phải làm rõ mọi chuyện.

Sở dĩ làm vậy cũng có nguyên nhân của y, không muốn có chuyện gì xảy ra quá tệ.

Trách nhiệm của y là bảo vệ Lý Khác, nếu Lý Khác thật sự xảy ra sự cố, vậy là y không làm tròn trách nhiệm.

Và bây giờ Lý Khác lại không định nói sự thật cho y, vậy có thể là không tin y, là một thuộc hạ, ngay cả chủ nhân cũng không tin, sao có thể tiếp tục đảm nhiệm chức vị này.

Chỉ cần nghĩ đến những phương diện này, trong lòng y vô cùng trĩu nặng, chưa từng có cảm giác này.

Chỉ tiếc là bây giờ tất cả đều xuất hiện trong đầu y, không có cách nào thay đổi.

"Tại sao lại không mở miệng nói nữa?" Trình Giảo Kim bây giờ có một dự cảm không tốt, có lẽ Lý Khác sẽ không nói cho y biết tình hình nữa.

Nếu Lý Khác không nói cho y biết, y căn bản không có tư cách yêu cầu nói thêm lần nữa.

Lý Khác bây giờ cảm thấy vết thương trên người càng ngày càng nghiêm trọng, không chỉ vì nguyên nhân của vết thương, cộng thêm áp lực mà hắn đang phải chịu.

Nếu thật sự có thể, hắn không muốn phải chịu những chuyện như vậy nữa, đáng tiếc bây giờ có làm gì cũng không kịp.

Chỉ hy vọng sau này đừng bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa, nhưng cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi, chứ không thể thật sự không nói cho Trình Giảo Kim.

Vào lúc đó hắn chọn mở miệng, một mặt là vì chính mình, mặt khác là vì y có thể sẽ để ý nhiều như vậy.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ nói ra tất cả, có một phương diện cần phải che giấu.

Vì hắn biết rất rõ, dựa vào tính cách nóng nảy của Trình Giảo Kim, có thể sẽ đi tìm người khác gây phiền phức.

Chương 600

Vì bản thân, Lý Khác không hy vọng vì chuyện của mình mà khiến y gặp phải phiền phức lớn, huống chi tình hình bây giờ cũng không rõ nguyên nhân.

"Cũng không phải chuyện gì to tát, vừa vào thành bị người ta trộm đồ thôi." Khi nói ra lý do này, trên mặt Lý Khác lộ ra vẻ xấu hổ.

Chính hắn cũng không ngờ sẽ có kết quả này, nhưng bây giờ cũng không kịp nữa rồi.

Hắn bắt đầu hối hận, tại sao lúc đó không bảo vệ tốt mọi vật phẩm trên người, nếu thật sự bị mất rồi thì thôi, tại sao lại phải đuổi theo.

Tình huống này nói cũng không xong, trong lòng hắn có chút không vui.

Chỉ là dù xuất phát từ tâm lý nào, hắn biết rất rõ không nên tiếp tục nói những lời như vậy.

"Sao lại có chuyện như vậy, lại có người dám làm thế, thật là không có thiên lý!" Trong lòng Trình Giảo Kim vô cùng tức giận, không ngờ lại có tình huống này, vốn tưởng vì Lý Khác bị người ta bắt nạt.

Nhưng bây giờ có vẻ như hắn đã nghĩ quá nhiều, không phải vì một số chuyện nhỏ, nhưng cũng không đại diện cho tình huống.

Dù nguyên nhân nào, dù sao Lý Khác bây giờ bị thương, người đó phải chịu trách nhiệm, nhất định phải đòi lại công bằng cho Lý Khác.

"Thực ra cũng không có gì, đừng quá để ý." Mặc dù bây giờ Trình Giảo Kim không biểu hiện ra sự tức giận đó, nhưng Lý Khác mơ hồ

cảm nhận được hơi thở của ngọn lửa.

Lúc này trên mặt Lý Khác viết đầy vẻ bất đắc dĩ, nếu có thể, hắn thật sự hy vọng y không nói những lời như vậy, nhưng bây giờ xem ra nếu có nói cũng đã quá muộn.

Ngay cả hắn cũng không biết tiếp theo nên nói gì, có lẽ ngay từ đầu không nên nói những lời như vậy, nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Nếu đã nói ra rồi, không có cách nào lấy lại, cũng không thể thu lại nữa, nhưng thực sự quá phiền phức, thu lại, Trình Giảo Kim sẽ không tin.

Cũng không biết từ lúc nào, hắn đã rất hiểu Trình Giảo Kim, hình như mỗi việc y muốn làm, hắn đều biết rõ.

Chuyện này đối với Lý Khác tuy là một chuyện tốt, nhưng trong tình huống này lại không thể suy nghĩ rõ ràng.

Nhưng sau khi nghĩ lại, cuối cùng chọn cách ngầm thừa nhận, dù tình huống thế nào, đối với những điều này đều không quan trọng.

Đối với Lý Khác, có một người thật tâm vì hắn là một chuyện rất tốt rồi, tuyệt đối không thể đòi hỏi cao hơn.

Chỉ là suy nghĩ này so với Trình Giảo Kim, thực sự khác nhau một trời một vực.

Dù trong tình huống nào, Trình Giảo Kim đều không có suy nghĩ như vậy, chỉ là trong lòng có chút tức giận, người của mình lại bị người khác khinh thường.

Đương nhiên có những chuyện nên suy nghĩ rõ ràng, có lẽ người đó không biết thân phận của Lý Khác, nhưng dù sao, trộm đồ là không đúng.

Và Lý Khác ở nơi này bị người ta bắt nạt, nếu coi như không có

chuyện gì xảy ra, vậy thì quá không vừa ý rồi.

Sau khi suy nghĩ qua nhiều sự kiện, Trình Giảo Kim đưa ra một cách làm rất rõ ràng.

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ngài." Khi nói câu này, trên mặt Trình Giảo Kim tràn đầy nụ cười, hình như đã làm ra một chuyện lớn động trời.

Nhưng đối với những lời y nói, Lý Khác căn bản không vui nổi, sớm đã biết sẽ như vậy rồi.

Nếu thật sự có thể, hắn căn bản không hy vọng Trình Giảo Kim vì hắn mà làm bất cứ chuyện gì.

Và những vết thương trên người hắn cũng không liên quan gì đến người đó, nếu vì mấy câu nói mà liên lụy đến người khác, vậy tội lớn rồi.

Mặc dù Lý Khác ngày thường trông không có gì to tát, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu gì.

Có những chuyện cần phải suy nghĩ rõ ràng, còn người khác đối với hắn cũng không quan trọng.

"Đừng, đừng đi." Lý Khác bây giờ cảm thấy cả đầu óc đều lớn cả ra, cũng không ngờ lại có tình huống này.

Nhưng bây giờ xem ra dù sao đi nữa, cũng đã muộn rồi.

Mặc dù tình huống bây giờ như vậy, nhưng Lý Khác tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào.

Dù chỉ còn lại mấy phút mấy giây cuối cùng, cũng nhất định phải kiên trì, dù sao đi nữa, chuyện này đặc biệt nghiêm trọng.

Cộng thêm hắn cũng không phải loại người đó, tuyệt đối sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt mà liên lụy đến người khác.

Đương nhiên Lý Khác không chỉ đang vì Trình Giảo Kim, cũng là vì người đó.

Hắn cũng không biết, nếu người đó biết suýt nữa vì một chuyện không làm mà bị người ta đánh, sẽ có suy nghĩ gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Khác không khỏi bật cười.

Nhưng hắn biết rất rõ, trong tình huống này việc nên làm là gì.

Vứt bỏ tất cả các nguyên nhân, mấy người ra ngoài gây sự đã chọc giận người khác.

Dù có lộ ra thân phận của mình, cũng khó có thể đạt được hiệu quả nhất định.

Chuyện này đối với Lý Khác cũng có chút đau đầu, nếu không chuyện gì cũng chưa làm, nếu bị người ta vu oan, cũng sẽ không dễ chịu.

"Không được, đừng khuyên ta nữa, lần này ta nhất định phải đòi lại công bằng cho ngươi, lại có người dám ra tay với ngươi, ta thấy sống không kiên nhẫn rồi." Thông qua ánh mắt của Trình Giảo Kim liền có thể nhìn ra, khi nói câu này là phát ra từ nội tâm, tuyệt đối không có một chút sai lệch nào.

Nhưng vì vẻ mặt nghiêm túc đó, khiến Lý Khác cũng không biết nên nói gì.

Ban đầu chỉ tìm một lý do, nói bừa mấy câu, có thể qua chuyện, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có kết quả này.

Chỉ tiếc là bây giờ dù sao đi nữa cũng không có cách nào đối phó, cuối cùng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận tất cả.

Nhưng trong lúc vạn bất đắc dĩ, lại một lần nữa kiên trì, tranh thủ cơ hội cuối cùng.

“Ta thật sự không sao, đừng làm nhiều như vậy, chúng ta vừa mới đến, không thể gây mâu thuẫn với người khác.” Sau khi suy nghĩ, Lý Khác không định nói sự thật cho y biết, vì Lý Khác biết quá rõ, nếu Trình Giảo Kim biết sự thật, e rằng sẽ làm nơi này gà bay chó sủa.

Nếu như vậy, e rằng không có cách nào có thể thay đổi tình hình.

Vì Lý Khác sớm đã nhìn ra, thân phận của người trước đó tuyệt đối không đơn giản, cần phải điều tra kỹ.

Cũng là nguyên nhân này khiến Lý Khác chần chừ không thể ra tay, nói thật, nếu muốn dạy dỗ ai đó, vô cùng đơn giản.

Chỉ là con người hắn không có thói quen đó, đối với những người có thể chọc giận hắn, e rằng cũng không có mấy người.

Cũng không phải tính cách của Lý Khác tốt, mà là căn bản không ai dám nói chuyện với hắn.

Lý Khác ngày thường luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng cũng luôn thắng trong mọi việc.

Trong mắt Lý Khác, trong một số tình huống có thể nói ít một câu thì ít một câu.

Chương 601

Dù sao đi nữa, chỉ cần nói chuyện đủ cẩn thận, không bị người khác nhìn ra sự khác thường sẽ không xảy ra chuyện.

Đương nhiên cũng không loại trừ có khả năng khác, lỡ như có người nhắm vào hắn, vậy thì không dễ xử lý.

Nhưng Lý Khác cảm thấy cách này vô cùng hữu dụng, cũng luôn đạt được thành công trong giao tiếp giữa người với người.

Chỉ là bây giờ hắn cũng chỉ có thể đến bước này, cuối cùng thật sự xảy ra chuyện, không có cách nào kiềm chế.

"Sự việc đã đến nước này rồi mà còn lừa ta, nếu không phải ta đã biết, ta nói cho ngươi biết, chuyện của ngươi ta đã biết đại khái rồi, đừng lừa ta." Khi nói câu này, trên mặt Trình Giảo Kim tràn đầy vẻ đắc ý, dường như đối với chuyện này thật sự đã hiểu rõ.

Nhưng thực ra khi nói câu này, trong lòng có chút hoảng sợ, vì tất cả chỉ là nói bừa mà thôi.

Nếu thật sự biết rõ mọi chuyện, sao có thể ở lại đây hỏi Lý Khác, nên đối với tình huống này, Lý Khác cũng sẽ không tin.

Dù xuất phát từ suy nghĩ nào, y cũng sẽ không làm vậy, đối với y chuyện này căn bản không quan trọng.

Khi nghe câu này, ban đầu Lý Khác có chút ngạc nhiên, không biết Trình Giảo Kim làm sao biết chuyện này, theo lý mà nói Lý Nguyên Phương sẽ không nói cho y biết.

Đương nhiên chuyện này nếu là trước đây, Lý Nguyên Phương có khả năng sẽ nói, nhưng lúc đó tình hình có chút không giống.

Hắn rất chắc chắn Lý Nguyên Phương không ngốc đến mức đó,

tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện không suy nghĩ.

Cũng vì nguyên nhân này, Lý Khác dường như đã hiểu ra, có lẽ ngay từ đầu tất cả chỉ là phép khích tướng của Trình Giảo Kim.

Có lẽ ngay từ đầu y không biết gì cả, nếu không cũng sẽ không ở lại đây hỏi, nghĩ đến đây hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Lý Khác thầm nghĩ, có lẽ Trình Giảo Kim từ đầu đã không biết chuyện, nếu không thì cũng chẳng ở lại đây hỏi han nhiều như vậy.

Lý Khác bất giác thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi lẩm bẩm mấy câu.

"Không cần biết, những gì ta nói đều là sự thật." Lý Khác bây giờ đã chắc chắn rằng Trình Giảo Kim không moi được gì từ miệng mình, nếu không đã chẳng nói những lời như vậy.

Có lẽ ban đầu khí thế chưa đủ, nhưng giờ đã tốt hơn nhiều.

Phải xem xem Trình Giảo Kim còn định nói những chuyện vớ vẩn gì nữa.

Lý Khác tuy trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không hề trách cứ Trình Giảo Kim, chỉ là không muốn đem sự thật nói cho người khác biết.

Đương nhiên, cũng phải xem người đó là ai.

Nếu là Lý Nguyên Phương thì có thể cân nhắc, nhưng tính cách của người trước mắt này thật sự quá nóng nảy, Lý Khác tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Đối với Lý Khác mà nói, bây giờ có đem chuyện này nói cho bất kỳ ai, cũng không ai có thể giúp được hắn ở nơi hoang sơn dã lĩnh, trước không có làng sau không có quán trọ này.

Tìm một người quả thực quá khó khăn, cũng vì lý do đó, Lý Khác

dần dần buông xuôi, ra vẻ mặc cho tự sinh tự diệt.

Chỉ là có vài chuyện hơi khác so với tưởng tượng của Lý Khác.

Trình Giảo Kim nghe xong, trong mắt ánh lên một tia nghi ngờ, nhưng sau khi suy nghĩ liền gật đầu, tỏ vẻ đã tin.

Nhìn bộ dạng chắc như đinh đóng cột của Lý Khác, thực ra Trình Giảo Kim cũng không biết gì, chỉ là dọa một chút, hy vọng có thể nghe được lời thật lòng.

Bây giờ, thông tin nhận được có thể là giả, nhưng cũng có khả năng là thật, giữa hai lựa chọn này khiến ông có chút bối rối.

Ngay cả bản thân ông cũng không biết nên làm gì, huống hồ nếu giao chuyện này cho người khác thì không biết sẽ ra sao.

Nhưng đối với những tình huống này, Trình Giảo Kim căn bản sẽ không nghĩ nhiều, có lẽ vì chẳng có manh mối nào, cũng có thể là chẳng thèm nói đến.

"Lần này thật sự là lời thật lòng chứ?

Ta hy vọng ngươi đừng lừa gạt ta ở đây, tính mạng của chúng ta đều buộc vào nhau, ta không cần thiết phải làm những chuyện này với ngươi." Trình Giảo Kim cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời như vậy, ngay cả bản thân ông cũng bị cảm động.

Tuy những lời này nghe có vẻ hoang đường, nhưng cũng rất khá rồi.

Lý Khác nghe mà có cảm giác muốn rơi lệ.

Nhưng dù sao đi nữa, Lý Khác sẽ không tiết lộ chuyện của mình ra ngoài.

Hắn từng cảm thấy lần này mục đích của Trình Giảo Kim có chút không đơn thuần.

Nhưng dù vậy cũng không có bằng chứng, vả lại thấy Trình Giảo Kim ở bên cạnh mình lâu như vậy, chắc sẽ không làm gì hại mình.

"Yên tâm đi, thật sự không phải như ngươi nghĩ đâu, ta chỉ là trên đường đi trộm đồ không cẩn thận bị vấp thôi." Thực ra đến cuối cùng, Lý Khác cũng không biết vết thương trên người mình là do đâu mà có.

Vì vậy, cuối cùng hắn chỉ có thể tùy tiện nói qua loa vài câu, rốt cuộc là chuyện gì cũng không ai biết.

"Được rồi, nếu đã như vậy, ta sẽ không hỏi nữa.

Ngươi cũng biết tính ta như vậy, nhưng ta tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi, đừng để tâm." Dù vừa rồi Trình Giảo Kim trông có vẻ hùng hổ dọa người, nhưng sau khi xong chuyện liền lập tức xin lỗi.

Dù sao đi nữa, được như vậy cũng là tốt rồi.

E rằng không có mấy người làm được điều này, huống hồ thân phận của Trình Giảo Kim không hề thấp, sau này có nhiều việc cần dựa vào ông.

Chỉ là hiện tại, dù thế nào cũng chỉ có thể như vậy, đối với những chuyện khác, thật sự không còn gì để nói.

"Ta biết thật ra ngươi không nghĩ đến điều này, nhất định có bí mật nhỏ của riêng mình, ta cũng sẽ không can dự vào." Trình Giảo Kim rất rõ ràng, dù quan hệ hai người có tốt đến đâu, chung quy vẫn là quan hệ vua tôi.

Bất kể trong tình huống nào cũng phải phân rõ thân phận lớn nhỏ, không thể xúc phạm đến quy củ của cả nước.

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không sao, chẳng phải bây giờ ta vẫn ổn đây sao?" Đáng lẽ nên vui mừng mới phải, sống lâu như vậy, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác mất ngủ.

Chỉ là bây giờ, dù sao đi nữa, đây cũng là một chuyện rất tốt.

"Được rồi, ta biết ngươi đang nghĩ gì, trước mặt ta không cần phải ra vẻ như vậy.

Trời cũng muộn rồi, mau đi ngủ đi." Trình Giảo Kim dường như đã nhìn thấu hắn, dù chỉ một ánh mắt cũng biết hắn đang nghĩ gì.

Tuy những lời này nghe có chút khoa trương, nhưng không sai chút nào.

"Được, vậy ngươi ra ngoài xem sao đi, nếu gặp khó khăn cũng có thể gọi ta." Chẳng biết từ lúc nào, hắn luôn cảm thấy giọng nói của mình ngày càng mất đi độ nhận diện.

Cứ thế này, sau này khó mà dựa vào giọng nói để nhận ra thân phận của người khác.

Đương nhiên, thứ đó tuy quan trọng, nhưng cũng chỉ là mấy hòn đá bình thường, không có bất kỳ giá trị vàng bạc nào cả.

Chương 602

Lý Khác không có ý định giữ lại, cứ thế nhìn Trình Giảo Kim rời đi.

Có lẽ đối với hắn, việc Trình Giảo Kim rời đi lúc này là một chuyện tốt.

Dù xuất phát từ tâm lý nào, hắn đều không hy vọng bên cạnh mình luôn có một người như vậy ràng buộc.

Huống hồ thân phận của hắn bây giờ đã khác xưa, nếu chuyện này thật sự bị đồn ra ngoài, hắn sẽ mất hết mặt mũi.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Lý Khác lại cảm thấy cả người có chút kỳ quái.

"Tình hình bây giờ, ngài đi trước đi." Chỉ không biết vì sao Lý Khác nhìn Trình Giảo Kim, thấy ông chần chừ mãi không có ý định rời đi, khiến Lý Khác không nhịn được phải lên tiếng.

Thực ra cũng không có ý gì khác, chỉ là không muốn bị giám sát mãi.

Trình Giảo Kim ở lại đây không có bất kỳ lợi ích nào cho hắn, ngược lại còn có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Vốn dĩ Lý Khác ra ngoài chỉ mang theo một thư đồng, không có gì đáng chú ý, nhưng bên cạnh đột nhiên lại có thêm một gã cao to uy mãnh thế này.

Chỉ cần nhìn qua là biết thân phận không đơn giản, đến lúc đó Lý Khác muốn làm một vài chuyện sẽ rất phiền phức.

Tuy Lý Khác thừa nhận rằng lúc nói câu đó có chút thiếu suy nghĩ, nhưng hắn tuyệt đối không hối hận.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, câu nói đó thật sự xuất phát từ nội tâm.

Làm vậy cũng là vì tốt cho mọi người, không có ý gì khác.

Nhưng không biết vì sao, Trình Giảo Kim sau khi nghe câu đó liền sững người, dường như không thể tin được.

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì cũng vô dụng, điều duy nhất Lý Khác có thể làm là trấn an tâm trạng của mình.

Nếu không, đợi đến khi Trình Giảo Kim thật sự nổi giận, hắn cũng không có cách nào kiểm soát được cục diện.

Đương nhiên hắn không hy vọng tình huống đó xảy ra, nhưng bất ngờ luôn dễ xuất hiện, hắn cũng không thể chắc chắn rốt cuộc có xảy ra hay không.

Tóm lại cho đến bây giờ, mỗi người đều đang thầm cầu nguyện trong lòng, tránh để những chuyện không cần thiết xảy ra.

Nhưng có lúc sự việc là vậy, căn bản không có cách nào thay đổi hiện thực.

Dần dần có lẽ cũng sẽ không đi làm những chuyện vô ích nữa, chỉ suy nghĩ mà thôi.

"Đại nhân, ý ngài là sao?" Trình Giảo Kim lúc này mang vẻ mặt không thể tin nổi, thậm chí còn ép mình tin rằng Lý Khác chỉ nói bừa vài câu, không có ý gì khác.

Chỉ là dù làm vậy, trong lòng vẫn có chút lo lắng, luôn cảm thấy sự việc rất kỳ lạ.

Nhưng trong tình huống này, nội tâm của ông vô cùng trào dâng, lại không có cách nào biểu hiện ra ngoài.

Dù sao đi nữa, từ đầu ông cũng chỉ là một thuộc hạ, căn bản không có quyền hỏi chuyện của Lý Khác.

Nghe vậy, Lý Khác nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, quyết định này đã quanh quẩn trong lòng hắn rất lâu, lần này khó khăn lắm mới nói ra, tuyệt đối sẽ không rút lại.

“Ý của ta là, ngài về trước đi.” “Tại sao?

Ta đi đâu được?

Lần này ta khó khăn lắm mới tìm được ngài, ngài lại muốn đuổi ta đi sao?” Trình Giảo Kim chỉ cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này.

Chỉ tiếc là trong tình huống này, dù trong lòng không vui, cũng không còn lời nào để nói.

Dù sao đi nữa, ông cũng không có quyền gì để chi phối chuyện của Lý Khác.

Tóm lại trong tình hình hiện tại, những gì có thể làm cũng chỉ có vậy.

Nghe những lời đó, trong lòng Lý Khác cũng có chút khó chịu, hắn có thể hiểu Trình Giảo Kim làm vậy là vì mình.

Nhưng hắn cũng hy vọng Trình Giảo Kim có thể suy nghĩ sâu sắc hơn.

Chỉ là bây giờ trong lòng Lý Khác tuy nghĩ vậy, nhưng nhất thời lại không nói ra được câu nào.

“Ta không có ý đó.” Lý Khác trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến cuối cùng lại không nói ra được một câu.

Có lẽ là phản xạ có điều kiện, càng muốn nói, cuối cùng lại càng không nói ra được.

Chỉ là Lý Khác đối với tình huống này căn bản không để tâm, đã không nói ra được thì chọn cách không nói nữa.

Có lẽ Lý Khác cảm thấy Trình Giảo Kim có thể tin tưởng mình, không cần thiết phải làm như vậy.

Chỉ tiếc là cách nhìn của hắn dường như có chút hoảng loạn.

Ngược lại, Trình Giảo Kim lại cho rằng Lý Khác cảm thấy mình vô dụng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trình Giảo Kim đều thay đổi, cũng đột nhiên cảm thấy bản thân mình dường như thật sự chỉ gây thêm phiền phức cho Lý Khác.

"Có phải thủ hạ đã làm sai điều gì không?

Nếu là vậy, xin đại nhân nói rõ, cũng để ta chết tâm phục khẩu phục." Nội tâm Trình Giảo Kim dường như đã phải chịu rất nhiều đả kích, nếu không đã không nói ra những lời như vậy.

Nhưng Lý Khác nghe xong lại không biết nên nói gì.

Chuyện không đâu lại thành ra thế này, bây giờ nói gì cũng không kịp nữa.

Dù xuất phát từ mục đích gì, cũng nên bình tĩnh lại.

"Trình tướng quân, không phải như ngài nghĩ đâu, chỉ là bản vương cũng có vài chuyện, không tiện tiết lộ cho ngài." Thực ra cuối cùng cũng không phải là vấn đề không thể tiết lộ, chỉ là Lý Khác sợ ông biết rồi sẽ phá hỏng kế hoạch của mình.

"Có gì mà không tiện chứ?

Ta làm vậy không phải là vì tốt cho ngài sao?

Một mình ngài ở đây, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Trình Giảo Kim lần này dường như đã quyết tâm.

Dù xuất phát từ tâm lý nào, ông luôn cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, nhưng dù sao đi nữa, ông tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Lần này Lý Khác có thể cũng nghĩ như ông, nhưng Trình Giảo Kim tuyệt đối sẽ không bị lời nói của hắn khuất phục.

Chương 603

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì, xem ra cũng không có tác dụng lớn.

Lý Khác từ đầu đã ra vẻ không thèm để ý.

Chính hành động này khiến trong lòng Trình Giảo Kim đặc biệt khó chịu, nhưng bây giờ cũng không có cách nào, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có vậy.

Về phần những chuyện khác, thật sự không còn gì để nói, nhưng cũng không có nghĩa là ông không biết gì, chỉ là không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Chỉ tiếc là có một số người thực thi và suy nghĩ của ông có chút khác biệt, ông hy vọng mọi chuyện như thế này, nhưng có người lại không cho là vậy.

Lý Khác đối với chuyện này dường như có cách nhìn khác, chỉ là vẫn chưa nói ra.

Có lẽ là vì không muốn đả kích sự tự tin của Trình Giảo Kim.

Chỉ là bây giờ xem ra cách nghĩ của hắn có chút thừa thãi, có lẽ từ đầu không nên có suy nghĩ như vậy, nên nói thẳng cho ông biết.

Chỉ là có vài chuyện khác biệt so với suy nghĩ của hắn.

Dù xuất phát từ tâm lý nào, cũng nên suy nghĩ cho kỹ, đề phòng những chuyện không cần thiết xảy ra.

“Không phải ý đó, vấn đề của hai chúng ta căn bản không giống nhau.

Ta không cần biết bây giờ ngươi đang nghĩ gì, nhưng ta hy vọng

ngươi có thể nghe hiểu ý của ta." Lý Khác cảm thấy bây giờ mình như có sức mà không dùng được.

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, tình huống này bây giờ căn bản không thể thay đổi.

Có lẽ đến cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận, nhưng có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng, không thể thay đổi cũng không làm được.

"Ngươi không phải đang đuổi ta đi sao?

Mới được mấy ngày đã nghĩ như vậy, lẽ nào ngươi thật sự cảm thấy mình giỏi hơn ta sao?" Lúc này Lý Khác dường như đã bỏ lỡ một chuyện rất quan trọng, thấy Trình Giảo Kim lần này thật sự hiểu lầm, nhưng hắn cũng không thể nói được câu nào.

Dù sao đi nữa, lần này chỉ cần Trình Giảo Kim có thể thuận lợi rời khỏi đây là tốt lắm rồi, về phần những chuyện khác sau này hãy nói.

Cũng không biết xuất phát từ tâm lý nào, cuối cùng hắn cũng không nói một lời, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng làm vậy chung quy là không đúng, không có ai sẽ để ý nhiều như vậy, có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng.

"Ta không hiểu ý ngươi là gì, ta từ đầu đã không nghĩ như vậy, chỉ là không để tâm thôi." Mặc dù vừa rồi trong lòng Lý Khác tràn đầy một ý nghĩ đáng sợ, nhưng cuối cùng hắn đã gạt bỏ ý nghĩ đó.

Có lẽ đối với hắn, làm như vậy thật sự không đúng, hắn cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra nên cuối cùng đã lựa chọn coi như chưa có chuyện gì.

Phải cố gắng hết sức để cứu vãn cục diện, nhưng đối phương dường như hoàn toàn không hài lòng.

Có lẽ đối với hắn, chuyện này khác biệt so với tưởng tượng, chỉ là

từ đầu đã không biết.

"Sự việc đã đến nước này, vậy mà ngài còn có thể nói ra những lời trơ trẽn như vậy.

Được, ta biết rồi, đại nhân, ta không còn gì để nói, ta đi đây." Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim liền trực tiếp rời đi, lúc đi trông rất đau lòng, nhưng Lý Khác dù trong lòng có chút khó chịu cũng không có cách nào.

Bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có vậy, đối với những chuyện khác nên để sau này hãy nói.

Dù lời đã đến bên miệng, cuối cùng hắn vẫn nuốt xuống, dù là câu gì, chung quy cũng không nói ra được.

Có lẽ từ đầu không nên có suy nghĩ như vậy.

"Tại sao nhất định phải hiểu lầm chứ, rõ ràng sự việc căn bản không phải như ngài nghĩ." Chỉ là bây giờ Lý Khác nói câu này, e rằng đối phương không nghe thấy nữa rồi.

Trình Giảo Kim chỉ cảm thấy trong lòng tức giận, sau đó lúc đi vội vã, căn bản không chú ý gì.

Có lẽ vào lúc này, ông đã xem nhẹ mọi chuyện.

Đối với một số chuyện không nên quá để tâm, dù sao cũng đã như vậy, không cần thiết phải để ý nhiều thế.

Đáng tiếc có một số người đối với cách làm của ông lại rất không hài lòng, không biết cuối cùng nên làm gì.

"Thật quá đáng, tại sao lại như vậy?

Rõ ràng ta đã làm tốt như thế, tại sao cuối cùng lại như vậy, ta từ đầu đã vì hắn mà." Trình Giảo Kim đứng bên ngoài khách sạn nói câu đó, bộ râu trên mặt cũng đang run lên.

Chỉ một hành động nhỏ như vậy cũng đủ để thấy rõ ông đang vô cùng tức giận.

Chính vì đặc biệt tức giận, ông không để ý đến những chuyện khác, thậm chí có người đi ngang qua bên cạnh, ông cũng không tức giận.

Chỉ là bây giờ sự việc dường như có quan hệ rất lớn với ông.

Ông đứng đó không nhúc nhích, gấp gáp thở hổn hển.

Lúc này, có một người xuất hiện trước mặt ông, vẫn luôn quan sát từng cử chỉ hành động của ông.

Dường như người đó đã xuất hiện ở đây từ đầu, đang chờ Trình Giảo Kim.

Khi nhìn thấy Trình Giảo Kim, trên mặt người đó lập tức hiện lên nụ cười, giống như đang tìm kiếm bảo vật, sau khi có được thì đặc biệt vui mừng.

Chỉ tiếc là lúc này Trình Giảo Kim căn bản không có tâm trạng đó, cũng không để ý.

Chính vì lý do này, một lúc lâu sau, ông cũng không ý thức được bên cạnh mình có một nguy hiểm rất lớn đang đến gần.

Nhưng bây giờ dù có làm gì cũng không kịp nữa, người đó đứng một bên đã chuẩn bị xong mọi thứ, dù bây giờ có phát hiện ra, dường như cũng không có tác dụng lớn.

Bởi vì người ở đây đã bị hắn ta xử lý hết, bao gồm toàn bộ thuộc hạ của ông, nếu Trình Giảo Kim dám có bất kỳ hành động phản kháng nào, có thể sẽ bị bắt sống.

Chuyện này tuy nghe có chút quá đáng, nhưng cũng là sự thật.

Người trước mắt và trong tưởng tượng có sự khác biệt lớn, căn

bản không thể đối phó được.

Huống hồ đối phương lần này đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên mới ở đây, tóm lại có chút không vui.

Chỉ tiếc là Trình Giảo Kim mãi không có phản ứng, đứng đó không nhúc nhích, trông có vẻ tức giận.

Cũng vì lý do này, khiến người kia dường như có chút mất kiên nhẫn.

"Này, ta đứng bên cạnh ngươi lâu như vậy rồi, chẳng lẽ ngươi không thấy sao?" Người đó trông có chút sụp đổ, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, hôm nay thật sự khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ đã như vậy, cũng không thể gặp lại được nữa.

Sau khi nghe câu đó, Trình Giảo Kim quay đầu nhìn một cái, ánh mắt đầy nghi hoặc, dường như đang nghi ngờ lời nói của đối phương.

Chương 604

Theo lý mà nói, ở đây ông không quen biết ai, người trước mắt này dường như thật sự quen biết ông, điều này khiến Trình Giảo Kim nhất thời không hiểu ra sao.

Chỉ là bây giờ dù có làm gì cũng không có cách nào, dù sao cũng đã như vậy, trong lòng dù sau này không còn gì để nói.

Có vài chuyện khác biệt so với trong tưởng tượng.

Và đối với ông, sự việc không quan trọng như trong tưởng tượng.

Cũng có thể đây chỉ là một chuyện nhỏ, người quen biết nói bừa một câu, nếu vì chuyện này mà nghi ngờ thì trông có vẻ hơi nhỏ nhen.

Nhưng dù xuất phát từ tâm lý nào, ông cảm thấy sự việc không ổn, nên suy nghĩ kỹ, và không cần biết ở đây nên vì người đàn ông đó mà lo lắng.

Dù hai người vừa rồi có chút không vui, nhưng cũng không thể xóa bỏ mọi ý niệm.

"Ngươi đang nói ta sao?" Mặc dù trong lòng dường như đã hiểu, nhưng vẫn có chút nghi ngờ, liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Dù sao đối với ông cũng không phải chuyện lớn, đã hỏi rồi cũng chẳng sao.

Nhưng không có nghĩa là người khác sẽ trả lời, khi hỏi câu hỏi này, Trình Giảo Kim liền sáng tỏ một chút.

Người này tuy ngày thường trông có vẻ lỗ mãng, không làm chuyện tốt lại dễ gây phiền phức.

Nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, không thể có chuyện gì cũng không

hiểu.

Chỉ là chuyện của ông có chút đặc biệt thôi, quay đầu lại cũng chẳng sao.

Nếu người này nói thẳng, có thể sẽ gặp một chút phiền phức nhỏ.

Nhưng nếu đối phương trực tiếp phủ định, đó cũng là một chuyện tốt đối với ông, không cần phải vì chuyện này mà phiền não nữa.

Chỉ là có vài chuyện khác biệt so với trong tưởng tượng, càng cảm thấy sự việc bình thường lại càng không bình thường.

Chỉ là bản thân không có cách nào thôi.

Có vài chuyện khác biệt so với trong tưởng tượng thật sự quá lớn.

Và không thể làm theo ý mình được.

Điều khiến ông kinh ngạc nhất là, đối phương sau khi nghe câu đó liền trực tiếp gật đầu, dường như đang xác nhận câu nói vừa rồi của ông là thật.

Điều này khiến Trình Giảo Kim nhất thời không biết nên trả lời thế nào, trông có chút khổ não.

Nhưng cũng chỉ trong một khoảnh khắc thôi, quay đầu lại cũng chẳng sao, chỉ là suy nghĩ không chu toàn thôi.

"Nếu là vậy, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì?" Cũng không biết xuất phát từ tâm lý nào, ông lại hỏi câu đó, có lẽ đối phương không có ý tốt, nhưng Trình Giảo Kim cảm thấy thời gian không khớp.

Tuy ngày thường làm việc khá cẩn thận, nhưng đã đến đây thì lẽ ra không có ai biết, nếu bị người ta nhận ra ngay thì có chút buồn cười.

"Tìm ngươi tự nhiên là có chuyện lớn, nếu không ta tìm ngươi làm

gì.” Đối phương khi nói chuyện, vẻ mặt có chút kỳ quái, Trình Giảo Kim nhìn một lúc cũng không biết hắn đang làm gì.

Tuy nội tâm có chút kỳ lạ, nhưng cuối cùng ông vẫn nhịn xuống, không ngừng tự nhủ.

Bất kể là cảnh tượng lớn đến đâu, ông thấy cũng chẳng có gì to tát.

Huống hồ đối phương trông giống như một đứa trẻ, đương nhiên có thể là ảo giác của ông, vì trong mắt ông mọi người đều là trẻ con.

Có lẽ chỉ cần nhỏ tuổi hơn ông thôi, suy nghĩ của ông có chút phiến diện, nhưng không có nghĩa là không có tác dụng.

Có lúc sự việc và tưởng tượng vĩnh viễn có sự khác biệt, không có cách nào thay đổi hiện thực này.

Đương nhiên dần dần có lẽ ông cũng không hy vọng chuyện này trở thành hiện thực, vì đối với ông những điều này căn bản không quan trọng.

“Ta không hiểu ý của câu nói này.” Trình Giảo Kim bây giờ ra vẻ ngơ ngác, hoàn toàn không biết đối phương có âm mưu.

Đương nhiên cũng có thể là ông nghĩ nhiều, có thể sự việc có chút sai lệch so với tưởng tượng.

“Chỉ là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, mời ngài đến phủ ngồi chơi.” Đối phương thật sự có âm mưu quỷ kế, cũng không thể nói thẳng ra giữa thanh thiên bạch nhật.

Làm vậy đối với ai cũng không có lợi.

Trong tình huống bất đắc dĩ, không ai sẽ chọn cách làm này, huống hồ là hắn.

“E là không cần thiết đâu, ta và ngươi cũng không đặc biệt quen

thuộc, ta cảm thấy mình cũng không có danh tiếng gì, không cần đâu." Trình Giảo Kim rất có tự biết mình, biết rằng với chút bản lĩnh đó của mình còn không đủ để khoe khoang, làm sao có thể tự mãn.

Bây giờ ông cảm thấy lời nói vừa rồi của đối phương là nói bậy.

Chỉ tiếc là đối mặt với tình huống này, bản thân ông cũng không biết nên làm gì.

Có lẽ những gì đối phương nói đều là thật, chỉ là ông không thể chấp nhận.

Nhưng ông tuyệt đối không phủ nhận khả năng quyết định của mình.

Ông cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhìn ra.

Có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Chỉ là đối phương xem ra đã hết kiên nhẫn.

Chỉ cần một chút khó xử này cũng có thể khẳng định đối phương lần này tuyệt đối không có ý tốt.

Vì vậy cần phải cẩn thận, bất kể tiếp theo xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể vì thế mà mất phương hướng.

Mặc dù bây giờ Trình Giảo Kim đã nói ra lời trong lòng, nhưng đối phương dường như hoàn toàn không hài lòng.

Có lẽ có thể từ đầu đã không có ý định, vì vài câu nói mà bỏ cuộc.

"Làm vậy hình như không đúng lắm, ta khó khăn lắm mới cho ngươi chút thể diện!" Trình Giảo Kim cũng không phải người dễ nói chuyện, cho rằng căn bản không có khả năng cho những người này thể diện.

Huống hồ ông căn bản không quen biết những người này, sao có

thể cho thể diện, thật không biết đang nghĩ gì.

Nhưng Trình Giảo Kim duy nhất có thể xác định là những người này tuyệt đối không đơn giản, nên cẩn thận, sẽ khiến người ta bất kể vì lý do gì.

“Ta cảm thấy không cần thiết, nếu không có chuyện gì khác thì ta có việc phải đi.” Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim liền chuẩn bị trực tiếp rời đi, thật sự không muốn ở lại đây nữa, nói những lời vô bổ với một số người không quen biết.

Chỉ vì đối với Trình Giảo Kim những điều này căn bản không quan trọng, điều duy nhất cần làm là chăm sóc tốt cho mình là được.

Chương 605

Về phần những chuyện khác, không cần thiết, cũng không làm vậy.

Vào lúc này, khi ông chuẩn bị rời đi, người đứng bên cạnh ông đột nhiên thay đổi, vừa rồi còn ra vẻ tươi cười, bây giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Dường như đối với cách làm của Trình Giảo Kim cảm thấy bất mãn, cũng chính vì lý do này mà hắn lộ ra vẻ mặt hung ác.

Chỉ là có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng, chỉ là bản thân không biết thôi.

"Xin dừng bước, dù sao đi nữa, đây là lần đầu tiên, tại sao phải vội vã rời đi như vậy?

Hay là ở lại, ta sẽ dẫn ngươi đi dạo một vòng." Lúc này, Trình Giảo Kim lại quay đầu nhìn một cái, ánh mắt đầy lo lắng.

Thật sự không hiểu người này rốt cuộc đang làm gì, vì những lời vừa rồi chắc chắn rất quan trọng.

Nhưng dường như mọi chuyện đều không biết, điều này khiến chuyện này nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng.

Nhưng có một điều rất rõ ràng, những người này tuyệt đối không đơn giản, nên cẩn thận, vì lý do này, trong lòng ông đã quanh quẩn rất lâu.

"Không cần đâu, như vậy là được rồi." Nói xong câu đó Trình Giảo Kim liền chuẩn bị rời đi, nhưng đối phương đối với cách làm của ông có chút bất mãn.

Dường như thật sự không hy vọng ông rời đi, nhưng theo Trình

Giảo Kim thấy, ở lại càng lâu càng nguy hiểm.

Cũng vì lý do này, ông mới vội vã như vậy, chuẩn bị rời đi.

“Đi vội như vậy làm gì?

Đã đến rồi mà làm vậy, chẳng phải là không nể mặt ta quá sao.” Giọng điệu của người đó đầy vẻ trêu chọc, dường như đang nói với Trình Giảo Kim, hôm nay nếu dám đi.

Nhất định sẽ dạy cho ông một bài học, dù lời nói nghe có chút không lọt tai.

Nhưng lúc đối phương nói, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, hoàn toàn không có ý đùa giỡn.

“Giữa chúng ta vốn không quen biết, không cần thiết phải như vậy.” Thực ra tâm trạng của Trình Giảo Kim lúc này vô cùng u uất, chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này.

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì cũng đã muộn, sự việc đã như vậy không thể thay đổi.

Thái độ của Trình Giảo Kim cũng đặc biệt cứng rắn, dường như đối phương làm gì cũng không có tác dụng, ông đã quyết tâm rồi.

Xem ra e rằng không ai có thể ngăn cản ông, đi đâu là tự do của ông, không ai có thể quản được.

Đối mặt với gã không chút lễ phép trước mắt này, thật sự không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Có lẽ chỉ vì ông thấy rằng cứ dây dưa với người này là đang hạ thấp trình độ của mình.

Nếu bị người khác nhìn thấy, có thể sẽ hiểu lầm, huống hồ người này nhìn qua cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Bất kể làm gì cũng nên cẩn thận một chút, làm vậy không có gì sai

cả.

Huống hồ bây giờ bản thân mình còn bảo vệ không xong, sao có thể đi hỏi chuyện của người khác.

Vốn dĩ tâm trạng đang đặc biệt cáu kỉnh, bây giờ lại gặp phải tình huống này, e rằng nhất thời không thể tốt lên được.

Chỉ là đối phương dường như không hề để ý đến sự thay đổi nhỏ nhất của Trình Giảo Kim lúc này.

Cho rằng có lẽ Trình Giảo Kim cảm thấy mình không có bản lĩnh, nên coi thường, vì vậy trong lòng không nên có quá nhiều lửa giận.

Trình Giảo Kim nếu biết được điều này, thật sự sẽ bất lực, bao nhiêu năm nay ông chưa từng xem thường bất kỳ ai.

Nếu thật sự có, có lẽ người đó thật sự quá tệ.

Dù sao đi nữa, Trình Giảo Kim bao năm nay làm bất cứ chuyện gì cũng đều quang minh lỗi lạc, trước đây đi theo Lý Khác cũng có nguyên nhân.

Ông cũng không phải kẻ ngốc, có vài chuyện có thể hiểu rõ, huống hồ với trình độ hiện tại căn bản không có cách nào thay đổi.

"Thái độ của ngươi, chủ nhân của ta nói chuyện với ngươi mà ngươi trả lời như vậy, thật quá không biết xấu hổ." Trình Giảo Kim sống từng này tuổi, lần đầu tiên có người dám nói chuyện với ông như vậy, điều này khiến ông nhất thời lại không thể suy nghĩ rõ ràng tại sao.

Dần dần có lẽ ông cũng hiểu ra, có lẽ vì thái độ của mình quá tốt, mới khiến đối phương có cảm giác ưu việt.

Nếu thật sự là vậy, nên điều chỉnh lại tâm trạng hiện tại, dù sao đi nữa, ở bên ngoài cần phải xử lý tốt mọi việc.

Bất kể trong tình huống nào cũng không thể gây phiền phức cho Lý Khác, bây giờ đã lang thang đầu đường xó chợ, nếu lại gây thêm phiền phức không cần thiết cho Lý Khác, e rằng thật sự không thể ở lại được nữa.

"Thằng nhóc ranh này nói chuyện thật khiến ta kinh ngạc, ta sống từng này tuổi, chưa có ai dám nói chuyện với ta như vậy." Mặc dù thân phận của Trình Giảo Kim không đặc biệt cao, dưới trướng Lý Khác, nhưng Lý Khác chưa bao giờ có dũng khí nói chuyện với ông như vậy.

Chỉ vì trong lòng Lý Khác, Trình Giảo Kim là một người đáng khâm phục, không thể làm những chuyện vô ích.

Huống hồ hắn cũng rõ thân phận của ông, cũng không phải người bình thường có thể xúc phạm.

Hơn nữa lần này ông căn bản không làm sai bất cứ điều gì, nếu bị người ta vu khống như vậy, trong lòng chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì cũng đã muộn, câu nói đó căn bản không có tác dụng gì.

Đối phương dường như không nghe thấy, không những thế còn làm tới.

Đối mặt với tình huống này, có lẽ ít ai có thể hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng dù sao đi nữa, sự việc đã như vậy, không có cách nào thay đổi, điều quan trọng là kinh nghiệm, và ông không có ý định tiếp tục so đo, chỉ hy vọng có thể rời đi thành công.

Tâm trạng hôm nay thật sự quá tệ, thật sự không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Có lẽ đối với ông, có vài chuyện không đơn giản như trong tưởng

tượng.

Lúc này ông ý thức được sự việc có chút không ổn, bất kể sau này tình hình thế nào, đều cần phải suy nghĩ kỹ.

"Tên thô lỗ này, dám nói chuyện với ta như vậy, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi, hôm nay ta sẽ không để ngươi sống sót rời khỏi đây." Vốn dĩ bản thân Trình Giảo Kim có rất nhiều suy nghĩ.

Chỉ sau khi nghe câu đó, những suy nghĩ đó trực tiếp bị phá vỡ.

Xem ra suy nghĩ vừa rồi thật quá buồn cười, đối với những người này căn bản không cần nhân từ.

Đối với ông, có vài chuyện khác biệt lớn so với tưởng tượng.

Trình Giảo Kim có thể nói đến mức này, nguyên nhân đã rất rõ ràng, xem ra ông đối với chuyện này căn bản không để tâm.

Đối với ông, bất kể xảy ra chuyện gì, ông cũng sẽ không lùi bước, huống hồ là mấy tên tép riu này.

Chương 606

Chỉ là hiện thực vĩnh viễn tàn khốc, càng như vậy gặp phải chuyện càng phiền phức, căn bản không có cách nào thay đổi.

“E là không đến lượt ngươi quyết định đâu.

Hôm nay ta đã đến đây là đã chuẩn bị xong mọi thứ, ngươi đừng hòng đi đâu cả.” Đối phương khi nói câu đó trông rất tự tin, đối với bất cứ chuyện gì cũng ra vẻ không để tâm.

Chỉ là càng ra vẻ như vậy càng khiến Trình Giảo Kim cảm thấy kỳ quái, chỉ tiếc là trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng lại không nói ra được.

“Dựa vào đâu?” Sau khi nghe câu đó, Trình Giảo Kim rất quen thuộc nhìn xung quanh, chuẩn bị quan sát thực lực của đối phương.

Chỉ tiếc là sau khi nhìn một vòng, ông phát hiện so với tưởng tượng của mình kém hơn rất nhiều, hoàn toàn không giống như tưởng tượng.

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì cũng đã muộn, có vài chuyện cũng không kịp nữa.

Chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, vốn dĩ Trình Giảo Kim nghĩ rằng lần này sẽ không xảy ra bất ngờ, nhưng lúc này lại có một đám người từ một bên đi ra.

Rõ ràng lần này chúng đã chuẩn bị xong mọi thứ, nhưng Trình Giảo Kim lúc này lại không có cách nào.

Dù có làm gì cũng vô dụng, chỉ có thể tính kế lâu dài.

“Rốt cuộc là ai?

Lần này xem ra không cần thiết phải như vậy chứ?" Đối mặt với thân phận của đối phương, Trình Giảo Kim lúc này rất tò mò, không hiểu rốt cuộc là ai có thực lực như vậy.

Thật đáng tiếc tuy trong lòng hy vọng hỏi ra, nhưng ông rất rõ ràng, dù có hỏi, đối phương cũng sẽ không nói.

Có lúc sự việc vĩnh viễn không thuận lợi như vậy, sẽ xảy ra những bất ngờ nhất định, là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng đối với Trình Giảo Kim, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng lúc sử dụng, càng như vậy, sự việc sẽ càng tồi tệ.

Vốn dĩ muốn thông qua câu nói đó để đối phương bình tĩnh lại, tránh làm những chuyện không cần thiết.

Chỉ là sau khi nói xong câu đó, đối phương căn bản không có phản ứng gì nhiều, dường như không nghe thấy câu nói đó.

Điều này khiến Trình Giảo Kim nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng, rốt cuộc là vì sao, lẽ ra câu nói của mình đã đủ rõ ràng, không nên xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi, cũng chỉ có thể âm thầm chịu đựng, nhưng trong lòng có chút không vui.

Dù có nói thêm bao nhiêu cũng không có cách nào, chỉ có thể yên lặng chờ đợi thời cơ, tránh những phiền phức không cần thiết.

Đối phương đứng đó không nhúc nhích, bao vây ông chặt chẽ.

Thực lực của Trình Giảo Kim tuy khá mạnh, nhưng để đối phó với nhiều người như vậy cũng rất vất vả.

Chủ yếu là lúc có ích thì mới liều mạng, nhưng bây giờ điều chủ yếu nhất là ngay cả khả năng chiến thắng cũng không có.

Dựa vào điểm này, ông biết bây giờ tuyệt đối không thể hành động

thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ uổng phí một mạng.

Ông căn bản không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng có lúc càng như vậy sự việc sẽ càng tồi tệ.

Dù sao đi nữa, chuyện nên gặp phải dù bao lâu cũng sẽ gặp.

Điều này chứng tỏ loại duyên phận đó mang theo xác suất không thể thay đổi, bất kể là ai.

Có lẽ vẫn luôn trốn tránh khách, cuối cùng bị tìm thấy, dựa vào điểm này cũng có thể, khuyết điểm là ở nơi này căn bản không có nhiều chuyện như vậy.

Mặc dù Trình Giảo Kim ra vẻ như vậy, nhưng đối phương đối với lời nói của ông lại hoàn toàn không để tâm.

Thấy đối phương không có ý định trả lời, thông tin quan trọng trong lòng nảy sinh, nhưng lại không thể hỏi ra.

Có lẽ vì ông hiểu rằng có lúc thực tế và tưởng tượng không giống nhau, một hành động nhỏ, lỡ như người ta dùng đến sát chiêu cuối cùng, thì có lẽ không kịp nữa.

Đương nhiên tình huống này cũng không loại trừ một khả năng, có lẽ Trình Giảo Kim nghĩ nhiều.

Tình huống hiện tại, dù có nghĩ nhiều đến đâu cũng đừng đi, dường như mọi chuyện đều chưa xảy ra.

"Không hổ là đại tướng quân, nói chuyện cũng thật có khí phách, tại hạ bội phục bội phục." Lời nói tuy nghe có vẻ đang khen ngợi Trình Giảo Kim, nhưng nếu cẩn thận suy ngẫm, sẽ có thể hiểu được sự khác thường bên trong.

Ông rất rõ ràng, đây chẳng qua là một cách khác để sỉ nhục Trình Giảo Kim mà thôi.

Nếu ngay cả chút mánh khóe nhỏ này cũng không nhìn ra, thì ông đã không thể có được vị trí như hiện tại.

Nhưng dù sao đi nữa, đối phương trông có vẻ hung thần ác sát, đề nghị quan trọng như vậy ông không thể chấp nhận.

Dù sao đi nữa, ông chưa bao giờ gặp phải tình huống này, toàn là ông bao vây người khác, bây giờ bị người khác bao vây, nhất thời không thể chấp nhận cũng là bình thường.

"Rốt cuộc là người nào?" Bây giờ sự việc đã đến nước này, cuối cùng Trình Giảo Kim chọn cách gác lại những chuyện khác, bây giờ chuyện quan trọng nhất là tìm hiểu rõ thân phận của đối phương.

Nếu không cuối cùng dù có thắng, nhưng không biết đối phương là ai, nếu nói ra ngoài sẽ rất mất mặt.

Chỉ là đối phương sau khi nghe câu đó, không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, khóe miệng lộ ra một nụ cười, bây giờ thì sao?

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười đó, Trình Giảo Kim lại ra vẻ ngơ ngác, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ vì ông căn bản không thể không hiểu tại sao đối phương lại làm vậy, cũng có thể là cân nhắc không biểu hiện ra.

"Biết quá nhiều, đối với ngươi không phải là chuyện tốt, làm người cần phải trầm mặc." Đối với điều này Trình Giảo Kim căn bản không thèm liếc mắt, trong lòng vẫn luôn làm theo điểm này, nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, lại không có cách nào biểu hiện ra.

"Xem ra ngay cả tên thật của mình ngươi cũng không muốn tiết lộ, lại còn làm những chuyện tương tự." Thực ra ông rất rõ ràng, làm vậy là không đúng, nhưng sở dĩ làm vậy, chẳng qua là một phép khích tướng.

Nếu thật sự bị người ta ghi thù, đó cũng là tội của ông, không liên

quan gì đến người khác.

Quả nhiên giống như ông nghĩ, có người sau khi nghe câu đó sắc mặt đều thay đổi, cũng vì biểu hiện này mà lời nói trước đó khó có thể thực hiện sau này ông đã hiểu.

Nhưng dù vậy cũng không có cách nào biểu hiện ra, có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng, bất kể xảy ra chuyện gì, đều cần phải từ từ giải quyết.

Thực ra bây giờ sự việc là như vậy, nhưng dù có nói thêm bao nhiêu cũng không có cách nào xoa dịu tâm trạng này.

Bây giờ ông rất rõ ràng nên làm gì, bất kể đã xảy ra chuyện gì, đều cần phải bình tĩnh lại.

Chỉ là tình huống hiện tại dường như dù có làm gì cũng không có khả năng lớn.

Trình Giảo Kim rất rõ ràng, làm vậy có thể không có cách nào, nhưng vẫn hơn là không làm gì.

Huống hồ đối với ông, bây giờ ngoài cách này, cũng không còn cách nào khác.

Chương 607

Vì những lý do này, cuối cùng ông chọn cách làm vậy.

Có lẽ làm vậy là đúng, nhưng càng có khả năng gây phiền phức cho người khác.

Chỉ là bây giờ dù có làm gì cũng đã muộn, đã hỏi ra rồi, không có cách nào rút lại.

Đối phương có muốn nói hay không, đó là chuyện của đối phương, ông không thể đoán được.

Sự thật giống như ông tưởng tượng, đối phương sau khi nghe đã gạt bỏ ý niệm duy nhất trong lòng.

"Ngươi không phải cho rằng dựa vào cách này có thể lấy được thông tin của ta chứ?" Đối mặt với câu hỏi này, cuối cùng Trình Giảo Kim đã chọn một câu trả lời không nên.

Có lẽ đối với ông, sự việc tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Bây giờ bất kể xuất phát từ mục đích gì, đều nên suy nghĩ kỹ.

Dù sao đi nữa, cuộc sống hiện tại luôn cảm thấy có chút bất lực.

Chỉ tiếc là bây giờ đối phương đã như vậy, cho nên lễ hội dường như cũng đã sai, lần này e rằng sẽ không có được thứ mình muốn.

Nhưng có vài chuyện khác biệt so với tưởng tượng thật sự quá lớn, chưa bao giờ gặp phải kết quả như vậy.

Lúc đó tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng bề ngoài nên giữ im lặng.

Có lẽ bây giờ đối với chuyện này cũng không quá để tâm.

Thật sự là vậy, nhưng dường như đối với chuyện này căn bản không nằm ở chỗ đối với ông vĩnh viễn là vậy, không có cách nào thay đổi.

"Thì ra là vậy, nếu là vậy, xem ra là ta đã ép buộc ngươi rồi." Trình Giảo Kim bây giờ duy nhất có thể làm cũng chỉ có vậy, đối với những chuyện khác, e rằng một câu cũng không thể nhiều lời.

Huống hồ đối với ông, những người này căn bản không có gì to tát, ông đều không tin, những người này không tin những người này thật sự có thể đánh bại ông.

"Không thể không nói ngươi thông minh hơn ta tưởng." Cô nương Chu bây giờ duy nhất có thể làm cũng chỉ có vậy, nhưng hy vọng sự việc đừng tiếp tục phát triển như vậy nữa.

Nhưng càng như vậy sự việc, càng phát triển càng khó chịu.

Tình huống hiện tại căn bản không có cách nào thay đổi, cũng vì ngòi nổ này mà gây ra tình trạng cửa hàng quần áo của tác giả hư hỏng bị lật đổ.

Huống hồ có vài chuyện tuy những thứ này căn bản không đáng tin, nhưng một người hối hận có thể mua một cái thử xem.

"Cũng không biết người này là hài hước hay miệng tiện." Câu nói này chỉ cần là người bình thường, đều có thể nghe hiểu.

Nhưng dù sao đi nữa, có vài chuyện tồn tại sự khác biệt nhất định so với tưởng tượng.

Chỉ tiếc là bây giờ dù có làm gì, dường như cũng sẽ không có kết quả.

Nếu may mắn trên thế giới này nguy hiểm, bây giờ đã chết trong sự khác biệt.

“Đừng nói những lời vô ích nữa, đoán xem rốt cuộc là vì sao.” Mặc dù bây giờ rất chắc chắn, điểm này đối phương có nghi ngờ về nghĩa vụ.

Nhưng dù vậy, đã dẫn đến rất nhiều chuyện.

Khi Lý Khác cảm thấy cả người có chút mất kiên nhẫn, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh nhìn anh một cái.

Hắn đột nhiên nói: “Thực ra ta đã lừa ngươi, Trình Giảo Kim đang ở đây.” Lý Khác sững người, nhìn về phía người bên cạnh, Trình Giảo Kim rốt cuộc ở đâu?

Hắn nhíu chặt mày, không biết nên nói gì.

Khi cả người rơi vào im lặng.

Chỉ nghe người bên cạnh tiếp tục nói: “Không lừa ngươi, bây giờ Trình Giảo Kim đang ở xa xa âm thầm quan sát, bị người ta bắt cóc, đòi tiền chuộc, và còn vu khống ngươi, Trình Giảo Kim có chút hối hận, không muốn cứu.” Lý Khác nghe những lời này, ánh mắt mang theo vài phần hoang mang, không biết người này rốt cuộc có ý gì.

Cái gì mà có người đòi tiền chuộc, rồi còn vu khống hắn?

Rốt cuộc, Trình Giảo Kim có ở đây hay không?

Người này một lúc lại nói một kiểu, khiến trong lòng hắn càng thêm phiền não, thanh kiếm trong tay dứt khoát buông ra, cất lại vào bao kiếm, có chút cạn lời nhìn qua: “Nói thật với ta đi, rốt cuộc huynh ấy có ở đây không, huynh đệ tốt của ta.” Người đàn ông thấy hắn bị trêu chọc đến phiền não, nhướng mày, nhìn về phía sau cái cây.

“Bên trong đó có ba người vẫn luôn âm thầm quan sát chúng ta, chỉ là ngươi không phát hiện ra thôi, đi xem xem là chuyện gì đi, ta len lén nhắc nhở ngươi, Trình Giảo Kim đang ở đó.” Lý Khác nhìn về phía sau cái cây, chỉ thấy ở đó vạt áo của một người, dường như thật sự

có người trốn ở đó.

Ánh mắt hắn đột ngột dừng lại, nhìn về phía xa: "Bên trong đó rốt cuộc là ai?

Mau nói tên ra." Giọng của Trình Giảo Kim đột nhiên vang lên: "Ta ở đây!" Trình Giảo Kim chậm rãi bước ra, hai tay bị trói sau lưng, trên chân cũng bị đeo mấy cái cùm, lúc đi cực kỳ bất tiện.

Lý Khác nhíu chặt mày hỏi: "Chuyện gì vậy, bị người ta uy hiếp sao?" Trình Giảo Kim lắc đầu: "Ta không phải bị người ta uy hiếp, ngươi nên nhìn ra được, ta bây giờ bị người ta bắt cóc, muốn ta lấy tiền của ngươi, nếu không sẽ giết ta ở đó, ta cũng không đồng ý." Lý Khác nghe những lời này, nhíu chặt mày, luôn cảm thấy lời nói của người này dường như có chút mâu thuẫn trước sau, nhíu chặt mày, đứng đó không nói gì.

Lý Khác dường như ý thức được thái độ của mình quá lạnh lùng, mới hoàn hồn, nói.

"Có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì không?

Rốt cuộc là ai muốn bắt ngươi ở đó, ngươi là huynh đệ tốt của ta.

Theo lý mà nói, có thân phận hoàng tử của ta, sẽ không có ai dám động đến ngươi đâu." Trình Giảo Kim liếc nhìn hắn một cái, có chút bất lực nói: "Chính vì ngài có thân phận hoàng tử, nên ta mới bị người ta nhắm vào, họ muốn tiền của ngài ở đó." Lý Khác nghe những lời này, trong lòng không hiểu ý của Trình Giảo Kim?

Mạng nhỏ của ông sắp toi rồi, vậy mà còn quan tâm đến tiền, tiền bạc là chuyện nhỏ, hắn lập tức đưa tay ra lấy đồ.

Hắn nghiêm túc nói: "Nếu là tiền, vậy để họ thả ngươi ra, ta đưa tiền cho họ, ngươi đi theo ta." Lời của hắn tuy nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chỗ tối, chỉ biết rằng trong bóng

tối có nhiều người hơn, đang ở đó chăm chú quan sát, dường như đã thu hút sự chú ý của người khác.

Xung quanh có rất nhiều người đang lén lút quan sát, cũng không biết là địch hay bạn.

Trình Giảo Kim thấy hắn không nói lời nào muốn chuộc mình về, vô cùng cảm động.

"Đừng ở đó phí công vô ích nữa, họ muốn dụ ngài ra, nếu không ta sao có thể không rời đi được?

Mấy người này thật quá đáng." "Họ muốn lấy bạc của ngài, sau đó lại đổ tội danh lên đầu ngài, đến lúc đó ngài chạy trời không khỏi nắng!" Lý Khác nghe những lời này, sững người, người này dường như biết rất nhiều chuyện.

"Trình Giảo Kim, rốt cuộc ngươi biết nội tình gì?

Mau nói cho ta biết, ta đến đây là để đưa ngươi đi, đừng ở đây lề mề với ta nữa, rốt cuộc có phải đàn ông không?" Trình Giảo Kim bình thường nói chuyện tuyệt đối không phải thái độ này, bây giờ lại lề mề ở đây, khiến hắn càng thêm phiền não và tức giận, Trình Giảo Kim từ khi nào lại biến thành thái độ này.

Trình Giảo Kim ý thức được mình nói nhiều, mím môi, mắt không động thanh sắc nhìn về phía xa.

Lý Khác nhận được ám hiệu của ông, nhìn sang bên cạnh, quả nhiên chỉ thấy ở đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều người bí ẩn.

Trên người họ không có ngoại lệ đều có một loại hình xăm kỳ dị.

Chương 608

Lý Khác ý thức được sự việc không ổn, nhìn sang bên cạnh, kinh ngạc càng lúc càng sâu.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bây giờ những người này lại ở đây lén lút theo dõi, hắn lạnh giọng nói: "Bọn bây, dám ở đây, lẽ nào không muốn sống nữa sao?" "Giết ta ư?

Để ta đoán xem, nếu ta không đoán sai, vị kim chủ kia e rằng muốn ta sống." Trình Giảo Kim bây giờ cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, lại nói ra những lời như vậy, trong lòng ông mơ hồ cảm thấy, rất giống với suy đoán của mình.

Bây giờ căn bản không cần sợ, đã như vậy, còn có gì to tát.

Nếu đối phương thật sự muốn giết ông, cũng không thể đợi đến bây giờ.

Nếu thật sự muốn giết, bây giờ đã sớm động thủ, ông cũng không biết mình đã chết ở đâu.

Vì vậy, dựa vào điểm này, Trình Giảo Kim có thể khẳng định những người này sẽ không giết mình.

Nhưng có một điều ông không hiểu, cần phải suy nghĩ sâu sắc tại sao lại xảy ra chuyện này.

Theo lý mà nói, đã đến đây, lẽ ra không có cãi vã.

Nếu thật sự là vậy, có khả năng là người Trường An nhìn không vừa mắt, chuẩn bị ra tay.

Khả năng này thật sự quá cao, nhưng điều khiến ông không hiểu

là, tại sao đối phương lại ra tay với ông trước, mà không phải với nam chủ.

Đương nhiên suy nghĩ này chỉ trong một khoảnh khắc, ông nhanh chóng hiểu ra tại sao.

Nam chủ tuy không có võ lực cao cường, nhưng thân phận của hắn chói lòa, bất kể đi đâu cũng có người chuyên bảo vệ.

Ông thì không giống, ở lại bảo vệ nam chủ, nếu ông xảy ra chuyện bất ngờ, nam chủ cũng coi như xảy ra chuyện.

Dựa vào chút suy đoán này, dường như ông đã hiểu ra một chuyện.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Trình Giảo Kim thay đổi, không ngờ đối phương lại làm như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra sự việc đã như vậy, căn bản không thể thay đổi, ông cảm thấy cũng không cần thiết phải thay đổi.

Dù sao đã đến nước này, có thay đổi bao nhiêu cũng không có tác dụng gì.

Huống hồ làm vậy cũng không mang lại quá nhiều lợi ích, ngược lại cuối cùng và trong tưởng tượng không có quá nhiều khác biệt, nếu thật sự là vậy, tất cả những gì ông làm đều đang lãng phí thời gian.

Nhưng có một điều đáng mừng là, giống như ông nghĩ, đối phương sau khi nghe câu đó, sắc mặt căng lên như sắp nổ tung, nhưng miệng lại không phát ra một âm thanh nào, cũng không có ý định động thủ.

Thực ra ban đầu Trình Giảo Kim cũng đang đánh cược, muốn xem xem đối phương rốt cuộc dám làm gì, may mắn là ông đã cược đúng.

Chỉ là tiếp theo không biết nên bắt đầu từ đâu, bây giờ đã là tình

huống này, thật sự quá khó giải quyết.

Đối phương đứng đó trợn to mắt nhìn chằm chằm ông, dường như hận không thể nuốt chửng ông, dù trông có vẻ hơi hoang đường.

Nhưng bây giờ đã như vậy, cũng không có cách nào thay đổi, đối với Trình Giảo Kim nếu thật sự có thể dùng cách này giúp nam chủ cũng không phải là chuyện xấu.

Dù sao bất kể từ phương diện nào, bây giờ Trình Giảo Kim dường như đã đạt đến một tầm cao không thể vượt qua.

Chỉ là càng như vậy càng khiến người ta lo lắng, nếu nam chủ biết ông có suy nghĩ như vậy, không biết trong lòng sẽ có cảm xúc gì.

Trình Giảo Kim vào lúc này không biết lấy đâu ra dũng khí, ưỡn thẳng lưng đứng đó.

Vốn đã có dáng người cao to uy mãnh, bây giờ trông còn cao hơn người khác một cái đầu.

Vừa rồi còn ở trong nhóm yếu thế, bây giờ lập tức trở nên cao lớn, sự tương phản này có chút quá kỳ lạ.

Nhưng dù có tin hay không, đây là hiện thực, không có cách nào thay đổi, cuối cùng chỉ có thể tin tưởng.

Dù có lúc đến cuối cùng không quá tin tưởng, nhưng bây giờ đã như vậy, không có cách nào.

Trình Giảo Kim đứng đó không nhúc nhích, nhưng lại ngẩng đầu rất cao, để đối phương nhìn xem ông là người như thế nào.

Như vậy cũng là cho đối phương một liều thuốc an thần, tránh lại gây ra những tranh cãi không cần thiết.

Chỉ tiếc là trong lòng nghĩ vậy, nhưng hiện thực dường như có chút không giống, nhưng ông căn bản sẽ không để tâm nhiều như vậy,

có vài chuyện càng nghĩ nhiều càng phiền phức.

Điểm này ông rất rõ ràng, và tuyệt đối sẽ không để mình mạo hiểm như vậy.

"Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi biết hết rồi, đừng ra vẻ tiểu nhân đắc chí, nếu không ta trực tiếp xử lý ngươi." Trình Giảo Kim muốn nhìn thấy vẻ mặt muốn giết mà lại không dám giết của đối phương.

Biểu cảm này trông thật sự quá kỳ quái, nhưng ông sẵn sàng chấp nhận tất cả.

Dù sao bây giờ đã đến nước này, cũng không có cách nào thay đổi những chuyện khác, không bằng cùng họ chơi một trận, dù sao cũng không có việc gì.

Nếu dựa vào sức lực hiện tại để trốn thoát, chắc chắn là không thể, vì vậy bây giờ điều duy nhất có thể làm là dây dưa với đối phương.

Làm vậy cũng có lợi ích lớn, có thể dựa vào khả năng này, giúp nam chủ moi ra được bí ẩn trong đó.

Dù bây giờ suy nghĩ của Trình Giảo Kim có vẻ hơi hoang đường, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Lỡ như cuối cùng thật sự thực hiện được, không ai có thể trốn tránh mọi thứ, bất kể đối với ai cũng là một cách rất tốt.

Không có ai không hy vọng kết quả cuối cùng như vậy.

Vì vậy, đối với chuyện này Trình Giảo Kim ra vẻ vô cùng nghiêm túc, dường như chuyện này không liên quan gì đến ông.

Nếu bây giờ nam chủ ở đây có lẽ sẽ không để ông tiếp tục làm như vậy, nhưng bây giờ đã như vậy, cũng không thể thay đổi.

Huống hồ những gì vừa nói cũng chỉ là đoán mò, nam chủ căn bản không ở đây.

"Ngươi cũng đừng cứng miệng, ta nói cho ngươi biết, từng cử chỉ hành động vừa rồi của ngươi ta đều đã nhìn ra, tất cả những gì ta nói đều là thật, đúng không?" Khi nói câu đó, khóe miệng ông luôn hiện lên nụ cười, tuy trông giống như một loại lịch sự, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Chỉ là tình huống hiện tại, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chưa bao giờ gặp phải tình huống này.

Vừa rồi còn ra vẻ bình tĩnh, bây giờ lập tức hoảng loạn, nhưng dù sao đi nữa, đã là như vậy, cũng không có cách nào.

"Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi biết hết, cũng không xem lại bộ dạng của mình, nếu thật sự là thật, có thể bị ta moi ra được sao?" Sau khi nghe câu đó, Trình Giảo Kim thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Có lẽ sau này cần phải kiểm tra xem chỉ số thông minh của mấy người này có vấn đề không.

Lại có thể hỏi ra một câu hỏi không có giá trị như vậy, thật sự quá không có trình độ.

Chương 609

Nhưng dựa vào điểm quan trọng này dường như ông đã hiểu ra, những người này và trong tưởng tượng có chút không giống, có lẽ nên mềm mỏng một chút.

Nếu vì giọng điệu quá cứng rắn mà chọc giận họ, cuối cùng mạng của mình cũng bị cuốn vào, nếu họ muốn trừ khử mình, thì thật là được không bù mất.

Đối với Trình Giảo Kim, mạng của mình còn quý giá hơn họ nhiều, ông không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, bây giờ biểu cảm của ông trông đặc biệt nghiêm túc, dường như đang sợ hãi vì suy nghĩ vừa rồi, nhưng bây giờ dù có làm gì cũng không có tác dụng.

Căn bản không phải vì chuyện đó, chỉ là đang cân nhắc nguyên nhân khác.

"Ối, thì ra là vậy à, nếu nghe như vậy, hình như thật sự là ta nghĩ nhiều rồi, ai da, người già rồi hay lẩm cẩm." Mặc dù tuổi của Trình Giảo Kim có thể lớn hơn mấy người này vài tuổi, nhưng dù sao cũng không đặc biệt lớn, tự xưng như vậy dường như đang khiêm tốn.

Quả nhiên mấy câu nói đơn giản như vậy, khiến đối phương lập tức vui vẻ.

Cũng có thể làm nổi bật chỉ số thông minh của họ, nếu là người thông minh khi nghe những lời này, lập tức sẽ không thèm để ý nữa.

Ví dụ như nam chủ nếu nghe Trình Giảo Kim nói như vậy, lập tức sẽ hiểu rằng ông không có ý tốt.

Cuối cùng cũng chỉ là đổi một góc độ để châm biếm, vì vậy người

thông minh căn bản sẽ không có phản ứng như vậy.

Khi nhìn thấy từng người cười toe toét, ông không nhịn được mà bật cười, chưa bao giờ gặp phải loại người này.

Cũng vì lý do này, bây giờ ông đặc biệt muốn cười, nhưng đã nhịn xuống, biết rằng bây giờ nếu cười ra sẽ làm rối loạn phương trận.

Ông căn bản không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, mặc dù đối với ông, có vài chuyện tồn tại sự khác biệt so với tưởng tượng.

"Thật sự khiến ta kinh ngạc, không ngờ lại có kết quả như vậy, ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ bị người ta bao vây, không có cách nào ra ngoài." Trình Giảo Kim rất rõ ràng, những người trước mắt này thích nghe người khác khen ngợi.

Nếu thật sự là vậy, ông cũng không ngại khen vài câu.

Công phu nịnh hót của Trình Giảo Kim, mặc dù ngày thường cũng không thể hiện ra, nhưng vào thời khắc quan trọng nhất đã bộc lộ.

Dù sao đi nữa, loại người như ông chắc chắn sẽ biết làm mọi chuyện, đó cũng là chuyện cơ bản nhất, người nào mà không biết vài mánh khóe nhỏ.

Chỉ là mánh khóe này chưa bao giờ có một ngày có thể phát huy tác dụng, chỉ là tác dụng dường như không đặc biệt hoàn hảo, nhưng cũng không tồi.

"Nếu sớm biết điều như vậy, cần gì phải tốn nhiều công sức thế?

Người đâu, trói hắn lại, giải về đi." Nghe lời của hắn, Trình Giảo Kim không biết tại sao, cảm thấy những người này dường như từ đầu đã chuẩn bị đánh ông một trận, rồi mới giải về.

Nếu thật sự là vậy, Trình Giảo Kim trong lòng không nhịn được mà khen ngợi.

Dựa vào vài câu nói mà tránh được một trận đòn cũng không phải là chuyện xấu.

Dù sao bây giờ bất kể thế nào số lượng của họ cũng đông hơn ông, nếu bị mỗi người đấm một cú, cũng là một chuyện không nhỏ.

"Ây da, nếu như vậy thì tốt quá rồi." Đối mặt với sự nghiêm trọng của sự việc, Trình Giảo Kim tỏ ra như không hề quan tâm.

Có lẽ đối với hắn, chuyện này cũng không còn quan trọng nữa.

Dù sao bây giờ cũng không có nơi nào khác để đi, mà có đi cũng không có cách nào bảo vệ Lý Khác, huống hồ Lý Khác cũng sẽ không muốn hắn ở lại.

Nếu cứ mặc kệ, cuối cùng cũng chẳng có tác dụng gì.

Nếu thật sự là như vậy, chi bằng trực tiếp rời khỏi đây.

Ngược lại, nếu đi theo đám người này, hắn có thể đi trước dò la tình hình, đề phòng Lý Khác bị chúng bắt đi.

Đến lúc đó, dù thế nào đi nữa, hắn cũng đã lập một công lớn, nghĩ đến đây, Trình Giảo Kim không nhịn được cười.

Dù ý nghĩ này có chút kỳ quặc, nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô dụng, nên tự cổ vũ bản thân.

Vừa dứt lời, Trình Giảo Kim cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình có hơi quá, dễ gây chú ý cho người khác.

Khi hắn chuẩn bị quay đầu lại xem xét tình hình, lại phát hiện đám người này dường như không hề để ý.

Nếu vậy thì tốt quá rồi, đối với Trình Giảo Kim, có một số chuyện khác xa so với tưởng tượng, hắn cũng không bận tâm nhiều làm gì.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại cũng chẳng có ai để ý nhiều như vậy, dù sao sự việc đã thành ra thế này, cũng không còn cách nào

khác.

Bất kể ra sao, những chuyện này đều không còn quan trọng nữa, Trình Giảo Kim ngoan ngoãn đứng đó chờ bị trói.

Hiện tượng như Trình Giảo Kim, trông có vẻ không sợ bị đánh, mới tỏ ra phục tùng như vậy.

"Sớm biết như vậy, vừa rồi việc gì phải làm thế, ra vẻ lợi hại lắm, cuối cùng chẳng phải cũng bị ta bắt rồi sao?" Đối với câu nói này, Trình Giảo Kim không hề có ý định đáp lại.

Mặc dù tên kia bây giờ trông có vẻ vênh váo đắc ý, nhưng Trình Giảo Kim có thể đánh cược rằng, không bao lâu nữa, hắn sẽ chết rất thảm.

Bây giờ Trình Giảo Kim thậm chí còn nhìn ra được vận mệnh sau này của hắn, chỉ là cái gọi là thiên cơ bất khả lộ, hắn sẽ không nói ra.

"Đúng vậy, chỉ cần không đánh ta là được." Để tỏ ra vô cùng hợp tác, hắn cố gắng tỏ ra nhún nhường, nên mới nói ra những lời như vậy.

"Cũng tạm được, chỉ cần ngươi nghe lời, chắc chắn sẽ không để ngươi chịu khổ đâu." Nghe câu này, Trình Giảo Kim không có ý định trả lời, đứng yên bất động, mắt nhắm nghiền.

Nếu thật sự gặp phải tình huống này, hắn thực sự đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đối phương.

Chỉ là hôm nay tình hình có chút đặc biệt, đã như vậy rồi, cũng không thể thay đổi, chỉ có thể thuận theo, dù sao bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, đối với sự việc này, hắn cũng không còn để tâm nữa.

“Dẫn đi.” Lần này Trình Giảo Kim ra ngoài là có nguyên do, chứ không phải thật sự gây gổ với Lý Khác, chỉ là nhất thời có chút không vui mà thôi.

Nếu hắn thật sự biến mất trong chốc lát, Lý Khác nhất định sẽ lo lắng cho hắn, vì vậy hắn tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc cúc áo trên người, dường như đã hiểu ra.

Có lẽ thật sự có thể làm như vậy, ngay lúc đó, Trình Giảo Kim liền bứt chiếc cúc áo đó ra, ném xuống đất.

Dù dấu hiệu này trông có vẻ không quan trọng, nhưng chỉ cần Lý Khác nhìn thấy, nhất định có thể hiểu được ý của hắn.

Dù Lý Khác không thể dựa vào một chiếc cúc áo để cứu hắn, nhưng ít ra, Lý Khác sẽ không nghĩ rằng hắn đã bỏ đi.

Trình Giảo Kim cũng đã từng nói, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không tự mình rời đi.

Trình Giảo Kim hắn tuyệt đối không phải là kẻ vong ân bội nghĩa, cũng tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy, bất kể lúc nào cũng không.

Chương 610

Có lẽ hành động thường ngày của hắn có chút ngông cuồng, cũng là do từ nhỏ đã luyện võ.

Mặc dù những lời này nghe có vẻ không có gì to tát, nhưng đối với một người là đủ rồi.

Trình Giảo Kim bị người ta trùm bao tải lên đầu, trước mắt tối sầm lại.

Có lẽ vì mấy ngày gần đây không được nghỉ ngơi tốt, trong khoảnh khắc đó hắn lại cảm thấy mắt hơi mệt mỏi, liền từ từ thiếp đi.

Trông có vẻ không có gì to tát, nhưng thực ra bên trong ẩn chứa quá nhiều bí ẩn.

Nếu không đoán sai, có khả năng hắn đã bị hạ thuốc mê, nhưng Trình Giảo Kim không hiểu tại sao bọn chúng lại làm vậy.

Rõ ràng hắn đã thỏa hiệp rồi, nhưng sự việc sau đó có chút kỳ quặc, có lẽ là để không cho hắn biết được lộ trình.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi thán phục đám người này, thật quá thông minh, lại có thể nghĩ ra cách như vậy, tiếc là mọi chuyện đều đã quá muộn.

Hơn nữa, đối với Trình Giảo Kim, những chuyện này căn bản chẳng là gì.

Trên đường đi, Trình Giảo Kim mất đi ý thức, nhưng có thể cảm giác được đây hắn là đường núi.

Không phải vì hắn lợi hại, mà là vì đường đi quá gập ghềnh.

Hắn cảm thấy mông mình có chút ê ẩm, nhưng trong tình huống này, làm gì cũng không kịp nữa.

Hơn nữa, tất cả những điều này đối với hắn cũng chẳng có gì to tát.

"Xuống xe." Cũng không biết đã qua bao lâu, từ lúc Trình Giảo Kim nghe thấy câu nói này, hắn liền cảm thấy có người kéo mình xuống.

Cũng có thể vì lần này quá mệt mỏi, nên mắt hắn có chút mơ màng.

Nhất thời hắn không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sự việc đã như vậy, cũng không thể thay đổi.

Hơn nữa, đối với hắn, những chuyện này căn bản chẳng là gì, lần này dám làm như vậy, cũng là đã có chủ ý từ trước.

"Đây là đâu?" Trình Giảo Kim cảm thấy có người cởi trói cho mình, ngay khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy cuộc sống dường như có ý nghĩa hơn một chút.

Chuyện vừa rồi xảy ra thật sự quá khó chịu, nhưng đã như vậy, cũng không thể thay đổi.

Huống hồ đối với hắn, những chuyện này cũng chẳng có gì to tát, hắn cũng không để tâm nhiều làm gì.

"Ta bảo ngươi đừng nói nhảm, nếu không bây giờ ta giết ngươi." Không biết tại sao, khi Trình Giảo Kim đến nơi này, hắn cảm thấy toàn bộ không khí đều đã thay đổi.

Dựa vào điểm này, hắn có thể khẳng định, nơi này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Chỉ dựa vào điểm này, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, đều cần

phải suy nghĩ kỹ càng.

Hắn làm như vậy cũng là có nguyên do, hy vọng có thể cho mọi người một lời giải thích, tránh cho mọi người gặp phải những phiền phức khác.

"Không, ta không nói nhiều nữa." Mặc dù Trình Giảo Kim tỏ ra rất hợp tác, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn nhất định phải khúm núm.

Hơn nữa, đối với hắn, những chuyện này căn bản chẳng là gì, hắn cũng không hề để tâm.

Chỉ là sau khi nghe câu nói đó, đám người kia trông có vẻ tức giận lạ thường, điểm này Trình Giảo Kim cũng không hiểu.

Cuối cùng, không biết vì lý do gì, bọn chúng lại im bặt.

Có lẽ là vì cảm nhận được một luồng sức mạnh thần kỳ nào đó, cảm thấy không nên tiếp tục làm như vậy nữa.

Chỉ có một điểm khiến người ta không hiểu, làm vậy dường như cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng đối phương đã làm vậy, hắn cũng không còn gì để nói.

Ở một nơi khác, ngay khoảnh khắc Trình Giảo Kim rời đi, Lý Khác dường như đã hiểu ra, nhưng lại không biết nên kết thúc như thế nào.

Cũng vì lý do này, hắn cứ ngồi trong phòng suy nghĩ, có lẽ nếu không nói nhiều như vậy, Trình Giảo Kim đã không gặp phải chuyện này.

Chỉ tiếc là bây giờ sự việc đã như vậy, thật sự không có cách nào thay đổi, chỉ có thể chờ xem tiếp theo nên làm thế nào.

Lý Khác ngồi trong phòng cảm thấy có chút sốt ruột, liền đi ra

ngoài, có lẽ bây giờ hắn cũng đang nóng lòng.

Có một chuyện hắn không hiểu, hắn rất rõ Trình Giảo Kim đang lo lắng cho hắn, nhưng hắn thật sự không cần nhiều như vậy.

Chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy, lại khiến hai người nảy sinh bất đồng.

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, hắn lại cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

Tiếc là dù có phản ứng thế nào, mọi chuyện cũng đã thành sự thật, không thể thay đổi.

Hơn nữa, đối với hắn, mọi chuyện cũng không có nhiều thay đổi, cứ im lặng xem xét vậy.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Lý Khác nhìn xung quanh, đều không thấy bóng dáng Trình Giảo Kim đâu.

Theo lẽ thường, trong tình huống hiện tại, Trình Giảo Kim nên đứng gần nhà hắn.

Đó cũng là lý do Lý Khác cứ tìm kiếm ở gần đây, nhưng bây giờ xem ra thế giới này và tưởng tượng của hắn có chút khác biệt.

Hiện tại vì lý do này, hắn không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ cửa tiệm mà hắn đã mở nữa.

Chỉ cần gặp một chút khó khăn, hắn liền có dự cảm không lành, nhưng dù có dự cảm không lành, hắn cũng không nói ra tại sao.

“Hắn đi đâu rồi?

Chẳng lẽ vì ta nói vài câu mà giận rồi sao?” Lúc này, hắn thật sự cảm thấy tim mình đập thình thịch, có một dự cảm chẳng lành.

Theo lý mà nói, Trình Giảo Kim sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ hắn thật sự đã biến mất.

Trong tình huống hiện tại, dù thế nào cũng không thể thay đổi.

Hơn nữa, có một số người dường như không có ý định thay đổi, đối với họ những chuyện này căn bản không quan trọng.

Sau khi biết được nguyên nhân này, Lý Khác vẫn luôn ở gần nhà.

Hắn hy vọng có thể tìm thấy Trình Giảo Kim, có lúc ngay cả chính Lý Khác cũng không biết tại sao.

Rõ ràng trước đó đã đuổi hắn đi, nhưng bây giờ lại cứ đi tìm.

Chương 611

Dựa vào mấy nguyên nhân này, hắn cũng không thể suy nghĩ rõ ràng được nữa.

Cũng không biết đã tìm bao lâu mà không có tin tức gì, khi chuẩn bị bỏ cuộc, hắn cúi người xuống nhìn thấy một chiếc nhẫn trên chiếc lá cây.

Khi nhìn thấy chiếc nhẫn này, Lý Khác dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Nếu hắn không nhớ lầm, chiếc nhẫn này dường như là do hắn tặng, không có bất kỳ thời hạn bảo hành nào.

Nhưng hắn không hiểu tại sao chiếc nhẫn này lại xuất hiện ở đây.

Trong tình huống hiện tại, có hai quyết định, một là vì cảm thấy không đủ sĩ diện, nên lại xé toạc mọi chuyện ra.

Chỉ là bây giờ dù thế nào cũng không thể thay đổi, nhưng hy vọng sự việc đừng tiếp tục như vậy nữa.

Hơn nữa, bây giờ làm gì cũng không có văn phòng, có lúc ngay cả giáo viên cũng không có văn phòng.

“Sao lại thế này?

Nhẫn của Trình Giảo Kim sao lại xuất hiện ở đây?” Mặc dù vấn đề này không đặc biệt lớn, nhưng cũng không phải chuyện tốt, người này nên hỏi người đối diện.

Chỉ tiếc là cách làm này dường như không phải là một chuyện tốt, bất kể xảy ra chuyện gì.

Khi nhìn thấy chiếc nhẫn này, Trình Giảo Kim cơ bản đã xác định

được, những người này xuất hiện ở đây là có nguyên nhân.

Chỉ tiếc là nhất thời hắn không hiểu tại sao bọn họ lại làm vậy.

Nhìn chiếc nhẫn, lòng Lý Khác tràn ngập một cảm xúc không thể bù đắp.

Nếu không đoán sai, sự việc bên trong tuyệt đối không dễ giải quyết.

Nhưng hắn rất hy vọng, đây chỉ là giả tượng, hy vọng những điều này đừng trở thành sự thật.

Tiếc là dù vậy cũng không có nhiều khả năng, bây giờ xem ra mọi chuyện đã thành định số, không thể thay đổi.

Trong tình huống này, Lý Khác đứng tại chỗ, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Đầu óc hắn cũng không dám nghĩ, có lẽ bây giờ Trình Giảo Kim đã gặp chuyện không may.

Nếu có ai thật sự có thể kết thúc mọi chuyện một cách thuận lợi, cũng sẽ không tiếp tục như vậy nữa.

Chỉ tiếc là bây giờ cách nghĩ này thật nực cười, không ai có thể thay đổi mọi thứ, dù sao bây giờ nó đã trở thành hiện thực.

Cuối cùng cũng không phải vì không muốn tin vào sự thật.

Không nên suy nghĩ những vấn đề khác, nên toàn diện hơn một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, Lý Nguyên Phương vội vã chạy tới.

Mặc dù bây giờ hắn không thể đưa ra quyết định, nhưng hắn biết rõ, trong tình huống hiện tại cũng chỉ có Lý Nguyên Phương có thể giúp đỡ, điều cần làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Đối với những chuyện khác cần phải suy nghĩ kỹ sau.

Dù sao có một số chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi, cũng không muốn thay đổi.

Nhưng mong rằng sự việc đừng như hắn tưởng tượng, phát triển ngày càng tồi tệ hơn, sau khi Lý Nguyên Phương biết tin, liền vội vã chạy đến.

Mặc dù vừa rồi có chút không vui với Trình Giảo Kim, nhưng điều đó không thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.

Sau khi biết Trình Giảo Kim xảy ra chuyện, hắn sẽ tìm cách giải quyết nhanh nhất.

Tiếc là hiện thực và tưởng tượng luôn tồn tại một số khác biệt không cần thiết.

Hơn nữa, đối với hắn, có một số chuyện không giống như trong tưởng tượng.

Lý Nguyên Phương đang thở hổn hển ở đó.

Có lẽ vì hắn quá vội, bây giờ ngay cả hơi thở cũng chưa kịp bình ổn lại.

Chỉ là tất cả những điều này đối với hắn cũng chẳng có gì to tát, bây giờ điều duy nhất hắn hy vọng là Trình Giảo Kim đừng thật sự gặp chuyện không may.

Nếu Trình Giảo Kim thật sự có mệnh hệ gì, hắn không thể tha thứ cho mình.

Điều đáng tiếc nhất là bây giờ dù thế nào, hắn cũng tỏ ra thờ ơ.

Vì lý do này, hai người nhìn nhau chằm chằm mà không nói được câu nào, có lẽ đối với họ không có cách nào giải quyết.

“Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn có sao không?" Sau khi nghe câu nói của Lý Nguyên Phương, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, có lẽ đối với hắn, sự việc này và tưởng tượng tồn tại một sự khác biệt nhất định.

Hơn nữa, bây giờ hắn cũng không biết thông tin gì, thật sự không có cách nào giải quyết.

"Tình hình bây giờ ta cũng không rõ." Mặc dù có một số chuyện không thể trả lời, nhưng câu nói này cũng chỉ có thể nói như vậy, cũng không còn cách nào khác, câu nói này là thật lòng.

Chỉ vì đối với hắn, hắn thật sự không biết gì, cũng không thể loại trừ khả năng khác, bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

"Vậy làm sao bây giờ?

Hắn có gặp chuyện gì không?

Chúng ta mau nghĩ cách đi cứu hắn đi." Mỗi lần nhắc đến chuyện xảy ra hôm nay, Lý Nguyên Phương đều không nhịn được mà căng thẳng, có lẽ là xuất phát từ nội tâm.

Bất kể trong tình huống nào cũng không thể thay đổi hiện tượng này, hắn đã dần quen rồi, người khác cũng không có gì trở ngại, chỉ có chút kỳ quặc thôi.

Lý Khác thật sự không biết nên trả lời thế nào, vì chính hắn cũng không hiểu.

"Ta không biết nên làm gì, sự việc xảy ra quá đột ngột, ở đây ta không có người giúp đỡ." Cuối cùng, điều khiến Lý Khác lo lắng nhất là về sau, ở đây hắn không có bất kỳ ai có thể giúp đỡ.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại, bất kể xảy ra chuyện gì cũng

khác xa so với tưởng tượng, không thể thay đổi mọi thứ.

"Nếu như vậy, chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn hắn bị người ta bắt đi sao?" Khi Lý Nguyên Phương nói câu này, cảm xúc vô cùng kích động, có lẽ hắn chưa bao giờ như vậy.

Thường ngày xem ra quan hệ của hai người không đặc biệt tốt, vì Lý Nguyên Phương biết Trình Giảo Kim vẫn luôn không phục, nên đối với Trình Giảo Kim không có chút hảo cảm nào.

Chương 612

Nhưng mỗi lần vào thời khắc nguy hiểm nhất, hắn luôn là người đầu tiên nghĩ đến Trình Giảo Kim.

Đó là bản chất con người, dù sao đi nữa cũng là vì hắn, nên không thể vong ân bội nghĩa.

Hơn nữa, Lý Nguyên Phương và mọi người có sự khác biệt nhất định, sẽ không giống những người khác.

Nhưng có lúc lại có thể làm ra những chuyện khiến người khác không thể hiểu nổi.

Lý Khác thật sự không có cách nào trả lời, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ có kết quả như vậy, nhưng bây giờ dù thế nào cũng đã quá muộn.

Hơn nữa, đối với hắn có một số chuyện có thể không làm thì không làm, không muốn lãng phí thời gian, nhưng có một số chuyện lại không thể không làm.

"Yên tâm đi, hắn sẽ không sao đâu, điều chúng ta nên làm bây giờ là chờ thời cơ, đừng nóng vội." Lý Khác rất rõ, bây giờ tâm trạng của Lý Nguyên Phương đặc biệt cấp bách, không chỉ hắn mà chính Lý Khác cũng rất lo lắng, nhưng hắn rất rõ, trong thời kỳ này nên cẩn thận thì hơn.

Có lẽ đây là cái bẫy của đối phương, nếu căng thẳng hoặc kích động có thể sẽ rơi vào bẫy.

Nếu thật sự như vậy, hắn thà để Trình Giảo Kim hy sinh, cũng không muốn dẫn theo những người khác đi mạo hiểm, hắn không quan tâm đến tính mạng của mình, lại lo lắng cho người khác.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại, căn bản không có cách nào làm những việc cần làm, bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, còn những chuyện khác nên để sau này hãy nói.

"Ta biết ý của ngươi, nhưng ta không thể bình tĩnh được." Mặc dù thường ngày Lý Nguyên Phương rất phóng khoáng, bất kể xảy ra chuyện gì cũng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không biết gì, có một số chuyện nên suy nghĩ kỹ, hắn biết bây giờ Lý Khác đang khó xử nên sẽ không làm khó.

Chỉ dựa vào điểm này, Lý Khác cũng rất phối hợp, ban đầu hắn nghĩ Lý Nguyên Phương sẽ giống như những đứa trẻ khác mà bám riết không tha.

Nhưng bây giờ xem ra, ngay từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều, đối phương thật sự bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Nhưng Lý Khác dù trong lòng nghĩ vậy, lại cảm thấy sự việc có lẽ tốt hơn trong tưởng tượng một chút.

Đối với tình huống hiện tại, hắn nên cảm thấy vui mừng mới đúng, dù niềm vui này không xuất phát từ nội tâm, nhưng dù sao cũng là một dấu hiệu tốt, hy vọng sẽ tiếp tục như vậy.

Chỉ tiếc là cuối cùng mọi thứ chẳng qua chỉ là tưởng tượng, sự việc vĩnh viễn không thuận lợi như trong tưởng tượng.

"Hiểu là tốt rồi, điều ta cần làm tiếp theo là đi tìm manh mối." Mặc dù câu nói này của Lý Khác nghe có vẻ như nói nhảm, nhưng Lý Nguyên Phương biết rõ, Lý Khác nói như vậy là có lý do, hắn sẵn lòng im lặng phân tích tình hình.

Không phải vì hắn tin tưởng Lý Khác đến mức nào, mà hắn cảm thấy Trình Giảo Kim sẽ không nhìn lầm người.

Hắn có thể không có bất kỳ cơ sở nào để ủng hộ Trình Giảo Kim,

nhưng dù sao, trong thời đại này không có ai có thể làm được điều đó.

Nhưng Lý Nguyên Phương lại làm được, làm rất tốt, ngay cả Lý Khác cũng đặc biệt thán phục.

Thực ra khi Lý Khác nói ra câu đó, hắn cũng ý thức được mình đã nói sai.

Chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không có cơ hội, căn bản không có cách nào rút lại câu nói đó, chỉ hy vọng người khác đừng trách tội.

Nhưng đối với tình huống này, Lý Nguyên Phương không hề để tâm, đứng yên bất động, như không có biểu cảm gì.

Qua điểm này có thể thấy hắn nghiêm túc với chuyện này đến mức nào, từ sau khi Trọng Khánh xảy ra chuyện không may, hắn ngày nào cũng như vậy.

Đối mặt với tình huống này, Lý Khác cũng không biết nên làm gì, rõ ràng hắn không phải như vậy, nhưng bây giờ lại xảy ra thay đổi, thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

"Nói cho ta biết tiếp theo nên làm gì?" Có lẽ bây giờ thái độ của hắn không đặc biệt tốt, nhưng đối với Lý Nguyên Phương như vậy đã là đủ khách sáo rồi.

"Bàn bạc kỹ hơn." Mặc dù Lý Nguyên Phương sẵn lòng vì Trình Giảo Kim mà tin tưởng Lý Khác.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ tin tưởng một cách vô điều kiện, hắn cũng không phải kẻ ngốc, có một số chuyện cần phải xem xét kỹ càng.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại căn bản không có thời gian cho hắn, hắn cũng không muốn tiếp tục lằng nhằng nữa.

"Bàn bạc kỹ hơn?

Ngươi nói cho ta biết thế nào gọi là bàn bạc kỹ hơn?" Có lẽ Lý Nguyên Phương không nên nói ra những lời như vậy, nhưng bây giờ đã nói ra rồi, cũng không có khả năng rút lại.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại, hắn dường như không sợ bất kỳ ai, có lẽ vì chuyện này đối với hắn đả kích quá lớn, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Khi nghe câu nói này, Lý Khác mặc dù đặc biệt kinh ngạc, nhưng dù sao đối phương và người bị bắt có quan hệ rất sâu sắc.

Dù thế nào, trong tình huống này, với tư cách là một người thân, làm ra chuyện như vậy, dường như cũng không kỳ quái như trong tưởng tượng.

Dù sao bây giờ sự việc đã như vậy, hắn cũng không truy cứu bất kỳ chuyện gì nữa, nên cố gắng hết sức để giải thích rõ ràng với Lý Nguyên Phương.

"Tình cảnh của ta bây giờ rất nguy hiểm, kẻ địch trong tối, ta ngoài sáng, có khả năng sẽ để lộ một chút động tĩnh." "Vậy thì sao?" Nhưng trong tình huống này, Lý Nguyên Phương tỏ ra rất ngang ngược, căn bản không hiểu ý của hắn.

Chỉ là câu nói tiếp theo của Lý Khác lại khiến hắn choáng váng.

Thực ra Lý Khác cũng không muốn làm vậy, chỉ là hôm nay thật sự không thể nhịn được nữa.

Có lẽ đối với hắn, loại người này không nên xuất hiện ở đây, tiếc là bây giờ đã như vậy, cũng không còn cách nào khác.

"Ngươi có biết làm vậy rất nguy hiểm không, nếu bị người ta theo dõi, ngay cả mấy người tâm phúc của ta cũng khó giữ được." Ban đầu Lý Khác nghĩ rằng nói như vậy có thể khiến hắn bình tĩnh lại, nhưng bây giờ xem ra kết quả hắn muốn có chút mờ mịt.

Có rất nhiều người căn bản không thèm để ý, dù hiện trường chỉ có hai người, nhưng những người xem náo nhiệt cũng sẽ không vì hắn mà cầu xin.

"Cùng lắm thì mất mạng thôi, phải không?

Nhưng ta nói cho ngươi biết, ta không hề sợ." Lý Nguyên Phương cũng không biết từ đâu ra tự tin lớn như vậy, lại dám nói những lời như vậy với Lý Khác.

Khi nghe câu nói này, Lý Khác trong phút chốc không biết nên nói gì, ban đầu hắn làm vậy chỉ vì muốn tốt cho mọi người, nhưng bây giờ xem ra đối phương hoàn toàn không hiểu.

Nếu sự việc thật sự phát triển theo chiều hướng này, có lẽ ngay cả Trình Giảo Kim cũng không cứu được, mà còn dính thêm một Lý Nguyên Phương nữa.

Nếu chuyện như vậy xảy ra, đối với ai cũng không phải là chuyện tốt, Lý Khác căn bản không hy vọng nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Dù đối phương dường như không công nhận những gì hắn nói, thậm chí còn có ý muốn đánh hắn.

Chỉ tiếc là tất cả những điều này đối với Lý Khác căn bản chẳng là gì, có lẽ hắn sẽ không để tâm đến những chuyện này.

Chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không có cách nào cứu vãn tình thế, Lý Nguyên Phương dường như đã quyết tâm, tuyệt đối không lùi bước.

Đối mặt với tình huống này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, vì cả hai đều lo lắng, nhưng lại không có cùng suy nghĩ, thật quá đau lòng.

Chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không có nhiều khả năng, đối phương đã quyết định rồi, nói thêm cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, trong tình huống này, hắn thật sự không muốn xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nào với Lý Nguyên Phương, dù sao đi nữa, nếu hai người thật sự nảy sinh mâu thuẫn, cái giá phải trả không chỉ có hai người.

Hắn rất rõ, nếu quan hệ giữa hai người xảy ra chuyện không may, nhất định sẽ bị người khác lợi dụng.

Chương 613

Lý Khác tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nhưng có khả năng hắn không thể kiểm soát được tình hình, nhưng chuyện này đối với hắn dường như không hề hay biết, điều cần làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy xem xét.

Những chuyện này nghe có vẻ hơi hoang đường, nhưng cũng tuyệt đối không phải nói bừa, Lý Khác biết chuyện tiếp theo có thể rất phiền phức, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Dù bây giờ xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn sẽ không bỏ cuộc, dù thế nào cũng sẽ tiếp tục làm.

"Ta chưa từng nghĩ ngươi lại nói ra những lời như vậy." Lý Khác bây giờ thật sự không biết nên trả lời thế nào, rõ ràng hắn không có suy nghĩ như vậy, lại bị người ta nói thành như vậy.

Nếu không phải vì tính cách tốt, có lẽ bây giờ đã lật mặt rồi.

Chỉ không biết tại sao, càng như vậy đối phương dường như càng quá đáng hơn, nhưng Lý Khác thật sự không có cách nào nói thêm bất cứ điều gì.

"Chẳng phải là bị ta nói trúng tim đen rồi sao?

Nếu không tại sao lại có hành động lớn như vậy, ta nói cho ngươi biết, dù hôm nay ngươi không đi, ta cũng nhất định sẽ đi cứu, không cần ai cả." "Đương nhiên ngươi cũng đừng cảm thấy làm vậy có bao nhiêu đáng khinh, ta rất có thể hiểu được, dù sao trên thế giới này người nhát gan như vậy thật sự quá nhiều." Đối mặt với những lời châm chọc này, Lý Khác cảm thấy tâm trạng của mình sắp sụp đổ.

Nếu hắn không nhớ lầm, người trước mắt này dường như là do

hắn giữ lại, nhưng bây giờ lại có một cảm giác muốn đuổi hắn đi.

Mặc dù trong lòng có suy nghĩ đó, nhưng hắn vẫn luôn kìm nén, hy vọng không làm ra chuyện như vậy.

Dù hôm nay những gì Trình Giảo Kim làm có hơi quá đáng, nhưng Lý Khác biết rõ, hắn cũng là vì lo lắng cho người khác.

Nếu thật sự vì chuyện này mà trừng phạt hắn, e rằng ngay cả chính hắn cũng không muốn.

Hơn nữa, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hắn không phải là một tồn tại nhỏ bé.

"Ta không hiểu ngày mai rốt cuộc nên nói gì, đến bây giờ ta cũng không có một manh mối nào." Lý Khác cảm thấy bây giờ rất khó chịu, chưa từng chịu đả kích như vậy.

Hôm nay cuối cùng cũng được trải nghiệm, nhưng càng như vậy, càng khiến hắn không có cách nào suy nghĩ về những chuyện tiếp theo.

Có một số chuyện và tưởng tượng khác biệt quá lớn, không thể để nó tiếp tục phát triển như vậy.

Nhưng dù sao, trong tình huống hiện tại như vậy, thật sự không còn gì để nói.

"Được thôi, như vậy ta cũng không phản đối, nhưng mặc dù không có manh mối nào nhưng cũng không cần phải đi, ngay từ đầu đã nói bàn bạc kỹ hơn, có khác gì trực tiếp từ chối đâu." Lý Nguyên Phương bây giờ tâm trạng rất tệ, chưa từng nghĩ sẽ có kết quả này, nhưng bây giờ xem ra sự việc dường như đã trở thành một cục diện rất chắc chắn.

Có lẽ tình huống này căn bản không có cách nào thay đổi, nhưng hắn nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Hơn nữa, bây giờ hắn không còn mong đợi đối phương có thể giúp đỡ.

Dường như vì hắn đã nhìn thấu Lý Khác, rất chính xác nhận định rằng Lý Khác tuyệt đối sẽ không giúp đỡ.

Có thể khẳng định bây giờ không cần Lý Khác giúp đỡ, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì.

Đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, chưa từng gặp phải tình huống này, hắn đang nghi ngờ đối phương có phải là một kẻ ngốc không.

Chỉ hy vọng sự việc đừng phát triển nhanh như vậy, vì hắn có thể khẳng định đối phương không có ý định giết Trình Giảo Kim.

Dựa vào điểm này, hắn có thể xác định mục đích của đối phương không phải là Trình Giảo Kim, mà là thông qua Trình Giảo Kim để dụ hắn ra ngoài.

Dù suy nghĩ này nghe có vẻ hơi vô lý, nhưng Lý Khác dám chắc chắn 88% khả năng.

Dù sao trong tình huống hiện tại, làm thêm bao nhiêu chuyện cũng không có hiệu quả, nếu thật sự có thể như vậy, thì tốt quá rồi.

Đương nhiên suy nghĩ này dường như có chút kỳ quái, nhưng dù sao, trong tình huống hiện tại cũng không ai có thể thay đổi.

Dù sao hắn cũng sẽ không để tâm nhiều như vậy, chỉ cần từ từ chờ đợi, hắn muốn xem xem đối phương rốt cuộc có mục đích gì.

Nếu không phải vì Lý Nguyên Phương cứ không nghe lời, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ hắn dù thế nào, dường như cũng đã quá muộn, chưa từng nghĩ sẽ có kết quả này.

Cũng không nghĩ có một ngày lại bị người ta vu oan, nguyên nhân vu oan này có chút kỳ quặc.

Có lẽ sau khi nghe câu nói này, người khác sẽ rất tức giận, nhất định sẽ triệu đối phương vào cung, và nghiêm khắc tra khảo.

Chỉ là bây giờ Lý Khác đã có sự thay đổi rõ rệt, sẽ không còn làm những chuyện như vậy nữa.

Có lẽ tất cả là vì hắn không hề để tâm nhiều như vậy.

Cũng có thể vì hắn cảm thấy mọi thứ không còn quan trọng nữa, dù sao cũng là thuộc hạ của hắn.

Hơn nữa, những người này đều là người có danh tiếng, cũng không phải hắn ép buộc ở lại, nên rất trân trọng.

Trước khi chuyện này xảy ra, hắn cũng không biết Lý Khác ở đâu, lại cho hắn tự tin lớn như vậy, mỗi lần đều nói những lời giống nhau.

Chỉ tiếc là, chuyện xảy ra hôm nay e rằng đã tát mạnh vào mặt hắn.

Đáng sợ hơn là, hắn lại không thể kiểm soát được tình hình, thật sự có chút không ổn.

"Ngươi không cảm thấy suy nghĩ này có vấn đề sao?

Có thể cho mọi người một chút thời gian được không?" "Đừng ở đây nói nhảm với ta, cho ngươi thời gian thì sao, cuối cùng chẳng phải là lãng phí thời gian sao?" Trong suốt quá trình, Lý Nguyên Phương đều tỏ ra ngẩng cao đầu, Lý Khác thật sự không hiểu hắn lấy đâu ra tự tin lớn như vậy.

Dần dần Lý Khác dường như cũng hiểu ra, người này không phải là tự tin lớn đến mức nào, mà chỉ đơn giản là không sợ chết mà thôi.

Mặc dù biết được chuyện này, nhưng Lý Khác sẽ không nói ra, vì

đó là nguyên nhân để đánh bại hắn.

"Cùng lắm thì không đi cứu, cũng không sao, ta đi cứu." Khi nghe câu này, Lý Khác cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

Rõ ràng hắn đã nói rất rõ ràng, nhưng đối phương lại như không biết gì.

Chỉ cần nhìn thấy điểm này, khiến hắn cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu, sống lâu như vậy lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Hơn nữa, chuyện này đối với hắn dường như rất nghiêm trọng, cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới trả lời.

Đối với Lý Khác, một khi đã quyết định làm như vậy, không có đường lùi.

Ngay từ đầu đã không có manh mối nào, chỉ cảm thấy tình huống này có chút đặc biệt.

Nếu cứ qua loa đưa ra quyết định, có thể sẽ không có ai phải đánh đổi tính mạng.

Nếu thật sự như vậy, thà không làm còn hơn, dù sao suy nghĩ trong lòng Lý Khác rất chính xác.

Hơn nữa, Lý Khác cũng không phải người như vậy, vì theo hắn thấy, chỉ cần là chuyện đã quyết định, tuyệt đối sẽ không có gì bất ngờ.

Chương 614

"Chẳng lẽ trong mắt ngươi ta là người như vậy sao?" Thực ra câu nói này của Lý Khác là xuất phát từ nội tâm, nhưng không biết tại sao, hắn cảm thấy không có nhiều phản ứng.

Và đối phương đối với câu nói của hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào, như thể câu nói của hắn không có tác dụng gì.

Ngay cả trong một khoảnh khắc, khiến hắn có chút không vui, ban đầu muốn nói chuyện đàng hoàng với đối phương, nhưng lại không nghĩ sẽ có kết quả này.

Chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không kịp, dù sao đã đến mức này, nói thêm cũng vô dụng.

Nếu đối phương thật sự không tin hắn, vậy hắn cũng sẽ không nói thêm một lời nào, đó cũng là chuyện thường tình, không cần thiết phải làm vậy.

Ban đầu Lý Khác đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, có lẽ câu trả lời tiếp theo sẽ kinh thiên động địa.

Nhưng vào lúc không còn hy vọng, một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Lý Nguyên Phương dường như có chút cảm xúc với những gì hắn vừa nói.

Cũng vì lý do này, Lý Nguyên Phương cũng ý thức được những gì mình vừa nói quá đáng đến mức nào.

Dựa vào điểm này, hắn cảm thấy nên suy nghĩ kỹ về những chuyện sau này, có lẽ ngay từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều, Lý Khác căn bản không có suy nghĩ như vậy.

Chỉ là có lúc càng nghĩ nhiều, càng dễ xảy ra những chuyện không

hay.

Dù sao bây giờ sự việc đã như vậy, cũng không ai có thể thay đổi, im lặng chấp nhận, cũng chỉ có thể làm vậy.

Thực ra ngay từ đầu Lý Nguyên Phương đã đánh cược, hắn muốn xem xem đối phương rốt cuộc sẽ làm gì.

Hy vọng sẽ không vì chuyện này mà mất tất cả.

Thực ra trước đó hắn đối với Lý Khác đầy nghi vấn, dường như không tin lời hắn nói, nhưng bây giờ dường như đã thay đổi chủ ý.

Tại sao lại làm vậy, e rằng không ai biết, cũng không ai đi đoán.

Dù sao sự việc đã đến mức này, nói thêm cũng vô dụng, chỉ cần im lặng chấp nhận là được.

"Nếu như vậy, thì tốt quá rồi." Thực ra trong lòng Lý Nguyên Phương không nghĩ vậy, nhưng lại không nhịn được mà nói ra một câu như vậy, có lẽ sau khi nói xong hắn cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Chỉ tiếc là bây giờ nếu thay đổi giọng điệu, dường như không thể.

Lý Khác khi nghe câu này, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nhưng không biết tại sao lại không thể mang lại cho người ta cảm giác vui vẻ.

Sự việc đã đến mức này, quả nhiên giống như hắn nghĩ, người ở đây e rằng không ai quan tâm đến sống chết của hắn.

Dần dần Lý Nguyên Phương cũng học được cách tê liệt, không tiếp tục như vậy nữa.

Chỉ tiếc là dần dần có thể sẽ cảm thấy sự việc sẽ còn quá đáng hơn trong tưởng tượng.

Điều quan trọng nhất là sự việc đến cuối cùng, ngay cả cách giải

quyết cũng không có, chuyện này thật quá khó khăn.

Căn bản không có cách nào thay đổi khả năng này, Lý Khác đứng đó thậm chí có chút cay đắng.

Đột nhiên cảm thấy sự tồn tại trước đây của mình là thừa thãi, có lẽ ngay từ đầu không nên ở lại đây.

Dù trong lòng có suy nghĩ đó liền chuẩn bị rời đi, dù sao đối phương cũng không tin, có cần thiết phải làm nhiều chuyện như vậy không, ngược lại còn gây thêm phiền phức.

Khi nhìn thấy bộ dạng này của Lý Khác, Lý Nguyên Phương trong lòng đặc biệt khó chịu, hắn cũng không nghĩ sẽ như vậy.

Chỉ tiếc là bây giờ mặc dù hối hận rồi, nhưng căn bản không ai cho hắn con đường để hối hận.

Chỉ vì đối với hắn, có một số chuyện không giống như trong tưởng tượng.

Căn bản không có cách nào để làm bất cứ chuyện gì, vì điều hắn có thể biết cũng chỉ có bấy nhiêu.

"Ta không có ý đó, ngươi hiểu lầm rồi, ta cảm thấy nếu ngươi có thể ở lại cùng ta, thì tốt nhất, không phải như vừa rồi." Lý Nguyên Phương có thể nói ra những lời như vậy, cần có dũng khí rất lớn.

Không chỉ vậy, Lý Khác khi nghe câu này, dường như cũng đã hiểu ra.

Vì câu nói này, Lý Khác bất giác quay đầu lại nhìn, ánh mắt tràn đầy kích động.

Có lẽ vì hắn cũng không nghĩ sẽ có kết quả này, nhưng bây giờ xem ra dường như không phải đang mơ, mọi thứ đều là thật.

Đương nhiên hắn bất giác vỗ vào mặt mình, cố gắng để mình tin

vào mọi thứ, vừa rồi phản ứng thật sự quá lớn, hắn nắm chặt ngón tay mình.

Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này thật sự quá nhiều, thậm chí có lúc hắn còn tự hỏi tại sao lại xảy ra những chuyện như vậy.

Chỉ là bây giờ hắn dường như đã hiểu ra những chuyện không vui xảy ra trước đó, chẳng qua chỉ là để lót đường cho kết cục hoàn mỹ cuối cùng.

Điều hắn cần làm là cố gắng hết sức học cách thích nghi.

Vì chỉ có như vậy mới có thể làm được điều mình muốn, nếu cứ mãi trốn tránh, sẽ chẳng được gì.

Thường ngày Lý Khác là như vậy, nhưng khi nói ra câu đó, chính hắn cũng không biết nên nói gì, có lẽ hắn ý thức được, như vậy có thể có chút không ổn.

Nhưng bây giờ đã nói ra rồi, cũng chẳng có gì to tát, người khác cũng sẽ không để tâm, hơn nữa bây giờ chỉ có hai người.

"Ra là ý này." Thực ra ngay từ đầu Lý Khác đã không định nói thêm một lời nào, dù sao đối phương đã như vậy rồi, nói thêm cũng vô nghĩa.

Bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác để sau này hãy xem xét.

"Đương nhiên ta có thể có ý khác sao, ta đã chọn ở lại bên cạnh ngươi, ngươi nên tin tưởng ta." Khi nói câu này, mắt Lý Nguyên Phương cứ nhìn chằm chằm vào hắn, dường như không có chút do dự nào, cũng căn bản sẽ không làm ra hành động khác.

"Nếu không ngươi nghĩ ta đang nói gì?" Chỉ trong một đêm ngắn ngủi khiến người ta cảm giác, Lý Nguyên Phương như đã thay đổi,

năng lực xử lý sự việc của hắn dường như có trở ngại lớn.

Chỉ không biết tại sao Lý Khác lại không đặc biệt vui vẻ về chuyện này, thực ra cũng không phải thật sự không vui, chỉ là không biết bây giờ nên có hành động gì.

Theo lý mà nói, nếu Lý Nguyên Phương có thể tiến bộ vượt bậc ở một phương diện nào đó, đối với ai cũng là một chuyện tốt.

Chỉ là cách tiến bộ vượt bậc này, thật sự khiến Lý Khác không nhịn được mà lo lắng.

Hắn biết sở dĩ Lý Nguyên Phương có sự thay đổi lớn như vậy trong thời gian ngắn, đều là vì gặp phải khó khăn to lớn.

Không chỉ vậy, Lý Khác cũng rất rõ, trong tình huống hiện tại, bất kể xảy ra chuyện gì, một khi Trình Giảo Kim xảy ra chuyện không may.

Lý Nguyên Phương tuyệt đối sẽ không coi như không có chuyện gì xảy ra, co rúm ở một bên làm rùa rụt cổ.

Dù nếu hắn thật sự làm vậy, Lý Khác tuyệt đối sẽ không tha, huống hồ Lý Nguyên Phương căn bản không phải người như vậy.

Chương 615

Và qua quan sát hôm nay, hắn cũng đã xác nhận được con mắt của mình, tuyệt đối không có bất kỳ sai sót nào.

Chỉ không biết sau này sẽ có phát triển như thế nào, luôn cảm thấy Lý Nguyên Phương thiếu một chút khái niệm.

Có lúc một người thật sự quá ưu tú, nhưng lại thiếu một chút khái niệm vào một thời điểm cụ thể.

Dù chỉ thiếu một chút như vậy cũng không thể thành công, điểm mấu chốt này nhất định phải đạt được.

Thực ra mỗi lần gặp khó khăn này hắn cũng đặc biệt đau đầu, ban đầu có lẽ số quá tốt, mới rơi vào tình cảnh này.

Dù trong lòng có chút không cam tâm, nhưng bây giờ đã như vậy, cũng không thể nói thêm bất cứ lời nào.

Đối với hắn, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, chỉ cần im lặng quan sát là được.

"Vậy ngươi cảm thấy tiếp theo ta nên làm gì?" Mặc dù vừa rồi Lý Nguyên Phương có ý phản bác những gì Lý Khác nói, nhưng hắn không cho rằng những gì Lý Khác nói không có giá trị.

Ngược lại, Lý Nguyên Phương rất rõ, người như Lý Khác tuyệt đối sẽ không vì một chuyện nhỏ mà làm ra chuyện quá đáng, sở dĩ Lý Khác làm như vậy, nhất định có tác dụng của nó.

Bất kể từ góc độ nào, dù sao cuối cùng Lý Nguyên Phương có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy xem xét.

Và không biết vì lý do gì, luôn cảm thấy những chuyện này chỉ có

Lý Nguyên Phương có thể làm, nếu là người khác, căn bản không làm được.

Nếu thật sự như vậy, có thể sẽ gây ra ý kiến của người khác, nhưng những gì hắn nói đều là sự thật, không ai có thể thay đổi mọi thứ.

Chỉ là Lý Khác đối với tình huống này căn bản không để tâm đến những chuyện này, căn bản không cần những gì hắn có, chỉ cần có thể giúp đỡ người khác là tốt nhất rồi.

"Ta cũng giống như vừa rồi, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, chiếc nhẫn này là cách tốt nhất hắn để lại cho ta." Chỉ cần cúi đầu nhìn chiếc nhẫn này, trên mặt hắn không tự chủ được mà hiện lên một nụ cười.

Chỉ là nhìn như vậy dường như không có gì to tát, nhưng cứ nhìn chằm chằm vào thứ này trong thời gian dài, có chút lo lắng.

Không biết tại sao Lý Nguyên Phương luôn cảm thấy những lời này dường như không thông, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào, điều có thể dựa vào cũng chỉ có bấy nhiêu.

Thực ra nói nhiều như vậy, cuối cùng chẳng phải chỉ tóm tắt lại trong vài chữ thôi sao.

Thực ra ngay từ đầu mục đích của hắn là hy vọng mọi người có thể giúp thay thuốc.

"Lần này ta tin ngươi." E rằng không ai biết, khi làm ra hành động này, hắn đã chịu đả kích lớn đến mức nào.

Nhưng dù sao, bây giờ hắn là một người rất vĩ đại, lại có thể vì chuyện như vậy mà làm ra một việc quan trọng như vậy.

Nhưng trong lòng dù nghĩ vậy, lại không thể nói ra.

Dù sao đã đến mức này, một bộ dạng buông xuôi, cứu được thì cứu, cứu không được thì thôi.

Đương nhiên cũng có vài người hy vọng chuyện này có thể giải quyết nhanh chóng, nhưng những người xem náo nhiệt cũng không ít.

Người như vậy thật quá đáng, nhưng dù căm hận đến tận xương tủy, lại không có cách nào ngăn chặn được những lời đồn đại.

Cũng vì lý do này, dần dần mọi người cũng không muốn nói tất cả mọi chuyện ra ngoài, vì đối với họ, đó quả là một sự sỉ nhục.

Nhưng dù đã đến mức này, căn bản không ai có thể thay đổi, Lý Khác đối với phản ứng của Lý Nguyên Phương có chút kinh ngạc, ban đầu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Hy vọng lần này có thể nói chuyện đàng hoàng với Lý Nguyên Phương, để hắn hiểu rằng làm như vậy có tác dụng.

Nhưng không biết tại sao cứ giữa chừng lại nhận điện thoại, như có chuyện quan trọng, lời nói nghe tuy có chút không vui, nhưng bây giờ xem ra, không có gì thay đổi.

"Mặc dù bây giờ ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng không thể không làm gì cả." Mặc dù Lý Nguyên Phương dường như đã đồng ý với quyết định này của hắn, nhưng trong lòng có chút không vui.

Dù sao, cũng không thể trơ mắt nhìn như vậy, như vậy đối với ai cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, trong tình huống hiện tại e rằng căn bản không ai có thể thay đổi sự việc, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng vấn đề này dường như không phải như vậy, vì hắn đã sớm cân nhắc đến điểm này.

Dù sao cuối cùng bất kể vì lý do gì, hắn cũng sẽ nói ra chuyện này, có thể vì Lý Nguyên Phương quá lo lắng, cũng có thể vì người khác.

Dù sao bây giờ đã nói ra rồi, không thể nuốt lại, cứ để trong lòng cũng phải biết, ngược lại còn khó chịu hơn.

"Điểm này ngươi có thể yên tâm, dù bề ngoài ta không động thủ, nhưng có thể động thủ trong bóng tối." Lý Khác làm việc luôn rất cẩn thận, hắn biết rõ nếu những người đó ở trong tối, không tìm được, vậy thì để hắn trở thành con mồi ra ngoài săn bắt.

Mặc dù lời nói nghe có vẻ không có gì to tát, nhưng không ai có thể làm được điều này.

Chỉ là trong tình huống hiện tại sẽ không ai như vậy, cũng không ai để hắn để tâm nhiều như vậy.

Nhưng dù sao, có một số lời mặc dù như vậy, nhưng cũng không hề thay đổi bất kỳ khả năng nào.

Lý Khác làm việc là như vậy, tuyệt đối sẽ không xem xét cảm nhận của người khác, điều hắn cần làm là có được kết quả.

Có lẽ vì lý do này, hắn luôn không được người khác chào đón.

Chỉ là thường ngày tính cách của Lý Khác như vậy, cũng là lý do giúp hắn có thể kiên trì sống sót, hắn cũng chưa từng có công việc, đến nơi này.

Đã như vậy rồi, không ai đối đầu với hắn, hắn sẵn lòng hưởng thụ mọi thứ, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn có thể im lặng lắng nghe.

"Lời này rốt cuộc có ý gì?

Ta không hiểu ta nên làm gì." Trong suốt quá trình, Lý Nguyên Phương đều tỏ ra rất ngang ngược, căn bản không biết nên làm gì.

Có lẽ chuyện này đối với hắn hiểu có chút phức tạp, nhưng dù sao, mọi người đã quyết định làm như vậy rồi.

Tuyệt đối không thể vì bất kỳ chuyện gì mà trì hoãn, nên nói như vậy, xem ra có thể có chút quá đáng.

Nhưng dù sao, sự việc đã như vậy, nói thêm cũng vô dụng, điều hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

"Chuyện này cũng không đặc biệt phiền phức, chỉ là trong thời kỳ này tuyệt đối không thể làm như vậy." Mặc dù sự việc đã đến mức này, nhưng ngay từ đầu Lý Khác đã không định tự mình động thủ.

Những việc hắn có thể làm thực ra rất nhiều, căn bản không cần thiết phải làm như vậy.

Có thể có người sẽ cảm thấy hắn là một người rất nhát gan, nhưng những người bên cạnh hắn sẽ không nghĩ vậy.

"Tại sao?

Ngươi sợ sao?" "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta đang sợ sao?" Lý Khác thật sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với tâm trạng hiện tại.

Thực ra ngay từ đầu nội tâm Lý Khác không có bất kỳ dao động nào, như thể chuyện này không có bất kỳ quan hệ nào với hắn.

Chương 616

Chỉ là chuyện hôm nay dường như có chút đặc biệt, nếu không nói một lời nào nữa, e rằng sẽ mất mặt.

Dù sao trong tình huống hiện tại dù thế nào cũng không có tác dụng gì, khó khăn cũng không có cách nào khác.

Bây giờ điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy xem xét.

"Đừng lúc nào cũng nghĩ ta không dám đi được không?" Lý Khác bây giờ tỏ ra bất lực, nếu không nhìn thấy sự chân thành từ nội tâm của đối phương, hắn tuyệt đối sẽ không ở cùng.

Bây giờ dù thế nào cũng không kịp, dù sao Lý Khác đã quyết định như vậy rồi, ngồi đây cũng là lãng phí thời gian.

Đối với những chuyện này căn bản không có gì to tát, một khi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Hơn nữa, nhìn khí thế hiện tại, đối phương dường như không cho hắn cơ hội phát huy, nhưng tất cả những điều này đối với Lý Khác không có gì to tát, chỉ vì đối với hắn, mọi thứ nên thuận theo tự nhiên, không cần để tâm đến bất kỳ chuyện gì xảy ra.

"Nhưng bộ dạng hiện tại của ngươi, khiến ta cảm thấy ngươi đang sợ hãi." Dù sao sự việc đã đến mức này, Lý Nguyên Phương cũng không hề có ý sợ hãi, trực tiếp nói ra hết những gì trong lòng.

Chỉ không biết tại sao Lý Khác khi nghe câu này, trong lòng có chút không vui, có chút cảm xúc, luôn cảm thấy những lời người trước mắt này nói dường như đã ẩn giấu từ lâu.

Chỉ là trong tình huống hiện tại mặc dù như vậy, nhưng nói thêm

cũng không có cách nào giải quyết.

Đối với Lý Khác, những chuyện này căn bản không phải chuyện lớn, nên suy nghĩ kỹ càng.

"Ngươi nên bình tĩnh lại, chuyện này ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, nhưng ngươi chưa bao giờ tin." E rằng không ai có thể hiểu được sự sụp đổ trong nội tâm của hắn hiện tại.

Thực ra hắn cũng không hy vọng kết quả này, tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không kịp, không ai có thể thay đổi suy nghĩ trong lòng hắn.

Hơn nữa, hắn dường như không quan tâm đến chuyện này, như thể đối phương dù thế nào cũng sẽ không phản bác.

Thực ra cũng không phải vì Lý Khác thật sự không nói, hắn cảm thấy nếu không nói, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.Sở dĩ làm như vậy là có nguyên do, hắn rất rõ con người Lý Nguyên Phương, tuyệt đối sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà làm to chuyện.

Chỉ tiếc là có lúc mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng bề ngoài căn bản sẽ không biểu hiện ra, cũng dẫn đến có một số người không tin những gì hắn nói.

Nhưng tất cả dường như không phải như vậy, Lý Khác cảm thấy đã học được liền làm ra tất cả chuẩn bị.

Bất kể chuyện gì, chỉ cần bình tĩnh và trang bị đầy đủ, người khác cũng sẽ đồng ý.

"Ngươi nhìn thấy chiếc nhẫn này chưa?" Trong lúc nói chuyện, Lý Khác trực tiếp đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay, đặt trước mặt Lý Nguyên Phương.

Hắn làm như vậy, hy vọng Lý Nguyên Phương có thể mở to mắt, nhìn rõ thứ trong tay hắn.

Lý Nguyên Phương khi nghe câu này, mặc dù trong lòng có chút do dự, nhưng rất thành thật tiến lên xem xét.

Có lẽ ban đầu hắn nghĩ là thứ gì đó tốt, tiếc là khi nhìn thấy một hình ảnh, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Ban đầu hắn thật sự nghĩ Lý Khác có lòng hiếu thảo như vậy, thật đáng tiếc, bây giờ xem ra hắn đã nghĩ quá nhiều.

Cũng trong một khoảnh khắc, vừa rồi rất bình tĩnh, bộ dạng khó coi đó không thể chịu đựng được nữa, Lý Khác khi nhìn thấy phản ứng này, dường như đã đoán trước.

Lý Khác trước khi nói câu này đã đoán được kết quả này, có lẽ Lý Nguyên Phương căn bản không hiểu được bí ẩn bên trong, nhưng đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Dù bây giờ Lý Khác đối với Lý Nguyên Phương đầy ý kiến, nhưng dù sao đối phương cũng là một đứa trẻ, cũng không thể so đo với trẻ con.

Đó cũng là lý do tại sao hắn có thể nhẫn nhịn đến bây giờ, nếu không phải vì điều này, bây giờ đã sớm bùng nổ, làm sao có thể cao ngạo ngồi đây.

Có lẽ có một số lời nghe không đặc biệt dễ nghe, nhưng dù sao cũng tồn tại giá trị nhất định.

"Có ý gì?

Lấy chiếc nhẫn này ra làm gì?

Rốt cuộc ngươi có biết bây giờ ta muốn làm gì không?

Có thể nghiêm túc một chút không." Dù sao cũng không xem xét bất kỳ nguyên nhân nào, bây giờ nhìn Lý Nguyên Phương một bộ dạng cau mày khổ sở, như thể đang lo lắng cho hắn.

Chỉ vì lý do này, Lý Khác đứng bên cạnh cười thảm.

Hắn cũng chưa từng nghĩ kế hoạch này sẽ phát triển đến mức này, chỉ tiếc là bây giờ dù thế nào, dường như cũng sẽ là một kết quả.

Hơn nữa, đối với sự việc đã như vậy, không cần thiết phải làm gì thêm.

"Có thể đợi ta nói xong rồi hẵng nói không?" Đối với việc Lý Nguyên Phương vừa ngắt lời, Lý Khác trong lòng có chút không vui.

Nếu không phải vì nể mặt Trình Giảo Kim, Lý Khác bây giờ đã sớm bùng nổ, mặc dù khó chịu, lần này ra ngoài không mang theo nhiều người, nhưng đó cũng không phải là lý do để hắn bị bắt nạt.

Hơn nữa, dù không dựa vào bất kỳ ai, cũng không ai có thể bắt nạt được hắn.

Lý Khác làm việc gì cũng tàn nhẫn độc ác, nhưng điều đó không có nghĩa là có lúc không có chút tình người.

Trong chuyện hôm nay hắn cũng rất rõ, dù thế nào, hắn cũng có một phần trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không chối bỏ.

Thật đáng tiếc, giọng điệu của một số người thật quá tệ, nhất thời khó mà chấp nhận được.

Chỉ là đã như vậy, thật sự không còn gì để nói, cũng chỉ có thể cố gắng hết sức nhẫn nhịn một chút.

Không biết tại sao, Lý Nguyên Phương cảm nhận được một luồng lửa giận vô cùng mãnh liệt, bất giác cảm thấy lần này mình đã làm sai chuyện gì đó, nhưng dù sao, hắn cảm thấy những gì mình vừa làm đều đúng, mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng không nhịn được mà lùi lại.

Thật lòng mà nói, lần này hắn cũng không nghĩ sẽ có kết quả này, tiếc là bây giờ dù thế nào cũng không kịp.

Hơn nữa, bây giờ điều duy nhất hắn muốn làm là mau chóng tìm được tin tức của Quan Vũ, còn về phía Lý Khác, hắn thật sự không thể phân tích nổi.

Hơn nữa, hắn cảm thấy Lý Khác không phải loại người nhỏ mọn, cũng sẽ không để tâm đến những gì hắn đã làm.

Một khi sự việc đã đến mức này, cuối cùng hắn chọn xin lỗi.

Thực ra sở dĩ hắn làm như vậy, chủ yếu là cảm thấy hôm nay mình thật sự đã làm sai chuyện gì đó, nếu không sao có thể dễ dàng xin lỗi như vậy.

Điểm này, thực ra xin lỗi cũng có nguyên nhân, chủ yếu là không muốn chọc giận Lý Khác.Sở dĩ làm như vậy, cũng tồn tại một nguyên nhân nhất định.

Hắn không hy vọng xảy ra chuyện gì, nếu không đến lúc đó đối với ai cũng không có lợi.

Dù hai người có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng dù sao, bây giờ đều đã kết thúc, nói thêm cũng không có ích gì.

"Được rồi được rồi, lần này là ta sai, ta không suy nghĩ kỹ càng cho ngươi…" Dù lời xin lỗi này thực ra trong lòng Lý Khác không muốn chấp nhận, nhưng dù sao, đối phương đã nói rồi, đã như vậy rồi, nếu tiếp tục ép buộc, e rằng không ổn.

Dù sao đi nữa, hắn chỉ chọn một lần nữa ủng hộ.

Chương 617

“Biết sai mà sửa thì tốt quá rồi.” Lý Khác đối với biểu cảm này nhất thời không thể suy nghĩ, không rõ tại sao, nhưng sự việc đã đến mức này, nói thêm cũng vô dụng.

Thật không biết tại sao, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh chưa từng xảy ra.

Dù chỉ là vài giây ngắn ngủi, hắn cũng trực tiếp ghi lại tất cả các điểm vấn đề.

Có lẽ kỹ năng này nghe có vẻ rất ưu tú, thực ra cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Hơn nữa, sự việc đã như vậy, cũng chỉ có thể để sau này hãy nói.

Trong tình huống này, Lý Nguyên Phương nhất thời lại không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao bất kể nền tảng nào sắp bắt đầu, hắn thật sự không hy vọng bị lộ, bây giờ dường như có chuyện quan trọng.

Cũng vì lý do này, hầu như mỗi người đều đặt đồng hồ báo thức phát sáng.

Sở dĩ làm như vậy, hy vọng bổ sung không bị coi là nhìn trộm, chủ yếu là tránh có người ăn mất.

“Nhưng mặc dù ta cảm thấy ngươi có lý do, nhưng khách hàng cảm thấy chuyện này và tưởng tượng có sự khác biệt nhất định, không giống nhau lắm, nên xem xét các yếu tố khác.” Mặc dù những gì Lý Khác vừa làm, khiến trong mắt Lý Nguyên Phương xuất hiện một tia sáng, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn nhất định phải hoàn toàn tin tưởng.

Hơn nữa, người như Lý Nguyên Phong mặc dù thường ngày xem ra không quan tâm đến chuyện gì, thực ra người này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Trong tình huống bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện quá đáng, nhưng cũng không tồn tại việc nhất định sẽ làm gì đó.

Lý Khác khi nghe câu này, trong phút chốc đã hiểu ra ý của hắn, xem ra tên này không tin lắm.

Chỉ là có một số chuyện đối với Lý Khác, thực ra cũng không đặc biệt quan trọng.

Nếu thật sự như vậy, đối phương cũng không cần phải khó xử như vậy, có thể chọn không nói một lời nào, coi chuyện này như một chuyện nhỏ nhặt, sẽ không nhúng tay vào.

Đương nhiên nếu Lý Khác thật sự làm vậy, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của Trình Giảo Kim, trong tình huống bình thường Lý Khác sẽ không làm vậy, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không làm vậy.

Tạm thời không xét đến nguyên nhân, Lý Khác vô cùng tức giận về chuyện này, cũng không ngờ có ngày lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng vô dụng, nhìn ai cũng thờ ơ, căn bản không có ai để tâm.

Huống hồ, Lý Nguyên Phương có lẽ đã suy nghĩ kỹ trước khi nói ra những lời đó, hoàn toàn không sợ gây chuyện.

Đương nhiên, cũng chính vì nguyên nhân này mà Lý Khác lập tức mất hứng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Lý Khác quay đầu nhìn lại phía sau, quyết định rời đi.

Dù sao cũng đã như vậy, nếu không có ai tin lời mình thì cũng chẳng còn gì để nói.

Mặc dù Lý Khác rất rõ ràng, bây giờ không phải lúc tức giận hay nổi nóng, nhưng hắn không thể nén được cơn giận này.

Bao nhiêu năm qua chưa từng chịu ấm ức như vậy, hôm nay lại xảy ra chuyện thế này, nhất thời không chấp nhận được cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng có những chuyện khác biệt nhất định so với tưởng tượng, dĩ nhiên không ai hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Thế nhưng cũng không thể loại trừ những khả năng khác, nếu sự thật không giống như mọi người nghĩ, đến cuối cùng vẫn xảy ra, thì không ai có thể thay đổi được.

"Ta không có ý đó, vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói thôi, ngươi đừng để trong lòng, ta xin lỗi ngươi được không?" Khoảnh khắc thấy Lý Khác dường như thật sự nổi giận, Lý Nguyên Phương cảm thấy vô cùng áy náy về những lời mình vừa nói, nhưng dù vậy, vẻ mặt của hắn vẫn có chút kỳ quái.

Thật ra, hắn cũng không mong chuyện như vậy xảy ra, nhưng trong tình huống này, những điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Đối với chuyện này, Lý Khác cố ý quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Đối mặt với tình huống này, Lý Khác dường như cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cũng không có cách nào thay đổi được.

Bây giờ Lý Khác lại không biết rốt cuộc nên vui hay không.

Vui là vì Lý Nguyên Phương lại chịu xin lỗi mình, còn không vui là vì không biết tại sao Lý Nguyên Phương lại làm vậy.

Những hành động gần đây của Lý Nguyên Phương khiến Lý Khác thực sự không hiểu nổi, rõ ràng mình đối xử với hắn không tệ, tại sao hắn cứ luôn nghi ngờ, bên trong chắc chắn có ẩn tình.

"Thật ra nếu ngươi đã nói vậy, ta cũng sẽ không so đo với ngươi." Từ đầu Lý Khác đã không có ý định che giấu bất cứ điều gì, nếu đối phương đã nói vậy, thái độ gay gắt ban nãy của hắn cũng lập tức dịu đi.

Hắn làm vậy có lẽ vì cảm thấy trong lòng áy náy, cho rằng Lý Nguyên Phương hành động như thế cũng có nguyên nhân.

Theo Lý Khác, chuyện Lý Nguyên Phương trở nên như vậy rất có thể liên quan đến mình, nhưng nhất thời hắn thực sự không thể chấp nhận được sự thật này.

Trình Giảo Kim hiện đang mất tích, đây không phải là chuyện tốt đối với bất kỳ ai, không ai hy vọng sự việc phát triển đến mức này, nhưng đối phương dường như lại trút hết mọi oán hận lên người hắn.

Mặc dù Lý Khác vô cùng bất mãn với tình huống này, nhưng hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể âm thầm chấp nhận.

Trong lòng vô cùng ấm ức nhưng không thể nói ra, cũng không biết sau này mọi chuyện sẽ ra sao, tóm lại tâm trạng của Lý Khác lúc này vô cùng phiền muộn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ có ngày lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ có nói cũng vô ích, dù sao cũng không giải quyết được.

Hơn nữa, có những chuyện không thể giải quyết được, sự việc đã đến nước này, hắn cũng không thể tiếp tục giả vờ với người khác.

Huống hồ bây giờ dù nói gì, đối phương cũng sẽ không để ý, không tin lời hắn, nên hắn cũng không muốn để mọi chuyện tiếp tục diễn ra như vậy.

Đối với cách nhìn của người khác, hắn cũng không quan tâm, dù sao đã đến nước này, nói gì cũng vô dụng.

"Cảm ơn, ta biết ngươi sẽ không so đo với ta.

Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này." Lúc này, trong đầu Lý Nguyên Phương toàn là hình ảnh vừa cãi nhau với Lý Khác, hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có phản ứng như vậy vào khoảnh khắc đó.

Thật ra trong lòng hắn không hề tin vào những chuyện này, nhưng nó đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi, cũng không có cách nào xóa bỏ được tội lỗi này.

Chuyện đã đến nước này, nói gì cũng vô dụng.

Huống hồ, e rằng căn bản không ai quan tâm hắn nghĩ thế nào.

Bây giờ việc duy nhất cần làm chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hẵng tính.

"Được rồi, những chuyện khác đừng nói nữa, việc chúng ta cần làm bây giờ là mau đi xem Trình Giảo Kim rốt cuộc ra sao, tìm kiếm tung tích của hắn." Thực ra lúc này Lý Khác cảm thấy rất kỳ quái, nhưng hắn biết không thể phân tâm, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Ta cũng thấy như vậy là đúng, vậy khi nào chúng ta xuất phát?" Nếu không phải vì bây giờ không còn cách nào khác, hắn tuyệt đối sẽ không ở lại đây lãng phí thời gian.

Chỉ tiếc là bây giờ hắn hoàn toàn không có cách nào, cũng chính vì nguyên nhân này mà hắn mới thực sự không hành động.

Nếu không vì lý do này, hắn đã sớm xuất phát, làm sao có thể tiếp tục ở lại lãng phí thời gian.

Chương 618

Cũng không hiểu vì sao, hắn luôn cảm thấy Lý Khác có thể giúp mình, cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới bằng lòng ở lại, nói chuyện với Lý Khác, hy vọng Lý Khác có thể giúp đỡ.

Dù Trình Giảo Kim hiện tại vô cùng nguy hiểm, nhưng Lý Nguyên Phương không thể khống chế được bản thân.

Có lẽ vì không yên tâm, trong lòng hắn lúc này có chút không biết nên làm gì, nhưng hắn biết chỉ cần hai người cùng nhau nỗ lực, nhất định có thể thành công.

Lúc nói chuyện, hắn không hề nghĩ đến quan hệ giữa hai người ra sao, có lẽ quan hệ của họ không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Nhưng những điều này Lý Nguyên Phương đều hiểu rõ, dù trong hoàn cảnh nào cũng tuyệt đối không được nghe ngóng lung tung.

Nếu không, người chịu thiệt cuối cùng sẽ là mình.

Bình thường hắn làm việc đều như vậy, nhưng điều đó không có nghĩa hắn là kẻ ngốc, có những chuyện hắn hiểu rất rõ.

Nếu không Lý Khác cũng sẽ không trọng dụng hắn.

Con người này tuy bình thường trông có vẻ lơ đãng, làm việc không tốt, nhưng nội tâm lại vô cùng cẩn trọng.

Điểm này Lý Khác có thể khẳng định, bất kể vì nguyên nhân gì, hắn đều cảm thấy Lý Nguyên Phương là một người rất tốt.

Nếu thật sự có thể giữ hắn lại, sau này sẽ có thêm một mãnh tướng.

Ban đầu, hắn tập trung nghĩ rằng kế hoạch này có thể hoàn thành

thuận lợi, không cần lãng phí thời gian, nhưng bây giờ xem ra có lẽ hắn đã nghĩ quá đơn giản.

Thật ra hắn nên sớm nghĩ đến điểm này, lại có ai bằng lòng nhìn hắn thực sự làm nên chuyện chứ?

E rằng có người chỉ mong hắn chết quách đi cho xong.

Đối với những suy nghĩ này, Lý Khác rõ như ban ngày, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để những kẻ đó được như ý.

Nếu để chúng đắc thủ, sau này làm sao còn mặt mũi gặp người khác?

Không đúng, e là đến cả cơ hội gặp người cũng không còn, chết rồi thì gặp ai được nữa.

Nghĩ đến những kẻ bình thường quan hệ rất tốt với mình, luôn giúp đỡ mình, thật quá nực cười, lúc đó không phải như vậy.

Lý Khác có thể cho rằng trong số đó có người đủ bản lĩnh để gây áp lực cho hắn, đối phương chắc chắn đã nhận lệnh của ai đó.

Nếu không, cho hắn mấy lá gan cũng không dám làm vậy.

Cứ như vậy, mọi chuyện dường như đã được xác định, tâm trạng của hắn lúc này vô cùng phiền muộn.

Hắn không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, nhưng bây giờ có nói gì cũng không kịp nữa rồi.

Huống hồ đối với Lý Khác, chuyện đã xảy ra thì không có cách nào khác, việc duy nhất cần làm chỉ có bấy nhiêu.

Thật ra những lời này nghe có vẻ không đặc biệt quan trọng, nhưng một khi đã xảy ra, thật sự không có cách nào giải quyết.

Lý Khác cũng vô cùng phiền muộn về tình huống này, nhưng thực sự không còn gì để nói.

Lý Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn, dường như đã hiểu ra, nhưng không có ý định tiến lên.

Có lẽ đối với tình huống này, nếu hắn nói chuyện với Lý Khác, dù không giúp được gì, có thể còn làm mọi chuyện rối tung hơn.

Thật lòng mà nói, Lý Nguyên Phương thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Tình hình bây giờ, việc duy nhất hắn có thể làm là lấy lòng Lý Khác, những lời khác không nên nói nữa, dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến hắn.

Những lời này nghe có vẻ không lọt tai, nhưng đó là sự thật.

Không ai hy vọng có những chuyện xảy ra mà không mang lại chút lợi ích nào cho mình, ngay cả bản thân Lý Khác cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ là có những lúc, chuyện càng không muốn xảy ra lại càng dễ xảy ra.

Có thể những chuyện này căn bản không liên quan đến hắn, nhưng một khi đã xảy ra, hắn không thể không đối mặt với tình huống này.

Mỗi lần nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Nguyên Phương lại vô cùng khó coi.

Hắn thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ chỉ có thể đối mặt, không ai có thể thay đổi, ngay cả Lý Khác cũng không giúp được.

Hắn cũng không ngờ cuối cùng lại có kết quả như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, thật sự không còn gì để nói, chỉ hy vọng người quan trọng của mình không xảy ra bất trắc gì.

Đương nhiên, suy nghĩ này bây giờ nghe có vẻ hơi nực cười,

nhưng đó là những lời phát ra từ tận đáy lòng hắn, tuyệt đối không có ý gì khác.

Nhưng ánh mắt Lý Khác nhìn hắn lại có sự thay đổi.

Thật ra ngay cả bản thân Lý Khác cũng không biết tại sao lại có suy nghĩ này, lại cảm thấy Lý Nguyên Phương có chút kỳ quái.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, hắn không cho rằng đã thực sự xảy ra chuyện gì, huống hồ hắn tin rằng con người Lý Nguyên Phương không giống như hắn tưởng.

Không cần thiết phải làm những chuyện đó với hắn, dù sao hắn cũng sẽ không có phản ứng gì.

"Sao vậy?

Ngươi không khỏe ở đâu à?" Mặc dù Lý Khác hiểu Lý Nguyên Phương đang nghĩ gì, nhưng hắn biết trong tình huống này tuyệt đối không thể nói thẳng ra.

Nếu Lý Khác nói thẳng ra những lời này, có thể sẽ bị Lý Nguyên Phương nghi ngờ, và điều đó không phải là chuyện tốt đối với bất kỳ ai.

Hơn nữa, không ai hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng có những lúc chuyện càng không muốn xảy ra lại càng dễ xảy ra.

Nghe Lý Khác nói vậy, Lý Nguyên Phương ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Thật ra hắn cũng không muốn mọi chuyện phát triển đến mức này, nhưng có những lúc con người ta luôn ở trong tình thế bất đắc dĩ, bị người khác ép buộc phải làm những việc mình không muốn.

Huống hồ, những người như hắn rất dễ gặp phải những chuyện như vậy, căn bản không thể trốn tránh.

Nếu có lần nào đó thực sự trốn được, thì thứ đối mặt sau đó sẽ là sự phản bội không hồi kết.

"Ta không sao, đừng lo, ta chỉ hơi khó chịu một chút thôi." Lý Nguyên Phương tuyệt đối sẽ không nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Hắn rất rõ ràng về chuyện này, nếu bị Lý Khác biết được, hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Lý Khác thấy hắn không có ý định nói thật, nhíu mày có chút không vui, nhưng đó cũng chỉ là trong chốc lát.

Hắn nghĩ, nếu đã không thể có được sự tin tưởng của đối phương, đối phương cũng không có ý định nói cho mình biết, vậy thì cũng chẳng còn gì để nói.

Chương 619

Chỉ là có những lời tuy nói ra như vậy, nhưng cuối cùng vẫn tồn tại sự khác biệt nhất định.

Hắn nên suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định, huống hồ trong tình huống hiện tại, nói càng nhiều càng phiền phức.

"Nếu không sao, chúng ta đi thôi." Hắn thực sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với tình huống này.

Rõ ràng biết đối phương đang nói dối, nhưng lại không thể vạch trần, cảm giác này thực sự quá khó chịu.

Nhưng có một ý chí vẫn luôn thúc giục Lý Khác kiên trì.

Thế nhưng cũng có khả năng trong một khoảnh khắc nào đó, Lý Khác sẽ trực tiếp sụp đổ, không biết nên tiếp tục nói gì nữa.

Thật ra trong lòng hắn cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng càng như vậy, mọi chuyện lại không thuận lợi như tưởng tượng.

Dù sao cũng đã ra nông nỗi này, nói nhiều cũng vô ích.

Cũng chính vì chuyện này mà tâm trạng của Lý Khác vô cùng tồi tệ, hoàn toàn không để ý đến người khác, đến cả ánh mắt cũng đã thay đổi.

Nhưng hắn hoàn toàn không chú ý đến luồng khí lạnh toát ra từ người mình, Lý Nguyên Phương ở bên cạnh dường như đã nhận ra.

Hắn luôn cảm thấy sau khi Lý Khác nói xong câu đó, sắc mặt đã thay đổi, trông có vẻ không vui.

Mặc dù cảm nhận được sự thay đổi nhỏ trên người Lý Khác,

nhưng hắn không nhận ra đó là do chuyện gì gây ra.

Người như hắn có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được tại sao Lý Khác lại tức giận, vì trông hắn có vẻ rất không hiểu chuyện.

Nếu Lý Khác biết được hắn đang nghĩ gì, không biết có tức đến hộc máu không.

"Nói như vậy, ta nên bắt đầu điều tra từ đâu?" Mặc dù tâm trạng Lý Khác lúc này có chút không vui, nhưng hắn chỉ biết rằng dù xảy ra chuyện gì cũng phải hỏi rõ, đặt mọi sự chú ý vào vị trí này.

Bất kể vì nguyên nhân gì, hắn sẽ không bao giờ để tình cảm cá nhân ảnh hưởng.

Huống hồ, con người hắn làm việc luôn như vậy, không có bất cứ chuyện gì có thể cản trở thái độ làm việc của hắn.

Chuyện này phức tạp hơn hắn tưởng, rất có thể sẽ liên lụy đến người khác.

Dù vậy, hắn vẫn bằng lòng vì Trình Giảo Kim mà mạo hiểm.

Bất kể thế nào, chỉ cần là chuyện của Trình Giảo Kim, hắn đều rất rõ ràng.

Hắn thực sự không hy vọng Trình Giảo Kim vì chuyện này mà xảy ra bất trắc.

Nhưng càng như vậy, chuyện xảy ra tiếp theo càng ngoài dự đoán của hắn.

Hắn chắc chắn không bao giờ ngờ rằng, trong đêm đó, mọi thứ đều đã thay đổi.

Lý Khác sau khi nghe Lý Nguyên Phương nói xong câu đó liền bắt đầu suy nghĩ, thật ra hắn đã cân nhắc vấn đề này ngay từ đầu.

Sở dĩ không trả lời là vì bây giờ hắn cũng không có cách nào hay

hơn, cả đầu óc đều rất rối bời, chưa bao giờ nghĩ lại có ngày như vậy.

Đáng tiếc, bây giờ sự việc đã phát triển đến cục diện này, trong lòng hắn có chút không vui, nhưng đã như vậy rồi, thật sự không thể thay đổi được.

Mỗi lần nghĩ đến đây, đầu óc hắn lại rối như tơ vò, nếu có một ngày thật sự có thể làm được, hắn cũng có thể thả lỏng một chút.

"Sao không nói gì vậy?" Ban đầu, Lý Nguyên Phương đặt hết hy vọng vào Lý Khác, hy vọng có thể nhận được một câu trả lời hài lòng từ hắn.

Đương nhiên cũng có thể vì quá kỳ vọng nên mới tạo thành sự hụt hẫng trong lòng, mãi không nghe thấy Lý Khác trả lời, trong lòng thất vọng không tên.

Chỉ là phản ứng lúc đó của hắn thật quá nực cười, làm sao hắn có thể trả lời được chứ?

Dù lúc đó Lý Khác thật sự có cách, nhưng hắn cũng không phải thiên tài, làm sao có thể nghĩ ra cách nhanh như vậy.

Chuyện cứu người này, sau này Lý Nguyên Phương nghĩ lại vẫn cảm thấy hối hận vì cách làm lúc đó của mình.

Nhưng đó là vì sau này hắn biết được chân tướng, còn bây giờ hắn không biết gì cả, làm sao có thể vì chuyện này mà cảm thấy căm hận được.

"Gấp gáp làm gì?

Chẳng lẽ ngươi có cách sao?" Lý Khác không hề đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, rõ ràng là vì câu hỏi đó đã làm khó hắn, trong lòng cũng có chút không vui.

Nhưng không biết vì sao, khi nghe câu nói này, Lý Nguyên Phương

chẳng những không cảm thấy áy náy về những lời mình vừa nói, mà còn có chút ý muốn nổi giận.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, hắn lại không dám biểu hiện ra trước mặt Lý Khác.

Cũng không phải vì lý do gì khác, hắn chỉ biết rằng trước mặt Lý Khác, nếu có bất kỳ biểu hiện nào, có thể sẽ khiến mọi chuyện dần trở nên tồi tệ hơn.

Thật lòng mà nói, hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng hắn cũng không phải lo cho mình, mà là lo cho Trình Giảo Kim.

Nếu trước khi tìm được Trình Giảo Kim mà xảy ra chuyện gì, nếu kế hoạch của kẻ địch thành công, sau khi bị bắt, mình nhất định sẽ rất đau lòng, hắn không thích những chuyện như vậy.

Nhưng dù trong lòng hắn nghĩ vậy, Lý Khác lại không biết suy nghĩ của hắn, vì thế thiện cảm đối với Lý Nguyên Phương cũng dần giảm xuống.

Chỉ là hai bên đều không biết suy nghĩ của đối phương, mới gây ra hiểu lầm như vậy.

Có những lúc, càng muốn để người khác biết một chuyện, đối phương lại càng hồ đồ, cuối cùng hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì.

"Ta không phải vì không có cách hay mới hỏi ngươi sao?

Ngươi có ý gì vậy?" Dù sao đi nữa, Lý Nguyên Phương chỉ cảm thấy trong lòng ấm ức, chưa bao giờ thấy ai nghiêm túc như vậy.

Hôm nay hắn cũng đã được chứng kiến rồi, quả nhiên lời đồn tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng.

Nếu là như vậy, có thể hắn đã xem thường người nọ, nếu không

cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi thứ dường như khác biệt so với tưởng tượng.

Chuyện đã đến nước này, hắn chỉ có thể tự nhủ trong lòng sau này làm việc phải cẩn thận hơn.

Chỉ e rằng sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa, hắn đã được nếm mùi rồi, hôm nay đã chứng kiến, sau này sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Phải biết rằng Lý Khác, con người này, bình thường làm việc không tệ, nhưng không có nghĩa là hắn nhân từ.

Ngược lại, con người Lý Khác tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng, nếu có ai thực sự chọc giận hắn, vậy thì cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Nếu đã như vậy, không có bất kỳ dư địa nào để hòa hoãn.

Chương 620

Lý Khác tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ ai mà đánh mất lợi ích của mình, điểm này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Huống hồ, trong tình huống hiện tại, e rằng cũng không ai cho phép tình huống này xảy ra.

Dù sao bây giờ đã đến nước này, không ai đi đoán xem rốt cuộc là chuyện gì, không ai làm vậy, vì mỗi người trong lòng chỉ lo cho bản thân mình.

Lại có ai sẽ thật tâm thật ý lo cho người khác, trừ khi người đó là một kẻ ngốc.

Xem ra hắn đã sớm hiểu ra điểm này, chỉ là không sớm như vậy, nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, cũng không có cách nào thay đổi, cũng không cảm thấy nên thay đổi.

Có lẽ sở dĩ hắn làm vậy, là vì cho rằng chuyện đã như vậy rồi, nói nhiều cũng vô ích, không muốn thay đổi, không có tâm trạng đó.

Chỉ là Lý Nguyên Phương thấy hắn mãi không nói gì, tưởng rằng Lý Khác chột dạ mới có biểu hiện như vậy, cũng vì nguyên nhân này mà lại nhớ đến chuyện từng bị thiệt thòi.

Xem ra hắn thật không biết từ đâu ra mà có tự tin lớn như vậy.

Lý Khác thực sự không muốn so đo với hắn, nhưng nếu đối phương thật sự muốn làm vậy, vậy thì hắn cũng có thể thử xem rốt cuộc đối phương có bản lĩnh hay không.

Đương nhiên, đó cũng không phải là Lý Khác bắt nạt hắn, chỉ là muốn xem thử tên nhóc này rốt cuộc có lợi hại như lời đồn không.

Huống hồ, trong tình huống hiện tại, xem ra cũng không phải là ý

bắt nạt, mà là đang cảnh tỉnh hắn.

Ánh mắt Lý Khác mỗi khi nghĩ đến điểm này đều vô cùng lạnh lùng, hắn không muốn bất kỳ ai phản bội mình.

Bất kể là ai, nếu có người dám phản bội hắn, vậy thì kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Huống hồ, Lý Khác làm việc trước nay luôn tàn nhẫn độc ác, những lời đồn bên ngoài cũng không phải hoàn toàn là do người khác bịa đặt.

Dù sự thật không phải như vậy, cũng sẽ không có sai lệch gì lớn, chỉ là có chút thay đổi.

Nếu một chuyện thật sự không xảy ra, lại có ai sẽ đem chuyện đó đồn thổi ầm ĩ như vậy?

Cho nên chuyện này có điểm khác biệt, là do sai lầm của Lý Khác mới bị đồn ra ngoài.

Đương nhiên, bất kể xảy ra chuyện gì, Lý Khác căn bản không quan tâm, vì chuyện này đối với hắn không có gì to tát.

Lý Khác trước nay không phải là người để ý đến danh dự.

Có lẽ đối với hắn, những thứ đó căn bản không có chút sát thương nào, chỉ là có một số người miệng lưỡi độc địa mà thôi.

Đối phó với những người như vậy, việc cần làm là bình tĩnh, không thể nổi nóng với họ, vì những người này căn bản không có giới hạn.

Bất kể xảy ra chuyện gì, hắn luôn tự nhủ phải bình tĩnh.

Chuyện hôm nay cũng vậy, nếu không có gì bất ngờ, mọi chuyện sẽ không thành ra thế này.

Nhưng có những lúc, nếu thật sự nổi giận, hậu quả sẽ khôn

lường, căn bản không ai có thể ngăn cản được.

Dù biết làm vậy cũng không có lợi ích gì, hắn cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình.

Người khác cũng không dám làm gì Lý Khác, tình huống hiện tại có chút khác biệt so với tưởng tượng, những người đó rõ ràng là nhận chỉ thị của người khác.

Nếu Trình Giảo Kim thật sự vì mình mới xảy ra chuyện như vậy, hắn tuyệt đối sẽ là người chịu trách nhiệm, con người hắn cũng không giống như kẻ trốn tránh trách nhiệm.

Chỉ là trước đó, hắn không muốn có bất kỳ ai nghi ngờ mình, điểm này tuyệt đối không thể có.

Con người hắn tuy làm những chuyện khác không đặc biệt tốt, nhưng về mặt nhân phẩm, hắn không muốn có ai nghi ngờ.

Lý Khác là người rất trọng tình nghĩa, trong tình huống bình thường, chỉ cần đối phương không gây sự với hắn, làm những chuyện đặc biệt trái với lẽ trời, Lý Khác tuyệt đối sẽ không ra tay.

Nhưng dù Lý Khác làm vậy, có một số người lại cứ muốn khiêu chiến giới hạn thấp nhất của hắn.

Nếu không cũng sẽ không có nhiều lời đồn thổi như vậy.

Lý Khác sẽ không bao giờ quan tâm người khác đang nói gì về mình, vì những chuyện này đối với hắn, hắn sẽ không tin lời người khác.

Những người thực sự thông minh tuyệt đối sẽ không thông qua lời đồn để tìm hiểu một người.

Những kẻ không biết nguyên nhân, cứ hùa theo người khác bịa đặt, căn bản không đáng làm bạn với Lý Khác, vì thế Lý Khác cũng sẽ

không vì vậy mà cảm thấy đau lòng.

Tóm lại, con người Lý Khác tuyệt đối không gian nan như tưởng tượng, cũng tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà có phản ứng thái quá.

Huống hồ theo hắn thấy, việc duy nhất cần làm bây giờ là bảo vệ tốt cho bản thân.

Ngay lúc này, Lý Khác dường như đã hiểu ra, nếu mục tiêu của đối phương không phải là Trình Giảo Kim, tự nhiên cũng sẽ không ra tay với hắn, vậy thì mục tiêu của chúng có khả năng là mình.

Nếu thật sự là như vậy, chúng tuyệt đối sẽ không để mình không tìm được hắn, nếu không sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nghĩ đến đây, đột nhiên mọi chuyện dường như không còn phiền phức như trong tưởng tượng nữa.

Việc Lý Khác cần làm bây giờ là âm thầm chờ đợi, có lẽ không lâu nữa sẽ có tin tức.

Bây giờ càng rối loạn tay chân, càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.

Huống hồ, Lý Khác làm việc luôn như vậy, trong tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không nổi giận.

Chỉ là Lý Nguyên Phương ở bên cạnh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy Lý Khác một bộ dạng như không có chuyện gì, cảm giác như răng mình sắp nghiến nát.

Lúc này, hắn bắt đầu hối hận vì vừa rồi lại nói ra những lời như vậy, bắt đầu cho rằng Lý Khác căn bản không đáng tin.

Nếu không phải vì Trình Giảo Kim, cũng sẽ không xảy ra chuyện

gì.

Nhưng khi Trình Giảo Kim bị người ta bắt cóc, Lý Khác lại có bộ dạng như vậy.

Hành động này khiến Lý Nguyên Phương cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, không còn là người anh hùng mà hắn từng sùng bái trong lòng nữa.

Lại làm ra chuyện như vậy, quan trọng nhất là lại không có cách nào công bố, điểm này nghe thật quá nực cười.

Chỉ tiếc là có những lúc càng như vậy càng dễ xảy ra chuyện.

Nếu lúc này hắn mở miệng trách mắng Lý Khác, có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Chỉ tiếc là những chuyện người khác lo lắng, đối với hắn dường như căn bản không cần lo lắng, hắn cũng sẽ không đi hiểu người khác đang nghĩ gì.

Chương 621

Lý Nguyên Phương tuy bình thường trông có vẻ rất thông minh, nhưng thực ra vào những lúc quan trọng nhất, hắn cũng là một kẻ cứng đầu, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Với tính cách như vậy, thật lòng mà nói Lý Khác căn bản không muốn tiếp xúc, nhưng có những lúc lại bất đắc dĩ.

Nếu thật sự có thể, hắn hy vọng chuyện như vậy đừng xảy ra nữa.

Khi Lý Nguyên Phương chuẩn bị nói chuyện, hắn lại nghiêng đầu nhìn, cũng chính là lúc đó, hắn dường như đã sớm biết được tên này không thể xử lý được.

Nếu không phải vì thấy hắn vẫn luôn lo lắng cho người quan trọng của mình, Lý Khác tuyệt đối sẽ không trả lời những câu hỏi vô bổ này.

Có những lúc, hắn thậm chí không hiểu trong đầu tên này rốt cuộc đang nghĩ gì, thật khiến người ta không thể hiểu nổi, quá nhiều lời vô nghĩa.

Chỉ là càng như vậy, Lý Khác lại càng cảm thấy tên này thú vị, nếu không đã sớm đuổi hắn đi rồi.

Thật ra thân phận của Lý Nguyên Phương không tệ, nhưng điều đó không thể trở thành bất kỳ khả năng nào.

Chuyện này nếu dùng trên người khác có thể sẽ có tác dụng, nhưng Lý Khác lại là người như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, đều một bộ dạng không muốn trả lời, căn bản không ai có thể lay động được hắn.

Chỉ là tính cách này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, những người không hiểu sao lại muốn mời hắn quá nhiều.

Cho nên dù có tính cách cao ngạo như vậy, cũng không ai có một chút ý kiến nào, vì theo họ, sở dĩ Lý Khác như vậy là vì hắn có bản lĩnh.

Nếu một người không có bản lĩnh làm ra chuyện như vậy, có thể sẽ bị người ta tiêu diệt, nhưng Lý Khác không giống vậy, hắn thật sự có vốn liếng đó.

Dù sao đi nữa, Lý Khác đi đến đâu cũng là người tỏa sáng nhất, không ai có thể lấp lánh hơn hắn.

Có lẽ vì nguyên nhân này, hắn luôn bị một số người ghen tị.

Ban đầu Lý Khác căn bản không để ý nhiều, nhưng dần dần phát hiện càng như vậy, người khác càng lấn tới.

Có lẽ lúc trước hắn có thể bị người khác bắt nạt, nhưng bây giờ tuyệt đối sẽ không cho phép.

Những người đó không chỉ không bắt nạt được hắn, mà ngay cả người bên cạnh hắn cũng đừng hòng động đến.

Cũng không biết từ khi nào, tính cách Lý Khác trở nên vô cùng lạnh lùng, bất kể làm chuyện gì cũng như vậy, không ai có thể thay đổi.

Chuyện xảy ra lần này, trong lòng Lý Khác đã có tính toán, nếu không có gì bất ngờ, nếu hắn có thể sống sót trở về, nhất định sẽ khiến những người đó phải trả giá đắt.

Dù cho đến bây giờ, ngay cả nguyên nhân hậu quả của chuyện này hắn cũng chưa xác định được, nhưng dường như đã tìm ra nguyên nhân, trong lòng đã có danh sách những người bất lợi cho mình.

Có lẽ những lời này nói ra có chút khó tin, nhưng bất kể thế nào, bây giờ xem ra mọi thứ đều là thật, không ai có thể thay đổi.

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng hắn đều vô cùng phiền muộn.

Nếu có thể, hắn thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ xem ra mọi thứ đều đã muộn, không ai có thể thay đổi.

"Chuyện đã đến nước này, ngươi lại không nói một lời nào, có biết làm vậy là bất lịch sự với ta không?" Đời này Lý Nguyên Phương sở dĩ nói ra câu cuối cùng đó, là vì hắn thật sự không biết nên làm thế nào để chạm vào con người gần như hoàn hảo trước mắt này.

Chuyện như vậy e rằng cũng chỉ là thoáng qua, người khác dường như căn bản sẽ không tin.

Đối với một người chỉ cần có chút mắt nhìn cũng sẽ không như vậy.

Nhưng trong tình huống này, Lý Khác chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, nếu có thể, hắn hận không thể lao lên đá chết tên này một cước.

Chỉ là cuối cùng hắn đã kiềm chế được suy nghĩ đó trong lòng.

Nếu có thể, hắn thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ nó lại xảy ra ngay trước mắt.

Nếu thật sự là như vậy, hắn thực sự cần phải làm gì đó, nếu không cuối cùng đối với hắn căn bản không có chút lợi ích nào.

Mỗi lần nghĩ đến đây, hắn khó xử đến mức cả người đều không ổn, chưa bao giờ nghĩ đến điểm này.

Nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không có cách nào trốn tránh, cần phải đối mặt.

Thái độ của đối phương quá tệ, trong lòng hắn có chút không vui.

Lý Khác chưa bao giờ nghĩ có ngày mình lại bị một đứa trẻ con

trách mắng.

Chỉ là khả năng này tuy rất lớn, nhưng hôm nay thật sự đã gặp phải.

Dù tính cách đối phương trông có vẻ rất yếu đuối, tuổi còn rất nhỏ, nhưng bất kể thế nào, hắn thật sự đã làm vậy, không ai có thể phản đối.

Đối với chuyện này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, cũng không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn lại lén nhìn Lý Nguyên Phương một cái, ánh mắt tràn đầy mê hoặc và hoảng hốt.

Nếu có thể, hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ xem ra mọi thứ và tưởng tượng vĩnh viễn tồn tại sự khác biệt.

Nếu đối phương đã nói vậy, nếu cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, vậy cũng quá không hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu thật sự muốn nói, hắn lại không nói được một lời nào, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, thật sự không còn gì để nói.

Phải biết rằng Lý Khác chưa bao giờ có hành động như vậy trước mặt bất kỳ ai, bây giờ xem ra lại cảm thấy có chút nực cười.

Có lẽ những người rất thân thuộc với hắn gặp phải tình huống này cũng sẽ không nói được một lời nào.

Lý Khác cũng không biết tại sao đối với tên nhóc trước mắt này lại có sự kiên nhẫn lớn như vậy, nghĩ lại cũng thật không thể tin nổi.

Lý Nguyên Phương khi thấy hành động này của Lý Khác, mặt mày cứng đờ, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra sở dĩ có hành động như vậy, căn bản không trách hắn, ngay cả Lý Khác cũng không biết, tại sao lại có hành động tự nhiên

như vậy.

Chỉ tiếc là kim bài bảng hôm nay đã thay đổi, cuối cùng mọi thứ chỉ có thể bỏ qua.

Chuyện này nếu dùng trên người khác có thể sẽ có tác dụng, nhưng Lý Khác lại là người như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, đều một bộ dạng không muốn trả lời, căn bản không ai có thể lay động được hắn.

Chỉ là tính cách này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, những người không hiểu sao lại muốn mời hắn quá nhiều.

Cho nên dù có tính cách cao ngạo như vậy, cũng không ai có một chút ý kiến nào, vì theo họ, sở dĩ Lý Khác như vậy là vì hắn có bản lĩnh.

Nếu một người không có bản lĩnh làm ra chuyện như vậy, có thể sẽ bị người ta tiêu diệt, nhưng Lý Khác không giống vậy, hắn thật sự có vốn liếng đó.

Dù sao đi nữa, Lý Khác đi đến đâu cũng là người tỏa sáng nhất, không ai có thể lấp lánh hơn hắn.

Có lẽ vì nguyên nhân này, hắn luôn bị một số người ghen tị.

Ban đầu Lý Khác căn bản không để ý nhiều, nhưng dần dần phát hiện càng như vậy, người khác càng lấn tới.

Chương 622

Có lẽ lúc trước hắn có thể bị người khác bắt nạt, nhưng bây giờ tuyệt đối sẽ không cho phép.

Những người đó không chỉ không bắt nạt được hắn, mà ngay cả người bên cạnh hắn cũng đừng hòng động đến.

Cũng không biết từ khi nào, tính cách Lý Khác trở nên vô cùng lạnh lùng, bất kể làm chuyện gì cũng như vậy, không ai có thể thay đổi.

Chuyện xảy ra lần này, trong lòng Lý Khác đã có tính toán, nếu không có gì bất ngờ, nếu hắn có thể sống sót trở về, nhất định sẽ khiến những người đó phải trả giá đắt.

Dù cho đến bây giờ, ngay cả nguyên nhân hậu quả của chuyện này hắn cũng chưa xác định được, nhưng dường như đã tìm ra nguyên nhân, trong lòng đã có danh sách những người bất lợi cho mình.

Có lẽ những lời này nói ra có chút khó tin, nhưng bất kể thế nào, bây giờ xem ra mọi thứ đều là thật, không ai có thể thay đổi.

Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng hắn đều vô cùng phiền muộn.

Nếu có thể, hắn thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ xem ra mọi thứ đều đã muộn, không ai có thể thay đổi.

"Chuyện đã đến nước này, ngươi lại không nói một lời nào, có biết làm vậy là bất lịch sự với ta không?" Đời này Lý Nguyên Phương sở dĩ nói ra câu cuối cùng đó, là vì hắn thật sự không biết nên làm thế nào để chạm vào con người gần như hoàn hảo trước mắt này.

Chuyện như vậy e rằng cũng chỉ là thoáng qua, người khác dường như căn bản sẽ không tin.

Đối với một người chỉ cần có chút mắt nhìn cũng sẽ không như vậy.

Nhưng trong tình huống này, Lý Khác chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái, nếu có thể, hắn hận không thể lao lên đá chết tên này một cước.

Chỉ là cuối cùng hắn đã kiềm chế được suy nghĩ đó trong lòng.

Nếu có thể, hắn thực sự không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ nó lại xảy ra ngay trước mắt.

Nếu thật sự là như vậy, hắn thực sự cần phải làm gì đó, nếu không cuối cùng đối với hắn căn bản không có chút lợi ích nào.

Mỗi lần nghĩ đến đây, hắn khó xử đến mức cả người đều không ổn, chưa bao giờ nghĩ đến điểm này.

Nhưng bây giờ đã xảy ra rồi, không có cách nào trốn tránh, cần phải đối mặt.

Thái độ của đối phương quá tệ, trong lòng hắn có chút không vui.

Lý Khác chưa bao giờ nghĩ có ngày mình lại bị một đứa trẻ con trách mắng.

Chỉ là khả năng này tuy rất lớn, nhưng hôm nay thật sự đã gặp phải.

Dù tính cách đối phương trông có vẻ rất yếu đuối, tuổi còn rất nhỏ, nhưng bất kể thế nào, hắn thật sự đã làm vậy, không ai có thể phản đối.

Đối với chuyện này, Lý Khác thật sự không biết nên nói gì, cũng không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng hắn lại lén nhìn Lý Nguyên Phương một cái, ánh mắt tràn đầy mê hoặc và hoảng hốt.

Nếu có thể, hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây

giờ xem ra mọi thứ và tưởng tượng vĩnh viễn tồn tại sự khác biệt.

Nếu đối phương đã nói vậy, nếu cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, vậy cũng quá không hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu thật sự muốn nói, hắn lại không nói được một lời nào, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, thật sự không còn gì để nói.

Phải biết rằng Lý Khác chưa bao giờ có hành động như vậy trước mặt bất kỳ ai, bây giờ xem ra lại cảm thấy có chút nực cười.

Có lẽ những người rất thân thuộc với hắn gặp phải tình huống này cũng sẽ không nói được một lời nào.

Lý Khác cũng không biết tại sao đối với tên nhóc trước mắt này lại có sự kiên nhẫn lớn như vậy, nghĩ lại cũng thật không thể tin nổi.

Lý Nguyên Phương khi thấy hành động này của Lý Khác, mặt mày cứng đờ, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra sở dĩ có hành động như vậy, căn bản không trách hắn, ngay cả Lý Khác cũng không biết, tại sao lại có hành động tự nhiên như vậy.

Chỉ tiếc là kim bài bảng hôm nay đã thay đổi, cuối cùng mọi thứ chỉ có thể bỏ qua.

Dù cho trong tình huống này, trong lòng hắn đặc biệt không vui, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, thật sự không có cách nào thay đổi.

Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời không biết nên nói gì, thật ra cũng không có gì để nói.

"Nếu đối phương đã muốn làm vậy, chúng ta sẽ dùng một chiêu dục cầm cố túng." Khi Lý Khác nói câu này, hắn cố gắng hết sức để trông có vẻ nghiêm túc.

Thật ra hắn cảm thấy suy nghĩ của Lý Nguyên Phương không

giống người bình thường.

Có lẽ chỉ một hành động nhỏ cũng có thể thu hút sự chú ý của hắn, đến lúc đó mọi thứ đều đổ sông đổ bể, hắn luôn có thể nhìn ra khuyết điểm trong kế hoạch ngay từ đầu.

Mặc dù Lý Khác biết có thiên phú như vậy là một chuyện tốt, nhưng bất kể thế nào, hắn cũng không muốn có bất kỳ ai dòm ngó thành quả của mình.

Dù kế hoạch của hắn thật sự có một chút khuyết điểm nhỏ, nhưng cũng không nên bị người khác bắt nạt trước mặt mọi người.

Đương nhiên, kẻ dám làm vậy e rằng cũng chỉ có hắn, người khác e rằng căn bản không có lá gan đó.

Cũng không phải vì nguyên nhân gì khác, chỉ là hắn biết rằng với thân phận của mình, có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự không thể tin nổi.

Nếu một người dân bình thường làm ra chuyện như vậy, Lý Khác cũng sẽ không để ý, vì họ không biết thân phận của hắn, cũng không biết làm vậy sẽ có hậu quả gì.

Cho nên làm vậy căn bản không có gì to tát, nhưng Lý Nguyên Phương lại khác, một người từ nhỏ đã nghe danh tiếng của hắn, lại làm ra chuyện như vậy, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Chỉ là bây giờ đã xảy ra rồi, không ai có thể thay đổi, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

“Cái gì gọi là dục cầm cố túng?

Câu này có ý gì?

Ngươi có thể nói cụ thể hơn một chút ta nên làm gì không?” Quả nhiên giống như Lý Khác nghĩ, sau khi nghe câu nói đó, hắn một bộ

dạng ngơ ngác, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là bây giờ xem ra, bất kể thế nào cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng Lý Khác luôn cảm thấy nếu không nói cho hắn biết, e rằng có chút không đúng.

Chỉ là nếu muốn trả lời, cần phải suy nghĩ kỹ, không thể cứ qua loa cho xong chuyện.

Bất kể thế nào, con người hắn rất văn minh, nếu thật sự làm vậy, có thể sẽ bị nắm thóp.

Đến lúc đó căn bản không có cách nào xử lý, sẽ rất phiền phức, hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Cũng chính vì những nguyên nhân này, cuối cùng Lý Khác đã suy nghĩ rõ ràng, dù trong lòng vô cùng không vui, nhưng đến bây giờ thật sự không có cách nào khác.

Hơn nữa nói cho hắn biết, dường như cũng không có hại gì, có thể sẽ giúp hắn giới thiệu, tổ chức lại.

Dù khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Chương 623

Nếu Lý Nguyên Phương biết được những suy nghĩ này trong lòng hắn, thật không biết có xử lý hắn ngay tại chỗ không.

Lý Nguyên Phương vẫn luôn mở to mắt nhìn Lý Khác, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Hắn kỳ vọng Lý Khác có thể nhanh chóng xem những ghi chép đó, sở dĩ hắn mất kiên nhẫn là vì cho rằng đối phương làm việc quá chậm chạp.

Nhưng càng có suy nghĩ như vậy, hắn càng cảm thấy quá đáng, nhưng trong tình huống hiện tại, bất kể thế nào, dường như cũng không còn quan trọng, không ai sẽ để ý nhiều như vậy.

"Vậy ngươi nói ta nghe xem rốt cuộc có ý gì." Thật ra Lý Khác đã nghĩ ra rất nhiều cách để trả lời câu hỏi này, nhưng vạn lần không ngờ cuối cùng lại vì không trả lời, mà Lý Nguyên Phương lại không nhịn được hỏi lại một lần nữa.

Nếu là như vậy, nghe có vẻ có chút không đúng, luôn cảm thấy không ổn.

Chỉ là xem ra hắn đối với chuyện này căn bản không hiểu rõ, cho nên mới không biết nên làm gì.

Chỉ là bây giờ đã xảy ra rồi, thật sự không có cách nào thay đổi, cũng đừng bắt hắn thay đổi.

Vì đối với hắn, những thứ này căn bản không quan trọng, hắn sẽ không vì những chuyện này mà làm ra bất kỳ hành động nào.

Ngay lúc này, dường như hắn cũng đã ý thức được, hôm nay nếu không đấu lại được, e rằng sẽ không đi được.

“Chẳng lẽ ngươi không rõ sao?

Mục tiêu của những tên bắt cóc này không phải là Trình Giảo Kim.” Hắn tuy nói vậy, nhưng cũng không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, thật ra sở dĩ làm vậy, cũng là không muốn giúp đỡ.

“Câu này có ý gì!” Trên đời dường như không có chuyện gì phát triển thuận lợi như trong tưởng tượng.

Khi nghe câu nói này, Lý Nguyên Phương một bộ dạng ngơ ngác, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là bây giờ đã xảy ra rồi, thật sự không thể thay đổi, nhưng hắn chưa bao giờ làm ra chuyện hoang đường như vậy.

Thật đáng tiếc, bây giờ đã làm rồi, thật sự không có cách nào thay đổi, việc duy nhất có thể làm là chấp nhận.

“Chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Lần này người ta dùng Trình Giảo Kim làm mồi nhử, ngươi nghĩ xem, ai là người nguy hiểm, ai là con cá lớn mà chúng muốn câu?” Vấn đề này thực sự quá đơn giản, dù là một người bình thường, sau khi xem xét cũng có thể hiểu rõ.

Ban đầu Lý Nguyên Phương đối với chuyện này có chút không hiểu, nhưng sau khi nghe Lý Khác nói vậy, liền lập tức hiểu ra.

Nếu thật sự giống như Lý Khác nói, vậy thì chuyện lần này sẽ rất phiền phức.

Hắn rất rõ ràng, đám người này có khả năng là nhắm vào Lý Khác.

Nếu thật sự là như vậy, e rằng sẽ liên lụy đến mình, hậu quả sẽ khôn lường.

Dựa vào nguyên nhân này, bất kể làm chuyện gì cũng nên suy nghĩ kỹ càng.

Lúc này, Lý Nguyên Phương vì những lời mình vừa nói mà cảm thấy áy náy.

Chỉ tiếc là bây giờ dù làm gì cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, hy vọng có thể thông qua nỗ lực của mình để bù đắp một số thiếu sót.

Dù cách làm này không nhất định sẽ được người khác cho phép, nhưng bất kể thế nào cũng đã như vậy rồi, làm gì cũng không có khác biệt.

"Ta hiểu ý của ngươi rồi, yên tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ nghe lời ngươi." Lý Nguyên Phương rất rõ ràng, trong tình huống hiện tại, việc duy nhất hắn có thể làm là nghe lời Lý Khác, những chuyện khác thật sự không làm được.

Có lẽ vì hắn rất rõ ràng mình không có thực lực đó, cũng rõ ràng làm vậy chỉ gây thêm phiền phức cho Lý Khác.

Trước đó hắn chỉ lo lắng Lý Khác sẽ không đi cứu Trình Giảo Kim, nhưng bây giờ xem ra suy nghĩ đó thật quá nực cười.

Nếu mục tiêu của những người đó là Lý Khác, Lý Khác có thể sẽ bỏ mặc không quan tâm sao?

Hắn nhất định sẽ vì bảo toàn tính mạng của mình mà đi cứu Trình Giảo Kim ra.

Dù cách nghĩ này không hoàn mỹ, nhưng bất kể thế nào cũng có tác dụng nhất định, bây giờ hắn cũng yên tâm rồi.

Sau khi thấy Lý Nguyên Phương như vậy, Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái, không biết vì sao, hắn không hề vì vậy mà cảm thấy vui mừng.

Có lẽ vì tất cả đối với hắn thật sự không có quá nhiều khả năng, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Tâm trạng của Lý Khác lúc này rất tệ, mặc dù đã giải thích rõ mọi chuyện với Lý Nguyên Phương.

Nhưng thật ra trong lòng hắn thật sự không có cách nào giải quyết được chuyện này, sở dĩ nói những lời đó, cũng là để ổn định Lý Nguyên Phương mà thôi, còn những chuyện khác thật sự không còn gì để nói.

Nếu muốn bây giờ đưa ra kết luận, đi cân nhắc xem rốt cuộc nên làm gì, hắn không có bất kỳ ý tưởng nào.

Có lẽ tất cả đối với hắn thật sự quá khó khăn, hắn cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ tiếc là có những lúc, chuyện càng không muốn xảy ra lại càng dễ xảy ra, chuyện này thật sự quá quan trọng, có lẽ trong giây tiếp theo có thể sẽ gặp phiền phức.

Nếu Trình Giảo Kim vì bị người khác làm hại hoặc mất mạng, Lý Khác cả đời này cũng sẽ không yên lòng.

Hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra, nhưng có lẽ hắn đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Chuyện càng không hy vọng lại càng dễ xảy ra, dù sao bây giờ cũng đã như vậy, nói nhiều cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

"Chớ nóng vội, ngươi còn trẻ, không hiểu sau này sẽ hiểu." Bất kể trong tình huống nào, Lý Nguyên Phương cũng không nói được gì.

Cho nên bây giờ trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, nếu có thể, hắn thật sự không muốn chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng bây giờ nó thật sự đã xảy ra, không có cách nào thay đổi được hiện thực này, việc duy nhất có thể làm là bình tĩnh lại, để mình cố gắng hết sức không nghĩ đến một số chuyện.

Lý Khác đã nói vậy, hắn cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Đối với những chuyện xảy ra trước đó, hắn đã cảm thấy vô cùng áy náy rồi, bây giờ thật sự không còn gì để nói.

Lý Khác thấy hắn không nói gì, cũng không có ý trách mắng, vì Lý Khác rất rõ ràng, tâm trạng của hắn bây giờ còn tồi tệ hơn mình.

Dựa vào điểm này, Lý Khác tuyệt đối sẽ không làm khó hắn.

Chuyện đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, việc hắn có thể làm, cũng chỉ có bấy nhiêu.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn lại đặc biệt khó chịu.

Nhưng dù vậy, sau này dường như vẫn tồn tại sự khác biệt nhất định so với tưởng tượng.

Lý Khác trực tiếp quay về khách sạn, hắn biết bây giờ tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 624

Nếu đối phương đã hiểu rõ hành tung của mình như vậy, cần phải điều tra kỹ lưỡng, không lẽ nội bộ đã xảy ra vấn đề?

Chỉ vì theo Lý Khác thấy, tuyệt đối sẽ không có ai biết rõ vị trí của hắn như vậy.

Lần này Lý Khác có thể chỉ mang theo Lý Nguyên Phương ra ngoài, theo lý mà nói không ai sẽ biết.

Đương nhiên cũng không loại trừ những khả năng khác, vì tìm Trình Giảo Kim, có lẽ có người theo dõi, có lẽ vì những nguyên nhân khác, tóm lại tình hình hiện tại quá tồi tệ, không thể có một chút sơ suất nào.

Nếu không, đến lúc đó có thể sẽ gây ra những vấn đề khác, dù sao tâm trạng của hắn lúc này cũng vô cùng hỗn loạn.

Lý Khác thật sự không muốn chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Chỉ tiếc là suy nghĩ này căn bản không thể hoàn thành được.

Có lẽ chuyện xảy ra tiếp theo sẽ khiến hắn cảm thấy trời long đất lở.

Chỉ là dù vậy, có những chuyện nên suy nghĩ kỹ càng, những việc nên làm tuyệt đối không thể bỏ sót.

Bất kể thế nào, làm vậy đối với ai cũng có lợi, nếu không đến lúc đó đều không có cách nào giải thích.

"Chúng ta phải đi đâu?" Mặc dù lần này Lý Nguyên Phương quyết định tin tưởng Lý Khác, nhưng có những chuyện nên suy nghĩ kỹ càng.

Bất kể thế nào, không thể vì một chút sai lầm nhất thời mà thật sự tin tưởng một người, như vậy đối với ai cũng không có chút lợi ích nào.

Mặc dù bình thường Lý Nguyên Phương trông có vẻ không có chủ kiến, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ ngốc.

Con người này bất kể làm chuyện gì, đều nên suy nghĩ kỹ hậu quả rồi mới làm.

Nhưng sau khi Lý Nguyên Phương nói xong câu đó, liền có chút hối hận, dường như đã hiểu ra.

Nếu hắn không nhìn lầm, chuyện này e rằng vô cùng nghiêm trọng, dường như hắn lại làm sai chuyện gì, làm Lý Khác không vui rồi.

Chỉ là Lý Khác không hề trả lời, chỉ quay đầu lại liếc một cái, nhưng thông qua vẻ mặt có thể thấy được, dường như hắn có chút không hài lòng với câu nói của Lý Nguyên Phương.

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại căn bản không biểu hiện ra, cũng có thể đối với một số chuyện, đã như vậy rồi nói nhiều cũng vô ích.

Huống hồ bây giờ việc duy nhất cần làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, rất rõ ràng, có những chuyện nên làm, có những chuyện không nên làm.

Nhưng không biết vì sao, trong một khoảnh khắc nào đó, hắn luôn cảm thấy như mất kiểm soát, đầu óc không ngừng suy nghĩ.

Cũng vì nguyên nhân này, hắn luôn nói ra những lời không thực tế, đương nhiên cũng có thể là phát ra từ tận đáy lòng, tóm lại là không qua suy nghĩ mà nói ra.

Đối mặt với tật xấu này của mình, trong lòng hắn cũng đặc biệt lo lắng, nhưng bất kể thế nào, đã như vậy rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Huống hồ bây giờ việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Đối với những chuyện khác, nên để sau này hãy nói.

"Nếu ngươi có cách thì có thể đi xem thử, dù sao ta thấy tình hình hiện tại là địch trong tối, ta ngoài sáng.

Nếu xảy ra một chuyện nhỏ bất ngờ, trong lúc bất đắc dĩ tuyệt đối không được manh động." Mặc dù Lý Khác có chút không hài lòng với câu hỏi vừa rồi, nhưng bất kể thế nào, nếu đối phương đã hỏi ra, lại không thể không trả lời.

Trong tình huống hiện tại, việc duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, đối với những chuyện khác nên suy nghĩ kỹ càng, hắn cũng không phải kẻ ngốc, không thể không biết những đạo lý này.

Thật đáng tiếc, có những lúc càng như vậy chuyện càng phiền phức.

Khi nghe Lý Khác nói vậy, Lý Nguyên Phương dường như đã hiểu ra, nhưng trên miệng không nói gì, chỉ gượng gạo cười một tiếng, nụ cười đó cũng là tâm trạng của hắn.

Thật ra hành động này đã bị Lý Khác bắt được, chỉ là Lý Khác không có ý định để ý.

Có lẽ vì tất cả đối với Lý Khác căn bản không quan trọng, hắn cũng không muốn so đo với Lý Nguyên Phương.

Chỉ là tất cả những điều này, Lý Nguyên Phương dường như căn bản không hiểu, đương nhiên hiểu hay không hiểu dường như cũng không quan trọng.

Bây giờ việc duy nhất cần làm cũng chỉ có bấy nhiêu, trong lòng

Lý Nguyên Phương cũng không có tính toán gì, cho nên hắn biết bây giờ việc duy nhất có thể làm là đi theo Lý Khác.

"Ta hiểu ý của ngươi, ta vừa rồi lại nói bậy, cho nên mới nói vậy.

Ta tiếp theo tuyệt đối sẽ không nói nữa, sẽ không hỏi những câu hỏi không có đầu óc nữa." Thật ra Lý Khác không hề trách mắng một câu nào, nhưng không biết vì sao, Lý Nguyên Phương luôn cảm thấy không khí vô cùng kỳ quái.

Nếu hắn không nhìn lầm, người nọ dường như đã tức giận rồi, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi.

Dựa vào điểm này, trong lòng Lý Khác có thể đang nghĩ đến những vấn đề khác, tóm lại trong lòng Lý Nguyên Phương có chút không vui.

Mặc dù bình thường trông có vẻ đối với Lý Khác không có quá nhiều suy nghĩ, nhưng thật ra trong lòng hắn cũng khá lo lắng.

Hắn không muốn chọc giận Lý Khác.

Bất kể thế nào, tình huống này không ai muốn thấy, thật sự quá nghiêm trọng.

Thông qua mấy ngày phát hiện, hắn cũng đã ý thức được, e rằng ngay cả Trình Giảo Kim cũng phải nghe lời Lý Khác, hắn lại có thể không nghe sao?

Hắn lại không phải là kẻ ngốc, rất rõ ràng lấy lòng một người quan trọng đến mức nào.

Đối với hắn, hắn không giỏi lấy lòng người khác, hy vọng Lý Khác có thể rộng lượng.

Dù chỉ là một chút cũng tốt, mặc dù suy nghĩ này nghe có vẻ là đang khao khát.

Nhưng bất kể thế nào, đều là sự thật tồn tại, nói nhiều cũng vô

ích.

Cho nên đối với hắn, bây giờ việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những vấn đề khác nên đợi sau này hãy nói.

Nghĩ đến đây, Lý Nguyên Phương liền tăng tốc bước chân, hy vọng có thể đi sát theo Lý Khác.

Dù Lý Nguyên Phương làm vậy trông cũng không thông minh cho lắm, nhưng bất kể thế nào, chuyện đã như vậy rồi, nói nhiều cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Huống hồ, Lý Khác căn bản không có ý định so đo với hắn, có lẽ đối với Lý Khác, tất cả đều không quan trọng, những lo lắng của hắn chỉ là do tật giật mình mà thôi.

Con người Lý Khác tuy bình thường trông có vẻ không nói một lời nào, rất bình thường, mang lại cho người ta cảm giác uy nghiêm, nhưng thật ra nội tâm hắn đặc biệt ưu tư.

Con người hắn luôn tuân theo một quy tắc, người không phạm ta, ta không phạm người.

Trong một số trường hợp nhất định, chỉ cần đối phương không làm gì hắn, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động ra tay.

Chương 625

Có lẽ đối với hắn, những thứ này căn bản không cần thiết.

Huống hồ, trong tình huống hiện tại, nói nhiều cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Đương nhiên, tình huống này trong mắt người khác có thể không giống vậy.

Nhưng nói đi nói lại, có những chuyện không giống như trong tưởng tượng, nói nhiều cũng vô dụng.

Lý Khác lại có thể không biết những suy nghĩ nhỏ nhặt của hắn sao, chỉ là không muốn vạch trần mà thôi.

Có lẽ vì Lý Khác cảm thấy những suy nghĩ đó đối với hắn không có gì đáng ngại, cho nên không muốn so đo.

Đương nhiên, đó cũng không có nghĩa là Lý Nguyên Phương có thể làm càn.

Bất kể là ai cũng có một giới hạn chịu đựng, không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Đương nhiên, có những lúc tuy nói vậy, nhưng cũng có thể sẽ có những khả năng khác, dù sao chuyện đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.

Lý Khác vào phòng liền trực tiếp ngồi xuống đó, hôm nay thật sự đặc biệt phiền não.

Bản thân hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ bây giờ hắn thật sự cần bình tĩnh, sau đó mới có thể cân nhắc xem rốt cuộc nên làm gì.

Lý Nguyên Phương thấy hắn vào phòng xong, thở phào một hơi rồi trực tiếp vào phòng của mình.

Có lẽ hắn cũng rất rõ ràng, trong tình huống hiện tại nên dưỡng tinh súc nhuệ, những chuyện khác nên tạm gác lại.

Đương nhiên, suy nghĩ này dường như không phải là suy nghĩ của Lý Khác, nhưng nếu hiểu như vậy, dường như cũng không có gì sai.

Trình Giảo Kim ở trên xe ngựa, luôn cảm thấy có một đám người vây quanh mình, sợ hắn bỏ trốn.

Thật ra mà nói, nếu hắn có thể chạy thoát, có lẽ đã không bị bắt.

Huống hồ, tình hình của hắn bây giờ căn bản không thể chạy thoát, những người này ở đây dường như đang lãng phí thời gian.

Hơn nữa, con người Lý Khác trông không giống như trong tưởng tượng, Trình Giảo Kim rất tin tưởng Lý Khác nhất định có thể cứu mình.

Đương nhiên cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng hắn rất tin tưởng Lý Khác.

Dù Lý Khác không cứu mình, vậy thì Trình Giảo Kim cũng không còn gì để nói, vì đối với hắn, không có ai lại vì một người khác mà mạo hiểm.

Huống hồ, quan hệ của hai người cũng không tốt như trong tưởng tượng.

Đương nhiên đó cũng là điều quan trọng nhất, những chuyện khác hắn cũng không rõ lắm, tóm lại trong mắt Trình Giảo Kim là như vậy.

Nếu đối phương không có ý định làm hết sức mình, vậy thật sự không còn gì để nói rồi.

Dù sao hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, kéo dài thời gian cho

Lý Khác, đến lúc đó nếu mất mạng cũng đành chịu vậy.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp dựa vào xe ngựa.

Mặc dù chuyện này nghe có vẻ có chút phức tạp, không phải là chuyện tốt, nhưng bất kể thế nào, bây giờ chuyện đã như vậy, nói nhiều cũng vô ích.

Đối với Trình Giảo Kim, nếu vì chuyện này mà mất mạng, hắn cũng trực tiếp nhận mệnh.

Dù sao chuyện này cũng không phức tạp như trong tưởng tượng, công việc cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nếu có thể vì bá tánh mà hy sinh tính mạng, hắn rất bằng lòng chấp nhận tất cả.

Dù những lời này nghe không hay như trong tưởng tượng, nhưng bất kể thế nào cũng rất có lý.

Được rồi, bây giờ việc duy nhất hắn có thể làm chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên đợi sau này hãy cân nhắc.

Mỗi lần nghĩ đến đây, hắn lại không nhịn được mà cảm thán.

Thật ra hắn cũng không biết tại sao lại có phản ứng như vậy, nhưng bất kể hắn kiềm chế thế nào cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Cũng vì nguyên nhân này mà hắn im lặng, cũng không muốn nói bất kỳ câu nào nữa, dù sao cứ như vậy cũng không có ích gì.

“Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Muốn đưa ta đi đâu?” Mặc dù nói vậy, nhưng bất kể thế nào, Trình Giảo Kim tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Có lẽ lần này khả năng mất mạng rất lớn, nhưng nếu không phản kháng thì làm sao biết được kết quả.

Khi nghe câu nói này, những người khác trên xe đều đổ dồn ánh mắt vào Trình Giảo Kim, mỗi người trông đều đặc biệt đáng sợ.

Hơn nữa, hôm nay cũng là lễ Trùng Dương, không biết tại sao lại như vậy.

"Ta thật sự không hiểu, tại sao lão đại lại làm vậy?

Giữ tên này lại để làm gì?

Giết phứt đi không phải tốt hơn sao?" Trình Giảo Kim đứng bên cạnh không đáp lại lời của kẻ kia, vì hắn biết rõ tên này là một kẻ không có đầu óc, không cần phải so đo với hắn.

Điều duy nhất cần biết bây giờ là kẻ chủ mưu đứng sau là ai.

Nhưng hiện tại, chắc chắn không thể thuận lợi gặp được kẻ đó.

Hắn cần phải suy nghĩ cho kỹ.

Dù lần này là để thăm dò tình hình, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để bản thân rơi vào hiểm cảnh.

Hắn không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy.

Nhưng đôi khi, mọi chuyện càng ngày càng phiền phức, chẳng ai thèm để ý đến những suy nghĩ của hắn.

Những kẻ này căn bản sẽ không hiểu, nếu đi thì cũng chỉ có một kết quả.

Nhưng nghĩ nhiều cũng vô ích, điều nên làm vẫn phải làm.

"Đừng nói nhiều nữa, để người khác nghe thấy thì không hay.

Đi thôi, để tên này ở lại đây." Thấy hai người sắp rời đi, Trình Giảo Kim thở dài, rõ ràng vẫn còn băn khoăn về chuyện vừa xảy ra.

Chương 626

Nhưng ngẫm lại, dường như cũng không có gì to tát.

Nếu thật sự phải suy nghĩ, cũng chỉ đến nước này thôi.

“Haizz, không ngờ có ngày mình lại gặp phải tình huống này.” Dù trong lòng Trình Giảo Kim không muốn chấp nhận hiện thực này, nhưng tiếc là bây giờ mọi chuyện đã quá muộn.

Nhưng nghĩ lại, dường như cũng không quá quan trọng, chỉ là hắn đã nghĩ quá nhiều, thực ra mọi chuyện không phiền phức đến thế.

“Mình phải ra ngoài thôi, sớm biết đã không làm vậy.” Lúc đầu, Trình Giảo Kim nghĩ rằng ở đây sẽ không có nguy hiểm, nhưng khi phát hiện xung quanh tối đen như mực, hắn thực sự không thể ở lại được nữa.

Tiếc là bây giờ có làm gì cũng không kịp, sau khi đám người kia rời đi, cả mật thất chỉ còn lại một mình hắn.

Quan trọng nhất là tay chân hắn đều bị trói.

Chỉ vì lý do này mà hắn không có cách nào rời khỏi đây.

Tiếc là bây giờ có làm gì cũng không kịp, không ai có thể liên lạc được với hắn.

Điều duy nhất hắn có thể làm là dựa vào chính mình.

Hắn biết có lẽ người của mình bây giờ đã phát hiện ra hắn mất tích, chắc chắn sẽ đang tìm kiếm, nhưng hắn cũng rõ ràng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tìm thấy, đám người này vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Nếu có thể, hắn không hy vọng Lý Khác tìm thấy mình, vì hắn

không muốn Lý Khác vì mình mà mạo hiểm.

Địa thế nơi này vô cùng hiểm trở, ngay cả hắn cũng không thể hiểu rõ, huống chi là Lý Khác.

Tiếc là mọi chuyện tuy là vậy, nhưng tình hình tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Lúc này, Lý Khác đang cố gắng hết sức tìm cách giải cứu, chỉ là tạm thời chưa có manh mối nào.

Khi Trình Giảo Kim đang mang vẻ mặt chán đời, đột nhiên nghe thấy tiếng động, ngay lập tức, lông tóc toàn thân hắn dựng đứng, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng tình hình có vẻ không giống như hắn nghĩ.

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì.

Trong tình huống này, hắn lại cúi đầu xuống, có lẽ từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều.

Tiếc là bây giờ mọi chuyện đã đến nước này, nói thêm cũng vô ích.

Hiện tại, điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

“Ai, bao giờ ta mới ra ngoài được đây?

Nơi này thật đáng sợ quá.” Trình Giảo Kim tuy miệng nói vậy, nhưng thực ra trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Những lời này chỉ là để cho người khác nghe, hắn biết đám người kia đang đứng ngoài cửa.

Dù vừa rồi chúng định rời đi, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy, đám người đó cũng không phải kẻ ngốc.

“Thôi thôi, ta cứ ở yên trong này vậy, chỉ mong các ngươi đừng

giết ta.” Nói xong câu đó, Trình Giảo Kim liền ngậm miệng lại, vểnh tai lắng nghe xem bên ngoài rốt cuộc có động tĩnh gì.

“Tên này chẳng có bản lĩnh gì, xem kìa, bị dọa một cái đã không dám làm gì nữa.

Thôi được rồi, chúng ta không cần quản hắn, đi thôi.” Người nọ nói xong liền chuẩn bị quay đầu rời đi.

Người còn lại dường như cũng hiểu ý, lập tức đi theo.

Sau khi nghe tiếng bước chân vội vã rời đi, Trình Giảo Kim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra những gì hắn làm đã có tác dụng, đám người kia dường như không còn cảnh giác với hắn nhiều nữa.

“Cuối cùng cũng đi rồi.” Câu nói vừa dứt, hắn liền đứng dậy khỏi mặt đất.

Nhìn hai tay bị trói, hắn liền dùng một vài mẹo nhỏ để cởi ra.

Thực ra, chút chuyện này đối với hắn chẳng là gì, vốn dĩ có thể cởi ra rất dễ dàng, chỉ là hắn không muốn để người khác biết.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Cứ cảm thấy kỳ quái thế nào ấy.” Nói xong, Trình Giảo Kim nhìn xung quanh với vẻ mặt ngơ ngác.

Thật ra, đối với tình hình hiện tại, bản thân hắn cũng không rõ là chuyện gì, nên bây giờ đầu óc vô cùng hỗn loạn.

Có lẽ tình hình hiện tại không thể thay đổi, nhưng chuyện đã xảy ra rồi.

Hắn thực sự không có cách nào suy nghĩ về nguyên nhân của nó.

Nhìn xung quanh, hắn bất đắc dĩ thở dài.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này, e rằng hậu quả cũng sẽ không được tốt đẹp cho lắm.

"Không ngờ có ngày mình lại rơi vào hoàn cảnh này." Trong tình huống này, bản thân hắn cũng không nhịn được mà thở dài mấy hơi.

Thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ đã quá muộn.

E rằng không một ai sẽ để ý đến suy nghĩ trong lòng hắn.

Dù là vậy, nhưng suy nghĩ trong lòng hắn cũng không ai có thể hiểu được.

Nhìn xung quanh, hắn lại phát hiện có động tĩnh.

Ngay lập tức, hắn bất giác giật mình, quay đầu nhìn lại mấy lần nhưng đều không thấy gì.

Dần dần, hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cứ có cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn mình.

Cũng chính vì lý do này, hắn có chút hoảng sợ, vội quay lại vị trí cũ ngồi xuống, cố gắng để tâm tình bình tĩnh lại.

Mặc dù ngày thường trông hắn cao to uy mãnh, nhưng trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Dù sao những chuyện này cũng quá quỷ dị, tình hình hiện tại hắn hoàn toàn không hiểu rõ.

Nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hậu quả sẽ khó mà lường được.

Dù lần này là mạo hiểm, nhưng hắn không hy vọng vì bất kỳ ai mà mất mạng.

Chương 627

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?” Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng mỗi khi nghĩ đến chuyện này, hắn lại không tự chủ được mà thở dài.

Thật ra bản thân hắn cũng không biết tại sao lại có phản ứng như vậy, nhưng phản ứng đã xảy ra rồi, nói thêm cũng vô ích.

Vì lý do này, Trình Giảo Kim chỉ có thể cố gắng hít thở sâu, để bản thân không quá căng thẳng.

Chỉ là những việc làm này dường như không có tác dụng gì nhiều, không ai quan tâm hắn đang nghĩ gì, chỉ có thể cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

“Khụ khụ khụ.” Âm thanh dần dần biến mất, Trình Giảo Kim cho rằng mình đã quá căng thẳng nên mới xuất hiện ảo giác thính giác.

Nhưng ngay khi hắn thả lỏng, đột nhiên nghe thấy tiếng ho của ai đó.

Dù âm thanh rất nhỏ, nhưng hắn lại nghe thấy rất rõ.

Bất giác cảm thấy có chuyện không hay, hắn lùi lại mấy bước, nhưng nhanh chóng dừng lại.

Có lẽ hắn cho rằng làm vậy không đúng, thế là hắn quyết định đi xem rốt cuộc là tình hình thế nào.

Đi được vài bước, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Khi nhìn thấy bóng người nhỏ bé đó, Trình Giảo Kim đột nhiên cảm thấy tốc độ vừa rồi của mình thật nực cười, không ngờ lại vì

chuyện này mà bị dọa sợ.

Thực ra trong lòng nghĩ vậy, nhưng nhìn kẻ trước mặt, hắn lại có cảm giác không lành.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Khi Trình Giảo Kim nói, hắn cố gắng hạ giọng xuống mức thấp nhất.

Thực ra hắn cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng đối phương nghe xong câu nói của hắn dường như không hề có phản ứng, chỉ đi thẳng về phía trước.

Thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, Trình Giảo Kim lại không nhịn được mà lùi lại mấy bước.

Có lẽ đối với chuyện này thực sự quá quỷ dị, hắn không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

"Rốt cuộc ngươi là ai?

Đừng đi về phía trước nữa, lùi lại." Ngày thường, Trình Giảo Kim vốn là người huấn luyện người khác, nên trong tình huống này, hắn cố gắng giữ bình tĩnh.

Những lời vừa rồi chỉ là buột miệng nói ra, nói xong hắn liền có chút hối hận.

Nhưng cũng may, người kia nghe xong câu nói của hắn đã dừng bước.

Có lẽ vì đã hiểu ý trong lời nói của hắn, nhưng cũng không loại trừ khả năng khác.

"Hử, ngươi biết ta là ai không?" Nghe những lời này, Trình Giảo Kim lập tức sững sờ.

Nhìn bóng người kia có vẻ là một lão già, nhưng nghe giọng nói

lại cảm thấy không giống.

“Rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tại sao lại biến thành bộ dạng này?” Đối với chuyện này, Trình Giảo Kim tỏ ra vô cùng kinh ngạc, thực ra bản thân hắn cũng không ngờ sẽ có kết quả này.

Tiếc là bây giờ có làm gì cũng không kịp, không ai quan tâm tất cả những điều này là thật hay giả.

Đối phương nghe xong câu nói, không hề trả lời, có lẽ đối với những chuyện này cũng không quan trọng.

“Ta là ai không quan trọng, chỉ cần ngươi biết rằng đại họa sắp ập đến.” Người nọ nói với giọng điệu vô cùng rõ ràng, dường như rất hiểu Trình Giảo Kim.

Tiếc là những lời hắn nói lúc này nghe có vẻ không quan trọng lắm, không ai thèm để ý rốt cuộc là chuyện gì.

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng không loại trừ khả năng khác, có lẽ là do nguyên nhân nào đó gây ra, nhưng Trình Giảo Kim cố gắng tỏ ra thật hiền lành, không vì chuyện này mà mất bình tĩnh.

“Lời này có ý gì?

Đừng có nói bậy bạ ở đây.” Tình hình hiện tại vô cùng rõ ràng, đối với những lời vừa rồi, Trình Giảo Kim tỏ ra không tin.

Đương nhiên, làm vậy dường như cũng không có gì sai.

Bất kỳ người bình thường nào, khi nghe những lời này cũng sẽ không có phản ứng gì nhiều, vì đối với họ, những điều này hoàn toàn không phải sự thật, chỉ là người khác nói bậy mà thôi.

Tiếc là đối phương không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào, chỉ mỉm

cười với hắn.

Gương mặt đầy nếp nhăn đó, vào lúc này trông vô cùng đáng sợ.

Cũng không biết tại sao, Trình Giảo Kim lại cảm thấy sợ hãi một lão già.

Sau này nghĩ lại, hắn cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng tiếc là bây giờ đã không kịp.

Không một ai quan tâm tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, thật sự không có cách nào khác.

Đối phương không trả lời, ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt càng thêm quỷ dị.

Lâu dần, Trình Giảo Kim thậm chí không dám nhìn lấy một cái, cũng không biết tại sao lại có phản ứng như vậy, nhưng đã sợ hãi thì khó mà xua đi.

"Rốt cuộc là tình hình gì?

Tại sao lại không nói nữa?

Rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì?" Mặc dù người trước mặt có vẻ không có sức sát thương, nhưng không biết tại sao hắn lại run rẩy một cách khó hiểu, cứ có một dự cảm không lành.

Hắn không thể nói ra rốt cuộc là do nguyên nhân gì gây ra.

Nhưng hắn hiểu rõ, trong tình huống hiện tại, điều duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, cố gắng để tâm tình mình bình tĩnh lại.

Tiếc là những việc hắn làm dường như không được người khác công nhận, ngược lại còn vì những nguyên nhân này mà gây ra tổn thương.

"Chàng trai trẻ, sau này ngươi sẽ hiểu." Cũng không biết tại sao,

khi nghe câu nói này, hắn lại không nhịn được mà lùi lại mấy bước.

Có lẽ tất cả những điều này đối với hắn quá nhân từ.

Tiếc là bây giờ đã không kịp, đối phương trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Chương 628

Nhìn nơi đột nhiên biến mất, Trình Giảo Kim sững sờ.

Đương nhiên không có gì, đợi hắn phản ứng lại thì đã có người đi vào, dường như có chuyện muốn tìm hắn.

"Lão đại, ta nghĩ là do tên này làm." Nghe những lời này, Trình Giảo Kim nhất thời không thể trả lời, vì hắn không biết họ đang nói gì, chỉ có thể cố gắng để tâm tình mình bình tĩnh lại, đứng dậy khỏi mặt đất, quay đầu nhìn lại mấy lần.

"Rốt cuộc tại sao các ngươi lại làm vậy, có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không!" Mặc dù hắn biết rõ nói lý với đám người này dường như là lãng phí thời gian, nhưng hắn không hy vọng cứ thế mà thử.

Vì vậy, tình hình hiện tại, hắn cố gắng kéo dài thời gian cho mình, cũng là để có thể thuận lợi rời khỏi đây.

Từ lúc đó, có lẽ hắn đã nghi ngờ chuyện này, nhưng bây giờ đã không kịp, không ai quan tâm nhiều như vậy.

Cũng may, đối phương nghe xong câu nói của hắn chỉ nhếch mép cười khẩy, không có phản ứng gì nhiều.

Có lẽ cũng vì đối với chuyện này không hiểu rõ lắm, nhưng không biết tại sao Trình Giảo Kim khi nhìn thấy biểu cảm này lại càng cảm thấy kỳ quái.

"Không cần căng thẳng như vậy, ta biết ngươi là ai, nhưng cũng là có nguyên nhân, nếu không ta cũng không tùy tiện bắt người." Người nọ nói với giọng điệu rất thản nhiên, dường như chuyện này không hề nghiêm trọng.

Nhưng trong mắt Trình Giảo Kim, những chuyện này không đơn giản như tưởng tượng.

Một người bình thường khi gặp phải chuyện này tuyệt đối sẽ không bình tĩnh, nhưng Trình Giảo Kim có thể khẳng định một điều, người trước mặt này tuyệt đối không tầm thường.

Chỉ dựa vào điểm này, Trình Giảo Kim cảm thấy lần này e rằng không có đường thoát, nhưng tất cả những điều này đối với hắn dường như cũng không quá quan trọng.

Nếu một ngày nào đó thật sự có chuyện xảy ra, tính mạng của hắn ở đây cũng vậy.

Hắn cũng sẽ không vì chuyện này mà hối hận.

Dù sao những gì hắn làm trước đây đều có ích, nếu Lý Khác có thể thông qua đám người này, bắt được kẻ phạm pháp thì quá tốt rồi.

Có lẽ có người sau khi biết được tình hình này sẽ vô cùng kích động, nhưng trong tình hình hiện tại không ai có suy nghĩ như vậy.

Có lẽ trong mắt người khác, Trình Giảo Kim bây giờ là một kẻ ngốc, sẽ vì người khác mà hy sinh tính mạng, tất cả những điều này nghe có vẻ hơi hoang đường.

Nhưng nguyên nhân trong đó e rằng chỉ có một mình hắn hiểu, hắn cũng không mong có ai tin tưởng.

Trình Giảo Kim đứng đó không nhúc nhích, xem xem đối phương rốt cuộc có phản ứng gì, nhưng tất cả những điều này dường như cũng không quan trọng.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?

Tại sao lại làm vậy?

Các ngươi có biết hậu quả của việc làm này không.” Mặc dù Trình

Giảo Kim không quen biết những người này, nhưng có thể từ ánh mắt của họ nhận ra, những người này tuyệt đối biết thân phận của hắn, nếu không cũng sẽ không như vậy.

Nhưng càng như vậy lại càng phải cảm thán về tầm quan trọng của nó, nếu những người này biết thân phận của hắn, tại sao lại làm vậy, thật quá phi thực tế.

Đương nhiên bây giờ những suy nghĩ này nghe có vẻ hơi bất thường, có lẽ căn bản không có ai hiểu ý trong lời nói của hắn.

Tất cả những điều này đối với hắn căn bản không quan trọng.

Những người này dù làm vậy tuyệt đối sẽ không cân nhắc hậu quả, và trong suy nghĩ của Trình Giảo Kim, họ dám làm vậy, đã quyết tâm rồi, có lẽ dù hắn có làm gì cũng không có tác dụng.

Hiện tại sở dĩ nói những lời này, chẳng qua là để cổ vũ bản thân thôi, còn có tin hay không cũng không quan trọng lắm, vì trong lòng Trình Giảo Kim dường như đã nhận ra, dù không tin những lời này, cũng không còn gì để nói.

Đương nhiên những chuyện này cũng không thể loại trừ khả năng khác, nhưng dù sao đã đến nước này, nói thêm cũng vô ích, hiện tại điều duy nhất có thể làm là để bản thân kiên cường, không được có bất kỳ sự lơ là nào.

Dù sao trong tình huống này cũng không có tác dụng gì, nếu đối phương không làm chuyện quá đáng, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay.

Đương nhiên bây giờ những lời này nghe có vẻ hơi quá đáng, vì những điều này không có tác dụng gì nữa.

Nhưng hắn cũng không thể thoát khỏi khả năng khác, và có những người tuyệt đối sẽ không tin những lời hắn nói.

"Tuổi không lớn, tính khí không nhỏ." Khi nghe câu nói này, Trình

Giảo Kim, người mặc hai lớp áo, tỏ ra chán nản.

Theo lý mà nói, tuổi của hắn không nhỏ, nhưng lúc nào cũng bị người ta gọi như vậy, trong lòng không vui.

Thế là trên mặt hắn liền hiện lên sự phẫn nộ trong lòng, không hề có ý định che giấu.

Tiếc là những việc hắn làm dường như đối với người khác căn bản không quan trọng, trong mắt họ, tất cả đều không quan trọng, không ai quan tâm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ngươi có ý kiến gì với lời nói của ta sao?

Chẳng lẽ ta nói không đúng?" Ban đầu Trình Giảo Kim định nói thêm, nhưng nếu đối phương đã nói vậy, bản thân hắn cũng không còn gì để nói.

Thế là trong tình huống này, hắn chỉ mỉm cười với đối phương, cố gắng để tâm tình mình bình tĩnh lại, vì hắn không chắc chắn tiếp theo có làm ra quyết định quá đáng hay không.

Thế là hắn cố ý lùi lại mấy bước, để bản thân không tiếp xúc thân mật với đối phương, thật sự không muốn tiếp xúc với đám người này.

Chỉ là đối phương dường như đã nhận ra hành động này, chỉ mỉm cười với hắn, không có yêu cầu gì quá đáng.

Thật ra tất cả chỉ là một âm mưu, đối phương căn bản không có ý định làm gì hắn, hôm nay sở dĩ tìm hắn cũng có nguyên nhân.

Tất cả là để thông qua Trình Giảo Kim đối phó với Lý Khác, còn Trình Giảo Kim rốt cuộc sẽ làm thế nào, họ cũng không quan tâm, chỉ cần Trình Giảo Kim ngoan ngoãn ở lại đây là đủ.

"Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì ngươi đâu, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại đây là được." Mặc dù lời nói nghe có vẻ không có gì to tát,

nhưng trong tai Trình Giảo Kim lại như biến thành một ý nghĩa khác.

Vì tất cả những điều này Trình Giảo Kim căn bản không thể chấp nhận, xác nhận mục tiêu của đám người này chẳng lẽ lại vì mình mà hại Lý Khác.

"Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?

Không thể làm như vậy." Trình Giảo Kim nói với giọng điệu vô cùng tồi tệ, dường như đối với những chuyện này căn bản không quan tâm, nhưng trong tình hình hiện tại, nói thêm cũng vô ích, điều duy nhất có thể làm chỉ có bấy nhiêu.

Đối phương lần này dường như chỉ muốn xem xem hắn có hành động gì, đối với những lời hắn nói cũng không trả lời nhiều, vì tất cả những điều này đối với họ không cần thiết.

Trình Giảo Kim trong tình huống này gần như sụp đổ, không ngờ có ngày lại gặp phải tình huống này, nhưng bây giờ đã không kịp.

Rõ ràng đối phương đã chọc giận hắn, sau đó lại làm những chuyện khiến hắn khó chịu.

Bây giờ biết được âm mưu của đối phương, nhưng lại không biết phải làm gì.

Khi biết được sự thật, Trình Giảo Kim cũng không biết nên làm gì, chỉ cảm thấy cả đầu óc như muốn nổ tung.

Khi người này nói chuyện, trên mặt đầy vẻ hung ác, dường như đối với tất cả mọi người xung quanh đều tỏ ra không hài lòng.

Nhưng tất cả đã đủ, Trình Giảo Kim có thể trực tiếp nhìn ra mối quan hệ của những người này không tốt như tưởng tượng, và tồn tại vấn đề lớn.

Chương 629

"Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi có ý kiến gì với ta, đừng có đi theo ta nữa, tùy ngươi, ta sẽ không quan tâm những chuyện này đâu." "Thuộc hạ không dám." Câu nói vừa dứt, người vừa cãi nhau với hắn liền quỳ xuống đất, tỏ vẻ sợ hãi.

Thực ra hắn đã hiểu tất cả, nếu không nhìn nhầm, thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản, có lẽ vì thực lực rất lợi hại, nếu không cũng sẽ không có người đối xử như vậy.

"Nếu ngươi thật sự đã suy nghĩ kỹ thì tốt, nhưng sau này ta không muốn nghe những lời như vậy nữa.

Chuyện ta đã quyết định, không ai có thể ngăn cản ta, nghe chưa, đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Lời nói nghe rất rõ ràng, trong tình huống hiện tại, dù có làm gì cũng vô ích.

Chuyện ta đã quyết định, tuyệt đối không có cách nào thay đổi.

Những lời bá đạo như vậy nghe quả thật không đơn giản, nhưng dù sao, nếu chuyện xảy ra, thì thật sự không còn gì để nói.

Cả quá trình Trình Giảo Kim đứng đó không nhúc nhích, dường như đối với những thành viên này căn bản không quan tâm, nhưng thực ra tai hắn đang rất vui mừng, lắng nghe xem rốt cuộc có tác dụng gì.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng khác.

Khi Trình Giảo Kim nghe được lúc đầu có chút vui mừng, cảm thấy có thể lấy được thông tin, người nọ dường như đã nhận ra.

"Này, tên nhóc thối." Khi nghe câu nói này, Trình Giảo Kim bất giác nhìn xung quanh, dường như ở đây chỉ có một mình hắn, nếu

vậy, dường như là đang nói chuyện với hắn.

Chưa kịp để Trình Giảo Kim mở miệng, đối phương đã có chút không kiên nhẫn.

"Đứng đó làm gì?

Chẳng lẽ không nghe thấy ta đang gọi ngươi sao?" Câu nói rất rõ ràng, dường như đối với hành động vừa rồi của Trình Giảo Kim vô cùng không hài lòng, nhưng Trình Giảo Kim sao có thể so đo với hắn, đối với Trình Giảo Kim, bây giờ căn bản không có bản lĩnh gì có thể chống lại hắn.

Đương nhiên tất cả cũng không loại trừ khả năng khác, nhưng chuyện đã xảy ra, suy nghĩ càng nhiều càng phiền phức, Trình Giảo Kim cũng biết, hiện tại điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, còn những chuyện khác nên đợi sau này.

"Gọi ta làm gì?" Mặc dù thành thật mà nói, hắn dường như đã hiểu, nhưng lại tỏ ra vẻ không quan tâm, có lẽ đối với hắn những điều này căn bản không quan trọng, nhưng thực ra trong lòng hắn hy vọng sớm biết được kết quả mình muốn.

"Không nói cho ngươi biết ngươi sắp chết, hiểu chưa?

Bây giờ ngươi không biết sao?

Đương nhiên nếu ngươi không biết cũng không thể trách ngươi được." Không biết tại sao, những lời này nghe đặc biệt đáng sợ.

Thực ra cũng không phải là chuyện gì kinh khủng lắm, nhưng từ miệng hắn nói ra lại có chút không giống.

Mặc dù đối với chuyện này trong lòng Trần Giảo Kim không có chút gợn sóng, nhưng dù sao chuyện đã xảy ra bên cạnh mình, nhất định phải giải quyết cho rõ ràng, nếu không sẽ có lỗi với người khác.

“Người này thật kỳ lạ, ta không biết mà lại cứ ép ta.” Mặc dù Trình Giảo Kim miệng nói vậy, thực ra trong lòng không hề có gợn sóng, và đối với chuyện này lại có chút kinh ngạc.

Thật ra bản thân hắn cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, tại sao lại phải quan tâm nhiều như vậy?

“Ta làm việc trước nay đều như vậy, không một ai có thể giúp ta quyết định.

Vì vậy ta nói cho ngươi biết, chuyện hôm nay ngươi cũng không thể quyết định.

Chuyện ta đã quyết định làm, không ai có thể thay đổi.

Tốt nhất ngươi nên nghe cho kỹ, những lời ta sắp nói rất quan trọng.” Rõ ràng bây giờ giọng điệu của hắn, dù không gặp cũng nhất định sẽ khiến người ta nghe theo.

Nhưng đối với Trình Giảo Kim cũng là một chuyện tốt, hắn sẽ không ngăn cản làm vậy.

Đương nhiên trong đó cũng không loại trừ khả năng khác, dù sao chuyện đã xảy ra, nói nhiều cũng vô ích, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác phải đợi sau này mới tính.

“Người này cũng có chút thú vị, nhưng làm vậy thật sự không có cách nào, ta cũng không biết.” “Đủ rồi, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi phải biết, nghe cho kỹ cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta.” Trong tình huống này, Trình Giảo Kim chỉ có thể tỏ ra vẻ không quan tâm, sau đó đồng ý như vậy.

Dù sao bản thân cũng biết hiện thực, như vậy cũng không tệ, không lãng phí thời gian.

“Người này thật có chút không giống, ta đã nói không biết rồi, mà

cứ muốn ta biết, thôi được.” Thực ra từ nãy đến giờ, tất cả biểu hiện của hắn chẳng qua là giả vờ thôi.

Rốt cuộc là chuyện gì, e rằng cũng chỉ có bản thân hắn hiểu rõ.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng khác, chỉ là có những người nếu không muốn nói ra, có lẽ cả đời cũng không thể đoán được trong lòng họ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đương nhiên có những người dần dần cũng sẽ không đi suy nghĩ người khác rốt cuộc đang nghĩ gì, vì tất cả những điều này đối với họ thực ra cũng không quan trọng.

Những chuyện như vậy đều không cần phải suy nghĩ, càng nhiều chuyện càng phiền phức.

Mỗi lần trong giai đoạn trưởng thành của chuyện này đều tỏ ra vô cùng khó xử, dù sau đó mối quan hệ của hai người có thể được hòa giải phần nào, nhưng cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

“Chuyện ta muốn làm là như vậy, tốt nhất đừng có nói nhảm với ta, nghe cho kỹ cho ta.” “Ta tuy ngày thường là bộ dạng này, nhưng thực ra ta và ngươi không thù không oán, tự nhiên sẽ không ra tay với ngươi, nhưng hình như ngươi đã đắc tội với người khác.” Khi nghe đến đây, Trình Giảo Kim biết tất cả chỉ là một âm mưu, đặc biệt là muốn biết người mà đối phương nói rốt cuộc là ai.

Khi chuẩn bị nói, hắn lại nhận ra, nếu trực tiếp hỏi rốt cuộc là ai, e rằng đối phương không nhất định sẽ nói.

Nhưng sau khi hiểu được tính cách của đối phương, hắn dường như nhận ra có một cách tốt hơn có thể giúp mình, nếu như vậy thì tốt nhất, đương nhiên chuyện có thành công hay không là một chuyện khác.

“Nực cười, lại có ai dám ra tay với ta, đừng có nói bậy bạ ở đây.

Ta nói cho ngươi biết, nếu ta sống sót ra ngoài, nhất định sẽ cho ngươi biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào." Thực ra sau khi nói ra câu này, Trình Giảo Kim cũng không nhịn được mà chột dạ, cũng không biết tại sao lại nói ra những lời như vậy, có lẽ nghe có chút kỳ quặc, nhưng cũng là lời từ đáy lòng, muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Mọi chuyện vĩnh viễn đều giống như hắn nghĩ, đối phương nghe xong câu nói này, ngay lập tức nổi giận, trực tiếp mở miệng phản bác.

Đương nhiên cũng nằm trong dự liệu của hắn, hắn rất hy vọng có thể xảy ra chuyện như vậy, không thể tốt hơn được nữa.

Đối phương nghe xong câu nói này, mắt trợn to, dường như không thể tin được, có lẽ từ trước đến nay chưa từng bị ai đối xử như vậy.

"Ngươi?

Ngươi dám nghi ngờ ta, ngươi có biết làm vậy có hậu quả gì không?" "Ta từ đầu đã không có ý nghi ngờ ngươi, chỉ là lời nói của ngươi là giả, ta không tin." Thực ra trong lòng Trình Giảo Kim rất tin vào tính xác thực của câu nói này, chỉ là muốn biết thêm về tình hình, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ bị kích động như vậy.

Nhưng Trình Giảo Kim có thể khẳng định người trước mặt này không giống người khác, tuyệt đối sẽ không vì vài câu nói mà tức giận, chỉ cần sửa lại suy nghĩ của hắn là được.

"Tốt, biểu hiện của ngươi khiến ta cảm thấy rất hài lòng.

Nếu đã vậy, ta nói cho ngươi biết vậy, thực ra là Tam hoàng tử muốn ra tay với ngươi thôi." Khi nghe đến đây, sắc mặt Trình Giảo Kim lập tức thay đổi, dường như đã nhận ra sự nghiêm trọng của sự việc.

Ban đầu hắn tưởng rằng có tên đại thần nào đó không biết sống

chết cố tình sát hại, chỉ là bây giờ xem ra sự việc phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng, xem ra là cuộc đấu tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Nhưng nếu đám người đó thật sự làm vậy, cũng có vài phần lý lẽ.

Hiện tại Lý Khác đang ở nơi xa xôi, nếu cứ thế trừ khử hắn, e rằng là một cách không tồi.

Chương 630

Bất kể là ai, nếu gặp phải tình huống này, cũng sẽ tìm cách trừ khử Lý Khác, đối thủ cạnh tranh lớn nhất này.

Chỉ là những chuyện khác, cũng không phiền phức như trong tưởng tượng.

"Ngươi đang đùa sao, Tam hoàng tử sao có thể làm chuyện như vậy, ngài ấy và đại nhân nhà ta là huynh đệ." Mặc dù Trình Giảo Kim đối với những gì vừa nghe vô cùng tin tưởng, nhưng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ có biểu cảm này mới có thể moi được thêm thông tin.

Chỉ là lần này, hành động của hắn dường như đã bị người khác nhìn thấu, đối phương không hề trả lời, cũng có thể là vì không muốn trả lời nữa.

"Ta vốn tưởng tên này khá thông minh, bây giờ xem ra cũng không phải vậy.

Nếu đã như vậy, ngươi cứ từ từ suy nghĩ đi, ta đi đây." Không đợi Trình Giảo Kim phản ứng, đám người đó đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Lúc này, Trình Giảo Kim bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Theo lý mà nói, trong tình huống hiện tại, dù xảy ra chuyện gì cũng không thể biết được, nếu Lý Khác thật sự vì hắn mà làm vậy, hậu quả sẽ khó mà lường được.

Thật ra, hắn thật sự không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ xem ra đã quá muộn.

Mặc dù bây giờ Trình Giảo Kim đã biết sự thật, nhưng nhìn xung quanh, nơi này được phong tỏa quá nghiêm ngặt, căn bản không có cách nào rời đi.

Sau khi phát hiện tình hình này, hắn không nhịn được mà thở dài, sớm biết vậy đã nên suy nghĩ kỹ hơn, bây giờ xem ra tất cả đã quá muộn, vào được mà không ra được.

Sau khi xem xét kết cấu xung quanh, hắn chỉ có thể thở dài tìm một chỗ ngồi xuống, xác nhận rằng căn bản không có cách nào rời đi.

Trình Giảo Kim ngồi đó không nhúc nhích, thực ra tuy không có hành động gì, nhưng đầu óc hắn vẫn đang hoạt động với tốc độ cao, hắn sẽ không bỏ cuộc, chỉ là không để người khác biết mà thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn nghe thấy tiếng động giật mình.

Ngay khi hắn cảnh giác, một người khác lại thò đầu vào.

"Đừng căng thẳng, ta đến đưa cơm cho ngươi." Mặc dù người này nói đến mức này, nhưng Trình Giảo Kim tuyệt đối sẽ không lơ là, vì hắn không chắc chắn người này rốt cuộc có nguy hiểm hay không.

Ngày thường làm việc đều phải cẩn thận, tình hình hiện tại không đơn giản như tưởng tượng, nên cẩn thận một chút, ghi nhớ trong lòng.

"Ngươi đói rồi, bị nhốt ở đây lâu rồi, ăn chút đi." Đối với chuyện này, Trần Giảo Kim thật sự không biết nên nói gì, mặc dù bây giờ bụng thật sự đói, nhưng hắn biết nên cẩn thận.

"Sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi không đói sao?" Trình Giảo Kim từ đầu đã chọn cách giả câm, nhưng tên trước mặt này nói quá nhiều, bị nói như vậy, Trình Giảo Kim nhất thời không thể khống chế được.

Tất cả đều không khiến Trình Giảo Kim mở miệng, lúc này đối phương dường như đã hiểu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Đừng lo, đồ ăn không có độc đâu.

Mặc dù lão đại nhà ta ngày thường trông có vẻ hung dữ, nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện này đâu." Thực ra điểm này nếu để Trình Giảo Kim phân tích, cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Vừa rồi tuy tiếp xúc khá ít, nhưng có thể hiểu được người đó đáng sợ, không tệ như trong tưởng tượng.

Nhưng bây giờ thật sự không có tâm trạng ăn cơm, nên suy nghĩ về những nguyên nhân khác, nhưng trong mắt đối phương lại cảm thấy hắn sợ bị người ta đầu độc chết.

"Thật sự không sao đâu, hay là ta ăn cho ngươi xem." Khi nghe câu nói này, Trình Giảo Kim chuẩn bị mở miệng ngăn cản hành động này, nhưng đối phương đã ăn thức ăn vào miệng, và tỏ ra vẻ vô tội.

Trong tình huống này, Trình Giảo Kim thật sự không biết nên làm gì, chỉ có thể rút lại bàn tay vừa đưa ra.

Có lẽ từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều, có lẽ đối phương muốn ăn thì cứ để ăn, không liên quan gì đến hắn.

Ban đầu hắn nghĩ rằng Trình Giảo Kim có thể bị hành động này lay động, nhưng hắn lại tỏ ra vẻ không quan tâm, khiến đối phương không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Sao vậy?

Ngươi không tin ta sao?

Ta thật sự không có vấn đề gì đâu, mau ăn chút đi." Lúc này, Trình Giảo Kim dường như đã nhận ra, ngẩng đầu nhìn tên trước mặt.

Vừa rồi có lẽ đang nghĩ chuyện khác, hoặc là do ý thức phòng bị,

căn bản không nhìn rõ người trước mặt rốt cuộc là ai.

Nhưng trong nháy mắt, hắn dường như nhận ra suy nghĩ vừa rồi của mình thật quá vô tri.

Đứng trước mặt hắn, không phải là một đứa trẻ nhỏ hơn Lý Nguyên Phương sao.

Ngay lập tức, Trình Giảo Kim thật sự không biết nên làm gì, cảm thấy áy náy vì hành động vừa rồi của mình.

"Ta không đói." Trình Giảo Kim nói vậy chỉ là để đối phương có thể yên tâm, thực ra tâm trạng của hắn bây giờ thật sự không còn gì để nói.

Huống chi đối với hắn, bây giờ không có chuyện gì để ăn cơm, dù có người thật sự bưng thức ăn đến tận miệng, hắn cũng sẽ không ăn.

Đối phương nghe xong câu nói này, căn bản không biết nên nói gì, vì ban đầu hắn nghĩ rằng Trình Giảo Kim sẽ vì lời nói của mình mà ăn cơm, nhưng bây giờ xem ra hắn đã nghĩ quá đơn giản.

"Nhưng ngươi đã lâu không ăn gì rồi, chẳng lẽ thật sự không đói sao?

Nếu đói thì ăn một chút đi." "Ai bảo ngươi làm vậy?" Ban đầu Trình Giảo Kim căn bản không có ý định trả lời, nhưng vào lúc này dường như đã hiểu, có lẽ người này có thể giúp mình.

"Có người bảo ta làm vậy, bảo ta mang những thứ này cho ngươi ăn, sợ ngươi đói." "Người đó là ai?

Tại sao lại làm vậy, ta không tin có người sẽ sợ ta đói." Dù người trước mặt trông có vẻ vô hại, nhưng cũng không thể đại diện cho bất kỳ điều gì đã xảy ra vấn đề, cảm giác đặc biệt kỳ quái, chỉ là chưa suy nghĩ kỹ thôi, sau này nên suy nghĩ kỹ hơn một chút.

Khi nghe Trình Giảo Kim nói vậy, đối phương rõ ràng cảm thấy có chút chột dạ, trực tiếp cúi đầu xuống.

"Có người bảo ta làm vậy." Có lẽ vì bây giờ thực sự quá lo lắng, nên giọng điệu nói chuyện đã có sự thay đổi rõ rệt, căn bản không biết tiếp theo nên nói gì.

Khi nhìn thấy hành động này, Trình Giảo Kim thật sự đã nhận ra, suy nghĩ ban đầu của mình đều là thật, tên trước mặt này chắc chắn không đơn giản như tưởng tượng.

"Rốt cuộc muốn làm gì?

Có mục đích gì?" "Đừng hại ta." Thực ra Trình Giảo Kim rất rõ ràng, nếu chuyện này là do lão đại mà hắn nói hôm qua sắp xếp, người đó nhất định sẽ nói cho hắn biết.

Nhưng dựa vào những lời hắn nói, và cộng với việc hắn rõ ràng đang chột dạ, có lẽ những gì hắn làm căn bản không có đạo lý, những gì hắn làm là để hãm hại.

Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng Trình Giảo Kim liền có chút không vui, bắt đầu cảm thấy áy náy vì sự thương hại trong lòng vừa rồi.

"Không phải, không phải, không phải như vậy, ta không phải như vậy, ta chỉ mang đồ ăn cho ngươi thôi." Có lẽ vì Trình Giảo Kim nói với giọng điệu quá cứng rắn, đối phương bị dọa khóc.

Nhưng với tư cách là một người rất có năng lực, hắn tuyệt đối sẽ không vì một chút nước mắt mà thoát khỏi tất cả, hắn vẫn luôn quan sát từng cử động của tên trước mặt.

Chương 631

“Nếu ta không nhìn nhầm, hẳn là không phải lão đại nhà ngươi bảo ngươi làm vậy phải không.” “Sao ngươi biết?” Đối phương lúc này tỏ ra kinh ngạc, căn bản không biết tại sao Trình Giảo Kim lại có thể biết được suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, nói thêm cũng vô ích, nhưng hắn lại tỏ ra vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng đối mặt với những màn giả tạo này, Trình Giảo Kim thật sự không còn gì để nói, trong mắt hắn, tất cả đều là mây bay.

“Chuyện này e rằng ngươi không cần biết, nhưng kênh đạo vừa rồi của ngươi thực sự không giống một người bình thường, hẳn là có vấn đề.” “Lời này có ý gì?

Vừa rồi ta đã làm gì?” Người nọ nghe Trình Giảo Kim nói vậy tỏ ra không vui, rõ ràng không hy vọng Lý Nguyên Phương nói như vậy.

Chỉ là Trình Giảo Kim đã chuẩn bị nói ra câu này, tuyệt đối sẽ không rút lại.

Vì vậy dù nghe vậy, Trình Giảo Kim vẫn tỏ ra vẻ không quan tâm, thực ra tất cả chẳng qua là giả vờ thôi, bao nhiêu năm rồi đã quen với tất cả.

“Vừa rồi cơ thể ngươi không tự chủ được mà run rẩy, giọng điệu nói chuyện có sự thay đổi rõ rệt, có thể thấy rõ vừa rồi ngươi đã rất căng thẳng.” Khi nói câu này, trên mặt Trình Giảo Kim không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như đối với tất cả đều rõ như lòng bàn tay, dù có làm gì cũng không có giá trị.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ, đối phương nghe đến đây lập tức

không biết nên nói gì.

Mặc dù Trình Giảo Kim đối với những gì hắn nói có lẽ không chắc chắn lắm, nhưng dù sao, lừa một đứa trẻ cũng được.

Đương nhiên cũng không nhất định phải lừa, chỉ cần từ miệng hắn lộ ra thông tin cần thiết.

"Chẳng lẽ ta nói không đúng?" Khi nghe đến đây, hắn trực tiếp cúi đầu xuống, không nói thêm một lời nào nữa, có lẽ vì không còn gì để nói, cũng có thể vì có lời mà không nói ra được.

"Nói đi, rốt cuộc là ai phái ngươi đến, và có mục đích gì?" "Chủ nhân nói đúng, ngài thật lợi hại." Vào lúc này, đối phương dường như đã thỏa hiệp, chuẩn bị nghe theo lời hắn, chuẩn bị nói cho hắn biết.

Cũng vào lúc này, Trình Giảo Kim cảm thấy mục tiêu của mình sắp đạt được.

"Hả?

Vậy chủ nhân của ngươi đã nói gì?" "Chủ nhân nói, chỉ có ngài mới có thể cứu ngài ấy ra ngoài." Nghe đến đây, Trình Giảo Kim nhíu mày, tỏ vẻ khó hiểu, căn bản không biết đối phương đang nói gì.

Bởi vì theo hắn thấy, ban đầu hắn nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng bây giờ xem ra chuyện càng ngày càng phiền phức.

"Câu này có ý gì?" "Chủ nhân nhà ta hy vọng ngài có thể cứu ngài ấy ra ngoài." Có lẽ nếu là một đứa trẻ nói ra những lời như vậy, Trình Giảo Kim sẽ không có phản ứng gì nhiều, nhưng đối với những chuyện hắn đã trải qua, chỉ cần kiên trì với suy nghĩ của mình, hắn sẽ hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, nhất định phải xử lý cho rõ ràng trước.

“Ta không hiểu tại sao lại như vậy, chủ nhân nhà ngươi là ai?

Tại sao lại biết ta?” “Chủ nhân nhà ta bị lão đại bắt, bị ép làm phu nhân, nghe nói ngài rất lợi hại, nên hy vọng khi ngài đi có thể mang ngài ấy theo.” Vào lúc này, Trình Giảo Kim ngay lập tức sững sờ, không biết tiếp theo nên nói gì, vì những lời này thật sự khiến hắn không thể trả lời, cũng không ngờ lại có kết quả này.

“Ta biết rồi, ngươi chắc chắn những gì ngươi nói đều là thật sao?” Dù sao đối với Trình Giảo Kim, chuyện này nhất thời thật sự không thể hiểu được.

Lượng thông tin lần này thật sự quá lớn, bất kể là ai cũng không thể ngay lập tức hiểu rõ.

Theo lý mà nói, bị người ta bắt đến đây, căn bản không có ai có thể hiểu được.

Chỉ là bây giờ đã có người biết, e rằng sự việc không phiền phức như trong tưởng tượng, chỉ cần có người biết hắn bị bắt đến đây, Lý Khác nhất định sẽ nhận được tin tức.

Đến lúc đó có thể thuận lợi hoàn thành mọi việc.

Nghĩ đến đây, Trình Giảo Kim không nhịn được mà bắt đầu cười thầm.

Chỉ là lúc này, hắn dường như đã quên mất, có một người vẫn luôn quan sát.

“Sao vậy?” Quả nhiên, hắn trực tiếp bị câu nói này kéo về thực tại, bắt đầu nhận ra mình có lẽ đã vui mừng quá sớm.

Chỉ là bây giờ dù có làm gì cũng không kịp, không phải ngày nào cũng gặp phải tình huống này.

“Không có gì, đương nhiên, trước khi có ý kiến, ta muốn nói cho

ngươi biết, về nói với chủ nhân nhà ngươi, dù ta không biết rốt cuộc là ai, nhưng ta nhất định sẽ thoát khỏi đây, nếu muốn rời đi, ta sẽ giúp." Điều duy nhất Trình Giảo Kim có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, dù sao những gì hắn nói không có một câu giả dối, còn đối phương có muốn tin hay không, đó là vấn đề của đối phương.

Đứa trẻ nghe xong câu nói này, tỏ ra vô cùng vui mừng, dường như đạt được thành tựu gì đó.

Trình Giảo Kim nhìn bộ dạng này cũng không biết nên nói gì.

Có lẽ hắn cũng từng như vậy, nhưng bây giờ tuyệt đối sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà có hành động như vậy.

"Thật tốt quá, chủ nhân biết được nhất định sẽ rất vui, ta bây giờ về nói cho chủ nhân biết." Đối với câu nói này, Lý Khác chỉ mỉm cười, tỏ ý đã biết, không có phản ứng gì nhiều.

Thực ra hắn thật sự không biết nên nói gì, chuyện đã có kết quả này rồi, nói thêm cũng vô ích.

Đứa trẻ đó đi được vài bước lại quay lại, trực tiếp quay đầu nhìn Trình Giảo Kim.

"Vậy tiên sinh, ta đi trước, nhớ ăn cơm." Vào lúc này, nụ cười trên mặt Trình Giảo Kim càng ngày càng rõ rệt, cảm thấy từ trước đến nay chưa từng trong tình huống này mà cảm thấy vui vẻ, nhưng tâm trạng của hắn bây giờ thật sự quá vui mừng.

"Được, ta biết rồi, yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không để mình bị đói chết." Ban đầu chỉ là tùy tiện trả lời một câu, không ngờ lại nói ra những lời như vậy, nhưng đã nói ra rồi, cũng không thể thay đổi.

Chỉ là khi nhìn khuôn mặt tươi cười của đứa trẻ đó, thật sự không có một câu nói nào có thể biểu đạt được tâm trạng của hắn bây giờ, thật sự là vô cùng chu đáo.

“Thật không biết tại sao lại gặp phải tình huống này, người ở đây thật có chút không giống.” Trình Giảo Kim nói xong liền trực tiếp ngồi xuống đất, nhìn những món ăn trước mặt với vẻ không quan tâm.

Dù sao đã ở trước mặt rồi, không ăn cũng không cần thiết, chi bằng trực tiếp ăn đi.

Huống chi bây giờ điều duy nhất hắn có thể làm là bảo tồn thể lực, đến lúc đó lỡ có xung đột, có thể bảo toàn một mạng.

“Nếu đã đưa đến tận cửa, vậy ta không khách khí nữa, ăn thôi.” Lời này nếu bị người khác nghe thấy, có lẽ sẽ không có suy nghĩ như vậy, nhưng dù sao chuyện đã xảy ra tuyệt đối không phức tạp như trong tưởng tượng.

“Sự việc thế nào rồi?” Lúc này, Lý Khác ngồi đó với vẻ mặt ưu sầu.

Hiện tại tuy trong tay có một chiếc nhẫn, nhưng đối với tình hình hoàn toàn không biết gì.

Khi Lý Nguyên Phương vừa vào cửa, hắn không nhịn được mà hỏi.

Thực ra tuy ngày thường tỏ ra vẻ không quan tâm, nhưng hắn rất coi trọng chuyện này.

Lý Nguyên Phương vừa vào cửa, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như căn bản không có tin tức, chưa kịp mở miệng trả lời, Lý Khác dường như cũng đã đoán được kết quả này, có lẽ từ đầu hướng tìm kiếm đã sai.

“Thôi được rồi, không cần nói nữa, ta biết rồi.” Lý Nguyên Phương cầm lấy ly nước trên bàn uống một ngụm, khi chuẩn bị nói thì bị Lý Khác ngắt lời.

Vào lúc này, Lý Nguyên Phương tỏ ra khó hiểu, căn bản không

biết tại sao Lý Khác lại làm vậy, nhưng nếu hắn đã quyết định, Lý Nguyên Phương cũng không còn gì để nói.

Lý Khác cũng không có ý định suy nghĩ đến cảm nhận của hắn, dù sao đã đến nước này, tất cả đều lo cho bản thân mình.

"Hướng điều tra của chúng ta sai rồi, không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không sẽ lãng phí thời gian.

Chương 632

Thời gian chúng ta kéo dài càng lâu, đối với Trình Giảo Kim càng nguy hiểm." "Đại nhân, ta biết ý của ngài, nhưng nếu không làm vậy, ta có thể làm gì?" Trong khoảng thời gian này, Lý Nguyên Phương đã cố gắng hết sức để tìm kiếm, nhưng mỗi lần đều không có bất kỳ tin tức nào.

Dần dần, hắn cảm thấy sự việc càng ngày càng phiền phức, đã có chút nản lòng.

"Mặc dù bây giờ ta cũng không có cách nào hay, nhưng ta dám khẳng định cách làm hiện tại của chúng ta là không đúng." Thực ra sở dĩ nói ra những lời này, chẳng qua là dựa vào cảm nhận trong lòng thôi, nhưng tuyệt đối không có ý đùa giỡn.

Chỉ là những lời này vào tai Lý Nguyên Phương lại như biến thành một ý nghĩa khác, tâm trạng của Lý Nguyên Phương gần đây vốn đặc biệt nóng nảy, khi nghe câu nói này ngay lập tức lại bùng nổ.

Thực ra cơn giận này đã kìm nén từ lâu, vẫn chưa bộc phát ra.

Lần này thật sự là xả hết, đương nhiên hắn biết làm vậy có lẽ không đúng, xem xem có cách nào khác không.

"Nếu không có cách, tại sao lại nói như vậy, có biết làm vậy có lợi ích gì không, căn bản không có bất kỳ lợi ích nào, chỉ đang kéo dài thời gian, hiểu chưa." Nghe câu nói này, Lý Khác quay đầu nhìn lại.

Mặc dù đối với những lời hắn nói, trong lòng Lý Khác không muốn chấp nhận, nhưng đã nói ra rồi, Lý Khác cũng nhận ra có những chuyện nên bắt đầu.

Thực ra Lý Khác gần đây sở dĩ không bộc phát tính khí trong lòng,

là vì hắn hiểu rõ tâm trạng hiện tại của Lý Nguyên Phương.

Nếu là lúc khác hoặc là người khác, Lý Nguyên Phương như vậy chắc chắn sẽ bị Lý Khác trực tiếp xử lý.

Chỉ là nam nhân này bây giờ căn bản không có tâm trạng đó, chỉ cần điều chỉnh tốt bản thân, những chuyện khác nên đợi sau này suy nghĩ kỹ hơn.

"Ta hiểu rõ tâm trạng hiện tại của ngươi không tốt, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện không đơn giản như tưởng tượng.

Hiện tại điều duy nhất cần làm cũng chỉ có bấy nhiêu, không nên làm vậy, nên thả lỏng tâm trạng, chuyện đã xảy ra không có cách nào thay đổi.

Ta cần làm là điều chỉnh tâm trạng của mỗi người, chỉ có vậy ta mới có thể làm tốt mọi việc, nếu không thì có thể tìm được gì." Dù sao trong tình huống hiện tại, Lý Khác cố gắng hết sức kiềm chế cơn giận trong lòng, để có thể ôn tồn giải thích với hắn.

Chỉ là đối phương dường như đối với cách nói này căn bản không đồng tình, ngược lại còn có chút áy náy.

"Lần nào ngài cũng ở đây hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta, nếu thật sự có bản lĩnh, mau tìm cách đi cứu hắn đi, ta bây giờ ngay cả hắn ở đâu cũng không biết.

Ngài có tự tin ở đây nói bậy, rốt cuộc có tâm không, hay là căn bản không quan tâm đến sống chết của hắn, làm vậy ngài có biết hắn sẽ đau lòng thế nào không?" Ban đầu Lý Khác nghĩ rằng sau khi hoang mang nói những lời này, duyên phận có thể hiểu được tâm tư của mình, nhưng bây giờ xem ra những lời vừa nói là lãng phí thời gian.

Người trước mặt này, căn bản sẽ không hiểu rốt cuộc hắn đang nghĩ gì, vì tư duy của hắn thật quá ngu ngốc.

“Đối với ngươi, ta thật sự không còn gì để nói, thật quá ngu ngốc.

Tất cả những gì ta nói ngươi căn bản không hiểu, nên ta không tranh cãi với ngươi ở đây.” Tâm trạng hiện tại của hắn vô cùng sụp đổ, trong tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không nổi giận với một người yếu thế.

Chỉ là bây giờ hắn có chút cảm giác bất đắc dĩ.

“Làm vậy lại có ích gì, không phải cuối cùng cũng không có cách nào sao.

Nếu có cách, cũng sẽ không cứ ở lại đây.” “Lời này có ý gì?

Ngươi coi thường ta phải không?

Từ đầu đã nghĩ vậy rồi.” Đối mặt với những lời nói khó xử của hắn, thật sự không biết nên trả lời thế nào, vì trong mắt hắn, Lý Nguyên Phương đang bất lực xả giận.

Mặc dù có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Lý Nguyên Phương, nhưng dù sao cũng không thể chịu thiệt, hắn cũng không phải kẻ ngốc, không thể làm được điều đó.

“Đều là những suy nghĩ vớ vẩn, bây giờ chúng ta nên làm là đoàn kết, cố gắng hết sức tìm kiếm kết quả, không nên ở đây nói bậy, có thể hiểu không.

Xin đừng áp đặt suy nghĩ của ngươi lên ta, vì suy nghĩ của ngươi thật quá tồi tệ.

Và ta từ trước đến nay chưa từng có ý coi thường ngươi, hôm nay biểu hiện của ngươi thật quá khiến ta thất vọng.

Nhưng dù vậy ta cũng sẽ không làm gì với ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi có thể hiểu.” Khi nói những lời này, thật sự không biết nên làm gì, vì chuyện này có lẽ phiền phức hơn trong tưởng tượng, nếu có thể.

Căn bản một lời cũng không nói, nhưng trong tình huống này hắn biết nếu không nói, sự việc sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Dù sao hiện tại trong tình huống này, bất kể là vì nguyên nhân gì, hắn cũng không thích có bất kỳ cảm xúc nào.

Hắn biết rõ làm vậy đối với mọi người có hậu quả gì, nhưng có lúc vì người khác nghĩ, người khác không nhất định vì mình nghĩ.

Trong mắt duyên phận, không phải là sự đồng cảm.

"Cách làm hôm nay của ngươi thật quá đáng ghét, ta vốn tưởng ngươi là một chính nhân quân tử, bây giờ xem ra ta đã mù mắt mới thấy ngươi là người tốt." Dù Lý Khác đối với những gì hắn làm biểu thị vô cùng không hài lòng, nhưng bây giờ hắn cũng thật sự không còn gì để nói, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nếu đối phương đã nói vậy, hắn cũng không có cách nào phản kháng, điều duy nhất có thể làm là những điều này.

Chỉ là quay đầu lại, có lẽ thật sự không đơn giản như trong tưởng tượng, chỉ là bây giờ dù có làm gì cũng không kịp.

Đối phương căn bản sẽ không tha thứ, khi Lý Khác đang chán nản, đối phương dường như đã nhận ra, có chút chột dạ.

Thực ra Lý Nguyên Phương khi nói những lời này, cũng không hề suy nghĩ, liền trực tiếp nói ra.

Sau khi nói ra có chút hối hận, vì hắn biết nỗi đau có lẽ không như trong tưởng tượng, những lời như vậy có lẽ sẽ làm tổn thương lòng hắn.

Nếu như vậy, Lý Khác sẽ vô cùng đau lòng, vậy thì cuối cùng sẽ phạm phải sai lầm lớn.

Nếu Trình Giảo Kim trở về, biết được những gì hắn làm, nhất

định sẽ trừng phạt hắn như vậy, không chỉ làm tổn hại hắn, trong lòng cũng vô cùng day dứt.

Khi suy nghĩ đến điểm này, Lý Nguyên Phương không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, đối với chuyện này thật sự không còn gì để nói.

Lý Nguyên Phương lại cũng không kịp, căn bản không có ai quan tâm rốt cuộc hắn đang nghĩ gì, vì tâm trạng hiện tại của Lý Khác vô cùng buồn bã.

"Ta biết sai rồi, vừa rồi ta không nên nói như vậy, ngài đừng giận." Thực ra khi Lý Nguyên Phương vừa nói những lời đó, Lý Khác dường như đã sớm chấp nhận, không có ý định so đo.

Nhưng khi nghe câu nói này, hắn tỏ ra kinh ngạc, quay đầu nhìn lại một cái.

Thực ra bản thân hắn cũng không biết tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, bây giờ dù có làm gì cũng có chút gì đó, không ai quan tâm rốt cuộc đang học gì.

Huống chi có những kẻ vĩnh viễn không kiên cường như trong tưởng tượng, dù sao chuyện đã xảy ra rồi, nói thêm cũng vô ích.

Nhưng dù sao, vì kinh ngạc trước sự thất bại của hắn, Lý Khác cứ đứng sững tại chỗ nhìn, ánh mắt đầy sự khó hiểu.

Sở dĩ có hành động như vậy, thực ra cũng nên vậy, thật sự không hiểu tên trước mặt này rốt cuộc đang làm gì.

"Nếu có những lời đã nói ra, tại sao lại muốn rút lại?" Lý Khác nhất thời căn bản không thể suy nghĩ được tên trước mặt này rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng có lúc chuyện càng như vậy càng phiền phức, không ai quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ là khi nghe câu nói này, Lý Nguyên Phương bất giác cúi đầu

xuống, dường như lại cảm thấy áy náy vì những gì vừa làm.

Nhưng dù sao, nếu Lý Khác chủ động hỏi, hắn cảm thấy tôi sẽ quan tâm rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Chương 633

“Sao vậy?

Ta chỉ hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không cần thiết.” Ban đầu chuyện này không phải lỗi của hắn, nhưng bây giờ trong tình huống của Lý Nguyên Phương, có chút bắt đầu khó hiểu.

Có lẽ có lúc đều đang làm vậy có đúng không, nhưng dù sao, có những chuyện đã làm rồi, đều không kịp nữa.

Dù sao chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, không cần thiết phải thay đổi.

Đương nhiên khi làm vậy, cũng sẽ vô tình làm tổn thương người khác.

Nếu là bạn của hắn có lẽ sẽ không quan tâm đến những gì hắn làm, nhưng có những người không nghĩ vậy.

Trong mắt Lý Khác, tên này thật sự khiến hắn có chút đau lòng.

“Ta cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng ta đã làm rồi, phải trả giá cho những gì mình đã làm, chuyện này ta rất rõ ràng.” Lý Khác thật sự không muốn nói thêm nữa, sự khó xử của hắn lúc này trông vô cùng áy náy.

Thực ra bản thân hắn cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng nếu đã xảy ra, tên điên nào đó đã lừa hắn, cứ đứng đó không nhúc nhích, trông lo lắng.

“Thực ra căn bản không cần thiết phải như vậy, chỉ là suy nghĩ của ngươi có lẽ phức tạp hơn ta tưởng một chút.

Nhưng dù sao, có những chuyện đã xảy ra rồi, đừng quan tâm nữa.” Lý Khác nói, cũng không biết tại sao có một ngày lại nói ra

những lời không xa vời như vậy.

Thực ra hắn cũng không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Khi nghe Lý Khác nói vậy, Lý Nguyên Phương cảm thấy thế giới của mình dường như lại xuất hiện một tia nắng khác, vô cùng vui mừng.

Tiếc là có lúc càng như vậy, đả kích nhận được cũng càng lớn.

Lý Khác không biết nên trả lời thế nào, chỉ quay đầu nhìn một cái rồi chuẩn bị rời đi.

Rất rõ ràng hắn lo lắng, trong tình huống này, tuyệt đối không phải là lúc hai người giao lưu, nên suy nghĩ kỹ hơn cho thời gian sau này.

"Thực ra căn bản không cần thiết phải như vậy, bây giờ điều duy nhất ta cần làm là tìm cách biết được tin tức của hắn, không phải là ngốc nghếch ở lại đây." Vào lúc này, Lý Nguyên Phương dường như cũng nhận ra, có lẽ những việc mình làm trước đây là sai lầm.

Sau khi Lý Khác rời đi, Lý Nguyên Phương liền đi theo ngay, vì hắn hiểu rõ tình hình hiện tại, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Nếu không, sau này mọi chuyện sẽ càng thêm phiền phức.

Dù tình hình bây giờ là vậy, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

"Rốt cuộc có chuyện gì?

Ta đã nói với ngươi rồi mà?

Chuyện này ta sẽ có cách xử lý, ngươi có thể đừng cứ mãi như vậy được không?" Dù xét theo nguyên nhân nào đi nữa, Lý Khác lúc này trông như một người không còn gì luyến tiếc cuộc sống.

Thực ra, chính hắn cũng không ngờ có ngày mình lại gặp phải tình

huống này, đáng tiếc bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Sẽ không có ai để tâm đến những chuyện này, vì những chuyện đó căn bản không được thừa nhận, sẽ không bao giờ biết được.

Nghe những lời của Lý Khác, Lý Nguyên Phương bất giác lùi lại vài bước.

Thực ra trong lòng hắn cũng không mong mọi chuyện thành ra thế này, nhưng có những việc một khi đã xảy ra thì thật sự không có cách nào thay đổi được.

Đối với hắn bây giờ, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên đợi sau này hãy xử lý.

Huống hồ hắn cũng không phải loại người như vậy, sẽ không để tâm đến những điều đó.

"Ta biết chỉ có huynh mới cứu được, cho nên ta phải đi cứu." Lý Khác chẳng những không vì câu nói này mà nguôi đi cơn giận trong lòng, ngược lại càng thêm tức giận, không cho rằng có ngày mình lại bị người khác trách móc như vậy.

Bây giờ dù thế nào cũng không còn quan trọng nữa, không ai quay lại, nhưng điều đó không có nghĩa là Lý Khác sẽ bỏ cuộc.

Tình hình hiện tại, dù xảy ra chuyện gì, trong lòng Lý Khác cũng không vui.

Có những tình huống, chuyện càng nhiều càng phiền phức, mà thường những chuyện đơn giản như vậy lại đủ rắc rối rồi.

"Ta đột nhiên phát hiện ngươi thật sự rất phiền phức.

Ta đã nói với ngươi rồi mà?

Chuyện này ta nhất định sẽ làm, không cần ngươi." Không xét những nguyên nhân khác, tình cảm bao nhiêu năm với Trình Giảo Kim

tuyệt đối không cho phép hắn trơ mắt nhìn bạn mình biến mất, bị người khác bắt đi.

Vốn dĩ hắn đang nghĩ cách cứu Trình Giảo Kim, nhưng khi nghe những lời của Lý Nguyên Phương, cơn nóng nảy của hắn liền bùng lên.

Hắn chưa từng nghĩ có ngày mình lại phải chịu sự đối xử như vậy.

Cái cảm giác bị người khác xem thường này thật sự không dễ chịu chút nào, đừng để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Nhưng có những chuyện tuy là vậy, mà sự việc lại không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

Thậm chí có lúc, việc nhìn lại dường như cũng không quá quan trọng, nhưng hắn sẽ không để tâm nhiều đến thế, vì tất cả đối với hắn căn bản không quan trọng, hắn sẽ không suy nghĩ tới.

Đương nhiên, tất cả cũng không loại trừ những khả năng khác.

Có lẽ đối phương không nghĩ như vậy, nhưng đối với Lý Khác, những điều này thật sự không quan trọng, ánh mắt hắn tràn đầy sự không vui.

Cũng vào lúc này, Lý Nguyên Phương dường như nhận ra những lời mình vừa nói có chút không ổn, Lý Khác dường như rất không hài lòng với hắn.

Chỉ tiếc là bây giờ dù nói gì cũng đã muộn, không ai để tâm đến những điều này.

Huống hồ đối với hắn, chuyện duy nhất có thể làm bây giờ cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên đợi sau này hãy tính.

“Tại sao lại như vậy?

Lẽ nào ta nói không đúng sao?

Lẽ nào không phải như vậy sao?" Trong tình huống này, cũng không biết vì lý do gì, hắn lại bắt đầu lải nhải.

Thật ra đối với chuyện này, chính hắn cũng không biết tại sao lại xảy ra, nhưng chuyện đã xảy ra rồi thì không có cách nào thay đổi.

"Lẽ nào ngươi cảm thấy như vậy là rất đúng sao?

Nói thật, ta không muốn tranh cãi với ngươi ở đây.

Sao ngươi không thể hiểu rõ rồi hãy nói?

Chương 634

Lần nào cũng như vậy, ta thật sự chịu đủ rồi.” Lý Khác lúc này cảm thấy cả đầu óc mình sắp vỡ tung, chưa bao giờ nghĩ có ngày lại gặp phải tình huống này.

Chỉ là bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Có lẽ căn bản không ai để tâm đến những điều này.

Nghe Lý Khác nói vậy, đối phương không những không cảm thấy áy náy vì những việc mình vừa làm, mà còn có chút không vui, cho rằng Lý Khác đang nói năng hồ đồ.

Ngay lúc đó, Lý Khác liền cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đang bị lãng phí một cách lố bịch.

Có lẽ ngay từ đầu hắn đã không nên làm như vậy, chỉ là bây giờ nói gì cũng đã muộn.

E rằng căn bản không ai để tâm rốt cuộc chuyện là gì.

Đương nhiên, mọi chuyện cũng nên xem xét những nguyên nhân khác, dù sao thì sự việc cũng đã xảy ra rồi.

“Ngươi có thể nói chuyện tử tế với ta được không?

Ta lại làm gì sai rồi, tại sao lại như vậy?” Rõ ràng sau câu nói sai lầm của Lý Khác, Lý Nguyên Phương dường như cảm thấy những việc mình làm trước đó có chút quá đáng.

Chỉ là bây giờ tuy có suy nghĩ này, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Ban đầu, Lý Khác nghĩ rằng sau khi mình nói xong câu đó, đối phương sẽ thu liễm lại.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, không ai để tâm những điều này rốt cuộc là thật hay giả.

Trên mặt Lý Khác viết rõ một chữ "phiền", hắn thật sự có chút mất kiên nhẫn, không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Nếu không phải nể mặt đối phương còn trẻ người non dạ, có lẽ bây giờ hắn đã sớm nổi trận lôi đình.

Chỉ tiếc là bây giờ nói gì cũng không còn quan trọng, không ai để tâm những điều đó có thật sự xuất phát từ nội tâm hay không.

Lý Nguyên Phương đứng đó, làm ra vẻ mặt đặc biệt oan ức, cảm giác đó khiến đầu óc hắn như muốn nổ tung.

Dù trong tình huống này, hắn vẫn phải cố gắng hết sức để kiềm chế những suy nghĩ trong lòng, để trông mình bình thường một chút.

Đương nhiên, cách làm này dường như không nhận được sự đồng tình của người khác, nhưng hắn cũng không để tâm nhiều đến thế.

"Ta hy vọng ngươi có thể giữ thái độ đúng mực, đừng nói năng hồ đồ ở đây." Lý Khác biết rằng bây giờ thứ duy nhất hắn có thể làm là khích tướng.

Nếu đối phương có phản ứng thái quá, vậy thì thật sự không còn gì để nói, hắn đã chịu đủ rồi.

Nhưng cũng rất rõ ràng, Lý Nguyên Phương không hiểu ý nghĩa của những lời này, một mực cho rằng Lý Khác có ý kiến với mình.

Lý Khác không đợi hắn nói xong, chỉ cần nhìn biểu cảm đó là đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc.

Có lẽ ngay từ đầu, hy vọng hắn đặt vào người này quá lớn, vốn dĩ

không nên như vậy.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, không ai để tâm nhiều đến thế, hắn tìm một chỗ rồi chuẩn bị rời đi.

"Thật ra ta cũng không muốn như vậy, nhưng phản ứng của huynh thật sự quá kỳ lạ, ta cũng vì lý do này nên mới có nhiều hành động như vậy." Rõ ràng sau khi nghe Lý Khác nói vậy, Lý Nguyên Phương dường như đã nhận ra, giọng điệu của hắn nhẹ đi, bắt đầu cảm thấy áy náy vì những lời mình vừa nói.

Đáng tiếc, bây giờ nói gì cũng không còn quan trọng.

Lý Khác căn bản sẽ không để tâm nhiều đến thế, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Nếu muốn thay đổi, tuyệt đối không phải chỉ bằng một lời nói.

Huống hồ, con người Lý Khác không giống người khác, hắn tuyệt đối sẽ không tin vào những lời ma quỷ đó.

Cũng vì lý do này, lúc Lý Khác rời đi, hắn không hề dừng lại một bước, không có chút do dự nào, vì hắn thật sự không muốn ở lại đây nữa, càng lúc càng cảm thấy mất kiên nhẫn.

Nhìn bóng lưng Lý Khác rời đi, Lý Nguyên Phương có chút tức giận phẩy tay áo, rõ ràng trong lòng vô cùng bất mãn với phản ứng của Lý Khác.

Nhưng suy nghĩ này lại không thể trực tiếp bộc phát ra ngoài, tâm lý áy náy đó khiến hắn bắt đầu có chút suy sụp.

Chỉ là biểu hiện của hắn bây giờ, có lẽ trong mắt người khác cũng không có gì to tát.

Huống hồ đối với Lý Khác, một người không thể kiểm soát được cảm xúc của mình căn bản không có tư cách ở lại đây.

Hơn nữa, sự việc đã phát triển đến mức này, nói nhiều cũng vô ích.

Càng không có ai để tâm những điều này là thật hay giả.

Sau khi suy nghĩ về lý do này, Lý Nguyên Phương cũng đành bất lực, tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu tự kiểm điểm xem mình đã làm sai điều gì.

Chỉ là sự tự kiểm điểm này căn bản không vì bất kỳ nguyên nhân nào.

Hắn đang tự hỏi rốt cuộc tại sao Lý Khác lại làm như vậy, dần dần cảm thấy như mình đã lạc lối.

Cũng không biết từ lúc nào lại có suy nghĩ này, đáng tiếc bây giờ xem ra sự việc đã xảy ra, nói nhiều cũng vô dụng.

Huống hồ đối với hắn, chuyện này căn bản không quan trọng, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Tại sao ta lại không biết gì cả?" Lý Nguyên Phương lúc này trong lòng vô cùng nóng nảy, hy vọng mọi chuyện đừng tiếp tục nữa, nhưng đầu óc lại không chịu buông tha, suy nghĩ đó cứ quấn lấy hắn.

Có lẽ giây tiếp theo hắn sẽ bùng nổ, nhưng lúc đó sẽ không có ai để tâm những điều này là thật hay giả.

Bởi vì tất cả đối với hắn căn bản không quan trọng.

Lý Nguyên Phương vẫn ngồi đó, không hề nhúc nhích, áy náy vì những việc mình vừa làm.

Lý Khác ra khỏi phòng cũng rất phiền não, không biết làm vậy là đúng hay sai, nhưng có thể khẳng định một điều là hắn tuyệt đối

không thể chịu đựng chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ tiếc là có lúc, chuyện càng lo lắng thì càng phải trải qua nhiều.

Làm như vậy dường như cũng không nhận được bất kỳ khả năng nào.

Nhưng thứ duy nhất có thể nhận được là mâu thuẫn giữa hai người ngày càng nhiều.

Chương 635

Lý Khác không muốn giải thích nhiều, vì người đó có đáng để hắn giải thích không?

Lý Khác cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết tại sao lại có suy nghĩ như vậy, đành phải tin thôi.

Nếu bắt Lý Khác phải giải thích với một người không tin mình, hắn thà để người đó hiểu lầm mãi mãi.

Bởi vì không làm như vậy, người đó căn bản không đáng để đồng cảm.

Huống hồ trong tình huống mình không làm gì sai, hắn cảm thấy làm như vậy là lãng phí thời gian, không có bất kỳ sự cần thiết nào.

Mỗi lần chỉ cần vì lý do này, tâm trạng của hắn lại vô cùng thất vọng.

Có lẽ dần dần hắn phát hiện ra mọi chuyện dường như không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, nhưng trong lòng lại không vượt qua được rào cản này, vì hắn cho rằng chuyện này tuyệt đối có mâu thuẫn, không hy vọng chuyện này xảy ra lần nữa.

Lý Khác cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng tồi tệ, nhưng có những chuyện đã xảy ra, thật sự không có cách nào thay đổi.

Đương nhiên những suy nghĩ này cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện một khi đã xảy ra, hãy để nó tiếp tục phát triển.

Lý Khác căn bản sẽ không để tâm nhiều đến thế, huống hồ đối với hắn những điều này căn bản không quan trọng.

Dù cho Lý Nguyên Phương thật sự là như vậy, vậy thì hắn cũng

chỉ có thể từ bỏ, sẽ không có phản ứng nhiều, vì đối với một người không có giá trị, căn bản không có tư cách đứng trước mặt hắn.

Mọi chuyện cũng chỉ như vậy.

Lý Khác đi trên đường, trông có chút khổ não.

Cả đời hắn chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nhưng sự việc đã xảy ra rồi, tuyệt đối không có cách nào thay đổi.

Bây giờ, việc duy nhất hắn có thể làm là cố gắng hết sức để mọi chuyện không tiếp tục phát triển nữa, nhưng cách làm này dường như không được cho phép.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến chuyện này, đầu óc hắn lại trống rỗng.

Hắn cũng không rõ tại sao mình lại có phản ứng như vậy, nhưng một khi đã có phản ứng như vậy, điều đó không phải đại diện cho việc sự việc đã xảy ra, không ai có thể thay đổi sao?

Bây giờ việc duy nhất có thể làm là cố gắng hết sức để cứu vãn mọi thứ.

Có lẽ làm như vậy không phải là chuyện tốt, nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy.

Loại trừ những khả năng khác, việc duy nhất có thể làm chỉ có bấy nhiêu.

"Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Rõ ràng sự việc không nghiêm trọng đến thế?" Có lẽ Lý Khác đã tự hỏi đi hỏi lại nhiều lần, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, và tại sao hắn lại không biết.

Chuyện này rất quan trọng, hắn cũng không hiểu.

Chỉ là suy nghĩ này có lẽ có chút ngây thơ, vì không ai để tâm tất cả những điều này là thật hay giả, bởi vì đối với họ, nó thật sự không

có giá trị gì.

Đương nhiên trong đó cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện tự nhiên không đơn giản như trong tưởng tượng.

Nhưng có lúc nên suy nghĩ kỹ, vì sự việc luôn có những điểm khác biệt.

Không có cách nào thay đổi, vậy thì không có cách nào thay đổi tất cả.

Những chuyện này đối với hắn dường như cũng không có quá nhiều khả năng, vì những chuyện này không quan trọng đến thế.

Đương nhiên, có lẽ hắn cảm thấy mọi chuyện có thể không đơn giản như trong tưởng tượng, nhưng có những chuyện một khi đã xảy ra, hà tất phải để tâm đến thật giả?

Tất cả đối với hắn dường như căn bản không quan trọng, suy nghĩ nhiều đến cuối cùng cũng vô ích.

Đương nhiên những lời này nếu nói với một người khác, đối phương có lẽ sẽ không tin những gì hắn nói.

Đối với lời của hắn, thậm chí còn không thèm suy nghĩ một câu.

Nhưng tất cả đối với Lý Khác lại có chút khác biệt.

Hắn rất trân trọng chuyện này có thể xảy ra như ý muốn, huống hồ bây giờ việc duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Những chuyện khác nên để sau này hãy tính, sự việc xảy ra thật sự là như vậy.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến đây, đầu óc hắn lại trống rỗng, không hy vọng chuyện như vậy xảy ra lần nữa, nhưng thật sự không có cách nào có thể thay đổi những chuyện này.

Mỗi lần đứng đó, hắn lại thở dài một hơi.

Cũng không biết qua bao lâu, khi hắn đang đứng trên đường, đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt, ánh mắt lộ ra một chút hoảng sợ, dường như có chút không để tâm đến sự tồn tại của hắn.

Thấy người đột nhiên xuất hiện này, Lý Khác nhất thời không biết nên làm gì, vì hắn căn bản không nghĩ sẽ có kết quả này.

Huống hồ vừa rồi hắn có chút lơ đãng, bây giờ trông có chút kỳ lạ.

Nhưng một khi xung đột đã xảy ra, cũng không cần phải làm gì, đối phương trông không đáng sợ như hắn nghĩ.

"Ngươi là ai, sao lại xuất hiện ở đây?

Làm gì vậy?" Mặc dù nói vậy, nhưng ánh mắt Lý Khác lại lộ ra một chút ý muốn giải thích, không hy vọng vì một chút sơ suất mà gặp phải phiền phức.

Nhưng phản ứng của đối phương cũng vậy, không ngờ sau khi nghe lời hắn nói, đối phương liền cúi đầu, trông có chút hoảng sợ, lại có chút ngại ngùng.

Điều này khiến Lý Khác không biết nên nói gì, hắn chưa từng gặp phải tình huống này.

Sau khi thấy bộ dạng này, Lý Khác đột nhiên cảm thấy áy náy vì những lời mình vừa nói, dường như cảm thấy những lời vừa rồi có chút quá đáng.

Nhưng có những chuyện một khi đã xảy ra, hà tất phải để tâm nhiều đến thế, nói ra rồi cũng không thu lại được.

"Xin lỗi, ta vừa rồi không có ý đó, có chuyện gì sao?" Ánh mắt Lý Khác lộ ra một chút hoảng sợ, dường như căn bản không nghĩ sẽ có kết quả này, vì đối phương thật sự quá đáng sợ, đến một câu nói cũng

không chịu nổi, vậy mà sắp khóc đến nơi.

Cả đời hắn ghét nhất là nhìn người khác khóc.

“Không có gì.” Ban đầu Lý Khác rất hoảng sợ, nhưng sau khi nghe câu nói này, cuối cùng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ hắn đã nghĩ quá nhiều, nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện một khi đã xảy ra, nói nhiều cũng vô dụng, vì không có cách nào thay đổi.

“Không sao là tốt rồi, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Lúc này, sự khó xử của hắn trông đặc biệt cẩn thận, cũng không biết nên nói gì, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể cứ thế bỏ qua.

Có những chuyện nên suy nghĩ rõ ràng rồi hãy nói, đối phương thật sự quá kỳ lạ.

Chương 636

Cứ tiếp tục như vậy đối với cả hai đều không phải là chuyện tốt, hắn thật sự không hy vọng chuyện này xảy ra, huống hồ trong tình huống hiện tại.

Nói nhiều cũng vô dụng, vì đối phương căn bản sẽ không hiểu hắn đang nói gì.

Có lẽ vì lý do này, mỗi lần hắn hỏi vấn đề này, trên mặt lại hiện lên sự lạnh lùng rõ rệt, trong tình huống này đặc biệt kinh ngạc.

Nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác, hắn không hy vọng chuyện như vậy xảy ra, nhưng có lúc thấy nó đã xảy ra, lại không có cách nào thay đổi, vì hắn không có tư cách đó, huống hồ không ai hy vọng làm như vậy.

"Ta tìm ngài." Giọng nói của đối phương rất nhỏ, như thể sợ Lý Khác sẽ làm gì mình.

Đối với điều này, Lý Khác cũng đành chịu, vì đối với hắn, hắn căn bản không có suy nghĩ đó.

"Tìm ta có chuyện gì sao?" Dù Lý Khác hiện tại có rất nhiều chuyện cần xử lý, nhưng đối mặt với một người như vậy, hắn thật sự không nỡ nói những lời cứng rắn.

Huống hồ có những chuyện đối với hắn không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, có lẽ có thể dành một chút thời gian để nói chuyện tử tế với người này.

Hơn nữa, có những chuyện đã xảy ra, bây giờ lại không có cách nào giải quyết, hà tất phải dồn hết tâm sức vào đó.

"Có người bảo ta tìm ngài, chỉ có ngài mới cứu được." Nghe đến

đây, Lý Khác dường như đã hiểu ra.

Nếu không đoán sai, người trước mặt này nhất định là người của Trình Giảo Kim, muốn đến báo tin.

Nhưng không biết tại sao, hắn lại cảm thấy không đơn giản như vậy, vì sự việc tuyệt đối sẽ không phát triển đến mức này.

Theo lý mà nói, nếu thật sự là như vậy, Trình Giảo Kim có cơ hội để người khác mạo hiểm, tại sao không tự mình để lại dấu vết?

Nghĩ đến đây, Lý Khác bất giác cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, nên suy nghĩ rõ ràng rồi hãy nói.

"Người như thế nào muốn tìm ta?" Dù sao đi nữa, Lý Khác bây giờ trông như bất kể vì lý do gì, đều phải hỏi rõ sự việc rồi mới đưa ra quyết định.

Có những chuyện đã xảy ra cũng cần phải hỏi cho rõ ràng.

Nghe câu nói này, đối phương rõ ràng đã suy nghĩ, dường như không biết nên nói gì.

Nhưng trong tình huống này, Lý Khác không hề ngắt lời hay ngăn cản, vì hắn hiểu rõ, nếu một người quên mất chuyện gì đó, thực ra cũng không có gì to tát, có thể sẽ quên.

Cho nên hắn nguyện ý đợi thêm một chút để nghe xem rốt cuộc là chuyện gì, huống hồ đến hiện tại đây là manh mối duy nhất, càng không thể sơ suất.

"Sao vậy?

Quên mất rồi sao?" Lúc này, Lý Khác cố gắng hết sức để thái độ của mình biểu hiện thật tốt, nguyện ý để đối phương không có cái nhìn khác về mình.

Nghe Lý Khác nói vậy, đối phương trông như đang suy nghĩ,

dường như đối với chuyện này cũng không biết nên nói gì.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

"Một vị đại thúc, rất cao, da hơi ngăm đen, để râu quai nón." Thông qua miêu tả này, Lý Khác nhất thời không biết nên nói gì.

Theo lý mà nói thì rất phù hợp, chỉ là không biết tại sao lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng dù sao đi nữa, trong tình huống hiện tại, một khi đã xảy ra chuyện này, đây cũng là cách duy nhất.

Chi bằng hãy suy nghĩ xem rốt cuộc có nên làm như vậy hay không.

"Được, cảm ơn, ta biết rồi.

Vậy người đó có nói ta nên đến đâu tìm không?" Khi hắn vừa nói xong câu đó, đối phương rõ ràng lại ngập ngừng, không biết nên nói gì.

Nhưng trong tình huống này, tâm trạng của Lý Khác đặc biệt nóng nảy.

Hắn đặc biệt hy vọng có thể nhanh chóng biết được rốt cuộc là chuyện gì.

Cũng vì lý do này, Lý Khác thật sự không đợi được nữa, liền chủ động mở miệng hỏi, vì ông trời căn bản không cho hắn thời gian để chờ đợi, cũng không có tâm trạng để chờ đợi.

"Hoặc là ngươi gặp người đó ở đâu?" Quả nhiên giống như Lý Khác nghĩ, khi hắn hỏi câu này, đối phương dường như bừng tỉnh.

"Ta nhớ ra rồi, ở một khu đất trống phía tây thành, nơi đó hình như có một ngôi miếu." Lý Khác hoàn toàn không quen thuộc với khu vực này, nhưng nghe Triệu Vân nói vậy, hắn dường như đã hiểu ra.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn phải một mình đi hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đối phương căn bản không có ý định trả lời.

Có lẽ vì thật sự không biết, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Nếu đối phương không muốn nói, Lý Khác có hỏi nữa cũng không hỏi ra được.

Nếu thật sự là như vậy, chi bằng cứ thế từ bỏ.

Dù sao cũng biết được gần đủ rồi, nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Hắn nói cho đối phương biết về phương diện sinh hoạt, không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một chuyện rất nhỏ, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến người khác.

Chuyện này nếu truyền đến Trường An, hậu quả sẽ khôn lường.

"Được rồi, ta biết rồi, cảm ơn." Lý Khác bây giờ chỉ có thể làm bấy nhiêu, những chuyện khác nên đợi sau này hãy xử lý.

Cậu nhóc này dường như cũng không hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, hắn liền cho ít bạc rồi bảo cậu ta rời đi.

"Thật sự là đang tìm ta sao?

Nhưng không biết tại sao, ta cảm thấy không phải là đang tìm ta!" Cũng không biết có phải là đặc trưng của đàn ông trong tình huống này không, hắn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Mặc dù Lý Khác bây giờ có suy nghĩ này, nhưng tuyệt đối không có lựa chọn thứ hai, cho nên bây giờ việc duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Dù chuyện này có thể không phải là chuyện tốt, nhưng nếu thật sự xảy ra tai nạn, hắn cũng sẽ không có một lời oán thán, vì những

chuyện này một khi đã xảy ra, nói nhiều cũng vô ích, huống hồ không có cách nào thay đổi.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta mạo hiểm một lần, hy vọng sẽ không có chuyện gì." Cũng không biết từ lúc nào, Lý Khác lại bắt đầu tự nói chuyện một mình.

Thói quen này là một thói quen rất không tốt, nhưng sau này cũng không biết vì lý do gì, hắn lại quen với cảm giác này.

Sở dĩ có cách làm này, hoàn toàn là vì hắn lo lắng cho chuyện của Lý Khác, thật sự không hy vọng chuyện này xảy ra lần nữa.

Nhưng có lúc, chuyện càng không hy vọng xảy ra lại càng dễ xảy ra.

Không chỉ vậy, không có cách nào thay đổi chuyện này, liền vô cùng tồi tệ.

Chương 637

Nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác, có lẽ làm như vậy không những không được ai công nhận, mà còn bị người khác ngắt lời.

Cũng vì những lý do này, trước khi làm việc, Lý Khác vô cùng phiền não, cũng không biết làm vậy là đúng hay sai.

Nhưng tình hình hiện tại tuyệt đối sẽ không cho hắn lựa chọn thứ hai, vận mệnh của hắn cũng không sợ thay đổi.

Nhưng đương nhiên cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, hà tất phải để tâm nhiều đến thế.

Sau khi suy nghĩ về vấn đề này, Lý Khác quyết định cũng như vậy, hôm nay thật sự không có khả năng nào khác, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác nên đợi sau này hãy nói.

"Sao vậy?" Cũng không biết từ lúc nào, Lý Nguyên Phương đã đứng sau lưng hắn, dường như đang nói gì đó.

Sau khi thấy bộ dạng này của Lý Khác, hắn liền chủ động mở miệng hỏi, vì hắn thật sự không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng nếu đối phương không có ý định nói cho hắn biết, vậy thì hắn cũng không còn gì để nói.

Lý Nguyên Phương đứng đó nói chuyện rất cẩn thận, vì hắn sợ Lý Khác, vì những lời hắn nói có thể gây ra hiểu lầm.

Nghe câu nói của Lý Nguyên Phương, Lý Khác quay đầu lại nhìn một cái.

Mặc dù quay lại nhìn, nhưng ánh mắt rất kỳ lạ, không biết tại sao Lý Nguyên Phương lại xuất hiện ở đây.

Nhưng dù sao đi nữa, có những chuyện đã xảy ra không có cách nào thay đổi.

Cũng vì lý do này, Lý Nguyên Phương cúi đầu không nói một lời, áy náy vì những lời mình vừa nói, nhưng bây giờ đứng đó có lẽ không phải là chuyện tốt.

Nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác, dù sao bây giờ nói gì cũng không còn quan trọng, không ai để tâm nhiều đến thế.

Huống hồ đối với Lý Khác những điều này căn bản không quan trọng, hắn sẽ không tiếp tục như vậy nữa.

Đối với hắn, có cần nói chuyện với Lý Nguyên Phương hay không, căn bản không quan trọng, không có tâm tư đó.

Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến một chút, đầu óc hắn như muốn nổ tung, chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện này.

Đáng tiếc bây giờ nói gì cũng đã muộn, không ai để tâm những điều này là thật hay giả.

"Sao vậy?" Mặc dù bây giờ tâm trạng của Lý Khác vô cùng tồi tệ, nhưng hắn rất khẳng định một điều, tuyệt đối không thể không nói một lời nào, huống hồ đối phương dường như đối với hắn cũng không có quá nhiều khả năng.

"Ta chỉ thấy huynh không có ở đó, cho nên mới ra ngoài, đừng có suy nghĩ khác." Lý Nguyên Phương khi nói câu này, cố gắng hết sức để mình trông thật lạnh lùng, nhưng trong đó, tất cả chỉ có một mình hắn hiểu.

Nếu thật sự phải nói, cũng chỉ có hắn hiểu, người khác không có quyền gì để phát ngôn.

Dù quan hệ của hai người bây giờ không tốt như trong tưởng tượng, nhưng cũng không có gì đặc biệt căng thẳng.

Huống hồ không một ai hy vọng quan hệ của hai người không tốt, có thể cố gắng hết sức để duy trì.

Bất kể vì lý do gì, làm như vậy cũng là tốt.

"Ta chỉ tiện miệng hỏi ngươi ra ngoài làm gì, có chuyện gì sao?" Lý Khác một lần nữa trở lại bộ dạng trước đó, rõ ràng không muốn thừa nhận mọi thứ.

Chỉ tiếc là cách làm này có lẽ không được người khác công nhận, vì căn bản không ai để tâm lời nói đó là thật hay giả.

Lý Nguyên Phương dường như đã chấp nhận sự lạnh lùng này, dần dần cũng quen rồi, sẽ không nói nhiều.

"Vừa rồi ta thấy huynh, có suy nghĩ gì sao?" Thực ra những chuyện đó hắn căn bản không biết, chỉ có một điểm là nơi Lý Nguyên Phương quan tâm nhất.

Hắn luôn không hiểu tại sao sự việc lại phát triển đến mức này, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Có lẽ cuối cùng căn bản không ai để tâm những điều này là thật hay giả, nhưng không một ai nguyện ý từ bỏ cơ hội này.

"Ta bây giờ không biết nên làm gì, có suy nghĩ, nhưng cũng không sao." Bất kể trong tình huống nào, Lý Khác cũng không phải loại người hẹp hòi.

Hắn biết có những chuyện đã xảy ra, tại sao phải thay đổi tình huống này.

Dù sao cũng đã đến mức này, nói nhiều cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm là ứng phó.

Đương nhiên tất cả cũng không loại trừ khả năng khác, việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu.

Dù sao cũng đã đến mức này, nói nhiều cũng vô dụng, người khác cũng không để tâm nhiều đến thế.

Huống hồ Lý Khác vẫn cảm thấy rõ ràng, mọi chuyện không đơn giản như vậy, hắn cũng sẽ không để tâm nhiều đến thế, chỉ nghe Lý Nguyên Phương nói một đoạn nhỏ.

Đương nhiên hắn cũng hiểu rõ, làm như vậy có lẽ sẽ không có được kết quả mong muốn, có khả năng sẽ gây chú ý, nhưng những điều đó đối với hắn không còn quan trọng nữa.

Bây giờ việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy tính.

Sau khi nghe câu nói của Lý Khác, Lý Nguyên Phương quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt tràn đầy, dường như không hiểu tại sao lại như vậy.

Đối mặt với câu hỏi này của Lý Nguyên Phương, Lý Khác nhíu mày, dường như có chút không vui.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng không thể thật sự nổi giận, vì hắn hiểu rõ làm như vậy sẽ có hậu quả gì.

"Ta thì không có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy bây giờ mình rất phiền, cũng không có chỗ nào để ra tay, chi bằng tin tưởng một lần." Cũng không biết tại sao khi Lý Khác nghe câu nói này, trong lòng lại cảm thấy có chút khúc mắc, cũng không biết làm vậy là đúng hay sai.

Nhưng trong tình huống hiện tại, tất cả đều không còn giá trị gì, việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy tính, dù sao cũng đã đến mức này.

Nhưng mặc dù nói vậy, nếu thật sự phải thực hiện, trong lòng lại vô cùng phiền não, không biết nên làm gì.

Dù sao bây giờ suy nghĩ của mỗi người đều không giống nhau.

Nếu dùng từ "mỗi người một ý", có lẽ có chút quá đáng, nhưng cũng tuyệt đối không thể xem nhẹ, suy nghĩ của hai người bây giờ thật sự quá mong manh.

Nhưng dù vậy lại không có cách nào có thể thay đổi, vì đối với họ đây là cách tốt nhất.

Nói nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Rõ ràng lúc này Lý Khác có thể sẽ hối hận về điều này, nhưng lúc đó lại không có cách nào, cũng không có bất kỳ đường lui nào để lựa chọn.

Chuyện đã xảy ra rồi, tại sao phải để tâm nhiều đến thế?

Dù sao suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, vì không ai để tâm những điều này là thật hay giả.

"Nếu đã như vậy, ta có thể làm gì." Thực ra trước khi mở miệng nói chuyện, Lý Nguyên Phương đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, cảm thấy Lý Khác sẽ không tin lời mình nói, cũng sẽ không đồng ý với hắn.

Nhưng khi nghe Lý Khác nói vậy, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, dường như căn bản không nghĩ sẽ có kết quả này.

Chương 638

Nhưng bây giờ xem ra sự việc đã xảy ra, nói nhiều cũng vô ích.

“Ý của huynh là gì?

Huynh đồng ý rồi sao?” “Lẽ nào khả năng lý giải của ngươi kém đến vậy sao?

Ta nói chưa đủ rõ ràng sao?

Đi thôi, đi xem xem!” Thực ra trong lòng Lý Khác cũng rất bất lực.

“Được, ta đi.” Cũng không biết tại sao, Lý Nguyên Phương bây giờ đặc biệt hưng phấn, có lẽ không suy nghĩ một chút nào, nhưng biểu cảm của hắn đã bán đứng hắn.

“Cũng đừng vội vàng xin đi, không có gì phiền phức, đợi một chút thực ra cũng không sao, dù sao bây giờ ta cũng không chắc chắn lắm.” Thực ra, nói thật, có thể khiến Lý Khác nói ra những lời như vậy là vì trong lòng hắn đã có tính toán.

Bởi vì hắn có thể chắc chắn rằng Trình Giảo Kim căn bản sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Những người đó căn bản sẽ không làm gì Trình Giảo Kim, mục tiêu của họ không thể là vì làm những chuyện đó.

Mỗi lần nghĩ đến đây, thực ra trong lòng Lý Khác đặc biệt khó chịu, cảm thấy Trình Giảo Kim vì mình nên mới bị người khác bắt đi.

Đáng tiếc bây giờ trong lòng tuy không vui, nhưng cũng không có cách nào, vì tất cả đối với hắn không còn quan trọng, việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu.

Trong đó cũng không loại trừ những khả năng khác, nhưng Lý

Khác có thể chắc chắn một trăm phần trăm rằng sự việc tuyệt đối sẽ không qua loa.

Chỉ là khi nghe câu nói này, Lý Nguyên Phương quay đầu lại nhìn một cái, thần sắc trong mắt có chút kỳ lạ.

Cũng không biết tại sao Lý Khác luôn cảm thấy gã trước mắt này khó đối phó hơn trong tưởng tượng.

Có lẽ chuyện sắp phải làm tương đối phiền phức, nhưng trong đó cũng không loại trừ những khả năng khác.

Chuyện đã xảy ra rồi, tại sao phải để tâm nhiều đến thế.

Chỉ là mặc dù trong lòng không nghĩ đến vấn đề này, nhưng Lý Nguyên Phương cứ nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng có chút phát hoảng.

"Sao vậy?

Sao cứ nhìn chằm chằm vào ta, có chuyện gì sao?" Sự việc đã đến bước cuối cùng, hắn nói ra những lời trong lòng.

Bất kể vì lý do gì, bây giờ việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu, những chuyện khác nên để sau này hãy tính.

"Không có gì." Huống hồ khi nói câu này, trước đó có lẽ không suy nghĩ rõ ràng, Lý Nguyên Phương lại có thể trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Chỉ tiếc là Lý Khác đã sớm nhìn thấu tâm tư của hắn.

Lý Khác cảm thấy áy náy vì những lời mình vừa nói, thực ra hắn cũng không muốn như vậy, nhưng có những chuyện căn bản không thể giải quyết được.

Huống hồ ngay từ đầu Lý Khác đã không có ý định giải quyết.

Có lẽ những chuyện này đối với hắn căn bản không quan trọng, không có tâm tư đó cũng không làm như vậy.

Đối với hắn, việc duy nhất phải làm chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác căn bản không biết, cũng không làm.

Đương nhiên suy nghĩ này có lẽ không phải là một suy nghĩ tốt, nhưng trong đó chắc chắn cũng có ý của hắn.

Lý Khác tuyệt đối không phải loại người như vậy, có thể hiểu được tâm trạng của Lý Nguyên Phương, cho nên mỗi lần nói chuyện trước đó đều sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của hắn.

Nhưng đối phương dường như căn bản không hài lòng với những điều này, điều đó khiến Lý Khác không biết nên nói gì.

Đương nhiên tất cả cũng không loại trừ những khả năng khác, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Bây giờ suy nghĩ có lẽ không giống như ban đầu, nhưng cũng không có cách nào khác.

"Được, không sao thì đi thôi." Có lẽ vì vừa rồi đã nghe những lời Lý Nguyên Phương nói, cho nên hắn hiểu rõ đối phương biết là một chuyện.

Cũng vì lý do này nên không nói nhiều nữa, vì những chuyện này đối với hắn căn bản không giống nhau, không cần thiết phải nói nhiều đến thế.

Dù sao cũng đã đến mức này, nói nhiều cũng vô dụng.

"Được, chúng ta đi đến phía tây thành đi." Khi nói câu này, Lý Nguyên Phương có cảm giác uể oải, cũng không biết tại sao lại có cảm giác này, nhưng có những chuyện một khi đã xảy ra, tại sao phải

để tâm nhiều đến thế?

Huống hồ những chuyện này căn bản không có cách nào thay đổi, cuối cùng không phải là lãng phí thời gian vô ích sao?

Càng không có ai để tâm rốt cuộc hắn đang nói gì, vì căn bản sẽ không để tâm rốt cuộc là chuyện gì.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lý Khác luôn đặc biệt khó chịu, nhưng Lý Nguyên Phương cũng không khá hơn, dường như cũng không nghĩ sẽ có kết quả này.

Nhưng sự việc đã xảy ra, lại có ai có thể thay đổi?

Dù sao cũng đã đến mức này, Lý Khác chỉ hy vọng trong lòng rằng chuyện này đừng quá đáng sợ, vì hắn hiểu rõ sự việc tuyệt đối không thuận lợi như vậy.

Nên chuẩn bị cuối cùng, tránh một số chuyện không cần thiết xảy ra.

Chỉ là đối phương dường như căn bản không như trong lòng hắn nghĩ, Lý Nguyên Phương luôn có vẻ mặt hùng hồn, như thể chuyện này nhất định có thể làm được.

Mặc dù Lý Khác bây giờ căn bản không ưa bộ dạng này, nhưng cũng không còn gì để nói, vì hắn không biết nên biểu đạt như thế nào, không thể nói thẳng ra, như vậy sẽ làm tổn thương người khác.

Nhưng sau này Lý Khác cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự có chút vô lý, chỉ là đã cho hắn quá nhiều thể diện.

Lần này Lý Khác không trả lời, vì theo hắn thấy, những gì hắn nói trước đó đã đủ rồi, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Tiếp theo nên làm là cùng nhau đi tìm.

Những chuyện khác nên để sau này hãy tính, huống hồ đã đến mức

này, nói nhiều như vậy lại có tác dụng gì?

Nhưng vì Lý Khác không trả lời, Lý Nguyên Phương trông có chút không vui, cũng có thể là do áy náy trong lòng, dù sao biểu cảm cũng rất khó coi.

Nhưng đối với bộ dạng này, không ai để tâm, vì tất cả đối với Lý Khác căn bản không giống nhau, căn bản sẽ không mất thời gian để nhìn.

Chỉ là hai người vừa đi được vài bước, Lý Khác dường như nghĩ ra, chỉ dựa vào hai người họ căn bản không thể cứu được Lý Nguyên Phương ra.

Huống hồ đối với họ những điều này căn bản không giống nhau, việc cần làm là cứu Trình Giảo Kim ra, những chuyện khác để sau này hãy tính.

"Đợi đã, ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện." Khi nói đến chuyện này, sắc mặt Lý Khác đặc biệt nghiêm túc.

Chương 639

Dường như đã suy nghĩ về vấn đề này, chỉ là không tiện nói ra mà thôi.

Huống hồ đã đến mức này, có những chuyện nên để sau này hãy nói, bây giờ nói ra căn bản không có tác dụng gì, không ai sẽ nghe rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng cũng vì lý do này, Lý Nguyên Phương nhất thời sững sờ, vì bây giờ xem ra hắn có thể sẽ hối hận, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Cũng vì lý do này, trước khi Lý Nguyên Phương nói chuyện, mắt hắn chớp chớp, dường như có chút căng thẳng, đang tìm cách kéo dài thời gian, không hy vọng Lý Khác nói ra những lời trong lòng, vì theo hắn thấy, Lý Khác có cơ hội ngăn cản mình đi.

Đáng tiếc trong đó cũng không loại trừ những khả năng khác, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, huống hồ đã đến mức này.

"Xảy ra chuyện gì rồi, sao vậy?" Nghe câu nói này, Lý Khác ngẩng đầu lên nhìn một cái, dường như đã nghĩ ra, có lẽ người trước mắt này cũng đã quên mất mình đang nói gì rồi.

Nhưng bất kể vì lý do gì, đã đến mức này, nói nhiều cũng vô dụng.

"Ta cảm thấy hai chúng ta đi dường như là lãng phí thời gian, nên đi tìm người giúp đỡ." Lý Khác khi nói câu này, không có bất kỳ biểu cảm nào, như thể đây là một chuyện không liên quan đến mình.

Nhưng Lý Nguyên Phương khi nghe đến đây, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Có lẽ ngay từ đầu hắn đã nghĩ quá nhiều, Lý Khác căn bản không

có suy nghĩ đó.

Bây giờ những lời Lý Khác nói đối với hắn cũng rất quan trọng.

Chỉ là trước đó có lẽ do quá căng thẳng, căn bản không có lý do này, nhưng bây giờ xem ra sự việc đã xảy ra, nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu.

"Huynh nói đúng, ta không suy nghĩ chu toàn, ta đi bây giờ." Nói xong câu này, Lý Nguyên Phương liền đi thẳng về phía đám đông, vì hắn hiểu rõ các huynh đệ đều ở đó, chỉ có như vậy mới có thể làm được.

"Đừng vội, bất kể vì lý do gì, cũng không thể để người khác nhìn ra, nên cẩn thận một chút, đừng cứ mãi như vậy." Đối mặt với người trước mắt này, hắn thật sự không biết nên nói gì.

"Ta biết, ta biết, ta biết huynh nói đúng, vừa rồi là ta không đúng, chúng ta đi thôi." Lý Nguyên Phương bây giờ cũng đã nhận ra sai lầm của mình, cho nên khi nói chuyện, giọng điệu đặc biệt nhỏ, hy vọng Lý Khác không vì chuyện của hắn mà cảm thấy không vui.

Đương nhiên, hành động này đối với Lý Khác căn bản không có gì khác biệt, vì đối phương bất kể có phản ứng gì, Lý Khác cũng sẽ không để tâm, huống hồ vừa rồi đã không để tâm, bây giờ tại sao phải để tâm nhiều đến thế.

"Đi thôi." Nhưng dù sao đi nữa, thấy bộ dạng này, hắn nên rất vui.

Dù sao cũng đã đến mức này, nói nhiều như vậy lại có tác dụng gì?

"Một lát nữa về, hãy nghe theo ta, đừng tự ý hành động." Lý Khác bây giờ chỉ có thể làm đến mức này, những chuyện khác cũng chỉ có thể suy nghĩ sau này nên làm gì.

Huống hồ căn bản không ai để tâm làm như vậy là thật hay giả, vì

đối với loại người này, không quan trọng.

Đương nhiên trong đó cũng không loại trừ những khả năng khác, nói nhiều như vậy lại có tác dụng gì?

"Được, ta nghe huynh, yên tâm đi, ta nhất định sẽ không làm như vậy." Thực ra trong lòng Lý Nguyên Phương vô cùng rõ ràng, Lý Khác chỉ sợ gây chuyện thị phi mà thôi.

Điểm này hắn có thể làm được, bất kể thế nào, chuyện này rất quan trọng.

Lý Nguyên Phương tuyệt đối sẽ không tự ý hành động, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Sự việc đã đến mức này, nói nhiều như vậy lại có tác dụng gì, nên ứng phó như vậy.

Huống hồ hắn hiểu rõ, nếu làm như vậy, có khả năng sẽ gây công phẫn, lúc đó ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được, lại có thể bảo vệ được người khác sao?

Nhưng Lý Khác căn bản không trả lời lời của hắn, có lẽ vì tất cả đối với hắn cũng không quan trọng.

Đối với điều này, Lý Khác căn bản không trả lời nữa, vì tất cả đối với Lý Khác cảm thấy đã xảy ra, không cần thiết phải bận tâm nhiều đến thế.

Lần này Lý Nguyên Phương cũng đã nhận ra, tuyệt đối không thể nói thêm bất kỳ câu nào nữa, như vậy chỉ khiến mình gặp nguy hiểm.

Hắn không muốn làm như vậy, cũng không muốn người đó có cái nhìn khác về mình.

Ngay từ đầu, hắn không có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy phải cứu Trình Giảo Kim mà thôi, không có bất kỳ suy nghĩ xấu nào.

Nhưng nếu có một ngày thật sự bị người khác hiểu lầm, hậu quả sẽ khôn lường, không có cách nào có thể thay đổi khả năng này.

Huống hồ đã đến mức này, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, việc duy nhất có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác để sau này hãy tính.

Lý Khác đi về phía trước, bây giờ việc duy nhất phải làm cũng là chuyện này.

Mặc dù bề ngoài không hề tỏ ra căng thẳng, nhưng thực ra trong lòng hắn đặc biệt biết rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Đương nhiên, những việc hắn làm có lẽ không đơn giản như trong tưởng tượng, nhưng có những chuyện đã xảy ra, tại sao phải để tâm nhiều đến thế?

Thấy Lý Khác chuẩn bị rời đi, Trình Giảo Kim liền đi theo sát phía sau, không có bất kỳ ý định nào muốn trốn thoát.

Có lẽ vì tất cả đối với hắn cũng có ý nghĩa như vậy, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Mặc dù là như vậy, nhưng suy nghĩ càng nhiều, chỉ khiến sự việc của hắn càng thêm phiền phức.

Huống hồ sự việc của hắn đã đến mức này, tại sao phải suy nghĩ nhiều đến thế?

"Tất cả mọi người tập hợp." Khi đến nơi, gần như tất cả mọi người đều lộ ra vẻ căng thẳng, chỉ là cũng không biết tại sao lại đến mức này.

Có lẽ lúc mới bắt đầu cũng có chút mất kiên nhẫn, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác, vì có những chuyện đã xảy ra thật sự đã xảy ra, không có cách nào thay đổi.

Có lẽ vì lý do này, những người đó đứng đó không hề nhúc nhích, đặt tất cả mọi chuyện lên người Lý Khác, ánh mắt lộ ra một chút căng thẳng.

Thực ra bản thân họ cũng không biết tại sao lại đến mức này, nhưng đã đứng dậy với tốc độ nhanh nhất, dường như để che giấu, vì tất cả đối với họ thật sự quá nghiêm trọng.

Huống hồ đã đến mức này, ai nấy đều đặc biệt căng thẳng.

"Vương gia, ngài về rồi sao?" Rõ ràng đối với việc Lý Khác đột nhiên trở về, ai nấy đều có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Huống hồ đã đến mức này, tại sao phải đi lo những chuyện đó.

Nhưng Lý Khác đối với câu trả lời này cảm thấy vô cùng bất mãn, có lẽ vì cảm thấy đây không phải là chuyện tốt, vì những việc làm của những người này đã hoàn toàn chọc giận hắn.

Sắc mặt Lý Khác đặc biệt kỳ lạ, có lẽ giây tiếp theo sẽ bùng nổ, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Người đứng bên cạnh dường như đã nhận ra, có lẽ bây giờ nói gì cũng đã muộn, những người này trông có vẻ không vui.

Cũng vì lý do này mà bất giác lùi lại vài bước, có lẽ vì khí tức toát ra từ người Lý Khác.

Lý Khác đứng đó không hề nhúc nhích, rõ ràng không muốn trả lời.

Chuyện đã xảy ra rồi, tại sao phải để tâm nhiều đến thế?

Chương 640

"Ý của ngươi là ta không nên về sao?" Thực ra ngay từ đầu Lý Khác căn bản không có ý định làm gì họ, chỉ cảm thấy những người này nếu không dạy dỗ, có thể sẽ không tôn trọng người khác.

Sự việc đã đến mức này, lại tại sao phải suy nghĩ nhiều đến thế?

Và cũng không có ai để tâm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Khác chỉ vì cơn tức trong lòng không nuốt trôi được mà cảm thấy buồn bã.

Chỉ tiếc là những người đó quả thực không có bất kỳ thay đổi nào, có lẽ đối với họ, những điều này căn bản không quan trọng.

Đối với chuyện này, khí tức của Lý Khác càng lúc càng nghiêm trọng, hàn khí toát ra từ người hắn không có cách nào kiềm chế được.

"Vương gia, ngài đừng hiểu lầm, chúng tôi không có ý đó, chỉ là tùy tiện nói thôi, ngài đừng tức giận." Mặc dù có những lời nói như vậy, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Lý Khác đứng đó không hề nhúc nhích, đối với chuyện này rất không vui, không có cách nào kiềm chế được suy nghĩ đó trong lòng.

Chỉ là đối phương căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, căn bản sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi.

Chỉ cần cố gắng hết sức để Lý Khác không có bất kỳ phản ứng nào nữa, vì chuyện này thật sự không có bất kỳ dư địa nào để thay đổi.

"Vậy sao?

Ta không quan tâm lý do của những lời này, nhưng ta hy vọng đừng để ta nghe thấy lần thứ hai." Dù tâm trạng của hắn bây giờ vô cùng tồi tệ, nhưng cũng không loại trừ những khả năng khác.

Lý Khác không muốn vì những chuyện này mà ảnh hưởng đến sự phát triển của cả sự việc.

Bây giờ việc duy nhất phải làm chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác để sau này hãy tính.

Có lẽ suy nghĩ này không phải là suy nghĩ tốt nhất, nhưng bây giờ việc duy nhất có thể làm là bấy nhiêu.

Lý Khác có một chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải đến đó tìm Trình Giảo Kim, dù sao Trình Giảo Kim cũng là huynh đệ tốt của hắn.

Huynh đệ tốt của hắn hiện giờ sống chết không rõ, bị người khác bắt đi.

Hắn đã bị uy hiếp một phen, phải hành động càng nhanh càng tốt.

Hắn nhìn sang Lý Nguyên Phương bên cạnh, nghiêm túc nói.

"Nguyên Phương, ngươi ở đó trước đi, ta một mình lên đường, một mình ta đi cứu Trình Giảo Kim về, ngươi cứ trông nhà cho tốt là được." Lý Nguyên Phương nghe vậy, sững sờ, có chút không hiểu nhìn sang, nói.

"Ta cảm thấy tuyệt đối không thể như vậy, huynh đệ của ta bị bắt, theo lý ta cũng nên đi cứu, nhưng tại sao lại như vậy, khiến trong lòng ta cảm thấy có chút kinh ngạc, huynh xem thường ta sao?" Hắn nhíu chặt mày, không biết nên nói gì cho phải.

Theo lý, họ là huynh đệ chung, đặc biệt là Trình Giảo Kim, một người cực kỳ trọng nghĩa khí, đối với hắn cũng hết lòng bảo vệ.

Bây giờ Trình Giảo Kim bị bắt, đại ca của hắn lại không cho hắn đi tìm.

Hắn có chút không hiểu nhìn sang, Lý Khác dừng lại, nhíu mày.

“Trình Giảo Kim lợi hại như vậy, còn có thể bị người khác bắt đi, chỉ có thể chứng minh kẻ bắt người đó là một người càng lợi hại hơn, ta cũng không còn gì để nói.” “Nhưng điều duy nhất ta có thể chứng minh là, ta đi một mình sẽ mạnh hơn hai chúng ta cùng đi.

Dù sao một mình ta sinh tồn càng lợi hại hơn, mặc dù ta thân phận tôn quý, nhưng năng lực của ta mạnh hơn ngươi, đó là chuyện được công nhận.” Lý Nguyên Phương bên cạnh nghe vậy, có chút oan ức cúi đầu, lời nói không sai, Lý Khác mặc dù thân phận là hoàng tử.

Cha của hắn là hoàng thượng đương triều, nhưng hắn lại không hề có sự tiêu sái đó, công lực của hắn thật sự đặc biệt lợi hại.

Lý Khác nhìn hắn chìm vào im lặng, tiến lên nhẹ nhàng vỗ vai hắn.

Nói: “Huynh đệ, không phải ta xem thường ngươi.

Tình hình hiện tại, chỉ cho phép ta một mình đi cứu người.

Chỉ cần ta có thể tìm được cách khác, ta sẽ để ngươi ra ngoài, yên tâm đi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Thấy sự việc đã như vậy, Lý Nguyên Phương cũng chỉ đành bất lực gật đầu.

“Nếu huynh không muốn để ta đi, vậy thì ta không đi, chờ tin tốt, đại ca mang huynh ấy về.” Nói xong, hắn im lặng lùi sang một bên.

Trong số tất cả những người ở đây, căn bản không ai dám không nghe lời Lý Khác, công lực của một mình Lý Khác cực kỳ mạnh mẽ.

Đối với hắn cũng phải dè chừng, e rằng cả một nhà người đi bắt một mình Lý Khác cũng không đánh lại, hà tất phải tự chuốc lấy nhục ở đó?

Lý Khác không biết trong lòng họ lại có suy nghĩ như vậy, nếu biết, chắc chắn sẽ phải cảm thán một phen.

Chỉ là nể tình huynh đệ, không muốn để huynh đệ của mình tự

mình đi vào chỗ nguy hiểm.

Huống hồ, vóc dáng của Lý Nguyên Phương quá nhỏ, tính tình lại có chút nóng nảy.

Dựa vào thái độ như vậy, nếu xông ra ngoài, chỉ càng thêm nguy hiểm, sẽ là một con đường chết.

Hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra, cho nên mới như vậy.

Lý Khác nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong mắt mang theo vài phần kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ, vì lo cho huynh đệ, huynh đệ của hắn lại phản bác lại, khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút thất vọng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chuyện này vốn không cần hắn phải ra tay can thiệp.

Nhưng bây giờ sự việc đã như vậy, hắn phải ra tay giải quyết.

Một mình hắn cầm vũ khí trong tay đi ra ngoài, căn bản không quan tâm đến Lý Nguyên Phương bên cạnh.

Lý Nguyên Phương mím môi, có chút không cam lòng, hỏi người hầu bên cạnh.

"Ta nóng nảy như vậy sao, tại sao đại ca không muốn dẫn ta đi, vì ta xuất thân thấp hèn sao?" Hắn ở đó nghĩ mãi, cũng không ra rốt cuộc là chuyện gì.

Theo lý, hắn nên là một trợ thủ đắc lực.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để giúp đỡ, kết quả một hành động của đại ca khiến lòng hắn lạnh thấu tim gan.

Lý Khác đã đi xa, căn bản không biết những suy nghĩ của Lý

Nguyên Phương bên cạnh.

Nếu biết, chắc chắn sẽ càng thêm cạn lời, vì lo cho huynh đệ, trong tai hắn lại thành xem thường sao?

Thừa nhận có lẽ lúc đầu gặp Lý Nguyên Phương, hắn có chút xem thường ngoại hình của cậu ta, trông như một đứa trẻ, người thì nhỏ con.

Cả ngày cùng người khác xưng huynh gọi đệ, ngược lại trông như một đứa trẻ bú sữa, vốn khiến hắn cười một thời gian dài.

Bây giờ, cái nhìn của hắn đối với Lý Nguyên Phương đã thay đổi, thậm chí thật lòng xem cậu ta là huynh đệ.

Chương 641

Không ngờ người này lại như vậy, thậm chí ở đó có chút hẹp hòi.

Điều này khiến hắn luôn cảm thấy bất lực, không biết nên ứng đối như thế nào.

Nếu bị người khác phát hiện, chắc chắn sẽ cảm thấy buồn cười.

Người hầu bên cạnh ở đó suy nghĩ một lúc lâu.

Cũng cho hắn một câu trả lời tương tự.

"Đại nhân, theo thuộc hạ thấy, ngài không cần phải như vậy.

Thuộc hạ cảm thấy ngài ấy thật sự lo lắng cho ngài, nếu là người khác, căn bản sẽ không quan tâm." "Ngài và Trình Giảo Kim đã quen biết nhau lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì, ngài cứ yên tâm." Lý Nguyên Phương nghe câu trả lời của người hầu, im lặng một lúc, lẽ nào thật sự là vậy?

Vì hắn ở đó quá hẹp hòi, cho nên mới dẫn đến màn kịch lộn xộn này xảy ra?

Hắn ở bên cạnh suy nghĩ kỹ, quả thực, nếu không phải hắn làm ầm lên, nhất quyết đòi món đồ ở tiệm thêu đó.

Trình Giảo Kim sao lại vì hắn mà đi mua?

Nửa đêm đi mua đồ bị người khác bắt đi.

Rốt cuộc, cũng là lỗi của một mình hắn.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, căn bản không biết nên giải thích như thế nào.

Bây giờ, dường như hắn vẫn luôn ở đó gây ra mớ hỗn độn, vẫn luôn ở đó làm bậy.

Huynh đệ của hắn vẫn luôn ở bên cạnh dọn dẹp hậu quả, khiến trong lòng hắn càng thêm xấu hổ.

Nghĩ vậy, hắn cầm vũ khí của mình, lén lút đi ra ngoài.

Người hầu nhìn thấy hành động của hắn, ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

"Đại nhân, ngài đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu ngài tự ý đi, có khả năng sẽ kéo chân ngài ấy." "Đại nhân rất có khả năng sẽ bị phá vỡ kế hoạch." Lý Khác trước giờ không làm những việc không chắc chắn, bây giờ một mình đi cứu Trình Giảo Kim.

Chứng tỏ trong lòng hắn đã có đối sách, căn bản không cần có người ở đó xen vào, hoặc quản nhiều.

Nếu Lý Nguyên Phương ở đó xen vào, có khả năng sẽ gây ra hiệu quả ngược.

Lý Nguyên Phương nghe vậy, có chút không tình nguyện lại lùi về.

"Chuyện không thể trùng hợp như vậy được, vạn nhất lúc đó một mình ngài ấy gặp nguy hiểm, vạn nhất vừa hay ta đến, có thể giúp một tay thì sao, có thể như vậy sao?" Hắn nói rất nghiêm túc, vạn nhất lúc đó Lý Khác một mình gặp nguy hiểm, mà hắn lại không đi.

Sẽ áy náy đến mức nào, ngược lại càng tỏ ra vô dụng hơn.

Hắn ở đó nhẹ giọng thở dài một hơi, căn bản không biết nên quyết định như thế nào.

Cầm vũ khí trong tay ở đó lắc lư, căn bản không biết nên đối mặt như thế nào.

Khi Lý Nguyên Phương cả người đều chìm vào do dự, chỉ thấy một huynh đệ khác đi về.

Đường Tùy bên cạnh nhìn hắn cầm vũ khí, có chút kinh ngạc nhìn

sang.

“Ngươi ở đó cầm vũ khí làm gì, trông thật ngốc.” Lý Nguyên Phương nghe hắn cười ở đó, cũng không nói gì thêm, nhìn sang người bên cạnh, nghiêm túc nói.

“Trình Giảo Kim bị người khác bắt đi rồi, một gã to con ở phía tây thành, thân phận cũng có lai lịch, ta muốn đi cứu đại ca, nhưng Lý Khác không cho, bảo ta một mình ở đây, không phải là xem thường ta sao?” Hắn ở đó chìm vào im lặng, căn bản không biết nên ứng đối như thế nào.

Đường Tùy bên cạnh đột nhiên nghe lời nói này của hắn, sững sờ, có chút cứng nhắc nói.

“Ta cảm thấy không nên như vậy, không cho ngươi đi tự nhiên có lý của ngài ấy, hà tất phải như vậy?

Không muốn để ngươi đi, tự nhiên có suy nghĩ của ngài ấy.” Hắn tiến lên nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta, an ủi nói.

“Cũng không cần phải tự ti như vậy, những người ở đây đều nhìn nhận ngươi rất tốt, chúng ta đều biết ngươi rất nỗ lực, làm việc không tồi, nhưng tại sao lại phải tự ti, xem thường mình như vậy?” Lý Khác từng bàn bạc với huynh đệ, tâm tính của Lý Nguyên Phương quá yếu đuối, tính tình quá nóng nảy.

Dễ bị tổn thương, vốn không để chuyện này trong lòng, không ngờ lại thật sự ứng nghiệm câu nói đó của Lý Khác.

Hai người đang nói chuyện ở đó, bên kia, Lý Khác đã bắt đầu lên đường, lưng đeo một thanh kiếm, phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi đi theo.

Người đàn ông trông khoảng hơn hai mươi tuổi, trên mặt có bộ râu chữ bát, trông giống như Quy lão gia trong một bộ phim hoạt hình

nào đó.

Khiến người ta nhìn vào cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn nhìn người đàn ông phía trước, nghiêm túc hỏi: "Ngươi chắc chắn không nhầm chứ?

Ta đã bỏ ra bao nhiêu bạc để thuê ngươi, vậy mà ngươi lại đưa ta đến một nơi khỉ ho cò gáy, nói rằng huynh đệ của ta bị giấu ở đây, ngươi đùa ta đấy à?" Chàng trai trẻ liếc nhìn hắn, sờ sờ bộ râu chữ bát rồi bật cười. "Không lừa ngươi đâu, ta là vua tin tức, sao có thể lừa ngươi ở đây được.

Nếu không tin, ngươi có thể nhìn xung quanh xem, chẳng lẽ không phát hiện ra xung quanh không có một con chim nào sao?" Lý Khác ngẩn người, nhìn ra xung quanh.

Quả nhiên, tai hắn vô cùng tĩnh lặng, trong kinh thành còn có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Theo lẽ thường, dưới gầm trời này đâu đâu cũng có tiếng chim, trừ những nơi cực kỳ lạnh lẽo, băng giá thì mới không có.

Thế mà nơi này lại trống không, thậm chí không có một tiếng chim hót hay tiếng côn trùng kêu.

Điều này khiến hắn càng thêm kinh ngạc, tò mò nhìn sang bên cạnh: "Tại sao vậy?

Chẳng lẽ có người rắc thuốc trong này nên chim chóc không dám đến gần?" Hắn thuận theo suy nghĩ của người đàn ông mà nói, cũng chỉ có thể đưa ra được câu trả lời như vậy.

Người đàn ông liếc nhìn hắn một cái, gật đầu một cách bí hiểm. "Ngươi nói không sai, xung quanh đây đã được rắc một vòng thần dược.

Những thần dược này khiến tất cả chim chóc phải bay đi, ngươi có biết tại sao không?

Chim chóc tại sao lại sợ loại thuốc này?" Lý Khác nhìn dáng vẻ úp úp mở mở của hắn, có chút cạn lời mà đảo mắt. "Thứ có thể khiến chim thú sợ hãi, tự nhiên là một loại dược vật kịch độc.

Cả một vòng xung quanh đây đều rắc bột thuốc đó sao?" Hắn cẩn thận nhìn xuống chân, chỉ thấy xa xa có một đống thứ gì đó trắng trắng, giống như vôi bột.

Lý Khác nhìn một lúc, sững sờ tại chỗ, có chút không hiểu.

Chương 642

"Thứ thuốc ngươi nói, có phải là đống màu trắng ở đằng kia không?" Người đàn ông thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua, lùi lại mấy bước mới hoàn hồn, chậm rãi thở phào một hơi. "Thứ đó chính là thần dược, nhưng thần dược này thật sự có thể giết người vô hình.

Nếu bị gió thổi bay, chúng ta hít vào mũi cũng có khả năng trúng độc, đến lúc đó trúng độc rồi chết trong im lặng, căn bản không ai biết." Lý Khác nghiêm túc gật đầu, bây giờ hắn mới tin lời ma quỷ của gã thanh niên này, không ngờ lại có loại dược vật ác độc như vậy.

Chắc chắn người ở bên trong, hoặc là cao thủ, hoặc là đại ác nhân.

Huynh đệ của hắn, Trình Giảo Kim, khẳng định cũng bị người ta giam giữ ở đây rồi.

Hắn quan sát xung quanh một hồi, phát hiện khắp nơi đều có loại bột màu trắng đó.

Nếu theo như lời hắn nói, trừ khi bịt miệng mũi lại, nếu không chắc chắn không vào được.

Nhưng là con người thì bắt buộc phải hô hấp.

Điều này ngay lập tức khiến kế hoạch của hắn đi vào ngõ cụt.

Hắn đứng đó nghiêm túc suy nghĩ đối sách.

Người đàn ông cười một tiếng, đột nhiên nói. "Cũng không khó đến thế, chúng ta chỉ cần giải loại độc này là được rồi, không phải sao?

Hay là quay về một chuyến đi, đến kinh thành có một vị danh y vừa hay có thể giải được loại độc này." Lý Khác nghe vậy, có chút không dám tin, trừng lớn mắt. "Ngươi đùa ta à?

Tại sao ngay từ đầu không nói sớm?

Rõ ràng biết ở đây có độc, cũng biết người trong kinh thành có thể giải độc." "Vậy mà tại sao ngươi cứ phải đợi đến lúc này mới nói với ta?

Ngươi muốn đùa giỡn ta ở đây, nhìn ta chạy đi chạy lại thì vui lắm đúng không?" Chàng trai trẻ trước mặt này, ban đầu hắn phải ba lần đến mời mới chịu đi.

Nếu không nể hắn là người dẫn đường nổi tiếng nhất kinh thành, hắn đã chẳng cho gã mặt mũi lớn như vậy.

Gã thanh niên thấy hắn chất vấn, liền tỏ vẻ vô tội nhìn qua. "Sao ngươi có thể nhìn ta như vậy?

Ta chỉ tình cờ quên mất thôi mà." Vừa nói hắn vừa chớp chớp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ vô tội, hoàn toàn không giống thái độ của một chàng trai trẻ.

Lý Khác nhịn đi nhịn lại, cuối cùng không nhịn được nữa, rút thanh kiếm sau lưng ra kề vào cổ hắn.

Hắn dí kiếm vào cổ gã, trực tiếp uy hiếp. "Mau làm theo lời ta nói, nhanh chóng giải hết độc xung quanh đây đi.

Nếu không thì những thứ này không có độc, nếu có thì làm sao ngươi có thể ung dung ở đây với ta lâu như vậy được." Huống hồ, vừa rồi người đàn ông này đã nói, độc này rất lợi hại, nếu hít phải thì cả hai người đều sẽ bỏ mạng tại đây.

Chỉ có hai khả năng, một là người đàn ông có thuốc giải, bản thân hắn biết giải loại độc này.

Hai là căn bản không có cái gọi là độc, hắn đã bị lừa rồi.

Người đàn ông thấy trò vặt của mình bị vạch trần, có chút bất đắc

dĩ giơ hai tay lên.

Hắn làm ra tư thế đầu hàng: "Nếu ngươi đã muốn thuốc giải, vậy ta cũng không lừa ngươi nữa.

Ở đây thực ra không có độc, huynh đệ của ngươi Trình Giảo Kim cũng đang ở bên trong." Lý Khác nghe hắn cuối cùng cũng nói ra manh mối về Trình Giảo Kim, khẽ gật đầu. "Vậy còn chuyện gì khác không?

Nhất định phải nói cho ta biết.

Ngươi không nói cũng vô dụng, lát nữa đừng ép ta ra tay đánh ngươi." Lời hắn vừa dứt, người đàn ông sững sờ, có chút không hiểu nhìn hắn. "Ngươi đường đường là hoàng tử, lại muốn đánh ta ở đây sao?" Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, lời vừa dứt, Lý Khác bên cạnh đã nhìn qua. "Ồ, không tệ, ngươi biết thân phận của ta, có nghĩa là ngươi chắc chắn đã điều tra ta, biết ta và người đó có qua lại.

Tại sao lại điều tra ta?

Ngươi rốt cuộc là ai?" Nói xong, thanh kiếm trong tay hắn ấn sâu thêm một chút, cổ của người đàn ông lập tức bị rạch ra một vệt máu.

Người đàn ông vô tình lỡ lời, có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nói. "Ta đương nhiên biết các vị hoàng tử trong kinh thành rồi.

Hoàng tử nào lại đi cấu kết với một kẻ thô tục như Trình Giảo Kim, không sợ phụ hoàng của ngươi thất vọng sao?" Lý Khác nghe hắn nhắc đến phụ thân mình, liền hừ lạnh một tiếng. "Phụ thân ta thất vọng hay không, không phải do ngươi quyết định.

Đừng ở đây nói nhảm với ta nữa, đừng có lôi mấy thứ đó ra.

Mau giao thuốc giải ra đây." Người đàn ông thấy hắn như vậy, bất đắc dĩ nói. "Thuốc này chỉ có tác dụng khi uống trước khi trúng độc.

Nếu trúng độc rồi mới uống thuốc thì sẽ không có hiệu quả gì, ngược lại còn làm độc tính nặng thêm." Lý Khác lạnh lùng nhìn hắn, trong miệng gã đàn ông này không có một câu thật lòng, khiến hắn nghe mà cũng thấy bất lực.

Gã đàn ông này trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng lời nói lúc nào cũng mập mờ, khiến trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Một người như vậy tại sao lại giúp hắn, chỉ vì hắn trả giá cao sao?

Hắn nhìn người đàn ông, gã này trông giống như mấy tên du côn đầu đường xó chợ, thậm chí còn đáng ghét hơn cả những kẻ trêu ghẹo phụ nữ nhà lành, khiến một người đàn ông như hắn cũng không nhịn được muốn ra tay.

Người đàn ông trước mặt lấy ra hai bình thuốc, đặt trước mặt hắn. "Ngươi chỉ cần uống một viên đan dược màu đỏ, sau đó uống một viên đan dược màu xanh là có thể hoàn toàn miễn dịch với độc vật này.

Nhớ kỹ, nhất định phải uống trước khi trúng độc." Lý Khác gật đầu, thu kiếm lại, mở lọ thuốc định bỏ vào miệng.

Bỗng nhiên xa xa có một cơn gió mạnh thổi tới, cơn gió trực tiếp thổi bột thuốc vào mặt hai người.

Hắn bất giác hít vào một hơi, vô thức hít phải một đống bột thuốc.

Chương 643

Lý Khác hít xong mới sững sờ tại chỗ, ngửi thấy trong mũi có một mùi hương ngọt ngào đặc biệt.

Người đàn ông bên cạnh cũng ngơ ngác, gió không thổi sớm không thổi muộn, lại thổi đúng lúc này, ngay trước khi uống thuốc.

Lý Khác bỏ bình thuốc lại vào túi, rút kiếm ra, chĩa về phía hắn. "Được rồi, bây giờ cả hai chúng ta đều trúng độc, uống thuốc giải cũng vô dụng đúng không?

Vậy thì chúng ta cùng chết đi." Nói xong, hắn định ra tay với người đàn ông.

Gã thấy hắn thật sự định động thủ giết mình, lập tức cầu xin tha mạng. "Huynh đệ, huynh đệ, ta chỉ đùa với ngươi một chút thôi.

Đây căn bản không phải thuốc độc, chỉ là một loại thuốc đặc biệt thôi, dùng để thêm chút gia vị cho người ta." "Loại thuốc này cũng có hiệu quả với chim thú, cho nên chúng mới tránh đi.

Trừ khi có kẻ ngốc, nên mới quay lại." Lý Khác nghe hắn lại đổi một bộ lời khác, hừ lạnh một tiếng, lời của người này thật thật giả giả.

Hắn nghe một hồi cũng không phân biệt được thật giả.

Hắn đứng đó nghiêm túc suy nghĩ, khẽ thở dài, lấy ra một cây kim bạc đâm vào tay mình.

Cây kim bạc biến thành màu đen kịt ngay lập tức, hắn ném cây kim đi, trên kim dính một giọt máu rơi xuống đất, vậy mà lại ăn mòn cả một mảng đất đó.

Người đàn ông bên cạnh thấy vậy, cả người bất lực.

Bây giờ kim bạc đã đen, đất cũng bị ăn mòn, nếu nói thuốc này thật sự không có độc, liệu có ai tin không?

Ai cũng cảm thấy cảnh tượng này căn bản không thể tin được.

Vốn tưởng Lý Khác sẽ ra tay kết liễu mình.

Chỉ thấy Lý Khác tỏ vẻ chấp nhận số phận, cười nhẹ một tiếng. "Được rồi, rốt cuộc có trúng độc hay không ta cũng không biết.

Nói cho ta biết đi, huynh đệ của ta rốt cuộc ở đâu rồi?

Lần này, vì tìm Trình Giảo Kim, ta nghe nói Trình Giảo Kim bị một gã to con bắt đi rồi, ta nhất định phải tìm ra hắn, sau đó cứu hắn về." Người đàn ông nghe đến Trình Giảo Kim, ánh mắt hơi lóe lên, giọng điệu đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc. "Ngươi muốn tìm Trình Giảo Kim cũng không phải không được.

Hiện tại Trình Giảo Kim đang bị người ta trói lại ở một nơi sung sướng.

Nếu ngươi đi tìm hắn, chỉ làm gián đoạn quá trình của một số người, ngược lại còn gây tổn hại lớn cho Trình Giảo Kim." Lý Khác ngẩn người, cái gì gọi là gián đoạn quá trình của một số người!

Miệng của những kẻ này lúc nào cũng nói ra những lời khó hiểu.

Chỉ nghe người đàn ông nói tiếp. "Bọn họ muốn tẩy não cho Trình Giảo Kim.

Nếu Trình Giảo Kim tẩy não thất bại, hắn sẽ biến thành một kẻ ngốc." Ta lạnh lùng nhìn những người bên cạnh, "Người trong hoàng cung, có chuyện gì xảy ra sao?

Tại sao Hoàng thượng lại vô cớ gọi ta về?" Lời ta vừa dứt, chỉ nghe tiểu thái giám bên cạnh nói: "Ngài không cần phải dò xét đâu, đây là mệnh lệnh do chính Bệ hạ ban xuống, tuyệt đối không có ai xen

vào." Nói xong, hắn vung tay, lập tức có một tiểu thái giám khác xuất hiện, cầm một thánh chỉ đặt vào tay ta.

Chỉ thấy đại thái giám tuyên đọc thánh chỉ một lần, Lý Khác mím môi, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Cảm thấy những người này đơn thuần có vấn đề, giờ lại càng khiến hắn cạn lời, tại sao lại vô cớ tìm hắn.

Quay về hoàng cung, trên thánh chỉ của Hoàng thượng toàn là những lời vớ vẩn, căn bản không nói rõ tại sao lại bắt hắn quay về.

Điều này khiến lòng hắn càng thêm phiền não.

Tiểu thái giám bên cạnh thấy thái độ thiếu kiên nhẫn của hắn, liền nhỏ giọng nhắc nhở. "Ngài nên tuân thủ mệnh lệnh của Bệ hạ đi ạ, dù sao cũng là do chính Bệ hạ ra lệnh, chúng tôi không có cách nào khác.

Ngài mau suy nghĩ đi." "Xe ngựa đã ở bên ngoài rồi, nếu ngài không nhanh chóng rời đi, sẽ không có kết quả tốt đâu." Lý Khác như có điều suy nghĩ, nghe vậy liền cười lạnh, lời của tiểu thái giám này càng lúc càng thú vị.

Hắn quay đầu nhìn những người bên cạnh, khẽ nói: "Mặc dù các ngươi bảo ta quay về hoàng cung, nhưng rốt cuộc về hoàng cung để làm gì, các ngươi không hề nói rõ.

Ta có lý do để nghi ngờ các ngươi đang lừa ta." Nhìn đám tiểu thái giám trước mặt, những người bên cạnh đều sững sờ.

Có chút không dám tin mà nói: "Chúng tôi là có mệnh lệnh của Bệ hạ mới đến đây.

Tại sao trong mắt ngài, tất cả mọi người đều muốn hại ngài vậy?" Lông mày hắn nhíu chặt, sự kinh ngạc trong mắt càng lúc càng sâu, khiến người ta không biết phải đối phó thế nào.

Lý Khác nghe những lời chất vấn của hắn, liền đi vào trong sân.

Vừa mới rời khỏi sân.

Chỉ nghe bên cạnh đột nhiên vang lên giọng của Bình Quả.

Bình Quả thở hổn hển nói: "Đừng, đừng quay về hoàng cung." Lý Khác quay đầu nhìn Bình Quả một cái, khẽ gật đầu nói. "Đúng vậy, ta bây giờ phải quay về hoàng cung.

Đợi hai ngày nữa ta sẽ về, ngươi cũng không cần phải lo lắng." Hắn khẽ thở dài, trong mắt mang theo vài phần phiền não.

Đối với đám người này rốt cuộc có phải tiểu thái giám hay không, hắn căn bản không quan tâm.

Hắn nhìn những người bên cạnh, cũng chẳng buồn nói nhiều, vì những người này và tiểu thái giám gần như không có bất kỳ quan hệ gì.

Ai từng thấy tiểu thái giám lại to cao vạm vỡ như vậy chứ.

Tìm một thái giám giả, lại còn không chuyên nghiệp một chút.

Đã diễn thì phải diễn cho trót chứ.

Một tiểu thái giám to cao vạm vỡ, ai mà tin được.

Hắn cũng lười nói nhiều với đám người trước mặt này nữa.

Nghe lời của đám người này, hắn bước vào xe ngựa.

Chương 644

Bên trong xe ngựa chỉ có một tấm rèm, xung quanh trống không, đồ đạc cũng không được bài trí.

Chỉ đặt một chiếc bàn nhỏ.

Lý Khác nhìn một cái, hừ lạnh một tiếng, bây giờ hắn đã chắc chắn đám người trước mặt này tuyệt đối không phải tiểu thái giám trong cung.

Ai mà không biết hắn là hoàng tử được sủng ái nhất chứ, mỗi lần ra ngoài đều có đoàn tùy tùng lớn.

Bây giờ chỉ có mấy tiểu thái giám, điều này khiến lòng hắn càng thêm phiền não.

Chẳng lẽ bọn họ có hiểu lầm gì về thân phận của ta sao?

Hoàng tử đường đường ra ngoài, chỉ có mấy thái giám ra đón sao?

Phụ hoàng của hắn, chắc chắn sẽ cười chết mất.

Ta nhắm mắt dưỡng thần, muốn xem xem đám người giả mạo người trong cung này rốt cuộc có thủ đoạn gì, lại dám giả mạo người trong hoàng cung, dám giả truyền thánh chỉ của phụ hoàng.

Giả truyền thánh chỉ là tội chết.

Điều gì có thể khiến những người này liều cả tội chết cũng phải đưa hắn đi, rốt cuộc là ai muốn gặp hắn.

Ta mơ màng ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại, chỉ thấy người bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm, trong tay cầm một con dao đặt trước mặt hắn.

Lý Khác tung một cước đá về phía người đó, nhưng gã đàn ông

còn nhanh hơn, đột ngột lùi về phía sau.

Ta trực tiếp né được đòn tấn công của hắn, nhíu chặt mày. "Các ngươi là ai, đưa ta đến đây rốt cuộc có mục đích gì?" Đám người này cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật, tân tân khổ khổ đưa hắn đến một nơi khỉ ho cò gáy.

Cũng không biết rốt cuộc là ai, phải nghĩ cách nào đây.

Xem ra nhất định phải dạy cho đám người phiền phức này một bài học.

Nếu không, bọn chúng sẽ không biết trời cao đất rộng, tưởng rằng hoàng tử đường đường có thể dễ bị bắt nạt.

Người đàn ông gỡ tấm mạng che mặt xuống, liếc nhìn hắn một cái. "Ta là người bên cạnh Hoàng đế, tên là Lý Uy, chắc ngươi đã từng nghe qua tên ta rồi chứ." Lý Khác hơi sững sờ, cẩn thận quan sát khuôn mặt người này.

Khuôn mặt người này mày thanh mắt sáng, không nhìn ra được vấn đề gì.

Nhưng hắn lại nhìn thấy một hình xăm sau gáy người đó, trên đó xăm một chữ "Ám".

Ta có chút do dự nhìn qua. "Vậy ngươi có biết ta là ai không?

Nếu ngươi thật sự là ám vệ Lý Uy, vậy thì ngươi làm theo mệnh lệnh của phụ thân ta, không phải là đưa ta về hoàng cung sao?

Lại bày ra tình huống này với ta, không biết còn tưởng ngươi muốn bắt cóc ta đấy." Ánh mắt hắn tràn đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, sau khi xác định người trước mặt chính là Lý Uy, hắn mới thả lỏng.

Là một trong những ám vệ của phụ hoàng, hắn là một cao thủ cực kỳ lợi hại, trong hoàng cung cũng có quyền lực vô thượng.

Muốn tra ai là lập tức tra người đó, căn bản không nể mặt ai, cũng chỉ trung thành với một mình Hoàng thượng.

Bây giờ đột nhiên đến tìm hắn, lại còn giả truyền thánh chỉ, chẳng lẽ phụ thân thật sự đã đến đây?

Hắn bất giác nhìn quanh căn phòng.

Ám vệ Lý Uy nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn, khẽ lắc đầu. "Không cần phải nhìn nữa, Bệ hạ không ở đây.

Bệ hạ muốn ta báo cho ngươi một tin, hy vọng ngươi có thể chiêu mộ những huynh đệ của ngươi." "Giống như loại người Trình Giảo Kim, nếu có thể lôi kéo thì cố gắng lôi kéo, nếu không lôi kéo được thì cố gắng giảm bớt tiếp xúc, dù sao ngươi cũng biết thân phận của mình." Ta nhìn người đàn ông, đã hiểu được ý của hắn.

Ám vệ Lý Uy muốn củng cố thực lực cho Hoàng thượng, lại nhắm vào đầu hắn.

Lý Khác khẽ lắc đầu. "Ta coi những người dưới trướng của ta là huynh đệ, là bằng hữu.

Tại sao lại phải đẩy họ đi?

Nếu gia nhập triều đình, đa phần đều sẽ chết bất đắc kỳ tử." Lời nói của hắn cực kỳ thẳng thắn.

Những người làm việc cùng Hoàng thượng, có ai mà không chết một cách đặc biệt thảm thương chứ?

Không phải công cao chấn chủ thì cũng là biết được những chuyện không nên biết.

Dễ dàng bị Hoàng thượng coi là mục tiêu mà trực tiếp xử lý.

Đừng nhìn bây giờ Hoàng thượng đang vẻ vang, đợi sau này bị Hoàng đế nghi kỵ, hắn cũng sẽ là người chết đầu tiên.

Hắn có chút khiêu khích, nhìn ám vệ Lý Uy trước mặt nói: "Bây giờ ngươi tuy là một viên đại tướng dưới trướng phụ hoàng ta, nhưng nếu phụ hoàng ta giải quyết xong hết mọi chuyện bên trong." "Giải quyết luôn cả những nội gián trong triều đình, vậy ngươi còn cần thiết tồn tại không?

Đến lúc đó Hoàng thượng có giết ngươi không?" Ám vệ Lý Uy có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Theo lẽ thường, người này là hoàng tử, nên sẽ tìm mọi cách nói tốt cho phụ thân mình.

Bây giờ lại nói thẳng ra như vậy, những lời này khiến trong lòng hắn không khỏi có chút kinh ngạc.

Ám vệ Lý Uy suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. "Vua muốn thần chết, thần không thể không chết.

Nhưng ta sẽ không như vậy.

Nếu phụ hoàng của ngài, đến lúc đó nhất định muốn mạng của ta, ta chắc chắn sẽ tìm cách trốn thoát." Lý Khác khẽ nhướng mày, không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy bên ngoài có một người chậm rãi bước vào, cử chỉ ung dung tao nhã, vừa nhìn đã biết xuất thân bất phàm.

Ta nhìn qua, bóng dáng này có vẻ quen quen.

Đợi đến khi hắn nhìn kỹ lại, mới sững sờ.

Chương 645

Bóng dáng này có vẻ quen quen.

Lý Khác nhìn vào mặt người đó, tuy người đó đeo mặt nạ, nhưng cũng có thể đoán ra được thân phận.

Ánh mắt Lý Khác hơi sáng lên, lập tức bước tới. "Tham kiến phụ hoàng, người có rảnh đến đây một chuyến sao?" Hoàng thượng liếc hắn một cái, trong lòng có chút cảm thán nhìn qua. "Con và đám bạn của con có gây chuyện gì không?

Nếu không thì mau quay về hoàng cung đi, người trong hoàng cung sắp náo loạn cả lên rồi.

Con về có thể chủ trì đại cục." Lý Khác nghe lời này, hơi sững sờ.

Hoàng cung đáng lẽ phải yên tĩnh mới đúng chứ, vì các phi tần của phụ hoàng trước nay đều không thèm tranh sủng.

Trừ một người kia, liều mạng tranh sủng, thì chẳng còn ai khác có thể đối đầu được.

Tề phi một mình được sủng ái khắp hậu cung, làm sao có thể sinh ra chuyện kỳ lạ gì mới được.

Điều này khiến trong lòng hắn nảy sinh vài phần tò mò.

Hoàng thượng nhìn thấy ánh mắt hóng hớt của hắn.

Khẽ nói: "Tề phi có thai rồi, nhưng đứa trẻ trong bụng không phải của trẫm." Lời nói gây kinh ngạc, Lý Khác lập tức dỏng tai hóng chuyện, cảm thấy trên đầu của ai đó dường như có một màu sắc đặc biệt.

Màu sắc thật là tươi đẹp nha, đường đường là vua một nước mà

lại bị cắm sừng.

Lại có thể thản nhiên nói ra như vậy, đặc biệt là xung quanh còn có mấy ám vệ, vậy mà có thể nói ra chuyện bị phi tử cắm sừng.

Hoàng thượng nhìn con trai mình đi về phía mình, ánh mắt nhìn lại. "Chuyện này giao cho con điều tra, trẫm muốn con điều tra xem kẻ đó là ai.

Cả hoàng cung đã bị phong tỏa nửa tháng rồi." "Đứa trẻ trong bụng nàng ta không phải của trẫm, trẫm có thể khẳng định nói với con, trẫm căn bản chưa từng động vào nàng ta." Lý Khác cả người đầy dấu hỏi chấm, phụ thân hắn đang đùa sao?

Tề phi, ai mà không biết thân phận của người này cực kỳ cao quý.

Tuy sinh ra trong gia đình thường dân, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ trách cứ, lúc nào cũng hết mực sủng ái.

Điều này khiến trong lòng hắn nảy sinh vài phần tò mò, có chút kinh ngạc nhìn qua. "Phụ thân, ý của người là...

Vậy thì người tìm con để giải khuây sao?

Nếu muốn con về hoàng cung, thì không cần phải viện cớ vòng vo như vậy." Ánh mắt hắn mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn.

Phụ thân hắn vừa mở miệng, hắn đã biết chuyện lần này chắc chắn là một trò lừa.

Chuyện cùng Tề phi chung chăn chung gối bao nhiêu năm, ai mà không biết chứ.

Bây giờ Hoàng thượng mở miệng ngậm miệng đều là "trẫm không động vào nàng ta".

Những lời cặn bã như vậy, không ngờ phụ thân hắn cũng có thể nói ra.

Hoàng thượng thấy hắn tỏ vẻ không tin.

Có chút buồn bã ngẩng đầu lên: "Trong lòng Tề phi căn bản không có trẫm.

Về những tin tức trẫm lan truyền trước đây, hoàn toàn là để người trong hoàng cung tôn kính nàng ta một chút, không bị chịu tủi nhục." "Trẫm thật sự chưa từng động vào nàng ta, nếu con không tin, có thể đi hỏi nàng ta." Lý Khác thấy phụ hoàng nghiêm túc như vậy, mới miễn cưỡng gật đầu.

Đối với hắn, chuyện này quả thực giống như một trò hề.

Một vị hoàng đế bị cắm sừng, lại đi tìm con trai mình điều tra.

Điều này khiến trong lòng hắn cảm thấy có chút bất lực.

Giống như Binh bộ Thượng thư trong cung, đặc biệt là những người trong nội các, hay thậm chí là đại thái giám bên cạnh Hoàng thượng cũng lợi hại hơn hắn nhiều.

Đặc biệt là ám vệ Lý Uy bên cạnh, thân là cao thủ đệ nhất của hoàng đế, muốn điều tra một phi tần quả thực dễ như trở bàn tay.

Bây giờ lại gọi hắn đến, nhất định phải tham gia vào chuyện này, rốt cuộc là vì sao?

Ánh mắt hắn hơi lóe lên, đột nhiên hỏi. "Tại sao lại nhất định phải để con đi điều tra?

Lần này người không phải là muốn điều con ra ngoài, để làm chuyện gì khác chứ?" Ánh mắt Hoàng thượng hơi lóe lên, nhìn đi nơi khác, cười có chút không tự nhiên. "Con nói gì vậy?

Trẫm đường đường là hoàng đế, lời nói trước nay đều là một lời chín đỉnh, làm sao có thể lừa con được.

Đừng đùa nữa." Lý Khác nhìn nụ cười có chút gượng gạo của

ông, sững sờ tại chỗ.

Hắn cũng không ngờ phụ thân mình lại có giọng điệu và lời nói như vậy.

Hắn khẽ thở dài một hơi, nghiêm túc gật đầu. "Vậy người nói cho con biết chuyện này rốt cuộc là sao đi, con đối với chuyện lần này khá tò mò." Phụ thân hắn nhìn Tề phi mấy năm cũng không lâm hạnh, bây giờ Tề phi lại có thai, mà đứa trẻ lại không phải của phụ thân hắn.

Chuyện này bản thân nó đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Thân là hoàng tử, tự nhiên có tư cách đi điều tra chuyện này.

Lý Khác nhận lấy lệnh bài từ tay hoàng đế, định đi ra xe ngựa ngoài cửa.

Hoàng thượng ngăn lại: "Khoan hãy về, giúp trẫm giải quyết một chuyện khác quan trọng hơn trước đã.

Chỗ Tề phi đã có tiểu thái giám trông chừng rồi.

Còn con, trẫm sẽ điều con đến huyện Liêu Dương." "Con đến đó xem thử có nội gián tồn tại hay không.

Trẫm đã phát một lô vật tư cứu trợ đến đó, vậy mà lại mất tích một cách khó hiểu trên đường.

Chương 646

Con giúp trẫm xem rốt cuộc là chuyện gì." Lý Khác sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin nhìn qua.

Lời của phụ hoàng thật khó hiểu.

Một lúc thì bảo hắn đến hoàng cung tìm kẻ cắm sừng, một lúc lại bảo hắn đến đây cứu trợ, rốt cuộc chuyện nào quan trọng hơn.

Hoàng đế dường như cảm thấy có chút xấu hổ, quay đầu dặn dò ám vệ Lý Uy bên cạnh. "Ngươi đến hoàng cung giám thị Tề phi trước, xem nàng ta có qua lại với người đàn ông nào không, thậm chí cả những tiểu thái giám kia cũng phải chú ý." Lý Khác nghe lời ông, trong mắt lộ ra vài phần cạn lời.

Tiểu thái giám trong hoàng cung không phải đã trải qua tịnh thân rồi sao?

Hoàng thượng lại bảo người ta đi điều tra một tiểu thái giám, chẳng phải là nghi ngờ tiểu thái giám và Tề phi có quan hệ sao?

Đùa à.

Thái giám, ngay cả chức năng của một người đàn ông cũng không còn, làm sao có thể có liên quan đến Tề phi đương triều được chứ.

Ở đây suy diễn vớ vẩn.

Hoàng đế bên cạnh lại càng nghiêm túc nói: "Con trai à, chuyến đi này, con nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai phát hiện." "Dùng thân phận người thường để dò xét, xem địa phương có tồn tại giặc cướp không, tiện thể dò la xem lương thảo ở đâu." Lý Khác vẻ mặt phức tạp đáp một tiếng, xem ra bây giờ, thiên hạ thương sinh là quan trọng nhất.

Cầm bức thư phụ thân đưa, hắn chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi cổng lớn, sau lưng truyền đến một tiếng "cạch", tiếng đóng cửa đặc biệt lớn.

Hắn đầy vẻ nghi hoặc, ám vệ Lý Uy này rốt cuộc có ý gì?

Có phụ hoàng ở đó, nhìn hắn không vừa mắt sao?

Hắn vừa mới bước chân ra khỏi cổng, chân sau đã khóa cửa ngay lập tức?

Hành động như đề phòng trộm cắp này khiến trong lòng hắn có chút uất ức.

Lý Khác khẽ thở dài, tùy tiện gọi một chiếc xe ngựa, đi về phía huyện Liêu Dương.

Hắn ngồi trong xe ngựa, xem xét bức thư hoàng đế gửi cho.

Trong thư nói về một chuyện lớn gần đây xảy ra trong triều đình.

Trong triều xảy ra hạn hán, nên đã cử người đi cứu trợ, hiện tại có Lục Vương gia đang cứu trợ.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, Lục Vương gia quả thực đang cứu trợ ở đó, nhưng Lục Vương gia vốn là một kẻ vô dụng, lần này càng củng cố thêm danh hiệu phế vật đó.

Số lương thực đó cũng không biết đã đến tay ai.

Bây giờ thấy tình hình khẩn cấp, kinh thành đành phải gửi thêm một lô lương thực nữa.

Lý Khác và những người khác có trách nhiệm phải tìm lại số lương thực đó.

Lý Khác đọc kỹ bức thư và phát hiện.

Phụ hoàng không hề sắp xếp cho hắn bất kỳ thân phận nào, thậm

chí cũng không cho hắn một hai người giúp đỡ, khiến cả người hắn trầm mặc tại chỗ.

Phụ thân hắn quả thực đã đánh giá hắn quá cao rồi.

Hắn vốn là một kẻ vô dụng, ngoài võ công ra thì không biết làm gì cả.

Hắn khẽ thở dài, lấy bạc ra đưa cho người đánh xe phía trước.

Hắn thấp giọng nói: "Lúc ngài rời đi, giúp ta gửi một bức thư được không?

Ta sẽ trả một trăm lượng bạc." Người đánh xe bên cạnh thấy hắn ra tay hào phóng, lại nhìn hắn một cái, thấy quần áo trên người không tầm thường, lập tức gật đầu.

Vội vàng quỳ xuống: "Đại nhân, ngài cứ viết thư đi, viết xong tôi sẽ lập tức đi gửi." Khoảng cách đến Liêu Dương không còn bao lâu nữa, đến lúc đó đến Liêu Dương, chưa chắc vị công tử này đã viết xong thư.

Đến lúc đó không những kiếm được một khoản tiền xe ngựa, lại còn kiếm được một trăm lượng bạc để gửi một bức thư.

Đến kinh thành mà có thể nhận được nhiều bạc như vậy, điều này khiến trong lòng hắn càng thêm đắc ý.

Đây quả là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Lý Khác khẽ thở dài, nhìn người bên cạnh.

Con đường bên ngoài đông đúc nhộn nhịp, bây giờ vẫn chưa vào đến con đường chính của Liêu Dương.

Đây chỉ là ngoại thành mà thôi.

Bên ngoài này toàn là những gia đình nghèo khổ, thậm chí cả ăn mày cũng rất thường thấy, khiến trong lòng Lý Khác mang theo vài

phần bất lực.

Đối với chuyện này, hắn có chút đau đầu.

Tuổi còn nhỏ, chưa từng giải quyết những chuyện cứu trợ như thế này, quả thực có chút mệt mỏi.

Hắn đưa phong thư cho vị sư phụ bên cạnh, sư phụ cầm lấy một trăm lượng bạc và bức thư đó, không quay đầu lại mà lập tức chạy đi.

Lý Khác thì đến phủ huyện lệnh địa phương, nghênh ngang đi vào, không hề đánh trống kêu oan.

Nha dịch bên cạnh căn bản không nhận ra thân phận hắn, thấy hắn nghênh ngang đi vào, liền cầm cây côn trong tay, chỉ vào mũi hắn mắng. "Ngươi là ai?

Ở huyện ta mà không biết kêu oan phải đánh trống sao?

Nếu không có việc gì thì mau rời đi, đừng ở đây làm phiền đại nhân phá án!" Ta khẽ lắc đầu, trực tiếp giơ yêu bài bên hông ra. "Ta tên là Lý Khác, là Nhị hoàng tử điện hạ đương triều, nay phụng mệnh Bệ hạ đến điều tra vụ án của Lục Vương gia." Nha dịch nhìn lệnh bài trong tay hắn.

Sau khi xác nhận thật giả, mới cho hắn vào.

Từ đầu đến cuối, thái độ của người này vẫn không hèn mọn cũng không kiêu ngạo.

Hoàn toàn không để ý đến thân phận của hắn.

Phủ huyện lệnh tuy là một nơi nhỏ, nhưng cũng là một nơi trọng yếu.

Chương 647

Những người dân thường, những tên trộm cướp, tuyệt đối không thể vào được nơi này.

Nha dịch này quả thực rất có trách nhiệm, khiến Lý Khác có chút nhìn hắn bằng con mắt khác.

Lý Khác sải bước vào phủ huyện lệnh.

Huyện lệnh đã sớm được người ta thông báo, vừa nhìn thấy hắn, vội vàng hành lễ. "Hạ quan tham kiến hoàng tử điện hạ, không biết ngài đến đây có việc gì không ạ?" Hắn đặt thái độ của mình rất thấp, không có khí phách như tên nha dịch kia, khiến hắn có ấn tượng không tốt về vị huyện lệnh này.

Hắn lắc đầu, khẽ nói: "Ta đến đây có một việc, ngài có biết hiện tại Lục Vương gia đang ở đâu không?

Lục Vương gia sau khi làm mất lương thảo đã biến mất không thấy tăm hơi.

Xem thử có thể liên lạc được không.

Nếu có thể liên lạc được thì ta không lãng phí thời gian nữa." Huyện lệnh bên cạnh hơi sững sờ, có chút không hiểu lắc đầu: "Hạ quan chỉ là một huyện lệnh nhỏ bé thôi, làm sao có thể có liên quan đến Lục Vương gia đương triều được.

Ngài thật là nói đùa." Có thể khẳng định một cách chắc chắn, ai biết được thân phận của hắn, căn bản không có ai dám đắc tội.

Dù sao hắn cũng là con trai của hoàng thượng, cũng là hoàng tử đương triều.

Dù sao thân phận của hắn cũng ở đó, tuyệt đối không thể có ai dám

làm ra chuyện đại gian đại ác.

Lý Khác từ khi trở thành hoàng tử, mọi chuyện luôn thuận buồm xuôi gió, bây giờ lại bị những người này không ngừng uy hiếp.

Điều này khiến trong lòng hắn càng thêm phiền não.

Đám người này rốt cuộc có ý gì, lại dám uy hiếp hắn ở đây, thật sự không muốn sống nữa sao?

Người đàn ông thấy hai người nói nhảm lâu như vậy, bất lực cười một tiếng, nói. "Hai người các ngươi, nói nhảm ở đây lâu như vậy cũng chẳng có ích gì.

Theo ta thấy, hai người mau giải quyết chuyện này đi, dù sao xung quanh cũng có khoảng hai, ba trăm người." Xung quanh bị vây bởi nhiều người như vậy, khiến người ta càng thêm kinh ngạc.

Nhiều người như thế, khiến hắn có chút sợ hãi.

Tuy biết những người này không thể nào hạ sát thủ với mình, nhưng cũng không tránh khỏi có chút lo lắng, dù sao những người này khi muốn làm gì đó, trước nay đều không cần lý do.

Dù là huynh đệ tốt, những người này cũng tuyệt đối không tha.

Lý Khác khẽ thở dài, rút thanh kiếm trong tay, xông về phía đám người ở xa.

Trình Giảo Kim thấy hành động của hắn, lập tức nói: "Ngươi đừng chạy ra đó, bọn họ đang đợi ngươi tự chui đầu vào lưới đấy." Giọng hắn đột nhiên trở nên áo diệu.

Lý Khác ở đây căn bản không nghe lời khuyên của người sau lưng, trực tiếp cầm kiếm xông ra, đánh về phía đám người trước mặt.

Thân phận của hắn là hoàng tử đường đường, trước nay không có ai dám trêu chọc.

Nhưng không ngờ, không những có người trêu chọc, thậm chí còn dựa vào thân phận của hắn mà làm ra những chuyện quá đáng.

Điều này khiến hắn càng thêm chán ghét.

Trình Giảo Kim bên cạnh thấy hắn không chịu nghe lời khuyên, giọng nói càng thêm khàn đặc. "Tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đã bố trí thiên la địa võng ở đó." Lý Khác nghe lời này, đầu đột ngột quay lại, nghiêm túc nói: "Bọn họ bắt cóc ngươi, hôm nay ta phải báo thù cho ngươi.

Ngươi ở đây chờ đi, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Hắn vừa bước về phía trước một bước, chỉ thấy xung quanh dường như có thứ gì đó đột ngột rơi xuống.

Lý Khác lập tức dừng lại, nhìn sang bên cạnh.

Nơi hắn vừa đứng, dưới chân có một tấm lưới đen khổng lồ, tấm lưới này trông rất kỳ lạ.

Lý Khác trầm mặc, có chút ngây người.

Vốn tưởng "thiên la địa võng" của hắn chỉ là một từ hình dung, không ngờ lại thật sự có lưới xuất hiện.

Hắn khẽ thở dài nói: "Ngươi cứ ở yên đó đi, cũng đừng nói nhiều nữa." Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Trình Giảo Kim có vẻ như miệng quạ đen, bất kể nói chuyện gì ở đâu, lập tức sẽ thành hiện thực.

Lại ứng nghiệm rồi, khiến cả người hắn càng thêm bất lực!

Trình Giảo Kim bên cạnh nghe lời hắn liền ngậm miệng lại.

Đang nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy sau lưng dường như có động tĩnh, một người đàn ông chậm rãi đi về phía hắn, giọng nói lạnh lùng. "Mau bảo hắn dừng tay, đừng giết huynh đệ của ta nữa, nếu không ta

sẽ lấy mạng ngươi bây giờ." Lý Khác đang toàn lực chém giết, võ nghệ cao cường không biết luyện từ đâu ra, chiêu nào thức nấy đều tùy ý.

Nhưng trong những chiêu thức tùy ý đó, lại có vấn đề.

Những chiêu thức này trông có vẻ như không để tâm.

Nhưng chỉ có những người bị đâm trúng mới biết được sự khủng khiếp trong đó.

Lý Khác này tuyệt đối là một người cực kỳ lợi hại.

Không biết một hoàng tử đường đường, rốt cuộc học được những thứ quỷ dị này từ đâu?

Điều này khiến người ta càng thêm kinh ngạc.

Lý Khác căn bản không quan tâm những người xung quanh nhìn mình như thế nào, hắn mím môi.

Động tác trong tay căn bản không hề chậm lại, nhất cử nhất động của hắn ở đây đều bị giám sát.

Xung quanh gần hai, ba trăm người, vẫn luôn quần thảo với Lý Khác.

Ban đầu Lý Khác đối với những người này còn có chút thương hại.

Căn bản không dùng đến sát chiêu, nhưng thấy những người này càng lúc càng quá đáng.

Điều này khiến hắn càng thêm tức giận, thanh kiếm trong tay không biết làm sao lại biến thành hai thanh.

Lý Khác trực tiếp ném thanh kiếm trong tay ra, một thanh kiếm bay về phía kẻ bí ẩn sau lưng Trình Giảo Kim.

Hắn cầm kiếm trong tay, dùng hai thanh kiếm để đánh giết những người khác nhau.

Chương 648

Người đàn ông sau lưng Trình Giảo Kim không ngờ lại có cơ hội ra tay với hắn.

Người đàn ông quay đầu né một đòn tấn công, lập tức quay lại bắt lấy thanh kiếm vừa rồi, định đâm về phía Trình Giảo Kim bên cạnh.

Trình Giảo Kim thì nhân lúc mọi người không chú ý, lập tức quay đầu, sợi dây thừng trên tay không biết đã được cởi ra từ lúc nào.

Trình Giảo Kim thấy huynh đệ của mình vì mình mà hết lần này đến lần khác bị người khác bắt nạt, không thể nhịn được nữa.

Ban đầu hắn muốn giả vờ, thậm chí dò xét thái độ của bạn bè đối với mình, xem họ có quan tâm đến mình không.

Nhưng điều hắn không bao giờ ngờ tới là Lý Khác lại quan tâm đến hắn như vậy, lại một mình xông vào nguy hiểm, khiến cả người hắn càng thêm cảm động.

Lý Khác cầm vũ khí trong tay nhìn những người bên cạnh, nhưng bất ngờ bị một người đánh trúng.

Ánh mắt hắn cực kỳ âm u: "Ngươi là ai?

Dám làm ta bị thương, ta chỉ là một tên mãng phu thôi, nếu ngươi giết ta sẽ không có kết quả tốt đâu." Lý Khác nghe lời của người bên cạnh, quay đầu nhìn lại, phát hiện Trình Giảo Kim đã thoát khỏi sự khống chế của người đó, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Hắn lập tức nói với Trình Giảo Kim: "Trình Giảo Kim, ngươi đi trước đi, đừng ở đây dây dưa với kẻ này nữa, người này chắc đầu óc có vấn đề." Trình Giảo Kim nghe lời hắn, nghiêm túc gật đầu, cầm vũ khí trong tay, xông về phía Lý Khác.

Đợi đến khi hắn xông đến bên cạnh Lý Khác, mới lập tức nói: "Ngươi cứu ta làm gì?

Vừa rồi không phải đã đưa bạc cho người ta rồi sao?" Lý Khác nghe lời này, trầm mặc.

Hắn thật sự đã đưa bạc cho những người này, khiến cả người hắn càng thêm cạn lời.

Chẳng trách ban đầu Trình Giảo Kim đã nói, đừng đưa bạc cho người ta.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra Trình Giảo Kim không biết từ lúc nào đã thoát khỏi sự khống chế của những người này, nên mới nói ra những lời như vậy.

Bây giờ người ta không công mà lấy được mấy ngàn lượng bạc, không biết sẽ làm ra chuyện gì đây.

Người đàn ông thấy Trình Giảo Kim bị một người thả ra, có chút bất đắc dĩ thở dài, dường như có lời muốn nói, nhưng lại trầm mặc.

Hắn quay đầu thu lại vũ khí, lập tức rời khỏi đây, hoàn toàn không quan tâm đến những thuộc hạ xung quanh.

Lý Khác thấy hắn định rời đi liền nói: "Ngươi kia, mau đứng lại cho ta!

Bắt huynh đệ của ta rồi cứ thế mà đi sao?

Ta nói cho ngươi biết, không dễ dàng như vậy đâu." Nói xong, hắn cầm vũ khí trong tay xông tới.

Người đàn ông thấy hắn cứ dây dưa, giọng điệu cũng vô cùng tức giận. "Ngươi thật là không biết điều!

Ta đã từng làm hại Trình Giảo Kim sao?

Trình Giảo Kim là do ta cứu ra.

Đám sơn tặc kia suýt chút nữa đã giết Trình Giảo Kim, ta đã phải bỏ ra giá cao để chuộc Trình Giảo Kim về đấy." Động tác của Lý Khác đột nhiên dừng lại, hắn nhìn Trình Giảo Kim bên cạnh, hỏi, chuyện này có phải là thật không?

Chỉ thấy Trình Giảo Kim có chút xấu hổ gật đầu: "Hắn nói không sai, là hắn đã cứu ta, ta chưa nói nhiều, đã đánh rồi." Lý Khác trầm mặc, vậy hắn ở đây lãng phí cả ngày trời, là để làm gì?

Chẳng lẽ là để xem một màn kịch hay sao?

Điều này khiến hắn có chút tức giận.

Lý Nguyên Phương ở nhà đợi mấy canh giờ, đến khi trời tối cũng không thấy Lý Khác về.

Hắn lo lắng, bất chấp sự ngăn cản của những người xung quanh, lập tức xông ra ngoài tìm Lý Khác.

Nhưng điều hắn không ngờ là, vừa ra khỏi cửa, Lý Khác ở bên kia lại vừa hay đối mặt với hắn.

Hắn có chút kinh ngạc nghênh đón: "Lý Khác, sao vậy?

Có cứu được người về không?" Lý Khác khẽ gật đầu, có chút cạn lời chỉ vào Trình Giảo Kim sau lưng, nói: "Chuyện này rốt cuộc là sao, ngươi hỏi Trình Giảo Kim đi." Lý Khác sau khi nói rõ tình hình thực tế với người đàn ông, đã được hắn thả về.

Người đàn ông thu lại số tiền đó, tự nhiên không trả lại cho hắn.

Trình Giảo Kim và người đàn ông đó quen biết nhau, tất cả mọi người đều biết chuyện này, chỉ có Lý Khác và đám huynh đệ của hắn là không biết, khiến cả người hắn càng thêm bất lực.

Cuối cùng Trình Giảo Kim cũng giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Hóa ra Trình Giảo Kim bị một đám sơn phỉ bắt cóc.

Trình Giảo Kim không phục nên đã đại khai sát giới, liên tục giết mấy người, kết quả bị quan phủ phát hiện, quan phủ muốn bắt Trình Giảo Kim đi.

Lý Khác bên này lại nhận được tin tức sai lệch, cũng không biết ai đã tung tin sai, dẫn đến việc hắn nhận được tin tức sai lệch đến mức khó tin, bị dẫn dụ đến phía tây, nhưng thực ra không phải.

Lý Khác thở dài, nhìn Lý Nguyên Phương bên cạnh, giọng nói có chút bất lực. "Chuyện này đại khái là như vậy, còn vấn đề gì, ngươi có thể hỏi Trình Giảo Kim." Trình Giảo Kim nhìn cả phòng huynh đệ đều đang lo lắng cho mình, có chút ngại ngùng đỏ mặt.

Hắn nói: "Thật sự xin lỗi, đều là lỗi của ta, là vấn đề của ta." Lý Khác lạnh nhạt nhìn hắn xin lỗi, căn bản không có bất kỳ biểu hiện gì.

Hắn cảm thấy lần này Trình Giảo Kim quá đáng lắm rồi.

Ngày mai phải cho hắn một bài học mới được.

Trình Giảo Kim ở ngoài bị người ta bắt nạt, về đây lại không dám nói.

Ngược lại còn một mình lén lút giết nhiều người như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

Lý Khác trở về phòng, căn bản không nói chuyện với ai.

Trình Giảo Kim và các huynh đệ khác đang giải thích những chuyện liên quan.

Lý Nguyên Phương thì lén lút đi vào phòng.

Lý Khác ngẩng đầu, thấy Lý Nguyên Phương đứng ở góc tường, sững sờ, có chút không hiểu hỏi. "Ngươi tìm ta có việc gì à?" Hắn nhớ lại chuyện trước khi đi, thằng nhóc này lại cho rằng hắn xem thường

nó.

Chương 649

Đám huynh đệ cũng không coi nó ra gì, lúc nào cũng khóc lóc om sòm.

Nhưng bây giờ thằng nhóc này lại ở bên cạnh, không biết là vì sao, khiến trong lòng hắn càng thêm tò mò.

Chỉ nghe giọng người bên cạnh có chút trầm thấp. "Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, phát hiện ngươi nói không có gì sai, là do nội tâm ta quá yếu đuối." "Các huynh đệ trong đây đều tốt với ta, đều là vấn đề của một mình ta thôi." Lý Khác thấy hắn lại đến đây để xin lỗi, có chút bất đắc dĩ xoa đầu hắn.

Hắn rất nghiêm túc nói. "Tất cả huynh đệ trong đây đều không trách ngươi, nhưng ngươi cũng thật sự có chút quá đáng, chuyện lớn như vậy mà lại không nói với ta." Hai người nói chuyện suốt đêm, đến khi Lý Nguyên Phương đi ra ngoài, cả người đều vui vẻ, vẻ tự ti trên mặt cũng hoàn toàn biến mất.

Lý Khác nhìn thấy trạng thái như vậy, mới tin rằng mình không lãng phí thời gian tẩy não cho Lý Nguyên Phương.

Ban đầu Trình Giảo Kim căn bản không coi trọng Lý Nguyên Phương, nên Lý Nguyên Phương đã ghi nhớ chuyện này.

Hắn cho rằng tất cả huynh đệ trong đây đều xem thường mình, không chỉ vì vóc dáng quá lùn, cộng thêm khuôn mặt trẻ con non nớt kia.

Dần dần, hắn cho rằng tất cả huynh đệ đều xem thường mình, cũng ngày càng tự ti, cho đến khi Trình Giảo Kim xảy ra chuyện.

Lý Khác muốn đi cứu người, Lý Nguyên Phương thì sống chết

muốn đi theo.

Cứ thế, hai người cãi nhau.

Lý Khác mới ý thức được vấn đề trong đó.

Rốt cuộc đều là vấn đề của một mình Trình Giảo Kim, và hắn cũng không có quan hệ gì khác.

Không bằng nhân chuyện của Trình Giảo Kim lần này, giải trừ hiểu lầm với người trước mặt, đối với hắn lại là một chuyện tốt.

Hắn khẽ thở dài, đối với hắn, chuyện lần này có thể coi là một đại công.

Hắn đột nhiên sững sờ tại chỗ, dường như cảm thấy thiếu thiếu gì đó, đột nhiên nhớ đến người dẫn đường hôm đó.

Người dẫn đường đó lúc nào cũng ở đó đục nước béo cò, chuyện liên quan đến hắn cũng không nói ra sự thật, nhưng cũng không nói dối.

Bây giờ cẩn thận nghĩ lại.

Người đàn ông đó chắc chắn biết thân phận của hắn, và đã lừa hắn, lừa không ít tiền bạc.

Điều này khiến trong lòng hắn có chút bất lực.

Nhưng dù sao đi nữa, chuyện này cũng có một kết quả tốt, Trình Giảo Kim cũng đã bình an trở về.

Hắn vừa mới tắm rửa xong, chuẩn bị nằm trên giường nghỉ ngơi, chỉ nghe bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Trình Giảo Kim. "Đại ca, không hay rồi, phụ hoàng của ngài phái người đến tìm, bảo ngài mau về hoàng cung một chuyến." Lý Khác nghe là người trong hoàng cung, lập tức ngồi dậy, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Người trong hoàng cung lại tìm hắn, rốt cuộc là chuyện gì?

Hắn và người trong hoàng cung đã lâu không liên lạc rồi.

Tuy là hoàng tử, nhưng hắn và người trong hoàng cung, căn bản không có liên lạc gì, đặc biệt là những sủng phi trong hoàng cung.

Nhìn hắn cực kỳ không thuận mắt, hắn nhìn những người phụ nữ trong hậu cung cũng có ánh mắt có chút kỳ quái.

Dần dần, những người này căn bản không giao tiếp nữa.

Lý Khác đứng dậy, mặc vội quần áo lên người, lập tức đi ra ngoài cửa, quả nhiên bên ngoài có một đám cấm vệ quân của hoàng cung. "Cung nghênh hoàng tử, xin ngài đi cùng chúng tôi một chuyến, Bệ hạ có lời mời!" Lý Khác khẽ gật đầu, nhận lấy bộ y phục đưa cho hắn.

Bộ y phục này toàn thân màu vàng, cũng không khác mấy so với y phục của hoàng thượng.

Lý Khác liếc nhìn huyện lệnh bên cạnh, ánh mắt mang theo vài phần suy tư.

Huyện lệnh và Lục Vương gia cũng không có bất kỳ quan hệ gì.

Hắn dứt khoát không tin.

Trong bức thư phụ hoàng đưa cho, bên trong chứa đựng rất nhiều thứ, thậm chí cả những việc huyện lệnh từng làm ở đây cũng có.

Lục Vương gia và huyện lệnh hai người, không nhất định thật sự có quan hệ đồng mưu, chỉ vì bản tính tương đối nhu nhược, thích nịnh nọt.

Cũng không biết người như huyện lệnh, lại có thể dạy dỗ ra những nha dịch sau lưng mình, những người đó trông rất chính trực.

Lý Khác khẽ thở dài, cả người đều cảm thấy vô cùng bất lực.

Căn bản không biết phải làm sao.

Hắn đã gặp đủ loại người, người như huyện lệnh, hắn cũng đã gặp qua.

Ở vị trí của mình không có công, cũng không có lỗi, không phải là thanh quan, nhưng cũng tuyệt đối không tham ô nhận hối lộ.

Người như vậy giữ đạo trung dung, muốn ở vị trí này lâu dài, không lập được công trạng gì, nhưng nhất định phải ở lại vị trí này.

Chẳng lẽ huyện lệnh thuộc loại người này sao?

Hắn khẽ thở dài, huyện lệnh bên cạnh lập tức bắt đầu suy đoán, muốn làm gì đó, đoán già đoán non hồi lâu, cũng không hiểu trong lòng Lý Khác rốt cuộc đang nghĩ gì.

Những món ăn mà hắn đã sai người chuẩn bị trước đó đã xong, hắn vội vàng tiến lên hỏi. "Ngài đi ăn cơm cùng tôi trước đi, để tôi vì ngài mà tiếp phong tẩy trần.

Về vụ án này, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức phối hợp.

Về tung tích của Lục Vương gia, tôi thật sự không biết.

Nếu tôi biết, tôi nhất định sẽ báo cho ngài ngay lập tức." Hắn thật sự không có quan hệ gì với Lục Vương gia đó, giống như Lục Vương gia trước đây đã lôi kéo hắn, nhưng hắn căn bản không đồng ý.

Một người tham sống sợ chết, làm sao có thể đồng ý phản bội cùng người khác chứ.

Dù trong lòng có một chút khả năng, cũng tuyệt đối không đồng ý phản bội.

Cho nên mới như vậy.

Chương 650

Thấy Lý Khác theo lời hắn nói, hai người cùng nhau bắt đầu dùng bữa.

Lý Khác đột nhiên dừng lại, nhìn về phía huyện lệnh bên cạnh, rất thẳng thắn nói: "Ngài có chấp nhận lời mời của Lục Vương gia không?

Không cần nói dối tôi, cứ nói thật ra đi.

Nếu ngài nói thật, tôi sẽ không trách tội ngài.

Ngược lại, muốn ở vị trí này lâu dài, phải dựa vào tôi." "Hắn chỉ là một vương gia thôi, còn tôi là hoàng tử được sủng ái nhất hiện nay.

Theo ai, ngài không nên biết sao?" Ánh mắt hắn ngầm chứa vài phần uy hiếp.

Nếu huyện lệnh nguyện ý hợp tác với hắn, vậy hắn sẽ hợp tác với huyện lệnh, để có thể ở vị trí của mình lâu hơn.

Thân là một quan lão gia, sẽ không có ai dám bắt nạt, ngược lại, cũng có một số thuộc hạ ở đó phô trương thanh thế.

Mỗi năm có thể nhận được một ít bạc, cộng thêm việc làm huyện lệnh ở đây, vốn dĩ căn bản không có vụ án nào.

Nhiều nhất cũng chỉ là những vụ án trộm bạc, ở đó không cần dùng não cũng có thể phá án được.

Cộng thêm thân phận của hắn, có một chức quan nhàn rỗi, ở đây không cần làm gì, chỉ cần nhận tiền là được rồi.

Huyện lệnh vừa nghe lời này, mắt lập tức sáng lên.

Hắn đặt chén rượu trước mặt Lý Khác, nói: "Nếu đã như vậy, vậy

tôi cũng nói thẳng.

Lục Vương gia đó từng lôi kéo tôi, muốn lôi kéo tôi nhập bọn." "Nhưng hắn chỉ hứa hẹn, đưa tiền bạc, những chuyện khác thì không nói gì nữa.

Tôi đoán sau lưng hắn hẳn là có một tổ chức, có lẽ là người bên cạnh phụ thân ngài." Hắn chỉ nói đến đó rồi không nói nữa, chỉ biết đến đó, vì lúc đó lời của vương gia cũng cực kỳ mơ hồ.

Lý Khác gật đầu, như có điều suy nghĩ sờ cằm, nhìn người bên cạnh. "Nếu đã như vậy, vậy thì cứ thế đi.

Chuyện này đã xảy ra, vậy là có công rồi.

Bây giờ biết Lục Vương gia muốn tạo phản, vậy không phải sao?" Xem ra chuyện lô lương thực cứu trợ trước đó đột nhiên mất tích, có thể là do Lục Vương gia làm.

Điều này khiến cả người hắn rơi vào trầm tư sâu sắc.

Đối với chuyện lần này, trước nay đều không thể nào có khả năng.

Nhưng thấy chuyện bây giờ, như vậy nhất định phải phi cáp truyền thư, báo cho phụ thân, cũng phải mất một canh giờ.

Quay về, không biết phụ thân hắn có ở đó không.

Phụ thân hắn là thiên tử đương triều, là hoàng đế bệ hạ, không có nhiều thời gian như vậy.

Không biết có rời đi ngay lập tức không.

Lý Khác khẽ lắc đầu, hay là không về nữa.

Phụ hoàng của ta trăm công ngàn việc, chắc sẽ không ở đó lâu, trái lại tên ám vệ bên cạnh người lại có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn.

Lý Khác khẽ thở dài, ánh mắt xen lẫn vài phần bất đắc dĩ, đối với

chuyện hiện tại, hắn chẳng có gì để nói.

Bởi vì phụ hoàng của hắn chính là hoàng đế đương triều, một lời trên vạn người, nhưng dù vậy cũng sẽ bị khống chế.

Giống như đám đại thần kia, họ thường xuyên ép buộc ngài phế hậu, lập thái tử, đủ mọi chuyện, nhưng phụ hoàng của hắn đều đè nén được hết.

Bọn họ nói ra những lời đó, phụ hoàng cũng không có cách nào, không thể khiến bọn họ triệt để dẹp bỏ ý nghĩ đó, thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Những kẻ đó thật sự cái gì cũng dám nói, khiến trong lòng hắn cảm thấy vô cùng bất lực, đối với hắn, những người này giống như một đám bệnh nhân tâm thần, căn bản không thể nói chuyện thông được.

Nhất là đám văn thần võ tướng kia, nói không chừng một câu không đúng, họ sẽ thượng tấu đánh ngươi một trận, nói không chừng một câu không đúng, sẽ khiến ngươi để lại tiếng xấu muôn đời trong sử sách, đương nhiên là tiếng xấu rồi, chứ danh tiếng tốt thì chưa chắc, dù sao cán bút cũng nằm trong tay họ.

Hắn liên tưởng rất nhiều thứ rồi mới hoàn hồn, nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, phát hiện những món này đều là món hắn thích ăn.

Không biết huyện lệnh đại nhân đã nghe ngóng sở thích của hắn từ khi nào, ở đâu, nhưng thôi, nếu đã là huyện lệnh, biết nhiều thứ hữu dụng như vậy, tạm tha cho y một lần.

Hắn rất phối hợp ăn xong bữa cơm cùng hai người kia, đến khi đứng dậy mới thong thả nói: "Hai ngày nữa cùng ta đi tìm Lục Vương gia." Huyện lệnh bên cạnh nghe hắn kiên trì như vậy, sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới tiến lên hành đại lễ quỳ lạy, quỳ rạp trên đất

không đứng dậy.

Y nói: “Chuyện của thứ dân, thần đều đã hiểu, thần biết nơi ở của Lục Vương gia.

Trước đây Lục Vương gia từng lôi kéo thần nhưng không thành công.” “Thần có chút lo lắng sợ hãi, sợ sẽ xảy ra chuyện gì, hy vọng ngài đừng kéo thần vào chuyện này.” Rõ ràng là y không muốn cùng đi bắt Lục Vương gia, Lý Khác nghe y nói vậy, liền hỏi ngược lại.

“Bây giờ ngươi không đi cùng ta cũng không sao, ta không rảnh nói nhảm với ngươi.

Hiện tại ngươi và Lục Vương gia đều thuộc cùng một loại người rồi.” “Nếu sau này Lục Vương gia bị ta vạch trần, y chắc chắn sẽ giết ngươi trước tiên, sẽ cho rằng ngươi là người mật báo, đến lúc đó ngươi tính sao?” Huyện lệnh bên cạnh nghe vậy, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Lời này nói không sai, quả thật Lục Vương gia sẽ cho rằng y mật báo chuyện tạo phản.

Huyện lệnh rơi vào trầm mặc, căn bản không biết nên làm thế nào.

Bởi vì đối với y, chuyện lần này vô cùng quan trọng, theo lý thì không nên như vậy.

Chuyện này khiến tất cả mọi người đều im lặng, huyện lệnh bên cạnh trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu.

“Nếu vậy, thần sẽ làm theo lời ngài, thần sẽ cùng ngài đi, nhưng xin ngài vạn lần đừng kéo thần xuống nước, thần rất quý mạng của mình.” Nếu Lục Vương gia thật sự muốn giết huyện lệnh, y thật sự không có chút sức lực tự vệ nào, chỉ là một huyện lệnh quèn mà thôi.

Thuộc hàng quan nhỏ nhất, tương đương với thất phẩm chi ma tiểu quan, trong tay cũng chỉ thay người khác quản lý một mảnh đất

nhỏ.

Dưới quyền cũng chỉ có một hai ngàn dân chúng, tóm lại đối với y, y cho rằng mình căn bản không có quyền lực gì.

Đối với những chuyện khác, y trước nay đều không quản, vì cảm thấy mình căn bản không quản nổi, cũng không có năng lực đó, cho nên mới rơi vào tình trạng hiện tại.

Lý Khác nghe y nói vậy, khẽ gật đầu, đặt chén rượu xuống.

Hắn nói: "Nếu đã như vậy, ngươi cứ theo lời ta nói, trước tiên gửi vị trí của y cho ta, đợi sau khi ta tìm được người của Lục Vương gia, ta nghĩ y sẽ không tố cáo ngươi đâu." "Ngược lại, đến lúc đó nếu ngươi muốn thăng quan, ta có thể tiến cử ngươi với phụ hoàng." Phải biết rằng huyện lệnh đã giúp đỡ trong lúc phá án, trực tiếp tìm ra vị trí của chủ mưu, đây là một đại công.

Nếu lúc đó y không tự tìm đường chết hoặc tạo phản, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy y thông minh, đi theo con đường trung dung, ngồi lên vị trí tri phủ, y vẫn có thể tìm được con đường trung dung.

Điều này cũng khiến người ta kinh ngạc, bởi vì một người nếu muốn đi theo con đường trung dung, nhất định phải có dũng khí rất lớn, căn bản không đơn giản như vậy.

Như huyện lệnh có thể xoay xở giữa bao nhiêu người, có thể giữ vững lập trường, chẳng qua là dựa vào việc nịnh nọt, ai cũng không đắc tội.

Chương 651

Nhưng cũng không đứng về phe nào, dù miệng lưỡi trơn tru không làm việc thực tế, nhưng cũng không làm chuyện thương thiên hại lý.

Có lẽ dân chúng cần những người như vậy, Lý Khác khẽ vuốt cằm, cả người như có điều suy nghĩ.

Đối với hắn, chuyện này cực kỳ quan trọng, hắn không muốn có kẻ nào ở đây nói lời vô ích.

Hắn khẽ thở dài một hơi, trong mắt mang theo vẻ vô cùng bất lực, căn bản không biết phải làm sao mới tốt.

Bởi vì đối với hắn, huyện lệnh này là một nhân vật lợi hại đi theo con đường trung dung.

Bất luận làm việc gì cũng không đắc tội với bất kỳ ai, người như vậy nếu đặt trước mặt phụ hoàng, tuy có chút không được trọng dụng, nhưng vĩnh viễn sẽ không bị người khác đàn hặc hạ bệ, bởi vì người khác muốn đàn hặc cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Người như vậy lại chính là nhân tài mà hắn cần, ban đầu hắn còn có chút thành kiến với Lý Khác.

Nhưng bây giờ xem ra, cách làm của huyện lệnh mới là cách làm khôn ngoan để bảo vệ bản thân, vừa không đắc tội với hắn, lại vừa không đắc tội Lục Vương gia.

Lục Vương gia dù sao cũng là người trong hoàng tộc, thân phận của y vốn đã vô cùng cao quý.

Dưới sự ảnh hưởng của nhân vật như vậy, chuyện này cũng là bình thường, hắn nhìn người bên cạnh, trong lòng thầm tính toán.

Huyện lệnh bên cạnh thấy hắn do dự hồi lâu, tưởng rằng hắn

muốn bán đứng mình, liền trầm mặc.

Y tiến lên nói: "Nếu ngài có thể đồng ý với thần, thần nguyện ý cùng ngài chung một đội, hy vọng ngài có thể xem xét chuyện này giúp thần một chút, được không?" Trong mắt y mang theo vài phần lo lắng, dù sao người này cũng là hoàng tử đương triều, tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại được hoàng đế sủng ái.

"Hiện tại ngươi chưa phạm sai lầm, nhưng không biết sau này có phạm tội bao che không.

Nếu bị ta tra ra, tội biết mà không báo, đến lúc đó sẽ bị liên lụy, nói không chừng phụ hoàng tâm trạng không tốt còn tru di cửu tộc nữa đấy!" Lý Khác nhìn huyện lệnh dưới đất, nói với y.

Thực ra, trong lòng Lý Khác rất rõ, huyện lệnh này có chút đầu óc, sở dĩ không chịu khai báo, có khả năng là đang tìm kiếm một lá bùa hộ mệnh từ hắn.

"Hoàng tử đại nhân, chuyện này hay là ngài tìm người khác đi, thần thật sự không biết Lục Vương gia đang ở đâu!" Huyện lệnh trong lòng rất rõ, một khi đã khai báo, đến lúc đó có khả năng Lục Vương gia sẽ không tha cho y, mà vị hoàng tử trước mắt này cũng sẽ không tha, cho nên bây giờ y thật sự rất rối rắm.

Thấy huyện lệnh cứ quỳ dưới chân mình, Lý Khác cảm thấy người này thật quá ranh ma, liền đá một cước vào mông y, khiến y ngã lăn ra đất.

Huyện lệnh biết mình bị bắt nạt, nhưng người bắt nạt là hoàng tử, y có thể làm gì được chứ?

Chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

"Hôm nay ngươi không nói, nếu không nói, vậy thì ta sẽ để người của ngươi dẫn ta đi, nếu không ta sẽ lập tức cho người giết hết vợ

con ngươi.” Lý Khác vốn không phải người lạm sát kẻ vô tội, bây giờ cũng chỉ là muốn ép người trước mắt nói ra sự thật, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Lục Vương gia mà thôi.

“Hoàng tử, chuyện ta làm một mình ta gánh, không liên quan đến vợ con ta, cho nên chuyện này ta sẽ dẫn ngài đi giải quyết!” Huyện lệnh vẫn quỳ trên đất, khổ sở cầu xin, hy vọng vị hoàng tử này đừng giết vợ con y.

“Ừm ừm, rất tốt!

Nếu đã nguyện ý phối hợp, vậy sao không đi trước dẫn đường, quỳ trên đất làm gì?” Lý Khác thấy huyện lệnh thật sự bị dọa sợ, trong lòng cảm thấy hơi áy náy, nhưng hắn hy vọng y có thể dẫn mình đi tìm Lục Vương gia.

Chỉ thấy huyện lệnh ngoan ngoãn đứng dậy từ dưới đất, sau đó dẫn Lý Khác đi tìm Lục Vương gia.

Họ đi qua các con đường ngõ hẻm, nhưng Lý Khác cảm thấy đi càng lúc càng xa, không có bất kỳ dấu hiệu nào của Lục Vương gia, bèn vội vàng chặn đường huyện lệnh lại, muốn hỏi xem y có đang dẫn mình đi lòng vòng không.

“Huyện lệnh, ngươi đang đùa với ta à?

Nếu cứ đi tiếp thế này, chúng ta có khả năng sẽ đến một ngôi chùa đấy.” Dù thế nào đi nữa, Lý Khác không tin một Lục Vương gia vốn sống trong nhung lụa lại chịu khuất mình trong một ngôi chùa, cho nên vội vàng chặn đường của y lại.

Huyện lệnh đương nhiên biết phía trước là ngôi chùa, nhưng Lục Vương gia đó lại vô cùng tinh ranh, y trực tiếp mua một căn nhà ở phía sau ngôi chùa, bất cứ ai cũng sẽ không nghĩ tới.

“Hoàng tử, thần thật sự không dẫn sai đường, nhà của Lục

Vương gia ở phía sau ngôi chùa này, cho nên chúng ta mau đi thôi.

Tuy bề ngoài trông như một ngôi chùa, nhưng thực tế ngôi chùa này chỉ là một tấm bình phong để Lục Vương gia che giấu thân phận mà thôi." Huyện lệnh thấy Lý Khác bắt đầu không tin, nên vội vàng nói ra chuyện này, hy vọng hắn có thể tiếp tục đi theo mình.

Mặc kệ, huyện lệnh tuy không quan tâm đến mạng sống của mình, nhưng lại rất quan tâm đến mạng sống của cả gia đình già trẻ, cho nên y nguyện ý dẫn hắn tiếp tục đi về phía trước.

Thấy bộ dạng khúm núm của huyện lệnh, Lý Khác cảm thấy y chắc không giở trò gì được, nên liền đi theo y về phía trước.

Hai người vòng qua phía sau ngôi chùa, phát hiện quả nhiên có một tòa nhà ba lớp sân trong, trông thật sự rất khí phái.

Nếu không có người dẫn đường, Lý Khác đoán rằng cả đời này cũng không tìm được đến đây.

Huyện lệnh đến trước cửa viện thì dừng lại, không động đậy, muốn xem hoàng tử điện hạ sẽ làm gì, nên chỉ đứng sang một bên, không làm gì cả.

"Ngẩn ra đó làm gì?

Ngươi dẫn ta đến đây rồi, mau đi gõ cửa đi chứ, ta hy vọng có thể nhanh chóng gặp được Lục Vương gia, nhưng tuyệt đối đừng đả thảo kinh xà cho ta." Lý Khác nói với huyện lệnh vài câu, ngay sau đó lại cho thuộc hạ chặn cửa sau lại, lo rằng Lục Vương gia sẽ trốn thoát từ cửa sau.

Nghe Lý Khác nói vậy, huyện lệnh cũng đành phải tiến lên gõ cửa.

"Ai đấy?" Có một giọng bà lão từ bên trong vọng ra, ngay sau đó bà lão đó trực tiếp mở cửa, nhưng không hề có ý định cho mấy người họ vào trong.

Lý Khác thấy tình hình trước mắt, liền liếc mắt ra hiệu cho huyện lệnh, ý bảo y tiến lên xem có thể thương lượng với bà lão kia, để mấy người họ vào trong viện kiểm tra một lượt hay không.

Huyện lệnh thấy Lý Khác ra hiệu, vốn không muốn tiến lên, nhưng thật sự rất sợ hoàng tử điện hạ đột nhiên ra tay với người nhà mình, nên đành phải cứng rắn tiến lên thương lượng với bà lão kia.

"Thế này, ta là thuộc hạ của Lục Vương gia, hôm nay có chuyện muốn thương nghị với Lục Vương gia, mau đi thông báo một tiếng đi.

Hay là thế này, ngươi ở đây chờ, ta vào trước thương lượng với Lục Vương gia." Huyện lệnh vốn định để bà lão trước mắt đi thông báo, nhưng sau đó lại cảm thấy không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, nên định trực tiếp dẫn hoàng tử điện hạ xông vào.

Bà lão muốn ngăn lại, nhưng bên kia người đông quá, bà lão biết ngăn cản cũng là tự không lượng sức mình, nên vội vàng né sang một bên.

"Làm gì vậy?

Tại sao không được sự đồng ý của người khác mà lại xông vào?" Bà lão rất tinh ranh, lo lắng chủ nhân sẽ trách mình làm việc không tốt, nên vừa chạy vào trong vừa la lên, mục đích là để nhắc nhở chủ nhân, ý là trong nhà có khách đến.

Lục Vương gia nghe người nhà la hét như vậy, ý thức được tình hình có chút không ổn, bèn một mình vội vàng chạy ra cửa sau, muốn lén lút trốn đi.

Nhưng sau khi mở cửa sau, Lục Vương gia mới phát hiện phía sau đã sớm bị người khác chặn lại, nên cũng đành bất lực quay về phòng của mình.

"Mau, chủ tử của các ngươi đâu?" Lý Khác lúc tiến vào trong phủ

thấy một tiểu nha hoàn, bèn chặn cô bé lại, hỏi xem Lục Vương gia đang ở đâu.

Tiểu nha hoàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy đối phương kề dao vào cổ mình, cũng chỉ có thể nói ra sự thật. ...

Lý Khác khẽ gật đầu: "Được rồi, nếu đã như vậy, ta cũng không có gì để nói, trước tiên hãy nói cho ta biết địa chỉ, ta sẽ phái người đi tìm.

Nếu ta tìm được, đây là một đại công, ngươi thấy thế nào?" Lý Khác nghiêm túc nhìn người bên cạnh, huyện lệnh quả là một người thông minh lanh lợi, khiến hắn có chút tò mò.

Chương 652

Hắn không hiểu người này rốt cuộc có ý gì, người này cực kỳ thông minh, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Manh mối về Lục Vương gia, ngay cả thánh thượng đương kim cũng không tìm được, một nhân vật nhỏ bé như y lại có thể tìm ra?

Điều này càng khiến hắn kinh ngạc, xem ra người này không phải là kẻ vô dụng như hắn tưởng.

Huyện lệnh thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, có chút do dự nói.

"Hoàng tử điện hạ, tại sao ngài cứ nhìn thần mãi thế, hay thần đã phạm sai lầm gì?" "Ta vừa thấy Lục Vương gia hình như đi về hướng cửa sau, nhưng không ra ngoài được, hình như lại quay về phòng của ngài ấy rồi.

Ngài đến phòng ngài ấy xem thử đi!" Nghe tiểu nha hoàn nói vậy, hắn vội vàng thả cô bé ra, đồng thời xông đến phòng Lục Vương gia.

Đến phòng Lục Vương gia, phát hiện cửa phòng lại không có ai ngăn cản, cả hai đều cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi hai người vào phòng, mới phát hiện Lục Vương gia một mình nằm trên giường, thấy họ đến liền bắt đầu giả bệnh.

Lục Vương gia thấy mấy người họ bước vào cửa phòng mình, liền vội vàng không ngừng rên rỉ, như thể bệnh rất nặng.

"Ai da...

đau quá... cảm giác toàn thân chỗ nào cũng đau..." "Ta nói này Lục vương gia, xem ra hôm nay ta đến không đúng lúc rồi nhỉ, không ngờ ngài lại đổ bệnh vào hôm nay?" Nghe tiếng kêu của Lục Vương gia, Lý Khác biết đối phương chắc chắn đang cố ý giả bệnh, vội vàng đi

vào nói với y vài câu.

"Còn không phải sao, hai hôm nay cũng không biết làm sao, đột nhiên đổ bệnh nặng, bây giờ đến giường cũng không xuống nổi, hôm nay ngươi đến làm gì?" Thấy mấy người họ, Lục Vương gia biết có khả năng mình sẽ bị trừng trị, nên trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Thấy Lục Vương gia vào thời khắc mấu chốt này lại nằm liệt giường, Lý Khác cố ý đi đến trước mặt y, nói với y vài câu.

"Nếu Lục Vương gia đã đổ bệnh, các ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, mau tìm mấy vị đại phu đến hội chẩn cho Lục Vương gia, xem Lục Vương gia mắc bệnh gì, chúng ta cũng tiện bốc thuốc đúng bệnh." Bề ngoài trông như là vì Lục Vương gia, nhưng thực tế chỉ cần biết Lục Vương gia rốt cuộc có bệnh hay không, tiện thể cũng thăm dò Lục Vương gia, xem biểu hiện của y thế nào.

Vốn dĩ Lục Vương gia đang nằm trên giường không ngừng rên rỉ, cảm thấy mình bây giờ bệnh sắp chết rồi, nhưng đột nhiên nghe nói vậy, vội vàng ngồi dậy từ trên giường, như có chuyện quan trọng muốn nói.

"Lý Khác, ta tuy bệnh khá nặng, nhưng cũng không cần thiết mời lang trung đâu, vì trước đó đã có lang trung xem cho ta rồi, bệnh cũ thôi, đã lấy ít thuốc rồi." Lục Vương gia thật sự sợ sau khi đại phu đến, phát hiện bệnh trên người mình là giả, đến lúc đó lỡ bị vạch trần thì xấu hổ biết bao, mặt mũi của y sẽ mất hết, cho nên vào thời khắc mấu chốt này, y định ngăn cản.

Nhưng mà, Lý Khác khi làm việc công lại vô cùng nghiêm túc, bất luận làm việc gì cũng phải làm cho đến nơi đến chốn.

Nghe y nói vậy, Lý Khác biết bệnh của y tám chín phần là giả, nhưng cũng định phối hợp với y, diễn nốt vở kịch này, nên vội vàng

nói với thuộc hạ của mình vài câu.

“Lời ta vừa nói ngươi không nghe thấy à?

Bảo ngươi đi mời lang trung cho Lục Vương gia, khó đến vậy sao?

Chẳng lẽ phải để ta đích thân đi mời à?

Lời của chủ tử cũng không coi ra gì, ta giữ ngươi lại để làm gì?” Lý Khác cố ý giả vờ rất tức giận, nói với thuộc hạ của mình như vậy, hy vọng có thể khiến Lục Vương gia trước mắt đừng giả vờ nữa.

“Lý Khác, ta đã nói với ngươi rồi, ta không sao rồi, đừng cho người đi mời đại phu cho ta nữa, sao ngươi không nghe vậy?” Thấy người trước mắt sắp vạch trần mình, Lục Vương gia cảm thấy cũng không thể ngồi chờ chết, nên vội vàng ngồi dậy, nói với hắn.

“Ta bảo ngươi đi làm việc sao không đi, lẽ nào lời của ta không còn tác dụng nữa à?

Rốt cuộc ngươi là người của ta, hay là người của Lục Vương gia?” Thấy tình hình trước mắt, Lý Khác thật sự cảm thấy rất tức giận, thuộc hạ của mình lại không làm theo lời hắn, nên cố ý nói với thuộc hạ của mình vài câu.

Thuộc hạ nghe Lý Khác nói vậy, cảm thấy nếu tiếp tục ở lại đây, có khả năng sẽ rước họa vào thân, nên vội vàng đi tìm mấy vị đại phu.

Thấy người của Lý Khác đã ra ngoài được một lúc, Lục Vương gia một mình ngồi trên giường mồ hôi đầm đìa, cảm thấy âm mưu của mình sắp bị người khác vạch trần, nên trong lòng cũng cảm thấy lo lắng.

“Hoàng tử điện hạ, ta đã tìm tất cả các đại phu ở gần đây, mục đích là hy vọng có thể hội chẩn bệnh tình của Lục Vương gia, không biết bây giờ có thể vào được chưa?” Thuộc hạ vào báo cáo tình hình,

hy vọng hoàng tử điện hạ có thể nhanh chóng quyết định.

"Ừm ừm, cho họ vào đi, nhớ kỹ sức khỏe của Lục Vương gia rất quan trọng, cho nên nếu không chẩn đoán ra nguyên nhân, đến lúc đó trực tiếp giết hết bọn họ, cứ nói thẳng những lời này cho họ biết." Để gây áp lực cho các đại phu, Lý Khác vội vàng truyền xuống mấy câu cho thuộc hạ, hy vọng các đại phu khi chẩn trị nhất định phải tận tâm tận lực.

Nghe Lý Khác nói vậy, y càng lúc càng lo lắng, mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều, không ngừng dùng tay lau mồ hôi trên trán.

Thấy động tác của Lục Vương gia, mọi người trong lòng đều vui mừng, cảm thấy Lục Vương gia sắp lộ đuôi rồi.

Sau khi các đại phu vào, họ tiến hành hội chẩn cho Lục Vương gia, và bắt mạch cho y, phát hiện cơ thể Lục Vương gia không có bất kỳ khó chịu nào.

Nhưng xét đến ý chỉ mà hoàng tử điện hạ đã truyền xuống trước đó, trong lòng họ đều vô cùng lo lắng, không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Thấy các đại phu do dự, Lý Khác vội vàng đi đến bên cạnh họ, cầm một thanh đao kề vào cổ một người, nói với họ.

"Nói đi?

Chẳng lẽ Lục Vương gia căn bản không có bệnh, cho nên mấy người bây giờ do dự không quyết được à?

Nếu như vậy, đến lúc đó các ngươi và Lục Vương gia cùng chịu tội nhé!" Lý Khác cố ý nói lời rất nghiêm trọng, muốn xem các đại phu có che đậy chuyện này cho Lục Vương gia không.

"Bẩm báo hoàng tử điện hạ, thảo dân ngu dốt, thật không biết Lục hoàng gia rốt cuộc khó chịu ở đâu, cho nên có lẽ y thuật của thảo dân

không cao minh.” Một trong các đại phu vội vàng đi đến bên cạnh hoàng tử điện hạ, nói ra hết chuyện này, hy vọng hoàng tử điện hạ có thể tha cho mình.

Lý Khác nghe vị đại phu này nói vậy, cảm thấy lời của y tuy rất thật thà, trong tình huống này lại dám nói ra chuyện này, cũng coi như đã lập một công lớn.

Lục Vương gia nghe vị đại phu kia nói vậy càng lo lắng đến toát mồ hôi hột, cảm thấy hôm nay chuyện này bại lộ, e rằng sau này có khả năng phải vào tù.

Nghĩ đến việc vào tù, Lục Vương gia cảm thấy có chút không thể chấp nhận được, nên trong lòng vô cùng uất ức.

Vốn dĩ Lý Khác sau khi nghe ra chuyện này, định thưởng cho y một phen, nhưng đúng lúc này đột nhiên nghe thấy mấy tiếng kêu cứu.

“Cứu người với, mau cứu người với, Lục Vương phi nhảy giếng, mau đến xem, ai có thể cứu Lục Vương phi nhà ta với!” Lý Khác nghe có người kêu cứu bên cạnh, vốn không định quản nhiều chuyện, vì hôm nay chủ yếu là bắt giữ Lục Vương gia.

Nhưng chưa kịp làm gì, Lý Khác thật sự không nỡ nhìn một mạng người chết ngay trước mắt mình, bèn vội vàng chạy ra sân, xem rốt cuộc là chuyện gì.

“Chuyện gì vậy?

Vương phi của các ngươi đâu?

Mau dẫn ta đi!” Lý Khác tìm được một nha hoàn đang kêu cứu trong sân, bèn vội vàng bảo nha hoàn đó dẫn đường, xem có thể cứu được Lục Vương phi không.

Nha hoàn biết có người nguyện ý cứu Vương phi nhà mình, nên vội vàng dẫn hắn đến giữa sân, và dẫn hắn đi tìm Vương phi.

Thấy Lục Vương phi một mình đứng bên giếng, định nhảy xuống, Lý Khác không thể để người phụ nữ này chết trước mặt mình, bèn vội vàng tiến lên, ngăn Lục Vương phi lại.

Lý Khác muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì, tại sao Lục Vương phi đang yên đang lành lại chọn nhảy giếng?

Lý Khác khó khăn lắm mới ngăn được Lục Vương phi, liền kéo tay bà ta quay lại, tuy biết nam nữ thụ thụ bất thân.

Nhưng, vào thời khắc này thật sự không thể câu nệ chuyện nam nữ, chỉ hy vọng người phụ nữ trước mắt có thể sống tốt.

Chương 653

Biết mình đã được người khác cứu, Lục Vương phi thật sự có chút không thể chấp nhận được hiện thực này, liền tại chỗ mắng hắn một trận.

"Tại sao lại cứu ta?

Tại sao lại cứu ta chứ?

Cứ để ta chết đi, ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?" Lục Vương phi dường như không hài lòng với cuộc sống của mình, biết người khác đã cứu mình, lại còn oán trách người ta rất nhiều.

Lý Khác thấy tình hình trước mắt, cảm thấy kỳ lạ, vì Lục Vương gia là một người sống trong nhung lụa, từ nhỏ đến lớn môi trường sống đều tốt nhất, không biết tại sao Lục Vương phi lại không vui như vậy?

"Lục Vương phi, vạn sự vạn vật đều phải tu thành hình người, huống hồ người có cơ hội đi một vòng trên thế giới này, không biết tại sao người lại muốn tìm cái chết?" Thực ra, Lý Khác thấy người phụ nữ trước mắt khóc lóc như mưa trước mặt mình, thật sự có chút không chịu nổi, nên vội vàng hỏi vài câu.

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi ra câu đó, người phụ nữ kia khóc càng dữ dội hơn, như thể đã chịu uất ức cực lớn.

"Ai...

Bề ngoài ta là Lục Vương phi, được người ta đường đường chính chính cưới về, đáng lẽ phải là chủ mẫu trong nhà, nhưng thực tế nỗi khổ ta phải chịu lại có ai biết được chứ.

Ta sống trên đời này thật sự không còn ý nghĩa gì nữa rồi, ta muốn

nhanh chóng rời khỏi thế giới này.” Lục Vương phi càng nghĩ càng tức giận, bèn khóc trước mặt mọi người.

Mặc dù Lục Vương phi biết làm vậy rất không thích hợp, nhưng thật sự quá uất ức, cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa.

Thấy Lục Vương phi khóc lóc thảm thiết như vậy, trong lòng Lý Khác có chút không nỡ, liền trực tiếp hỏi Lục Vương phi rốt cuộc đã chịu uất ức gì, nếu có thể làm chủ cho người phụ nữ trước mắt, đương nhiên hắn nguyện ý giúp đỡ người khác rồi.

“Lục Vương phi, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, dù sao ta cũng là hoàng tử điện hạ, nếu có thể làm chủ cho người, cũng là một chuyện tốt.” Huyện lệnh thấy Lý Khác dường như có hứng thú với chuyện này, bèn vội vàng nói với Lục Vương phi bên cạnh.

Nghe huyện lệnh nói vậy, Lục Vương phi có chút không dám tin, nhưng vẫn mang thái độ thử một lần mà hỏi.

“...

Ngài thật sự có thể làm chủ cho ta sao?

Nếu ta muốn hòa ly, ngài cũng có thể giúp ta sao?” Lục Vương phi lo lắng người trước mắt không nguyện ý ra mặt giúp mình, dù sao hắn cũng là một hoàng tử, có quan hệ huyết thống với vương gia nhà mình, cho nên thật sự lo lắng người này sẽ giúp Lục Vương gia mà không giúp mình.

“Ừm ừm!” Lý Khác không muốn nói nhiều, chỉ gật đầu với người phụ nữ trước mắt, tỏ ý mình có chút năng lực trong phương diện này.

“Vậy tốt!

Ta nói cho ngươi biết, tuy ta và Lục Vương gia sống cùng nhau, nhưng ta không hề vui vẻ, bởi vì Lục Vương gia ngày nào cũng đánh ta!

Hắn luôn nói phụ nữ ba ngày không đánh sẽ leo lên mái nhà lật ngói, cho nên ngày nào ta cũng bầm dập mặt mày, từ khi gả vào đây ta chưa có một ngày nào sống yên ổn cả..." Lục Vương phi tố cáo với mọi người, khi nói về những hành vi tàn ác mà Lục Vương gia đã làm với mình, bà ta liền kéo áo ra, cho mọi người xem vết thương trên cánh tay.

Những người khác ban đầu không nhìn vết thương trên người Lục Vương phi, cảm thấy chuyện này có khả năng là do Lục Vương phi một mình bịa đặt.

Nhưng sau khi thấy những vết bầm tím trên người Lục Vương phi, mọi người mới tin, cuộc sống của Lục Vương phi quả thực không bằng heo chó.

"Thật không ngờ Lục Vương gia đường đường lại đối xử với Vương phi như vậy, nếu đã như vậy, ta nguyện ý làm chủ cho người, chúng ta cùng đi tìm Lục Vương gia làm rõ chuyện này." Lý Khác cảm thấy Lục Vương gia này thật khiến người ta đau đầu, một mặt công việc không xử lý tốt, mặt khác chuyện gia đình cũng không xử lý xong.

"Không không không, ngày nào hắn cũng đánh ta, ta thật sự rất sợ gặp hắn, nếu để ta đối chất với hắn, e rằng sẽ dọa chết ta!" Có lẽ vì thường xuyên bị đánh, bây giờ Lục Vương phi thật sự rất sợ hãi, không dám gặp Lục Vương gia, cho nên không nguyện ý cùng hắn đối mặt với Lục Vương gia, cũng không nguyện ý đối mặt với Lục Vương gia để nói ra chuyện này.

Thấy trạng thái của Lục Vương phi, hắn biết Lục Vương phi này chắc chắn đã bị kinh hãi cực độ, nếu không cũng sẽ không trở nên như bây giờ.

"Nếu người không nguyện ý cùng ta đi đối mặt với Lục Vương

gia, vậy ta nguyện ý mời cha mẹ của người đến, đến lúc đó trước mặt cha mẹ xem hắn nói thế nào." Lý Khác là một người rất lương thiện, luôn tin rằng giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, cho nên nguyện ý giúp người phụ nữ trước mắt thoát khỏi cảnh hôn nhân khốn khổ.

"Được, chỉ cần ngài nguyện ý giúp ta, mời cha mẹ ta đến, đến lúc đó chuyện hòa ly chắc sẽ dễ giải quyết hơn, vì cha mẹ ta từ nhỏ đã thương yêu ta, biết ta ở nhà chồng chịu uất ức lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không làm ngơ." Lục Vương phi nghe nói vậy, cảm thấy chuyện này rất thỏa đáng, nên liền để hắn đi làm.

Lý Khác vội vàng phân phó thuộc hạ, bảo họ đi mời cha mẹ Lục Vương phi đến thương nghị xem chuyện này nên giải quyết thế nào.

Sau khi cha mẹ Lục Vương phi đến, hiểu được những gì Lục Vương phi đang trải qua, cảm thấy Lục Vương gia lại làm ra chuyện như vậy với con gái mình, hai người đều có chút không thể chấp nhận được.

"Con gái, sớm biết con ở vương phủ chịu uất ức lớn như vậy, hai chúng ta tuyệt đối sẽ không để con gả đi, nếu đã như vậy, hôm nay theo cha mẹ về đi, chúng ta hòa ly với tên vương gia đó, sau này không cần gặp lại nữa." Cha của Lục Vương phi thương con gái tha thiết, không nỡ để con gái mình tiếp tục chịu khổ ở đây, nên hy vọng có thể đưa con gái về nhà.

Nhưng, Lục Vương gia biết đại nạn sắp đến, nếu bây giờ Lục Vương phi lại rời đi, có khả năng hắn sẽ không còn chỗ dựa.

Vào thời khắc mấu chốt này, Lục Vương gia tuyệt đối sẽ không buông tha Lục Vương phi và gia đình bà, bởi vì Lục Vương gia coi họ là chỗ dựa của mình.

Mặt khác, Lục Vương gia cũng không hy vọng chuyện này ầm ĩ

lên, nếu ầm ĩ lên ai cũng biết, mình bị vợ bỏ, đến lúc đó thật sự không thể sống trên đời này nữa, cho nên hy vọng có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này.

"Vương phi, chuyện trước đây đều là do ta sai, sau này ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, xin nhạc phụ nhạc mẫu về trước đi, chuyện này hai chúng ta thương lượng, ta tuyệt đối không đồng ý hòa ly." Lục Vương gia thấy nhạc phụ nhạc mẫu đều đã đến, biết chuyện này sắp ầm ĩ lên, nên dứt khoát đứng dậy từ trên giường, chuẩn bị giải thích rõ ràng chuyện này với nhạc phụ nhạc mẫu, cũng hy vọng vương phi có thể hiểu cho mình.

Nhưng, Lục Vương phi thường xuyên bị Lục Vương gia đánh, bây giờ thấy Lục Vương gia quỳ trước mặt mình, Vương phi sợ đến mức lập tức quỳ xuống, và nói với y vài câu.

"Vương gia, ta sai rồi, xin ngài đừng đánh ta, bây giờ ngài quỳ trước mặt ta, buổi tối có phải muốn đánh chết ta không?

Xin ngài đừng quỳ trước mặt ta nữa, mau đứng dậy đi..." Cha mẹ Vương phi cũng không ngờ con gái mình lại bị uất ức đến mức này, trong tình huống này, hai người thật sự có chút không chịu nổi, vội vàng đi đến trước mặt con gái, kéo con gái dậy.

"Không ngờ con lại bị người khác bắt nạt đến mức này, nếu đã như vậy, cái chức vương phi này không làm cũng được, chúng ta về nhà đi, đến lúc đó ta sẽ bẩm báo thánh thượng, để thánh thượng phân xử, nếu hắn không chịu hòa ly, vậy thì chuyện này làm ầm lên đến chỗ thánh thượng, ta cũng nhất định phải để thánh thượng cho chúng ta một lời giải thích." Cha của Vương phi cảm thấy tuy bây giờ muốn rời đi là không thể, nhưng vẫn cảm thấy phải cho vương gia một bài học, dù sao chuyện này thật sự đã làm ầm ĩ rất lớn.

Mẹ của Vương phi thấy con gái mình như vậy, ở bên cạnh không

ngừng khóc, cảm thấy con gái mình thật sự đã gả vào nhà sói lang hổ báo.

"Con gái à, mẹ thật có lỗi với con, lúc đầu tưởng đã tìm cho con một người chồng tốt, nhưng không ngờ lại biến thành như ngày hôm nay, sớm biết như vậy, mẹ tuyệt đối sẽ không để con gả đi." Mẹ của Vương phi, vừa khóc vừa nói với con gái.

"Mẹ, bây giờ mẹ nói những lời đó có ích gì chứ?

Quan trọng là đưa con ra khỏi vương phủ, con không muốn sống ở nơi này nữa, nếu không cả đời con sẽ bị lãng phí ở đây." Vương phi cảm thấy nơi này căn bản không thích hợp để ở, cho nên định nhanh chóng rời đi, mặt khác, cũng không hy vọng có thể tiếp tục chịu đựng sự ngược đãi của người khác ở đây.

Lý Khác thấy Vương phi và gia đình bà như vậy, biết người phụ nữ này ngày thường chịu không ít uất ức, nhưng thanh quan nan đoạn gia vụ sự, hắn cũng không tiện can thiệp vào chuyện của Lục Vương gia, cho nên chuyện này phải xem người nhà Vương phi xử lý.

"Hoàng tử điện hạ, hôm nay ngài ở đây làm chứng cho ta, con gái ta ở đây chịu uất ức lớn như vậy, ta nhất định phải đòi lại công bằng, nếu hôm nay vương gia không thể cho ta một lời giải thích, vậy thì ta sẽ đưa con gái về thẳng, sau này hai người cầu là cầu, đường là đường!" Cha của Vương phi biết Lý Khác là một hoàng tử rất được sủng ái, nên đến bên cạnh hắn nói vài câu, hy vọng hắn có thể làm chủ cho chuyện nhà mình, đừng để con gái mình chịu khổ nạn này nữa.

"Hoàng tử điện hạ, chuyện này vốn là chuyện nhà của ta, cho nên nếu có chuyện khác, xin ngài hôm khác ghé thăm, ta phải xử lý chuyện nhà trước đã." Lục Vương gia cảm thấy chuyện này đã đủ mất mặt rồi, không muốn làm ầm ĩ lên nữa, cho nên hy vọng họ đều có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, định một mình ở vương phủ xử lý tốt

chuyện này.

Lý Khác cũng biết không tiện can thiệp vào chuyện trong phủ của người khác, nên vội vàng dẫn huyện lệnh rời đi.

Thực ra, Lý Khác sở dĩ yên tâm rời đi như vậy, là vì cảm thấy cha mẹ của Vương phi chắc sẽ không để con gái mình bị bắt nạt mà không quản.

"Nhạc phụ nhạc mẫu, chuyện này đều tại ta làm không tốt, sau này ta nhất định sẽ đối xử tốt với con gái của hai người, tuyệt đối sẽ không để nàng ấy chịu bất kỳ sự bắt nạt nào nữa, hôm nay hai người về trước đi, hôm khác ta nhất định sẽ đến nhà tạ tội!" Lục Vương gia thấy những người không liên quan đều đã rời đi, nên vội vàng nói với nhạc phụ nhạc mẫu vài câu, hy vọng có thể lừa họ đi.

"Đúng rồi, Lục Vương phi, chuyện này rất gay go, nếu người có thể tìm được sổ bạc đó, bây giờ có thể tìm được bằng chứng tạo phản của hắn, đến lúc đó ta tin chắc sẽ có cách trừng trị hắn, chỉ không biết người có nguyện ý giúp ta không?" Lý Khác biết, chỉ dựa vào sức một mình, muốn lật đổ Lục Vương gia là rất khó, vào lúc này hắn cầu cứu người phụ nữ trước mắt, hy vọng người phụ nữ này có thể giúp đỡ mình.

Sở dĩ hắn cầu cứu người phụ nữ trước mắt, là vì biết người phụ nữ này trước đây luôn bị bạo hành gia đình, cho nên vào thời khắc mấu chốt, người phụ nữ này nhất định sẽ giúp mình.

"Được!

Nhị hoàng tử, nếu ngài đã nói vậy, chuyện này ta nguyện ý giúp, nhưng sau khi thành công ta hy vọng có thể vĩnh viễn thoát khỏi phủ Lục Vương gia, hoặc vĩnh viễn thoát khỏi sự trói buộc của Lục Vương gia đối với ta." Lục Vương phi không muốn bị người khác đánh nữa, tuy bề ngoài là một vương phi, nhưng thực tế nỗi khổ trong

đó cũng chỉ có một mình bà biết.

Chương 654

Lý Khác cảm thấy chuyện này đối với mình chắc không khó, vì Lục Vương gia một khi bị bắt, đến lúc đó tìm được bằng chứng Lục Vương gia tham ô tiền cứu trợ thiên tai, Lục Vương gia giữ được tính mạng đã khó, cho nên chuyện này hắn đồng ý trước.

Sau khi quay về bên cạnh Lục Vương gia, Lục Vương phi trở nên vô cùng dịu dàng, luôn tìm cách lấy lòng Lục Vương gia, thấy Lục Vương gia đối với mình càng lúc càng tốt, Lục Vương phi nghĩ như vậy mới có thể moi ra từ miệng Lục Vương gia, số bạc đó rốt cuộc ở đâu?

May mà Lục Vương gia lúc ngủ cuối cùng cũng nói ra bí mật đó, nhưng chuyện này lại bị Lục Vương phi nghe được.

"Nhị hoàng tử, chuyện ngài bảo ta dò la ta đã giúp ngài dò la gần xong rồi, Lục Vương gia quả thực có bằng chứng phản quốc, ta đã đặt bằng chứng đó trong một khách sạn, đến lúc đó ngài cứ trực tiếp đến tìm là được.

Số bạc và lương thảo bị mất đều được cất giữ trong một nhà kho ở ngoại ô, chỉ cần ngài dẫn người đến lục soát, nhất định sẽ tìm được." Lục Vương phi đã thu thập đầy đủ tất cả bằng chứng, cũng tìm được lương thảo và bạc bị mất, hy vọng có thể thoát khỏi sự trói buộc của Lục Vương gia, để Lục Vương gia không bao giờ đánh mình nữa.

Lý Khác cũng không ngờ thủ đoạn của người phụ nữ này lại cao tay như vậy, trong thời gian ngắn đã thu thập đầy đủ tất cả bằng chứng.

"Tốt!

Nếu Lục Vương phi nguyện ý phối hợp với ta như vậy, vậy thì người về trước đi, cứ ở bên cạnh Lục Vương gia, tiễn hắn đoạn đường cuối cùng đi.

Đến lúc đó có những thứ một khi bị tìm ra, ta e rằng hắn căn bản không thể giữ được tính mạng, e rằng sau này cũng không thể đánh người được nữa." Lý Khác sở dĩ để Lục Vương phi quay về bên cạnh Lục Vương gia, là hy vọng có thể bảo toàn cho người phụ nữ này, dù sao, nếu bây giờ để lộ người phụ nữ này ra, đến lúc đó người phụ nữ này nhất định khó giữ được tính mạng.

Lục Vương phi cảm thấy lời của hắn rất có lý, liền trực tiếp quay về bên cạnh Lục Vương gia.

Cùng lúc đó, Lý Khác cũng bắt đầu dẫn người của mình đến nhà kho ngoại ô, tìm ra tất cả lương thảo và bạc bị mất, mặt khác Lý Khác cũng dẫn người tìm được bằng chứng Lục Vương gia phản quốc.

"Nhị hoàng tử điện hạ, nếu chúng ta đã tìm được nhiều bằng chứng như vậy, bây giờ chúng ta có nên bắt đầu hành động không?" Thuộc hạ cảm thấy bây giờ thời gian đã gần đến, nên đề nghị với nhị hoàng tử bên cạnh, hy vọng nhị hoàng tử có thể lập tức hành động bắt giữ Lục Vương gia.

Bởi vì bây giờ chứng cứ xác thực, nếu còn chần chừ một lúc nữa, thật sự lo lắng Lục Vương gia sẽ trốn thoát.

"Bây giờ xuất phát, mấy người các ngươi mau bao vây toàn bộ phủ đệ của Lục Vương gia cho ta.

Nhưng nhớ kỹ, khi bắt giữ Lục Vương gia, tuyệt đối không được làm tổn thương Lục Vương phi, cũng đừng đưa Lục Vương phi đi." Lý Khác sau khi ban bố mệnh lệnh, liền trực tiếp dẫn người xông vào phủ đệ của Lục Vương gia, muốn nhanh chóng bắt giữ Lục Vương gia.

Lục Vương gia thấy bằng chứng trong tay họ, biết chuyện này không thể chối cãi.

Nhưng xét đến việc nhị hoàng tử lại truy bắt mình đến kinh thành, Lục Vương gia bắt đầu dùng thân phận của mình để gây áp lực.

"Có những chuyện không thể làm quá đáng, dù sao ta cũng là vương thúc của ngươi, sao có thể đối xử với ta như vậy, nếu để phụ thân ngươi biết thì sao, cho nên ngươi không có tư cách bắt giữ ta, bây giờ mau lui ra, ta có thể tha cho ngươi vô tội!" Lục Vương gia cảm thấy mình là anh em ruột của hoàng thượng, vào lúc này đành phải đưa ra thân phận của mình, hy vọng có thể làm hắn lui bước, tuyệt đối đừng bắt mình đi.

"Lục vương gia, vương tử phạm pháp cũng như thứ dân đồng tội, cho nên bất luận thế nào, ta đều phải đưa ngài đến trước mặt phụ hoàng, đến lúc đó để ngài ấy xử lý chuyện này." Lý Khác không hề sợ hãi thân phận của y, ngược lại trực tiếp muốn bắt y đi.

"Ta không quan tâm, ta là anh em ruột của hoàng thượng, ta xem ai dám động thủ, nhị hoàng tử thì sao chứ, làm gì được ta, dù sao ta cũng là trưởng bối của ngươi!" Lục Vương gia nghe Lý Khác nói vậy, biết chuyện này sẽ không nể mặt mình nữa, nhưng ở giai đoạn cuối cùng hy vọng có thể giành được một tia hy vọng sống.

Lục Vương gia luôn cảm thấy dù sao mình cũng là anh em ruột của hoàng thượng, hoàng thượng chắc sẽ không để mặc cháu trai bắt mình đi mà không quản.

"Lục vương gia, nếu ngài đã nói vậy, vậy thì mấy người các ngươi, tất cả đều ở đây canh giữ cho ta, ta bây giờ đi mời phụ hoàng, xem phụ hoàng xử trí Lục vương gia thế nào." Lý Khác thấy Lục Vương gia nói với thuộc hạ của mình vài câu, thuộc hạ của hắn đều không dám động đậy, vì dựa vào thân phận vương gia, cho nên vào lúc

này hắn cũng đành phải đích thân đi mời phụ hoàng đến.

Nói xong với Lục Vương gia, Lý Khác vội vàng ra cửa, hy vọng có thể nhanh chóng vào hoàng cung mời phụ hoàng đến xử lý chuyện này.

Nhưng, Lý Khác cũng không ngờ, vừa đi đến cửa, đã thấy một thái giám tiến vào.

Thái giám này chính là thái giám thân cận bên cạnh hoàng đế, trong tay cầm một đạo thánh chỉ.

Thấy tình hình trước mắt, hắn biết phụ thân có ý chỉ muốn ban xuống, bèn vội vàng quay lại phủ đệ, xem ý chỉ mà phụ thân muốn ban là gì.

"Tham kiến nhị hoàng tử điện hạ!" Thái giám thân cận của hoàng đế sau khi thấy nhị hoàng tử, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Miễn lễ!

Ta thấy ngươi cầm một đạo thánh chỉ, xem ra phụ hoàng có chuyện muốn tuyên bố, ta cùng ngươi vào trong đi!" Lý Khác giả vờ để thái giám cầm thánh chỉ đi trước, còn mình thì đi sau thái giám đó.

Bởi vì hắn biết thái giám cầm thánh chỉ trong tay cũng như phụ thân mình đích thân đến, cho nên không dám lỗ mãng.

"Lục vương gia tiếp chỉ!" Thái giám cầm thánh chỉ sau khi đến giữa sân, vội vàng tuyên đọc với Lục Vương gia.

Lục Vương gia thấy có thái giám đến, cầm một đạo thánh chỉ, vội vàng quỳ xuống, chuẩn bị tiếp chỉ, muốn xem ý chỉ của hoàng đế rốt cuộc là gì.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nay có Lục Vương gia không tuân thủ pháp độ, tham ô ngân lượng cứu trợ thiên tai, lệnh

cho nhị hoàng tử xử lý công bằng, không được thiên vị, khâm thử!" Thái giám thân cận của hoàng đế sau khi đọc xong thánh chỉ, nhưng Lục Vương gia có chút không dám tin, cứ sững sờ tại chỗ không chịu tiếp chỉ.

Thấy tình hình này, thái giám vội vàng cao giọng, hét lên với y.

"Này, vương gia không tiếp chỉ sao?

Lẽ nào muốn kháng chỉ bất tuân?" Lục Vương gia nghe công công nói vậy vội vàng quỳ xuống, dập đầu một cái và nói một câu "Tạ chủ long ân".

Lúc này Lý Khác cảm thấy phụ hoàng vô cùng anh minh, vào thời khắc quan trọng không coi trọng tình thân, mà là những người này có gây nguy hiểm cho an toàn của cả quốc gia hay không.

"Phụ hoàng anh minh!" Lý Khác quỳ xuống nói một câu rồi vội vàng đứng dậy, và hạ một mệnh lệnh cho thuộc hạ của mình, hy vọng mọi người đều có thể nhanh chóng hoàn thành chuyện này.

"Nếu hoàng thượng đã nói vậy, vậy thì tiếp theo việc cần làm là mau bắt Lục vương gia đi cho ta, nhất định phải hạ vào đại lao, để cho y biết việc y làm rốt cuộc là gì." Thuộc hạ của Lý Khác nghe chủ tử của mình đã nói vậy, vội vàng trói Lục vương gia lại, hy vọng có thể nhanh chóng đưa Lục vương gia rời khỏi nơi này.

Nhưng Lục vương gia không muốn tin những sự thật trước mắt, cảm thấy những chuyện này đối với y có sức ảnh hưởng quá lớn, cứ đứng tại chỗ không chịu đi.

Nhưng những người khác không cho Lục vương gia cơ hội phản kháng, trực tiếp đeo còng tay và cùm chân vào người Lục vương gia, ngay sau đó định giải Lục vương gia ra khỏi phủ.

Nhưng, Lục vương gia cứ chần chừ không chịu rời đi, thấy tình

hình trước mắt, thuộc hạ cũng không biết nên làm gì.

Dù sao Lục vương gia trước đây tốt xấu gì cũng là một vương gia, cho nên không biết có nên làm theo lời hoàng thượng hay không.

Lý Khác biết thuộc hạ của mình cũng có chút e ngại Lục Vương gia, nên vội vàng đến bên cạnh những người đó, nói với họ vài câu.

"Ta biết các ngươi đang lo lắng điều gì, nhưng người này đã phạm pháp thì phải đồng tội với dân thường, cho nên mau bắt hắn đi, nếu các ngươi không làm được việc này, ta sẽ đích thân làm." Lý Khác biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, cho nên hy vọng có thể đưa Lục vương gia này vào nhà giam trước rồi nói sau, còn chuyện sau này giao cho hoàng đế bệ hạ quyết định.

Hắn biết mình chỉ là một hoàng tử, cho nên có những chuyện cũng không tiện tham gia quá nhiều, đến lúc đó xử lý cụ thể do hoàng đế bệ hạ đích thân hạ chỉ sẽ thỏa đáng hơn.

Thuộc hạ nghe nhị hoàng tử nói vậy, liền vội vàng áp giải vương gia vào đại lao.

"Đứng lại!

Các ngươi không thể đối xử với vương gia nhà ta như vậy, vương gia nhà ta có vào đại lao cũng nên đường đường chính chính đi ra khỏi đây, không thể như áp giải phạm nhân mà áp giải ngài ấy đi." Hộ vệ của vương phủ thấy vương gia nhà mình sa sút thành như vậy, cảm thấy có chút không thể chấp nhận được, vội vàng đứng ra, muốn nói vài câu cho vương gia nhà mình.

Lý Khác ban đầu cảm thấy việc này khá thuận lợi, nhưng thấy tình hình trước mắt, cảm thấy mình có lẽ đã nghĩ quá nhiều.

"Ta đã nói trước đó, vương tử phạm pháp cũng như thứ dân đồng tội, cho nên cho dù là vương gia, ta cũng không có cách nào bảo vệ

được, bây giờ hắn là phạm nhân, nếu ngươi ở đây cản trở ta chấp pháp, đến lúc đó có khả năng sẽ bắt cả ngươi vào." Lý Khác nói với hộ vệ của vương phủ đó vài câu, hy vọng hắn có thể lui ra, tuyệt đối đừng làm lỡ việc đưa Lục vương gia đi.

"Sao có thể nói vương gia nhà ta là phạm nhân?

Các ngươi không biết vương gia đối với ta tốt như thế nào, nếu không có vương gia, ta cũng không có cơ hội sống trên đời này, cho nên hôm nay ta sẽ liều mạng này cho vương gia nhà ta." Nhưng hộ vệ đó sau khi nghe nói vậy, ngược lại càng tức giận hơn, cảm thấy như đang sỉ nhục vương gia nhà mình, liền rút ra một thanh đao chém về phía hắn.

Chương 655

May mà Lý Khác bản thân có chút công phu, thấy hộ vệ đó định chém mình liền né đi, và trong nháy mắt đã giao đấu với hộ vệ đó.

Hai người giao đấu một hồi trên không trung rồi đều rơi xuống đất, lúc này mọi người đều tưởng hộ vệ sẽ không làm gì nữa, vì hộ vệ đã bị Lý Khác đánh bại.

"Chỉ là bại tướng dưới tay mà thôi, còn muốn rửa oan cho vương gia nhà ngươi sao, phải biết vương gia nhà ngươi phạm tội chết, mau rời khỏi đây, ta coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu không đừng trách ta không nể tình!" Lý Khác làm việc rất có nguyên tắc, cảm thấy hộ vệ trước mắt chắc là vô tội, cho nên hy vọng hắn lập tức rời đi, tuyệt đối đừng ở đây bị Lục vương gia liên lụy.

Nhưng hộ vệ đó sau khi bị đánh từ trên không trung xuống, liền rơi xuống đất, hai gối quỳ trên đất, một tay chống đất.

Hộ vệ thấy lúc này mọi người đều không chú ý đến mình, bèn rút ra một thanh đao chém về phía Lý Khác.

Lần này, Lý Khác quay lưng về phía hắn, cho nên không chú ý đến động tác của hắn, nhưng thái giám thân cận của hoàng đế bên cạnh thấy tình hình trước mắt, vội vàng tiến lên đỡ cho hắn một đao.

"Ta tốt bụng tha cho ngươi đi, không ngờ ngươi lại báo đáp ta như vậy, nếu đã như vậy, mau bắt hắn lại cho ta!

Dám làm tổn thương người bên cạnh hoàng đế bệ hạ, không muốn sống nữa à?" Lý Khác vốn không muốn trực tiếp bắt hắn, nhưng thấy tình hình trước mắt thật sự rất phẫn nộ, vì một lúc mềm lòng, không ngờ lại hại người bên cạnh hoàng thượng, cho nên trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Thuộc hạ nghe nhị hoàng tử nói vậy, liền trực tiếp bắt hộ vệ đó lại, và cũng đeo còng tay cho hộ vệ.

"Công công, đều tại ta nhất thời sơ ý, ngài không sao chứ?

Người đâu, mau truyền ngự y!" Thấy người bên cạnh hoàng thượng vì đỡ cho mình một đao như vậy, Lý Khác trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, cảm thấy thật sự rất cảm kích vị tiểu thái giám đó.

Trình Giảo Kim vốn đang bố trí xung quanh phủ Lục vương gia, đột nhiên thấy tình hình này, liền lập tức bay đến bên cạnh nhị hoàng tử, muốn bảo vệ an toàn cho nhị hoàng tử.

Nhưng hộ vệ đó đã bị người khác bắt lại, Trình Giảo Kim đến nơi, liền đánh cho hộ vệ đó một trận, để hộ vệ đó biết không thể làm tổn thương nhị hoàng tử nhà mình.

"Được rồi, Trình Giảo Kim đừng ở đây gây thêm loạn nữa, mau đưa tất cả bọn họ vào đại lao, bây giờ mau đưa vị công công này đi chữa thương!" Lý Khác biết Trình Giảo Kim đều là vì tốt cho mình mới đánh người đó một trận, nhưng việc quan trọng nhất trước mắt không phải là báo thù, mà là mau chóng cứu chữa vị công công đó.

Nghe chủ tử của mình nói vậy, Trình Giảo Kim không dám làm gì nữa, liền trực tiếp đưa vị công công đó đi tìm ngự y.

"Nhị hoàng tử, bây giờ tất cả người ở đây đều đã bị ta đưa đi rồi, chỉ không biết chúng ta có nên đưa Lục vương phi đi cùng không, ta cảm thấy Lục vương gia làm chuyện này có khả năng liên quan đến Lục vương phi, cho nên ngài xem chúng ta nên làm thế nào?" Thuộc hạ thấy người trong phủ đệ của Lục vương gia đều đã bị bắt gần hết, nên vội vàng bẩm báo cho nhị hoàng tử, hy vọng nhị hoàng tử có thể nhanh chóng quyết định.

Người khác không biết, nhưng trong lòng Lý Khác rất rõ, lần này bắt giữ Lục vương gia, Lục vương phi có công lao lớn như thế nào, cho nên vội vàng nói với thuộc hạ của mình thả Lục vương phi ra.

Sau khi mấy người họ bắt Lục vương gia đi, vội vàng đi tìm tri phủ địa phương, hy vọng tri phủ địa phương có thể cung cấp một số sự giúp đỡ.

"Tri phủ, bây giờ người bên cạnh hoàng thượng bị thương, cho nên mau tìm mấy người có y thuật cao siêu, nếu không tính mạng này khó giữ, phải biết người này là người hoàng đế thích nhất đấy!" Lý Khác đến phủ của tri phủ, nói rõ tính nghiêm trọng của chuyện này cho y, hy vọng y có thể nhanh chóng đưa ra kết luận, hy vọng y có thể giúp tìm đại phu giỏi nhất.

Tri phủ nghe nói vậy, cảm thấy chuyện này thật sự rất nghiêm trọng, nếu xử lý không tốt, có khả năng sẽ mất đầu.

Tri phủ rất lanh lợi, thấy nhị hoàng tử đều đích thân đến, vội vàng phân phó sư gia đích thân đi làm chuyện này.

"Sư gia, mau đi đi, nhất định phải tìm đại phu giỏi nhất trong thành này để chữa trị cho vị công công đó, đến lúc đó vị công công này có chút sơ suất, ta thật sự lấy đầu ra đảm bảo." Tri phủ nói với sư gia.

"Được rồi!

Tri phủ đại nhân, yên tâm đi!" Sư gia liền tìm đại phu giỏi nhất trong thành đưa đến, hy vọng có thể bảo toàn tính mạng của vị công công đó, vì thấy nhị hoàng tử một mặt lo lắng, mấy người họ đều biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, cũng biết người đang nằm trên giường là người hoàng thượng thích nhất, cho nên một khi xảy ra bất kỳ sai sót nào, đầu của mấy người họ có khả năng đều không giữ được.

Thực tế, Lý Khác đối với chuyện này quả thực rất để ý, vì biết người khác vì đỡ cho mình một đao mới xảy ra tình trạng này, nếu bị phụ thân mình biết, thật sự lo lắng phụ thân sẽ trách mắng.

Sau khi đại phu bắt mạch cho công công, cảm thấy công công bị thương không nhẹ, cũng không chắc chắn, bảo mọi người chuẩn bị tâm lý.

Nghe đại phu trước mắt nói vậy, trong lòng mấy người họ đều thấp thỏm không yên, cảm thấy chuyện lần này có khả năng sẽ khiến mấy người họ mất mạng.

"Đại nhân, ngài là bác sĩ giỏi nhất trong thành này, ngay cả ngài cũng nói vậy, vậy thì vị công công này, không phải là tính mạng khó giữ sao?" Tri phủ đại nhân cảm thấy chức tri phủ này làm rất vui vẻ, nhưng đột nhiên nghe người trước mắt nói vậy, cảm thấy phải vội vàng tiến lên hỏi, hy vọng có thể giữ được chức quan, tuyệt đối đừng để mất đầu.

Đại phu nghe tri phủ đại nhân nói vậy, cảm thấy chuyện này cũng không phải không có cách cứu chữa, nhưng cần một củ nhân sâm ngàn năm để cầm cự, không biết ở đây có không.

"Đại nhân, chuyện này khó cũng khó, dễ cũng dễ, chỉ là thiếu một vị thuốc dẫn, nhân sâm ngàn năm, bây giờ ta chỉ có thể dùng nhân sâm ngàn năm để cầm cự một hơi thở, sau đó chúng ta mới tiến hành chữa trị tiếp theo, chỉ không biết trong nhà ngài có nhân sâm ngàn năm không?" Đại phu cảm thấy gia đình bình thường khó có thể lấy ra thứ quý giá như vậy, trừ phi trong hoàng cung có.

"Có có có...

Phu nhân nhà ta khi gả cho ta, đã hồi môn một củ nhân sâm ngàn năm, cho nên ngài ở đây chờ một chút, ta đi thương lượng với phu nhân nhà ta, lập tức lấy củ nhân sâm đó ra." Tri phủ quan tâm đến tính

mạng và chiếc mũ ô sa trên đầu, vào lúc này đương nhiên phải đi tìm phu nhân của mình thương lượng.

Lý Khác thấy tri phủ cũng tận tâm tận lực với chuyện này, cho nên không định làm khó y, chỉ cần có thể khiến vị thái giám đó tỉnh lại, chuyện này coi như bỏ qua, cũng không làm khó người khác.

Tri phủ đại nhân đi một lúc lâu rồi mới quay lại, cầm một củ nhân sâm ngàn năm.

Đại phu thấy tình hình trước mắt, vội vàng dùng nhân sâm ngàn năm để cầm cự một hơi thở cho bệnh nhân, hy vọng có thể khiến người này sống sót.

May mà y thuật của đại phu rất cao siêu, sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cũng giữ được tính mạng của vị công công đó.

Thấy tình hình trước mắt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chuyện này thật sự rất gian nan.

"Ừm ừm, tri phủ, chuyện lần này ngươi làm không tồi, ngươi gặp may, chuyện của Lục Vương gia không liên lụy đến ngươi, nhưng sau này nếu ta phát hiện ngươi trên cương vị quan chức làm ra chuyện có hại cho lê dân bách tính, đến lúc đó ta cũng sẽ không tha cho ngươi." Lý Khác cố ý cảnh cáo y, hy vọng sau này khi làm việc nhất định phải có chừng mực, tuyệt đối đừng cố gắng vơ vét của cải của dân để làm giàu cho mình.

Tri phủ nghe nhị hoàng tử nói vậy liền lập tức quỳ xuống, tỏ ý sau này nhất định sẽ làm một quan tốt, tuyệt đối sẽ không tham ô nhận hối lộ, cũng tuyệt đối sẽ không vơ vét của cải của dân.

Tri phủ nói vậy, hy vọng nhị hoàng tử có thể yên tâm, tuyệt đối đừng ra tay với mình, hắn biết nhị hoàng tử là người làm việc rất có nguyên tắc, cho nên thật sự lo lắng.

Hoàng đế vốn hy vọng nhi tử có thể hòa giải rồi quay về, nhưng bây giờ nghe con nói vậy, cảm thấy con trai đã lớn, có suy nghĩ riêng, nên cũng không muốn miễn cưỡng.

"Ừm ừm, đã con muốn ở lại đây du ngoạn một phen, vậy cũng là một chuyện tốt.

Dù sao bây giờ con còn trẻ, nhưng có một chuyện trẫm không thể không nhắc con." Hoàng đế cảm thấy con trai đã lớn, có một số chuyện có thể tự quyết, nhưng đại sự hôn nhân thì ông nên làm chủ, vì vậy định nhắc đến chuyện tứ hôn, không biết ý con thế nào.

"Phụ hoàng, đã nói đến nước này rồi, nhi thần biết chắc chắn có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với con, người cứ nói đi." Lý Khác cũng không ngờ phụ thân lúc này lại trở nên thấu tình đạt lý như vậy, nên trong lòng khá cảm động, bất kể phụ thân đưa ra yêu cầu gì, hắn đều cảm thấy mình sẽ đồng ý.

Nghe hắn nói vậy, Hoàng đế vô cùng vui vẻ, vội vàng nói ra chuyện tứ hôn.

"Chuyện là thế này, trẫm thấy con tuổi cũng không còn nhỏ, nên thành gia lập nghiệp, vì vậy trẫm định chỉ định cho con một mối hôn sự, không biết con có bằng lòng không?" Hoàng đế cho rằng hôn nhân từ xưa đến nay đều là mệnh lệnh của cha mẹ, lời nói của người mai mối, cho nên trong tình huống này, tìm cho con trai một mối hôn sự tốt cũng là trách nhiệm của ông.

Lý Khác vốn tưởng phụ thân có chuyện quan trọng muốn nói với mình, nhưng cũng không ngờ lại liên quan đến vấn đề hôn nhân.

Vấn đề này hắn chưa từng nghĩ tới, cảm thấy mình còn trẻ, nên định từ chối hôn sự phụ thân ban cho.

"Phụ hoàng, nhi thần biết bất luận người làm chuyện gì cũng đều

xuất phát từ góc độ của nhi thần, cũng là vì muốn tốt cho con.

Nhưng con cảm thấy bây giờ thật sự chưa nghĩ đến vấn đề này, cũng cảm thấy chuyện đó cách con rất xa vời, con định tiêu dao thêm vài năm nữa." Lý Khác biết, nếu thẳng thừng từ chối phụ thân, đó sẽ là chuyện khiến phụ thân mất mặt, cho nên lúc này hắn cảm thấy cần phải uyển chuyển một chút, để phụ thân có thể hiểu được ý của mình là được.

Hoàng đế vốn nghĩ đây là một đứa con ngoan ngoãn, cũng không ngờ lúc này lại từ chối mối hôn sự ông tìm cho, thật sự khiến Hoàng đế có chút cạn lời.

Nhưng Hoàng đế cảm thấy mình đã là kim khẩu ngọc ngôn, quyết định đưa ra tuyệt đối không cho phép người khác phản bác.

Đối diện với chuyện này, ông không muốn cho con trai cơ hội lựa chọn, nên vội vàng nói với con trai.

Chương 656

“Khác nhi, trẫm biết bây giờ con còn trẻ không muốn thành thân, nhưng có một số chuyện không phải như vậy.

Dù sao con cũng là hoàng tử, nên trẫm hy vọng con có thể sớm sinh cho trẫm một đứa cháu.

Con xem trong kinh thành, ở tuổi của con, ai mà chưa kết hôn chứ?” Hoàng đế cũng là vì lo cho con mình, nên khổ tâm khuyên nhủ, hy vọng hắn có thể nghe theo sự sắp đặt, hy vọng hắn có thể đi theo con đường mà ông đã chỉ định.

Dù sao, Hoàng đế rất coi trọng đứa con trai này, cảm thấy hắn vô cùng thông minh, văn võ song toàn, trí dũng đều có, thích hợp làm người kế vị, cho nên mới hy vọng con trai có thể sớm có con nối dõi.

Lý Khác vốn cho rằng phụ thân trước nay đều là một người rất cởi mở, lúc này chỉ cần mình đưa ra lời từ chối thì sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng hắn cũng không ngờ, Hoàng đế đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc về chuyện này, khiến hắn có chút sợ hãi.

“Phụ hoàng, mỗi người đều có lựa chọn của mình, mỗi người đều có quỹ đạo cuộc đời khác nhau.

Con không thể giống như người khác, vĩnh viễn ở bên cạnh cha mẹ.

Con luôn phải có một sự nghiệp của riêng mình, cho nên bây giờ con hy vọng có thể làm tốt chuyện trong tay trước, còn chuyện kết hôn thì tạm thời không vội.” Lý Khác không muốn bị trói buộc trong một vương phủ, cho nên bây giờ hắn hy vọng có thể làm thêm nhiều việc,

để người khác nhìn thấy thành tích chính trị của mình.

Dù sao, hắn cảm thấy chỉ cần có thể làm việc vì bá tánh, trong lòng cũng có thể thanh thản, cho nên hy vọng Phụ hoàng có thể ủng hộ cách làm của mình.

Nghe con trai nói vậy, Hoàng đế cũng không miễn cưỡng, cảm thấy con cái đều có phương hướng của mình, nhưng ông hy vọng hắn có thể ở bên cạnh mình, không hy vọng hắn vĩnh viễn ở bên ngoài.

"Hay là con cứ suy nghĩ trước đi, mấy ngày nữa trả lời trẫm cũng được.

Dù sao chuyện này cũng không cần phải vội vàng như vậy, sớm muộn gì cũng phải làm rõ, sớm một chút và muộn một chút cũng không có gì khác biệt.

Trẫm thấy cô nương đó thật sự rất tốt, cho nên mới muốn chỉ định cho con lúc này." Hoàng đế không ngừng nói với con trai, hy vọng hắn có thể nghe theo sự sắp đặt, có thể ở bên cạnh mình cưới vợ sinh con, sớm ngày khai chi tán diệp cho hoàng gia.

"Phụ hoàng, tuy chúng ta là người trong nhà thiên tử, nhưng chúng ta cũng là cha con bình thường.

Vì vậy con hy vọng người có thể tôn trọng suy nghĩ của con, mọi việc đều nên theo sở thích của con, tuyệt đối đừng cố nhét cho con những chuyện hoặc những thứ mà con không thích." Lý Khác cảm thấy phụ thân dường như rất nhiệt tình với chuyện này, nên vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng phụ thân có thể làm theo lời hắn nói, đừng bao giờ ép hắn làm những chuyện hắn không thích.

Nghe con trai nói vậy, Hoàng đế cũng cảm thấy có lẽ mình hơi độc đoán, ép con trai làm những chuyện nó không thích.

Nhưng dù sao, Hoàng đế cảm thấy tuổi mình cũng đã lớn, cũng hy

vọng có thể sớm bế cháu.

“Lý Khác, con lại đây bên cạnh phụ thân, có một số chuyện trẫm cần phải nói rõ với con.

Con xem, bây giờ tóc phụ thân gần như đã bạc trắng, tuổi của phụ thân cũng dần lớn rồi, cho nên trẫm hy vọng có thể sớm một chút bế cháu, có gì sai sao?” Hoàng đế là người làm việc rất chu toàn, cảm thấy hạ một đạo chỉ lệnh có vẻ không hiệu quả lắm, cho nên vào thời khắc mấu chốt này cũng chỉ có thể dùng đến bài tình thân, hy vọng con trai nể tình thân mà có thể sớm kết hôn, sớm sinh con.

Nhưng Hoàng đế không biết rằng tính cách của đứa con trai này vô cùng quật cường, cho nên không ngờ hắn lại đi ngược lại ý mình.

“Phụ thân, nếu hai chúng ta đã không thể nói chuyện hòa hợp, vậy chúng ta đổi ngày khác nói chuyện đi.

Người cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, con đi trước đây, dù sao con còn có chuyện khác phải xử lý.” Lý Khác thấy phụ thân lại muốn dùng bài tình thân với mình, thật sự cảm thấy cạn lời, nên vội vàng tìm cách trốn khỏi trước mặt phụ thân.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy hết nói nổi, vốn muốn hắn ở bên mình thêm một lúc, không ngờ hắn lại muốn rời đi, vừa định ngăn lại thì phát hiện người ta đã đi ra khỏi cửa.

“Ai, đúng là con trai lớn rồi không nghe lời mẹ.

Trẫm đều là vì tốt cho con, sao con không hiểu được chứ?

Trẫm cũng hy vọng con có thể sớm có con, như vậy hoàng gia chúng ta cũng sớm có người kế thừa, phụ thân đều là vì tốt cho con cả mà!” Nhìn bóng lưng của con trai, Hoàng đế không khỏi cảm thán một phen.

Lý Khác hôm nay nghe phụ thân muốn tứ hôn cho mình, trong lòng

thật sự cảm thấy cạn lời, dù sao hắn cảm thấy mình căn bản không thích hợp kết hôn, cho nên muốn hoàn thành sự nghiệp của mình trước.

Sau khi rời khỏi chỗ Hoàng đế, hắn vội vàng trở về nơi ở, phát hiện Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim đều đang ở nhà chờ hắn, nên vội vàng đi qua.

Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim thấy hắn trở về, vội vàng đến bên cạnh, muốn hỏi hắn và Hoàng đế bệ hạ rốt cuộc đã nói những chuyện gì.

"Lý Khác, ngươi và bệ hạ có quan hệ gì?

Sao hai người lại ở đó nói chuyện lâu như vậy mới về?" Trình Giảo Kim không biết quan hệ giữa hắn và bệ hạ, nên vội vàng hỏi chuyện này, hy vọng hắn có thể cho một câu trả lời chính xác.

Nhưng Lý Khác cảm thấy mình và Trình Giảo Kim, Lý Nguyên Phương chỉ là bạn bè, cho nên không hy vọng thân phận của mình ảnh hưởng đến quan hệ giữa họ, nên vẫn luôn giấu diếm chuyện này.

"Ta có thể có quan hệ gì với Hoàng đế bệ hạ chứ?

Chẳng qua là cùng họ thôi, cho nên có chút họ hàng xa, cũng chẳng phải là nể tình thân một chút nên cho ta làm một chức quan nhỏ sao, hai người cũng không cần để chuyện này trong lòng." Lý Khác lo lắng hai người sẽ nghĩ nhiều, nên vội vàng giải thích một phen, hy vọng hai người tuyệt đối đừng liên hệ hắn với vị Nhị hoàng tử kia, dù sao hắn thật sự không hy vọng thân phận này bị lộ ra ngoài.

May mà Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim tuy tứ chi phát triển nhưng đầu óc tương đối đơn giản, nghe hắn nói vậy xong cũng không để chuyện này trong lòng nữa.

"Nếu đã như vậy, vậy để chúc mừng ngươi từ bên cạnh Hoàng đế

bệ hạ bình an trở về, tối nay chúng ta cùng đi quán rượu đi.

Dù sao chúng ta cũng mấy ngày rồi chưa cùng nhau ăn cơm." Trình Giảo Kim đột nhiên nghĩ đến chuyện này, bèn vội vàng đề nghị, hy vọng có thể dẫn hai người cùng đi uống chút rượu, ăn chút thịt, như vậy cũng củng cố tình hữu nghị giữa họ.

"Không được, tối nay ta có việc khác rồi.

Nếu muốn ăn cơm thì hai người đi đi.

Nhưng nếu là ngày mai thì ta tương đối rảnh, không biết ngày mai hai người có thời gian không, chúng ta cùng đi ăn một bữa?" Lý Khác rất muốn đi ăn cơm cùng họ, nhưng đột nhiên có việc khác phải làm, nên không đi cùng được, bảo hai người họ cùng ra ngoài ăn chút gì đó.

Trình Giảo Kim nghe vậy, liền dẫn Lý Nguyên Phương cùng ra ngoài tìm chút đồ ăn ngon, miễn cưỡng lấp đầy bụng.

"Trình Giảo Kim, tối nay hai chúng ta uống rất vui vẻ, hay là thế này đi, ngày mai hai ta lại cùng đi quán rượu, dù sao dạo này cũng không có việc gì.

Ta cứ cảm thấy chúng ta đã lâu rồi không cùng nhau uống rượu." Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim uống rượu xong trở về, đứng ở cửa nói với Trình Giảo Kim vài câu, hy vọng ngày mai có thể hẹn Trình Giảo Kim cùng đi uống rượu.

Nghe Lý Nguyên Phương nói vậy, Trình Giảo Kim lại do dự, nói gần đây hình như có việc khác phải làm, nên vội vàng nói với Lý Nguyên Phương vài câu.

"Nguyên Phương, ngày mai chắc chắn không được rồi, vì ngày mai ta có việc khác phải làm, nên ngươi một mình đi quán rượu đi.

Lúc đó cứ ghi nợ vào tài khoản của ta là được, dù sao ta cũng có gửi một ít tiền ở tửu lâu đó." Trình Giảo Kim vốn là một người rất

hào phóng, lúc này liền nói với huynh đệ tốt của mình vài câu, hy vọng hắn lúc uống rượu có thể ghi nợ vào tài khoản của mình.

Nghe Trình Giảo Kim nói vậy, Lý Nguyên Phương một chút cũng không tức giận, vì tuy người ta không đi uống rượu cùng mình, nhưng ít ra cũng đã thanh toán tiền rượu cho mình rồi.

"Ừm ừm, huynh đệ tốt, đáng tin hơn Lý Khác nhiều.

Tuy hắn không đi uống rượu cùng chúng ta, nhưng cũng không trả tiền rượu cho chúng ta.

Ít ra ngươi tuy không đi uống rượu cùng ta, nhưng ngày mai lại bằng lòng trả tiền rượu cho ta, ta thấy hai chúng ta mãi mãi là huynh đệ tốt." Qua một thời gian tiếp xúc, Lý Nguyên Phương càng ngày càng cảm thấy Trình Giảo Kim này rất đáng tin cậy, nên bằng lòng trở thành bạn tốt của hắn, tình cảm giữa hai người cũng ngày càng vững chắc.

Hai người vừa nói xong, mỗi người vịn vào cửa lớn bắt đầu nôn mửa, vì hai người đã uống quá nhiều.

Lý Khác xử lý xong một số văn kiện khẩn cấp thì ra ngoài đi dạo, vừa hay ở cửa nhìn thấy hai người đang vịn vào cửa nôn, bèn vội vàng gọi mấy người hầu đến, bảo họ đưa Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim về phòng.

Chương 657

“Lý Khác, ta nói cho ngươi biết, ngươi đã mấy ngày rồi không uống rượu với hai chúng ta rồi.

Ta nói cho ngươi biết, tửu lượng của ta tốt lắm, ta không có nôn, đừng kéo ta, ta có thể tự tìm phòng của mình...” Cảm giác có người đang kéo mình, Lý Nguyên Phương rất không thoải mái, nên vội vàng nói với người bên cạnh vài câu.

“Đúng vậy, Lý Khác, ngươi cũng quá không có nghĩa khí rồi, lại không đi uống rượu với hai chúng ta.

Bây giờ thấy hai chúng ta uống thành ra thế này, ngươi còn đứng bên cạnh cười trộm, không phải là huynh đệ tốt của ta...” Trình Giảo Kim cũng uống say, nghe Lý Nguyên Phương nói vậy xong cũng hùa theo nói Lý Khác vài câu.

“Trời ạ, hai người rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu mà lại biến thành bộ dạng này.

Mau đưa hai người họ xuống đi, đừng để họ chạy lung tung nữa!” Lý Khác nghe hai người đều đang nói năng lộn xộn, cảm thấy tối nay hai người thật sự đã uống rất nhiều, nên vội vàng bảo người hầu đưa hai người về phòng, hy vọng có thể được yên tĩnh.

Ngày hôm sau, Lý Nguyên Phương tỉnh lại đột nhiên cảm thấy uống chưa đã, nên một mình lại chạy đến tửu lâu uống rượu.

Ngày hôm trước Trần Tiểu Kiệt nói với hắn có thể ghi nợ vào tên Trình Giảo Kim, hắn không chút do dự liền gọi mấy vò rượu ngon.

“Lão bản, đem rượu ngon nhất trong quán ra đây cho ta.

Tất cả đều ghi nợ vào tên Trình Giảo Kim.

Ta biết hắn có gửi tiền ở quán các ngươi, hôm nay ta phải tiêu hết tiền của hắn." Lý Nguyên Phương dặn dò lão bản xong, bảo lão bản mau đi lấy rượu cho mình, rồi ngồi bên cửa sổ chuẩn bị uống một trận no say.

Đợi Lý Nguyên Phương uống rượu xong ra ngoài, đi vào một con hẻm, đột nhiên gặp một người bí ẩn, hình như đang cướp của, người đó đeo mặt nạ.

Nhưng Lý Nguyên Phương là người đặc biệt thích ra tay nghĩa hiệp, nên lúc này liền đứng ra, chặn người bí ẩn kia lại, hy vọng có thể cứu được người bị cướp.

"Ta nói cho ngươi biết, có chuyện gì thì cứ nhắm vào Lý đại gia ta đây, tuyệt đối đừng nhắm vào những người dân thường này.

Có chuyện gì hai chúng ta từ từ thương lượng, muốn tiền cũng được, muốn mạng cũng được, ta đều có thể cho ngươi, nhưng tuyệt đối đừng bắt nạt những người yếu thế này." Lý Nguyên Phương đã uống say mèm, căn bản không biết người đeo mặt nạ trước mắt rốt cuộc là ai, nên chỉ vào người đó nói vài câu, hy vọng hắn có thể bỏ lại tiền tài cướp của người khác.

"Thật là lắm chuyện, vốn không phải chuyện của ngươi, không ngờ ngươi lại tự tìm đến cửa, vậy đừng trách mấy người bọn ta không khách khí!" Người bí ẩn vốn tưởng làm xong một vụ là có thể nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng không ngờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một người, thật khiến người ta khó chịu, nên định bắt người này đi.

Lý Nguyên Phương đã uống không ít rượu, nghe người bí ẩn này nói chuyện với giọng điệu như vậy, nên có chút không chịu nổi, vội vàng đi đến trước mặt hắn, rất kiêu ngạo nói vài câu.

"Không phải là muốn không khách khí với ta sao?

Ta lại muốn xem ngươi không khách khí với ta kiểu gì?" Người bí ẩn kia nghe vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp đến trước mặt hắn, nhân lúc hắn không chú ý, trực tiếp dùng một cú chặt tay vào gáy hắn, đánh hắn ngất đi.

Sau khi người bí ẩn đánh ngất Lý Nguyên Phương, liền dùng một cái bao tải trùm lên đầu hắn, rồi mang hắn đi.

Đợi đến khi Lý Nguyên Phương tỉnh lại, đột nhiên phát hiện mình bị trói, xung quanh cũng không có ai.

Thảo Môi vẫn luôn bận rộn trong nhà, đến khi trời tối điểm danh, đột nhiên phát hiện Lý Nguyên Phương mất tích, cảm thấy có chút kỳ lạ, vội vàng báo cáo chuyện này cho cấp trên của mình là Lý Khác.

"Chuyện này cần phải báo cáo sao?

Đã mất người rồi thì mau phái người đi tìm đi chứ!

Bất kể thế nào cũng không thể để hắn xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, nhất định phải để hắn an toàn trở về trước mặt ta!" Vừa nghe tin Lý Nguyên Phương mất tích, trong lòng Lý Khác vô cùng lo lắng, thật sự không hy vọng huynh đệ tốt của mình xảy ra chuyện, nên vội vàng bảo Thảo Môi phái người đi tìm huynh đệ tốt của mình.

"Vâng!" Thảo Môi nói với hắn vài câu xong vội vàng ra khỏi phòng, rồi phái người đi tìm, hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy Lý Nguyên Phương.

Nhưng lần theo từng manh mối điều tra, đột nhiên phát hiện Lý Nguyên Phương bị mất tích ở gần tửu lâu, nên vội vàng đến đó tìm.

"Ngươi chắc chắn không nhầm chứ?

Người đó bị một kẻ bí ẩn bắt đi, bây giờ cũng không biết ở đâu sao?" Thảo Môi tìm người hỏi rõ chuyện của Lý Nguyên Phương xong, trong lòng thật sự cảm thấy rất sợ hãi, vì có người nói với cô

rằng Lý Nguyên Phương đã bị người khác bắt đi, nên không biết chủ nhân sau khi nhận được tin này sẽ ra sao.

Lý Khác biết Lý Nguyên Phương bị người khác bắt đi thì vô cùng lo lắng, thật sự lo hắn sẽ xảy ra chuyện, nhưng cùng với Thảo Môi lần theo từng manh mối một, cuối cùng cũng tìm được nơi Lý Nguyên Phương đang ở.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện nơi đó sắp cử hành một tang lễ.

"Thảo Môi, cô cứ ở đây chờ, ta lên trước thăm dò tình hình xem sao.

Tại sao ở đây lại cử hành tang lễ, chẳng lẽ họ muốn chôn Lý Nguyên Phương sao?" Lý Khác sau khi biết được tin tức của Lý Nguyên Phương, rất muốn nhanh chóng cứu huynh đệ tốt của mình về, nên định một mình đi thăm dò tin tức.

"Chủ tử, hay là chuyện này để tôi làm đi.

Tôi cảm thấy người đi làm chuyện này thực sự không ổn lắm.

Người cứ ở đây chờ tôi, đợi tôi thăm dò xong tin tức sẽ quay lại báo cáo.

Ngoài ra, người có thể cho quan phủ điều động binh lính đến, lúc đó nếu Lý Nguyên Phương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta có thể trực tiếp giết hết người ở đó." Thảo Môi biết Lý Nguyên Phương đối với chủ tử rất quan trọng, nên trong tình huống này, cô nói với chủ tử vài câu, rồi tìm cách trà trộn vào đám người kia.

Nhưng Thảo Môi là người rất thông minh, không trực tiếp trà trộn vào đám người đó mà chọn cách ẩn giấu thân phận để thâm nhập vào trong.

Sau khi Thảo Môi trà trộn vào đám người đó, cuối cùng cũng đã thông suốt mọi chuyện, thăm dò được một số tin tức, phát hiện Lý

Nguyên Phương đang bị một đám dân đen canh giữ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên cô vội vàng rút khỏi đám người đó, nhanh chóng báo tin này cho chủ tử.

"Được rồi, Thảo Môi, cô đã giúp ta đủ nhiều rồi.

Tiếp theo ta phải trà trộn vào trong đó để đảm bảo an toàn cho Lý Nguyên Phương.

Nhưng cô phải đảm bảo với ta, sau khi ta vào trong, quan binh ở đây có thể phối hợp trong ngoài với ta." Sau khi Thảo Môi đi không lâu, Lý Khác vội vàng mượn một số binh lính từ quan phủ địa phương, mục đích là hy vọng nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho những người đó.

"Vâng, người cứ vào trong đó tìm hiểu rõ tình hình trước đã.

Lúc đó tôi nhất định sẽ yểm trợ ở bên ngoài.

Một khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tôi sẽ lập tức cho quan binh xông vào, lúc đó mọi người có thể trong ứng ngoại hợp cứu Lý Nguyên Phương ra." Thảo Môi nghe chủ tử nói vậy, liền tỏ ý nhất định sẽ toàn lực phối hợp, cho nên hy vọng chủ tử có thể sớm trở về.

Sau khi nhận được câu trả lời của Thảo Môi, hắn không chút do dự, trực tiếp trà trộn vào đám người đó, hy vọng có thể nhanh chóng cứu huynh đệ tốt của mình về.

Lý Khác thấy tiểu thái giám bên cạnh Hoàng đế đã tỉnh, cảm thấy chuyện này cũng không có gì đáng ngại nữa, nên định đưa Lục Vương gia cùng đi gặp Phụ hoàng, sau đó để Hoàng đế thẩm vấn vụ án này.

"Phụ hoàng, hiện đã tra ra Lục Vương gia quả thực có mưu phản, nhi thần đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ.

Về phần lương thảo và bạc bị mất hiện đã tìm lại được, nhi thần đã cho người cấp dưới phân phát xuống rồi.

Cho nên bây giờ Lục Vương gia đã bị giải đến, hy vọng người có thể xử lý công bằng." Lý Khác sau khi gặp phụ thân mình, rất lo lắng phụ thân sẽ nể tình huynh đệ mà xử nhẹ cho Lục Vương gia.

Trong tình huống này, hắn hy vọng phụ thân có thể xử lý công bằng, tuyệt đối không được thiên vị.

Hoàng đế nghe vậy, cuối cùng liếc nhìn hắn một cái, cảm thấy hắn quản thật quá nhiều, nên nói với hắn vài câu.

Chương 658

“Trẫm biết rồi, bất kể kẻ nào gây nguy hại cho giang sơn xã tắc, trẫm tuyệt đối sẽ không tha.

Cho nên chuyện này con cứ yên tâm, trẫm nhất định sẽ xử phạt lão Lục thật nặng.” Hoàng đế bệ hạ nói xong với hắn, liền ra hiệu mau đưa Lục Vương gia vào.

Dù sao cũng phải thẩm vấn trước, mới có thể định tội người khác.

Biết được ý của phụ thân, hắn vội vàng đi ra ngoài, giải Lục Vương gia vào, hy vọng phụ thân có thể xử lý Lục Vương gia thật tốt.

“Hoàng huynh, đệ thật sự biết sai rồi, hay là chuyện này cho qua đi.

Thực ra, nể tình huynh đệ chúng ta, huynh có thể tha cho đệ một mạng được không?” Lục Vương gia rất lanh lợi, sau khi gặp Hoàng đế liền bắt đầu chơi bài tình cảm, hy vọng Hoàng đế có thể nể tình huynh đệ mà xử phạt nhẹ cho mình.

Nhưng Hoàng đế bây giờ nhìn bộ dạng của y thì thật sự tức giận, cảm thấy trước đây y gây nguy hại cho quốc gia thì thôi đi, lại còn mưu phản.

Cho nên trong tình huống này, Hoàng đế cảm thấy căn bản không thể dung thứ, liền đưa ra hình phạt với y.

“Nhị hoàng tử nghe lệnh!

Đối với Vương gia đã phản quốc, vậy thì hãy đi thẩm tra xem số tiền y tham ô rốt cuộc là bao nhiêu.

Trẫm lại muốn biết y rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, lại dám hủy

hoại giang sơn Chính Đức.

Đã là huynh đệ, vậy thì lão Lục đừng trách trẫm vô tình." Hoàng đế biết người huynh đệ này của mình không có chí tiến thủ, nên vội vàng phân phó nhi tử mau chóng giải quyết chuyện này, lúc đó cũng có thể cho thần dân bên dưới một lời giải thích.

Nghe phụ thân nói vậy, Lý Khác vội vàng lui xuống, và đi tra xét phủ đệ của Lục Vương gia, phát hiện quả thực tham ô không ít.

"Bẩm báo Phụ hoàng, nhi thần phụng mệnh đi tra xét phủ đệ của Lục Vương gia, phát hiện bên đó quả thực tham ô không ít bạc, khoảng mấy vạn lượng bạc trắng.

Cho nên chuyện này, người xem nên xử lý thế nào?" Lý Khác đem nội dung điều tra được báo cáo trung thực cho Phụ hoàng, hy vọng Phụ hoàng có thể xử lý thật tốt, để Lục Vương gia cũng có một bài học.

Hoàng đế nghe vậy thật sự có chút do dự, vì thu nhập của quốc khố một năm cũng chỉ có mấy vạn lượng bạc trắng, không ngờ một Vương gia lại tham lam không đáy như vậy, bòn rút của người khác nhiều tiền như thế, thảo nào lại muốn tạo phản.

"Xem ra ngươi chê bổng lộc trẫm cho không đủ, nên mới lén lút thu của người khác nhiều tiền như vậy phải không?" Hoàng đế phẫn nộ nói với Lục Vương gia.

Nghe Hoàng đế nói vậy, Lục Vương gia cảm thấy lần này chắc chắn không thoát được, nên vội vàng quỳ xuống, bò đến bên chân Hoàng đế, ôm lấy đùi Hoàng đế, không ngừng khóc lóc cầu xin, hy vọng Hoàng đế có thể tha cho mình.

"Hoàng đế bệ hạ, thần thật sự đã làm sai rồi, cầu xin người tha cho thần một lần đi.

Thần sau này thật sự không dám nữa.

Lần này đều là do thần nhất thời hồ đồ mới phạm phải sai lầm lớn như vậy.

Sau này thần tuyệt đối sẽ làm người tốt, không bao giờ gây thêm phiền phức cho người nữa." Lục Vương gia vừa lau nước mắt, vừa nói với hoàng huynh của mình vài câu, hy vọng hoàng huynh có thể nể tình xưa mà tha cho mình một lần.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ biết tội mà Lục Vương gia lần này phạm phải thực sự quá lớn, nếu có thể dung thứ, e rằng những người bên dưới cũng sẽ không chịu được, cho nên đã đưa ra hình phạt.

"Đã phạm phải sai lầm lớn không thể thành, cho nên trẫm phải trừng phạt ngươi.

Ba ngày sau, giờ Ngọ xử trảm.

Hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền ngươi có thể đi vui vẻ một chút!" Hoàng đế nói xong với Lục Vương gia liền vội vàng quay người đi, cũng không muốn để ý đến y nữa, hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền y có thể đi thanh thản một chút.

Lục Vương gia thấy Hoàng đế làm vậy, cảm thấy chuyện này cũng không còn đường cứu vãn nữa, một mình ngồi trên đất thất hồn lạc phách, cũng không biết phải làm sao mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Nhìn bộ dạng suy sụp của Lục Vương gia, trong lòng Lý Khác cũng cảm thấy không dễ chịu, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc đó y lại mưu phản, nên cảm thấy loại người này cũng đáng đời, căn bản không đáng để người khác đồng tình.

Hoàng đế bệ hạ vốn đã quay người đi, nhưng đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, vội vàng quay lại, nói với con trai vài câu.

“Khác nhi, đã Lục Vương gia tham ô nhiều như vậy, hay là con đi tịch biên gia sản của y đi, để đồ đạc trong nhà y toàn bộ đều nộp vào quốc khố, như vậy cũng là góp một phần sức lực cho đất nước.” Hoàng đế cảm thấy chuyện này cần có một người xử lý, cho nên dứt khoát để con trai mình ra mặt tịch biên gia sản của Lục Vương gia.

Nhưng Lý Khác bây giờ lại có suy nghĩ hoàn toàn khác với Hoàng đế, vội vàng đứng ra bày tỏ quan điểm của mình.

“Phụ hoàng, trước đây khi tìm một số chứng cứ phạm tội của Lục Vương gia, Lục Vương phi cũng đã giúp đỡ không ít.

Lục Vương phi vẫn luôn bị Lục Vương gia bạo hành gia đình, cho nên trong tình huống này, con cảm thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ chuyện này.

Về phần bạc mà Lục Vương gia tham ô nhận hối lộ, chúng ta phải thu lại toàn bộ.

Nhưng tiền bạc trước đây của Lục Vương phủ, con cảm thấy nên để lại cho Vương phi quản lý, không biết ý người thế nào?” Lý Khác cảm thấy Lục Vương phi đã làm rất nhiều việc khi giúp mình thu thập chứng cứ phạm tội, cho nên lúc này hắn cảm thấy không thể bạc đãi người phụ nữ đó, vội vàng nói chuyện này với Phụ hoàng.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy lời hắn nói cũng rất có lý, dù sao Lục Vương phi cũng có công lao, cho nên đã đồng ý với cách làm của hắn.

“Được!

Chuyện tịch biên gia sản cứ giao cho con làm đi.

Chỉ cần là số bạc mà Lục Vương gia tham ô, phải thu lại toàn bộ cho trẫm.

Nhưng gia sản trước đây của Lục Vương phủ, trẫm tuyệt đối

không động đến một xu.

Ngoài ra, phế bỏ thân phận Vương gia của Lục Vương gia, ba ngày sau giờ Ngọ xử trảm tại cửa thành." Hoàng đế tổng hợp ý kiến mà con trai đưa ra, sau đó đưa ra một số hình phạt, hy vọng con trai có thể bắt tay vào làm việc này.

"Phụ hoàng anh minh!" Lý Khác cảm thấy quyết định mà Phụ hoàng đưa ra rất tốt, cho nên lập tức khen ngợi một phen.

"Đúng rồi, Phụ hoàng, theo lý mà nói, người bị chém đầu thông thường cuối cùng đều phải diễu phố thị chúng trước khi bị chém, không biết có nên để Lục Vương gia diễu phố thị chúng không?" Lý Khác cũng không biết phụ thân mình có đồng ý chuyện này không, nhưng đã đề xuất, vì đó là thông lệ từ trước đến nay.

Hoàng đế nghe vậy xong, đã chuẩn y cách nghĩ của hắn, cảm thấy dù sao Lục Vương gia đã làm ra chuyện như vậy, nhất định phải để người khác có một sự cảnh giác, cho nên định giết gà dọa khỉ.

Lý Khác sau khi bắt đầu từ chỗ Hoàng đế bệ hạ, vội vàng đến Lục Vương phủ, tịch thu toàn bộ gia sản tham ô trong Lục Vương phủ, sau đó an ủi Lục Vương phi, hy vọng Lục Vương phi sau này có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Lục Vương phi biết hắn đã cầu xin cho mình trước mặt Hoàng đế bệ hạ, cho nên mới có cơ hội quản lý gia sản của vương phủ, vì vậy rất biết ơn hắn.

"Nhị hoàng tử, thật sự không biết phải cảm tạ người thế nào mới phải.

Cuối cùng cũng để tôi thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, sau này có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Cho nên ngài là đại ân nhân của tôi, sau này tôi nhất định sẽ báo

đáp ngài thật tốt!" Lục Vương phi nói xong với hắn, trực tiếp hành một đại lễ với hắn, hy vọng hắn có thể nhận lấy lòng biết ơn của mình.

"Lục Vương phi, dù sao ngài cũng là trưởng bối, một đại lễ này của ngài tôi thật sự không dám nhận.

Đã chuyện này đến đây là kết thúc, cho nên hy vọng sau này ngài có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Những gia sản này tôi phải mang đi, hy vọng ngài đừng không nỡ!" Lý Khác cảm thấy Lục Vương phi là một người phụ nữ đã giúp đỡ mình, lúc này lại biết ơn, là một người rất tốt.

"Những thứ này vốn không thuộc về tôi, bây giờ ngài mang đi tôi cũng không có ý kiến gì.

Chương 659

Chỉ hy vọng sau này trong triều đình có thể có thêm nhiều quan thanh liêm, bớt đi những tham quan như Vương gia, cũng là tạo phúc cho dân." Lục Vương phi là một người phụ nữ thâm minh đại nghĩa, trong tình huống này hy vọng có thể chuyển đi hết những thứ không thuộc về mình, nếu không để trong vương phủ, Lục Vương phi cũng cảm thấy trong lòng không yên.

Sau khi biết được suy nghĩ của Lục Vương phi, hắn vội vàng cho thuộc hạ chuyển đi hết những tài sản không thuộc về vương phủ, và trực tiếp đưa vào quốc khố, hy vọng sau này có thể bổ sung tài sản, bổ sung tài nguyên cho quốc gia.

Do những việc Lý Khác làm trong một thời gian đều rất có hiệu quả, cho nên Hoàng đế bệ hạ đã đặc biệt biểu dương hắn một phen, hy vọng sau này hắn có thể tiếp tục cố gắng ở vị trí của mình, cố gắng làm thêm những việc có lợi cho quốc gia xã hội.

Nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, trong lòng hắn cảm thấy rất vui, vì được phụ thân mình biểu dương, thực sự là một chuyện đáng để vui mừng.

Lý Khác cũng cảm thấy những việc mình làm, bây giờ thật sự không phụ quốc gia, không phụ nhân dân, cho nên trong lòng cảm thấy cũng đã làm được một chút việc cho lê dân bá tánh.

Ba ngày sau, Lý Khác dẫn Lục Vương gia đi một vòng trong kinh thành, hy vọng có thể diễu phố thị chúng, cũng hy vọng bá tánh có thể thấy rõ sự trừng trị của quốc gia đối với loại tham quan ô lại này.

Khi Lục Vương gia đi trên đường trong kinh thành, những lê dân bá tánh đó trực tiếp cầm rau thối, trứng thối trong tay ném thẳng vào

mặt Lục Vương gia.

"Nhị hoàng tử, không biết chúng ta có nên ngăn cản hành vi của những người dân này không?" Thuộc hạ nhìn thấy tình hình trước mắt, vội vàng báo cáo tình hình này cho Lý Khác, hy vọng Lý Khác có thể nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Lục Vương gia phản bội quốc gia, bóc lột của dân, cuỗm đi tiền cứu tế, ngươi cảm thấy để dân chúng phát tiết sự phẫn nộ trong lòng có vấn đề gì sao?

Cứ để họ làm đi, ta ở bên cạnh xem là được rồi." Lý Khác cảm thấy chuyện này đều là sự phẫn nộ trong lòng bá tánh đang được giải tỏa, cho nên không muốn để thuộc hạ của mình đi ngăn cản những người đó.

Mặc dù đều thấy Lục Vương gia rất đáng thương, nhưng trong lòng cũng biết, những việc Lục Vương gia từng làm cũng rất đau lòng, cho nên lúc này đều không làm gì, ở bên cạnh chăm chú nhìn những người đó, cầm rau thối ném lên mặt Lục Vương gia.

Thực ra, Hoàng thượng sở dĩ làm vậy, sở dĩ để huynh đệ ruột của mình đi chết, là hy vọng có thể dùng chuyện này để răn đe triều thần, hy vọng sau này họ biết rằng tuyệt đối không được phản bội, nếu không kết cục của Lục Vương gia chính là ví dụ.

Sau khi đến cửa thành, hắn vẫn luôn chờ đợi giờ Ngọ, hy vọng lúc này có thể nhanh chóng giải quyết xong chuyện của Lục Vương gia, lúc đó có thể báo cáo với Hoàng đế bệ hạ.

"Nhị hoàng tử, ta là Lục Vương phi.

Bất kể trước đây ngài đối với ta thế nào, nhưng hai chúng ta dù sao cũng là vợ chồng một phen, một ngày vợ chồng trăm ngày ân.

Ta hy vọng có thể tiễn ngài lần cuối, không biết ngài có cho phép

ta tiễn ngài một bữa cơm không?" Lục Vương phi biết Lục Vương gia sắp chết, cho nên vào thời khắc cuối cùng cũng vội vàng đến, làm một ít thức ăn ngon, mang theo một ít rượu, hy vọng Lục Vương gia có thể ăn ngon một chút trước khi chết.

Lý Khác nghe Lục Vương phi nói vậy, biết người ta cũng là nể tình vợ chồng mới đến, cho nên vội vàng để Lục Vương phi vào trong, hy vọng có thể để Lục Vương gia ăn ngon uống say.

Gặp lại Lục Vương phi, Lục Vương gia bây giờ là một tù nhân, nhưng trong lòng y thật sự cảm thấy rất hối hận, không ngờ vào thời khắc này Lục Vương phi lại bằng lòng đến thăm mình.

"Vương phi, ta thật không ngờ vào thời khắc cuối cùng, người trọng tình trọng nghĩa nhất lại là nàng.

Sớm biết vậy lúc đầu ta nên đối tốt với nàng một chút, lúc đầu ta thật sự không nên đánh nàng!" Lục Vương gia có chút hối hận về những việc mình đã làm trong quá khứ, nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi, vì y sắp bị chém đầu.

"Bây giờ nói những lời này đều vô dụng, ngài sắp phải xuống hoàng tuyền rồi, ăn uống no say những thứ này đi, lúc đó trên đường xuống hoàng tuyền cũng làm một con ma no!" Lục Vương phi nghe bây giờ y nói nhiều lời hối hận như vậy, cảm thấy cũng không có ý nghĩa gì, cho nên cho y ăn một ít đồ, lại cho y uống chút rượu, hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền y có thể đi thanh thản.

Làm xong những việc này, Lục Vương phi không chút do dự quay đầu đi, cảm thấy người đàn ông này căn bản không đáng để mình rơi lệ.

"Giờ Ngọ đã đến, xử trảm!" Lý Khác nhìn thời gian cảm thấy cũng gần rồi, cho nên vội vàng cầm một tấm lệnh bài ném xuống, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

“Dừng tay!” Lệnh bài rơi xuống đất, lúc y quỳ xuống cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vào lúc này đột nhiên nghe thấy một giọng nói, nhìn theo hướng giọng nói, phát hiện ra chính là Hoàng đế bệ hạ đích thân đến hiện trường, chuẩn bị tự mình giám sát việc chém đầu Lục Vương gia.

Những người khác sau khi thấy Hoàng đế bệ hạ đến, toàn bộ đều quỳ xuống đất, bao gồm cả một số bá tánh cũng vội vàng cúi đầu quỳ xuống, vì họ biết dung nhan của Hoàng đế không phải ai cũng có thể nhìn.

“Tham kiến Hoàng đế bệ hạ, Hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “Bình thân!” Hoàng đế bệ hạ để tất cả mọi người đứng dậy, cảm thấy lúc này quan trọng nhất là phải chém đầu Lục Vương gia trước, những chuyện khác không quan trọng, cho nên vội vàng ngồi xuống trên đài giám sát.

“Được rồi, Khác nhi, trẫm không phải giám thị, chuyện này cần con quyết định.

Đã lệnh bài đã hạ xuống rồi, để đao phủ thủ trực tiếp bắt đầu hành động đi.” Hoàng đế cảm thấy hôm nay không thể không thể hiện uy nghiêm của Hoàng đế, cho nên những chuyện này để người khác đừng để trong lòng, dù sao lần này người xử lý chuyện này là con trai của mình, cho nên nói với con trai vài câu, hy vọng có thể hoàn thành tốt việc này.

Nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, hắn cảm thấy làm việc càng thêm có quy củ, cho nên vội vàng để thuộc hạ hoàn thành việc này, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

“Phụ hoàng, người đã đến, chém!” Lý Khác biết, vì phụ thân đến, cho nên dẫn đến việc đã ném xuống một tấm lệnh bài nhưng vẫn chưa thực hiện, vì vậy lại vội vàng cầm một tấm lệnh bài khác ném xuống,

hy vọng mọi người có thể nhanh chóng làm xong việc này.

Đao phủ thủ thấy Nhị hoàng tử đã ném lệnh bài xuống, bèn vội vàng uống một ngụm rượu phun lên đao, sau đó trực tiếp chém vào đầu Lục Vương gia.

Làm xong một số việc, Hoàng đế vội vàng đứng dậy, nói với lê dân bá tánh bên dưới vài câu.

"Tất cả các ngươi đều là thần dân của trẫm, cho nên bất kể lúc nào trẫm cũng sẽ đứng trên góc độ của các ngươi để suy nghĩ vấn đề.

Chuyện này, quả thực Lục Vương gia làm không đúng, trẫm chém đầu y thị chúng, hy vọng có thể nói cho mọi người biết, thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân!" "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Bá tánh bên dưới nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, cảm thấy vị Hoàng đế bệ hạ này là một minh quân, không nhịn được mà khen ngợi rất nhiều.

Sau chuyện này, bá tánh đều thần phục sự lãnh đạo của Hoàng đế bệ hạ, cảm thấy chuyện này thực sự đáng để ca ngợi, cho nên vội vàng tìm một số văn nhân mặc khách, viết lại công đức của Hoàng đế, được lưu truyền rộng rãi vào thời đó.

"Phụ hoàng, từ sau chuyện của Lục Vương gia, những người bên dưới đã chuyên môn tìm một số văn nhân mặc khách viết cho người một số bài văn, chủ yếu là ca ngợi công đức của người, không biết người có muốn xem không?" Lý Khác nghe những người bên dưới đang truyền tụng những bài thơ văn ca ngợi công đức này, cho nên vội vàng cầm đến cho Phụ hoàng xem.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ cảm thấy mọi chuyện đều đã qua rồi, xem lại cũng không có ý nghĩa gì, hy vọng sau này có thể làm tốt hơn một chút, cho nên nói với con trai vài câu.

“Khác nhi, đã chuyện này đã qua lâu như vậy, cũng không cần để trong lòng nữa.

Chẳng qua là lê dân bá tánh muốn bày tỏ lòng ngưỡng mộ đối với trẫm thôi, cho nên trẫm cũng sẽ không để trong lòng.

Chỉ hy vọng cha con chúng ta sau này có thể cùng nhau nỗ lực trên triều đường, để triều đình của chúng ta trở nên tốt hơn, để bá tánh của chúng ta có thể sống một cuộc sống tốt đẹp!” “Lời dạy của Phụ hoàng, nhi thần khắc ghi trong lòng!” Lý Khác nghe phụ thân nói vậy, cảm thấy sau này cần phải học hỏi phụ thân thật tốt, như vậy sau này mới có thể quản lý cả quốc gia, quản lý cả triều đường.

Mặc dù bây giờ hắn chỉ là một hoàng tử, nhưng cảm thấy trên người mình có trách nhiệm rất nặng nề.

“Ừm ừm, một thời gian ta bận rộn ở đây cũng gần xong rồi, hay là thế này đi, chúng ta mau chuẩn bị về kinh thành đi.

Ta ở đây cũng có chút không quen, hy vọng có thể nhanh chóng trở về kinh thành!” Hoàng đế bệ hạ cảm thấy đã giết Lục Vương gia và bọn buôn người, cũng đã làm được một chút việc cho lê dân bá tánh, cho nên cuối cùng muốn trở về kinh thành, hy vọng có thể nhanh chóng trở về nhà của mình.

Nghe phụ thân nói vậy, Lý Khác đột nhiên có chút không muốn về, vì hắn cảm thấy nơi này rất tốt, cho nên muốn tiếp tục ở lại nơi này kiểm tra, xem có tham quan ô lại nào không, lúc đó cũng có thể làm chút việc cho lê dân bá tánh.

“Phụ hoàng, hay là thế này đi, người một mình về kinh thành trước.

Con ở lại đây xem có chuyện gì khác có thể làm không, như vậy cũng là góp một phần sức lực cho đất nước, không biết ý người thế

nào?" Lý Khác nói ra suy nghĩ thật của mình với phụ thân, hy vọng phụ thân có thể ủng hộ quyết định của mình, tuyệt đối đừng ép buộc hắn về kinh thành, vì hắn thật sự không thích ở lại kinh thành, cảm thấy nơi này rất thích hợp, cho nên muốn ở lại.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ lại không nghĩ như vậy, Hoàng đế bệ hạ cảm thấy hắn là con trai của mình, là một hoàng tử rất ưu tú, cho nên hy vọng có thể đưa hắn về kinh thành để bồi dưỡng thật tốt, sau này làm người kế vị.

"Không được!

Trẫm trên đường về kinh thành, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, luôn phải có người hộ giá cho trẫm chứ.

Cho nên trẫm hy vọng con có thể ở bên cạnh trẫm.

Dù sao, tuổi trẫm cũng đã lớn, trẫm hy vọng con cháu đều có thể ở bên cạnh trẫm, hiếu thuận thật tốt, cho nên con phải cùng trẫm về kinh thành." Hoàng thượng khi nói đến chuyện này, giọng điệu dường như rất kiên định, căn bản không có chút ý tứ muốn thương lượng, ngược lại là trực tiếp thông báo, nói cho hắn biết, việc này phải làm, nhất định phải làm.

"Nhưng, Phụ hoàng, con đã lớn rồi, con có suy nghĩ của riêng mình.

Cho nên con hy vọng có thể ở lại đây để tìm hiểu phong thổ nhân tình nơi này, người cũng đừng vội vàng đưa con về làm gì.

Chương 660

Con cảm thấy con muốn du ngoạn danh sơn đại xuyên, lúc đó trở về cũng được, không cần thiết phải trói con bên cạnh người chứ?" Đối mặt với phụ thân, hắn cố gắng tranh luận, hy vọng có thể có cơ hội ở lại đây một thời gian.

Lý Khác thấy tiểu thái giám bên cạnh Hoàng đế đã tỉnh, cảm thấy chuyện này cũng không có gì đáng ngại nữa, nên định đưa Lục Vương gia cùng đi gặp Phụ hoàng, sau đó để Hoàng đế thẩm vấn vụ án này.

"Phụ hoàng, hiện đã tra ra Lục Vương gia quả thực có mưu phản, nhi thần đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ.

Về phần lương thảo và bạc bị mất hiện đã tìm lại được, nhi thần đã cho người cấp dưới phân phát xuống rồi.

Cho nên bây giờ Lục Vương gia đã bị giải đến, hy vọng người có thể xử lý công bằng." Lý Khác sau khi gặp phụ thân mình, rất lo lắng phụ thân sẽ nể tình huynh đệ mà xử nhẹ cho Lục Vương gia.

Trong tình huống này, hắn hy vọng phụ thân có thể xử lý công bằng, tuyệt đối không được thiên vị.

Hoàng đế nghe vậy, cuối cùng liếc nhìn hắn một cái, cảm thấy hắn quản thật quá nhiều, nên nói với hắn vài câu.

"Trẫm biết rồi, bất kể kẻ nào gây nguy hại cho giang sơn xã tắc, trẫm tuyệt đối sẽ không tha.

Cho nên chuyện này con cứ yên tâm, trẫm nhất định sẽ xử phạt lão Lục thật nặng." Hoàng đế bệ hạ nói xong với hắn, liền ra hiệu mau đưa Lục Vương gia vào.

Dù sao cũng phải thẩm vấn trước, mới có thể định tội người khác.

Biết được ý của phụ thân, hắn vội vàng đi ra ngoài, giải Lục Vương gia vào, hy vọng phụ thân có thể xử lý Lục Vương gia thật tốt.

“Hoàng huynh, đệ thật sự biết sai rồi, hay là chuyện này cho qua đi.

Thực ra, nể tình huynh đệ chúng ta, huynh có thể tha cho đệ một mạng được không?” Lục Vương gia rất lanh lợi, sau khi gặp Hoàng đế liền bắt đầu chơi bài tình cảm, hy vọng Hoàng đế có thể nể tình huynh đệ mà xử phạt nhẹ cho mình.

Nhưng Hoàng đế bây giờ nhìn bộ dạng của y thì thật sự tức giận, cảm thấy trước đây y gây nguy hại cho quốc gia thì thôi đi, lại còn mưu phản.

Cho nên trong tình huống này, Hoàng đế cảm thấy căn bản không thể dung thứ, liền đưa ra hình phạt với y.

“Nhị hoàng tử nghe lệnh!

Đối với Vương gia đã phản quốc, vậy thì hãy đi thẩm tra xem số tiền y tham ô rốt cuộc là bao nhiêu.

Trẫm lại muốn biết y rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, lại dám hủy hoại giang sơn Chính Đức.

Đã là huynh đệ, vậy thì lão Lục đừng trách trẫm vô tình.” Hoàng đế biết người huynh đệ này của mình không có chí tiến thủ, nên vội vàng phân phó nhi tử mau chóng giải quyết chuyện này, lúc đó cũng có thể cho thần dân bên dưới một lời giải thích.

Nghe phụ thân nói vậy, Lý Khác vội vàng lui xuống, và đi tra xét phủ đệ của Lục Vương gia, phát hiện quả thực tham ô không ít.

“Bẩm báo Phụ hoàng, nhi thần phụng mệnh đi tra xét phủ đệ của Lục Vương gia, phát hiện bên đó quả thực tham ô không ít bạc,

khoảng mấy vạn lượng bạc trắng.

Cho nên chuyện này, người xem nên xử lý thế nào?" Lý Khác đem nội dung điều tra được báo cáo trung thực cho Phụ hoàng, hy vọng Phụ hoàng có thể xử lý thật tốt, để Lục Vương gia cũng có một bài học.

Hoàng đế nghe vậy thật sự có chút do dự, vì thu nhập của quốc khố một năm cũng chỉ có mấy vạn lượng bạc trắng, không ngờ một Vương gia lại tham lam không đáy như vậy, bòn rút của người khác nhiều tiền như thế, thảo nào lại muốn tạo phản.

"Xem ra ngươi chê bổng lộc trẫm cho không đủ, nên mới lén lút thu của người khác nhiều tiền như vậy phải không?" Hoàng đế phẫn nộ nói với Lục Vương gia.

Nghe Hoàng đế nói vậy, Lục Vương gia cảm thấy lần này chắc chắn không thoát được, nên vội vàng quỳ xuống, bò đến bên chân Hoàng đế, ôm lấy đùi Hoàng đế, không ngừng khóc lóc cầu xin, hy vọng Hoàng đế có thể tha cho mình.

"Hoàng đế bệ hạ, thần thật sự đã làm sai rồi, cầu xin người tha cho thần một lần đi.

Thần sau này thật sự không dám nữa.

Lần này đều là do thần nhất thời hồ đồ mới phạm phải sai lầm lớn như vậy.

Sau này thần tuyệt đối sẽ làm người tốt, không bao giờ gây thêm phiền phức cho người nữa." Lục Vương gia vừa lau nước mắt, vừa nói với hoàng huynh của mình vài câu, hy vọng hoàng huynh có thể nể tình xưa mà tha cho mình một lần.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ biết tội mà Lục Vương gia lần này phạm phải thực sự quá lớn, nếu có thể dung thứ, e rằng những người bên

dưới cũng sẽ không chịu được, cho nên đã đưa ra hình phạt.

"Đã phạm phải sai lầm lớn không thể thành, cho nên trẫm phải trừng phạt ngươi.

Ba ngày sau, giờ Ngọ xử trảm.

Hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền ngươi có thể đi vui vẻ một chút!" Hoàng đế nói xong với Lục Vương gia liền vội vàng quay người đi, cũng không muốn để ý đến y nữa, hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền y có thể đi thanh thản một chút.

Lục Vương gia thấy Hoàng đế làm vậy, cảm thấy chuyện này cũng không còn đường cứu vãn nữa, một mình ngồi trên đất thất hồn lạc phách, cũng không biết phải làm sao mới có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Nhìn bộ dạng suy sụp của Lục Vương gia, trong lòng Lý Khác cũng cảm thấy không dễ chịu, nhưng chỉ cần nghĩ đến lúc đó y lại mưu phản, nên cảm thấy loại người này cũng đáng đời, căn bản không đáng để người khác đồng tình.

Hoàng đế bệ hạ vốn đã quay người đi, nhưng đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, vội vàng quay lại, nói với con trai vài câu.

"Khác nhi, đã Lục Vương gia tham ô nhiều như vậy, hay là con đi tịch biên gia sản của y đi, để đồ đạc trong nhà y toàn bộ đều nộp vào quốc khố, như vậy cũng là góp một phần sức lực cho đất nước." Hoàng đế cảm thấy chuyện này cần có một người xử lý, cho nên dứt khoát để con trai mình ra mặt tịch biên gia sản của Lục Vương gia.

Nhưng Lý Khác bây giờ lại có suy nghĩ hoàn toàn khác với Hoàng đế, vội vàng đứng ra bày tỏ quan điểm của mình.

"Phụ hoàng, trước đây khi tìm một số chứng cứ phạm tội của Lục Vương gia, Lục Vương phi cũng đã giúp đỡ không ít.

Lục Vương phi vẫn luôn bị Lục Vương gia bạo hành gia đình, cho nên trong tình huống này, con cảm thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ chuyện này.

Về phần bạc mà Lục Vương gia tham ô nhận hối lộ, chúng ta phải thu lại toàn bộ.

Nhưng tiền bạc trước đây của Lục Vương phủ, con cảm thấy nên để lại cho Vương phi quản lý, không biết ý người thế nào?" Lý Khác cảm thấy Lục Vương phi đã làm rất nhiều việc khi giúp mình thu thập chứng cứ phạm tội, cho nên lúc này hắn cảm thấy không thể bạc đãi người phụ nữ đó, vội vàng nói chuyện này với Phụ hoàng.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy lời hắn nói cũng rất có lý, dù sao Lục Vương phi cũng có công lao, cho nên đã đồng ý với cách làm của hắn.

"Được!

Chuyện tịch biên gia sản cứ giao cho con làm đi.

Chỉ cần là số bạc mà Lục Vương gia tham ô, phải thu lại toàn bộ cho trẫm.

Nhưng gia sản trước đây của Lục Vương phủ, trẫm tuyệt đối không động đến một xu.

Ngoài ra, phế bỏ thân phận Vương gia của Lục Vương gia, ba ngày sau giờ Ngọ xử trảm tại cửa thành." Hoàng đế tổng hợp ý kiến mà con trai đưa ra, sau đó đưa ra một số hình phạt, hy vọng con trai có thể bắt tay vào làm việc này.

"Phụ hoàng anh minh!" Lý Khác cảm thấy quyết định mà Phụ hoàng đưa ra rất tốt, cho nên lập tức khen ngợi một phen.

"Đúng rồi, Phụ hoàng, theo lý mà nói, người bị chém đầu thông thường cuối cùng đều phải diễu phố thị chúng trước khi bị chém,

không biết có nên để Lục Vương gia diễu phố thị chúng không?" Lý Khác cũng không biết phụ thân mình có đồng ý chuyện này không, nhưng đã đề xuất, vì đó là thông lệ từ trước đến nay.

Hoàng đế nghe vậy xong, đã chuẩn y cách nghĩ của hắn, cảm thấy dù sao Lục Vương gia đã làm ra chuyện như vậy, nhất định phải để người khác có một sự cảnh giác, cho nên định giết gà dọa khỉ.

Lý Khác sau khi bắt đầu từ chỗ Hoàng đế bệ hạ, vội vàng đến Lục Vương phủ, tịch thu toàn bộ gia sản tham ô trong Lục Vương phủ, sau đó an ủi Lục Vương phi, hy vọng Lục Vương phi sau này có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Lục Vương phi biết hắn đã cầu xin cho mình trước mặt Hoàng đế bệ hạ, cho nên mới có cơ hội quản lý gia sản của vương phủ, vì vậy rất biết ơn hắn.

Chương 661

“Nhị hoàng tử, thật sự không biết phải cảm tạ người thế nào mới phải.

Cuối cùng cũng để tôi thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, sau này có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Cho nên ngài là đại ân nhân của tôi, sau này tôi nhất định sẽ báo đáp ngài thật tốt!” Lục Vương phi nói xong với hắn, trực tiếp hành một đại lễ với hắn, hy vọng hắn có thể nhận lấy lòng biết ơn của mình.

“Lục Vương phi, dù sao ngài cũng là trưởng bối, một đại lễ này của ngài tôi thật sự không dám nhận.

Đã chuyện này đến đây là kết thúc, cho nên hy vọng sau này ngài có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Những gia sản này tôi phải mang đi, hy vọng ngài đừng không nỡ!” Lý Khác cảm thấy Lục Vương phi là một người phụ nữ đã giúp đỡ mình, lúc này lại biết ơn, là một người rất tốt.

“Những thứ này vốn không thuộc về tôi, bây giờ ngài mang đi tôi cũng không có ý kiến gì.

Chỉ hy vọng sau này trong triều đình có thể có thêm nhiều quan thanh liêm, bớt đi những tham quan như Vương gia, cũng là tạo phúc cho dân.” Lục Vương phi là một người phụ nữ thâm minh đại nghĩa, trong tình huống này hy vọng có thể chuyển đi hết những thứ không thuộc về mình, nếu không để trong vương phủ, Lục Vương phi cũng cảm thấy trong lòng không yên.

Sau khi biết được suy nghĩ của Lục Vương phi, hắn vội vàng cho

thuộc hạ chuyển đi hết những tài sản không thuộc về vương phủ, và trực tiếp đưa vào quốc khố, hy vọng sau này có thể bổ sung tài sản, bổ sung tài nguyên cho quốc gia.

Do những việc Lý Khác làm trong một thời gian đều rất có hiệu quả, cho nên Hoàng đế bệ hạ đã đặc biệt biểu dương hắn một phen, hy vọng sau này hắn có thể tiếp tục cố gắng ở vị trí của mình, cố gắng làm thêm những việc có lợi cho quốc gia xã hội.

Nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, trong lòng hắn cảm thấy rất vui, vì được phụ thân mình biểu dương, thực sự là một chuyện đáng để vui mừng.

Lý Khác cũng cảm thấy những việc mình làm, bây giờ thật sự không phụ quốc gia, không phụ nhân dân, cho nên trong lòng cảm thấy cũng đã làm được một chút việc cho lê dân bá tánh.

Ba ngày sau, Lý Khác dẫn Lục Vương gia đi một vòng trong kinh thành, hy vọng có thể diễu phố thị chúng, cũng hy vọng bá tánh có thể thấy rõ sự trừng trị của quốc gia đối với loại tham quan ô lại này.

Khi Lục Vương gia đi trên đường trong kinh thành, những lê dân bá tánh đó trực tiếp cầm rau thối, trứng thối trong tay ném thẳng vào mặt Lục Vương gia.

"Nhị hoàng tử, không biết chúng ta có nên ngăn cản hành vi của những người dân này không?" Thuộc hạ nhìn thấy tình hình trước mắt, vội vàng báo cáo tình hình này cho Lý Khác, hy vọng Lý Khác có thể nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Lục Vương gia phản bội quốc gia, bóc lột của dân, cuỗm đi tiền cứu tế, ngươi cảm thấy để dân chúng phát tiết sự phẫn nộ trong lòng có vấn đề gì sao?

Cứ để họ làm đi, ta ở bên cạnh xem là được rồi." Lý Khác cảm

thấy chuyện này đều là sự phẫn nộ trong lòng bá tánh đang được giải tỏa, cho nên không muốn để thuộc hạ của mình đi ngăn cản những người đó.

Mặc dù đều thấy Lục Vương gia rất đáng thương, nhưng trong lòng cũng biết, những việc Lục Vương gia từng làm cũng rất đau lòng, cho nên lúc này đều không làm gì, ở bên cạnh chăm chú nhìn những người đó, cầm rau thối ném lên mặt Lục Vương gia.

Thực ra, Hoàng thượng sở dĩ làm vậy, sở dĩ để huynh đệ ruột của mình đi chết, là hy vọng có thể dùng chuyện này để răn đe triều thần, hy vọng sau này họ biết rằng tuyệt đối không được phản bội, nếu không kết cục của Lục Vương gia chính là ví dụ.

Sau khi đến cửa thành, hắn vẫn luôn chờ đợi giờ Ngọ, hy vọng lúc này có thể nhanh chóng giải quyết xong chuyện của Lục Vương gia, lúc đó có thể báo cáo với Hoàng đế bệ hạ.

"Nhị hoàng tử, ta là Lục Vương phi.

Bất kể trước đây ngài đối với ta thế nào, nhưng hai chúng ta dù sao cũng là vợ chồng một phen, một ngày vợ chồng trăm ngày ân.

Ta hy vọng có thể tiễn ngài lần cuối, không biết ngài có cho phép ta tiễn ngài một bữa cơm không?" Lục Vương phi biết Lục Vương gia sắp chết, cho nên vào thời khắc cuối cùng cũng vội vàng đến, làm một ít thức ăn ngon, mang theo một ít rượu, hy vọng Lục Vương gia có thể ăn ngon một chút trước khi chết.

Lý Khác nghe Lục Vương phi nói vậy, biết người ta cũng là nể tình vợ chồng mới đến, cho nên vội vàng để Lục Vương phi vào trong, hy vọng có thể để Lục Vương gia ăn ngon uống say.

Gặp lại Lục Vương phi, Lục Vương gia bây giờ là một tù nhân, nhưng trong lòng y thật sự cảm thấy rất hối hận, không ngờ vào thời

khắc này Lục Vương phi lại bằng lòng đến thăm mình.

"Vương phi, ta thật không ngờ vào thời khắc cuối cùng, người trọng tình trọng nghĩa nhất lại là nàng.

Sớm biết vậy lúc đầu ta nên đối tốt với nàng một chút, lúc đầu ta thật sự không nên đánh nàng!" Lục Vương gia có chút hối hận về những việc mình đã làm trong quá khứ, nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi, vì y sắp bị chém đầu.

"Bây giờ nói những lời này đều vô dụng, ngài sắp phải xuống hoàng tuyền rồi, ăn uống no say những thứ này đi, lúc đó trên đường xuống hoàng tuyền cũng làm một con ma no!" Lục Vương phi nghe bây giờ y nói nhiều lời hối hận như vậy, cảm thấy cũng không có ý nghĩa gì, cho nên cho y ăn một ít đồ, lại cho y uống chút rượu, hy vọng trên đường xuống hoàng tuyền y có thể đi thanh thản.

Làm xong những việc này, Lục Vương phi không chút do dự quay đầu đi, cảm thấy người đàn ông này căn bản không đáng để mình rơi lệ.

"Giờ Ngọ đã đến, xử trảm!" Lý Khác nhìn thời gian cảm thấy cũng gần rồi, cho nên vội vàng cầm một tấm lệnh bài ném xuống, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

"Dừng tay!" Lệnh bài rơi xuống đất, lúc y quỳ xuống cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vào lúc này đột nhiên nghe thấy một giọng nói, nhìn theo hướng giọng nói, phát hiện ra chính là Hoàng đế bệ hạ đích thân đến hiện trường, chuẩn bị tự mình giám sát việc chém đầu Lục Vương gia.

Những người khác sau khi thấy Hoàng đế bệ hạ đến, toàn bộ đều quỳ xuống đất, bao gồm cả một số bá tánh cũng vội vàng cúi đầu quỳ xuống, vì họ biết dung nhan của Hoàng đế không phải ai cũng có thể nhìn.

“Tham kiến Hoàng đế bệ hạ, Hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” “Bình thân!” Hoàng đế bệ hạ để tất cả mọi người đứng dậy, cảm thấy lúc này quan trọng nhất là phải chém đầu Lục Vương gia trước, những chuyện khác không quan trọng, cho nên vội vàng ngồi xuống trên đài giám sát.

“Được rồi, Khác nhi, trẫm không phải giám thị, chuyện này cần con quyết định.

Đã lệnh bài đã hạ xuống rồi, để đao phủ thủ trực tiếp bắt đầu hành động đi.” Hoàng đế cảm thấy hôm nay không thể không thể hiện uy nghiêm của Hoàng đế, cho nên những chuyện này để người khác đừng để trong lòng, dù sao lần này người xử lý chuyện này là con trai của mình, cho nên nói với con trai vài câu, hy vọng có thể hoàn thành tốt việc này.

Nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, hắn cảm thấy làm việc càng thêm có quy củ, cho nên vội vàng để thuộc hạ hoàn thành việc này, hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

“Phụ hoàng, người đâu, trảm!” Lý Khác biết, vì là phụ thân của mình nên mới ném xuống một tấm lệnh bài, nhưng chưa thực thi, vì vậy lại vội vàng ném thêm một tấm lệnh bài nữa, hy vọng mọi người có thể nhanh chóng làm xong việc này.

Đao phủ thấy Nhị hoàng tử đã ném lệnh bài xuống thì vội uống một ngụm rượu phun lên lưỡi đao, sau đó chém thẳng vào đầu Lục Vương gia.

Sau khi mọi việc hoàn tất, Hoàng đế vội đứng lên, nói vài lời với lê dân bách tính bên dưới.

“Các ngươi đều là thần dân của trẫm, vì vậy bất kể lúc nào trẫm cũng sẽ đứng trên lập trường của các ngươi để suy xét vấn đề.

Chuyện này, quả thực Lục Vương gia đã làm sai, trẫm chém đầu hắn thị chúng, hy vọng có thể nói cho thiên hạ biết, thiên tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân!" "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Bách tính bên dưới nghe Hoàng đế bệ hạ nói vậy, cảm thấy ngài là một minh quân, không nhịn được mà cất lời ca ngợi.

Sau chuyện này, bách tính đều tâm phục khẩu phục dưới sự lãnh đạo của Hoàng đế bệ hạ, cảm thấy việc này thực sự đáng để ca tụng, vì vậy vội vàng tìm một số văn nhân mặc khách, viết lại công đức của Hoàng đế, được lưu truyền rộng rãi đương thời.

"Phụ hoàng, từ sau chuyện của Lục Vương gia, người bên dưới đã đặc biệt tìm một số văn nhân mặc khách viết cho người vài bài văn, chủ yếu là ca tụng công đức của người, không biết người có muốn xem qua không?" Lý Khác nghe người bên dưới đang truyền tụng những bài thơ văn công đức này, nên vội vàng muốn mang cho phụ hoàng xem.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ cảm thấy mọi chuyện đều đã qua, xem lại cũng không có ý nghĩa gì, hy vọng sau này có thể làm tốt hơn, vì vậy nói với con trai vài lời.

"Khác nhi, nếu chuyện đã qua lâu như vậy thì cũng không cần để trong lòng nữa.

Chẳng qua là lê dân bách tính muốn bày tỏ lòng tán dương đối với trẫm mà thôi, nên trẫm cũng sẽ không bận tâm.

Chỉ hy vọng sau này hai cha con ta có thể cùng nhau nỗ lực trên triều đường, làm cho triều đình của chúng ta ngày một tốt hơn, để bách tính của chúng ta có thể sống những ngày tốt đẹp!" "Lời phụ thân dạy bảo, nhi thần xin ghi lòng tạc dạ!" Lý Khác nghe phụ thân nói vậy, cảm thấy sau này cần phải học hỏi phụ thân thật nhiều, như vậy mới có thể quản lý cả quốc gia, quản lý cả triều đường.

Mặc dù bây giờ chỉ là một hoàng tử, nhưng hắn cảm thấy trên vai mình có một trọng trách vô cùng lớn.

"Ừm, ừm, thời gian qua trẫm ở đây bận rộn cũng gần xong rồi.

Hay là thế này đi, chúng ta mau chuẩn bị hồi kinh thành thôi.

Trẫm ở đây cũng có chút không quen, hy vọng có thể sớm trở về kinh thành!" Hoàng đế bệ hạ cảm thấy đã giết Lục Vương gia và bọn buôn người, cũng xem như đã làm được chút việc cho lê dân bách tính, nên cuối cùng muốn hồi kinh, hy vọng có thể nhanh chóng trở về nhà của mình.

Nghe phụ thân nói vậy, Lý Khác đột nhiên có chút không muốn quay về, vì hắn cảm thấy nơi này khá tốt, nên muốn tiếp tục ở lại đây kiểm tra, xem có tham quan ô lại nào không, cũng coi như làm thêm chút việc cho lê dân bách tính.

"Phụ hoàng, hay là thế này đi, người cứ một mình hồi kinh trước, con ở lại đây xem quanh đây có việc gì khác có thể làm không, cũng là góp chút sức vì nước vì dân.

Chương 662

Không biết ý người thế nào?" Lý Khác nói ra suy nghĩ thật của mình với phụ thân, hy vọng phụ thân có thể ủng hộ quyết định của hắn, tuyệt đối đừng ép hắn về kinh thành, vì hắn thực sự không thích ở lại kinh thành, cảm thấy nơi này rất hợp với mình, nên muốn ở lại.

Thế nhưng, Hoàng đế bệ hạ lại không nghĩ vậy.

Hoàng đế bệ hạ cho rằng con trai mình là một hoàng tử vô cùng ưu tú, nên hy vọng có thể đưa hắn về kinh thành để bồi dưỡng, coi như người kế vị tương lai.

"Không được!

Trên đường trẫm hồi kinh, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng phải có người hộ giá cho trẫm chứ.

Vì vậy trẫm hy vọng con có thể ở bên cạnh trẫm.

Hơn nữa, tuổi trẫm đã lớn, trẫm hy vọng con cháu đều có thể ở bên cạnh, tận hiếu cho tốt, cho nên con bắt buộc phải cùng trẫm hồi kinh." Hoàng thượng nói những lời này với giọng điệu vô cùng kiên định, hoàn toàn không có ý thương lượng, mà là trực tiếp thông báo, bảo hắn phải làm gì thì hắn bắt buộc phải làm theo.

"Nhưng mà, phụ hoàng, con đã lớn rồi, con có suy nghĩ của riêng mình.

Con hy vọng có thể ở lại đây để tìm hiểu phong thổ nhân tình, người cũng đừng vội đưa con về mà.

Con thấy con nên du ngoạn danh sơn đại xuyên, sau này quay về cũng được, đâu cần thiết phải trói con bên cạnh người chứ?" Đối mặt với phụ thân, hắn cố gắng tranh luận, hy vọng có cơ hội ở lại đây

thêm một thời gian.

Sau khi Lý Khác trà trộn vào đám đông, hắn mới phát hiện tình hình không đơn giản như mình tưởng.

"Ai, tôi nghe nói trong làng chúng ta có bắt được một người phải không?

Nghe nói người đó bị trói lại, rốt cuộc là vì sao vậy?" Lý Khác thấy một ông lão ngã trên đất, liền đỡ ông dậy và hỏi han sự tình.

Kỳ thực hắn nói nhiều như vậy, tất cả đều vì Lý Nguyên Phương, nên hy vọng có thể moi được chút thông tin từ miệng ông lão này.

Lúc đầu, ông lão thấy hắn mặt lạ, liền nảy sinh chút nghi ngờ.

"Trông cậu lạ mặt quá, không giống người trong làng ta.

Có phải là người ngoài trà trộn vào không?

Nếu là người ngoài thì đừng hòng moi được thông tin gì từ miệng ta, ta sẽ không nói gì đâu, tuyệt đối không nói." Ông lão thực sự lo lắng bí mật trong làng sẽ bị người khác phát hiện, nên nói với hắn vài câu, hy vọng hắn mau chóng rời đi.

Tuy nhiên, ông lão cũng cảm thấy hắn đã cứu mình, nên cũng không muốn để hắn chết ở đây, hy vọng hắn có cơ hội rời đi.

Nhưng Lý Khác biết mình phải cứu Lý Nguyên Phương, trong tình huống này chỉ có thể bịa ra một lời nói dối, hy vọng ông lão có thể tin lời mình.

"Cháu là người thích ở nhà, không muốn ra ngoài, nên ông thấy cháu lạ mặt là phải, chắc là ông chưa từng gặp cháu bao giờ.

Vì cháu trước giờ không thích ra ngoài.

À phải rồi, cháu muốn biết sau khi chúng ta bắt được người đó thì định làm gì hắn vậy ạ?" Lý Khác cũng không biết ông lão có tin lời

mình hay không, chỉ hy vọng có thể lấy được lòng tin của đối phương, như vậy mới biết được huynh đệ tốt của mình đang ở đâu.

Huynh đệ tốt của hắn bây giờ sống chết chưa rõ, Lý Khác thực sự cảm thấy có chút không yên tâm, nên phải để ông lão nói cho mình biết.

Ông lão nghe vậy, tin là thật, bèn vội vàng nói cho hắn biết chuyện người bị bắt.

"Thực ra, người đó sau khi bị chúng ta bắt được đã bị nhốt vào quan tài, định chôn sống hắn.

Vì làng chúng ta có một truyền thống, chỉ cần bắt được một kẻ xấu, sẽ chôn sống hắn để tế tự tổ tông, như vậy cả gia tộc chúng ta sẽ ngày càng hưng thịnh.

Chuyện này lẽ nào cậu không biết sao?" Ông lão nói xong lại nảy sinh chút nghi ngờ với hắn, cảm thấy nếu đúng là người ở đây, thì không nên hỏi nhiều như vậy, có thể hắn biết người bị bắt là để làm gì rồi.

Đột nhiên nghe ông lão nói vậy, hắn vội vàng tìm một lý do để ông lão tin tưởng.

"Ông ơi, cháu đã nói với ông rồi, cháu thường không ra ngoài, hay ở trong nhà nên chuyện bên ngoài cháu cũng không rõ lắm.

Nếu ông đã nói cho cháu biết, vậy cháu cũng đi tham gia đại điển tế tự này đi.

Ông cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe ạ." Nói xong với ông lão, hắn vội vàng chạy về phía có nhiều người.

Hắn nghĩ nếu đám người đó muốn cử hành tế tự, có thể sẽ triệu tập tất cả mọi người lại, nên lúc này nhất định phải tìm cơ hội trà trộn vào trong.

Về phần chuyện bên chỗ Thảo Môi, hắn hy vọng Thảo Môi có thể nhanh chóng liên lạc với người của quan phủ, để họ mau chóng đến chi viện, nếu không hắn cảm thấy chỉ dựa vào sức một mình mà muốn đưa Lý Nguyên Phương đi khỏi đây thì gần như là không thể.

Đến nơi đông người, hắn mới phát hiện, người ở đó quả thực đang khiêng một cỗ quan tài.

Bọn họ đặt quan tài vào trong một cái hố đất, chuẩn bị dùng xẻng xúc đất đổ lên quan tài, định chôn sống người bên trong.

Thấy tình hình trước mắt, hắn không hành động ngay lập tức.

Hắn biết nếu bây giờ hành động, có thể cả hắn và huynh đệ đều sẽ chết, nên nghĩ rằng phải đợi người của quan phủ đến.

"Dừng tay!

Các ngươi đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ định chôn sống người sao?

Giữa thanh thiên bạch nhật, trời đất sáng tỏ, mà lại dám làm ra chuyện này, không sợ bị người ta điều tra à?" Lý Khác không ngừng cầu nguyện trong lòng, hy vọng người của quan phủ có thể mau đến, cứu huynh đệ tốt của mình về.

Trong lúc hắn đang cầu nguyện, đột nhiên nghe thấy một đám người đi về phía mình, và đang chất vấn những người trước mặt.

Thấy tình hình này, hắn thực sự rất vui, cảm thấy người của quan phủ đến rất kịp thời.

Hắn hy vọng có cơ hội cứu huynh đệ tốt của mình ra, tuyệt đối không để huynh đệ tốt của mình bị đám người này chôn sống, nếu không hắn thực sự cảm thấy trong lòng sẽ vô cùng áy náy.

Những người dân làng kia vốn tưởng rằng chuyện này thần không

biết quỷ không hay, nhưng không ngờ lại có người của quan phủ đến đây.

Thấy người của quan phủ đã đến, Lý Khác cảm thấy cũng không cần phải che giấu nữa, vội vàng đứng ra, nói với đám người đó vài câu.

"Mấy người này thực sự quá to gan, đúng là một đám dân đen!

Còn không mau hành động, cứu huynh đệ tốt của ta ra!

Nếu chậm một giây nữa thôi, huynh đệ của ta sẽ bị các ngươi chôn sống đến chết ngạt mất!" Người của quan phủ nghe hắn nói vậy, nhận ra hắn, vội vàng đến trước mặt, quỳ xuống, tỏ ý nhất định sẽ tuân theo phân phó của hắn.

"Được rồi, được rồi, mấy người không cần đa lễ, mau cứu huynh đệ của ta ra.

Xem kìa, huynh ấy sắp bị đám người này chôn sống rồi, nếu muộn thêm một giây nữa, ta thật sự lo sẽ xảy ra chuyện." Lý Khác bây giờ thực sự lo lắng cho Lý Nguyên Phương, nên không cho họ quỳ nữa, mà bảo họ đi cứu huynh đệ tốt của mình ra.

Những người khác nghe Nhị hoàng tử nói vậy, vội vàng xuống hố đất, bật nắp quan tài lên, muốn xem Lý Nguyên Phương có sao không.

Chương 663

Khi nắp quan tài được bật ra, họ đột nhiên phát hiện người bên trong đã hôn mê.

Thấy tình hình trước mắt, Lý Khác không còn nghĩ nhiều được nữa, vội vàng bước tới xem huynh đệ tốt của mình có bị gì không.

Lý Khác thấy huynh đệ tốt của mình đang nằm trong quan tài, vội bước tới, đặt tay dưới gáy, định bế huynh ấy ra.

Sau khi bế huynh đệ tốt ra, hắn ra sức lay mạnh huynh ấy, hy vọng huynh ấy có thể mau tỉnh lại.

"Lý Nguyên Phương, mau tỉnh lại đi!

Nếu huynh còn không tỉnh, ta thật sự sẽ lo chết mất!

Chỉ cần huynh tỉnh lại, ta sẽ giết hết tất cả người ở đây.

Ta thấy người ở đây quá đáng quá rồi, lại định chôn sống người ta, chẳng lẽ họ không biết thân phận của huynh sao?" Thấy tình hình trước mắt, Lý Khác vội ra lệnh cho thuộc hạ vây hết người dân ở đó lại.

Hắn cảm thấy đám người này làm việc quá đáng, trong tình huống này mà lại có thể chôn sống người khác.

Có lẽ vì hắn lay quá mạnh, Lý Nguyên Phương vội tỉnh lại, nhưng khi nhìn hắn, Lý Nguyên Phương rõ ràng không nhận ra.

"Ngươi là ai?

Ta đang ở đâu?

Sao ta đột nhiên cảm thấy cổ họng khó chịu thế này, hình như có chút khó thở." Lý Nguyên Phương tỉnh lại, thấy một người đang ôm

mình thì cảm thấy kỳ lạ, vội đẩy hắn ra một bên, nghĩ rằng hắn muốn chiếm tiện nghi của mình.

Nhưng nhìn những người bên cạnh, dường như họ rất lo lắng cho mình, nên hắn vội nhìn ra xung quanh.

Thấy bộ dạng của Lý Nguyên Phương bây giờ, trong lòng Lý Khác thực sự cảm thấy rất áy náy.

Không biết tại sao, huynh đệ tốt của hắn lại không nhớ ra mình.

Hắn cảm thấy thật cạn lời, không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

"Nếu huynh đã tỉnh rồi, vậy ta mau đưa huynh về nhà thôi.

Suýt chút nữa đã bị đám người này chôn sống, nên có lẽ sau khi trải qua một số chuyện, huynh bị kinh sợ mới trở thành bộ dạng này.

Ta là ca ca của huynh, bây giờ ta đưa huynh về chữa trị, được không?

Chỉ cần huynh đồng ý rời đi cùng ta là được." Lý Khác thấy huynh đệ tốt không chịu nhận mình, trong lòng vô cùng áy náy, nhưng hy vọng có thể mau chóng đưa huynh ấy rời khỏi nơi quỷ quái này, không để huynh ấy tiếp tục ở lại trong môi trường như vậy nữa, nếu không hắn thực sự lo lắng tinh thần của huynh ấy sẽ lại xảy ra vấn đề.

Nhưng Lý Nguyên Phương cảm thấy hoàn toàn không quen biết hắn, không muốn cùng hắn rời đi, nên đã thương lượng với hắn.

"Hay là thôi đi, hai chúng ta bèo nước gặp nhau, lỡ như ngươi lừa ta thì sao?

Nên ta nghĩ ta sẽ tự về nhà một mình, mặc dù bây giờ ta không nhớ nhà mình ở đâu." Lý Nguyên Phương cảm thấy bây giờ mình không nhớ gì cả, nhưng ý thức phòng bị lừa gạt vẫn phải có.

Hắn thực sự lo lắng người trước mặt này sẽ lừa mình, nên không muốn đi cùng, muốn hắn mau chóng rời khỏi đây.

Nhưng Lý Khác cảm thấy huynh đệ tốt của mình đã trở nên như thế này rồi, nếu không thể đưa huynh ấy về, để huynh ấy lang thang bên ngoài, có thể sẽ phải chịu khổ, nên trực tiếp kéo tay huynh ấy.

Lý Khác hy vọng huynh ấy có thể trở về bên cạnh mình, cùng mình trở về, hưởng thụ cuộc sống tốt hơn, tuyệt đối đừng lang thang bên ngoài nữa.

"Tại sao ngươi lại kéo ta như vậy?

Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn kéo ta, ta có thể kêu quan phủ đến!

Nhìn mấy người này có vẻ là người của quan phủ, nên nhất định sẽ làm chủ cho ta!

Đồ lừa đảo!" Lý Nguyên Phương cảm thấy người này có vẻ không đáng tin, nên không muốn đi cùng hắn.

Thấy hắn kéo tay mình, hắn vội giật ra, thực sự lo lắng sẽ bị lừa gạt.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nếu Lý Nguyên Phương không muốn đi cùng ta, vậy thì ta muốn biết Lý Nguyên Phương đã trải qua những gì ở đây, tại sao lại bị chôn sống.

Vây hết tất cả bọn họ lại cho ta, ta muốn moi thông tin từ đây." Nhìn huynh đệ tốt của mình bây giờ tinh thần có vấn đề, Lý Khác trong lòng thực sự cảm thấy vô cùng áy náy, vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ vây hết người trong làng lại.

Lúc đầu, người trong làng dường như không có gì sợ hãi, nhưng

đột nhiên thấy bị một đám quan binh vây quanh, trong lòng cũng có chút lo sợ.

"Chuyện này thực sự không liên quan gì đến tôi cả, đều là do trưởng giả trong làng tôi làm.

Chỉ cần các ngài thả hết chúng tôi ra, tôi nhất định sẽ nói ra chuyện này, nhất định sẽ nói cho ngài biết." Một người dân làng cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì lớn với mình, nếu vì thế mà bị bắt, sau này có thể sẽ không gặp lại được gia đình, nên trong tình huống này vội vàng nói ra sự việc, mục đích là hy vọng họ có thể thả hết người dân ở đây.

Nghe người dân này nói vậy, Lý Khác cảm thấy cũng không cần thiết phải liên lụy người vô tội, nên vội gọi hắn ra, hy vọng hắn có thể kể rõ ràng chuyện này.

Chỉ cần hắn có thể kể rõ, hắn tuyệt đối sẽ thả hắn đi.

Kỳ thực yêu cầu của hắn không nhiều, chỉ hy vọng huynh đệ tốt của mình có thể bình phục, tìm ra nguyên nhân vì sao huynh đệ tốt lại biến thành bộ dạng này.

"Tôi cũng không biết người này là người của quan phủ.

Nhưng chuyện này nói ra thì dài dòng, chủ yếu là người này bị con gái của trưởng giả làng tôi để ý, nên muốn nạp làm rể.

Nhưng hình như anh ta không đồng ý, nên con gái của trưởng giả rất không vui." Người dân làng đó nói đến đây, cảm thấy nên dừng lại một chút, để xem ý của đối phương.

"Không muốn làm con rể của trưởng giả thì sẽ bị lôi đi chôn sống sao?

Cũng quá không coi vương pháp, quá không nói lý lẽ rồi!

Phải biết rằng dưới gầm trời này, đâu đâu cũng là đất của vua, người sống trên đất này, đâu đâu cũng là thần dân của vua.

Bây giờ làm như vậy, chẳng khác nào không coi vương pháp ra gì.” Lý Khác tưởng rằng vì huynh đệ tốt của mình không chịu làm rể nhà người ta nên mới bị đối xử như vậy, vì thế vô cùng tức giận.

Nhìn đám dân làng trước mắt, hắn thực sự không thấy họ đáng thương chút nào.

Nếu không phải họ đối xử với huynh đệ tốt của hắn như vậy, huynh đệ tốt của hắn cũng sẽ không biến thành bộ dạng này, nên nếu những người này không khai báo rõ ràng, hắn thực sự muốn giết hết bọn họ.

“Vị đại nhân xin đừng vội, hãy nghe tôi kể tiếp.

Lúc đầu, con gái của trưởng giả để ý đến anh ta, nhưng anh ta không thuận theo, nên trưởng giả cũng không làm gì.

Nhưng con gái của trưởng giả quả thực đã để ý đến anh ta, vì vậy đã đi tự sát.

Chương 664

Kết quả tự sát không thành, nhưng lại rơi vào trạng thái hôn mê." Dân làng kể đến đây mới nghỉ một chút, mục đích là hy vọng từ câu chuyện này có thể biết được tại sao Lý Nguyên Phương lại biến thành bộ dạng này, cũng hy vọng họ có thể thả hết dân làng ra.

Lý Khác nghe đến đây cảm thấy thật cạn lời.

Một cô gái lớn mà lại vì một người đàn ông đi tự sát, cũng khiến hắn cảm thấy chuyện này thật khó tin, nhưng hắn đã đưa ra phán đoán của mình.

"Nếu đã như vậy, chỉ cần ngươi đưa ta đi tìm người đó, ta tìm người đó báo thù cho huynh đệ của ta xong, sẽ lập tức thả các ngươi rời khỏi đây.

Nếu không, các ngươi chỉ có thể bị quan binh của ta vây khốn, đến lúc đó có hậu quả gì, thì đừng trách ta không nhắc nhở." Lý Khác bây giờ muốn gặp người giàu nhất trong làng này, muốn biết tại sao lại biến huynh đệ tốt của mình thành bộ dạng này.

Con gái của ông ta tự sát và huynh đệ tốt của hắn dường như không có bất kỳ liên quan nào, chẳng phải đều là chuyện đơn phương tình nguyện thôi sao.

Dân làng nghe vậy, thực sự cảm thấy rất sợ hãi, vì người trong làng này đều đặc biệt sợ người có tiền đó.

"Phải biết rằng chúng tôi đều là người cùng một làng, nếu tôi đưa ngài đi tìm ông ta, sau này có thể sẽ đắc tội với ông ta, cả gia đình tôi sẽ không yên ổn.

Nên ngài cứ xem nhà nào xây đẹp nhất, người đó chính là người

giàu nhất trong làng chúng tôi.

Tôi sẽ không chỉ đường cho ngài, nhưng hy vọng ngài sẽ thả hết dân làng chúng tôi ra." Dân làng vì người trong cả làng mà suy nghĩ, lúc này cũng mong những người này có thể thả hết dân làng ra, đừng làm khó họ.

Nghe dân làng nói vậy, Lý Khác cảm thấy dù sao chuyện này cũng không liên quan đến dân làng, chi bằng thả hết họ đi, để họ về nhà.

Sau khi Lý Khác thả hết dân làng, hắn liền tìm đến ngôi nhà được xây đẹp nhất trong làng, rồi đi thẳng vào nhà, định nói chuyện rõ ràng với ông ta.

Vương trưởng giả thấy trong nhà đột nhiên xuất hiện nhiều quan binh như vậy, vô cùng sợ hãi, không biết mình đã đắc tội với ai, nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm nay, ông ta cũng hiểu ra gần hết.

"Vương trưởng giả, hôm nay ta muốn ông xem huynh đệ tốt của ta bây giờ đã biến thành bộ dạng gì.

Hiện tại tinh thần của huynh ấy cũng có chút vấn đề, nên ông phải chịu trách nhiệm, phải giúp chữa khỏi cho huynh ấy, nếu không ta sẽ không để quan binh rời khỏi đây." Lý Khác cảm thấy huynh đệ tốt của mình xảy ra vấn đề, không thể tách rời khỏi người đàn ông trước mặt này, nên hy vọng người đàn ông này có thể chịu trách nhiệm đến cùng.

Nhưng Vương trưởng giả nghe vậy, cảm thấy mình bị oan.

Vì con gái mình hiện tại cũng đang nằm trên giường, nên vội vàng nói ra tình hình của nhà mình.

"Vị đại nhân, ngài không thể chỉ nói tình hình của nhà ngài mà không xem xét tình hình của nhà tôi.

Hiện tại con gái tôi vì ngài ấy mà tự sát, vẫn luôn trong trạng thái

hôn mê.

Tôi tuổi đã cao, dưới gối chỉ có một đứa con gái, nếu con gái tôi xảy ra chuyện gì, tôi làm sao có thể sống tiếp?

Nên cũng hy vọng ngài có thể thông cảm cho tôi." Vương trưởng giả nói với hắn, hy vọng hắn có thể đứng trên lập trường của ông ta để suy xét vấn đề.

Dù sao nhà ông ta cũng chỉ có một đứa con gái, con gái đã biến thành bộ dạng này, nên làm ra chuyện điên rồ cũng có thể được lý giải.

Nhưng Lý Khác lại không cho là vậy, hắn cảm thấy con gái của ông ta biến thành bộ dạng này, bây giờ lại muốn tai họa người khác, thực sự khiến hắn không thể nào hiểu được.

"Huynh đệ của nhà ta hiện tại đã bị kinh sợ ở một mức độ nhất định, một thời gian nữa sẽ ổn thôi.

Nhưng ta thấy con gái nhà ông đã biến thành bộ dạng này, ta bây giờ hứa với ông rằng ta có thể chữa khỏi cho con gái nhà ông, và để con gái nhà ông tự miệng thừa nhận không thích huynh đệ nhà ta.

Như vậy hai chúng ta coi như huề nhau, sau này cũng không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, được không?" Lý Khác nói ra mục đích của mình với Vương trưởng giả, hy vọng sau này ông ta không kết thù với huynh đệ tốt của mình, không nhắm vào huynh đệ tốt nữa.

Vương trưởng giả nghe vậy, cảm thấy chuyện này có vẻ khá đáng tin.

Dù sao người ta cũng là người trong quan phủ, lúc đó nếu thật sự có vấn đề, chắc chắn sẽ tìm đại phu giỏi nhất để chữa trị.

"Được, chỉ cần ngài có thể tìm người chữa khỏi cho con gái nhà tôi, còn những vấn đề khác tôi tuyệt đối sẽ không để trong lòng.

Chuyện này tôi cũng sẽ coi như chưa từng xảy ra, lúc đó tôi sẽ đích thân đến cửa tạ lỗi và cảm ơn ngài." Đối với Vương trưởng giả mà nói, những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là con gái của ông ta có thể an toàn sống trên đời này hay không, nên trong tình huống này cũng đành phải đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Lý Khác nghe ông ta đồng ý yêu cầu của mình, trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng tìm một vị đại phu có danh tiếng, hy vọng vị đại phu đó có thể chữa khỏi cho con gái ông ta.

"Nhị hoàng tử, Vương San San hiện tại không có gì đáng ngại nữa rồi.

Không biết bây giờ ta nên xử lý chuyện tiếp theo thế nào đây?" Vị đại phu chữa khỏi cho cô gái đó xong, vội vàng báo cáo tình hình với hắn, muốn xem hắn định làm gì tiếp theo.

"Dùng cổ trùng khống chế cô gái đó, khiến cô ta nói rằng mình không hề yêu Lý Nguyên Phương, tất cả trước đó đều là hiểu lầm.

Chỉ cần ông có thể giải quyết xong chuyện này, sau này ta nhất định sẽ trọng thưởng." Lý Khác biết vị đại phu trước mặt này rất thần kỳ, nên đã ra lệnh như vậy, hy vọng ông ta có thể làm theo ý mình.

Đại phu quả thực biết chữa bệnh, nhưng cũng quả thực biết võ thuật.

Nghe hắn nói vậy, ông ta liền làm theo lời hắn.

Vương trưởng giả nghe con gái mình tỉnh lại, vội vàng chạy vào phòng con gái xem con gái mình đã thực sự tỉnh chưa.

Thế nhưng, Vương San San đã bị cổ trùng khống chế, thấy phụ thân đến, vội nói với phụ thân vài câu.

"Phụ thân, con không thích Lý Nguyên Phương.

Từ nay về sau không được tìm Lý Nguyên Phương gây phiền phức nữa, cũng không được gặp lại hắn nữa, nếu không con sẽ biến mất khỏi thế giới này." Vương trưởng giả nghe con gái mình nói vậy, vội vàng rơi lệ đồng ý yêu cầu của con gái, cảm thấy so với con gái mình, những yêu cầu khác đều không là gì cả, nhất định có thể làm được.

Nghe Vương trưởng giả nói vậy, trong lòng hắn cũng yên tâm hơn nhiều, cảm thấy đưa huynh đệ tốt của mình về là được rồi.

"Nếu đã như vậy, vậy ta về phủ trước đây, ta chờ lời xin lỗi và cảm ơn của ông!" Lý Khác nói xong với Vương trưởng giả, liền đưa huynh đệ tốt của mình rời đi.

"Lục Vương phi, trước đây lương thảo của ta từng bị mất một lần, nên lần này để phòng ngừa chuyện lần trước tái diễn, ta định chia quân làm hai đường xuất phát, không biết bà có bằng lòng phối hợp với ta không?" Lý Khác cảm thấy nếu bây giờ lại bỏ hết trứng vào một giỏ, có thể sẽ thu hút sự chú ý của người khác, nên định chia quân làm hai đường.

Thực tế, Lý Khác làm việc rất chu toàn, sở dĩ chia làm hai đường là muốn một đường dùng để dụ dỗ người khác, còn đường kia mới là lương thảo thật.

Nghe hắn nói vậy, Lục Vương phi cảm thấy hắn thực sự trí dũng song toàn, nên vội vàng đồng ý với cách làm của hắn.

"Bất kể thế nào, ta đều sẽ phối hợp tốt với ngài.

Nhưng tình hình hiện tại, chúng ta phải tìm thứ gì đó để ngụy trang.

Phải biết đây đều là lương thảo, nên chúng ta phải dùng bao đất ngụy trang thành lương thảo, như vậy người khác mới tin là thật."

Lục Vương phi là một người rất thông minh, sau khi biết kế sách của hắn, cảm thấy phải có lương thảo trong tay mới có thể khiến người khác hiểu lầm, nên định dùng đất thay thế lương thảo.

Nghe Lục Vương phi nói vậy, những người bên cạnh đều không nhịn được mà tán thưởng, cảm thấy người phụ nữ này không chỉ xinh đẹp mà còn rất có trí tuệ.

"Lý Khác, hay là thế này đi, chuyện này giao cho ta làm.

Ta sẽ dẫn Trình Giảo Kim đến ngọn đồi bên cạnh đào thêm ít đất, sau đó dùng bao tải đựng lại, chúng ta lại dùng cỏ khô phủ lên trên, lúc đó người khác chắc chắn sẽ tưởng chúng ta vận chuyển lương thảo chứ không phải thứ gì khác." Nghe mọi người nói vậy, Lý Nguyên Phương vội vàng đứng ra, nói với mọi người suy nghĩ của mình.

Hắn cảm thấy chuyện này hẳn là khá đơn giản, nên định tự mình đi hoàn thành.

Chương 665

“Được!

Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim, hai người phụ trách mang lương thảo giả về, sau đó hai người vận chuyển lương thảo thật rời khỏi đây.

Ta phụ trách vận chuyển lương thảo giả, sau khi đến Giang Nam chúng ta sẽ hội hợp.” Lý Khác vô cùng cảm kích hai người huynh đệ, cảm thấy bất cứ lúc nào họ cũng rất ủng hộ mình.

Trong tình huống này mà lại có thể đứng ra, muốn thay mình hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng hắn thực sự cảm thấy hai người này rất có nghĩa khí.

Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim nhận nhiệm vụ xong, liền lên núi, dẫn theo một đám người đi đào đất.

Mặc dù quá trình này rất gian khổ, nhưng họ cảm thấy loại hoạt động không cần dùng não này khá phù hợp với mình.

Đợi sau khi đào đất xong, Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương vội vàng tìm đại ca, chuẩn bị báo cáo chuyện này xem có nên tiến hành kế hoạch tiếp theo không.

“Lý Khác, chuyện huynh bảo hai chúng ta làm, chúng ta đều làm xong rồi.

Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?” Lý Nguyên Phương sau khi mang tất cả “lương thảo” về, vội vàng nói với đại ca.

Mặc dù biết mình mang về là lương thảo giả, nhưng hắn hy vọng có cơ hội vận chuyển lương thảo thật.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ theo như đã bàn trước đó, chia

làm hai đường.

Các huynh vận chuyển lương thảo thật, ta một mình vận chuyển lương thảo giả.

Vì vậy trên đường đi nhất định phải chú ý an toàn." Lý Khác biết chia làm hai đường cũng có thể bị người khác theo dõi, nên lúc này hy vọng mọi người có thể chú ý an toàn.

"Đại ca, yên tâm đi, hai chúng ta xông pha giang hồ, chuyện gì mà chưa từng thấy.

Chút chuyện này giao cho hai chúng ta thì có là gì, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn." Trình Giảo Kim cảm thấy nhiệm vụ này rất đơn giản, nên vội vàng nhận lời.

"Không, ý của ta là nếu gặp phải người muốn cướp lương thảo, nhất định phải vừa chú ý an toàn của bản thân, vừa phải liều mạng bảo vệ lương thảo." Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, mỗi người trong lòng đều rất lo sợ.

Trong tình huống này, Lý Khác vội vàng nói với họ vài câu, hy vọng họ có thể vừa bảo toàn an toàn cho bản thân, vừa bảo vệ được lương thảo.

"Được rồi, yên tâm đi, ta biết số lương thảo này đối với người dân Giang Nam rất quan trọng, nên bất kể thế nào ta nhất định sẽ nhanh chóng vận chuyển lương thảo về, tuyệt đối sẽ không trì hoãn quá lâu trên đường.

Yên tâm giao nhiệm vụ này cho hai chúng ta, hai chúng ta tuyệt đối sẽ làm việc nghiêm túc, tuyệt đối không gây thêm phiền phức gì cho huynh đâu." Lý Nguyên Phương cảm thấy nhiệm vụ này rất đơn giản, nên định cùng Trình Giảo Kim vận chuyển lương thảo thật trở về.

Thấy Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim đều hăng hái như

vậy, hai người họ vốn cũng có bản lĩnh, nên Lý Khác rất yên tâm để họ vận chuyển lương thảo về.

"Hai người trên đường nhất định phải chú ý an toàn, nhất định phải bảo vệ tính mạng của mình, tuyệt đối đừng để bị thương!" Lý Khác rất lo lắng cho sự an toàn của hai người, nên dặn dò họ.

Lý Khác thấy hai huynh đệ vận chuyển lương thảo thật đi rồi, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Ngay sau đó, hắn cùng Lục Vương phi vận chuyển lương thảo giả, đi theo con đường nhỏ trong núi rời đi.

Mặc dù con đường này hắn rất quen thuộc, nhưng hắn cảm thấy nó rất an toàn, chắc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù biết mình vận chuyển lương thảo giả, nhưng vì do hoàng tử và Lục Vương phi cùng vận chuyển, người khác chắc chắn sẽ cho rằng đây là hàng thật, còn lô lương thảo do Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương vận chuyển chắc chắn là giả.

"Nhị hoàng tử, ta tin rằng nếu hai chúng ta phối hợp tốt, con đường này chắc sẽ không có nguy hiểm gì.

Chúng ta hắn là có thể thuận lợi vận chuyển lương thảo ra khỏi đây, nên ngài không cần quá lo lắng." Trên đường đi, Lục Vương phi luôn ân cần hỏi han hắn, cảm thấy trước đây hắn đã giúp mình, nên lúc này có thể giúp lại hắn, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

"Lục Vương phi, chuyện lần này thật sự cảm ơn bà rất nhiều.

Đợi sau khi mọi việc thành công, ta nhất định sẽ đích thân đến cửa tạ ơn." Lý Khác thấy đối phương đã vì mình mà bỏ ra nhiều như vậy, cảm thấy ân tình trước đây cũng có thể xóa bỏ, nhưng chuyện này vẫn phải đích thân cảm tạ người ta.

Thế nhưng, Lục Vương phi chưa bao giờ để chuyện này trong

lòng, cảm thấy trước đây người ta đã giúp mình, nên làm tất cả những điều này đều là lẽ đương nhiên.

"Nhị hoàng tử, ngài tuyệt đối đừng nói vậy, nói vậy thật sự là tổn thọ ta rồi.

Ban đầu nếu không có ngài, ta cũng không có cách nào thoát ra khỏi cái lồng giam đó.

Ta cũng nghe nói rồi, ngài đã xin Hoàng thượng để lại cho ta một ít tài sản, nếu không cuộc sống của ta thực sự sẽ rất khó khăn." Lục Vương phi nhìn thiếu niên trước mắt, khí phách hăng hái, lại là hoàng tử được Hoàng thượng yêu thương nhất, nên đương nhiên bằng lòng giúp đỡ, huống chi trước đây hắn cũng đã giúp mình, nên Lục Vương phi cảm thấy bất kể làm gì cũng là một cuộc trao đổi không lỗ.

Nghe Lục Vương phi nói vậy, hắn không để chuyện này trong lòng, nhưng cảm thấy có thể thuận lợi vận chuyển lô lương thảo này đến Giang Nam mới là chuyện quan trọng nhất.

Lý Khác và Lục Vương phi dẫn theo thuộc hạ đi được một đoạn xa, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, bèn cho thuộc hạ dừng lại nghỉ ngơi trước.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này khi nghỉ ngơi hắn không cho tất cả mọi người cùng nghỉ, mà cho một nửa nghỉ trước, nửa còn lại canh gác.

Nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nửa người canh gác cũng sẽ có phản ứng kịp thời, sẽ không xảy ra chuyện bị động như lần trước.

"Nhị hoàng tử, mấy người chúng ta nghỉ ngơi cũng gần xong rồi, chúng ta mau lên đường thôi.

Dù sao chúng ta cũng có thể nhanh chóng vận chuyển lương thảo về, cũng là một chuyện đáng mừng, lúc đó chúng ta cũng có thể phục

mệnh với Hoàng đế bệ hạ.” Thuộc hạ của Lý Khác đều cảm thấy đã nghỉ ngơi đủ, bèn vội vàng nói với Nhị hoàng tử bên cạnh vài câu.

Kỳ thực, trong lòng thuộc hạ của Lý Khác cũng rõ, cảm thấy chuyện này không phải chuyện nhỏ, nên hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này, nhanh chóng giúp người dân Giang Nam giảm bớt thiệt hại do lũ lụt.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi.” Lý Khác nghe vậy, vội dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đầu đi trên con đường núi gập ghềnh, nhưng hắn phát hiện càng đi về phía trước, con đường càng chật hẹp.

Khi đến một nơi vô cùng hẻo lánh, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện mấy tên cướp bịt mặt.

Thấy tình hình trước mắt, hắn ý thức được tình hình có chút không ổn.

“Núi này do ta mở, cây này do ta trồng.

Muốn qua đường này, để lại tiền mãi lộ!” Để trông giống cướp hơn, đám người đó không nhịn được mà nói mấy câu kinh điển của bọn cướp.

Thấy tình hình trước mắt, Lý Khác cảm thấy đây không phải là bọn cướp bình thường, nên vội vàng lấy hết vàng bạc châu báu trên người ra, hy vọng có thể đuổi chúng đi.

“Mấy vị đại ca, tiền mãi lộ các vị muốn đây.

Trên người ta cũng chỉ có bấy nhiêu tiền thôi, mau lấy đi.

Lô lương thảo này ta đang cần dùng, nên không thể để lại được.” Lý Khác cảm thấy nếu có thể dùng tiền đuổi đám người này đi, cũng là một chuyện rất tốt.

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, nếu hai bên đánh nhau, lúc đó ai có thể chiếm được lợi thế cũng không chắc, nên hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết phiền phức này, nhanh chóng dẫn mọi người rời khỏi đây.

Thế nhưng, đám cướp đó không đơn giản như hắn tưởng.

Đám cướp lần này không nhằm vào tiền của hắn, mà là nhằm vào lương thảo trong tay hắn, mục đích là hy vọng có thể giữ lại toàn bộ lương thảo trong tay hắn, khiến hắn không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó quay về cũng không có cách nào giao phó với Hoàng đế.

Chương 666

“Ha ha, tiểu tử ngươi cũng biết làm ăn đấy nhỉ.

Nhưng lần này bọn ta đến không phải vì tiền tài, mà là vì lương thảo trong tay ngươi.

Mau để lương thảo lại, bọn ta có thể tha cho mấy người các ngươi một mạng, nếu không thì đừng trách bọn ta không khách khí.” Đám cướp đó lúc đó cũng rất quang minh chính đại, trực tiếp nói ra mục đích, hy vọng hắn có thể để lại lương thảo rồi cút đi.

Thế nhưng, đám người của Lý Khác cũng không phải dạng dễ bắt nạt.

Hắn biết lô lương thảo này đối với người dân Giang Nam rất quan trọng, cũng hy vọng có thể nhanh chóng vận chuyển lương thảo ra ngoài, nên chưa bao giờ có ý định giao lương thảo cho người khác.

“Lục Vương phi, lát nữa nếu hai bên đánh nhau, bà nhất định phải lùi về phía sau.

Một người phụ nữ không nên dính vào cuộc chiến này, bảo vệ an toàn là được.” Lý Khác từ từ lùi lại bên cạnh Lục Vương phi, nói cho bà biết suy nghĩ của mình.

Lý Khác hy vọng lúc đánh nhau, Lục Vương phi sẽ không trở thành gánh nặng.

Nghe Nhị hoàng tử nói vậy, Lục Vương phi cảm thấy chuyện này đối với mình cũng không khó, nên gật đầu với hắn, tỏ ý đã hiểu.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho người phụ nữ trước mắt, hắn cảm thấy những chuyện còn lại càng dễ giải quyết hơn.

Phàm là vấn đề có thể dùng nắm đấm để giải quyết, đều không

phải là vấn đề.

“Nếu mấy vị huynh đệ không phải vì cầu tài, mà lại vì lô lương thảo trong tay ta, vậy thì ta phải nói cho các ngươi biết, muốn cướp lô lương thảo từ tay ta, phải xem bản lĩnh có đủ cứng không đã.

Huynh đệ, lên cho ta!” Lý Khác vốn tưởng rằng bỏ ra chút tiền là có thể tiêu tai, nhưng không ngờ người ta không cần tiền của mình, mà lại muốn lương thảo, nên cũng chỉ có thể cứng đối cứng với đối phương, xem xem rốt cuộc năng lực của ai mạnh hơn.

Thuộc hạ của Lý Khác đều là những người được tuyển chọn kỹ lưỡng, nên sức chiến đấu rất mạnh.

Trong tình huống này, hắn rất tin tưởng người của mình.

“Lão tử cho ngươi một con đường tốt không đi, lại cứ thích đi vào con đường lầy lội, vậy thì đừng trách lão tử không khách khí!” Tên cướp thấy hắn rất kiêu ngạo, nghe vậy liền cho thuộc hạ của mình chuẩn bị sẵn sàng, hy vọng có thể phân cao thấp với hắn.

Lý Khác vốn tưởng rằng bọn cướp trước mắt chỉ là sơn tặc bình thường, nhưng không ngờ những người này thân thủ rất tốt, giống như đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Trong quá trình giao thủ, Lý Khác đột nhiên phát hiện đám người này thân thủ bất phàm, trông càng giống người từ kinh thành hơn, nên hắn thực sự nghi ngờ có thể bên cạnh Hoàng thượng đã xuất hiện gian tế.

“Ha ha, không ngờ lại có thể gặp được người từ kinh thành ở đây, cũng là một chuyện khá tốt đấy!” Lý Khác kết thúc một lượt giao đấu, vội dừng lại, cố ý nói với tên cướp phía trước, hy vọng có thể khiến hắn lộ ra sơ hở.

Thế nhưng, đám cướp đó nghe vậy, nhìn nhau một cái, nhưng

không định thừa nhận chuyện này.

“Ngươi đừng nói bừa, bọn ta là sơn tặc bản địa, không phải người từ kinh thành.

Hôm nay bọn ta muốn lương thảo trong tay ngươi là để sung làm quân lương cho sơn trại.” Mặc dù tên cướp đã phủ nhận, nhưng hắn cảm thấy những người này đến từ kinh thành.

Vì quyền quý ở kinh thành huấn luyện thuộc hạ đều có một bộ binh pháp riêng, hắn quên mất là ở đâu, nhưng hình như đã từng thấy qua thứ này.

“Nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Hôm nay các ngươi phải để lại tính mạng ở đây.

Đã dám cướp lương thảo của ta thì phải trả một cái giá nhất định, nếu không người ta sẽ tưởng Nhị hoàng tử ta đây dễ bắt nạt lắm sao.” Lý Khác vốn định để hắn khai ra kẻ chủ mưu đằng sau, nhưng nhìn trạng thái của hắn thì biết có thể đây là những tử sĩ do một số quyền quý nuôi dưỡng, muốn để hắn khai ra là điều gần như không thể.

Trong tình huống này, Lý Khác vội vàng hạ tử lệnh cho thuộc hạ, bảo họ chém giết tại chỗ.

“Giết!” Lý Khác lúc này như một Diêm Vương, hạ lệnh cho thuộc hạ, hy vọng những người khác mau chóng đi chấp hành.

Thuộc hạ nghe vậy, liền giải quyết hết mấy tên cướp trước mắt.

“Nhị hoàng tử, những người này đều đã bị chúng ta giết hết.

Nhưng vừa rồi ta đã lục soát người họ, không phát hiện bất kỳ manh mối hữu dụng nào.

Nên chuyện này có lẽ chúng ta không tra ra được hung thủ thật sự đứng sau.” Sau khi thuộc hạ của Lý Khác xử lý xong đám người đó,

vội vàng báo cáo tình hình quan sát được cho chủ nhân, để xem ý của chủ nhân thế nào.

"Nếu đã như vậy, mau đào mấy cái hố, chôn hết bọn họ đi.

Dù sao họ cũng đã cống hiến cả đời cho chủ nhân của mình, ta không muốn họ phải phơi thây nơi hoang dã." Lý Khác nhìn đám tử thi trước mắt, trong lòng có nhiều cảm xúc, nên nói với thuộc hạ vài câu, hy vọng có thể mai táng họ.

Những người khác thấy chủ nhân làm vậy, cảm thấy chủ nhân thực sự quá bao đồng, không muốn làm, nhưng lại cảm thấy chủ nhân có chút nhân hậu, nên vội vàng đi làm.

Từ đầu đến cuối, Lục Vương phi đều lặng lẽ ở phía sau hắn, được bảo vệ an toàn.

Thấy mọi chuyện đã được xử lý xong, Lục Vương phi mới đứng ra, cùng hắn tiếp tục lên đường.

Lý Khác cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, có thể bên cạnh mình có gian tế, cũng có thể bên cạnh Hoàng đế có gian tế.

Lúc này, để không bứt dây động rừng, nhân lúc người khác không chú ý, hắn lén viết một lá thư cho phụ thân, để người mà hắn tin tưởng nhất phi ngựa đưa gấp cho phụ thân.

"Ảnh Tử của ta, ta biết ngươi ở bên cạnh ta chủ yếu là vì sự an toàn của ta, nhưng tình hình hiện tại không thể chờ được nữa.

Mau đưa lá thư này cho phụ thân ta, nhất định phải nhớ để ngài tự tay nhận thư." Lý Khác biết mình là hoàng tử, từ nhỏ đến lớn bên cạnh đều có một Ảnh Tử đi theo, nhưng trong tình huống này, hắn cảm thấy phải để phụ thân biết tình hình này trước, sau đó mới có thể đảm bảo an toàn cho phụ thân và cho mình.

Ảnh Tử nghe vậy, không nói một lời, trực tiếp cầm lá thư hắn

đưa, thẳng tiến về kinh thành.

Nhìn theo hướng Ảnh Tử rời đi, hắn cũng rất lo lắng, vì lo cho an nguy của Ảnh Tử.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng thấy Ảnh Tử trông như thế nào, nhưng cảm thấy Ảnh Tử có thể luôn ở bên cạnh mình, trong lòng cũng thấy rất cảm động.

"Phụ hoàng, trong quá trình con áp vận lương thảo đã xảy ra một số vấn đề, nhưng đều đã được con giải quyết.

Nhưng con cảm thấy bên cạnh người có thể có gian tế, nên hy vọng người có thể quan sát kỹ lưỡng." Hoàng đế xem lá thư con trai từ ngàn dặm gửi về thì rất cảm động, nhưng lại nghĩ rằng chuyện tìm gian tế này nên để con trai làm.

Bởi vì Hoàng đế cảm thấy con trai mình bây giờ cũng không còn nhỏ, sớm muộn gì cũng phải quản lý quốc sự, nên trong tình huống này hy vọng có thể rèn luyện hắn thật tốt.

"Ảnh Tử, có một số chuyện trẫm hy vọng Nhị hoàng tử tự mình đi tra chứng.

Nên lá thư này ngươi cầm lấy, tự tay giao cho Nhị hoàng tử, nhớ phải để nó tìm ra tên gian tế đó." Hoàng đế xem xong lá thư của con trai, lập tức viết một lá thư khác đưa cho Ảnh Tử bên cạnh, hy vọng Ảnh Tử có thể nhanh chóng đưa lá thư đó cho con trai mình.

Lý Khác nhận được thư của phụ thân thì rất cảm động, cảm thấy phụ thân lại giao cho mình một nhiệm vụ quan trọng như vậy, nhưng biết rằng muốn tìm ra gian tế, e rằng cũng không dễ dàng.

"Ai, e rằng tên gian tế này ẩn giấu rất kỹ, muốn tìm ra hắn chắc sẽ rất khó khăn.

Nhưng ta có thể bắt đầu từ những người bên cạnh mình trước."

Lý Khác biết nhiệm vụ này đối với mình rất khó khăn, nhưng nếu phụ thân đã nói, nếu không hoàn thành được, có thể sẽ phạm tội khi quân, nên bắt buộc phải làm tốt chuyện này.

Nhưng hiện tại cũng không có manh mối, đành phải bắt đầu từ những người bên cạnh.

Chương 667

Bởi vì hắn biết, phàm là người thì nhất định sẽ có mối quan hệ muôn hình vạn trạng với người khác.

Mặc dù người này giấu mình rất sâu, nhưng hắn cảm thấy rất có hy vọng có thể đào ra được người đó.

Lý Khác suy nghĩ kỹ, cảm thấy Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương bên cạnh mình rất đáng tin cậy.

Hai người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, giao chuyện này cho họ làm, e rằng rất không thích hợp, nên vội vàng loại trừ hai người huynh đệ tốt này.

Tiếp đó, Lý Khác suy nghĩ đến Ảnh Tử của mình, phát hiện Ảnh Tử từ nhỏ đến lớn đều đi theo mình, chắc không có cơ hội phản bội.

Nên bây giờ ánh mắt cũng chỉ có thể đặt vào những người thuộc hạ kia.

Nhưng quan sát kỹ những người thuộc hạ, hắn phát hiện những người đó không phải từ nhỏ đến lớn đi theo mình, mà là những người đã làm việc rồi không có cách nào đuổi đi.

Thấy những người này đều ở bên cạnh mình như vậy, khi nguy hiểm xảy ra luôn là người đầu tiên che chắn trước mặt mình, Lý Khác cảm thấy những người này chắc cũng sẽ không phản bội mình.

Hắn xem xét hết tất cả những người bên cạnh, cảm thấy dường như cũng không có người nào khả nghi, nhưng lại cảm thấy chuyện này nên nghiêm túc hơn một chút, nên đã dời ánh mắt sang một người phụ nữ bên cạnh.

Vượt qua một ngọn núi, lại đến sâu trong một ngọn núi khác.

Lúc này, Lý Khác cảm thấy mọi người đều rất mệt mỏi, nên vội cho mọi người nghỉ ngơi.

Lục Vương phi cùng mọi người vất vả đi đường, ngày đêm không ngừng nghỉ, cơ thể cũng đã mỏi mệt, nên vội tìm một chỗ nằm xuống.

Thấy Lục Vương phi một mình ở bên cạnh, hắn vội đi tới, định trò chuyện với Lục Vương phi, xem xem trạng thái hiện tại của bà thế nào.

"Lục Vương phi, là thế này, hiện tại ta nghi ngờ bên cạnh ta có gian tế, nên bà cảm thấy người bên cạnh chúng ta rốt cuộc ai giống gian tế hơn?

Hoặc là trước đây Lục Vương gia có cài cắm nội gián nào bên cạnh Hoàng thượng không?" Lý Khác biết người phụ nữ này rất cảm kích mình, nên hoàn toàn không nghi ngờ bà ta, chỉ muốn moi được một ít thông tin từ bà ta, nên đã trực tiếp tiết lộ tất cả thông tin cho bà ta, hy vọng bà ta có thể cho mình một chút manh mối.

Nghe hắn nói vậy, Lục Vương phi vội vàng đứng dậy từ trên mặt đất, chuẩn bị nói chuyện rõ ràng với hắn.

"Là thế này, có một lần ta mang trà nước cho Vương gia nhà ta, chợt nghe ngài ấy nói có một người bạn tốt, nhưng người bạn tốt đó cụ thể ở đâu thì ta thực sự không rõ, ta chỉ biết tên của người đó gọi là Lưu Phong." Lục Vương phi rất cảm kích người đàn ông trước mắt đã cứu mình, trong tình huống này cũng đã nói ra hết những gì mình biết.

"Ồ?

Bà có thể nói cụ thể hơn cho ta biết, bà đã nghe được thông tin này trong tình huống nào không?" Lý Khác cảm thấy người phụ nữ trước mắt này trước đây không được sủng ái, nên muốn biết làm thế nào bà

ta có được một số thông tin từ Lục Vương gia.

"Là thế này, trước đây hình như ngài ấy đang nói chuyện với một người trong nhà, nhưng ta đi mang trà nước, cảm thấy tình hình có chút không đúng.

Sau đó ta đi vào phòng xem, nhưng bị ngài ấy phát hiện và đuổi ra ngoài, nên ta cũng đành phải trốn bên ngoài nghe lén được vài câu." Lục Vương phi biết người đàn ông trước mắt không có ý gì xấu với mình, nên vội vàng kể lại tình huống mình gặp phải trước đây, hy vọng hắn có thể tin lời mình.

Lý Khác nghe người phụ nữ trước mắt nói vậy, cảm thấy có khả năng Lưu Phong đó là người do Lục Vương gia để lại trước đây.

"À phải rồi, Lục Vương phi, ta muốn biết bà có biết đặc điểm cụ thể của người đó không, ví dụ như chiều cao, cân nặng của người đó, hoặc có quan chức gì không?" Lý Khác cảm thấy nếu Lục Vương gia muốn cài một gian tế bên cạnh Hoàng đế, vậy có nghĩa là người này có khả năng là người có địa vị cao, quyền lực lớn, nên định dò hỏi kỹ càng, xem có thể moi thêm manh mối hữu ích nào từ Lục Vương phi không.

"Nhị hoàng tử, ngài cũng biết, mặc dù trước đây ta là Vương phi, nhưng ta hoàn toàn không được sủng ái, nên có một số chuyện ngài ấy cũng không muốn nói với ta.

Cho đến khi ngài ấy chết, ta cũng không biết được một số nội gián mà ngài ấy cài cắm lúc sinh thời." Thế nhưng, Lục Vương phi cho biết ngoài việc biết tên người đó ra, bà hoàn toàn không biết người đó là ai, nên cũng đành bất lực, hy vọng hắn có thể tự mình đi điều tra.

Lý Khác nghe người phụ nữ trước mắt nói vậy, cảm thấy những lời bà ta nói đều là thật, nên định suy nghĩ kỹ xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

May mà biết được tên của người đó, nên hắn vội vàng viết mấy lá thư cho họ hàng bạn bè, định nhờ họ thông qua các mối quan hệ để tìm kiếm, xem có thể biết được người này hiện đang ở đâu không.

"Ảnh Tử, có một số chuyện giao cho người khác làm ta không yên tâm, nên chuyện này giao cho ngươi làm.

Mau gửi những lá thư này cho bạn bè thân thích của ta, nhất định phải để họ giúp ta tìm kiếm chuyện này.

Chuyện này đối với ta rất quan trọng, nhất định phải để trong lòng, tuyệt đối không được phụ lòng hy vọng của ta." Lý Khác vốn cảm thấy chuyện gửi thư này không cần phiền đến Ảnh Tử của mình, nhưng lúc này, hắn cảm thấy những người khác hoàn toàn không đủ để tin tưởng, nên cũng đành phải gửi gắm tất cả hy vọng vào Ảnh Tử.

Kỳ thực sở dĩ hắn làm vậy, là để đề phòng tên gian tế đó, chính là người bên cạnh mình.

"Nếu Nhị hoàng tử đã giao nhiệm vụ này cho ta, vậy là ngài rất tin tưởng ta.

Nên ngài cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.

Chẳng qua chỉ là mấy lá thư thôi, ta tuyệt đối sẽ gửi đến đúng nơi cho ngài." Nhị hoàng tử nghe vậy biết đối phương rất coi trọng mình, nên vội vàng bày tỏ với hắn, hy vọng hắn có thể hiểu rằng, trong mắt hắn, chủ nhân là trên hết, chỉ cần là chuyện của chủ nhân đều là chuyện lớn, nên nhất định sẽ để trong lòng, nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này.

Nghe Ảnh Tử nói vậy, hắn cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm động.

Phải công nhận hiệu suất làm việc của Ảnh Tử rất cao.

Sau khi nhận nhiệm vụ từ hắn, Ảnh Tử vội vàng gửi hết tất cả

thư đi, hy vọng có thể nhanh chóng giúp chủ nhân giải quyết xong chuyện này.

Đợi sau khi gửi hết thư, Ảnh Tử vội vàng quay về bên cạnh chủ nhân, để bảo vệ an toàn cho chủ nhân.

Lý Khác lần nữa nhìn thấy Ảnh Tử thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, vì những lá thư đó nếu tự mình đi gửi cũng rất phiền phức.

Vì họ hàng bạn bè tuy đều ở kinh thành, nhưng lại ở những nơi khác nhau trong kinh thành, nên hắn nghĩ rằng Ảnh Tử chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian.

Thế nhưng, Lý Khác cũng không ngờ Ảnh Tử lại có thể trong thời gian ngắn như vậy đã gửi hết tất cả thư đến nơi, và còn kịp quay về bên cạnh mình.

Kỳ thực hắn cảm thấy có Ảnh Tử ở bên cạnh, trong lòng rất có cảm giác an toàn.

"Ảnh Tử, thật sự khiến ta quá kinh ngạc.

Không ngờ hiệu suất làm việc của ngươi lại cao như vậy.

Sau này có chuyện gì ta cũng nguyện ý giao cho ngươi làm.

Nhưng sau này ngươi cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh ta là được, những chuyện khác tự nhiên sẽ có người đi làm." Lý Khác thấy Ảnh Tử quay về, vội vàng đi tới, lấy một ít đồ ăn ngon đưa cho, rồi nói với hắn vài câu.

Nghe vậy, Ảnh Tử vội ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái, tỏ ý những chuyện này đối với mình hoàn toàn không khó, chỉ là một số việc đơn giản mà thôi.

"À phải rồi, Ảnh Tử, nếu bên kia có thư gửi đến, nhất định phải nhanh chóng mang đến cho ta.

Ta nghi ngờ có thể sắp tìm được manh mối rồi.

Dù sao, người nhà của ta ít nhiều cũng là hoàng thân quốc thích, dưới tay cũng có một số mối quan hệ, nên tìm người đó chắc không khó." Lý Khác cảm thấy họ hàng trong nhà đều là hoàng thân quốc thích, đều là những người quyền thế ngút trời, nên chút chuyện này đối với họ không là gì cả.

Chỉ cần có thể tóm được điểm yếu của người đó, nhất định có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Ảnh Tử nghe vậy, gật đầu với hắn, rồi đi theo bên cạnh hắn.

Ảnh Tử biết mình vốn là một cái bóng, nên hoàn toàn không thể gặp người, cũng không thể để người khác chú ý, trên đường đi đều một mình lén lút hành động.

Chương 668

Đêm thứ hai, Ảnh Tử thấy những người khác đều đã ngủ, vội vàng từ trên không trung bay xuống, đáp xuống bên cạnh hắn, rồi gọi hắn tỉnh dậy.

Lý Khác tỉnh lại, đột nhiên thấy Ảnh Tử ở bên cạnh mình thì vô cùng kinh ngạc, vội kéo hắn chạy vào khu rừng bên cạnh, muốn xem có manh mối quan trọng nào muốn đưa cho mình không.

Vì hắn biết Ảnh Tử làm việc rất có chừng mực, nếu không phải chuyện khẩn cấp, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lộ diện.

"Ảnh Tử, nửa đêm đột nhiên xuất hiện nhất định là có chuyện quan trọng phải không?

Có phải bên kia đã có manh mối rồi không?

Có phải đã tìm ra người tên Lưu Phong đó rồi không?" Lý Khác thực sự rất quan tâm đến chuyện này, thấy tình hình trước mắt, vội hỏi người bạn nhỏ của mình, hy vọng người bạn nhỏ có thể cho mình một câu trả lời chính xác.

Ảnh Tử nghe vậy, vội gật đầu với hắn, rồi lấy ra một lá thư đưa cho hắn.

"Nhị hoàng tử, đây là thư của một người thân trong nhà ngài gửi, hình như là cữu cữu của ngài.

Cữu cữu của ngài đã nói trong thư rằng người đó rốt cuộc là ai.

Nhưng người đó hiện đang ở bên cạnh Hoàng đế, là một tiểu thái giám.

Nên chuyện này xem ra rất nghiêm trọng.

Ngài hãy xử lý cho tốt, vừa có thể đảm bảo an toàn cho Hoàng đế, vừa có thể bắt được tên gian tế đó." Ảnh Tử nói hết manh mối mình biết cho chủ nhân bên cạnh, hy vọng chủ nhân có thể xử lý tốt chuyện này, nhưng thực tế hắn biết chuyện này xử lý rất khó.

Bởi vì tên gian tế đó ở bên cạnh Hoàng đế, nếu hành động quá mạnh, có thể sẽ cho gian tế cơ hội làm Hoàng đế bị thương, nên hắn đang nghĩ cách làm sao để vừa đảm bảo an toàn cho Hoàng đế, vừa có thể bắt được tên gian tế đó.

Lý Khác nghe tin tức Ảnh Tử mang đến thì vô cùng kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ người đó đã ẩn nấp nhiều năm, lại ở bên cạnh Hoàng đế, là một tiểu thái giám.

Chuyện này đối với hắn quả thực có một độ khó nhất định.

"Ảnh Tử cứ về nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện này giao cho ta xử lý.

Ta cảm thấy đối với ta chắc không có vấn đề gì đâu.

Dù có khó khăn thế nào chúng ta cũng phải nhanh chóng giải quyết, vì liên quan đến vấn đề an toàn của phụ hoàng." Lý Khác thực sự lo lắng, xử lý chuyện này có thể sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng của phụ thân, nên cảm thấy nhất định phải xử lý thỏa đáng, mới có thể đảm bảo chuyện này được giải quyết một cách bình yên.

Sau khi Lý Khác biết được tiểu thái giám bên cạnh phụ hoàng là gián điệp, trong lòng vô cùng lo lắng cho sự an nguy của người, vì vậy cả đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau, Lý Khác trực tiếp gọi huynh đệ tốt Trình Giảo Kim đến trước mặt, định bàn bạc kỹ lưỡng một chuyện.

Vì Lý Khác luôn lo cho sự an nguy của phụ hoàng nên định quay về kinh thành trước, còn những chuyện khác tạm thời giao cho Trình Giảo Kim xử lý.

“Trình Giảo Kim, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Gần đây trong nhà ta xảy ra chút biến cố, ta thực sự lo phụ hoàng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta định về nhà xem sao trước.

Nhưng ngươi đang vận chuyển lương thảo, có thể giúp ta được không?” Lý Khác biết mình và Trình Giảo Kim chia làm hai đường, nên trong tình huống này, vội vàng cho Ảnh Tử gọi Trình Giảo Kim quay lại.

“Nguyên soái, nhưng ngài biết chúng ta chia làm hai đường xuất phát mà.

Nếu ta quay lại đây thì bên Lý Nguyên Phương chỉ còn một mình giám sát, không biết ngài có yên tâm để hai chúng ta cùng hoàn thành việc này không?” Tuy Trình Giảo Kim đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, nhưng trong tình huống này, hắn cũng biết Lý Khác cần mình giúp, nên vội vàng chủ động nói ra, hy vọng có thể khiến đối phương yên tâm.

Nghe Trình Giảo Kim nói vậy, Lý Khác cảm thấy người trước mắt tuy đầu óc đơn giản một chút nhưng làm việc rất đáng tin, vì vậy rất sẵn lòng giao trọng trách này cho hắn.

“Nếu đã gọi ngươi đến, ta rất tin tưởng ngươi.

Tình hình bây giờ rất rõ ràng rồi.

Ngươi và Lý Nguyên Phương, một người áp giải lương thảo thật, một người áp giải lương thảo giả.

Đợi sau khi tất cả đều đến Giang Nam thì lập tức phi cáp truyền thư cho ta là được.

Nhưng ta phải về nhà xử lý chuyện trong nhà trước.” Lý Khác rất tin tưởng hai người họ, cảm thấy ngoài hai người này ra cũng không còn ai để dựa vào, bèn vội nói với Trình Giảo Kim bên cạnh.

Nghe huynh đệ tốt nói vậy, Trình Giảo Kim cảm thấy mình được trọng dụng, cũng cảm thấy năng lực của mình được khẳng định, nên vội vàng nhận lấy trách nhiệm này.

Nhưng lại có một vấn đề khác nảy sinh, Lục Vương phi nên theo Lý Khác về kinh thành, hay nên tiếp tục theo Trình Giảo Kim vận chuyển vật tư đến Giang Nam?

"Lý Khác, hay là thế này đi, ta một thân nữ nhi về kinh thành với ngài cũng không tiện.

Dù sao chúng ta cũng không phải loại quan hệ đó, nếu bị người khác hiểu lầm thì không hay.

Cho nên ta nguyện theo Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương cùng xuất phát, làm chút chuyện cho bá tánh Giang Nam.

Ngài cứ yên tâm về đi!

Chuyện của Lý Khác cứ giao cho ta!" Lục Vương phi là người rất thông minh, thấy mấy người trước mắt đều đang khó xử vì chuyện của mình, bèn vội đứng ra nói lên suy nghĩ của mình với mọi người.

"Được, nếu vậy thì tốt quá rồi.

Nàng theo Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương, nếu gặp nguy hiểm thì cứ trốn sau lưng hai người họ, để họ bảo vệ là được.

Chuyện trong nhà thực sự quá quan trọng, nên bây giờ ta phải thúc ngựa phi nhanh về thôi.

Chúc mọi người một đường bình an, sớm ngày đến Giang Nam!" Lý Khác thấy những người bên cạnh mình ai nấy đều rất thấu tình đạt lý, trong lòng khá vui, cảm thấy mọi người đều đã vì mình mà bỏ ra công sức, nên định sau khi về sẽ mời họ một bữa thật ngon.

Những người khác thấy Nhị hoàng tử đã rời đi, cũng cùng Trình

Giảo Kim và Lý Nguyên Phương xuất phát, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành tâm nguyện của Nhị hoàng tử, đưa số vật tư này đến Giang Nam càng sớm càng tốt.

"Lục Vương phi, đám người chúng ta vẫn luôn áp giải lương thảo đến Giang Nam, nhưng chúng ta đều là đám đàn ông thô kệch, nên đi cùng chúng ta trên đường sẽ phải ủy khuất cho nàng rồi.

Có thể chúng ta sẽ phải ăn gió nằm sương, nhưng ta nhất định sẽ cố gắng tạo điều kiện tốt hơn cho nàng." Thấy một người phụ nữ xinh đẹp như Lục Vương phi luôn đi theo bên cạnh mình, Trình Giảo Kim trong lòng rất khâm phục, cảm thấy nữ nhân này da mềm thịt mịn mà lại đi cùng mình, chưa từng kêu khổ kêu mệt.

"Không sao đâu, bây giờ ta không chỉ vì bá tánh Giang Nam mà lo lắng, cho nên việc chúng ta nhanh chóng vận chuyển những thứ này mới là quan trọng nhất.

Còn chuyện của ta thì không cần phải suy nghĩ nhiều, mọi người ăn gì ta ăn nấy." Lục Vương phi hoàn toàn không xem những khó khăn trước mắt là khó khăn thật sự, ngược lại còn cảm thấy đi cùng mọi người rất vui, vì nàng cảm thấy mình đã cống hiến cho bá tánh Giang Nam, cũng là dâng lên một tấm lòng yêu thương.

Lý Khác vô cùng lo lắng cho sự an toàn của phụ hoàng, nên vội vàng cùng Ảnh Tử thúc ngựa phi nhanh suốt chặng đường trở về kinh thành.

Theo lộ trình bình thường, nhanh nhất cũng phải cưỡi ngựa năm ngày bốn đêm mới đến được kinh thành, nhưng tốc độ của hai người họ quá nhanh, giữa đường cưỡi chết mấy con ngựa, cuối cùng cũng đến được kinh thành vào đêm ngày thứ tư.

"Nhị hoàng tử, bây giờ cổng cung đã đóng, nếu chúng ta vào bây giờ có thể bị xem là tự ý xông vào cung điện, lúc đó có thể sẽ bị hoàng

thượng trách tội.

Hay là chúng ta tìm một khách điếm nghỉ lại trước, đợi trời sáng rồi hẵng gặp mặt.” Ảnh Tử thấy tình hình của Nhị hoàng tử, biết ngài rất lo lắng cho tình trạng của hoàng thượng, nhưng có những chuyện không thể giải quyết ngay bây giờ được, bèn vội kéo ngài sang một bên, nói mấy câu.

Chương 669

Nghe Ảnh Tử nói vậy, Lý Khác cũng biết không thể cứ theo ý mình được, nên vội tìm một khách điếm nghỉ lại.

"Được thôi!

Ngươi đến khách điếm tốt nhất bên cạnh đặt hai phòng, hai chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai vào cung diện thánh." Lý Khác biết tình hình trước mắt cũng không vội được một lúc, nên vội nói với Ảnh Tử bên cạnh.

Ảnh Tử nghe vậy liền lập tức cầm tiền đi tìm khách điếm tốt nhất, sau đó đưa Lý Khác vào ở.

"Chủ nhân, ngài đừng lo lắng nữa.

Hôm nay ngài chẳng ăn gì cả, ta đã bảo chủ quán làm một ít đồ ăn ngon, ngài mau ăn chút đi." Lúc ăn tối, Ảnh Tử chú ý thấy chủ nhân không ăn gì, nên vội tìm một ít đồ ăn ngon mang đến, hy vọng chủ tử có thể ăn một chút.

Trong lòng Lý Khác quả thực rất lo lắng cho phụ hoàng, trong tình huống này đúng là không ăn nổi cơm.

Nhưng thấy Ảnh Tử tốt với mình như vậy, hắn cũng không nỡ, bèn cầm lấy đồ ăn, ăn qua loa một chút cho no bụng.

Đêm đó, Ảnh Tử ngủ rất ngon, nhưng không hề biết chủ nhân của mình cả đêm không ngủ được.

Vì Lý Khác cảm thấy tên gián điệp đó vẫn luôn ở bên cạnh phụ hoàng, sự an toàn của phụ hoàng có thể không được đảm bảo, nên cả đêm không tài nào chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, Lý Khác vội vàng vào cung, muốn nói rõ

chuyện này với phụ hoàng, để người chú ý an toàn, tuyệt đối không được xảy ra vấn đề gì.

"Phụ hoàng, lần này nhi thần vội vàng trở về vì biết bên cạnh người có một tên gián điệp, chính là tiểu thái giám thân cận của người.

Vì vậy nhi thần thực sự lo lắng người sẽ gặp nguy hiểm, nên lập tức quay về bảo vệ người." Lý Khác sau khi gặp phụ hoàng, vội nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng người có thể tha thứ cho chuyện mình chưa được hoàng thượng triệu kiến đã tự ý về kinh.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy con trai cũng vì sự an toàn của mình mà lo lắng, nên trong lòng rất cảm động, hoàn toàn không trách tội.

"Không sao, con cũng là vì sự an toàn của trẫm mà suy nghĩ.

Không sao cả, con của trẫm đã lớn, biết quan tâm phụ hoàng rồi, cho nên trong lòng phụ hoàng rất cảm động.

Chuyện này, hai cha con ta hãy bàn bạc kỹ lưỡng." Hoàng đế nghe con trai mình lại biết quan tâm đến mình, trong lòng cảm thấy rất vui.

Trong tình huống này, ngài sẵn lòng cùng con trai bàn bạc kỹ lưỡng, như vậy mới có thể bắt được tên đó.

"Phụ hoàng, nhi thần thấy chuyện này không thể vội được.

Chúng ta trước tiên phải ổn định tên đó, tuyệt đối không được để hắn phát giác chúng ta đã biết hắn là nội gián.

Trong tình huống này, chúng ta sẽ đánh cho hắn trở tay không kịp, dùng kế sách để hắn tự chui đầu vào rọ, lúc đó sẽ dễ dàng giải quyết vấn đề này hơn." Lý Khác biết tính cách của phụ hoàng, lo rằng sau khi người biết chuyện này sẽ lập tức sai người đi điều tra, nhưng hắn cảm thấy có những chuyện không thể vội vàng, lỡ như bứt dây động rừng thì không hay.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy đứa con trai này của mình bây giờ thực sự đã trưởng thành, không chỉ có dũng có mưu, mà còn từng bước chắc chắn, thật sự thích hợp để sau này kế vị.

"Không ngờ con đã lớn thế này rồi, thật không ngờ bây giờ lại biết suy nghĩ vấn đề cho ta.

Ta rất cảm động.

Nếu đã nói vậy, thì cứ làm theo cách của con đi.

Dù xảy ra chuyện gì cũng phải nhớ, phụ hoàng sẽ ở phía sau gánh vác mọi áp lực cho con, con chỉ cần đi làm là được." Hoàng đế cảm thấy chỉ cần là cách của con trai, ngài đều sẽ ủng hộ, nên trong tình huống này, ngài để Lý Khác làm theo cách của mình, xem xem có thể dùng kế sách gì để bắt được tiểu thái giám đó không.

Sau khi Vương Thủ Phú thấy con gái mình tỉnh lại, cảm thấy chuyện này cũng không có gì quan trọng, nên định ngày hôm sau đích thân đến cửa xin lỗi.

Ngày hôm sau, Vương Thủ Phú cõng roi trên lưng, đến phủ Lý Nguyên Phương, muốn xin lỗi Lý Nguyên Phương.

Sau khi được đại phu chữa trị, Lý Nguyên Phương phát hiện tình trạng của mình cũng đã tốt hơn, cũng bắt đầu nhận ra người.

"Nguyên Phương, Vương Thủ Phú đến rồi.

Hôm qua vì một phút suy nghĩ sai lầm mà suýt chút nữa chôn sống ngươi, cho nên chuyện này ta thấy không thể cứ thế cho qua, nhất định phải để hắn đến cửa xin lỗi." Lý Khác thấy Vương Thủ Phú cõng roi chịu tội, vội nói mấy câu với huynh đệ tốt, muốn để hắn tự mình xử lý chuyện này, dù sao cũng là chuyện liên quan đến hắn, mình cũng không tiện nhúng tay quá nhiều.

Lý Nguyên Phương thấy Vương Thủ Phú thì không thèm để ý,

ngược lại còn muốn hắn lập tức rời khỏi đây, bèn vội quay người đi.

"Chuyện này quả thực là ta đã làm sai, hy vọng ngươi có thể tha thứ cho ta.

Con gái ta cũng đã phải trả cái giá như vậy, ta thấy như thế cũng đủ rồi.

Hãy để mọi chuyện qua đi, chúng ta đừng nhắc đến nữa, được không?" Vương Thủ Phú thấy Lý Nguyên Phương hoàn toàn không muốn để ý đến mình, bèn vội đến trước mặt, nói ra suy nghĩ của mình, hy vọng hắn có thể tha thứ, cũng hy vọng hắn có thể quên đi chuyện này, coi như chưa từng xảy ra.

Nhưng Lý Nguyên Phương sau khi nghe huynh đệ mình đã trải qua chuyện như vậy, cảm thấy hoàn toàn không có cách nào tha thứ cho người trước mắt, nên lạnh mặt với hắn, dường như vĩnh viễn không thèm để ý.

Thấy tình trạng của Lý Nguyên Phương, Lý Khác cảm thấy không thể để mọi chuyện tiếp diễn như vậy, bèn trực tiếp bảo Vương Thủ Phú rời đi, cảm thấy lời xin lỗi như vậy cũng không cần thiết nữa.

"Hay là ngài về trước đi, bây giờ hắn có chút không thông suốt, để ta khuyên bảo hắn sau.

Hy vọng sau này ngài có thể làm người tốt." Lý Khác nói xong với Vương sư phụ, liền trực tiếp cho người tiễn ông ta ra ngoài, hy vọng sau này ông ta đừng bao giờ bước chân vào đây nữa, cũng hy vọng ông ta đừng bao giờ xuất hiện trước mặt huynh đệ tốt của mình nữa, nếu không hắn thật sự lo sẽ kích động Lý Nguyên Phương.

Thấy người đó cuối cùng cũng đi, Lý Nguyên Phương vội đến trước mặt Lý Khác, trách mắng hắn, cảm thấy chuyện này hắn không nên quản quá nhiều.

“Tuy hắn đến xin lỗi, nhưng ta chưa bao giờ muốn nhận lời xin lỗi.

Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cũng chỉ có thể coi như chưa từng xảy ra thôi.

Cho nên có những chuyện không thể miễn cưỡng được, xin lỗi cũng vô dụng.

Ta về trước đây.” Nói xong với huynh đệ tốt, Lý Nguyên Phương vội vàng trở về phòng mình.

Thấy dáng vẻ này của Lý Nguyên Phương, Lý Khác cũng không tiện nói thêm gì nữa, dù sao chuyện này hắn làm quả thực có chút không thỏa đáng.

Trình Giảo Kim vẫn luôn tìm kiếm hung thủ bắt cóc Lý Nguyên Phương.

Sau nửa ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được người đó, bèn vội vàng báo cáo với huynh đệ tốt Lý Khác, hy vọng huynh đệ tốt Lý Khác có thể trút giận cho Lý Nguyên Phương.

“Lý Khác, ta đã tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm được kẻ đầu sỏ bắt cóc Lý Nguyên Phương lần trước rồi.

Không biết ngài có muốn xử lý không, vì hôm nay ta đã mang hắn về nhà chúng ta, nên ta thấy chuyện này nên để ngài quyết định thì tốt hơn.” Trình Giảo Kim không phải là người tự quyết chuyện này, nên vội vàng nói với Lý Khác, hy vọng hắn có thể đưa ra một quyết định đường hoàng, vì Trình Giảo Kim cảm thấy chuyện này đã gây tổn thương rất lớn cho Lý Nguyên Phương, nên hy vọng có thể cho Lý Nguyên Phương một lời giải thích.

Chính vì phải lật tung cả đất trời, hy vọng có thể tìm ra hung thủ thật sự cho huynh đệ tốt của mình, nên bây giờ tìm được rồi đương

nhiên là vui vẻ về nhà báo cho mọi người.

“Giảo Kim, ta biết mấy ngày nay ngươi vẫn luôn vất vả vì chuyện của Lý Nguyên Phương, nhưng chuyện đã qua rồi, chúng ta cũng không cần thiết phải nhắc lại nữa.

Nguyên Phương cũng đã trở về phòng rồi, nên chuyện này cứ thế thôi.” Lý Khác thấy Lý Nguyên Phương cũng không còn để ý đến chuyện này nữa, cảm thấy cũng không cần thiết phải treo chuyện này bên miệng, nếu không hắn thật sự lo sẽ kích động huynh đệ tốt của mình.

Trong tình huống này, hắn hy vọng Trình Giảo Kim có thể không ghi nhớ chuyện này nữa.

Chương 670

Nhưng, Trình Giảo Kim cảm thấy người đó dù sao cũng đã làm hại huynh đệ tốt của mình, sao có thể dễ dàng tha cho hắn như vậy, nên hy vọng có thể trừng phạt hắn một trận.

"Không được, chuyện đã xảy ra rồi, nên ta phải cho tên đó một bài học, để hắn sau này không dám làm chuyện như vậy nữa.

Ta thấy ta phải đánh hắn một trận trước đã." Trình Giảo Kim làm việc rất có nguyên tắc, trong tình huống này cảm thấy phải đánh tên đó một trận, trút giận cho huynh đệ tốt.

Thấy tình trạng này của Trình Giảo Kim, Lý Khác biết hắn nhất định sẽ không tha cho người đó.

Nhưng hắn cảm thấy có những chuyện mọi người cần phải hiểu rõ, nên vội vàng nhắc nhở Trình Giảo Kim một phen.

"Giảo Kim, có những chuyện không cần phải tính toán như vậy, nhưng ta thấy bây giờ trừng phạt hắn một phen cũng không cần thiết nữa, mau thả hắn đi đi." Lý Khác chỉ hy vọng từ nay về sau sẽ không có ai bắt cóc Lý Nguyên Phương nữa, cũng sẽ không có ai làm chuyện như vậy giữa ban ngày ban mặt, nên nói mấy câu với huynh đệ tốt.

Nhưng Trình Giảo Kim cảm thấy mình làm việc có nguyên tắc, làm việc cũng rất có nguyên tắc, trực tiếp đánh tên đó một trận, cho hắn một bài học.

"Ta hỏi ngươi, sau này có dám làm hại Lý Nguyên Phương nữa không?

Có dám làm hại người khác nữa không?" Sau khi Trình Giảo Kim đánh tên đó một trận, bắt đầu hỏi suy nghĩ của hắn.

Nếu tên đó còn có ý đồ xấu, Trình Giảo Kim cảm thấy có thể sẽ giết hắn.

Nhưng tên đó bây giờ đã bị đánh bầm dập, trong tình huống này sao có thể đi làm hại người khác được nữa?

"Ta dám thề sau này sẽ không bao giờ làm hại người khác nữa, chuyện như vậy ta cũng sẽ không bao giờ làm nữa.

Dù người khác cho ta bao nhiêu tiền, ta cũng sẽ không làm nữa.

Ta định về quê sống cho tốt, không bao giờ vào thành nữa." Tên đó cảm thấy tuy mình nhận được một số tiền, nhưng chuyện bị đánh như thế này sau này không bao giờ muốn trải qua nữa, nên vội nói với Trình Giảo Kim.

Nghe vậy, Trình Giảo Kim cảm thấy người này muốn cải tà quy chính, nên vội vàng thả hắn đi.

Sau khi xử lý xong chuyện của người đó, Trình Giảo Kim vội đến bên cạnh Lý Khác, muốn hỏi xem hắn bây giờ có suy nghĩ gì không, dù sao chuyện ở đây cũng không có gì to tát.

"Lý Khác, ta thấy ngài ở đây cũng đã lâu rồi, không biết bây giờ ngài định đi đâu, vì ở đây hình như cũng không có chuyện gì quan trọng có thể giữ ngài lại." Mấy ngày nay Trình Giảo Kim vẫn luôn âm thầm chú ý đến Lý Khác, cảm thấy hắn có thể sẽ rời khỏi nơi này, nên vội vàng đi trước một bước hỏi chuyện này.

Thực ra Trình Giảo Kim rất khâm phục Lý Khác, cảm thấy người này rất lợi hại, dù là về trí tuệ hay sự anh dũng đều khiến người khác phải khâm phục.

"Giảo Kim, ngươi nói đúng, ta có chuyện khác phải làm, nên không thể ở đây cả đời được.

Ta có thể sẽ đến kinh thành xem phong cảnh nơi đó, không biết

ngươi có muốn đi cùng ta không?" Lý Khác ở bên ngoài đã lâu, đột nhiên cảm thấy có chút nhớ nhà, nên vội nói ra suy nghĩ của mình, muốn về nhà xem sao, chỉ không biết huynh đệ tốt có muốn đi cùng không.

Nghe vậy, Trình Giảo Kim suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy mình rất thích nơi này, nên định ở lại đây sống một thời gian.

"Thực ra biết được tin ngài sắp đi, ta cũng rất vất vả.

Nhưng ta đã quan sát rất lâu, cảm thấy ngài nên rời khỏi đây rồi.

Có một chuyện khác muốn nói với ngài, ta thấy môi trường ở đây rất tốt, nên định ở lại đây một thời gian.

Nếu sau này có rảnh thì hoan nghênh quay lại thăm ta, lúc đó ta nhất định sẽ mời ngài uống loại rượu ngon nhất ở đây." Trình Giảo Kim nói xong với Lý Khác, vội vào phòng Lý Nguyên Phương, muốn an ủi hắn.

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Trình Giảo Kim cảm thấy mình vẫn chưa nói chuyện tử tế với Lý Nguyên Phương, nên định nhân cơ hội này có thể giao tiếp tốt với hắn.

"Nguyên Phương, hãy nhớ, dù xảy ra chuyện gì, mấy người chúng ta đều là huynh đệ tốt nhất, mấy người chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi ngươi.

Cho nên sau này khi xảy ra chuyện tương tự, nhất định phải để lại cho ta một dấu hiệu để có thể tìm thấy ngươi." Trình Giảo Kim cảm thấy chuyện lần trước xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn không có cách nào tìm được Lý Nguyên Phương, nên nói mấy câu với hắn, hy vọng sau này khi Lý Nguyên Phương gặp phải chuyện như vậy, có thể để lại một chút manh mối cho mình.

"Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, ta thấy đoạn ký ức đó đối

với ta thực sự rất đau khổ, nên hoàn toàn không muốn nhớ lại.

Nếu có rảnh, hai chúng ta có thể ra ngoài đi dạo ngắm phong cảnh tươi đẹp cũng tốt, không cần thiết phải ở trong phòng bàn luận chuyện quá khứ." Đối với chuyện trước kia, Lý Nguyên Phương dường như không để tâm, cảm thấy chuyện đó quá đau khổ, nên cũng không muốn nhớ lại, cũng không muốn người bên cạnh nhắc đến.

Nghe Lý Nguyên Phương nói vậy, Trình Giảo Kim biết mình đã nói sai, vội tự tát mình một cái, sau đó bắt đầu im lặng không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, Lý Khác dậy từ rất sớm, định nói chuyện với hai huynh đệ tốt, vì hắn định rời khỏi đây để về kinh thành.

"Trình Giảo Kim, Lý Nguyên Phương, ta thực sự rất vui khi được làm huynh đệ với hai người.

Nhưng bây giờ ta phải về kinh thành rồi, không biết hai người có muốn đi cùng ta không?" Lý Khác hôm qua đã hỏi Trình Giảo Kim, sau khi biết suy nghĩ của hắn, lại muốn hỏi ý kiến của Lý Nguyên Phương, xem hắn có muốn đi cùng mình không.

"Hôm qua ta đã nói rồi mà, ta nói ta không muốn đi cùng ngươi, ta rất thích nơi này, nên định ở đây sống cho tốt.

Chuyện này, ngươi hỏi Lý Nguyên Phương đi." Nghe Lý Khác nói vậy, Trình Giảo Kim thực sự cảm thấy rất kỳ quái, hôm qua không phải đã nói rõ chuyện này rồi sao?

Tại sao hôm nay lại phải nhắc lại một lần nữa?

Ban đầu Lý Nguyên Phương vẫn luôn đứng bên cạnh không nói gì, nhưng bây giờ nghe Trình Giảo Kim nói vậy, vội bày tỏ quan điểm của mình.

"Lý Khác, ở đây ta đã trải qua một số chuyện không vui, nên ta

muốn đi cùng ngươi đến kinh thành xem phong cảnh nơi đó.

Ta cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, nên hy vọng có thể cùng ngươi lên đường." Lý Khác sớm đã đoán được suy nghĩ của Lý Nguyên Phương, nên mới vào lúc này nói ra chuyện này, mục đích là hy vọng có thể đưa hắn cùng về kinh thành.

Đột nhiên nghe được tin này, Trình Giảo Kim cảm thấy có chút không thể chấp nhận được.

Ban đầu hắn nghĩ mình ở lại nơi này, Lý Nguyên Phương nhất định sẽ ở lại cùng, nhưng không ngờ Lý Nguyên Phương lại muốn về kinh thành, nên Trình Giảo Kim cảm thấy một mình ở lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì.

"Hai người đều đi, ta ở lại đây còn có ý nghĩa gì nữa?

Hay là thế này đi, ta cũng đi cùng mọi người luôn, lúc đó chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau." Trình Giảo Kim bây giờ thực sự rất sợ, hai người đi như vậy, rồi bỏ lại một mình hắn ở nơi này, nên vội nói ra suy nghĩ của mình với hai người, hy vọng lúc hai người đi có thể tiện thể mang hắn theo.

Lý Khác nghe Trình Giảo Kim nói vậy, vội đồng ý yêu cầu của hắn, định đưa hắn và Lý Nguyên Phương cùng lên đường, như vậy mấy người trên đường cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Sau khi mấy người lên đường, phát hiện nơi này cách kinh thành rất xa.

Mặc dù vẫn luôn cố gắng gấp rút hành trình, nhưng cuối cùng cũng đến được kinh thành sau một tháng.

Khi vừa đến kinh thành, Trình Giảo Kim rất ngưỡng mộ những người trong kinh thành, cảm thấy kinh thành thật quá phồn hoa, so với thị trấn nhỏ Giang Nam kia, không biết phồn hoa hơn bao nhiêu lần.

“Lý Khác, sớm biết kinh thành tốt như vậy, lẽ ra ngươi nên sớm đưa ta đến đây, không nên để ta ở phương Nam lâu như vậy!” Trình Giảo Kim vừa đến kinh thành, đối với mọi chuyện đều tò mò, nên không ngừng nói mấy câu với huynh đệ tốt, hy vọng hắn có thể dẫn mình đi lĩnh lược phong cảnh kinh thành.

“Ai da, Trình Giảo Kim, đừng làm như người chưa từng thấy sự đời được không?

Dù sao chúng ta cũng đã ở Giang Nam một thời gian.

Bây giờ ta đưa ngươi đến tửu lầu lớn nhất kinh thành, để ngươi nếm thử mỹ vị giai hào của kinh thành.” Lý Khác thấy Trình Giảo Kim hưng phấn như vậy, cảm thấy đưa hắn đến là một lựa chọn rất đúng đắn, nên định đưa hai người đến một tửu lầu rất sang trọng để ăn cơm.

Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương nghe vậy, thực sự rất vui, vì sau khi đến nơi này mới phát hiện giá cả ở đây rất cao.

Chương 671

Lý Khác lại muốn mời hai người đến tửu lầu đắt nhất ăn một bữa, hai người đương nhiên cảm thấy vui mừng.

Nhưng khi mấy người vào tửu lầu, lại đột nhiên nghe thấy người trong tửu lầu đang thảo luận một chuyện khác, hình như có liên quan đến Giang Nam.

“Này, có biết không?

Nghe nói gần đây Giang Nam mưa rất nhiều, nhiều nơi đã xảy ra lũ lụt!

Nhìn nơi chúng ta xem, thái bình như vậy, không xảy ra lũ lụt, cũng không xảy ra hạn hán.” “Còn không phải sao, bây giờ cả kinh thành đều đã truyền tai nhau, bảo chúng ta tiết kiệm tiền bạc, bảo chúng ta nhất định phải quyên góp cho vùng thiên tai…” Lý Khác đột nhiên nghe mọi người nhắc đến chuyện này thì rất có hứng thú, nên vội đến trước mặt, muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

“Mấy vị, ta muốn hỏi, nơi xảy ra lũ lụt mà các vị nói rốt cuộc là ở đâu vậy?

Có thể nói chi tiết cho ta biết được không?

Ta vừa mới đến kinh thành, đối với một số tình hình không đặc biệt hiểu rõ.” Lý Khác đột nhiên nghe mấy người nói là từ Giang Nam đến, nên muốn biết có phải nơi mình từng ở trước đây đã xảy ra lũ lụt không.

“Tiểu huynh đệ, vừa nhìn đã biết là từ Giang Nam đến.

Nhìn dáng vẻ da mềm thịt mịn này, có thể là kết quả của việc ở Giang Nam một thời gian khá lâu.

Ta nói cho ngươi biết, nghe nói thị trấn mà Nhị hoàng tử từng ở trước đây đã xảy ra lũ lụt, nên bây giờ tình hình không được tốt cho lắm." Lý Khác đột nhiên nghe người khác nói vậy, ý thức được nơi mình từng ở trước đây quả thực đã xảy ra vấn đề, nên vội vàng sắp xếp cho Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương, định một mình vào cung gặp phụ hoàng, bàn bạc kỹ lưỡng chuyện cứu trợ.

"Đây là khách điếm sang trọng nhất kinh thành rồi, hai người cứ ở đây trước.

Đợi ta làm xong việc sẽ đưa mọi người rời khỏi đây." Lý Khác sau khi sắp xếp ổn thỏa cho hai người, lập tức quay về hoàng cung, gặp phụ hoàng.

"Con về lúc nào vậy?

Lại có thể ngay lập tức đến gặp trẫm, trong lòng trẫm rất vui.

Nhưng không biết con đã nghe chưa, nơi con từng ở trước đây bây giờ đã xảy ra lũ lụt, không biết con nhìn nhận chuyện này thế nào?" Hoàng đế sau khi gặp được đứa con trai mình yêu thích nhất, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Vào lúc này, ngài vội vàng bàn bạc quốc sự với con trai, muốn xem xem con trai mình bây giờ có suy nghĩ gì không.

"Phụ hoàng, nơi nhi thần từng ở đã xảy ra lũ lụt, vậy thì nhi thần nguyện ý trực tiếp mang lương thảo đến cứu trợ, không biết người có đồng ý không?" Lý Khác cảm thấy nơi đó rất tốt, không muốn lê dân bá tánh nơi đó phải chịu tai họa lũ lụt, nên trong tình huống này vội nói với phụ thân.

Hoàng đế nghe vậy, cảm thấy cách này rất hay.

Dù sao con trai mình cũng đã từng ở nơi đó, đối với phong thổ nhân tình và chính trị nơi đó hẳn là hiểu rõ hơn, nên vội đồng ý thỉnh

cầu của hắn.

“Nếu đã như vậy, vậy con hãy mang lương thảo đến Giang Nam cứu trợ đi!

Trẫm thấy con quen thuộc với nơi đó hơn, nên hy vọng con có thể làm chuyện này thật tốt, tuyệt đối không được xảy ra sai sót.

Đây là điều lệnh của trẫm, mau cầm lấy đi làm việc đi.” Hoàng đế nói xong, vội lấy ra một khối lệnh bài đưa cho Lý Khác, hy vọng hắn có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

“Phụ thân, thực sự cảm tạ người đã giao nhiệm vụ này cho con.

Dù sao đi nữa, con cảm thấy có thể đích thân đi cứu trợ cũng là một chuyện rất tốt.” Lý Khác rất thích nơi đó, sớm đã xem nơi đó là quê hương thứ hai, nên vào lúc này cảm thấy nên về nhà xem một chút, vì vậy rất cảm tạ phụ thân.

Hoàng đế cảm thấy chỉ cần con trai có thể vui vẻ, chỉ cần giang sơn này thái bình, vậy thì cũng không còn nguyện vọng nào khác.

Sau khi nhận được lệnh bài của hoàng đế, Lý Khác trực tiếp đến các bộ ngành liên quan để lĩnh một ít lương thảo, sau đó đưa Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim thẳng tiến về phương Nam để cứu trợ.

“Lý Khác, rốt cuộc ngươi có thân phận gì vậy?

Lại có thể kiếm được nhiều lương thảo như vậy để đi cứu trợ.

Ta nghi ngờ ngươi ở đây không phải là người có quyền có thế thì cũng không phải, nhưng vẫn luôn không nói cho hai chúng ta biết?” Trên đường đến phương Nam cứu trợ, Trình Giảo Kim cảm thấy chuyện này không đúng lắm, cảm thấy Lý Khác có thể trong thời gian ngắn như vậy mà gom được nhiều lương thảo như thế, thực sự rất kỳ lạ, nên vội vàng hỏi.

Lý Khác vẫn luôn cảm thấy Lý Nguyên Phương là một người khá thông minh, còn Trình Giảo Kim thì thuộc loại đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Không ngờ hắn lại chú ý đến chi tiết này, nên vội vàng giải thích, hy vọng có thể xua tan nghi ngờ trong lòng hắn.

"Thực ra thì, nhà ta làm ăn buôn bán, nên rất có tiền.

Trong thời gian ngắn gom được một ít lương thảo, cũng là do người nhà ta đổi hết gia sản mới có được.

Cho nên mọi người hãy nhanh chóng vận chuyển số lương thảo này đến Giang Nam đi, dù sao ở đó cũng có người đang chờ chúng ta." Lý Khác biết hai người đều là huynh đệ tốt của mình, nhưng vào lúc này cũng không hy vọng hai người biết thân phận của mình, hy vọng có thể cùng họ làm huynh đệ bình đẳng là được, nên không tiết lộ quá nhiều.

Nghe Lý Khác nói vậy, hai người không còn nghi ngờ gì nữa, cảm thấy bây giờ quan trọng nhất là vận chuyển lô lương thảo này đến Giang Nam trước đã.

Bởi vì Giang Nam hiện đang có lũ lụt, nếu có thể vận chuyển một lô lương thảo đến, có thể sẽ làm dịu bớt tình hình lũ lụt.

Kể từ khi xảy ra chuyện lần trước, tình trạng của Lý Nguyên Phương rất không tốt, nhưng trong quá trình cứu trợ lần này, Lý Nguyên Phương biểu hiện rất tốt.

Lý Nguyên Phương cảm thấy có thể giúp huynh đệ tốt của mình làm một chút việc, cũng là một chuyện đáng để vui mừng.

Khi Lý Khác vận chuyển lương thảo từ kinh thành về phương Nam, đi ngang qua nơi Lục Vương phi ở.

Mấy người cảm thấy có chút mệt mỏi, nên nghỉ ngơi ở đó.

“Mọi người nghỉ ngơi trước đi.

Cả đường đi rất mệt mỏi, nên hy vọng mọi người đều có thể vận chuyển lương thực với trạng thái tốt nhất, cũng hy vọng mọi người có thể nhanh chóng vận chuyển lương thực đến nơi.” Sau khi biết được một số tình hình ở Giang Nam, Lý Khác thực sự rất hy vọng có thể nhanh chóng vận chuyển số lương thảo này đến Giang Nam, nhưng cũng biết mọi người bây giờ đều rất mệt mỏi, không nghỉ ngơi cũng không được.

Những người khác nghe vậy, vội vàng dừng lại nghỉ ngơi, dù sao cả đường đi thực sự quá mệt mỏi.

Lý Nguyên Phương biết mọi người đều rất mệt mỏi, vào lúc này chủ động đứng ra, muốn gác đêm, để mọi người nghỉ ngơi trước, đợi họ ngủ ngon rồi mình mới đi ngủ.

Đợi những người khác đều nghỉ ngơi, Lý Nguyên Phương đứng gác bên cạnh, thực sự sợ lô lương thảo sẽ bị mất, nên luôn rất cẩn thận.

Nhưng không ngờ sớm đã có một nhóm người trong bóng tối muốn ra tay với hắn.

Trong lúc Lý Khác đang nghỉ ngơi, một nhóm người trực tiếp thổi một luồng khói mê về phía Lý Nguyên Phương, ngay sau đó Lý Nguyên Phương ngất xỉu trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Nhân cơ hội này, những người đó vội vàng từ trong rừng cây ra, mang đi toàn bộ lương thảo bên cạnh.

Đợi khi Lý Khác tỉnh lại lần nữa, đột nhiên phát hiện lương thảo trước mắt đều bị người khác lấy đi, bây giờ không còn gì cả.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nguyên Phương, không phải một mình ngươi ở đây canh gác sao?

Tại sao bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ ngươi là kẻ canh nhà trộm của?" Lý Khác sau khi tỉnh lại thấy lương thảo của mình toàn bộ đều không còn, thực sự rất tức giận, vội nói mấy câu với huynh đệ tốt, hy vọng hắn có thể cho mình một lời giải thích.

Chương 672

Nghe đại ca nói vậy với mình, Nguyên Phương thực sự cảm thấy oan ức, chuyện này thật sự không có quan hệ gì với mình.

Vì Lý Nguyên Phương biết mình bị người khác hạ thuốc mê, nên cũng đúng lúc nói thật chuyện này với đại ca, hy vọng mọi người đều có thể đối mặt với vấn đề này, tuyệt đối không được đổ trách nhiệm lên người mình.

"Lý Khác, chuyện này thật sự không thể trách ta.

Lúc ngài đang ngủ, ta hình như bị người khác rắc khói mê.

Cho nên chuyện này ta cũng có trách nhiệm, nhưng không thể đổ hết trách nhiệm lên người ta được." Suốt một thời gian, Lý Nguyên Phương đều cảm thấy rất không vui, nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, nên vội nói mấy câu với đại ca, cũng hy vọng đại ca có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ xem vấn đề này nên giải quyết thế nào.

Nghe Lý Nguyên Phương nói vậy, Trình Giảo Kim vội đứng ra, muốn nói giúp Lý Nguyên Phương mấy câu, cũng hy vọng huynh đệ tốt của mình có thể bình tĩnh.

"Lý Khác, chuyện lương thảo bị mất, chúng ta cần phải tìm hiểu kỹ, nếu không đổ trách nhiệm lên người Lý Nguyên Phương, quả thực có chút không thỏa đáng.

Cho nên hy vọng ngài có thể bình tĩnh lại suy nghĩ vấn đề này, suy nghĩ kỹ tại sao lương thảo của chúng ta lại bị người khác lấy đi." Trình Giảo Kim không muốn hai người xung đột, nên vội nói mấy câu với cả hai, hy vọng hai người đều có thể bình tĩnh đối mặt với vấn đề này.

Bây giờ chuyện đã xảy ra, đối với Lý Khác mà nói, chuyện quan trọng nhất không phải là thảo luận trách nhiệm của ai, mà nên nhanh chóng giải quyết vấn đề này, nhanh chóng tìm lại lương thảo.

"Được rồi, bây giờ sự việc quả thực rất nan giải, nên đều hy vọng mọi người có thể bình tĩnh.

Vừa rồi cảm xúc của ta không đúng, ta bây giờ xin lỗi Lý Nguyên Phương.

Chúng ta mau ngồi xuống suy nghĩ kỹ chuyện này đi." Lý Khác cảm thấy chuyện này mình quả thực không đúng, nên vội nói mấy câu với mọi người, hy vọng mọi người có thể tha thứ.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương vội đến bên cạnh Lý Khác, vỗ vai hắn, muốn cho hắn một chút động viên, hy vọng hắn có thể đối mặt tốt với vấn đề này.

"Nguyên Phương, ta bây giờ không sao rồi, nên mọi người đều ổn cả.

Rốt cuộc là ai đã lấy đi lương thảo của chúng ta, nên chúng ta tốt nhất là đi điều tra, có thể nhanh chóng tìm lại lương thảo mới là trách nhiệm của chúng ta.

Nếu để người nhà ta biết ta làm mất lương thảo, người nhà ta chắc chắn sẽ không tha cho ta." Lý Khác thực sự lo lắng, nếu phụ hoàng biết chuyện này sẽ trách tội mình, nên trong tình huống này chỉ mong có thể nhanh chóng tìm lại số lương thảo đã mất, như vậy mới có thể bù đắp sai lầm mình đã phạm phải.

Lý Nguyên Phương biết Lý Khác bây giờ thực sự rất lo lắng, nên hy vọng hắn có thể bình tĩnh lại, mọi người từ từ đi điều tra.

"Lý Nguyên Phương, Trình Giảo Kim, ta bây giờ giao cho hai người một nhiệm vụ, nhanh chóng đi dò la xem gần đây có ai bán

lương thảo không.

Vì sau khi lấy lương thảo của ta, họ không thể ăn hết ngay lập tức, có thể sẽ tìm người bán đi." Sau khi bình tĩnh lại, Lý Khác vội nói mấy câu với hai huynh đệ tốt, hy vọng họ có thể giúp mình đi dò la tin tức.

Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim cảm thấy vấn đề này đối với họ hoàn toàn không phải vấn đề, nên bảo Lý Khác ở nguyên tại chỗ chờ, hai người đi ra ngoài dò la tin tức.

"Nhị hoàng tử, xem ra thật sự có kẻ ăn gan hùm mật gấu dám ra tay với lương thảo của chúng ta.

Nếu vậy, ta thấy nên để hoàng thượng biết chuyện này, lúc đó để hoàng thượng phái người đến, bắt hết bọn chúng đi." Thuộc hạ của Lý Khác thấy Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim đều đã rời khỏi hiện trường, bèn vội quỳ xuống trước mặt chủ tử, nói mấy câu.

"Ta đương nhiên biết ngươi là vì tốt cho ta, nhưng trong tình huống này, ta thấy quan trọng nhất là phải tìm lương thảo trước.

Nhưng chuyện này ta phải viết một bản tấu chương dâng lên phụ hoàng, nên hy vọng ngươi có thể giúp ta truyền đạt." Lý Khác biết đã xảy ra chuyện như vậy, nếu không báo cho phụ hoàng, lúc đó phụ hoàng một khi biết được có thể sẽ trách tội mình, nên lập tức viết một bản tấu chương đưa cho thuộc hạ, bảo hắn vội vàng phi cáp truyền thư cho phụ hoàng.

Sau khi làm xong mọi việc, Lý Khác ở nguyên tại chỗ chờ đợi, hy vọng Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương có thể nhanh chóng quay lại, cũng hy vọng hai người có thể nhanh chóng mang về một tin tốt.

Khoảng hai canh giờ sau, Trình Giảo Kim và Lý Nguyên Phương thở hổn hển quay lại, và báo rằng họ đã mang về một tin tốt.

“Lý Khác, ngài đoán không sai, gần đây quả thực có người muốn bán một lô lương thảo, nên ta đã dò la được địa chỉ của người đó.

Nếu có rảnh, ta hy vọng ngài có thể đích thân đi cùng chúng ta tiếp xúc, xem xem có thể từ tay hắn lấy lại lương thảo cho chúng ta không.” Trình Giảo Kim cảm thấy mình hóa trang thành ăn mày, ở cổng thành ngồi nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một tin tức, nên vội vàng báo tin này cho huynh đệ tốt, hy vọng có thể giúp được hắn.

“Tin tức mà ta và Trình Giảo Kim có được đều tương tự nhau, nên hai chúng ta đều đã xác định được người đó và địa chỉ của hắn.

Nếu có thể, ta thấy chúng ta bây giờ có thể xuất phát rồi.” Lý Nguyên Phương cũng đã ở trong thành rất lâu, cuối cùng cũng có được một số tin tức, nên vội vàng báo cáo cho huynh đệ tốt của mình.

Lý Khác ban đầu nghĩ rằng hai người đều là người đầu óc đơn giản, hoàn toàn không biết dò la tin tức, nhưng không ngờ hai người lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà dò la ra được tin tức này, nên trong lòng rất cảm động, vô cùng cảm tạ hai người.

“Nếu đã như vậy, vậy thì chuyện lần này thật sự nhờ cả vào hai ngươi rồi.

Đợi sau khi tìm được kho lương, ta nhất định sẽ mời mọi người một bữa thịnh soạn.” Lý Khác cảm thấy hai người này như thiên binh giáng trần, vào thời khắc quan trọng luôn có thể phát huy tác dụng, nên thực sự hy vọng có thể đưa hai người đi ăn một bữa thật ngon.

Nhưng, Lý Nguyên Phương và Trình Giảo Kim hai người lại không cảm thấy ăn một bữa cơm đối với họ rất quan trọng.

Hai người đều cảm thấy chuyện quan trọng nhất là hy vọng có thể tìm lại được lô lương thảo đó, nhanh chóng vận chuyển đến Giang Nam, như vậy mới là giúp đỡ Giang Nam, làm dịu bớt lũ lụt.

Sau khi mấy người hành động, cuối cùng cũng tìm được địa chỉ của người đó, trực tiếp xông vào, tìm thấy toàn bộ lương thảo trong nhà hắn.

"Không ngờ ngươi lại dám trộm lương thảo của ta.

Bây giờ chỉ cần ngươi nói cho ta biết tại sao lại trộm lương thảo của ta, ta có thể tha cho cả nhà ngươi.

Nếu không, ta bây giờ lập tức giết cả nhà ngươi." Lý Khác thấy tình hình trước mắt, cảm thấy kỳ lạ, gia đình này trông cũng rất giàu có, thật sự không biết tại sao lại dám nhòm ngó lô lương thảo mình vận chuyển.

"Không có lý do gì cả, trong nhà đột nhiên thiếu tiền, lại thấy gần đây ngài đang vận chuyển lương thảo, nên đã theo dõi rất lâu, cuối cùng cũng cướp được lô lương thảo.

Bây giờ hy vọng ngài có thể tha cho người nhà của ta, chuyện này thật sự không có quan hệ gì với họ, đều là do một mình ta mưu tính sắp đặt." Người đó lại khá có nghĩa khí, nói xong một đoạn, trực tiếp cầm một con dao đâm vào bụng mình, cũng là dùng tính mạng của một người để bảo toàn cả gia đình.

"Lý Khác, xem ra người này đã chết rồi, chuyện này chúng ta có cần tiếp tục truy cứu không?" Thấy tình hình trước mắt, Lý Nguyên Phương vội đến trước mặt, hỏi ý kiến của Lý Khác, muốn xem xem hắn có muốn tiếp tục truy cứu không.

"Cũng là một người đàn ông, trong tình huống này, lại có thể vì bảo toàn gia đình mà hy sinh bản thân, cũng khá dũng cảm.

Nếu đã tìm được lương thảo rồi, chúng ta cũng không cần thiết phải lạm sát người vô tội!" Lý Khác thấy tình hình trước mắt, cảm thấy nếu giết cả nhà họ, lúc đó mình cũng không khác gì kẻ lạm sát

người vô tội, nên định tha cho họ.

Sau khi xử lý xong chuyện trước mắt, mấy người lại tiếp tục lên đường, hy vọng có thể nhanh chóng vận chuyển lương thảo đến Giang Nam.

“Lý Khác, đừng nói chứ ta thật sự rất khâm phục ngươi.

Ban đầu ta tưởng ngươi sẽ giết cả nhà đó, nhưng không ngờ đao của ngươi không chém oan hồn.

Về điểm này, ta rất khâm phục.” Trên đường vận chuyển lương thảo, Trình Giảo Kim cảm thấy một mình bây giờ cũng không có việc gì, bèn đến bên cạnh Lý Khác, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Lý Khác nghe Trình Giảo Kim nói vậy cũng chỉ cười mà không nói gì, cảm thấy chuyện này đối với mình không là gì cả, cũng hy vọng Trình Giảo Kim đừng để trong lòng.

Mấy người trong quá trình vận chuyển lương thảo, khá thuận lợi.

Nhưng khi đến trước cửa Lục Vương phủ, đột nhiên thấy Lục Vương phi vội vàng từ trong phủ ra, đến bên cạnh mấy người.

“Lý Khác, có một số chuyện ta muốn nói riêng với ngài, không biết bây giờ ngài có tiện không?” Lục Vương phi sau khi đến trước mặt Lý Khác, nói mấy câu, hy vọng có thể nói chuyện riêng với hắn.

“Có thể!

Chương 673

Nàng đợi ta ở đình nghỉ mát bên cạnh, ta sẽ đến ngay." Lý Khác thấy dáng vẻ vội vàng của Lục Vương phi, tưởng có chuyện quan trọng xảy ra, nên vội vàng sắp xếp cho thuộc hạ mấy câu, sau đó đến bên cạnh Lục Vương phi, muốn xem xem Lục Vương phi muốn nói chuyện gì với mình.

Kể từ khi xảy ra chuyện lần trước, Lý Khác biết Lục Vương phi đối với mình vẫn luôn mang lòng cảm kích, nên cảm thấy người phụ nữ trước mắt này chắc chắn sẽ không hại mình.

"Lý Khác, ta biết mấy người đang vận chuyển lương thảo, nhưng tin tức này đã bị tiết lộ.

Cho nên ta nghi ngờ trong số các ngươi có thể có nội gián, hoặc là bên cạnh hoàng thượng có nội gián.

Bây giờ hãy đi cùng ta một con đường khác, nếu không lương thảo có thể sẽ lại bị mất." Lục Vương phi sau khi gặp Lý Khác, vội vàng tiết lộ toàn bộ những gì mình biết cho hắn, hy vọng hắn có thể tin tưởng mình.

"Lục Vương phi, xem ra tin tức thật sự đã bị tiết lộ, nếu không thì nàng tuyệt đối không thể biết ta đang vận chuyển lương thảo.

Nhưng có một số chuyện ta muốn biết, tại sao nàng lại giúp ta?

Ít nhất cũng phải cho ta một lý do thuyết phục chứ?" Lý Khác biết Lục Vương phi sẽ không hại mình, nhưng trong tình huống này vẫn hỏi, muốn biết tại sao người phụ nữ này lại giúp mình?

"Lý Khác, ta sở dĩ mật báo cho ngài, sở dĩ giúp ngài không vì điều gì khác, là vì ban đầu ngài đã cứu ta.

Cho nên ta cảm thấy con người luôn phải biết ơn.

Bây giờ ngài có muốn đi cùng ta không?" Lục Vương phi nghe vậy, vội nói ra suy nghĩ của mình, cũng hy vọng Lý Khác có thể tin tưởng mình, hy vọng có thể cùng hắn đi một con đường, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho lô lương thảo đó.

Lý Khác thấy người phụ nữ trước mắt nói vậy, cảm thấy lời của nàng rất đáng tin, nên sẵn lòng đi cùng nàng.

"Lý Khác, ngài đang đùa với ta à?

Người phụ nữ trước mắt nói với ngài mấy câu đã khiến ngài thỏa hiệp rồi sao?

Ta thấy chúng ta đi con đường này chắc chắn không có vấn đề gì, tại sao cứ phải tin lời một người phụ nữ nói, mà hoàn toàn không tin vào phán đoán của ta?" Lý Nguyên Phương sau khi biết tin này thực sự rất tức giận.

Bởi vì bây giờ họ đang đi đường lớn, tương đối mà nói sẽ nhanh chóng đến Giang Nam hơn.

Nhưng nếu bây giờ đổi một con đường khác, con đường đó rất gập ghềnh, có nghĩa là có thể sẽ phải lãng phí thời gian trên đường đi, nên hắn không đồng ý với cách làm này.

"Được rồi, Lý Nguyên Phương, ta cảm thấy bây giờ muốn chúng ta có thể nhanh chóng đưa lô lương thảo này đến Giang Nam, thì phải đảm bảo an toàn cho nó, không cần thiết phải lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Cho nên ta thấy chúng ta bây giờ hãy đi cùng Lục Vương phi." Lý Khác cảm thấy việc đưa lô lương thảo nhanh chóng đến Giang Nam là một chuyện rất quan trọng, nhưng nếu đảm bảo an toàn cho lương thảo cũng là một chuyện rất quan trọng.

Giữa hai việc này phải đưa ra lựa chọn, nên hy vọng huynh đệ tốt của mình có thể tán thành suy nghĩ của mình, đi cùng Lục Vương phi.

Nghe vậy, Lý Nguyên Phương không muốn nói thêm nữa, cảm thấy cách làm của Lý Khác chắc là đúng, nên sẵn lòng đi cùng hắn.

Sau khi Lý Khác suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách hay, bèn vội bảo thuộc hạ đi loan tin này ra ngoài.

"Này, Lưu công công, không biết ngài đã nghe chưa, gần đây trong cung chúng ta có một lời đồn, nói là Lục Vương gia trước khi chết có để lại một bản tấu chương.

Trong bản tấu chương đó có tên gián điệp mà trước đây ngài ấy đã cài cắm bên cạnh hoàng đế bệ hạ.

Cũng không biết gián điệp trong cung chúng ta rốt cuộc là ai." Lưu Phong đang chuẩn bị làm việc, đột nhiên nghe tiểu thái giám thuộc hạ nói chuyện này, trong lòng cảm thấy rất sợ hãi.

Một khi hoàng đế bệ hạ phát hiện ra bản tấu chương đó, có thể sẽ giết mình.

"Có những chuyện không phải loại tiểu thái giám như chúng ta có thể quản được, những chuyện này cũng không phải nghe đâu nói đó, tuyệt đối không được để trong lòng, làm tốt việc của mình là được." Lưu Phong nghe tiểu thái giám thuộc hạ nói vậy, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, sau đó quay về nghĩ đối sách, muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Thực ra suy nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ cần có thể lén lút lẻn vào cung điện của hoàng đế bệ hạ, lấy được bản tấu chương đó, lúc đó an toàn của mình chắc chắn sẽ được đảm bảo.

Buổi tối, nhân lúc đêm khuya vắng người, hắn một mình lén lút đến tẩm cung của hoàng đế bệ hạ, phát hiện xung quanh không có ai,

nên vội vàng đến bàn đặt tấu chương.

Lưu Phong lật xem tấu chương, phát hiện trên đó không có gì cả, chỉ là một bản tấu chương trống rỗng.

Thấy tình hình trước mắt, hắn ý thức được mình có thể đã trúng kế, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng, vừa mới mở cửa, phát hiện Nhị hoàng tử đã dẫn người đến chặn hắn lại.

"Lưu Phong, ngươi đúng là không kìm nén được mà.

Ta chỉ mới tung ra một tin tức thôi, đã dụ được ngươi ra rồi.

Ban đầu ta còn tưởng ngươi có thể ẩn nấp sâu đến mức nào!" Lý Khác sau khi thấy hắn, rất vui mừng, cảm thấy hắn đã trúng kế của mình.

Tối nay sau khi giết hắn, cũng coi như đã giải quyết được vấn đề này.

"Nhị hoàng tử, ngài đang nói gì vậy?

Tối nay ta không phải là đến tẩm cung của hoàng đế bệ hạ, giúp ngài ấy dọn dẹp bàn đặt tấu chương sao?

Cho nên ngài có hiểu lầm gì không?" Lưu Phong sau khi nghe Nhị hoàng tử nói vậy, biết thân phận của mình đã bại lộ, nhưng vào lúc này tuyệt đối không thể thừa nhận mình là gián điệp, nếu không hắn biết mình có thể không giữ được mạng.

Trong tình huống này, chỉ đành bình tĩnh nói với Nhị hoàng tử.

Lý Khác nghe đối phương nói vậy, cảm thấy tâm lý của người này khá vững vàng.

Trong tình huống này mà còn không thừa nhận thân phận, vậy thì hắn cũng chỉ đành bắt người này lại, trực tiếp giết đi, cũng không

muốn nói nhiều với hắn nữa.

“Ha ha, Lưu Phong, ngươi tưởng ta hôm nay mới tìm được ngươi sao?

Thực ra ta đã biết được manh mối liên quan đến ngươi từ miệng Lục Vương phi, sau đó nhờ thân thích bạn bè dưới trướng giúp đỡ tìm kiếm mới tìm được ngươi.

Cho nên ngươi không thừa nhận cũng không sao, vì ta đã nắm được bằng chứng rồi.

Hôm nay ta trực tiếp giết ngươi, lúc đó trực tiếp bẩm báo phụ hoàng là được.” Lý Khác cảm thấy người này ở bên cạnh phụ hoàng, thực sự là một đại họa.

Cho nên trong tình huống này định trực tiếp dẫn người đến giết tên thái giám này, cũng là để giải quyết vấn đề trước mắt.

“Không thể, ngài không thể tùy tiện giết người bên cạnh hoàng đế bệ hạ.

Nếu không ngài sẽ bị người ta đàm tiếu.

Cho nên chuyện này phải bẩm báo hoàng đế bệ hạ trước, đợi hoàng đế bệ hạ đưa ra phán quyết đối với ta, ngài mới có thể giết ta.

Nếu không thì là lấy hạ phạm thượng.” Lưu Phong đã ở trong hoàng cung nhiều năm, nên quy củ trong cung hắn rất rõ ràng.

Trong tình huống này, hắn hy vọng có thể gặp hoàng đế bệ hạ, cầu xin hoàng đế bệ hạ, nể tình nhiều năm hầu hạ, tuyệt đối không được để Nhị hoàng tử giết mình.

Nhưng Nhị hoàng tử sớm đã liệu được hắn sẽ nói vậy, nên sớm đã báo cho phụ hoàng chuyện này, và đã được phụ hoàng chấp thuận mới đến đây.

Chương 674

“Không cần tìm hoàng đế bệ hạ nữa đâu.

Ta trước đó đã bẩm báo phụ hoàng, phụ hoàng bảo ta bắt ngươi.

Cho nên kế sách này cũng là ta và phụ hoàng cùng nghĩ ra.

Chuyện đã đến nước này, cũng không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa, vì ta định trực tiếp xử lý ngươi rồi, nên cũng không cần phải day dứt nữa.” Lý Khác nghe đối phương nói vậy, khuyên hắn thúc thủ chịu trói, đừng chống cự vô ích, vì sự chống cự của hắn cũng vô dụng.

Tiểu thái giám ban đầu còn muốn biện giải một phen, muốn gặp hoàng đế bệ hạ trước, nhưng bây giờ nghe vậy, cảm thấy cũng không còn hy vọng sống sót, nên đành mặc cho Lý Khác xử trí.

“Không ngờ Nhị hoàng tử ở bên ngoài du ngoạn nhiều năm như vậy, bây giờ thực sự đã tiến bộ rất nhiều.

Trong tình huống này lại có thể bẩm báo hoàng đế bệ hạ trước rồi mới xử lý ta.

Xem ra hôm nay ta đã thua rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì ta nguyện cược chịu thua.” Tiểu thái giám Lưu Phong nói xong, trực tiếp đến trước mặt Lý Khác, rút con dao trong tay ra, đâm vào bụng mình.

Thấy kết cục như vậy của tiểu thái giám, trong lòng Lý Khác cũng cảm thấy không có gì to tát, vì đó là báo ứng mà tiểu thái giám đáng phải nhận.

“Vứt thi thể hắn trực tiếp vào bãi rác, không cho phép ai nhặt xác.

Chuyện này kết thúc tại đây, tuyệt đối không được truyền ra ngoài nữa.

Ngoài ra, trong tay hắn có bao nhiêu tài sản, cũng như thân thích bạn bè, toàn bộ đều phải đào ra cho ta, xem xem thân thích bạn bè của hắn có liên quan đến Lục Vương gia trước đây không." Lý Khác thấy tiểu thái giám chết ngay trước mặt mình, cảm thấy phải xử lý hậu sự, sau đó lại cho điều tra tài sản và mối quan hệ sau lưng tiểu thái giám.

Nghe Nhị hoàng tử nói vậy, Ảnh Tử lập tức bắt tay vào làm việc này.

Hiệu suất làm việc của Ảnh Tử rất cao.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã đào ra được mối quan hệ sau lưng của tiểu thái giám một cách rõ ràng, cảm thấy tiểu thái giám bây giờ cũng không còn người thân, nhưng trong tay tiểu thái giám lại có một khối tài sản lớn.

"Nhị hoàng tử, gần đây ta đã điều tra về tiểu thái giám này, trong tay hắn có một khối tài sản lớn.

Nhưng ta cảm thấy Lục Vương gia chắc chắn không có khả năng cho hắn nhiều tiền như vậy.

Cho nên chuyện này xin ngài định đoạt.

Đây là sổ sách tài sản." Ảnh Tử sau khi giao sổ sách cho chủ nhân, hy vọng chủ nhân có thể nhanh chóng đưa ra quyết định về chuyện này.

Lý Khác nhìn sổ sách trên bàn, vội vàng cầm lên lật xem một cái.

Nhưng chỉ mới lật xem một cái, đã phát hiện số sổ sách này nhất định không trong sạch, vì số tiền bên trong vô cùng lớn.

Hắn cảm thấy chỉ dựa vào mối quan hệ giữa Lục Vương gia và

tiểu thái giám, tiểu thái giám không thể nào có được nhiều lợi ích như vậy.

"Ảnh Tử, xem ra chuyện này không đơn giản như ta nghĩ.

Một tiểu thái giám dưới trướng lại có nhiều tài sản như vậy, xem ra trong triều đình chắc chắn có người đã hối lộ hắn.

Cho nên chuyện này hãy điều tra trong bí mật, nhưng tuyệt đối không được bứt dây động rừng." Lý Khác biết tiểu thái giám này là người được hoàng thượng tin tưởng bên cạnh, nên nhất định có cơ hội tiếp xúc với các đại thần trong triều.

Trong tình huống này, hắn cảm thấy nhất định phải điều tra kỹ chuyện này, cố gắng điều tra ra ngọn ngành.

Thực ra, Lý Khác thực sự hy vọng toàn bộ triều đình đều rất liêm khiết, mỗi người đều không tham ô, mỗi người đều không nhận hối lộ, như vậy đối với bá tánh mới là một triều đình tốt.

"À!

Đúng rồi, chủ nhân, bên cạnh hoàng đế bệ hạ một thời gian rồi hình như không có ai hầu hạ, tâm trạng đặc biệt không tốt.

Nếu ngài có thời gian, đề nghị ngài đến bên cạnh xem sao, hầu hạ cũng tốt.

Dù sao ngài cũng là con trai, trong tình huống này cũng nên đi an ủi phụ thân của mình." Ảnh Tử cảm thấy những chuyện khác đều có thể thay Lý Khác xử lý, nhưng duy chỉ có chuyện này không thể thay ngài đi làm tròn chữ hiếu, nên hy vọng ngài có thể nhanh chóng đến thăm hoàng đế bệ hạ.

Sau khi về kinh thành, Lý Khác vẫn luôn xử lý chuyện của tiểu thái giám, nên cũng không có thời gian về cung bầu bạn với phụ hoàng.

Đột nhiên nghe Ảnh Tử nói vậy, thực ra trong lòng cảm thấy có chút áy náy, nên bèn lập tức vào cung, định nói chuyện với hoàng đế về sức khỏe của ngài.

“Phụ hoàng, nhi thần nghe Ảnh Tử nói, kể từ lần trước nhi thần giết tiểu thái giám thân cận của người, tâm trạng của người vẫn luôn không được tốt, sức khỏe cũng không được tốt.

Con sẽ tìm mấy tiểu thái giám tận tâm gửi đến cho người.

Bên cạnh người không có ai hầu hạ, chắc chắn không thỏa đáng.” Lý Khác sau khi gặp phụ thân, vội vàng nói ra suy nghĩ chân thật nhất trong lòng, cũng hy vọng phụ thân có thể nhanh chóng tìm mấy người tận tâm ở bên cạnh hầu hạ.

Hoàng đế nghe vậy, rất vui mừng, cảm thấy con trai mình trong tình huống này, có thể biết quan tâm đến sức khỏe, quan tâm đến tâm trạng của mình, là điều cầu còn không được.

“Ha ha, những người khác đối với trẫm đều không đặc biệt quan trọng.

Nhưng chỉ cần con có thể vào cung thăm phụ hoàng nhiều hơn là được rồi.

Lúc đó tâm trạng và sức khỏe của trẫm đều sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cho nên nhất định phải thường xuyên bầu bạn với trẫm, tuyệt đối không được để trẫm một mình sống trong hoàng cung lạnh lẽo này.” Hoàng đế cảm thấy khi đối mặt với con trai mình, nói gì cũng được, nên vội nói ra điều mình muốn nhất, hy vọng con trai có thể đáp ứng.

Lý Khác đột nhiên nghe yêu cầu của phụ thân mình, lại đơn giản như vậy, cảm thấy sau này nhất định phải bầu bạn với phụ thân nhiều hơn.

“Được rồi!

Phụ hoàng, không ngờ nguyện vọng của người lại đơn giản đến vậy, người chỉ muốn tận hưởng niềm vui gia đình thôi sao, vậy thì sau này con sẽ thường xuyên vào cung bầu bạn với người nhiều hơn!" Lý Khác nghe phụ thân nói vậy, cảm thấy mình thật bất hiếu, bình thường toàn làm theo ý mình, chưa từng để tâm đến cảm nhận của ông.

Trong tình huống này, hắn cảm thấy sau này nhất định phải dành nhiều thời gian hơn cho phụ thân, để ông không cảm thấy cô độc nữa.

"Ha, bây giờ trẫm đã có cả thiên hạ, giang sơn vững vàng, còn có chuyện gì đáng để suy nghĩ, đáng để bỏ công sức nữa đâu.

Vì vậy, trẫm chỉ đành ký thác mọi hy vọng lên người con, nhất định phải có cơ hội bầu bạn với trẫm." Hoàng đế cảm thấy cả đời này đã có đủ mọi thứ, nên bây giờ điều ông cần nhất chính là niềm vui con cái ở bên cạnh.

Lý Khác và phụ thân trò chuyện một lúc lâu, cảm thấy thời gian cũng không còn sớm nên vội vã rời hoàng cung trở về phủ.

Ảnh Tử thấy chủ nhân trở về liền vội vàng đến trước mặt, báo cáo lại những tình hình do thám được gần đây, xem chủ nhân có cách gì không.

"Chủ nhân, là thế này, hôm nay thuộc hạ tình cờ nghe được một tin tức trên phố, ngày mai sứ thần ngoại quốc sẽ đến diện kiến.

Lần này là sứ thần Ba Tư, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vậy ngày mai người có muốn vào cung cùng Bệ hạ gặp vị sứ thần Ba Tư đó không?" Ảnh Tử cảm thấy nếu Hoàng đế Bệ hạ thực sự muốn bồi dưỡng chủ nhân nhà mình, hẳn sẽ cho chủ nhân đi cùng, nên mới nói với hắn như vậy.

Mặc dù Lý Khác không mấy hứng thú với những chuyện này,

nhưng bây giờ nghe Ảnh Tử nói vậy, hắn cũng cảm thấy đây là một việc khá quan trọng.

Chương 675

Dù sao cũng liên quan đến vấn đề ngoại giao giữa hai quốc gia, nếu có thể tận mắt chứng kiến thì cũng là một chuyện tốt.

"Ồ, chuyện này hôm nay Phụ hoàng đã nói với ta rồi, nhưng ta đã từ chối ngay lúc đó.

Sau đó người lại giảng giải đạo lý cho ta, hy vọng ta có thể học hỏi cho tốt, tiếp xúc với sứ thần nước ngoài, nên đã dặn ta ngày mai nhất định phải ở bên cạnh người." Lý Khác biết Ảnh Tử luôn rất quan tâm mình nên trong lòng khá vui, nhưng cảm thấy hôm nay mệt quá rồi, bèn trở về phòng nghỉ ngơi.

Thực ra hắn biết việc tiếp sứ thần ngoại quốc là một chuyện vô cùng nhàm chán và phiền phức, nhưng đã đồng ý với phụ thân rồi thì không thể nuốt lời được, hắn dự định ngày mai sẽ thể hiện thật tốt.

Ngày hôm sau, Lý Khác biết sứ thần Ba Tư sắp đến nên trong lòng vô cùng phấn khích, sáng sớm đã vội vào cung, cùng phụ thân thay trang phục.

"Khác nhi, tuổi của trẫm ngày càng lớn, hy vọng một ngày nào đó con có thể kế thừa hoàng vị của ta, thống trị vạn dặm giang sơn này.

Vì vậy trẫm mới muốn con luôn ở bên cạnh, con là hoàng tử mà trẫm yêu thương nhất." Hoàng thượng nhìn người con trai này, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng, vì hắn không chỉ có tướng mạo anh tuấn, mà còn túc trí đa mưu, trí dũng song toàn, hệt như dáng vẻ của ông khi còn trẻ.

"Phụ hoàng, con nhớ người luôn yêu cầu rất nghiêm khắc với con.

Khi con còn nhỏ, người bắt con phải đọc sách biết chữ, hiểu đạo

lý.

Lúc đó nếu con làm sai điều gì, người nhất định sẽ tự mình trách phạt, nhưng lại rất ít khi khen ngợi con.

Hôm nay đột nhiên nghe người khen như vậy, con thấy thật ngại quá!" Lý Khác vừa giúp phụ thân thay triều phục vừa trò chuyện, sau đó cảm thấy thời gian không còn sớm, vội cùng phụ thân đi gặp sứ giả Ba Tư.

Sứ giả Ba Tư lần này đến có một mục đích, hy vọng có thể liên hôn với Hoàng thượng, vì lần này ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Hoàng đế Bệ hạ, lần này hạ thần có mang theo một vị công chúa vô cùng xinh đẹp của đất nước chúng tôi, hy vọng có thể liên hôn với người, không biết người có bằng lòng không?

Nhưng công chúa của chúng tôi có một yêu cầu, nàng hy vọng có thể gả cho người làm phi tử, không muốn trở thành phi tử của vương gia hay người nào khác." Sứ giả Ba Tư nói như vậy, dĩ nhiên là có ý đồ, trong tình huống này chỉ mong Hoàng thượng có thể đồng ý yêu cầu.

Đột nhiên nghe công chúa Ba Tư muốn làm phi tử của mình, Hoàng đế Bệ hạ thật sự cảm thấy khá bất ngờ, vì ông đã lớn tuổi rồi, theo lý thì công chúa đang độ tuổi xuân xanh, sao lại có thể bằng lòng gả cho một lão già như ông chứ.

Vì vậy ông vội hỏi.

"Nhưng, tuổi của trẫm thực sự đã quá lớn rồi, hãy hỏi công chúa xem có người trong lòng nào khác không, nếu có trẫm bằng lòng hứa hôn cho nàng." Hoàng đế nói với sứ giả Ba Tư.

"Hoàng đế Bệ hạ, công chúa của chúng tôi tên là Tử Lan.

Nàng không chỉ xinh đẹp, mà còn thực sự yêu cầu được gả cho

người làm phi tử, không bằng lòng gả cho vương gia, cho nên chuyện này không có gì để thương lượng cả." Sứ giả Ba Tư nói rất rõ ràng, vì công chúa đã dặn trước, nên nhất định phải giải thích với hoàng đế Đại Đường, hy vọng vị hoàng đế này có thể đáp ứng yêu cầu của nàng.

Lý Khác vẫn luôn đứng bên cạnh lắng nghe không nói lời nào, nhưng đột nhiên nghe một vị công chúa vừa xinh đẹp vừa trẻ trung lại bằng lòng gả cho phụ thân mình làm phi tử, hắn cảm thấy thật kỳ lạ.

Nhưng hắn biết trong tình huống trang trọng thế này, không thể trực tiếp lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình với phụ thân được, nên chỉ đành đứng bên cạnh liên tục ra hiệu bằng mắt.

"Nhưng như trẫm vừa nói với khanh, trẫm đã lớn tuổi, không biết công chúa của khanh có bằng lòng hầu hạ trẫm không, đây quả là một vấn đề đáng để suy nghĩ." Hoàng thượng cũng biết mình tuổi đã cao, hoàn toàn không xứng với công chúa, trong tình huống này ông vội nói vài câu với sứ giả Ba Tư, hy vọng ông ta có thể hiểu ý mình, từ bỏ ý định liên hôn.

"Hoàng đế Bệ hạ, là thế này, công chúa của chúng tôi từ nhỏ đã được nuông chiều, nên không bằng lòng gả cho vương gia làm phi tử, vì như vậy sẽ cảm thấy địa vị thấp kém.

Do đó nàng mới bằng lòng gả cho người.

Nếu người cảm thấy công chúa của chúng tôi không đủ xinh đẹp, hạ thần có thể để nàng ấy diện kiến người ngay bây giờ." Sứ giả Ba Tư dường như đã nhắm chắc vào Hoàng đế Bệ hạ, trong tình huống này, ông ta hy vọng Hoàng đế Bệ hạ có thể đích thân gặp công chúa, mong rằng khi đó Hoàng đế Bệ hạ sẽ bị vẻ đẹp của nàng làm cho xiêu lòng.

Lý Khác càng nghe càng cảm thấy chuyện này không ổn, luôn có

cảm giác như có một âm mưu nào đó, nhưng âm mưu cụ thể là gì thì nhất thời không thể nói ra được, nên đành xem phụ thân mình xử lý chuyện này ra sao.

Hoàng đế Bệ hạ nghe sứ giả Ba Tư nói vậy, cảm thấy gặp công chúa cũng tốt, nên vội cho nàng ta tiến vào.

Chỉ thấy một nữ tử dáng người vô cùng thon thả, dung mạo xinh đẹp, nhưng che một lớp mạng che mặt, trực tiếp đi lên đại điện, hành một đại lễ với Hoàng đế Bệ hạ.

"Tử Lan Ba Tư tham kiến Bệ hạ!" Hoàng thượng vẫn luôn ngồi trên ngai vàng, nhìn vị công chúa bên dưới, phát hiện nàng quả thật rất xinh đẹp, trong phút chốc đã động lòng.

"Tử Lan công chúa, sứ thần nước ngươi một mực muốn gả ngươi cho trẫm, trẫm thật sự không hiểu, ngươi đang tuổi xuân xanh, vì sao lại muốn gả cho một lão già như trẫm?" Hoàng đế Bệ hạ không phải kẻ ngốc, trong tình huống này đương nhiên phải hỏi rõ nguyên nhân, xem rốt cuộc cô gái trước mắt này muốn gì.

Thực ra ông đã sớm để mắt đến vị công chúa này, nhưng cảm thấy cần một lý do để thuyết phục bản thân, nên mới hỏi nàng như vậy.

Nghe vậy, công chúa cảm thấy chuyện này đối với mình khá quan trọng, nên vội nói ra suy nghĩ của mình.

"Là thế này, thiếp vốn muốn đến đất nước này làm hoàng hậu Đại Đường, nhưng người đã có hoàng hậu rồi, nên thiếp cũng không thể vượt quá quy củ.

Trong tình huống này, thiếp chỉ có thể lui một bước làm phi tử của người.

Nếu người bằng lòng, chúng ta có thể thành hôn sớm nhất có thể." Công chúa muốn thể hiện rằng mình có ham muốn quyền lực nhất

định, trong tình huống này đương nhiên không muốn gả cho một người trẻ tuổi phù hợp để làm vợ, mà lại bằng lòng gả cho Hoàng thượng làm phi tử.

Hoàng thượng nghe công chúa trước mắt nói vậy thì rất vui, lập tức đồng ý hôn sự này, tỏ ý sẽ nhanh chóng hoàn thành hôn lễ.

"Nếu đã như vậy, thì mau cho công chúa lui xuống nghỉ ngơi đi.

Trẫm nhất định sẽ chọn một ngày lành tháng tốt, sớm ngày thành hôn với công chúa, sớm cho các ngươi một lời hồi đáp." Hoàng đế Bệ hạ cảm thấy chuyện này phải cho Ba Tư một câu trả lời, nên lập tức đồng ý.

Nhưng Nhị hoàng tử ở bên dưới cảm thấy chuyện này không ổn lắm, vì vị công chúa đó thật sự rất trẻ, thậm chí còn chưa lớn hơn hắn bao nhiêu mà sắp làm mẹ kế của mình, hắn thật sự muốn đứng ra ngăn cản.

Lý Khác tuy bề ngoài không đồng ý với mối hôn sự này, nhưng thực tế hắn biết phụ thân mình làm việc cũng có nguyên tắc, nếu mạo muội phá vỡ nguyên tắc làm việc của ông hoặc không làm theo ý ông, có thể sẽ bị trừng phạt, nên hắn không đứng ra ngăn cản chuyện này.

Hoàng đế Bệ hạ sau khi nhìn thấy vị công chúa xinh đẹp trước mắt, đã sớm bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hoàn toàn không để ý đến việc mình đã lớn tuổi, căn bản không xứng với một vị công chúa xinh đẹp như vậy.

Hoàng đế sắp xếp cho công chúa ở trong hoàng cung rồi cũng không hỏi han gì thêm, cảm thấy chuyện này đối với ông cũng không có gì to tát, hậu cung nhiều tần phi như vậy, ông cũng không có thời gian để ghé qua chỗ công chúa.

Nhưng công chúa sau khi được đưa vào hoàng cung thì cảm thấy

kỳ lạ, vì nàng luôn muốn được hoàng đế sủng ái, trong tình huống này, nàng đành phải tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ với hoàng đế.

Đêm hôm đó, Hoàng đế Bệ hạ vừa từ cung điện phê duyệt tấu chương đi ra, định trở về tẩm điện nghỉ ngơi, không ngờ khi đang đi trên hành lang lại tình cờ gặp công chúa Ba Tư.

Công chúa Ba Tư thấy hoàng đế, liền cố ý giả vờ ngã xuống đất, trẹo chân.

"A...

Hoàng thượng, thần thiếp bị trẹo chân rồi, người có thể giúp thần thiếp xem một chút không, hoặc là bây giờ giúp thần thiếp gọi thái y, chân của thần thiếp bây giờ đau đến không cử động được." Công chúa Ba Tư quả thật rất biết hoàng đế thích kiểu gì, nên cố ý giả vờ yếu đuối trước mặt ông, tỏ ra vô cùng dịu dàng.

Hoàng đế thấy công chúa vừa ân cần, vừa xinh đẹp lại quyến rũ như vậy, liền vội bế nàng trực tiếp trở về phòng.

Sau khi trở về phòng của mình, công chúa cảm thấy rất vui, ít nhất cũng cảm thấy bây giờ Hoàng thượng đã có thể để mắt đến mình.

Hoàng thượng đặt công chúa lên giường, lập tức xoa bóp chân cho nàng, sau đó an ủi vài câu.

"Thân thể ngọc ngà, bình thường đừng đi lại nhiều.

Nàng xinh đẹp như vậy, ta thật sự lo lắng sẽ bị người khác nhòm ngó, nên mỗi ngày cứ ở trong cung điện nghỉ ngơi là được rồi, đợi ta hạ triều xong tự nhiên sẽ đến thăm nàng." Hoàng đế Bệ hạ rõ ràng rất thích vị công chúa Ba Tư này, nên ngay đêm đó đã trực tiếp sủng hạnh nàng.

Ngày hôm sau, công chúa Ba Tư thức dậy không thấy Hoàng đế Bệ hạ đâu, cảm thấy chuyện này cứ thế là xong, chắc sẽ không có gì

tiếp theo.

Chương 676

Nhưng không ngờ, Hoàng đế đã nhanh chóng ban thưởng cho nàng những thứ quý giá, điều này khiến công chúa Ba Tư rất vui.

“Chủ nhân, trước đây người luôn dặn thuộc hạ theo dõi công chúa Ba Tư, thuộc hạ đột nhiên phát hiện gần đây công chúa Ba Tư rất được Hoàng đế Bệ hạ sủng ái, thường xuyên được ban thưởng đồ vật, Hoàng đế Bệ hạ cũng thường xuyên nghỉ lại ở cung điện của công chúa Ba Tư.

Chuyện này có phải là rất bất thường không?” Ảnh Tử sau khi quan sát một số tình hình trong hoàng cung, liền vội vàng báo cáo với chủ nhân, hy vọng chủ nhân có thể suy nghĩ kỹ xem nên làm gì.

Đột nhiên nghe Ảnh Tử nói vậy, Lý Khác cảm thấy chuyện này cần phải chú ý, dù sao công chúa Ba Tư đó có lẽ không phải là người dễ đối phó.

Thực ra công chúa Ba Tư đó tính tình vô cùng nóng nảy, bản tính hung ác, giết người như ngóe, nhưng để có được sự yêu thích của hoàng đế, chỉ có thể giả vờ tỏ ra vô cùng dịu dàng.

“Nếu đã như vậy, ngươi hãy giúp ta quan sát kỹ xem gần đây công chúa đó đang làm gì.

Nhất định phải nhớ ghi lại từng lời nói, hành động của cô ta cho ta.

Nếu phát hiện cô ta có ý định ra tay với Hoàng đế Bệ hạ, nhất định phải kịp thời ngăn cản.” Lý Khác cảm thấy phụ thân mình đã lớn tuổi như vậy mà lại cưới một vị công chúa trẻ trung, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nên hy vọng Ảnh Tử có thể ở bên cạnh phụ thân bảo vệ cho tốt.

“Vâng, chủ nhân, xin cứ yên tâm giao chuyện này cho thuộc hạ.

Nhưng gần đây công chúa dường như không có động tĩnh gì khác thường, đều đang cố gắng lấy lòng Hoàng thượng, hy vọng có thể được ngài vui lòng.” Nói xong với chủ nhân, Ảnh Tử liền biến mất ngay trước mặt, vì Ảnh Tử biết bản thân mình chỉ là một cái bóng, không nên tồn tại trên thế gian này.

Lý Khác trong khoảng thời gian này vẫn luôn điều tra về vị công chúa Ba Tư đó, hắn muốn biết vì sao một cô gái trẻ như vậy lại muốn gả cho hoàng đế, phía sau chắc chắn có âm mưu, nên hắn cảm thấy nhất định phải biết được nguyên nhân trong đó.

Nhưng sau một thời gian dài điều tra, hắn phát hiện công chúa Ba Tư đó lại khá ngoan ngoãn, từ khi vào cung đến nay cũng không có hành vi gì khác thường, nên đã buông lỏng cảnh giác.

Hoàng thượng cảm thấy công chúa Ba Tư vô cùng dịu dàng, nên vẫn luôn vô cùng sủng ái, khiến cho công chúa Ba Tư trong toàn bộ hoàng cung chốc lát đã trở thành nhân vật được săn đón.

Các phi tần thấy công chúa Ba Tư được sủng ái như vậy, liền đến kết giao, hy vọng có thể thông qua nàng để được hoàng đế để mắt tới, được hoàng đế sủng ái.

Công chúa Ba Tư thông minh đương nhiên biết phải lợi dụng những người này, nên bề ngoài tỏ ra rất thân thiết với họ, nhưng thực tế hoàn toàn không coi họ ra gì, cảm thấy họ chẳng qua chỉ là tranh sủng với mình mà thôi, sao có thể thật lòng kết giao chứ?

Hoàng đế đối với công chúa Ba Tư quả thật rất sủng ái, chẳng mấy chốc đã biết mấy ngày nữa là sinh nhật của nàng, nên định tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho nàng.

“Tử Lan, trẫm thấy nàng đến Đại Đường cũng đã lâu rồi, trẫm

nghĩ sắp đến sinh thần của nàng, nên chuẩn bị cho nàng một buổi tiệc sinh thần, nàng thấy thế nào?" Hoàng đế Bệ hạ sau khi đến phòng của công chúa Ba Tư, liền trực tiếp hỏi ý kiến của nàng.

Tử Lan cũng không ngờ vị hoàng đế Bệ hạ này lại yêu thương mình đến vậy, lại còn muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho mình, trong lòng đương nhiên cảm thấy vui mừng.

"Nếu thật sự như vậy thì tốt quá rồi, thật sự cảm tạ sự sủng ái của Hoàng đế Bệ hạ dành cho thiếp!" Tử Lan nói xong với Hoàng đế Bệ hạ, liền trực tiếp hành lễ với ngài.

Sau khi rời khỏi phòng của công chúa Ba Tư, Hoàng đế Bệ hạ trực tiếp triệu kiến con trai mình là Lý Khác.

"Khác nhi, mấy ngày nữa là sinh nhật của Tử Lan, nên trẫm chuẩn bị tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho nàng, chuyện này do con đích thân lo liệu đi.

Nhớ là phải thật hoành tráng!" Hoàng đế rất yêu thích vị Nhị hoàng tử này, giao chuyện này cho hắn lo liệu, hy vọng hắn có thể làm tốt một chút.

Nhị hoàng tử nghe phụ thân nói vậy, trong lòng cảm thấy rất không cam tâm, bình thường đã đủ bận rồi, không ngờ lại phải đi lo liệu những chuyện vô bổ này.

Nhưng Lý Khác cũng biết bây giờ Hoàng thượng đang sủng ái vị phi tử đó, nếu thể hiện ra mặt, đến lúc đó sẽ rất khó xử, trong tình huống này, hắn cũng đành phải nhận nhiệm vụ này.

Trở về phủ, Ảnh Tử thấy chủ nhân không vui, liền vội vàng xuất hiện trước mặt, hỏi chủ nhân rốt cuộc phiền lòng vì chuyện gì.

"Ai, còn có thể là chuyện gì nữa, chẳng phải là công chúa Ba Tư mấy ngày nữa sinh nhật, nên Phụ hoàng bảo ta tổ chức tiệc sinh nhật

cho cô ta.

Nhưng ta thật sự không muốn làm những chuyện này." Lý Khác khi đối mặt với Ảnh Tử, cảm thấy có thể hoàn toàn thả lỏng, nên đã nói ra suy nghĩ của mình cho Ảnh Tử nghe.

"Chủ nhân, bây giờ Hoàng đế Bệ hạ đang sủng hạnh công chúa Ba Tư, nên chuyện này nhất định phải làm cho thật chu đáo, đàng hoàng, nếu không có thể sẽ bị Hoàng thượng trị tội." Nhưng Ảnh Tử cảm thấy chuyện này cũng không thể thay thế được, nên hy vọng chủ nhân có thể làm tốt chuyện này, đến lúc đó nhất định sẽ được hoàng đế ban thưởng.

"Chuyện này ta sao lại không biết chứ, nhưng ta thật sự không muốn làm.

Ngươi cũng biết, bình thường ta đều hy vọng có thể vì dân trừ hại, làm nhiều việc có ích cho lê dân bá tánh hơn, nhưng những chuyện thế này ta thật sự không giỏi." Lý Khác đặc biệt không thích làm những chuyện như vậy, nhưng Phụ hoàng đã giao nhiệm vụ, lại không thể không làm cho tốt, nếu không có thể sẽ đắc tội với công chúa Ba Tư.

Chẳng mấy chốc đã đến tiệc sinh nhật của công chúa Ba Tư.

Lý Khác tuy không thích cô ta, nhưng nể mặt phụ thân, vẫn đích thân đến chúc mừng.

Công chúa Ba Tư trước đây chưa từng gặp hắn, nhưng đột nhiên nhìn thấy một nam tử anh tuấn như vậy, liền nhất kiến chung tình.

"Lý Khác, hôm nay là sinh thần của công chúa Ba Tư, con đã giúp cô ấy tổ chức một buổi yến tiệc, nên tối nay sau khi kết thúc, trẫm nhất định sẽ trọng thưởng cho con." Hoàng thượng thấy công chúa Ba Tư rất vui, liền vội gọi con trai mình đến, hy vọng hắn có thể nhận thưởng trước mặt mọi người.

Tử Lan đã sớm để ý đến hắn, bây giờ thấy hắn từ trong đám đông bước ra, càng cảm thấy đẹp trai hơn, nên cứ nhìn chằm chằm không rời mắt.

May mà ở đó có nhiều người, không ai để ý công chúa Ba Tư cứ nhìn hắn, nếu không chuyện này thật sự sẽ bị người ta đem ra làm đề tài bàn tán.

"Phụ hoàng, có thể làm việc cho người và công chúa Ba Tư thật sự là vinh hạnh của nhi thần.

Sau này nếu có chuyện như vậy, hy vọng Phụ hoàng có thể giao cho con làm!" Lý Khác trong lòng không thích nhiệm vụ này, nhưng trong tình huống này, cũng chỉ có thể nói những lời khách sáo, để phụ thân mình vui hơn một chút.

"Ha ha, Nhị hoàng tử tổ chức tiệc sinh nhật có công, thưởng hoàng kim ngàn lượng!" Hoàng đế nghe vậy, cuối cùng rất hài lòng với biểu hiện của hắn, liền ban thưởng một ít hoàng kim ngay tại chỗ, hy vọng hắn trở về có thể vui vẻ.

Nhưng Lý Khác lại cảm thấy so với hoàng kim, lê dân bá tánh mới là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là hắn hy vọng bá tánh trong thiên hạ đều có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Lý Khác mang hoàng kim về nhà, người trong nhà đều rất vui, nhưng hắn lại không hề vui vẻ, cảm thấy mình chỉ làm một việc đơn giản mà thôi, không ngờ lại được thưởng như vậy.

Hôm nay, hoàng đế đột nhiên hạ chỉ, hy vọng hắn có thể vào cung bầu bạn.

Hắn biết phận làm con, nên trong tình huống này cũng chỉ có thể vào cung bầu bạn với phụ thân.

Sau khi trò chuyện với phụ thân trong hoàng cung một lúc lâu, thấy

Hoàng đế có vẻ mệt mỏi, hắn liền lấy cớ đó vội vàng cáo lui.

Khi vừa ra khỏi cung điện của hoàng đế, hắn phát hiện có một tiểu thái giám cứ đi theo sau mình, cảm thấy kỳ lạ, liền vội chặn tiểu thái giám đó lại, hỏi xem hắn tìm mình có việc gì.

"Nói mau, tại sao lại lén lút đi theo sau ta, có phải có ý đồ xấu không?

Ta nói cho ngươi biết, ta là Nhị hoàng tử của triều đình, nếu ngươi thật sự làm gì ta, đến lúc đó người trong cả hoàng cung này sẽ không tha cho ngươi đâu!" Lý Khác đột nhiên quay người lại dọa tiểu thái giám một phen, trực tiếp ấn hắn vào tường, dùng tay bóp cổ hắn, nói.

Tiểu thái giám bị bóp cổ, cảm thấy khó thở, bèn dùng tay ra sức chỉ vào miệng mình, tỏ ý có chuyện muốn nói với hắn.

Thấy vẻ mặt của tiểu thái giám, hắn vội buông tay ra, hy vọng tiểu thái giám có thể nói thật, tại sao lại theo dõi mình.

"Bẩm báo Nhị hoàng tử, thực ra chủ nhân của nô tài bảo nô tài tìm người, hy vọng có thể gặp người một lần.

Nhưng nô tài thấy người cứ đi vội vã, nên mới phải đi theo, định đợi khi nào người dừng lại mới nói, vì thật sự sợ làm người kinh động." Tiểu thái giám nói với hắn vài câu, hy vọng hắn có thể đi cùng mình một chuyến.

"Tiểu thái giám, chủ nhân của ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại muốn gặp ta?" Lý Khác nhìn ánh mắt của tiểu thái giám này hoàn toàn không giống người quen, nên trong tình huống này hy vọng có thể hỏi cho rõ ràng.

Chương 677

Nghe vậy, tiểu thái giám không nói ra chủ nhân của mình là ai, mà chỉ dẫn hắn tiếp tục đi về phía trước.

Khi đến bên cạnh một đình nghỉ mát, hắn đột nhiên phát hiện chủ nhân trong miệng tiểu thái giám không phải ai khác, chính là công chúa Ba Tư, điều này khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

"Nhi thần tham kiến Mẫu phi!" Lý Khác thấy công chúa Ba Tư, lập tức lớn tiếng hô lên, và hành lễ với nàng, hy vọng khi người khác nhìn thấy, tuyệt đối đừng hiểu lầm hai người họ.

Bởi vì một người là phi tử của hoàng đế, một người là con trai của hoàng đế, nếu giữa hai người có lời đồn đại, đến lúc đó cả hai đều có thể bị hoàng đế giết chết.

Tử Lan vốn dĩ lén lút hẹn hắn đến đây, bây giờ nghe giọng hắn lớn như vậy, liền vội đến bên cạnh, mắng vài câu.

"Ta gọi ngươi đến có việc cần thương lượng, không cần phải gọi lớn tiếng như vậy chứ?

Mặc dù ta là Mẫu phi của ngươi, nhưng cũng không cần phải nói rõ chuyện này như vậy.

Hôm nay ta muốn nói cho ngươi biết, ta đã để ý ngươi rồi, nên ta hy vọng có thể liên hợp sức mạnh của ngươi, để được hoàng đế sủng ái hơn.

Ta hy vọng hai chúng ta có thể là châu chấu trên cùng một sợi dây." Tử Lan quả là người thẳng thắn, gặp hắn liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình, hy vọng hắn có thể chấp nhận.

"Mẫu phi, người đừng nói bậy.

Cái gì gọi là để ý con?

Con là con của người, người để ý con, chẳng phải là cảm thấy con hiếu thuận, nên thấy con đáng yêu sao?" Lý Khác thấy người phụ nữ trước mắt nói vậy, biết rằng cô ta có thể đã thích mình.

Nhưng trong tình huống này, hắn vội vàng nhấn mạnh mối quan hệ giữa hai người, thật sự lo lắng việc hai người gặp nhau ở đây sẽ bị người khác phát hiện.

Tử Lan nghe vậy, liền vội đến bên cạnh hắn, muốn bày tỏ suy nghĩ của mình, để hắn biết rằng cô ta thích hắn.

"Lý Khác, hôm nay trên yến tiệc, ta đã để ý ngươi rồi, nên ta hy vọng ngươi có thể làm nam nhân của ta, được không?" Lý Khác đột nhiên nghe người phụ nữ trước mắt nói vậy, thật sự sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất, lập tức rời khỏi nơi này.

Người phụ nữ này, thật sự không thể đắc tội được.

Nếu bị hoàng đế biết hắn và người phụ nữ này hẹn hò ở đây, hắn cảm thấy có thể sẽ bị chính phụ thân mình ra tay giết chết.

"Đứng lại, ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta.

Sao bây giờ lại muốn đi?

Ta cảm thấy với thực lực của hai chúng ta, nếu liên hợp lại, nhất định có thể được Hoàng thượng sủng ái nhiều hơn.

Đến lúc đó hai chúng ta nhất định có thể vững vàng ngồi trên giang sơn này!" Tử Lan thấy hắn muốn rời đi, liền vội nói với hắn vài câu, hy vọng hắn có thể ở lại, hợp tác tốt với mình.

"Hoàng thượng, gần đây Ba Tư dường như có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, nên cứ dâng tấu chương lên, nhưng người vẫn không để ý.

Chuyện này, người không nên hỏi đối phương có chuyện gì sao?" Tiểu thái giám thân cận bên cạnh Hoàng thượng cảm thấy gần đây Hoàng thượng không để ý đến sứ giả Ba Tư, nhưng lại rất sủng ái công chúa Ba Tư, nên vội hỏi câu này.

Hoàng đế nghe tiểu thái giám nói vậy, liền liếc hắn một cái, tiểu thái giám lập tức im bặt.

"Chuyện quốc gia đại sự tốt nhất ngươi đừng tham gia vào, ta thấy ngươi ở bên cạnh ta cũng khá yên ổn.

Nếu muốn gây chuyện, ta không ngại đưa ngươi đến một nơi khác." Hoàng thượng ghét nhất là hậu cung can chính và hoạn quan can chính, trong tình huống này, hy vọng tiểu thái giám thân cận của mình có thể có chừng mực.

"Hoàng thượng, nô tài sai rồi, sau này chuyện như vậy nô tài sẽ không bao giờ hỏi nữa.

Người mau ở đây phê duyệt tấu chương đi, nô tài quỳ ở đây." Nghe Hoàng thượng đã nói vậy, tiểu thái giám cảm thấy lần này mình làm việc thật sự quá lỗ mãng, bèn vội quỳ xuống, hy vọng hoàng đế có thể tha thứ.

Tiểu thái giám trong lòng rất rõ, nếu Hoàng thượng tâm trạng không tốt, có thể sẽ trực tiếp giết mình, nên bây giờ chỉ xem Hoàng thượng có bằng lòng tha cho mình không.

Hoàng đế hoàn toàn không để ý đến tiểu thái giám, mà cứ tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Khoảng ba canh giờ sau, thấy tiểu thái giám vẫn quỳ trên đất, cơn giận trong lòng cũng đã nguôi đi nhiều.

"Được rồi, nếu đã như vậy, thì ngươi lui xuống trước đi.

Ta biết ngươi đã quỳ ở đây lâu rồi, mau cho người khác thay thế

đi.

À phải rồi, sau này chuyện như vậy tuyệt đối đừng nhiều lời trước mặt ta, nếu không ta thật sự sẽ tiễn ngươi xuống âm phủ địa phủ đấy." Hoàng thượng nói xong với tiểu thái giám liền cho hắn lui xuống, vì bây giờ ông thật sự không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Nghe Hoàng thượng nói vậy, tiểu thái giám trực tiếp ngã quỵ xuống đất, cảm thấy lần này hoàng đế thật sự đã tha cho mình, nếu không có thể đã đầu lìa khỏi cổ.

"Hoàng thượng, không biết tối nay người muốn lật bài của vị nương nương nào ạ?" Thái giám của Tịnh phòng thấy Hoàng thượng đã mệt mỏi cả ngày, bèn vội dâng khay lên, xem Hoàng thượng muốn lật bài của vị phi tần nào.

Hoàng thượng không lật bài mà thái giám đưa, mà trực tiếp chỉ định công chúa Ba Tư thị tẩm.

Gần đây trong hoàng cung lưu truyền một câu nói, hoàng đế gần đây đặc biệt sủng ái công chúa Ba Tư, quả thật là vinh sủng vô hạn.

Mặc dù các phi tử trong cung muốn ra tay với công chúa Ba Tư, nhưng thấy hoàng đế gần đây đối xử với nàng đặc biệt tốt, nên cũng vội thu tay lại.

Hoàng đế liên tiếp ở lại chỗ công chúa Ba Tư một tuần, hai người gần như hình với bóng, rất ít khi rời nhau.

Đột nhiên một buổi tối, khi Hoàng thượng và công chúa Ba Tư chuẩn bị nghỉ ngơi, công chúa Ba Tư đột nhiên cảm thấy không ổn, vì không biết tại sao, Hoàng thượng bỗng dưng không còn động tĩnh, làm nàng sợ hết hồn.

Thấy tình hình trước mắt, công chúa Ba Tư vô cùng sợ hãi, vội dùng tay thử hơi thở của hoàng đế, phát hiện ông đã không còn thở

nữa, nàng sợ đến mức vội bò dậy khỏi giường.

“Người đâu, mau truyền thái y, Hoàng thượng ngất rồi!” Thực ra, công chúa Ba Tư ban đầu nghĩ Hoàng thượng đã chết, nhưng cảm thấy ở một nơi khác thì nên cẩn thận lời nói, nên hy vọng các đại phu có thể xem xét rồi mới quyết định.

Nghe công chúa Ba Tư nói vậy, đám thái giám vội gọi mấy vị thái y đến, hy vọng họ có thể chẩn đoán cho Hoàng thượng.

Các thái y đến nơi, vội chẩn đoán cho Hoàng thượng, phát hiện ngài đã băng hà.

“Tử Lan hoàng phi, Hoàng thượng đã băng hà, nên chuyện này thần cũng bất lực.

Bây giờ chuyện quan trọng nhất là chúng ta mau lập hoàng đế mới.” Thái y thấy tình hình trước mắt, tỏ ra cũng bó tay, nên hy vọng công chúa có thể nhanh chóng đưa ra quyết định.

Công chúa Ba Tư nghe mọi người nói vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nàng đã luôn âm mưu có thể trừ khử vị hoàng đế này, đến lúc đó thay thế ông ta, để Ba Tư càng thêm cường đại.

Bây giờ đối với nàng là một cơ hội rất tốt.

“Bây giờ Hoàng thượng đột nhiên băng hà, đối với mọi người đều là một tin tức đặc biệt không tốt.

Cho nên chuyện này trước tiên đừng truyền ra ngoài.

Đợi lát nữa ta sẽ để hoàng hậu trực tiếp triệu tập các hoàng tử trong cung thương nghị chuyện này.

Chương 678

Các ngươi lui xuống trước đi, ta ở đây bầu bạn với Hoàng thượng.” Công chúa Ba Tư quả thật rất tinh ranh, không trực tiếp gọi những người khác đến, cũng không cho mọi người tuyên bố tin tức Hoàng thượng qua đời, mục đích của nàng rất rõ ràng, hy vọng có thể tranh thủ một khoảng thời gian nhất định, để người của tộc mình nhanh chóng đến đây.

“Nếu Tử Lan hoàng phi đã có quyết định về chuyện này, vậy thần xin cáo lui ngay.” Vị thái y nọ quả thật rất nhạy bén, cảm thấy trong tình huống này, nếu tiếp tục ở lại đây, đến lúc đó cuộc tranh giành hoàng vị chắc chắn sẽ phải tham gia vào.

Nhưng nếu nhanh chóng rời đi, có thể chuyện này sẽ không có quan hệ gì lớn với mình.

Các thái y khác nghe Trương thái y trước mắt nói vậy, liền vội tìm một lý do nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong lòng họ đều rất rõ, nếu muốn bảo toàn tính mạng, thì nên nói ít đi một chút.

Công chúa Ba Tư thấy các thái y đều đã rời đi, bên cạnh chỉ còn lại mấy tiểu thái giám, cũng cho họ lui xuống.

“Hoàng thượng đột nhiên băng hà, tâm trạng ta không tốt lắm, nên mấy người mau lui xuống đi, ta muốn ở đây một mình, cuối cùng bầu bạn với Hoàng thượng.” Các tiểu thái giám nghe công chúa Ba Tư trước mắt nói vậy, cảm thấy nếu tiếp tục ở lại đây cũng không tốt, nên vội vàng rời khỏi hiện trường.

Công chúa Ba Tư quả thật rất tinh ranh, thấy hoàng đế đã chết, bèn vội đến trước mặt ông, xác nhận lại nhiều lần, phát hiện hoàng đế

thật sự đã rời khỏi thế giới này, nên trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ngay sau đó, công chúa Ba Tư trực tiếp viết một bức thư trên bàn, rồi dùng bồ câu đưa thư truyền cho người của tộc mình đang ở trong hoàng thành, hy vọng họ có thể nhanh chóng đến hoàng cung, đến lúc đó trực tiếp tạo phản.

Công chúa Ba Tư trong lòng rất rõ, nàng đã đợi khoảnh khắc này nhiều năm, đây là một cơ hội tốt, nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sứ giả Ba Tư sau khi nhận được thư từ bồ câu đưa tin của công chúa Ba Tư, lập tức triệu tập tất cả người của mình trong kinh thành lại, rồi trực tiếp mang theo binh khí xông vào hoàng cung.

Lúc đầu, sứ giả Ba Tư thấy người trong hoàng cung rất ít, cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng sau đó sứ giả Ba Tư nghĩ lại, có lẽ mọi người đều chưa biết tin Hoàng đế băng hà, nên mới cho mình có cơ hội lợi dụng.

"Bây giờ mọi người mau xông vào cho ta!

Nếu có thể giết được hoàng hậu, đến lúc đó ta nhất định sẽ trọng thưởng.

Nếu có thể giết hết tất cả phi tử trong hoàng cung, đến lúc đó ta sẽ phong cho các ngươi làm quan." Sứ giả Ba Tư khi tiến vào hoàng cung, đột nhiên phát hiện trong hoàng cung yên tĩnh lạ thường, không một bóng người, cảm thấy kỳ lạ.

Khi đến phòng của công chúa Ba Tư, mới phát hiện ra trong phòng ngay cả một thái giám cũng không có, chỉ có công chúa và hoàng đế ở trong đó.

"Công chúa, ta đã dẫn đại quân xông vào, nhưng phát hiện trong hoàng cung không một bóng người, chỉ có người và hoàng đế ở đây."

Sứ giả Ba Tư cảm thấy kỳ lạ, vội kể lại tình hình mình gặp phải cho công chúa nghe, hy vọng công chúa có thể nhanh chóng đưa ra quyết định, vì công chúa Ba Tư rất thông minh.

Nghe sứ giả Ba Tư nói vậy, công chúa Ba Tư biết có thể đã trúng kế, vội đến bên giường, xem xem người chết đó có phải là hoàng đế không.

Nhưng công chúa Ba Tư nhìn kỹ lại, phát hiện người nằm trên giường quả thật là hoàng đế.

"Không ổn rồi, chúng ta có thể đã trúng kế, mau rời khỏi đây, nếu không cả quốc gia của chúng ta đều sẽ bị liên lụy." Công chúa Ba Tư xác nhận lại nhiều lần, người nằm trên giường quả thật là hoàng đế, nên chuyện này thật sự có chút không giải thích được, vội nói với sứ giả Ba Tư vài câu, hy vọng ông ta có thể mang binh mã lập tức rời khỏi đây.

Nhưng lời của nàng vừa dứt, đã thấy hoàng đế thật sự dẫn theo các hoàng tử và đại quân xông vào, bao vây toàn bộ bọn họ.

Thấy tình hình trước mắt, công chúa Ba Tư có chút ngơ ngác, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì.

"Hoàng thượng… người nằm trên giường là ai?" Công chúa Ba Tư thấy có hai hoàng đế, cảm thấy kinh ngạc, bèn vội hỏi.

"Tử Lan công chúa, cũng đừng cảm thấy đặc biệt.

Hôm nay sở dĩ xảy ra chuyện như vậy, là vì người luôn quan hệ với ngươi căn bản không phải ta.

Đó là hoàng đế giả, chỉ là một cái bóng của ta mà thôi." Hoàng thượng thấy bộ dạng hiện tại của công chúa Ba Tư, liền kể lại chuyện này cho nàng nghe, hy vọng nàng có thể hiểu được rốt cuộc mình đã trải qua chuyện gì.

“A… Hóa ra từ trước đến nay mọi người đều nghĩ ta rất được sủng ái, nhưng thực tế chỉ là một hoàng đế giả cùng ta trải qua đêm xuân mà thôi.” Khi vừa nghe được sự thật như vậy, công chúa Ba Tư quả thật có chút không chấp nhận được, nên trong lòng cảm thấy vô cùng chấn kinh, hóa ra từ trước đến nay mình đều bị người khác lừa dối.

Thấy bộ dạng của công chúa, Hoàng thượng biết chân tướng sự việc đã rõ ràng.

“Lý Khác, sứ giả Ba Tư này thật quá tàn nhẫn, lại dám giết cả công chúa của mình.

Cho nên bất kể phải trả giá nào, cũng phải bắt được tên này cho ta, trực tiếp đưa đến trước mặt ta.” Hoàng thượng vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, đột nhiên thấy sứ giả Ba Tư lại ra tay tàn độc như vậy, trong tình huống này lại dám giết cả công chúa của mình, nên hạ lệnh cho con trai, hy vọng hắn có thể nhanh chóng bắt được tên đó.

“Vâng!

Phụ hoàng!” Lý Khác đáp lời phụ thân.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lý Khác trực tiếp cầm bảo kiếm lao đến bên cạnh sứ giả Ba Tư, định giết chết ông ta.

Nhưng sứ giả Ba Tư có thể ẩn mình ở Đại Đường nhiều năm như vậy, cũng không phải là vô dụng.

Ông ta cũng biết sử dụng đoản đao, thân thủ vô cùng linh hoạt, khi sử dụng đoản đao đã hoàn mỹ né tránh được đòn tấn công bằng trường kiếm của đối phương.

“Sứ giả, ta đã mở được một lối thoát ở hướng tây nam, bây giờ ngài mau chạy về hướng đó đi, không chừng có thể thoát ra khỏi đó.” Khi Lý Khác và sứ giả Ba Tư đang giao đấu, đột nhiên thấy một

người Ba Tư đến bên cạnh, nói với sứ giả Ba Tư.

Sứ giả Ba Tư nghe người trước mắt nói vậy, cảm thấy có hy vọng sống sót, nên cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp phản công chém Lý Khác một nhát, sau đó một mình lao về hướng tây nam.

Lý Khác biết Hoàng đế Bệ hạ đã hạ lệnh, nếu không bắt được tên đó, có thể sẽ là kháng chỉ bất tuân.

Vì vậy thấy người Ba Tư muốn rời đi, hắn liền bám theo sứ giả Ba Tư, hy vọng có thể nhanh chóng bắt được ông ta.

Người Ba Tư quả thật rất anh dũng, không mấy chốc đã mở được một lối thoát, để sứ giả Ba Tư rời khỏi đó.

Thấy tình hình trước mắt, hắn cảm thấy nhất định phải tiếp tục truy đuổi, nếu không thật sự không có cách nào trở về gặp phụ thân.

Nhưng Lý Khác cũng không ngờ sứ giả Ba Tư suốt đường đi đều có người hộ tống, trực tiếp ra khỏi hoàng cung, đến tận chợ.

Sứ giả Ba Tư vốn nghĩ rằng đến chợ rồi có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi, nhưng cũng không ngờ Lý Khác vẫn bám sát sau lưng mình.

Thấy tình hình trước mắt, sứ giả Ba Tư trực tiếp hất đổ tất cả đồ đạc của các sạp hàng xuống đất, khiến Lý Khác không thể tiếp tục truy đuổi.

Nhưng Lý Khác bây giờ hoàn toàn không quan tâm đến những thứ đó, mà chỉ hy vọng có thể nhanh chóng bắt được tên kia, nên cứ đuổi theo sau lưng hắn không ngừng.

Lý Khác nhanh chóng truy đuổi đến một ngôi miếu hoang, cuối cùng cũng đuổi kịp hắn, rồi dùng đao muốn đưa hắn về hoàng cung.

Nhưng sứ giả Ba Tư dường như không muốn rời khỏi nơi này, nên vội lấy ra một lượng lớn vàng bạc châu báu, nói với hắn vài câu.

“Lý Khác, ngươi làm việc cho phụ thân ngươi, dù có làm chuyện ngu ngốc cũng không được gì.

Nhưng chỉ cần ngươi có thể thả ta đi, thì số vàng bạc châu báu này đều là của ngươi.

Dù không bắt được ta về, ta đoán phụ thân ngươi cũng sẽ không giết ngươi, dù sao hổ dữ không ăn thịt con.” Lý Khác đột nhiên nghe đối phương nói vậy, bèn trói hắn lại, trực tiếp đi đến bên cạnh đống vàng bạc châu báu đó, phát hiện chúng quả thật rất có giá trị.

Sứ giả Ba Tư thấy bộ dạng của hắn, tưởng rằng số vàng bạc châu báu đó có thể làm hắn dao động, nên trong lòng cảm thấy rất vui, vì lần này cuối cùng cũng tìm được cơ hội trốn thoát, lần này cuối cùng cũng có thể sống sót trở về.

“Số vàng bạc châu báu này của ngươi trông rất có giá trị, chắc chắn là do vơ vét của cải của dân chúng ta mới có được nhiều như vậy phải không?

Chương 679

Mặc dù ai cũng thích vàng bạc châu báu, nhưng ta không có hứng thú với những thứ này.

Việc ta cần làm là trực tiếp đưa ngươi đến trước mặt Phụ hoàng." Lý Khác cảm thấy bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng không thể so sánh được với tình thân.

Vào thời khắc này, hắn tuyệt đối không thể phản bội phụ thân mình, nên cuối cùng hắn không chọn vàng bạc châu báu, mà trực tiếp đưa sứ giả Ba Tư đến trước mặt phụ thân.

"Lý Khác, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.

Dù sao số vàng bạc châu báu này là của cải mà cả đời ngươi cũng không thể có được, nên ta hy vọng ngươi có thể lấy chúng đi.

Dùng nhiều vàng bạc châu báu như vậy để mua một mạng sống của ta, hắn là rất đáng giá chứ?" Nghe người trước mắt nói vậy, sứ giả Ba Tư không nản lòng, hy vọng có thể làm hắn dao động.

Dù sao chuyện này đối với ông ta vô cùng quan trọng, nếu không cẩn thận có thể sẽ mất mạng, nên hy vọng người trước mắt có thể nhanh chóng lấy hết số vàng bạc châu báu đó đi, như vậy ông ta mới có hy vọng chiến thắng.

Suy nghĩ của sứ giả Ba Tư rất hay, nếu đổi lại là người khác, có thể đã trực tiếp lấy vàng bạc châu báu đi rồi, nhưng Lý Khác tuyệt đối không phải là người như vậy.

Lý Khác thậm chí còn cảm thấy lời của sứ giả Ba Tư có phần nực cười.

Nếu là Lý Khác ở thời hiện đại, có thể hắn sẽ suy nghĩ, nhưng

hiện tại, đường đường là một hoàng tử, sao lại vì vàng bạc châu báu mà thả đi kẻ thù?

Chỉ riêng việc hắn là người được Hoàng thượng yêu thích nhất cũng đã đủ cho cả đời rồi.

Không chừng sau này cả giang sơn này đều là của hắn.

Bây giờ giải quyết sứ giả Ba Tư là lập một công lớn, sao có thể vì chút vàng bạc châu báu mà phạm phải sai lầm lớn như vậy.

Chỉ có thể nói đầu óc của sứ giả Ba Tư thực sự có chút không được tốt cho lắm.

Lý Khác thậm chí còn có chút nghi ngờ, người như vậy sao có thể làm sứ giả?

Chẳng trách đầu óc của công chúa Ba Tư cũng không được tốt cho lắm!

Tình hình hiện tại, hoàn toàn là do Ba Tư tự làm tự chịu!

“Ha ha, sứ giả Ba Tư, không biết ngài đang hạ thấp bản vương hay sao?

Ta đường đường là hoàng tử Đại Đường, lại đi tham lam chút vàng bạc châu báu này sao?

Trông ta thiếu tiền lắm à?” “Ờ, không thiếu!” Lý Khác cười lạnh nói với sứ giả Ba Tư đang thảm hại nằm trên đất cầu xin sự sống.

Sứ giả Ba Tư nghe câu nói của Lý Khác, ngẩn người ra, dường như đã quên mất Lý Khác là hoàng tử, sao có thể thiếu tiền được.

Thế là, sứ giả Ba Tư có chút hoảng sợ, không phải vì điều gì khác, mà là vì Lý Khác không nhận hối lộ.

Sứ giả Ba Tư hiểu rằng hôm nay e là chết chắc rồi, nhưng ông ta muốn sống!

Thế là sứ giả Ba Tư đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền mở miệng nói.

"Không được, ngươi không thể giết ta.

Ta là sứ giả Ba Tư, Đại Đường trước nay luôn lấy hòa làm quý, hơn nữa còn có quy tắc không giết sứ giả.

Ngươi không thể giết ta, nếu giết ta không khác gì Đại Đường tuyên chiến với Ba Tư chúng ta!

Ngươi nên nghĩ cho kỹ!" "Ha ha, nực cười.

Đường đường là sứ giả Ba Tư mà đầu óc lại đơn giản như vậy.

Công chúa Ba Tư mưu phản trước, chỉ riêng tội danh mưu phản này thôi, đừng nói là ngươi, ngay cả công chúa Ba Tư cũng khó thoát khỏi cái chết, ngươi nghĩ mình có thể thoát thân sao?

Còn về việc tuyên chiến, Đại Đường ta sợ ai chứ?" Sứ giả Ba Tư đột nhiên lấy thân phận sứ giả ra, nếu Lý Khác giết ông ta sẽ tương đương với việc tuyên chiến với Ba Tư.

Vốn tưởng rằng như vậy có thể khiến Lý Khác nể mặt Ba Tư mà tha cho ông ta một mạng.

Nhưng ông ta lại quên mất, kẻ mưu phản là tội chém đầu.

Đúng như lời Lý Khác nói, đừng nói là sứ giả, ngay cả công chúa cũng không thể sống sót, huống hồ là ông ta, chẳng lẽ ông ta ngu ngốc đến mức nghĩ rằng mình còn quan trọng hơn cả công chúa sao.

Lý Khác nói xong, sứ giả Ba Tư hoàn toàn tuyệt vọng.

Ánh mắt của sứ giả Ba Tư ảm đạm vô hồn, không nói thêm lời nào.

Lý Khác cũng không nói nhiều với ông ta nữa, nói nhiều cũng vô ích.

Lý Khác vung đao, chém đầu sứ giả Ba Tư xuống, sau đó cho người gói lại mang về.

Phải nói rằng, trong một đêm vì chuyện công chúa Ba Tư mưu phản, hoàng cung Đại Đường không còn yên tĩnh như trước.

Lúc này đang là đêm khuya, Đại Minh Cung vốn dĩ phải tắt đèn nhưng lại đèn đuốc sáng trưng.

Trên long ỷ trong Đại Minh Cung, người ngồi chính là hoàng đế Đại Đường đương triều, bên cạnh văn võ bá quan không thiếu một ai.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói, đều đang đợi một người, đó chính là Nhị hoàng tử Đại Đường, Lý Khác.

Chẳng bao lâu, đã thấy thái giám ngoài cửa tiến vào truyền tin.

"Hoàng thượng!

Ngô Vương cầu kiến!" "Tuyên!" Thái giám ngoài cửa truyền tin Lý Khác đã đến.

Các đại thần vừa nghe, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

May mà Lý Khác đã đến, nếu muộn hơn một chút, họ đều sợ bị khí thế của Hoàng thượng đè nén đến ngạt thở mà chết.

Người trên long ỷ nghe lời của thái giám, đôi lông mày vốn đang nhíu chặt cũng hơi giãn ra.

Vẻ mặt âm trầm cũng bớt đi, khí áp cũng thu lại một chút, mới khiến các đại thần trong điện có thể thở được.

Ngoài những điều này ra, Hoàng thượng không có biểu hiện gì khác, chỉ cho thái giám tuyên Lý Khác vào kiến.

Thái giám nghe lệnh lui ra ngoài, chẳng bao lâu Lý Khác đã tiến vào Hàm Nguyên Điện trong Đại Minh Cung.

“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” “Bình thân đi!

Sứ giả Ba Tư có trốn thoát không, hiện giờ ra sao rồi?” Sau khi Lý Khác vào điện, hành lễ với Hoàng đế xong, Hoàng đế không nói gì khác mà trực tiếp hỏi Lý Khác về tình hình của sứ giả Ba Tư, đã chạy thoát hay bị bắt lại rồi.

Chương 680

Lý Khác nghe vậy, đứng thẳng người đáp lời Hoàng đế.

“Hồi bẩm Phụ hoàng, sứ giả Ba Tư định trốn thoát, nhưng đã bị nhi thần chặn lại.

Sau đó sứ giả Ba Tư định phản kháng, nhưng do tài nghệ không bằng người nên đã bị nhi thần bắt giữ.

Sau đó sứ giả Ba Tư thấy không thể trốn thoát, liền định dùng vàng bạc vơ vét của cải của dân chúng để hối lộ nhi thần!” “Nhưng nhi thần thân là hoàng tử Đại Đường, sao có thể bị những của cải bất nghĩa đó mê hoặc, cho nên nhi thần đã từ chối sứ giả Ba Tư, và mang đầu của tên phản tặc Ba Tư về dâng lên Phụ hoàng, coi như là lễ vật nhi thần chúc mừng Phụ hoàng lần này giành thắng lợi.” Lý Khác dùng những lời lẽ đơn giản nhất để thuật lại một lượt quá trình mình chặn đường sứ giả Ba Tư, sau đó sứ giả Ba Tư lại cố gắng hối lộ như thế nào, cuối cùng đều bị Lý Khác hóa giải, và cuối cùng giết chết sứ giả Ba Tư.

Lý Thế Dân trên long ỷ nghe câu trả lời của Lý Khác, vô cùng hài lòng.

Lý Khác càng nói, Lý Thế Dân càng hài lòng.

Cuối cùng khi biết Lý Khác đã hoàn thành nhiệm vụ, Lý Thế Dân hài lòng nhìn hắn, trong ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

Đương nhiên Lý Khác sở dĩ nói thật, hoàn toàn là vì có nhiều người đang nhìn.

Hắn không ngốc, ở thời hiện đại ngày nào cũng bị mẹ bắt xem cung đấu, không ăn thịt lợn cũng đã thấy lợn chạy rồi chứ?

Huống hồ còn đang thân lâm kỳ cảnh, một chút sơ sẩy là chết như chơi. ‘Khác nhi làm không tồi, lần này tiêu diệt phản tặc Ba Tư có công.

Trẫm sẽ lệnh cho người mang phần thưởng đến phủ của con.

Ngoài ra, chuyện đêm nay… Khác nhi hãy nói cho các vị đại thần biết rốt cuộc là chuyện gì!’ “Nhi thần tạ ơn vua!

Phụ hoàng!” Lý Thế Dân trước tiên khen ngợi Lý Khác một phen, sau đó sắc mặt cũng không còn khó coi như vậy nữa.

Tiếp đó, ông bảo Lý Khác tiện thể nói cho các vị đại thần biết, tại sao trong cung đêm nay lại “náo nhiệt” như vậy!

Lý Khác khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu giải thích cho một đám văn võ đại thần đang trong trạng thái ngơ ngác.

Ban đầu văn võ bá quan rất uất ức, vốn dĩ nên về nhà ngủ rồi, nhưng ai ngờ Hoàng thượng lại ra một đạo mật chỉ gọi họ đến Hàm Nguyên Điện.

Sau đó nghe thấy từ xa có tiếng ồn ào, nhưng Hoàng thượng không nói gì, ai dám hó hé chứ.

Cứ thế đứng gần nửa đêm, trong lúc đó Hoàng thượng rời đi một lúc lâu, họ cũng có thảo luận rốt cuộc là vấn đề gì, nhưng thảo luận nửa ngày cũng không có kết quả.

“Hoàng thượng rốt cuộc là vì chuyện gì mà tập hợp nhiều văn võ bá quan chúng ta lại đây?

Ta nghe bên ngoài ồn ào, lúc Hoàng thượng đi sắc mặt không tốt.

Đừng có xảy ra chuyện gì nữa nhé!” “Ai mà biết được!

Hoàng thượng cũng không nói gì.

Các vị không thấy sao, ngay cả Thừa tướng mở miệng, Hoàng

thượng chẳng phải cũng không nói gì sao!

Theo ta thấy, chúng ta chỉ có một cách thôi!" Nghe lời của Ngự sử đại phu, mọi người lần lượt hỏi cách gì.

Kết quả Ngự sử đại phu nói một câu, 'Chờ thôi!

Còn có thể làm gì nữa!' Mọi người thở dài, thầm nghĩ đành ngoan ngoãn chờ vậy!

Dù sao Thừa tướng mở miệng Hoàng thượng còn không nói, nói nữa thì có thể hỏi ra được gì?

Chắc chắn không hỏi ra được gì cả.

Đã không biết gì thì sao có thể thảo luận ra được cái gì, thảo luận nửa ngày cũng không ra kết quả.

Nếu đã như vậy thì có thể làm gì đây, cũng chỉ có thể chờ.

Đợi đến khi nào Hoàng thượng quay lại, tâm trạng tốt rồi!

Nói ra, có lẽ cũng sẽ biết được, nhưng chờ gần nửa đêm rồi.

Kết quả mãi mới đợi được Hoàng thượng quay lại, ai ngờ ngài vừa vào cửa đã mặt mày âm trầm, khí thế đó như muốn giết người vậy.

Không ít người lén lút tham ô bị khí thế của Hoàng thượng đè nén đến kinh hồn bạt vía, lúc này không một ai dám hỏi, mọi người lại bắt đầu đứng chờ.

"Các ái khanh chớ nóng vội, đợi Ngô Vương quay lại tự khắc sẽ nói cho các ái khanh biết chuyện tối nay!" "Vâng!" Đợi một lúc, Hoàng thượng mở miệng, bảo họ đừng vội, đợi Lý Khác quay lại.

Sao mà không vội được, các đại thần sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt chờ Lý Khác, Hoàng thượng đã lên

tiếng rồi thì còn có thể nói gì nữa.

May mà chẳng bao lâu Lý Khác cuối cùng cũng đến, sắc mặt Hoàng thượng cũng không còn khó coi như trước.

Nhưng lời của Lý Khác quả thật đã dọa họ một phen, đầu của sứ giả Ba Tư đã bị chém rồi.

Nhưng người ta đã nói rồi!

Bảo Lý Khác nói cho mọi người, nên cũng không ai dám hỏi gì, chỉ chờ Lý Khác nói ra sự thật.

"Ngô Vương, xin Ngô Vương cho chúng thần biết trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn đầu của sứ giả Ba Tư lại là chuyện gì!" "Thừa tướng đừng vội, thực ra vấn đề không lớn, chỉ là mưu phản thôi!" Thừa tướng không nhịn được hỏi, kết quả Lý Khác vừa mở miệng đã dọa ông ta một phen.

Vấn đề không lớn?

Chỉ là mưu phản thôi?

Mưu phản là chuyện lớn như vậy mà vấn đề không lớn, nếu không phải đang ở trước mặt Hoàng thượng, ông ta thật muốn hỏi xem chuyện gì mới là lớn.

Lý Khác mặt mày bình thản tiếp tục nói.

"Là thế này, chắc hẳn các vị cũng đã biết chuyện Phụ hoàng một thời gian trước rất sủng hạnh công chúa Ba Tư.

Nhưng thực tế, công chúa Ba Tư nhân cơ hội mưu phản, đến hôm nay mới có hành động.

Phụ hoàng mời các vị đến Hàm Nguyên Điện cũng là vì vậy." "Một là để các vị ngày mai nghe được tin tức sẽ không quá lo lắng cho long thể, hai là cũng vì sự an toàn của mọi người.

Sau đó liền xảy ra chuyện như vậy…" Lý Khác kể lại đại khái sự việc, sau đó chọn lọc một số chi tiết kể cho các vị đại thần nghe.

Các đại thần nghe xong ai nấy đều kinh hồn bạt vía, vì ban đầu chuyện liên hôn với công chúa Ba Tư, chính họ là người cực lực tiến cử và tán thành.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, lại còn liên quan đến Hoàng thượng, có mưu phản, sao không kinh hãi được?

Chương 681

An toàn, lo lắng, chẳng phải đều là những lời nói bề ngoài sao.

Thực tế là đang nói cho họ biết! 'Thấy chưa, công chúa Ba Tư mà các người cực lực tiến cử đó.

Bây giờ thì hay rồi nhé, may mà Phụ hoàng không có chuyện gì, nếu xảy ra chuyện gì xem các người có đứng đây được không.' "Thần đẳng biết tội, xin Hoàng thượng thứ tội!" "Ai?

Các ái khanh có tội gì chứ, vốn là chuyện không thể biết trước được, không liên quan đến các ái khanh, các ái khanh mau đứng dậy!

Hơn nữa chuyện đã kết thúc, trẫm đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Lực sĩ đâu!

Tiễn các ái khanh về đi!

Trẫm mệt rồi!" Các đại thần hoảng sợ quỳ xuống, cái cảnh tượng đó trong mắt Lý Khác, từng hàng từng hàng một!

Hai chữ, hùng vĩ!

Trường Tôn Vô Kỵ và những người khác vô cùng hoảng sợ, chỉ có Lý Khác như người không có chuyện gì đứng giữa đám đông cũng không cảm thấy khó xử.

Đùa à, hắn là công thần, ban đầu chuyện công chúa Ba Tư hắn có hùa theo đâu, liên quan gì đến hắn.

Sau đó, hoàng thượng liền trực tiếp để Cao Lực Sĩ tiễn các đại thần trở về, lại nói thêm một câu trẫm mệt rồi.

Các đại thần nhìn nhau, làm sao bây giờ?

Đi thôi!

“Vậy...

Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi cho khỏe, thần chờ cáo lui.” “Đi đi, đi đi!” Chúng thần thấy hoàng thượng xoay người, tỏ rõ không muốn nghe thêm gì nữa.

Đành phải cung tiễn hoàng thượng đi nghỉ ngơi, thật ra Lý Khác biết hoàng thượng cố ý làm vậy, mục đích là để cho các đại thần kia nhớ lâu một chút.

Sau này đừng có nữ tử nào cũng đưa đến bên cạnh trẫm, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao.

Lần này mạng lớn, lần sau thì sao?

Nữ tử ngoại quốc có thể tùy tiện đưa đến bên cạnh sao?

Công chúa cũng không được!

Huống hồ là loại quốc gia đầy tham vọng như Ba Tư.

Hiện tại mục đích đã đạt được, Lý Uyên tự nhiên không nói nhiều.

Có thể nhớ lâu là được rồi, nói nhiều làm gì.

Lãng phí nước bọt, với lại Lý Uyên cũng thật sự mệt rồi.

“Khác Vương gia xin dừng bước, chuyện hôm nay đa tạ Khác Vương gia ra tay ngăn cản sứ giả Ba Tư, Khác Vương gia không hổ là hoàng tử được hoàng thượng yêu thương nhất trong các vị hoàng tử.

Hoàng thượng mời ngài đến ngự thư phòng một chuyến, bây giờ mời Khác Vương gia theo cha gia đến diện kiến thánh thượng!” “Công công quá khen rồi, phiền công công dẫn đường!” Sau khi các đại thần rời đi, Cao Lực Sĩ liền quay lại Hàm Nguyên Điện.

Lý Khác đang chuẩn bị đi thì bị Cao Lực Sĩ gọi lại.

Hoàng thượng mời đến ngự thư phòng, thân là con trai cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng Lý Khác cảm thấy chắc là không có chuyện gì, dù sao mình cũng không làm gì sai.

Đương nhiên nghe Cao Lực Sĩ khen ngợi cũng không dám nhận công, khiêm tốn đáp lại một câu rồi liền mời Cao Lực Sĩ dẫn đường.

Cao Lực Sĩ gật gật đầu, thầm nghĩ Khác Vương là người thông minh.

Sau này hoàng vị e là khó thoát khỏi tay ngài, bởi vì trong năm người con trai của Lý Uyên, Lý Khác là người thông minh và cẩn thận nhất, cũng là hoàng tử được hoàng thượng yêu thích nhất.

"Khác Vương gia xin chờ một lát, để cha gia vào trong thông báo một tiếng!" "Được, vậy phiền công công!" Hai người chẳng mấy chốc đã đến cửa ngự thư phòng, sau đó Cao Lực Sĩ bảo Lý Khác ở ngoài cửa chờ trước rồi đi vào thông báo.

Lý Khác gật đầu đáp lại một câu, rồi liền đứng ngoài cửa chờ đợi.

"Hoàng thượng, Khác Vương gia đã đến, đang chờ ở ngoài cửa." "Ừm, tuyên!" Cao Lực Sĩ vào trong, tiểu thái giám ngoài cửa tiện tay đóng cửa lại, đợi Cao Lực Sĩ nói xong, hoàng thượng gật đầu, Cao Lực Sĩ liền ra ngoài mời Lý Khác vào, sau đó lui ra, lúc đi còn thuận tay đóng cửa lại.

Cao Lực Sĩ tự nhiên biết, đêm đã khuya.

Lý Khác lại vất vả, hoàng thượng đã tuyên Lý Khác đến ngự thư phòng, vậy khẳng định là có chuyện.

Hắn tự nhiên hiểu rõ, dù sao từ xưa đế vương đã đa nghi.

Ai mà không có chứng hoang tưởng chứ, đặc biệt là làm hoàng đế.

Hễ ai công cao át chủ, hoặc con trai nào quá ưu tú, thì cũng phải thăm dò một chút, nếu không lỡ một ngày nào đó mình chết đi thì biết tìm ai.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, ngô hoàng vạn tuế vạn..." "Được rồi, giữa cha con chúng ta không cần đa lễ.

Mau lại đây, trẫm gọi ngươi đến chủ yếu là muốn thương lượng một chút!

Công chúa và sứ giả Ba Tư bị trảm, hiện giờ khai chiến với Ba Tư cũng là chuyện sớm muộn, ngươi thấy thế nào?" Lý Khác vừa định quỳ xuống hành lễ, kết quả lời còn chưa nói hết đã bị Lý Uyên cắt ngang.

Sau đó Lý Uyên nói ra suy nghĩ trong lòng, muốn xem thử Lý Khác sẽ nói gì.

Lý Khác vừa nghe sao lại không biết ý của Lý Uyên, không phải là thăm dò sao?

Thật là đáng ghét, trước tiên cho mình biết ý định, sau đó lại thăm dò, không mệt sao?

Nhưng Lý Khác là ai, đương nhiên không thể trúng kế.

"Tạ phụ hoàng, nhi thần cho rằng nước Ba Tư lần này chắc sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao có phụ hoàng ở đây, nước Ba Tư không dám công khai khai chiến với Đại Đường, vả lại nhi thần cả gan đoán chắc trong lòng phụ hoàng đã có kế sách.

Xin phụ hoàng chỉ rõ, nhi thần nhất định sẽ dốc hết sức mình để làm!" "Ha ha ha, tốt, tốt lắm.

Không hổ là Cách nhi ngoan của trẫm, chuyện hôm nay ngươi

cũng khá mệt mỏi rồi.

Chương 682

Nếu đã như vậy thì về phủ nghỉ ngơi trước đi, đợi ngày mai hoặc ngày kia trẫm sẽ cùng ngươi bàn bạc kỹ hơn!" Lý Khác trước tiên nịnh hót một phen, đương nhiên suýt chút nữa thì nịnh nhầm chỗ.

Nhưng Lý Khác là cố ý, không thể tỏ ra quá thông minh, vế sau của câu nịnh hót rõ ràng thích hợp hơn.

Hoàng thượng hài lòng cười lớn, sau đó lấy cớ trời đã tối, bảo Lý Khác về trước.

Lý Khác thầm nghĩ, muộn?

Sớm không nói, bây giờ mới biết muộn à?

Nhưng bề ngoài Lý Khác vẫn tỏ ra vô cùng cung kính.

"Phụ hoàng, nhi thần cáo lui!" "Ừm!" Lý Khác lui ra ngoài xong, liền một mình đi về phía Sùng Văn Môn.

Kiệu liễn của Khác Vương phủ ở Sùng Văn Môn đã đợi từ giữa trưa đến giờ Sửu một khắc, phu kiệu sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ai mà ngờ Vương gia từ giữa trưa vào cung đến giờ vẫn chưa ra.

Vừa hay trong cung lại xảy ra chuyện, phu kiệu cũng không dám đi hỏi.

May mà tai họa chưa lan đến Sùng Văn Môn, nếu không tối nay Lý Khác có lẽ phải đi bộ về, bởi vì trước đây không được sủng ái nên Khác Vương phủ cách hoàng cung một đoạn khá xa.

Ngay lúc phu kiệu sắp ngủ gật, một người trong số họ nhìn thấy bóng dáng của Lý Khác.

Vội vàng tập trung mười hai phần tinh thần, còn cẩn thận nhìn hồi

lâu.

Phu kiệu cẩn thận nhìn hồi lâu, trời đất ơi!

Không phải Vương gia nhà ta sao?

Cuối cùng cũng ra rồi, hắn ta lập tức gọi người phu kiệu đang ngủ gật bên cạnh dậy.

“Này này này!

Đừng ngủ nữa, mau dậy!

Vương gia ra rồi!” “Hả!?

Ở đâu?

Đâu cơ?” Người phu kiệu bị gọi tỉnh dậy giật nảy mình, nhìn quanh tứ phía, điệu bộ cứ như một con khỉ.

Cuối cùng khi Lý Khác đến gần hơn một chút mới nhìn rõ, mấy người lập tức đứng ngay ngắn, cơn buồn ngủ tan biến hết.

Đùa à, Vương gia đã ra rồi còn dám ngủ, nghênh đón Vương gia về phủ mới là chuyện quan trọng!

Nếu bị phát hiện thì biết làm sao, mặc dù Vương gia từ... không biết từ lúc nào đã thay đổi, nhưng vẫn phải giữ quy củ.

“Vương gia!” “Ừm, các ngươi vất vả rồi!

Khiêng kiệu về phủ!” Bốn người đồng thanh chào, Lý Khác gật đầu nói một câu vất vả rồi.

Sau đó liền vén rèm kiệu ngồi vào trong, chỉ còn lại bốn người phu kiệu đứng ngẩn ngơ trong gió, cái gì?

Không nghe nhầm chứ!

Vương gia nói chúng ta vất vả rồi?

Đúng vậy, nhất định là chưa ngủ tỉnh nên sinh ra ảo giác.

Mau về phủ ngủ thôi, ngẩn ra một lúc sau mấy người lập tức khiêng kiệu rồi về phủ.

“Hả?

Kiệu liễn của Vương gia, Vương gia về rồi!” “Vương gia, nhà chúng ta!” Vệ sĩ ở cửa nhìn thấy một chiếc kiệu liễn, trông giống chiếc kiệu liễn sáng nay ra ngoài.

Người trong kiệu liễn tự nhiên không cần phải nói, không phải Vương gia nhà mình thì còn có thể là ai!

Vệ sĩ và gia đinh vừa nghe tin liền vui mừng khôn xiết.

Vương gia từ trưa vào cung đến giờ vẫn chưa về, họ đang lo lắng không biết Vương gia có gặp nguy hiểm gì không!

Đã đến giờ Sửu rồi, cuối cùng trông mong mãi cũng trông được Vương gia về.

Chẳng mấy chốc, kiệu liễn đã đến cửa Khác Vương phủ, phu kiệu nói với người bên trong một tiếng.

Lý Khác liền thò đầu ra khỏi kiệu, bảo mấy người đi nghỉ ngơi, mấy người đáp một tiếng đang chuẩn bị đi thì nghe thấy Lý Khác nói.

“Ngày mai không cần khiêng kiệu, cho các ngươi nghỉ một ngày.

Hôm nay cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Ngày mai đổi người khác khiêng kiệu!” “A?

Vương gia!

Tạ ơn Vương gia!” Lý Khác cho bốn người phu kiệu ngày mai nghỉ ngơi, mấy người phu kiệu nghe xong, trước tiên ngẩn ra, sau đó liền đáp ứng.

Không biết Vương gia có thật sự thông cảm cho thuộc hạ không,

nhưng cũng chỉ có thể tuân lệnh.

Thế là mấy người đáp một tiếng rồi về nghỉ ngơi, mấy người gia đinh càng thêm ngơ ngác.

Mặc dù từ lần Vương gia xảy ra chuyện đó đã thay đổi, nhưng trong thời gian ngắn vẫn không thích ứng được.

“Tiểu Ngũ, nhìn gì vậy?

Không đi nghỉ ngơi sao?

Sau này nếu ban đêm bản vương về muộn, các ngươi cứ tự đi nghỉ ngơi là được.

Không cần phải đợi ta, nếu không có chuyện đặc biệt thì không cần phải như vậy, có chuyện đặc biệt bản vương tự nhiên sẽ nói.” “...Vương gia, vậy để tiểu đích hầu hạ ngài tắm rửa thay y phục!” Lý Khác thấy các gia đinh đều ngẩn ra cũng không nói gì, biết rằng cần một chút thời gian để thích ứng nên cũng không quản nữa.

Sau đó nhìn thấy Tiểu Ngũ đang ngẩn người ở một bên, liền bảo cậu ta đi nghỉ ngơi.

Chương 683

Và dặn sau này nếu không có chuyện đặc biệt, hắn không về thì cứ tự lo việc của mình, không cần phải đợi.

Nếu có chuyện đặc biệt tự nhiên sẽ nói, đám gia đinh ngơ ngác gật đầu.

Lập tức nghĩ, Vương gia gần đây luôn như vậy, lẽ nào thật sự đã đổi tính rồi?

"Không cần đâu, tối nay ta tự lo được, cứ theo lệnh đi đi!" "Ơ, vâng, Vương gia!" Lý Khác không quan tâm những người khác nghĩ gì, câu nói tiếp theo càng làm Tiểu Ngũ sợ hãi.

Vương gia muốn tự tắm rửa thay y phục?

Mẹ ơi, đây là lần đầu tiên từ xưa đến nay đó!

Nhưng Lý Khác không để ý Tiểu Ngũ sẽ nghĩ gì.

Hắn trực tiếp dùng phương thức ra lệnh bảo Tiểu Ngũ đi nghỉ ngơi, Tiểu Ngũ chỉ có thể nghe theo.

Sau đó Lý Khác không để ý đến suy nghĩ của mọi người, một mình đi đến nơi nghỉ ngơi, Tiêu Tương Viện!

"Haiz!

Vương gia sao vậy?

Thật sự đổi tính rồi sao?

Từ lần trước Vương gia xảy ra chuyện đến giờ cứ như đổi thành người khác, ta cứ tưởng Vương gia chỉ cố ý thôi, nhưng đã lâu như vậy rồi cũng không giống!" "Đúng vậy, có lẽ là thật đó?

Lão thiên có mắt cuối cùng cũng để Vương gia nhà chúng ta tỉnh

ngộ, nếu không với tính cách của Vương gia trước đây, Khác Vương phủ chúng ta e là có những ngày khổ sở rồi!

Thấy Vương gia đối xử với chúng ta tốt như vậy, ta cũng phải làm tốt trách nhiệm của mình!" Các gia đinh bàn tán xôn xao về sự thay đổi lớn của Lý Khác, sau đó đưa ra một quyết định.

Nếu Vương gia đã thay đổi, lại đối xử tốt với họ như vậy, thì không thể làm mất mặt Vương gia.

Tính cách của Vương gia có lẽ thật sự là do lão thiên mở mắt, nên mới trở nên như vậy.

Cũng không quản nữa, sau này chỉ cần giữ gìn Khác Vương phủ cho tốt là được.

Mấy người gia đinh gật đầu thật mạnh.

Nhưng Lý Khác không hề biết những chuyện này, một mình ngâm mình trong hồ tắm một lúc.

Với tốc độ nhanh nhất tắm xong, đi đến bên giường, dùng nội lực hong khô những giọt nước trên người.

Sau đó chuẩn bị đi ngủ, mệt mỏi cả một ngày một đêm rồi, không ngủ nữa chắc chết vì buồn ngủ mất, nếu không phải trong cung xảy ra chuyện thì có lẽ đã mơ từ lâu rồi.

"Haiz, lúc nào mới là điểm cuối đây, đều là bạn quân như bạn hổ.

Nhưng trong lịch sử cũng không có nói Lý Uyên đa nghi như vậy, thầy giáo lịch sử không có dạy mà, may mà trí thông minh của ta đủ dùng.

Nếu không sợ chết mất!" Lý Khác nằm trên giường cảm thán về cuộc sống cổ đại, từ khi xuyên không đến giờ chưa bao giờ phải động não nhiều như vậy.

Mọi thứ đều là thực tế, nhưng cũng âm thầm giữ lại một tay.

Dù sao bạn quân như bạn hổ, một chút bất cẩn là dễ dàng toi mạng.

Sống lại được một mạng là kỳ tích trong vạn vạn phân tử mới có thể xuyên không.

Nếu chết rồi lỡ không xuyên không được nữa thì sao?

Ta mới không rảnh rỗi đi tìm cái chết, sống không tốt sao.

"Chậc chậc chậc, nhưng cũng không thể không nói.

Nội công của người cổ đại thật hữu dụng, còn hữu dụng hơn cả máy sấy tóc.

Tốt cho chất tóc và da, thật tốt!

May mà ở Đại Đường có, nếu không đổi sang triều đại khác chỉ sấy tóc thôi cũng là chuyện khó!" "Hành động hôm nay của Lý Uyên thật đáng sợ, ta không đủ chân thành sao?

Tại sao lại thăm dò ta, quả nhiên từ xưa đế vương đã đa nghi.

Ngày mai ta phải hành xử tốt hơn, thu liễm lại trí thông minh hiện đại của mình.

Ừm đúng rồi!

À phải rồi, sao ta không thấy Ảnh Tử đâu nhỉ?" Lý Khác nằm trên giường lại bắt đầu cảm thán người cổ đại có nội công thật tốt, cảm thán một hồi lại nghĩ đến chuyện Lý Uyên hôm nay gọi mình đến ngự thư phòng, cảm thấy nên thu liễm một chút.

Nếu không... sợ chưa sống được một nửa đã chết rồi.

Tuổi còn trẻ chưa có vợ, sao có thể chết được chứ?

Khẳng định là không thể, Lý Khác cảm thấy mình phải có đối

sách, vừa nghĩ đến đối sách liền nghĩ đến Ảnh Tử, mới phát hiện Ảnh Tử không có ở đây.

"À đúng rồi, ta quên nói với Ảnh Tử là sau này ta sẽ nghỉ ở Tiêu Tương Viện, Vụ Hiền Viện kia quá ồn ào.

Xem cái não của ta này, không được, ta phải đi tìm Ảnh Tử!" Lý Khác đứng dậy đi ra khỏi Tiêu Tương Viện, thẳng hướng Vụ Hiền Viện mà đi.

Tiêu Tương Viện vốn là một viện tử mà nguyên chủ vẫn để trống, nhưng vì trước đó bị người ta hãm hại nên Vụ Hiền Viện đã trở thành nơi nguyên chủ thường xuyên ở, mà nguyên chủ lại không hề hay biết.

Đợi đến khi Lý Khác xuyên không đến, nhất thời không chú ý.

Mãi đến sáng hôm nay, Lý Khác luôn cảm thấy ở trong viện tử đó không được thoải mái, thế là tối nay vừa về đã nghỉ ở Tiêu Tương Viện.

Lại quên mất Ảnh Tử đang đợi ở Vụ Hiền Viện, thế là vội vàng đứng dậy đi tìm Ảnh Tử.

"Két!" "Ảnh Tử, thật ngại quá!

Hôm nay vào cung bị phụ hoàng giữ lại xử lý chuyện phản loạn, kết quả mãi đến bây giờ mới về.

Vì quá mệt nên quên mất sai người báo cho ngươi biết là tối nay ta chuẩn bị nghỉ ở Tiêu Tương Viện và sau này cũng vậy, sau này ngươi cứ đến Tiêu Tương Viện đi!" Cửa phòng được mở ra, Ảnh Tử đang đứng nghiêm trang trong phòng đợi chủ tử, Lý Khác trở về.

Nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy Lý Khác về, có ý muốn đi tìm nhưng lại sợ chưa có lệnh của chủ tử không tiện tùy ý xuất hiện.

Càng lo sợ chủ tử xảy ra nguy hiểm, nhưng lo lắng đến mấy cũng không thể tùy tiện ra ngoài.

Chương 684

Một khi bị phát hiện, bản thân chủ tử không có chuyện cũng sẽ thành có chuyện, cho nên Ảnh Tử chỉ có thể ở Vụ Hiền Viện đợi mãi cho đến bây giờ.

“Chủ tử?!

Chủ tử ngài về là tốt rồi, Ảnh Tử biết rồi.

Nếu chủ tử đã về thì Ảnh Tử yên tâm rồi, thời gian không còn sớm nữa, chủ tử đi nghỉ ngơi đi, Ảnh Tử cáo lui!” “Ờ...

đi đi!” Hả...

Lý Khác trong lòng buồn bực, Ảnh Tử... cũng quá nghe lời rồi đi.

Vừa tri kỷ vừa nghe lời, một Ảnh Tử như vậy nếu là một cá nhân độc lập thì tốt biết mấy, đáng tiếc a haiz!

Lý Khác lắc lắc đầu rồi lại đi về Tiêu Tương Viện, sau khi về Tiêu Tương Viện liền nằm vật ra giường ngủ thiếp đi.

Hôm nay thật sự quá mệt rồi, Ảnh Tử thì ở trong bóng tối nhìn căn phòng Lý Khác đang nghỉ ngơi, bảo vệ Lý Khác.

Sáng sớm hôm sau, bên ngoài truyền đến từng trận tiếng chim hót.

Lý Khác trên giường vươn vai một cái, chuẩn bị dậy, hôm nay không cần lên triều, thật là thoải mái tự tại, nhân tiện chuyển viện luôn.

Nói làm là làm, sáng sớm Lý Khác đã cho người chuyển đồ từ Vụ Hiền Viện sang Tiêu Tương Viện.

Trong Khác Vương phủ vô cùng náo nhiệt, trong Tiêu Tương Viện lại là một khung cảnh tốt đẹp.

“Hừm, sao chưa chuyển đồ trong viện tử kia?

Không được, có thời gian ta phải kiểm tra xem trong Vụ Hiền Viện rốt cuộc có thứ gì!” “Này này này!

Cẩn thận một chút, cái đồ đó đặt ở kia, cái đồ đó đặt ở đây.

Đồ của Vương gia không thể va chạm, va hỏng là không được đâu!” Lý Khác vừa nhìn người ta chuyển đồ, vừa nghe quản gia chỉ huy đồ đạc nên đặt ở đâu.

Chẳng mấy chốc đã chuyển xong, Lý Khác không phải người thích phiền phức, cho nên đồ đạc cũng tương đối ít, chuyển cũng nhanh.

Nhưng quản gia lại thêm cho Lý Khác nhiều đồ hơn, cho nên đến giữa trưa mới xong.

Chuyển xong viện tử, mọi người thu dọn xong cũng đến lúc ăn trưa, đầu bếp trong phòng bếp đã sớm chuẩn bị xong bữa trưa.

“Vương gia, chuyển xong rồi, bây giờ nên ăn cơm rồi!” “Được, các ngươi cũng đi ăn cơm đi, ta một mình ăn là được, quy củ cũ không cần người hầu hạ!” Tiểu tư nói với Lý Khác một tiếng, Lý Khác gật đầu.

Nghe Lý Khác nói không cần người hầu hạ cũng quen rồi, trực tiếp cho người dọn cơm lên, sau đó đến phòng nhỏ ăn cơm.

Phòng nhỏ là Lý Khác chuyên môn chuẩn bị cho hạ nhân, bình thường chủ tử chưa ăn xong, hạ nhân không được ăn cơm.

Nhưng Lý Khác sau khi sống lại đã triệt để thay đổi quy củ này, hạ nhân ban đầu không quen, lâu dần cũng thành tự nhiên.

Dù sao cũng không xa, chủ tử có nhu cầu gọi là đến ngay.

Cứ như vậy, trong Khác Vương phủ một mảnh yên bình, chẳng mấy chốc Lý Khác đã ăn xong cơm.

Hạ nhân thu dọn bát đũa xong, Lý Khác nghĩ cứ ở trong vương phủ mãi cũng không có chuyện gì làm, định ra ngoài dạo một vòng.

"Tiểu Ngũ, cùng bản vương ra ngoài dạo một vòng đi!" "Vâng ạ Vương gia, con đi chuẩn bị kiệu cho ngài!" "Không cần, chuẩn bị kiệu gì mà chuẩn bị kiệu, chuẩn bị kiệu thì còn gọi là ra ngoài dạo sao?" Tiểu Ngũ bên cạnh Lý Khác là do không lâu trước đây phát hiện trong số những người làm vườn, cảm thấy cậu ta tính tình thật thà nên đặt ở bên cạnh làm tiểu tư thân cận.

Tiểu Ngũ cũng vô cùng vui mừng, hôm nay ra ngoài, Lý Khác định dẫn Tiểu Ngũ đi cùng.

Tiểu Ngũ vừa nghe liền vội vàng xoay người định đi chuẩn bị kiệu, kết quả bị Lý Khác ngăn lại.

Đúng như Lý Khác nói, chuẩn bị kiệu thì còn gọi là ra ngoài dạo sao?

Ngồi trong kiệu dạo à!

"Đi chuẩn bị một bộ y phục bình thường một chút, chúng ta thay y phục ra ngoài.

Không cần chuẩn bị kiệu, ra ngoài đi dạo thôi!" "Vâng, vậy được, tiểu đích đi ngay!" Chẳng mấy chốc, Tiểu Ngũ đã chuẩn bị xong y phục mang đến cho Lý Khác, mặc dù không biết Vương gia vì sao lại muốn y phục bình thường một chút nhưng cũng không hỏi, chuyện của chủ tử sao hạ nhân có thể hỏi, chỉ cần đi theo là được.

Lý Khác thấy Tiểu Ngũ hiểu chuyện liền gật đầu, thay xong y phục rồi nhìn lại.

"Ừm!

Không tệ, giống công tử nhà bình thường!" "Tiểu Ngũ, chúng ta đi thôi!" Lý Khác thay xong y phục liền gọi Tiểu Ngũ cùng đi, Tiểu Ngũ

theo sát phía sau.

Hai người vừa ra khỏi cửa đi không được bao lâu, đã gặp phải người quen.

Thái tử Lý Kiến Thành và Tề Vương Lý Nguyên Cát, Lý Kiến Thành thấy Lý Khác ăn mặc bình thường, suýt chút nữa đã không nhận ra.

"Yo, đây không phải nhị đệ sao?

Hôm nay ăn mặc bình thường thế này ra ngoài, có phải trong phủ không có y phục để mặc không?

Không có y phục mặc thì nói với đại ca một tiếng!

Trong cung của đại ca có nhiều lắm, y phục này mượn của hạ nhân à?" "Ha, nhị ca ăn mặc thế này ra ngoài, mất mặt là mất mặt hoàng gia chúng ta, không biết nhị ca định đi đâu vậy!

Nếu đi đến nơi sang trọng, ta và đại ca không ngại giúp ngươi chống đỡ thể diện đâu!" Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát vừa thấy trang phục của Lý Khác liền bắt đầu trào phúng, hai người một xướng một họa!

Nhưng Lý Khác không hề bị lay động, hai người đã vội vã tìm đến để châm chọc, vậy mình cũng không thể khách sáo.

Huống hồ Lý Kiến Thành làm Thái tử thật sự quá kém cỏi, chẳng trách trong lịch sử nói cuối cùng sẽ bị Lý Thế Dân giết chết.

Còn Lý Nguyên Cát cũng là một kẻ không có đầu óc, Lý Khác cười cười nói với hai người.

"Thái tử và Tề Vương nói đùa rồi, bản vương chỉ ra đường tùy tiện dạo một chút thôi.

Không giống như Thái tử và Tề Vương quang minh chính đại

mượn danh hoàng gia đến những nơi kỹ viện, bản vương không đến được những 'nơi sang trọng' đó." "Cho nên không phiền hai vị chống đỡ thể diện, nếu không có chuyện gì thì bản vương đi trước một bước.

Thất lễ, Thái tử và Tề Vương cứ tự nhiên!" Lý Khác thuận miệng phản bác lại, sau đó quay đầu đi cũng không thèm nhìn sắc mặt của Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát ra sao.

Không cần nhìn cũng biết, sắc mặt của hai người chắc chắn không tốt đẹp gì, Lý Khác chủ yếu là sợ không nhịn được cười mới quay người đi.

Quả nhiên sau khi Lý Khác đi, Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát hai người mặt mày âm trầm.

Chương 685

Đặc biệt là Lý Kiến Thành, bị Lý Khác nói như vậy, trên mặt tự nhiên không giữ được thể diện.

Nếu bị hoàng thượng biết đường đường Thái tử cùng Tề Vương suốt ngày la cà ở thanh lâu, e là ngôi vị Thái tử sẽ bị phế bỏ, nhưng Lý Kiến Thành lại không thể nói gì, vì không dám chắc Lý Khác dám nói như vậy mà không có chứng cứ.

“Đại ca, Lý Khác thật sự quá đắc ý quên mình rồi.

Dựa vào mấy ngày nay được phụ hoàng sủng ái, xem bây giờ đã thành ra thế nào, ngay cả huynh cũng không để vào mắt.

Huynh là Thái tử, Lý Khác là cái thá gì chứ...” “Câm miệng!” Lý Nguyên Cát đợi Lý Khác đi rồi liền bắt đầu thao thao bất tuyệt hạ thấp Lý Khác, Lý Kiến Thành nghe được một nửa đã không nghe nổi nữa.

Vốn dĩ Lý Kiến Thành đã bực mình, bị Lý Nguyên Cát nói một hồi cảm thấy càng mất mặt hơn, lập tức quát Lý Nguyên Cát câm miệng.

Lý Nguyên Cát bị mắng xong, nuốt nước bọt, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiếp đó, Lý Kiến Thành phất tay áo, nhìn bóng lưng Lý Khác đi xa, hung hăng nói.

“Hừ!

Lý Khác, đừng có dựa vào gần đây được phụ hoàng sủng ái, tưởng rằng có thể đi ngang được rồi.

Bản cung không tin, ta đường đường là Thái tử lại không trị được một Khác Vương, hừ!

Chúng ta đi!" "Vâng, đại ca, ta dẫn huynh đến Minh Nguyệt Lâu giải tỏa, không cần phải so đo với loại người đó!" Lý Kiến Thành mặt mày âm trầm quay người đi, Lý Nguyên Cát theo sát phía sau rời đi.

Sau đó đi về hướng Minh Nguyệt Lâu, lại không hề biết ở một con hẻm gần đó có một bóng người đã nhìn thấy tất cả.

"Ha ha ha, Lý Khác này cũng khá thú vị đấy chứ.

Xem ra Đại Đường sắp có biến rồi, Lý Khác cũng không hề vô dụng như trong lời đồn!" "Thánh... chủ tử, chuyến đi này của chúng ta hoàng đế Đại Đường không biết, bây giờ không nên..." Người tùy tùng trong bóng tối cung kính nói với thiếu niên áo trắng bên cạnh một tiếng, chỉ thấy người được gọi là chủ tử kia cười cười rồi quay người rời đi.

Cứ như vậy, hai người giống như chưa từng xuất hiện, không ai chú ý đến sự xuất hiện rồi lại biến mất của họ.

Phía Lý Khác thì tùy tiện cùng Tiểu Ngũ đi dạo trên phố, hai người nhìn thấy những món đồ chơi mới lạ, vì Tiểu Ngũ và nguyên chủ cơ bản ít khi ra khỏi phủ, cộng thêm Lý Khác sau khi xuyên không cũng chưa đi dạo kỹ, nên cả hai đều cảm thấy vô cùng mới mẻ.

"Chủ tử, chủ tử.

Mau nhìn kìa, cái này đẹp thật.

Còn nữa, còn có cái này nữa.

Oa!

Đeo lên mặt chắc cũng ngầu lắm nhỉ!" "Hả?

Đừng nói, Tiểu Ngũ, mắt nhìn không tệ nha!

Mặt nạ này có thể được, mua về chơi chơi.

Vừa đẹp vừa rẻ!

Lão bản, cái này bao nhiêu tiền, ta muốn!" Tiểu Ngũ bị những món đồ trên sạp hàng thu hút, liên tục nói với Lý Khác, cái này hay quá, cái kia đẹp quá.

Sau đó, Tiểu Ngũ nhìn thấy một sạp hàng nhỏ bán mặt nạ, mặt nạ trên đó đủ loại, từ đơn giản đến phức tạp, từ đơn sắc đến sặc sỡ đều có.

Lý Khác vốn chỉ định xem qua những thứ này, nhưng ai ngờ Lý Khác nhìn chiếc mặt nạ trong tay Tiểu Ngũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Mình bề ngoài là nhị hoàng tử Đại Đường, Khác Vương gia.

Có một số chuyện không thể làm công khai, hoặc có một số chuyện không thể để người khác biết bộ dạng của mình.

Bây giờ lại không biết dịch dung thuật, cho nên không bằng mua một chiếc mặt nạ, không chừng sau này dùng đến, nghĩ đến đây Lý Khác liền hỏi chủ sạp mặt nạ bao nhiêu tiền một cái.

"Aiya, vị gia này thật có mắt nhìn, chiếc mặt nạ này đơn giản mà không mất đi vẻ quý khí.

Vừa thần bí, thích hợp nhất với ngài rồi, cũng không đắt, mười văn tiền thôi, he he!" "Cái gì?

Mười văn tiền?

Sao không đi cướp luôn đi!

Một cái mặt nạ mười văn tiền, chủ tử nhà ta tuy không thiếu tiền nhưng cũng không thể bị chặt chém như vậy chứ!

Đi thôi chủ tử, chúng ta không mua ở đây nữa, chúng ta đổi hàng khác mua!" Người bán hàng rong miệng lưỡi ngọt ngào, vừa nghe Lý Khác muốn mua mặt nạ lập tức khen Lý Khác một phen.

Thời buổi này đi đâu ai mà không thích nghe lời hay ý đẹp, sau đó bên cạnh Lý Khác lại có một tiểu tùy tùng gọi là chủ tử chủ tử, Lý Khác mặc cũng không giống người nghèo.

Cho nên người bán hàng rong định kiếm một khoản lớn, kết quả giá vừa nói ra Tiểu Ngũ đã nhảy dựng lên.

Tuy mặt nạ làm công phu không tệ nhưng cũng không đáng mười văn tiền, nhiều nhất cũng chỉ năm văn tiền đã là đắt rồi, đây không phải là rõ ràng chặt chém sao!

Còn muốn kéo Lý Khác đi.

"Đợi đã Tiểu Ngũ.

Lão bản, mặt nạ này không đáng mười văn tiền đâu, thế này đi, năm văn tiền, ngài cũng kiếm được không ít đâu.

Nếu không thì cũng đừng trách ta không chiếu cố chuyện làm ăn, ta cũng chỉ thấy mặt nạ này không tệ thôi.

Thế nào?" "...Thôi được!

Năm văn thì năm văn, ta gói lại cho ngài!

Ngài cầm lấy!" Lý Khác kéo Tiểu Ngũ đang định đi lại, trả giá với lão bản sạp hàng.

Lời hắn nói cũng là thật, năm văn tiền một cái mặt nạ đã là đắt rồi.

Không bán thì đi, không tin lão bản sẽ không kiếm đồng tiền này.

Người bán hàng rong vừa nghe lời của Lý Khác, nghĩ thầm, năm văn cũng có thể kiếm được ba văn tiền.

Coi như cũng kiếm được, thôi thì bán đi.

Một khách hàng lớn như vậy đi rồi thì không dễ tìm đâu, huống hồ sạp mặt nạ này không phải lúc nào cũng kiếm được tiền.

Chương 686

Tiểu Ngũ ở bên cạnh nhìn chủ tử nhà mình mà ngẩn cả người, thầm nghĩ chủ tử biết trả giá?

Chủ tử có bản lĩnh này từ lúc nào mà mình không biết.

Sau đó, Lý Khác kéo Tiểu Ngũ đang ngơ ngác đi, mãi đến nơi ít người hơn Tiểu Ngũ mới hỏi.

"Chủ tử, ngài có bản lĩnh này từ lúc nào vậy?" "Ha ha, chuyện ngươi không biết còn nhiều lắm, đi thôi, qua bên kia dạo một vòng!" Nói xong Lý Khác tự mình đi về phía trước, Tiểu Ngũ thấy chủ tử đã đi về phía trước liền vội vàng theo sau.

Đi một hồi, Tiểu Ngũ cảm thấy không ổn, vì đi tiếp về phía trước là đến chợ buôn người, bán nô lệ, thấy vậy liền vội vàng ngăn Lý Khác lại.

"Chủ tử, chúng ta không thể đi về phía trước nữa, phía trước là chợ buôn người.

Chuyên bán nô lệ, trong phủ chúng ta cũng không thiếu nô lệ mà!

Thời gian cũng không còn sớm nữa, hay là chúng ta về đi!" "Ồ?

Chợ buôn người?

Chỗ của bọn buôn người à!

Thú vị đấy, đi xem thử!" "Ây da, chủ tử!" Sau khi Tiểu Ngũ nhắc nhở một câu, Lý Khác đột nhiên cảm thấy thú vị.

Dù sao ở hiện đại không có ai dám công khai buôn bán người, bây giờ khó khăn lắm mới có thể tận mắt chứng kiến, sao có thể không đi, nghĩ vậy liền không để ý đến sự ngăn cản của Tiểu Ngũ mà đi về phía

trước.

Tiểu Ngũ thấy Lý Khác hứng thú với chợ buôn người, trực tiếp đi về phía trước, không khỏi vội vàng theo sau.

Chợ buôn người không thể so với trên phố, ở đó hạng người nào cũng có.

Lỡ chủ tử xảy ra chuyện gì thì làm sao, gọi chủ tử, chủ tử lại không nghe.

"Này!

Xem một chút, nhìn một chút đi nào!

Mới về một lô nô lệ, nam nữ già trẻ đều có cả!

Đi ngang qua đừng bỏ lỡ, giá cả phải chăng, chất lượng tốt!

Này công tử, xem một chút đi!" "Vụt!

Vụt!

Vụt!" Tên buôn người ở cửa lớn tiếng rao hàng, cây roi trong tay không ngừng quất xuống đất.

Bên cạnh là những nô lệ nam nữ tay chân đều mang xiềng xích nặng nề, vẻ mặt mong đợi nhìn người qua đường, hy vọng có thể gặp được người tốt mua mình đi.

Lý Khác vừa đi vừa nhìn, nhìn từng tên buôn người.

Tiếng rao hàng của chúng có chút giống với phương thức marketing hiện đại.

Không khỏi cảm thấy thú vị.

Tiểu Ngũ thì khác, tim đập thình thịch đi theo Lý Khác, sợ Lý Khác gặp nguy hiểm.

Mình lại không biết võ công, lỡ chủ tử bị người ta bắt nạt, chạy

về gọi người có kịp không?

Lý Khác cũng không quan tâm đến Tiểu Ngũ mà đi thẳng về phía trước, đi một hồi phát hiện một sạp hàng bán người rất náo nhiệt, mọi người đều vây quanh xem, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng roi quất.

Lý Khác thấy kỳ lạ, chẳng lẽ có người biểu diễn xiếc ở đây?

Rõ ràng là không thể, thế là định đi lên xem.

Tiểu Ngũ vừa thấy liền biết là tên buôn người đang dạy dỗ nô lệ, thấy chủ tử muốn đi qua liền vội vàng ngăn lại.

"Chủ tử, phía trước không đi được đâu.

Phía trước đa phần là bọn buôn người đang dạy dỗ người khác, náo nhiệt đó ngài đừng xem.

Lỡ như làm ngài bị thương, con..." "Không sao, mấy người ở đây chút võ vẽ đó không làm chủ tử ta bị thương được, đi thôi, khó khăn lắm mới ra ngoài xem một chút cũng không sao.

Xảy ra chuyện ta đảm bảo không đổ lỗi cho ngươi, được rồi, đi thôi!" Tiểu Ngũ vừa khuyên được nửa câu đã bị Lý Khác cắt ngang, Lý Khác tự nhiên biết Tiểu Ngũ muốn nói gì.

Cho nên dứt khoát nói xong trước rồi trực tiếp đi.

Nói xong Lý Khác tự mình đi qua, Tiểu Ngũ cũng không thể nói thêm gì.

Biết Vương gia một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi, thôi thì cứ để ngài ấy đi, dù sao Vương gia nói cũng đúng, Vương gia nhà mình lợi hại lắm.

"Thằng nhóc thối, bốn đứa bây bay muốn tạo phản phải không?

Tao cho mày cãi lại, tao cho mày không chịu làm việc.

Lão tử thu nhận mày, được chủ tử sai bảo, bảo mày làm gì thì mày làm...” “Vụt!

Vụt!

Vụt!” Lý Khác đến gần xem, phát hiện có bốn người, hai nam hai nữ đang quỳ trên đất, người nam ôm chặt người nữ.

Người nữ trong lòng người nam không ngừng khóc, Lý Khác ban đầu tưởng là hai cặp tình nhân.

Nhưng sau đó nghe lời mắng mỏ của tên buôn người, rõ ràng hai cặp nam nữ trên đất là hai cặp anh em sinh đôi long phượng, cũng vì không cẩn thận làm đổ bát, sau đó vì bảo vệ em gái mới bị đánh đập dã man.

Lý Khác xem xong, thầm nghĩ bốn người này cũng có tình có nghĩa.

Nhìn những vết thương trên người bốn người trông thật kinh hãi, đột nhiên một cô bé nhìn thấy Lý Khác trong đám đông, thoát khỏi vòng tay của anh trai, bò đến chân Lý Khác, khóc lóc nói với Lý Khác.

“Công tử... công tử, ta cầu xin ngài, có thể giúp ta không, giúp ta đi.

Chỉ cần ngài chuộc thân cho ta, ta làm trâu làm ngựa cũng được, thậm chí... thậm chí muốn thân thể ta ta cũng nguyện ý, chỉ cầu ngài đưa huynh muội ta rời khỏi nơi này.

Cầu xin ngài!” “Con nhóc kia, dám tìm người chuộc thân à, tao thấy mày chưa bị đánh đủ, cũng không xem người ta có muốn chuộc mày không, cái thân tàn của mày ai mà thèm, mau cút về cho lão tử.” Cô bé khóc lóc cầu xin Lý Khác chuộc thân cho mình và anh trai, và nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Chương 687

Lý Khác không khỏi cảm thấy buồn cười, lẽ nào ông trời cố ý sắp đặt?

Nhưng chưa đợi Lý Khác nói xong, tên buôn người phía sau đã đi tới.

Mắng mỏ định kéo cô bé về tiếp tục đánh, Lý Khác nhíu mày, đánh người trước mặt mình dường như có chút không ổn.

Lý Khác một tay nắm lấy cánh tay của gã to con định tóm cô bé, động tác của gã to con dừng lại một chút rồi nói với Lý Khác.

"Ây da vị công tử này, thời buổi này anh hùng cứu mỹ nhân nhiều lắm.

Chẳng lẽ ngài thật sự vừa mắt con nhóc này, thương hoa tiếc ngọc rồi sao?

Nhưng ở chỗ ta đây chỉ nhìn tiền thôi..." "Bốn người này ta muốn, bao nhiêu tiền!

Ta không nói lần thứ hai!" Gã to con thấy Lý Khác ngăn cản, không khỏi nói với Lý Khác.

Hắn tưởng Lý Khác thích dung mạo của cô gái trên đất, Lý Khác cũng không nói nhảm với hắn, nếu ông trời đã sắp đặt thì cứ nhận lấy.

Trực tiếp hỏi gã to con bao nhiêu tiền bốn người, hai cặp huynh muội trên đất nghe lời của Lý Khác trước tiên ngẩn ra.

Sau đó gã to con nghe xong, gặp phải chủ giàu có rồi!

Vội vàng đổi bộ dạng kiêu ngạo trước đó thành một bộ mặt tươi cười lấy lòng.

“He he, vị gia, bốn người này ta cũng nuôi một thời gian rồi, cũng là ngài muốn... he he, thế này đi.

Tổng cộng bốn mươi lạng, thế nào, bốn mươi lạng ta giao người cho ngài!” “Bốn mươi lạng, Tiểu Ngũ, đưa tiền!” Gã to con cười hì hì ra giá, những người xung quanh nghe xong lập tức hít một hơi lạnh.

Bốn nô tỳ mà một người mười lạng cũng quá đắt rồi, từ nhỏ nuôi cũng không đắt như vậy!

Nhưng Lý Khác lại đồng ý, những người xung quanh đều cho rằng Lý Khác là một kẻ ngốc.

Vì bốn người mà không tiếc bỏ ra bốn mươi lạng, vì hai cô bé sao?

Lý Khác cũng không nói nhiều, trực tiếp bảo Tiểu Ngũ đưa tiền, người xung quanh nghĩ thế nào thì có liên quan gì đến mình, Tiểu Ngũ ngẩn ra, thầm nghĩ Vương gia, chúng ta có tiền cũng không thể tiêu như vậy chứ!

“Chủ tử, chúng ta...” “Không mang đủ?

Không mang đủ thì về lấy!” Tiểu Ngũ vẻ mặt khổ sở nhìn Lý Khác, lời còn chưa nói hết đã bị Lý Khác cắt ngang, hắn tưởng Tiểu Ngũ không mang đủ tiền.

Lời nói ra cũng giống như bảo Tiểu Ngũ về lấy tiền, Tiểu Ngũ cười khổ không nói, Lý Khác buồn bực, không phải ngẩn ra đó chứ.

Gã to con bên cạnh nghe thấy, vị công tử này tuyệt đối là một chủ giàu có, mua được.

Một tài chủ lớn như vậy không thể để tuột mất, thế là trực tiếp nói. ‘Công tử, nếu đã không mang đủ tiền, bốn người này của ta bốn mươi lạng, thiếu một đồng cũng không bán.

Có thể cân nhắc giao trước một khoản tiền đặt cọc, ngài cũng thấy hai cô nương này trông không tệ, lát nữa bị người khác mua đi ta không đảm bảo đâu!.....' "Câm miệng!

Tiểu Ngũ, lấy tiền, nhanh lên!" Gã to con nghe cuộc đối thoại của hai người, lập tức lên tiếng.

Nhưng Lý Khác thấy phiền, trực tiếp bảo gã câm miệng, sau đó bảo Tiểu Ngũ lấy tiền.

Tiểu Ngũ đành phải miễn cưỡng lấy tiền đưa cho gã to con.

Gã to con nhận tiền cười hì hì, vội vàng giao khế ước bán thân của bốn người cho Lý Khác, sợ Lý Khác đổi ý.

Nhưng nhìn xem, tiểu tùy tùng của Lý Khác mặt mày không cam lòng, ngay cả bạc cũng phải dùng sức mới lấy ra khỏi tay.

"He he, công tử đi thong thả, ta không tiễn!" "Ừm!

Tiểu Ngũ, dẫn bốn người về nhà!" Gã to con tùy tiện nói một câu rồi quay người đi, sợ bạc trong tay bay mất.

Lý Khác cũng không để ý, trực tiếp bảo Tiểu Ngũ dẫn người về phủ, Tiểu Ngũ bất đắc dĩ dẫn bốn người đi theo sau Lý Khác.

Tiểu Ngũ trong lòng khổ sở, Vương gia ra ngoài dạo một vòng lại dẫn thêm bốn người về.

Nhưng lại không thể nói, cho nên chỉ có thể im lặng suốt đường.

Bốn người nghe xong liền đi theo Lý Khác rời khỏi chợ buôn người, ra khỏi chợ, bốn người đồng loạt chạy đến trước mặt Lý Khác quỳ xuống.

Lý Khác cũng không biết bốn người muốn làm gì, quả nhiên.

"Nô tỳ (tiểu đích) đa tạ công tử cứu mạng, ngài yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để công tử lãng phí bốn mươi lạng, chúng ta làm

trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ơn cứu mạng của công tử, sau này mạng của chúng ta là của công tử!" "Được rồi được rồi, đều đứng dậy đi, đang ở trên phố đấy!

Ảnh hưởng không tốt, mau mau đứng dậy!" Bốn người nói một tràng dài, sẽ không để Lý Khác lãng phí bốn mươi lạng bạc.

Nhưng Lý Khác không nghĩ vậy, hắn sẽ không lãng phí bốn mươi lạng mua bốn người vô dụng, đã mua thì khẳng định có ích.

Chỉ là bây giờ không phải lúc nói cho họ biết, bây giờ đang ở trên phố, động một chút là quỳ xuống là sao.

Mặc dù mình là Vương gia nhưng cũng không quen người khác động một chút là quỳ xuống, huống hồ còn có hai người đàn ông to lớn.

Cho nên Lý Khác trực tiếp bảo họ đứng dậy, hai cô gái đứng dậy rồi.

Nhưng hai người anh trai lại quỳ trên đất không dậy, Lý Khác thầm nghĩ chẳng lẽ mình nói sai gì rồi?

Không có mà!

Vậy quỳ làm gì.

"Quỳ làm gì?" "...Công... chủ tử, hai người chúng ta có một thỉnh cầu quá đáng, mặc dù biết mạng của chúng ta đều do ngài cứu, ngài muốn chúng ta làm nô tài thì không nên có điều kiện, nhưng chúng ta xin ngài...

đừng để tiểu muội..." "Ồ!

Chuyện này à!

Yên tâm, ta không phải loại người đó.

Ta mua các ngươi tự nhiên có sắp xếp của ta, hai tiểu muội tự

nhiên sẽ giống như những nha đầu khác trong phủ của ta, ta sẽ không làm gì các nàng đâu!" Lý Khác không hiểu hỏi, hai người nhìn nhau rồi biết là muốn nói cùng một chuyện, liền để một người nói, mặc dù lời nói không rõ ràng lắm, nhưng Lý Khác cũng biết họ muốn nói gì.

Chương 688

Thế là cho họ một câu trả lời chắc chắn, hai người nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó đứng dậy cảm tạ Lý Khác, cứ như vậy, một đoàn sáu người đi bộ về vương phủ.

Bốn người đi theo Lý Khác và Tiểu Ngũ vào phủ đệ xong thì kinh ngạc, vì trên biển hiệu có ghi ba chữ lớn.

Khác Vương phủ!

Bốn người cũng từng đọc sách nên tự nhiên nhận ra, sau đó trên mặt hai người anh trai bắt đầu có biểu cảm phức tạp.

"Vương gia?" "Vương gia thứ tội, lời nói vừa rồi của tiểu đích... ta..." Hai nha đầu lên tiếng trước, sau đó bốn người lại quỳ xuống.

Lý Khác quay đầu lại thấy bốn người quỳ xuống, đầu đau không thôi, bốn người nói cũng không rõ ràng, Lý Khác tự nhiên biết họ muốn nói gì.

"Được rồi, lời của bản vương vẫn có hiệu lực.

Bản vương cũng không có ý đó, đứng dậy trước đi!

Trước tiên để Tiểu Ngũ dẫn các ngươi đi thay quần áo sạch sẽ, tắm rửa xong đến gặp ta." "Tiểu Ngũ, dẫn bốn người họ đi tắm rửa thay y phục xong thì dẫn đến gặp ta, ta tự có sắp xếp!" Nói xong Lý Khác trực tiếp vào phủ, không thể cứ để họ quỳ mãi được.

Cứ như vậy, bốn người chỉ có thể đi theo Tiểu Ngũ trước, đợi tắm rửa thay y phục xong, hai người đàn ông trong phòng bắt đầu lo lắng.

Sớm biết người cứu mình là một Vương gia, có đánh chết cũng không dám đề xuất điều kiện.

Vương gia là ai chứ, là con trai của hoàng thượng, một dân thường như mình vừa rồi lại đề xuất điều kiện với Vương gia, mà Vương gia lại đồng ý.

Đừng nói là sủng hạnh tiểu muội, có muốn mạng mình cũng không có.

Kết quả lại dám đề xuất điều kiện với Vương gia, mà Vương gia lại đồng ý.

Hai người trong lòng thấp thỏm không biết lát nữa gặp Lý Khác thì phải làm sao.

"Ừm, không tệ, được rồi, nếu đã thay y phục xong, cùng ta đi gặp Vương gia đi!" "Vâng, phiền Tiểu Ngũ ca dẫn đường!" Bốn người được Tiểu Ngũ dẫn đường, nhanh chóng đến Tiêu Tương Viện của Lý Khác, không biết nên vào hay không.

Đang do dự thì Tiểu Ngũ lên tiếng.

"Vương gia, bốn người tắm rửa xong đã dẫn đến rồi!" Tiểu Ngũ báo xong liền đi, chỉ để lại bốn người đứng ngẩn ngơ trong gió.

Các cô gái lo lắng Lý Khác có nổi giận không, còn các chàng trai đã hạ quyết tâm, Vương gia muốn làm gì thì làm.

Dù sao cũng đến nước này rồi, còn có thể làm gì nữa.

Lý Khác nghe tiếng Tiểu Ngũ xong, không ra khỏi cửa mà trực tiếp bảo bốn người vào phòng, bốn người chỉ có thể cứng rắn đi vào.

"Vương gia thứ tội, tiểu đích có mắt không tròng, đắc tội Vương gia, xin Vương gia trách phạt!" "..., trách phạt?

Tại sao phải trách phạt!

Được rồi, trước tiên nói tên cũ của các ngươi là gì!

Trong nhà còn có cha mẹ không!" Bốn người vốn đã chuẩn bị tinh thần Lý Khác sẽ nổi trận lôi đình, nhưng ai ngờ Lý Khác không hề có ý trách phạt, ngược lại còn hỏi tên ban đầu của họ, bốn người nhìn nhau, do người lớn tuổi nhất lên tiếng.

"Hồi Vương gia, chúng ta không cha không mẹ, cha mẹ mất sớm, hiện tại chỉ còn lại chúng ta, Vương gia đã mua chúng ta thì chúng ta là người của Vương gia rồi, chúng ta hiện tại không có tên, xin Vương gia ban tên!" "Xin Vương gia ban tên!" Bốn người đồng thanh nói, cha mẹ của họ đã mất sớm.

Nếu không cũng sẽ không bị bán đến nơi đó, nếu đã theo chủ tử rồi, thì tên tuổi khẳng định phải do chủ tử đặt.

Chủ tử bảo gọi gì thì gọi nấy, Lý Khác nghe xong.

Không có cha mẹ cũng tốt!

Không có cha mẹ thì không cần phân tâm, lúc làm việc cũng có thể chuyên tâm hơn.

"Vậy trong bốn người các ngươi có ai biết công phu không?" "Hồi Vương gia, chúng ta đều là con nhà nghèo, không biết võ công.

Nhưng chúng ta từ nhỏ đã làm việc đồng áng, thân thể cốt cách đều tốt." Lý Khác lại hỏi, kết quả bốn người đều không biết.

Nhưng nghe nói thân thể cốt cách của bốn người không tệ, xem ra nền tảng này chắc sẽ không tồi, nhưng bốn người đều là con cái của người bình thường.

Chưa từng ra chiến trường, chưa từng thấy người chết.

Muốn bồi dưỡng thành ám vệ e là không được, hắn nghĩ không bao lâu nữa bên phía hoàng thượng sẽ nhận được tin tức, chuyện

này... phải từ từ tính kế.

"Ừm... vậy ta hỏi các ngươi một vấn đề, mệnh lệnh của hoàng thượng và mệnh lệnh của ta cùng lúc ban ra.

Các ngươi nghe ai?" "Hả?" Lý Khác đột nhiên hỏi ra một vấn đề đại nghịch bất đạo như vậy, thật ra Lý Khác đã sớm đoán được biểu cảm và phản ứng của họ, thứ hắn muốn chỉ là câu trả lời của bốn người mà thôi.

Bốn người thầm nghĩ Vương gia muốn làm gì, sau đó bốn người cắn răng, dù sao lời này truyền ra ngoài cũng là chết, mạng là do Vương gia cứu, phải lấy Vương gia làm chủ, thế là nói.

"Bốn người chúng ta ngoài lời của Vương gia, ai cũng không nghe!" "Ừm... vậy các ngươi có biết lời này nếu truyền ra ngoài là tội chém đầu không, trong phủ của ta người quá nhiều, người đông lời ra tiếng vào, ta cũng không biết có ai nghe thấy không.....

Các ngươi đã rõ chưa?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của bốn người, Lý Khác cố ý nói ra lợi hại.

Nhưng bốn người không hề do dự, nếu đã lựa chọn thì phải tin tưởng, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Cũng là những người đàn ông, một lời đã nói ra, tứ mã nan truy.

Thế là bốn người biết chuyện này không thể quá lớn tiếng, để tránh bị kẻ có lòng nghe thấy sẽ nguy hiểm đến an toàn của Vương gia, thế là giọng của bốn người không lớn không nhỏ, nhưng lại dõng dạc trả lời.

"Bốn người chúng ta, bất luận sống chết, đều chỉ trung thành với một mình Vương gia!" "Được rồi, đứng dậy đi!

Bản vương sẽ tìm cho các ngươi một người dạy dỗ.

Còn hai nha đầu thì ở lại bên cạnh, ngày thường làm chút việc là được!

Đương nhiên cũng phải huấn luyện, sau này các ngươi chính là tâm phúc của bản vương!

Nếu đã không có tên...” Bốn người đã bày tỏ lập trường của mình, Lý Khác rất hài lòng.

Chương 689

Dù sao người trong vương phủ không ai dám tin tưởng, người duy nhất có thể tin tưởng chỉ có Ảnh Tử, cho nên bốn người này phải bồi dưỡng thật tốt, sau này sẽ trở thành một trợ lực lớn.

Nhưng tên của bốn người gọi là gì cho hay đây?

Lý Khác đột nhiên nghĩ đến bốn chữ "Mai Lan Trúc Cúc", mặc dù có hơi nữ tính nhưng cũng khá hay, thế là liền mở miệng nói.

"Còn về tên của các ngươi, gọi là Mai Lan Trúc Cúc đi!

Ngươi gọi là Ảnh Mai, ngươi gọi là Ảnh Cúc.

Ngươi gọi là Ảnh Lan, ngươi gọi là Ảnh Trúc, thế nào?

Mặc dù có hơi nữ tính!" "Tạ Vương gia ban tên!" Lý Khác nghĩ xong liền đặt cho bốn người một cái tên, theo họ Ảnh của Ảnh Tử cũng khá hay.

Lý Khác sở dĩ dám mạnh dạn hỏi ra câu hỏi đại nghịch bất đạo như vậy cũng là vì có Ảnh Tử ở trong bóng tối giám thị.

Một khi có gì không ổn sẽ báo cho hắn biết, cho nên cũng không có gì phải sợ.

Nhưng thân phận của bốn người này rốt cuộc như thế nào vẫn phải để Ảnh Tử đi điều tra kỹ lưỡng một phen.

Dù sao đây không phải chuyện nhỏ, mà là chuyện lớn liên quan đến tính mạng.

Lý Khác nghĩ như vậy, trong mắt bốn người, Lý Khác từ đầu đến cuối đều đang thong thả uống trà, vì vậy Mai Lan Trúc Cúc cảm thấy vị Vương gia này nhất định là người làm nên nghiệp lớn.

Cho nên âm thầm quyết định nhất định không thể kéo chân Vương gia.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì thì có thể về rồi!

Bản vương sẽ để Tiểu Ngũ sắp xếp chỗ ở cho các ngươi, mọi việc bản vương đều sẽ sắp xếp ổn thỏa, ban ngày tùy ý, buổi tối huấn luyện." Bốn người khẽ gật đầu rồi lui xuống, đợi bốn người đi rồi, Lý Khác dùng truyền âm gọi Ảnh Tử vào phòng.

Ảnh Tử nghe thấy truyền âm xong, từ trong bóng tối lóe lên một cái đã đến trước mặt Lý Khác.

"Chủ tử!" "Bốn người vừa rồi ngươi cũng thấy rồi, bốn người đó là thu hoạch bất ngờ của ta khi ra khỏi phủ hôm nay.

Lời nói vừa rồi chắc ngươi cũng nghe rồi, chuyện này rất quan trọng, cho nên ta muốn ngươi đi điều tra bối cảnh của bốn người họ.

Xem xem họ có thật sự đáng tin cậy không!" Ảnh Tử tôn kính hành lễ với Lý Khác, sau đó nghe Lý Khác bảo mình đi điều tra bối cảnh của Ảnh Mai, Ảnh Lan, Ảnh Trúc, Ảnh Cúc, chuyện này rất quan trọng.

Ảnh Tử tự nhiên cũng biết, chuyện này một chút bất cẩn sẽ khiến Lý Khác rơi vào hiểm cảnh, còn về vì sao Lý Khác chưa điều tra đã nói với bốn người, Ảnh Tử không biết cũng không hỏi, vì hắn tin tưởng chủ tử nhất định có cách.

"Vâng, chủ tử!" Nói xong Ảnh Tử quay người đi điều tra bối cảnh của bốn người, Lý Khác thì nghĩ xem nên tìm một đối tác hợp tác như thế nào để xây dựng một trạm tình báo, nếu không một mình cũng không dễ làm.

Nơi nào thu thập tình báo tốt nhất mà lại không gây chú ý?

Thanh lâu!

Lý Khác đột nhiên nghĩ đến thanh lâu là nơi thích hợp nhất, quan lại thường xuyên đến, ở quán rượu cũng có thể thu được chút ít thông tin, đúng vậy, phải đi mua một thanh lâu!

Nói làm là làm, Lý Khác cảm thấy giao chuyện này cho người đó làm chắc là một lựa chọn không tồi.

Dù sao người đó và mình thân thiết nhất, lại thêm ngày thường một bộ dạng của một công tử ăn chơi trác táng, ai cũng sẽ không nghi ngờ.

Đúng, chính là hắn.

"Tiểu Ngũ, mang phong thư này đến Việt Phong Lâu, giao cho chưởng quỹ nói là ta đưa!" "Vâng!" Tiểu Ngũ nhận thư cũng không hỏi nhiều, với tốc độ nhanh nhất đi đến Việt Phong Lâu.

Việt Phong Lâu là sản nghiệp dưới tên người đó, muốn che mắt người đời, liên lạc với người đó, trước giờ đều như vậy.

Lý Khác cũng không lo Tiểu Ngũ sẽ để lộ tin tức, vì trong số những người trong phủ, Tiểu Ngũ trung thành nhất và đáng tin cậy nhất.

Còn những người khác, Lý Khác định có thời gian sẽ quy hoạch lại.

Chẳng mấy chốc, Tiểu Ngũ đã đến nơi Lý Khác giao phó.

Việt Phong Lâu!

Tiểu Ngũ đã đến vài lần, cho nên người bên trong đều nhận ra Tiểu Ngũ, vừa thấy Tiểu Ngũ liền nhiệt tình chào hỏi.

"Yo, Tiểu Ngũ ca, tìm chưởng quỹ à!

Ngài chờ một lát nhé, chưởng quỹ đang bàn chuyện với người ta.

Hay là để tôi mời ngài uống trà trước, một lát nữa chưởng quỹ

xuống ngay!" "Được, không cần vội, tôi không vội.

Cứ bận việc đi, tôi ở đây đợi chưởng quỹ là được rồi, cảm ơn!" Tiểu Ngũ đối mặt với sự nhiệt tình của tiểu nhị, cười cười, lại nghe nói chưởng quỹ hiện đang ở trên lầu bàn chuyện với người khác.

Sau đó tiểu nhị rót cho Tiểu Ngũ một tách trà bảo Tiểu Ngũ đợi một lát, Tiểu Ngũ gật đầu nói không cần để ý đến mình.

Tiểu nhị cũng không coi Tiểu Ngũ là người ngoài, đi làm việc của mình, Tiểu Ngũ một mình uống trà đợi chưởng quỹ xuống.

Không lâu sau, Tiểu Ngũ nghe thấy tiếng động trên cầu thang, có cả giọng của chưởng quỹ.

"Yo, Tiểu Ngũ huynh đệ đến rồi, có phải chủ tử nhà ngươi có việc cần làm không?" "Đúng vậy, cho ngài, chủ tử bảo tôi giao phong thư này cho ngài.

Vậy không có chuyện gì nữa tôi đi trước, chưởng quỹ cứ bận việc đi!" "À!

Được, Tiểu Ngũ huynh đệ đi thong thả, ta không tiễn!" Chưởng quỹ từ trên lầu nhìn thấy Tiểu Ngũ đang đợi, vội vàng chào hỏi Tiểu Ngũ, bên cạnh chưởng quỹ đứng một người mặc áo trắng, Tiểu Ngũ cảm thấy quen mắt nhưng cũng không để ý, đưa thư cho chưởng quỹ xong liền đi.

Chưởng quỹ nói một câu khách sáo, Tiểu Ngũ xua xua tay ra hiệu không cần tiễn.

Vừa quay người, chưởng quỹ đã vẻ mặt cung kính đưa thư cho nam tử áo trắng bên cạnh.

"Chủ tử, chắc là thư của vị đó, ngài cầm lấy!" "Được, ta biết rồi, ngươi cứ bận việc đi!

Chuyện ta giao đừng quên, được rồi, ta đi đây!" Chưởng quỹ gọi nam tử áo trắng là chủ tử, chắc chắn người này là chưởng quỹ đứng sau Việt Phong Lâu.

Nếu Tiểu Ngũ còn ở đây chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, hóa ra chủ tử của mình trước giờ liên lạc với người này.

Sau đó nam tử áo trắng dặn dò vài câu rồi đi, chưởng quỹ vẻ mặt cung kính tiễn nam tử áo trắng đi rồi tiếp tục bận rộn công việc trong quán.

"Hừm?

Người vừa nãy trông quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi... ta nhớ ra rồi, đó không phải là tam công tử Vân Phong của Vân lão tướng quân phủ sao?

Chương 690

Sao lại ở đây, có lẽ là đến uống rượu!

Ừm, nhất định là vậy!" Tiểu Ngũ vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên nhớ ra nam tử áo trắng vừa rồi không phải ai khác, chính là con trai út của Vân Chiến, Vân lão tướng quân lừng lẫy chiến công đương triều, nhưng Tiểu Ngũ không hiểu vì sao Vân Phong lại ở Việt Phong Lâu.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Ngũ tìm được một lý do để tự thuyết phục mình, đó là Vân Phong đến uống rượu.

Cho nên cũng không nghĩ nhiều, không bao lâu đã về đến Khác Vương phủ, phục mệnh Lý Khác.

"Vương gia, con đã giao thư cho chưởng quỹ rồi!" "Ừm, tốt, ta biết rồi!" Sau khi Tiểu Ngũ nói xong, Lý Khác gật đầu tỏ ý đã biết, nhưng Tiểu Ngũ không có ý định rời đi.

Dường như có lời muốn nói, nhưng lại có vẻ do dự.

Lý Khác thấy bộ dạng do dự của Tiểu Ngũ vô cùng khó hiểu, tưởng Tiểu Ngũ gặp chuyện khó xử không tiện mở lời.

Thế là Lý Khác liền mở miệng hỏi.

"Sao vậy?

Gặp chuyện gì à!" "Hồi Vương gia, cũng không phải, ...tiểu đích lúc đi đưa thư, chưởng quỹ đang bàn chuyện, lúc xuống lầu bên cạnh đứng một người.

Con nhất thời không nhận ra, sau đó mới nhớ ra là tam thiếu gia Vân Phong của tướng quân phủ.

Chắc là..." Sau khi Lý Khác hỏi, Tiểu Ngũ cắn răng cảm thấy nói

ra thì tốt hơn, thế là Tiểu Ngũ kể lại toàn bộ chuyện gặp Vân Phong từ đầu đến cuối cho Lý Khác nghe, Lý Khác nghe xong trong lòng đã hiểu rõ.

Tưởng là chuyện gì to tát, hóa ra Tiểu Ngũ gặp phải chính chủ.

Đúng vậy, Vân Phong chính là người mà Lý Khác nói đến, còn việc hai người quen nhau cũng khá thú vị.

Ngày đó, Lý Khác vừa xuyên không xong ra ngoài, đúng lúc gặp Vân Phong bị người ta vây đánh.

Tưởng Vân Phong bị người ta bắt nạt, Lý Khác thấy một đám người bắt nạt một người, lập tức ra tay.

"Đa tạ huynh đài tương trợ, tại hạ Vân Phong.

Không biết huynh đài là đệ tử nhà nào, ngày khác nhất định sẽ đến cửa bái phỏng!" "Ồ!

Cái tên hoàn khố tam thiếu gia Vân Phong của tướng quân phủ à, chuyện hôm nay là sao vậy, đường đường là thiếu gia tướng quân phủ lại đánh nhau với một đám người." Vân Phong cũng không nói nhiều, trực tiếp báo tên thật của mình, nghe Lý Khác hỏi liền kể lại đầu đuôi sự việc cho Lý Khác nghe.

Lý Khác nghe xong mới hiểu, hóa ra đám người đó không biết là ai phái đến gây sự.

Sau đó cùng Vân Phong đối phó với đám người đó, thân thủ của Vân Phong cũng không tầm thường.

Nhưng đám người đó cũng là dân luyện võ, tục ngữ có câu một người khó địch bốn tay, Vân Phong dần dần rơi vào thế hạ phong, đúng lúc bị Lý Khác gặp được ra tay cứu giúp.

"Ồ, ra là vậy, ta tên Lý Khác.

Chuyện nhỏ thôi, không đáng kể, đến cửa bái phỏng thì không cần đâu." "Này, Lý huynh..." Lý Khác nói xong liền quay người đi, nhưng đồng thời cũng tò mò.

Vân Phong này không giống như trong lời đồn, hôm nay gặp mặt quả nhiên lời đồn hại người!

Vân Phong nghe Lý Khác báo tên xong cảm thấy quen tai, nhưng lại nhất thời không nhớ ra.

Thấy Lý Khác quay người đi liền vội vàng đuổi theo, nhưng bị tiểu tư gọi lại nên không đuổi kịp để hỏi cho rõ.

Sau đó, Vân Phong về phủ nghĩ kỹ lại cái tên Lý Khác, đột nhiên nhớ ra.

Lý Khác không phải là con trai thứ hai của đương kim thánh thượng sao?

Lẽ nào là trùng hợp?

Hai người vừa hay cùng tên?

"Không đúng, y phục trên người hắn cũng không giống người bình thường, người nhà giàu có mang họ Lý cũng vạn lần không dám cùng tên với con trai của hoàng thượng, đó là tội chém đầu.

Thôi thì thử một lần xem sao!" "Tiểu Vũ, gửi thiệp mời đến Khác Vương phủ, bản thiếu gia muốn đến cửa bái phỏng!" Vân Phong đoán không chắc, thế là dứt khoát mang tâm trạng thử một lần gửi thiệp mời đến Khác Vương phủ.

Nghĩ rằng nếu thật sự không phải, thì tùy tiện bịa một lý do đến xem Khác Vương gia là được.

Nhưng ai ngờ Khác Vương phủ không những nhận thiệp mời của tướng quân phủ, Vân Phong và Lý Khác vừa gặp mặt.

Vân Phong đã xác nhận, người hôm đó ra tay cứu mình không sai, nhưng lễ số phải có, thế là vội vàng hành lễ.

"Vi thần Vân Phong tham kiến Khác Vương gia, đa tạ Khác Vương gia hôm đó đã ra tay cứu giúp!" "Ha ha ha, không có gì đâu, được rồi được rồi, ở chỗ ta không cần đa lễ.

Hôm đó ta cũng chỉ là thấy chướng mắt thôi, mà ta thấy thân thủ của ngươi không tệ, hay là chúng ta tỉ thí một trận?" Lý Khác vội vàng bảo Vân Phong đứng dậy, không cần nhiều lễ số như vậy, cứ coi như ở nhà mình.

Và đề xuất muốn tỉ thí, Vân Phong cũng là người hiếu chiến, thế là đồng ý. ...Một lát sau...

"Ha ha ha, sảng khoái.

Không hổ là xuất thân từ tướng quân phủ, thân thủ tốt.

Xem ra lời đồn bên ngoài về ngươi đều là giả, đâu ra dáng một công tử ăn chơi trác táng, rõ ràng là một tiểu tướng giấu mình!" "Vương gia quá khen rồi, thật ra ta cũng chỉ là một công tử ăn chơi trác táng mà thôi.

Chỉ là yêu thích tập võ, mới có được bản lĩnh như bây giờ!" Lý Khác và Vân Phong hai người tỉ thí xong liền khen ngợi Vân Phong không ngớt, và cảm thấy những gì bên ngoài nói không phải sự thật.

Nhưng Vân Phong lại trả lời một cách khiêm tốn, Lý Khác nhíu mày.

"Được rồi được rồi, đâu ra nhiều lễ nghi hư ảo như vậy, Vương gia không Vương gia.

Nếu ngươi bằng lòng kết bạn với ta, sau này trừ những dịp đặc biệt, cứ gọi ta là Lý huynh, ta gọi ngươi là Vân huynh.

Nếu không bằng lòng, thì thôi!" "A?

Ha ha ha, được, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!" Vân Phong nghe xong trước tiên ngẩn ra, sau đó phản ứng lại liền đồng ý.

Sau đó hai người càng nói chuyện càng hợp nhau, trở thành bạn tốt.

Nhưng vì vấn đề danh tiếng của Lý Khác, hai người quyết định dùng phương thức truyền thư gặp mặt ở Việt Phong Lâu.

Vân Phong tiết lộ Việt Phong Lâu là sản nghiệp ngầm của mình, chỉ cần giao thư cho chưởng quỹ là được.

Và Lý Khác cũng giúp đỡ Vân Phong, dần dần quan hệ của hai người càng ngày càng tốt.

Chương 691

Mãi đến hôm nay, Vân Phong lại nhận được thư của Lý Khác, cảm thấy bình thường.

Nhưng sau khi mở thư ra đọc, Vân Phong kinh ngạc.

“Cái gì?

Mua một thanh lâu?

Điên rồi sao!

Không được, ta phải hỏi cho rõ!” Nói xong Vân Phong liền viết thư hồi âm cho Lý Khác, hẹn ngày mai gặp mặt tại Việt Phong Lâu.

Lý Khác nhanh chóng nhận thư của Vân Phong, mở ra xem chỉ thấy trên đó viết mấy chữ đơn giản: "Ta và Lý huynh hẹn gặp nhau vào giờ Ngọ ngày mai tại phòng Thiên tự nhất hào, Việt Phong Lâu!

Phong." “Ha ha!

Tên nhóc này chắc là có chuyện muốn hỏi ta đây mà!

Thôi vậy, ngày mai đến nói chuyện cặn kẽ với hắn!” Lý Khác nhìn lá thư trong tay, khóe miệng bất giác nhếch lên một nụ cười.

Cảnh này vừa hay bị Ảnh Mai đang dâng trà nhìn thấy, nàng dâng trà xong thấy Lý Khác cười thì không kìm được lên tiếng hỏi: “Vương gia gặp phải chuyện gì vui mà khiến người vui vẻ như vậy ạ!” Một bên, Ảnh Lan nghe thấy lời của Ảnh Mai liền vội vàng quở trách: “Tiểu Mai, chuyện của Vương gia sao chúng ta có thể tùy tiện hỏi han!

Vương gia, Tiểu Mai không hiểu chuyện, xin Vương gia thứ tội!” “Ha ha, không sao, không sao, nha đầu tò mò thôi mà!

Không có gì, chỉ là một người bạn "nhiều năm" không liên lạc gửi thư cho ta thôi." Ảnh Mai bị chị gái quở trách một trận, lập tức biết mình đã lỡ lời, cũng vội vàng nói theo Ảnh Lan: "Xin Vương gia thứ tội!" Ai ngờ Lý Khác chỉ cười cười chứ không có ý trách tội Ảnh Mai, hắn cũng biết Ảnh Mai chỉ là vô tâm nói vậy, nên không để ý.

Nhưng Lý Khác cũng sẽ không nói nội dung thật của lá thư, nên mới bịa ra chuyện người bạn nhiều năm không liên lạc.

Thấy hai người căng thẳng như vậy, Lý Khác cũng không có ý định xử phạt.

"Đa tạ Vương gia!" "Không có gì, được rồi, bản vương mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, đi chuẩn bị nước tắm cho ta đi!" Hai người thấy Lý Khác không có ý trách tội, vội vàng tạ ơn.

Lý Khác tìm cớ muốn đi ngủ để đuổi hai người đi, hai người gật đầu rồi lui ra ngoài.

Lý Khác nhìn bóng lưng rời đi của Ảnh Mai và Ảnh Lan, nhíu mày.

Trong lòng thầm nghĩ, sau này không thể như vậy được.

Nếu không được thì sau này dùng bồ câu đưa thư vậy!

Lại thêm mật văn nữa, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Trước đây không phải Lý Khác không biết cách dùng bồ câu đưa thư, chỉ là hắn lo lỡ bị người ta chặn được.

Tam thiếu gia của Tướng quân phủ mà lại qua lại bí mật với Ngô Vương, e rằng sẽ nảy sinh nhiều chuyện rắc rối.

Vì vậy hắn mới không dùng, mỗi lần đều phái người tự mình đưa thư, nhưng xem ra bây giờ không dùng không được.

"Ai!

Chuyện này để ngày mai đi tìm Vân Phong thuận tiện nói với hắn

luôn vậy.

Cứ thế này cũng không phải cách, không an toàn chút nào!”. .....

Chớp mắt đã đến sáng hôm sau, Lý Khác lên triều sớm xong xuôi.

Hắn về phủ dùng bữa, xử lý công vụ ở nhà cho đến gần giờ Ngọ mới lên đường.

Nhưng lần này hắn không dẫn theo Tiểu Ngũ mà là Ảnh Lan.

Bởi vì chuyện lần trước, Lý Khác phát hiện Ảnh Lan là một người thông minh, hơn nữa hắn cũng không sợ Ảnh Lan sẽ nghe lén, vì khi hai người họ nói chuyện, hạ nhân tự nhiên không được vào.

Cứ như vậy, Lý Khác dẫn theo Ảnh Lan ra khỏi phủ, chẳng mấy chốc đã đến Việt Phong Lâu.

Thời gian vừa đúng giờ Ngọ, Lý Khác là người đúng giờ, dù là ở hiện đại hay cổ đại cũng vậy.

“Lý công tử, chủ tử nhà ta đã ở bên trong, mời ngài!” “Lý huynh, mau vào đây, sao đột nhiên vậy?

Sao đột nhiên lại muốn mua một thanh lâu?

Nói thật đi, thiếu tiền tiêu à?

Không đúng, theo lý thì Ngô Vương phủ dù có nghèo thế nào cũng không đến mức này, mấy hôm trước không phải Hoàng thượng vừa ban thưởng sao?” Tùy tùng của Vân Phong dẫn Lý Khác đến phòng Thiên tự nhất hào rồi lui ra ngoài.

Đợi hạ nhân đều đi hết, Vân Phong lập tức biến thành cái máy nói, bắt đầu thao thao bất tuyệt hỏi han, đoán già đoán non đầy hứng thú, hoàn toàn không cho Lý Khác cơ hội xen vào.

“Khụ khụ, huynh đừng kích động vội, nghe ta nói xong rồi hãy hỏi.

Chuyện là thế này, huynh cũng biết kinh thành rộng lớn, thanh lâu nhiều không đếm xuể, trong thanh lâu không chỉ có con cháu nhà giàu, mà còn có cả quan lại đại thần." "Huynh cũng biết ta ngoài hai người hoàng đệ ra thì chẳng có người bạn tốt nào khác.

Gần đây ta lại được Phụ hoàng sủng ái, nên thường bị những người con khác của Phụ hoàng chèn ép.

Ta đang muốn tìm một trạm tình báo, đến thanh lâu là thích hợp nhất!" Lý Khác giải thích đơn giản mục đích mua thanh lâu, Vân Phong nghe xong gật đầu và nghiêm túc suy nghĩ về những gì Lý Khác nói.

Không thể không thừa nhận Lý Khác nói đúng, thanh lâu là nơi ngư long hỗn tạp, là một nơi tốt để nghe ngóng tình báo.

Lại không bị hoàng gia nghi ngờ, đồng thời hắn cũng hiểu tại sao Lý Khác lại tìm mình.

Một là, bên ngoài hắn vốn là một công tử ăn chơi trác táng, dù có bị tra ra là ông chủ đứng sau thanh lâu cũng chẳng sao.

Hai là, sau lưng hắn là Tướng quân phủ, nên mở sẽ thuận lợi hơn một chút, cũng có một chỗ dựa vững chắc.

Thì ra là vậy, Vân Phong hiểu ra, nhưng lại không chắc chắn hỏi lại Lý Khác.

"Dùng làm trạm tình báo?" "Dùng làm trạm tình báo!" Nhận được sự khẳng định của Lý Khác, Vân Phong liền đồng ý.

Dù sao người ta cũng đã giúp mình bao nhiêu lần, thân là huynh đệ, khó khăn lắm người ta mới nhờ vả một lần, chắc chắn phải làm cho thật tươm tất.

Thế là hai người cùng nhau bàn bạc những việc cụ thể, ví dụ như trong thanh lâu bắt buộc phải có những người nào, vân vân.

Sáng sớm hôm sau.

Lý Khác sau khi bãi triều liền sớm đến cung của Hiền Quý phi.

Chương 692

Đây là lần đầu tiên Lý Khác tìm đến Hiền Quý phi sau khi xuyên không, không biết Hiền Quý phi nhìn thấy bộ dạng bây giờ của hắn sẽ có cảm nghĩ gì.

Lý Khác vừa nghĩ vừa bước vào Nhàn Nhã Cung.

Vừa bước vào đã bị một cung nữ trong Nhàn Nhã Cung trông thấy, nàng vội vàng chạy ra đón.

"Nô tỳ tham kiến Khác Vương gia, Khác Vương gia tìm Quý phi nương nương ạ?" "Vâng, chào Tiểu Bích cô nương, ta đến tìm mẫu phi, không biết mẫu phi bây giờ có ở trong cung không?" Cung nữ tên Tiểu Bích hành lễ rồi hỏi, Lý Khác cũng đáp lời.

Hắn lục trong ký ức của nguyên chủ tìm ra tên của cung nữ này, tên là Tiểu Bích.

Đồng thời hỏi Tiểu Bích xem Hiền Quý phi có ở trong cung không.

Tiểu Bích lúc này đang định ra ngoài, vừa hay gặp Lý Khác, nghe Lý Khác hỏi, liền vội vàng cười đáp.

"Vâng, nương nương đang ở trong cung, hôm nay nương nương muốn ăn chút đồ cay.

Bây giờ vừa đúng lúc dùng bữa trưa, nô tỳ đang định đến Ngự Thiện Phòng dặn một tiếng!

Giờ Vương gia đã đến, không biết Vương gia có muốn ở lại trong cung dùng bữa cùng nương nương không?" "Vậy phiền cô nương báo với Ngự Thiện Phòng làm thêm vài món ăn.

Không biết mẫu phi hiện giờ đang ở đâu?" "Thưa Vương gia, nương nương đang ở chính điện.

Đã nhiều ngày không gặp Vương gia, nương nương thường xuyên nhắc đến người với nô tỳ đó ạ!

Bây giờ Vương gia đến rồi, chắc chắn nương nương sẽ rất vui." Tiểu Bích là nha hoàn thân cận của Hiền Quý phi, bây giờ đang định đến Ngự Thiện Phòng, thấy Lý Khác liền hỏi hắn có muốn ở lại dùng bữa không.

Nghe Lý Khác đồng ý, Tiểu Bích vui mừng khôn xiết.

Phải biết là Hiền Quý phi đã lâu không gặp Khác Vương gia, bây giờ Vương gia đến, Hiền Quý phi chắc chắn sẽ rất vui.

Lý Khác hỏi vị trí của Hiền Quý phi xong liền khẽ gật đầu, còn Tiểu Bích thì đến Ngự Thiện Phòng.

Sau khi bước vào Nhàn Nhã Cung, Lý Khác phát hiện trong cung là một khung cảnh xuân sắc rực rỡ!

Vô cùng xinh đẹp, bất kể là cảnh sắc cung điện cũng không hề thua kém cung của Hoàng hậu chút nào.

Nhìn thấy vậy, Lý Khác không khỏi cảm thán, xem ra Hiền Quý phi thật sự rất được sủng ái.

"Vương gia?

Sao người lại đến đây?

Nô tỳ…." "Suỵt!

Mẫu phi đang làm gì vậy?

Ta chỉ muốn nhìn mẫu phi một chút, đừng làm kinh động người, ta muốn cho mẫu phi một bất ngờ!" Một nha hoàn thân cận khác của Hiền Quý phi là Tiểu Châu nhìn thấy Lý Khác, lúc đó suýt nữa đã hét lên.

May mà Lý Khác kịp thời ngăn lại nên không gây ra động tĩnh quá

lớn, nhưng vẫn bị Hiền Quý phi ở bên trong nghe thấy.

Hiền Quý phi vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, kết quả lại nghe thấy giọng của Tiểu Châu.

Tuy không nghe rõ, nhưng bà vẫn muốn hỏi xem có phải đã xảy ra chuyện gì không, thế là giọng của Hiền Quý phi từ bên trong truyền ra.

"Tiểu Châu, sao lại ồn ào như vậy?

Đến đây, có chuyện gì sao?" "Ngạch, không… không có gì ạ, nương nương, nô tỳ không cẩn thận bước hụt bậc thềm nên mới giật mình kinh động đến nương nương!" Đối mặt với câu hỏi của Hiền Quý phi, Tiểu Châu đã trả lời một cách nhanh trí.

Lý Khác nghe vậy thầm nghĩ, cô nương này thông minh thật.

Cũng phải, Hiền Quý phi có thể ngồi lên vị trí này, người bên cạnh sao có thể ngốc được.

Ngay sau đó, Lý Khác vẫy tay với Tiểu Châu, Tiểu Châu cũng biết ý lui đi.

Lý Khác vừa nghe thấy giọng của Hiền Quý phi thì không khỏi ngẩn người, bởi vì giọng nói đó hoàn toàn không giống của một người đã sinh con nhiều năm.

Ngược lại rất giống giọng của chim hoàng ly, cực kỳ dễ nghe.

Trong ký ức, Hiền Quý phi rất xinh đẹp.

Cho nên người như vậy chỉ cần dựa vào dung mạo cũng có thể được sủng ái, huống chi Hiền Quý phi lại là một người thông tuệ, giọng nói lại hay như vậy.

"Mẫu phi!" "Khác… Khác nhi?

Con đến rồi sao?

Mau, mau lại đây cho mẫu phi xem nào, đã lâu không gặp, gầy đi nhiều quá.

Không phải gần đây công vụ bận rộn sao, mẫu phi cũng biết con được Hoàng thượng yêu mến, nhưng bận rộn đến mấy cũng phải chú ý sức khỏe chứ….” Lý Khác xoay người bước vào điện, gọi một tiếng “Mẫu phi”.

Hiền Quý phi đang ngồi trên ghế nghe tiếng liền mở mắt ra, phát hiện là Lý Khác thì vô cùng kinh ngạc và vui mừng, vội vàng từ trên ghế quý phi bước xuống, nhanh chân tiến lên.

Bà nhìn Lý Khác một lượt, cảm thấy hắn đã gầy đi không ít.

Sau đó liên tục dặn dò Lý Khác phải chú ý sức khỏe, đừng quá lao lực.

Lý Khác cười gật đầu, nhìn Hiền Quý phi không khỏi kinh ngạc, người phụ nữ này quá đẹp, thảo nào ngoại hình của nguyên chủ cũng không tồi, thì ra là di truyền.

“Được rồi mẫu phi, con chỉ là dạo này hơi bận, hôm nay rảnh rỗi mới đến thăm mẫu phi.

Nhi thần sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, mẫu phi cứ yên tâm!” “Ai, con của ta!

Đến đây, để mẫu phi nhìn kỹ một chút.

Lại đây ngồi cạnh mẫu phi!” Hiền Quý phi tên thật là Quân Tình, thế lực nhà mẹ đẻ có thể sánh ngang với triều đình.

Bà có những thế lực không ai biết đến.

Lúc này, Hiền Quý phi mặc một bộ y bào màu xanh lục, trên đầu không đeo những cây trâm nặng nề như những người khác.

Bà chỉ dùng mấy cây trâm đơn giản để cố định tóc, nhưng vẫn

không che giấu được vẻ đẹp của Hiền Quý phi.

Một người phụ nữ như vậy, Lý Khác cảm thấy Lý Uyên thật quá có diễm phúc!

"Mẫu phi không cần lo đâu ạ, nhi thần vẫn ổn.

Chương 693

Chỉ là cảm thấy đã lâu không gặp mẫu phi, nên mới đến làm phiền người, mong mẫu phi đừng chê phiền phức!" "Thật sao!" Lý Khác thấy Hiền Quý phi yêu thương mình đến mức này cũng không kinh ngạc.

Bởi vì trong ký ức của nguyên chủ, Hiền Quý phi là một người phụ nữ mạnh mẽ, ngay cả trước mặt Hoàng thượng cũng không thường xuyên chịu thua.

Nhưng Hiền Quý phi chỉ có một người con trai, và vô cùng yêu thương Lý Khác.

Hơn nữa Hoàng thượng cũng rất sủng ái Hiền Quý phi, nếu không phải bà vào cung muộn, có lẽ vị trí Hoàng hậu đã là của bà.

Hoàng hậu tự nhiên ghen tị với Hiền Quý phi, nhưng ngại thế lực sau lưng bà nên cũng không dám động đến.

Vốn dĩ Hiền Quý phi thuộc hàng Tứ phi hiền lương thục đức, nhưng Hoàng thượng lại vô cùng si mê bà, nên đã phá lệ phong bà làm Quý phi.

"Con của ta, sao lại khách sáo với mẫu phi như vậy.

Giữa mẹ con chúng ta làm gì có chuyện phiền hay không phiền, mẫu phi chỉ mong được gặp con thường xuyên thôi!

Đây là hoa quả mới tiến cống, mau nếm thử đi!" "Được rồi mẫu phi, nhi thần hứa sau này sẽ thường xuyên đến cung của mẫu phi, được không ạ.

Mẫu phi mau ăn nhiều một chút, trong phủ của nhi thần đều có những thứ này!" "Của con là của con, của mẫu phi là của mẫu phi.

Không được, con phải ăn một chút!" Hiền Quý phi nhất thời kích động cũng không phát hiện ra con trai mình có điểm khác với trước đây.

Lý Khác nhìn Hiền Quý phi nhiệt tình như vậy cũng cười, không khỏi thấy ngưỡng mộ, ngưỡng mộ nguyên chủ có một người mẹ tốt như vậy.

Bây giờ đã chiếm lấy thân thể của người ta, vậy thì nhất định sẽ thay người ta chăm sóc tốt cho những người thân bên cạnh.

Lý Khác âm thầm hạ quyết tâm, Hiền Quý phi vẫn kiên trì bắt Lý Khác ăn thêm, Lý Khác không từ chối được đành ăn mấy miếng hoa quả.

"Được rồi mẫu phi, con thật sự không ăn được nữa, con còn phải ở lại dùng bữa với người.

Nếu ăn no rồi, lát nữa sẽ không ăn được cơm đâu!" "Thật không?

Đừng có lừa mẫu phi!" "Thật ạ, nhi thần nào dám lừa mẫu phi!" Lý Khác tìm một cái cớ, nói rằng lát nữa sẽ không ăn cơm được.

Hiền Quý phi lúc này mới tha cho Lý Khác, nhưng khi nghe hắn nói muốn ở lại ăn cơm thì bà lại rất vui.

Nhưng bà vẫn không chắc chắn hỏi lại một câu, bởi vì từ sau khi Lý Khác xảy ra chuyện đó, hắn chưa từng đến thăm bà.

Nhưng trong khoảng thời gian Lý Khác không đến, Hiền Quý phi nghe ngóng được rằng các phương diện của Lý Khác đều bắt đầu trở nên xuất sắc, được Hoàng thượng khen ngợi.

Hiền Quý phi chỉ cho rằng ông trời đã có mắt, có lẽ con trai mình sau khi trải qua kiếp nạn sinh tử đã khai khiếu.

Nhưng bà không biết rằng, Lý Khác trước mặt đã không còn là Lý

Khác của ngày xưa, mà là một người khác.

"Tốt quá rồi, đã lâu con không ăn cơm cùng mẫu phi!

Để mẫu phi bảo Ngự Thiện Phòng làm vài món con thích ăn!" "Được rồi mẫu phi, lúc nhi thần đến đã gặp Tiểu Bích cô nương, đã dặn dò nàng ấy rồi, nên mẫu phi không cần bận rộn nữa.

Nhi thần ngồi nói chuyện với người một lát đi!" Hiền Quý phi thấy Lý Khác xác định muốn ở lại, liền định tự mình đi dặn Ngự Thiện Phòng làm vài món ăn mà Lý Khác thích.

Lý Khác thấy vậy có chút dở khóc dở cười, người mẹ trên danh nghĩa này đối với mình thật quá tốt.

Nhưng Lý Khác không để bà đi, nói rằng đã dặn Tiểu Bích rồi.

Không bằng ở lại, mẹ con nói chuyện nhiều hơn.

Hiền Quý phi gật đầu, hài lòng nhìn Lý Khác.

Chẳng mấy chốc, cơm và thức ăn đã được dọn lên.

Sau khi cho cung nữ lui ra, Hiền Quý phi ngồi bên bàn ăn liên tục gắp thức ăn vào bát của Lý Khác.

Lý Khác lại không thể từ chối, chẳng mấy chốc trong bát của hắn đã có một ngọn núi nhỏ thức ăn.

"Được rồi, được rồi mẫu phi đừng gắp cho nhi thần nữa, người ăn nhiều một chút đi!

Bát của nhi thần không chứa được nữa rồi, đây là món mẫu phi thích ăn nhất, người ăn nhiều một chút!" "Được!" Lý Khác nhìn cái bát đầy không thể đầy hơn nữa, vội vàng ngăn động tác tiếp tục gắp thức ăn của Hiền Quý phi.

Ngồi một lúc, Lý Khác cảm thấy cơm cũng ăn gần xong rồi, đã đến lúc nói chuyện chính.

“Mẫu phi, nhi thần có một việc, muốn nhờ mẫu phi giúp đỡ!” “Hửm?

Chuyện gì?

Con cứ nói, chỉ cần mẫu phi làm được, mẫu phi đều có thể đồng ý!” Lý Khác đi thẳng vào vấn đề, bởi vì trong ký ức của nguyên chủ, có chuyện gì đều nói thẳng với Hiền Quý phi.

Bởi vì trước mặt Hiền Quý phi, căn bản không thể vòng vo.

Chỉ một cái liếc mắt là sẽ bị nhìn thấu, đôi mắt đó độc lắm!

Nhưng Lý Khác định dò hỏi ý tứ trước, ai ngờ Hiền Quý phi chưa hỏi gì đã đồng ý.

Lý Khác cũng không ngờ lại thuận lợi như vậy.

“Là thế này, trước đây không phải người đã cho nhi thần một Hoa Mãn Lâu sao!

Sau đó nhi thần bây giờ… muốn tiếp quản Hoa Mãn Lâu!

Cho nên đến nói với mẫu phi một tiếng!” “Hửm?

Ta còn tưởng là chuyện gì!

Bây giờ con cũng nên có cách nghĩ của riêng mình rồi.

Vậy mẫu phi nói cho con biết, Hoa Mãn Lâu là do mẫu phi lập ra từ khi chưa xuất giá, nhưng không ai biết ông chủ đứng sau Hoa Mãn Lâu là mẫu phi!” Sau đó, Hiền Quý phi đặt đũa xuống, nghiêm túc nói tiếp.

“Hoa Mãn Lâu vốn được dùng để dò la tin tức, nên sau khi sinh con, mẫu phi đã sang tên Hoa Mãn Lâu cho con.

Mẫu phi nghĩ rằng sau này sẽ có lúc dùng đến.

Bên Hoa Mãn Lâu mẫu phi đã sớm dặn dò rồi, con cứ trực tiếp

đến tiếp quản là được!” “A?

Vậy sao!

Vậy nhi thần xin tạ ơn mẫu phi trước!” Lý Khác nghe lão bảo xác nhận, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 694

Không khỏi đoán, lẽ nào là vì tấm lệnh bài?

Xem ra người mẹ trên danh nghĩa này có thế lực không nhỏ.

Nhưng Lý Khác nghĩ những chuyện này để sau hãy tính, bây giờ quan trọng nhất là tiếp quản Hoa Mãn Lâu.

Những chuyện khác đợi sau này có thời gian sẽ hỏi lại Hiền Quý phi vậy!

"Khụ khụ, vậy, chủ tử của bà có phải là Hiền Quý phi đương triều không?" "Vâng, thưa thiếu chủ!" Lý Khác hỏi lại lần nữa, tuy lão bảo này cũng họ Quân nhưng xác nhận lại vẫn tốt hơn.

Lão bảo thấy Lý Khác hỏi liền trả lời, xác thực là Hiền Quý phi.

Lý Khác nghe xong liền gật đầu, vậy thì đúng rồi.

Sau đó hắn bảo lão bảo đang quỳ trên đất đứng dậy, vì cứ quỳ như vậy cũng không phải là chuyện hay.

"Bà đứng dậy trước đi!

Bản vương hôm nay đến không có việc gì khác, chỉ là để tiếp quản Hoa Mãn Lâu.

Không có vấn đề gì chứ!" "Không vấn đề, không vấn đề ạ!" Lý Khác nói ra mục đích của chuyến đi này, sau khi thấy lão bảo đứng dậy, hắn tự mình tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Lão bảo thì đứng, Lý Khác cũng không quan tâm nữa.

Chỉ cần lão bảo nói tiếp quản Hoa Mãn Lâu không có vấn đề gì là được.

Nhưng Lý Khác không rõ một số việc cần làm khi tiếp quản Hoa

Mãn Lâu, nên hắn nói với lão bảo đang đứng bên cạnh.

"Vậy phiền mụ mụ bàn giao các công việc cho ta, ta đích thân làm, hoặc để người của ta làm cũng được!" "A?

Bàn giao?" Lý Khác bảo Quân An sắp xếp việc bàn giao, nhưng lão bảo lại ngẩn người.

Xem ra bà không hiểu Lý Khác muốn làm gì, phát ra tiếng ngạc nhiên.

Lý Khác thấy vẻ mặt ngơ ngác của lão bảo, thầm nghĩ, lẽ nào mình nói sai rồi?

Không sai mà!

Bàn giao mà!

Cổ đại cũng có từ này mà!

"Thiếu… Vương gia, lão nô mạn phép hỏi Vương gia, ngài muốn bán Hoa Mãn Lâu đi sao?" "…?" Một câu nói của lão bảo khiến Lý Khác ngơ ngác, tại sao lại muốn bán đi chứ?

Hắn không thiếu tiền, chỉ thiếu trạm tình báo thôi!

Một trạm tình báo tốt như vậy mà bán đi thì thật đáng tiếc, hắn không thể nào bán được.

Vậy tại sao lão bảo lại nghĩ hắn muốn bán Hoa Mãn Lâu đi?

Lý Khác không hiểu, đành nói thẳng mục đích cho lão bảo biết.

"Ngạch… Ta không muốn bán, ta muốn dùng nó làm trạm tình báo, bà hiểu trạm tình báo không?

Dùng để thu thập tin tức!

Không bán!" "Ồ!

Vậy ngài nói vậy lão nô hiểu rồi.

Nhưng việc thu thập tin tức Hoa Mãn Lâu vẫn luôn làm mà, Vương gia nếu cần dùng thì lúc nào cũng được ạ.

Sau này có việc gì, tin tức Hoa Mãn Lâu dò la được có thể trực tiếp gửi đến Vương phủ của ngài!" Lý Khác giải thích rằng hắn muốn dùng nó để thu thập tin tức, không phải để bán.

Hắn đâu có ngốc.

Lão bảo nghe xong liền hiểu ra.

Đồng thời nói với Lý Khác sau này tin tức Hoa Mãn Lâu dò la được có thể trực tiếp gửi đến Vương phủ.

Lý Khác ngẩn người, hắn biết chứ!

Nhưng không cần bàn giao sao?

Tình hình gì đây, giao tiếp với người ta khó thế sao!

"Nhưng… không cần bàn giao sao?" "Không cần ạ, Hoa Mãn Lâu vốn là chủ tử cho ngài, cần gì phải bàn giao.

Nếu ngài cần dùng đến Hoa Mãn Lâu, chỉ cần một câu nói là được ạ!" Lý Khác buồn bực nói ra thắc mắc của mình, lão bảo giải thích cho hắn, Hoa Mãn Lâu vốn là Hiền Quý phi cho Lý Khác.

Nếu cần dùng có thể trực tiếp dùng, căn bản không cần bàn giao.

Lý Khác nghe lão bảo giải thích xong mới hiểu ra, thảo nào lão bảo lại tưởng hắn muốn bán Hoa Mãn Lâu đi.

Thì ra là vậy, Lý Khác hiểu ra rồi "ồ" một tiếng.

"Ồ ~ ra là vậy, vậy được, nếu không có việc gì nữa thì bản vương về trước.

Có việc gì bản vương sẽ cho người mang tín vật của Khác Vương phủ đến tìm bà!" "Vâng, vậy lão nô cung tiễn Vương gia!" Lý Khác

thấy chuyện đã giải quyết xong thì định trở về, lão bảo tiễn hắn ra khỏi Hoa Mãn Lâu.

Không ít người trong Hoa Mãn Lâu đều tò mò, bao gồm cả các kỹ nữ.

Họ mang theo ánh mắt tìm tòi, như muốn nhìn thấu Lý Khác.

Lẽ nào vị công tử này thật sự có khẩu vị đặc biệt?

Lão bảo tự nhiên cũng cảm nhận được những ánh mắt đó, thầm nghĩ, xem ra phải mở một cuộc họp.

Phải thông báo thân phận của thiếu chủ, để tránh bị hiểu lầm, không thể bôi nhọ thiếu chủ được.

Lý Khác cũng không quan tâm nhiều như vậy, cứ thế đi thẳng ra khỏi Hoa Mãn Lâu rồi trở về Vương phủ.

Về đến Vương phủ, Lý Khác thấy Tiểu Ngũ vội vã chạy tới, hắn tưởng có chuyện gì xảy ra, giây tiếp theo Lý Khác liền cạn lời.

“Vương gia, người về rồi, người đi đâu vậy ạ?

Chương 695

Nghe người mới mua về nói, thấy người vào Hoa Mãn Lâu, đó không phải người chứ, người sao lại đến nơi đó?

Chắc chắn là họ nhìn nhầm rồi!...” “Dừng lại!

Tiểu Ngũ, đúng là vương gia ta có đến Hoa Mãn Lâu, nhưng cũng không cần phải kích động như vậy chứ.

Ta lại không đi tìm hoa hỏi liễu, vương gia ta là người như vậy sao?” Tiểu Ngũ nói một tràng như tụng kinh.

Lý Khác biết nếu không ngắt lời, e rằng cậu ta có thể nói cả ngày.

Đến Hoa Mãn Lâu cũng không phải chuyện gì không thể để người khác biết, thật sự có cần phải như vậy không?

Sau đó Lý Khác lại hỏi Tiểu Ngũ, hắn là loại người đi tìm hoa hỏi liễu sao?

Tiểu Ngũ nghĩ lại thấy Vương gia nhà mình không thể nào là người như vậy.

Thế là Tiểu Ngũ lắc đầu.

Không phải, Lý Khác gật đầu, xem ra Tiểu Ngũ cũng hiểu mà, chỉ là cái miệng quá lanh lẹ, một nam nhân mà lại lắm lời như vậy thật đáng sợ!

“Ừm, vậy là được rồi.

Thôi ngươi đi làm việc đi, cũng không phải chuyện gì to tát!” “Vâng!… A?

Không đúng!” Lý Khác bảo Tiểu Ngũ đi làm việc, không cần quan tâm.

Cũng không phải chuyện gì to tát, Tiểu Ngũ ngơ ngác đáp một tiếng.

Vừa quay người đã thấy có gì đó không đúng.

Không đúng, không phải là xác nhận xem có phải Vương gia không sao, bây giờ xác nhận rồi thì phải khuyên Vương gia sau này đừng đi nữa chứ.

Nghe nói phụ nữ trong đó sẽ ăn thịt người.

Tiểu Ngũ đáng thương, không biết bị ai lừa rồi.

Nhưng vừa quay người lại đã không thấy bóng dáng Lý Khác đâu nữa, Lý Khác đã nhân lúc Tiểu Ngũ quay người mà chuồn đi với tốc độ nhanh nhất.

Đùa à, đợi Tiểu Ngũ phản ứng lại thì không đi được nữa.

“Thật đáng sợ, ta phải viết thư cho Vân Phong trước, đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi!

Ha ha!

Không biết Vân Phong nhận được thư sẽ có biểu cảm gì!” Trên thư viết: "Vân huynh đợi lâu, chiều tối nay gặp ở Việt Phong Lâu!" Trong Tướng quân phủ, Vân Phong nhận được thư của Lý Khác suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Không phải hẹn bảy ngày sau mới phân thắng bại sao, lẽ nào đã xong rồi?

Không nên đâu, chắc là gặp rắc rối rồi mới phải!

Chắc chắn là vậy.

“Hừ!

Ta nói mà!

Làm sao có thể dễ dàng tiếp quản như vậy, quả nhiên!

Ha ha ha!

Tiểu Vũ, đi, đến Việt Phong Lâu!" Vân Phong phản ứng lại, cho rằng Lý Khác chắc chắn đã gặp rắc rối, vì trong thư Lý Khác cũng không nói rõ.

Cho nên Vân Phong vui vẻ dẫn theo tiểu tư nhà mình đến Việt Phong Lâu, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng Lý Khác đã thành công!

Lý Khác cũng canh đúng thời gian dẫn theo Ảnh Lan đến Việt Phong Lâu, bất kể là Lý Khác hay Vân Phong đều rất vui.

Vì Vân Phong tưởng Lý Khác đã thất bại, còn Lý Khác thì nghĩ từ hôm nay Việt Phong Lâu sẽ thuộc về mình.

"Ồ?

Vân huynh đến sớm vậy, xem ra huynh không thể chờ đợi được nữa để giao Việt Phong Lâu cho ta rồi?

Như vậy rất tốt!" "Phi, đừng giả vờ trước mặt ta nữa, giao Việt Phong Lâu cho ta đi.

Chắc là ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để dẫn ta đi dạo kinh thành rồi chứ gì.

Hôm nay ngươi gửi thư cho ta, ta đã đoán ra rồi!

Ta nói đúng không, cách đó chắc chắn không được đâu!" Hai người hẹn ở chỗ cũ, phòng Thiên tự nhất hào của Việt Phong Lâu.

Lý Khác đẩy cửa vào thì phát hiện Vân Phong đã đến từ sớm.

Lý Khác tưởng Vân Phong đã chuẩn bị sẵn khế ước quán.

Cho nên vừa vào cửa đã châm chọc Vân Phong một câu, ai ngờ Vân Phong lại phản bác.

Lý Khác nghe xong lời của Vân Phong mới hiểu ra, thì ra Vân Phong tưởng mình đã thất bại.

Nhưng cũng không thể trách Vân Phong, dù sao trong thư cũng không viết rõ.

Cũng khó trách Vân Phong sẽ hiểu lầm, sau đó Lý Khác lắc đầu, dứt khoát lấy ra khế ước phòng ốc của Hoa Mãn Lâu.

"?… Khế ước của Hoa Mãn Lâu?… Ngươi thật sự dễ dàng tiếp nhận Hoa Mãn Lâu như vậy sao?

Khế ước này cũng không giống giả!

Vậy… ta thua rồi?" "Ừm!" Lý Khác từ Hoa Mãn Lâu về Vương phủ không để khế ước ở lại phủ, mà mang theo bên người.

Chính là để phòng trường hợp Vân Phong không có bằng chứng, bây giờ xem ra làm vậy là đúng!

Vân Phong nhìn khế ước của Hoa Mãn Lâu với vẻ mặt không tin nổi, cầm lên xem đi xem lại mấy lần.

Sau khi phát hiện là thật thì cả người đều kinh ngạc, tờ khế ước này cho thấy hắn đã thua.

Điều đó có nghĩa là, từ nay Việt Phong Lâu là sản nghiệp của Lý Khác.

Chương 696

"Huynh đệ, thần kỳ thật, sao ngươi lại có thể dễ dàng thu nhận Hoa Mãn Lâu như vậy!

Mau dạy ta đi, trời ạ… sớm hơn ngày hẹn của chúng ta những sáu ngày!" "Mau nói cho ta biết làm sao ngươi thu nhận Hoa Mãn Lâu trong vòng một ngày, mau lên, mau lên, còn là huynh đệ không!" Đối mặt với thái độ "cầu giáo" của Vân Phong, Lý Khác ngẩn người, không phải nên khóc sao?

Sao lại có tâm tư hỏi làm thế nào, não của người này sao lại to vậy?

Nhưng Lý Khác cũng không định nói cho Vân Phong, vì chính hắn cũng không biết tại sao lại thuận lợi như vậy.

Tóm lại là thuận lợi là được rồi, ừm, đúng vậy!

"Khụ khụ, thực ra không phải một ngày, ta sau khi bãi triều đã ở chỗ mẫu phi đến trưa, sau đó đến Hoa Mãn Lâu một chuyến, khoảng chập tối ta đã về…!" "Cái gì?

Chưa đến nửa ngày?

Chỉ đi có một chuyến thôi sao?

Chắc chắn trước đây ngươi chưa từng quản lý Hoa Mãn Lâu đúng không, chắc chắn không phải cố ý lừa ta chứ!" Lý Khác nói ra sự thật, toàn bộ quá trình tiếp nhận Hoa Mãn Lâu tổng cộng chưa đến nửa ngày.

Vân Phong nghe xong có chút suy sụp, đó là người sao, đó quả thực là yêu nghiệt!

Vân Phong thậm chí còn nghĩ rằng Lý Khác đã tiếp quản Hoa Mãn

Lâu từ trước, nhưng Lý Khác lắc đầu nói rằng mình chưa từng đến Hoa Mãn Lâu, và hôm đó khi đến Hoa Mãn Lâu là đi vào từ cửa chính, bị người trong phủ đi ra ngoài mua đồ nhìn thấy.

Lúc về bị Tiểu Ngũ cằn nhằn một trận, vì Tiểu Ngũ tưởng hắn đến thanh lâu học thói hư.

Vân Phong nghe xong khóe miệng giật giật.

Học thói hư?

Nghe lời Lý Khác nói thì có vẻ hắn chưa từng đến nơi như thanh lâu.

Trước đây Lý Khác cũng đã thanh minh, quả thực chưa từng vào thanh lâu, nghe vậy Vân Phong cảm thấy như bị một vạn điểm bạo kích.

Vân Phong ngẩn người nửa ngày cũng đành phải chấp nhận số phận, nhưng hắn muốn Lý Khác nói ra cách làm thế nào để tiếp nhận Hoa Mãn Lâu trong chưa đầy nửa ngày, Lý Khác dừng một chút rồi nói.

"Ta cũng không biết, ta đến đó rồi tìm lão bảo trong Hoa Mãn Lâu… Sau đó ta cùng lão bảo lên tầng cao nhất, ta cũng tưởng là phải bàn giao, nhưng lão bảo nói không cần.

Bảo ta sau này có việc cứ trực tiếp phái người đến là được, cho nên không phải là ta không nói cho ngươi." Câu tiếp theo Lý Khác không nói ra, đó là 'Ta cũng không biết phải nói với ngươi thế nào!' Vân Phong nghe Lý Khác trần thuật chuyện đến Hoa Mãn Lâu lại bị hiểu lầm là muốn ngủ với lão bảo của người ta thì cười, cười rất vui vẻ.

Không thể không nói Lý Khác thật quá hài hước, đặc biệt là câu 'Mụ mụ, ta đến đây, không phải để tiếp khách!' cười đến nỗi Vân

Phong đau cả bụng, nước mắt cũng chảy ra.

Nhưng sau khi cười xong Vân Phong cũng biết, Lý Khác thật sự chưa từng đến thanh lâu.

Cho nên cũng loại trừ khả năng hắn gian lận, như vậy thì cũng là thắng một cách quang minh chính đại.

Vận may tốt cũng không có cách nào, hắn cũng không phải là người nói mà không giữ lời, cho nên đã đồng ý giao Việt Phong Lâu cho Lý Khác.

"Ha ha!… Thật là buồn cười quá đi.

Thôi được rồi, ta coi như ngươi vận may tốt đi, ha ha ha, lát nữa ta sẽ bảo chưởng quỹ bàn giao mọi việc với ngươi, uống rượu." "Ha ha ha, uống rượu!" Vân Phong sau khi cười xong, cũng đã thừa nhận, và hứa lát nữa sẽ bảo chưởng quỹ bàn giao với Lý Khác.

Dù sao hắn cũng không phải loại người thua không chịu nhận, không phải chỉ là một tòa Việt Phong Lâu thôi sao, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Huống chi Lý Khác lại là hảo huynh đệ của hắn, cho hắn một tòa Việt Phong Lâu thì có sao đâu.

Thế là sau khi hai người thực hiện xong lời cá cược thì bắt đầu uống rượu.

Uống được một lúc, Lý Khác nói với Vân Phong.

"Vân huynh, ta có một việc muốn nhờ Vân huynh đồng ý!" "Ồ?

Ngay cả Hoa Mãn Lâu cũng có thể dễ dàng tiếp nhận, còn có chuyện gì mà ta có thể giúp được sao?

Cứ nói đi, việc gì ta có thể làm được nhất định sẽ dốc hết toàn lực!" Lý Khác có một việc muốn nhờ Vân Phong, Vân Phong nghe

xong liền đặt chén rượu xuống hỏi Lý Khác một cách khó hiểu.

Hắn thấy ngay cả Hoa Mãn Lâu mà Lý Khác cũng có thể dễ dàng tiếp nhận như vậy, còn có chuyện gì mà không làm được sao.

Nhưng Vân Phong hứa rằng, chỉ cần hắn có thể giúp được, Lý Khác cứ việc nói, hắn nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp Lý Khác.

Lý Khác cười.

"Vân huynh nói đùa rồi, thực ra là thế này.

Việt Phong Lâu có thể tiếp tục dùng người của Vân huynh để kinh doanh được không?

Dù sao huynh cũng đã quản lý Việt Phong Lâu rất lâu, đột nhiên đổi người chắc chắn sẽ có chút khó khăn.

Thêm một điều nữa, bình thường ta cũng không có thời gian quản lý." "Cho nên, dù Việt Phong Lâu đã đứng tên ta, nhưng vẫn phải phiền Vân huynh tiếp tục quản lý.

Coi như báo đáp, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi Vân huynh, chúng ta chia bốn-sáu.

Ta bốn, huynh sáu, không biết Vân huynh thấy thế nào?" Lý Khác nói ra suy nghĩ của mình, là vì công việc hàng ngày quá nhiều, có thể căn bản không có thời gian quản lý Việt Phong Lâu.

Hơn nữa đột ngột thay đổi người có thể sẽ làm lợi nhuận của Việt Phong Lâu giảm xuống, cho nên Lý Khác mới nghĩ ra cách này.

Nhưng muốn dùng người của người ta cũng phải bỏ ra chút máu, huống chi đối phương là huynh đệ của mình lại càng không thể keo kiệt.

Hắn cũng không thiếu tiền, cho nên đã đề xuất chia cho Vân Phong sáu phần coi như báo đáp.

“?

Dùng người của ta, được chứ.

Ta thế nào cũng được, nhưng chia bốn-sáu thì nhiều quá.

Giữa huynh đệ chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy, thế này đi, chia năm-năm!

Việt Phong Lâu vốn là do ta thua, chia bốn-sáu không hay lắm.” “Hai chúng ta đừng tính toán nhiều như vậy nữa, nếu ngươi không đồng ý thì ta cũng không cần năm phần đó.

Ngươi tự mình lo đi!

Dù sao ngươi xem mà làm!” Vân Phong nghe xong, trực tiếp nói thẳng, cũng không quan tâm Lý Khác nữa.

Ngay sau đó Lý Khác nghĩ chuyện của Vân Phong cũng được, thế là cũng gật đầu đồng ý, dù sao Vân Phong nói cũng đúng, hai người cần gì phải phân chia rõ ràng như vậy.

Cứ như vậy, mọi việc đều đã được giải quyết gần xong.

Chương 697

Nếu đã không cần đổi người thì việc bàn giao cũng đơn giản hơn.

Về phần khế ước, cứ để Vân Phong trực tiếp mang đi sửa là được.

Sau đó Vân Phong sẽ nói chuyện với chưởng quỹ và tiểu nhị của Việt Phong Lâu.

Rồi sau này sổ sách sẽ được chia làm hai, một bản gửi đến Khác Vương phủ, một bản gửi đến Tướng quân phủ là được.

Lợi nhuận cũng hai người chia năm-năm.

"Vậy đa tạ Vân huynh, trời cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên về rồi, ngày khác chúng ta lại hẹn!

Lý Khác xin cáo từ!" "Được, vậy Lý huynh đi thong thả, ta không tiễn nữa, ta đến chỗ chưởng quỹ giao phó công việc!" "Làm phiền huynh rồi!" Hai người uống đến tận tối mới thôi.

Lý Khác tạm biệt Vân Phong trở về phủ, Vân Phong cũng đem chuyện đã xảy ra cũng như những việc sau này toàn bộ giao phó cho chưởng quỹ một lượt.

Bận rộn mãi đến canh tư mới về phủ.

Về đến phủ, Vân Phong thật sự quá mệt, trực tiếp không thay quần áo mà nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Khác vẫn như thường lệ lên triều, nhưng hôm nay rõ ràng không phải là một ngày tốt lành.

Đang trong buổi triều, đột nhiên bên ngoài có một binh sĩ chạy vào.

"Báo!

Bẩm Hoàng thượng, biên cương có tin cấp báo, nước Ba Tư đã tấn công triều ta, chiếm được hai tòa thành trì, xin Hoàng thượng xem qua!" "Ai!" Trên Kim Loan Điện, Hoàng thượng ngồi trên long ỷ nhận lấy tấu chương do thái giám đưa, thở dài một hơi.

Không phải ngài sợ nước Ba Tư, mà là không biết phải làm sao cho phải.

Thực lực của nước Ba Tư tuy không bằng Đại Đường, nhưng nếu Ba Tư liều mạng tấn công, cũng sẽ khiến Đại Đường tổn thất.

Điều Hoàng thượng thực sự quan tâm là Đại Đường.

Tiêu diệt một nước Ba Tư là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Hoàng thượng của Đại Đường rõ ràng không muốn tổn thất một binh một tốt nào.

Hơn nữa, Ba Tư cuối cùng cũng sẽ đầu hàng, chỉ là cố ý muốn Đại Đường đổ chút máu mà thôi.

"Biên cương nguy cấp, Ba Tư quốc đã huy động toàn bộ binh lực liên tiếp đánh chiếm hai thành trì của triều ta, các ái khanh thấy thế nào?" "Thưa Hoàng thượng, vi thần cho rằng, Ba Tư chỉ muốn Đại Đường chúng ta đổ chút máu, không phải thật sự muốn giao chiến với triều ta.

Cho nên chúng ta xuất binh cũng không được, không xuất binh cũng không xong." Hoàng thượng mở lời, đem nội dung trên tấu chương nói cho các đại thần nghe, hỏi ý kiến của họ.

Thừa tướng nói toạc ra vấn đề, nhưng đạo lý đơn giản như vậy Hoàng thượng và những người khác cũng biết.

Bây giờ không phải là thảo luận ý đồ của Ba Tư như thế nào, mà là phải ứng phó ra sao.

Cho nên lời của Thừa tướng nói cũng như không, tiếp đó Hoàng

thượng quay sang Thái tử Lý Kiến Thành.

“Thái tử có đối sách gì không?” “Thưa Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy, nếu đã không thể xuất binh thì nên hòa thân.

Tuy lần trước đã bàn với người, nhưng lần này có thể đề xuất hoàng tử hòa thân, như vậy vừa không cần xuất binh, lại có thể tiếp tục giao hảo với nước Ba Tư, dù sao nước Ba Tư cũng có một số thứ chúng ta cần.” Hoàng thượng hỏi Lý Kiến Thành có đối sách gì không, kết quả Lý Kiến Thành lại đưa ra biện pháp hòa thân một lần nữa.

Lý Khác đứng bên cạnh tự nhiên biết Lý Kiến Thành đang giở trò, chắc chắn có liên quan đến mình, nhưng có thành công hay không lại là chuyện khác.

Quả nhiên Hoàng thượng gật đầu xong liền nhìn về phía Lý Khác, rõ ràng là muốn nghe ý kiến của hắn.

“Khác vương, ngươi thấy đề nghị của Thái tử thế nào?” “Thưa Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy lời của Thái tử huynh có lý, có thể phái sứ thần đến nước Ba Tư đàm phán, chúng ta có thể tiên lễ hậu binh.

Nếu Ba Tư không chịu, liền dùng vũ lực uy hiếp, nhổ cỏ tận gốc, đồng thời cũng không thể để lộ ra rằng triều ta quan tâm đến luật lệ của nước đó.” Lý Khác nghe câu hỏi của Hoàng đế, liền đáp lại.

Nếu Thái tử muốn chơi, vậy thì hắn sẽ chơi cùng.

Xem cuối cùng ai sẽ rơi vào bẫy trước.

Hoàng thượng nghe xong rất hài lòng, một là có quy tắc không giết sứ thần.

Hai là, thể hiện rằng Đại Đường muốn diệt Ba Tư dễ như trở bàn tay, trước tiên đề xuất hòa thân, truyền ra ngoài cũng không khó nghe.

Nhưng nếu Ba Tư không đồng ý, Đại Đường sau đó diệt họ cũng

là hợp tình hợp lý.

"Ừm, không tệ, vậy ngươi thấy hòa thân với ai là tốt nhất?" "Thưa Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy, lần trước hòa thân, Ba Tư đã gả công chúa làm phi tử cho người, nhưng bây giờ rõ ràng không thể tiếp tục như vậy.

Ba Tư không chỉ có một vị công chúa, nhưng nếu người hòa thân địa vị quá thấp sẽ khiến Ba Tư cảm thấy bị xem thường." Hoàng thượng gật đầu, ra hiệu cho Lý Khác nói tiếp.

Lý Khác dừng một chút rồi nói tiếp.

"Vì vậy, nhi thần cảm thấy Thái tử là người thích hợp nhất.

Một là Thái tử thân là trữ quân, địa vị không hề thấp.

Hai là trong phủ Thái tử cũng chưa có thê thiếp.

Nhưng không thể để nàng làm chính phi, cho nên nhi thần cho rằng để công chúa Ba Tư ở vị trí trắc phi là thỏa đáng nhất!" "Ừm, quả thực như vậy!" Lý Khác nhân lúc Thái tử chưa kịp lên tiếng, đã trực tiếp chỉ định Thái tử, đồng thời phân tích lợi hại rành mạch.

Hoàng thượng nghe xong cảm thấy lời của Lý Khác không phải không có lý, liền gật đầu.

Lý Khác thấy Hoàng thượng gật đầu, khóe miệng không để lại dấu vết cong lên, nhưng Thái tử thì hoảng rồi!

Vốn định hãm hại Lý Khác, không ngờ bây giờ lại bị Lý Khác phản đòn, chưa kịp ra tay đã bị trọng thương.

"Phụ hoàng, nếu gả công chúa cho các vương gia khác có chút không ổn, dù sao công chúa Ba Tư lần trước cũng là một phi tử, bây giờ nếu gả cho vương gia e rằng sẽ khiến Ba Tư không vui, con tin rằng Thái tử huynh nhất định là người biết lo cho đại cục." "Có lý,

vậy quyết định như thế đi.

Thái tử không có ý kiến gì chứ!" Lý Khác lại đổ thêm dầu vào lửa cho Lý Kiến Thành, sau đó Hoàng thượng quyết định xong liền hỏi Lý Kiến Thành có ý kiến gì không.

Dám có ý kiến sao?

Không phải là tự tìm đường chết sao?

Không thể không nói chiêu này của Lý Khác quá độc, Lý Kiến Thành không thể phản kháng, chỉ có thể nhận chiêu.

Lý Kiến Thành âm thầm liếc Lý Khác một cái, rồi nghiến răng nghiến lợi đáp.

"Thưa Phụ hoàng, nếu có thể vì triều ta giải quyết lo lắng, nhi thần tự nhiên không có ý kiến gì.

Mọi việc xin do Phụ hoàng định đoạt!" "Phụ hoàng, Thái tử huynh thật là người sâu sắc, biết nghĩ cho đại nghĩa, thực sự là may mắn của triều ta.

Chương 698

Nhi thần tự thấy hổ thẹn không bằng!" Lý Kiến Thành chỉ có thể cố gắng gỡ gạc lại một chút, nhưng chưa đợi hắn thở phào, Lý Khác đã chen vào đúng lúc, hạ thấp bản thân để nâng cao Lý Kiến Thành, một lần nữa chặn đứng đường lui của hắn.

Lý Kiến Thành tức điên lên, nhưng trước mặt Hoàng thượng lại không thể phát tác, chỉ đành nhẫn nhịn.

Lý Kiến Thành thầm nghĩ, Lý Khác giỏi lắm, dám chơi xỏ ta, đừng để ta bắt được sai lầm của ngươi, nếu không ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay.

Trong lòng Lý Khác thì nghĩ, cảm giác chơi xỏ người khác lại bị người khác chơi xỏ lại chắc không dễ chịu đâu nhỉ, Lý Kiến Thành bây giờ chắc chắn đang tức điên lên rồi.

Lý Kiến Thành bây giờ cũng đúng như những gì Lý Khác nghĩ, đang nghĩ cách để trả thù Lý Khác.

Chỉ là đang ở trên triều đình mà thôi, Lý Khác tự nhiên cũng hiểu, hắn bình thường không gây chuyện nhưng cũng không sợ chuyện.

"Nếu Thái tử đã không có ý kiến, vậy các ái khanh thấy lần này nên phái ai làm sứ giả thì thích hợp?" "Thưa Hoàng thượng, theo nhi thần thấy, Khác Vương gia đi là thích hợp nhất.

Một là Khác Vương gia thân là vương gia, Ba Tư sẽ không dễ dàng giết ngài.

Hai là với thực lực của Khác Vương gia, nhi thần thấy là thích hợp nhất.

Hơn nữa, phái vương gia đi sẽ thể hiện được thành ý của triều ta."

Hoàng thượng thấy người hòa thân đã được xác định, vậy tiếp theo là phái ai làm sứ thần đi thương thảo với Ba Tư là thích hợp nhất.

Nhưng lời của Hoàng thượng vừa dứt, chưa đợi các đại thần lên tiếng, Lý Kiến Thành đã lên tiếng trước.

Lý Kiến Thành thầm nghĩ, lần này để ta bắt được ngươi rồi nhé!

Nhưng Lý Kiến Thành hoàn toàn không nghĩ đến một tầng khác, Thừa tướng và những người khác nghe xong đều nhíu mày.

Ngay cả Hoàng thượng cũng không vui, đều đang nghi ngờ có phải lúc đầu lập Thái tử đã quá vội vàng hay không.

"Hoàng thượng, lão thần cho rằng đề nghị của Thái tử không ổn.

Tuy các nước đều có lệ không giết sứ thần, nhưng trong cuộc biến động lần trước, sứ thần Ba Tư đã bị triều ta chém giết.

Nếu Khác Vương gia đi, tuy Ba Tư không dám giết người nhưng khó đảm bảo sẽ không giam giữ người." "Bên ngoài cũng sẽ đồn rằng, Đại Đường chúng ta đối phó với một nước nhỏ như Ba Tư mà cũng phải phái vương gia làm sứ giả, các nước khác khó tránh sẽ được voi đòi tiên, bắt chước theo.

Huống hồ nếu Ba Tư giam giữ người, vậy thì vương gia của Đại Đường bị Ba Tư bắt giữ truyền ra ngoài cũng không hay ho gì." Thừa tướng nghe xong lời của Lý Kiến Thành không khỏi lên tiếng phản bác, đồng thời chỉ ra lợi hại của sự việc.

Hoàng thượng nghe xong, những gì Thừa tướng nói chính là điều ngài đang lo lắng, cho nên phái Lý Khác làm sứ giả rõ ràng là không ổn.

Vì vậy trên mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ không vui, Lý Kiến Thành thấy long nhan không vui.

Lập tức biết mình đã quá vội vàng muốn đẩy Lý Khác vào chỗ chết, nhưng Lý Kiến Thành cũng không quá ngốc, thế là vội vàng lên tiếng.

“Phụ hoàng thứ tội, lời của Thừa tướng rất đúng.

Nhi thần suy nghĩ không chu toàn, xin Phụ hoàng trách phạt!” “Hoàng thượng, Thái tử cũng là vì lo cho Đại Đường, xin Hoàng thượng tha thứ cho hành động vô tâm của Thái tử.” Thái tử xin tội, hình phạt sẽ nhẹ hơn một chút, phe cánh của Thái tử cũng bắt đầu cầu tình cho hắn.

Hoàng thượng nhìn cảnh tượng đó, lắc đầu thở dài một hơi.

“Ai!” Lý Kiến Thành và phe cánh thấy Hoàng thượng thở dài, lòng thấp thỏm không yên, không biết Hoàng thượng sẽ làm gì.

Cho nên cũng lo lắng cho Lý Kiến Thành, cuối cùng Hoàng thượng cũng lên tiếng.

“Thân là Thái tử mà lại qua loa cẩu thả như vậy.

Thôi bỏ đi, từ hôm nay Thái tử cấm túc ở Đông Cung nửa tháng, trong thời gian cấm túc hãy tự kiểm điểm cho tốt, không được qua lại với bất kỳ ai!” “Tạ Phụ hoàng, nhi thần tuân chỉ!” Hoàng thượng trực tiếp hạ lệnh cấm túc Lý Kiến Thành nửa tháng.

Phe cánh của Thái tử tự nhiên không vui, nhưng những người đối đầu với Thái tử thì lại vui mừng khôn xiết.

Lý Kiến Thành nghe xong, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhưng không thể nói gì, còn phải cúi đầu cảm ơn người ta chỉ cấm túc một tháng thôi, cho nên trong lòng Lý Kiến Thành vô cùng tức giận. ‘Hừ, Lý Khác giỏi lắm, đợi bản cung hết cấm túc rồi sẽ tính sổ với ngươi.

Đều tại ngươi, nếu không bản cung sao lại bị cấm túc.

Cứ chờ đấy cho ta, hừ!' Lý Kiến Thành thầm nghĩ.

"Vậy không biết, các ái khanh có tiến cử người nào làm sứ giả của Đại Đường đến Ba Tư không?" "Thưa Hoàng thượng, thần cho rằng.

Trương Nam, người vẫn luôn giao thiệp với các nước, có thể dùng.

Một là có kinh nghiệm.

Hai là sẽ không có tổn thất gì, Hoàng thượng có thể để Trương Nam làm sứ giả đàm phán với Ba Tư." Ngự sử đại phu tiến cử một người tên Trương Nam, đồng thời nêu ra lý do dùng người này.

Hoàng thượng nghe xong cảm thấy có thể, thế là nói với Ngự sử đại phu.

"Vậy thì là Trương Nam đi, chuyện này giao cho Ngự sử đại phu phụ trách!

Bãi triều!" "Cung tiễn Hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Sau khi bãi triều, Thái tử không hề né tránh mà nhìn Lý Khác nói một câu.

"Khác Vương gia bản lĩnh thật cao cường!" "Thái tử huynh quá khen rồi, thần đệ không dám." Nói xong, Lý Kiến Thành phất tay áo bỏ đi, Lý Khác đứng thẳng người dậy.

Hắn biết Lý Kiến Thành đã ghi hận mình, nhưng cũng không để ý.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, hắn không sợ Lý Kiến Thành sẽ làm gì.

Bởi vì hắn cảm thấy trí thông minh của Lý Kiến Thành không thể gây ra uy hiếp gì cho mình, nếu trí thông minh đủ dùng thì sao lại bị

hắn lừa trên triều đình chứ?

Tuy có nói đến vận may, nhưng ai bảo Lý Kiến Thành không may mắn, cũng không thể trách hắn được.

Nghĩ đến đây, Lý Khác cười rồi rời khỏi triều đình.

Dù sao sứ giả cũng đã chọn xong, Lý Kiến Thành cũng bị cấm túc rồi.

Bây giờ cũng không có việc gì nữa, không đi chẳng lẽ ở lại ăn cơm sao?

"Ồ!

Đúng rồi, phải đến cung mẫu phi một chuyến, nếu không bà lão lại cằn nhằn ta!

Hôm nay… ăn cơm ở chỗ mẫu phi vậy!" Lý Khác đột nhiên nghĩ ra, thế là đang định về phủ, hắn liền đổi hướng.

Đi đến Nhàn Nhã Cung!

Chương 699

Trong Nhàn Nhã Cung, Hiền Quý phi đang tự mình tỉa hoa trong sân.

Nguyên nhân là vì bà cảm thấy người khác tỉa không đẹp, vừa hay cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, cho nên đã tự mình ra tay.

Lúc đầu nha hoàn đều ngăn cản, nhưng không ngăn được.

Thử hỏi có nô tỳ nào ngăn được chủ tử thành công đâu, không có cách nào ngăn, cuối cùng ngăn không được cũng đành phải đứng bên cạnh nhìn.

"Nương nương ~ người nghỉ ngơi đi ạ, người đã tỉa hoa cả buổi sáng rồi.

Lỡ làm người bị thương, Hoàng thượng trách tội xuống, mười cái đầu của nô tỳ cũng không đủ đâu ạ!

Nương nương ~" "Ai, ta đã nói rồi, bản cung sẽ không bị thương.

Có bị thương cũng không phải việc của các ngươi, được không.

Yên tâm đi!

Đừng khuyên nữa, Hoàng thượng đến đây cũng vô dụng thôi!" Lý Khác vừa vào cung đã nghe thấy tiếng thảo luận của chủ tớ, trước tiên là ngẩn người.

Tình hình gì đây, có vẻ không ổn!

Nghĩ vậy, Lý Khác đi vào trong, tiếp đó lại tình cờ gặp được Tiểu Bích đang định ra ngoài.

Lý Khác thấy bộ dạng vội vã của Tiểu Bích không giống đi truyền đồ, mà giống như đã xảy ra chuyện gì.

Vội vàng ngăn Tiểu Bích lại hỏi tình hình, ai ngờ Tiểu Bích thấy hắn cứ như thấy cứu tinh.

“Tiểu Bích cô nương, xem cô vội vã đi đâu vậy?

Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Vương gia?

Nô tỳ tham kiến Vương gia, Vương gia mau vào xem đi ạ!

Bây giờ chắc chỉ có người mới khuyên được nương nương thôi, nương nương hôm nay không biết làm sao, cứ đòi tỉa hoa, nhưng nô tỳ lại sợ nương nương bị thương!” “Nhưng nương nương cứ nhất quyết không cho nô tỳ xen vào, nói Hoàng thượng đến cũng vô dụng.

Nô tỳ đang định đi mời Hoàng thượng, vừa hay người đến rồi, mau giúp nô tỳ khuyên nương nương đi ạ!...” Sau khi Lý Khác hỏi, Tiểu Bích lo lắng kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Lý Khác lúc này mới hiểu ra, thì ra Hiền Quý phi đang tỉa hoa, hạ nhân không cho.

Sợ bà bị thương, Lý Khác cười lắc đầu.

Trong ký ức của nguyên chủ, Hiền Quý phi vẫn luôn là người sống theo ý mình.

Có thể làm ra những chuyện như vậy, Lý Khác không hề kinh ngạc.

Ngược lại còn cảm thấy người mẹ trên danh nghĩa này có chút thú vị.

Nhìn bộ dạng lo lắng của Tiểu Bích, Lý Khác nói.

“Được rồi, bản vương biết rồi, yên tâm đi!

Bản vương sẽ khuyên mẫu phi, phiền Tiểu Bích cô nương đến Ngự Thiện Phòng nói một tiếng làm thêm vài món ăn, hôm nay bản vương ở lại dùng bữa!” “Vâng, vâng!

Có Vương gia ở đây nô tỳ yên tâm rồi, vậy nô tỳ đi trước ạ!" Lý Khác gật đầu, Tiểu Bích khẽ cúi người rồi đi.

Thấy Lý Khác đồng ý, tảng đá lớn trong lòng nàng đã có thể đặt xuống.

Lý Khác đi vào trong, vừa vào đã thấy hạ nhân đứng một bên lòng đầy sợ hãi.

"Mẫu phi ~ sao người lại tự mình bận rộn thế này, nhi thần đang có việc muốn tìm mẫu phi đây!

Mẫu phi mau đừng bận nữa, những việc này cứ giao cho hạ nhân làm đi!" "Khác nhi, con đến rồi sao?

Có chuyện gì vậy!

Ai ai ai ~" Lý Khác gọi Hiền Quý phi một tiếng, sau đó nói có việc, Hiền Quý phi vừa quay đầu lại chưa kịp phản ứng đã bị Lý Khác kéo vào chính điện, đồng thời Lý Khác liếc mắt ra hiệu cho hạ nhân.

Hạ nhân lập tức hiểu ý, vội vàng nhận lấy đồ trong tay Hiền Quý phi.

Phụ họa theo lời Lý Khác, nói chắc chắn có việc gấp, để Hiền Quý phi dời sự chú ý khỏi chuyện đó, sau đó ném cho Lý Khác một ánh mắt cảm kích.

"Khác nhi, rốt cuộc có chuyện gì vậy!

Sao lại vội vàng thế?" "Là thế này, hôm nay Phụ hoàng muốn phái sứ giả đến Ba Tư thương nghị hòa thân.

Sứ giả là một người tên Trương Nam, không biết mẫu phi có biết người này không!" Hiền Quý phi bị kéo vào chính điện, dứt khoát không quan tâm nữa, hoa cỏ làm sao quan trọng bằng con trai.

Thế là bà hỏi Lý Khác có chuyện gì, Lý Khác liền đem chuyện trên

triều đình hôm nay miêu tả lại một cách đơn giản.

Sau đó hỏi Hiền Quý phi có biết về sứ giả Trương Nam không, Hiền Quý phi nghe thấy tên Trương Nam liền trầm tư một lúc, sau đó dường như đã nghĩ ra điều gì đó, nói với Lý Khác.

"Trương Nam người này ta có nghe nói, vẫn luôn đảm nhiệm chức sứ giả ở các nước.

Quan chức tương đương với Thị lang, biết ăn nói, hiểu chuyện, cách đối nhân xử thế chính trực, có tiếng là cương chính không a dua.

Nhưng cách đối nhân xử thế quá chính trực." "Nếu không phải vì quan chức đặc thù, chắc chắn không sống được đến bây giờ.

Bởi vì y chưa bao giờ nhận lời chiêu mộ của ai, thỉnh thoảng còn đối đầu với đám tham quan ô lại, là một người không tồi.

Sao con đột nhiên lại hỏi về người này, chẳng lẽ muốn chiêu mộ?" "Nghe mẫu phi khuyên một câu, Trương Nam là người không tồi, nhưng nếu chiêu mộ, chỉ sợ một chút sơ suất sẽ tự mình bồi vào.

Khác nhi, con đừng làm chuyện dại dột!" Hiền Quý phi giải thích đơn giản về Trương Nam, tưởng Lý Khác muốn chiêu mộ người này.

Vội vàng nói với Lý Khác, để tránh con trai mình tự mình bồi vào, tuy Trương Nam là nhân tài nhưng cũng không thể mạo hiểm lớn như vậy.

Lý Khác lắc đầu, nói rằng hắn chỉ muốn xem Trương Nam đảm nhiệm chức sứ giả có đáng tin cậy không thôi, chứ không có ý định chiêu mộ.

Hiền Quý phi lúc này mới yên tâm.

"Được rồi mẫu phi đừng lo lắng nữa, nhi thần tự biết chừng mực!

Hôm nay nhi thần có thể ở lại dùng bữa, nhưng nhi thần có một điều kiện.

Sau này những chuyện nguy hiểm như vậy người đừng làm nữa, nhi thần sẽ lo lắng.”